

Thiên Phú Quý Di
Đốt Xác
Trở Nên Mạnh Mẽ

THIÊN PHÚ QUỲ DỊ, ĐỐT XÁC LIỀN TRỞ NÊN MẠNH MẼ

Tác giả: Dạ Thiên Nam

Thể loại: Linh Dị, Huyền Ảo, Sảng Văn

Nguồn: truyenyy.pro

DTV-EBOOK.COM.VN

Từ xưa đến nay, con người luôn tôn sùng việc xuống mồ toàn thân, việc đốt xác là cực kỳ bất kính với người chết, chỉ có những thi thể xảy ra dị biến mới có thể hỏa thiêu. Người đốt xác, được gọi là thợ thiêu thi, đây là một nghề cực kỳ nguy hiểm. Nửa đêm đốt xác, một phòng một thợ, đóng cửa khóa lại, thi thể nếu bị biến hung, thợ thiêu thi chắc chắn phải chết. Tần Hà, ngay tại bến tàu Vận Hà của triều Đại Lê loạn thế, làm công việc duy trì kế sinh nhai đó. Nhưng “Phản thưởng đốt xác” xuất hiện, khiến cho hắn trở nên không gì kiêng kỵ.

Bộ truyện này dù thuộc thể loại linh dị nhưng lại rất hài hước và khá là bựa. Main xuyên qua thế giới cổ đại cận mặt pháp, thần tiên biến mất, yêu ma làm loạn, quỷ quái hoành hành trở thành một tên thợ thiêu thi.

Chương 1 – Thợ thiêu thi

Dịch: Bánh bao không nhân.

Đêm khuya, một bộ thi thể lặng lẽ đốt cháy ở trước mặt Tần Hà, thỉnh thoảng phát ra một hai tiếng nổ.

Sau khi ngậy người một lát, ký ức hỗn loạn như thủy triều ập đến, ngay tức thì trái tim Tần Hà chứa đầy một vạn con lạc đà alpaca.

Thế mà.... Lại xuyên không.

Đây là lò hỏa táng Binh mã ty của kinh đô Đông Thành triều Đại Lê, bản thân mình là một thợ thiêu thi.

Triều đình đương thời mục nát, ôn dịch hoành hành, phía nam có lưu dân phản loạn, đất cần nghìn dặm; bắc có Dịch Lỗ xâm lấn, phá thành chiếm đất, triều Đại Lê bấp bênh.

Đã từng sinh hoạt ở một thời không khác, hỗn loạn nơi đây, rồi ren gấp mười gấp trăm lần. Võ giả, dị nhân dùng võ trái phép, càng có yêu ma quỷ quái ăn thịt người tằm cốt nhiều không kể siết.

Chính đạo tầm tối, người như cỏ rác.

Nếu như gọi thời không kiếp trước kia là nhân gian, vậy thì nơi này chính là địa ngục.

Lò hỏa táng là nơi chuyên để xử lý thi biến của triều Đại Lê, từ xưa đến nay mọi người thường coi trọng việc toàn thân xuống mồ, đốt xác là việc cực kỳ bất kính với người chết. Chỉ có thi thể bị thi biến, mới có thể áp dụng phương pháp xử lý cực đoan như vậy.

“A!”

Bỗng nhiên một tiếng hét thảm truyền đến từ cách đó không xa.

Trái tim Tần Hà run lên, lại chết thêm một người.

Theo sau đó là tiếng gặm nuốt “kèo kẹt kèo kẹt” vang lên, càng khiến cho da đầu hắn tê dại.

Thi biến không hề tầm thường, làm không cẩn thận thì sẽ bất xác tấn công người, vô cùng nguy hiểm.

Đây đã là người thứ ba trong tháng này.

Đây còn là mỗi thợ thiêu thi đều là người có mệnh cách cứng rắn ngàn dặm mới tìm được một người, nếu đổi lại là người bình thường, sợ là không chịu qua được một ngày.

Lò hỏa táng dựa lưng vào kinh thành, mặt hướng về Đại Vận Hà, vào nam ra bắc, thương nhân lui tới như nước thủy triều, là nơi hội tụ của tam giáo cửu lưu.

(Đại Vận Hà: Là tên một kênh đào, con sông nhân tạo)

Chết chìm, chết oan, chết đói, ầu đã chết vô số kẻ, nếu như thi thể sinh oán khí, sẽ có khả năng xảy ra thi biến.

Số lượng như vậy chỉ có một mình Tần Hà thì không thể đốt hết được, lò hỏa táng thành Đông có tất cả mười tám thợ thiêu thi.

Một loạt phòng hỏa táng bày ra, một phòng một thợ, trước khi đốt xác đóng cửa khóa lại, nếu là thi biến, thợ thiêu thi chắc chắn sẽ phải chết.

Xúi quẩy, nguy hiểm, là sự miêu tả về tình cảnh của thợ thiêu thi.

Dù nghề này có đủ mọi điều không tốt, nhưng lại có một thứ, có nhà ở, có cơm ăn.

Tần Hà vốn là lưu dân Tân Tây, cửu tử nhất sinh lưu lạc đến kinh thành, bị quan sai lò hỏa táng sờ cốt chọn trúng, đi đến lò hỏa táng này, bao nhiêu lưu dân còn hăm mộ mà không được.

Nếu là không làm, ngay ngày mai sẽ bị ném trả về với đám lưu dân rồi sống sờ sờ đói chết.

Thi thể trước mắt đã đốt đến chỉ còn lại hình người, không thể tấn công người nữa.

Thời buổi loạn thế này, mình lại sống thêm một ngày.

“Nghiep chương, còn không mau đến tội!”

Tiếng hét ra lệnh vang lên, đây là quan sai trực ban nghe thấy âm thanh chạy đến, đang đối phó với thi thể vùng dậy kia.

Bình bình bang bang một hồi lâu mới bình tĩnh lại.

Không lâu sau một giọng nói hô lên: “ Phòng thiêu thi số chín trống, mau chóng bổ sung hồ sơ!”

Hắn là số bảy, phòng kế phòng sát vách.

Tần Hà biết số chín, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, đến sớm hơn hắn không được mấy ngày, không nghĩ đến lại chết sớm như vậy.

Tần Hà từng nghe, tuổi nghề cao nhất trong nhóm thợ thiêu thi ở đây mới là nửa năm.

Nói cách khác, trong vòng chừng nửa năm, hầu hết tất cả mọi người ở đây đều sẽ chết một lần, sau đó bị thợ thiêu thi mới thay thế , vòng đi vòng lại, giống như mãi không có điểm kết thúc.

Tần Hà không biết hắn có thể sống bao lâu, chỉ có thể cầu nguyện vận khí mỗi ngày của hắn đều đủ tốt.

Kéo đẩy ống bễ, lò than đốt xác đỏ bùng, chỉ chốc lát sau thi thể nám đen cháy thành từng đoạn, lò lửa tiếp xúc được với “nhiên liệu” mới, ngọn lửa len lõi cũng chuyển sang màu lục.

Lúc này, tầm mắt Tần Hà dần dần mờ đi, một màn sân khấu màu xám trắng cực lớn chậm rãi rủ xuống, tiếng gõ mõ xuyên thủng ánh đèn ảm đạm, lung la lung lay.

Rồi bóng biểu diễn, như ảo như thật, đó là một đời của người chết.

Người chết là một gã thư sinh, phụ thân là huyện lệnh Lũng Xuyên, gia cảnh coi như không tệ, từ nhỏ thông minh hơn người, sau khi học hành cực khổ mười năm văn chương lưu loát..

Ngày vào kinh đi thi, các bộ lão ở quê quán đưa tiễn mười dặm, người chết cũng rất hăng hái, chỉ đợi áo gấm về quê vinh quang cửa nhà.

Nhưng mà ý trời không thuận lòng người, thư sinh lần đầu tiên đi thi không đậu, buồn bã trở lại quê hương. Lại gặp phải cha bị liên lụy một vụ án lớn, cách chức bãi quan, không lâu sau uất ức mà chết.

Những bô lão trước kia mười dặm đưa tiễn trong nháy mắt thay đổi sắc mặt, chế nhạo, châm biếm, nói móc, trước kia nhiệt tình bao nhiêu, về sau liền ác miệng bấy nhiêu.

Thư sinh bị đả kích, tâm hồn tổn thương, văn chương hạ bút như thần nay cũng khó lòng viết ra.

May là còn có một thiếu nữ thanh mai trúc mã thường xuyên an ủi, mới khiến cho hắn ta nâng lên ý chí một lần nữa.

Ba năm sau, thư sinh bán hết gia tài lần nữa vào kinh đi thi.

Thiếu nữ thanh mai trúc mã lệ rơi tiễn biệt, nói là đã thuyết phục phụ mẫu, bất kể lần này đi thi kết quả ra sao, ngày về quê, sẽ là thời điểm động phòng hoa chúc.

Tâm đầu ý hợp, lưu luyến không rời, đi mười bước lại ngoảnh lại.

Đáng tiếc, động phòng hoa chúc đã vái biệt, tên đề bảng vàng cũng lại là vái biệt, phúc đến thì ít, thư sinh hưởng thụ không đến.

Lần này đi thi còn chưa đến kinh thành đã chết thẳng cẳng.

Thư sinh đầu tiên là ngồi xe ngựa chạy đến Vận Hà, lại lên thuyền đi đến kinh thành, thuyền đi đến Thông Huệ, bất ngờ gặp phải sóng lớn cuộn thành vòi rồng, thuyền đắm, thư sinh không biết bơi, đuối chết.

Cây gỗ khua khoảng, rồi bóng diễn tả lại lúc thư sinh giãy dụa cùng không cam lòng lúc chìm dưới nước, hình như xung quanh thuyền đắm còn có cả yêu vật tới lui.

Mai đến ba ngày sau thi thể mới được người tuần sông vớt lên, bởi vì không tìm được chứng minh thân phận, liền mang đi một bãi tha ma chôn cất qua loa.

Chỉ là thư sinh chấp niệm kiêu thế chưa dứt nên không chịu xuống mồ, vào lúc ban đêm lại từ trong đất bò ra, sinh thi biến.

Sau nhiều lần trở, cuối cùng được đưa đến Tàn Hà nơi này, dù có ngàn vạn điều không cam lòng, cũng chỉ có thể hóa thành tro tàn.

Màn sân khấu kéo lên, rồi bóng thư sinh hóa thành một cái bóng mờ chui vào trong đèn chiếu. Ánh đèn dần dần bay lên,

chiếu sáng một cái cân đồng cực lớn, trên đòn cân đứng đầy một người mặc áo choàng đen, tựa như thần linh đang nhìn xuống.

Đèn chiếu bóng rơi vào bàn cân, người mặc áo choàng đen nhẹ nhấc lên.

“Khi thăm phán linh hồn, ta sẽ phán xét theo trọng lượng cân.” Người đàn ông mặc áo choàng đen mở miệng vàng nói, cảnh tượng trước mắt giống như sóng nước chậm rãi tản đi.

Tần Hà nâng tay xem xét, trong tay có thêm một trái cây màu đỏ.

Trong đầu xuất hiện tin tức về trái cây này: Đây là một loại trái cây đến từ Thâm Uyên, nó sẽ khiến cho người tràn đầy sức mạnh.

Tần Hà cười tươi, sự phấn chấn chảy khắp toàn thân.

Đốt xác, trọng lượng linh hồn, phần thưởng.... Đây không phải là....hack tiêu chuẩn xuyên không trong truyền thuyết sao?

Không biết đây là hệ thống hay vẫn là phép màu.

Người mặc áo choàng đen kia, trông như là tử thần trong truyền thuyết, toàn thân che phủ dưới áo choàng, khuôn mặt cũng là tối đen như mực.

Tần Hà ngửi ngửi trái cây màu đỏ, hương trái cây nồng nàn chui sâu vào phổi, khiến cho hắn ứa nước miếng.

Không do dự há miệng ăn vào.

Trái cây trong miệng trở nên ngọt ngào, từ cổ họng đến khắp toàn thân, bắp thịt cả cơ thể nở ra, đôm đốp kêu vang.

Trong vòng vài hơi thở, thân thể Tần Hà vốn gầy yếu đã lớn hơn một cỡ, ngay cả khuôn mặt cũng đầy đặn hơn một chút.

“Sảng khoái!”

Tần Hà không nhịn được thốt ra.

Vung vài nắm đấm, sức mạnh tăng thêm không chỉ một lần, hận không thể đốt thêm một bộ nữa.

Phần thưởng này quả là kích thích, nếu chỉ dựa vào rèn luyện, không mất mấy tháng không thể đạt được, nhất thiết còn phải ở dưới tính huống ăn uống no đủ.

Đáng tiếc tạm thời không thể, trước khi đóng cửa phòng thiêu thi, đưa vào bao nhiêu bộ thi thể là đốt bấy nhiêu bộ, đốt xong thì mai mới có tiếp.

Nơi xa truyền đến tiếng trống canh của người tuần canh, canh năm.

Thời gian đốt xác được phủ nha sắp xếp vào ban đêm, nói rằng vào lúc nửa đêm, hồn phách người chết sau khi mất đi thi thể mới có thể đi đến âm phủ, nếu không hồn phách dừng lại, sẽ xảy ra chuyện linh dị còn kinh khủng hơn so với việc thi biến.

Đối với những chuyện này Tần Hà không hiểu nhiều, dù sao là phủ nha nói như vậy, hơn nữa thời điểm thi thể được mang đến cũng là buổi tối, chưa bao giờ chuyển đến vào ban ngày.

Đội lửa lò tắt, rồi dùng xẻng đem tro cốt bỏ vào thùng sắt, trời cũng đã sáng.

“Đương!”

“Đã đến canh giờ, mở cửa phòng!”

Một tiếng chiêng vang lên, cửa sắt lớn của từng phòng từng phòng thiêu thi theo thứ tự mở ra.

Tần Hà xách lên thùng tro cốt, đang định bước ra.

“Phòng thiêu thi số sáu trống chỗ!”

Tiếng quan sai trực ban lại vang lên lần nữa.

Chương 2 – Đại Vận Hà

Số sáu cũng đã chết.

Cộng thêm số chín, tối hôm qua lò hỏa táng đã chết liên tục hai thợ thiêu thi.

Lúc số chín chết phát ra tiếng kêu thảm, nên bị phát hiện ngay.

Số sáu chết lại im hơi lặng tiếng, mãi cho đến khi cửa phòng mở ra mới phát hiện ra thi thể hắn ta đang nằm dưới nền, máu chảy đầy đất.

Bộ thi biến vốn nên là hóa thành tro tàn phá vỡ nóc phòng bỏ trốn, chẳng biết là đã đi đâu, cùng với đầu của số sáu cũng không thấy.

Khuôn mặt ám khói của mười sáu thợ thiêu thi may mắn còn sống sót không nhìn ra bất cứ biểu lộ gì, sợ, may mắn hay là những thứ gì khác.

Cũng chẳng có ai nói chuyện, thợ thiêu thi chính là một cái nghề rẻ mạt lấy mạng đổi lấy màn thầu ăn, địa vị và tình cảnh đến cả dạ hương phu bên trong thành cũng không bằng, đa số đều xuất thân từ lưu dân.

(Dạ hương phu: Người đổ phân và nước tiểu.)

Lưu dân gặp phải nhiều nhất chính là thi thể.

Đã sớm mất cảm giác.

Cũng không lâu lắm, ba người mặc Phi Ngư phục của xưởng phải đến đi đến phòng thiêu thi số sáu, truy tìm tung tích của bộ thi biến.

(Xưởng: Xưởng vệ gồm các cơ quan giám sát, bao gồm Cẩm y vệ.

Phi Ngư phục là trang phục có kiểu hình cá chuồn của Cẩm y vệ.)

Nhưng chuyện này đã không có chút liên quan gì đến những thợ thiêu thi như Tần Hà.

Bất kể bộ thi biến có bắt được hay không cũng sẽ không quay lại lò hỏa táng này nữa.

Bao gồm cả bộ thi biến phòng số chín bị quan sai trực ban bắt cũng sẽ đưa đến nơi khác tiến hành xử lý.

Nhóm thợ thiêu thi đứng xếp hàng giao tro cốt, mỗi người nhận mười lăm đồng tiền, đây là tiền cơm một ngày.

Tro cốt có chủ, người nhà nhận lấy, vô chủ, đổ xuống Vận Hà.

Thân phận của thư sinh ngoài Tần Hà ra chẳng có ai biết được, đương nhiên sẽ không có ai nhận lấy, Tần Hà suy nghĩ, rồi nói với quan sai trực ban: “Quan gia, thùng tro cốt này có thể giao cho tiểu nhân xử lý hay không?”

Từ Trường Thọ nhìn Tần Hà với ánh mắt kỳ lạ, cần thùng tro cốt vô dụng này làm gì, dù sao cũng là vô chủ, lòng hắn ta còn đang phiền não.

Đêm qua chết mất hai thợ thiêu thi, một bộ thi biến tròn mất.

Thợ thiêu thi chết có thể gọi thêm, nhưng bộ thi biến kia nếu gây ra nhiều loạn gì, khẳng định là lò hỏa táng này phải bị liên lụy.

Nửa năm trước có một bộ thi biến tròn mất, buổi tối ngày thứ hai tập kích một đội buôn, cả mười ba người trong đội buôn không ai sống sót. Nếu là thương nhân bình thường thì cũng thôi đi, bị tập kích cứ phải là đội buôn của Ngụy Vương.

Ngụy Vương là ai, Cửu Thiên Tuế hiện nay của triều Đại Lê, đường đường cung đình dưới một người trên vạn người, là phụ tá đắc lực được Hoàng Nhi Gia coi trọng nhất.

Ngụy Vương có bao nhiêu tức giận không có ai rõ, dù sao một bản tử đánh xuống, Binh mã ty Đông thành từ trên xuống dưới bị lột một nửa, bốn quan sai đang trực bị ném vào trong ngục, sau đó không còn tin tức.

Bản thân có thể mưu được công việc ban ở sai lò hỏa táng này, cũng là do xảy ra việc đó.

Không ngờ rằng mới nửa năm, chuyện tương tự lại xảy ra ngay lúc mình trực ban.

“Tuyệt đối đừng có xảy ra chuyện gì a.” Từ Trường Thọ thâm cầu nguyện.

....

Tần Hà xách theo tro cốt thư sinh đi thẳng ra ngoài thành, đến một nơi vắng vẻ, đào hố rồi chôn tro cốt xuống.

Tước một nhánh cây làm bia bộ, khắc lên dòng chữ: Mộ Lưu Thừa Cơ, thư sinh Lũng Xuyên.

Nếu là chết đuối dưới nước, tro cốt cũng đừng lại vào nước.

Chữ viết nguệch ngoạc, đường đường con trai Huyện lệnh cứ như vậy hạ táng.

Cùng nhau chôn xuống còn có một bụng kinh luân, yêu hận tình thù, cùng với mong ước được tên đề bảng vàng của hấn ta.

Thế gian thiếu mất một người, lại giống như cái gì cũng không thiếu.

...

Trở lại gần chỗ lò hỏa táng, mặt trời đã lên cao.

Bến tàu thủy vận cả đêm yên lặng trở nên náo nhiệt.

Đại Vận Hà từ chân trời uốn lượn chảy đến, nối trái tim triều Đại Lê cùng với vùng đất phương nam trù phú đầy cá và lúa, chở đầy lương thực, binh lương, thuế phú, tơ lụa, bông, đồ sứ, than đá, vật liệu gỗ cùng với vô tận hành khách và hàng hóa đi về phương bắc, chống đỡ lấy sự thống trị lung lay sắp đổ của triều Đại Lê.

Công nhân phu khuân vác như con kiến dời nhà đem từng kiện hàng bốc xếp lên thuyền.

Bọn họ hô hào khẩu lệnh, đập nảy lên xuống cầu gỗ, cúi người xếp hàng hóa lại bước đi như bay, y như giẫm trên đất bằng.

Trên bờ vô số thương gia cò kè mặc cả, tiếng người ồn ào, náo nhiệt biết bao.

Một đám lưu dân lao đến bên ngoài phu khuân vác chờ được chọn, muốn bán chút sức lực đổi một hơi, tiểu cai đầu phu khuân vác che mũi, vẻ mặt tràn đầy ghét bỏ, chỉ vào tạ đá 200 cân bên cạnh, nói: “Nâng được tạ đá lên thì có thể lưu lại, nhắc không nổi thì đi nhanh lên.”

Lưu dân liếc nhìn tạ đá, nhao nhao lắc đầu, bọn họ trơ xương, người gầy như que củi, sức lực đâu ra nâng tạ đá 200 cân kia.

Có người không bỏ qua, ngay lập tức dẫn đến một trận đánh đập, phía sau tiểu cai đầu thế nhưng là có bốn năm tay phu khuân vác đứng đấy.

Lưu dân thấy thế, đành phải nhao nhao rời đi.

“Một đám củi khô, chẳng có một cái có ích, phi.” Tiểu cai đầu chửi thề một tiếng, quay người đang muốn đi, một giọng nói

vang lên: “Ta thử xem.”

Xoay người, chỉ thấy một tên thanh niên tầm hai mươi tuổi, mặc áo gai vải thô chẳng biết đã đứng bên cạnh tạ đá từ lúc nào, cúi người “hoắc” một tiếng, liền nâng tạ đá giờ qua đỉnh đầu.

Hai mắt tiểu cai đầu tỏa sáng, cuối cùng cũng đã có một người có ích đến.

Hôm qua dỡ hàng, lật một cây cầu gỗ, chết mất hai tên nhân công, đang thiếu người.

“Cũng không tệ lắm, lưu lại đi.”

“Tiền công bao nhiêu?” Thanh niên hỏi.

“Một ngày năm văn, buổi sáng loăng, buổi chiều khô.”

“Quá ít, không làm.”

“Còn chê ít, cũng không đi hỏi thăm thử, một ngày hai bữa còn có năm văn tiền công, ngoài Tam Thông phu khuân vác ta ra còn có ai? Người muốn bao nhiêu?”

“Mười lăm văn.”

Thanh niên nhếch miệng cười, không đợi tiểu cai đầu đang lộ vẻ kinh ngạc phản ứng lại, ném tạ đá chạy như một làn khói.

Khiến tiểu cai đầu ở phía sau tức giận chân mắng to.

...

Tần Hà rất hài lòng với sự thay đổi của mình.

Nếu trước đây có sức lực như vậy, cũng không đến nỗi trở thành một tên thợ thiêu thi.

Nhưng mà bây giờ, dù cho hắn làm quan lão gia, hắn cũng sẽ không chuyển đi.

Tiền hết tất cả mười lăm văn tiền, từ quán chợ sáng mua tám cái màn thầu bột tạt, hai cái bánh nướng mang về.

Hương vị thì khỏi phải nói, màn thầu bột tạt vừa đen vừa cứng, bên trong thực ra là chút cám lúa mì, vỏ trấu, các loại vỏ cây sợi cỏ, vị đắng chát, bánh nướng cũng gần như vậy, chỉ là cho thêm chút muối.

Cũng may có thể ăn no bụng.

Trở lại phòng thiêu thi ngủ một ngày, buổi tối ăn xong chỗ màn thầu còn lại, “Đương” một tiếng chiêng vang, quan trai trực ban phân phối thi thể xong, đóng cửa khóa lại, nhóm thợ thiêu thi lại bắt đầu một ngày làm việc.

Phân cho Tần Hà chính là một bộ thi thể đột tử, tim bị chọc xuyên, cánh tay bị chặt đứt mất, toàn thân rách nát.

Trên ngực có ba chữ bông: Bang Tam Giang.

Xem ra, đây hẳn là một tên tay chân Tào bang, sau khi chết không biết là sinh ra oán niệm hay là chấp niệm, từ trong đất bò ra ngoài.

Đại Vận Hà là thủy đạo hoàng kim của hàng hóa, thuế ruộng thiên hạ, toàn bộ triều Đại Lê đều nhìn chăm chăm vào tài lợi mà thủy vận mang đến, kết đảng kết phái, Lại xã ngang ngược, có nanh vuốt cùng thế lực của riêng mình.

Phu khuân vác, Tào bang, Xa mã bang, người môi giới riêng phần mình phân đất làm vương, ẩu đả đánh nhau là chuyện thường ngày.

Bình thường thì ban đầu chỉ là mày nhìn gì, nhìn mày thì sao, sau đó bắt đầu khoa tay, từng bước thăng cấp, cuối cùng biến thành tập thể hai bang đánh lộn, nha dịch quan phủ hoặc là không đến, hoặc là đến cũng chỉ là lẩn vào trong đám người xem kịch, ước chừng còn có thể từ trong túi móc ra hạt dưa.

Ôi, một đao này quá ngẫu!

Ai ai ai, đá vào mặt không phải đàn ông a!

Ai đó, mày mạnh lên a!

Đủ loại như vậy, chờ đến khi đã mất rồi, bọn họ lại đi nhặt xác, chuyện này coi như xong, qua hai hôm nữa lại tiếp tục đến.

Kiểm tra một chút không thấy có vấn đề gì đặc biệt, Tần Hà khoác thêm áo tang, đội khăn tang lên, lại lấy nước sạch, bắt đầu tắm xác.

Thợ thiêu thi có quy củ của thợ thiêu thi, trước khi đốt xác nhất định phải để tang, chỉnh trang thi thể sạch sẽ, nếu là

không nguyên vẹn còn cần tìm đồ thay thế, báo một tiếng: Ngài lên đường không cần lo lắng, có vãng sinh cực lạc phú quý, Tam hỏa thanh lọc ngài chớ trách, miễn cho còn trùng tồn hại ngài, bốn thợ mặc áo tang lại đội khăn, giúp ngài thay quần áo tốt lại lên đường, ngài nằm xuống đài Tam Thanh, chớ để qua giờ mảo.

Lời này ý là ta đều đã đốt giấy để tang cho ngài tịnh thân rồi, xin thương xót đừng hại ta, nếu hại ta, người liền đầu thai nhầm giờ, sẽ không có vãng sinh cực lạc nữa.

Không biết là có tác dụng hay không, dù sao thì quy củ cũ là vậy.

Đầu tiên Tần Hà thanh lý thi thể sạch sẽ, lại dùng kim khâu đem hai lỗ thủng trước sau thi thể cùng cánh tay may lại, sau khi mặc chỉnh tề, đem thi thể chuyển vào lò hỏa táng.

Dầu hỏa dẫn cháy đồng than, không khí lại thổi vào, lửa rất nhanh cháy rực lên.

Mùi lưu huỳnh lẫn với mùi xác thối, rất khó ngửi.

Chương 3 – Cữu khí trấn thi

Lò lửa cháy tằm nửa canh giờ, thi thể dần dần thiêu rụi.

An toàn qua ải.

Màn sân khấu xám trắng từ từ buông xuống, kịch chiếu bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được cuộc đời người chết.

Người chết tên là Triệu Tứ, người thành Lai ở đất Lỗ, khi còn trẻ tuy rằng chơi bời lêu lổng, nhưng người cũng chưa tính là hỏng, nhà có một cửa hàng bán bánh bao, miễn cưỡng nuôi được đứa con trai lười biếng này.

Nhưng thời gian tốt đẹp chẳng kéo dài, cửa hàng nhà Triệu Tứ bị du côn vô lại dễ mất đến, hôm nay một bãi phân cùng nước tiểu tạt vào mẻ bánh bao mới hấp, ngày mai có người trả vò ăn vạ nói bánh bao nhà Triệu Tứ có độc, ngày mốt mặt tiền cửa hàng bốc cháy.

Lâu dần, chuyện làm ăn của cửa hàng nhà Triệu Tứ bị quấy nhiễu, nợ không trả tiền, báo quan cũng chẳng có tác dụng, cha mẹ sống sờ sờ bị tức chết.

Triệu Tứ hận không nhịn nổi, xách theo một con dao nhọn, đâm thẳng xuyên tim du côn vô lại, rồi đào vong đến kinh thành.

Vốn bị người xấu làm hại, nhưng cuối cùng Triệu Tứ vẫn trở thành người có đáng vẽ mà hắn ta ghét nhất.

Sau khi đi đến kinh thành, rất nhanh hắn ta đã dùng hết số lộ phí ít ỏi, lưu lạc đầu đường.

Vừa lúc gặp Tào bang Tam Giang tuyển dụng thuyền thủ, Triệu Tứ liền gia nhập, bởi vì trên tay đã có mạng người, so với người bình thường càng thêm hung ác, chẳng bao lâu bộc lộ tài năng ở Tào Bang Tam Giang, từ thuyền thủ thăng cấp trở thành tay chân. Về sau lại trông mèo vẽ hổ, dùng thủ đoạn tương tự giúp Tào bang kiếm được mấy gian cửa hàng không tồi, được cang đầu Tào bang tán thưởng, trở thành tiểu đầu mục của đám tay chân.

Sau khi có chút địa vị, Triệu Tứ mua một nữ tử lưu dân, một gian nhà ngói, xem như có cái nhà.

Nhưng mà kẻ liều mạng, có lý nào lại được hưởng phúc.

Chẳng bao lâu, những kẻ thù bị hắn ta đắc tội những năm qua tìm đến cửa, thừa dịp hắn ta say rượu, một đao thọc xuyên tim, kiểu chết lại giống kẻ thù mà hắn ta đã từng đâm chết y như đúc.

Đèn chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người mặc áo choàng đen mở miệng vàng: Chúng ta cảm thù nhất không phải là bất công, mà là tại sao người phải chịu bất công là mình.

Gợn nước tán đi, trong đầu Tần Hà có thêm một quyển sách, «Vô ảnh thủ», chú giải: Khi ngày hết sức chuyên tâm, tay của ngài có thể đạt đến tốc độ không tưởng tượng nổi.

Tần Hà nhíu mày, trông như một cuốn sách kỹ năng?

Mặc kệ, học xong rồi nói.

Ý nghĩ vừa chuyển, trong đầu có thêm một vài tri thức không thể giải thích, rõ ràng tất cả huyết vị hai tay, biết được một số

kỹ xảo phát lực đặc thù, đến cả xương tay cũng kêu vang đồm độp một lần nữa kết cấu lại.

Mấy phút sau, học xong kỹ năng.

Tìm đồ thử một chút, một ống trúc dưới nền.

Tay cầm vào thân trúc, phát động kỹ năng, chỉ thấy hai tay hóa thành hư ảnh, nhanh chóng tuốt ống trúc.

Không đến nửa phút, ống trúc đã ma sát đến ra khói, xem ra đã sắp bốc cháy.

Tần Hà thấy mới lạ, đá đánh lửa cũng không nhanh bằng mình a.

“Phốc!”

Kết quả ống trúc còn thực sự nhờ vào ma sát bốc cháy.

Tần Hà vội vàng dừng lại, phát hiện ra tay không ngờ không bỏng cũng chẳng mỏi, quả thật tuyệt vời.

Nhưng sau khi tỉnh táo lại, hắn không khỏi xoắn xuýt, kỹ năng này có tác dụng gì?

Chẳng lẽ là dùng để đánh lửa?

Lắc đầu, Tần Hà bỏ kỹ năng sang một bên.

Liên tiếp bốn ngày sau đó, Tần Hà lại an toàn đốt đi bốn bộ thi thể.

Tất cả nhận được một quả trái cây đen từ Thâm Uyên, một viên Kim sang hoàn, một cuốn Cửu khí trấn thi, một cuốn Kỹ thuật làm ra sữa chua.

Nói như thế nào đây, hữu dụng có, vô dụng cũng có.

Trái cây Thâm Uyên lại một lần nữa giúp Tần Hà tăng thêm không ít sức mạnh, nhưng không nhiều bằng lần đầu tiên, ước chừng tăng trên dưới hai phần.

Kim sang hoàn là thuốc chữa thương, tác dụng cụ thể chưa rõ ràng lắm, cũng vẫn được.

Kỹ thuật làm ra sữa chua, Tần Hà cũng không biết nên xử lý thế nào, mình lại không có cửa hàng sữa chua, dùng làm gì?

Chẳng qua là có suy nghĩ tài nhiều cũng không sợ thiệt, Tần Hà vẫn học nó, dù sao cũng chẳng trễ nải chuyện gì.

Hữu dụng nhất, đó chính là cuốn Cửu khí trấn thi kia.

Trên đó ghi lại phương pháp chế tạo chín loại vật dụng chuyên môn dùng để trấn thi, có bao nhiêu tác dụng cụ thể thì không giới thiệu rõ ràng, nhưng đồ được cho thêm, chắc chắn có thể sử dụng.

Điều này đủ rồi, thợ thiêu thi sợ nhất chính là thi biến.

Không thể nghi ngờ rằng đây chính là phần thưởng thực dụng nhất sau khi Tần Hà đốt sáu bộ thi thể.

Tần Hà phát hiện, khi cân đèn chiếu thu hồn, quá khứ của người chết càng đặc sắc, chuyện trải qua càng khác biệt so với người bình thường, cân được trọng lượng càng nặng, phần thưởng được nhận càng tốt.

Diễn hình nhất như là thi thể cho ra Cửu khí trấn thi và Kỹ thuật sửa chữa.

Một người là thương nhân vân du tứ phương, nửa đời vào nam ra bắc, một người là kẻ tàn phế bẩm sinh, bại liệt trên giường.

Kịch chiếu bóng đôi lập rất rõ, cuộc đời của thương nhân vân du tứ phương phải nói là mạo hiểm kích thích, còn tàn phế bẩm sinh thì trừ nóc nhà ra chẳng có gì khác.

Lại nói đến Cửu khí trấn thi kia, theo thứ tự là: Gạo nếp, bùa, dây mực, kim đinh, móng lừa đen, chuông ngựa, đèn nhiếp phách, trấn thi đan, ấn vãng sinh.

Chín đồ vật này, sắp xếp từ trước đến sau, một vật so với một vật càng đáng gờm, nhất là bốn vật cuối cùng, đó là gia truyền, con cháu đời đời có thể dựa vào nó mà ăn, là bảo vật không dễ dàng để cho người ngoài phát hiện.

Mà bốn vị trí đầu cũng không hề đơn giản.

Liền nói đến gạo nếp đơn giản nhất đi, đây cũng không phải là gạo nếp nào cũng được, mà nhất định phải là gạo nếp nảy mầm vào mùa xuân, hút no đủ dương khí đất trời, lại dùng bí pháp đảm bảo cho mầm nó không gãy, đợi đến Kinh trập lại cho xuống đất trồng.

Một mầm cây như vậy cũng chỉ có thể mọc ra mười mấy hạt, khi trấn thi rải ra một phát liền hết mất.

Còn có bùa kia, chu sa phải cầm bạc đi mua, tiền đồng mua không nổi, sợ một bút xuống là tiền com nửa tháng không thấy, giấy vẽ bùa thì càng đắt, phải dùng vàng bạc in dập. Không dễ dàng sử dụng, đây là đồ vật giữ mạng.

Lò hỏa táng thành Đông chỉ có bốn lá bùa, khi trực ban, quan sai mỗi người giữ một tấm, trực ban xong còn phải trả lại.

Dây mực cũng như vậy, dây kia cũng không phải loại dây lung tung nào cũng có thể dùng, nhất định phải là tơ tằm lửa làm ra, lại để cho thợ mộc sử dụng nửa đời, kéo ngang kéo dọc, thu thập cương chính chi khí, mới có thể sử dụng.

Điều này, nếu dựa vào vật liệu trấn thi mà nói, ngược lại là kim đinh xếp ở vị trí thứ tư càng thuận tiện.

Cái gọi là kim đinh, cũng không phải là đinh làm bằng vàng, vàng quá mềm, không phù hợp làm đinh, kim ở đây là chỉ kim loại.

Chỉ cần là kim loại đinh đều được.

Vậy thì có người sẽ thắc mắc, cứ như vậy, dựa vào cái gì kim đinh có thể xếp hạng thứ tư?

Kim đinh trấn thi, khó khăn không phải do tài liệu, mà là tay nghề chế tạo ra đinh.

Nói như thế này, người phải khắc một bài có 380 nét Trấn thi vẫn có tên là «Trường Thụy phù lục» lên trên một cây đinh, mỗi một nét phù lục không khác nhiều so với nét chữ viết, một nét khắc xuống không thể có chút sai lầm nào, sai một chút xú là phải làm lại.

Về phần kích thước đinh, người có thể làm cái đinh to như cái cuốc, chỉ cần là khi trấn thi có thể đâm vào.

Nhưng có một điều, làn da của thi thể bị thi biến cứng rắn, ít nhất cũng là cứng như gỗ.

Phải biết.

Nguyên liệu thì rẻ, vấn đề là không thể tìm đâu ra người có thể làm ra cái thứ này.

Nhưng đối với Tần Hà mà nói, đây hoàn toàn không phải là vấn đề.

Tần Hà học tập kỹ năng, phương pháp chế tạo toàn bộ Cử khí trần thi đều là tự học.

Tặng thêm à, ta cũng còn không rõ, đừng hỏi, hỏi chính là thần kỳ.

Sáng sớm Tần Hà giao tro cốt nhận mười lăm đồng tiền rồi đi thẳng đến tiệm rèn, tiêu mười đồng mua hai trăm cây đinh sắt từ trong lò rèn.

Trở lại phòng thiêu thi, vừa đóng cửa, mài một cây đinh sắt sắc bén, lại nung nóng số đinh sắt còn lại, liền bắt đầu điêu khắc.

Từng nét khắc xuống vốn rất khó, hết ngày hôm nay, dù là Tần Hà không ăn không uống cũng không khắc xong mấy cây.

Nhưng không tìm được hắc có Vô ảnh thủ a.

Khi ngài hết sức chuyên tâm, tốc độ tay của ngài có thể nhanh đến không tưởng.

Xoát xoát xoát... Phải nói rằng Tần Hà cực nhanh.

Nửa phút khắc xong một cây, một canh giờ đủ hai trăm cây.

Lại dùng mảnh vải khâu một túi đinh đeo ở bên hông.

A, giống như một chuỗi dây đạn, nó gọi là cực dài.

Có câu nói là “Thời cơ đến thiên địa đều đồng lực”, bên này Tần Hà vừa làm xong đinh trần thi, lò hỏa táng bên kia đã chuyển đến một bộ thi thể đặc biệt.

Chương 4 – Thi biến tấn công người

Chuyện này còn phải bắt đầu nói từ bộ thi biến đã bỏ trốn trước đó vài ngày.

Thi biến im hơi lặng tiếng cắn chết số sáu, bị xưởng truy tìm không được bao xa liền mất đi đầu mối, điều tra nửa ngày

không thu hoạch được gì.

Xưởng vệ xem qua, được rồi, dẹp đường hồi phủ.

Dù sao hàng năm thi biển trồn mắt không có hai mươi cũng có mười lăm.

Trồn thì trồn, thi biển là trồn từ lò hỏa táng ra, xảy ra chuyện gì thì lò hỏa táng xui xẻo, đã tìm kiếm nó cả buổi, đến lúc trở về cũng đã có cái bàn giao.

Xưởng vệ đi, Từ Trường Thọ nóng nảy.

Từ Trường Thọ này là ai?

Chính là quan sai trực ban mà Tần Hà xin muốn tự mình xử lý tro cốt thư sinh kia, đêm có có bốn quan sai trực ban, hẳn ta là một trong số đó.

Nhắc đến Từ Trường Thọ, tổ tiên cũng coi như là đã từng giàu có qua, giàu có hai đời, đến đời cha hẳn ta thì lại thường thường.

Nhưng lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, thuyền vỡ cũng có ba ngàn đĩnh.

Từ nhỏ Từ Trường Thọ sống cũng coi như ổn, từng làm không ít việc, nhưng chính là chẳng thể thành công, làm gì cũng là gà mờ.

Từ đầu đọc sách, ghi chép tính toán đều biết, nhưng muốn nói đến thi công danh, chênh lệch vẫn hơi lớn.

Tiếp đó hẳn ta đi học võ, học cũng coi như tạm được, thật đúng là hai ba người bình thường không phải đối thủ của hẳn ta, nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Lại đi kiếm một công việc, cùng một vị chú bác làm buôn bán, lăn lộn vài năm, người muốn nói thua thiệt đi, thì lại không có thua thiệt, nói kiếm lời đi, ngược lại là đều vào bụng cả, trong nhà không để dành được chút gì.

Nhoáng một đã qua hai mươi tuổi, trì hoãn nhiều năm cũng không cưới dâu.

Nhưng người muốn nói hẳn ta giày vò bao nhiêu năm như vậy chẳng có thu hoạch gì, cũng không phải.

Hắn ta kết bạn với nhiều người, cũng rất thích kết bạn.

Nhiều bạn thì tin tức liền linh thông, nửa năm trước cùng một người bạn uống rượu, thăm dò được lò hỏa táng thành Đông có một bộ thi biến trốn mất, nói là thi biến tập kích một đội buôn của Ngụy Cửu Thiên, Ngụy Cửu Thiên một bản đánh xuống, từ trên xuống dưới Bình mã ty thành Đông bị tróc một nửa, bốn quan sai trực ban càng là trực tiếp bị bắt vào chiếu ngục, trong đó lại trống một vị trí quan sai dự khuyết.

Đến đây phải nói một chút về quan trường triều Đại Lê.

Từ khi Đại Lê lập triều, liền từng đòi một phong Vương gia, kiểu cha truyền con nối, dẫn đến bây giờ khắp nơi triều Đại Lê đều có Vương gia mập chấy mỡ, triều đình đều nghèo thành khó tử.

Nhưng triều Đại Lê cha truyền con nối không chỉ có Vương gia, còn có Tư lại.

Cái gọi là Tư lại, chính là chỉ những người làm việc cụ thể xung quanh quan lão gia như sư gia, sai dịch, tiểu lại,...

Thánh chỉ Hoàng Nhi Gia một hạ, ai ai ai đi đâu nhậm chức, quan đến địa phương nếu như cô độc, vậy thì chẳng xử lý được việc gì, cần thiết phải dựa vào một đám người quen thuộc công vụ, người hiểu rõ phong thổ đi làm việc, quan này mới có thể làm được.

Nha Thự ngoại trừ quan viên có phẩm cấp, còn lại đều là Tư lại. Quan sai lò hỏa táng cũng vậy.

Tư lại là cha truyền con nối, cha truyền con, con truyền cháu, đời đời ăn cơm quan, không có con trai thì truyền cho anh em, nếu anh em cũng không có, vậy thì truyền cho anh em họ cũng được.

Cho nên tình huống Tư lại trống chức không phổ biến.

Từ Trường Thọ nghe xong liền nảy ý định.

Mình làm gì cũng nửa vời, nếu như có thể bùng lên bát com quan, không dám nói đến vinh quang cửa nhà, ít nhất cũng ra hình ra dáng.

Không chút chần chờ, mượn sức chén rượu mời, lại quay về nhà gom góp chút bạc, tìm một người bạn khác dẫn tiến, đi

mua bát cơm kia.

Có lẽ là do hấn ta đi sớm, hắc, mua một cái lại không ngờ thật sự mua được.

Thuận lợi bỏ khuyết, đi lên làm Sai lò hỏa táng.

Nửa năm trôi qua, Từ Trường Thọ cảm thấy tất cả vẫn rất tốt.

Cho đến vài ngày trước lò hỏa táng trốn mất một bộ thi biển.

Hấn ta mới phát hiện ra, vận may nơi đây không tốt, sẽ bị xui xẻo.

Kết cục của bốn quan sai tiền nhiệm đặt ngay trước mặt, nghĩ đến đó hấn ta cũng có chút ăn ngủ không yên, dưới chân Hoàng Thành, ai biết được bộ thi biển kia sẽ tấn công trúng ai, không may thì đó là hoàng thân quốc thích.

Càng nghĩ lòng của hấn ta càng e ngại, thế là đi tìm ba tên đồng bọn khác bàn bạc xem nên làm cái gì.

Kết quả là khi tìm người lại nghe được ba người kia trốn trong một góc thì thầm.

Một người nói thi biển chạy trốn không dễ xử lý, làm không tốt sẽ có chuyện xảy ra.

Một người khác nói, sợ cái rắm, xảy ra chuyện có Từ Trường Thọ gánh.

Người thứ ba thì càng nói rõ ràng, Tào sư gia sắp xếp Từ Trường Thọ đến lò hỏa táng này, chính là dùng để gánh trách nhiệm, tránh cho có chuyện xảy ra lại hao tổn người một nhà.

Người một nhà?

Từ Trường Thọ nghe xong cuộc nói chuyện của ba người, tốt lắm, mồ hôi lạnh đều chảy xuống.

Trước đây mới đi vào lò hỏa táng này, hấn ta đã cảm thấy có chút kỳ quặc, không ngờ rằng ở giữa còn có một đường như vậy.

Tào sư gia là ai? “Nhị lão gia” Binh mã ty thành Đông, Từ lại nơi đây đều nghe theo ông ta, người ngoài đều gọi bọn họ là “Từ lại bang”, ngoài Lưu đại nhân Binh mã ty, lời nói của ông

ta là hữu dụng nhất, căn bản không thiếu quà biếu có chút bạc vụn này của mình.

Trong lòng Từ Trường Thọ vừa hoảng sợ vừa hối hận, nhắm mắt lại liền mơ đến mình bị bắt vào chiếu ngục.

Theo lý thuyết thi biến có thể tấn công người hay không không biết, liền coi như tấn công người, cũng không nhất định là nhân vật lớn gì.

Nhưng Từ Trường Thọ vẫn lo lắng hãi hùng, luôn cảm thấy có chuyện gì đó sẽ xảy ra.

Phải nói là con người a, có đôi khi trực giác chuẩn kinh người.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó, bộ thi biến kia, thật sự đã tấn công người.

Còn là tấn công cháu trai của Binh bộ thị lang đương triều.

Lại nói nửa đêm, kiệu của cháu trai Binh bộ thị lang vừa từ Di Hồng Viện đi ra, đang bưng bưng hát ca, ở một con hẻm tối, bất ngờ bị thi biến tập kích.

Tính cả người trong kiệu với hai tên kiệu phu, toàn bộ đều chết oan chết uổng, kiệu gỗ đều bị xé nát.

Cảnh này vừa lúc bị lão bang tử gõ mõ cầm canh thành Tây trông thấy, bị dọa đến gào thét thảm thiết, hấp dẫn nha dịch Binh mã ty thành Tây.

Nha dịch đi xem xét, chuyện lớn không hay rồi, cháu trai của Liễu đại nhân Binh bộ thị lang.

Một đám nha dịch thì thâm nửa ngày không biết làm sao, người đã chết rồi còn có thể làm gì, thông báo cho Liễu đại nhân a.

Liễu đại nhân vội vàng đi đến hiện trường xem xét, ngồi dưới đất gào thét.

Binh mã ty thành Đông cũng biết xảy ra chuyện, bị dọa đến phát run, Binh bộ thị lang chính là là quan to tam phẩm đương triều, lãnh đạo trực tiếp của Binh mã ty.

Nhất là Binh mã ty thành Đông, lão bang tử miêu tả một chút, vật tấn công người kia, chính là bộ thi biến trốn chạy ra từ lò hỏa táng thành Đông kia.

Nhưng chờ đợi rỗng rã cả một ngày, trên dưới Binh mã ty thành Đông cũng không chờ đến lửa giận của Liễu đại nhân, mãi cho đến trời tối.

Liễu đại nhân xuất hiện, ở đâu, lò hỏa táng thành Đông.

Đến chỉ nói một câu: “Bản quan dưới gối không con, xem cháu của ta như mình sinh ra, người bị tai vạ bất ngờ, đây là ý trời, ta không trách các người, nhưng là có một điều, di cốt đứa cháu này của ta nhất định phải giữ lại.”

Mấy vị đại nhân Binh mã ty nghe vậy, tạ ơn, hô to Liễu đại nhân thanh thiên.

Một đám người vây xung quanh, thợ thiêu thi đều ở, nhìn thấy cháu trai Liễu đại nhân mặc dù sắc mặt trắng bệch, lại không có nổi lên thi ban, khi xe di chuyển thì thi thể vẫn mềm oặt, lập tức sau lưng người người bốc lên khí lạnh.

Chết không cứng lại, đây cũng không phải chuyện gì khác thường, mà chắc chắn là hung thi.

Theo quy củ, đúng ra phải giao cho Phi ngư vệ bên kia xử lý.

Nhưng Liễu đại nhân người ta nói rồi, phải giữ lại thi cốt, thế nhưng là Phi ngư vệ bên kia không bao giờ quan tâm người sống hay là thi thể tiến vào, đều chưa bao giờ nhả xương.

Liễu đại nhân lên tiếng, vậy thì không quan tâm có đúng quy củ hay không, chẳng qua là người ta muốn giữ lại tro cốt của cháu trai để an táng tốt, về tình có thể hiểu.

Dù sao, cũng chỉ chết một tên thợ thiêu thi thôi.

Chương 5 – Xà tiên Liễu Thương

Mấy vị đại nhân Binh mã ty lên tiếng, trọng thưởng thiêu thi năm lượng bạc, cấp ngay.

Nhóm thợ thiêu thi người nhìn ta, ta nhìn người, ai cũng không dám nhận.

Tiền này, có mạng cầm không có mạng mà tiêu.

Các vị đại nhân sốt ruột, Từ Trường Thọ cũng nôn nóng.

Nếu không thể hoàn thành chuyện này, các đại nhân nhiều nhất cũng chỉ là mất chức, Từ Trường Thọ hẳn lại khó tránh khỏi bị khai đao hỏi tội.

Ai bảo thi biến trốn mất đúng lúc hẳn ta đang trực cơ chứ.

Nhưng chuyện không hợp quy củ này, ngay trước mặt thị lang đại nhân cũng không thể ép buộc.

Lại nói, ép buộc cũng không thể được a, dù sao cũng là việc mất mạng, nếu là thợ thiêu thi náo loạn lên cũng sẽ rất khó coi.

Đang lúc căng thẳng như vậy, Tần Hà giơ tay lên, “Đại nhân, ta làm.”

Từ Trường Thọ thấy vậy, vui mừng quá đổi, chuyện này các vị đại nhân ra mặt, lại có người tiếp nhận công việc, việc hẳn phải gánh trách nhiệm cũng coi như đi qua.

Lại nhìn Tần Hà, thằng ngốc này trông như thế nào cũng rất thuận mắt.

Vài ngày trước còn xin mình một thùng tro cốt, nói không chừng là đầu óc hẳn hơi có vấn đề.

Thợ thiêu thi lắc đầu, nhao nhao rời đi.

Không ai chê cười Tần Hà, chuyện này nếu là an toàn trôi qua, coi như rời đi lò hỏa táng, năm lượng bạc cũng coi như có thể dùng một thời gian, không chừng còn có thể tìm một công việc kiếm sống khác, chưa chắc kém hơn với việc ở lì lại lò hỏa táng này chờ chết.

Cứ như vậy, Tần Hà nhận lấy năm lượng bạc, tiếp nhận thi thể cháu trai Liễu đại nhân.

Sau khi trời tối đóng cửa khóa lại, đốt than đá trong lò, một ngày làm việc mới bắt đầu.

Tần Hà xem xét bộ thi thể này, ôi, phải nói là ưa nhìn, môi như bôi mỡ, mặt như quan ngọc, mày như kiếm sắc, toàn thân áo lụa trắng, quý khí bức người, rõ ràng là một công tử phong độ ngời ngời.

Vết thương trên ngực, chắc là bị bộ thi biến móc tim phổi.

Có vết máu, nhưng không coi là nhiều, cơ bản coi như sạch sẽ.

Đốt giấy để tang, trước tiên Tần Hà xử lý vết máu một chút, cởi ra quần áo chỗ vết thương, lại phát hiện ra vết thương không ngờ đã khép lại hơn phân nửa, thiếu chút nữa là đã kết vảy.

Tử thi mọc thịt, đại hung.

Đúng lúc này, thi thể bỗng nhiên mở mắt, không ngờ đồng tử lại dựng đứng màu hổ phách.

Trái tim Tần Hà run lên, đây nào phải con người a, yêu quái.

Thi thể thấy vẻ mặt của Tần Hà biến đổi, cười hắc hắc, miệng ngoác đến tận mang tai, lưỡi rắn phun ra nuốt vào giữa miệng đầy răng nanh.

“Ba ba ba ba!”

Vô ảnh thủ.

Sau một hơi thở, adrenalin của Tần Hà bộc phát, ngay lập tức đóng hai trăm cây đinh trần thi kia lên thân thể tên yêu quái kia.

Yêu quái bất động, là không thể động đây, hai trăm cây đinh trần thi, ngay cả mí mắt cũng bị đóng lên, trong con người dựng thẳng tràn đầy không thể tưởng tượng nổi cùng với sự sợ hãi.

Tần Hà lau qua mồ hôi trên trán, rồi lập tức chuyển thi thể lên lò, kéo ống bễ da trâu phình lên, lửa lớn đốt xác.

Khi đó, cái thời không kia, phim ảnh trên TV đều có một điểm giống nhau, kẻ mà hành động không đủ mau lẹ, nói nhảm quá nhiều thì đều đã chết.

Đêm dài... lắm mộng.

Yêu quái thấy Tần Hà hành động nhanh chóng như vậy, thậm chí hô to ĐM vô tình, bị đốt ra chân thân, rõ ràng là một con rắn lớn.

Sau hai canh giờ, rắn lớn hóa thành xác cháy.

Màn sân khấu xám trắng từ từ buông xuống, chiếu bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được cuộc đời của con rắn lớn kia.

Nó là dòng dõi xà tiên Trường Bạch Sơn vùng Đông Bắc, tu luyện hơn trăm năm hóa hình thành người, lấy tên là Liễu Thương, được một trưởng lão xà tiên phái đi kinh thành Đại Lê, giúp đỡ người tên là Liễu Trường An, nói với bên ngoài là chú cháu, không có nhiệm vụ cụ thể, khi nào Liễu Trường An cần, sử dụng một vài thủ đoạn để giúp đỡ ông ta.

Liễu Thương từ rừng sâu núi thẳm đi đến kinh thành Đại Lê phồn hoa này, rất nhanh đã mê mẩn, lưu luyến với yên hoa liễu hạn, vui đến quên cả trời đất.

Nhưng cũng không hề làm chậm trễ chuyện gì, xà tiên trăm năm đạo hạnh, có bản lĩnh lớn, dựa vào sự giúp đỡ của hắn ta, Liễu Trường An từ một học sĩ tòng ngũ phẩm Viện Hàn Lâm nho nhỏ, một bước lên mây, ngắn ngủi bốn năm liền thăng đến Binh bộ Tả thị lang chính tam phẩm, cai quản việc quân cơ trọng yếu.

Hôm qua, Liễu Thương từ chỗ hoa khôi Di Hồng Viện đi ra, đang bồng bồng ca hát, đột nhiên bị một bộ thi thể tập kích, nếu là bình thường, cho dù không đánh lại bộ thi biến kia, cũng không đến nỗi bị thương, nhưng hôm qua vui vẻ phóng ngựa, lại uống nhiều rượu, phản ứng chậm hơn rất nhiều, bị thi biến móc tim.

Nhưng nó cũng chưa chết, mà là dùng bí pháp bảo vệ tim mạch, chết giả một thời gian.

Sau khi trở về bàn bạc cùng Liễu Trường An, thân phận cháu trai này không thể tiếp tục sử dụng, bị thương nặng như vậy lại không chết, sẽ khiến cho người khác nghi ngờ.

Hai người cũng là tinh ranh, dăm ba câu đã bàn bạc ra được biện pháp.

Đưa đến lò hỏa táng, đi qua lò hỏa táng một lần, bằng không dựa theo trình tự chính quy, Liễu Thương phải bị giao cho Phi Ngư Vệ xử lý.

Phi Ngư Vệ, đây chính là nơi chuyên xử lý các sự kiện linh dị của triều Đại Lê, nếu là Liễu Thương tiến vào nơi đó, dù có là xà tiên trăm năm cũng khó thoát khỏi cái chết, hơn nữa nhất định sẽ bị tra ra thân phận xà tiên.

Kế hoạch rất đơn giản, trước tiên Liễu Thương đi đến lò hỏa táng, buổi tối chạy trốn, nói với bên ngoài là thi biển, sau này đổi một thân phận khác trở lại. Tiện thể còn có thể cắn nuốt máu thịt của một tên thợ thiêu thi để chữa thương, một mũi tên trúng hai con chim, còn không khiến người khác có điều hoài nghi.

Kết quả là, có cảnh chàng vạng tối tiễn đưa thi kia.

Nhưng mà tính toán cẩn thận thông minh bao nhiêu, sai lầm một cái mất mạng.

Liễu Thương gặp Tần Hà, một người đàn ông vừa biết Vô ảnh thủ, còn làm hai trăm cây đinh trần thi.

Càng tìm đường chết hơn đó là, hắn ta còn muốn dọa Tần Hà.

Nếu như nhân lúc Tần Hà giật mình trong nháy mắt kia lập tức đánh giết, có lẽ còn có cơ hội xoay chuyển.

Nhưng mà thế gian này quả gì cũng có, chính là không có “nếu như”, bị hai trăm cây đinh trần thi vô tình chẳng chút nương tay đâm thành con nhím.

Đền chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: Khách trăm năm mệnh mỏng rừng núi, mãi mê hồng trần chẳng phải tiên, bi thương thay.

Lần này, cân thâm phán nâng lên thật cao, đợi gợn sóng tản đi.

Trong đầu Tần Hà có thêm một bộ công pháp: «Cật Tiên Công»

Ghi chú: Nắm được môn công pháp này, ngài có thể ăn thành tiên phạm trần.

Quyết đoán học tập, đây chính là công pháp.

Những đại hiệp triều Đại Lê xông xáo giang hồ kia, ai ai cũng đều tu luyện nội kinh.

Phổ thông chút như quan sai lò hỏa táng, cao cấp hơn thì như cang đầu, bang đầu của Tào bang, Cước bang, cao cấp hơn nữa chính là cao thủ ngoại kinh.

Cao thủ ngoại kinh ở nơi biên cương, thống lĩnh một quân là không có vấn đề, nội kinh vừa rơi xuống, có thể xuyên sắt thép, đánh vỡ đá, ai cũng là tuyệt đỉnh cao thủ.

Tào tướng quân, thống lĩnh Thiết kỵ Quan Ninh, Dũng Quan Cửu Biên lớn nhỏ, chính là cao thủ ngoại kinh nổi danh, nghe đồn đại nội hoàng cung cũng có cao thủ ngoại kinh bảo vệ.

Thời gian học tập công pháp ngắn hơn rất nhiều so với Tần Hà tướng, chỉ nghe tiếng tanh tách trong miệng, từng chiếc răng liên tiếp rụng đi, một bộ “răng đồng răng sắt” một lần nữa mọc ra, trắng chói mắt. Trong bụng cũng nhộn nhạo, tạo ra một bộ da dày có thể tiêu hóa kim thiết.

Cật tiên công, không cần ngày ngày đánh quyền luyện thể, chỉ cần ăn no liền có thể tăng công lực, quả thật là rất thần kỳ.

Trước mắt không ăn không uống, Tần Hà cũng không có cách nào nghiệm chứng sự thần kỳ của công pháp này.

Nhưng công pháp nhờ xà tiên trăm năm đôi lấy được, chắc cũng không kém.

Trên lò thiêu thi, xác rắn dần dần hóa thành tro tàn.

Ai có thể nghĩ đến, đường đường Binh bộ tả thị lang triều Đại Lê, lại là xuất mã đệ tử tới từ phương bắc, xuất mã tiên đứng sau lại là xà tiên Liễu gia thanh danh vang dội.

Sau khi Liễu Thương hóa thành người, mấy lần cũng trưởng lão trong gia tộc ra vào kim trướng Địch Lỗ, khắp trướng đều là Kim tiên thử vĩ.

(Kim tiên thử vĩ: Một kiểu tóc của người Địch Lỗ.)

Nửa năm trước, tám vạn binh mã gặp phải mai phục ở Đại Lâm Hà, bị ba vạn Địch Lỗ diệt toàn quân, không biết có bao nhiêu liên quan với vị Binh bộ tả thị lang này.

Vương triều tranh bá, chung quy là không thể thiếu bóng dáng của yêu ma quỷ quái.

Ngay cả bộ thi biến tập kích Liễu Thương kia, tựa như cũng không phải tấn công người tùy ý, mà là có ý định tập kích.

Nhưng mà, những chuyện này tạm thời không có quan hệ gì với Tần Hà.

Hung, dân chúng khổ, vong, dân chúng cũng khổ.

Hung vong thiên hạ, âm mưu của kẻ ăn thịt.

Hắn chỉ là một thợ thiêu thi nho nhỏ, cái gì cũng chẳng phải.

Chương 6 – Cật Tiên Công

“Đương!”

Trời tờ mờ sáng, một tiếng chiêng vang, phòng thiêu thi theo thứ tự mở ra.

Thợ thiêu thi lần lượt đi ra khỏi phòng thiêu thi, nhìn về phía số bảy.

Đêm qua, nơi đó cũng không hề phát ra tiếng kêu thảm, không biết Tần Hà còn sống hay không.

Từ Trường Thọ hơi căng thẳng mở ra cửa phòng số bảy, đã thấy Tần Hà nằm trên mặt đất, sợ hãi rụt cổ lại, nghĩ thầm: quả nhiên.

Đang định tuyên bố phòng số bảy trống chỗ, thì lại thấy lồng ngực Tần Hà phập phồng, tiếng ngáy đang vang.

Không chết?

Từ Trường Thọ vội vàng quan sát, trong lò chỉ còn lại tro tàn, đã đốt xác, trên xềng còn có vết tích tro cốt.

Ngẩng đầu nhìn lên, nóc phòng có thêm một cái lỗ thủng.

Trong thủng sắt bên cạnh là nửa thủng tro cốt mới, còn đang bốc hơi nóng.

Từ Trường Thọ bối rối, thi thể chắc là đã đốt, nhưng cái lỗ thủng này là sao?

Đánh thức Tần Hà, Tần Hà nhìn thấy Từ Trường Thọ thì sợ hết hồn.

“Ngươi ngủ lúc nào?” Từ Trường Thọ hỏi.

Tần Hà mơ màng: “Không biết a.”

“Đã hỏa táng thi thể?”

“Không biết a.”

“Tại sao có lỗ thủng trên nóc phòng?”

“Không biết a.”

Từ Trường Thọ: “.....”

Hỏi thăm một phen, Từ Trường Thọ xác định, phòng số bảy xảy ra sự kiện linh dị.

Tần Hà vốn nên phải chết lại không chết, thi thể vốn là bật dậy tấn công người lại bị hỏa táng, hơn nữa rất có thể người đốt xác không phải là Tần Hà.

Cụ thể xảy ra chuyện gì không có cách nào truy xét, hỏi Tần Hà thì cái gì cũng không biết, hỏi khi nào ngủ thiếp đi cũng không biết, mãi cho đến khi bị đánh thức.

Từ Trường Thọ cũng lười truy xét, dù sao thi thể đã hỏa táng, chuyện này xem như đã qua rồi.

Sau khi trời sáng Liễu đại nhân đến, trông thấy tro cốt trong thùng thì mặt trắng như bôi vôi, đảo đảo tro trong thùng hai lần, ngồi dưới đất gào thét, đau lòng khóc còn hơn cha mẹ chết.

Một đám thợ thiêu thi nhìn mà chẳng hiểu gì, hôm qua khi Tả thị lang đại nhân đến đưa tiền thi thể cũng không khóc, thế mà ngược lại đến hôm nay lại khóc?

Sau khi Liễu đại nhân tỉnh táo lại, dưới sự chỉ dẫn của Từ Trường Thọ đi đến phòng số bảy, trông thấy lỗ thùng trên nóc phòng, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng, như mở xương nhuộm, sau đó lao đảo rời đi.

Khóe môi Tần Hà hơi nhếch lên, hiện tại hắn chỉ muốn yên lặng đốt thêm vài bộ thi thể, không muốn bị đại quan trong triều để mắt đến.

Bộ thi biến không thể giải thích tập kích Liễu Thương, lỗ thùng trên nóc phòng xuất hiện không thể giải thích, đầy đủ dòi ánh mắt của vị Liễu đại nhân này từ trên người mình rời đi.

Ước lượng nửa cân bạc trong tay, Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, hôm nay có thể ăn một bữa ngon.

Mỗi ngày bình thường là mười lăm văn tiền cả ba bữa, muốn ăn no mà nói, chỉ có thể ăn mán thêu bột tạt, miệng đã sớm quên mất mùi vị.

Tử lâu Đường Ký, là tử lâu tốt nhất gần lò hỏa táng, hai tầng lầu mười bàn lớn, chương quỹ tên là Đường Thiên Khôi, tử lâu vừa mới mở cửa, đã thấy trước cửa đứng đầy một người.

Áo gai vải thô ám khói, kỳ lạ chính là hàm răng lại rất trắng sáng, hắc hắc cười lên nói chuyện với ông ta: “Chương quỹ, tìm đồ ăn.”

Đường Thiên Khôi hơi không mò ra đường lối của tên gia hỏa này, muốn nói hẳn là tên ăn mày đi, mặc giống, nhưng tinh khí thần lại không giống.

Đại Vận Hà là tam giáo cứu lưu loại người gì cũng có, có rất nhiều người hết ăn lại uống, ông ta cũng không dám thấy người nào cũng mời vào bên trong.

Lại nói, mới sáng sớm ngày ra ai lại vào tử lâu a, thế nào cũng phải đến buổi trưa a.

“Có bạc.”

Tần Hà biết đường, móc bạc từ trong ngực ra cho Đường Thiên Khôi xem.

Đường Thiên Khôi trông bạc không phải là giả, lập tức thay đổi nụ cười, mời Tần Hà đi vào bên trong: “Khách quan muốn ăn cái gì?”

“Ở đây ông có cái gì, phải làm xong nhanh một chút, đói bụng.” Tần Hà sờ bụng.

Cật tiên công đến cùng là có bao nhiêu ghê gớm chưa rõ, ngược lại tác dụng phụ đầu tiên đã xuất hiện, đói, đói bụng đến mức bụng muốn dán vào lưng.

“Nha, hôm nay khách quan đến hơi sớm, hôm nay bếp sau chỗ ta còn chưa nổi lửa, nhưng là hôm qua nhà bếp còn có nửa con vịt quay, hay là ta để cho đầu bếp hâm nóng rồi mang lên cho ngài?”

Tần Hà nghe vậy, vịt quay là quá được rồi a, lại gọi hai bát mì thịt băm, sợ không đủ ăn.

Rất nhanh nửa con vịt quay được bung lên bàn, đây là bữa thịt đầu tiên từ khi Tần Hà đến cái thế giới này, chỉ là so sánh hương vị cũng không có cánh nào so sánh với ở thời không

trước kia, nhưng không chịu được đói nha, đói bụng ăn cái gì cũng đều ngon.

Nửa con vịt quay cùng hai bát mì xuống bụng, Tần Hà phát hiện, mình chỉ cảm thấy bụng hơi đỡ chút, cách cảm giác nó còn thiếu nhiều lắm.

“Chường quý, lại lấy thêm ba bát mì.” Tần Hà giơ ra ba ngón tay.

Ba bát ăn xong.

Vẫn chưa đủ.

Lại thêm.

Không đủ.

Thêm nữa.

Không đủ.

Lại thêm nữa.

.....

Đường Thiên Khôi cùng tiểu nhị chạy bàn đều thấy choáng váng.

Trước bàn đã xếp một chồng chén mì, hơn hai mươi chén.

Vẻ mặt tiểu nhị mang theo sự hoảng sợ: “Chường quý, tại sao người này có thể ăn như vậy, có thể ăn đến no bể bụng không?”

Đường Thiên Khôi cũng cảm thấy rất ngạc nhiên, nhưng ông ta đã từng trải qua ít nhiều, biết được một vài chuyện kỳ dị, vị trước mắt này, chắc chắn không phải là người bình thường.

Người bình thường sớm đã no căng hết cỡ, nhìn hắn như vậy, có vẻ vẫn chưa ăn xong.

“Đi, bảo bếp sau tiếp tục làm tiếp, làm nhiều coi như là chuẩn bị trước một chút.” Đường Thiên Khôi sai bảo tiểu nhị.

Tiểu nhị vui vẻ ra mặt, vị khách quan kia gọi đó là mì thịt băm, mấy tháng không ăn thức ăn mặn, lát nữa vụng trộm bảo đầu bếp lấy thêm chút thịt.

Ăn chừng hơn 60 bát mì. Cuối cùng Tần Hà cũng nhận được nhắc nhở: Ngài đã cho miếu ngũ tạng của ngài ăn no, nội kinh tăng thêm 5 năm.

Một cảm giác no bụng chừng trên dưới bảy tám phần thay thế cho đói khát trước đây.

“Chưởng quỹ, tính tiền.” Tần Hà đặt đĩa xuống.

Không phải không ăn được nữa, mà là sợ không đủ bạc.

Tối hôm qua dùng hết toàn bộ hai trăm cây đinh trấn thi, hôm nay còn phải chừa lại chút tiền mua đinh.

Sau khi rời khỏi tửu lâu Đường Ký, Tần Hà nhìn nửa lạng bạc vụn còn lại trong tay, hơi ảo não.

Sức ăn của Cật tiên công quá đáng sợ, một bữa cơm ăn hết hơn bốn lượng bạc, mà đó còn chỉ là ăn mì, sau này phải làm sao bây giờ?

Dù là đổi thành màn thầu bột tạt cũng sống không quá hai ngày a.

Hơn nữa đây vẫn chỉ là no bụng bảy tám phần, Tần Hà cảm thấy, gắng gượng lên mà nói bản thân mình sợ là có thể ăn hết một con bò.

Nhưng mà lo thì lo, còn có chuyện cần phải xử lý, đi đến tiệm rèn một chuyền, lại mua hai trăm cái đinh.

Đến khi quay lại phòng thiêu thi, thợ hồ đang tu bổ lại lỗ thủng trên nóc phòng, Từ Trường Thọ đang giám công với tâm trạng không tồi, cười ha hả trò chuyện cùng với Tần Hà vài câu, đối với hắn ta mà nói, khó khăn đi qua, quả thật là sống sót sau tai nạn.

Sau khi thợ hồ tu bổ nóc nhà xong, Tần Hà ở phòng thiêu thi nghỉ ngơi một ngày, đến trời tối lại phát hiện vậy mà không hề đói bụng, xem ra Cật tiên công cũng không đến nỗi quá bầy người, ăn no rồi có thể nhịn một thời gian.

“Đương!”

Canh giờ đã đến, một tiếng chiêng vang, từng phòng thiêu thi đóng cửa khóa lại, một ngày làm việc của đám thợ thiêu thi lại bắt đầu.

Đặt trước mặt Tần Hà, lại là một bộ nữ thi trên người mặc áo đỏ, không rõ lai lịch.

Chương 7 – Nữ thi áo đỏ

Dung mạo nữ thi đẹp dễ, dáng vẻ yếu điệu, trên mặt thoa son phấn, cẩn thận ngửi thử còn có thể ngửi thấy một hương thơm nhẹ nhàng từ cơ thể tỏa ra.

Nguyên nhân cái chết là ngạt thở, trên cổ có một vết dây hằn rất rõ ràng, thân thể sạch sẽ, không có bùn đất, không phải từ dưới rất bò ra ngoài, không thể biết được tại sao dẫn đến biến dị.

Thi thể sạch sẽ xử lý cũng dễ dàng, chỉ cần lau sạch phấn son trên mặt nữ thi là được.

Đây cũng là quy củ thanh lý thi thể, trước khi đốt xác, thi thể cần phải khôi phục khuôn mặt vốn có, bằng không quý sai câu hồn nhận lầm người sẽ xảy ra chuyện lớn.

Đốt giấy để tang, dùng khăn ướt lau mặt nữ thi sạch sẽ, không còn son phấn làm rạn vỡ, nữ thi khôi phục khuôn mặt vốn có, sắc mặt hơi tái nhợt, đây là hiện tượng bình thường sau khi chết.

Xem xét chỉnh thể, dung mạo không hề thay đổi, cũng không phải cái kiểu tẩy trang thay đổi luôn khuôn mặt kia.

Lúc này Tần Hà còn phát hiện, trên tay nữ thi cầm một chiếc khăn tay màu trắng, kéo thử, nắm rất chặt.

Dùng sức cả hai tay kéo cũng không ra, quan sát cẩn thận, là một mảnh gấm Tô Châu, đường may tinh tế, phía trên có hoa văn màu đỏ, đáng tiếc là bị nắm chặt trong lòng bàn tay, không thể nhìn rõ hoàn toàn.

Tần Hà không dám thử lại, nữ thi chấp nhất chiếc khăn tay này như vậy, chắc là chấp niệm rất sâu đậm, dùng sức mạnh sợ là sẽ xảy ra bất trắc.

Không trì hoãn nữa, lập tức chuyển thi thể lên lò lửa, thông gió đốt xác, bộ thi thể này khiến cho hần cảm thấy bất an.

Thi thể mặc áo đỏ, từ trước đến nay chưa bao giờ là dấu hiệu điềm lành.

Bên trong ngọn lửa bùng cháy, thi thể không nhúc nhích, cũng không có dấu hiệu thi biến.

Nhưng Tần Hà vẫn không yên lòng, đưa tay sờ vào thùng dầu bên cạnh, dùng bầu múc lên một muôi dầu hỏa tưới lên trên nữ thi, từ đầu đến cuối tầm mắt hắn không hề rời khỏi thi thể, tùy thời chuẩn bị đóng đinh trần thi.

Dầu hỏa là lò hỏa táng phân phối, số lượng rất ít, đám thợ thiêu thi cũng rất là tiết kiệm, chỉ khi bắt gặp một thi thể có cảm giác không tốt mới có thể sử dụng, để mong nó cháy mau mau.

Nhưng mà lúc này con người Tần Hà lại co rụt lại.

Cũng không phải thi thể động, mà là hắn phát hiện ra, khăn tay mà nữ thi cầm trong tay.... không thấy.

Lòng bàn tay nữ thi mở ra, rỗng tuếch.

Cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân xông thẳng lên não Tần Hà, hắn vội vàng lui về phía sau mấy bước.

Tay Tần Hà cầm đinh trần thi, lòng bàn tay hơi đỏ mồ hôi.

Trong cơ thể, nội kinh năm năm vừa mới tăng thêm rõ ràng bị thứ gì đó kích thích, khuấy động tới lui.

Căng thẳng sau lưng nói cho hắn biết, phía sau mình có thứ gì đó.

Tần Hà không thể biết được thứ sau lưng mình là cái gì, nhưng nó không hành động, có lẽ là do nội kinh của mình, có lẽ là do đinh trần thi trên tay.

Lúc này ngàn vạn lần không thể quay đầu, bằng không trong nháy mắt có thể mất mạng.

Đây là sự kiện linh dị còn quý dị hơn so với thi biến, đáng đến một đồ vật ở một cấp bậc khác.

Thời gian kế tiếp đối với Tần Hà mà nói, từng giây từng phút trôi qua đều có vẻ vô cùng dài.

Chẳng biết qua bao lâu, nửa canh giờ hay vẫn là một canh giờ, thì thể trước mặt dần hóa thành than cốc.

Âm khí sau lưng dần dần rút đi, biến mất không còn tăm hơi.

Tần Hà thở dài một hơi, chậm rãi xoay người, sau lưng không có bất cứ một thứ gì, thật giống như cảm giác ban nãy chỉ là ảo giác.

Màn sân khấu xám trắng dần dần buông xuống, tiếng gõ mõ xuyên qua ánh đèn ảm đạm.

Chiếu bóng biểu diễn, như thật như ảo, đó là cuộc đời nữ thi.

Nữ tử này vốn là con cái nhà quan, học chữ từ nhỏ, chức quan của cha nàng là Tả Hữu Đô ngự sử Đô sát viện.

Bốn năm trước, cha nàng cùng hai mươi quan viên trong triều liên danh vạch tội Ngụy Cửu Thiên đương triều phạm pháp ăn hối lộ, kết bè kết cánh, làm loạn hậu cung cùng bảy đại trạng, ý đồ vận ngã Yêm đảng.

Nhưng bọn họ thất bại, quan viên liên danh bị giam bị giết, nam thì sung quân, nữ thì sung vào Giáo Tư Phường.

Nơi gọi là Giáo Tư Phường, chính là J viện, nơi chuyên môn cung cấp cho quyền quý triều Đại Minh hưởng lạc .

Phụ nữ mang tội tiến vào nơi đó, chính là rơi vào miệng hồ, đường ra duy nhất chính là được một vài quyền quý vừa ý, chuộc thân ra, bằng không số mệnh sẽ cực kỳ bi thảm.

Nàng bởi vì biết chữ, nhanh chóng đàn hát điệu luyện, tài danh dần dần nổi tiếng, cuối cùng trong một lần múa nhạc, bị con trai của Trung Sơn Vương vừa ý, chuộc ra Giáo Tư Phường.

Nhưng mà chờ đợi nàng, lại không phải vận mệnh xoay chuyển, mà là tử vong.

Sau khi tiến vào Trung Sơn Vương phủ, nàng trải qua một khoảng thời gian yên ả không lo cơm áo giống như ở thiên đường, Từ Hoài Ân đối với nàng cũng hết sức sủng ái.

Nhưng mà cảnh đẹp không kéo dài, một ngày nọ sau khi nàng dùng bữa tối do người hầu hầu hạ, bỗng nhiên cảm thấy cả người khô nóng khó chịu, mơ mơ màng màng xảy ra tăng tị với một mặc khách.

Cảnh này đúng lúc bị Từ Hoài Ân bắt gặp, Từ Hoài Ân cực kỳ tức giận, ngay tại chỗ ra lệnh siết chết nữ tử.

Một đời tài nữ, cứ như vậy mơ mơ hồ hồ hương tiêu ngọc vẫn ở trong viện lớn nhà hào môn.

Sau khi nữ tử chết, gió lạnh nổi lên bốn phía, người hầu trong Vương phủ cho rằng thi thể chẳng lành, liền đưa đến lò hỏa táng.

Đèn chiếu thu hồn, thẩm phán cần, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: Khuôn mặt tươi cười như hoa nở, tiếng ngọc véo von trầm bổng, chẳng biết lòng người khó dò, dù cho cả bụng đầy tài hoa cũng là phí công.

Gợn sóng tản đi, quanh người Tần Hà xuất hiện một vầng hào quang, trong đầu nhắc nhở: Ngài nhận được mười năm đạo hạnh.

Tần Hà vui mừng, phần thưởng này xem như không tồi.

Trước đây khi cùng những thợ thiêu thi khác trò chuyện, nhắc đến những hòa thượng, đạo sĩ chuyên tiếp xúc với các sự kiện linh dị kia, bọn họ chính là lấy đạo hạnh so sánh với nhau.

Cụ thể đạo hạnh là cái gì thì đám thợ thiêu thi cũng nói không thể rõ ra được, dường như là một loại hệ thống khác song song với nội kinh, chỉ là nghiêng về việc nhằm vào yêu ma, quỷ quái, linh dị, có thể dùng để tổn thương người, nhưng xa không bằng dùng nội kinh trực tiếp đánh.

Mười năm đạo hạnh, dùng để đối phó sự kiện linh dị cỡ nhỏ đã không có vấn đề, người bình thường nếu muốn đạt đến tiêu chuẩn này ít nhất cũng phải khổ công mất mười năm, còn phải có cao thủ dẫn dắt mới được.

Xem ra phần thưởng này, chính xác là có quan hệ mật thiết với lò hỏa táng, phần thưởng của sự kiện linh dị, so với thi thể bình thường tốt hơn rất nhiều.

Nhưng khiến cho Tần Hà không hiểu là, tại sao thi thể cô gái này lại có sự kiện linh dị xuất hiện, chiếc khăn tay biến mất kia, từ đầu đến cuối cũng không được biểu diễn ra ở dưới kịch chiếu bóng, thật là kỳ lạ.

Nhưng mà Tần Hà cũng không phải là một người thích để tâm vào chuyện nhỏ nhặt, không nghĩ ra thì không thèm nghĩ nữa.

Dù sao phần thưởng đã đến tay, điều hấn cần làm bây giờ, là phải mau chóng khiến mình mạnh mẽ hơn nữa, thực lực hiện giờ còn thiếu rất nhiều để có thể tự bảo vệ mình.

Xắn tay áo lên làm việc chăm chỉ.

“A!!”

Đúng lúc này, đột nhiên có một tiếng hét thảm từ cách đó không xa truyền đến.

Tần Hà vội vàng nhìn về phía hướng đó, vài ngày yên tĩnh, cuối cùng lại bắt đầu chết người.

Không biết là phòng thiêu thi nào.

Rất nhanh quan sai trực an đã đưa ra câu trả lời.

“Phòng thiêu thi số hai trống, mau bỏ sung hồ sơ!”

Tần Hà ngẩn người.

Số hai, là thợ thiêu thi có tuổi nghề lâu nhất trong lò hỏa táng thành Đông, gọi là Mã Đồ Tử, ông ta vốn là thợ mổ heo, dựa vào một thân sát khí mà trụ được ở lò hỏa táng nửa năm.

Không ngờ rằng vào đêm nay, vẫn là vẽ lên dấu chấm tròn.

....

Sau khi trời sáng, đám thợ thiêu thi đều tụ tập đến cửa ra vào phòng số hai, đưa mắt nhìn theo thi thể Mã Đồ Tử được mảnh vải đen bọc lấy bị đưa lên xe chở thi thể rời đi.

Đến khi nhìn không thấy nữa, lại tản ra, xem như là nói lời từ biệt.

Trong vòng ba năm ngày mọi người còn có thể nhớ rõ ông ta, bởi vì có thể ở lò hỏa táng trụ nổi nửa năm thật sự là quá ít.

Nhưng qua nửa tháng nữa, đợi đến khi mọi người một lần nữa nhắc đến “Mã Đồ Tử”, có thể sẽ phải lại hồi ức lại một chút.

Chương 8 – Mời người ăn bữa sáng

Tần Hà không có ấn tượng đặc biệt gì về Mã Đồ Tử, bởi vì hắn đi đến lò hỏa táng này trước sau mới có nửa tháng.

Đúng lúc này, Từ Trường Thọ xách một thùng tro cốt từ trong phòng số hai đi đến, còn có thể nhìn thấy hơi nóng bốc lên từ thùng tro cốt.

“Quan gia, tro cốt này là?” Tần Hà thắc mắc.

Từ Trường Thọ dùng sống dao gõ gõ thùng tro cốt, “Thi thể mà Mã Đồ Tử đốt.”

“Mã Đồ Tử đó...”

“Có trời mới biết ông ta chết như thế nào, toàn thân đều rữa nát.” Từ Trường Thọ lắc đầu, Mã Đồ Tử tính ra là thợ thiêu thi có khả năng nhất ở lò hỏa táng, đã xử lý qua mấy bộ thi thể tương đối đặc biệt, không xảy ra chuyện gì.

Bây giờ ông ta chết rồi, sau này tìm được một thợ thiêu thi đắc lực là cả một vấn đề.

Lò hỏa táng cũng phải có công trạng, đốt xác mà có chuyện gì xảy ra, chết bao nhiêu thợ thiêu thi cũng không có vấn đề, nhưng nếu thi thể trốn chạy gây ra tai họa, sẽ phiền phức.

Cũng giống như chuyện bộ thi biến tập kích cháu trai Liễu đại nhân lần trước.

Nghĩ đến đây, Từ Trường Thọ không khỏi nhìn thêm Tần Hà vài lần.

Hình như tối hôm qua bộ nữ thi áo đỏ hơi có chút tà môn kia, chính là phân công cho tên ngốc này.

Ôi, còn sống.

Chuyện tốt.

Từ Trường Thọ càng cảm thấy Tần Hà thuận mắt, hỏi: “Ăn sáng chưa?”

“Tiểu nhân nhận tiền đồng xong sẽ đi mua màn thầu.” Tần Hà thành thật trả lời.

“Tiền đồng giữ lại đi, bữa này đi ăn cùng ta.”

“Không, không dám để quan gia tốn kém.” Tần Hà hơi sùng sốt, vội vàng khoát tay.

“Nói nhảm cái gì, nhanh lên.” Từ Trường Thọ trừng Tần Hà, xách theo thùng tro cốt rời đi.

Tần Hà như hòa thượng sờ mãi chẳng thấy tóc, không hiểu được tại sao Từ Trường Thọ lại mời hắn ăn cơm, chuyện này quá là ngoài ý muốn.

Bình thường đừng nói là đãi khách ăn cơm, mắt còn chẳng thèm liếc một cái a.

Thật ra việc này, cũng không thể trách Tần Hà có thắc mắc, về nguyên nhân thì phải nói đến hai phương diện, một là tính cách của Từ Trường Thọ, hai chính là do những chuyện xảy ra gần đây.

Đầu tiên nói về tính cách, có thể là do tổ tiên đã từng giàu có, Từ Trường Thọ kết bạn, là cái kiểu khác người.

Người khác kết bạn đều là kết bạn với những người có ích với mình, bạn bè có thể mang đến lợi ích, tốt nhất là kiểu có tiền có thế, nhưng mà Từ Trường Thọ lại không phải như vậy.

Hắn ta kết bạn chưa bao giờ xem những thứ ấy, xem gì, xem tâm trạng.

Hôm nay tâm trạng tốt, thấy ở bên bờ Vận Hà người ta đánh cá rất thú vị, ài, nhảy lên thuyền cùng người ta học đánh cá, một lần hai lần rồi quen, người bạn này đã kết giao.

Ngày mai nhìn một người diễn võ trên đường, gánh xiếc võ võ cực kỳ thú vị, ài, gặp phải mời người ta ăn cơm, kết giao.

Ngày một nghe nói quả phụ tiệm đậu hũ Tây Thi đầu phố bị cảm lạnh, đêm hôm khuya khoát chạy đến cửa giúp người ta mài đậu hũ, bị đậu hũ Tây Thi cảm đòn gánh đánh ra, không có kết giao được.

Một bậc thầy như vậy.

Thích kết bạn, cũng kết bạn với nhiều người, kết bạn hoàn toàn dựa theo tâm trạng.

Người nói tính cách này tốt hay không, tốt, vì sao, sống vui vẻ a.

Nhưng cũng không tốt, vì sao, kết bạn nhiều như vậy phải mất tiền a, làm ăn mấy năm toàn bộ đều dùng để ăn uống tiệc tùng, tiền đi đâu hết, đi kết bạn rồi.

Từ Trường Thọ cảm thấy cái tên Tần Hà này hợp nhãn duyên.

Không nói đến chuyện vài ngày trước hỏa táng cháu trai thì lang cứu mình một lần kia, liền nói đến khuôn mặt này của Tần Hà, rất tốt.

Mặc dù người bị khói lửa ám đến đen thui, không khác gì một tên ăn mày, nhưng rất có tinh thần, sống lưng thẳng tắp, hai mắt có thần, hoàn toàn khác biệt với những thợ thiêu thi trông tựa như những cái xác biết đi kia.

Từ Trường Thọ liền ưa thích người không giống ai, người không giống ai mới thú vị.

Thứ hai, phải nhắc đến chuyện xảy ra gần đây.

Thì ra Từ Trường Thọ chịu được qua đêm đều là nhờ tìm ba quan sai trực đêm khác cùng nhau ăn cơm uống rượu, nhưng kể từ khi biết ba tên kia là cùng một bọn, không biết chừng sau này, ngày nào đó sẽ đem mình ra gánh tội thay, hắn ta không lấy đao đâm người đã là không tệ rồi, nào có tâm trạng cùng bọn họ tụ tập lại cùng nhau ăn uống nữa.

Nhưng mà hắn ta lại cứ một mực có một cái sở thích là, lúc ăn cơm phải có người cùng nói chuyện trời đất, bằng không cổ họng không thuận, nuốt không trôi.

Hôm nay xung quanh chẳng có ai, nhìn thấy Tần Hà rất vừa mắt, đúng rồi, là hắn.

Sau đó cứ như vậy, hai người rời khỏi lò hỏa táng đi đến phố xá sầm uất nhất Vận Hà.

“Quan gia, chúng ta ăn cái gì a?”

Hai tay Tần Hà nắm lại trong ống tay áo, nhắm mắt theo đuôi đi theo sau Từ Trường Thọ.

Bây giờ mặc dù hắn cũng không thiếu bản lĩnh, nói chưa chắc Từ Trường Thọ đã lợi hại bằng hắn, nhưng Tần Hà vẫn hơi không yên tâm về Từ Trường Thọ.

Không có biện pháp, mặc dù quan sai lò hỏa táng là Tư lại hạng bét, nhưng trong tay lại nắm chặt mạng nhỏ của thợ thiêu thi, nhìn ai không thuận mắt thì phân cho thi thể khó xử lý nhất, không quá mười ngày, chết chắc.

Lòng vẫn chưa kịp xoay chuyển.

Từ Trường Thọ quay đầu lại, cười hắc hắc, nói: “Tàu hũ cùng nước đậu xanh đậu phớ có hương vị không tồi, phong cảnh cũng không tệ, ta mời ngươi ăn thứ đó đi.”

Tần Hà không biết hắn ta đang cười cái gì, nhưng nghĩ bụng tàu hũ cùng nước đậu xanh căn bản không phải đồ lấp đầy bụng, ăn mấy thứ đó vẫn phải tự mình bỏ tiền ra mua màn thầu, liền nói: “Quan gia, hay là tiểu nhân ăn màn thầu bột tạt thôi, ta bình thường hay ăn thứ đó.”

Từ Trường Thọ nghe vậy không vui, ôi, cái thằng ngốc này đang coi thường mình hay sao.

Một nửa vỏ cây một nửa bột mốc làm màn thầu, đây là thức ăn cho người à, là thức ăn cho heo.

Cáu kỉnh lên, đậu hũ không ăn, phong cảnh cũng không ngắm, hôm nay phải cho thằng ngốc này mở mang tầm mắt.

Tử lâu Đường Quĩ, đi!

Thế là hai người lại đến tử lâu Đường Ký.

Tử lâu Đường Ký, chính là nơi mà hôm qua Tần Hà ăn.

Chợ quĩ Đường Thiên Khôi cùng với tiểu nhị của tiệm còn đang nhào bột mì, từ thật xa đã thấy Tần Hà đang đi đến, nha, vị gia hôm qua ăn một bữa hơn sáu mươi bát mì lại ghé đến.

Lại nhìn thêm, bên cạnh vị này còn có một vị, là Từ gia ở lò hỏa táng.

Từ gia là khách quen của tử lâu Đường Ký, thường xuyên mời bạn bè đến đây ăn cơm.

Đường Thiên Khôi khách sáo mời Tần Từ hai người mời vào trong tiệm, chia nhau ra ngồi xuống.

“Hai vị gia, gọi cái gì.”

“Quy củ cũ, trước mang lên một bầu rượu.”

“Vâng, vậy còn vị gia này.”

“Tôi... Vẫn là mì a.” Tần Hà hơi do dự, không dám gọi thứ khác.

“Mì?”

Từ Trường Thọ nghe vậy da mặt co giật, đến tửu lâu ăn mì?

Để chương quỹ coi thường một hồi đi.

Nhưng hắn ta cũng không muốn tốn thêm nước miếng, thẳng ngực xuất thân từ lưu dân, đoán chừng là cũng không biết gọi món khác, liền nói với Đường Thiên Khôi “Mì thì mì a, số lượng đầy đủ, cho hắn ăn no đi.”

“Từ gia yên tâm, hôm qua ta vừa nhập vào hai gánh mì, cam đoan vị này có thể ăn no bụng.” Đường Thiên Khôi nghe vậy, giống như là nhận được thánh chỉ, vui vẻ ra mặt rồi đi.

Khiến cho Từ Trường Thọ sửng sốt cả buổi không rõ lý do gì làm cho ông ta vui vẻ như vậy.

Chỉ chốc lát sau, mì được bung lên.

Đường Thiên Khôi và tiểu nhị tiệm cùng nhau khiêng lên.

Đồ đựng mì, khá lắm, không biết còn tưởng rằng bê chính là nước rửa chân đấy.

Trên đây một cái chậu lớn chứa đầy mì và thịt băm.

Từ Trường Thọ giật mình trợn mắt há hốc mồm, chưa kịp lên tiếng, đã nghe Đường Thiên Khôi vừa lau qua mồ hôi trên trán, vừa nói với Tần Hà: “Gia, tô mì này ngài tạm lót bụng trước, ta đã khiến bếp sau làm tiếp.”

Từ Trường Thọ: “.....”

“Quan gia, vậy tiểu nhân không khách sáo.”

Cật tiên công của Tần Hà bị đồ ăn kích thích, bụng đói ục ục kêu vang, cáo lỗi một tiếng, cầm đũa lên bắt đầu ăn.

“Xì xụp xì xụp...”

Giống như là vòi rồng hút nước vậy, một chậu mì lớn hai ba đũa xuống đã bị Tần Hà nuốt hết vào trong bụng, còn không thấy hấn nhai.

Từ Trường Thọ ngây ra như phỗng, từ nhỏ đến lớn hẳn ta chưa từng nhìn thấy có ai ăn như vậy.

Càng đáng sợ hơn ở phía sau.

Một chậu mì lớn vừa ăn xong, Đường Thiên Khôi cùng với tiểu nhị lại mang thêm một chậu mì nữa lên.

Bận đến quên cả trời đất.

Chậu thứ hai ăn hết

Từ Trường Thọ: “.....”

Chậu thứ ba ăn hết

Từ Trường Thọ: “.....”

Chậu thứ tư ăn hết

Từ Trường Thọ: “.....”

.....

Chậu thứ chín.

Chậu thứ mười.

Cuối cùng Tần Hà ợ một cái, gãi đầu ngượng ngùng nhìn về phía Từ Trường Thọ: “Quan gia tha tội, lượng cơm ăn của tiểu nhân hơi nhiều, hắc hắc hắc.”

Chương 9 – Tiền tài mất mạng

Hai người ăn xong, một trước một sau ra khỏi tửu lâu Đường Ký.

Từ Trường Thọ trên mặt hơi nhức, đao trong tay cũng biến mất.

Đâu mất rồi?

Gán ở tửu lâu, đánh chết hắc ta cũng không nghĩ ra, mời tên ngốc Tần Hà này ăn một bữa sáng cũng có thể mất tám lượng bạc.

May là ăn mì, nếu là ăn thịt có khi ăn đến hắc ta táng gia bại sản luôn cũng không chừng.

“Quan gia, hay là... Tiểu nhân đưa ngài về?”

Tần Hà thấy vẻ mặt Từ Trường Thọ trông như táo bón, cảm thấy ngượng ngùng, Cật tiên công phát tác liền không có kìm lại được.

“Không cần, người trở về nghỉ ngơi đi, hẹn gặp lại.”

Từ Trường Thọ vội vàng khoát tay, hay lắm, còn định tiễn mình về nhà? Ngộ nhờ người cha nhiệt tình kia của mình lại giữ người ta ở lại ăn cơm trưa, nhà họ Từ còn có thể sống qua?

“Vây... Quan gia ngài đi cẩn thận, lần sau chúng ta đổi sang ăn màn thầu, màn thầu rất rẻ.”

Bước chân Từ Trường Thọ hơi lảo đảo một cái, nhắc chân bước vội.

....

Sáng sớm bến tàu Vận Hà lúc nào cũng náo nhiệt, dân sinh triều Đại Lê dù khó khăn, cũng không ảnh hưởng đến con đường thủy hoàng kim này.

Tần Hà xoa xoa bụng, ung dung chậm rãi trở về, một bữa sáng lại giúp hắc tăng thêm năm năm nội kình, cộng thêm năm năm lần trước, tất cả đã là mười năm nội kình.

Hắc rất tò mò trình độ mười năm là thế nào, trông thấy bên đường có một cái cọc buộc bò, hắc liền âm thầm vận nội kình đập lên trên đó một cái.

“Bành!”

Đá vụn bắn tung tóe, một cọc đá lớn bằng cái đùi, vỡ thành bảy, tám mảnh.

Đá vụn bắn tung tóe, nhìn thoáng qua hai bên, vội vàng bùm mặt chạy như một làn khói.

Chương Quỹ Ngưu Hành nghe được âm thanh chạy đến, không biết chuyện gì, trái xem phải xét phát hiện ra một cọc buộc bò vỡ thành một đồng đá tảng, tức giận mắng to, “Thằng khốn nào làm, thất đức bốc khói a!”

(Ngưu Hành: Nơi sử dụng trâu bò để kéo xe, thô hàng, cày bừa.)

....

Lò hỏa táng vào ban ngày, náo nhiệt kém xa ban đêm.

Chỉ có một quan sai trông cổng, phần lớn đám thợ thiêu thi ăn cơm sáng xong đều trở về phòng ngủ nghỉ ngơi, người ngoài cũng sẽ không đến nơi xúi quẩy này, lại không nuôi gia cầm súc vật, cho nên ban ngày lò hỏa táng có vẻ cực kỳ yên tĩnh.

Năm ba thợ thiêu thi tựa ở dưới chân tường lười biếng phơi nắng bớt rận.

Tăng thêm mười năm nội kinh Tần Hà không có chút nào mệt mỏi, cũng liền đi qua cùng tựa ở dưới chân tường.

Bọn họ thấy Tần Hà, nói chung là thấy hơi tức giận.

Bởi vì buổi sáng có người trong số bọn họ nhìn thấy Từ Trường Thọ dẫn Tần Hà đi vào tử lâu.

Mười lăm văn tiền cơm một ngày đối với đám thợ thiêu thi chỉ là miễn cưỡng ăn no, một nơi giống như tử lâu Đường Ký, bọn họ nghĩ cũng chẳng dám nghĩ đến.

“Tần Oa Tử, Từ Trường Thọ mời người uống rượu?” Người hỏi chính là Lão Lương Đầu, dáng dấp gầy còm, là người lớn tuổi nhất trong đám thợ thiêu thi, đến lò hỏa táng đã được một thời gian, khi nhắc đến rượu là hai mắt phát sáng.

“Không uống rượu.” Tần Hà thành thật lắc đầu.

“Đi tử lâu không uống rượu, vậy ăn cái gì?”

Lão Lương Đầu có vẻ hơi thất vọng, tựa như chỉ cần Tần Hà uống rượu, là có thể khiến cho ông ta được thỏa mãn vậy.

“Mi thịt băm.”

“Đáng tiếc quá, ôi.” Lão Lương Đầu lắc đầu, lại nằm xuống.

“Rượu thì có gì tốt, thịt mới là thứ tốt.” Thợ thiêu thi Lưu Tam Căn tiến tới, cười hì hì hỏi: “Tần Oa Tử, ăn thịt gì vậy?”

Tần Hà hơi sừng sốt, lắc đầu: “Ăn quá nhanh, không nhìn kỹ.”

“A, ăn thịt như thế mà cũng không nhìn xem, quả là giày xéo.” Về mặt Lưu Tam Căn tiếc nuối.

“Vào bụng, không giày xéo.” Tần Hà vỗ bụng một cái, nhếch miệng nở nụ cười.

Thịt kia hẳn thật sự không ném ra được thịt gì, nguyên liệu nấu ăn ở thời không này không giống với thời không trước kia.

Đừng nói thịt, ngay cả vị mì cũng không giống nhau.

“Tần Oa Tử, lần trước không phải ngươi được năm lượng bạc à, tại sao vẫn không rời khỏi nơi quỷ quái này?” Thợ thiêu thi lên tiếng cuối cùng tên là Lý Qua Tử, không biết vì lý do gì mà bị què mất một chân, đi trên đường cà thọt cà thọt.

“Đúng rồi, ở lại đây sớm muộn gì cũng sẽ chết, ra ngoài xông xáo một lần may ra còn có con đường sống.” Lưu Tam Căn hứa theo.

Tần Hà cười cười, không trả lời.

Hiện tại, đối với hắn mà nói, lò hỏa táng chính là một khối bảo địa, sao lại có thể rời đi.

Cho một cái ngai vàng cũng không đổi a.

“Thế đạo bây giờ mạng người như cỏ rác, làm gì còn có đường sống, cũng là quỷ đoan mệnh thôi, chết sớm, sớm siêu sinh.”

Lão Lương Đầu uốn người lên đổi một tư thế khác, nhỏ giọng nói thầm: “Sớm biết thế thì chết ở quê quán cho rồi, tính ra còn coi như là lá rụng về cội, bây giờ thì hay rồi, ngày nào đó chết đi cũng là cô hồn dã quỷ.”

Mấy gã thợ thiêu thi nhìn về phía Lão Lương Đầu, đều không nói chuyện nữa.

Bọn họ đều là lưu dân đến từ nơi rất xa, vì tìm một con đường sống mà đi nơi khác lưu lạc tha hương, đến rồi cũng chỉ là mệnh chờ chết.

Tần Hà ngẩng đầu lên nhìn trời, kinh thành đã nửa năm chưa có giọt mưa nào rơi xuống, mỗi ngày mặt trời chói chang, cả

một vùng phương bắc rộng lớn như vậy đều xơ xác tiêu điều.

Vận Hà không thiếu nước, nhưng việc càng ngày càng có nhiều lưu dân đã lộ rõ thể đạo này càng ngày càng khó khăn, nha dịch quan phủ sáng sớm mỗi ngày đều đẩy xe cút kít đi tuần trên đường, từ góc xó xỉnh khiêng ra từng bộ từng bộ thì thể gây trơ xương.

Đến khi xe cút kít đầy, liền kéo đi bãi tha ma chôn.

Mặc dù Tần Hà chưa từng trải qua việc chạy nạn, nhưng nguyên thân vẫn còn ký ức chạy nạn bi thảm ở đó.

Dòng họ Tần lớn như vậy, cả họ hơn ba trăm người di chuyển từ Tây Tấn, trên đường gặp quan binh, chết hơn phân nửa, gặp loạn quân, lại chết non nửa, gặp đập phi, lại chết một nửa, sau đó trên đường bị chết đói, chết khát, chết mệt, bị người giết ăn thịt chết... Cuối cùng, đến kinh thành liền chỉ còn lại một mình hắn.

“Ách, nếu là có tiền, nhất định phải ăn một bữa thịt thật ngon, toàn bộ là đồ mặn, ăn no rồi ngày thứ hai chết cũng đáng.” Qua một lúc lâu, Lưu Tam Căn thì thầm một câu.

“Rượu mới là tinh hoa của lương thực, ăn thịt mà không có rượu, người ăn cũng cô quạnh.” Lão Lương Đầu phản bác.

” Cái lão bợm rượu này, có bản lĩnh thì học theo Lý Qua Tử tích góp tiền đồng đi mua rượu đi, ông lại không có cái gan đấy.”

“Tiền lấy mạng, đây là tự tìm cái chết.”

....

Hai người lại tranh cãi lên.

Tần Hà nhìn về phía Lý Qua Tử, việc tích góp tiền đồng ở lò hỏa táng chính là một việc rất “gan dạ”.

Kẻ nghèo hèn mệnh cứng rắn, đối với thợ thiêu thi mà nói, tiền tài là thứ phá vỡ mệnh cách.

Bọn họ sinh ra chính là số nghèo hèn, mệnh thiên sát, nhận tiền tài không được, dính tài vận sẽ phải chết.

Cho nên đám thợ thiêu thi mỗi ngày nhận mười lăm đồng tiền đều sẽ đem toàn bộ đi mua đồ ăn, không giữ lại đồng nào, chỉ

sợ tổn thương mệnh cách rồi bị thi thể tấn công.

Trước kia Tần Hà cũng luôn tuân thủ theo quy củ ấy, mỗi ngày mười lăm đồng tiền tiêu sạch trơn, hắt hơi tò mò, Lưu thọt lấy can đảm tích góp tiền đồng là muốn làm cái gì.

“Hắc hắc, ta cảm thấy, đến chết cũng không hưởng qua mùi vị của đàn bà, coi như cả một đời sống uổng, ta nghe qua, đầu hẻm cũ bên kia năm mươi văn tiền có thể làm một lần, một ngày ta tích góp năm đồng tiền, mười ngày là đủ.”

Lý Qua Tử mất tự nhiên xoa xoa tay, mặt ửng hồng, cười hắc hắc.

“Còn thiếu mấy ngày?” Tần Hà hỏi.

Lý Qua Tử giơ lên một bàn tay: “Năm ngày.”

“Sắp rồi.”

Tần Hà gật gật đầu.

Thời khắc này, trên mặt Lý Qua Tử, lập lòe niềm vinh quang vì nhân loại kéo dài nòi giống một lần mà liễu mạng, thuần khiết như thánh mẫu.

Đầu hẻm cũ, năm mươi văn tiền.

Tần Hà yên lặng nhớ thầm.

.....

Lười biếng trải qua một ngày.

Đến lúc trời gần tối, chờ thi thể cần thiêu hủy lại được chuyển đến lò hỏa táng.

Đám quan sai phân phối thi thể, theo thứ tự đóng cửa khóa lại, bắt đầu lại làm việc.

Thi thể được phân cho Tần Hà là do Từ Trường Thọ chuyển vào phòng.

Vẻ mặt của Từ Trường Thọ nghiêm túc, “Đêm nay cẩn thận, đốt xong bộ thi thể này, ngày mai cho người nghỉ một ngày.”

Trái tim Tần Hà nảy mạnh một cái, câu nói này biểu thị, thi thể chẳng lành.

Đây cũng là quy củ cũ của lò hỏa táng, gặp phải thi thể tương đối nguy hiểm, nếu như có thể hỏa táng thuận lợi, ngày thứ hai sẽ được “nghỉ ngơi” một ngày.

Trước đây đa phần là Mã Đồ Tử tầm mười ngày nửa tháng sẽ có một ngày nghỉ.

Mã Đồ Tử vừa chết, lại tìm đến chỗ của mình.

Từ Trường Thọ không nói thêm nhiều lời, bỏ lại thi thể khóa cửa rời đi.

Tần Hà thở dài một hơi, chậm rãi xốc lên vải liệm, tay không khỏi khựng lại một chút.

Hay lắm, là Mã Đồ Tử.

Chương 10 – Mã Đồ Tử

Một khuôn mặt nát vụn không còn chỗ nào lành lặn xuất hiện trước mắt Tần Hà.

Nếu không phải là có thể phân biệt qua trang phục cùng vóc người, Tần Hà cũng không thể nhận ra.

Làn da trên mặt đã biến mất hoàn toàn, thay vào đó là những cục u màu đen to giống như hạt đậu.

Nhìn thoáng qua y như da cóc, thấy mà giật mình.

Buổi sáng Từ Trường Thọ xách theo thùng tro cốt nói là Mã Đồ Tử hỏa táng.

Theo lý thuyết, Mã Đồ Tử cũng không phải chết do thi thể tấn công.

Nguyên nhân cái chết không rõ ràng.

Dựa theo quy củ, nên giao thi thể của Mã Đồ Tử cho Phi Ngưu Vệ, buổi sáng chính là vận chuyển thi thể đến nơi đó.

Chẳng biết tại sao lại dẹp đường hồi phủ.

Câu hỏi rất rõ ràng, nhưng cũng rất rõ ràng là tạm thời sẽ không có đáp án.

Từ trước đến nay Tần Hà là kiểu nghĩ thông thì nghĩ, không nghĩ thông thì bỏ qua một bên.

Hai trăm cây đinh trần thi trong tay, thành thạo Vô ảnh thủ, binh đến tướng ngăn, nước đến đất chặn.

Mặc kệ thứ gì, làm liền xong việc.

Đốt giấy để tang, đầu tiên là thanh lý thi thể Mã Đồ Tử.

Thật ra cũng không có gì để thanh lý, khuôn mặt đã hỏng, chỉ có thể bôi chút vôi lên, khôi phục “màu da” bình thường một chút, tránh cho âm sai câu hồn không nhận ra là ai.

Thu thập sạch sẽ, chuyển thi vào lò, lảm nhảm vài câu không biết hữu dụng hay là vô dụng với thi thể. Ngài lên đường không cần lo lắng, có vãng sinh cực lạc phú quý, Tam hỏa thanh lọc ngài chớ trách, miễn cho côn trùng tổn hại ngài, bốn thợ mặc áo tang lại đội khăn, giúp ngài thay quần áo tốt lại lên đường, ngài nằm xuống đài Tam Thanh, chớ để qua giờ mao.

Nhóm lửa đốt than đá, thông gió đốt xác.

“Ôi ôi”

Lò lửa bốc cháy, Mã Đồ Tử đột nhiên há miệng, cổ họng phát ra tiếng rít.

Hai mắt trợn lên, đó là một đôi mắt đẫm máu, răng nanh nứt ra, bắn lên định bổ nhào vào người.

“Ba!”

Chào đón nó chính là một cái tát nhanh như chớp.

Mã Đồ Tử bị đập mạnh trở về.

Một cây đinh trần thi đâm thẳng vào ấn đường.

Mười năm nội kinh, mười năm đạo hạnh gia trì, đinh trần thi đâm vào tỏa ra tia sáng đỏ, khiến cho Mã Đồ Tử xì xì xì bốc lên khói đen.

Mí mắt Tần Hà co giật, tốt lắm, thi thể này không phải hung bình thường.

Miệng mọc răng nanh, móng tay mọc dài.

Đinh trần thi đâm giữa ấn đường rất nhanh tan ra, nhỏ lại.

Không nói hai lời, “ba ba ba” Vô ảnh thủ phát động, liên tục đâm năm mươi cây đinh trần thi lên trên thân thể hung thi mới dừng lại.

Thời kỳ điệu thấp phát triển, cẩn thận vẫn hơn.

Một cây đinh trần thi đã áp chế bộ hung thi này, năm mươi cái đâm vào, thi thể triệt để bất động.

Tròng mắt đỏ rực dần dần rút đi, răng nanh sắc nhọn nhả ra, một hơi ương khí màu lục dần dần bay lên, bị hơi nóng của lò lửa đẩy lên, tiêu tán trong không khí.

Cái gọi là ương khí, là một hơi thở ra cuối cùng của người chết, cỏ cây nhiễm phải nhất định khô héo, cả người lẫn vật nhiễm phải, nhẹ thì bệnh nặng một hồi, nặng thì chết thẳng cẳng.

Ương khí thổi ra, liền thể hiện người đã thực sự chết đi.

Thi thể Mã Đồ Tử biến hung, chính là do ương khí ghen ở cổ họng đang quấy phá.

Còn về nguyên nhân, cũng chỉ có thể nhìn xem chiếu bóng biểu diễn.

Tất cả từng bước mà làm.

Sau hai canh giờ, hung thi đã hoàn toàn hóa thành than.

Màn sân khấu xám trắng buông xuống, cây gỗ điều khiển rời bóng, diễn lại Mã Đồ Tử một đời.

Mã Đồ Tử tên là Mã Ngũ, nghe tên liền biết, xuất thân nghèo khổ, ngay cả một cái tên đứng đắn cũng không có.

Cha mẹ của ông ta là tá tiền của nhà địa chủ, tính cả ông ta thì sinh tất cả bảy đứa con, năm trai hai gái.

Nhiều miệng ăn như vậy, dù là mùa màng mưa thuận gió hòa cũng khó mà nuôi được, huống chi là vùng đất Dự hai mươi năm lũ lụt hạn hán thay nhau tạo nghiệt.

Hai người chị đưa đi làm hầu gái, bốn người anh trai thì chết đói hai.

Tính ra, số mệnh Mã Đồ Tử vẫn coi như hơi tốt một chút, từ nhỏ đã đi làm con thừa tự để kế thừa hương hỏa cho một

người không con cùng họ.

Người họ hàng đó là một đồ tể, Mã Đồ Tử theo một lễ đương nhiên cũng làm đồ tể.

Đi hết nhà này đến nhà kia khắp thôn, hỏi hỏi ngược xuôi, cũng coi như miễn cưỡng lấp đầy dạ dày, gặp phải chủ nhà nào hào phóng một chút, ngẫu nhiên còn có thể ăn một ít thịt, sinh hoạt tốt hơn so với gia đình ban đầu không ít.

Cứ như vậy, Mã Đồ Tử đi theo cha nuôi, cũng chính là người họ hàng làm mổ heo kia, mổ một cái chính là mười mấy năm.

Cha nuôi đối xử với ông ta cũng coi như không tệ, chừng mười năm bớt từ trong miệng được một ít tiền, xây nhà ngói, còn cưới cho ông ta một người vợ.

Nhưng cũng giống như rất nhiều người vô tội trong loạn thế, khi hồng thủy ngập trời bao phủ khắp nơi, vận mệnh một người như một chiếc lá lục bình trôi nổi trong mưa gió bão bùng, trong giây lát liền bị hủy hoại.

Mã Đồ Tử không bao giờ quên được nghĩa quân quá cảnh vào đêm đó, mệnh mông cuộn cuộn ngọn đuốc chiếu cả bầu trời thành một màu đỏ rực, thế như châu chấu, người như ác quỷ.

Một đêm trôi qua, tất cả mọi thứ có thể bỏ vào bụng đã bị quét sạch sành sanh, tất cả những đồ vật có thể đốt thì toàn bộ đều hóa thành tro tàn.

Thôn trang bị hủy diệt, Mã Đồ Tử chỉ có thể giống như đại đa số người, mang theo cha nuôi cùng người vợ đi theo nghĩa quân, cứ xuôi theo dòng chẳng có mục đích, chẳng biết đến phương nào.

Đường đi mệt mỏi, đói khổ lạnh lẽo, cha nuôi bệnh chết, vợ cũng bị lạc mất.

Trên đường Mã Đồ Tử còn gặp được một nhà cha mẹ ruột, nhưng lại tựa như khói nhẹ ở vùng quê, trong giây lát lại thất lạc giữa loạn quân.

Cuối cùng, bên người Mã Đồ Tử còn sót lại, chỉ còn một cái đao mổ heo gia truyền của người cha nuôi.

Không bao lâu sau, nghĩa quân bị quan quân giết thảm bại, thây ngang khắp đồng, Mã Đồ Tử may mắn thoát được, đi

theo một số lưu dân đã từng có kinh nghiệm đi chạy nạn, một đường xuôi theo Vận Hà phía bắc, đi đến bến tàu Thông Châu, nơi tích trữ lương thực của kinh thành.

Sau khi chịu đói bụng vài ngày ở lưu dân doanh, giống như đa số thợ thiêu thi, Mã Đồ Tử thông qua quan sai sờ cốt, đi đến lò hỏa táng này.

Một thân sát khí cùng với con dao từng mổ qua vô số heo, cuộc sống Mã Đồ Tử thiêu thi trôi qua xuôi gió xuôi nước, cho dù là thi thể rõ ràng bị dị biến đều có thể trấn cho thành thành thật thật.

Thời gian nửa năm ở lò hỏa táng đối với Mã Đồ Tử mà nói là đơn giản, trải qua cuộc sống mà ông lớn nhà địa chủ mới có thể có, có phòng ở có cơm ăn, lại có một đồng thời gian nhàn rỗi.

Nhưng mà bát cơm thiêu thi này, chung quy là cần mạng đến bù, chưa từng có ngoại lệ.

Rối bóng biểu diễn đến tối hôm qua, Mã Đồ Tử thuận lợi đốt xong thi thể, chợt cảm thấy sau lưng hơi ớn lạnh, theo bản năng nhìn về phía sau.

Ông ta nhìn thấy một chiếc khăn tay, phía trên in một cái đầu quỷ mọc răng nanh màu đỏ.

Khăn tay đột nhiên bám vào trên mặt ông ta, hàng ngàn tia sáng đỏ rực lóe lên, mùi tanh tứ phía, ngay sau cơn đau đón bùng phát, biểu diễn liền im bật dừng lại.

Đèn chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: Bạn rộn, hợp tan nỗi buồn ly biệt, bao nhiêu nhân gian vui buồn, quay đầu thành khoảng không.

Gợn sóng tản đi, trong đầu Tần Hà có thêm một cuốn sách kỹ năng: Thuật phi châm.

Chú giải: Phi châm thiện xạ, trăm phát trăm trúng.

Học tập kỹ năng, cơ bắp xương cốt đom đóp kêu vang một hồi, trong đầu có thêm vô số bài tập cùng kinh nghiệm thực chiến của Thuật phi châm, tiện tay vung lên, mười cây đinh sắt “ba ba ba” găm vào xà nhà tạo thành một đường thẳng chính

tê, đóng ngay ngắn, chấn động đến một đồng bụi bặm rơi xuống.

Tần Hà mừng thầm, kỹ năng này phối hợp với kỹ thuật chế tạo kim đinh cùng với Vô ảnh thủ, thật sự là tuyệt phối đến cực điểm.

Tiện tay vung lên, nào chỉ là phi châm, quả thực chính là hoa lê rơi như mưa.

Về sau trần thi liền không cần lấy tay để đập vào, ngộ nhờ thi thể mang độc thì rất dễ bị lật thuyền trong mương.

Năng lực coi như miễn cưỡng tăng lên một đoạn lớn, có thể găm thi thể cũng có thể găm người.

Lại thử thêm mấy lần, Tần Hà tỉnh táo lại.

Mã Đồ Tử, đó chính là chết thay mình.

Chiếc khăn tay hại chết Mã Đồ Tử kia, chính là chiếc khăn trong tay nữ thi, sự lãnh lẽo tập kích đằng sau cũng y như vậy.

Khác biệt chính là, đem qua mình thì dù là đánh chết cũng không quay đầu, còn Mã Đồ Tử thì lại quay đầu lại.

Hai lựa chọn, hai kết quả.

Nếu như mình quay đầu lại, nói không chừng buổi tối hôm nay bộ thi thể mà Mã Đồ Tử đốt, chính là thi thể của mình.

Còn nguyên nhân cái chết là bị con quỷ đỏ như máu kia sống sờ sờ lột đi da mặt, dương khí cũng bị hút cạn.

Những cục u màu đen lít nhít trên mặt Mã Đồ Tử kia, hình thành do máu rỉ ra từ các mạch máu sau khi làn da biến mất, còn người thì chết đi một cách nhanh chóng.

Tần Hà không biết chiếc khăn tay kia rốt cuộc là thứ gì, tại sao lại xuất hiện trên tay nữ thi, mấu chốt nhất là, trong biểu diễn rối bóng của nữ thi căn bản chưa từng có sự xuất hiện của nó.

Nghĩ mãi mà không ra, không biết là do biểu diễn rối bóng không trọn vẹn, hoặc là nó vốn không có quan hệ gì với nữ thi.

Quá quỷ dị.

Chương 11 – Kỹ thuật sửa chữa

Đương!”

“Đến giờ, mở cửa!”

Nắng sớm vừa hé rạng, một tiếng chiêng vang, cửa sắt lớn phòng thiêu thi theo thứ tự mở ra.

Tần Hà xách theo tro cốt Mã Đồ Tử bước ra khỏi phòng thiêu thi.

Từ Trường Thọ mở cửa, trông thấy Tần Hà còn sống, tỏ ra rất vui vẻ, nói: “Đêm nay ngươi có thể nghỉ ngơi một ngày.”

Tần Hà ngay lập tức cảm thấy đây chẳng phải là phần thưởng gì, mà là trừng phạt.

Một bộ thi thể chính là một phần thưởng a.

Nhưng mà chẳng có biện pháp nào, nói gì đây, nói rằng mình đốt xác sẽ có phần thưởng à?

Hay là nghiện đốt xác?

Không thể.

Khiêm tốn, phải khiêm tốn.

Bằng không người khác sẽ cho rằng mình là một thằng điên, đồ điên, còn tệ hơn chính là vị Thị lang đại nhân Hán gian sau lưng dựa vào giặc Địch kia, nói không chừng vẫn đang nhìn chằm chằm vào lò hỏa táng này đây.

Nhưng mà Tần Hà vẫn hỏi một câu, thi thể Mã Đồ Tử không phải là cần giao cho Phi Ngư Vệ xử lý à, tại sao lại quay về lò hỏa táng vậy.

Từ Trường Thọ đang có ý định kết bạn với tên Tần Hà này, nói: “Gần đây không an ổn, sau này tầm một khoảng thời gian, thi thể không phải là rất hung, cũng chỉ có thể giữ lại chỗ chúng ta tự mình xử lý.”

Tần Hà lại hỏi thêm “Không an ổn” là xảy ra chuyện gì.

Từ Trường Thọ lắc đầu nói hắn ta cũng không biết rõ, chỉ nghe nói rằng gần đây kinh thành có một số thứ không thể giải thích được lên vào, rất nguy hiểm.

Tần Hà ngần người, không biết đây là chuyện tốt, hay là chuyện xấu.

....

Mặt trời lên cao, Tần Hà không đi ăn sáng, hôm qua ăn một bữa mì no đủ như vậy, ước chừng nhịn năm ba ngày cũng không đói bụng.

Xách theo tro cốt Mã Đồ Tử, Tần Hà ra ngoài thành, đào một cái hố chôn Mã Đồ Tử.

Mã Đồ Tử chết thay cho mình một mạng, đây là chuyện duy nhất mà Tần Hà có thể làm cho ông ta.

Bên cạnh là thư sinh Lũng Xuyên Lưu Thừa Cơ, hai người chôn cùng một chỗ, cũng coi như là có bạn.

Cũng không biết, một tên thư sinh, một gã đồ tể, có chủ đề trò chuyện chung hay không.

....

Một ngày một đêm sau đó, Tần Hà hơi có chút buồn chán.

Trước đây luôn nghĩ buổi tối phải làm việc, ban ngày phải cẩn thận nghỉ ngơi, người nếu như suy yếu, rất dễ dàng xảy ra chuyện.

Bây giờ lại không có cảm giác gấp rút như vậy.

Buổi tối không làm việc, mười năm nội kinh đủ để giúp cho hắn không cảm thấy mệt mỏi.

Dựa vào góc tường, Tần Hà không khỏi suy nghĩ có nên đi đầu hẻm cũ một chuyến không?

Năm mươi đồng tiền Lý Qua Tử không có, nhưng mình có.

Đây còn không phải nhờ hai ngày cơm hôm qua cùng hôm nay à, tiết kiệm được ba mươi đồng.

Mang Lý Qua Tử theo, để cho hắn ta chỉ đường, tiện thể cho hắn ta thực hiện ước mơ quang vinh vì nòi giống nhân loại mà cố sức liều mạng phấn đấu.

Lại cống hiến GDP cho triều Đại Lê.

Đúng không, tốt đẹp đến nhường nào.

Có một câu nói như thế này, thành đạt thì giúp thiên hạ, nghèo thì chỉ lo thân mình.

Cùng nhau vượt qua đao thương, cùng nhau gì gì đó... Thêm nhiều anh em bè bạn thêm con đường, đúng không?

Nhưng nghĩ lại lại cảm thấy có gì đó sai sai, năm mươi đồng tiền, ngộ nhỡ là một con khủng long thì phải làm sao bây giờ?

Việc bỏ tiền ra mua lấy sự ấm áp này, từ trước đến nay luôn là tiền nào của đấy.

Năm mươi đồng tiền, có khả năng rất lớn là khủng long.

Ngay lập tức Tần Hà cảm thấy hình tượng chói sáng của Lý Qua Tử lại to lớn thêm vài phần.

Không có việc gì, sau khi trời tối, đợi lò hỏa táng bắt đầu mở cửa làm việc, Tần Hà cầm bát đi ra ngoài.

Làm gì?

Làm sữa chua đi.

Trước khi đến thế giới này Tần Hà chính là một tên ăn hàng, tám món chính, đồ xiên nướng, que cay, món ăn “hắc ám”,... đủ loại. Rất ít đồ ăn mà hắn chưa từng ăn, miệng không phải kén bình thường.

Thế giới này chưa nói đến ngọt bùi chua cay mặn đắng gì đó, ngay cả muối còn không nở bỏ nhiều.

Gặm nửa con vịt quay giống như là luộc bằng nước lọc, thật sự là Tần Hà thèm ăn, nhưng những thứ khác thì chả dám mong, chỉ còn một thứ, đó chính là sữa chua.

Hôm qua đi ngang một nhà Ngưu Hành, bên trong nuôi nhiều bò cái đang nuôi con, đi lấy một ít.

Từ Trường Thọ trực đêm thấy Tần Hà đi ra ngoài, hỏi: “Ra ngoài à?”

“Tiểu nhân ra ngoài dạo một lát.” Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười.

“Được rồi, hiếm khi được nghỉ một ngày.” Từ Trường Thọ gật đầu, cũng không hỏi thêm, dặn dò một câu: “Mặc dù bến tàu không cấm đi lại ban đêm, nhưng người cũng đừng đi xa, ngộ nhớ làm cho nha dị tuần tra hiểu lầm là không xong đâu, đi sớm về sớm.”

“Tiểu nhân hiểu, cảm ơn quan gia.” Tần Hà đáp lại một câu, ra khỏi lò hỏa táng.

Quay người nhìn lại, toàn bộ lò hỏa táng đều bị bao phủ trong làn khói nhàn nhạt, khói đen từ nóc phòng thiêu thi từ từ bốc lên, vẩn vơ trong gió đêm, trông rất giống những con rắn đen lớn, cực kỳ quỷ dị.

Lắc đầu, Tần Hà đi đến Ngưu Hành.

Bên trong Ngưu Hành tối đen như mực, ngay cả một ngọn đèn cũng không có.

Lượn qua một vòng không thấy ai, được rồi, tiết kiệm tiền a, tự mình làm, cơm no áo ấm.

Mò vào bên trong, Tần Hà đi đến chuồng bò.

Đàn bò phát hiện ra Tần Hà không mời mà đến, kêu vài tiếng, nhưng rất nhanh chóng lại yên lặng lại.

Tần Hà nhìn phải nhìn trái, thật sự là quá tối, cái gì cũng không nhìn rõ, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy bóng dáng đàn bò.

Hắn lén lút đi vào nên không dám thắp đèn, sờ trúng con nào thì là con đấy, sau khi ngồi xổm xuống thì lần mò xuống phía dưới con bò, túm được núm vú.

Con bò sợ hãi kêu một tiếng, còn quay đầu nhìn Tần Hà.

“Xuýt, đừng sợ, tìm mày mượn chút thức ăn.”

Tần Hà vội vàng vượt lưng nó để trấn an, đợi đến khi nó bình tĩnh lại, ngay lập tức bắt đầu vắt.

Nhưng mà vắt cả nửa ngày, một giọt sữa cũng không có.

Tần Hà không có lời nào để nói, kiếp trước đã từng vắt sữa bò, rất dễ ra sữa, xem ra là do chủng loại khác nhau.

Đây là bò vàng làm ruộng, không phải là bò sữa.

Tay tăng tốc độ a, vận dụng Vô ảnh thủ.

Khi ngài hết sức chuyên tâm, tốc độ tay của ngài nhanh đến không tưởng.

Không hổ là kỹ năng, rất nhanh liền ra sữa.

Nhưng con bò này cứ rầm rầm rì rì, chẳng chịu phối hợp.

Không lâu sau, Tần Hà đã vắt ra được một bát sữa bò tràn đầy.

Xong việc leo tường ra khỏi chuồng bò, quay trở lại lò hỏa táng.

Chẳng biết Từ Trường Thọ đã đi đâu, ba tên quan sai trực ban cũng đều không ở đó, Tần Hà đi thẳng về phòng thiêu thi.

Từ trong ngực lấy ra bát sữa đầy, Tần Hà phát hiện, sữa này trắng thì cũng trắng, chỉ là hơi có mùi, mùi hơi nồng một chút.

Khác biệt chủng loại đủ điểm a.

Nhưng mà nồng cũng không sao, thêm chút nước vào là được, đợi đến khi sữa chua làm xong sẽ không thấy nồng nữa.

Kỹ thuật làm ra sữa chua, nói ra vô cùng đơn giản, chính là nấu sôi sữa bò, khuấy khuấy một lát, lại để nguội, chờ một buổi tối là xong.

Cái gì, phải thêm men? Phải thêm đường?

Ngại quá, đây là kỹ năng của Tần Hà, không cần.

Nguyên lý là gì ta cũng chẳng biết, đừng hỏi, hỏi chính là thần kỳ.

Thêm nước nhóm lửa, Tần Hà bắt đầu bận rộn.

...

Hai đóa hoa nở, mỗi cành mỗi khác.

Lại nói đến Từ Trường Thọ, không phải là khi Tần Hà trở về lò hỏa táng đã không nhìn thấy Từ Trường Thọ à, người đi đâu rồi?

Quay lại khi đó.

Tần Hà vừa rời khỏi lò hỏa táng, Từ Trường Thọ ngay lập tức phát hiện ra phía trước có một bạch y nữ tử thất tha thất thểu chạy đến, hô to cứu mạng, loáng thoáng đằng sau còn có vài kẻ tặc tay cầm đao sắc đuổi theo.

Lòng Từ Trường Thọ xiết lại, lập tức gọi ba tên quan sai.

Bốn người vội vàng đi lấy bội đao, bày ra tư thế phòng ngự.

Không lâu sau, bạch y nữ tử đã đến gần, váy lụa nhuộm máu, nước mắt như mưa, vẻ mặt tràn đầy sự hoảng loạn cùng lo lắng, liên tục hô: “Quan gia cứu mạng, cứu mạng.”

“Xảy ra chuyện gì?” Từ Trường Thọ hỏi.

Nữ tử chỉ vào người đuổi theo đằng sau nói: “Quan gia, chúng là mật thám Địch Lỗ, giả vờ làm Phi Ngự Vệ... Nơi nơi hành hung, bên ngoài đã chết rất nhiều người.”

“Mật thám Địch Lỗ?!”

Da đầu Từ Trường Thọ không khỏi căng cứng, sắc mặt ba tên quan sai khác cũng biến đổi.

Hiện tại triều Đại Lê loạn trong giặc ngoài, họa bên ngoài chính là đến từ Địch Lỗ phương bắc.

Địch Lỗ không quá vạn, quá vạn không thể địch nổi.

Những năm qua triều Đại Lê luôn bị thua trận, năm ngoái tám vạn biên quân tinh nhuệ thật sự bị ba vạn Địch Lỗ đánh cho toàn quân bị diệt.

Đồn rằng Địch Lỗ đã trở thành yêu ma ba đầu sáu tay, chuyên ăn thịt người.

Hơn nữa đúng là kinh thành có rất nhiều mật thám Địch Lỗ mai phục, hoặc điều tra hoặc ám sát, có khi trực tiếp là gây ra nhiều loạn, cứ cách một khoảng thời gian sẽ gây án, còn hung tàn hơn so với yêu ma quỷ quái mấy phần.

Lần gần đây nhất là xảy ra vào tháng trước, bảy gia đình hơn một trăm người trong phố Giếng Cỏ, trong vòng một đêm đã bị giết sạch, còn tung hỏa mù, quan sai trực đêm vây quét khăn cấp, kết quả ngược lại bị trúng mai phục, chết hơn mười người, mà bên Địch Lỗ chỉ bỏ lại một bộ thi thể rồi biến mất không còn tung tích.

“Đóng, đóng cổng lại, không thể để cho bọn chúng vào.” Một tên quan sai trong đó vội vàng hô.

Bốn người vội vàng đi đóng lại cổng lớn, lò hỏa táng tốt xấu gì cũng là nha tự quan gia, có thể được coi là tường cao đại viện.

Vừa đóng cổng lại, kẻ tặc cũng đã đến ngoài cửa, hùng hùng hổ hổ đập cửa để khiến người ở trong mở cổng ra.

“Ban sai Phi Ngư Vệ, mau mở cửa!”

Chương 12 – Bạch tinh nhân

Cửa lớn bị đập rung lên âm âm, nhìn thấy then cửa sắp không chống đỡ nổi nữa, bốn người rút đao ra khỏi vỏ, vào lúc đang phân vân nên chạy trốn hay là liều mạng.

“Lăng Trung Hải, Từ Trường Thọ, các người làm trò gì vậy!”

Tiếng hét giận dữ vang lên khiến màng nhĩ mọi người đau nhức.

Bốn người ngây ngẩn cả người, giọng nói này rất quen, Bách hộ Phi Ngư Vệ Thường Ôn, lại quay đầu nhìn thử, đều thâm hô không hay rồi, nữ tử bạch y kia không ngờ đã biến mất.

Bị lừa rồi.

Bên ngoài lại mắng to vài câu, bốn người lại vội vàng cuống quýt mở cổng lớn ra.

Ngoài cửa một người dẫn đầu, Phi Ngư phục Tú Xuân đao, một khuôn mặt hình chữ quốc lạnh lùng, còn không phải là Thường Ôn, Bách hộ Phi Ngư Vệ, Thường đại nhân à.

“Có gan dám ngăn trở Phi Ngư Vệ đuổi bắt tội phạm chạy trốn, các người có mấy cái đầu đủ để chặt?” Thường Ôn giận không nén được, bước lên trước cho mỗi người một cái tát.

Truy đuổi vòng quanh hơn nửa thành Đông một hồi, sắp bắt được người rồi, kết quả là mấy người này ăn mê dược lại đóng cửa lại, người hấn ta đang truy bắt thế nhưng là trọng phạm triều đình.

“Bách hộ đại nhân, hiểu lầm, hiểu lầm a...” Lăng Trung Hải vội vàng biện giải, hấn ta là kẻ có thâm niên nhất trong bốn quan sai trực ban ở đây, cũng là kẻ đứng đầu trong bốn người.

“Còn không mau đi tìm!” Thường Ôn không muốn nghe hấn ta giải thích thêm, quát lớn ra lệnh.

Bốn người chỉ có thể bùm mặt vội vàng đi vào trong tìm người.

Vừa rồi bị danh tiếng của mật thám Địch Lỗ dọa sợ, cộng thêm cô gái kia trông nhu nhược yếu đuối, nên căn bản không nghĩ nhiều, không để ý liền bị lừa.

Chọc Phi Ngư Vệ, cũng không có quả ngon để ăn.

Bốn người mang theo người của Phi Ngư Vệ, rất nhanh liền phát hiện được vết máu tươi trên đất, vết máu kéo dài từ cổng lớn xuyên thẳng qua lò hỏa táng đến dưới chân một bức tường của hậu viện, trên đó còn thấy được dấu chân rõ ràng.

Hiển nhiên là leo tường chạy trốn.

“Đuổi theo!”

Sắc mặt Thường Ôn tái xanh, cắn răng nói với bốn người: “Bốn người các ngươi bị bản Bách hộ trưng dụng, bắt không được người, các ngươi xem chừng.”

Bốn người nào còn dám nói nửa chữ không, chỉ có thể vượt tường đi theo, lần theo vết máu tiếp tục truy đuổi.

....

Tần Hà khuấy xong sữa bò đã được đun sôi, đang chuẩn bị đập lại, bỗng nhiên có vật gì đó không rõ từ trên xà nhà rớt xuống.

“Bành!”

Một người nặng nề rơi xuống đất.

“A?”

Tần Hà dụi mắt nhìn xem, vừa mừng vừa sợ.

Đang êm đẹp, thi thể ở đâu ra?

Không phải đã nói là hôm nay được nghỉ à? Đây là do ai sắp xếp?

Cẩn thận dùng que củi thọc thử, không đúng, hình như không phải thi thể, còn mềm, là một nữ tử, khuôn mặt bị tóc che đi nên không thể nhìn rõ.

Tần Hà hơi bối rối, nhìn xung quanh xác định không có điều gì lạ thường, mới cẩn thận đến gần.

Xác thật là người vẫn còn sống, chỉ là hơi thở mong manh, khắp người là máu, bị thương nặng.

Không biết rõ ràng tình huống nên hấn đi ra ngoài tìm người, chỉ kỳ lạ là quan sai trực ban không biết đã đi đâu cả rồi.

Vấn đề đặt ra ngay trước mặt Tần Hà, người này nên cứu hay là không cứu?

Lai lịch không rõ a, không cứu mà nói, thì chỉ sợ lát nữa sẽ phải tắt thở.

Hay là dứt khoát không cứu? Vô duyên vô cớ mình có được một bộ thi thể?

Đốt đi nhận phần thưởng?

Tần Hà bị ý nghĩ đột nhiên xuất hiện này làm cho sợ hết hồn, vội vàng tự vả miệng.

Làm như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ bị tẩu hỏa nhập ma.

Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp.

Tần Hà lắc đầu đem mọi suy nghĩ lung tung rối loạn xua đi, bẻ nữ tử kia lên bàn thanh lý thi thể, gạt mái tóc đang che mặt ra, ô quao, đáng đẹp thật đẹp.

Da trắng mặt xinh mày thanh thoát, duyên dáng yêu kiều thất đầy lung ong, tựa như tiên nữ bước ra từ trong tranh.

Chút do dự cuối cùng của Tần Hà lập tức biến mất.

Người này nhất định phải cứu, ai cũng đừng cản.

Kiểm tra vết thương một chút, sau lưng nữ tử bị chém một đao, từ vết rách trên quần áo nhìn vào có thể thấy cả xương trắng.

Đằng sau còn bị một cái phi tiêu đâm trúng, gần như găm vào toàn bộ, trên tiêu có độc, xung quanh vết thương đã bị nhiễm thành một mảng màu đen.

Cũng không biết là tên súc sinh nào làm, không biết thương hương tiếc ngọc.

Tần Hà hơi suy nghĩ, đầu tiên trói tay chân của nữ tử lại, rồi lại cởi đồ cho nữ tử ấy, tiếp đó cũng cởi đồ của mình ra, sau đó cúi người dùng miệng hút độc cho nữ tử.

Đừng nghĩ lệch lạc.

Trói tay chân là phòng ngừa nữ tử đột nhiên tỉnh dậy đánh người, không rõ lai lịch phải cẩn thận là hơn.

Cởi đồ cho nữ tử chính là vì để thuận tiện xử lý vết thương.

Bản thân mình cũng cởi đồ là do Tần Hà nóng thôi, cái nắng gắt cuối thu chết tiệt này.

Hút độc là trình tự chữa thương.

Về phần cảnh xuân nửa người trên đẹp không sao tả xiết kia, đại khái Tần Hà chỉ nhìn mười bảy, mười tám lần thôi, vẫn trong phạm vi bình thường.

Tần Hà không có phát hiện ra rằng, mặc dù trong quá trình chữa thương, hai mắt của nữ tử bạch y vẫn nhắm lại, nhưng tròng mắt lại chuyển động không ngừng, rất rõ ràng là nàng cũng không bị bất tỉnh hoàn toàn.

Sau khi hút mạnh mấy ngụm máu độc ra, Tần Hà lấy Kim sang hoàn từ trong túi ra.

Đây là phần thưởng đốt xác lần trước, bóp nát rồi khuấy tan vào nước quấy thành hồ, một nửa cho nữ tử uống, một nửa dùng để bôi lên miệng vết thương.

Kết quả Tần Hà giật mình phát hiện ra, thuốc này chữa thương hiệu quả tốt vô cùng, mảng đen do bị nhiễm độc của nàng dần dần nhạt bớt, miệng vết thương đã khép lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng mầm thịt điên cuồng mọc ra.

Nữ tử thì tốt rồi, nhưng lúc này Tần Hà lại phát hiện, mình có chút không được bình thường.

Hình như miệng hơi tê, tay chân cũng có chút không nghe sai khiến.

Thất tha thất thểu đi đến thùng nước bên cạnh nhìn xuống, hay lắm, mồm mép sưng lên y như lạp xưởng.

“Bành!”

Tần Hà ngã thẳng xuống đất, trong lòng hô to không ổn.

Độc này quá mạnh, có có tác dụng tê liệt.

Hắn vội vàng vận nội lực chống cự, nhưng không có hiệu quả gì, mà chuyện càng hỏng bét lại xảy ra ngay vào lúc này, bàn thanh lý thi thể sột sột soạt soạt, nữ tử bạch y kia động.

Chỉ một lát sau, khuôn mặt xinh đẹp kia xuất hiện ở ngay bên cạnh Tần Hà, trên mặt lạnh lùng như sương tràn đầy sát khí, xuất hiện đồng thời, còn có một con dao găm sáng loáng.

Ngay lập tức Tần Hà hồi hận đến phát điên.

Xong, lật thuyền trong mương!

Cô nàng này không phải người tốt a!

....

Bạch Thiên rất tức giận.

Tên dê xồm này, biến thái, tiểu ăn mày đáng chết!

Thế mà hắn dám sàm sỡ mình, coi đồ mình nhìn thì cũng thôi đi, còn dùng miệng.

Tội tệ nhất là, hắn còn thè lưỡi!

Một cơn điên cuồng cực độ đang xé rách lý trí của Bạch Thiên.

Khó khăn lắm mới chạy thoát mạng khỏi sự vây quét của Phi Ngư Vệ, cơ trí lừa gạt bọn chúng rời đi, kết quả đảo mắt đã bị tên ăn mày này làm nhục, sự trong sạch bị hủy hoại trong chốc lát.

Dao găm gác ở ngay trên cổ Tần Hà, lạnh lùng giống như một con rắn độc, chỉ cần vạch nhẹ một cái, liền có thể biến hắn thành một bộ thi thể.

“Thôi thôi, tất cả coi như là ta chưa từng đến cái thế giới này a.” Trong lòng Tần Hà thở dài một tiếng, quả nhiên lò hỏa táng là nơi phải chết, không bị thi thể tấn công giết chết, thì cũng sẽ có chuyện bất trắc chẳng thể giải thích.

Đáng tiếc chính là, hắn còn chưa đi qua đầu hẻm cũ đâu.

Tần Hà cảm thấy chính mình càng thêm tán đồng với Lý Qua Tử.

Nghĩ như vậy, ngược lại Tần Hà lại bình tĩnh xuống, đánh giá Bạch Thiên trước mắt.

Nữ tử này vốn xinh đẹp, lại có thêm một đôi mắt hạnh trong veo như nước, lại càng dễ nhìn.

Hơi kỳ lạ chính là, quanh mắt Bạch Thiên có một vòng phấn nhạt, mang theo nét phong tình dị vực.

Đối diện với đôi mắt bình tĩnh của Tần Hà, sự giận dữ của Bạch Thiên dần dần tản đi, thay vào đó là một cảm giác tội lỗi.

Tên ăn mày này khinh bạc về khinh bạc, nhưng chữa thương cứu mạng cũng là sự thật.

Không cỏi đồ làm sao chữa thương? Không hút độc thì chữa thương như thế nào?

Ánh mắt của hắn bình tĩnh như vậy, chắc hẳn là không có suy nghĩ đó, tất nhiên nếu như không có suy nghĩ đó, vậy thì không thể tính là sàm sỡ mà là do tình thế bắt buộc.

Người này a, một khi đã bắt đầu giải thích cho đối phương, thì sẽ chẳng thể ra tay được nữa.

Bạch Thiên chính là như vậy.

Nếu ánh mắt Tần Hà có một chút xiu cầu xin tha thứ, đảm bảo máu tươi phun tại chỗ.

“Hừ, lần này tha trước cho ngươi, nếu là lần sau, không đúng, không có lần sau, gặp lại, cũng không thể gặp lại!”

Bạch Thiên trừng đôi mắt đẹp, thu lại dao găm, gương mặt xinh đẹp rời khỏi tầm mắt của Tần Hà.

Ngay sau đó liền nghe được tiếng cửa bị nhẹ nhàng mở ra, lại nhẹ nhàng khép lại.

Tần Hà bỗng thả lỏng, thầm hô mạng lớn.

Chương 13 – Thuật ve sầu thoát xác.

Độc trên người khá mạnh, dùng nội kinh để áp chế có tác dụng không lớn, sau khi cảm giác tê dại đỉnh điểm qua đi thì cũng

bắt đầu biến mất, nhưng giống như đang kéo từng sợi tơ vậy, rất chậm rất chậm.

Tần Hà đoán chừng, đêm nay, mình chỉ sợ là phải nằm trên nền đất ngủ.

Nhưng mà nguy hiểm đã giải trừ, hẳn cảm thấy cũng không quan trọng lắm, ngủ đâu cũng là ngủ.

Nghĩ như vậy, không qua bao lâu Tần Hà đã ngủ thiếp đi, dùng nội kinh bảo vệ tim mạch để phòng ngừa bất trắc, rồi không để ý đến độc này nữa.

....

Lại nhắc đến bốn người Từ Trường Thọ bên này thì xem như gặp xui xẻo lớn.

Cũng không biết trọng phạm triều đình kia lấy từ đâu ra nhiều máu như vậy, dấu chân cùng vết máu kéo dài một đường, đã đuổi theo cả mấy canh giờ, đúng ra nếu chảy máu như vậy, người bình thường đã sớm mất cạn máu.

Nhưng tên trọng phạm này lại không như vậy, bị thương nặng như vậy cũng chẳng tài nào đuổi kịp.

Nhưng mà nếu muốn nói là đuổi không kịp, thì vết máu trên đất mà bọn họ đuổi theo dọc đường kia đều rất mới, rõ ràng chính là máu tươi vừa mới chảy ra.

Từ đầu luôn cảm thấy là có hy vọng rất lớn, nhưng thời gian vừa trôi qua chính là mấy canh giờ, Từ Trường Thọ cảm thấy không được bình thường, tình huống này thì tám chín phần mười là đã bị chơi xỏ.

Hắn ta giao hữu rất rộng, đã từng nghe được không ít chuyện lạ, nhưng mà hắn ta không dám nói ra nha, phía chân trời dần dần sáng lên, khuôn mặt Thường Bách hộ kia lại càng ngày càng đen.

Rất rõ ràng, tên trọng phạm kia rất quan trọng với Thường Bách hộ, nếu không dựa theo cái tính xấu của Phi Ngư Vệ, cùng lắm là đuổi theo đến khi ra khỏi phạm vi thành Thông Châu liền thu binh.

Lúc bình thường, đám người này đến ngay cả Tứ Cửu Thành cũng không muốn ra khỏi.

Mà nơi này, đã sớm ra khỏi Thông Châu, dọc theo Đại Vận Hà đi về phía nam, sắp đến Thông Đãi.

Nhiều lời cũng vô ích, cần rằng đuổi theo thôi.

Cứ như vậy, một đoàn bảy tám người lại đuổi theo gần nửa canh giờ.

“Ồ ó o...”

Đúng lúc này, rừng hoang núi thẳm chẳng biết tiếng gà gáy từ đâu ra.

Lập tức phía trước “bịch” một tiếng, có tiếng thứ gì đó ngã xuống đất.

Cả đám mừng rỡ, rút dao ra khỏi vỏ, tiến về nơi phát ra âm thanh kia, vây lại.

Không xa, mấy chục bước đã đến.

Xem xét, trên mặt đất nằm một “người”, trên ngực máu chảy ào ào, khuôn mặt tô xanh xanh đỏ đỏ, đôi mắt, cái mũi, lỗ tai, miệng, đầu, thân thể, tay cùng chân,... Ôi, da là giấy vàng, xương là thanh trúc, trên chân là một đôi giày thêu.

Đây chính là một người giấy a!

Trong ngực ôm một con hoẵng chết, máu vẫn còn đang chảy không ngừng.

Cả đám đều sững sờ, đuổi theo cả một đêm, không ngờ lại là đuổi theo cái thứ đồ như vậy.

Khuôn mặt Thường Bách hộ hoàn toàn đen lại.

Người không cần tìm nữa, bị chơi xỏ cả một đêm, dù là con kiến cũng đã sớm chạy mất.

Việc đã đến nước này, dù không cam lòng thì cũng phải chịu.

Đám người tìm được một bến tàu, Thường Bách hộ đưa ra lệnh bài, trưng dụng một chiếc thuyền, bỏ lại bốn người Từ Trường Thọ, không công quay lại phía bắc.

Cũng không phải là hấn ta cố ý bỏ lại bốn người họ, mà là do thuyền thật sự quá nhỏ, nhiều người như vậy không thể chở hết được.

Bốn người Từ Trường Thọ cũng không muốn ngồi chung một thuyền với Thường Bách hộ còn đang tức giận, vừa vắn thở phào nhẹ nhõm.

Chính là phí đi thuyền hơi đắt, cả bốn người cùng nhau góp lại mới gom đủ tiền mướn thuyền, không giống như Thường Bách hộ người ta, lệnh bài lóe lên một cái, nói trưng dụng liền trưng dụng ngay.

Cùng là người ăn cơm quan, nhưng chính là chênh lệch lớn như vậy.

Trên đường, đương nhiên bốn người không tránh khỏi việc đàm luận về cái người giấy kia, thứ đó thật là tà môn, nếu như mà nó có miệng để nói, gian hàng đầu phố vừa mở ra, nó cũng có thể đi kể chuyện luôn.

Mấy người đang nói, người chèo thuyền ở cuối thuyền bỗng xen vào một câu: “Mấy vị quan gia, các vị nói đến, phải chăng là thuật ve sầu thoát xác?”

Bốn người nghe vậy lập tức hứng thú, vội vàng hỏi lại thuật ve sầu thoát xác là cái gì.

Ông lão chèo thuyền cũng là một người hay nói, nên nói cho bọn họ về cái gọi là thuật ve sầu thoát xác này.

Nói về trăm ngàn năm trước, vùng đất phía đông mười tám tỉnh chia ra làm ba triều đại.

Gia Cát Thần Cơ xuất thân Kỳ Sơn, viễn chinh Trung Nguyên, nhưng một mực vẫn không thể thành công, cuối cùng vào lần thứ sáu viễn chinh, vất vả lâu ngày sinh bệnh, chết bệnh trong quân ở vùng Ngũ Trượng Nguyên. Vì không để quân Thục tổn thất trên đường lui về Hán Trung, Gia Cát Thần Cơ vào lúc trước khi lâm chung đã bí mật dạy cho Khương Duy kế hoạch lui binh.

Khương Duy nghe theo sự sắp xếp của Gia Cát Thần Cơ, ngay sau khi Gia Cát Thần Cơ chết, ra lệnh thợ thủ công bắt chước lại bộ dáng của ông, lấy xác ve sầu vàng làm giấy, lấy trúc vàng làm xương, đốt liễu làm mực, lại dùng lông dưới nách hồ ly điểm mắt, tạo ra một cái người giấy.

Bí thuật cụ thể như thế nào thì không thể biết được, ngày quân Thục lui binh, chỉ thấy Gia Cát Thần Cơ tay cầm quạt lông,

đầu buộc khăn, ngồi vững trong xe chỉ huy đại quân công sát, không khác với mọi khi.

Quân địch nhìn về phía quân Thục nơi xa, quân dung chỉnh tề, trống trận vang dội, lại thấy Gia Cát Thần Cơ chỉ huy ổn định, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Vào đêm, Gia Cát Thần Cơ càng tăng thế, còn hiện thân trước trại địch, quân địch thấy vậy sợ hãi vô cùng, sợ trúng mai phục, thắt chặt quân doanh co đầu rút cổ không ra.

Cứ như vậy giằng co cả một đêm, tờ mờ sáng ngày thứ hai, bỗng nhiên một tiếng gà gáy vang lên, quân địch phát hiện, Gia Cát Thần Cơ kia bỗng nhiên ngã ngựa, mà lính cận vệ lại chẳng thèm quan tâm, phóng ngựa rút lui.

Thông lĩnh quân địch thấy vậy vội vàng sai người ra khỏi quân doanh xem xét, mới phát hiện ra, rơi xuống lại không ngờ là một người giấy.

Thông lĩnh quân địch đến lúc này mới biết mình đã trúng kế, vội vàng dẫn binh đi truy kích, nhưng đã quá muộn, quân Thục đã rút lui trong đêm, cả doanh trại đầy đuốc lại chẳng có một ai.

Về sau qua rất lâu mới có tin tức truyền đến, thì ra Gia Cát Thần Cơ đã qua đời vào ngày trước đêm mà quân Thục rút lui.

Đây, chính là khởi nguồn của thuật ve sầu thoát xác.

Thuật này bắt nguồn từ Gia Cát Bí Thuật, sau này lan truyền vào dân gian, tạo thành rất nhiều tả môn trường phái.

Bộ dạng giống như người, hành động cử chỉ, khiến cho người ta khó phân biệt thật giả, nhờ vào đó làm ve sầu thoát xác chạy thoát, cho nên gọi là thuật ve sầu thoát xác.

Đến giờ, bốn người nghe xong mới hiểu được bận rộn cả đêm vì thứ gì, cũng coi như được mở mang kiến thức.

Mặc dù không thu hoạch được gì, nhưng sau này trà dư tửu hậu, cũng coi như có thêm một chuyện thú vị để nói đến.

....

Chưa đến cuối thu, gió nam vẫn chưa chuyển hướng, tàu thuyền xuôi gió xuôi nước, rất nhanh bốn người đã về tới bến

tàu Thông Châu.

Xuống thuyền rồi lại vội vàng trở lại lò hỏa táng.

Đêm qua không có ai trông coi, nếu như có chuyện hỗn loạn gì xảy ra, vậy thì thật sự là càng không ổn.

Vì vậy, khi thấy lò hỏa táng cả đêm bình an, bốn người mới xem như thở phào nhẹ nhõm một hơi, mệt mỏi cả đêm, ai cũng đều đã mất hết sức lực, lên tinh thần thu tro cốt phát tiền đồng xong, lập tức ai về nhà nấy.

Trước khi đi, Từ Trường Thọ nhớ đến Tần Hà, lòng thầm nhủ tên tiểu tử ngốc này tối hôm qua đi ra ngoài một chuyến, không biết là đã về hay chưa.

Phải nói rằng, Từ Trường Thọ người này làm bạn bè cũng được coi là khá chí cốt, lập tức đã đi đến phòng thiêu thi của Tần Hà.

Đẩy cửa ra xem, tên tiểu tử ngốc này ở đây, tay đang nâng một cái bát ngửi ngửi.

“Ngửi cái gì vậy?” Từ Trường Thọ hơi tò mò.

“Quan gia, là... Ách, sữa chua.” Tần Hà thấy Từ Trường Thọ tiến vào, liền đặt bát xuống.

Hiện tại độc của hắn đã giải rồi, miệng cũng bình thường, đang chuẩn bị ăn sáng, kết quả phát hiện ra bát sữa chua này có mùi hơi nồng.

Cũng không biết là do kỹ thuật hay là do nguyên liệu có vấn đề nữa.

“Sữa chua?”

Từ Trường Thọ bị gọi lên lòng hiếu kỳ.

Nước đậu xanh chua hắn ta thường hay uống, còn sữa chua thì lần đầu tiên nghe nói đến, sữa bò, nghe nói cái thứ này người tộc Nhung ở thảo nguyên uống, trên thị trường lâu lâu có người bán sữa bột, nhưng rất đắt đỏ.

Từ Trường Thọ bưng bát lên ngửi ngửi, hỏi: “Có thể uống không?”

Truy đuổi cả một đêm, bây giờ hẳn ta đã đói đến bụng dán vào lưng, lại thêm lần trước đã bị Tần Hà ăn hùng hổ một bữa, lại vừa mới thanh toán xong tiền mướn thuyền, bây giờ ngay cả bữa sáng còn chưa có sắp xếp.

Một bát sữa bò trên tay, có sẵn.

“Chắc là có thể a, sữa bò mà.” Tần Hà do dự nói.

“Vậy ta sẽ không khách khí.”

Từ Trường Thọ không hề coi mình là người ngoài, ngửa cổ lên ừng ực uống sạch bát sữa chua, liếm miệng một cái, cầm bát trả lại cho Tần Hà, nói: “Sữa này của người không chua a, mùi vị hơi nặng, có hơi xộc lên.”

Tần Hà nhận lấy bát, gãi đầu một cái, cũng không biết đến cùng là do vấn đề ở đâu.

...

Cùng lúc đó.

Ngưu Hành.

Chưởng quỹ Miêu Vĩnh Đức dậy trễ hơn nửa canh giờ, rửa mặt xong, đang ngồi đó ăn mì.

Trương tiểu nhị vội vàng hoảng loạn chạy vào, “Chưởng quỹ không xong rồi, con bò đực phối giống kia của chúng ta không biết làm sao, không được rồi.”

Chương 14 – Bải tha ma

Miêu Vĩnh Đức đang hút lấy nửa sợi mì vào miệng, nghe thấy lời này thiếu chút nữa bị sặc.

“Sao lại không được rồi?”

“Giống như là “nhảy” bị thoát dương, chưởng quỹ ngài mau đi xem nó một chút a.”

Miêu Vĩnh Đức nghe vậy, nhanh chóng bỏ đĩa xuống đi đến chuồng bò.

Đến vừa thấy, giật nảy cả mình.

Con bò đực chuyên dùng để phối giống trong chuồng giờ miệng sùi bọt mép, nằm thở hồng hộc trên mặt đất, giống như là sắp chết, cõn dưới thân duỗi dài, sương trắng như nhỏ sữa, muốn ngừng cũng không ngừng được.

“Này này này... Tại sao có thể như vậy?” Miêu Vĩnh Đức luống cuống.

Con bò đực giống này là bò giống thượng đẳng mua từ ngoài Tòng Khẩu về, tốn mất bao nhiêu tiền, chỉ để cho nó lấy giống sinh bò con thôi.

Đang yên lành tại sao lại bị thoát dương chứ?

“Mau.... Mau đi mời Mã Đà Tử.”

Mã Đà Tử, thu y Mã mục ty.

Chỉ chốc lát sau, Mã Đà Tử tới, là một ông già lưng còng, ông ta đi quanh con bò đực nhìn vài lần, trực tiếp lắc đầu:

“Chưởng quỹ, con bò này không được rồi, thoát dương, coi như giữ được mạng sống, thì sau này cũng phối không được mà cây ruộng cũng không xong, nên báo quan rồi làm thịt thôi.”

“Ai nha...”

Miêu Vĩnh Đức ngồi dưới đất gào to.

Hai ngày trước vừa bị vỡ mất một cái cọc buộc bò, hôm nay lại hao mất một con bò.

....

“Chủ quán, cho một lồng màn thầu.”

Mặt trời mọc, trước một tiệm bán màn thầu trên phố, vài thuyền công từ trên thuyền xuống nói với chủ tiệm.

Chủ tiệm có chút áy náy tiến lên đón, nói: “Xin lỗi mấy vị, màn thầu hôm nay đã bán hết rồi.

“Gì?”

“Mới sáng sớm, màn thầu của người đã bán hết rồi?”

“Đúng vậy, lừa ai đấy, không phải là người muốn tăng giá chứ?”

Chủ tiệm vội vàng khoát tay, nói: “Màn thầu không có tăng giá, thật sự là bán hết rồi, hân hạnh cảm ơn các vị đã chiếu cố, hôm nay thực sự đã không còn rồi.”

Mấy tên thuyền công không tin, đưa tay đi giở lồng hấp ra xem, phát hiện bên trong thật sự đã trống rỗng, liền hùng hùng hổ hổ rời đi.

Chủ tiệm lau đi mồ hôi trên trán, quay vào trong cửa tiệm, đi đến vị khách duy nhất trong cửa hàng, vẻ mặt hơi sợ hãi: “Gia, màn thầu của ta hết... hết rồi.”

“Tính tiền a.”

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, đem nửa cái màn thầu cuối cùng nhét vào miệng.

“Dạ vâng, chín... chín chỉ bạc.”

Tần Hà hơi miễn cưỡng lấy ra một đồng bạc nhỏ, đưa cho chủ tiệm cân thử, lại bổ sung thêm hai mươi đồng tiền, mới bước ra khỏi cửa.

Xoa xoa bụng đi về, Tần Hà hơi rầu rĩ, một bữa ăn sáng lại mất hơn nửa lượng bạc, gia sản đều móc rỗng rồi.

Vốn là, dựa vào bữa cơm mà Từ Trường Thọ mời có thể chống đỡ tầm hai ba ngày, kết quả có thể là do tối hôm qua trúng độc phát công, mới buổi sáng mà đã đói đến bụng dán vào lưng.

Không có biện pháp nào khác, hắn chỉ có thể bỏ tiền đến đây ăn màn thầu, còn là màn thầu bột tạt.

Chủ tiệm màn thầu một cái cũng chưa bán ra ngoài, toàn bộ đều đưa cho hắn ăn sạch.

Dù là vậy, cũng chỉ mới no bảy phần, Cật tiên công cũng chỉ mới tăng thêm hai năm nội kình.

Phần thưởng đốt xác đủ loại, nhưng là không có bạc, mà hết lần này đến lần khác lại còn học được một bản Cật tiên công, Tần Hà hơi có chút hối hận.

Cảm giác đói khó chịu a.

Chẳng qua phần thưởng ngược lại cũng có thứ có thể đem đi đổi bạc, ví dụ như viên Kim sang hoàn kia.

Chỉ đáng tiếc là, vô cớ để nữ tặc kia được lợi không nói, còn thiếu chút nữa mất mạng.

Thua thiệt lớn.

Lần sau không thể tiếp tục như vậy.

Đang suy nghĩ làm thế nào mới có thể kiếm chút bạc lấp bụng, một chiếc xe chở tử thi đẩy thẳng đến chỗ Tần Hà.

Người đi đường thấy vậy nhao nhao lùi lại nhường đường, chỉ sợ dính phải xui xẻo.

Xe chở tử thi chở đầy ắp, bánh xe phát ra tiếng ma sát nặng nề, tám vải liệm không thể phủ kín hết toàn bộ thi thể, lộ ra từng đoạn, từng đoạn tay chân gãy trơ xương trông tựa như que củi, đó đều là lưu dân cùng với ăn mày chết đói.

Hai tên chuyên đẩy xe chở tử thi cũng là lưu dân, giống như thợ thiêu thi vậy, cũng là nhân viên thời vụ được quan phủ thuê làm.

Chỉ là đãi ngộ kém hơn so với thợ thiêu thi rất nhiều, nghe nói là một ngày chỉ được hai bữa ăn, không có tiền công.

Từng đợt lại từng đợt lưu dân dọc theo Vận Hà đi đến vùng đất kinh thành này, nhưng nhân khẩu kinh thành lại không hề tăng thêm, ngược lại là bãi tha ma ngày càng nhiều, phạm vi càng lúc càng mở rộng.

Đưa mắt nhìn theo xe chở thi thể đi xa, ánh mắt Tần Hà lại dần dần tỏa sáng.

Thi thể ở lò hỏa táng không nhiều, nhưng bãi tha ma nhiều a.

Đó không phải là bãi tha ma, đó thật ra là từng tòa núi vàng núi bạc đấy.

Tần Hà trở lại lò hỏa táng, cầm xẻng sắt rồi rẽ năm rẽ ba đi đến bãi tha ma gần nhất.

Khác với cảnh âm u kinh khủng, yên tĩnh vắng lặng như trong tưởng tượng, bãi tha ma ở đây lại vô cùng náo nhiệt.

Những con chó hoang săn chắc béo tốt kết bè kết đội chạy khắp nơi, hoặc đào mộ móc thi thể, hoặc truy đuổi cắn xé, mỗi bộ thi thể được đào ra chính là một trận thao thiết thịnh yến,

sau trận ồn ào náo động, mặt đất ngổn ngang, bầy quạ đen trên cây lại lao xuống, tranh đoạt chỗ xương vỡ thịt nát còn sót lại.

Thế giới tự nhiên luôn tuần hoàn theo nguyên tắc không có chút năng lượng nào bị lãng phí, thi thể do thế giới con người vứt bỏ, ở đây lại tạo thành một chốn thiên đường.

Một con chó ghẻ cỡ nhỏ vừa mới nuốt xong một miếng thịt trong miệng, ngẩng đầu, đột nhiên ánh mắt đỏ rực của nó trông thấy một người cách đó không xa đang đi tới.

Một người vác theo xẻng sắt.

Con chó ghẻ hơi nghiêng đầu, cảm thấy tò mò, ở trong thế giới của nó, chưa bao giờ từng gặp kiểu người này.

Nó chỉ từng gặp người đẩy xe cút kít, trên xe nằm những người có thể ăn.

“Gâu gâu gâu...”

Chó ghẻ sủa vang.

Bầy chó cũng phát hiện ra cái tên kỳ quái không mời mà đến này, mùi lạ khiến cho bọn chúng xao động bất an.

Chó đầu đàn là một con chó lớn một mắt, dẫn theo ba, bốn con từ từ đến gần người đang đi tới, ánh mắt đỏ thẫm dần dần lộ ra hung quang.

“Gâu!”

Con chó lớn nhảy lên một cái, nhào về phía người đang đi tới.

Người đang đi tới đứng vững, vung lên xẻng sắt một cách tao nhã, lực eo mạnh mẽ, vào lúc này, xẻng sắt tựa như hóa thành gậy golf.

Con chó lớn kêu thảm một tiếng, bay ra ngoài.

Bầy chó phân tán chạy ra tứ phía, điều này cũng dẫn đến bầy quạ đen trên cây cũng bị kinh động, vỗ cánh bay mất.

Cuối cùng bãi tha ma cũng yên tĩnh lại.

Tàn Hà vác xẻng kiểm tra xung quanh, nhíu mày.

Đào thi thể, chắc chắn phải tìm ngôi mộ nào mới chôn, mồ mả lâu rồi thì không cần nhìn, thi thể đã sớm hóa thành xương trắng.

Nhưng phóng tầm mắt nhìn ra, chưa nói đến mộ mới chôn, mộ cũ cũng đã bị chó hoang phá hư hầu như không còn.

Trước đây hẳn đã từng nghe nói đến bãi tha ma có nạn chó hoang, nói rằng chó hoang ngoại trừ người chuyên vận chuyển thi thể ra là không cắn, còn những người khác thì đều không thể đến gần, vì vậy quan phủ còn thực hiện vây quét vài lần, không ngờ rằng nó lại nghiêm trọng đến như vậy.

Khắp nơi nơi đều là xương trắng bị chó hoang đào ra, một mảnh hỗn loạn.

Tần Hà từ bỏ ảo tưởng tốt đẹp, dựa vào ý nghĩ có thể tìm được một bộ thi thể để kiếm lời, bắt đầu đi lòng vòng khắp bãi tha ma.

Đào sáu bảy chỗ, cũng không tìm được bộ thi thể nào có thể đốt.

Đúng lúc này, dưới chân núi có một xe chở tử thi đi đến.

Tần Hà liếc nhìn qua, đôi mắt lại lóe sáng.

Nghĩ cái gì đến cái đó, đây mới là đường đi “đúng” nha.

Tần Hà tìm một chỗ trốn đi.

Hai tên chuyên vận chuyển thi thể đẩy xe một cách rất cảnh giác, không ngừng nhìn quanh bốn phía, tìm được một nơi phù hợp liền bắt đầu đào hố.

Hố được đào rất nông, cùng lắm là hơn một thước, khiêng năm thi thể xuống, lấp đất cũng chỉ là có thể phủ qua thi thể, xem ra đúng là chuyên gia, chẳng cần phí thêm chút sức lực nào.

Chờ đến khi bọn họ rời đi, Tần Hà đi đến trước nấm mồ, đang chuẩn bị xúc đất, lại đột nhiên sững người ra.

Thi thể có rồi, nhưng lấy cái gì để đốt đây?

Chương 15 – Lưu Dân Doanh bạo loạn (Thượng)

Hiển nhiên Tần Hà đã vui vẻ quá sớm.

Cái gọi là mỗi ngày có bảy thứ phải lo: củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm, trà; củi là xếp ở vị trí đầu tiên, không có củi, sáu thứ đằng sau đều xịt.

Đốt xác là một việc rất tiêu tốn nhiên liệu.

Nghĩ tới nghĩ lui, chẳng còn cách nào khác, Tần Hà chỉ có thể đi xung quanh đây thu thập.

Thật ra hắn từng nghĩ đến việc mang thi thể về lò hỏa táng, nhưng mà căn bản không thể làm như vậy.

Than đá được sử dụng trong lò hỏa táng là rất ít, số lượng không có dư thừa, hơn nữa ban ngày ban mặt vận chuyển xác, rất dễ bị người ta phát hiện.

Bãi tha ma phong thủy xấu, tro tro trụi trụi, Tần Hà chỉ có thể đi xa hơn để lấy củi.

Việc này vừa làm liên làm hơn một canh giờ, chờ gom đủ củi lửa trở lại bãi tha ma.

Rất tốt, đàn chó hoang đã trở lại rồi, đang đầy khắp núi đồi giành ăn đây này.

Tần Hà quát lớn một tiếng, bỏ lại củi lửa lập tức vọt lên.

Chó hoang đang giành nhau đồ mắt, thấy Tần Hà vọt đến, cũng không biết là con chó nào rú lên một tiếng, cả lũ nhao nhao xông thẳng về phía Tần Hà.

Người cùng chó trong nháy mắt nổ ra đại chiến, Tần Hà có nội kình gia trì, xẻng sắt vung vẩy lên xuống, số lượng chó hoang nhiều, ăn thịt người đều sinh ra một chút biến dị, răng như bọc sắt, móng sắc như ưng, vài con cường tráng như nghé con, e là ngay cả sói cũng cản không được.

Sau một hồi chiến đấu kịch liệt, Tần Hà lấy năm, ba vết rách trên quần áo đổi lấy được thắng lợi.

Bầy chó bị ép từ bỏ hố thi thể rút lui.

Tần Hà kiểm tra lại, rất tốt, trong hố chỉ còn lại hai bộ thi thể chôn ở dưới cùng.

Chậm thêm một chút thì đến lông cũng không thừa.

Tuy nhiên, hai bộ cũng là thu hoạch lớn rồi, trước tiên Tần Hà đem thi thể thanh lý cho sạch sẽ, sửa sang lại dung nhan, xem nơi nào khuyết thiếu thì bổ sung lại.

Đây là trình tự đốt xác không thể thiếu, mỗi một mục đều phải làm đến nơi đến chốn, cho dù đây là bãi tha ma.

Cũng may hai bộ thi thể này là bị đói bụng mà chết, tứ chi không có thiếu hụt, cho nên xử lý cũng rất nhanh chóng.

Sau khi chuẩn bị ổn thỏa, Tần Hà gác củi nhóm lửa, bắt đầu đốt xác.

Nhiệt độ cháy của củi vẫn thấp hơn so với than đá một chút, đợi đến khi đốt xong hai bộ thi thể, mặt trời đã ngả về tây.

Rối bóng biểu diễn, hai bộ thi thể, một người là lưu dân ngoại lai, một người là dân bản địa do bị phá sản mà trở thành tên ăn mày lưu lạc đầu đường.

Lưu dân đến từ vùng khác thì không có ý gì mới, nạn dân chạy nạn xin cơm, ngược lại thì tên ăn mày bản địa lại giúp cho Tần Hà tăng thêm không ít tri thức về bản địa, chí ít có thể nhận ra toàn bộ các con đường ở kinh thành cùng với Thông Châu.

Thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen nhẹ nâng lên, phần thưởng của lưu dân là Thuật đào đất, còn phần thưởng của tên ăn mày là Thuận phong nhĩ.

Thuật đào đất: Khi ngài đào đất, ngài sẽ không có bất lợi nào.

Thuận phong nhĩ: Trong vòng trăm bước, ngài có thể nghe được chuột đất nói mê.

Phần thưởng rất không tồi, thuật đào đất vừa phát huy ra, đất xung quanh đều do Tần Hà nắm giữ, nơi nào dễ đào, nơi nào đào không được đều trong lòng bàn tay, Thuận phong nhĩ thì càng lợi hại, trong vòng trăm bước, hết thấy toàn bộ âm thanh đều thu hết vào tai.

Lắp lại hố thi thể, đợi đến khi Tần Hà vác xẻng về đến lò hỏa táng, trời đã gần tối.

Binh mã ty đến đưa thi thể, xe lại xếp thành hàng dài.

Quan sai trực ban đang bận rộn phân phối thi thể, Từ Trường Thọ trông thấy Tần Hà liền vẫy tay với hắn.

“Quan gia.” Tần Hà tiến đến.

“Lưu dân doanh xảy ra bạo loạn, chết rất nhiều người, nhiệm vụ của chúng ta đêm nay rất nặng, người phải thật cẩn thận.”
Từ Trường Thọ dặn dò.

Tần Hà nghe xong, không hề có chút nào giác ngộ về hai chữ “gian khổ”, xoa xoa tay hỏi: “Quan gia, vậy đêm nay có thể đốt mấy bộ.”

“Ít nhất hai bộ nhiều nhất ba bộ.” Từ Trường Thọ trả lời.

“Được rồi, phân cho ta ba bộ đi.” Đương nhiên Tần Hà sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Về mặt Từ Trường Thọ nhìn Tần Hà như nhìn một thằng đàn, nói: “Sợi gân nào của người bị lắt sai rồi, ta đang cùng người bày mưu để cho người được phân ít đi một bộ đấy, lò hỏa táng một lần đốt nhiều nhất được hai bộ, ba bộ thì phải phân làm hai lần đốt, đêm dài lắm mộng, đó hoàn toàn chính là lấy mạng ra gõ.”

“Quan gia, thật ra ta....”

Tần Hà tất nhiên là không vui lòng rồi, không duyên có lại thiếu mất một bộ thi thể.

Hơn nữa đây còn không cần tự mình đi nhặt củi lửa, còn có thể lấy thêm mười lăm đồng tiền một bộ thi thể nữa.

“Đừng nói nhảm, đêm nay không biết sẽ chết bao nhiêu người, người để tâm chút đi.” Từ Trường Thọ trực tiếp cắt ngang hẳn, quay người đi sắp xếp.

Không được coi như thua thiệt.

Đầu óc Tần Hà tính toán thanh kỳ như thế đó.

Thi thể nhiều, thời gian đốt xác cũng sớm hơn, dù sao ở đâu cũng đều là một câu kia, quy củ là chết, người là sống.

Trời vừa tối, đóng cửa khóa lại, vì phòng ngừa thi thể gây ra rối loạn, Phi Ngư Vệ còn phái ra Sai trong xưởng ra để trấn thủ, dẫn đầu là Thường Ôn Thường Bách hộ.

Đặt hai bộ thi thể lên bàn thanh lý, Tần Hà kiểm tra qua, một người áo sam rách rưới, là lưu dân, một người mặc trang phục đen sai dịch, chắc hẳn là binh sĩ giữ gìn trật tự lưu dân doanh.

Lưu dân là bị đâm chết, một đao xuyên qua tim, còn binh sĩ là bị vũ khí cùn đập chết, óc chảy đầy mắt.

Cùng là đột tử, từ vết máu đến xem, thời gian tử vong đã khá lâu, nhưng làn da lại trở nên cứng rắn, tứ chi lại không hề bị cương cứng, rõ ràng là bị biến dị.

Không thể nghi ngờ, đối với lò hỏa táng mà nói, đêm nay là một trận tai nạn, không biết có bao nhiêu người còn có thể sống sót.

Nhưng đây là người khác, tất nhiên Tần Hà không nằm trong số đó.

Mặc kệ nó có biến đổi hay không, trước tiên thoát được đình trấn thì rồi nói.

Đốt giấy để tang, dùng nước lau sạch thi thể, khâu lại khe hở trên vết thương, sửa soạn xong xuôi tất cả rồi đặt lên lò đốt xác.

Nhóm lửa thông gió, mở lò đốt xác.

Trong ngọn lửa cháy hừng hực, binh sĩ xảy ra dị biến, định bật thi tấn công người, nhưng ngay khi nó vừa có động tĩnh, Tần Hà đã lập tức bắn ra hai mươi cây đinh trấn thi.

Tức thì ngoan ngoãn.

Một canh giờ sau, từ kịch chiếu bóng của người chết, Tần Hà thấy được chuyện xảy ra ở lưu dân doanh.

Bốn chữ, cực kỳ thảm thiết.

Những năm qua, phương bắc của triều Đại Lê này xảy ra thiên tai, binh tai, nhân họa thay nhau chà đạp, lưu dân càng ngày càng nhiều, Hoàng đế hạ chỉ cứu tế lưu dân, đem quốc khố rách nát nạo vét một lần, lấy chút bạc xây lưu dân doanh ở ngoài thành, phát cháo cứu tế.

Thời điểm ban đầu còn có chút hiệu quả, mặc dù tiền trợ cấp đi qua tầng tầng tham nhũng đã mười không còn một, nhưng lưu dân không nhiều, vẫn có thể uống vài ngụm cháo loãng, dần dần tin tức như vậy lưu truyền khắp tứ phương, nên lưu dân cũng trở nên nhiều hơn.

Sự nhiều cháo ít, lưu dân doanh bắt đầu có người chết đói, hơn nữa tình thế cực nhanh chuyển biến xấu.

Đói khát cộng thêm số lượng càng ngày càng nhiều thêm đã khiến lưu dân trở thành một đoàn thể không ổn định, sau đó lại xảy ra chuyện ăn cướp giết người tạo phản, trải qua đàn áp mới không gây ra đại họa.

Quan phủ rất lo lắng, điều động quan binh vây xung quanh lưu dân doanh, cấm vào cấm ra, ai vi phạm thì chém.

Nhưng tin tức đó lại không truyền ra, lưu dân khắp bốn phương vẫn hội tụ về lưu dân doanh, bởi vì nơi đó là hy vọng cuối cùng của lưu dân.

Thế là, hy vọng này đã trở thành địa ngục nhân gian.

Tất nhiên sẽ có một quy luật, khi đồ ăn thiếu cực kỳ nghiêm trọng, động vật sẽ bắt đầu ăn đồng loại.

Con người cũng không hề ngoại lệ.

Chuyện người ăn thịt người đã xảy ra.

Không ai biết là từ người nào bắt đầu, sau đó thì càng ngày càng nhiều người bắt chước, bắt đầu ăn chính là người chết vừa tắt thở, người chết không đủ thì bắt đầu ăn kẻ già yếu, cuối cùng ngay cả thanh niên trai tráng cũng trở thành đối tượng.

Dưới bầu không khí kinh khủng đó, lưu dân không thể tránh khỏi việc nhanh chóng kết nhóm, phân chia khu vực, bắt đầu giết hại lẫn nhau.

Hôm nay đất Dự giết Tấn Tây, ngày mai Thiểm Nam giết Tấn Bắc, ngày mốt Tấn Bắc lại liên hợp với đất Dự cùng đánh Thiểm Nam,... Người sống ăn thịt, người chết thì bị ăn.

Phát triển đến cuối cùng tất nhiên là mất khống chế, lưu dân có tổ chức sơ bộ bắt đầu thay đổi đầu mâu, hỗn loạn trở thành bạo loạn.

Lưu dân cướp đoạt kho binh khí, quan binh thiếu quá nhiều nên gom góp một ít du côn vô lại cho đủ số, rất nhanh đã bị lưu dân xung phong liều chết làm cho đại loạn, quan phủ khẩn cấp điều binh phản công, mới đem tình thế trấn áp xuống.

Số lượng tử thương cụ thể là bao nhiêu thì Tần Hà không có cách nào từ trong rối bóng biểu diễn biết được, nhưng từ số lượng thi thể bị dị biến đến xem, nhất định là núi thây biển máu.

Bởi vì xác suất thi thể bị dị biến khoảng chừng 1%, hôm nay lò hỏa táng thành Đông chuyển đến tất cả khoảng sáu mươi bộ thi thể dị biến.

Đổi qua tính lại là sáu ngàn người, mà Binh mã ty tất cả có bốn lò hỏa táng, Phi Ngư Vệ có hai thiêu thi đường, tính lại là chừng ba mươi hai ngàn người.

Ít nhất cũng chết hơn phân nửa.

Chương 16 – Lưu Dân Doanh bạo loạn (Hạ)

Hỏa táng hai bộ thi thể, đều là bị chết do chém giết.

Lưu dân bị quan binh giết chết, binh sĩ chết bởi lưu dân đập một phát vào đầu.

Nhưng mà binh sĩ này, cũng chẳng phải là quân chính quy, mà là nhân viên thời vụ mà Binh mã ty thành Đông tạm thời chiêu mộ, là lưu manh vô lại, gọi là Ma Hủi, tên đảng hoàng là Lưu Xuyên Tử.

Ma Hủi khi còn trẻ không học cái tốt, ngược lại thì hãm hại lừa gạt, ăn uống chơi gái, đánh cược, đánh nhau ẩu đả, một thứ cũng không thiếu.

Đánh cược hết gia sản làm cha mẹ tức chết, toàn phải nhờ đến một người chú giúp đỡ sống qua.

Nhưng ở thời đại này, nhà địa chủ cũng chẳng có lương thực dư, người chú của hắn sống cũng không dư dả, lần một lần hai thì còn được, nhiều hơn ông ta cũng gánh không nổi.

Thế nên Ma Hủi lại càng trà trộn đầu đường, tàn nhẫn hiếp chiến, trở thành tên du thủ du thực.

Vài ngày trước Binh mã ty thành Đông chiêu mộ nhân viên thời vụ, hắn ta liền mang theo một đám tay sai đến, không cần tiền công, chỉ cần có thể ăn no bụng.

Ăn của ai?

Đương nhiên là của lưu dân rồi, qua tầng tầng lớp lớp quan phủ lột da, đến Lưu Dân Doanh thì cháo phát ra ngoài còn cần để cho binh sĩ ăn trước, bọn hắn ăn no rồi, thì lại cho trộn thêm nước cho lưu dân ăn.

Người nói có khả năng không xảy ra bạo loạn à, tóm lại là không có đường sống.

Việc tên Ma Hủi này làm ở Lưu Dân Doanh, trông thấy nữ tử lưu dân có dáng dấp dễ nhìn một chút liền đến gây tai họa, thỉnh thoảng còn làm chuyện cướp bóc buôn người.

Đủ loại chuyện thất đức kiếm lợi từ con đường không chính thống, anh ta đều làm rất thuận tay.

Ngày mà hắn bị trời thu thập, thời điểm mà lưu dân bạo loạn, Ma Hủi phản ứng rất nhanh, vốn là đã có thể chạy thoát, kết quả thật trùng hợp, hắn bị đau chân.

Một gậy kia nện xuống, óc đều bị bắn ra.

Một chữ, đáng.

Hai bộ thi thể được nhận hai phần thưởng, một là Thuật dạ ản, một là Thuật loạn đấu trên đường.

Thuật dạ ản: Khi người giấu mình vào trong đêm tối sẽ được bóng đêm che chở, người trở thành một u linh, tựa như một tồn tại vô hình.

Thuật loạn đấu trên đường: Khi người đang trong cuộc hỗn chiến, người chính là một tồn tại giống như vương giả.

Phần thưởng quá tốt, nhất là cái Thuật dạ ản kia, quả thật là kỹ năng thiết yếu để buổi tối làm chuyện xấu, ản thân trong đêm tối, muốn có bao nhiêu tiện dụng thì có bấy nhiêu tiện dụng.

Thuật loạn đấu trên đường cũng không tồi, mặc dù Tàn Hà đã có nội kinh cùng Thuật phi châm, sức chiến đấu tăng mạnh, thế nhưng một khi đã ra tay là sẽ lấy tính mạng người ta, sát

khí hơi nặng, Thuật loạn đấu trên đường này rất thích hợp với trường hợp không muốn lấy tính mạng người ta.

Ngừng lò đập lửa, rồi sử dụng thử hai kỹ năng vừa mới nhận được.

“A!!”

Đúng lúc này, bỗng nhiên một tiếng hét thảm vang lên.

Tần Hà vội vàng nhìn về phía phát ra tiếng kêu thảm đó.

Chết người.

Không biết là phòng số mấy.

Rất nhanh, từ hướng đó truyền đến tiếng đánh nhau đinh đinh cạch cạch, chỉ chốc lát sau kết quả đã được công bố: “Phòng số năm trống chỗ, mau chóng bổ sung hồ sơ!”

Tần Hà nhớ lại bộ dạng của người trong phòng số năm, hình như là một người còn rất trẻ, đến lò hỏa táng chưa được bao lâu.

“A!!”

Bên này vừa mới lắng lại, bên kia lại có thêm một tiếng hét thảm.

Lại chết thêm một người.

Lần này là phòng mười sáu.

Lại một trận binh binh bang bang đánh nhau, Phi Ngư Vệ đến cùng vẫn là Xưởng Vệ, là tinh nhuệ dưới trướng của Ngụy Vương Cửu Thiên Tuế, tốc độ xử lý thi biến nhanh hơn không ít so với những quan sai như Từ Trường Thọ kia.

Một hồi yên tĩnh trôi qua, không bao lâu sau cửa phòng Tần Hà bỗng truyền đến tiếng mở khóa sắt, mở cửa.

Xưởng vệ tỏ ra công tư phân minh, nói: “Chết mất hai thợ thiêu thi, thi thể chưa đốt xong tiếp tục phân phát, đêm nay lò hỏa táng không được để lại một bộ thi thể nào qua đêm.”

Nói xong người lập tức rời đi, Từ Trường Thọ ở lại.

Từ Trường Thọ nhìn qua lò thiêu thi của Tần Hà, thấy lò đã tắt lửa, liền nói với Tần Hà: “Nhóm lại lò tiếp tục đốt a, người bên Phi Ngư Vệ đã điên rồi.”

Hắn ta nhỏ giọng mắng xong cũng rời đi.

Tần Hà nhìn thi thể trên đất, dần dần toét miệng ra.

Mất mà nhận lại, quá tốt rồi.

Trong lòng Tần Hà hăng hái mười phần, tiến đến quan sát, khá lắm, là hung thi vừa mới tấn công người.

Trên trán còn đang dán một tấm bùa trán thi có kim ẩn, trên móng tay thi thể còn dính đầy máu.

Xem ra, Phi Ngư Vệ đúng là bận đến điên rồi, hung thi như vậy thì lúc trước chắc chắn phải vận chuyển về thiêu thi đường của Phi Ngư Vệ để xử lý, bây giờ thì trực tiếp trấn trụ rồi xử lý ngay tại chỗ, không để qua đêm.

Tất nhiên Tần Hà rất vui vẻ, bởi vì gần đây hắn đã phát hiện ra, thi thể càng hung, phần thưởng lại càng tốt.

Nâng thi thể vào lò, lửa bốc cháy một lần nữa.

Thi thể đã bị Phi Ngư Vệ trấn áp, cơ bản đã ngoan ngoãn, cố gắng giãy dụa lại bị Tần Hà dùng mười cây đinh trấn thi đóng thành phí công.

Chỉ là thi thể này tương đối chịu lửa, mãi đến khi than đá sắp đốt hết, mới cháy.

Rối bóng biểu diễn, không ngờ tên này lại là một bả tổng.

Bả tổng, đã là một sĩ quan không lớn không nhỏ trong binh doanh, có thể quản hơn hai trăm người.

Tương đương với cấp liên ở hậu thế.

Khó trách dữ như vậy, may mà có Phi Ngư Vệ trấn thủ, bằng không đêm nay, lò hỏa táng không biết sẽ trở thành cái dạng gì.

Thăm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: Khi người đang nhìn chăm chú xuống vực thăm, vực thăm cũng đang chăm chú nhìn người.

Ban thưởng: Thuật dịch dung.

Thuật dịch dung: Khuôn mặt ngài có thể thiên biến vạn hóa, biến thành bất kỳ kẻ nào mà người muốn trở thành.

Kỹ năng này thực dụng không thể thực dụng hơn, không hổ là đốt một bộ thi thể bả tổng biến dị cho ra.

Lập tức, Tần Hà đi đến bên cạnh thùng nước, tưởng tượng bộ dạng của Từ Trường Thọ, sau đó bắt thịt và xương cốt trên mặt mắt đầu di động, đôm đốp kêu một hồi, khi dừng lại, khuôn mặt không khác Từ Trường Thọ chút nào, quả thật là rất thần kỳ.

Kỹ năng này, nếu như ngày nào đó nhìn thấy Hoàng đế, chẳng phải là có thể cùng hưởng hậu cung ba ngàn mỹ nữ kia?

Suy nghĩ một chút liên động tâm gà tặc.

Chơi rất lâu, Tần Hà mới bình tĩnh lại.

Thi thể bả tổng đã hóa thành tro tàn, từ kịch chiếu bóng của bả tổng, Tần Hà thấy được càng nhiều chân tướng liên quan đến đại doanh lưu dân.

Đại doanh lưu dân phát triển thành trại tập trung lưu dân, là một âm mưu không âm không dương.

Chuyện này bắt đầu phát triển, bắt nguồn từ việc hoàng đế hạ chiếu ra ý chỉ cứu tế lưu dân.

Cứu tế thì phải cần phát bạc phát lương thực, các giai tầng quan lại tất nhiên là vui vẻ hân hoan, chỉ cần thuế ruộng chảy ra ngoài kho, thì bọn chúng sẽ có bản lĩnh tầng tầng tham ô chia của.

Hoàng đế hạ chỉ không chê được, lại đưa đến một kết cục không thể tưởng tượng được, tin tức Lưu Dân Doanh được kiến lập theo “con đường cao tốc” Đại Vận Hà này nhanh chóng truyền đi khắp tứ phương, số lượng lưu dân hội tụ càng ngày càng nhiều.

Chưa nói đến quan viên tham ô, dù là không tham, căn bản thuế ruộng cũng không đủ để chèo chống việc mở rộng không ngừng, tiêu hao thời gian dài như vậy.

Vương triều Đại Lê lung lay sắp đổ đã sớm giật gấu vá vai, trên thực tế, ý chỉ của Hoàng đế đa phần chính là một loại tỏ thái độ chứ không phải là thực chất.

Cho nên nói theo logic, Lưu Dân Doanh cho lưu dân, trên căn nguyên vốn là một cái mộng tưởng hảo huyền.

Theo lưu dân càng ngày càng nhiều, việc xử lý lưu dân như thế nào đã trở thành một vấn đề khó giải quyết.

Trên dưới trong ngoài kinh thành, đều đang bài xích cái quần thể lưu dân này.

Trên người lưu dân không có một đồng, phần lớn đều gầy như que củi, bệnh dịch quần thân, không có khả năng mua cũng không có sức lực để bán, ngoại trừ việc mang đến dịch bệnh cùng đủ loại vấn đề về trị an, cơ hồ không có bất kỳ chỗ nào dùng được.

Kinh thành kêu ca âm ỉ, quan phủ tham lam vô độ, trung tâm thì bất lực.

Kết quả là, kết cục của Lưu Dân Doanh thành chú định.

Quan phủ đã dự đoán trước rằng Lưu Dân Doanh sắp xảy ra loạn lạc, điều binh vây khốn, muốn đợi sau khi bạo loạn thì tiến hành trấn áp, một lần giải quyết hoàn toàn vấn đề lưu dân.

Nhưng bọn họ tính sai sức chiến đấu của Kinh doanh.

.....

Một đêm trôi qua, gà trống gáy rạng đông, chân trời sáng lên màu trắng bạc.

Tiếng chiêng vang lên, lần lượt từng cánh cửa ở lò hỏa táng mở ra.

“Phòng số mười tám trống chỗ, mau chóng bỏ sung hồ sơ!”

“Phòng số bốn trống chỗ, mau chóng bỏ sung hồ sơ!”

“Phòng số ba trống chỗ, mau chóng bỏ sung hồ sơ!”

Ba tiếng thông báo liên tiếp, số thợ thiêu thi chết đi lại tăng thêm ba tên, đồng thời cũng tuyên bố có ba bộ thi biến đã bỏ trốn mất dạng.

Buổi sáng mới phát hiện, chứng minh lúc thi biến tấn công, thợ thiêu thi không kịp phát ra tiếng kêu thảm nào, hơn phân nửa là thi biến đã chạy trốn.

Phi Ngự Vệ đã nói không lưu một thi thể nào qua đêm, cuối cùng lại không thể thực hiện.

Bọn họ vẫn phải lôi kéo mấy bộ thi thể chưa thiêu hủy rời khỏi lò hỏa táng.

Mười ba gã thợ thiêu thi còn sống sót sau tai nạn, anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, trên mặt lộ ra vẻ mất cảm xúc, nhưng trong mắt lại ít nhiều có chút sợ hãi.

Một đêm chết gần 1/3, thê thảm trước nay chưa từng có.

Chương 17 – Lịch sử cùng xu thế

Thợ thiêu thi thảm, Lưu Dân Doanh còn thảm hại hơn.

Tin tức Lưu Dân Doanh bạo động từ sáng sớm đã truyền khắp toàn bộ bến tàu, đồng thời cũng mang đến tin tức mới nhất.

Tình huống bất bất hơn so với dự tính của Tần Hà, toàn bộ Lưu Dân Doanh không còn tồn tại, lưu dân mười không còn một, những người còn lại đã tán loạn.

Quan binh thương vong hơn ngàn người.

Hoàng đế hạ chỉ an dân, dưới sự vận hành của quan lại mục nát vô năng, lấy thảm kịch mất hết mặt mũi mà kết thúc.

Dân chúng bến tàu phản ứng khác nhau, mỗi người đều có riêng cách nhìn của mình.

Kiều Tam bán bánh nướng ở đầu đường vỗ tay khen hay: “Giết tốt lắm, đám củi ở nông thôn này dựa vào cái gì mà đến kinh thành, kinh thành là kinh thành của người kinh thành.”

Hoàng bà bà bán thức ăn chỉ lắc đầu, nói liên tục: “Nghịch chương nha.”

Trong tiệm mì, đám thuyền công thì vui mừng, bởi vì không còn lưu dân, tiền công có thể sẽ được tăng thêm.

Tiệm trà, trời còn chưa sáng Lưu Khoái Chủ đã chuẩn bị xong câu chuyện mới để kể – «Bí mật Lưu Dân Doanh bạo loạn», đồng thời chuẩn bị chia làm năm chương hai mươi hồi để kể.

Nhưng phần lớn mọi người cũng không rảnh để ý chuyện này quá mức, bởi vì áp lực cuộc sống nặng nề cơ hồ đã ép khô hết tất cả mọi sức lực của họ, nói vài câu bực tức, chửi mắng vài câu liền kết thúc.

Thậm chí còn không ít người hoàn toàn thờ ơ, tựa như Dương Xảo Nhi bán tàu hũ này.

Tần Hà dựa vào Thuận phong nhĩ nghe được tiếng nói của tất cả mọi người trong vòng trăm bước, chỉ có Dương Xảo Nhi, ngoại trừ lấy tiền thì không có âm thanh nào khác.

Dương Xảo Nhi là ai?

Chính là người mà Từ Trường Thọ hơn nửa đêm đến giúp mài đậu hũ, “kết giao bằng hữu” nhưng không thành lại bị đánh ra, vị đậu hũ Tây Thi kia.

Dương Xảo Nhi xuất thân ngư dân, mặc dù đã sinh con, nhưng dáng người lả lướt, nên lời thì lời, nên vênh thì vênh, mặt ngọt tràn đầy, vẫn còn bộ dáng thướt tha.

Lẽ ra, bộ dáng này nên gả vào một nhà tốt, không nên xuất đầu lộ diện kiếm ăn mới đúng.

Nhưng Dương Xảo Nhi từ nhỏ đã kiếm ăn trên mặt nước, không bó chân, một đôi chân to khó trèo lên cửa nhà giàu, chỉ có thể gả cho Sở Lão Tam mài đậu hũ có gia cảnh môn đăng hộ đối.

Gả cho gà thì theo gà, gả cho chó thì theo chó, Dương Xảo Nhi theo chồng Sở Lão Tam, cùng kinh doanh lên nghề đậu hũ, mặc dù khổ cực, nhưng so với bão táp mưa sa trên mặt nước, vẫn là khá hơn chút.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, có thể là buổi tối Sở Lão Tam hoạt động quá kích động, một hơi không ra liền đi rồi, còn lưu trong bụng Dương Xảo Nhi một đứa con gái.

Nữ tử vốn là yếu đuối, vì con cái liền cứng rắn lên, Dương Xảo Nhi gồng gánh mài đậu hũ nuôi khuê nữ, sinh hoạt khó khăn nhưng cũng coi như không tệ, chỉ là dáng vẻ này, khó tránh khỏi sẽ trêu chọc một vài tên háo sắc canh chừng.

Giống như là.... Ngồi ở đối diện Tần Hà: Từ Trường Thọ.

Đôi mắt tên gia hỏa này cứ nhìn chăm chăm vào Dương Xảo Nhi, trong miệng nhai nuốt lấy món tàu hũ non, trong đầu thì không cần đoán, tất cả đều bản thủ, khí nóng đều thở cả ra rồi.

Tần Hà liếc nhìn Dương Xảo Nhi cùng với loli nhỏ khắc ra từ cùng một khuôn bên cạnh nàng, có xúc động muốn đem bát

tàu hũ chụp lên ót tên gia hỏa này.

Người không mọc đuôi, nếu là có đuôi dài, vậy quả thực là không cần mặt mũi.

Nhắm mắt làm ngơ, Tần Hà cúi đầu ném thử một miếng tàu hũ non, cho thêm mật ong, ngọt lịm.

Màu trắng non mịn không khỏi khiến cho Tần Hà nhớ lại Ma Hủ bị lưu dân đánh bể đầu, nhưng không ngờ hẳn lại không cảm thấy khâu vị bị ảnh hưởng.

Quả nhiên, tiếp xúc nhiều với thi thể sẽ trở nên biến thái.

Một bát tàu hũ non thêm một bát nước đậu xanh chua, ăn đến khi Dương Xảo Nhi dọn hàng, Từ Trường Thọ mới thỏa mãn dời đi.

Tần Hà muốn đi, mà đi thì lại không hay lắm, nên chỉ có thể cùng ngồi tiếp, dù sao cũng là Từ Trường Thọ mời khách, một bát tàu hũ non cho thêm mật ong phải tốn ba mươi đồng tiền đấy.

“Quan gia, hơi thở của ngài có vẻ hơi nóng, gấp.”

Đi trên đường, Tần Hà nhỏ giọng nhắc nhở, hẳn cảm thấy Từ Trường Thọ hơi có chút không bình thường, sắc mặt đỏ bừng, hơi thở hỗn loạn.

Từ Trường Thọ sững sốt một chút, nói: “Tê... Người nói như vậy thật đúng là, mấy ngày nay luôn cảm giác bụng dưới như có một đám lửa, đốt bừng bừng, không biết chuyện gì xảy ra.”

“Chắc là... Thức đêm liên tục, nếu không thì tìm thử lang trung xem?” Tần Hà cũng không xác định.

Từ Trường Thọ cảm thấy có đạo lý, liền đồng ý.

Trả tiền, Từ Trường Thọ đi tiệm thuốc, Tần Hà thì thông thả nhàn nhã bước trở về.

Phong cảnh Đại Vận Hà vẫn thanh nhã như vậy, mấy vạn người ở Lưu Dân Doanh tử vong chẳng có chút ảnh hưởng gì đến nơi này, mặt nước sóng biếc dập dờn, tàu thuyền lui tới, cực kỳ náo nhiệt.

Từ sau khi Vũ Triều khai phát kênh đào, xưa nay bất kể dân sinh khó khăn ra sao, cũng sẽ không ảnh hưởng đến con đường

thủy đạo hoàng kim vào nam ra bắc này, trừ phi là Đại Vận Hà bị cắt đứt.

Nếu là như vậy, chỉ sợ là Vương triều đang thống trị sẽ phải đổi họ.

Cái thời không này cùng thời không của Tần Hà trước kia cơ bản đại thể là giống nhau, nhưng chi tiết thì lại có rất nhiều khác biệt.

Đầu tiên nói về các vương triều, kiếp trước là Tần, Hán, Đường, Tống, Nguyên, Minh, còn đời này lại là Càn, Hán, Vũ, Tống, Nhung, Lê.

Càn, Hán, Vũ cơ bản có thể đối ứng với thời Tần, Hán, Đường cường thịnh nhất Đông Thổ, văn hóa, chế độ, diễn biến lịch sử cùng với xu thế cũng tương đồng.

Kiếp trước là Tần diệt sáu nước, kết thúc phân loạn chiến quốc, đây là Càn diệt mười ba nước, kết thúc phân đất phong hầu, mở ra chế độ quận huyện, mà lại có cùng đại thống nhất xa đồng quỹ thư đồng văn như vậy bắt đầu.

Nhưng khác nhau cũng rất lớn, như là sau khi Tần thống nhất chỉ tồn tại mười ba năm, còn Càn thì tồn tại đến hơn hai trăm năm.

Chỉ đáng tiếc chính là, Triều Càn luôn một mực bị dân du mục phương bắc đề lên đánh, dựa vào Trường Thành mới miễn cưỡng xoay chuyển xu hướng suy tàn, Trường Thành xây phải nói là cực kỳ hùng vĩ, giống như kênh đào trước mặt này.

Kiếp trước Vận Hà chính là một con sông, mà nơi đây thì rất mong là một con sông, nhìn ra xa, thuyền chở hàng ở bờ bên kia trông không khác gì một con thuyền giấy.

Sau Triều Càn là Hán, ngược lại triều này có độ tương đồng tương đối cao, tên cũng đều giống, cũng chia Đông Hán Tây Hán, quốc ngôi càng dài, cộng lại khoảng chừng bảy, tám trăm năm, đánh du mục phương bắc phải nói là dữ dội, tộc người trong thảo nguyên đều phải đổi chừng mấy nhóm.

Có thể là triều Hán có thời gian mạnh mẽ quá dài, triều Vũ sau đó đối ứng với nhà Đường hơi kém hơn một chút, nhưng cũng coi như không tệ, đặc biệt là đạt được thành tựu lạ thường về phương diện văn hóa, quốc ngôi được hơn năm trăm năm.

Sau đó lại là Tống cùng tên.

Lại bị Nhung tộc phương bắc quật khởi đề lên đánh, ở phương bắc không giữ vững được một trăm năm liền vượt Trường Giang xuống phía nam, an phận ở Kim Lăng.

Nhung đáng nhắc tới chính là, Nam Tống lại có thể kéo dài liên tục ba trăm năm, cũng không bị tộc Nhung diệt quốc, ngược lại khiến cho Nhung lui lại về thảo nguyên, thời điểm thảm nhất lui giữ Lưu Cầu, mấy lần gần như diệt quốc lại ngóc đầu trở lại, rất có tinh thần của một con gián đánh mãi không chết.

Hán chân chính bị diệt quốc, là diệt ở trong tay triều Đại Lê hiện giờ.

Cùng Minh khác biệt chính là, Thái tổ khai quốc triều Đại Lê không phải xuất thân từ tên ăn mày, mà là Hán tướng tộc Nhung phản loạn, sau khi dần dần thống nhất phương bắc, nâng cờ lớn của người Hán xuôi nam diệt Tống, mới thành lập nên triều Đại Lê.

Cho nên triều Đại Lê lập quốc cũng không danh chính ngôn thuận, ngược lại là có một đoạn lịch sử quan hệ chủ nô với tộc Nhung có tẩy thế nào cũng tẩy không sạch.

Thế là, để chứng minh tính hợp pháp của mình, hoàn toàn rũ sạch quan hệ với tộc Nhung, từ khi đang xây triều, Vương triều Đại Lê đã xuất chinh Ái bắc gần trăm lần, cùng du mục tộc Nhung phát động gần ba trăm năm chém giết, vừa dời đồ vừa giương lên ngọn cờ “Thiên tử bảo vệ đất nước”.

Xu thế lịch sử sau đó lại lần nữa giống nhau, triều Đại Lê cùng tộc Nhung trong cuộc chém giết dài đến ba trăm năm đồng thời hao hết nguyên khí, điều này khiến cho bộ tộc “Địch Lỗ” vùng đất Liêu cướp được cơ hội quật khởi.

Những năm gần đây, tám bộ đại quân Địch Lỗ chiến đấu và chiến thắng hàng loạt các trận đánh, mở rộng trắng trợn, tộc Nhung bị ép phải dời sang phía Tây, triều Đại Lê cũng liên tục bị bại lui, hao phí hơn hai trăm năm mới giành lại ba châu Liêu Đông từ tộc Nhung, mà không đến mười năm đã ném toàn bộ cho Địch Lỗ, hao binh tổn tướng, co đầu rút cổ ở phía nam Trường Thành không dám lộ đầu.

Cộng thêm khí hậu tiểu băng kỳ dị thường, khiến lưu dân Trung Nguyên nổi lên phản loạn ở tứ phía, Vương triều Đại Lê giữ vững được gần bốn trăm năm, nay bị Địch Lỗ cùng phản loạn giằng co nhiều lần, đã lung lay sắp đổ.

Dựa theo quán tính lịch sử, Địch Lỗ làm chủ Trung Nguyên sẽ là một sự kiện có khả năng cao xảy ra.

Chương 18 – Lăn xả bãi tha ma

Thông qua rồi bóng người chết biểu diễn, Tàn Hà không chỉ nhìn thấy người chết tử vong, mà còn nhìn thấy cả cuộc đời của họ.

Bọn họ sinh lão bệnh tử, bọn họ hy nộ ai lạc, bọn họ vui buồn hợp tan.

Giống như tên Bả tổng kia, hắn ta từng là duệ sĩ biên quân, từng chiến đấu với tộc Nhung, Địch Lỗ, từng trấn giữ Trường Thành biên quan, tích lũy một chút chiến công, sau này mới triệu hồi Kinh Doanh thăng nhiệm Bả tổng.

Hắn ta đã từng khắc kỷ phần đấu, đông luyện tam cửu thiên, hạ luyện tam phục, muốn noi gương Tào tướng quân lớn nhỏ tận trung báo quốc.

(Tam cửu thiên: Chỉ hai mươi bảy ngày sau Đông chí, được coi là những ngày lạnh nhất trong năm.

Tam phục: Chỉ thời kỳ nóng nhất trong năm, có sơ phục, trung phục và mật phục tổng cộng 40 ngày.)

Nhưng mà Kinh Doanh đến cùng cũng không phải biên quân, dưới chân Hoàng Thành có quá nhiều cạp váy dây dưa, quá nhiều phe phái đấu tranh, khiến cho việc báo phục của hắn ta không có cách nào thi triển, chỉ có thể sa vào trong đó, thông đồng một giuộc.

Lưu Dân Doanh bạo loạn, hắn ta dẫn binh dẫn đầu xung phong, kết quả binh sĩ thủ hạ lập tức giải tán, khiến hắn thân

lâm giữa trùng vây, mang theo phần hận cùng không cam lòng mà chết trận, lúc này mới có thi thể biến hung.

Vễn vẹn thông qua một bộ thi thể này, Tần Hà đã có nhận biết cơ bản về tình thế và công sự phòng ngự của Biên quan triều Đại Lê.

Chuyện quan ngoại, Tần Hà cũng biết được không ít.

Kẻ công hiến là xà tiên Liễu Thương, Liễu Thương là tiên gia xuất từ Đông Bắc, đi theo trưởng lão tiếp xúc cao tầng Dịch Lỗ, đi qua rất nhiều nơi ở Đông Bắc, có rất nhiều hiểu biết về phong thổ nhân tình, sông núi địa lý, phân bố Tiên gia,...

Thân phận người chết khác biệt giao nhau kiểm chứng, toàn bộ vùng đất Đông Thổ rộng lớn, đang hình thành từng khối từng khối ghép lại trong đầu Tần Hà.

Trở lại lò hỏa táng, Tần Hà cầm lên xẻng sắt lại đi bãi tha ma.

Hôm qua nhặt củi lửa còn lại không ít, tranh thủ hôm nay lại đốt thêm hai bộ.

Giờ đã hơi muộn, thời gian vận chuyển thi thể đã qua, Tần Hà chỉ có thể đi đào đi tranh đoạt thi thể, bãi tha ma này đuổi sang đến bãi tha ma khác.

Bầy chó nào đã từng gặp qua ai lớn lối như vậy, thế mà lại đuôi theo miệng chó đoạt thức ăn, nên rất hăng hái chống cự.

Kết quả, cả buổi chiều bãi tha ma đều là tiếng chó sủa, dọa những cư dân phụ cận ai ai cũng nghi thần nghi quỷ.

....

“Sư muội, những con chó kia có chuyện gì vậy, đã sủa cả buổi rồi.”

Cách bãi tha ma hơn vài dặm có một tòa miếu hoang, một nữ tử áo xanh xinh đẹp hai tay ôm kiếm nói với một nữ tử áo trắng khác đang cầm kính ống dài.

“Chó hoang giành ăn, không cần để ý đến.” Nữ tử áo trắng thuận miệng trả lời một câu, từ từ kéo đẩy kính ống dài, mắt hạnh mở thật to.

Nếu như Tần Hà ở đây, nhất định sẽ hô to một tiếng, “Tặc nữ, trả ta Kim sang hoàn.”

Chính là Bạch Thiên.

“Sư tử, cái đồ chơi từ Nam Dương tới này rất lợi hại a, ta còn có thể nhìn thấy rõ ràng biểu hiệu lò hỏa táng.” Về mặt Bạch Thiên tỏ ra ngạc nhiên.

“Cái này gọi là kính viễn vọng, thích thì sư tử cho người.” Nữ tử áo xanh nói.

“Cảm ơn sư tử.” Bạch Thiên vui vẻ ra mặt.

“Sư muội, thám tử báo cáo nói người bị trọng thương, nhưng nhìn người giống như là không có việc gì vậy.”

“Này.... Là chó săn Phi Ngư Vệ không bắt được ta, báo cáo láo chiến công thôi, ta chỉ là bị thương ngoài da một chút, đã sớm khỏi.” Bạch Thiên hơi mất tự nhiên xoay người, tránh đi ánh mắt nữ tử áo xanh.

Nữ tử áo xanh thấy hơi kỳ lạ, nhưng không hề nghi ngờ gì.

“Cõi trần như ngục, chúng sinh đều khổ, luân hồi không ngừng, gian nan khổ cực không ngừng, thương thế nhân ta, có thần từ trên trời giáng xuống, vô sinh lão mẫu, chân không gia hương.”

(Vô sinh lão mẫu, chân không gia hương: Tức là con người sinh ra từ cung trời, cuối cùng lại trở về đó an nghỉ, phủ nhận quan hệ huyết thống thân thuộc, coi mẹ già vô sinh là mẹ của người đời. Đây là câu lưu truyền trong tông giáo dân gian bắt đầu từ thời Minh trở đi.)

Đúng lúc này, Phạn âm vang lên, âm thanh như sắt vàng, không phân biệt cao thấp, âm vang mang theo lực lượng chấn động tâm hồn người khác.

Thân thể hai nữ tử chấn động, vội vàng xoay người hướng về phía một chỗ bóng tối của tòa miếu hoang, khom người cúi đầu: “Cung nghênh sư phụ.”

Tiếng nói vừa dứt, một người mặc áo đen đeo mặt nạ vô thanh vô thức từ trong bóng tối góc miếu hoang bước ra, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào hai người giống như hóa thành thực chất.

“Chúc mừng sư phụ, chúc mừng sư phụ, Lưu Dân Doanh chỉ biến, Thánh giáo ta phải chết hơn ngàn sĩ, đại nghiệp lại gần thêm một bước.” Nữ tử áo xanh tiến lên một bước.”

“Đều nhờ sư phụ bày mưu nghĩ kế, quyết thắng kinh thành.”
Bạch Thiên cũng nói.

Người áo đen nói với giọng trầm thấp: “Lần này làm việc, một là triều đình tác nghiệt, hai là mọi người đồng lòng, trong đó cũng có công lao của các ngươi.”

“Tạ ơn sư phụ tán dương.” Hai nữ đồng thanh.

“Tinh nhi, vết thương ngươi thế nào?” Ánh mắt người áo đen nhìn về phía Bạch Thiên.

“Thưa sư phụ, một chút vết thương ngoài da mà thôi, chớ sao triều đình báo cáo láo chiến công, khiến cho sư phụ ngài lo lắng.” Bạch Thiên vội vàng trả lời.

“A?”

Người áo đen trầm tĩnh rút cuộc trong âm thanh cũng xuất hiện vẻ nghi hoặc.

“Sư phụ, ngay cả Phi Ngư Vệ đều đã bắt đầu báo cáo sai chiến công, cái triều đình chó má này chống không được mấy ngày nữa.” Nữ tử áo xanh cười lạnh một tiếng.

“Càng là thời điểm mấu chốt, càng phải cẩn thận.”

Ánh mắt người áo đen từ trên người Bạch Thiên rời đi, người sau mở ra miệng nhỏ, rất cẩn thận thở ra một hơi.

“Sư phụ, kế tiếp ta cùng sư muội làm việc như thế nào?” Nữ tử áo xanh hỏi.

“Kế hoạch không thay đổi, y theo kế hoạch mà làm, mặt khác tận lực tránh đừng tới gần lò hỏa táng thành Đông.”

“Lò hỏa táng thành Đông làm sao?” Bạch Thiên ngẩng đầu.

“Ha ha, nói đến rất kỳ quặc, không ngờ tên tiểu tôn tử Liễu Thương bị đốt chết tươi ở nơi đó, nó đã phá Hình Nô xuôi nam, nơi đó sợ là sẽ có một hồi long tranh hổ đấu, các ngươi cứ yên lặng theo dõi kỳ biến.”

“Vâng, sư phụ.”

....

Mặt trời lặn về phía tây, ráng chiều bay, cướp xong thi thể ở bãi tha ma, Tần Hà trở về doanh.

Vai vác xẻng sắt, nện bước chân lục thân bất nhận, tâm tình Tần Hà rất tốt đẹp.

Không có gì khác, tính đến trưa hấn thu được ba bộ thi thể, mãi đến khi đốt hết củi lửa nhật lần trước, hấn mới thỏa mãn đi về.

Người mà không kiếm thêm không thể giàu được, ngựa không lên ăn cỏ ban đêm thì không mập, thi thể này lấy được đến mới thơm.

Nhờ vào Thuật loạn đấu trên đường, Tần Hà cùng bảy chó đại chiến ba trăm hiệp, cuối cùng toàn thân trở ra.

Cố gắng thêm cố gắng, đánh phục bảy chó, là hấn có thể được phong xưng hào – Vương bãi tha ma..

“Nha, đây không phải là Tần Hà sao, về rồi.”

Cổng ra vào lò hỏa táng, ba tên quan sai đang chỉ huy lưu dân phân phát thi thể vào mỗi phòng thiêu thi, Lăng Trung Hải dẫn đầu lên tiếng chào hỏi với Tần Hà.

Gần đây Tần Hà liên tiếp xử lý hung thi, toàn bộ an toàn qua ải, dần dần địa vị đã cao hơn những thợ thiêu thi khác một chút.

Đặc biệt là bộ hung thi bả tổng ngày hôm qua kia, Thường Ôn Phi Ngư Vệ nhìn thấy đều ái ngại, kết quả cũng đã bị Tần Hà đốt đi.

Đãi ngộ này trước kia là dành cho Mã Đồ Tử, sau khi Mã Đồ Tử chết, trải qua vài lần khảo nghiệm, rơi xuống trên đầu Tần Hà.

Không quan tâm là đơn vị nào, cũng nên có mấy người có thể làm việc như vậy, bằng không thời khắc mấu chốt sẽ phải tháo dĩa tiêu chảy.

“Chào quan gia.”

Tần Hà nhếch miệng cười.

Lăng Trung Hải là quan sai đầu lĩnh ở lò hỏa táng, tính ra là nửa cấp trên của Từ Trường Thọ.

Từ Trường Thọ không ở, chỉ có ba người bọn họ.

“Người làm gì vậy?” Lăng Trung Hải thấy Tần Hà vác xẻng sắt, tò mò hỏi thêm một câu.

Tất nhiên Tần Hà không có khả năng nói thật rồi, trả lời “Này, ta đi trồng cây, núi vàng núi bạc không bằng rừng xanh nước biếc, trồng cây trồng rừng, ai ai cũng đều có trách nhiệm.”

Ba người nghe vậy, đầu đầu toàn là đầu hỏi chấm.

“Tên ngốc này nói gì vậy, có trách nhiệm cái gì cơ, bảo vệ môi trường?”

Đợi Tần Hà lách mình đi qua, Lăng Trung Hải quay đầu nhỏ giọng hỏi hai người bên cạnh, Lý Thiết và Cao Lâm Khôn.

Lý Thiết lắc đầu, tỏ vẻ nghe không rõ.

“Không có gì kỳ lạ, tên tiểu tử này a, không chắc chỗ này có chút vấn đề.” Cao Lâm Khôn chỉ chỉ đầu của mình.

Lăng Trung Hải cùng Lý Thiết bưng tỉnh, lúc này mới nghĩ lại, tên ngốc Tần Hà này thật sự là hơi có chút không thể hiểu được.

Vài ngày trước cháu trai của Liễu đại nhân Binh bộ thị lang bị thi biên tấn công, sau đó rõ ràng bị biến hung, chính là tên ngốc này xung phong nhận việc đốt xác.

Còn có, tên ngốc này thỉnh thoảng còn xách tro cốt không người nhận ra ngoài chôn.

“Ai nha, đáng thương a, lưu lạc tha hương trở thành lưu dân, đầu óc còn có bệnh, còn trẻ như vậy chắc chắn vẫn còn chưa cưới vợ.” Bộ dáng Lăng Trung Hải tỏ ra trách trời thương dân.

“Thế đạo không tốt, không có cách nào a, tất cả mọi người ai cũng khó khăn.” Cao Lâm Khôn lắc đầu.

“Đầu có vấn đề còn có thể lưu lạc đến kinh thành xa như vậy, mạng này cũng thật sự là quá cứng.” Lý Thiết cũng nói.

Lăng Trung Hải chậm rãi gật đầu, nói: “Như vậy đi, buổi tối hôm nay sắp xếp cho hắn đốt một bộ thôi, lò hỏa táng chúng ta cũng chỉ có tên ngốc này xem như tài giỏi, bình thường chúng ta nên chiếu ứng cùng phối hợp với hắn.”

Tất nhiên Lý Thiết cùng Cao Lâm Khôn không có ý kiến gì, ai đốt thêm một bộ ai đốt ít đi một bộ, cũng chỉ là sắp xếp một

câu.

Nhưng vào lúc này, Tần Hà đã đi đến cửa phòng thiêu thi số bảy đột nhiên dừng bước, xoay người lại.

Chương 19 – Bỏ gần cầu xa

Tần Hà quay trở lại, đi thẳng đến trước mặt ba người kia, “Quan gia, hôm nay Từ gia không đến à?”

“Hôm nay hẳn có việc, nghỉ một trước, không đến.” Lăng Trung Hải vừa cười vừa nói.

“Vâng.”

Tần Hà quay người, xẻng sắt vác trên vai vẽ một nửa hình tròn, chỉ cha một cái đập vào trên trán Lăng Trung Hải.

“Ai nha!”

Lăng Trung Hải kêu đau một tiếng, suýt nữa ngã ngửa ra đất.

“Quan gia, ngài thế nào?”

Tần Hà giật nảy cả mình, vội vàng xoay người, xẻng sắt thuận thế vẽ thành vòng tròn, chỉ cha một cái lại đập lên mặt Lý Thiết.

“Ai nha!”

Giờ đến lượt Lý Thiết than đau một tiếng.

“Ai nha, ngại quá, quan gia, không phải tiểu nhân cố ý.”

Tần Hà bị dọa nhảy dựng cả lên, xẻng sắt đi theo nhảy loạn.

“Chỉ cha!”

Rất nhanh, Cao Lâm Khôn không kịp tránh né cũng bị trúng chiêu, lập tức nằm xuống.

“Tên ngốc này, ngươi làm cái gì vậy?”

“Ta Ta thật sự không hề cố ý, để ta đỡ ngài.”

Tần Hà vội vàng đi đỡ, lần này xẻng sắt còn ác hơn, xoay tròn một cái lập tức quét trúng chân Lý Thiết cùng Lăng Trung Hải

mắt đang nổ đom đóm, khiến hai người họ nghiêng một cái rồi nặng nề ngã ngối xuống đất.

“A, chuyện gì xảy ra.... ta ta... Quan gia, rất xin lỗi, rất xin lỗi!”

“Được được được, người đừng động, trước hết người buông xẻng sắt ra đã!”

“Vâng, quan gia!”

“Cạch.”

“Ôi, ta XX người cái XX, người đâm vào chân ta!”

....

Sau khi trời tối, Tần Hà nhìn trên bàn thanh lý thi thể bày ra một hàng ba bộ thi thể, cười đến con mắt híp cả lại.

Nếu biết trước được NPC quan sai căm ghét sẽ có thể nhận được +1 thi thể, cần gì phải chạy đến bãi tha ma đại sát tứ phương?

Nghĩ thông suốt điểm này, bỗng nhiên Tần Hà cảm thấy lúc trước quá thiệt thòi.

Thời gian trôi qua quá nhanh, lĩnh ngộ quá muộn.

Bỏ gần cầu xa a.

Đốt giấy đề tang, dùng nước thanh lý thi thể sạch sẽ, mở lò đốt xác.

Một đêm chiến đấu anh dũng, thuận lợi đốt xong ba bộ thi thể, đỉnh trần thi đóng xuống, cho dù là biến hung, cũng chỉ có thể nằm xuống một lần nữa, ngoan ngoãn tiếp nhận sự an bài của vận mệnh.

Một ngày nay có thể nói là Tần Hà thu hoạch lớn.

Chừng sáu bộ thi thể.

Phần thưởng của ba bộ thi thể ở bãi tha ma đều là đạo hạnh, tất cả là mười ba năm.

Ba bộ thi thể ở lò hỏa táng thì là một quả trái cây Thâm Uyên, một viên Tủy tủy đan, một thuật nhìn ban đêm.

Thuật nhìn ban đêm: Học thuật này, tầm mắt của ngài sẽ không còn phân chia ban ngày và đêm đen nữa.

Quyết đoán học tập kỹ năng, hiệu quả hết sức rõ ràng, đồng tử Tần Hà lóe lên một tia ánh sáng mờ, nhìn nơi góc tối giống y như lúc ban ngày ánh sáng đầy đủ, nhìn rõ rõ ràng ràng.

Đạo hạnh tăng thêm mười ba năm, cộng thêm trước đây, đạt đến trình độ hai mươi ba năm.

Đạo hạnh như thế, cho dù là đứng yên bất động, cũng đủ để trấn áp một vài sự kiện linh dị cấp thấp.

Tây tửu đan: Đan dược trên quý đến từ Thâm Uyên, có tác dụng tẩy cân phạt tửu, thoát thai hoá cốt, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Tần Hà nhìn Tây tửu đan trong tay, óng ánh trong suốt, giống như một viên thạch rau câu, mùi hương của đan thấm đến tận ruột gan.

Đây là do một bộ hung thi mà nhóm người Lăng Trung Hải tận tâm chọn lựa đốt ra.

Không thể nghi ngờ, chắc chắn trên quý vô cùng.

Bởi vì lời chú giải rất rõ ràng, đây là đan dược trên quý, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Hơn nữa đây là thứ đến từ Thâm Uyên, Tần Hà không rõ Thâm Uyên là nơi nào, nhưng những vật xuất xứ từ nơi đó, đều không phải là vật phàm tục.

Không nghĩ nhiều, ngay lập tức Tần Hà há miệng nuốt xuống Tây tửu đan.

Từ trong bụng, một dòng êm dịu cực kỳ tan ra, xuôi khắp toàn thân, ngay sau đó Tần Hà lập tức phát hiện, cả người mình giống như đổ mồ hôi, chảy ra rất nhiều thứ nhờn nhờn dính dính.

Nhấc tay ngửi thử, mùi vị có thể nói là cực kỳ.

Tần Hà vội vàng cởi bỏ quần áo, dùng nước sạch cọ rửa, tắm tắm nửa canh giờ, cái mùi hôi thối kia mới coi như trôi đi hết.

Còn chưa có cảm giác khác lạ nào xuất hiện, ngược lại là phần thưởng lại nhảy ra trước tiên.

Nội kinh +32 năm, đạo hạnh +20 năm.

Tần Hà vui vẻ cực độ, phần thưởng này thật là quá khoa trương rồi, Lăng Trung Hải không hổ là cán bộ kỳ cựu ở lò hỏa táng, ánh mắt độc thật sự.

Cộng thêm ba mươi sáu năm nội kinh khiến cho nội kinh của Tần Hà lập tức tăng gấp hai lần, đạt đến năm mươi một năm.

Trước đây, mười năm nội kinh đã có thể tiện tay đập nát một cái cọc buộc bò to cỡ trái bưởi, năm mươi một năm nội kinh, chắc là có thể đánh tan nát một khối đá lớn a?

Tần Hà nghĩ.

Hắn cũng không có chỗ để thử, chỉ có thể để đó.

Đạo hạnh cũng tăng mấy lần, đạt đến bốn mươi một năm.

Đạt đến trình độ gì thì Tần Hà cũng không rõ, chỉ biết là tuổi thọ của nhân quân ở thời đại này cũng chỉ có hơn ba mươi một chút, đó vẫn còn chưa tính cả người chết oan do thiên tai nhân họa, bằng không còn có thể thấp hơn.

Thử nghiệm một chút, nội kinh lưu chuyển càng thêm hùng hồn, cả người nhẹ nhàng hơn rất rất nhiều.

Thật giống như vác vật nặng đông luyện tam cửu thiên, hạ luyện tam phục nhiều năm, đến một buổi sáng nào đó đột nhiên tháo xuống vật nặng vậy.

Cuối cùng chính là trái cây Thâm Uyên, cái thứ đồ chơi này trước đây đã từng ăn hai quả, tăng thêm sức mạnh.

Nhưng lần này dường như là mượn nhờ Tẩy tủy đan tăng lên trụ cột, trái cây Thâm Uyên lập tức đã khiến cho sức mạnh Tần Hà cũng tăng vọt lên.

Thử một chút, kẹp than đá bị lò lửa đốt qua nhiều lần, Tần Hà cầm trong tay vừa bóp nhẹ, đã thẳng ra ngay.

“Thoải mái!”

Tần Hà không nhịn được gầm nhẹ một tiếng, mệt mỏi do vài ngày liên tục không ngủ bị quét sạch sành sanh, tinh thần cả người sáng láng, long tinh hồ mãnh.

...

Bên ngoài phòng số bảy, ba người nghe được tiếng động bên trong liếc mắt nhìn nhau một cái.

Tiếng găm nhẹ kia, rất giống tiếng găm của thi thể bị biến hung.

“Chết!”

Cao Lâm Khôn đập nắp kết luận.

“Hừ, đây chính là kết cục của việc đắc tội chúng ta.”

“Không sai, đây chính là do hấn gieo gió gặt bão.”

Lăng Trung Hải cùng Lý Thiết cũng lần lượt lên tiếng.

Sau đó, bầu không khí ngay lập tức trầm mặc lại.

Rất rất lâu sau.

Một bầu không khí áy náy cùng không đành lòng không biết từ khi nào đã lưu truyền giữa ba người họ.

Cao Lâm Khôn nhỏ giọng nói một câu: “Hấn chỉ là một thằng ngốc, chúng ta làm như vậy, có phải hơi...quá hay không?”

Không phải chưa từng có thợ thiêu thi đắc tội quan sai, nhưng nói như vậy, quan sai cũng sẽ không làm quá mức, dù sao thợ thiêu thi đều là một đám người sắp chết, chỉ có điều dài dài ngắn ngắn khác nhau mà thôi.

Thỉnh thoảng có đắc tội quá hung ác, cũng chỉ phân thêm một bộ thi thể để dạy dỗ một chút.

Chịu nổi thì mạng lớn, không chịu nổi thì đáng đời.

Tình huống chuyên môn tuyển chọn ba bộ thi thể hung nhất từ mấy chục bộ thi thể ra nhét vào cùng một phòng thiêu thi như vậy, quá mức tàn nhẫn.

“Hấn khiến cho chúng ta chật vật đến như vậy, còn bị những tên thợ thiêu thi khác nhìn thấy, vậy thì nhất định phải... giết gà dọa khỉ rồi.” Lý Thiết rướn cổ, nhưng giọng điệu rõ ràng lại không có sức lực lắm.

Lăng Trung Hải thở nhẹ một hơi, nói: “Ván đã đóng thuyền, tìm một nơi tốt chôn thôi.”

Lý Thiết cùng Cao Lâm Khôn không nói thêm gì nữa.

“Ồ Ó O!”

Vừa dứt câu, tiếng gà gáy từ phía chân trời xa truyền đến.

“Đương!”

“Mở cửa phòng!”

Một tiếng chiêng vang, tuyên bố một ngày làm việc kết thúc.

Ba người vội vàng móc ra chìa khóa, bước nhanh đến phòng số bảy, tay chân luống cuống mở cửa phòng ra.

Nhưng bên trong lại không có hình ảnh máu me như trong tưởng tượng, Tần Hà hai tay để trần, toàn thân ướt nhẹp, trông thấy ba người thì nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng trắng sáng chói mắt.

“Quan gia, buổi sáng tốt lành!” Tần Hà chào hỏi.

“Ngươi... Ngươi không chết?”

Lăng Trung Hải hơi giật mình một chút.

“Không có nha.”

Tần Hà lắc đầu, trên mặt hơi có vẻ nghiêm túc, lại có chút sững sờ, cuối cùng thêm một câu: “Tiểu nhân đây số mệnh cứng rắn, ngươi chết, ta cũng sẽ không chết.”

Chương 20 – Nhân vật phản diện không đạt tiêu chuẩn

Ngươi chết, ta cũng sẽ không chết.

Câu nói này từ miệng Tần Hà nói ra, ba người cùng liếc nhìn nhau một cái, không phân rõ tên ngốc này có cái gân nào lắp sai hay là cố ý.

Sao có thể nói như vậy?

Sặc người chết không cần đèn mạng?

“Khụ khụ, ừm, sống sót thì tốt rồi.” Lăng Trung Hải ngượng ngùng.

“Này thì đương nhiên, tiểu nhân đã xem chỉ tay của mình, sống lâu trăm tuổi đấy.” Tần Hà cười, vẻ mặt tỏ ra vô tội.

“Ngươi... Còn có thể tự xem chỉ tay?”

Lăng Trung Hải cảm thấy đầu óc của mình có vẻ theo không kịp tên tiểu tử ngốc này.

“Sẽ nha, rất đơn giản, không tin ta có thể giúp quan gia ngài xem một chút.”

Tần Hà tự tin tiến lên, kéo lấy tay Lăng Trung Hải cẩn thận xem xét, nói: “A, quan gia, thật sự là ngài giống như một người chết sớm a.”

Lăng Trung Hải nghe vậy, một ngọn lửa nóng không kịp được phun trào lên.

Nha!!

Như vậy còn có thể nhịn à?

Tuyệt đối không thể!

Sao có thể chú người như vậy?

“Cái thằng ngu si nhà ngươi, ta TM...”

Ngay tại khi miệng hắn ta sắp phun ra hương thơm, Lý Thiết cùng Cao Lâm Khôn vội vàng xông lên một tay bịt miệng Lăng Trung Hải, rồi kéo ngay ra phía ngoài.

“Thủ lĩnh, tỉnh táo, tỉnh táo! Hắn chính là một thằng ngốc!”

“Không thể chấp nhận với thằng ngốc a!”

“Bằng không người khác cũng sẽ cho rằng chúng ta là đồ ngốc!”

“Hu hu ô...”

Lăng Trung Hải “ra sức” chống cự, nhưng cuối cùng vẫn bị kéo đi.

Bỏ lại Tần Hà đứng tại chỗ với vẻ mặt như táo bón.

Nhân vật phản diện không đạt tiêu chuẩn nha, như vậy rồi còn có thể nhịn được à?

Dựa theo kịch bản “bình thường”, phải là ba người ngay lập tức rút dao chém mình, nhưng mình tránh thoát đi từng cái

một, dưới cơn giận dữ, buổi tối hôm nay, ba người lập tức đem toàn bộ thi thể hôm nay nhét vào phòng hắc, báo mỗi thù bị chú chết yếu.”

Sau đó, mình thuận lý thành chương nhận được một trận bội thu lớn siêu cấp.

Nhưng nhìn bộ dạng Lăng Trung Hải bị kéo đi, chắc chắn là trận bội thu lớn siêu cấp đã không còn.

Không chỉ không đạt tiêu chuẩn nhân vật chính, vai phụ cũng tiêu chảy, nào có nhân vật phụ phản diện không quạt gió đồ thêm dầu mà là đi can ngăn?

Tiểu thuyết kiếp trước quả nhiên là gặt người, phi, viết linh tinh.

Bình ổn lại tâm tình, Tần Hà xúc tro cốt rồi ra khỏi phòng thiêu thi.

Đám thợ thiêu thi cũng lục tục đi ra, đa số đều xách theo một cái thùng tro cốt, cực kỳ cá biệt thì hai cái.

Chỉ có Tần Hà, ba cái.

Ba bộ thi thể hung nhất đã bị Tần Hà xử lý, sau khi lò hỏa táng sống sót sau tai nạn, cuối cùng nghênh đón một đêm an lành.

Không có thợ thiêu thi chết đi.

Ánh mắt của đám thợ thiêu thi nhìn về phía Tần Hà bắt đầu mang theo sự thần phục cùng kính sợ.

Hôm qua tình huống xảy ra khi phân phối thi thể, bọn họ đều nhìn thấy, cũng biết ba bộ thi thể hắc đốt tối hôm qua có tình hình ra sao.

Tần Hà lại lần nữa qua ải bình an, điều này rõ ràng đã không thể dùng vận may để giải thích nữa.

Hoặc là có năng lực, hoặc là số mệnh đủ cứng rắn.

Bất luận là do cái nào, vị trí “lão đại” lò hỏa táng của Tần Hà xem như đã xác lập rồi.

Đám thợ thiêu thi cũng gọi từ Tần Oa Tử biến thành Tần tiểu ca, Tần huynh đệ.

Mấy tên thợ thiêu thi mới đến còn chạy đến chỗ Tần Hà học hỏi kinh nghiệm, khó khăn lắm mới tìm được nơi có thể ăn no, ai cũng muốn có thể sống được thêm vài ngày.

Nhưng Tần Hà nào có kinh nghiệm gì, tất cả hẳn đều nhờ vào năng lực tô điểm bên ngoài.

Thế là chỉ có thể thổi phồng cùng lừa gạt, tổng kết một câu, dũng khí đủ thì dương khí mạnh, dương khí mạnh thì mệnh liền sẽ dài.

Thợ thiêu thi mới đến coi đó làm chân lý, mang ơn đội nghĩa.

Giao tro cốt, Tần Hà vác lên xẻng sắt, lại đi bãi tha ma.

Vị trí lão đại lò hỏa táng đã ổn, vương bãi tha ma thì còn thiếu chút lửa.

Nhân vật phản diện không đạt tiêu chuẩn, cũng chỉ có thể tự mình phấn đấu.

.....

“Giá!”

“Giá!”

Ở kinh thành mới chỉ là sớm tối hơi có chút lạnh, còn ở Loan Bình phía bắc Trường Thành đã là gió lạnh từng cơn.

Bốn con ngựa phi nhanh, móng trước vung lên thật cao rồi lại nặng nề rơi xuống, bắn lên từng trận bùn đất, người trên ngựa đeo bội đao mặc áo giáp, mang theo nhuệ khí cùng sát khí đặc hữu của vùng biên quân.

Người dẫn đầu mặc đồ xanh, trên đó có hoa văn cá chuồn.

Khác với Phi Ngư Vệ kiếp trước bị luân lạc làm đao phủ, ở thời không này Phi Ngư Vệ vẫn như cũ kéo dài sứ mệnh lúc thành lập ban đầu.

Phi Ngư Vệ chia làm Phủ ti trấn Bắc cùng Phủ ti trấn Nam, Phủ ti trấn Bắc đối nội, giám sát bách quan, chấn nhiếp những thứ không rõ, Phủ ti trấn Nam đối ngoại, điều tra tình báo, ngăn địch bên ngoài lãnh thổ.

Bốn tên giáp sĩ này, chính là duệ sĩ Phủ ti trấn Nam, người dẫn đầu tên là Thẩm Luyện, Tổng kỳ sĩ quan Phủ ti trấn Nam.

Ra roi thúc ngựa, bốn người bốn ngựa như gió lốc lướt qua sương nguyên khô héo.

Cách đó không xa, một thôn xóm nhỏ đồ nát xuất hiện trên đường chân trời.

Thẩm Luyện giơ tay lên, bốn người bốn ngựa thông thạo giảm tốc độ ngựa, chậm rãi vây về phía thôn xóm nhỏ kia, đao kiếm ra khỏi vỏ, gương cung lấp tên.

Thôn xóm bị tàn phá, yên tĩnh giống như là cái chết, chỉ có vài con quạ đen trên cây bị người ngựa quấy nhiễu phát ra tiếng kêu khiến người ta sợ hãi.

Thẩm Luyện nhìn lướt qua dấu vết hỗn loạn trên mặt đất, cuối cùng ánh mắt khóa chặt vào căn phòng chính giữa thôn xóm.

Gió lạnh cuốn theo mùi máu tươi rồi càn cở chui vào trong lỗ mũi.

Bốn người xuống ngựa rồi vây căn phòng lại, Thẩm Luyện giơ thủ thế, bốn người đồng thời phá cửa sổ lao vào.

Không có phát sinh đánh nhau, bởi vì trong phòng không có đối tượng để đánh.

Nói chính xác là, không có người sống.

Ngược lại, người chết thì có, bốn người, treo trên xà nhà.

Trạng thái tử vong rất đáng sợ, một người có nửa cái chân đốt thành than, một người bị lột da, một người bị rút ruột, một cái bị khoét mất đôi mắt cùng trái tim.

Mặt đất bị máu nhuộm thành một mảng lớn màu đen, còn có đủ thứ vụn vặt cùng với một tấm da người hoàn chỉnh.

Từ xưa đã có cực hình, đề tên không dưới mấy chục loại.

Một là đốt đèn trời.

Xoa mỡ heo lên thân phạm nhân, dẫn lửa đốt.

Mỡ heo tính ôn, không mãnh liệt như dầu hỏa, giống như đốt đèn.

Phạm nhân phải chịu nổi khổ nung khô thời gian dài, cuối cùng chết đi đa phần là kiệt sức kêu rên mà chết.

Hai là lột da.

Thời điểm lột, xuống đao ở xương sống phạm nhân, một đao cắt làn da phần lưng chia làm hai nửa, từ từ dùng đao tách làn da cùng cơ bắp ra rồi xé mở như là bướm bướm giương cánh, người có tay nghề cao siêu có thể lột bỏ một tấm da người hoàn toàn chỉnh chỉnh.

Ba là rút ruột.

Ở bụng dưới của phạm nhân mở một lỗ, đem toàn bộ ruột móc ra, đồng thời coi nó như dây thừng siết phạm nhân sờ sờ đến chết.

Bốn là khoét hình.

Tên như ý nghĩa, khoét mắt khoét tim.

Bốn loại hình phạt, không phải phát sinh ở hình ngục lao sâu, mà là ở một cái thôn trang nhỏ bụi bặm, khiến cho người ta sợ hãi.

Sắc mặt ba tên duệ sĩ trắng nhợt, một người trong số đó nhìn về phía Thẩm Luyện, “Thẩm đại nhân, chúng ta đến chậm một bước.”

Ánh mắt Thẩm Luyện âm trầm, nhìn về phương nam, trên triền núi, có công trình kiến trúc hình răng cưa kéo dài không dứt, xuất hiện từ đường chân trời một bên, biến mất ở đường chân trời một bên khác.

Đó là phòng tuyến biên quan bảo vệ Đông Thổ mấy ngàn năm – Trường thành.

Thẩm Luyện chậm rãi bỏ Tú Xuân Đao trong tay vào vỏ, nói: “Dùng bồ câu đưa tin, Hình Nô đột nhiên vượt qua tường biên xuôi nam, không rõ mục đích, phải nhất thiết cho kinh sư tăng cường đề phòng.”

“Vâng!”

Sau một lát, chim bồ câu phành phạch vỗ cánh bay lên, bốn người bốn ngựa vung lên bụi đất, biến mất ở cuối chân trời.

Phòng ốc nổi lên một trận lửa lớn, nuốt hết bốn bộ thi thể cùng tội ác xảy ra nơi đây.

....

Đạo hạnh +3

Đạo hạnh +6

Đạo hạnh +4

Ngài nắm giữ Súc thân công.

Súc thân công: Khi người cần, gân cốt và da thịt của người sẽ mềm mại như bông.

Mặt trời ngả về tây, Tần Hà mang theo bốn hạng ban thưởng xuống bãi tha ma.

Ba bộ thi thể cho đều là đạo hạnh, một bộ cho kỹ năng.

Đến cùng thì thi thể ở bãi tha ma vẫn rất khác so với lò hỏa táng, thi thể ở bãi tha ma không có xảy ra biến dị, phần thưởng tương đối kém hơn một chút, đa phần đều là cho đạo hạnh, kỹ năng thì phải gặp được thi thể nào có lý lịch tương đối phong phú mới có thể nhận được.

Tần Hà thí nghiệm Súc thân công một chút, quả nhiên như kỹ năng nói đến, một khi sử dụng, cơ thể giống như một đám bông mềm mại, có thể xuyên qua khe hẹp cỡ một bàn tay, thật sự rất thần kỳ.

Chương 21 – Ớt không thể ăn

Trời chiều ngả bóng dài, Tần Hà vác xẻng sắt quay trở về.

Khi đi ngang qua một gian nhà đồ sộ gần như đã thành bột đồng đồ nát, Tần Hà bị một mảnh trái cây màu xanh đỏ hấp dẫn chú ý.

Trái cây nhỏ dáng thuôn dài, đầu dưới nhón nhọn, có đỏ, có nửa xanh nửa đỏ.

Lại là... quả ớt!

Tần Hà mừng rỡ, đi qua xem xét, quả nhiên là trái ớt.

Mọc rải rác trong một mảnh đất trống rõ ràng là một vườn hoa nhỏ, với bối cảnh là tường đỏ, trông có vẻ vô cùng đáng chú ý.

Tần Hà không tự giác xoa xoa tay, kiếp trước Tần Hà có thể gọi là rất thích ăn cay, mỗi ngày ba bữa cơm không cay không vui.

Đi đến thế giới này, đã sớm thèm mà không có.

Ngọt bùi cay đắng mặn.

Đường không cần nói đến, đó là vật phẩm xa xỉ của nhà giàu, muối cũng quý như vậy, chưa nói đến dân đen, dù là đồ ăn của tửu lâu không không chịu bỏ nhiều muối, vị chua thì đa số thuộc về món ăn vặt, cũng không phải dân chúng có thể ăn thường xuyên được.

Còn lại chỉ có đắng, Tần Hà đã sớm ăn quá đủ rồi, màn thầu bột tạt chính là vị đắng.

Còn cay.

Ngại quá, cái thời không này căn bản vốn không ăn cay.

Quả ớt mới vừa từ một nơi khác ngoài biên truyền vào, thuộc về cây cảnh, trái cây mọc ra có màu đỏ đỏ rực rỡ, vui mừng, căn bản không có ai ăn nó.

Tần Hà vốn cho rằng sẽ không lại được ăn vị cay mà mình hoài niệm nhất, lại chẳng ngờ tới, lại tìm được một mảnh phía dưới bãi tha ma .

Ngắm nhìn bốn phía, trong lòng Tần Hà có suy đoán.

Tường nhà tuy đã đổ, nhưng từ dấu vết đến xem, trước kia có một nhà tương đối sung túc sống ở đây, không biết do nguyên nhân gì bị lụi bại.

Quả ớt là loại cây mà người trong nhà này trồng để làm cảnh ngắm, người bình thường sống còn khó khăn, không có khả năng đi trồng thứ này.

Sau này, bãi tha ma mở rộng, nơi đây đã biến thành vùng đất xúi quẩy, chó hoang thành đàn, ít ai lui tới.

Thế là những quả ớt này đã sinh sôi mọc ra thành một mảnh.

Mặc dù trước mắt Tần Hà căn bản không có điều kiện để xào rau, nhưng vẫn không nhịn được hái một bọc lớn, cởi áo khoác bọc lại, còn góp nhặt không ít hạt giống từ những quả ớt rơi xuống.

Không có cách nào, vừa nghĩ đến đủ loại thực đơn liên quan đến vị cay ở kiếp trước, nước miếng trong miệng Tần Hà đều chảy ra.

Thời gian ngắn không ăn được thì có thể phơi khô, cuối cùng cũng có một ngày có thể ăn chúng.

Mãi đến khi áo khoác thật sự bao không nổi nữa Tần Hà mới dừng lại, vác bao lớn trở về.

Đến khi trở lại lò hỏa táng thì sắc trời vẫn còn sớm, một đám thợ thiêu thi đều hết sức tò mò với cái bao sau lưng Tần Hà, lại thấy Tần Hà đồ hết ớt vào trong thùng chuẩn bị rửa sạch, đều xúm cả lại.

“Tần ca, đây là vật gì vậy?” Lưu Tam Cân cầm một quả ớt lên, tò mò hỏi.

“Đây là quả ớt.” Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười.

“Quả ớt?”

“Là cái gì?”

“Chưa nghe nói qua.”

“Có thể ăn không?”

Thợ thiêu thi mồm năm miệng mười nghị luận.

“Một đám củi lửa, đây là ớt, các lão gia trông để ngấm giọt.” Lão Lương Đầu nói lớn.

Đám người thấy Lão Lương Đầu có thể nói, nhao nhao tránh ra, Lão Lương Đầu vênh đám râu ria xám trắng lên, tiến về phía trước, cũng cầm lấy một quả ớt nói: “Các người nhìn màu sắc này, đỏ rực, giống như màu sắc đèn lồng trông rất vui mừng, các lão gia có tiền thích ngấm thứ này.”

Đám người bưng tỉnh hiểu ra.

Lưu Tam Cân hỏi Tần Hà: “Tần ca, cái này hái ở đâu mà nhiều như vậy?”

“Hái ở bên ngoài.”

“Hái nhiều như vậy làm gì?”

“Thứ này ăn được, làm đồ ăn.”

“Gì cơ, ăn được?”

Hai mắt Lưu Tam Cân bắt đầu tỏa sáng.

Đám người cũng rối loạn lên, mặc dù lò hỏa táng không lo vấn đề no ấm, nhưng cũng không thể ăn được thứ gì tốt.

Đều là chút bánh màn thầu bột tạt mang vị đắng chát, khá hơn thì ăn bánh nướng có một tí xiu muối nhưng có thể bị mẻ răng.

“Tần ca, ớt này có thể ăn được?”

Lão Lương Đầu bị phá công, râu ria rớt xuống, vẻ mặt cũng tỏ ra ngạc nhiên.

Nếu là trước kia, Lão Lương Đầu nhất định tát một phát lên đầu Tần Hà rồi chửi một câu “Cái tên oa nhi ngốc nhà ngươi, ớt là để ngắm không phải để ăn, có độc.”

Nhưng bây giờ Lão Lương Đầu không dám, Tần Hà người ta bây giờ là lão đại lò hỏa táng.

Giác nhi cứng rắn ngay cả đốt hung thi cũng không chết.

(Giác nhi: diễn viên ưu tú, gọi theo kiểu kinh kịch.)

“Có thể, chính là rất cay.” Tần Hà thành thật gật đầu.

“Ta nếm thử.”

Lưu Tam Cân không đợi Tần Hà nói xong, đã đem quả ớt trong tay nhét liên tục vào trong miệng.

Nhai một cái, hai cái.

Một giây sau, Lưu Tam Cân “oa” một tiếng nhỏ ra toàn bộ, hai mắt trợn lên, lè lưỡi ra.

“A! Lửa lửa lửa lửa...”

“Cháy chết rồi, cháy chết rồi.”

Lưu Tam Cân vừa hô câu này, đã dọa ngay đám người đang chuẩn bị chia nhau ăn, vội vàng lại đem quả ớt ném lại vào thùng.

“Cái đầu vỏ dưa ngươi, ớt không thể ăn, mau dùng nước súc miệng qua một chút.”

Lão Lương Đầu thấy vậy, râu ria lại vểnh lên, vẻ mặt tràn đầy đắc ý.

Lưu Tam Cân vội vàng bụng nước súc miệng, làm ướt nửa bộ quần áo mới cảm thấy đỡ hơn.

Đám người thấy thế, đều lắc đầu rời đi.

Tần ca đốt xác đúng là giỏi thật, nhưng đầu óc gần đây dùng không tốt lắm.

Quan sai không thể đắc tội, ớt không thể ăn, không việc gì thì ngủ nhiều thêm một chút, không nên chạy ra ngoài nhiều.

Đây đều là chân lý.

Làm bừa.

“Tần ca, ớt không ăn được, thật sự không ăn được.”

Lưu Tam Cân le lưỡi rời đi, trước khi đi tốt bụng khuyên Tần Hà một câu.

Đột nhiên Tần Hà có chút hiểu ra vì sao ở thời đại này trái ớt không lên được mặt bàn.

Thứ nhất đây là một sự vật mới.

Thứ hai chính là ở cái vị đó.

Loại quả ớt này, nhất định phải gấp dầu, dùng mỡ nhiệt độ cao để nấu nướng, mới giảm bớt độ cay, dùng chũng dùng nấu đều không bớt cay mấy.

Nhưng cái thời đại này, dân chúng nào ăn nổi mỡ chứ, đó là thứ còn đắt tiền hơn so với thịt, một cân thịt mỡ rán lấy mỡ có thể bằng với ba cân thịt nạc.

Có thể cho vào rau xanh một gọt mỡ đã được coi là nhà khá giả.

Dùng mỡ xào rau, ngại quá, ăn không nổi cũng chẳng dám tưởng tượng.

Tần Hà rửa quả ớt sạch sẽ, lại dùng dây thừng bắt đầu xuyên ớt treo ở cạnh lò.

Sức nóng của lò, rất nhanh có thể sấy khô quả ớt.

Bận rộn xong xuôi trời cũng đã bắt đầu tối, đội xe chuyên chở thi thể của Binh mã ty thành Đông xuất hiện ở cổng ra vào lò hỏa táng rất đúng giờ.

Tất cả hai mươi bộ thi thể.

Mười tám thợ thiêu thi, mười sáu người đốt một bộ, hai người đốt hai bộ.

Cao Lâm Khôn, Lý Thiết khi biết số lượng thì liếc nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời nhìn về phía Lăng Trung Hải.

Sự hỏi thăm trong ánh mắt còn thiếu chút nữa đã viết rõ lên trên mặt, phân cho Tần Hà như thế nào?

Hoặc là thẳng thắn hơn, có muốn phân hết tất cả cho Tần Hà không?

“Sách, các người nhìn ta làm cái gì, ta là người dễ giận như vậy à?” Lăng Trung Hải khó chịu.

“Vâng vâng vâng, thủ lĩnh độ lượng, thủ lĩnh độ lượng nhất.”

“Ta không chấp nhận với cái tên ngốc kia.”

Cao Lâm Khôn cùng Lý Thiết vội vàng gật đầu phụ họa.

“Mặc dù Lăng Trung Hải ta không phải người tốt lành gì, nhưng mọi thứ đều phải giảng quy củ, tên ngốc kia đắc tội ta, ta nhét ba bộ thi thể cho hắn, chuyện này coi như đã thanh toán xong, sau này phân thế nào cứ phân như thế ấy, ta tuyệt đối sẽ không làm khó hắn nữa điểm.” Lăng Trung Hải vỗ ngực một cái, nói.

“Độ khí.” Cao Lâm Khôn giơ ngón tay cái lên.

“Thủ lĩnh đúng là có khí lượng.” Lý Thiết cũng nói. “Vậy thì tối nay phân cho tên ngốc kia một bộ, dư hai bộ phân cho Lý Qua Tử cùng Lưu Tam Căn.”

“Làm theo quy củ, một người một bộ, dư ra nên phân cho ai cứ phân cho người đấy.” Lăng Trung Hải gật đầu.

Quyết định xong phương pháp phân phối, ba người theo bản năng nhìn về phòng thiêu thi số bảy của Tần Hà, đúng lúc Tần Hà đi ra.

Chạy đến chỗ ba người, hỏi: “Quan gia, hôm nay Từ quan gia lại không đến à?”

“Nghỉ mộc là hai ngày, ngày mai hắn mới tới.” Lý Thiết nói.

“A!”

Tần Hà gật gật đầu, sau đó hơi hơi hé mắt nhìn về phía Lăng Trung Hải, “Quan gia, ngài đừng động!”

“A?” Lăng Trung Hải sững sờ.

Ngay trong nháy mắt khi hắn ta đang ngậy người, Tần Hà nhanh như chớp tát một phát vào mặt hắn ta.

“Ba” một tiếng, thanh thúy lại vang dội.

Lăng Trung Hải bị đánh đến ngo ngắc, Lý Thiết cùng Cao Lâm Khôn há to miệng, đều không kịp phản ứng lại.

“Có con muỗi.”

Tần Hà cười cười, chậm rãi mở lòng bàn tay ra, có một con muỗi mang theo máu, bẹp chết trên đó.

Chương 22 – Chỉnh chỉnh tề tề

“Ngươi... Ngươi dám đánh ta?”

Lăng Trung Hải phản ứng lại lập tức nổi bão, chỉ vào Tần Hà rồi dứt khoát rút đao ra, “Ta chém chết ngươi cái thằng nhãi con này.”

“Đừng!”

“Đầu, không thể!”

Lý Thiết cùng Cao Lâm Khôn giật nảy cả mình, vội vàng kéo Lăng Trung Hải ra đằng sau.

“Thả ta ra, ta muốn chém chết hắn!”

“Đầu, bình tĩnh, bình tĩnh! Hắn chính là một thằng ngốc!”

“Không thể so đo cùng với kẻ ngốc a!”

“Bằng không người khác cũng coi chúng ta là đồ ngốc!”

Lăng Trung Hải “ra sức” giãy dụa, cuối cùng vẫn không thể thành công, vừa bị lôi vừa bị kéo tiến vào phòng trực ban.

Thợ thiêu thi có thể bị thi thể tấn công chết, bệnh chết, nhưng không thể bị đánh chết, chém chết, đói chết, còng chết, nếu không sẽ có chuyện bất trắc xảy ra.

Vì cái gì thì không có ai rõ, dù sao cũng là quy củ trăm ngàn năm truyền xuống.

Triều Đại Lê đã từng trải qua một lần chuyện thợ thiêu thi bị cắt xén tiền công dẫn đến đói chết, kết quả xảy ra bất trắc, một đêm nửa số người Bình mã ty thành Đông chết bất đắc kỳ tử, từ đó về sau, không có ai dám ra tay với thợ thiêu thi nữa.

Có thể nhét thêm thi thể, nhưng không thể ra tay.

Tần Hà giờ tay nhìn qua xác muối bị đập hai lần trong lòng bàn tay, nhếch miệng, như vậy còn có thể nhìn được?

Đây là Ninja rùa à.

Khiến cho hắn có hơi chút ngượng ngùng.

Hay là khiến cho bọn họ từ trận doanh nhân vật phản diện sang gia nhập vào trận doanh của người tốt?

Nghĩ nghĩ, Tần Hà cảm thấy không được.

Bọn hắn còn chưa hiểu rõ được nghĩa lý sâu xa cuối cùng của nhân vật phản diện.

“Thuốc” chưa thể ngừng.

....

“Ta biết, tương lai của ta không phải là giấc mơ”

“Ta trân trọng từng phút giây”

“Tương lai của ta không phải là giấc mơ”

“Trái tim ta đồng hành với hy vọng đang trào dâng”

Nửa giờ sau, Tần Hà vừa hát thầm, một bên vừa thanh lý sạch sẽ ba bộ thi thể trên bàn.

Hai nam một nữ.

Một lão già một người trẻ tuổi, dáng dấp hơi giống nhau, chắc hẳn là cha con.

Nữ tử thì ẩn ẩn quyền rũ, rất có sắc đẹp.

Lão già và nữ tử chắc là bị hạ độc chết, ghen thờ đến hai mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt, thất khiếu chảy máu.

Người đàn ông trẻ tuổi thì bị thương ở trán, cũng trợn to đôi mắt, vuốt như thế nào cũng không nhắm lại.

Tử thi mở mắt thuộc về biến dị điển hình, không thể vào đất, chỉ có thể đốt cháy, cho nên được đưa đến lò hỏa táng.

Đủ mọi dấu hiệu cho thấy, ba người chết này là người một nhà, đều đưa đến lò hỏa táng, còn bị cùng một tên thợ thiêu thi bao hết, đúng là “hiếm thấy”.

Tần Hà đốt giấy đề tang, thanh lý vết máu, chỉnh lý trang phục, lại lấy ra kim khâu, cẩn thận khâu lại mi mắt của ba bộ thi thể.

Thi thể trợn mắt không thể vào đất, cũng đồng dạng không thể vào lò, vuốt không xuống, vậy tất nhiên chỉ có thể cưỡng ép khép lại.

Không thể nghi ngờ, đây là hung thi.

Vẫn là hung thi tập hợp, rất dễ dàng bắt xác tấn công người.

Mặc dù tổ ba người còn chưa hiểu rõ ý nghĩa sâu xa cuối cùng của nhân vật phản diện, nhưng ánh mắt vẫn độc như cũ.

Nhưng mà ở chỗ Tần Hà đây, không quan tâm là thi thể gì, là rồng phải cuộn lại, là hổ phải nằm xuống.

Mấy chục năm đạo hạnh cộng thêm đỉnh trần thi, chuyên trị đủ loại không phục.

Sau khi thanh lý thi thể xong, theo thường lệ niệm một hồi với thi thể, nam tử xưng gia, nữ tử xưng cô, nâng thi lên cho vào lò.

Vốn là đốt xác một lần chỉ có thể đốt hai bộ, nhưng hai bộ thi thể trúng độc cuộn thành một khối, nên chiếm vị trí nhỏ đi, cộng thêm nữ thi vốn là nhỏ nhắn yêu kiều, Tần Hà dứt khoát đốt đồng thời ba bộ thi thể.

Nhóm lửa đốt than đá, thông gió đốt xác.

Giỏi lắm, cả ba bộ thi thể đồng loạt mở mắt, chỉ đều bị đứt thành từng đoạn, oán khí tận trời đúng là không chịu đi vào khuôn khổ.

Không có cách nào.

Không cho thể diện như vậy.

Thế thì Tần Hà không thể làm gì khác hơn là giúp bọn họ có thể diện.

Hai mươi cây đinh trần thi đóng xuống đi, lò thi thể nháo tựa như cá trạch xuống vạc dầu cuối cùng cũng an tĩnh lại.

Ba mươi dầu hỏa dội vào, cho thanh tiến độ đốt xác một cái BUFF.

Sau ba canh giờ, Tần Hà xem xong kịch đèn chiếu của ba người.

Hai chữ, kích thích, ồ cứng không T chứa không nổi.

Ba người đúng là người một nhà, cha chồng, con trai, con dâu.

Lão già gọi là Hùng Cửu, con trai gọi là Hùng Văn Lãng, con dâu tên là Liễu Tứ Nương.

Từ xưa đến nay, bất hiếu có ba, vô hậu đứng thứ nhất.

“Vô hậu” đây là một chuyện lớn.

Con trai viên ngoại nhà họ Hùng chính là gặp phải nỗi phiền não “vô hậu” đó, Hùng Văn Lãng cùng Liễu Tứ Nương kết hôn nhiều năm, vẫn luôn không thể mang thai có được con cái.

Một năm hai năm còn có thể nén nhịn, đợi thêm một chút, nhưng bốn năm, năm năm trôi qua vẫn không có động tĩnh gì, nhà học Hùng khó tránh khỏi nôn nóng, bản thân Hùng Văn Lãng chính là con một, đến đời này, mắt thấy nhà họ Hùng gia tài phong phú lại không có người kế tục.

Làm sao bây giờ, trước tiên tìm nguyên nhân thôi, xem vấn đề là ở trên người Hùng Văn Lãng hay là Liễu Tứ Nương.

Giá cao tìm một thầy thuốc.

Nhà họ Hùng gia tài nhiều không thiếu tiền.

Danh y đến, bắt mạch cho Hùng Văn Lãng và Liễu Tứ Nương, gì cũng không nói, phỉ phỉ bụi trên tay, rời đi.

Có ý gì?

Ta biết, nhưng ta không thể nói.

Trời biết đất biết người biết ta biết là được, thực sự không rõ thì người hỏi Google đi.

Đại đao Thâm Hà treo trên đầu, ta không dám há mồm.

Hơn nữa việc này còn có một cái điển tích.

Điển tích... Điển tích ta cũng không thể nói.

Dù sao thì là, cách đời truyền thôi.

Đề nghị của danh y mặc dù khó xử, nhưng cũng là biện pháp duy nhất.

Nhảy qua đủ loại tranh cãi khó chịu ở giữa, Hùng Văn Lãng tìm đủ loại lang trung giày vò, vẫn chỉ có con đường danh y chỉ là có thể đi.

Thế là, Hùng Cửu liền cùng Liễu Tứ Nương này kia.

Này kia là gì, thì là chuyện xấu.

Hùng Cửu tuy tuổi đã lớn, nhưng trước kia ở góa, không có việc gì thì tập võ dưỡng sinh, nghỉ ngơi dưỡng sức hơn mười năm, mặc dù Hùng Văn Lãng trẻ tuổi, nhưng làm chuyện gì cũng nhanh.

Còn Liễu Tứ Nương thì sao, dù sao thì là phát hiện ra thế giới mới.

Vừa mới bắt đầu Hùng Văn Lãng còn có thể nhịn, tất cả vì nỗi dỗi tông đường, nhưng chờ hai người sinh xong một thai, còn muốn sinh thêm hai thai, Hùng Văn Lãng tỏ vẻ không thể nhịn.

Mấy trận tranh cãi chính là gà bay chó chạy, Hùng Văn Lãng đã hung hăng đánh Hùng Cửu cùng Liễu Tứ Nương một trận, còn uy hiếp muốn làm thối đôi nam nữ chó má này.

Liễu Tứ Nương cũng không phải là đèn đã cạn dầu, liền thổi gió bên tai Hùng Cửu, muốn giết chết Hùng Văn Lãng, sau này gia sản để cho ấu tử kế thừa.

Tục ngữ nói không sợ chuyện không tốt, chỉ sợ không có người tốt.

Vốn chuyện này là Hùng Cửu cùng Liễu Tứ Nương quá đáng, Hùng Văn Lãng cũng là nói lầy, nhưng không thể chịu được

Liều Tứ Nương thêm mắm thêm muối thổi gió bên tai, thổi thật sự rất lợi hại, Hùng Cửu một sợ hãi liền đồng ý, cốt nhục phải tương tàn.

Nhưng trời tính không bằng người tính, tính toán của Liều Tứ Nương cùng Hùng Cửu bị quản gia nghe được, quản gia lại lên nói cho Hùng Văn Lăng.

Hùng Văn Lăng nghe vậy, thật tốt a, đôi nam nữ chó má này quá độc ác, lại muốn lấy mạng mình.

Tốt, vậy cũng đừng trách ông đây tiên hạ thủ vi cường, ngay đêm đó đã hạ độc khiến hai người ngã xuống.

Bi kịch cứ như vậy xảy ra.

Đây vẫn chưa phải là kết thúc, có thể là báo ứng từ cõi u minh, khi Hùng Văn Lăng xử lý thi thể hai người, một bước trượt từ thang lầu ngã xuống, đụng trúng rường cột bỏ mình.

Một nhà ba người chình chình tề tề, đưa đến lò hỏa táng.

Thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Dưới váy lựu khó thoát mệnh, trên đầu chữ sắc một cây đao, tham lam mê mắt phụ tử hận, ác gan đối mặt cốt nhục tàn.”

Gọn sóng tản đi, ban thường ba phần.

Một bản thuật mở khóa, một bản thuật phòng the, cộng thêm mười năm nội kinh.

Chương 23 – Đồng tiền phỏng tay

Tần Hà lập tức cười nhếch miệng.

Chính mình tự làm cơm no áo ấm, đánh một cái tát kia có giá trị.

Thuật mở khóa: Học tập thuật này, thiên hạ sẽ không có khóa nào khó cả.

Thuật phòng the: Học tập thuật này, ngài sẽ trở thành tiểu bá vương thương bạc, một đêm ba ngàn giai lệ có ngài chi.

Quyết đoán học tập, ngay lập tức Tần Hà ghi nhớ kỹ trong lòng 168 loại kỹ thuật mở khóa cùng với 230 kỹ xảo phòng trong, cái sau không chỉ là kỹ thuật, còn là công pháp, lại còn có thể tu luyện.

Một sợi mì có thể mở ra tất cả mọi khóa triều Đại Lê, một cây thương bạc có thể rồng sinh chín con ai đến cũng không từ chối.

Tần Hà hô to lợi hại, đây thật sự quá lợi hại.

Kỹ nhiều không ép thân, mọi loại kỹ năng trong thiên hạ sớm muộn cũng sẽ có một ngày cần dùng đến, Tần Hà vô cùng chờ mong, nhất là cái hạng đẳng sau kia.

Lại nói đầu hẻm cũ chỉ cần năm mươi văn tiền thôi.

Nhiều ngày như vậy chắc là Lý Qua Tử đã đi qua rồi đi?

Hôm khác hỏi thử một chút?

Để cho Lý Qua tử dẫn đường?

Hắn ta sẽ không bắt mình mời khách a?

Suy nghĩ vẩn vơ, Tần Hà cho thêm một xẻng than đá cuối cùng xuống lò thiêu thi, nằm ở trên chăn đệm, dần dần ngủ thiếp đi.

Mặc dù nội kinh mạnh hơn rất nhiều, nhưng mấy ngày không ngủ được, trong tinh thần vẫn sẽ có chút mệt mỏi.

Trên lò thiêu thi, ba người một nhà họ Hùng ở dưới sức nóng của tàn lửa, từng tắc hóa thành tro tàn.

Tần Hà không biết là, vào lúc hắn đang ngủ sâu, hai bóng đen trên đầu đội nón một đen một trắng chợt lóe, xuất hiện ở trên lò thiêu thi, ở ngay bên trong tro bụi mọc ra ba cái bóng mờ, lại lóe lên rồi biến mất không thấy nữa.

Bao nhiêu chuyện thiện ác nhân gian, ai đúng ai sai, không ai có thể phá vỡ.

Đó là việc của Diêm Vương.

....

“Ồ ó o...”

Trời tờ mờ sáng, phương đông nổi lên ánh sáng bạc, lại là một ngày nắng.

Tiếng gà gáy đánh thức bến tàu Vận Hà trong cơn ngủ say.

Lò hỏa táng, một tiếng chiêng vang.

“Đương!”

“Đã đến giờ, mở cửa phòng!”

Cửa sắt lớn của phòng thiêu thi theo thứ tự lần lượt mở ra, không ai báo tang, lại là một đêm an lành.

Tần Hà xoay người rời giường, dẫn gân cốt, xúc tro cốt còn mang theo hơi nóng vào trong thùng.

Tổ ba người nhân vật phản diện theo thường lệ “cung nghênh” ở cửa ra vào, Tần Hà vẫn nguyên vẹn sống sót, vẻ mặt có hơi nghi ngờ cuộc sống.

Đám thợ thiêu thi trông thấy Tần Hà, ai ai cũng đều giơ ngón tay cái lên, hô “Tần ca cát tường”.

Đợi đến khi Tần Hà đi xa lại thở dài một tiếng: “Đáng tiếc chính là đầu óc không sử dụng được, sợ là chồng không được mấy ngày.”

Đương nhiên Tần Hà chẳng có một chút giác ngộ nào, cuộc đời của con người, không phải là cười người khác, thì cũng bị người khác cười.

Giao tro cốt, lại nhận lấy bốn mươi lăm văn tiền, vẻ mặt này lò hỏa táng chưa từng khát nợ, cũng không cắt xén, đồng tiền vàng óng, chất lượng còn tốt hơn so với ở trên thị trường.

Tro cốt ba người nhà họ Hùng có người nhận, là một đứa bé còn trong tã lót, cũng chính là đứa bé do loạn luân bố chồng con dâu sinh ra kia, từ quản gia ôm thay nhận lấy đốt giấy đề tang.

Quản gia cao gầy, trên mặt không có sức sống, nhưng mắt lại có thần, hẳn chính là người báo tin cho Hùng Văn Lãng nói Hùng Cửu cùng Liễu Tứ Nương muốn hợp mưu làm hại hắn ta.

Bỗng Tần Hà nhớ đến, lúc Hùng Văn Lãng một bước trượt chân kia, giống như là giẫm trúng dầu hay là sấp gù đó.

Tại sao đầu bậc thang lại có thể có thứ đó?

Quản gia, ấu tử, gia tài phong phú?

“Sách.”

Tần Hà hơi nghiêng đầu, thật không dám chắc chắn, nghĩ cũng chưa thông lắm.

Nhưng hẳn có một thói quen tốt, nghĩ không ra thì không thêm nghĩ nữa.

Thế giới này có hai vấn đề triết học cuối cùng có thể giải quyết chín mươi phần trăm phiền não.

Một là liên quan gì đến người.

Một là liên quan ta cái rắm.

Không sai, liên quan ta cái rắm.

Thích thế nào thì thế đấy.

Tần Hà chỉ là một tên thợ thiêu thi, gì cũng không phải.

Ít nhất thì tự hấn cho là như vậy.

Cái gì, năng lực càng lớn trách nhiệm càng nhiều?

Ngại quá, người nói câu này còn phải hơn một ngàn năm sau mới sinh ra.

Không có, không tồn tại, đừng nói nhảm.

...

Xóc xóc bốn mươi lăm văn tiền đồng hơi nặng trong tay, Tần Hà lại thêm vào năm văn, đi sang phòng Lý Qua Tử ở số mười bảy.

Còn đang nghĩ ngợi làm sao mở miệng đây, kết quả phát hiện Lão Lương Đầu, Lưu Tam Căn mấy người đều ở trong đó, đang vây quanh Lý Qua Tử.

Lão quan sai giữ cửa Dương Bạch Đầu đang bơi thuốc lên khốe mắt Lý Qua Tử.

Lò hỏa táng ngoài bốn tên quan sai trực ban buổi tối, còn có một tên quan sai trông công vào ban ngày, chính là vị Dương Bạch Đầu này.

Dương Bạch Đầu tóc hoa râm, tuổi đã quá sáu mươi, canh công, văn thư, lang trung đều làm, bình thường không có cảm giác tồn tại nào, Tần Hà đến lò hỏa táng đã sắp một tháng, cho đến bây giờ chưa từng nói chuyện với ông ta, cũng không biết ông ta tên là gì.

“Lương thúc, Lý thúc, đây là làm sao vậy?” Tần Hà hỏi Lão Lương Đầu chen ở ngoài nhất.

“Đáng đời, bảo hấn đừng tích tiền thì chớ có tích tiền, bây giờ hay rồi, gặp nạn, tiếp tục còn gom góp tiền thì sớm muộn gì cũng sẽ là cái chết.” Lão Lương Đầu hận sắt không thành thép mắng.

“Gặp nạn?”

Tần Hà hơi sững sờ, cái thứ ương khí này hấn đã từng gặp một lần, chính là lần đốt Mã Đồ Tử kia.

Cái gọi là ương khí, chính là hơi thở ra cuối cùng của người trước khi chết, ương khí thở ra, liền thể hiện người đã chết thật sự.

Cỏ cây nhiễm phải nhất định sẽ khô héo, cả người lẫn vật mà nhiễm phải, nhẹ thì bệnh nặng một hồi, nặng thì chết thẳng cẳng.

“Có nghiêm trọng không?” Tần Hà lại hỏi.

“Không lấy mạng của hấn ta ngay tại chỗ đã tính là không tệ rồi, bây giờ hấn tai điếc mắt mờ, có thể chịu nổi hay không thì phải xem số mệnh của hấn có cứng hay không.” Lão Lương Đầu trả lời, nói xong, ông ta chỉ vào Lưu Tam Cân mắng:

“Người cũng vậy, quý tự tìm chết, tôi hôm qua nếu không phải là nhờ Tần ca thay các người ngăn cản một trận tai ương, đã phải chết rồi, tích tiền sao tích tiền sao.”

Lưu Tam Cân bị dọa vội vàng khoát tay, “Tiền không tích góp được, không tích góp được, hôm nay sẽ xài hết tiền đồng ngay.”

Tần Hà nghe vậy, một chút hơi lạnh không khỏi xẹt qua sau gáy.

Trước khi có cái tát kia vào tối hôm qua, tổ ba người nhân vật phản diện vốn là bàn nhau muốn phân hai bộ thi thể dư ra cho Lý Qua Tử cùng Lưu Tam Căn.

Nếu như không phải do cái tát đó của mình, Lý Qua Tử cùng Lưu Tam Căn sợ là tám chín phần mười như lời Lão Lương Đầu vừa nói, phải chết.

Tần Hà không khỏi hít một hơi lạnh, ngẩng đầu lên nhìn trời.

Từ nơi sâu xa thế giới này, chẳng lẽ thật sự tồn tại một loại ý chí siêu nhiên nào đó?

Cái ý chí này quy định thợ thiêu thi không thể dính tiền, sẽ mất mạng?

Giờ khắc này bỗng nhiên Tần Hà cảm thấy, đồng tiền trong tay hơi có chút phồng tay.

....

Rời khỏi lò hỏa táng, Tần Hà đi ra phố xá.

Làm gì?

Đi tiêu tiền.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Có trời mới biết là tình hình thế nào, thời kỳ hèn mọn phát dục, không thể phóng túng.

Ngược lại, tiền chính là dùng để tiêu, tiêu lúc nào đều là tiêu, không cần thiết đối nghịch cùng ông trời.

Mình cùng với ông trời lại không có thù, hơn nữa ông trời còn đối với mình coi như không tệ.

Suy nghĩ nửa đường, Tần Hà định đi mua nồi nấu trước.

Nhìn tình trạng đó của Lý Qua Tử, thời gian ngắn là không thể đi đầu hẻm cũ, vậy thì cải thiện cơm nước thôi.

Màn thầu bột tạt sốt đã ăn đến phát ối, trên thị trường cũng không có bao nhiêu thứ hợp khẩu vị, sau này có cơ hội thì tự mình làm.

Tất nhiên muốn làm cơm, vậy thì trước tiên cần phải có nồi nấu.

Đầu tiên Tần Hà đi chợ, tốn sáu trăm văn mua một cái nồi sắt lớn.

Nói thật, thực tình rất đắt.

Tần Hà không ngờ rằng nồi sắt ở đây có thể mắc như vậy.

Mua nồi xong lại đi mua một cân muối ăn, lại đi hơn 100 văn.

Cuối cùng còn dư lại một chút tiền đồng mua đinh sắt.

Thế là, chút bạc vụn ít ỏi cộng thêm số tiền đồng Tần Hà tích góp mấy ngày nay, xem như tiêu hết sạch.

Vác nồi lớn quay trở về, đi ngang qua cổng ra vào của Ngưu Hành.

Tần Hà phát hiện, cổng Ngưu Hành có rất nhiều người xúm lại, ở đó bày một cái sạp, phía trên treo một cái đầu bò.

Đang cùng nhau cắt thịt bò a.

Chương 24 – Sinh hoạt

Miếng thịt màu đỏ trông vô cùng hấp dẫn người, thu hút không ít nhà có tiền ở bến tàu tiến lên mua sắm.

Thịt trâu bò ở triều Đại Lê là thứ thịt mà kẻ có tiền mới ăn nổi, bởi vì tự ý giết trâu bò là tội nặng.

Đông Thổ xem như văn minh nông nghiệp, trâu bò là công cụ sản xuất trọng yếu, các triều đại đều nghiêm khắc cấm tự giết trâu bò cày.

Bệnh tật già yếu không giết không được, nhất định phải báo quan, quan phủ chấp thuận mới có thể giết thịt, mà da, gân, sừng trên thân trâu bò nhất định phải tình nguyện nộp lên, đó là vật tư quân sự.

Khiến cho Tần Hà thấy có hơi quái lạ là, chương quỹ Ngưu Hành ở bên cạnh vừa nhìn tiểu nhị vừa lau nước mắt, như cha chết vậy.

Ngưu hành có nhiều trâu bò như vậy, sinh lão bệnh tử không thể bình thường hơn được, mỗi khi chết một con sẽ khóc một hồi?

Ngươi cũng không phải Lâm muội muội.

“Đức hạnh, phi!”

Tần Hà chửi thề một tiếng, vác nôi rời đi.

Kết quả chưa đi được mấy bước, đã nghe tiếng nói nhỏ ở phía sau.

“Bắt trộm a!!”

“Tên trộm bạc!”

Tần Hà xoay người, chỉ thấy một người trông rất phúc hậu chỉ vào một bóng người đang chạy trốn la to.

Chạy nhanh đuổi theo nhưng tốc độ lại kém quá nhiều.

Bóng người chạy trốn rất gầy cũng rất nhanh nhẹn, luồn lách nhanh chóng trong đám người, xuyên qua đường, đến chỗ rẽ lóe một cái đã biến mất không thấy.

Người trông phúc hậu chạy đến chỗ rẽ kia sao có thể tìm được người nữa, chỉ có thể hùng hùng hổ hổ buông vài lời ngoan độc, trên thực tế sợ là cả mặt người đều không nhìn thấy rõ ràng.

...

Hầu Tiểu Lục chạy rất lâu, ngừng lại ở một chỗ dưới chân tường, chạy quá nhanh khiến cho lồng ngực hấn phập phồng mãnh liệt, thở dốc trong phút chốc, hấn nhìn bốn bề vắng lặng, mở ra túi tiền vừa mới tới tay, bên trong là một nén bạc nhỏ cùng với mười mấy đồng tiền.

Ước lượng, xem chừng có bốn lượng yếu, hấn cười hài lòng.

“Gặp tiền chia một nửa thôi.”

Đúng lúc này, bất ngờ bên tai vang lên một giọng nói, thiếu chút nữa đã dọa hấn hồn phi phách tán.

Nhanh như chớp giấu nén bạc ra sau lưng, nhìn kỹ lại, không biết từ lúc nào có một nam tử đội nôi sắt trên đầu đã đứng

ngay bên cạnh hắn ta, nhếch miệng cười, hai hàm răng kia trắng đến chói mắt.

Hầu Tiểu Lục không nói hai lời, nhanh chân chạy đi, lúc đó toàn thân lập tức ứa đầy mồ hôi.

Bởi vì hắn nghĩ mãi mà không rõ, người kia đến bên cạnh mình từ lúc nào.

May là hắn chạy, người kia cũng không đuổi theo.

Hầu Tiểu Lục chạy một hơi từ phố đông đến phố tây, bảy lần quặt tám lần rẽ trốn vào một tòa miếu hoang mới dừng lại.

Kết quả, không đợi hắn bình ổn lại hơi thở còn đang hỗn hển, giọng nói kia lại vang lên ở trên đỉnh đầu.

“Gặp mặt chia một nửa thôi.” Giọng nói đều có ma tính.

Lục Tiểu Hầu sợ thật sự, không biết thì cũng đã từng nghe qua, người có thể đội một nỗi sợ lớn đuổi theo hắn như chơi đùa, vậy thì không phải người bình thường.

“Hảo hán gia tha mạng, ta đã đói ba ngày, thật sự không chịu nổi, ngài cho con đường sống.” Hầu Tiểu Lục chảy mồ hôi lạnh liên tục, có cảm giác như dù mình có dùng hết toàn lực cũng trốn không thoát khỏi lòng bàn tay người ta, khiến hắn ta cực kỳ sợ hãi.

Nếu là bắt mình đến gặp quan, không chết cũng sẽ lột da.

“Chia một nửa không đến mức chặt đứt đường sống của người a?” Người tới nghiêng đầu.

“A?”

Hầu Tiểu Lục ngây ngẩn cả người, “Chia một nửa?”

“Người tên là gì?”

“Hầu... Hầu Tiểu Lục.”

“Lấy túi tiền ra.”

“Vâng, hảo hán gia.”

Dưới sự không chế tuyệt đối, Hầu Tiểu Lục căn bản không dám có tâm tư khác.

Tần Hà nhận lấy túi tiền, lấy ra nén bạc nhỏ bên trong nhẹ nhàng bẻ một cái, nén bạc đã tách thành hai nửa.

Một nửa cắt vào túi của mình, một nửa bỏ lại vào trong túi tiền rồi ném cho Hầu Tiểu Lục.

Hầu Tiểu Lục nhìn thấy mà choáng váng, nén bạc như vậy rất cứng, răng còn chưa chắc có thể cắn ra được một mẩu nhỏ, vậy mà người này có thể tay không bẻ bạc ra.

Bạc này chắc không phải là giả đi?

Hầu Tiểu Lục chợt nghĩ vậy, vội vàng mò bạc ra, đặt trong miệng cắn.

Cắn cắn phát hiện, nén bạc này không có vấn đề gì.

Chờ nhìn lại về phía hảo hán gia, ài, người đã không thấy.

....

“Chương quỹ, cho một cân thịt bò.”

Tần Hà đội nồi sắt về đến trước sạp treo đầu bò, thả xuống sáu tiền bạc vụn.

“Được.”

Tay chân tiểu nhị vô cùng nhanh nhẹn, cắt cho Tần Hà một khối, đặt lên cân, không nhiều không ít vừa tròn một cân.

Xem ra chính là người trong nghề.

Tần Hà nhận lấy thịt bò lại đi cửa hàng tạp hóa, tiêu hết hơn một lượng bạc còn lại, mua một cân dầu hạt gai dầu, mười cân bột mì, nửa cân bột lên men, một cái dao phay, một ít các loại gia vị như hoa tiêu, gừng, tiêu lột, sơn thù du.

Linh ca linh kinh trở lại lò hỏa táng, đám thợ thiêu thi đều đi ngủ, chỉ có Dương Bạch Đầu ngạc nhiên nhìn theo Tần Hà trở về phòng thiêu thi.

Thợ thiêu thi là đám sống qua hôm nay không biết có ngày mai hay không, mua ăn mua uống không kỳ lạ, mua nồi thì tuyệt đối là lần đầu tiên, Dương Bạch Đầu ngây ngốc ba mươi năm ở lò hỏa táng, mới thấy lần đầu.

Một cái nồi sắt cũng không rẻ, mua về thì khó mà nói ngày mai đã hời cho người khác.

Hành động này của Tần Hà là đang tỏ rõ một chuyện, hẳn muốn “sinh hoạt” ở lò hỏa táng.

Chỉ có người có cuộc sống mới sẽ mua “gia sản” cho mình.

“Quả nhiên kỳ nhân tất có hành động khác thường a!”

Dương Bạch Đầu đánh giá cho Tần Hà một cái vừa kinh ngạc vừa thần phục .

Tần Hà đặt đồ vật xuống, lại chạy đi tìm Dương Bạch Đầu mượn một chiếc xe đẩy, ra bên ngoài kiềng đá vét bùn, chuẩn bị xây một cái bếp lò.

Có nội kinh làm việc thật sự rất nhanh chóng, tảng đá lớn vừa đập một cái đã ngay lập tức vỡ thành bảy, tám khối, sửa lại một chút góc góc cạnh cạnh, bằng bằng phẳng phẳng giống như từng viên, từng viên gạch.

Tới tới lui lui bốn năm lần, nguyên liệu xem như gom đủ.

Sau đó chính là xây.

Xây một cái lò đơn cũng không cần tiêu chuẩn gì nhiều, trát trát sửa sửa dần dần cũng đã xây được.

Mặc dù hơi khó coi, nhưng cũng không ảnh hưởng việc sử dụng thực tế.

Đặt nồi sắt lên, lại trát bùn thêm một vòng, coi như bếp lò đã thành công xây xong.

Múc một muôi dầu hỏa dẫn lửa, chậm rãi nấu một ít nước, Tần Hà lại đi nhào bột mì.

Buổi tối hôm nay, hẳn đã chắc chắn muốn ăn một bữa tốt.

Nhào bột xong lại đi chỗ gần bãi tha ma chặt hai cây trúc làm chén đũa lồng hấp.

Vô ảnh thủ vừa phát động, những vật này không chỉ có thể làm ra, mà còn làm rất nhanh chóng.

Tất cả đều chuẩn bị xong, sắc trời cũng đã tối.

Thi thể Bình mã ty tới, tất cả 16 bộ.

“Giác ngộ” của tổ ba người nhân vật phản diện vẫn như cũ không hề tiến bộ chút nào, thế mà để cho Tần Hà nghỉ, một bộ cũng không phân đến.

Tần Hà xem trên phân thượng đồ ăn ngon muốn lên bàn, tạm thời bỏ qua cho bọn họ, tiếp tục đại nghiệp ăn mỹ thực của mình.

Bận rộn đến trắng lên đỉnh núi, một bữa ớt xào thịt bò ăn cùng với màn thầu trắng đối với Tần Hà là vô cùng phong phú, cuối cùng cũng lên bàn.

Màn thầu vừa trắng vừa mềm, cho dù không có thêm đường, cũng rất ngọt ngào.

Ớt xào thịt bò thì càng không cần bàn luận, miệng vừa ăn, tràn đầy đều là hạnh phúc.

Ngay vào lúc Tần Hà đang ăn như gió lốc, hai hàm nhét đến phình lên, cửa chính bỗng nhiên truyền đến tiếng mở cửa.

Tần Hà ngẩng đầu, bởi vì hắn không nghe thấy tiếng bước chân.

Không chỉ là không có tiếng bước chân, ngay cả tiếng quan sai tuần tra bên ngoài cũng không biết đã biến mất từ lúc nào.

Cửa mở ra, một thanh niên mặt mày sáng sủa, đội một cái mũ rộng vành đi đến, thấy hai má Tần Hà tròn trịa, lại nhìn đồ ăn trên bàn một chút, hơi sững sốt.

Tần Hà cũng ngây ngẩn cả người.

“Ngài là ai?”

“Lạc Cửu.”

Người đến gỡ mũ rộng vành xuống treo lên xà nhà, tự mình đến gần, nói: “Mạo muội hỏi một người.”

“Ai?”

Người đến lấy một bản vẽ từ trong ngực ra, trên đó là khuôn mặt một thanh niên anh tuấn.

Tần Hà nhận ra, xà tiên Liễu Thương.

Chương 25 – Đao phủ đệ nhất

“Tùng gặp qua chưa?”

“Tùng gặp, cháu trai Binh bộ tả thị lang, khi đưa đến đã chết.”

“Đốt rồi?”

“Đã đốt.”

“Không phải ta đốt, đêm hôm đó ta đã ngủ.”

“A.”

“Thế nào?”

“Không có việc gì, chỉ là hỏi một chút.”

Lạc Cửu ngồi ở đối diện Tần Hà, nhìn đồ ăn trên bàn một chút, hỏi: “Có thể ăn chung được không, ta hơi đói bụng.”

“Có thể.”

Tần Hà quay người cầm lên một đôi đũa, đưa tới.

“Cảm ơn.”

Lạc Cửu nhận lấy, cầm lên màn thầu gặm một miếng, lại gấp lên một miếng thịt bò bỏ vào trong miệng, nhúu mảy, nhỏ ra.

“Đây là cái gì?”

“Thịt bò.”

“Vị gì?”

“Vị cay.”

“Rất mới lạ.”

Tần Hà không để ý đến hần ta, gió cuốn mây trôi ăn sạch chút màn thầu cùng thịt bò còn sót lại.

Khẩu vị Lạc Cửu hình như không tốt lắm, chỉ ăn hết màn thầu trên tay.

“Ăn no chưa?” Lạc Cửu hỏi.

“Ăn no rồi.”

“Tốt, ăn no mới có sức.”

“Cái gì?”

“Không có gì.”

Lạc Cửu lắc đầu, cởi ba lô sau lưng xuống, mở ra, bên trong là một loạt nhiều loại dao nhỏ, cái kéo, cái kìm, kim châm, khoan sắt cùng các loại công cụ.

Chạm hoa khắc bạc, bóng loáng, nhìn liền biết là được làm từ tinh thép, rục rở đủ loại.

“Làm gì vậy?” Tần Hà tò mò hỏi.

“Lát nữa ngươi sẽ biết.”

Lạc Cửu mỉm cười, nhanh như tia chớp ra tay điểm bảy lần liên tục trên ngực Tần Hà.

Điểm huyết định thân.

Tần Hà lập tức đứng nguyên tại chỗ không thể động đậy.

Lạc Cửu lại lấy dây thừng ra, cột Tần Hà thành hình chữ đại (大) vào trên xà nhà, cười khế hỏi: “Người biết trên thế gian này có bao nhiêu loại cực hình không?”

Tần Hà liếc nhìn cánh tay đang bị trói chặt của mình, lắc đầu.

“Bốn trăm sáu mươi tám loại.”

“Nhiều như vậy?”

“Tra tấn thân thể có hơn 178 loại, tra tấn tinh thần có 110 loại, tra tấn linh hồn có 180 loại.”

“Vậy ngươi biết mấy loại?”

“Ta biết 288 loại.”

“288, vừa đúng là tổng số của tra tấn thân thể cùng tinh thần?”

“Người tính toán rất nhanh, không giống một tên thợ thiêu thi.”

“Thợ thiêu thi chỉ là nghèo, không phải là đầu óc có vấn đề, nói cho ngươi biết, ở nơi này có rất nhiều nhân tài, người người nói chuyện cũng dễ nghe, giống ta, ở chỗ này cũng không muốn đi.”

“Ha ha, đây quả thực là mới lạ, nhưng mà ta vẫn cảm thấy ngươi không giống với một tên thợ thiêu thi.”

“Vì cái gì?”

“Người không sợ ta, cho dù ta đã lấy ra hình cụ, Liễu Thương là chết ở trong tay người a?” Ánh mắt Lạc Cửu dần dần trở nên sắc bén.

“Xem ra là vẫn không gạt được, tốt a, ta ngã bài, nó là chết trong tay ta.” Tần Hà lắc đầu thở dài.

“Dám làm dám chịu, đúng là một người đàn ông.”

“Có ưu đãi không?”

“Cho phép người tùy ý chọn một loại cực hình, như vậy thời gian ngắn một chút, đau đớn cũng bớt một chút, đương nhiên, dù sao cũng là cực hình, vẫn phải chịu chút khổ sở. Ngoài ra người cũng thấy, đến vôi vàng, hình cụ cũng chỉ có những thứ này, không phải mỗi loại cực hình đều có hình cụ, người cứ chọn trước, không được thì chúng ta đổi lại.”

Lạc Cửu đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve các công cụ tra tấn, giống như đang mơn trớn da thịt thiếu nữ.

“Những thứ đao này của người quá dọa người, có phương diện linh hồn không, ta không động đao.”

“Hitz, phương diện linh hồn ta đây còn chưa từng thử.”

“Không biết?”

“Là không có điều kiện, đó là hình phạt của Địa phủ, ở nhân gian không có cách nào thi triển.”

“Như vậy, hay là ta tiễn đưa người xuống dưới học?”

“Ân.”

Lạc Cửu đột nhiên ngừng đầu.

“Sưu!”

Trong nháy mắt, chỉ thấy Tần Hà há miệng, trong miệng lập tức bay ra một cây đinh, chỉ thiếu chút nữa là đã đâm thẳng vào ấn đường hắc ta, chữ khắc ở phía trên lóe ra ánh sáng đỏ rực.

“Cửu khí trấn thi, thuật kim đinh.”

Trên mặt Lạc Cửu lộ ra vẻ khó thể tin nổi, nói: “Kỹ thuật chế tạo kim đinh không phải là đã sớm thất truyền mấy trăm năm sao?”

“Phải không, thất truyền lâu như vậy?”

Tần Hà hỏi, xương cốt cơ bắp kêu vang lớp lớp bóp một hồi, tay từ chỗ trói rút ra.

“Súc cốt công?” Trên mặt Lạc Cửu càng tỏ vẻ kinh ngạc.

“Trò vật, hy vọng không khiến người kinh ngạc quá mức.”

Tần Hà vặn cổ tay một cái, nhếch miệng nở nụ cười.

“Chưa đến mức, một cái đỉnh trần thi mà thôi.”

Ánh mắt Lạc Cửu đột nhiên hung ác, nội kinh trần động ầm ầm, đỉnh trần thi ngay lập tức bắn ngược ra.

Nhưng mà một cái đi ra, trăm cái vào.

“Độc độc độc...!”

Tần Hà hất tay lên, trong nháy mắt trên trăm cây đỉnh trần thi đã đóng hãm ta thành con nhím.

“Cư nhiên có nhiều như vậy?”

Trên mặt Lạc Cửu, vẻ hung ác cứng đờ lại, ngửa mặt ngã xuống, xóc một lớp bụi bay lên.

Một cây đỉnh trần thi còn có thể đỡ, trăm cây đỉnh trần thi chính là đỉnh núi Thái Sơn ép xuống.

Khuôn mặt Tần Hà chậm rãi xuất hiện ở phía trên: “Chắc chắc, đao phủ đệ nhất Bát bộ Hình ngục Địch Lỗ, Hình Nô, quả nhiên có chút tài năng.”

Vẻ hung ác trên mặt Lạc Cửu dần dần tan đi, nghi ngờ hỏi:

“Người nhận ra ta?”

“Nhận ra.”

“Còn có thể thương lượng không?”

“Không thể.”

Tần Hà rất nghiêm túc lắc đầu.

“Lúc đến rất tốt, lại không trở về được, không ngờ đến a, thật là không có ngờ đến.”

Lạc Cửu thở dài, từ từ nhắm mắt lại.

Tần Hà cong eo xách hấn ta lên, bỏ Lạc Cửu vào lò thiêu thi, theo thói quen giúp Lạc Cửu chỉnh trang lại trang phục một chút, lại đặt mũ rộng vành lên ngực hấn ta, hỏi: “Bình thường ta không đốt người sống, cho nên cũng không thường hỏi, người có di ngôn gì không?”

Lạc Cửu mở mắt ra, “Bộ hình cụ kia là món đồ mà ta yêu quý, có thể chôn chung một chỗ với ta không?”

“Được, an bài.” Tần Hà gật đầu.

Thêm than đá bỏ thêm dầu, lại quẹt diêm sáng lên, Tần Hà nghĩ nghĩ, nghiêng đầu hỏi: “Ta đây hỏa thiêu người sống, có tính là cực hình không?”

“Không tính.” Ngữ khí Lạc Cửu kiên định.

“Nói như thế nào?”

“Cực hình là một môn kỹ thuật, cầu sống không muốn chết, kỹ thuật không đến nơi đến chốn, người còn chưa chịu hết đã tắc thở rồi, như vậy không có ý nghĩa. Cực hình muốn có được thứ gì đó, mà không phải là một bộ thi thể không có chút ý nghĩa nào.”

“Vậy ý của ngươi là, ta phải dùng lửa nhỏ đốt từ từ, mới tính là cực hình?”

“Ngạch.... Có thể coi là ta chưa nói gì không?”

“Tốt.”

Dầu hỏa cháy lên.

Dao phủ đệ nhất Bát bộ Hình Ngục danh chấn Liêu Đông, ở phòng số bảy lò hỏa táng thành Đông vắng vẻ, cứ như vậy vẽ lên dấu chấm tròn.

Người đời đều cho rằng Hình Nô là một tên đàn ông hung hãn mang râu quai nón, mắt to như chuông đồng, lại không ngờ rằng hấn ta lại là một thanh niên mặt mày sáng sủa, trông có vẻ hiền lành, tên thật gọi là Lạc Cửu.

Ngay cả Tần Hà vào lúc trước khi Lạc Cửu mở ra hình cụ cũng không nghĩ đến.

Hấn ta cùng Trư Bát Giới trong Tây Du Hàng Ma, trên mặt chỉ thiếu chút dầu kia.

Còn tại sao Tàn Hà biết hẳn là Hình Nô?

Đương nhiên là biết được thông qua kịch chiếu bóng của xà tiên Liễu Thương, biết rằng có một người như vậy, chỉ là chưa từng gặp, trông thấy hình cụ mới khớp lại với nhau.

Hình Nô đã từng thành công hoàn thành thẩm vấn khó khăn đối với “tử sĩ Quan Ninh”, thu được tình báo trực tiếp thay đổi kết cục của cuộc đại chiến Liêu Đông, lập được công lao hiển hách trong việc đặt vững bố cục thống trị Liêu Đông ngày nay của Địch Lỗ, được thủ lĩnh Địch Lỗ đặc biệt cấp cho phong hào “Hình Nô”.

Đồng thời, Hình Nô cũng là một cường giả nội kinh, là cao thủ có tên tuổi trong Bát bộ Địch Lỗ.

Lần này xuôi nam, là lĩnh mệnh điều tra cái chết của Liễu Thương.

Nhưng hẳn ta và Liễu Thương lại gặp phải cùng một dạng bi kịch, đó chính là gặp Tàn Hà cái quái vật này.

Kéo động ống bễ, Tàn Hà đẩy không khí vào lò thiêu thi.

Như vậy có thể tiết kiệm không ít than đá, đồng thời giảm bớt hơi khói bay ra bên ngoài, miễn cho lại sinh ra chuyện vụn vặt.

Từ tình huống Hình Nô đến xem, bên Địch Lỗ căn bản vốn là không biết đến sự tồn tại của mình, Hình Nô cũng chỉ là đến điều tra.

Lượng than tiêu hao quá nhiều rất dễ dàng lộ chân tướng, bởi vì lượng than đá của mỗi phòng thiêu thi đều được định lượng dựa trên số lượng thi thể, hơi khói cũng sẽ nhiều thêm, nhưng mà bản thân mình nhóm lửa nấu cơm, nên cũng coi như có thể che dấu.

Tàn Hà đã có năm mươi năm nội kinh, không ngừng thông gió, than đá cháy rừng rực, rất nhanh thi thể Hình Nô đã hóa thành than.

Trắng lên giữa trời, màn sương xám trắng cực lớn chậm rãi rủ xuống, tiếng gõ mõ xuyên qua ánh đèn mờ ảo, khẽ đong đưa.

Rối bóng biểu diễn, như ảo như thật, Tàn Hà nhìn thấy một đời của Hình Nô.

Chương 26 – Công đức kim thân quyết

Tổ tiên Hình Nô vốn là người Hán ở Liêu Đông, mặc dù điều kiện tự nhiên ác liệt, nhưng coi như là vẫn sống được, đất đen màu mỡ trồng gì mọc nấy.

Nhưng mà chiến tranh Địch Hán kéo dài mười mấy năm đã hủy diệt tất cả, dưới sự chém giết giằng co của hai bên, một phần tộc nhân Lạc gia hoặc là dời về phía nam, hoặc là gia nhập Quan Ninh quân sau này, một phần bị người Địch bắt được trở thành tỳ tở, trong đó liên bao gồm cả cha mẹ Hình Nô cùng Hình Nô khi đó vẫn còn nhỏ tuổi.

Tiếp sau đó, cha của Hình Nô đi theo đại quân Địch Lỗ nam chinh lập được chút công lao, cả nhà được nhắc lên gia nhập đại quân Hán Bộ trong Bát bộ.

Hình Nô liền nhận được thân phận bình dân ở dưới sự quản lý của Địch Lỗ, đồng thời sau khi lớn lên đã tiến nhập Hình ngục Bát bộ, trở thành một tên ngục tốt, đao phủ.

Người của thời đại này vốn cũng không có cái gì gọi là tình cảm nước nhà, làm gì cũng chỉ là cầu mong sống sót.

Hình Nô từ nhỏ đến lớn sống ở nơi mà Địch Lỗ cai quản, đương nhiên sẽ không có sự tán đồng đối với người Hán, thêm nữa cha hắn sau này chết trận, đối với triều Đại Lê cũng chỉ còn lại nổi cừu hận.

Sau khi tiến vào Hình ngục Bát bộ, Hình Nô đã thể hiện ra thiên phú bẩm vắn cực cao, nhận được sự tán thưởng của chủ sự Hình ngục, Liễu Nha, cộng thêm nhiều lần có công, còn được truyền thụ công pháp tu luyện.

Trên công pháp, Hình Nô cũng thể hiện ra thiên phú cực cao, mấy năm khổ luyện đã tu được ra nội kinh, khiến người ngoài ghen tỵ.

Mà để cho Hình Nô thể hiện hết tài năng, là một cuộc thăm vắn đối với “tử sĩ Quan Ninh”.

Cuộc thảm vấn đó ngay vào lúc đại chiến Liêu Đông như dầu sôi lửa bỏng, Địch Lỗ bắt được Tín sứ Quan Ninh uống thuốc độc trọng thương, trên người mang theo tình báo trọng yếu ảnh hưởng đến tình hình chiến cuộc.

Tín sứ uống thuốc độc sắp chết, không có cách nào dùng hình, tử chí lại kiên định, thời gian sống không còn bao nhiêu, muốn từ trong miệng cây ra tình báo, khó như lên trời.

Ngay vào lúc mọi người không tìm được biện pháp nào nữa, Hình Nô đứng ra đón lấy quân lệnh, chỉ mang theo một tên lang y, sau khi thảm vấn bảy ngày bảy đêm, cuối cùng cũng từ lời nói mê mang của Tín sứ trước khi chết lấy được tình báo, một trận chiến thành danh.

Ai cũng không biết đến cùng là bảy ngày bảy đêm đó xảy ra chuyện gì, Hình Nô dùng thủ đoạn gì khiến cho Tín sứ buông lỏng lòng phòng bị.

Điểm ấy ngay cả Tần Hà quan sát kịch chiếu bóng cũng không rõ.

Tóm lại, hắn ta thành công.

Sau khi lập công lớn, thủ lĩnh Địch Lỗ hạ chiếu khen thưởng, ban thưởng cho hắn danh xưng “Hình Nô” và thưởng một gốc nhân sâm ngàn năm.

Có nhân sâm ngàn năm tôi luyện thân thể, Hình Nô rèn sắt khi còn nóng khổ luyện ba năm, nội kinh tăng mạnh, trở thành một trong số ít ỏi thanh niên cao thủ Địch Lỗ, nội kinh đạt hơn ba mươi năm.

Dưới sự nổi danh không có kẻ nào là giả, sau đó mười năm trôi qua, kỹ thuật của Hình Nô càng ngày càng thêm tiến bộ, nắm chắc danh đao phủ đệ nhất Hình ngục Bát bộ Địch Lỗ.

Mãi đến khi hắn nhận lệnh Liễu Nha Tử xuôi nam, điều tra nguyên nhân cái chết của Liễu Thương.

Thảm phán cân nặng, một bàn cân đồng nâng lên thật cao, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Nhân gian vạn sự bất như ý, đặc thất du du khán Tái ông. Hảo nguyệt lâu thai toàn hữu bệnh, lạc hoa thì tiết mỗi đa phong. Tiên y nô mã hảo nhi lang, khả tích liễu chuyển đầu thành không.”

{Hai câu đầu là thơ của Tôn Cốc thời nhà Minh.

Giải thích: Mọi chuyện trên đời không có chuyện gì như ý, được mất thì ung dung nhìn Tái ông (Tái ông trong câu tái ông mất ngựa, họa phúc không lường được). Trăng trên lầu các còn có khuyết, hoa rụng mỗi khi trời nhiều gió. Áo mới, ngựa tốt, một chàng trai tốt, đáng tiếc ngoảnh đầu lại tất cả thành hư không.}

Trong đầu Tần Hà có thêm một bộ công pháp, «Công đức kim thân quyết».

Công đức kim thân quyết: Công đức gia thân, đợi đến khi kim thân dựng thành, ngài có thể sánh vai cùng thần minh.

Tần Hà mừng rỡ, lại là một bộ công pháp.

Hơn nữa còn là con đường khác hoàn toàn với tu luyện nội kinh của Cật tiên công.

Không có bất kỳ sự do dự nào, ngay lập tức học tập, nhiều tài không sợ thiệt.

Sau một lát, Tần Hà đã thấy rõ sự ảo diệu của môn công pháp này.

Cật tiên công chính là tu nhục thể, Công đức kim thân chính là tu tinh thần.

Phật tu trong tâm cảnh, Thần tu niệm hương hỏa, hơn nữa khái niệm Thần còn tương đối rộng.

Thành hoàng Thổ địa, Sơn thần Thủy Tinh, Thiên đình Địa phủ, đều thuộc về Thần, tu niệm hương hỏa tu hành, cơ bản giống nhau.

Tu hành Công đức kim thân, yêu ma quỷ quái không thể đến gần, so với Cật tiên công chỉ có hơn chứ không có kém.

Xa không nói, chỉ nói trần thi cái này.

Công đức gia thân, điềm lành quanh thân, chưa nói đến hung thi, dù là cương thi phi thiên ở ngay trước mặt, cũng không thể động đây, chính là lợi hại như thế.

Sau khi học xong, trong đầu Tần Hà hiển thị: Công đức +0

Còn phương pháp thu nhận công đức cùng với lượng công đức là bao nhiêu mới có thể dựng thành kim thân, công pháp cũng không nói rõ, tất cả đều phải do Tần Hà tự mình tìm tòi.

Tạm thời để công pháp sang một bên, Tần Hà tiếp tục thổi gió, đem chút đồ vật cuối cùng có thể đốt còn sót lại của di thể Hình Cửu đốt thành tro bụi.

Ngựa không ngừng vó làm xong, ngừng lò tắt lửa, xúc tro cốt vào thùng sắt làm lạnh, lại lấy nước làm nguội lò, giảm bớt dư nhiệt do đốt xác.

Bận việc gần một canh giờ, đợi đến khi tiếng gà gáy vang lên, cuối cùng cũng dọn xong vết tích.

“Đương” một tiếng chiêm vang, cửa chính từng phòng thiêu thi theo thứ tự lần lượt mở ra.

Tiếng bước chân của quan sai trực ban nguyên bản không nghe được, lúc này âm thanh lại lần nữa truyền vào tai Tần Hà, cũng không biết Hình Nô sử dụng bí pháp gì, lại ngăn cách được âm thanh trong phòng với bên ngoài, mãi cho đến khi tiếng gà gáy vang lên mới bị phá giải.

Hơn nữa khóa sắt ở ngoài cửa, vẫn còn khóa.

Không thể nghi ngờ, Hình Nô ra vào phòng số bảy, căn bản không ai biết được, điều này ngược lại thuận tiện cho Tần Hà.

Tần Hà cẩn thận nhận lấy hồi báo, đám thợ thiêu thi vừa giao tro cốt xong không được bao lâu, Phi Ngư Vệ đã đằng đằng sát khí bao vây lò hỏa táng, còn đến một vị đại quan Thiên hộ mặc áo bào đỏ, hỏi thăm đêm qua có người xa lạ tiến vào hay không.

Tất cả đám quan sai cùng thợ thiêu thi đều lắc đầu, đại quan Phi Ngư Vệ muốn xem ghi chép thiêu thi, đối chiếu từng phòng, còn lần lượt hỏi thăm vài vấn đề.

Sau khi bận rộn hơn nửa canh giờ không thu hoạch được gì, Phi Ngư Vệ mới không thể không rút lui, trước khi đi dán ở ngay cổng ra vào lò hỏa táng bức họa truy nã Hình Nô.

Tần Hà xem xét, hay lắm, xương cốt giống ba phần, nhưng da mặt thì quá hung ác, mặt đen, dê râu, lại còn có sẹo, lại là Hình

Nô đã dịch dung, dù là người thật có đứng trước mặt để so cũng chẳng khớp.

Tần Hà lắc đầu, nhận mười lăm đồng tiền ăn rồi đi ra ngoài mua màn thầu.

Màn thầu trắng tuy tốt, nhưng không chịu nổi bữa nào cũng ăn, trong túi không có tiền dư, chỉ có thể ăn bột tạt.

Tên Hình Nô này cũng là hành động độc lập, trong bao đến cả một cái tiền đồng cũng không có, một đường từ quan ngoại xuôi nam hoàn toàn dựa vào việc leo tường vào nhà trộm thức ăn, không có bắt gặp hấn ta là tốt số, bắt gặp thì chính là gặp phải Diêm Vương sống.

Là hạng người nên bị sét đánh.

Ra khỏi lò hỏa táng, đầu đường cuối ngõ đều dán đầy bức họa truy nã Hình Nô, gây dư luận xôn xao, nghị luận âm ỉ.

Đầu đường phố này nói Hình Nô là một tên đao khách, ưa thích giết người, truyền đến giữa phố liền biến thành Hình Nô là một tên đao khách ba mắt, ưa thích ăn tim gan người sống, đến cuối phố, Hình Nô đã biến thành yêu quái ba đầu sáu tay, một đêm không ăn trên mười mấy người thì ngủ không được.

Mặc kệ bên ngoài hỗn loạn ra sao, chắc chắn là Hình Nô đã không còn cơ hội làm thêm điều ác, người chết như đèn tắt, kết thúc tất cả mọi chuyện.

Còn sau khi chết làm trâu hay ngựa, hay là xuống vạc dầu vào địa ngục, tự có Diêm Vương quyết định.

Chuyện này đối với Tần Hà mà nói, tạm thời coi như đã đi qua.

Sở dĩ nói là tạm thời, là bởi vì Tần Hà có một câu nói không may.

Đao phủ cũng là thợ thủ công.

Người làm nghề này có đặc điểm, đi đến đâu cũng có người thưởng cho cơm ăn.

Còn có câu nói cái gì mà thiện ác hữu báo, vậy cũng phải xem là thế đạo nào.

Có câu nói là giết người phóng hỏa đai lưng vàng, sửa cầu bổ lộ không di cốt, đây chính là thời buổi loạn thế ập xuống, chính đạo tối tăm.

Tất nhiên, đây đều là sau này.

Ngài chỉ cần nhớ kỹ có một tên đao phủ gọi là Hình Nô, bị một mối lửa của Tần Hà đưa đến Diêm Vương gia, vậy là xong.

Chương 27 – Từ Trường Thọ đập lửa

Mua mấy cái màn thầu khó ăn, cắn từng miếng từng miếng, Tần Hà bước đi lung tung chẳng có mục đích.

Có ý nghĩ muốn đi bãi tha ma kiếm lời một đợt, lại cảm thấy trước mắt vẫn là không nên đi thì tốt hơn.

Người khác thì không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng Binh bộ tả thị lang Liễu Trường An Liễu đại nhân kia lại rất rõ ràng.

Nói không chừng bây giờ đã có mật thám Địch Lỗ để mắt đến mình.

Đợi đến khi trận gió này qua đi rồi nói tiếp, không cần thiết làm cho khắp mình toàn là phiền phức.

Cứ đi cứ đi, Tần Hà đi đến một một tòa nhà nhỏ ba lầu màu đỏ, bên trên viết ba chữ to là lướ: Tiểu Thúy Lâu.

Từ xưa đến nay thanh lâu lấy tên, hạng nhất nhì thì lấy viện, quán, các đặt làm chủ, hạng ba, bốn thì lấy phòng, ban, lầu, điểm, quán trọ đặt làm chủ.

Phía trước Hồng lâu, một đám oanh oanh yến yến đang vung vẩy khăn lụa lôi kéo khách.

So với các nàng không hề che lấp chút nào, thì đám khách hàng kia lại có thú vị hơn nhiều.

Có cang đầu vô tư kéo cô nương đi thẳng vào bên trong phường hội, có thanh niên tài tuấn miệng thì nói không vào

nhưng chân lại bước vào bên trong, còn có quan lão gia, có cô nương vừa nắm vuốt tay đã dễ dàng “kéo” đi vào.

Từ sáu mươi bảy mươi, cho tới thiếu niên choai choai, nếu người muốn đếm, đảm bảo có thể đếm ra cả năm thế hệ cùng nhà.

Hiệu suất cao nhất thuộc về tú bà Hồng lâu, ánh mắt phải nói là độc.

Chỉ cần đối mặt một cái, nàng đã có thể phán đoán người này có phải khách hàng hay không.

Tần Hà đứng hai phút, nàng đã kéo tất cả mười ba người, toàn bộ đều đi vào, không hề lỡ tay.

Tần Hà thề, mình cách nàng ta vền vền chỉ có 3m.

Hoàn toàn là trong suốt.

Một người đàn ông gặm màn thầu bột tạt, đã xác định là tách biệt với nơi này.

Gió thu thổi qua, Tần Hà đột nhiên cảm thấy thời tiết hơi có chút lạnh.

Lắc đầu, đang chuẩn bị rời đi.

Kết quả từ trong Tiểu hồng lâu có một người đi ra, đầu tóc rối bời ngáp một cái, bên cạnh còn có mấy tên ăn chơi quần áo xốc xếch.

Ai?

Từ Trường Thọ biến mất mấy ngày nay.

Từ Trường Thọ cũng nhìn thấy Tần Hà, đi đến, hỏi: “Người sao lại đến chỗ này?”

“Không có chuyện gì làm, đi lung tung.”

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, ăn ngay nói thật.

“Đây cũng không phải là nơi mà người nên đến.”

Rõ ràng Từ Trường Thọ không tin, nói: “Nếu người thật sự muốn chuyện này, đi đầu hẻm cũ, chỗ đó hơi hơn, lần sau ta dẫn người đi, đàn bà nơi này ai ai cũng có ba tay, trên thân không có mấy chục lượng bạc căn bản là không đủ các nàng lấy.”

“Đầu hẻm cũ?”

Tần Hà chột cảm thấy Lý Qua Tử dù là bị mù thật cũng không sao.

“Lần sau hãy nói, ta phải trở về nghỉ ngơi đã, đêm nay còn phải trực ban, buồn ngủ chết ta rồi.” Từ Trường Thọ ngáp liên tục.

“Không phải là mấy ngày nay ngươi vẫn luôn ở chỗ này chứ?” Tần Hà tò mò hỏi.

Thức đêm thì thức đêm a, lò hỏa táng ngày nào trực ban không bị thức đêm, nhưng chưa từng thấy hấn buồn ngủ đến mức như vậy, dù sao cũng là người tập võ.

“Khỏi cần hỏi, ngày đó ngươi bảo ta đi khám lang trung, kết quả nhìn ra vấn đề.” Từ Trường Thọ lộ ra vẻ mặt như bị táo bón.

Sau khi nghe hấn ta nói, Tần Hà mới hiểu được những ngày qua tại sao Từ Trường Thọ biến mất.

Rốt cuộc Từ Trường Thọ đã từng giàu qua, vẫn có nội tình, tìm lang trung cũng là người nổi danh vùng bến tàu Vận Hà này, Kiều Kim, Kiều đại phu.

Tổ tiên ba đời Kiều đại phu đã từng là một vị thái y, về sau không biết dính vào vụ án gì mà bị ban cho lựa trắng.

Tổ tiên gặp trắc trở, nhưng y thuật vẫn còn giữ, Kiều Kim Kiều đại phu chính là một người có bản lĩnh.

Nhìn mặt mà nói chuyện, cầm tay bắt mạch, nói thẳng Từ Trường Thọ nội hỏa cực thịnh, nếu là không phát tiết chỗ lửa nóng này ra được, không đến nửa tháng nhất định sẽ thất khiếu chảy máu mà bỏ mình, còn chỉ ra triệu chứng của Từ Trường Thọ.

Từ Trường Thọ giật mình hô to, vội vàng hỏi làm như thế nào để phát tiết lửa nóng trong người.

Kiều đại phu mỉm cười, viết một tờ đơn thuốc để cho Từ Trường Thọ theo đó mà bốc thuốc, về nhà hãy xem.

Từ Trường Thọ về nhà mở ra đơn thuốc xem, phía trên chỉ có một dòng: Tiểu Thúc Lâu, hỏa tiêu, bệnh tan hết.

Kết quả, hấn nửa tin nửa ngờ đi đến Tiểu Thúy Lâu này, ước chừng ba ngày mới tiêu diệt được đám lửa trong bụng kia.

“Bạc của ta a.”

Từ Trường Thọ đau lòng rời đi.

Bỏ lại Tần Hà hơi có chút ngổ ngang trong làn gió thu, không rõ một người khỏe mạnh, nội hỏa lớn như vậy là từ đâu đến.

Bệnh này cũng quá kỳ lạ.

Dọc theo Vận Hà trở về, sóng nước lấp loáng trên mặt sông rộng lớn, đôi khi có thể trông thấy cá nhảy ra khỏi mặt nước.

Bỗng nhiên, Tần Hà muốn ăn cá.

Cá chua cay, cá tê cay, canh cá sông, đầu cá nấu đậu hũ....
chắc, nước miếng đều sắp chảy ra rồi.

Tiếc nuôi sờ túi một cái, còn lại hai văn tiền, mua không nổi
dưa chua càng không mua nổi cá.

Đang suy nghĩ, đột nhiên phía trước bỗng hỗn loạn.

Đám người cùng chạy về một phía.

“Tam Giang bang cùng Tào Hà bang đánh nhau rồi, mọi người
mau đi xem a.”

Không biết là ai gào to.

Đám người lập tức chạy nhanh hơn, tranh nhau chen lấn.

Tần Hà đem nửa cái màn thầu cuối cùng nhét vào trong miệng,
rồi cũng đi theo dòng người chạy tới.

Đến xem, Tam Giang bang cùng với Tào Hà bang đã hỗn
chiến, nắm đấm, gậy gộc, cục gạch, hàm răng, lưỡi dao nhỏ,
có cái gì dùng cái ấy, ước chừng hai bên phải có hơn mười ba
người.

Một đấm xuống, máu mũi phun loạn, lưỡi dao nhỏ chém vào
trên người, thịt rớt ra, đá âm, đá háng, nhào lên há miệng liên
cẩn, hai bên đánh thành một đoàn, ra tay phải nói là hung ác.

Chẳng bao lâu, đám dân thường đã vây chặt như nêm cối
quanh nơi sân nhỏ có hơn ba mươi người đang quần ẩu.

“Ồ, cú đá này thật lợi hại!”

“Mạnh lên, mạnh lên mới lật lại được a!”

“Túm tóc hấn đập xuống đất a, người cười hấn thì có tác dụng chớ má gì?”

“Dùng mộng đè chết hấn, đúng đúng đúng, ngồi chết hấn ta!”

“....”

Dân chúng thích hóng hớt, qua giây lát lại biến thành đại sư công phu bắt đầu “chỉ đạo” đến nước bọt bay tứ tung.

Tần Hà nhón chân cũng không thấy rõ, chen lại chen không vào được, chỉ có thể tìm một cái cây trèo lên.

Cuối cùng tầm nhìn cũng không tồi, người bên Tam Giang bang hơi ít, nhưng có mấy kẻ tàn nhẫn, Tào Hà bang nhiều người, hai bên đánh không phân cao thấp, ai cũng không chiếm được ưu thế.

“Tào Hà bang có cứu binh đến, người phía tây tránh ra!” Đúng lúc này, lại có người gào lên.

Tần Hà vội quay sang nhìn về phía tây, quả nhiên viện binh của Tào Hà bang đã đến, hai tên cang đầu dẫn theo một đám người ô ô ương ương xông về phía bên này.

Đám dân chúng phía tây vội vàng tránh ra một con đường.

Tam Giang bang thấy chuyện lớn không tốt, viện binh đối phương tới trước, la hét liền chạy.

Nhưng dân chúng vây xem đâu có chịu a.

Tường người vây ba vòng trong ba vòng ngoài, người Tam Giang bang vừa nhào đến đã bị đẩy trở lại, kèm theo đó còn có thể là một cái đập.

Đúng hóng hớt hoàn toàn không chê chuyện lớn, không chết mấy người thì thật uổng cảnh tượng này.

“Trong quần chúng có người xấu a.” Tần Hà tặc lưỡi cảm thán.

Tiếp đó cũng không cần nói, Tam Giang bang bị quần ẩu, đánh đến không còn sức đánh trả.

Nhưng đây chỉ là bắt đầu, không lâu sau viện binh Tam Giang bang cũng đến, nhìn thấy bang chúng nằm một chỗ thì tức sùi

bọt mép, trong nháy mắt, quy mô hỗn chiến mở rộng ra không chỉ gấp mười lần, máu tươi với thịt vụn cùng bay, ngón tay đứt với răng cùng múa, cảnh tượng phải gọi là cực kỳ kích thích.

“Bán hạt dưa, hạt dưa giá bèo!”

“Muối đậu, muối đậu thơm phức đây!”

“Bán kẹo hồ lô đường, bán kẹo hồ lô đây!”

...

Bên tàu không bao giờ thiếu tiểu thương cùng người bán hàng rong có khướu giác nhạy bén, nơi nào nhiều người bọn họ chui về nơi ấy.

Chỉ trong một khoảnh khắc như vậy, đám người bên ngoài đã tạo thành một phố nhỏ náo nhiệt, giống như đang trải hội.

“Thời thế suy đồi, đạo đức không còn a.”

Tần Hà cảm thán một câu, trượt từ trên cây xuống, chạy về phía người bán hàng rong cách đó không xa: “Cho hai lạng hạt dưa.”

Chương 28 – Cầu lấy, đừng buông thả

Một trận loạn đầu đánh chừng nửa giờ mới kết thúc.

Cả hai bên đều có hai nhóm viện binh đến, trên cơ bản là dốc hết toàn bộ lực lượng.

Tần Hà mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, cẩn thận nhìn xem xét tình cảnh.

Tất cả chết mười bảy người, bị thương nặng chắc chắn không thể trị có tám người, bị thương nhẹ cộng thêm vết thương ngoài da thì không thể đếm hết.

Nha dịch Binh mã ty thành Đông đã đến từ sớm, ngay khi đợt cứu viện đầu tiên tới, tất cả hai mươi người, trong đó 11 người mua hạt dưa, bảy người mua muối đậu, sáu người mua kẹo hồ lô.

Mình cần hạt dưa có đến tám hạt bị đắng.

Phi, gian thương!

Sau khi tan cuộc, chỗ chiến đấu trở nên hỗn độn, ai bị thương nhẹ thì được bang hội mình mang đi, tử thi thì bỏ lại.

Nha dịch phụ trách giải quyết hậu quả, lấy được ba chiếc xe ngựa đem thi thể mang đi, việc này coi như xong.

Đám dân chúng đã mất, đám lái buôn bán sạch hàng, triều Đại Lê lại tăng thêm một chút GDP.

Phần lớn người đã chết là lưu dân lao động ngoại lai, đều là lưu manh, chết rồi cũng sẽ không có đến một người khóc tang.

Bến tàu Vận Hà nhộn nhịp, rõ ràng bọn họ đã đến, sau một trận ẩu đả, bọn họ lại giống như cho đến bây giờ cũng chưa từng đến đây.

....

Tần Hà nhe răng trợn mắt quay trở về, trong miệng hơi có chút khó chịu, vỏ hạt dưa mắc ở kẽ răng.

Đầu lưỡi biết mắc ở đâu, nhưng tay cậy thế nào cũng không thấy ra.

Thấy bên đường có một bụi mận gai, vội vàng chạy đến bứt một cây gai làm tăm.

Cảnh này cũng không khiến cho người khác chú ý, nhưng lại khiến cho một gã sai vặt áo xanh từ đối diện đi sượt ngang qua Tần Hà nhíu mày.

Trong một tiệm trà cách đó không xa, một tên đao khách ngửa đầu uống cạn nước trà, sau đó tính tiền rồi đi.

Càng xa hơn, một ống kính dài lặng lẽ thu lại vào trong cửa sổ.

“Dáng vẻ hăn nhe răng làm gì có chút bộ dáng nào của cao thủ, giống như một con chó.” Trong phòng, nữ tử áo xanh lắc đầu, đặt ống kính dài xuống, hai mày nhíu chặt.

“Sư tử, thợ thiêu thi cũng là dân chúng nghèo khổ, Thánh giáo chúng ta cũng không thể tổn thương người khác như vậy.” Nữ tử áo trắng cầm lấy ống kính dài, mắt hạnh hơi giận.

“Phi Ngự Vệ điều động, chắc chắn là dò xét được Hình Nô đi đến lò hỏa táng.”

“Nhưng vấn đề là ở chỗ, tối hôm qua lò hỏa táng gió êm sóng lặng, Hình Nô đi đâu, từ trước đến nay tên đao phủ này đi đến đâu đều giết đến đấy.” Nữ tử áo xanh không để ý đến nữ tử áo trắng, tự mình phân tích.

“Suýt nữa, Hình Nô có mặt đến đâu cũng chỉ là một người, hai nắm đấm khó địch lại nổi bốn tay, có lẽ hẳn ta vốn không đi đến lò hỏa táng, mà là giả thành một cái thương nhân lại tiếp tục ẩn nấp nha.” Nữ tử áo trắng tiếp lời.

“Có thể a.” Nữ tử áo xanh gật gật đầu.

Những hình ảnh tương tự cũng đang không ngừng xảy ra ở xung quanh lò hỏa táng thành Đông, khiến cho bao nhiêu ánh mắt trong tối ngoài sáng đều chú trọng lại.

Mặc dù Tần Hà không nhìn thấy người, nhưng cũng cảm thấy sự chú trọng này.

Rất rõ ràng, hôm nay cẩn thận, không đi bãi tha ma là đúng.

Chỉ với việc tiễn đưa đi một con xà tiên trăm năm, một tên đao phủ đệ nhất của Địch Lỗ, Địch Lỗ sao có thể từ bỏ ý đồ?

Nhìn một chút gió êm sóng lặng, cũng không phải vì sợ, chỉ là thích an nhàn.

....

Trở về lò hỏa táng chịu đựng một ngày, trong lúc đó đi xem qua Lý Qua Tử một lần.

Trời sẩm tối, thi thể đến.

Tất cả hai mươi bộ thi thể.

Tổ ba người nhân vật phản diện vẫn giác ngộ thấp y như trước đây, chỉ phân cho Tần Hà một bộ.

Tần Hà vẫn là nhìn.

“Đương!”

Một tiếng chiêm vang.

Phòng thiêu thi theo thứ tự đóng cửa khóa lại, một ngày làm việc lại bắt đầu.

Tần Hà xốc vải liệm lên nhìn xuống.

Hoắc nha, duyên phận.

Lại là một trong những tên bị đánh chết trong cuộc ẩu đả của Tam Giang bang và Tào Hà bang lúc ban ngày.

Người chết khoảng chừng hai mươi tuổi, đúng vào tuổi thanh niên trai tráng, thân thể rắn chắc, tay mọc đầy chai, xem ra chính là một tên kiếm sống giỏi giang trên mặt nước.

Hai tròng mắt lồi cả ra, không biết là chết như thế nào.

Đốt giấy để tang, nước sạch tẩy thi.

Kiểm tra một chút, thế mà Tần Hà lại không tìm thấy một vết thương nào rõ ràng trên thân thi thể.

Người chết không nhắm mắt là rất xui xẻo, đoán chừng là vì vậy nên mới bị đưa đến lò hỏa táng.

Trầm ngâm suy nghĩ, Tần Hà cởi trang phục người chết ra.

Xem xét, hay lắm!

Trứng nát!

Hai lòng đỏ trứng rớt ra khỏi tổ chim, đều rớt vào trong ống quần rồi.

Đòn đá âm!

Tương đối hung ác, không chỉ khiến trứng nát, bắp đùi rõ ràng còn bị gãy xương.

Tám chín phần mười là do cường giả nội kinh đá ra.

Khó trách tròng mắt lồi cả ra ngoài, là bị sổng sờ đau chết a!

“Không coi trọng, không coi trọng a.” Tần Hà cạ lờ, trực tiếp lắc đầu.

Tìm được vết thương thì dễ làm, Tần Hà nhào bột mì làm hai trái trứng treo vào lại cho hấn ta, lại khâu lại tổ chim cùng mí mắt, coi như đã xử lý xong thi thể.

Chuyên thi thể vào lò, niệm vài câu với thi thể, nhóm lửa đốt than đá, thông gió đốt xác.

Thi thể rất yên tĩnh, oán khí cũng không nhiều, chỉ là có một đôi mắt trừng đến dọa người.

Nửa đêm canh ba, thi thể từng tắc thành tro.

Chiếu bóng biểu diễn, Tần Hà biết được thân phận người chết.

Người chết tên là Trịnh Lão Tam, lại là một người ngay cả một cái tên đứng đắn cũng không có.

Đương nhiên, xuất thân thì không cần phải nói, nhà nghèo khó, nhưng hẳn ta lại không phải là lưu dân, mà là con nhà suy bại ở bản địa, thời thiếu niên từng làm không ít chuyện trộm cắp, về sau gia nhập Tào Hà bang, trở thành một tên thuyền thủ.

Đi theo nhà thuyền vào nam ra bắc, làm dần dần, làm thành tiểu bá đầu, trông coi bốn năm tên thủ hạ.

Kịch chiếu bóng biểu diễn cuộc sống như vậy đối với Tần Hà mà nói, thật ra tương đối nhàm chán.

Đây là kiểu cuộc đời điển hình của dân thường suy bại triều Đại Lê, không có năng lực, cũng không có gì xuất sắc.

Cuộc sống của Trịnh Lão Tam chính là chạy thuyền, nhận bạc, đánh cược xúc xắc, uống rượu có kỹ nữ hầu, bình thường nếu có mâu thuẫn với những bang phái khác thì đánh nhau gì đó.

Không phải người tốt lành gì, nhưng cũng không tính là quá xấu, cho đến hôm nay bị người ta đá một đòn âm đá chết.

Mặc dù cuộc đời trải qua của Trịnh Lão Tam không có gì đặc sắc, nhưng một đoạn hình ảnh bên trong kịch chiếu bóng không liên quan gì đến Trịnh Lão Tam lại gợi lên sự hứng thú của Tần Hà.

Ở trong kịch chiếu bóng của Trịnh Lão Tam, không ngờ rằng hẳn lại thấy được Binh bộ tả thị lang Liễu Trường An Liễu đại nhân cải trang, lén lút lút lút.

Địa điểm là ở phố Linh An, chỗ đó là đoạn đường mà Trịnh Lão Tam phải đi qua khi về nhà.

Phố Linh An là một nơi rất tàn lụi, vài năm trước đây mật thám Địch Lỗ giết hơn phân nửa người trong phố, những năm

qua liên tiếp truyền ra lời đồn nơi đó nháo quỷ, còn có người trông thấy thi biến qua lại ở nơi đó.

Mỗi lần Trịnh Lão Tam đi ngang qua đều là kinh hồn bạt vía, chưa từng dám dừng lại lâu dù chỉ là phút chốc.

Đường đường Binh bộ tả thị lang, quan to tam phẩm triều đình, không có việc gì cải trang chạy đi đâu, trong này nếu không có chuyện gì đó, Tần Hà dám như Trịnh Lão Tam, trực tiếp vỗ trứng.

Nhưng mà Tần Hà cũng chỉ là bị gọi lên lòng hiếu kỳ mà thôi, cũng không có ý định gì khác.

Hung, dân chúng khổ, vong, dân chúng cũng khổ.

Cho dù là hậu thế khoa học kỹ thuật bùng nổ, cuộc sống dân chúng vẫn khó khăn.

Vĩnh viễn không đổi.

Mình chỉ là một tên thợ thiêu thi, lo chuyện bao đồng làm gì.

Thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Bè lũ xu nịnh, tranh giành hỗn loạn, chẳng có ai chịu ngưng nghỉ, bao nhiêu triệu đại mưa gió, ngàn năm một cái chớp mắt, thoáng qua như mây khói.”

Tần Hà nhìn người khoác áo choàng đen dần dần biến mất, càng ngày càng cảm thấy đây không phải là một cái hệ thống, mà là một tồn tại chân thật.

Đôi khi hứng thú, người khoác áo choàng đen sẽ bình luận người chết vài câu, khi không có hứng thú gì, thì sẽ nói vài câu linh tinh, cũng chẳng thành văn, bắn đại bác cũng không liên quan đến người chết.

Còn thông tin về người khoác áo choàng đen, trước mắt gần như vẫn là không, chỉ biết là hắn ta đến từ một nơi gọi là “Thâm Uyên”.

Vài ngày trước còn mở miệng vàng nói với Tần Hà một câu: “Khi người nhìn chăm chú vào vực sâu, vực sâu cũng đang chăm chú nhìn người.”

Không biết đây là chỉ điểm, hay vẫn là cảnh cáo.

Trở lại chuyện chính, suy đoán như vậy khẳng định là chẳng có kết quả gì, sau này như thế nào hẵng nói tiếp.

Đối với Tần Hà mà nói, trước mắt, phần thưởng vẫn là quan trọng nhất.

Phần thưởng: Đá lửa.

Chương 29 – Hai bên bất hòa

Đá lửa: Đây là một khối đá lửa đến từ Thâm Uyên, có thể dùng để tồn trữ môi lửa.

Trước mắt tồn trữ: Lửa Thâm Uyên, đây là ngọn lửa phổ thông nhất ở Thâm Uyên.

Tần Hà xem xét, vui mừng quá đỗi, đá lửa có thể tồn trữ môi lửa, bảo vật a.

Đốt xác thì dựa vào cái gì?

Lửa a!

Lửa của than đá cũng đã tính là mạnh, nhưng để đốt cháy hết một bộ thi thể cũng phải tốn thời gian chừng nửa ngày.

Nếu như ngọn lửa đến từ Thâm Uyên này có thể tăng tốc độ đốt xác, vậy thì quá tốt rồi.

Tần Hà rất tin tưởng thứ này, đồ vật đến từ Thâm Uyên chưa từng có thứ nào khiến mình thất vọng cả, mặc dù ngọn lửa đến từ Thâm Uyên này chỉ là ngọn lửa phổ thông nhất, nhưng chắc chắn mạnh hơn ngọn lửa đang cháy trong lò hỏa táng kia.

Tâm niệm khê động, đá lửa xuất hiện trong tay Tần Hà.

Đây là một viên đá tròn màu đen, to bằng trứng ngỗng, trên đó có một hoa văn hình ngọn lửa màu đỏ nhạt.

Đá lửa vừa vào tay, trong lòng hắn đã rõ phương pháp sử dụng.

Bắn ra một chút nội kình, hoa văn hình ngọn lửa ngay lập tức hóa thành một đám lửa nhỏ rơi vào lò thiêu thi.

“Phù!”

Tiếng bùng cháy vang lên, ngọn lửa đỏ nhạt nhanh chóng lan ra, nuốt hết ngọn lửa màu vàng vốn có, thay thế nó.

Nhiệt độ lò thiêu thi trong nháy mắt tăng lên một bậc, sóng nhiệt ập vào người.

Di cốt của Trịnh Lão Tam chưa hoàn toàn hỏa táng thành tro cũng tăng tốc độ đốt cháy rõ rệt.

“Tốt!”

Tần Hà mặt mày hớn hờ.

Nhiệt độ lửa này còn cao hơn một bậc so với lúc toàn lực kéo đẩy ống bễ thông gió, tốc độ đốt xác ít nhất có thể tăng thêm ba thành, nếu như thông gió, tốc độ còn có thể nhanh hơn.

Điều này đối với Tần Hà mà nói, quả thực là thần trợ.

Nhiệt độ lò cao, đốt xác nhanh là một phần, tiêu hao than đá cũng có thể giảm xuống, than đá tiết kiệm được hoàn toàn có thể đốt thêm một ít thi thể, còn không khiến cho người khác phát hiện ra đầu mối.

Chỗ tốt quả thực là rất nhiều.

Khuyết điểm duy nhất chính là, ngọn lửa này dùng xong nhất định phải thu hồi, nếu không lửa tắt thì sẽ không có nữa.

Đợi hài cốt Trịnh Lão Tam hoàn toàn hóa thành tro, Tần Hà cầm đá lửa đến gần ngọn lửa, thu hồi một tia lửa.

Nhân lúc còn nóng xúc lên tro cốt bên dưới, phát hiện đốt rất sạch sẽ, cơ bản không có khối xương cốt lớn nào còn sót lại, không giống trước kia, xương cốt lớn một chút phải dùng xẻng đập nát mới có thể bỏ vào thùng, rất khó đốt hết.

Phản thưởng như vậy, đương nhiên Tần Hà là một trăm cái hài lòng.

Nhân phẩm bùng phát mạnh a.

....

Hình Nô đột ngột xuất hiện, gió thổi mây phun.

Thăm dò ngoài sáng không đáng sợ, âm thầm trào dâng mới hiểm nguy.

Ngày hôm sau, đêm khuya gió lớn, nhìn xuống kinh thành đen kịt một màu, chỉ thấy vài ánh lửa chập chờn yếu ớt, đó là binh sĩ tuần đêm.

Gió đêm thổi qua ngọn cây cùng góc tường, phát ra tiếng “ô ô” giống như quỷ gào.

Yêu ma quỷ quái ẩn núp trên khắp các con đường tùy thời xuất động, lượn lờ bên ngoài ánh lửa tuần đêm.

“Đương!”

Một bóng người xẹt qua nóc nhà, đập rơi một mảnh gói vỡ.

“Ai?”

Binh sĩ tuần đêm bị kinh động, hét to một tiếng.

Khoang loang loang mười mấy thanh bảo đao ra khỏi vỏ, nhanh chân vây lại.

Người cầm đầu mặc giáp sắt, khoác áo choàng phi ngư màu lục, trên mặt có một vết sẹo, lại là một quan Tổng kỳ Phi Ngư Vệ.

“Meoo..”

Soi đèn lồng qua, chỉ thấy ở góc tường có một con mèo đen ngồi đó, hai mắt lóe màu lục đang nhìn chăm chăm đám người.

“Tổng kỳ đại nhân, là con mèo.”

“Hừ, đám súc sinh này, luôn thích tạo ra một vài tiếng động, đáng chết!”

Ánh mắt quan Tổng kỳ mặt sẹo lạnh lẽo, vung đao hung ác chém xuống, tú xuân đao như tia chớp bắn ra, chém mèo đen thành hai khúc, thế đao mạnh mẽ không ngừng khảm vào trên mặt tường đá phía sau, kinh lực cực mạnh, khiến ánh mắt của đám binh sĩ lộ ra vẻ kinh hãi.

“Tiếp tục tuần tra.”

“Vâng!”

....

Một cái sân nhỏ ở ngoài vài dặm.

Bóng đen rơi vào trong nhà, phát ra một tiếng vang nhỏ.

“Khẩu lệnh!”

Trong bóng tối truyền ra một tiếng quát khê.

“Dưới núi Bạch Đầu.”

Bóng đen trầm giọng nói một câu, chậm rãi gỡ xuống khăn đen trên mặt, lộ ra một khuôn mặt vàng như nến.

Nếu có quan lại triều đình ở đây, nhất định sẽ ngạc nhiên hô lên, Binh bộ tả thị lang, Liễu Trường An.

“Tả Mã đại nhân, Hữu Mã đại nhân đợi ngài đã lâu.” Trong bóng tối lại truyền ra tiếng nói.

Liễu Trường An gật đầu, đi đến cửa chính khê đẩy cửa phòng ra.

Trong phòng, tám chín cặp mắt ngay lập tức tụ lại, trong đó có một vị tráng hán đang ngồi, râu quai nón, mắt như chuông đồng, miệng mũi vuông vức, hông cài trọng đao, mặt có ngàn trượng sát khí, đáng chú ý nhất chính là đầu của hắn ta, phía trước cạo bóng loáng, nhưng ở phía sau lưng lại có bảy tám bím tóc mảnh như đuôi chuột, phần tóc còn lại giống như đồng tiền.

Hiển nhiên là Kim tiền thủ vĩ Dịch Lỗ.

(Thủ vĩ: nghĩa là đuôi chuột)

“Hôm nay Thị lang đại nhân tới trễ.” Tráng hán thủ vĩ trầm giọng nói, rõ ràng hơi bất mãn.

“Trên đường có chó săn Phi Ngư Vệ chặn đường, khiến chư vị đợi lâu.” Liễu Trường An chấp tay, chậm rãi tiến về cái ghế bên cạnh tráng hán ngồi xuống.

Trong phòng, lấy hình dạng tóc chia làm hai phái, một phái là kim tiền thủ vĩ, ánh mắt từng người nham hiểm hung ác, khuôn mặt bất thiện. Một phái khác là người Hán tóc đội quan, khuôn mặt thì bình thường hơn nhiều, chỉ là nhân số ít, chỉ có hai ba người.

Hai phái chia ra, phân biệt rõ ràng.

Tráng hán thử vĩ đứng lên, thân thể to như cột điện rất có lực áp bách, ồm ồm nói: “Vài ngày trước Liễu Thương chết không rõ ràng, bây giờ Hình Nô lại mất tích, A Kỳ Na đại nhân vô cùng bất mãn, chúng ta cần thiết phải có hành động.”

“Hành động gì?” Liễu Trường An hơi rướn mày, nhìn về tráng hán thử vĩ.

Tráng hán thử vĩ mỉm cười, nói: “Cướp chiếu ngục.”

“Cái gì?”

Liễu Trường An biến sắc, cả kinh nói: “Không thể, trước mắt thế cục không rõ, nhất động không bằng nhất tĩnh.”

“Tĩnh?”

Trên mặt tráng hán thử vĩ lộ ra vẻ kinh thường, nói: “Liễu Thương đã chết lâu như vậy, Thị lang đại nhân cũng đã yên lặng bấy lâu rồi, hiện tại Hình Nô mất tích, người còn muốn tĩnh?”

“Điều tra cần thời gian.”

Liễu Trường An cắn răng giải thích, đồng thời trong lòng nổi lên một trận tức giận mãnh liệt.

Bọn dã nhân đến từ rừng sâu núi thẳm này, ngoài việc gây ra hỗn loạn, tàn sát người vô tội, cái gì cũng không giúp được.

Hỗn loạn?

Lúc này đại quân Bát bộ còn chưa có nhập quan, hỗn loạn kiểu này chẳng có ý nghĩa chút nào.

Chúng chỉ có thể từng giây từng phút nhắc nhở Lê Đình không ngừng tăng cường phòng bị, tự tăng thêm độ khó khi mình thu thập tình báo.

Một phần tình báo có thể giúp hai bên quan ngoại chiến thắng một trận chiến tranh, so với việc một vài người tầm thường ở Kinh thành chết đi có tác dụng hơn nhiều.

Nơi những kiêu binh hãn tướng này thích hợp nhất phải là chiến trường, chứ không phải mai phục trong trung tâm đế quốc.

“Vậy Thị lang đại nhân cứ tiếp tục làm tốt việc điều tra của người đi, đừng sĩ Đại Kim chúng ta sẽ tự có phương pháp làm việc của đừng sĩ Đại Kim.” Đại hán thử vĩ hí hí mắt, sát khí trong mắt lập tức như hóa thành thực chất.

“Nhưng ta đã truy theo dấu hung thi đã tấn công Liễu Thương rồi, không quá ba ngày sẽ có kết quả.” Liễu Trường An không muốn mặc kệ bọn họ hành động thiếu suy nghĩ, trực giác nói cho hắn biết, Hình Nô im hơi lặng tiếng mất tích tuyệt đối không phải là bình thường.

“Vật chết cấp độ kia bắt được có thể tra ra cái gì, danh xưng Hình Nô thế nhưng là do Đại vương ban cho, nếu là có nửa điểm sơ xuất là do trách nhiệm của ta và người, hẳn là người phải biết hậu quả là gì?”

Liễu Trường An còn muốn thuyết phục, lại bị tráng hán thử vĩ trực tiếp cắt ngang, “Ta đã quyết định lần hành động này, đây cũng là ý của A Kỳ Na đại nhân, Thị lang đại nhân không cần nhiều lời.”

Sắc mặt Liễu Trường An lúc xanh lúc đỏ, tức giận nói: “An Ba Cốc, đây là người tự ý hành động, người sẽ vì sự lỗ mẫn của mình trả giá thật lớn.”

“Không nhọc Thị lang đại nhân lo lắng, bất kể kết quả như thế nào, An Ba Cốc ta sẽ một mình gánh chịu, hội nghị kết thúc, Thị lang đại nhân đi mạnh khỏe, không tiễn.” Tráng hán thử vĩ mang theo vẻ trêu tức.

“Người... Người sẽ hối hận!”

Liễu Trường An tức giận đến lồng ngực phập phồng, nhưng cũng không thể làm gì, đành phải dẫn theo bè phái này của mình sập cửa rời đi.

“Hừ, Nam man tử, bọn chuột nhắt!”

Tráng hán thử vĩ lạnh lùng khịt mũi, chậm rãi xoay người, hướng về phía đám kim tiền thử vĩ còn lại trong phòng, trong mắt dần dần hiện ra sự khát máu, “Các huynh đệ Địch Lỗ, tối hôm nay, chúng ta hãy giết sáng khoái.”

Trên mặt đám kim tiền thử vĩ lộ ra sự hưng phấn cùng khát vọng tàn sát.

Từ hành động lần trước, đã qua chừng ba tháng, đều là do Liễu Trường An áp chế.

Hôm nay, rốt cuộc lại có thể hành động lần nữa.

Chém giết, chém giết!

Khiến cho cả Kinh thành run rẩy phủ phục ở dưới chân, để cho nỗi sợ hãi bao phủ mỗi một tên Nam man tử.

Máu hiếu chiến, đang sôi trào, đang bốc cháy.

Chương 30 – Không giảng võ đức

Sau một mật lệnh, đám kim tiền thủ vĩ phân tán rời đi.

Không qua bao lâu, mỗi hướng trong Kinh thành đều liên tiếp truyền đến tiếng kêu thảm thiết, còn bùng bùng cháy lên lửa lớn.

Phi Ngư Vệ cùng Văn cảnh Binh mã ty thành Đông xuất động, bỏ đi khắp nơi.

An Ba Cốc đứng trên nóc nhà, trên mặt lộ ra nụ cười đã đạt được âm mưu.

Hắn ta không biết văn thao võ lược, lại trời sinh biết đánh trận, bởi vì đánh trận cùng đi sẵn là có cùng một nguyên tắc.

Khi người muốn lấy được con gấu con, thì phải nghĩ cách để gấu lớn rời đi.

Thấy thời cơ đã đến, An Ba Cốc nâng trọng đao lên, đi về phía chiếu ngục Phi Ngư Vệ Phủ ti trấn Bắc.

Hình Nô mất tích, khả năng lớn nhất chính là đang ở chiếu ngục Phi Ngư Vệ.

Điều hổ ly sơn, tiến nhanh xuất nhanh, lại đánh úp bất ngờ cướp lấy người.

“Ai?”

Rẽ vào lối tắt, vừa vịn dụng phải một đội binh sĩ.

Người dẫn đầu mặc giáp sắt, khoác áo bào phi ngư màu lục, trên mặt có một vết sẹo, rõ ràng là tên quan Tổng kỳ mặt sẹo lúc trước.

“Chỉ bằng các ngươi, còn không có tư cách hỏi ta là ai.”

Trên mặt An Ba Cốc lộ ra nụ cười tàn nhẫn, tia khát máu trong mắt đột nhiên bùng lên.

“Là mật thám Địch Lỗ!”

Quan Tổng kỳ mặt sẹo vừa nhìn, vội vàng rút đao.

Nhưng mà không đợi hắn ta rút tú xuân đao ra hết, một thanh trọng đao màu đen đã lập tức lao đến, nhanh chóng phóng to ngay trước mắt hắn ta.

“Phốc!”

“Bành!”

Trong nháy mắt, trọng đao xuyên thẳng qua đám người, hung hăng khảm vào trên nền đá.

Máu tươi, nội tạng vụn lập tức bắn đầy một mảng tường, xoạt xoạt mười mấy bộ thi thể ngã xuống đất, toàn bộ cắt thành hai khúc.

Quan Tổng kỳ mặt sẹo ngã trên nền đất, lần đầu tiên hắn ta nhìn thấy đế bàn chân của chính mình, cùng với vết cắt bằng phẳng trên tú xuân đao cùng áo thiết khải giáp kia.

Mấy giây hấp hối cuối cùng, hắn ta bỗng nhớ đến con mèo đen nọ.

....

An Ba Cốc rút lấy trọng đao ra, liếm liếm vết máu trên lưỡi đao, sự tàn nhẫn trong mắt càng dọa người.

Giờ khắc này, kinh thành đã hoàn toàn lâm vào khủng hoảng.

Thế cục hỗn loạn, không có ai biết rốt cuộc là có bao nhiêu kẻ tặc đang gây rối.

Rất nhanh, một đội binh sĩ cứu hỏa xách theo thùng nước xuất hiện ngay trước mặt An Ba Cốc.

Gió tanh mưa máu qua đi, thi thể đầy đất.

Chỉ còn sót lại một tên binh sĩ cuối cùng bò lết kêu thảm chạy trốn, thảm cảnh như Địa ngục khiến hai chân hấn ta hoàn toàn không nghe theo sai khiến nữa.

An Ba Cốc cũng không hề vội vàng, cười gằn vác trọng đao đâm máu từng bước từng bước tới gần.

“Con mỗi, toàn thành đều là con mỗi.”

An Ba Cốc hết sức hưởng thụ nỗi sợ hãi của con mỗi, rất nhiều năm trước ở đất Liêu, hấn ta đã từng một mình giết sạch hơn 3000 dân chúng toàn thành trong một đêm.

Sự tuyệt vọng của con người trước khi chết, tiếng kêu rên, đến giờ vẫn khiến hấn phải hồi tưởng lại.

Mà Kinh thành tối nay, lại khiến hấn tìm được cảm giác đó một lần nữa.

Ở một trạch viện bên cạnh, đằng sau cửa sổ, có một đôi mắt sợ hãi rụt lại.

An Ba Cốc dừng lại, quay người một chân đá văng cửa chính trạch viện ra.

Ngay sau đó bên trong truyền ra tiếng cầu xin tha thứ cùng tiếng kêu thảm thiết.

Tất cả mười ba người già trẻ trong phòng đều bị giết sạch, ngay cả chó cũng không tha.

Một chiếc mũ mao bông nhiên phi từ trên trời xuống, găm vào đầu hấn ta, “răng rắc” một tiếng lại bay đi.

Đầu binh sĩ biến mất, thi thể “bịch” một tiếng ngã xuống đất.

Phi mũ hái đầu, gọi là huyết tích tử.

Là ám khí đặc biệt của mật thám Dịch Lỗ, trong vòng trăm bước lấy đầu người như lấy đồ trong túi.

Nó lấy da làm túi, bên trong giấu dao sắc, điều khiển cơ quan, khi sử dụng thì nhân lúc người ta không để ý, túi trùm đầu, cơ quan kích hoạt, cắt lấy thủ cấp, kinh khủng ác độc.

“A a a...”

Kinh thành rộng như vậy mà tiếng kêu thảm liên tiếp không ngừng, lửa cháy bùng bùng, cả tòa Kinh thành đều đang run

rầy sợ hãi.

Binh sĩ vô dụng, Phi Ngự Vệ cũng lâm vào hỗn loạn.

Vương triều lộ rõ sự suy yếu.

An Ba Cốc càng giết càng hưng phấn, cả khuôn mặt đều tràn đầy sự vận vẹo điên cuồng.

Những nơi hắn ta đi qua, chắc chắn không còn người sống sót, không có ai địch lại hắn ta, dù là tinh nhuệ của Phi Ngự Vệ.

Chẳng bao lâu, hắn ta đã đến cửa chiếu ngục Phủ ti trấn Bắc.

Liềm môi, quơ trọng đao vọt vào như gió lốc.

“Ai?!”

“Là Địch Lỗ!”

“Phòng ngự, phòng ngự!”

“A!!”

Tiếng kêu sợ hãi, tiếng hét thảm thiết lại vang liên liên tiếp lần nữa.

Thời gian chừng nửa nén hương, An Ba Cốc lại vọt ra như gió cuốn, tung người lên xuống vài lần, biến mất ở trong màn đêm, tiếng cười điên cuồng vọng lại:

“Ha ha ha, Phi Ngự Vệ, một đám vô tích sự!”

Ba tên Thiên hộ khoác áo bào đỏ toàn thân nhuốm máu đuổi theo ra cửa, vẻ mặt khó coi giống như là ăn phải “cót”.

Đường đường là chiếu ngục Phi Ngự Vệ Phủ ti trấn Bắc, lại bị mật thám Địch Lỗ một người giết vào giết ra.

Vô cùng nhục nhã!

Nhưng mà kẻ một mình đi ra, An Ba Cốc, sau khi thoát khỏi sự truy kích, thì trên vẻ mặt không khỏi có thêm vài phần ngưng trọng.

Hình Nô không ở trong chiếu ngục.

Lướt qua tường thành cao cao, An Ba Cốc đi về hướng đông.

Chiếu ngục không có, lò hỏa táng thành Đông chính là manh mối cuối cùng.

Vượt nóc bằng tường, đạp liễu hành phong, dừng thấy An Ba Cốc lực lưỡng tựa như một tòa tháp sắt, khinh công lại không hề kém chút nào, được coi là Ba Đồ Lỗ của Dịch Lỗ.

Vì sao gọi là Ba Đồ Lỗ, nó có ý là dừng sĩ.

Dịch Lỗ xuất thân từ rừng rậm bát ngát, lấy săn sắt và đánh cá mà sống, tàn nhẫn đọ dừng thành tính, có thể được mọi người cùng đề cử làm dừng sĩ Ba Đồ Lỗ, giá trị võ lực tuyệt đối là cực cao.

Rất nhanh, An Ba Cốc đã đi đến gần lò hỏa táng.

Từ xa nhìn lại, lò hỏa táng đang bốc lên cuộn cuộn khói đen do đốt xác, ở dưới gió đêm, chúng giống như là con rắn đang vặn vẹo.

Đang chuẩn bị ra tay bỗng nhiên nghe thấy chuông bò bên cạnh có âm thanh.

Tập trung nhìn kỹ giống như là có người, đang ngồi xổm phía dưới một con bò, vai nhún nhún không biết là đang làm cái gì.

Hung quang lóe lên trong mắt An Ba Cốc, đương nhiên nếu đã gặp phải, thì đó chính là do số mệnh của người không tốt.

“Những nơi đi qua gà chó không tha” là nguyên tắc của hắn ta, mà An Ba Cốc là một người cực kỳ có nguyên tắc, đừng nói người, chính là bò ở đây cũng đều phải chết.

Bước nhanh về phía trước, An Ba Cốc chém qua một đao.

“Bình!”

“Bang!”

“Sru!”

“Bành!”

Đao quang kiếm ảnh trong chốc lát, cảnh tượng đối phương bị chém thành hai khúc trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

Ngược lại người kia lại đứng lên, trong tay cầm một cái xẻng, ngạc nhiên chỉ vào đao trong tay mình, sợ hãi kêu: “ĐM, chẳng phải là mượn một bát sữa bò thôi à, phải dùng đao lớn như vậy lại còn đánh lén à? Người có giảng võ đức hay không?”

An Ba Cốc không hiểu võ đức mà đối phương nói đến là cái gì, hỏi một câu “Người là ai”, còn chưa đợi được câu trả lời đã thất khiếu chảy máu, ngã “bịch” xuống đất bỏ mình.

Hắn ta nằm mơ cũng không nghĩ đến, bản thân mình sẽ bị một cái xẻng sắt dẹt đập chết.

Đao thương kiếm kích búa rìu câu xiên, roi giản chùy trảo đinh ba côn giáo gậy quả xích chùy.

Mười tám loại binh khí hắn đều đã từng thấy, nhưng chính là chưa từng thấy xẻng sắt.

Chương 31 – Cái chết của Hữu Mã

Tần Hà nhìn bát sữa bò trong tay bị hắt đi chỉ còn lại một nửa cùng với xẻng sắt bị đập vỡ, đầy đầu toàn là dấu hỏi chấm.

Hắn còn đang vất lấy sữa bò đây, hay lắm, một cây đao lao xuống liền chém, thiếu chút nữa bị gọt mất cái mũi.

Cũng quá là không giảng võ đức.

Nhìn kỹ lại, là một tên đầu trọc, lại nhìn kỹ hơn, con mẹ nó chứ, sau đầu là mấy túm kim tiền thử vĩ.

Hóa ra là mật thám Địch Lỗ à.

Tần Hà rất kinh ngạc, đây là sao?

Là bị phát hiện trốn đến nơi này?

Nhưng nhìn bốn phía, cũng chỉ có một người này, mật thám Địch Lỗ bưu hãn như vậy sao?

Lại nhìn về phía trọng đao kia, rộng một thước dài sáu thước, sống đao dày cỡ ba ngón tay, trông rất chân động thị giác.

Tần Hà rút ra múa may hai cái, vẫn rất tiện tay, mạnh hơn không chỉ một vạn lần so với cái xẻng rách nhẹ tênh này.

Liếc nhìn chút sữa bò trong tay rồi lại nhìn xuống thi thể trên mặt đất, Tần Hà quyết định uống sữa bò vào trong bụng.

Liếm liếm khoe miệng, mùi vị không có hăng nồng như lần trước.

Không rảnh bình phẩm nhiều, Tần Hà cất bát, cống thi thể, nhặt trọng đao lên, bóng dáng hơi hơi vắn vẹo một chút đã hòa thành một thể với bóng đêm, chỉ còn lại một bóng mờ rất nhạt rất nhạt.

Nếu người thường mà trông thấy, rất dễ lầm tưởng là do hoa mắt.

Đây là Thuật dạ ẩn nhận được vài ngày trước.

Thuật dạ ẩn: Khi người giấu mình vào trong đêm tối sẽ được bóng đêm che chở, người trở thành một u linh, tựa như một tồn tại vô hình.

Tần Hà mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, đi hết sức cẩn thận.

Trong lòng nghĩ thầm, sau này nếu không có chuyện gì không thể tùy tiện đi ra ngoài, đám mật thám Dịch Lỗ này cũng quá đáng sợ.

Đến bữa một tên cũng mạnh như thế sao?

Vậy nếu là đến một đám, sợ là đỡ không được a.

Vẫn phải tiếp tục cầu.

Dù người mạnh đến đâu, luôn có ai đó mạnh hơn người, cẩn thận chạy được vạn năm thuyền.

Đi thẳng trở về lò hỏa táng, cũng không gặp tên mật thám Dịch Lỗ nào khác, lò hỏa táng cũng hoàn toàn yên tĩnh.

Tần Hà nhảy lên trên mái, mở nắp ống khói ra về đến phòng thiêu thi.

Tiếp đó đương nhiên là mở lò đốt xác.

Vừa có thể hủy thi diệt tích vừa lại được nhận thưởng, có sao mà không làm.

Lần đầu tiên đốt mật thám Dịch Lỗ, có khả năng có thể nhận được một phần thưởng không tệ.

Tẩy thi tinh thân, chuyển thi thể vào lò.

Tần Hà lấy ra vài tang, lại cất đi, cái tên kim tiền thử vĩ này quá đáng ghét.

Hôm nay phá lệ, không đeo tang.

Tần Hà chính là một người không có nguyên tắc như vậy, thật ra hẳn với Từ Trường Thọ là cùng một loại người, mọi chuyện chỉ cần vui vẻ, chỉ là Từ Trường Thọ thích kết bạn, còn hẳn thì thích an nhàn.

Nhóm lửa đốt than đá, mở lò đốt xác, lấy thêm đá lửa ra, cuồn cuộn thổi thông gió.

Thanh tiền độ đốt xác BUFF đầy, nửa canh giờ đã đem thi thể An Ba Cốc to như cột điện đốt thành tro bụi.

Tính toán thời gian một chút, trước hừng đông đốt hết là không thành vấn đề, liền lại đem thanh trọng đao kia cũng ném vào lò thiêu thi.

Sau khi nung đỏ thì lấy ra, dùng chày đập nát xương gỗ gõ đập đập, dần dần đánh ra một cái xẻng sắt vô cùng xấu xí.

Xem một chút, Tần Hà cảm thấy hơi cay mắt.

Nghề nghiệp cả ngàn, có kỹ thuật chuyên môn, thứ này phải có người chuyên nghiệp trong nghề mới có thể làm được.

Dem phôi xẻng ném qua một bên, dự định sau khi trời sáng thì đi tiệm thợ rèn một chuyến.

“Đương!”

Một tiếng trống canh, canh năm, phía đông đã nổi lên ánh sáng bạc.

Thi thể An Ba Cốc cũng đã hoàn toàn cháy hết.

Màn sương xám trắng rơi xuống, rồi bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được cuộc đời An Ba Cốc.

Lập tức cảm thấy lòng tự tin của mình được khôi phục không ít.

Thì ra không phải là mật thám phổ thông, mà là Ba Đồ Lỗ có danh tiếng của Dịch Lỗ.

Chẳng trách mạnh như vậy.

Nếu như mật thám Dịch Lỗ đều mạnh như thế, đã sớm thống nhất thiên hạ rồi.

An Ba Cốc xuất thân từ một bộ lạc gia đình, tàn nhẫn đơ dĩnh, mười ba tuổi đã vang danh bên ngoài, sau được thủ lĩnh Dịch chiêu thu, gia nhập đại quân Bát bộ, lập nhiều chiến công, lên chức Tá lĩnh Ba Nha Lạt.

Sau khi lên chức, hung tính của An Ba Cốc càng bành trướng, giết người vô nhân tính, động một chút đã giết cả nhà cả cửa, vào chiến dịch Liêu Đông còn đem một tòa thành nhỏ đã đầu hàng đồ diệt.

Mà hành động đồ thành cũng đã khiến hãn ta bị chỉ trích, thủ lĩnh Dịch đã ra một tờ Vương lệnh điều hãn ta đến trung tâm Kinh đô của triều Đại Lê, thống lĩnh mật thám Kinh thành, điều tra tình báo cùng gây ra hỗn loạn, danh hiệu “Hữu Mã”.

Sau khi tới kinh thành, hãn ta lại phạm phải mấy lần tội nghiệt đồ sát.

Từng tờ tội nghiệt, dù là Tàn Hà loại người cá ướp muối như vậy nhìn thấy đều bị gọi lên nô khí.

Cái thứ trời đánh, đáng.

Thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Không tích thiện, không đủ để thành danh, không tích ác, không đủ để diệt thân, rốt cuộc thiện ác cuối cùng cũng báo.”

Phản thưởng: Thuật vọng khí.

Thuật vọng khí: Xem người thiện ác, xem người phúc họa, từ khí vận Vương Triều, cho đến kham dư phong thủy, vừa nhìn liền thấy hết.

Tàn Hà mừng rỡ, hết sức hài lòng.

Xem người thiện ác, thì sẽ biết lòng người, xem người phúc họa, thì sẽ biết tương lai.

Thật sự là một kỹ năng tốt.

Quyết đoán học tập, tức thì, trong đôi mắt Tàn Hà có một tia sáng mờ thoáng qua, nội kinh lóe lên, lập tức bốn phía có thêm từng làn khí chưa từng thấy bao giờ.

Đồng thời, trong đầu cũng có thêm tri thức vọng khí.

Tập trung nhìn kỹ, hoặc nhi.

Quanh quần toàn bộ lò hỏa táng đều là tử khí và xúi quẩy màu xám trắng, tử khí xúi xẻo quanh năm không tiêu tan, đã dưỡng thành một vài thứ có linh trí, nó đang hấp thu dương khí của tất cả thợ thiêu thi.

Dương khí của thợ thiêu thi càng ngày càng mất đi, chưa nói đến thi biến, chỉ là thi thể thông thường cũng biết bật dậy tấn công người.

Dù thợ thiêu thi có cường tráng thế nào, cũng sống không quá nửa năm.

Khó trách ở lò hỏa táng, nửa năm chính là đại nạn, đa phần thì hai tháng còn không chịu đựng nổi.

“Tê tê tê...”

Đúng lúc này, đám tử khí và xúi quẩy giữa không trung bỗng nhiên hóa thành một con rắn đen, há miệng nhanh như chớp tấn công về phía Tần Hà.

Đây là do linh trí cảm ứng được đã bị thấy rõ bản chất, giận mà tập kích người.

“Nghịch chương!”

Tần Hà hét lớn, giơ tay vỗ một cái, năm mươi năm nội kình cùng pháp lực đạo hạnh đồng loạt đánh ra, một tay túm lấy rắn đen.

Ánh mắt rắn đen lạnh lùng, ánh đỏ lập tức nổi lên, ra sức giãy dụa.

Tần Hà hơi có chút giật mình, con rắn đen này cùng lắm chỉ là linh thể phân ra, sức lực lại mạnh đến kinh người.

Mấy bước đi đến bếp lò, đạo hạnh chân động, giò tay chém xuống.

“Ba” một tiếng, màu đen ánh đỏ ảm đạm, hóa thành tử khí cùng xúi quẩy tiêu tán.

Trong nháy mắt, cái cảm giác dương khí bị rút ra như có như không kia đã biến mất, cùng biến mất, còn có cảm giác bị quan sát.

Khó khăn lắm Tần Hà mới nâng lên một chút tự tin, lại bị phá hủy.

Ngàn tính vạn tính đều không thể tính được, lò hỏa táng này lại có thứ như vậy.

Mọi hành động của mình, đều bị thứ này quan sát, nó ở tất cả mọi nơi.

Quả nhiên vẫn chưa thể buông thả a.

Thế giới này có nhiều vô số kẻ thứ kỳ kỳ quái quái, cầu mới là thượng sách.

Tần Hà ném hết toàn bộ đồ đạc mà An Ba Cốc mang theo, ngoại trừ bạc, vào lò thiêu thi, huyết tích tử đốt không được thì đập thành sắt vụn.

Hoàn toàn không để lại dấu vết.

Đặt xẻng xúc tro cốt ở góc tường.

Việc bận rộn đã xong.

“Đương!”

“Đến giờ, mở cửa!”

Một tiếng chiêm vang, cửa phòng thiêu thi theo thứ tự mở ra, tuyên bố kết thúc một ngày làm việc.

Giao tro cốt nhận mười lăm văn tiền, lò hỏa táng gió êm sóng lặng.

Không có ai biết, thống lĩnh “Hữu mã” của mật thám Dịch Lỗ ẩn nấp ở Kinh thành không chỉ bỏ mệnh ở chuồng bò, còn bị

đốt xác không để lại chút dấu vết, hoàn toàn trở thành quá khứ.

...

Sáng sớm, Kinh thành đã trải qua một đêm sợ hãi, trong nắng sớm nồm nớp lo sợ mở mắt ra.

Quan sát từ trên cao, thi thể khắp nơi, cảnh hoang tàn khắp chốn.

Mùi máu tanh cùng với mùi khét hòa vào trong hơi lạnh của làn gió thu, tùy ý chui vào trong mũi từng người.

Mà cơn sóng do một đêm này tạo ra, chỉ mới vừa bắt đầu khuếch tán.

Chương 32 – Ngụy công công sớm nắng chiều mưa

Mãi đến khi binh sĩ ra đường thanh lý thi thể, dân chúng mới dám ra khỏi cửa.

Đầu đường cuối ngõ tất nhiên không thể thiếu tiếng nghị luận âm ỉ.

Thương dân tình nhiều khó khăn, giận triều đình không tranh đấu, rửa Địch Lỗ gây nghiệt, đồng thời nổi sợ hãi đối với Địch Lỗ cũng tăng thêm một tầng.

Chiếu ngục Phủ ti trấn Bắc được cho là mình đồng da sắt, lại bị một tên mật thám Địch Lỗ hung hãn giết vào giết ra.

Uy nghiêm Triều đình bị quét sạch!

....

Đại nội Hoàng Cung.

“Bành!”

“Các người làm việc kiêu gì!”

Ngụy Trung Lương ném một cái chén trà bạch ngọc nát bấy, giọng the thé hét lớn.

Dưới sảnh đường, Phủ sứ Phủ ti trấn Nam trấn Bắc, Thiên hộ cùng một đám quan văn tướng võ quỳ cùng một chỗ.

“Đường đường chiếu ngục Phủ ti trấn Bắc, lại bị mật thám Địch Lỗ vào như chốn không người, các người thật cho chúng ta tăng thể diện a!”

Sắc mặt Ngụy Trung Lương vô cùng âm trầm, chiếu ngục được Trấn Phủ sứ thành lập từ khi Hồng Vũ lập triều đến nay, chưa từng bao giờ xảy ra chuyện cướp ngục.

“Hứa Hiền Thuần, Phủ ti trấn Bắc các người trông coi cửa lớn như thế nào?” Ánh mắt Ngụy Trung Lương sắc bén như lưỡi dao, chỉ tay vào một người dưới sảnh đường.

Thân thể Hứa Hiền Thuần run rẩy một cái, cầu xin tha thứ: “Công công, đêm qua Địch Lỗ phóng hỏa giết người tứ phía, dưới trướng tiểu nhân có chín tên Thiên hộ thì có sáu tên được phái ra ngoài diệt kẻ tặc, không ngờ rằng đã trúng kế diệu hổ ly sơn của bọn chúng, mới để cho tên An Ba Cốc kia thừa dịp mà vào, nhưng Cửu Thiên ngài yên tâm, chiếu ngục không có tù phạm nào bị cướp, An Ba Cốc bị ba tên Thiên hộ ở lại liên thủ đánh lui.”

“Đánh lui cái rắm.”

Ngụy Trung Lương cầm lên ấm trà trên bàn đập xuống, “Tên An Ba Cốc kia là đi tìm Hình Nô, nếu có đã sớm bị hãm cướp đi rồi.”

“Vâng vâng vâng, tiểu nhân đáng chết, tiểu nhân đáng chết.”

Hứa Hiền Thuần bị nước trà tạt đầy đầu đầy mặt, không còn dám biện giải, đành phải không ngừng dập đầu xin tha.

Rất nhanh, trên trán đã một mảng đỏ thẫm.

“Người đáng chết, các người đều đáng chết, An Ba Cốc khó đối phó, vậy những người khác thì sao? Bắt được chưa?”

“Còn cái tên Hình Nô gì đó, người đâu?”

“Hang ổ Địch Lỗ lại ở chỗ nào?”

“Hỏi cái gì cũng không biết, chúng ta nuôi các người các ích lợi gì?”

...

Ngụy Trung Lương mắng chửi chùng nứa nén hương mới cảm giác thuận khí hơn chút.

Đêm qua kinh thành đại nạn, Hoàng Nhi Gia ở Hoàng cung đều thấy được ánh lửa ngút trời, muốn giấu cũng không giấu được.

Hoàng Nhi Gia sốt ruột, ngay lập tức hỏi Ngụy Trung Lương có chuyện gì xảy ra, nhưng Ngụy Trung Lương cũng chẳng hiểu ra sao, đáp ứng không trả lời được, thế là khó tránh khỏi bị Hoàng Nhi Gia dạy dỗ vài câu, nếu không phải nhờ Khách thị nói đỡ cho hắn ta vài câu hữu ích, thì khi đó đều không thể hạ màn.

Đợi đến khi Phi Ngư Vệ truyền đến báo cáo kỹ càng, khá lắm.

Ngụy Trung Lương đã nhịn ròng rã cả một đêm, lúc đó gấp đến miệng đều mọc đầy mụn nước.

Phi Ngư Vệ tử thương thảm trọng, diện tích kinh thành rộng lớn quá mức, mật thám Địch Lỗ An Ba Cốc ở chiếu ngục còn giết vào giết ra, thì dân chúng tử thương càng không thể nhìn.

Mật thám Địch Lỗ đâu?”

Đến không một bóng người, đi không một dấu chân, một tên cũng không bắt được.

Như thế làm sao mà bàn giao?

Hoàng Nhi Gia bên kia còn đang đợi trả lời đây.

Nếu là người có thể bắt được một tên, chỉ là một tên thôi cũng được a.

Ngụy Trung Lương dùng đầu ngón chân cũng có thể nghĩ ra, hiện tại nhất định tầu chương vạch tội đã như tuyết rơi bay lên ngự án.

Hắn ta rất rõ ràng, đám ngụy quân tử Đông Lâm kia thật sự là tiểu nhân xấu tính.

Làm việc vô dụng, miệng pháo cãi cọ thì đệ nhất, một khi bị bọn chúng cắn được, không mất khối xương cũng phải mất mảnh da.

Một đám người ô ô ương ương đang đợi túm lấy bím tóc của mình đấy.

“Công công bớt giận, tên An Ba Cốc kia được coi là Ba Đồ Lỗ của Địch Lỗ, nội kình mạnh mẽ, dũng lực hơn người, chiếu ngực vội vàng không kịp chuẩn bị bị mất phòng thủ, về tình có thể tha thứ, chuyện quan trọng nhất bây giờ, vẫn là nhanh chóng nghĩ ra một cái đối sách.” Lúc này, Công bộ Thượng thư Thôi Trình Tú ngẩng đầu góp lời.

Ngụy Trung Lương nhìn về phía tâm phúc đa mưu túc trí của mình, rốt cuộc cũng nghe thấy một câu nghe được, vẫy tay ra hiệu cho cả đám đứng dậy, lui sang hai bên.

“Các người nói xem, chúng ta làm như thế nào để giải quyết việc này?” Ngụy Trung Lương liếc nhìn toàn bộ đám người.

Đám người người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng vẫn là Thôi Trình Tú đứng ra, nói: “Công công, chuyện này vẫn phải nhanh chóng và kiên quyết, tranh thủ trước khi tấu chương được dâng lên ngự án, trước tiên đem chuyện này định chết.”

“Định chết, nói như thế nào?”

.....

Càn Thanh Cung, nơi phê duyệt tấu chương, xử lý chính vụ của Đế Vương các Triều.

Mà giờ khắc này lại có vẻ hỗn loạn, đủ mọi loại vật liệu đồ quý giá chất thành một đống, các loại công cụ rực rỡ đủ màu, các thành phẩm cùng bán thành phẩm của thợ mộc, còn có rất nhiều thành phẩm chưa sơn.

Hoàng đế thợ mộc nổi danh Đại Lê Chu Do Giáo đang kéo tay áo, chỉ huy mấy tên tiểu thái giám lắp ráp một đồ vật tương tự như trâu gỗ.

“Khởi bẩm Hoàng Thượng, Ngụy Vương cầu kiến.” Một tên tiểu thái giám thu chân thu tay đi tới bẩm báo.

“Đại Bạ tới, mau cho hấn vào.” Chu Do Giáo không chút nghĩ ngợi nói.

“Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng Hoàng Thượng!”

Ngụy Trung Lương người chưa đến, tiếng nói chói tai trước tiên đã truyền vào trong điện, thân người gần như là vọt lên nhào vào.

“Vui? Đại Bạn, vui mừng này từ đâu tới?” Chu Do Giáo lúc này mới xoa xoa người, nhìn Ngụy Trung Lương ngơ vạc.

Đêm qua kinh thành cháy lớn, nửa trời đều bị chiếu đến đỏ bừng, trong lòng hẳn nhận định đây cũng không phải chuyện tốt gì, nhìn thấy khuôn mặt của Ngụy Trung Hiền tràn đầy vẻ vui mừng, liền cảm thấy ngoài ý muốn.

“Hoàng Thượng, đêm qua Phi Ngự Vệ vây quét hang ổ mật thám Dịch Lỗ, bắt bảy tên mật thám Dịch Lỗ, chém giết hai mươi sáu người, do đó chúc mừng Hoàng Thượng, Đại Lê ta thiên thu vạn đại, Hoàng Thượng hồng phúc tề thiên!” Vẻ mặt Ngụy Trung Lương tràn đầy vui mừng đáp lời.

“Chuyện này là thật?”

Chu Do Giáo nghe xong, vui mừng nhướn mi.

Ngụy Trung Hiền vỗ vỗ ngực nói: “Hoàn toàn đúng vậy, mật thám Dịch Lỗ đều là kim tiền thử vĩ, phong tục khác biệt với con dân Đại Lê ta, lão nô đã tự mình đi đến chiếu ngục kiểm tra, chắc chắn không sai.”

“Tốt, tốt, Đại Bạn vất vả lập công lớn, mau mau bình thân!” Long nhan Chu Do Giáo cực kỳ vui mừng, vội vàng đi đỡ Ngụy Trung Lương.

Ngụy Trung Lương lại lui về phía sau một bước, sắc mặt từ vui chuyển thành buồn: “Lão nô không dám tham công, không dối gạt Hoàng Thượng, mặc dù đêm qua tiêu diệt hang ổ mật thám Dịch Lỗ, nhưng chuyện đó xảy ra đột ngột, ngay cả lão nô đều bị che giấu, cộng thêm những tên mật thám Dịch Lỗ kia đều là những tử sĩ cực kỳ dũng mãnh, quá trình tiêu diệt cũng không thuận lợi, Phi Ngự Vệ chúng ta có nhiều tử thương, còn liên lụy một ít dân chúng vô tội. Ngay cả chiếu ngục cũng bị đầu mục của mật thám Dịch Lỗ mạnh mẽ xông đến.”

“Không ngờ tình hình chiến đấu thảm liệt như vậy?” Chu Do Giáo ngẩn người.

“Hoàng Thượng, vào lúc Phi Ngự Vệ vây quét hang ổ của mật thám Dịch Lỗ, đầu mục An Ba Cốc cũng không ở trong hang ổ, sau khi bắt đầu hành động vây quét, An Ba Cốc trông thấy không có hy vọng giải cứu, đã dẫn theo tử sĩ tâm phúc mạnh

mẽ tấn công chiếu ngực, giết người phóng hỏa khắp nơi, ý định vây Ngụy cứu Triệu, vì thế ba tên Thiên hộ Phi Ngự Vệ của ta đang trông giữ đã liều chết chống cự, mới không để cho hắn đạt được mưu đồ.”

“Tên An Ba Cốc đó là người thế nào, sao có thể dũng mãnh như vậy, có thể đối phó ba tên Thiên hộ Triệu ta?”

“An Ba Cốc là mãnh tướng của Địch Lỗ, Tá lĩnh Ba Nha Lạt, là Ba Đồ Lỗ tiếng tăm lừng lẫy của Địch Lỗ, a, Hoàng Thượng, Ba Đồ Lỗ có nghĩa là dũng sĩ.”

...

Ngay vào thời điểm Ngụy Trung Lương miệng đỏ răng trắng ở trong đại nội Hoàng Cung lật tay thành mây trở tay thành mưa.

Liễu Trường An đang trực ban ở Binh bộ, đầu đầu đến mức sắp sưng to thành hai cái.

Buổi sáng, trên đường đi làm hắn thu được tin khẩn cấp mật thám truyền tới, tên lỗ mãng An Ba Cốc kia, thế mà cả đêm chưa về.

Chương 33 – Liễu Trường An bất an

Trên mặt Liễu Trường An thì cùng đồng僚 trò chuyện vui vẻ, nhưng thật ra trong lòng lại nóng như lửa đốt, vừa tan ca đã lập tức vội vã trở về phủ trạch.

Người đưa tin Địch Lỗ Cam Đồ Cát đã đợi từ lâu.

Cho hai bên lui, Liễu Trường An nóng lòng hỏi thăm tình hình.

Ánh mắt Cam Đồ Cát đã cải trang hơi kiêu ngạo, nhưng hiện tại lại không thể không dựa vào kẻ địa đầu xà Liễu Trường An ở kinh thành này, nói vắn tắt: “Sau khi An Ba Đồ Lỗ giết ra chiếu ngực liền biến mất, từ đêm qua đến nay chưa về, chúng ta tìm đủ mọi nơi, nhưng cũng không phát hiện ra tung tích hắn.”

Tim Liễu Trường An lập tức chìm xuống đáy cốc, trong lòng quanh quẩn một dự cảm cực kỳ không hay.

Nếu là bình thường hẳn sẽ không suy nghĩ nhiều, An Ba Cốc là hữu thống lĩnh Âm ảnh Bát bộ ở trái tim Lê Kinh, ngoại trừ Thượng quan A Kỳ Na đại nhân, không cần báo trước hành tung của mình cho bất cứ ai, ngay cả mình cũng không có tư cách hỏi đến.

Nhưng chân trước Hình Nô điều tra lò hỏa táng thành Đông đã mất tích một cách không thể giải thích được, chân sau An Ba Cốc lại một ngày một đêm chưa về.

Mật thám chưa từng tin những điều này là “trùng hợp”, bởi vì tất cả sự trùng hợp này, đều có khả năng cực lớn là một âm mưu.

Manh mối mà Cam Đồ Cát cung cấp gần như là bằng không, trước khi hành động, An Ba Cốc chỉ báo là muốn mạnh mẽ xông vào chiếu ngục tìm kiếm tung tích Hình Nô, cũng không báo cái gì khác thêm.

Mấy người Cam Đồ Cát liên tưởng đến chuyện Hình Nô mất tích không thể giải thích, mới vội vàng nhờ mình giúp đỡ.

“An Ba Cốc a An Ba Cốc, cái tên lỗ mãng người xem như hại chết ta rồi.” Liễu Trường An chửi thề.

An Ba Cốc có thể chết một cách quang minh chính đại, thậm chí Liễu Trường An còn ước gì hắn chết sớm một chút, nhưng An Ba Cốc lại không thể mất tích.

Bởi vì mất tích tương đương với không rõ ràng, Liễu Thương không rõ tại sao chết, Hình Nô không rõ tại sao mất tích, đến bây giờ lại thêm An Ba Cốc cũng không rõ tung tích.

A Kỳ Na đại nhân sẽ sao đây?

Nội kinh An Ba Cốc cao đến năm mươi, thực lực cường hãn, nếu mất tích thì chỉ có hai khả năng.

Một là đối đầu với cường giả ngoại kinh khủng bố, một chiêu đã bị đánh bại, nếu không, cho dù đánh không lại cũng sẽ gây ra động tĩnh lớn. Thứ hai chính là bị nội ứng đánh lén, im hơi lặng tiếng đánh ngã An Ba Cốc.

Bất kể là Đại Kim Quốc hay là Đại Lê Vương Triều, cường giả ngoại kinh chỉ có ít ỏi vài người như vậy, mọi cử động đều bị gắt gao nhìn chăm chăm.

Rất không có khả năng là cường giả ngoại kinh ra tay.

Tất nhiên, nếu không phải, vậy thì chỉ có nội ứng.

Ai có hiềm nghi lớn nhất?

Trừ mình ra, còn có ai?

Mình là người Hán, về mặt tín nhiệm đã vốn không có đủ, mình với An Ba Cốc lại bất hòa, đồng thời, bản thân mình còn có điều kiện đánh lên An Ba Cốc.

Coi như mình là A Kỳ Na, người đầu tiên nghi ngờ cũng sẽ là mình.

Nhớ đến tác phong của A Kỳ Na đại nhân, Liễu Trường An chỉ cảm thấy khí lạnh suru suru thổi qua sau gáy.

Qua một lúc lâu, Liễu Trường An nhìn về phía Cam Đồ Cát, hỏi: “Sau khi An Ba Cốc từ chiếu ngục đi ra thì đi về hướng nào?”

Cam Đồ Cát hồi tưởng lại một chút, nói: “Hình như là phía đông.”

“Thành Đông?”

Liễu Trường An nheo mắt.

....

“Nha, khách quan, ngài đây chính là thép tốt a, chắc chắc.”
Tiệm rèn thành Đông, thợ rèn Thiết Tam Thất khẽ gõ xẻng sắt trong tay, hai mắt tỏa sáng.

“Người nhận ra đây là thép gì không?” Tàn Hà tò mò hỏi.

“Chưa từng thấy.” Thiết Tam Thất lắc đầu, nói: “Cái này e là không phải do Đại Lê sản xuất, thép Đại Lê sản xuất ra ta đều đã thấy.”

Tàn Hà gật gật đầu, hắn không hề cho là Thiết Tam Thất đang khoác lác, Đại Vận Hà nói liền nam bắc, tiền tài hàng hóa lưu chuyển, chỉ cần là đồ vật Đại Lê sản xuất, ở đây đều sẽ có.

“Thép tốt như vậy lại dùng để đánh làm xẻng, uổng phí.” Thiết Tam Thất kỳ quái nói.

“Cái này, ta chính là đánh...”

“Hơn nữa tay nghề này cũng quá xấu, đánh xấu như vậy, khách quan ngài có khi nào bị lừa rồi không, thép tốt cũng không thể đánh nhiều, đánh nhiều tính chất thép còn kém đi.”

“A... Cái này là một người bạn của ta đánh, hai ngày nữa ta sẽ tìm hẳn tính sổ.”

“Vậy khách quan người dự định dùng thép này làm cái gì?”
Thiết Tam Thất hỏi.

“Cái xẻng.”

Thiết Tam Thất: “.....”

“Có thể đánh không?”

“Có thể, khách quan muốn khi nào lấy?”

Thiết Tam Thất chỉ hơi sừng sốt một chút đã ngay lập tức gật đầu, đánh sắt cả nửa đời người, loại khách hàng nào mà Thiết Tam Thất chưa từng gặp?

Có người đánh cái vòng cổ chó đeo lên cổ mình, có người rèn quan tài sắt, có người đánh cho phụ nữ trong nhà cái quần trình tiết.

Nhân sinh muôn màu, cái tiệm rèn này của Thiết Tam Thất đã gặp quá nhiều.

Thép tốt đánh cái xẻng, cũng không coi là gì.

“Nhanh nhất thì mất bao lâu?” Tàn Hà có chút chờ không nổi.

Hiện tại cái xẻng là vũ khí phòng thân duy nhất của hắn, quan trọng nhất là còn có thể dùng để đào thi thể.

Ẩn nấp lại thực dụng, tuyệt đối là thần binh lợi khí để giết người phóng hỏa, đào hố đào thi thể.

Thiết Tam Thất suy nghĩ một chút, nói: “Ba ngày sau ngài lại đến.”

Tàn Hà nghĩ nghĩ, đồng ý.

Ba ngày thì ba ngày, dù sao hiện tại cũng không có ý định dùng nó.

Đột nhiên lại đột một tên An Ba Cốc, có trời mới biết Liễu Trường An bên kia sẽ có hành động gì.

Thuận tay lại mua mấy trăm cây đinh sắt, Tần Hà rời đi tiệm rèn, tiến về phía tửu lâu Đường Ký.

Đêm qua hắn đốt tất cả là hai bộ thi thể, lửa Thâm Uyên đã rút ngắn một nửa thời gian đốt xác, sau nửa đêm hắn thực sự nhàm chán mới đi ra ngoài lấy sữa bò.

Kết quả, đi lấy sữa bò lại mang về một tên mãnh tướng của Dịch Lỗ.

Bộ trước là một bộ thi biến thông thường, nhận được sáu năm nội kinh.

Cộng lại nội kinh Tần Hà đã gần 60 năm.

An Ba Cốc ngoài cho phần thưởng đốt xác, còn dâng hiến cho Tần Hà hơn 50 lượng bạc.

Hiện tại Tần Hà.

Rất!

Có!

Tiền!

Hơn 50 lượng bạc, ở thời đại này đó là một khoản tiền lớn.

Có tiền, đương nhiên đầu tiên là ăn no ngũ tạng miếu.

Đi lên tửu lâu Đường Ký.

Gió cuốn mây trôi, mì sợi thịt băm, vịt quay, thịt vịt nướng có thể tạo ra nội kinh.

Lại thêm ba bình rượu lớn.

Tiền hơn 20 lượng bạc.

Một bữa dồn sức ăn, trực tiếp khiến cho nội kinh của Tần Hà đột phá 60 năm.

Ăn uống no đủ, Tần Hà lại đi hỗn đường.

Tiêu tiền thuê một người kỳ lưng, cực lực chà toàn thân mình từ trên xuống dưới sạch sẽ.

Tắm xong, Tần Hà lại đi mua một thớt vải, đi tiệm may, đặt cho mình hai bộ quần áo.

May là trong lòng còn có định mức, mua cũng là mua vải thô vải gai, bằng không nếu thả phanh, Tần Hà có thể mặc một bộ lông chồn trở về.

Không có cách nào.

Phải tranh thủ tiêu hết 50 lượng a.

Từ xưa đến nay thợ thiêu thi không được nhận tài vận, trước khi Tần Hà tìm hiểu được “ý trời” đến cùng là cái gì, thì hẳn chưa có ý định phá vỡ quy củ này.

Cẩn thận mới làm nên vạn năm thuyền.

Từ tiệm may đi ra, nhìn trong túi còn lại hơn 30 lượng bạc.

Đột nhiên Tần Hà cảm nhận được nỗi phiền muộn: tiền nhiều nhất thời không biết nên sai như thế nào.

Xoa xoa bụng, Tần Hà tiếp tục ăn.

Ăn đồ ăn vặt, bến tàu Vận Hà vào nam ra bắc, người buôn bán như nước thủy triều, các loại đồ ăn vặt không thiếu, ngoại trừ hơi đắt ra thì không có vấn đề gì.

Nhưng hôm nay Tần Hà không thiếu tiền.

Ăn kẹo hồ lô trước, lấy ba mươi xâu.

Lại ăn tàu hũ non, thêm nhiều mật ong, hai mươi bát.

Bánh rán chiên dầu thơm phức, năm mươi cái.

Pho mát khô đến từ thảo nguyên, điểm tâm đến từ Dương Châu, kẹo hồ lô đến từ Tô Châu... Tần Hà đi đến đâu ăn đến đấy.

Cứ đi cứ đi, Tần Hà đã đi đến cửa thành.

Người gác cổng Kinh thành chặn ở cổng thành Đông, đang xếp hàng vào thành, thỉnh thoảng có người bị quát lớn đuổi đi.

Sau khi Lưu Dân Doanh bạo động, một tờ thông cáo của quan phủ dán ngay cửa thành, bla bla một đồng, kết luận chính là

một câu.

Quý nghèo không có hộ khẩu ở kinh thành không được vào thành.

Chính là nhằm vào những lưu dân ăn mày vùng khác.

Thành Vệ một là xem xét trang phục ngoại hình, hai là nghe giọng nói, cơ bản không để lọt ai.

Mặc dù quần áo Tần Hà hơi rách, nhưng tắm rửa sạch sẽ, sống lưng thẳng tắp, tràn đầy tinh thần.

Gác cổng thành chỉ nhìn hẩn một cái, đã bảo hẩn mau đi vào, đừng chần chồng.

Đây là lần đầu tiên Tần Hà chân chính tiến vào kinh thành từ khi đến thế giới này.

Tiểu lâu, cửa hàng san sát, tiếng người huyên náo, ngựa xe như nước.

Trang phục của đám người ở đây cũng có khác biệt rõ ràng so với ở ngoại thành, trang phục có màu sắc cũng nhiều hơn rất nhiều.

Cao trạch đại viện, tường đỏ ngói xanh, đường lát gạch xanh, đường phố cũng là sạch sẽ.

Đuổi lưu dân ăn mày, lại dập hỏa hoạn, thu gom thi thể, kinh thành này giống như cũng không có cái gì đổi thay, vẫn phồn hoa như cũ.

Chỉ khi đứng ở trước tàn tích sau trận hỏa hoạn đêm qua, mới có thể cảm nhận được một cuộc khủng hoảng đằng sau sự phồn hoa ấy.

Trung tâm nhất của kinh thành, tường đỏ vây cung, kim môn vạn trọng, Tử Cấm Thành Tiêu vàng son lộng lẫy, lầu cao nguy nga trang nghiêm túc mục.

Đó là trái tim của trung tâm Đại Lê, Hoàng Thành.

Tia sáng mờ trong mắt Tần Hà lóe lên, Hoàng Thành thần quang vạn trọng, có thể sánh ngang với mặt trời, chỉ là nhìn lướt qua vội vàng, đã khiến hai mắt Tần Hà đau nhức, lực áp bách mạnh mẽ khiến cho nội kinh lưu chuyển khó khăn.

Giữa thần quang, có một đám mây tía bị khí xám vây quanh, mây tía không giương, khí xám cuộn cuộn.

Đây là điển hình của bên vua có gian.

Đúng lúc này, một luồng khí sát phạt cực kỳ sắc bén đột nhiên từ Hoàng Thành trút xuống, giống như một thanh kiếm sắc, trực tiếp chém xuống đỉnh đầu Tần Hà.

Tần Hà kinh hãi, không kịp nghĩ nhiều.

Nội kinh ầm ầm chấn động, pháp lực trút ra, ở trên đỉnh đầu hóa thành gợn sóng.

Luồng khí sát phạt bị chặn lại, Tần Hà thừa cơ lóe bước, biến mất tại chỗ.

“Bành!”

Nháy mắt sau, nền đá chỗ Tần Hà vừa đứng ngay lập tức ầm vang hóa thành bột phấn.

Tần Hà vội vàng thu hồi Thuật vọng khí, trong lúc mơ hồ, hắn trông thấy một con rồng vàng trong vạn trượng thần quang mở hai mắt ra.

Chương 34 – Pháp trường đầu Chợ tây

“Đại Lê này, vận số chưa đi đến cuối a.” Tần Hà thở nhẹ một hơi.

Hoàng Cung là nơi tập hợp niệm lực mấy trăm năm của Vương triều Đại Lê, cho dù là tình hình ngày một xấu đi, uy thế vẫn kinh người như cũ.

Nếu là có người dám mạnh mẽ xông vào Hoàng Cung, e là trong giây lát sẽ hóa tan thành tro bụi.

Đây là đại khí vận của triều đại hiện tại, cũng chính là khí vận của toàn bộ Đông Thổ, ảnh hưởng được đến nó, chỉ có thể là xu thế của thời đại, tuyệt đối không phải là lực lượng của một người.

Tần Hà không còn dám thi triển Thuật vọng khí lung tung, ung dung tự tại đi dạo trong kinh thành.

Bữa trưa lại ăn thêm một trận, gọi tất cả đều là rượu thịt.

Nội kinh một mạch tăng đến 70 năm.

Thông qua việc ăn uống ngày hôm nay, Tần Hà phát hiện, Cật tiên công này cũng chọn đồ ăn.

Nếu như ăn thịt, nội kinh tăng nhanh đáng kể.

Nếu như ăn các loại thức ăn chay như gạo và mì, nội kinh tăng chậm.

Mà không biết có phải nguyên nhân là do đã qua “thời gian phúc lợi của tân thủ” hay không, rõ ràng ăn chay có khuynh hướng tăng thêm nội kinh càng ngày càng chậm.

Thậm chí, hắn nghi ngờ rằng nếu mình lại ăn màn thầu bột tạt, e là đã hoàn toàn không thể tăng thêm nội kinh, chỉ có thể lấp đầy dạ dày.

Tính tiền đi ra tửu lâu, trong túi chỉ còn lại ba lượng bạc.

Tần Hà cảm thấy tiêu vậy coi như cũng được rồi.

Năm mươi lượng bạc biết cần người, ba lượng bạc thì hắn vẫn có đủ tự tin là có thể nhận được.

Ngay khi Tần Hà chuẩn bị ra khỏi thành trở về lò hỏa táng, đường phố truyền đến tiếng chiêng vang, có quan binh tuần phố dán thông cáo: “Thánh thượng có chỉ, giờ Ngọ tam khắc xử luật bảy tên mật thám Địch Lỗ ở Chợ tây, bêu đầu thị chúng mười ngày, dĩ chính Đại Lê!”

Đội quan binh rời đi, dân chúng đổ xô đi xem thông cáo.

Sau đó châu đầu ghé tai, lại chen chúc đổ về phía Chợ tây.

Tần Hà chen vào xem, nếu không phải là đêm qua xem kịch chiếu bóng của An Ba Cốc mà nói, hắn suýt chút nữa đã bật ngón tay cái cho Phi Ngư Vệ.

Tiết mục đã biểu diễn thì chính là diễn toàn bộ, có câu chuyện, có địa điểm, có người.

Đấy đấy, ngay cả vai diễn đều có.

Dân chúng lại lần nữa phát huy truyền thống thích tham gia náo nhiệt.

Đầu Chợ tây, ô ương ô ương một đám người chen kín đầu Chợ tây, giống như thùng sắt, ngay cả Tần Hà cũng không chen vào được, lại chỉ có thể leo cây.

Bảy tên mật thám Địch Lỗ bị trói thành bánh ú, mang gông quỳ gối trên đoạn đầu đài, miệng bị bịt kín cực kỳ chặt chẽ, đầu bảy tên kim tiền thử vĩ dưới ánh mặt trời bóng loáng.

Hàng loạt Thành Vệ cùng Xưởng Vệ duy trì trật tự, ngăn đám người cách ra chừng bốn mươi bước.

Dân chúng nhìn thấy kim tiền thử vĩ, mọi người nghiêng răng nghiêng lợi, không ít kẻ khóc ròng nước nỡ, có cảm ân Phi Ngự Vệ báo thù rửa hận, có lớn tiếng chửi mắng Địch Lỗ chết không yên lành.

Nước bột, cục đá, rau thối, giày, màn thầu bột tạt ném đầy trời lên đoạn đầu đài, tình cảnh ở rìa mắt kiểm soát, phải nỗ lực duy trì.

Cừu hận che lấp tất cả.

Giờ Ngọ tam khắc, quan Giám trăm tuyên bố hành hình.

“Giết!”

“Giết!”

“Giết!”

Dân chúng quơ nắm đấm, cùng hô lên trợ thế.

Mỗi một lần giơ đao chém xuống đầu người lặn xuống đất, đều dẫn phát tiếng reo hò cực lớn.

Vào thời khắc này, đám người gần như lâm vào cuồng hoan, mọi người đang giải tỏa nỗi sợ hãi tích tụ trong thời gian qua.

Cơ hồ không có ai đi suy xét, tại sao đầu những tên “Địch Lỗ” này lại sáng như vậy, giống như là toàn tập thể vừa mới cạo đầu.

Tất nhiên Tần Hà thấy rõ ràng, lắc đầu quay người rời đi.

Vô lý không?

Vô lý!

Có tác dụng không?

Rất có tác dụng.

Bất kể là đối với triều đình hay là đối với kẻ gian nịnh.

Sĩ khí dân tâm từ đâu đến?

Quyền thế ngút trời từ đâu đến?

Chính là đến từ đây.

Còn chân tướng, nó có thể là thứ không quan trọng trong thế giới này.

Chỉ cần dân chúng “tin tưởng” là đủ rồi.

Mô bụng cá lấy ra sách lược, trên thân người đã có khắc chữ, hồ ly trong đêm nói vu vơ, suy cho cùng lấy có như vậy đều được.

Mượn mấy cái đầu người trên cổ, đây xem như thao tác thông thường.

Tần Hà chợt nghĩ đến một câu nói, cũng không nhớ là ai nói.

Đại ý chính là đừng lật lại lịch sử.

Nếu muốn lật mà nói, toàn bộ lịch sử chỉ có ba chữ: Người ăn người.

....

Trời ngả về tây, Tần Hà trở lại lò hỏa táng.

Ăn uống dạo chơi một ngày, rốt cuộc ngũ tạng miếu đã hoàn toàn thỏa mãn, Tần Hà đánh một giấc ngon lành.

Tỉnh dậy, đang chuẩn bị nhận thi thể đây.

Kết quả thi thể còn chưa đến, ngược lại đã đến ba vị người sống.

Ai?

Bách hộ Phi Ngư Vệ Thường Ôn, mang theo hai tên thủ hạ.

Chính là vị Xưởng Vệ đã trúng thuật ve sầu thoát xác của Bạch Thiên và truy đuổi vô ích một đêm kia.

Từ Trường Thọ cũng có mặt.

“Người gọi là Tần Hà?” Thường Ôn nhìn chăm chăm vào Tần Hà.

“Là tiểu nhân.” Tần Hà gật đầu.

“Chuẩn bị một chút, đi với ta một chuyến.” Thường Ôn bỏ lại một câu rồi xoay người đi ra ngoài.

Từ Trường Thọ vội vàng kéo Tần Hà vào trong, nói: “Thieu thi đường bên kia xảy ra chuyện, cần gấp nhân công, đang chiêu mộ tạm thời vài người ở các lò hỏa táng, lò hỏa táng chúng ta chỉ có người là có chút khả năng, người đi cùng bọn họ một chuyến, ngắn thì một hai ngày sẽ trở về, lâu chút thì cũng không vượt quá năm ngày.”

Tần Hà mừng thầm.

Kinh thành có tất cả bốn lò hỏa táng, hai cái thieu thi đường.

Lò hỏa táng thuộc về Ngũ thành Binh mã ty cai quản, phụ trách xử lý thi thể biến dị thông thường.

Thieu thi đường thuộc về Phi Ngư Vệ, phụ trách xử lý hung thi cùng quỷ thi gây ra sự kiện linh dị, thủ đoạn và trình độ đốt xác cao hơn lò hỏa táng cả mảng lớn.

Mặc dù ngành lệ thuộc không giống nhau, nhưng từ khi Đại Lê lập triều đến nay, Phi Ngư Vệ đều là nha môn cường thế, trên thực tế có thể trực tiếp điều động lò hỏa táng, chỉ cần sau đó báo cáo Ngũ thành Binh mã ty một tiếng là được.

Nguyên nhân khiến cho Tần Hà mừng thầm chính là tiêu chuẩn thấp nhất ở thieu thi đường đều là hung thi, chất lượng cao hơn rất nhiều.

Chất lượng cao, thì phần thưởng sẽ tốt.

Còn thieu thi đường xảy ra chuyện, dù Từ Trường Thọ không nói Tần Hà cũng biết.

Chuyện gì?

Đương nhiên là tên súc sinh An Ba Cốc kia, tối hôm qua xông vào chiếu ngục, gặp người liền giết, ba tên Thiên hộ Phi Ngư Vệ liên thủ cũng chỉ có thể tự vệ, mà thieu thi đường Phi Ngư Vệ lại vừa vạ ở chiếu ngục.

Gần như là bị cuốn theo một trận xất dừa thái rau.

“Cơ hội lần này rất hiếm có, nếu là có thể bình an vượt qua chuyến này, Phi Ngư Vệ sẽ ban thưởng cho người một vật trấn thi, có thể dùng nhiều lần, sau này người ở lò hỏa táng cũng ổn định hơn nhiều, nói không chừng đến lúc nào đó lại có thể điều chuyển đến thiêu thi đường làm Sai đây, người có muốn đi hay không?” Từ Trường Thọ nói chân thành.

Đương nhiên Tần Hà muốn đi, cơ hội tặng không không cần thì phí.

“Thật ra người không đi cũng không được, Phi Ngư Vệ chiêu mộ cũng không thương lượng với người.”

Từ Trường Thọ nói rõ ngọn ngành với Tần Hà, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, dặn dò: “Người nhớ kỹ, ở thiêu thi đường tuyệt đối đừng có khinh suất, nơi đó không thể so với lò hỏa táng chúng ta, cúi đầu làm việc ít nói chuyện, đừng nhìn lung tung cũng đừng hỏi lung tung, bảo người làm gì thì làm cái đó, cứ cẩn thận mà vượt qua hai ba ngày này đi, nói không chừng sẽ thay đổi số mệnh.”

“Ta hiểu rồi, cảm ơn đại ca giúp ta tranh thủ cơ hội.” Tần Hà nói thật lòng.

Thợ thiêu thi lò hỏa táng cùng với quan thiêu thi ở thiêu thi đường làm công việc giống nhau, nhưng địa vị lại khác nhau một trời một vực.

Quan thiêu thi đường đường chính chính là Xưởng Vệ, ăn đó là công lương, địa vị còn cao hơn một cấp so với kẻ ăn quan lương như Từ Trường Thọ, trên người mặc đó là Phi Ngư phục.

Hoàn toàn là một trên trời một dưới đất.

Hơn nữa thiêu thi đường rộng rãi hơn, thủ đoạn trấn thi cũng nhiều hơn, tương đương với, tỉ lệ tử vong ở thiêu thi đường cũng thấp hơn nhiều.

Không giống lò hỏa táng, đều là vài cái bia đỡ đạn lưu dân, tác dụng lớn nhất chính là dùng mạng để phân biệt ra cái nào là thi biến, cái nào là hung thi, từ đó giảm xuống lượng công việc của thiêu thi đường, cùng giảm chi phí xử lý thi thể.

Cơ hội như vậy đối với thợ thiêu thi mà nói là rất hiếm thấy, càng khó gặp hơn chính là thiêu thi đường xuất hiện nhiều chỗ

trông, biểu hiện tốt, nói không chừng có thể lặc mình biến hóa, thật sự từ thợ thiêu thi thăng cấp lên làm quan thiêu thi.

Bởi vì quan thiêu thi cùng thợ thiêu thi giống nhau, đều dựa vào mệnh cách và bát tự, cũng là “bát sắt” duy nhất không có cách nào cha truyền con nối.

Mặc dù Tần Hà không quan tâm đến thân phận quan sai, nhưng Từ Trường Thọ cũng là có lòng hảo tâm lớn.

“Làm thật tốt, ít nói chuyện, quay về mời người uống rượu khánh công.” Từ Trường Thọ đâm vào ngực Tần Hà một cái, sau đó lại dặn dò vài câu, rồi cho Tần Hà đi thu dọn đồ đạc.

Tần Hà cầm một bộ quần áo để thay, lại cài vài cây đinh trấn thi giấu trên người, rồi đi theo Thường Bách hộ đi thiêu thi đường.

Chương 35 – Thiêu thi đường

Vừa mới ra khỏi thành hơn một canh giờ, Tần Hà quay trở lại nội thành.

Mặc dù đã từ trong kịch đèn chiếu từng nhìn thấy chiếu ngục, nhưng lại không chân thực bằng mình tự cảm thụ.

Đại Lê lập triều mấy trăm năm, ở đây không biết đã nuốt đi bao nhiêu mạng người.

Có tham quan ô lại, cũng sẽ có thể có trung thần, cũng có dân đen nghèo đói, còn về việc loại người nào nhiều, thì không ai nói rõ được.

Cái gọi là chiếu ngục, chính là ngục giam giam giữ tội phạm truy nã do hoàng đế trực tiếp hạ chiếu, không cần qua Tam pháp ti, có thể trực tiếp thẩm vấn người có hiềm nghi.

Thời điểm ban đầu, nó chỉ là để giúp hoàng đế đề cao hiệu suất tư pháp, một cái phòng thẩm vấn riêng.

Có chiếu chỉ thì thẩm vấn, không có chiếu chỉ thì đề đó không dùng.

Nhưng theo thời gian trôi qua, chiếu ngục dần dần từng bước đã biến thành một cơ quan thường trực, không cần hoàng đế hạ chiếu, Phi Ngự Vệ có thể tạo bừa ra chứng cứ bắt giữ đại thần bách tính, sau khi vào tù thì vu oan giá họa, trở thành “Bằng chứng”, kết cục đơn giản chỉ có hai con đường. Không chịu “Cung khai” thì hành hạ đến chết, chịu “Cung khai” thì hình trảm xử quyết.

Càng về sau, chiếu ngục càng tách rời ra khỏi Hoàng Đế, trở thành công cụ để quan giám thực hiện khủng bố chấn nhiếp.

Tần Hà là bị trùm đầu tiên vào, rẽ trái rẽ phải đi tìm một khắc đồng hồ, tiếp đó rõ ràng là đi xuống phía dưới mặt đất, rồi tiếp tục lại đi rất lâu.

Đợi đến khi bỏ miếng vải trùm đầu ra, cũng đã đến thiêu thi đường.

Chắn ngang trước mặt Tần Hà là một cánh cửa đá khổng lồ.

Bên cạnh còn có 5 tên thợ thiêu thi mặc vải thô áo gai như Tần Hà, cũng là bị chiêu mộ tới.

“Ầm ầm.....”

Cửa đá từ từ mở ra, bên trong là một cái hành lang sâu hun hút, giống như mộ đạo.

“Đi vào đi, trong đó sẽ có người phân phối công việc cho các ngươi, muốn sống sót ra ngoài, chân tay phải chịu khó, lỗ tai phải điếc, con mắt phải sáng, miệng phải kín.” Thường Ôn nói một câu, quay người liền rời đi, nhìn bóng lưng kia, giống như có chút vội vàng.

Mấy tên thợ thiêu thi nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng nhìn về phía sâu trong hành lang, ngọn đèn nhỏ treo trên vách tường u ám, phía cuối có ánh lửa đang loé lên.

E ngại rụt rè tiến vào bên trong, có chút sợ, cũng có chút tò mò.

Không thấp thỏm như bọn họ, Tần Hà thì bình tĩnh hơn rất nhiều.

Bởi vì An Ba Cốc đã từng đến đây, vài vết loang lổ trong góc tường mặc dù đã dội rửa qua nhưng vẫn còn y nguyên, khó có

thể che dấu hết được vết nước đen đọng lại, đó là vết máu khô để lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, nóc hành lang đen như mực.

Nhưng Tần Hà biết, đó cũng không phải là nóc, mà là đáy của một tảng đá lớn.

Một khi xảy ra tình huống nguy cấp, tảng đá lớn này sẽ lập tức âm vang rơi xuống, trở thành một cái cổng đá cực kỳ dày nặng, ngăn cách thiêu thi đường với bên ngoài.

An Ba Cốc suýt nữa đã bị vây lại bên trong, nếu mà không phải tốc độ của hắn ta rất cao mà nói.

Càng dần càng đến gần cuối hành lang, ánh lửa càng ngày càng sáng, quẹo qua góc, một dòng sông lửa không biết bắt nguồn từ đâu, xuyên qua phía dưới từng gian phòng thiêu thi.

Khác với phòng thiêu thi bên ngoài, phòng thiêu thi nơi này cũng không đóng cửa khoá lại, nói đúng ra, là không có cửa.

Tất cả phòng thiêu thi đều dán lên bùa trấn thi, hai mươi mấy tên quan thiêu thi đang bận rộn, thanh lý thi thể, khâu thi thể, nâng thi thể vào lò, thanh lý lòng lò, xúc tro cốt, tất cả những việc này cơ bản không khác biệt gì nhiều với thợ thiêu thi, khác biệt duy nhất là không cần thông gió, chỉ cần mở ra nắp lò bên dưới lò đốt xác, đã có lửa từ dưới đó bốc lên.

Tần Hà nhận ra, đó là địa hỏa.

Ngọn lửa đến từ long mạch dưới mặt đất, chí dương chí cương, là môi lửa vô cùng lý tưởng để đốt xác.

Chính giữa thiêu thi đường, còn có một chiếc đèn lồng bảy mặt đang chậm chậm xoay tròn, yếu ớt toả ra tia sáng dịu màu trắng.

Thứ này khiến đôi mắt Tần Hà hơi hơi sáng lên.

Xếp hạng thứ bảy trong Cửu khí trấn thi, đèn nhiếp phách.

Người có ba hồn bảy phách, ba hồn chủ tinh thần, bảy phách chủ nhục thể.

Sau khi người chết thì hồn phi phách tán, hồn đi đến Địa Phủ, phách tiêu tán ở thế gian.

Nếu là linh hồn lưu lại, đó chính là sự kiện linh dị, nếu là phách chưa tiêu tán, đó chính là thi thể.

Đèn nhiếp phách, có thể thu lấy tàn phách bên trong thi thể, từ đó đạt được hiệu quả trấn thi.

Có thể coi là thần khí trong trấn thi.

Đừng thấy nó chỉ xếp ở thứ bảy, trên thực tế đây là thứ có cấp bậc chế tạo cao cấp nhất trong những vật trấn thi, bởi vì trấn thi đan hạng tám cùng Vãng sinh Ấn hạng chín chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Ngay cả kỹ năng chế tạo cửu khí trấn thi của Tần Hà kia cũng không ghi rõ một cách cặn kẽ phương pháp chế tạo ra chúng.

Đôi mắt Tần Hà loé lên tia sáng mờ.

Thuật vọng khí.

Trong nháy mắt, hần thây vô số tàn phách quanh quẩn xung quanh đèn nhiếp phách, giống như bướm thiêu thân, mà nhiên liệu của cái đèn này, chính là tàn phách.

Có đèn nhiếp phách ở đây, hung thi tầm thường căn bản không có khả năng bật dậy.

Coi như có bột xác, thì cũng bị đèn nhiếp phách áp chế khiến hành động trở nên chậm chạp.

Lại nhìn phòng thiêu thi nơi này, quanh quẩn tử khí cùng xúi quỷ, thậm chí còn nhiều hơn rất nhiều so với tất cả lò hỏa táng thành Đông có, chỉ có nơi gần với chỗ dán bùa trấn thi và đèn nhiếp phách mới tương đối thanh minh.

Trừ những thứ đó ra, còn có người.

Trên người tất cả các quan thiêu thi đều mang theo một chuỗi tiền đồng, tiền đồng toả ra lạt phất ánh vàng, xua đuổi tử khí cùng xúi quỷ ra xa thân người hơn một thước.

Hơn nữa, trên đỉnh đầu cùng hai vai mỗi người bọn họ đều hiện ra đủ loại tia sáng nhàn nhạt.

Đó là hiện tượng mà chỉ người có mệnh cách cùng số mệnh đặc biệt mới có.

Không thể nghi ngờ, “phần cứng” cùng người ở nơi này đều là hàng đầu.

Không hổ là thiêu thi đường dưới quyền Phi Ngự Vệ.

Cùng lúc đó, Tần Hà lại phát hiện.

Cạnh một bên của thiêu thi đường còn có một cánh cửa sắt lớn vừa dày vừa nặng, từng tia từng sợi tử khí cực kỳ nồng đậm đang ngất quăng tràn ra từ trong đó, rồi tụ vào một cái bình gốm không đáng chú ý ở trong một xó xỉnh.

Tia tử khí mãnh như sợi tóc, ẩn vào trong bóng tối, nếu như Tần Hà không có đồng thời thuật nhìn ban đêm cùng Thuật vọng khí, căn bản không có khả năng phát hiện ra.

Đằng sau cánh cửa sắt vừa dày vừa nặng kia hình như chất chứa thứ cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa nó còn đang âm mưu gì đó.

Vén vén trong thời gian mấy hơi thở, thông qua Thuật vọng khí, Tần Hà đã lần ra sơ lược bí mật của thiêu thi đường.

Thu hồi Thuật vọng khí, tất cả trở về nguyên trạng, ngay cả tiền đồng hộ thân của quan thiêu thi cũng trở nên giản dị tự nhiên.

“Một lũ ngu ngốc, một ngày bận rộn lại đưa đến mấy thứ bản thủ, giấy gai trắng viếng mồ mã, lừa gạt quý à!” Khuôn mặt một tên quan thiêu thi chỉ còn lại một con mắt tràn đầy dữ tợn, hung hăng đập cái móc lửa trong tay xuống đất.

Dù không thi triển Thuật vọng khí, Tần Hà cũng có thể cảm nhận được sát khí nồng đậm đến kinh người trên thân ông ta.

Ông ta là đầu mục của đám quan thiêu thi này, bởi vì những tiền đồng hộ thân của những quan thiêu thi kia đều là trên ba cái, dưới bốn cái, chỉ có ông ta là nhiều nhất, một chuỗi bảy cái.

Dị nhân hành tẩu giang hồ, thường có thêm vài đánh dấu đặc thù để thể hiện thân phận.

Như đồng tiền trên người đạo sĩ, pháp hoàn trên thủ trượng của hoà thượng.

Những dấu hiệu này, cũng là ước định mà ra, nếu là quá phận, đạo phạt thiên hạ cùng đánh.

Khác với thế giới trước kia chính là, các đạo sĩ ở thế giới này tương đối hung hãn, chiến yêu ma đấu quỷ quái, tính khí cũng nóng nảy, một lời không hợp thì ngay lập tức rút kiếm ra chém, không có ai dám giả mạo bọn họ đi lừa đảo.

So sánh với đó, thành phần đám hiệp khách giang hồ thì lại rất loạn, thượng cửu lưu hạ cửu lưu đều có, vàng thau lẫn lộn.

Lạc đề.

Trở lại quan thiêu thi, đốt xác có nguồn gốc từ đạo thuật, mặc dù sau này cũng là lẫn lộn trăm nhà, nhưng vẫn tuân thủ theo tập tục Đạo gia như cũ, dùng số lượng đồng tiền nhiều ít để thể hiện đẳng cấp thân phận.

“Nguy Vũ, đem 7 tên quỷ chết oan kia phân cho bọn họ luyện tập trước.”

Quan thiêu thi đọc nhãn lại phân phó một câu, thuận tay cởi tạp dề bản thủ quán trên người xuống, hung hăng ném lên bàn thanh lý thi thể.

Đột ngột tồn thất một đám quan thiêu thi khiến hấn ta thiệt hại khá lớn, khắp nơi trong phòng thiêu thi đã chòng chát đầy thi thể.

“Vâng, sư phụ.”

Một tên thanh niên mặt dài đáp lời một tiếng, đặt cái xẻng cùng thùng nước trong tay xuống, đi về phía mấy người Tần Hà, đầu tiên là quan sát đám người một chút, sau đó mới nói: “Mấy ngày tiếp theo, nhiệm vụ của các người do ta sắp xếp, công việc của các người không khác mấy với lúc ở lò hỏa táng, chủ yếu phụ trách một vài thi thể không còn hung, làm tốt, biểu hiện tốt thì sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ có ban thưởng.”

Nói xong, lập tức phân cho 6 người Tần Hà mỗi người một gian phòng thiêu thi, lại chỉ định thi thể luyện tay, tiếp đó lại bàn giao vài điểm cần chú ý khi nhóm lửa rồi rời đi, cuối cùng còn thả xuống một câu: “Phòng thiêu thi không cửa, bật xác có thể chạy đi, sẽ có người thu thập.”

Sáu tên thợ thiêu thi lại người nhìn ta, ta nhìn người một hồi, trong lòng nhớ kỹ lời cảnh cáo của Thường Bách hộ, cũng không dám nói chuyện, lần lượt đi về nơi đặt thi thể mà Ngụy Vũ chỉ.

Xốc lên vài liệm, lại là bảy bộ thi thể chặt đầu.

Cẩn thận quan sát, đầu cạo bóng loáng, chỉ giữ lại vài bím tóc dài nhỏ như đuôi chuột, rõ ràng là bảy tên “mật thám Dịch Lỗ” bị chém đầu ở Chợ tây lúc ban ngày.

Chương 36 – Kể chuyện chuyên nghiệp Hầu Trang

Bảy bộ thi thể xếp thành một hàng, nửa người bị máu thấm ướt, tất cả đều mở mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Sáu tên thợ thiêu thi đều là được tuyển từ trong lò hỏa táng ra, chưa dám nói là lợi hại bao nhiêu, nhưng ít nhất cũng là người nổi bật, từng thấy qua nhiều cảnh.

Đều là thi thể bị chặt đầu nên cũng chẳng cần chọn, tự mình nhận lấy một bộ rồi bắt đầu thanh lý thi thể.

Công cụ đều đã có sẵn, hơn nữa còn tốt hơn lò hỏa táng nhiều.

Đầu tiên là lau rửa vết máu trên thân thể cho sạch sẽ, rồi lấy then gỗ gắn lại đầu vào cổ, lại lấy kim chỉ, khâu lại từng lớp từng lớp vết cắt, khâu chừng ba lớp mới coi như hoàn thành.

Khâu xong cổ rồi khâu mí mắt, cuối cùng lại chỉnh lý cho thi thể một lần nữa rồi chuyển thi thể vào lò.

Để chắc chắn, Tần Hà nhân lúc không ai chú ý đến, thường cho thi thể một cây đinh trần thi.

Địa hỏa thông qua phần đáy đường hành lang nối liền mỗi một gian phòng thiêu thi, khi nhóm lửa chỉ cần lấy móc mở ra nắp lửa, thì ngay lập tức địa hỏa có thể tràn vào lò đốt xác, cực kỳ thuận tiện.

Trong ngọn lửa rực cháy, thi thể chặt đầu yên lặng, không có chút dấu hiệu bật xác nào.

Đèn nhiếp phách cộng thêm bùa trấn thi dán ở tám hướng trong phòng thiêu thi liên hợp trấn áp, không phải thi thể cực kỳ hung thật đúng là không thể động đây.

Nhưng không thể động đây không đồng nghĩa với việc thi thể sẽ không phản kháng.

Đây, một tên thợ thiêu thi của lò hỏa táng thành Tây vừa mới mở ra nắp lửa, hai tấm bùa trấn thi dán ngoài phòng thiêu thi đã ngay lập tức cháy thành tro tàn.

Khuôn mặt tên thợ thiêu thi kia bị dọa đến tái mét, hai tấm bùa trấn thi trị giá đến mấy chục lượng bạc.

Mặc dù không bật xác, nhưng thiệt hại lớn a.

Mấy chục lượng bạc có thể mua được hai con trâu khỏe rồi.

Quan thiêu thi Ngụy Vũ thấy bùa trấn thi bốc cháy, hung hăng chạy tới quở trách hấn ta một trận, quan thiêu thi độc nhãn người không có tới nhưng tiếng mắng đã tới: “Còn đốt phù nữa thì đem hấn ta ném ra ngoài, hỏi lại Binh mã ty bên kia làm việc kiểu gì vậy, đưa cái quái gì đến.”

Tần Hà im lặng lắc đầu, bộ thi thể đó, thật ra không trách được thợ thiêu thi thành Tây, ở đây còn có thể làm hai tấm bùa trấn thi bốc cháy.

Nếu đưa đến lò hỏa táng, thợ thiêu thi chắc chắn phải chết, quan sai trực ban lò hỏa táng e là cũng không đối phó được, kết cục không thể tránh khỏi là biến thành “trốn thi”, ai cũng không rõ sẽ bị nuốt mất bao nhiêu mạng người.

So sánh với đó, hai tấm bùa trấn thi kia đã là cái giá nhỏ nhất.

Mà điều này, cũng là ý nghĩa tồn tại của thiêu thi đường.

Chỉ là người ở thiêu thi đường lại không nghĩ như vậy, bọn họ chỉ thấy được là đã bị tổn thất hai tấm bùa trấn thi, cũng sẽ không suy nghĩ rằng, nếu như đặt bộ thi thể này ở bên ngoài thì sẽ gây ra hậu quả như thế nào, chỉ cảm thấy thợ thiêu thi vô dụng.

Bởi vì bất kể là nói như thế nào, bùa trấn thi và đèn nhiếp phách cũng chỉ là ngoại vật, trình độ của thợ thiêu thi cũng là một nhân tố không hề nhỏ, bằng không nghề này cũng sẽ không phải là ăn “mệnh cách” cơm.

Nguy Vũ lấy ra bùa trấn thi bổ sung lại, tiếp tục đốt xác.

Quá trình chờ đợi hơi nhàm chán, ở đây nắp lửa mở ra hết thì chính là lửa cháy mạnh nhất, không giống lò hỏa táng, còn cần thông gió thêm than đá.

Hoàn toàn chính là không có việc gì để làm.

Tần Hà phát hiện, mặc dù địa hỏa này mạnh hơn lửa so than đá đốt ra, nhưng lại kém hơn so với lửa Thâm Uyên, ánh chừng là chậm hơn khoảng chừng ba phần mười.

Nhưng Tần Hà không thể lấy lửa Thâm Uyên ra dùng, chỉ có thể nhẫn nại đợi từ từ.

Hắn vội vàng a.

Thiêu thi đường đây toàn là thi thể, với hắn mà nói, đó không phải là thi thể gì, mà là từng tiểu mỹ nhân nũng nịu chờ hắn sủng hạnh.

Chỉ khiến cho hắn có xúc động muốn phóng hỏa lớn đốt hết toàn bộ những thi thể đó.

Đợi chừng một canh giờ, thi thể mới xem như đốt cháy hoàn toàn, không còn nguy hiểm.

Nguy Vũ đến xem một chút, liền để mấy người Tần Hà không cần trông coi, ra ngoài giúp đỡ thanh lý thi thể.

Tây tây rửa rửa, khâu khâu vá vá, nửa canh giờ trôi qua.

Màn sân khấu xám trắng chậm rãi hạ xuống, tiếng gõ mõ xuyên qua ánh đèn ảm đạm, rọi bóng biểu diễn.

Đây là thi thể bị đốt cháy hoàn toàn.

Người chết tên là Hầu Trang, đã mất cả cha lẫn mẹ từ thời niên thiếu, cho nên không được trông coi dạy bảo cẩn thận, có thể trộm chút nào thì trộm chút ấy, trộm không được thì xin xỏ, dù sao đều là ăn cơm trăm nhà mà sống, những năm đó còn được mùa, hắn không bị chết đói.

Sau khi lớn hơn, kỹ năng trộm của Hầu Trang tăng lên, cũng không đi xin xỏ nữa, chuyên trộm vặt trở thành kẻ trộm chuyên nghiệp.

Người dần dần đến tuổi trung niên, cơ thể không bằng trước đây, ông ta lo rằng già rồi không trộm được nữa thì sẽ chết đói, cũng không cam tâm tay nghề nửa đời phải chịu không biết bao nhiêu đánh đập mới đổi lấy được cứ như vậy bị thất truyền, liền nhận một đứa bé ăn mỳ làm con nuôi.

Ài, tên này người có nhớ không, Hầu Tiểu Lục, chính là tên trộm bị Tần Hà cưỡng ép “Gặp thì chia một nửa” vài hôm trước đó.

Thiên hạ chính là nhỏ như vậy, gặp phải.

Còn tại sao Hầu Trang bị đưa lên đoạn đầu đài, vậy thì phải mượn một câu ngôn ngữ.

Đó là, “Người ngồi trong nhà, hoạ từ trên trời rơi xuống”.

Trước đó vài ngày, một trang viên của Trung Sơn Vương phủ ở ngoài thành đột nhiên bị mất trộm, mất đi gần ngàn thạch lương thực cùng mấy trăm lượng vàng bạc.

Việc này làm lớn, Trung Sơn Vương đó chính là do được truyền lại, tổ tiên chính là đại tướng khai quốc Từ Đại Hải, có nhiều mối quan hệ thông gia với hoàng tộc, nhiều đời hiển hách.

Trung Sơn Vương tức giận, một bản tử liền đánh xuống đầu Ngũ thành Bình mã ty.

Nhắc đến Ngũ Thành Bình mã ty, một oan đại đầu, dù bất kể là chuyện gì xảy ra ở đất kinh thành này đều tìm đến nó, mà hết lần này đến lần khác dưới chân hoàng thành là một đám hoàng thân quốc thích, vương hầu quý tộc, ai nó cũng không thể trêu vào.

Ngũ thành Bình mã ty điều tra một trận, nhưng có thể tra được cái rắm a.

Trong vòng một đêm có thể đánh cắp ngàn thạch lương thực, tên trộm đó có thể là người bình thường à?

Nhưng Trung Sơn Vương bên kia vẫn phải bàn giao nha, có thể truy hồi lương thực thì nói sau, đầu tiên người phải tỏ thái độ trước đã, ít nhất cũng phải “tỏ vẻ” đã chứ?

Chỉ huy sứ Ngũ thành Bình mã ty Đường Tĩnh An vỗ trán.

Bắt người!

Bắt ai?

Ai là trộm thì bắt người đó a.

Người sợ nổi danh heo sợ mập, chuyện này bắt ai cũng không thể thiếu Hầu Trang tên trộm chuyên nghiệp này a.

Thế là Hầu Trang còn đang ngủ mơ trong nhà, mơ mơ hồ hồ bị bắt vào nhà tù Binh mã ty thành Đông.

Theo lý thuyết, chuyện như vậy gán thế nào cũng không thể gán lên đầu Hầu Trang.

Một ngàn thạch lương thực, đó nhất định là đoàn đội gây án, căn bản không thể nào là kẻ trộm mà là bọn cướp.

Trung Sơn Vương phủ cũng đâu có ngục, không dễ lừa gạt như vậy.

Hầu Trang cũng biết là mình bị nhốt không bao lâu thì sẽ được thả ra ngoài, Binh mã ty thành Đông chính là làm bộ một chút, thuận tiện lừa bịp chút tiền, cho nên cũng không lo lắng, yên tâm vắt chéo chân ngủ ngon lành trong ngục giam.

Nhưng cổ ngữ cũng đã nói, phúc vô song chí họa vô đơn hành, nhà đột còn gặp phải mưa rào, thuyền trở lại gặp ngược gió.

Hầu Trang nằm mơ cũng không nghĩ đến, lần ngồi lao oan này lại ném mất cả mạng.

Đêm khuya hôm qua, đại lao Binh mã ty thành Đông đình đình cách cách kéo đến một đám người.

Ai?

Phi Ngư Vệ Xưởng Vệ!

Một đám sát tài!

Cứ như vậy, Hầu Trang đã từ đại lao Binh mã ty thành Đông chuyển đến đại lao Phi Ngư Vệ.

Chỗ nào?

Chiếu ngục!

Hầu Trang thấy tình cảnh này, thầm nghĩ chắc chắn là xong đời rồi, tám chín phần mười đã bị trở thành “chết thay”.

Quả nhiên, đến chiều ngục liền bị cắt lưỡi, dè đầu xuống đã cao thành kim tiền thử vĩ, gông cổ khoá lại.

Ngày thứ hai bị áp giải lên pháp trường, một đao răng rắc, đầu rơi xuống đất.

Hoá ra chính là chết thay mật thám Địch Lỗ.

Oan!

Oan thiên cổ!

Thâm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Sinh bình thường, chết ly kỳ”.

Chương 37 – Nếu đốt thì phải đốt hung

Phần thưởng: Đạo hạnh +1 năm.

Tần Hà: “....”

Ngơ cả người, thi thể chặt đầu chết không nhắm mắt, không cho kỹ năng thì thôi đi, mới cho một năm đạo hạnh?

Phần thưởng này còn không bằng thi thể bình thường nhất ở bãi tha ma đấy.

Trong chớp mắt, Tần Hà cảm thấy tiểu mỹ nhân nũng nịu trong lòng đã biến thành bí đỏ.

Thứ đồ gì?

“ Nhân phẩm không ổn định, an tâm chớ vội, an tâm chớ vội.”

Tần Hà chỉ có thể tự an ủi tâm hồn nhỏ bé bị tổn thương của mình, phần thưởng tặng cho mình miễn phí, như thế nào cũng kiếm hời.

Nhiệt độ địa hỏa ổn định, tiến độ của 6 tên thợ thiêu thi đều gần ngang nhau.

Lại là tên Ngụy Vũ kia, chạy đến xem xét thi thể đã gần như đốt xong, liền để đám người Tần Hà ngưng lò thu thập tro cốt, chuẩn bị tiếp tục đốt xác.

Tâm tình của người khác như thế nào không rõ, nhưng chắc chắn là Tần Hà hết sức vui mừng.

Đừng nói hai bộ, hẳn có thể đốt liên tục bảy ngày bảy đêm không cần ngủ, nếu có thể nhận thầu cả thiêu thi đường này luôn thì càng tốt.

Đám người xúc tro cốt, Ngụy Vũ chỉ vào toàn bộ thi thể trên sảnh đường nói: “Đã đốt một bộ xem như các người đã luyện tay rồi, tiếp đó các người tự mình chọn thi thể mà đốt, đặt ở phía bên ngoài kia là của bản địa kinh thành, phủ vải liệm trắng; đặt ở chính giữa chính là từ nơi khác chuyển đến, phủ lên là vải liệm màu vàng, các người cứ chọn vải liệm trắng mà đốt.”

Nói xong lại quay người rời đi.

Đám thợ thiêu thi lại ta nhìn người, người nhìn ta, rồi tự chọn một bộ thi thể cho mình.

Mọi người đều có kinh nghiệm, tận lực chọn thi thể liệm vải liệm trắng không hung mà đốt.

Vấn đề đến, thi thể bản địa có gì khác với thi thể từ nơi khác chuyển đến à?

Đương nhiên là khác biệt.

Thiêu thi đường Phi Ngư Vệ là thiêu thi đường cao cấp nhất triều Đại Lê.

Không chỉ tiếp nhận hung thi của bản địa mà còn tiếp nhận thi thể từ nơi xa xôi ngàn dặm khác vận chuyển đến.

Mà các thành lớn khác cũng có thiêu thi đường, chỉ là đẳng cấp không cao như kinh thành, có một số thi thể không xử lý được, bắt buộc phải vận chuyển đến kinh thành.

Do đó cũng tạo ra một kết quả.

Thi thể nơi khác đều là đã trải qua hai lần sàng chọn, không thể không đưa thi thể đi, đều là cực hung, không ít bộ đã từng bật xác tấn công người.

So sánh với thi thể bản địa chỉ bị trải qua một lần sàng lọc, chúng không chỉ là hung một chút.

Đặc biệt là càng đặt ở gần chỗ giữa, rất nhiều thi thể đều trói xích sắt, dán lên bùa trấn thi, miệng ngậm móng lừa đen, thậm chí là còn có mấy bộ là được đưa đến cùng với quan tài đồng, bày la liệt trông rất dọa người.

Tình cảnh này chẳng cần Ngụy Vũ đề điểm, đám thợ thiêu thi cũng biết nên chọn như thế nào.

Không ai là kẻ ngu ngốc, không có khả năng thì đừng có mà làm, bằng không đến lúc khen thưởng không bị phê bình một trận thì đã là nhẹ, chẳng may bật thi tấn công mình, đó mới gọi là oan uổng.

Nhưng vấn đề là.... Tần Hà không nghĩ vậy a.

Đều là thi thể, muốn đốt thì phải đốt hung.

Thi thể bản địa là mỹ nữ, thi thể nơi khác là hoa khôi, còn những quan tài đồng loạt buộc xích sắt ở chính giữa, thì chính là tiên nữ hạ phàm a.

Nước miếng trong miệng Tần Hà đều sắp chảy cả ra, nếu là ở ngoài thì phải đi đâu tìm đây?

Tần Hà có cảm giác như hông quần bạc triệu đi dạo kỹ viện, ngàn vạn giai nhân đang chờ mình lâm hạnh vậy.

Những thợ thiêu thi khác đều là chọn ở khu vực vải liệm trắng, chỉ có Tần Hà, lẽ mà lẽ mề, lẽ mà lẽ mề, sau đó lần mò đi đến chỗ rìa khu vực vải liệm trắng.

Nhân lúc không ai chú ý, vén một góc vải liệm màu vàng.

Nhìn thử, mặc dù trên thân không bị trói xích sắt, nhưng trên tay cùng trên chân đều bị cột xiềng xích, trên trán có dán bùa trấn thi, hẳn là đã từng bật xác.

Tuyệt vời.

Chính là người!

Tần Hà ôm lấy thi thể liền chạy ngay, dáng vẻ kia, thật giống như kẻ trộm.

Nơi xa, Ngụy Vũ vẫn luôn để ý đến động tĩnh của bên này, thấy Tần Hà ôm một bộ thi thể ở dưới tấm vải liệm màu vàng rồi chạy, lập tức đầy đầu là dấu hỏi chấm.

Trong lòng thầm tự hỏi, phải chăng là đầu óc của tên này có vấn đề?

Đã nói là vải liệm màu trắng, màu trắng, sao lại chọn màu vàng rồi?

Rồi, ngươi cứ làm đi.

Đợi lát nữa bùa trấn thi bốc cháy ta thu thập ngươi như thế nào?

Không nghe lời.

Tần Hà quay lại phòng thiêu thi, loại thi thể này đã được thanh tẩy thân thể trước khi vận chuyển tới kinh thành, có thể trực tiếp bỏ vào lò.

Đặt thi thể xuống Tần Hà cẩn thận quan sát một phen.

Không hồ là “hoa khô”, có bề ngoài.

Móng tay mọc thành trảo, miệng mọc ra răng nhọn, hai bên trán gồ lên, giống như có vật gì đó sắp mọc ra từ bên trong, thi thể mất nước khô quắt lại, gỗ gỗ, lại có âm thanh như của kim loại, làn da đã cứng đến trình độ đao kiếm khó thương.

Trên móng tay còn sót lại máu đen chưa được rửa sạch, rõ ràng là đã từng tấn công người, hơn nữa còn thấy máu.

Tần Hà rất hài lòng, cho nên thưởng cho nó mười cây đinh trấn thi.

Đặc biệt là hai chỗ gồ lên kia, mỗi chỗ một cây.

Làm xong những chuyện này, Tần Hà lại bóc tấm bùa trấn thi trên trán thi thể xuống, giấu lên người.

Mặc dù thứ này không bằng đinh trấn thi, không không lại đốt đi cũng là đáng tiếc.

Mở nắp lửa ra, nhóm lửa đốt xác.

Thi thể yên tĩnh, đóng xuống mười cây đinh trấn thi rồi, cho tới bây giờ Tần Hà còn chưa từng thấy thi thể nào còn có thể bật dậy, huống chi còn có đèn nhiếp phách, muốn động là hoàn toàn không có cửa.

Da thi thể cứng, tốc độ đốt cháy chậm hơn so với bình thường rất nhiều.

Chừng hai canh giờ, thi thể mới cháy hoàn toàn.

Màn sân khấu xám trắng hạ xuống, rồi bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được bộ thi thể này lúc còn sống.

Người chết tên là Trần Ngọc Đường, là thương nhân Từ Châu, lập nghiệp từ kinh doanh lương thực vải vóc, thặng trầm nửa đời coi như gom góp được chút gia sản không tồi, sinh được ba đứa con trai, một đứa học văn, một đứa học võ, một đứa kinh doanh, đứa nào cũng là tuần kiệt trẻ tuổi.

Cả nhà cha hiền con hiếu, hoà thuận vui vẻ.

Nhưng làm sao tính được số trời, người có hoạ phúc sớm chiều.

Năm ngoái Cửu biên chiến sự căng thẳng, Hoàng đế liên tục hạ vài chiếu chỉ, giúp đỡ quân lương đã trở thành chuyện quan trọng nhất.

Chia ra các châu phủ đều có định mức, Tuần phủ Từ châu Lư Tương dân thông cáo mua lương.

Nhưng Hoàng đế vừa hạ chỉ, giá lương thực khắp nơi liên liên tục tăng cao, toàn bộ đám thương nhân buôn bán lương thực đều che giấu lương thực đợi tăng giá, không chịu bán.

Trong nửa tháng, Tuần phủ Từ châu Lư Tương chỉ mua được ngàn thạch quân lương, còn chưa được một phần của định mức.

Lư Tương xem xét, hay lắm, cái lũ gian thương khốn nạn này, có lương thực mà không chịu bán đúng không, đợi đấy, không đến mười ngày ta sẽ khiến các người quỳ xuống cầu ta mua lương thực.

Đến đây phải nói đến Lư Tương này, hắn ta thuộc Yêm đảng (phe cánh của hoạn quan), không đội trời chung với đại diện phủ thương đại địa chủ của đảng Đông Lâm.

Lư Tương không mua được quân lương, một mặt là do thương nhân lương thực tiếc không nỡ bán, mặt khác thì là do đảng Đông Lâm cố ý gây khó dễ, chỉ cần hắn ta không mua đủ quân lương thì đến lúc đó sẽ lập tức dâng lên tấu chương, có thể sẽ lột xuống được cái mũ ô sa của hắn ta.

Riêng việc mua lương, trên thực tế đã xen lẫn vào việc các đảng phái tranh đấu không cách nào hoà giải.

Lư Tương cũng là một người rất có thủ đoạn, hẳn ta vẫn phải người cầm tiền đi tìm đám thương nhân mua lương thực như cũ.

Mua lương thực gì?

Lương thực kém chất lượng, lương thực mốc.

Các phú thương thấy vậy, ai u, còn có chuyện tốt như thế sao?

Tên Lư Tương này chắc là sắp điên rồi, mua không được lương thực tốt thì lại mua lương thực kém chất lượng làm hàng giả đánh tráo.

Đây không phải là tự tìm đường chết à?

Bán!

Bán cho hẳn ta, lấy lương thực bị ẩm làm lương thực tốt bán, chuyện tốt như vậy đi đâu mà tìm đây?

Đợi hẳn ta mua lương đưa đến kinh thành, lại vạch tội hẳn vận chuyển lương không cẩn thận, khiến quân lương bị ẩm.

Coi như có Hoạn quan che chở, chắc chắn cũng khiến hẳn ta phải lột da.

Nhưng bọn họ ngàn tính vạn tính lại không tính đến, tên Lư Tương này chân trước vừa dọn xong lương, chân sau đã điều Thành vệ tới cửa từng nhà bắt người.

Đem lương thực kém chất lượng cùng hoá đơn đưa lên công đường, trị tội bọn họ đánh tráo hàng giả, tội lớn làm hỏng quân tư.

Đủ để chém đầu cả nhà!

Các phú thương bị bắt đều choáng váng.

Chuyện lớn không hay rồi, Lư Tương trả thù, bị lừa rồi.

Hoá đơn là mình tự ra, dấu tay là chính mình ấn, lương thực là bị mốc meo vài tháng nửa năm, cái này gọi là “bằng chứng như núi”, hết đường chối cãi.

Người có thể nói đạo lý với ai đây?

Dù coi như kiện cáo đến Ngự Tiền, người cũng không chiếm được lợi gì.

Huống chi nguyên bản chuyện này là bố cục của Lư Tương.

Nhưng những phú thương này cũng không phải ăn chay, đâu chịu cứ như vậy mà đưa tay chịu trời, đồng thời bọn hăn cũng đang đánh cược Lư Tương không có lòng can đảm lớn đến như vậy.

Nhưng Lư Tương cũng đã sớm ngờ đến việc bọn họ không dễ dàng chịu khuất phục như thế, còn có hậu chiêu.

Biện pháp vừa đơn giản vừa thô bạo, đó là trực tiếp bắt hết người trong một nhà rồi đưa đến pháp trường, gươm đao chém xuống đầu cả nhà.

Một nhà chẳng phân biệt già trẻ lớn bé, hai mươi cái đầu người rơi xuống đất.

Các phú thương xem trăm lập tức bị dọa đến run rẩy hai chân, phân tiểu đều ra.

Lư Tương là làm thật!

Kết quả không cần nhiều lời, Lư Tương khoan thai đi tới trước mặt đám phú thương, chỉ nhẹ nhàng nói một câu: Một trăm thạch lương thực tốt có thể đổi về một thạch lương thực xấu.

Đầu các phú thương ơng ơng, chỉ lo giữ mệnh, căn bản không nghĩ được gì khác, vội vàng gọi người nhà đổi lương.

Cứ như vậy, trong một ngày Lư Tương đã xoay sở được đầy đủ quân lương, phần vượt mức thì lọt vào trong túi, tự mình kiếm lời được đầy bồn đầy bát, còn gia sản một nhà bị trăm kia, đương nhiên cũng là thu nhận.

Ài, người có thể sẽ nói.

Trong chuyện này hình như là không có chuyện của Trần Ngọc Đường a?

Đừng vội, những người bị chém kia, chính là cả nhà Trần Ngọc Đường.

Chương 38 – Thuật cưới trâu, bò

Không thể nghi ngờ, cả nhà Trần Ngọc Đường là bị giết gà dọa khỉ.

Lư Tương mượn tính mạng cả nhà để lập uy.

Tại sao lại là Trần Ngọc Đường ư?

Rất đơn giản, Trần Ngọc Đường vừa thành công chuyển từ tiểu thương, người bán hàng rong sang phú thương, căn cơ còn thấp, còn chưa dung nhập vào trong nhóm đại diện phú thương đảng Đông Lâm.

Nói trắng ra chính là bóp quả hồng mềm.

Nói thật ra, Trần Ngọc Đường còn được tính là thương nhân có lương tâm, một ngàn thạch lương thực mà Lư Thương mua được trước đó, thì đã có hai trăm thạch là Trần Ngọc Đường bán cho.

Nhưng cái chuyện đấu tranh đảng phái này, cho đến bây giờ cũng chỉ nhìn chỗ đứng, chứ ai nhìn lương tâm?

Lư Tương cảnh cáo phú thương một cái, đám phú thương chỉ có thể cắn nát răng rồi nuốt xuống bụng, nhưng nếu là thật sự giết người, thì lại không dễ dàng kết thúc.

Đảng Đông Lâm có thể đấu ngang tay với Yêm đảng, cũng không phải kẻ ăn chay.

Bằng không người cho rằng Hoàng Nhi Gia cả ngày làm thợ mộc không vào triều là vì cái gì?

Chính là sợ đám người kia, há miệng là Tam Hoàng Ngũ Đế, ngậm miệng là đạo đức nhân nghĩa, Hoàng Nhi Gia phàm là muốn làm chút chuyện thì chính là cùng dân tranh lợi.

Cho nên, Lư Tương chọn tới chọn lui, Trần Ngọc Đường là phù hợp nhất.

Liên quan đến phú thương Đông Lâm, nhưng lại không phải là người của phú thương Đông Lâm, chém có thể khiến đám phú

thương kia kinh sợ, lại sẽ không gây ra phản lại quá lớn.

Phân tác vừa vặn.

Gia đình Trần Ngọc Đường vốn là mỹ mãn, ba đứa con trai văn, võ, thương đều chiếm, mắt thấy gia tộc sắp có thể hưng thịnh phát đạt, giương cánh bay lên.

Kết quả lại phải trở mắt nhìn từng người rồi từng người một trong nhà đầu rơi xuống đất, lúc đó miệng ngay lập tức phun ra máu mà chết.

Đao phủ thấy vậy, được rồi, người chết về Diêm Vương quản, liền bớt đi một đao.

Từ thiên đường rơi thẳng xuống địa ngục, Trần Ngọc Đường oán khí tận trời, hoá thành hung thi.

Về phần hấn ta hung biến như thế nào, có báo thù hay chưa, lại như thế nào mà sau hai tháng lại từ Từ châu đi đến thiêu thi đường này, Tần Hà không cách nào biết được.

Rối bóng biểu diễn, chỉ diễn lúc còn sống, không diễn sau khi chết.

Thẩm phán cân nặng, phía bên người khoác áo choàng đen nâng lên rõ ràng, miệng vàng mở ra: “Trong phủ quang minh không có quang minh, nha nội chính đại không chính khí, vô số hoang đời, nơi nào nói hết thê lương?”

Phân thưởng: Nội kinh +5 năm.

“Ông nội ngươi, đùa à?”

Vào khoảnh khắc nhìn thấy phân thưởng, sắc mặt của Tần Hà, đang tràn đầy niềm vui trong lòng, đã hoàn toàn đen lại.

Thi thể hung ác như vậy, thế mà chỉ cho có năm năm nội kinh.

Không phải nói là nội kinh không tốt, mà là chênh lệch này quá lớn.

Thi thể dạng này, ở bên ngoài đều là Cật tiên công, Thuật vọng khí, Công đức kim thân quyết, những thứ cấp bậc như vậy.

Nội kinh +5 năm, đốt bừa hai bộ thi thể ở bãi tha ma còn nhiều hơn.

Nếu như vừa rồi cho là nhân phẩm không ổn định, vậy thì lần này nhân phẩm cũng nên ổn định trở lại.

Trực giác nói cho Tần Hà, có gì đó không đúng.

Phần thưởng đốt xác tựa như là bị tận lực giảm cấp bậc xuống.

Quá huyền bí đi?

Trầm ngâm trong chốc lát, Tần Hà dự định nghiệm chứng lại.

Không chừng là do mình quá cả nghĩ rồi, hiện tại nhân phẩm đang vào giai đoạn nằm ở đáy cốc.

Dù sao sóng cũng phải phân ra dài ngắn mà phải không?

Ngừng lơ, xúc lấy tro cốt, Tần Hà lại đi đến khu vực chọn thi thể.

Giống như lúc trước, lại lè mà lè mê, lè mà lè mê mò tới rìa khu vực vải liệm màu vàng.

Nhân lúc không ai để ý, ôm lấy một bộ thi thể bị xích sắt trói liền chạy.

Cảnh này lại rơi vào trong mắt Ngụy Vũ, đầu hơi có chút quay cuồng.

Thời buổi gì thế này?

Còn có thợ thiêu thi chuyên môn dính lên hung thi?

Khó khăn lắm mới đốt đi một bộ thi thể mang xiềng xích vẫn chưa thấy đã, còn muốn đốt dây sắt trói thân?

Ngụy Vũ có chút hoài nghi nhân sinh, thi thể bị dây xích trói lại, dù là một tên quan thiêu thi bốn đồng tiền như hắn cũng chưa chắc có thể trấn yên, vẫn còn đang tích lũy đạo hạnh đây, chỉ một tên thợ thiêu thi nho nhỏ, gan cũng quá lớn.

Nhưng mà hắn vẫn chưa lên tiếng, hành vi kỳ lạ của Tần Hà khiến hắn tò mò.

Hắn sẽ chờ, chờ tên tiểu tử này đỡ không nổi, mới trừng trị hắn.

Chút tài mọn này cũng dám múa rìu qua mắt thợ?

Lát nữa nhất định cho ngươi đẹp mặt.

Bên phía Tần Hà, không hổ là thi thể bị trói dây sắt, dáng vẻ trông càng hung.

Chưa nói đến móng tay thành trảo, nanh cùng làn da cứng của thi thể, đây là dáng vẻ gần như không thể thiếu của hung thi bất xác, thi thể này còn mọc lông trắng.

Hình dung thế nào đây, giống như là lông của đậu phụ thối, phủ kín toàn thân, dài chừng một tấc.

Đây rõ ràng sắp thành cương thi, hung không thể hung hơn.

Nghề thợ thiêu thi này, phân thi thể dựa vào độ hung, đại khái là: Tử thi, thi biến, hung thi, cương thi, thi yêu.

Đốt xác chính là xử lý thi biến, thi biến nếu như tấn công người, bị máu tươi kích thích hoặc là oán khí quá nặng, sẽ trở thành hung thi.

Nếu hung thi tiến hoá, sẽ trở thành cương thi đao thương bất nhập, cách nước cách lửa.

Còn thi yêu, đó chính là thi thể một lần nữa sinh ra linh trí, một tồn tại kinh khủng chỉ có trong truyền thuyết.

Không thể nghi ngờ, bộ thi thể trước mặt này là hung thi sắp hoá thành cương thi, là thi thể có phẩm chất cao nhất mà Tần Hà tiếp xúc.

Phẩm chất cao nhất đương nhiên cũng phải dành cho sự tôn trọng cao hơn.

Tần Hà một hơi thưởng hai mươi cây đinh trần thi, lúc thưởng phát hiện ra, thi thể này đã cứng như đá, nếu không phải nội kình Tần Hà đột phá tám mươi năm, muốn đóng vào cũng là một điều phiến toái.

Theo thường lệ cát kỹ bùa trần thi, nhóm lửa đốt xác.

Thi thể vẫn cứ yên tĩnh, không có cách nào, Tần Hà cho thể diện lớn như vậy mà.

Là rồng phải cuộn lại, là hổ phải nằm xuống.

Lại nói, còn có đèn nhiếp phách kia kia.

Thi thể này khó đốt một chút, ước chừng hơn ba canh giờ, thi thể mới hoàn toàn đốt cháy.

Đèn chiếu thu hồn, rồi bóng biểu diễn, thẩm phán cân nặng.

Người chết cũng giống như Trần Ngọc Đường trước đó, cũng là quỷ chết oan.

Khác biệt chính là Trần Ngọc Đường bị quan phủ chém đầu cả nhà, còn vị này chính là bị họ hàng máu mủ liên thủ hại chết, oán hận trong đó cũng không muốn nói nhiều.

Thời buổi loạn thế, cường giả vì sở dục, kẻ yếu trở thành dao thót, lòng người còn đen hơn than, giết người phóng hỏa thất lung vàng, tu cầu bỏ lộ chết không còn thầy.

Người này sau khi chết oán khí nồng đậm, có lẽ là sau khi bất xác báo thù thành công, cho nên tiến hoá mạnh hơn, mọc ralông cứng.

Phản thưởng: Thuật cuỡi trâu, bò.

Thuật cuỡi trâu, bò: Học tập thuật này, ngài cùng trâu, bò tương thông tâm ý, vượt núi qua đồi như giẫm trên đất bằng.

Vào giây phút nhìn thấy phản thưởng, trong lòng Tần Hà như có ngàn vạn sấm chớp.

Thuật cuỡi trâu, bò, thật là cmn thần, trâu, bò là dùng để cuỡi sao?

Ngươi để mặt mũi của ngựa ở đâu?

Ngươi để mặt mũi của lừa chỗ nào?

Đến bây giờ Tần Hà đã xác định chắc chắn, thiêu thi đường này tuyệt đối là áp chế phản thưởng, bằng không không ra được kỹ năng mắc ỏi như vậy.

Còn không bằng tăng thêm năm năm nội kinh.

Đây chính là thi thể hung nhất mình từng tiếp xúc a.

Tần Hà đảo mắt sang hai bên, đột nhiên trong lòng có trực giác, nhìn về phía cái đèn nhiếp phách đang từ từ xoay tròn ngay giữa nội đường thiêu thi kia.

Chẳng lẽ là...liên quan đến đèn nhiếp phách?

Thứ này thuộc về ngoại lực?

Tần Hà càng nghĩ càng thấy có khả năng đó, nhiếp phách đèn thuộc về ngoại lực, ngoại lực giúp đỡ, phản thưởng liền giáng

cấp.

Mình ở lò hoả táng thành Đông không có bất kỳ ngoại lực nào có thể mượn, đỉnh trần thi kia đều là mình tự làm, cho nên phần thưởng bình thường.

Mà ở trong thiêu thi đường là đèn nhiếp phách.

Phòng thiêu thi còn dán thêm bùa trần thi, trên thân hung thi lại trói đủ loại xích sắt, nhưng mà cái này chỉ chiếm một phần nhỏ, nhân tố lớn nhất là đèn nhiếp phách.

Nó thế nhưng là vật có phương pháp chế tạo chi tiết cao cấp nhất trong cửu khí trần thi, có thể xưng là thần khí.

Tần Hà lập tức cảm thấy trong lòng phát lạnh, vậy sao mà làm?

Tiếp tục như vậy, lời còn không bằng mình đi bãi tha ma kiếm đầu, phần thưởng giảm xuống cũng quá nhiều.

Tắt đèn nhiếp phách?

Nếu vậy thiêu thi đường hoàn toàn sẽ loạn lớn a, nhiều thi thể như vậy, cho dù là chỉ bật dậy một nửa thì đỉnh trần thi trên người mình cũng chẳng đủ dùng.

Đặc biệt là mấy bộ thi thể nằm trong quan tài kia, không biết là sẽ hung thành như thế nào.

Mà lại quan thiêu thi cũng sẽ không có khả năng để cho mình tắt đi đèn nhiếp phách.

Trừ phi... đèn nhiếp phách xảy ra bất trắc?

Chương 39 – Thi thể bị cướp

Tần Hà bị ý nghĩ bất chợt xuất hiện của mình làm cho giật mình.

Không được!

Tiếp tục như vậy mình sẽ trở thành “Phân tử khủng bố” mất.

“Giữ vững bản tâm, giữ vững bản tâm!”

Tần Hà vội đem những ý nghĩ tà ác này phủi sạch ra khỏi đầu óc.

Mình không thể gây ra một kết cục mà bản thân không thể tìm hãm được, chẳng may nếu có người mất mạng, vậy coi như phá đi điểm mấu chốt.

Trên con đường truy cầu sức mạnh, giữ vững điểm mấu chốt vô cùng quan trọng, nếu không sẽ có một ngày, người sẽ biến thành ma quỷ.

Càng nghĩ, Tần Hà phát hiện ra mình chỉ có một con đường có thể đi.

Đó chính là tận lực đốt hung thi, dùng cách này để bù lại phần thưởng bị hạ xuống.

Nhất là những thi thể nằm ở chính giữa nhất kia, dù có bị áp chế, chắc hẳn là phần thưởng cũng sẽ không kém.

Ngay vào lúc Tần Hà còn đang suy nghĩ làm sao để đốt những thi thể kia, giọng của quan thiêu thi độc nhãn oang oang vang lên: “Hôm nay làm việc đến đây thôi, mọi người trở về nghỉ ngơi, giờ mậu lại đến.”

“Vâng.”

Đám quan thiêu thi nhao nhao đáp lời, sau đó thu xếp đồ đạc rời đi.

Chỉ để lại ba người trông coi thi thể chưa hoả táng.

Ngụy Vũ đi đến trước mặt đám người Tần Hà, nói: “Dẫn các người đi chỗ ở, ngày mai làm tiếp một ngày, hẳn là các người có thể trở về.”

Nói xong liền dẫn đám người Tần Hà đi ra phía ngoài thiêu thi đường, chỉ là một gian ngục nói: “Lát nữa sẽ có người đưa đồ ăn đến, các người ăn xong rồi lập tức nghỉ ngơi, bất kể nghe thấy cái gì thì đừng có để ý, cứ ngủ đi.”

Mấy tên thợ thiêu thi vội vàng gật đầu như gà mổ thóc.

Ngụy Vũ khiến cho đám người đi vào, sau khi đóng cửa khoá lại thì lập tức rời đi.

Khuôn mặt mấy tên thợ thiêu thi có vẻ mệt mỏi, lập tức người thì ngồi dựa, người thì nằm xuống, liên tục làm việc bảy tám

canh giờ, còn là thức đêm, không ăn không uống, đều hơi không chịu được.

Bây giờ bên ngoài chắc là đã sắp đến giờ trưa.

Mặc dù Tần Hà không cảm thấy chút mệt mỏi nào, nhưng tốt xấu cũng không thể thể hiện quá tách biệt, thế là cũng ngồi xuống dựa vào tường, dò xét hoàn cảnh.

Gian tù vô cùng đơn sơ, nhưng vật dụng đầy đủ, đồ dùng ăn uống ngủ nghỉ đều có, so với danh tiếng chiếu ngục, coi như là một gian tù điều kiện khá tốt.

Gần gian tù không có một ai, xem ra chiếu ngục cũng không thường ưu đãi người.

Ngồi ở vị trí của Tần Hà, có thể trông thấy một góc cửa đá của thiêu thi đường.

Quả nhiên, chỉ một lát sau có Xưởng Vệ đưa đồ ăn đến, một lồng bánh bao lớn cùng với một thùng nước.

Mấy tên thợ thiêu thi thấy vậy, trừng lớn cả mắt.

Đều là xuất thân lưu dân, khó khăn lắm mới đi vào lò hoả táng, bán mạng cũng chỉ là ăn mán thầu bột tạt để sống.

Bột trắng?

Nghĩ cũng không dám nghĩ.

Xưởng Vệ mở cửa, vừa mới đặt lồng bánh bao xuống đất, mấy tên thợ thiêu thi đã không kịp chờ đợi mà lao đến ngay lập tức, cầm lên bánh bao một cái là ăn ngay như hổ đói, trực tiếp tự làm cho mình bị nghẹn đến trợn cả mắt.

“Quý chết đói đầu thai!”

Xưởng Vệ thấy vậy, lắc đầu khoá cửa rồi rời đi.

Bụng Tần Hà còn chưa tiêu hoá hết, không muốn ăn, nhưng vẫn ăn mười mấy cái.

Không thể không cảm thán, đãi ngộ của việc ăn công lương đúng là khác hẳn.

Xưởng vệ có thể lấy ra cho đám quý chết đói trong mắt bọn họ ăn, vậy thì đối với bọn họ chắc chắn cũng không phải đồ tốt gì, đồ tốt chỉ có thể giữ lại cho mình.

Mặc kệ là triều đại nào, bát com của nhà nước chính là ngon nhất, ai chết đói cũng sẽ không đến lượt bọn họ chết đói.

Một lồng bánh bao lớn bao no, năm tên thợ thiêu thi ăn xong, bụng ai nấy đều tròn vo.

“Nếu chúng ta có thể lăn lộn đến nơi này làm việc, vậy thì quá tốt rồi.”

Ăn uống no đủ, một tên thợ thiêu thi thấp lùn nói với vẻ mặt mong ước.

“E là khó nha!”

Một tên thợ thiêu thi khác có mặt chữ điền lắc đầu, nói: “Loại bát com này, đa phần là lấy con cháu quan gia, chúng ta đừng có suy nghĩ nhiều, cái gì mà có thể đi đến thiêu thi đường, đó chỉ là nói thuận miệng thôi, củ cải trước mặt con lừa làm việc.”

Mấy tên thợ thiêu thi nghe xong cũng cảm thấy có đạo lý, không ai phản bác.

“Mấy người chúng ta có thể tụ lại một chỗ cũng coi như là duyên phận, mặc kệ tương lai có thể lăn lộn được bao lâu, làm quen cùng nhau đi, nói không chừng ngày nào đó lại gặp nhau ở đầu cầu Nại Hà.” Thợ thiêu thi mặt chữ điền lại nói.

Đám người ăn uống no đủ đã phục hồi lại một chút tinh thần, liền nhao nhao giới thiệu bản thân mình.

Thợ thiêu thi mặt chữ điền tên là Đào Đại Dũng, người Liêu Đông chạy nạn đến kinh thành.

Thợ thiêu thi thấp lùn tên là Lý Nhị Cầu, người đất Lỗ.

Hai người khác cũng xuất thân từ lưu dân, người cuối cùng thì không phải, chính là tên đốt xác không trần trụi được làm bùa trấn thi bốc cháy kia, tên là Tiền Mãn Thương, là người huyện Sầm của kinh thành.

Đào Đại Dũng hơi có vẻ nói nhiều, thần bí như: “Các người có biết, tại sao thiêu thi đường này lại đột nhiên có nhiều thi thể xuất hiện như vậy không?”

Mấy tên thợ thiêu thi đều lắc đầu, chỉ có Tiền Mãn Thương muốn nói lại thôi, giống như là nhớ đến cái gì đó, nhin lại.

“Vì cái gì vậy?” Tần Hà hỏi.

Tần Hà cũng cảm thấy kỳ lạ, quan thiêu thi của thiêu thi đường phân ra làm hai ban, theo lý thuyết, dù cho là đã bị tên súc vật An Ba Cốc kia chém đi một nửa, nhưng thời gian chỉ mới trôi qua có hơn một ngày, không có khả năng tồn tại nhiều thi thể như vậy.

Trong đó không thích hợp, có chuyện gì đó.

Đào Đại Dũng sau khi câu đủ sự hứng thú của mọi người, cẩn thận nhìn hai bên một chút, nói: “Ta nghe người ta nói, thời gian nửa năm gần đây, thi thể từ các nơi khác đưa đến kinh thành thường xuyên bị cướp trên đường, Phi Ngư Vệ điều binh khiến tướng tra xét rất lâu, cuối cùng tìm được một phần số thi thể bị cướp ở một cái chùa miếu.”

“Nói xong hẳn ta nhìn về phía cửa đá thiêu thi đường, chép miệng nói: “Ày, chính là những bộ bên trong kia.”

“Thi thể cũng có người cướp, vừa hung vừa xui xẻo, cái này... thứ đồ gì?” Lý Nhị Cầu nghe mà tròn to hai mắt.

“Đây là người không biết a.”

Đào Đại Dũng mặt mày hớn hở, nói: “Những thi thể này đối với những kẻ nghèo khổ như chúng ta thì chắc chắn là không cần rồi, nhưng mà với bọn tà ma ngoại đạo, vậy thì lại có tác dụng lớn, nghe nói bọn chúng có thể sử dụng thi thể để tế luyện thành thi khô, lợi hại chưa?”

Khuôn mặt mấy tên thợ thiêu thi lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Tần Hà cố ý nhìn sang Tiền Mãn Thương, phát hiện hẳn không hề tỏ ra tò mò hay ngạc nhiên gì, giống như là đã biết chuyện này.

“Ngôi miếu kia ở đâu?”

Tần Hà bị gọi lên lòng hứng thú, có người cướp thi thể chắc chắn là có mưu đồ làm loạn, nếu là mình có thể tìm được một ổ thi thể, vậy thì kiếm hời lớn rồi.

“Nghe nói là chùa Tĩnh An ở núi Lê Ngưu, Phi Ngư Vệ vây quét nơi đó, chết rất nhiều người.” Đào Đại Dũng nhỏ giọng nói.

Tần Hà âm thầm ghi nhớ, thầm nghĩ có thời gian phải đi một lần, xem có thể kiếm được chút “Tiền tài bất chính” nào hay không.

Núi Lê Ngưu cách nơi này không xa, cũng chỉ có hơn một ngày đường.

Cướp thi thể thì cũng thôi đi, còn ở gần kinh thành như vậy, không biết ai mà gan to thế.

Sau đó, Tần Hà lại hỏi thêm vài câu, hiển nhiên Đào Đại Dũng cũng chỉ biết có nhiều đó, liền dời chủ đề đi.

Trò chuyện một hồi lại nói về Phi Ngư Vệ, Lý Nhị Cầu hỏi: “Không phải Phi Ngư Vệ có hai cái thiêu thi đường à, còn một cái thiêu thi đường nữa ở đâu?”

“Thật ra Phi Ngư Vệ chỉ có một cái thiêu thi đường, một cái khác không gọi là thiêu thi đường, mà gọi là trần thi đường, do bên ngoài truyền sai mà thôi.” Lúc này, Tiền Mãn Thương vẫn luôn yên lặng cuối cùng cũng mở miệng.

“Cái trần thi đường đó ở đâu?” Lý Nhị Cầu lại hỏi tiếp.

Mặc dù thân là thợ thiêu thi ăn bữa nay lo bữa mai, nhưng đối với tin tức liên quan đến cái nghề này vẫn có đủ lòng hiếu kỳ.

“Chính là phía sau cánh cửa sắt lớn ở bên trong kia.” Tiền Mãn Thương nói nhỏ.

“A?”

Mấy tên thợ thiêu thi giật mình sửng sốt.

Chương 40 – Đa tài không sợ thiệt

Thông qua cuộc trò chuyện với sự tò mò của đám người, Tần Hà lại lấy được một tin tức quan trọng.

Thiêu thi đường thứ hai của Phi Ngư Vệ, thật ra là trần thi đường.

Nằm ở ngay phía sau cánh cửa sắt lớn vừa dày vừa nặng bên trong thiêu thi đường kia, nghe nói trong đó trấn áp thi thể mà thiêu thi đường nung không chảy, không biết đã gom lại bao nhiêu năm, càng không rõ số lượng.

Mấy tên thợ thiêu thi nghe vậy thì hít một hơi khí lạnh, còn Tần Hà nghe xong thì tim đập rộn lên.

Có cơ hội cũng phải đi tìm hiểu thực hư.

Sau đó, mấy tên thợ thiêu thi cũng không tiếp tục trò chuyện nữa, căng da bụng trùng da mắt, bắt đầu buồn ngủ ngáp liên hồi.

Không biết là ai bắt đầu ngáy trước tiên, qua thời gian mười mấy hơi thở, tất cả đều đã nằm xuống, rất nhanh tiếng ngáy rung trời.

Tần Hà đứng dậy, lần lượt đá đá thử từng người, toàn bộ đều y như lợn chết.

Thấy vậy, Tần Hà nhặt một cọng rơm dưới nền đất lên, đi đến cửa, đâm vào ổ khoá rồi vặn vặn vài cái, “lạch cạch” một tiếng, khoá đã mở ra.

Thuật mở khoá: Một sợi mì có thể mở ra tất cả mọi khoá trên thế giới.

Kỹ năng để dành được đến đây đã phát huy ra tác dụng, cái này gọi là đa tài không sợ thiệt.

Tần Hà ra khỏi gian tù rồi lại đem cửa khoá lại, rồi đi về phía cửa đá thiêu thi đường.

Vào lúc đám người đang nói chuyện trời đất, ba tên quan thiêu thi ở lại trông coi cũng rời đi.

Hiện tại phòng thiêu thi không có một ai.

Đi đến cửa, Tần Hà quan sát cánh cửa đá một chút, không khỏi mừng rỡ.

Phía dưới lại có khe hở, không có khít chặt!

Trông có vẻ như là do bộ phận lâu năm không được bảo trì, bị chệch vị trí.

Tần Hà dùng sức thử nâng cửa đá lên, phát hiện nó không hề nhúc nhích chút nào, loại cửa đá này không phải một người là có thể di chuyển được, dù là Tần Hà đã sắp đạt đến tám mươi năm nội kinh.

Nhưng mà cái này không làm khó được Tần Hà.

Súc cốt công: Khi người cần, gân cốt da thịt của người sẽ mềm mại như bông.

Bông, khe hở nào cũng có thể chui vào, khe hở quá nhỏ thì cùng lắm là tổn công hơn một chút.

Một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện, bắt đầu từ cánh tay, Tần Hà đã biến thành một lát bánh mì, rồi chậm chậm “chảy” vào khe hở dưới cánh cửa đá.

Lần nữa tiến vào thiêu thi đường, Tần Hà xém cười to ba tiếng.

Tất cả phòng thiêu thi đều trống không, thi thể thì đặt ngay ở chính giữa, càng quan trọng chính là, chỉ có một mình mình.

Tần Hà cảm giác mình giống như Đế Vương đang bước vào hậu cung, muốn sung hạnh ai thì sung hạnh người đó.

“Ba ngàn mỹ nữ”, quân nhiệm hái.

Không có bất cứ do dự nào, Tần Hà từ khu vực giữa bắt đầu, ngoại trừ hai cái quan tài chính giữa, nâng từng bộ, từng bộ thi thể vào lò, thưởng cho mỗi bộ thi thể năm cây đinh trần thi, mở ra nắp lửa liền bắt đầu đốt.

Một bộ, hai bộ... Năm bộ.... Mười bộ.... Hai mươi bộ.... Hai mươi tám bộ!!

Ba mươi gian phòng thiêu thi, chỉ để dành hai gian cho hai cái quan tài kia, còn lại toàn bộ đã lấp đầy.

Cảnh tượng đó, hoành tráng.

Một người đốt hai mươi tám bộ thi thể, chuyện từ trước đến nay chưa từng có.

Nhưng mà cũng có chút tệ đoan, bởi vì Tần Hà không thể canh giữ hết từng bộ, nên có vài thi thể bắt đầu không chịu yên, đốt cháy bùa trần thi còn run rẩy thi thể, còn thiếu là chưa có ngồi dậy.

Cực kỳ không có thể diện, cũng cực kỳ không nể mặt.

Tần Hà xem ra, đây là muốn cự tuyệt còn ra vẻ mời chào?
Đỉnh trần thi thưởng cho chưa đủ?

Được, vậy thì lại thưởng thêm năm cây, không đủ lại thưởng thêm... Cứ thưởng cho đến khi người ngại ngừng tự mình nằm ngửa ra mới thôi.

“Đế Vương”, chính là ngang ngược như vậy đây.

Trong túi ít nhất có năm trăm cây đỉnh trần thi, đủ thưởng.

Thưởng chừng hơn cây đỉnh trần thi, Tần Hà mới trấn cho đám thi thể run rẩy này ngoan lại, tất cả tuần tự mà làm.

Sau đó, Tần Hà đem tầm mắt dời về phía hai bộ quan tài kia.

Đến phần đặc sắc nhất.

Hai bộ quan tài, một cái dán đầy bùa trần thi, một cái thì bị trói bằng dây xích sắt lớn màu đen, khắp quan tài đều khắc chữ tỉ mỉ, cẩn thận nhìn kỹ có thể khiến người ta choáng váng, cảm giác như trọng tâm lùi lại, có xúc động muốn ngã về phía quan tài.

Tần Hà càng nhìn càng hài lòng, càng xem càng ưa thích.

Nghĩ nghĩ, hắn quyết định đối phó với bộ quan tài chỉ dán bùa trần thi kia trước.

Trước khó sau dễ, luyện tay chút rồi nói tiếp.

Tìm cái xà beng, thọc mạnh vào kẽ, nạy nắp quan tài đã đóng đinh lên, rồi lại từ từ đẩy nắp quan tài ra.

Vừa đẩy được một góc, một túm lông trắng thật dài đã cuốn ra, tinh mịn giống như sợi chân khuôn của nấm mốc đậu phụ, mang theo một luồng thi khí nồng đậm lao thẳng vào mặt Tần Hà.

“Hỗn xược!”

Tần Hà quát khế, nội kinh cùng phát lực cùng chấn động, chống đỡ luồng thi khí này, ngón tay búng một cái lập tức bắn bay nắp quan tài, tiện tay hất lên, năm mươi cây đỉnh trần thi đã “suru” một tiếng hung hăng đóng vào bên trong quan tài.

Vô ảnh thủ, khi ngài hết sức chuyên chú, tốc độ tay của ngài nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Thuật phi châm: Phi châm thiện xạ, bách phát bách trúng.

Hai kỹ năng kết hợp với gần tám mươi năm nội kinh, đó chính là bạo vũ lê hoa châm, nhanh chóng sắc bén, một chiêu chế địch.

“Xì xì xì.....”

Một trận âm thanh sắt đỏ đột ngột vang lên, trong quan tài lập tức bốc lên khí đen, lông dài trên thi thể tức khắc hỗn loạn cuốn bừa vào nhau, còn có tiếng gào thét giống như dã thú phát ra.

Lại là một bộ mao cương.

Đường đường chính chính là một loại cương thi, phải là thi thể có oán khí, lệ khí cực nặng dưới cơ duyên trùng hợp mới có thể hoá thành.

Đừng thấy Tần Hà đối phó nhẹ nhàng, đó là có đèn nhiệt phách cộng thêm bát hack, nếu là bộ mao cương này ở bên ngoài, vậy nhất định là một trận gió tanh mưa máu.

Cương thi đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, cho dù là cường giả nội kinh cũng không thể chiếm hời, nhất định phải có vật trấn thi thật mạnh.

Tần Hà thấy vậy, hơi vung tay lại là hai mươi cây đinh trấn thi đi vào.

Tiếng gào rống của mao cương liền dần dần nhỏ lại, chẳng bao lâu sau đã yên tĩnh, lông cứng dài bất chợt rũ xuống, lộ ra hình dạng chân thật không ngờ lại là một ông lão, không biết gặp phải chuyện gì mà oán khí cùng lệ khí lại nhiều như vậy.

Tần Hà không dám coi thường, không lựa chọn ôm lấy thi thể, mà là lấy ra kẹp khoá cổ, một tay kẹp lấy mao cương ra khỏi quan tài, ném vào lò đốt xác.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, cẩn thận chạy được vạn năm thuyền.

Mở ra nắp lửa, ngọn lửa chí dương đã mau chóng đốt lông cứng thành khói xanh, Tần Hà cũng nhìn rõ được toàn bộ thi

thể.

Là cương thi không thể nghi ngờ, hai cái răng cương thi thật dài đã sắp dài đến cằm.

Vóc dáng ông lão thấp bé, thoáng nhìn qua giống như người lùn, mặc một bộ áo liệm màu tím rất trang trọng, chắc là xuất thân từ nhà phú quý.

Lửa cháy rừng rực, mặc dù cương thi không chuyển động, nhưng vẫn luôn phản kháng.

Bảy tấm bùa trấn thi dán ngoài phòng thiêu thi, một tấm rồi lại một tấm bốc cháy, hoá thành tro tàn.

Tần Hà lại thưởng cho nó một cây đinh trấn thi vào ngay giữa ấn đường, mới bảo vệ được một tấm cuối cùng.

Thi thể này rất khó đốt, thời gian khoảng chừng nửa nén hương, mới miễn cưỡng đốt được làn da của thi thể.

Tần Hà không chờ đợi quá lâu, xác nhận thi thể yên tĩnh liền lập tức đi đến trước cái quan tài thứ hai.

Cái này, mới thật sự là áp trực.

Chương 41 – Tập hợp ngàn vạn cung chiêu

Xích sắt lớn màu đen, khắp quan tài khắc đầy chữ, đều thể hiện ra, chủ nhân quan tài không dễ chọc.

Nhưng không dễ chọc thì như thế nào?

Biết rõ núi có hổ, vẫn hướng về núi hổ mà đi.

“Tiểu tiên nữ, ca ca đến sủng hạnh ngươi.”

Tần Hà cười hắc hắc, xoa xoa đôi bàn tay, vung đại đao lên lập tức chém vào trên xích sắt.

Đừng hỏi đại đao lấy ở đâu ra, đây là thiêu thi đường, bất xác thì sẽ phải chiến đấu, mười tám loại binh khí đều có đủ.

“Bụp phanh.”

Tiếng võ nghệ vang lên, xích sắt theo tiếng đứt thành đoạn, rầm rầm rơi xuống.

Tần Hà buông đại đao, lại cầm lên xà beng.

Dễ dàng nhanh chóng, nắp quan tài đã bị nạy lật ra.

Một đám khói trắng từ trong quan tài bay lên.

Trong mây mù mờ ảo, từ trong quan tài có một bàn tay trắng nõn như tuyết vươn ra, chậm chậm khoác lên vách quan tài.

Ngón tay kia, tinh tế, thon dài, ở dưới ánh đèn nhiếp phách chiếu rọi trông như trong suốt ngọc bích.

Ngay sau đó, một thân thể mềm mại uyển chuyển từ từ ngồi dậy, tóc xanh như thác đổ, eo đẹp vai thơm.

Nhất là khuôn mặt kia, lông mày dài mảnh, mũi túi mật treo, một đôi mắt đẹp của người đoạt phách, khoé môi hơi hơi giương lên, quyến rũ không thể tả hết.

(Mũi túi mật treo: Mũi có hình dáng như túi mật được treo lên, sống mũi thẳng và gọn gàng, cân đối.)

Tần Hà nhếch miệng, ngơ cả người ra.

Thật sự là có... tiên nữ à?

“Khanh khách.”

Nữ tử cười khẽ, tiếng như hoàng oanh, chậm chậm bước ra từ trong quan tài gỗ, bước từng bước tiến về phía Tần Hà.

Voan mỏng che thân, như ẩn như hiện.

Ánh mắt Tần Hà lập tức dời ra, trên mặt lộ ra vẻ si mê.

Quá đẹp.

“Tiểu ca ca, người vừa mới nói muốn sủng hạnh ta, vậy người..... còn đang chờ gì vậy?”

Nữ tử đi đến trước mặt Tần Hà, môi đỏ khẽ mím lại, ngón tay như ngọc đặt nhẹ lên trên ngực Tần Hà đang không ngừng di chuyển, càng lướt càng xuống dưới, càng lướt càng xuống dưới.

Thân thể mềm mại đã dựa hẳn lên người Tần Hà, hơi uồn ẻo.

Da thịt trắng mịn như trứng gà mới bóc gần ngay trong gang tấc, hương thơm xông vào người.

Tần Hà chỉ cảm thấy bụng dưới dấy lên một ngọn lửa nóng, giống như đang muốn cắn nuốt lấy chính mình, hơi thở không thể dần nổi mà trở nên hỗn hển.

Dục vọng mạnh mẽ khiến cho hai mắt hấn đỏ thẫm.

“A!”

“Bành!”

Tần Hà gầm lên một tiếng.

Trong chớp mắt, xà beng sắc bén đã hung hăng đâm vào thân thể mềm mại của nữ tử.

Bầu không khí kiêu diễm ngay tức khắc vỡ tan.

Nữ tử chậm chậm cúi đầu nhìn xuống, trong đôi mắt đẹp đều là sự không thể tưởng tượng nổi.

“Ngươi, vậy mà?”

Dần dần, sự không thể tưởng tượng nổi hoá thành sự lạnh lẽo, con mắt tức giận trừng lên, biến thành màu đỏ tươi.

Từng mảnh da thịt trắng nõn rụng xuống, biến thành xanh xao khô quắt, tóc xanh hoá thành lông trắng, nhất là gương mặt kia, đã biến thành một khuôn mặt thối rửa kinh khủng, còn có giò bọ đang ngo nguậy.

Rõ ràng là một bộ hung thi cực kỳ kinh khủng.

“Rống!”

Hung thi gầm thét, tay đột ngột dài ra hóa thành thi thảo, hung hăng vồ về phía Tần Hà.

“Sưu!”

Từ trước đến nay Tần Hà đều là tiên hạ thủ vi cường, trong chớp mắt đã bắt đầu hành động, trăm cây đỉnh trần thi đã hoá thành mưa đỉnh hung hăng lao về phía hung thi.

Nhìn lại khuôn mặt của hắn, nào còn có nửa phần si mê.

Đây là một bộ mị thi, cơ duyên trùng hợp đã thức tỉnh mị thuật, thuộc về một loại cương thi biến dị, so với hung thi phổ

thông thì càng nguy hiểm và quý dị hơn.

Ngay trong gang tấc, tám mươi năm nội kinh cùng sáu mươi năm đạo hạnh đều bộc phát, đỉnh trần thi không gì không phá được, hung hăng ghim sâu vào mị thi.

Toàn thân mị thi cứng đờ, lão đảo mấy lần nhưng vẫn chưa ngã xuống.

Tần Hà thấy vậy, nha, sức chịu đựng khá đấy, không hổ là hàng áp trực.

Được rồi, dù sao cũng chỉ còn có một mình ngươi, sẽ cho ngươi nếm thử một chút cái gì gọi là tập hợp ngàn vạn “cung chiêu” lên một người.

Tay vừa lật, còn lại hơn một trăm cây đỉnh trần thi không để lại một cái nào, toàn bộ thưởng đi qua.

Ngay tức khắc, mị thi bị găm thành con nhím, ngửa mặt ngã ra.

Tần Hà thấy thế, thở phào một hơi.

Suýt chút nữa đã trúng chiêu.

Mị thi này không phải mê hoặc tâm trí, mà là phản ứng bản năng của thân thể.

Trong lòng rõ ràng biết rõ, cái thứ đồ chơi này tuyệt đối không phải là mỹ nữ, mà là do thi thể biến ảo ra, nhưng phản ứng thân thể lại không có cách nào dè nén được, ham muốn sôi trào mãnh liệt trực tiếp muốn che phủ hết lý trí.

May mắn là đế của Tần Hà đủ dày, đổi lại là một tên quan thiêu thi bình thường, cái mạng này cùng một thân dương khí chắc chắn sẽ phải giao đi ra.

Mặc dù mị thi đã ngã xuống, nhưng vẫn không từ bỏ việc chống cự, vẫn còn đang run rẩy giãy dụa, trong đôi mắt đỏ tươi đều là điên cuồng, thi khí toàn thân vẫn bất chấp toả ra, mắt thường có thể nhìn thấy, đỉnh trần thi đâm trên thi thể nó đang bị tan rã.

Tần Hà có chút giật mình, hai trăm cây đỉnh trần thi a, còn có đèn nhiếp phách ở đó.

Vậy mà mị thi này vẫn có thể làm loạn, thật không rõ là lai lịch như thế nào, đẳng cấp còn cao hơn so với mình dự đoán.

Hơn nữa, với tình hình này, việc nó tránh thoát được chỉ là vấn đề thời gian.

“Ta đã lấy hết tất cả để ban thưởng cho ngươi, thế mà ngươi vẫn không ngoan.”

Tần Hà quan sát nó từ trên xuống dưới, mặt mũi tràn đầy thất vọng mà lắc đầu.

“Ngươi phải chết, phải chết, kiệt kiệt kiệt....”

Đỉnh trần thi trong miệng mị thi bị tan rã trước tiên nhất, miệng nói tiếng người, vậy mà.... là giọng của đàn ông.

“Nam?”

Trong nháy mắt, Tần Hà cảm thấy buồn nôn giống như bị ăn phải ruồi bọ.

Không ngờ rằng mình lại bị một bộ nam thi quyến rũ?

Nếu là nữ thi, nát cũng được.

Nam thi?

Dù là nóng hổi cũng khiến người ta chán ghét a.

Lại cúi đầu quan sát, cmn thật đúng là nam thi, còn có cả yết hầu.

“Ngươi cái chết biến thái!!”

Tần Hà nổi da gà đầy mình, từ trong túi lấy ra đao khắc, lại cầm đại khảm đao ở bên cạnh lên, rồi bắt đầu khắc chữ từ trên xuống.

Đao khắc là hình cụ của Hình Nô, lúc Tần Hà chôn đã giữ lại một cái, vô cùng sắc bén.

Chữ khắc là “Tường Thuy Phù Lục”.

Không sai, chính là chữ khắc trên đỉnh trần thi.

Tần Hà muốn làm đỉnh trần thi tại chỗ, không đúng, đao trần thi!

Vô ảnh thủ!

Khi ngài hết sức chuyên chú, tốc độ tay của ngài có thể nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Bá bá bá...

Tốc độ tay của Tần Hà rất nhanh, thời gian mười mấy hơi thở ngắn ngủi, đã khắc xong hơn 300 chữ “Tường Thuy phù lục” lên trên đại đao.

Sau đó, Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, ở dưới ánh mắt kinh ngạc của mị thi, một đao đâm thẳng vào miệng nó.

Cây đinh nhỏ người có thể làm tan rã, cái đại khảm đao này người thử làm tan nó một chút xem?

“Ôi ôi ôi.”

Kết quả, mị thi vẫn không chịu khuất phục như cũ, ngược lại càng giấy dựa mạnh hơn.

Một luồng thi khí hơi thổi nồng nặc hơn phun về phía Tần Hà.

Đương nhiên thứ này không thể làm thương tổn Tần Hà chút nào, nhưng lại bị hun khó chịu.

“Bà nội người có gan đấy, hôm nay ông nội người không đem người sủng hạnh ngoan ngoãn nghe lời, lần này ta xuyên qua là đến không!”

“Tiếp chiêu a, Pikachu!”

“Đại uy thiên long!”

“Đại La pháp chú!”

“Ba la ba la mật!”

Tần Hà cầm lên mười tám loại binh khí trên bàn, bá bá bá điều khắc, lại bá bá bá kêu.

Đao! Thương! Kiếm! Kích! Búa! Việt! Câu! Xiên!

Roi! Giản! Chùy! Trảo! Đẳng! Côn! Giáo! Xích chuỷ! Quải!

Sau một nén nhang, Tần Hà đem một cây Lang nha bổng hung hăng đâm vào hoa cúc hắc ta.

Tên mị thi kia, cuối cùng cũng chịu yên tĩnh lại.

Chương 42 – Số lượng là vua

Tần Hà cẩn thận cắt kỹ dao khắc, phui phui tay, rất hài lòng với tốc độ của mình.

Nam nhân nhanh nhất trên thế giới!

Chỉ hỏi người có sợ hay không?

Đỉnh trán thi làm tại chỗ, chuyên trị đủ loại không phục.

Không muốn tôn trọng, vậy thì không được, tất cả mọi người đều là có mặt mũi, nhất thiết phải cần thể diện.

Tần Hà thưởng thức tác phẩm của mình một chút, khom lưng bắt lấy một thanh trường mâu, chống mị thi lên.

Hình dung như thế nào đây, xiên nướng?

Tình huống này cũng không có lý gì mà chỉnh lý ngay ngắn, trực tiếp đặt vào lò nhóm lửa.

Bắt đầu đốt xác.

Trong ánh lửa rừng rực, mị thi coi như là đã hoàn toàn không thể động đậy.

Mười tám loại binh khí, đừng nói thân thể con người nhỏ bé như vậy, dù là con trâu cũng không đỡ được a.

Tần Hà quan sát thấy, tốc độ đốt cháy của bộ mị thi này càng chậm hơn, chậm đến mức khiến cho người ta giận sôi.

Thời gian đốt được gần nửa nén hương, mới đốt đi lông tóc, làn da chỉ hơi hơi phiếm đen, quả nhiên là biến thái.

Im lặng lắc đầu, Tần Hà chỉ có thể từ từ mà đợi.

Thuận tiện bổ sung lại bùa trán thi đã bốc cháy, trước mỗi lần đốt xác, Tần Hà đều bóc bùa trán thi trên trán thi thể ra, chút ít có còn hơn không, dù sao có đỉnh trán thi ở đây, thứ này cũng không có tác dụng gì.

Nhưng Tần Hà không có chọn ở lại thiêu thi đường chờ đợi đốt xong, mà là lại thi triển Súc thân công lần nữa chuồn ra cửa đá, trở về gian tù giam.

Bất cứ lúc nào Xưởng Vệ trực ban cũng có thể tuần sát đến chỗ tù giam, mấy tên thợ thiêu thi cũng có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, hơn nữa địa hỏa tự cháy, thi thể ngoan ngoãn, cũng không cần tự mình trông coi.

Trong nhà giam, năm tên thợ thiêu thi nằm ngáy o o, ngay cả tư thế cũng không thay đổi, hiển nhiên là đã cực kỳ mệt mỏi.

Tần Hà đi vào, mọi chuyện xảy ra nói ra thì dài, nhưng trên thực tế cũng chỉ mới gần nửa canh giờ.

Cũng may là đi ra ngoài nhanh, còn không phải sao, Tần Hà vừa nằm xuống không bao lâu, một nhóm Xưởng Vệ đã đến bên ngoài gian ngục giam.

Người dẫn đầu mắt to mày rậm, mặt chữ quốc lạnh lùng u ám, quan sát sáu người đang khò khò ngủ say trong lao một chút, lại nhìn bốn phía một chút, kiểm tra cửa đá, không phát hiện bất cứ dị thường nào, lúc này mới rời đi.

Người kia là ai?

Thường Ôn, Thương Bách Hộ.

Nhắc đến người này cũng là cẩn thận tử tế, dẫn sáu tên thợ thiêu thi Tần Hà đi vào, không có chuyện gì còn dẫn người sang đây nhìn thử.

Vương triều Đại Lê lớn như vậy, cũng không phải tất cả mọi người đều là hạng giá áo túi cơm, cũng không phải tất cả mọi người là kẻ ngồi không ăn bám.

Quan lại tài cán, lương tướng trung thành, Đại Lê chưa từng thiếu.

Nó thiếu chính là phát hiện ra năng lực của bọn họ, là giới dùng năng lực của bọn họ.

Thường Ôn mang theo thủ hạ tuần sát một vòng chiếu ngục, lên đến mặt đất, đón lấy ánh nắng ban trưa, bỗng nhiên cảm thấy ánh nắng này giống như đã mất đi nhiệt độ, cũng không biết là trời lạnh, hay là lòng người đang lạnh giá.

Đại Lê mệnh mông, lại phải dựa vào dân chúng thay mạng để duy trì mặt mũi dối trá.

Xương sắt Phi Ngư còn tồn lại mấy phần?

Nếu người nọ ở đây, chắc hẳn không đến mức này a?

Đáng tiếc, hẳn ta đã bị giáng chức đi tái ngoại, cả ngày làm bạn với cái nghèo nàn.

(Tái ngoại: Phía bắc Trường Thành)

Đứng một hồi lâu, Thường Ôn lệnh cho thủ hạ bảo vệ tốt cổng lớn, thay lại thường phục rời khỏi chiếu ngục, rẽ trái rẽ phải đi đến một tiệm điểm tâm nhỏ nơi hẻo lánh.

Chường quỹ tiệm điểm tâm khuôn mặt tươi cười đón khách, nói: “Khách quan muốn gọi gì?”

“Bánh quế.” Thường Ôn mặt không biểu tình.

“Có, Tô Châu vừa mới đưa tới, cực kỳ xốp giòn ngọt, khách quan nếm thử?”

“Không cần ngọt, muốn đắng.”

“Khách quan nói đùa, nào có bánh hoa quế làm thành đắng?”

“Nếu là hoa quế quanh năm ẩn trong bóng tối, nó chính là đắng.”

Nụ cười trên mặt chường quỹ dần dần thu lại, nhìn hai bên một chút, hỏi: “Đại nhân có gì phân phó?”

“Tin mật, trên viết.”

Tay Thường Ôn chuyển một cái, trong ống tay áo rơi ra một tờ giấy gấp thành hình cái thuyền.

Chường quỹ tay vỗ nhẹ một cái, mẫu giấy đã biến mất không thấy, cười to nói: “Vâng, bánh quế thượng hạng hai gói, vừa ngọt vừa giòn, khách quan ngài nhận lấy, ăn ngon lại đến.”

....

Ngay lúc đó, trên triều đình, một trận chinh phạt sắc bén đã thổi lên kèn lệnh.

Định Lỗ tàn sát một đêm, làn sóng còn dư lại dưới sự gia trì mạnh mẽ của các phương, mãnh liệt vỗ về phía tảng đá ngầm bên bờ.

Tấu chương vạch tội giống như là bông tuyết, bay về phía ngự án.

Thông chính sứ thành Tư Vương Thành Chương vạch tội Trần phủ sứ Phủ ti trấn Bắc Hứa Hiền Thuần không tận lực diệt Địch Lỗ, bỏ bê phòng thủ.

Đô ngự sử Đô sát viện Giả Thành Ninh vạch tội Trần phủ sứ Phủ ti trấn Bắc Hứa Hiền Thuần ăn hối lộ trái phép, ngầm thông đồng với Địch quốc.

Bốn người Tả, Hữu Tự thừa, Tả, Hữu Tự khanh Đại Lý Tự liên danh thượng tấu, vạch tội Trần phủ sứ Phủ ti trấn Bắc Hứa Hiền Thuần bỏ bê cương vị, không có quốc uy.

Bảy người Hàn Lâm Viện vạch tội Hứa Hiền Thuần ngồi không ăn bám, lấy quyền mưu tư.

Mười ba người Quốc Tử Giám liên danh vạch tội Hứa Hiền Thuần không hết mình diệt Lỗ.

Còn có Binh bộ, Hình bộ, Hộ bộ, Lễ bộ, tất cả hai mươi bảy người, hoặc là liên danh, hoặc là đơn độc thượng tấu.

Mà đây chỉ là trung ương, tấu chương địa phương còn đang trên đường cuối ngựa chạy tới.

Nhưng có một hiện tượng đó là, những tấu chương này không có một viên đại quan nào trên tam phẩm, đa phần là vài tên quan nhỏ ngũ phẩm đến thất phẩm, lại đầu mâu nhất trí, Trần phủ sứ Phủ ti trấn Bắc, Hứa Hiền Thuần.

Dưới trướng Cửu Thiên Tuế Ngụy Vương, vẫn có ngũ hổ (5 con hổ), võ có ngũ bưu (5 con báo), còn có thập cẩu (10 con chó), Thập hài nhi (10 đứa bé), tứ thập tôn (40 đứa cháu).

Hứa Hiền Thuần Trần phủ sứ Phủ ti trấn Bắc này, chính là đứng đầu năm bưu, là nhân vật máu chốt chấp chương Phi Ngự Vệ của Ngụy Trung Lương.

Hai quân giao đấu, tiên phong thăm dò, vua không thấy vua.

.....

Trở lại ngục giam.

Tranh tranh đấu đấu bên ngoài Tần Hà không hề hay biết, đang híp mắt, nhếch miệng hắc hắc hắc hắc bật cười.

Người không biết còn tưởng rằng hắn đang nằm mơ cưới mỹ kiều nương đấy.

Bên trong thiêu thi đường, hai mươi tám bộ thi thể đại hung đã lần lượt đốt xong.

Rối bóng biểu diễn đó là nhìn không kịp, phần thưởng một cái rồi lại đến một cái, mặc dù phẩm chất đã bị tận đê thấp hết mức, nhưng số lượng nhiều a.

Thỉnh thoảng chỉ thấy tay hấn hơi đảo một cái, một quả trái cây sức mạnh bị ném vào trong miệng.

Chep chép nuốt xuống, tiếp đó lại nghe thấy tiếng cơ thể hấn đôm đốp kêu vang, gân xương da thịt được tái tạo, sức mạnh lại tăng thêm.

Một lát sau, tay vừa lật, một viên Tây tuỷ đan, nhìn một chút, cất vào trong ngực.

Lại một lát nữa, tay vừa lật, một viên Kim sang hoàn, lại hơi đảo, quả trái cây sức mạnh thứ hai.

Đây đều là những thứ có thể nhìn thấy, nội kinh, đạo hạnh cùng ban thưởng kỹ năng không thể nhìn thấy thì càng nhiều.

Không hồ là các hung thi từ các tỉnh tập hợp đến, hoặc là đại hung, hoặc là biến dị, hoặc là thân phận của thi thể đặc thù.

Dù là phần thưởng đã bị áp chế rất nhiều, nhưng vẫn cho rất nhiều đồ tốt.

Thuật nghịch nước: Học tập thuật này, ngài có thể giống như giao long trong nước, đạo Long môn đùa thủy triều không thành vấn đề.

Thuật leo núi: Học tập thuật này, ngài leo núi như giẫm trên đất bằng.

Thuật lấy hơi: Học tập thuật này, lỗ chân lông trên khắp toàn thân ngài có thể hô hấp thay thế, tránh được hơi sương nước độc.

Thuật đồ nường: Học tập thuật này, ngài sẽ học được tinh túy của đồ nường, kỹ nghệ độc nhất vô nhị.

Thuật thuần chim: Học tập thuật này, thuần dưỡng chim quý trong lòng dễ như lấy đồ trong túi.

Thuật lộn ngược: Học tập thuật này, ngài có thể lộn ngược liên tục mười tám lần.

Ba mươi sáu thức trấn linh: Học tập pháp này, ngài sẽ tập được ba mươi sáu thức trấn linh đại pháp, vươn tay có thể bắt lấy yêu ma quỷ quái.

Thời gian chừng bốn canh giờ, phần thưởng lục tục lục tục vào chỗ.

Nói như thế nào đây, phẩm chất của kỹ năng vẫn hơi thấp, nhưng số lượng là vua, mà vẫn có một phần thưởng rất không tồi, chính là cái ba mươi sáu thức trấn linh cuối cùng kia, chuyên trấn hết thủy linh thể, có thuật, có kỹ, thậm chí còn có trận pháp, thâm sâu khó dò.

Thuật nghịch nước cùng thuật lấy hơi nói riêng thì rất bình thường, nhưng kết hợp lại thì rất lợi hại, Đại Vận Hà gần ngay gang tấc, sớm muộn thì cũng cần dùng đến.

Thuật đồ nướng có thể cải thiện sinh hoạt, đối với kẻ ăn hàng như Tần Hà mà nói thì cũng tương đối tốt.

Thuật leo núi, thuật thuần chim cùng thuật lộn ngược lại hơi gân gà.

Thuật leo núi không phải vách núi treo leo không dùng được, nhưng vùng xung quanh kinh thành đều bằng phẳng, vài ngọn đồi coi như là núi, thuật thuần chim thì Tần Hà không có hứng thú, còn thuật lộn ngược, đơn thuần là góp cho đủ số.

Nhưng mọi loại kỹ năng, dù là gì thì cũng kiếm lời, ai biết trước sau này sẽ có chuyện gì xảy ra chứ

Vẫn câu nói kia, đa tài không sợ thiệt.

Ngoại trừ thuật pháp, kỹ năng, nội kinh tất cả cho bốn mươi năm, đạo hạnh cho ba mươi tám năm.

Tổng cộng, trước mắt Tần Hà đã nắm giữ hơn 120 năm nội kinh, tròn hai hoa giáp, đạo hạnh cũng đã hơn trăm.

Cấp bậc thực lực đạt đến mức độ nào, chính Tần Hà cũng không rõ, con đường tu luyện của thế giới này quá nhiều, giữa hai bên cũng không đối xứng, lại đều có dài ngắn, một hai câu nói không rõ được.

Tất cả vật thật cho ba quả trái cây sức mạnh, hai viên Kim sang hoàn, một viên Tây tử đan, một con búp bê may mắn, một con búp bê nguyên rửa.

Ba cái trước thì đều đã gặp, không nói nhiều, còn hai cái sau thì có chút thú vị.

Búp bê nguyên rửa: Búp bê đến từ Thâm Uyên, do Pháp sư số mệnh chế tạo, người bị trúng chú, sẽ phải nhận lấy sự nguyên rửa của Thần linh vận mệnh, xui xẻo bảy ngày.

Búp bê may mắn: Búp bê đến từ Thâm Uyên, do Pháp sư số mệnh chế tạo, mang theo bên người, sẽ có thể nhận được Thần linh vận mệnh chúc phúc, thể mạng một lần.

Thời điểm Tần Hà nhìn thấy hai thứ đồ này, thiếu chút nữa cười ra tiếng, vật phẩm đến từ Thâm Uyên, quả nhiên chưa bao giờ khiến người ta thất vọng.

Búp bê may mắn có thể thể mạng một lần, tương đương với có thêm một cái mạng, búp bê nguyên rửa cũng rất thần kỳ, chỉ cần viết tên cùng ngày sinh tháng đẻ lên lưng búp bê là đã có thể thi triển chú thuật.

Mặc dù không rõ đến cùng xui xẻo đến mức nào, nhưng suy nghĩ về phong cách của Thâm Uyên một chút, tất nhiên sẽ rất phê.

Nói tóm lại, búp bê may mắn này là thứ tốt nhất trong hai mươi tám phần thưởng.

Mà những thứ này, còn chưa tính xong.

Bởi vì còn có hai bộ thi thể lòi ra từ trong quan tài còn chưa đốt xong đâu.

Chương 43 – Cao nhân thần bí

Một trước một sau cộng thêm thời gian đốt xác, khoảng chừng năm canh giờ trôi qua.

Xưởng Vệ chiếu ngục đã đến giờ đổi phiên trực, tuần tra cũng thường xuyên hơn, Tần Hà không thể lại tiến vào thiêu thi đường lần nữa.

Nhưng mà hấn cũng không muốn đi, trước đây một ngày đốt ba năm bộ vẫn không thấy gì, bây giờ đột nhiên đốt hai mươi tám bộ, cảm giác mệt mỏi từ trong tinh thần khiến cho hấn phải ngáp liên tục, trở nên có vẻ ủ rũ xuống.

Rối bóng biểu diễn ở trong đầu, chính là tiêu hao tinh thần, lại tiếp tục đốt nữa sẽ phải xảy ra vấn đề, không cần thiết phải mạo hiểm.

Huống hồ những thi thể còn lại cơ bản đều là kinh thành bản địa, không có gì đặc biệt lắm.

Thế là mê mê man man, Tần Hà đã ngủ thiếp đi, vẫn là cái kiểu ngủ trầm như chết kia, tiếng ngáy vang vang.

Lại tầm một canh giờ trôi qua, đám quan thiêu thi về nghỉ ngơi một cái ban ngày đã bắt đầu lục tục đi đến cửa đá.

Thiêu thi đường có quy củ, bắt buộc phải có hai mươi người trở lên, cùng với hai tên quan thiêu thi năm đồng tiền hoặc một tên quan thiêu thi sáu đồng tiền mới có thể mở ra cửa đá.

Đây chính là phòng ngừa việc thi thể bất xác, vội vàng không kịp chuẩn bị sẽ gây ra nhiều loạn.

Bảy, tám tên quan thiêu thi đến trước rãnh rồi nhàm chán, liền đi đến bên ngoài gian ngục giam “xem khí”.

Ngụy Vũ cũng ở đó, trong tay xách một lồng bánh bao.

“Cạch cạch cạch.....”

Ngụy Vũ đập mạnh cửa, lớn tiếng nói: “Đứng lên ăn cơm, một lát nữa bắt đầu làm việc.”

Năm tên thợ thiêu thi có người đã tỉnh, có người chưa tỉnh cũng bị đánh thức.

Ngoại trừ Tần Hà.

Tiếng ngáy khò khè kia xem như không nể mặt mũi.

Ngụy Vũ hơi khó chịu, tên gia hỏa này làm việc thì độc lập hành động, ngủ ngủ cái gì nữa, đã qua sáu canh giờ, dù cực kỳ buồn ngủ cũng nên tỉnh rồi a.

“Hấn là lò hỏa táng nào?” Ngụy Vũ mặt đen hỏi.

Mấy tên thợ thiêu thi anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cuối cùng là Đào Đại Dũng cả gan trả lời: “Thưa... thưa quan gia, hắc tên Tàn Hà, là lò hỏa táng thành Đông.”

“Mau làm cho hắc tỉnh lại.”

“Vâng, quan gia.”

Mấy tên thợ thiêu thi vội vàng chạy đến bên cạnh Tàn Hà, vừa đẩy lại vừa vỗ vỗ mặt, cuối cùng cũng đánh thức được Tàn Hà dậy.

Vẻ mặt Tàn Hà còn chưa tỉnh ngủ, trên mặt đờ ra ngẩn, khoe miệng còn vương lại nước bọt.

Cái này thật sự không phải là giả vờ.

“Chào quan gia.”

Sau khi tỉnh dậy, Tàn Hà nhếch miệng cười đầy vẻ ngu ngơ.

“Mau ăn chút đồ ăn, lập tức sẽ phải bắt đầu làm việc.”

Con giận của Ngụy Vũ tiêu bớt một nửa, mở khoá rồi đem lồng bánh bao đặt xuống đất.

Không cần phải nói, mấy tên thợ thiêu thi lại giống như chó vồ mồi, gặm ăn như hổ đói.

Tàn Hà đợi bọn họ đều đã lấy, cũng đi qua cầm lấy hai cái bánh bao.

Cắn một miếng mới phát hiện, bữa cơm trước khi làm việc lại còn được nâng cao, là bánh bao nhân rau có thêm thịt băm.

Cái thứ này, bên ngoài dùng tiền cũng khó mua được.

Tàn Hà vội vàng lại lấy thêm hai cái, lại giấu vào ngực mấy cái.

Cửa không khoá, Tàn Hà dứt khoát ra khỏi gian ngục, ngồi xổm ở một góc tường, vừa gặm bánh vừa chuẩn bị đợi xem kịch.

Bởi vì hắc rất tò mò, khi những tên quan thiêu thi này mở ra cửa đá, nha, phát hiện ra thì thẻ đều đã biến mất, thì sẽ có phản ứng gì.

Tàn Hà chính là thích xem kịch vui.

Sau khi ăn ba cái bánh bao xuống bụng, hai mươi tên quan thiêu thi đã đủ, cửa đá ùng ùng mở ra.

Một luồng hơi nóng phả vào mặt, đám quan thiêu thi đột nhiên biến sắc.

Tần Hà một hơi mở ra ba mươi nắp lửa, một ngày không đóng lại, không nóng mới là lạ.

Toàn bộ hiện trường phòng thiêu thi, loạn y như trước khi đi không được thu dọn.

Càng khiến cho người ta thêm sợ hãi chính là, tất cả phòng thi thể ánh lửa sáng rõ, mà bàn thanh lý thi thể lại rỗng tuếch, nắp của hai cái quan tài ở chính giữa đã rơi qua một bên, đã bị mở ra.

“Thi thể bất ngờ làm phản, bày trận!”

Ngay trong đám người, một tên quan thiêu thi sáu đồng tiền kinh sợ hô to, vội vàng rút ra bội kiếm mang theo bên mình.

Đám quan thiêu thi rùng mình, dồn dập luống cuống tay chân lấy ra vũ khí.

Người có kinh nghiệm thì gào to: “Cảnh báo, cảnh báo!”

“Đương đương đương...”

Ngụy Vũ phản ứng nhanh nhất, vội vàng chạy đến bên cạnh cửa đá, gõ chiêng đồng báo hiệu.

Tiếng cảnh báo dọc theo hành lang âm trầm, truyền khắp toàn bộ chiếu ngục.

Nhất thời phong vân biến động, rất nhiều Văn cảnh Phi Ngưu Vệ Xưởng Vệ vội vàng dũng mãnh lao đến thiêu thi đường.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Một tiếng rống to từ phía sau truyền đến.

Đám quan thiêu thi nhìn lại, lập tức cảm thấy như tìm được người đáng tin cậy.

Ngụy Vũ càng là mừng rỡ, hô to một tiếng: “Sur phụ.”

Chính là quan thiêu thi độc nhãn bảy đồng tiền, cũng là Thiên hộ chủ quản của thiêu thi đường, Đồ Bách Thú.

Đám quan thiêu thi tới tấp tránh ra, Đồ Bách Thú bước nhanh lên phía trước, một thân sát khí nhiều cương phong nổi lên bốn phía, giống như thực chất hoá.

Cảnh tượng này khiến đôi mắt Tần Hà hơi hơi sáng lên.

Không hổ là đại lão thiêu thi đường, bản lĩnh khác thì không rõ, nhưng chỉ nhìn một thân sát khí, đứng ở đó, phần lớn hung thi đã không thể động đậy.

Sát khí cũng là một loại pháp môn tu luyện, lại trời sinh đã có tác dụng trấn thi kỳ diệu.

Ao diệu trong đó, Tần Hà cũng không rõ.

“Thiên hộ đại nhân, gần như những thi thể từ tỉnh khác đến đều không thấy, quan tài trấn thi đã bị mở ra, nhưng không thấy bất xác.” Một tên quan thiêu thi sáu đồng tiền vội vàng báo lại.

Độc nhãn của Đồ Bách Thú loé ra tia sáng, liếc nhìn nội đường thiêu thi đường, tầm mắt dừng lại trên đèn nhiếp phách đang xoay tròn một chút, chậm chậm bước vào bên trong.

Đám quan thiêu thi nắm thật chặt các loại vũ khí trên tay, nhắm mắt theo đuôi.

Đi vào thiêu thi đường, mọi người mới coi như xem rõ ràng hình hình cụ thể.

Tất cả nắp lửa bên trong phòng thiêu thi đều mở ra, mà trong lò đốt xác, là từng bộ thi thể đang chìm trong ngọn lửa cháy bùng bùng.

Đa số đã đốt thành tro tàn, chỉ có hai bộ còn chưa đốt xong.

Mà một bộ trong đó, có thể xưng là kỳ quan.

Mười tám loại binh khí lấy đủ loại đáng vẽ đâm vào thi thể, nhìn thoáng qua giống như là một con nhím nướng. Thi thể nằm ở trên đài đốt thi, mờ mờ lên thật cao, một thanh Lang nha bổng vô cùng hung tàn đâm sâu vào hơn nửa đoạn.

Tất cả mọi người đều cảm thấy đoá hoa nào đó thít chặt từng đợt.

Hung tàn!

Quá hung tàn!

Đến cùng là bộ thi thể này đã trải qua cái gì?

Toàn trường lặng ngắt như tờ, hoàn toàn không rõ đây là chuyện gì xảy ra.

Ngay cả khuôn mặt dữ tợn của Đồ Bách Thú cũng không ngừng giật giật, đốt xác bao mươi năm, hẳn ta chưa từng thấy tình cảnh nào như thế này.

Rất lâu sau, bọn họ mới ý thức được một sự thật.

Ba mươi bộ thi thể xếp hạng đầu còn sót lại của thiêu thi đường, toàn bộ đã vào lò, hai mươi tám bộ đã đốt xong, còn có hai bộ vẫn còn đang đốt.

Sự rung động này không gì sánh kịp, đặc biệt là bộ mị thi không rõ nguyên do bị giày vò thê thảm trước mắt này, đó là cương thi biến dị mà nửa năm trước, Phi Ngư Vệ liên thủ với Lăng Vân Quan, Kim Quang Tự, tập hợp hơn mười vị cao thủ của ba bên: Quan phủ, Đạo môn, Phật môn, mới cùng nhau trấn áp rồi nhốt vào trong quan tài trần thi.

Đưa vào nơi này, sau khi trải qua giám định, không có cách nào đốt ngay lập tức, chỉ có thể sử dụng đèn nhiếp phách để mài dần, đợi đến một mức độ nhất định thì mới có thể đốt đi.

Lại không ngờ rằng, cũng đã bị đốt đi.

Thi thể đã đốt, không có khả năng lại bật xác, đốt hết chỉ là vấn đề thời gian.

“Nơi này của chúng ta, đã có cao nhân tới a.”

Rất lâu sau, Đồ Bách Thú nói một câu, trong giọng nói lộ ra sự rung động cùng với sự kính nể.

Người khác không nhìn ra một vài chi tiết, hẳn ta lại thấy.

Mười tám loại binh khí cắm trên mị thi, chữ khắc trên đó chính là “Trường Thụy phù lục”.

Binh khí là của thiêu thi đường, như vậy chữ ở trên đó là khắc ở ngay đây, mà “Trường Thụy phù lục”, chưa nói đến kỹ năng khắc hoạ, thể chữ khắc lên cũng đã thất truyền mấy trăm năm.

Đèn nhiếp hồn không bị phá hỏng, rõ ràng những thi thể này không có bất xác, nắp quan tài cũng là nạy mở từ bên ngoài.

Một vị cao nhân thần bí đã tiến vào nơi đây, chém xích mở ra quan tài, tại chỗ khắc chữ, một hơi đốt đi ba mươi bộ thi thể.

Thủ đoạn bạo lực, đẳng cấp cực cao.

Chương 44 – Lại gặp thi thể không có da mặt

“Đây là sao vậy?”

Ở gian ngục giam, Lý Nhị Cầu miệng nhét đến căng phòng, miệng nói không rõ tò mò hỏi.

“Có chuyện xảy ra.”

Đào Đại Dũng rướn cổ lên nói một câu vô nghĩa.

“Chắc chắn là thi thể xảy ra vấn đề, có thể là hai cái quan tài kia, nhìn không đã rất dọa người.” Tiền Mãn Thương bắn khoăn nói.

“Sẽ không dùng đến chúng ta a?”

“Xảy ra chuyện có các quan gia lớn gánh lấy, chúng ta sợ gì chứ.”

“Vẫn là không xảy ra chuyện thì tốt hơn, có chuyện xảy ra, xui xẻo chính là đám nghèo khổ chúng ta.”

Mấy tên thợ thiêu thi anh một lời tôi một câu, đều rướn dài cổ nhìn vào bên trong, nhưng lại không dám ngang nhiên xông vào.

Hiện tại, Văn Cảnh Phi Ngự Vệ Xưởng Vệ đã đến, đang đẳng đẳng sát khí tập hợp lại, bây giờ mà ngang nhiên xông qua, không khéo lại bị coi là tội phạm vượt ngục mà chém.

Tần Hà cầm cái bánh bao cuối cùng trong tay nhét vào trong miệng, cảm thấy màn kịch vui này chẳng có gì hay, bởi vì không thể nhìn thấy vẻ mặt phong phú của bọn họ, đứng dậy

đuổi ra lưng mỗi, nói với mấy người bên cạnh: “Tám chín phần mười là hôm nay chúng ta sẽ phải trở về.”

Lý Nhị Cầu nghe vậy, “A? Bánh bao này ăn quá ngon, ta còn muốn ăn thêm vài ngày nữa đây.”

“Ăn cái rắm nha, tình huống không đúng, chạy nhanh, mạng nhỏ quan trọng hơn.”

“Là tiếc những cái bánh bao thịt này, không được ăn nữa rồi.”

Đám thợ thiêu thi sôi nổi bày tỏ sự tiếc nuối, dù sao thịt cái thứ này, người nghèo khổ cả đời cũng khó nếm được mấy lần, ăn trấu nghẹn rau có thể lấp đầy bụng, đã coi như người dư dả.”

Giống như là để chứng thực lời nói của Tần Hà, chỉ chốc lát sau, mấy tên Phi Ngư Vệ Xưởng Vệ sau khi biết cảnh báo đã giải trừ liền rời đi, Tần Hà đi tới, nói: “Chuẩn bị làm việc, hôm nay đốt xong thì các người có thể trở về.”

Sáu tên thợ thiêu thi ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, vội vàng đổ nước, giấu bánh bao giấu bánh bao, sau khi chuẩn bị xong lại một lần nữa tiến vào thiêu thi đường.

Thi thể phủ vải liệm màu vàng đã bị đốt đi bảy tám phần, còn lại cơ bản đều là thi thể phủ vải liệm trắng.

Hết thảy như cũ, đều tự tìm thi thể để đốt.

Lần này Tần Hà lại không chọn nữa, xúc tro cốt trong phòng thiêu thi xuống, ôm bừa một bộ thi thể rồi bắt đầu đốt, ngay cả lửa cũng không ngắt, ban thưởng giảm quá nhiều, đốt vàng đốt trắng cũng chẳng khác biệt bao nhiêu.

Trăm năm đạo hạnh, cho dù là không còn đỉnh trần thi, cũng đủ khiến cho thi thể bên dưới vải liệm trắng không thể động đậy, yên tĩnh.

Tần Hà bên này yên tĩnh, nhưng không có nghĩa là năm tên thợ thiêu thi còn lại cũng đều có thể yên tĩnh.

Đấy, vừa mới mở lò, bừa trần thi dán bên ngoài gian phòng thiêu thi của Lý Nhị Cầu cùng hai tên thợ thiêu thi khác đã bốc cháy.

Ngụy Vũ hùng hùnh hồ hồ chạy tới, còn chưa bắt đầu giáo huấn thì bùa trấn thi chỗ Tiền Mãn Thương cũng đã bốc cháy lên.

Khiến cho Ngụy Vũ bị chọc tức, đặc biệt là Tiền Mãn Thương, đây đã là lần thứ hai hắn ta làm cho bùa thiêu thi bốc cháy rồi.

Ba người chỉ có thể cúi đầu nhận sai.

Ngụy Vũ dạy dỗ một hồi, quay đầu thấy Đồ Bách Thú ở bên kia không có mắng chửi người, lúc này mới chịu buông tha cho bọn họ, bỏ sung lại trấn thi phù rồi rời đi.

Tần Hà thấy hơi kỳ quái, thi thể dưới vải liệm trắng, ở dưới đèn nhiếp phách, ngẫu nhiên có một hai tấm bùa trấn thi bị bốc cháy thì có thể hiểu được, nhưng lần này cháy mất bốn tấm, cũng có chút kỳ lạ.

Trực giác nói cho hắn biết có điều gì đó bất thường, thăm nhớ lại hình như là bốn người kia cùng chọn thi thể ở một vị trí.

Tần Hà đi về phía nơi đó, tiện tay giở ra một tấm vải liệm, mí mắt lập tức giật một cái.

Thi thể không có da mặt!

Tử trạng giống y như đúc với Mã Đồ Tử, làn da cả khuôn mặt đều bị lột mất, lít nha lít nhít phía trên là những giọt máu nhỏ đã khô cứng lại, giống như là đậu đen, thoạt nhìn rất có thể bị nhận nhầm là thi thể bị thụ hình, trên thực tế là do sự kiện linh dị gây ra.

Trước đây mình đốt Mã Đồ Tử, Mã Đồ Tử giấy dựa cũng là cực kỳ dữ dội.

Còn hung thủ, là một chiếc khăn tay, mặt trên có một cái đầu quỷ mọc răng nanh màu đỏ như máu, lần đầu tiên xuất hiện là ở trong tay của nữ thi áo đỏ.

Sự kiện đó Tần Hà cũng đã gần quên đi rồi, lại chẳng thể ngờ rằng, sự kiện linh dị đó vẫn chưa hề kết thúc, hơn nữa rõ ràng càng ngày càng nghiêm trọng.

Cũng không biết là những thi thể này được đưa từ đâu đến.

Tần Hà kiểm tra một chút, phát hiện bên cạnh còn có một bộ, cộng thêm bốn bộ đang đốt.

Tổng cộng là sáu bộ.

“Người từng gặp qua thi thể như vậy?”

Bất thành linh bên người truyền đến một tiếng nói.

Tần Hà ngẩng đầu, vừa vận chạm mắt mới Ngụy Vũ.

“Bẩm quan gia, chưa từng thấy qua.”

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, thâm nghĩ sơ suất rồi, thất thần suy tư, ngay cả có người đi đến cũng không phát hiện ra.

Kể từ lần thứ nhất phát hiện ra hắn ôm một bộ thi thể ở dưới vải liệm màu vàng đi, Ngụy Vũ đã luôn chú ý đến hắn, Tần Hà cũng biết, nhưng lúc đó vì phân thưởng, không quan tâm nhiều như vậy, bây giờ tai họa ngầm đã đến.

Tần Hà không thích bị người khác chú ý, hắn chỉ muốn yên yên ổn ổn mà đốt xác lấy phân thưởng.

Bị chú ý thường thường sẽ mang ý nghĩ có phiền phức, Tần Hà thì rất ghét phiền phức.

Khoé miệng Ngụy Vũ hơi hơi nhếch lên, mang theo vài phần trêu tức, “Người đã từng gặp rồi, thi thể Mã Đồ Tử của lò hỏa táng thành Đông là ta tự mình chuyển về, sau đó đã không có tin tức nữa, chắc chắn là đã đốt.”

Ngụy Vũ có trực giác, hắn nắm lấy bím tóc của người trước mặt này, người này nếu không phải kẻ ngốc mà nói, vậy thì sẽ rất thú vị.

Bên trong trái tim của Tần Hà như có một vụn con lạc đà alpaca chạy ngang, nhưng trên mặt vẫn giữ nụ cười, chết cũng không nhận: “Quan gia, thật sự chưa từng thấy qua nha.”

Hắn đánh cược, tên Ngụy Vũ này đang lừa mình, hắn không rảnh đi kiểm tra thực hư, lò hỏa táng thành Đông lại không chỉ có mỗi một tên thợ thiêu thi là mình.

Về mặt Ngụy Vũ hơi nghiêm lại, ánh mắt hàm chứa sự cảnh cáo: “Tiểu tử, đây là chiếu ngục, cái khác không có, nhưng hình cụ lại có đầy khắp nơi, nếu tiếp tục vẫn không thừa nhận thì ta sẽ cho người ném thử thụ hình của chiếu ngục có cảm giác như thế nào, đến lúc đó khó tránh khỏi việc trên thân thể

người sẽ bị thiếu mất một bộ phận nào đó, nghĩ kỹ rồi hãy trả lời.”

Nụ cười của Tần Hà vẫn giữ nguyên: “Quan gia, thật sự là chưa từng thấy qua.”

Sắc mặt Ngụy Vũ đã rõ ràng không vui, nhưng thấy Tần Hà chết cũng không thừa nhận cũng chẳng còn cách nào khác, đành phải bỏ lại một câu rồi rời đi, “Người không lừa được ta, ta sẽ đi kiểm chứng lại.”

Tần Hà thở phào một hơi, quả nhiên, cái kiểu chết cũng không nhận này nhất định phải kiên trì đến cùng, ngàn vạn lần chớ bị gạt cho lời ra.

Kiểm chứng?

Hôm nay trở về phải ngay lập tức đem hồ sơ ghi chép của lò hỏa táng thành Đông đốt thành tro bụi.

Tra ông nội nhà người.

Coi như điều tra ra thì đó cũng là nhớ lầm.

Cái gì, không thể nhớ lầm?

Tốt nhất là không như vậy, nếu không, e là Phi Ngư Vệ sẽ phải có thêm một người mất tích.

Tần Hà không chọc người khác, nhưng cũng sẽ không dễ dàng tha thứ việc người khác chọc đến hắn.

Một lần nữa quay trở lại phòng thiêu thi, Tần Hà không có việc gì, dứt khoát hít mắt dựa vào tường nghỉ ngơi.

Vừa rồi không phát hiện ra Ngụy Vũ đến gần, một mặt là đã quá chuyên chú suy nghĩ, một mặt khác chính là do đầu óc của hắn còn chưa khôi phục tỉnh táo.

Mới ngủ một canh giờ, tinh thần vẫn chưa phục hồi tốt.

Cứ dựa vào như thế, vậy mà Tần Hà lại thật sự ngủ thiếp đi.

Đợi đến khi mơ mơ màng màng tỉnh lại, thì thể trước mắt đã đốt xong.

Bỏ lỡ rồi bóng biểu diễn, cũng chẳng biết đốt là ai, nhưng mà thì phần thưởng là có nhắc nhở, đạo hạnh +2, vẫn keo kiệt y như cũ.

Xúc tro cốt, dọn dẹp lòng lò, Tần Hà lại lần nữa đi đến khu vực chọn thi thể.

Chắc là lúc hắc ngữ mới có thi thể đưa đến, khu vực đặt thi thể không chỉ không có giảm bớt, còn tăng thêm vài bộ mới, thậm chí là có mấy bộ, vết máu đều là máu tươi.

Không biết là hung thi, hay vẫn là Phi Ngư Vệ lại đã tạo ra cái nghiệt gì rồi lại muốn che dấu.

Tần Hà suy nghĩ, không bận tâm đến, lại lần nữa đi về vị trí ban nãy, nhắc lên một bộ thi thể không có da mặt rồi quay lại phòng thiêu thi.

Bởi vì hắc ngữ muốn biết, chiếc khăn tay có hình đầu quỷ mọc răng nanh kia, đến cùng là cái thứ gì.

Chương 45 – Chuyện ở thiêu thi đường

Nhưng mà kết quả lại khiến cho Tần Hà thất vọng.

Rời bóng biểu diễn, Tần Hà lại một lần nữa nhìn thấy chiếc khăn tay mặt quỷ kia, vẫn như cũ là xuất hiện vào khoảnh khắc sống cuối cùng của người chết.

Xảy ra cực kỳ đột ngột, kiểu chết y hệt Mã Đồ Tử.

Nói một cách khác, chiếc khăn tay kia và người chết lúc còn sống không có sự giao thoa nào, mục đích xuất hiện chỉ là để lộ đi ra mặt.

Nếu như nhất định phải nói ra sự khác biệt, đó là cái đầu quỷ mọc răng nanh trên chiếc khăn tay kia, càng ngày càng sinh động như thật.

Dưới bóng đêm, kinh thành sát cơ tứ phía, yêu ma quỷ quái không thể diễn tả chọn người để ăn.

Nếu như nói, cổng thoát nước là lương tâm của một thành thị, vậy thì ở cái thời đại không có cổng thoát nước này, phòng thiêu thi chính là lương tâm của thành thị.

Rất hiển nhiên, Phi Ngư Vệ đã chú ý đến sự kiện linh dị đang càng ngày càng nghiêm trọng này, nhưng bọn họ không có năng lực giải quyết.

Đây đại khái cũng chính là điểm đặc thù nhất của thời buổi loạn thế, thấy được vấn đề, nhưng lại không có năng lực giải quyết vấn đề.

Không có bất kỳ manh mối gì, Tần Hà cũng lười đi bận tâm, tiếp tục lấy thi thể đốt.

Sau đó lại đốt đi hai bộ thi thể.

Một ngày làm việc coi như hoàn thành, số lượng thi thể còn tồn lại ở thiêu thi đường cũng đã giảm đi hơn phân nửa, đã không cần dùng đến những thợ thiêu thi như đám Tần Hà nữa.

Ăn qua một bữa bánh bao cuối cùng, vẫn là Thường Ôn Thường Bách Hộ đến đón người, đưa người ra chiếu ngục.

Ban thường cái gì thì thiêu thi đường không nói, đám thợ thiêu thi cũng chẳng dám hỏi.

Tự mình cất vào trong túi mấy chục cái bánh bao thịt, coi như là đã nhận qua phần thưởng.

Tần Hà không quan tâm lắm, ngoại trừ cho tấm bùa trấn thi hoặc là cho chút bạc, hắn cũng không nghĩ ra thiêu thi đường còn có thể cho cái gì khác.

Nam nhân, phải có cốt khí.

Người không há mồm, ta kiên quyết không cần.

Chính là kiêu ngạo như thế.

Thường Ôn đưa mấy người ra khỏi chiếu ngục, cuối cùng nói một câu: “Nếu như có khen thưởng thì hai ngày nữa sẽ được đưa đến, trở về đi.”

Nói xong liền quay người vào trong.

Ân, nói chung là cho một hy vọng.

So với đám người ở thiêu thi đường kia, miễn cưỡng được tính là “người tốt”, không coi đám thợ thiêu thi như giầy chùi đất.

Đương nhiên đám thợ thiêu thi không có ai coi là thật, sau khi tạm biệt lẫn nhau liền tự tách ta mà rời đi.

Ai cũng không biết mình có thể sống đến ngày mai không, cho nên cũng không có hứng thú mà hẹn ngày tụ tập lại gì đó.

Bên ngoài, mặt trời vẫn chói chang, nhìn sắc trời một chút, đã là buổi trưa.

Tiết thu dần dần đậm hơn, một cơn gió thổi qua khiến cả người nổi một tầng da gà.

Tần Hà nhớ đến hai bộ quần áo mình đặt may kia, thế là đi đến tiệm may trước, lấy quần áo rồi lại đi hỗn đường.

Tắm rửa toàn thân một phen, chỉnh lý bản thân gọn gàng sạch sẽ, mới đi dạo trong thành.

Trước đó lại ngủ thêm hơn hai canh giờ, tinh thần gần như đã khôi phục hoàn toàn.

Đầu đường cuối ngõ, chủ đề nóng đang là việc chư quân Đông Lâm đánh phá ngũ hổ Yêm đảng, ở vài góc rẽ còn có thể trông thấy một vài báo chữ nhỏ, tất cả đó đều là dư luận, vừa mới dán lên đã bị dân chúng cùng nhau tranh đoạt.

Ở thời đại này, giấy chính là thứ tốt, dán lên cửa sổ còn có thể chắn gió.

Tần Hà cũng chạy đến đoạt lấy một tấm, chỉ thấy trên cùng viết bốn chữ lớn: Thảo Yêm hịch văn.

Nội dung: Từ Vũ Tông đến nay, Yêm hoạn gây họa cho đất nước, đến Triều ta thì bệnh đã tích tụ từ lâu, nay Dịch Lỗ hung hăng ngang ngược, giặc cướp, lưu dân khắp nơi, triều đình rung chuyển, tất cả là do hoạn quan gây loạn, chương khí mù mịt. Người hoạn, gốc rễ tàn phế, người tàn phế, ý chí cũng là tàn phế, thăm dò quân vua, ngang ngược tham quyền, chính là dẫn đầu tai hại của triều ta....

Gần ngàn chữ lưu loát, xem như đã phê phán thái giám đến tan tác tơi bời.

Bút pháp xuân thu trong đó, vu oan đổ tội, khiến Tần Hà xem mà trợn mắt há mồm.

Đám dân đen không hiểu, nhưng chỉ nói đến tính mục đích, thì đã đủ rồi.

Lại nhìn xuống lạc khoản: Phục xã.

Lập tức Tần Hà thấy hết sức chán ghét.

Nói đến Đảng Đông Lâm, võ mồm về võ mồm, một đám thanh lưu ít nhiều vẫn phải giữ mặt mũi.

Còn cái bọn Phục xã này, đó là ngay cả mặt mũi cũng hoàn toàn không cần.

Nói như thế nào đây, Đông Lâm cũng chia ra phái cấp tiến cùng phái bảo thủ.

Cái Phục xã này chính là do một đám người của phái cấp tiến tạo ra, không có việc gì liền mở hội nghị chỉ điểm giang sơn, một đám bình xị + anh hùng bàn phím, hội nghị đặt ở Hương Sơn Viện.

Hương Sơn Viện là nơi nào?

Động tiêu tiền nổi danh ở kinh thành, Ji Viện.

Một đám văn nhân cả ngày không có chuyện gì làm, mỗi ngày chạy đi Ji Viện bàn luận viển vông, nịnh bợ thối phồng người người đều là Chu công tại thế, nghiêng răng nghiêng lợi hận chính mình không được ở vị trí cao, xong xuôi lại đem oán giận tràn đầy trút xuống bụng nữ nhân.

Ài, đó chính là Phục xã.

Tần Hà vò a nặn a rồi vội vàng đem tờ giấy này ném đi, chỉ sợ lây nhiễm bệnh hoa liễu, những chữ kia nhìn thế nào đều thấy nó dính lên hương son hương phấn.

Nhưng mà, thấy Phục xã Đông Lâm điên cuồng ngang ngược như vậy, báo chữ nhỏ đã sắp dán lên trán Ngụy Vương Cửu Thiên Tuế rồi, xem ra đảng Đông Lâm thời đại này mạnh hơn không ít so với ở thời không mình đến kia, ít nhất không bị Yêm Đảng đè xuống đất mà đánh, nắm được cơ hội còn dám cắn lên thân Yêm Đảng.

Nghĩ về Đại Vận Hà rộng lớn như một con sông kia, tựa hồ cũng có thể hiểu được, Đảng Đông Lâm là phú thương, người phát ngôn của đại địa chủ trên triều đình, Vận Hà rộng lớn chỉ sẽ giúp cho bọn họ càng thêm giàu có, cường thịnh khắp nơi.

Thế lực Đông Lâm mạnh hơn, cũng là chuyện đương nhiên.

Đi dạo không có mục đích một hồi, Tần Hà ra khỏi kinh thành, đi đến tiệm rèn.

Thiết Tam Thất đã đánh xong cái xẻng, toàn thân xẻng dài sáu thước đều làm từ thép, màu đen thui, ánh mặt trời chiếu vào cũng không hề có phản quang, cái xẻng vô cùng rắn chắc, lưỡi rộng bờ sắc, trọng lượng và phân bố trọng lượng cực kỳ tuyệt diệu.

Mặc dù chỉ đơn giản là một cái xẻng, nhưng hoàn toàn có thể thấy được bản lĩnh của một người thợ rèn có tay nghề lâu năm.

Phí chế tạo không rẻ, nửa lượng bạc, vác xẻng sắt đi trở về, cảm giác như là sức mạnh đều được tăng thêm mấy phần.

Cái thứ này đã dính quá nhiều mạng người, cho dù có vào lò rèn lại, sát khí vẫn như cũ khó tiêu trừ.

Đi đi, bỗng nhiên nghe thấy tiếng mõ gõ vang, rồi nghe thấy một giọng hát:

“Cần quét tàn Hồ lập Đế kỳ, long tường phượng múa thể hùng vĩ. Trái vòng một vùng biển cả, phải quây vạn dặm Thái Hành Sơn. Thương kích cửu biên hùng đoạn ải, áo mũ vạn quốc ngưỡng thủy y. Thái bình người vui hoa đua nở, quê hương vĩnh viễn chung nhật huy.”

(Thủy y: chỉ sự ca ngợi đối với việc Hoàng đế cai trị bằng cách không hành động.

Nhật huy: ánh sáng mặt trời chói lọi.)

Tần Hà dừng bước, theo tiếng ca nhìn lại, trông thấy một rạp tối ở góc phố, quây ba mặt xung quanh, bên trong treo tấm vải vàng, sau vải đốt đèn, một ông lão hơn bảy mươi tuổi đang điều khiển rối bóng, nâng rối biểu diễn.

Hiện nhiên là một gánh kịch chiếu bóng.

Tần Hà hứng thú, kịch chiếu bóng dân gian hắn chưa từng tiếp xúc, đời sau giải trí đa dạng, kịch chiếu bóng đã sớm bị mai một, biết thế giới này có, nhưng không ngờ tới hôm nay đến nơi đây lại có thể tận mắt nhìn thấy cái nghệ thuật này.

Kịch chiếu bóng, là nghệ thuật biểu diễn đường phố điển hình, rối bóng mỏng manh, đạo cụ đơn giản, gọi một cách thông tục

là “một vai gánh”, đặc sắc hay không thì phụ thuộc hoàn toàn vào hai tay hai chân cùng một cái miệng.

Rất rõ ràng ông lão là một cao nhân trong nghề, ba thước lụa thô làm sân khấu, toàn bằng mười ngón tạo nên khôi hài.

Một giọng nói mọi chuyện thiên cổ, hai tay đối múa trăm vạn binh.

Biểu diễn là tuồng kịch «Nhạc vũ đảo hoàng long» được lưu truyền rộng rãi trong dân gian, kể chuyện, ca diễn, nghe hát đều thích vở này, bởi vì nổi tiếng, dân chúng thích nghe.

Cách màn trần thuật chuyện thiên cổ, dưới đèn vung vẩy tiếng trống nhạc, tấu lên điệu buồn vui ly hợp, diễn xuất những ác cùng gian của các triều đại.

Rối bóng mỏng manh ở dưới tay ông lão như được trao cho linh hồn, như thật như ảo.

Tần Hà xem đến mê mẩn, đợi kịch chiếu bóng hát xong, mặt trời đã lặn về tây.

Một thiếu niên bên cạnh ông lão nâng khay mời thưởng, nhưng thế đạo gian khổ, đám quần chúng lại xấu hổ vì trong túi rỗng tuếch, trong khay chỉ có ba, năm đồng tiền rơi xuống.

Ông lão cùng thiếu niên cũng không giận, chấp tay tiễn khách, nói sắc trời giờ đã tối, ngày mai lại tới.

Vừa mới quay người, lại nghe “Đương” một tiếng, một thỏi bạc rơi vào trong khay.

Ông lão sững sờ, thiếu niên mừng rỡ.

Quay đầu nhìn lại, trong màn không có một ai, không rõ bạc này là người nơi nào khen thưởng.

Chương 46 – Quan đốt thi một đồng tiền

Tần Hà quay trở lại lò hỏa táng, đám thợ thiêu thi chạy nhanh vào bẩm báo, reo hò đón chào.

Lò hỏa táng âm u đầy tử khí, đột nhiên náo nhiệt lên, làm cho Tần Hà thụ sủng nhược kinh.

Bốn tên quan sai trực ban cũng chạy ra ngoài, Từ Trường Thọ tiến lên, hỏi: “Sao người bây giờ mới trở lại, đã đợi người cả buổi rồi.”

“Các người làm sao mà biết ta sẽ trở về?”

Tần Hà thấy hơi kỳ lạ, trong lòng thầm nghĩ, lúc này Xưởng Vệ còn chưa đưa thi thể đến nha, ai truyền lời đến.

Lưu Tam Căn cướp lời, nói trước: “Qua buổi trưa thiêu thi đường cho người đến, nói Tần Ca nhân huynh làm việc tốt, đưa đồng tiền đại biểu cho người đây.

“Còn có năm lượng tiền thưởng.”

Lý Qua Tử cũng nói, lúc này mắt của hắn ta cũng đã khỏi.

“Đúng đúng đúng, còn có tiền thưởng.”

“Tần Ca thăng chức, làm quan thiêu thi đây.”

“Lần này lò hỏa táng thành Đông chúng ta nổi danh rồi.”

Môm năm miệng mười, Từ Trường Thọ hân hoan vui mừng móc ra hai thứ từ trong túi ra đưa cho Tần Hà, một cái đồng tiền vàng óng hình tròn, bên trong có bát quái, bên trên mạ lên ngọn lửa, một thỏi bạc quan đúc.

Tần Hà nhìn thấy lập tức muốn xúc động chửi thề.

Ông nội người!

Lần này hay rồi, không muốn nổi danh cũng khó.

Thọ thiêu thi đi thiêu thi đường một chuyến, lắc mình biến hoá trở thành quan thiêu thi.

Sau này còn điệu thấp như thế nào?

Đám bệnh tâm thần thiêu thi đường này, thời điểm rời đi chiếu ngục thì không cho, người đi hết rồi lại vội vàng đến.

Đương nhiên, ngay lúc này thì Tần Hà không thể biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể nhận mấy thứ kia rồi nhét vào trong túi.

“Tần Ca, thiêu thi đường so với nơi này của chúng ta, như thế nào?”

“Đồ ăn có tốt không?”

“Hỏi thừa, nơi đó đều là quan sai Xưởng Vệ, còn có thể ăn kém sao?”

“Thì thể bên đó cũng càng hung tàn.”

“Người hiểu cái búa.”

“....”

Một đám thợ thiêu thi vây quanh Tần Hà hỏi đông hỏi tây, Tần Hà thuận miệng ứng phó một phen, đem bánh bao trộm giấu đi lấy ra, phân cho mỗi người một cái, mới coi như dừng lại sự lao nhao của bọn họ.

“Là bánh bao thịt a!”

Lưu Tam Cân cắn một cái, hai mắt lập tức sáng lên như mắt chó.

Đám thợ thiêu thi đều nhón nháo.

Bột trắng đã là đồ xa xỉ, đây lại còn có thịt băm.

Cả đám rất kích động.

Lưu Tam Cân thích nhất ăn thịt, hai ba miếng đã nhét hết bánh bao vào trong miệng, nghẹn đến mắt trợn trắng cả lên.

“Người cái thằng đàn này, đồ ngon phải ăn từ từ, trâu nuốt quả cân, ngay cả hương vị người đều không nếm được.” Lão Lương Đầu tát một phát lên trên ót Lưu Tam Cân, mắng.

Lưu Tam Cân lúc này mới phản ứng lại, đã chậm, ừng ực một tiếng, bánh bao nuốt xuống bụng, lại nhìn sang người bên cạnh, đều vẫn đang vui vẻ chậm rãi thưởng thức a.

“Ai nha nha, ta đây”

Lưu Tam Cân lập tức hối hận đến vỡ đù, hai mắt nhìn thẳng vào Tần Hà không chớp, lại ngại ngùng mở miệng.

Tần Hà cười cười, lại đưa cho hắn ta thêm một cái, Lưu Tam Cân kích động, thiếu chút nữa đã gọi Tần Hà là ông nội.

Lúc này, Từ Trường Thọ mới tìm được cơ hội kéo Tần Hà sang một bên, hỏi: “Trước đây lò hỏa táng đi hỗ trợ, thiêu thi đường chỉ cho chút bạc, tẩm bùa trấn thi, trực tiếp cho thăng

cấp thì thật đúng là rất hiếm thấy, có phải là đã có chuyện gì xảy ra không?”

Đương nhiên là Tần Hà sẽ không thừa nhận, nhưng mà suy nghĩ một chút, chuyện ở thiêu thi đường sẽ không thể giấu được, thế là vẫn kể ra chuyện xảy ra ở thiêu thi đường, chuyện nên nói hay không nên nói tất nhiên cũng phải che đậy chút.

Từ Trường Thọ nghe xong cực kỳ khiếp sợ, nhưng hắn ta cũng là ngoài nghề, sau hột hồi nói không nên lời, chỉ căn dặn Tần Hà bảo quản đồng tiền cẩn thận, nói vật đó có thể dùng để trấn thi, còn có tác dụng hơn so với bùa trấn thi.

Tần Hà đương nhiên hiểu rõ, đồng ý.

Chuyện sau này thì sau này hãy nói, đi một bước tính một bước.

Lúc này, tổ ba người nhân vật phản diện, Lăng Trung Hải, Lý Thiết, Cao Lâm Khôn cũng đến đây, chấp tay chúc mừng.

Quan thiêu thi một đồng tiền, dù vẫn là làm công việc của thợ thiêu thi, nhưng là đã trải qua thiêu thi đường “chứng nhận” đẳng cấp, chưa nói đến chỉ là một phân nhỏ lò hỏa táng, trong thiên hạ này, Tần Hà mang theo cái đồng tiền này đi nhận chức ở bất kỳ địa phương nào, cũng là một người có “thân phận”.

Thân phận thay đổi, chưa biết chừng một ngày nào đó Tần Hà sẽ được điều chỉnh đến thiêu thi đường làm việc, đến lúc đó, Tần Hà ăn đó chính là công lương.

Tần Hà đối với mấy người vốn là không có thành kiến gì, cộng thêm bọn họ vẻ mặt tươi cười chào đón, nên tất nhiên là bầu không khí cũng trở nên vui vẻ hiếm thấy.

Nhưng mà thời gian bầu không khí vui vẻ này lại duy trì không đến một nén nhang.

Vì sao?

Phi Ngưu Vệ đưa thi thể đến, tất cả mười chín bộ.

Lại một lần nữa, Lăng Trung Hải lộ rõ “giác ngộ nhân vật phản diện” cực thấp, phóng khoáng nói: “Tần Hà vừa mới trở về, hôm nay liền nghỉ một ngày, cẩn thận nghỉ ngơi nghỉ ngơi!”

Ngay cả Từ Trường Thọ cũng nói: Đúng đúng đúng, nên nghỉ ngơi một ngày, đều đã mệt mỗi hai ngày rồi.”

Tần Hà lập tức cảm giác như đồ vật trong lòng mình bị người khác cướp mất, mặt cũng đen lại.

Giác ngộ chẳng có tiến bộ chút nào a, rầu chết người.

Nhưng hết lần này tới lần khác mình lại không thể nói với hấn ta, nghỉ một ngày cái lông gà người, mỗi ngày phân ta ba bộ, thiếu một bộ ta đem người đốt đi.

Như vậy thì thành ra cái gì?

Bệnh tâm thần!

Qua hôm sau cả lò hỏa táng đều sẽ cho là mình điên rồi, truyền đi nữa, Phi Ngư Vệ Địch Lỗ ngay lập tức sẽ cho mình là mục tiêu hiềm nghi.

Suy nghĩ một chút, coi như.

Nghỉ một ngày thì nghỉ một ngày a.

Vừa vặn điều chỉnh lại chút, thiêu thi đường bên kia còn có hai bộ thi thể còn chưa đốt xong đây, cũng không biết là khi nào mới đốt xong đây.

Gấp chết người a.

Tần Hà quay đầu liền đi, “phanh” một tiếng đóng cửa lại.

Trên trán tỏ ba người nhân vật phản diện lập tức đồng thời xuất hiện một dấu chấm hỏi, không rõ vì sao đang yên đang lành lại đột nhiên tức giận.

Ba người người nhìn ta, ta nhìn người, đều lắc đầu đi, nghĩ thầm quả nhiên là thằng ngốc chính là thằng ngốc, dù là đã trở thành quan thiêu thi một đồng tiền, nhưng vấn đề đầu óc vẫn không giải quyết được a.

Ngược lại thì Từ Trường Thọ lại không cảm thấy có gì, đầu óc Tần Hà vốn đã có vấn đề, quen rồi.

Phân phối thi thể xong thì màn đêm đã buông xuống, phòng thiêu thi lại lần lượt đóng cửa khoá lại.

Một ngày làm việc bắt đầu.

Tần Hà không có việc gì làm, từ trong túi lấy Tẩy tủy đan và trái cây sức mạnh chưa ăn hết ra, ném hết vào trong miệng.

....

Tần Hà lo nghĩ là đúng, cái “đồng tiền chứng nhận” kia, đã lấy tốc độ vượt xa hẳn tưởng tượng mà đưa đến phiền phức.

Đúng kiểu nhanh không qua đêm.

Liều phủ.

Liều Trường An nghe thám tử báo cáo, sắc mặt như nắng mưa thất thường.

Thông qua một vài thủ đoạn đặc biệt, hắn ta đã xác định đại khái, An Ba Cốc mất tích ở gần bến tàu, mặc dù không rõ vị trí cụ thể, nhưng đã đầy đủ để ông ta lại khoá chặt mục tiêu vào lò hỏa táng thành Đông.

Mặc dù An Ba Cốc là một kẻ lỗ mãng, nhưng trực giác của ông ta không có vấn đề, việc này xem xét thế nào cũng không phải lò hỏa táng thành Đông, bên trong chắc hẳn có càn khôn.

Hơn nữa thám tử vừa mới bấm báo, một tên thợ thiêu thi của lò hỏa táng thành Đông sau khi đi thiêu thi đường hai ngày, đã nhận được một đồng tiền đại diện cho đẳng cấp thân phận, điều này quá hiếm thấy.

Mâu chốt nhất là, tên thợ thiêu thi kia ông ta còn đã từng gặp qua, phòng thiêu thi số bảy, Tần Hà.

Phòng thiêu thi số bảy, chính là cái phòng thiêu thi đã đốt Liều Thương kia.

Trùng hợp đến không thể trùng hợp hơn, quả thực chính là chỉ rõ lối đi.

“Gọi An Đồ Cát đi vào.”

Liều Trường An hí hí mắt, trong lòng đã có quyết định.

Hai ngày trôi qua, chắc chắn là An Ba Cốc đã chết.

Trước khi lửa giận của A Kỳ Na đổ xuống, nhất thiết phải thăm dò lò hỏa táng thành Đông rõ ràng thật giả.

Chỉ chốc lát sau Cam Đồ Cát tiến vào, cứ đứng thẳng tắp như vậy, không có cúi chào cũng không ân cần thăm hỏi, hỏi một

câu: “Chuyện gì?”

Thân là dũng sĩ Ba Nha Lạt Định Lỗ kiêu ngạo, hẳn ta xem thường cái loại hèn nhát phản bội dân tộc như Liễu Trường An.

Dù là lúc này, hẳn ta cần Liễu Trường An.

Trong lòng Liễu Trường An tức giận, lại không thể hiện ở ngoài mặt, nói: “Buổi tối hôm nay, người phải ra hai người đi lò hỏa táng thành Đông, một người quan sát một người ra tay, ta muốn một lần đánh răn động cỏ.”

“Người muốn làm gì?” Đôi mắt Cam Đồ Cát thoáng qua một tia nguy hiểm.

Liễu Trường An xoay người nhìn hẳn, trong mắt cuối cùng lộ ra sát khí, “Giết sạch tất cả mọi người có mặt ở trong lò hỏa táng thành Đông không chừa mảnh giáp nào, tạo ra động tĩnh càng lớn càng tốt.”

Chương 47 – Đánh răn động cỏ

Tây tuỷ đan không hổ là đan dược đến từ Thâm Uyên, không phụ danh tiếng của Thâm Uyên.

Dù đã là lần thứ hai tây tuỷ, vẫn khiến cho Tần Hà đẩy ra một tầng tạp chất.

Hiệu quả cũng tương đối rõ ràng.

Nội kinh +18.

Đạo hạnh +15

Tăng thêm hai thứ này chỉ là một mặt, một mặt khác, việc rèn luyện nội kinh cùng pháp lực cũng tương đối rõ ràng.

Nội kinh là ba khí trong cơ thể: tinh khí, huyết khí, huyết khí cùng phát ra bên ngoài.

Sau khi được tẩy tinh phạt tuỷ, ba khí được tinh luyện thêm, loại bỏ tạp chất, nên đương nhiên nội kinh cũng liền càng thêm tinh thuần.

Pháp lực là năng lượng kèm theo đạo hạnh, cũng tương tự được tăng trưởng về chất.

Theo kỹ năng học tập được càng ngày càng nhiều, kinh nghiệm cùng vận dụng cũng càng ngày càng nhiều.

Tần Hà cuối cùng cũng hiểu rõ cái gì là đạo hạnh.

Đạo hạnh là dựa vào pháp lực, lấy pháp lực làm cơ sở, cộng thêm kinh nghiệm, kỹ xảo, tri thức cùng với tinh khí thần của một người tổng hợp lại.

Nói hình tượng chút thì, đạo hạnh là chỉ thực lực tổng hợp, pháp lực là chỉ sức mạnh cứng.

Cùng là một con dao, nằm trong tay của tay mở thì chính là một con dao, nhưng nằm trong tay cao thủ, nó có thể là một thần binh.

Pháp lực tăng lên tất nhiên sẽ dẫn theo đạo hạnh cũng tăng thêm, nhưng có thể tăng thêm bao nhiêu thì tùy vào mỗi người mà có khác biệt.

Tương phản, đạo hạnh tăng lên nhưng chưa chắc pháp lực đã có thể thay đổi.

Ví dụ đơn giản như bộ mị thi kia.

Một vị hoà thượng hoặc là đạo sĩ pháp lực cao cường đạt đến chín đồng tiền, nếu như không giữ vững bản tâm bị dụ dỗ, kết quả sẽ là gì?

Dù người có pháp thần tại thế thì đó cũng là cái chết, mà lão hoà thượng từng trải qua nhiều sự đời, có thể bốn lượng địch ngàn cân, không cần pháp lực quá mạnh, đã có thể trấn áp mi thi.

Đây chính là chênh lệch thực lực tổng hợp.

Xuất hiện tình huống này, bởi vì ở thế giới này có quá nhiều con đường tu luyện, xích có sở đoản, thốn có sở trường, mỗi con đường đều có nhược điểm, ai cũng không dám nói pháp lực mình cao cường thì có thể hoành hành thiên hạ.

Cho nên đạo hạnh, chỉ là đẳng cấp.

Thật ra nội kinh cũng giống như vậy, không biết vận dụng, mười phần nội kinh lại không phát huy ra được năm thành, người sẽ không thể đánh thắng cao thủ có sáu thành nội kinh.

Hiện tại thật ra Tần Hà đã gặp phải tình huống này, đạo hạnh của hắn trên cơ bản đều là pháp lực gánh lên, nội kinh căn bản cũng chỉ là cây mạnh, vẫn chưa có nhiều kỹ xảo chiến đấu.

Nhưng mà Tần Hà cũng không vội vàng, từ từ rồi sẽ đến, sẽ cải thiện.

Mà lại, muốn gấp cũng gấp không được, kể một ngàn nói một vạn, thời gian Tần Hà đi đến thế giới này vẫn là rất ngắn ngủi.

Ngủ ngủ trên người hơi thôi, Tần Hà thiếu chút nữa đã nôn hết bánh bao ăn hôm qua ra, vội vàng đi tắm rửa, kết quả phát hiện ra nước trong vại đã không còn nhiều lắm, dứt khoát cầm một bộ quần áo rồi từ nóc phòng leo ra ngoài, khẽ nhảy mấy lần, im hơi lặng tiếng rời đi lò hỏa táng, đi thẳng về phía Vận Hà.

Thuật nghịch nước + Thuật lấy hơi + Thuật nhìn ban đêm.

Vừa xuống nước Tần Hà đã phát hiện, làn nước này thật là quá gần gũi.

Thuật nghịch nước, bọt trắng trong sóng, giao long trong nước.

Thuật lấy hơi, có thể hô hấp trong nước.

Thuật nhìn ban đêm, đáy nước đen ngòm ở trong mắt Tần Hà rõ như ban ngày.

Tần Hà bơi phải nói là cực kỳ cực kỳ thoải mái.

Dơ bản trên người tan ra trong nước, mùi tanh hấp dẫn bầy cá, bị dơ bản hun một cái, cá lớn vội vàng bơi nhanh, toàn bộ cá nhỏ đều bị lật trắng bụng.

Tần Hà muốn bắt cá lớn, kết quả phát hiện, dù thế nào thì bọt trắng trong sóng như hấn cũng coi là một người cá, vậy mà cùng thi bơi với một con cái lại đuổi đến ngượng ngùng.

Nhưng mà, bắt cá không được, ngược lại là thấy một con vương bát.

Chui dưới nước bùn ở đáy sông, một đôi con mắt như đậu xanh của con vương bát nhìn chằm chằm Tần Hà, nó cho là Tần Hà không phát hiện được nó.

Tần Hà bơi qua, con vương bát thâm hô không ổn, không che giấu được, bắn ra bốn chân lập tức muốn chạy trốn.

Nhưng, Tần Hà không đuổi kịp cá còn có thể không đuổi kịp vương bát?

Bơi đuổi theo, giương tay vỗ một cái đã có thể bắt được, vương bát phản kháng, duỗi ra cái cổ dài lập tức muốn cắn người.

Tần Hà giơ tay đánh choáng nó, nhìn kỹ lại, cái mai to như vậy, đủ ăn mấy bữa.

Lên bờ, lau khô rồi thay quần áo, Tần Hà xách con vương bát lên đang định đi về.

Lúc này phía đối diện có một người đi đến.

Toàn thân mặc đồ đen, tay cầm loan đao, mặt đầy sát khí.

....

Cam Đồ Cát sau khi ra khỏi Liễu phủ, rẽ phải rẽ trái đi một đoạn đường dài tới một sân nhỏ vắng vẻ.

Sân nhỏ này thuộc về danh nghĩa của một nhà làm buôn bán bình thường, tuy sân nhỏ cũ kỹ, nhưng nhà sâu cây tốt, địa thế lại khá cao, sẽ không bị nhìn trộm.

Nơi đây, chính là sào huyệt mật thám Dịch Lỗ mà Phi Ngư Vệ đau khổ tìm kiếm.

Sau khi An Ba Cốc mất tích, Cam Đồ Cát với tư cách là tham tá xuất thân Ba Nha Lạt, đương nhiên trở thành đầu lĩnh.

Cam Đồ Cát gọi Lạc Cổ cùng A Minh Đồ đến.

Hai người này cũng là kẻ tài giỏi trong Ba Nha Lạt.

Giao nhiệm vụ, một tên giết người, một cái theo sau quan sát.

Hai người nghe xong lại có thể giết người, đều tranh nhau muốn giết người.

Cam Đồ Cát đột nhiên có chút hiểu ra vì sao Liễu Trường An nói những người bên mình nên ở chiến trường lập công, chứ không phải đến kinh thành mai phục.

Chuyện này rõ ràng là chuyện có thể mất mạng, hai người lại còn tranh nhau đi.

Cam Đồ Cát hơi có chút không muốn, nhưng hắn ta cần thiết phải làm ra lựa chọn.

An Ba Đồ Lỗ là lãnh tụ tinh thần của Ba Nha Lạt, hắn ta có thể chết, nhưng lại không thể chết một cách không rõ ràng.

Cuối cùng, Cam Đồ Cát để cho A Minh Đồ đi giết người, Lạc Cổ theo sau quan sát, đồng thời khi phát hiện không địch lại, lập tức rút lui không cần cật lực tấn công, đặc biệt là Lạc Cổ, nhất định phải mau chóng chạy về báo cáo trước.

Hai người chuẩn bị một chút, tránh đi thành vệ tuần tra ban đêm, ra khỏi thành đến vùng lân cận lò hỏa táng thành Đông.

Quan sát một lát không có phát hiện ra cái gì khác thường, A Minh Đồ nắm đao lao đến lò hỏa táng.

A Minh Đồ hơi có chút không quen, lúc trước, khi xung phong thì bên cạnh hắn đều có An Đạt, trước giờ hắn chưa từng xung kích một mình.

Nhưng A Minh Đồ cũng không sợ, bởi vì Cam Đồ Cát đã hứa hẹn, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, cho phép hắn bắt một nữ tử người Hán về sào huyệt.

A Minh Đồ thích nữ tử người Hán, nữ nhân ở Trường Bạch Sơn, Hắc Long Giang cùng thảo nguyên quá thô, không giống nữ tử người Hán, vừa trắng vừa mềm.

Ngay vào thời điểm A Minh Đồ còn đang mơ tưởng, ở bên cạnh con đường phía trước bỗng nhiên có một người tiến vào.

Tóc ướn nhẹp, trong tay xách một con đại vương bát.

A Minh Đồ ở trong gia tộc cũng bắt cá, nhưng chưa từng thấy con vương bát lớn như vậy.

Hai người đối mặt, đều là hơi sững sờ.

Người Hán!

A Minh Đồ phản ứng đầu tiên, bước nhanh về phía trước nhảy lên một cái, từ trên cao chém xuống cái cổ người kia, không mang theo một chút do dự nào.

Tốc độ rất nhanh, thân là nội kinh cường giả, chỉ thoáng qua một cái, loan đao sắc bén cũng đã chém xuống.

Nhưng mà sau một khắc, một màn khiến hấn ta giật mình đã xảy ra, người kia mắg một câu không thể hiểu nổi, bóng người lui về phía sau một bước, vậy mà lại biến mất tại chỗ.

Trong lòng A Minh Đồ giật mình, vội vàng dừng thế công, quay người chính là một đao.

Đây là bản năng mà A Minh Đồ thân kinh bách chiến luyện ra được, người trước mặt biến mất, nhất định là đến sau lưng.

Quay người một đao vừa là công cũng vừa là thủ.

Nhưng mà hấn ta bị đánh vào khoảng không, sau lưng căn bản là không có người.

Không chỉ sau lưng mà mọi hướng cũng đều không thấy người.

A Minh Đồ cảm thấy bồn chồn không yên, mình gặp phải không biết là người hay là quỷ?

Nhìn bốn phía, ngay khi hấn quay mặt về phía Vận Hà.

Người kia bỗng nhiên xuất hiện, một cái mai vương bát cực lớn nhanh chóng phóng đại trước mắt hấn.

*Ngoài lè Vương bát và rùa (quy):

Thực ra vương bát và rùa cùng thuộc loài rùa nhưng là hai con khác nhau.

Vương bát cũng không phải là con ba ba, nó là rùa mai mềm TQ.

Hình dạng – Rùa: Đầu tròn, đuôi dài hơn, mai cứng có vết nứt, có thể rứt cả tứ chi, đuôi và đầu vào mai

-Vương bát: Đầu nhọn, đuôi ngắn, bề mặt mai mịn hơn, chỉ có thể rứt đầu không thể rứt tứ chi vào mai, nó có thể vươn cổ rất dài và răng rất sắc.

Về tính cách – Rùa: Tính tình hiền, ôn hòa.

- Vương bát: Rất hung dữ, nó có thể chủ động tấn công các vật khác khi nó cảm thấy nó đang bị nguy hiểm.

Ở TQ, vương bát thường được dùng làm thuốc, dược thiện,....

Chương 48 – Không hợp bát tự

“Bành!”

Một tiếng trầm đục vang lên.

Toàn thân A Minh Đồ chấn động, lưng lay hai cái, bịch một tiếng ngã xuống đất, đứt khí bỏ mình.

Trong khoảnh khắc hấp hối cuối cùng, hắn ta đột nhiên hiểu ra, từ đầu đến cuối, người kia chỉ lui về phía sau một bước, hắn biết ân thân.

Nơi xa, Lạc Cổ trừng to mắt nhìn A Minh Đồ ngã xuống đất, giật nảy cả mình.

Tất cả những việc này nói ra thì rất dài dòng, nhưng trên thực tế thì chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Không đợi Lạc Cổ nhìn rõ ràng chuyện gì xảy ra, A Minh Đồ đã ngã xuống đất.

Đi!

Mặc dù Lạc Cổ không có đầu óc gì, nhưng cũng biết, mình không phải là đối thủ của người nọ.

Huống hồ trước khi ra ngoài, Cam Đồ Cát đã căn dặn rất nhiều lần, gặp phải kẻ địch quá mạnh nhất định phải rút lui quay về báo cáo.

Lạc Cổ rón rén rút lui, đoạn đường rút lui phía sau tăng lên tốc độ.

Vì để chắc chắn mình không bị theo dõi, Lạc Cổ còn cố ý đi vòng vào một đoạn, quan sát đằng sau không thấy người kia đuổi theo.

Nếu như đuổi theo, mình tuyệt đối không thể đưa truy binh đến hang ổ được.

Bằng không thì tiểu đội Ba Nha Lạt liền xong rồi.

Vùng đất trái tim Đại Lê, thật sự phải bày ra trận thế mặt đối mặt trực tiếp, chút người này của bên mình không thể nào đánh thắng được Phi Ngư Vệ.

Sau nhiều lần xác định phía sau không có người đuổi theo, Lạc Cổ mới trở về hang ổ.

Nhìn thấy bóng dáng hang ổ, Lạc Cổ mới thở phào một hơi.

Trên đường trở về, trong đầu hắn ta chỉ có hình ảnh A Minh Đồ ngã xuống đất rồi người kia liền trông rỗng biển mất.

Cảnh này khiến hắn ta nhớ đến một truyền thuyết kinh khủng ở vùng Trường Bạch Sơn, Hắc Long Giang, yêu ma ẩn vào bóng tối cắn người, không thấy bóng dáng.

Còn may, đã trở về.

Đi đến tường viện, Lạc Cổ vịn tường xoay người, đang định nhảy vào trong sân viện.

Đột nhiên!

Một đồ vật đen sì đánh về phía hắn ta.

Lạc Cổ vừa mới nghiêng đầu sang chỗ khác đã cảm thấy một trận trời đất quay cuồng, ngã xuống.

Trong lúc mơ hồ đó, hắn ra thấy được một cái xẻng đen sì.

....

Tàn Hà liếc nhìn tên Địch Lỗ đã ngã xuống đất, vung xẻng sắt đen mấy lần, hết sức hài lòng món vũ khí này.

Vừa rồi mới đập mạnh con vương bát kia một cái, cái mai của nó đã vỡ tan ra.

Chuyện đánh nhau này, phải có binh khí tiện tay mới được.

Vươn tay xách một cái vác Lạc Cổ lên vai, Tần Hà quay người rời đi.

Tốc độ người này cũng quá chậm rồi, hấn đợi cả buổi mới trở về.

Vào lúc Tần Hà lấy vương bát đập chết A Minh Đồ, đã phát hiện ra Lạc Cổ ẩn náu ở cách đó không xa.

Hắn không có đuổi theo, mà trước tiên đem A Minh Đồ đưa về lò hỏa táng, lại lấy xẻng sắt, mới đến hang ổ Địch Lỗ nơi này ôm cây đợi thỏ.

Hoà thượng chạy được, chùa của hắn ta không chạy được.

Kết quả là chờ cả buổi mới đợi đến người.

Về phần tại sao hắn biết vị trí hang ổ này, đây còn không phải nói thừa à, sau khi đốt đi tên súc vật An Ba Cốc kia, Tần Hà cái gì cũng biết.

Cả đường nhân nhĩ thoải mái, Tần Hà không nhanh không chậm tránh đi binh sĩ tuần tra đi ra khỏi thành, trở lại lò hỏa táng.

Nhìn hai bộ thi thể cùng một con vương bát trên đất, Tần Hà cũng rất là cạn lời.

Con người a, vĩnh viễn sẽ không biết là một khắc sau sẽ xảy ra cái gì, mình chỉ là đi ra ngoài tắm rửa mà thôi, hay lắm, tắm trở về hai bộ thi thể.

Địch Lỗ này cũng là buh hăn, đến một tên không đủ còn phải đến một đôi.

Không hợp bát tự với mình hay sao vậy, đêm hôm khuya khoắt đứng ra khỏi cửa, vừa ra khỏi cửa luôn là có thể lại gặp phải bọn chúng.

Vốn đã dự định nghỉ ngơi một ngày.

Người nói chuyện này cùng ai nói lý đây.

Việc đã đến nước này.

Ném con vương bát vào thùng nước, ném thi thể vào lò đốt xác.

Thanh lý qua một chút, lấy vật phẩm tùy thân ra, đốt than đá trong lò, lại mời ra ngọn lửa Thâm Uyên.

Đã đốt.

Phần thưởng đốt xác còn phải chờ một hồi, ngược lại là “phần thưởng” mò thi thể lại là có sẵn.

Trên người mang theo ba mươi lượng bạc, còn có năm miếng vàng lá.

Trên miếng vàng lá viết thơ khắc hoạ, cực kỳ tinh xảo đẹp đẽ.

Cũng không biết là nhà đại phú nào gặp phải tai ương của đám súc vật này, dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, tất nhiên đây là cướp đoạt mà có.

Hữu dụng thì cất kỹ, vô dụng thì ném vào lò cùng đốt luôn.

Thời gian sau đó lại là chờ đợi, thi thể vô số nghiệp chướng, ông trời thu bọn chúng, không dám có oán khí, cho nên yên tĩnh.

Nhưng vào lúc này, thi thể rõ ràng còn chưa có đốt xong, màn sương xám trắng không có dấu hiệu báo trước nào lại đột nhiên rủ xuống, tiếng gõ mõ xuyên qua ánh đèn mờ ảo, lắc lư.

Không ngờ lại là... bạch mao cương thi ở thiêu thi đường, đã đốt xong.

Tần Hà nhanh chóng tính toán một chút, khá lắm, thời gian đốt mất khoảng mười tám canh giờ.

Một ngày rười!

Không hổ là cương thi, đốt chính là tổn sức.

Rối bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được bạch mao cương thi khi còn sống.

Bạch mao cương thi kia khi còn sống tên là Vu Tiến Giang.

Người ở Thanh Thành đất Thục.

Vu gia là phú hộ nổi danh ở bản địa Thanh Thành, gia đình có truyền thống thư hương, biết cách làm giàu, ở nơi đó rất có danh vọng.

Vu Tiến Giang thích, cũng hay làm việc thiện, tu cầu bồ lộ, quyên tiền xây học đường, giúp mẹ goá con cô, mọi người xưng là đại thiện nhân.

Nhà họ Vu cái gì cũng tốt, chỉ có một nỗi sầu lo, đó chính là nam đinh các thế hệ đều không nhiều, mấy đời đều là dòng độc đinh đơn truyền.

Đến đời Vu Tiến Giang thì lại càng khó, bốn mươi mấy vẫn không có con, Vu Tiến Giang rất sốt ruột a, mắt thấy gia sản lớn như vậy sắp không có người kế thừa, làm sao bây giờ?

Đến đây phải chen ngang một câu, Vu Tiến Giang thích làm việc thiện, trong đó cũng có một phần ý nghĩ là muốn “Tích đức cầu con”. Nhưng bất kể là xuất phát từ mục đích gì, Vu Tiến Giang này thực sự là một người tốt, những việc thiện đó cũng đều là thật.

Nhưng điều này cũng ứng với câu nói kia, giết người phóng hoả thất lưng vàng, tu cầu bồ lộ chết không còn thân.

Vu Tiến Giang mắt thấy mình đã qua tuổi bốn mươi, Vu gia thật sự không có cái phúc khí kéo dài huyết mạch kia, dù không cam lòng thế nào cũng phải nhận mệnh.

Nhưng, huyết mạch không thể kéo dài, hương hoả cũng không thể cắt đứt nha.

Nhận một đứa con trai làm con thừa tự a.

Tìm tới tìm lui tìm được một thằng bé con của một nhà bà con xa, nhận làm con thừa tự, đổi tên gọi là Vu Vọng Long.

Đối với đứa con nuôi này, Vu Tiến Giang cũng rất bận tâm, ăn mặc chi tiêu không cần nói, đều là tốt, mời cả Tiên sinh đến dạy đọc sách.

Đáng tiếc, Vu Vọng Long này đến cùng cũng không phải là máu mủ của Vu gia, uống phí truyền thống thư hương của Vu gia, hần ta nửa cuốn sách cũng đọc không vào, cả ngày không học cái tốt, lại kết bạn với đám hồ bằng cầu hữu, suốt ngày ăn uống, chơi gái, đánh cược, còn đánh nhau ẩu đả khiến vài người bị thương.

Vu Tiến Giang đánh cũng đánh, mắng cũng mắng, không có tác dụng chút nào.

Có ý muốn đuổi Vu Vọng Long đi, lại nhớ đến đã ở chung sớm chiều hơn mười mấy năm, cũng có chút tình cảm, chần chừ kéo dài một năm lại một năm, cuối cùng vẫn không thể nhẫn tâm được.

Còn tên Vu Vọng Long này đâu, càng lớn càng không thể tưởng, nạt nam bá nữ không nói, còn đâm người, không biết từ đâu kết bạn với một đám dân liều mạng quanh năm không có nhà, ngoài chuyện tốt ra thì chuyện gì cũng làm.

Lòng Vu Tiến Giang lạnh giá, chỉ mấy năm trôi qua, danh vọng nhà họ Vu góp nhặt bao nhiêu lâu đã bị thằng con bất hiếu kia làm hồng sạch.

Nhưng lúc này, Vu Tiến Giang lại nghênh đón một chuyện cực kỳ vui mừng.

Chuyện vui gì?

Già mới có con!

Một tiểu thiếp liều tính mạng sinh ra cho ông ta một đứa con trai.

Người nói chuyện này lạ hay không lạ, lúc mong ngóng thì không có, sau khi tuyệt vọng mười mấy năm lại có được.

Vu Tiến Giang cực kỳ mừng rỡ a.

Son cùng thủy tận tưởng không đường, liễu rủ hoa cười lại thấy thôn.

Khuôn mặt của đứa bé mới sinh kia giống y hệt với mình, là con mình không sai.

Nhưng lại có một câu nói xưa, hoạ là chỗ dựa của phúc, phúc là nơi hoạ ẩn náu.

Vu Tiến Giang người có con thì vui mừng, còn Vu Vọng Long kia thì sao?

Tài sản nhà họ Vu vốn là để lại cho Vu Vọng Long, hiện tại già mới có con, những gia sản này còn có phần cho Vu Vọng Long sao?

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, Vu Vọng Long hơn một năm không có mặt ở nhà lúc này đã về đến nhà họ Vu.

Mang theo một đám dân liều mạng, ném chết đứa bé kia ngay trước mặt Vu Tiến Giang.

Vu Tiến Giang tức sùi bọt mép, còn chưa mắng được vài câu, đã trực tiếp ngã xuống đất.

Miệng méo xệch, tay chân tê liệt.

Trúng gió!

Vu Vọng Long cái tên kia quả thật không phải thứ tốt.

Gọi một đám dân liều mạng đến ăn chơi đàn đúm ngay tại nhà họ Vu.

Năm ngày liền cũng không sai bảo ai cho Vu Tiến Giang ăn một miếng cơm uống một ngụm nước.

Vu Tiến Giang cứ như vậy sống sờ sờ bị khát chết.

Người nói xem oán khí này có lớn hay không?

Ân dưỡng dục như trời, kết quả lại nuôi được một con sói mắt trắng lương tâm bị chó ăn, giết người diệt môn để báo đáp.

Rối bóng biểu diễn chỉ ghi lại khi còn sống, không ghi lại sau khi chết.

Phân thưởng: Thuật càn khôn dưới nách.

Chương 49 – Thuật càn khôn dưới nách

Thuật càn khôn dưới nách: Một bông hoa một thế giới, một nách một càn khôn, càn khôn, trời đất, tự thành một phương, học tập thuật này, ngài sẽ không cần sầu lo về việc mang theo đồ vật.

Tần Hà thấy vậy, rất mừng rỡ.

Đây chính là một môn pháp thuật không gian!

Ở trong Tây Du Ký, Trần Nguyên Tử phát ống tay áo một cái đã thu cả 4 thầy trò Đường Tăng vào trong tay áo.

Cái tay áo kia tự tạo thành một cùng không gian, Tôn Ngộ Không xông như thế nào cũng xông không ra.

Mà tại Phật giới, Thích Già Ma Ni còn có Chương Trung Phật Quốc.

Một quốc gia liền rơi vào trong lòng bàn tay của Thích Già Ma Ni.

Người nói có thần kỳ hay không?

Bất luận là tay áo hay lòng bàn tay, hay là một đoá hoa một chiếc lá, nó đều là một thế giới.

Chỉ có điều là cái này của Tần Hà lại có chút lệch.

Chạy đến dưới nách.

Mặc kệ nó lệch hay không lệch, thực dụng là được.

Tần Hà không kịp chờ đợi học tập, qua thời gian vài hơi thở, Tần Hà biết được sự ảo diệu của càn khôn dưới nách.

Từ trong túi lấy ra một viên Kim sang hoàn kẹp vào nách, ải, đồ vật biến mất.

Đưa tay vào nách móc lấy, ải, đồ vật lại xuất hiện.

Đây chính là một không gian trữ vật.

Có thể chứa đồ vật.

Tần Hà kích động đến thiếu chút nữa đã nhảy căng lên.

Kỹ năng này quả thật là quá thực dụng,

Không hổ là phần thưởng của bạch mao cương thi đốt một ngày rưỡi mới xong.

Tần Hà không rõ bên trong rộng bao nhiêu.

Kẹp lại hai viên Kim sang hoàn, bỏ vào.

Kẹp lại hai con búp bê, bỏ vào.

Cầm lấy cái xẻng sắt lớn kẹp lại, hoắc, cũng bỏ vào.

Cầm lấy giỏ trúc đựng ớt kẹp lại, vẫn bỏ vào được.

Kẹp lấy chum đựng nước, còn có thể bỏ vào.

Kẹp lấy bàn thanh lý thi thể, ách...lại kẹp....lại kẹp.... Không bỏ vào được.

Xem ra không gian này cũng không phải thuộc loại vô cùng lớn đó.

Nhưng như vậy đã quá đủ.

Tần Hà chân chính muốn bỏ vào là những vật nhỏ không thể tùy ý để cho người khác nhìn thấy, giống như là những viên đan dược, đỉnh trần thi gì đó, lớn nhất cũng chỉ là cái xềng sắt đen.

Trong lúc Tần Hà thưởng thức cái không gian dưới nách, thời gian từng chút từng chút trôi qua, trong lò đốt xác, hai bộ thi thể của mật thám Dịch Lỗ đang dần dần cháy thành than.

Một canh giờ sau, hai tròng rối bóng biểu diễn lại nổi lên.

Nói thế nào đây, giết chết rồi đốt xác vẫn thật sự là quá hời cho bọn chúng, hẳn là nên nướng sống.

Hai tên súc vật này lúc trước khi Dịch Lỗ khởi binh thì còn tốt, sau khi khởi binh, ngoại trừ giết người thì không làm việc gì khác.

Đầu tiên chém giết các bộ lạc khác, tiếp đó giết người Liêu, giết xong người Liêu lại giết người Cao Ly, giết xong Cao Ly giết tộc Nhung, giết xong tộc Nhung lại giết người Hán.

Diệt thôn diệt trấn nhiều vô số kể, diệt môn đoạn hậu càng là tự nhiên như ăn cơm uống nước.

Đi đến đâu giết đến đấy, lấy giết người làm niềm vui.

Rối bóng máu me mà đơn điệu, thậm chí Tần Hà xem còn thất thần.

Phân thưởng kếp.

Một cái cho đao pháp loạn quân.

Một cái cho 9 năm đao hạnh.

Đao pháp loạn quân: Học tập thuật này, trong loạn quân, đao pháp của người đạt đến trình độ hoá cảnh, không có gì bất lợi.

Tần Hà không cần đao, cũng không thích đao, càng không có nửa điểm hứng thú với quân doanh, nhưng vẫn là học lấy.

Vẫn là câu nói kia, nhiều tài không sợ thiệt, không chừng một ngày nào đó sẽ phải dùng tới.

Có điều phần thưởng này rất giống với Thuật loạn đấu trên đường.

Cũng là trong loạn thủ thắng, chỉ có điều một cái là đánh nhau, một cái là chém giết trong vạn quân.

Con đường tất nhiên là cũng khác biệt, một cái xem trọng việc di chuyển trốn tránh, một cái xem trọng việc oan gia ngõ hẹp.

....

Hai đoá hoa cùng nở, mỗi đoá một nhánh.

Thế giới này chính là kỳ lạ như vậy.

Theo lý thuyết, Phi Ngư Vệ bị mật thám Địch Lỗ hung hăng si nhục một trận, ngay cả chiếu ngục kiên trì bảo vệ mấy trăm năm, “lần đầu tiên” bị người ta lấy đi, hai phe hẳn là người tới ta đi, đập nhau vào chỗ chết mới đúng.

Nhưng không có.

Địch Lỗ mất An Ba Cốc, ngừng công kích, trái tra phải tra, cuối cùng lại đưa cho Tần Hà hai cái “điểm tâm”.

Phi Ngư Vệ đâu?

Không có thời gian.

Chỉ hai ba ngày nay, tấu chương vạch tội giống như bông tuyết lũ tả bay lên ngự án, đầu mâu chỉ về Hứa Hiễn Thuần, thực tế là chỉ Ngụy Vương Cửu Thiên Tuế Ngụy Trung Lương.

Ngụy Trung Lương sứt đầu mẻ trán, Hứa Hiễn Thuần hoang mang không chịu nổi một ngày.

Phi Ngư Vệ muốn báo thù?

Nghỉ ngơi đi, báo cái gì thù a, mong chờ cái gì?

Sau khi hai phe cạch cạch đình đình uổng một trận đều phát hiện, mẹ nó chứ, địch nhân không ở đối diện, mà là ở bên cạnh.

Đại nội Hoàng Cung.

Ngụy Trung Lương ngồi trên ghế thượng thủ, hai tên tiểu thái giám đang nhẹ nhàng xoa bóp cho ông ta, Cửu Thiên lão gia đau đầu.

Phía dưới sảnh đường một đám người đang hoặc đứng hoặc quỳ, ngũ hồ ngũ bư tâm phúc nhất đều có mặt, thì thì thâm thâm.

Cảm giác thoải mái hơn chút, Ngụy Trung Lương ngồi thẳng lên.

Hai tiểu thái giám thức thời vội vàng lui ra ngoài, tiếng nghị luận dưới sảnh đường cũng ngừng lại.

Ngụy Trung Hiền chậm rãi mở mắt ra, nói: “Được rồi, nên hạ một chương trình, chúng ta nói một chút, nên làm thế nào?”

Trần phủ sứ Phủ ti trấn Nam Phi Ngự Vệ Điền Nhĩ Canh đứng dậy trước tiên, hắn ta và Hứa Hiền Thuần, một người chấp chưởng Phủ ti trấn Nam, một người chấp chưởng Phủ ti trấn Bắc, quan hệ bình thường khá tốt, Hứa Hiền Thuần hiện tại bị trở thành mục tiêu công kích, hắn ta đương nhiên muốn đứng ra hỗ trợ, nói: “Công công, muốn ta nói thì cứ bắt mấy tên chim đầu đàn ném vào chiếu ngục, trị bọn chúng tội liên danh mưu hại, đầu tiên giết nhuệ khí bọn chúng; tiếp đó chúng ta lại thúc đẩy người của mình dâng sớ con, chống lại việc bọn chúng thỉnh công, đem nước khuấy đục.”

Ngụy Trung Lương nghe xong, lườm hắn ta một cái, nói: “Nếu đơn giản như vậy là có thể xử lý được, chúng ta còn cần phải đau đầu sao?”

Bắt người?

Cũng không nhìn xem giờ là lúc nào?

Đám khốn khiếp Đông Lâm kia đồng loạt tấn công, chồng tấu chương vạch tội trên ngự tiền Thánh Thượng còn cao hơn cả người, long nhan không vui, lúc này còn muốn đi bắt người?

Thấy chưa, trả đũa rõ ràng rành rành, trong lòng có âm mưu hiểm độc không?

Tên ngu xuẩn này hoặc là muốn cho mình chết sớm một chút, hoặc là quá ngu xuẩn.

Đôi chọi càng không thể được.

Đông Lâm người đông thế mạnh, căn bản không thể nào thắng, dấu vết sốt ruột cũng quá rõ.

Thắng hay không thắng chỉ là thứ yếu, Hoàng Nhi Gia tin tưởng mới là quan trọng nhất.

Chỉ cần Hoàng Nhi Gia còn ở đằng sau, Ngụy Trung Lương ông ta liền không thể bị kéo xuống.

Điền Nhĩ Canh vốn cho rằng kế sách tiếp cận đa hướng của mình đã là hoàn mỹ, lại không nghĩ đến bị Ngụy Trung Lương một câu liền bác bỏ, hơi đỏ mặt, chỉ có thể ngượng ngùng lui sang một bên.

“Công công, theo ý kiến của ta, bây giờ chỉ có thể bỏ xe giữ tướng, vừa lùi vừa tiến, mới có thể vượt qua nguy cơ này.”
Lúc này, tham mưu đệ nhất dưới trướng Ngụy Trung Lương, Thôi Trình Tú, tiến lên một bước.

Ngụy Trung Lương thấy là Thôi Trình Tú đứng ra, lông mày giãn ra, nhưng đợi đến khi Thôi Trình Tú nói xong, mày lại nhíu lại.

Ông ta chính là không muốn bỏ xe giữ tướng nên mới nhúc nhích, bỏ xe dễ dàng, giữ tướng không dễ, đầu mâu của Đảng Đông Lâm chỉ vào Hứa Hiền Thuần chỉ là thăm dò, một khi Hứa Hiền Thuần ngã xuống, Đảng Đông Lâm nhất định sẽ thừa thắng xông lên cắn xé chính mình.

Bằng không thì, một cái Hứa Hiền Thuần thì tính là cái gì chứ, thập hài nhi, tứ thập tôn, ai cũng có thể thay thế hắn ta.

“Vậy người nói thử một chút, bỏ xe giữ tướng như thế nào, phương pháp vừa lùi vừa tiến ra sao?” Ngụy Trung Hiền nhẫn nại lại tính tình.

Trước đó tìm mấy tên tù phạm chết thay, tạo ra sự việc tiêu diệt sào huyệt Địch Lỗ, chính là nghe theo ý kiến của Thôi Trình Tú mới xoay chuyển lại cục diện một chút.

“Công công, chiêu ngục bị hãn tướng của Địch Lỗ công phá, không có cách nào cãi lại, đây cũng là căn nguyên mà đám tiểu nhân Đông Lâm trắng trợn cắn vùi lấy không bỏ, điều chúng ta cần làm trước mắt là ổn định cục diện, chủ động thỉnh tội bãi miễn Hứa Hiền Thuần, không để có tiểu nhân Đông Lâm có cớ mà nói, đây chính là lui. Tiến chính là tẩu

thỉnh Thánh Thượng, chiêu Thảm Luyện, Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ trước đây hồi kinh chủ trì cục diện.” Thôi Trình Tú phân tích nói.

“Thảm Luyện?”

“Gọi Thảm Luyện hồi kinh?”

“Không thể được, nếu như Thảm Luyện hồi kinh, chúng ta sẽ mất đi quyền chương khống Phi Ngư Vệ.”

“Đúng vậy, tuyệt đối không thể.”

Không chỉ vẻ mặt của Ngụy Trung Lương biến đổi, mà vẻ mặt của tất cả những người ở trong sảnh đường cũng đều thay đổi.

Ngụy Trung Lương cũng không phải là Chỉ huy sứ của Phi Ngư Vệ, ông ta có thể chấp chương Phi Ngư Vệ là dựa vào hai tên Trần Phủ sứ Nam, Bắc, cũng chính là trông cậy vào Hứa Hiền Thuần cùng Điền Nhĩ Canh, mà Chỉ huy sứ chân chính của Phi Ngư Vệ, tên là Thảm Luyện.

Một năm trước bị bọn họ liên thủ gièm pha, một đạo thánh chỉ liền giáng chức đi tái ngoại.

Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ, trên thực tế vẫn luôn trong trạng thái trống chức.

Thảm Luyện kia là ai?

Người đứng đầu chấp chương Phi Ngư Vệ hơn mười năm, thực lực nội kinh đạt đến đỉnh phong, đang có uy vọng và lực chỉ huy cao nhất ở Phi Ngư Vệ, nếu như hắn hồi kinh, Phi Ngư Vệ chắc chắn đổi chủ.

Cho dù người này ở bên ngoài biên ải, hắn ta vẫn còn có thể gây ra ảnh hưởng đến Phi Ngư Vệ như cũ.

Lần trước Hình Nô vượt qua Trường Thành, chính là hắn ta cảnh báo.

Mà từ khi Hình Nô vượt Trường Thành đến nay vẫn chưa từng xuất hiện, đã có không ít người nghi ngờ, có phải là do Thảm Luyện đã âm thầm ra tay hay không.

Chương 50 – Bữa tiệc lộn xộn

“Công công, thứ chúng ta cần phòng nhất trước mắt, đó chính là mật thám Địch Lỗ lại làm loạn một lần nữa.” Thôi Trình Tú tỏ vẻ nghiêm túc, nói: “Nếu như bây giờ mà mật thám Địch Lỗ lại làm loạn lần nữa, Thánh Thượng bên kia chắc chắn không thể bàn giao tốt được.”

Mí mắt Ngụy Trung Lương lập tức giật giật.

Gốc này đúng là ông ta không để ý đến, cẩn thận ngẫm lại, đúng là như vậy.

Năm qua, mật thám Địch Lỗ làm loạn tứ phía, gây chuyện cũng càng ngày càng dữ, Điền Nhĩ Canh cùng Hứa Hiễn Thuần căn bản đều không phải là đối thủ, mắt thấy Phi Ngư Vệ trở thành một cục diện rối rắm, mới khiến cho Đảng Đông Lâm nắm được cơ hội.

Nếu thêm một lần nữa, vậy thật sự là không ổn.

“Chiêu Thâm Luyện hồi kinh, thứ nhất có thể ngăn chặn miệng của Đảng Đông Lâm, thứ hai có thể tránh cho người của Đảng Đông Lâm lên chức, ba là có thể trấn trụ mật thám Địch Lỗ, đợi đến khi mấy người chúng ta ổn định lại thế cục, chúng ta có thể khiến hắn giáng chức một lần, thì cũng có thể giáng chức lần hai.” Thôi Trình Tú tiếp tục nói.

Ngụy Trung Lương nghe xong thì chậm rãi gật đầu, đây đúng là một biện pháp.

Trầm ngâm trong chốc lát, ông ta nhìn về phía Hứa Hiễn Thuần đang quỳ phía dưới, nói: “Người thấy thế nào?”

“Tất cả do công công làm chủ.” Hứa Hiễn Thuần vội vàng cúi người dập đầu xuống, không dám có nửa điểm bất mãn.

....

Vài ngày sau, cuộc thảo phạt dồn dập hỗn loạn trên triều đình bị hai đạo thánh chỉ đánh ngừng.

Đạo thánh chỉ thứ nhất, Phi Ngư Vệ có công diệt sào huyệt Địch Lỗ, bắt được mật thám Địch Lỗ, nhưng Trấn phủ sứ Phủ ti trấn Bắc Hứa Hiền Thuần điều hành còn lúng túng, không thể tận tụy toàn công, khiến bách tính tử thương đông đảo, tổn hại quốc uy, miễn đi chức vụ Trấn phủ sứ, giữ lại chờ quan sát lại dùng, hậu tuất tấn chức Phi Ngư Vệ.

Đạo thánh chỉ thứ hai, điều Thẩm Luyện hồi kinh, tiêu diệt tàn dư Địch Lỗ.

Hai đạo thánh chỉ này, vô cùng xảo diệu đánh trúng chỗ bảy tấc của trận thảo phạt trong triều đình này, vừa đáp lại những tấu chương vạch tội như bông tuyết bay, lại vừa che chở Ngụy Trung Lương, đồng thời còn đưa ra sắp xếp hợp lý cho thế cục trước mắt.

Trong lúc nhất thời, cuộc thảo phạt ngừng công kích, đầu đường cuối ngõ đều nghị luận về trận tranh đấu này.

Tần Hà xem bố cáo quan phủ trên tường, lẩm bẩm một câu: “Vị trong hoàng cung kia, cũng không gốc đâu.”

“Tần ca, đã thu xếp đồ đạc xong xuôi, có thể trở về rồi.”

Cách đó không xa, Lưu Tam Căn la lớn, hấn ta cùng Lý Qua Tử đẩy một chiếc xe cút kít, phía trên đặt rất nhiều đồ vật.

“Tới.”

Tần Hà lên tiếng, vội vàng đi tới.

Xe cút kít chở đầy ắp, đều là đồ ăn đặt trước ở tửu lâu Đường Ký, còn có mười mấy bầu rượu.

Đây là làm gì vậy?

Đãi khách!

Trước khi đi thiêu thi đường, Từ Trường Thọ đã cười nói chờ uống rượu khánh công của Tần Hà.

Một lời thành tiên tri, thiêu thi đường không chỉ cho bạc, còn đưa cho đồng tiền thân phận.

Bài diện lớn như vậy, một người một cái bánh bao thịt không thể chống đỡ lên được.

Nếu là chỉ có năm lượng bạc thiêu thi đường thưởng thì cũng coi như thôi, kết quả vào lúc ban đêm Tần Hà lại từ trên thân hai tên mật thám Địch Lỗ lấy được cả vàng cả bạc, tất cả hơn ba mươi lượng.

Lại!

Có!

Tiền!

!

Lại không biết nên làm thế nào!

Vậy thì mời a, không chỉ mời, còn phải mời chỗ có mặt bài.

Có rượu có thịt, có món mặn có món chay, có cơm có mì, còn có tiết mục, kịch chiếu bóng: «Nhạc Vũ Đảo Hoàng Long».

Đám thợ thiêu thi phải nói là cực kỳ vui mừng a, cả một đêm ngủ không được, sáng sớm đã đem xe cút kít đến lấy đồ.

Lão Lương Đầu với mấy tên thợ thiêu thi mỗi người cầm một cây gậy canh giữ ở bên cạnh xe cút kít, chỉ sợ rượu trên xe bị người cướp đi.

Hai mươi mấy người ngồi ba bàn, vừa ăn uống vừa xem kịch vui.

Loại hưởng thụ này, như lão địa chủ mừng thợ.

Chính là tướng ăn có chút khó coi, đám người thợ thiêu thi có ai đã từng trải qua cảnh tượng này, không thể thiếu được tranh nhau đoạt ăn, đặc biệt là thịt, có mỡ có nạc, có xương có thịt, đều là ăn trong chén mắt nhìn trong mâm.

Bối phân Lão Lương Đầu cao nhất, tư lịch cũng sâu, bị đẩy ra chia thịt, nhưng ông ta căn bản chia không rõ ràng, chuyển mấy vòng thì hai chân kẹp lại rồi nói, không chia không được nữa, muốn đi nhà xí.

Tần Hà nhìn kỹ, giữa hai chân lão bang tử này kẹp lấy bình rượu.

Rõ ràng là đang giấu rượu.

So sánh với ông ta, vận khí của Lưu Tam Cân thì kém hơn rất nhiều, vừa nhét một con gà nướng vào đũng quần đã bị Lý

Qua Tử phát hiện.

Lý Qua Tử gào thét lên.

Hay lắm, quần Lưu Tam Cân đều bị lột ra.

Máu chốt là con gà kia, đám người cũng không chê khai, đến xương gà cũng không chừa lại, khiến Tần Hà nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

“Lần sau mời bọn họ ăn mì trắng là đủ rồi, ăn rượu thịt quá phung phí.” Từ Trường Thọ bưng chén lên, đắc ý nhấp một ngụm, nói với Tần Hà.

Tần Hà không ngồi cùng đám thợ thiêu thi mà là ngồi riêng một bàn với Từ Trường Thọ, còn có tổ ba người nhân vật phản diện và Dương Bạch Đầu.

Người của lò hỏa táng thành Đông đều ở đây, dù sao cũng có rượu có thịt, ai còn tan ca a.

Một bữa rượu hò hét hỗn loạn bất chấp, mấy chục lượng vàng bạc đập xuống, đó cũng là chủ và khách đều vui.

Đến buổi trưa, đám thợ thiêu thi ai nấy đều ăn đến bụng tròn vo, ăn không được nữa liền gói mang đi.

Từ Trường Thọ cùng với tổ ba người nhân vật phản diện toàn bộ đều say, Dương Bạch Đầu lớn tuổi không uống nhiều, nhưng cũng là hơi say.

Người không có phản ứng nhất chính là Tần Hà.

Cật tiên công bồi dưỡng một bộ răng đồng răng sắt, dạ dày thép, chút tình cảnh nhỏ này, hoàn toàn chỉ là nhét kẽ răng.

Ném bốn người Từ Trường Thọ say rượu vào phòng trực ban, lại tiến đi ông lão diễm rồi bóng, Tần Hà không có việc gì, vác lên xẻng lớn định đi bãi tha ma một vòng.

Rất nhiều ngày rồi không có đi, thật tưởng niệm.

Xung hào Vương ở phó bản bãi tha ma còn chưa thông qua đâu, vẫn phải thêm chút sức lực, còn mật thám Dịch Lỗ, đoán chừng là hiện tại cho dù chưa có bại lộ thì cũng không sai biệt là bao.

Nếu như vậy thì còn bận tâm cái rắm, ngày nào đó tâm tình không tốt nắm luôn hang ổ bọn chúng coi như tính toán.

Kết quả Tần Hà vừa mới chuẩn bị bước ra khỏi cổng lò hỏa táng đã bị Dương Bạch Đầu kéo lại.

Tần Hà cảm thấy hơi ngoài ý muốn, mặc dù thường ngày hẳn cùng Dương Bạch Đầu cúi đầu không thấy ngẩng đầu thấy, nhưng thật sự không quen thuộc.

Nếu thật sự muốn tính ra, chính là hẳn từng hỏi ông ta mượn xe cút kít một lần, ngay cả hôm nay cùng uống rượu cũng chỉ là tiện thể.

Nói như thế nào đây, chính là không hợp nhau lắm.

Dương Bạch Đầu trông công ban ngày, cũng không có cảm giác tồn tại nào.

“Dương lão có chuyện gì sao?”

Tần Hà thấy Dương Bạch Đầu thần thần bí bí, càng thấy kỳ lạ.

“Tần Hà, có việc nhờ người giúp một chút.” Dương Bạch Đầu cẩn thận nhìn tứ phía một chút, nói: “Trong nhà một họ hàng của ta xảy ra chút chuyện tà môn, chết một người, muốn để người giúp đốt thi thể đi, giữ lại tro cốt để tưởng nhớ.”

Tần Hà lập tức nhú mày nói: “Công việc ngoài?”

Dương Bạch Đầu gật gật đầu, hai ngón tay giao nhau tạo ra một cái thủ thế: “Sau khi việc này thành công sẽ cho số này, có làm hay không?”

“Có xa không?”

Tần Hà động tâm, cũng không phải bởi vì tiền, mà là chuyện kiểu này có thể tìm đến mình, chứng minh thi thể rất hung, mà còn đạt đến trình độ bắt buộc phải đi đến thiêu thi đường Phi Ngư Vệ.

Thế giới này đều rất coi trọng việc xuống mồ toàn thân, thật sự không có cách nào toàn thân thì giữ lại cho cốt cũng được.

Cho nên ở đây liền có một cái không gian cho “Công việc ngoài” tồn tại.

Nhưng việc này cũng không dễ làm, thi thể đại hung tương đối nguy hiểm, một khi bất xác sẽ lớn chuyện.

Phải biết rằng cho dù là thiêu thi đường, cũng là dựa vào thần khí trấn thi đèn nhiếp phách mới có thể trấn áp được đa số hung thi.

Tự đốt thi thể thì không có những thứ ấy, hoàn toàn chính là dựa vào năng lực liễu mạng, lấy mạng độ sức, hơn nữa pháp luật Đại Lê nghiêm cấm dân gian tự mình đốt thi thể, người vi phạm trừng phạt nặng.

“Không xa, trời tối liền có thể xong việc.” Dương Bạch Đầu nói.

“Đi, ta nhận.”

Tần Hà gần như là đồng ý mà không có chút do dự nào.

Người khác sợ, hắn cũng không sợ.

Hắn còn ước gì càng hung càng tốt đấy.

Chương 51 – Lương lão thái gia

Mặc dù là bãi tha ma có nhiều thi thể, nhưng phẩm chất thì kém xa hung thi, thậm chí còn không bằng thi biến ở lò hỏa táng.

Về phần quan phủ cấm?

Vậy cứ coi như cái rắm đi, mặc dù hiện tại Tần Hà không làm việc ở Phi Ngư Vệ, nhưng hắn vẫn đang là quan của Phi Ngư Vệ.

Nhưng nếu chuyện này lộ ra, ai lại không có việc gì rảnh rồi mà gây phiền phức chứ?

Trên thực tế, người nhận công việc ngoài nhiều nhất chính là quan thiêu thi Thiêu thi đường.

Vì cái gì?

Bởi vì đương sự chỉ nhận cái thân thân này, coi như thực lực quan thiêu thi có pha lẫn nước đi nữa, cũng vẫn mạnh hơn đám không chính thống không biết từ đâu ra.

Cho nên công việc ngoài lần này, trên thực tế chính là nhờ cái “đồng tiền chứng nhận” kia mang đến.

Nếu không Dương Bạch Đầu sẽ không tìm đến Tần Hà, kể cả tìm thì đương sự cũng không nhận.

Trở lại chuyện chính.

Đông ý làm, Tần Hà quay trở lại phòng thiêu thi chuẩn bị một chút rồi cùng Dương Bạch Đầu đi.

Dọc theo Vận Hà đi về phía nam, khoảng chừng trên dưới tám dặm đường, đến một nơi gọi là thôn Tiểu Lương Trấn.

Trên đường Dương Bạch Đầu đã nói ra sơ bộ tình huống của đương sự.

Đương sự tên là Lương Thế Kiệt, còn người chết, chính là cha của Lương Thế Kiệt, cũng chính là Lương lão thái gia.

Lương gia là một gia đình giàu có tai to mặt lớn ở Tiểu Lương Trấn, không thể nói là tổ tiên có số làm quan, nhưng cũng xuất ra mấy vị quan nhỏ, lớn nhất làm được huyện lệnh, hơn nữa đời đời đều có công danh bằng thân, có thể nói là thư hương thế gia.

Thế hệ này thậm chí còn tốt hơn, Lương Thế Kiệt được phong làm Tri phủ Hà Giản, Tòng tam phẩm đại quan đương triều.

Có câu nói Ba năm tri phủ thanh bạch, mười vạn bông tuyết bạc.

(Câu này dùng để châm biếm những quan chức phô trương sự trong sạch của mình, thực chất là trắng trợn bòn rút mồ hôi nước mắt của dân.)

Cuối Vương Triều, thăng quan thì sẽ phát tài, nếu người không dám phát tài, thì người cũng sẽ không làm được chức quan này.

Lương Thế Kiệt cũng không ngoại lệ, làm ba năm Tri phủ Hà Giản, lấy bao nhiêu tiền thì không rõ, dù sao thì cũng đã sửa nhà cũ thành một cái gọi là rất khí phái, rường cột chạm trổ,

nóc son ngói xanh, chiếm diện tích vô cùng rộng lớn, còn quây lại một ngọn núi một mảnh hồ, trong hồ có thuyền trên núi có lầu.

Dương Bạch Đầu dẫn Tần Hà đi gặp người gác cổng, bẩm rõ ý định tới, đợi hơn nửa ngày mới được một tên quản gia dẫn vào nhà.

Lương lão thái gia qua đời, khắp nơi nhà họ Lương đều phủ trắng, đồ trắng, mũ trắng, đèn lồng trắng, nhưng bầu không khí nơi đây không phải là bị thương mà là hoảng sợ.

Bước chân người hầu Lương gia rất gấp gáp, hơi thở đè nén lại, Tần Hà rõ ràng có thể nhìn ra thân thể của bọn họ đều căng cứng.

Quản gia dẫn hai người Tần Hà đi gặp đương sự, Lương Thế Kiệt.

Vẻ mặt Lương Thế Kiệt cực kỳ đau buồn, đôi mắt vằn lên tia máu đỏ bưng, người giống như con kiến bò trên chảo nóng, thấy trên người Tần Hà có mang đồng tiền, chấp tay nói: “Gia phụ gặp phải tà, kim thân không yên, còn mời vị tiểu huynh đệ giúp đỡ một chút, sau khi chuyện thành công, Lương mỗ tất nhiên sẽ có hậu tạ.”

“Ta chính là làm công việc này mà sống.” Tần Hà cười cười.

Lương Thế Kiệt lòng đầy chờ mong nói: “Tốt, mời hai vị đi theo ta.”

Kế tiếp Lương Thế Kiệt dẫn đường, Tần Hà gặp được Lương lão thái gia đã chết.

Những thi thể khác cho dù là hung, thì đều là nằm, ngược lại ông ta thì hay rồi, lại đứng.

Đứng thẳng đơ đơ trong quan tài ở giữa linh đường, giống như một khúc gỗ.

Cả người đen sì, quần áo cũng đều bị đốt cháy.

Khắp nơi trong toàn bộ linh đường đều là dây mực, mảnh bùa, gạo nếp các loại vật trấn thi, cực kỳ hỗn loạn.

Hiển nhiên Lương gia không chỉ mời mỗi một mình mình giải quyết chuyện này, thậm chí còn thử đốt thi thể, nhưng đều thất

bại.

Trong mắt Tần Hà loé lên một tia sáng mờ, Thuật vọng khí mở ra.

Lập tức, đủ mọi loại khí ẩn giấu trong toàn bộ linh đường đều bị hấp thu vào trong mắt.

Toàn thân Lương lão thái gia bị bao phủ trong oán khí cùng lệ khí cực kỳ nồng đậm.

“Như thế nào, có nắm chắc không?” Dương Bạch Đầu nhỏ giọng hỏi.

Thi thể kiểu này đã vượt ra ngoài phạm vi hung hay không hung, mà đã lộ ra quỷ dị.

“Xem trước một chút rồi lại nói.”

Tần Hà trực tiếp bước vào linh đường.

“Cẩn thận.”

Lương Thế Kiệt biến sắc, vội vàng nhắc nhở.

Không cần hắn ta hô, trong nháy mắt Tần Hà bước chân vào linh đường, Lương lão thái gia lập tức mở mắt, là một đôi đồng tử màu đỏ tươi.

“Hơ!”

Lương lão thái gia bất chợt nhảy xuống quan tài, đánh về phía Tần Hà.

“Nguyệt chương!”

Pháp lực của Tần Hà chấn động, hai tay nhanh chóng vẽ một cái ấn lên không trung, một chương liên đánh vào trên trán Lương lão thái gia.

Lương lão thái gia lập tức ngã nằm trên đất.

Đây là một trong ba mươi sáu thức trấn linh vừa mới học được không bao lâu, ấn trấn linh.

Rất rõ ràng Lương lão thái gia không phải là thi biến, mà là sự kiện linh dị, là một thứ càng khủng bố hơn so với thi biến, cũng càng khó giải quyết hơn.

Nghiêm chỉnh mà nói, cùng với thợ thiêu thi là thuộc hai lĩnh vực.

Ấn trấn linh rất hữu hiệu đối với những linh thể như yêu ma quỷ quái, âm linh tà ma, nhưng đối với thi thể lại không hề có tác dụng.

Tần Hà suy nghĩ trong phút chốc, đi ra linh đường, nói với Lương Thế Kiệt: “Có thể cho biết nguyên nhân cái chết của lão thái gia hay không, chuyện không rõ ràng không diệt được tận gốc.”

Sự kiện linh dị phiền phức nhất ở chỗ, phải hiểu rõ kỹ càng sự tình từ đầu đến đuôi mới có thể giải quyết, nếu không thì cho dù là đốt xong thi thể cũng không giải quyết được vấn đề.”

Kết quả Lương Thế Kiệt lại lắc đầu: “Đây là chuyện trong nhà của Lương gia, thực sự không tiện cho hay, người chỉ cần đốt thi thể là được, chuyện sau này chúng ta sẽ tự có sắp xếp.”

Tần Hà gật gật đầu, đương sự đã yêu cầu như vậy thì cứ làm theo a, ngược lại, nếu như xảy ra chuyện gì thì mình cũng không cần chịu trách nhiệm.

Bọn họ mời quan thiêu thi là mình đến, chính là đến để đốt thi thể, nếu như không phải thế, chắc hẳn bọn họ đã đi mời hoà thượng, đạo sĩ hoặc là pháp sư rồi.

Lương gia đã sớm chuẩn bị tốt chồng củi khô dùng để thiêu thi, Tần Hà đặt Lương lão thái gia lên đó, nhóm lửa thiêu thi.

Thi thể nằm yên, không có chút dấu hiệu khác thường nào, mặc dù đốt củi lửa hơi kém một chút, nhưng quản gia chuẩn bị không ít dầu hoả, giội lên một cái liền bùng cháy mãnh liệt.

Quản gia nhìn nhìn, mấy lần muốn nói lại thôi, tựa hồ là muốn nói với Tần Hà điều gì đó, nhưng lại bị ánh mắt của Lương Thế Kiệt ngăn lại.

Tần Hà khẽ lắc đầu, con người a, chưa đựng tường nam chưa từ bỏ ý định.

Nhưng mà cũng vừa vãn, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Vui vẻ thanh nhàn.

Không lâu sau, thi thể bị đốt thành than, Tần Hà nói: “Đến đây Lão thái gia đã an ngủ ngàn thu, các người có thể tể bái rồi.”

Lương Thế Kiệt nghe vậy, nước mắt rơi xuống, mấy ngày nay Lương gia đã bị lão gia tử giày vò quá thảm rồi, lập tức dẫn người nhà đến, quỳ xuống tiến đưa lão thái gia, một nhà mấy chục người khóc thành một đoàn.

Một canh giờ sau, thi thể đã hoàn toàn đốt xong.

Rối bóng biểu diễn, sắc mặt Tần Hà trở nên cổ quái.

Lương lão thái gia này bị tính kế mà chết.

Hơn nữa chuyện này còn có liên quan đến Lương Thế Kiệt.

Sau khi Lương Thế Kiệt thăng quan phát tài, xây nhà rộng, mua đất đai, hẳn ta vốn là có chút phong lưu nên còn cưới một hơi ba người tiểu thiếp.

Trong đó hẳn ta yêu chiều nhất một cô tiểu thiếp tên là Lê Nguyệt, lớn lên phải nói là trắng nõn xinh đẹp.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, vừa mới cưới vào cửa chừng hơn hai tháng, Lê Nguyệt thế mà lại bệnh chết.

Chết như thế nào?

Bệnh hoa liễu!

Lúc đó đầu Lương Thế Kiệt chính là ong ong.

Cái gì là bệnh hoa liễu, chính là bệnh giang mai ở đời sau.

Bệnh lây qua đường tình dục!

Lương Thế Kiệt vội vàng tìm lang trung kiểm tra một cái, xong đời, chính mình cũng bị.

Mười phần mười là do mình truyền cho tiểu thiếp, tiểu thiếp không gánh được nên chết trước.

Có bệnh vậy thì phải trị, tìm danh y, có chút hiệu quả.

Còn không đợi Lương Thế Kiệt vui mừng, chuyện càng đau đầu đã xảy ra, lão thái gia cũng bị bệnh.

Bệnh gì?

Vẫn là bệnh hoa liễu.

Chân lão thái gia không tiện, nhất môn không ra nhị môn không bước, người nói bệnh này sao mà có?

Vậy này không có cách nào nghĩ sâu thêm nữa.

Thẹn đến hoảng!

Ài, các vị người xem trước hết đừng có kích động.

Chuyện này không phải như các người nghĩ như vậy, Lương gia đời đời thư hương, không đến mức ấy.

Chuyện này còn có huyền cơ khác, nếu không trước đó cũng sẽ không nói Lương lão da bị tính kể chết.

Chương 52 – Chuyện vẫn chưa xong

Cái thứ bệnh hoa liễu này, mọc lên cả cổ cả mặt, muốn giấu cũng không giấu được.

Hay lắm, cha con nhà họ Lương cùng với một người tiểu thiếp trắng nõn xinh đẹp đều bị bệnh hoa liễu.

Người nói chuyện này giấu giếm như thế nào?

Lương Thế Kiệt tham thì tham đấy, nhưng dù sao thì quạ khắp thiên hạ đều đen, nhưng thực ra hắn ta đọc tứ thư ngũ kinh lớn lên, nên vẫn rất hiếu thuận.

Ý định ban đầu cũng là tốt, tìm lão thái gia trò chuyện việc này, thâm nghĩ trò chuyện xong chuyện này cũng qua đi.

Một cái tiểu thiếp thôi, còn không thể cưới thêm à.

Hai cha con nói rõ ràng, miễn cho tự mình buồn bực lại sinh ra khúc mắc trong lòng.

Ý định rất tốt.

Nhưng mà Lương Thế Kiệt mới nói hai câu, còn chưa vào chính đề đâu, Lương lão gia đã kích động chỉ lên trời mà thề: “Ta, Lương Hữu Văn cả đời quang minh lỗi lạc, làm sao đến mức tổn hại nhân luân, ta thật sự trong sạch!”

Lương Thế Kiệt không biết nên nói tiếp như thế nào, thấy lão thái gia tức giận, vội vàng nói: “Cha, ta tuyệt đối không có suy nghĩ nghi ngờ ngài, chỉ là ta....”

Chỉ là cái gì?

Lương Thế Kiệt cũng không biết nói tiếp như thế nào.

Chỉ là hỏi một chút?

Đừng hỏi, hỏi chính là nghi ngờ.

Không hỏi cũng được, không hỏi cũng là nghi ngờ.

Bởi vì nơi này có một cái ngõ cụt, chính là đến cùng thì bệnh của lão thái gia từ đâu mà có, ngay cả lão thái gia cũng không thể tự giải thích rõ ràng.

Không giải thích được, vậy sẽ phải mất mạng già.

Nghi ngờ vô căn cứ là một điều cực kỳ đáng sợ, bởi vì bất kể người nói cái gì, làm cái gì, thì người ta cũng cho rằng người đang che giấu.

Lão thái gia cả đời trong sạch, đi ngay thẳng, ngồi ngay ngắn, nào chịu được cái chuyện bôi nhọ chụp ngay lên đầu như vậy?

Cộng thêm chuyện này không biết tại sao đã bị lan truyền nhanh chóng, truyền ra ngoài.

Người cần thể diện cây cần vỏ, lão thái gia thấy chuyện đã như vậy, được rồi, ta vẫn là nên chết đi cho xong, người da mặt mỏng gánh không nổi.

Dây thừng vắt lên, treo xà tự vẫn, lấy mạng để rửa oan.

Còn sự tình sau đó như thế nào thì rồi bóng không có biểu diễn.

Nhưng Tàn Hà chắc chắn, lão thái gia không mắc bệnh hoa liễu mà đã trúng phải huyễn thuật, còn là huyễn thuật thuộc loại đạo hạnh không sâu.

Tà vật kia biết lão thái gia ngại ngùng mặt mũi, cố ý tạo ra một thủ đoạn nhỏ, làm hại lão thái gia tự sát.

Sau khi lão thái gia tự sát, cũng là do tà vật kia dùng thủ đoạn để khơi gợi lên oán khí và lệ khí của lão thái gia, dẫn đến việc thi thể xảy ra dị biến.

Sở dĩ lão thái gia không có chạy ra linh đường tấn công người khác, là do một tia bản năng còn sót lại trong ký ức của thi thể vẫn đang chống cự.

Thế nhưng tia bản năng ấy sẽ không chống cự được quá lâu, nhiều nhất là qua một đêm thì thi thể sẽ hoàn toàn biến thành hung thi.

Đến lúc đó Lương gia sẽ gặp phải đại nạn.

Tần Hà hết sức tò mò, không biết cái tà vật kia đến cùng là cái gì.

Thủ đoạn bốn lượng địch ngàn cân của nó có thể nói là tương đối âm hiểm, linh trí cực cao.

Nhưng có thể chắc chắn là đạo hạnh của nó cũng không cao.

Bằng không thì cũng không cần phải cong cong vẹo vẹo nhiều như vậy, muốn hại người thì cứ ra tay trực tiếp là xong.

Nhưng mà chuyện này nhà họ Lương không chịu phối hợp, đề tra ra được Tần Hà tất nhiên phải tốn công.

Vẫn là câu nói đó, không đáng.

Thi thể đã hoàn toàn hoá táng, công việc của Tần Hà cũng đã làm xong.

Đến cùng thì Lương Thế Kiệt vẫn là một vị quan, lúc muốn cầu cạnh Tần Hà thì thái độ rất là cung kính, đợi đến khi Tần Hà làm xong việc, lập tức khôi phục dáng vẻ của một quan lớn tông tam phẩm, thở dài một hơi nói với hai người Tần Hà: “Việc trong nhà bản quan chưa xong, nên không thể chiêu đãi hai vị được, Lai Phúc, tiễn hai vị đây.”

Hay lắm, trở mặt còn nhanh hơn lật sách, trực tiếp hạ lệnh trục khách.

Vừa rồi thì xưng Lương mỗ, bây giờ liền xưng bản quan.

Hai người Tần Hà tới đây trước trước sau sau cũng đã gần nửa ngày, ngay cả ngụm nước cũng không được uống.

Quản gia Lai Phúc đưa hai người Tần Hà ra cổng, cho mười lượng bạc “hậu tạ”.

Không sai, đúng là giá tiền mà Dương Bạch Đầu nói, một đồng cũng không hơn.

“Hai vị, tính tình lão gia nhà ta chính là như vậy, ta bồi tội với hai vị.” Về mặt quản gia tràn đầy áy náy, vừa nói vừa móc từ trong túi ra một thỏi bạc rồi đặt vào tay Dương Bạch Đầu, nói: “Bạc thiếu chút, còn xin hai vị thứ lỗi.”

Dương Bạch Đầu có chút tức giận, Tần Hà thì lại là không quan tâm, lúc này còn đang vô cùng đặc chí kìa.

Sự kiện linh dị của này, phẩm chất phần thưởng chính là cao cấp.

Phần thưởng: Thuật mình đồng da sắt – Sơ cấp.

Thuật mình đồng da sắt – Sơ cấp: Đây là một môn pháp thuật đến từ Thâm Uyên, luyện tập thuật này, ngài có thể làm cứng lại một bộ phận trên thân thể cứng rắn như đồng sắt, khiến cho đao kiếm khó thương.

Thâm Uyên, lại gặp Thâm Uyên.

Lúc nào Thâm Uyên vạn năng cũng cống hiến đồ vật bất phàm.

Thuật mình đồng da sắt này, tương đối không tệ.

Mặc dù chỉ là cứng lại một bộ vị, nhưng mà nếu sử dụng tốt thì công dụng tuyệt diệu vô cùng, nói không chừng đến một lúc nào đó có thể đỡ được một mạng.

Nhưng cái này chỉ là sơ cấp, phía sau chắc chắn là có cao cấp hơn.

Đến lúc nào đó toàn thân đều là mình đồng da sắt, vậy liền lợi hại.

Pháp thuật này cùng Công đức kim thân quyết kia có chút giống nhau, nhưng dễ hơn Công đức kim thân quyết nhiều, Công đức kim thân quyết chưa nói đến kim thân, đến bây giờ Tần Hà còn chưa hiểu rõ làm thế nào để lấy được công đức kìa.

Cũng không thể nặn bùn thành một tôn giống mình để người khác bái được?

Lắc đầu, Tần Hà đem sự chú ý quay trở lại kỹ năng, có thể cứng lại một bộ phận trên cơ thể.

Nên chọn bộ phận nào đây?

Đầu? Cổ? Tim? Bụng rốn?

Hay vẫn là..... Tần Hà chậm rãi cúi đầu, miệng không tự giác mà toét ra.

“Tần ca, lần này là ta nhìn nhầm, xin lỗi, thi thể hung ác như vậy mà mới cho có 15 lượng bạc, nếu là nhà bình thường thì cũng thôi đi, không ngờ rằng Lương gia này gia đại nghiệp lớn lại là cái đức hạnh này.” Lúc này, Dương Bạch Đầu tỏ ra áy náy nói với Tần Hà, nói xong cầm 15 lượng bạc trên tay đưa tới, nói: “15 lượng bạc đều cho người, ta không lấy phần.”

Tần Hà sao có thể làm như vậy.

15 lượng thì tính là cái gì, sau này loại chuyện nhỏ này dù miễn phí hẳn cũng làm.

Chối từ một phen, Tần Hà chỉ lấy tám lượng bạc, cũng định ra quy củ, sau này bất kể là được bao nhiêu tiền trà nước, hẳn chỉ lấy một nửa.

Dương Bạch Đầu lập tức lấy lại tinh thần, cả người đều trở nên tiên phong đạo cốt, thấy Tần Hà cái thẳng góc này không hiểu sao lại thân thiết như vậy, giống như cháu ruột của mình vậy.

Tần Hà cũng cảm thấy rất tò mò về Dương Bạch Đầu, lúc trước lão gia hỏa này còn nói cái gì mà trong nhà của một người họ hàng xảy ra chuyện tà môn, Lương Thế Kiệt người ta cũng đâu có nhận họ hàng gì với ông ta đâu.

Rất rõ ràng là sau lưng Dương Bạch Đầu có đường dây, chính là làm việc dặt mồi.

Bất hiển sơn bất lộ thủy, ẩn giấu đủ sâu a.

Mặt trời lặn về tây, Tần Hà cùng Dương Bạch Đầu đi trở về.

Tần Hà quay đầu nhìn lại Lương gia một cái, tia sáng mờ trong mắt loé lên, chỉ thấy bầu trời phía trên Lương gia mây đen phủ kín, từng sợi từng sợi tử khí không biết từ đâu mà đến, dần dần tụ lại.

Con người này a, lúc nào trong lòng cũng tồn tại một tia may mắn.

Phải đụng đầu ngã mạnh mới biết được cái gì gọi là việc chuyên môn cần giao cho người chuyên nghiệp đi làm, mặt mũi không đáng tiền.

Tà vật chưa diệt, chuyện của Lương gia vẫn chưa xong.

Nhưng mà Lương gia này, ngược lại là đặt cho quân gia một cái tên rất hay: Lai Phúc.

(Lai Phúc: nghĩa là phúc đến.)

....

Đến khi Dương Bạch Đầu cùng Tàn Hà về đến lò hỏa táng, mặt trời đã xuống núi.

Vừa lúc đội xe Phi Ngư Vệ đến.

Tất cả đám người dùng vải bố thật dày che kín miệng mũi, mỗi khi bánh xe chở thi thể lăn một vòng là lại có một lớp vôi bột rớt xuống.

Không chỉ đội xe chở thi thể, toàn bộ những người có mặt ở lò hỏa táng cũng đều che kín miệng mũi của mình.

Dương Bạch Đầu thấy thế, vôi vàng bịt lại miệng mũi rồi nhanh chân chạy, tiếng nói vọng lại: “Tàn ca, ta tan ca, ngày mai lại đến.”

Mí mắt Tàn Hà giật giật.

Những thứ này, đều là ôn thi.

(Ôn thi: thi thể chết do ôn dịch, bệnh truyền nhiễm.)

Chương 53 – Ôn thi

Những năm cuối của loạn thế có tam tai: Thiên tai, nhân hoạ, ôn dịch.

Thiên tai không cần phải nói, mấy tỉnh phía bắc bị hạn lớn, kinh thành đã nửa năm rồi không có một giọt mưa rơi xuống.

Thu hoạch mùa màng năm nay không thể trông cậy được, lưu dân càng ngày càng nhiều, vừa rồi một lần lưu dân bạo loạn đã chết hết mấy vạn người, lại bắt đầu dần dần bổ sung lại.

Ngoại trừ hạn hán, còn có binh tai, phi tai.

(Binh tai: tai nạn gây ra bởi quân đội, chiến tranh.

Phi tai: tai nạn do bọn thổ phi, cướp gây ra.)

Nhân hoạ thì càng không cần phải nói, Đại Lê chỉ cần bắt 10 tên phiên vương hay quan viên thì đã có 9 tên mang tội, chém cách một tên thì nhất định có cá lọt lưới.

Cuối cùng là ôn dịch, một khi bộc phát, trong vòng trăm dặm chỉ nghe thấy tiếng gà gáy chó sủa, không nghe thấy tiếng người.

Nói về hiệu suất giết người, ôn dịch có thể đứng hàng đầu.

Tần Hà không biết mình có thể tránh đỡ được ôn dịch hay không, dù sao thì cũng chưa từng thử qua.

Suy nghĩ một chút vẫn là giạt một tấm vải che kín miệng mũi của mình lại.

Thế giới này cũng thời không kia, đủ loại những thứ lợi hại đều là chân thật tồn tại.

Nói không chừng ngay cả ôn thần cũng có.

Cẩn thận có thể bắt được ngàn con ve sào mùa thu, cẩn thận cũng có thể chạy được vạn năm thuyền.

Cầu một chút không có chỗ xấu.

Phi Ngư Vệ có sáu chiếc xe ngựa đi đến, trên đó đầy ắp đều là thi thể, chắc chắn là dân kinh thành bản địa, chỉ không biết là nơi nào gặp nạn.

Bàn giao một phen, tất cả ba mươi sáu bộ thi thể.

Vừa vặn, mười tám tên thợ thiêu thi mỗi người đốt hai bộ.

Cũng đừng thấy ba mươi sáu bộ thi thể không phải là nhiều.

Trước đây ta đã từng nói, xác suất thi thể bị biến dị khoảng chừng 1%.

Dựa vào bốn cái lò hỏa táng để tính, lần này ít nhất cũng có hơn một ngàn người chết, đây vẫn chỉ là số lượng của một ngày, sau này không biết được là còn có bao nhiêu nữa.

Đặt hai bộ thi thể lên bàn thanh lý, sắc trời đã tối, đóng cửa khoá lại, công việc lặp đi lặp lại của đám thợ thiêu thi lại bắt đầu.

Tần Hà quan sát qua thi thể, một nam một nữ, trông đều còn rất trẻ, toàn thân bị rắc đầy vôi bột.

Nguyên nhân cái chết chắc là do ngạt thở, bởi vì cả hai đều bụng lầy cổ, đoán chừng là ôn dịch gây ra biến chứng phổi dẫn đến tử vong, nhưng kỳ lạ là trên trán lại có vết thương, vẫn là do bị va chạm nhiều lần tạo thành.

Thanh lý thi thể.

Đầu tiên là lau khuôn mặt thi thể cho sạch sẽ, sau đó là tay chân, đến quần áo cũng cố gắng phẩy bớt.

Trang điểm trang điểm, cuối cùng thì cũng có thể gặp người, Âm sai mà đến cũng không tới mức nhận sai người.

Đốt đi.

Nhóm lửa đốt than đá, mở lò đốt xác, lại mời ra đá lửa, tất cả cứ lần lượt mà làm.

Trong ngọn lửa cháy rực, hai bộ thi thể bắt đầu run rẩy, trong miệng phát ra tiếng “Ô ô ô” rít gào rồi đột nhiên bật dậy.

Tần Hà thấy vậy.

Eo hoắc?

Vẫn không chịu thành thật?

Phải chết do ôn dịch thì đó là ý trời, cũng không phải đột tử chết oan, oán khí đâu ra mà lớn đến như vậy?

Đinh trấn thi, chuyên trị đủ loại không phục.

Thưởng cho mỗi người một cái, hai bộ thi thể thoả mãn nằm xuống, không còn có động tĩnh.

Sau hai canh giờ, thi thể lần lượt đốt xong.

Rời bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được tình cảnh bi thảm của trận ôn dịch này.

Đây là một đôi vợ chồng son, nhà ở huyện Phòng phủ Thuận Thiên, lấy việc bán bánh quy giòn mà sống.

Không ai biết ôn dịch bắt nguồn từ đâu, lúc ban đầu chỉ là có nhiều tên ăn mày chết đi, nhưng chẳng ai thêm chú ý.

Ăn mày ư, vừa bẩn vừa thối, phần lớn là lưu dân từ các vùng khác tới, làm việc thì không có sức, nhưng trộm cắp cướp đoạt thì tất cả đều là do bọn họ. Quan phủ căm ghét, dân chúng cũng không ưa, còn ước gì cho bọn họ chết hết thì mới thanh tịnh.

Nhưng mà cứ chết rồi lại chết thì lại có cái gì đó không đúng, người bản địa ở huyện Phòng cũng bắt đầu lần lượt có người chết.

Tất cả đều là bệnh chết!

Nhưng điều khiến cho người ta lo sợ chính là, tử trạng không giống nhau.

Có vài người toàn thân thối rữa mà chết, có vài người là bị ngạt thở mà chết, có vài người lại là nôn ra máu, còn có vài người là đau bụng tiêu chảy.

Ai cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Khủng hoảng lo sợ nhanh chóng lan ra, có vài người bắt đầu rời đi, nhưng đa số mọi người không muốn đi, cũng đi không được.

Đi Huyện nha tìm quan phụ mẫu, cửa nha môn dán một tờ thông cáo, Huyện lệnh đại nhân đã đi kinh thành diện thánh để cầu viện kinh kỳ, thuận tiện mang đi toàn bộ cả một nhà già trẻ lớn bé cùng với gia tài phong phú.

Toàn bộ nha môn không có một ai, hiển nhiên là đã chạy rồi.

Huyện thành tan tành, thi thể không có ai xử lý, mùi hôi thối ngút trời, dân chúng tới tấp rời đi.

Nhưng mà dịch bệnh như hình với bóng, người chết càng ngày càng nhiều.

Đúng lúc này, có người vung tay hô lớn, nói rằng Sơn Thần miếu Nhàn Vân ở Phổ Vân Sơn hiển linh, nước bùa trong miếu có thể chống lại ôn dịch.

Dân chúng nghe vậy, lập tức lũ lượt mà đi.

Trong đó cũng có đôi vợ chồng này.

Đến trước miếu hỏi thăm mới biết, nước bùa này không phải cho miễn phí, mà là một bát nước bùa cần năm lượng bạc.

Tính mạng quan trọng, đôi vợ chồng này cũng không quan tâm đến số bạc mà mình đã phải mất nhiều năm bót ăn bót mặc mới có được, bỏ ra hai mươi lượng bạc cho một nhà bốn người mua nước bùa.

Uống hết thứ này, ài, đúng là có tác dụng.

Phàm là uống nước bùa, không có bệnh thì sinh long hoạt hổ, có bệnh thì nước đến bệnh trừ.

Trong lúc nhất thời, miếu Nhân Vân trở thành cứu tinh của dân chúng.

Do đó, người lại càng nhiều.

Chẳng bao lâu, nước bùa trong miếu không đủ bán, tăng giá.

Hai mươi lượng bạc một bát.

Hai mươi lượng bạc, đó chính là giá cả của một con bò rưỡi, đây không phải cướp à?

Không sai, chính là cướp!

Chỉ như vậy, bao nhiêu người muốn cướp cũng không có cơ hội ấy chứ.

Miếu Nhân Vân người ta là có hạn mức bán, số lượng là một ngày hai trăm bát, ai muốn uống thì uống.

Chuyện nghiêm trọng hơn còn ở phía sau, những bệnh nhân trước đây đã từng uống nước bùa nay bệnh tình lại xuất hiện, còn bắt đầu ốm yếu.

Lúc này hầu miếu của miếu Nhân Vân lại đi ra nói rằng, nước bùa này có hiệu lực ba ngày, qua ba ngày liền sẽ mất tác dụng.

Tiếng oán than của dân chúng dậy đất, quần tình xúc động phần nộ, mắng to miếu hầu không ra gì.

Đúng lúc này, Sơn thần hàng chỉ, giữa ban ngày mây gió cuộn trào, sấm chớp rền vang, một dải lụa từ trên trời giáng xuống, trên đó viết một dòng chữ lớn: Thần thương thế nhân, hàng

thần pháp chỉ, người thành tâm triều bái, bệnh dịch tự nhiên sẽ lành.

Dân chúng thấy thế, đây là lòng từ bi của Sơn thần, không cần uống nước bùa, chỉ cần thành tâm triều bái là đã có thể đạt được công hiệu như uống nước bùa.

Chuyện cực kỳ tốt, thế là dồn dập tắm rửa thay quần áo, triều bái Sơn thần, Miếu Nhân Văn không đủ để bái, liền dùng bùn đất nặn thành mười tám tôn tượng Sơn thần đặt ở các nơi, để cho nhiều người như vậy đều có thể triều bái.

Nhưng lúc này mọi người phát hiện, vẫn không ngừng có người bị chết đi.

Hầu miếu lúc này lại đi ra giải thích, người chết đó là do không thành tâm, chỉ có thành tâm mới khiến cho Sơn thần cảm ứng được, từ đó mới nhận được sự phù hộ.

Dân chúng nghe vậy, thấy có đạo lý.

Pháp chỉ của Sơn thần cũng đã nói, người thành tâm triều bái mới có thể khiến bệnh dịch tự lành.

Thế là, tất cả mọi người đều vội vàng triều bái, không còn có ai thắc mắc.

Gì?

Người nhiễm bệnh?

Đó là do người không có thành tâm.

Cái gì?

Người đã dập đầu đến cái trán đều nát?

Vậy cũng không được, thành tâm hay không thì liên quan gì đến cái trán?

Không thành tâm chính là không thành tâm.

Hai ngày nữa, người chết rồi.

Ai.... Người này đến chết cũng không thành tâm, đáng đời hắn ta phải chết.

Thế là, không có tiền thì thành tâm triều bái, không thành tâm thì phải chết.

Có tiền mà không thành tâm vậy thì đi mua nước bùa thôi, nước bùa vẫn luôn có tác dụng như thế, một bát nước bùa đảm bảo ba ngày, bốn mươi lượng bạc một bát.

A, sao lại đắt như vậy?

Bởi vì người chết nhiều hơn rồi.

Vợ chồng người chết thuộc về loại không có tiền, chỉ có thể thành tâm triều bái.

Nhưng dù là bái như thế nào, hai người đều là không đủ thành tâm, sau khi nhiễm bệnh thì giăng co được vài ngày rồi cũng chết thẳng cẳng.

Đền chiếu thu hồn, thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Non xanh nước biếc nhiều vô ích, Hoa Đà đành chịu tiêu trùng sao, sắc dây thôn Thiên người tiêu chảy, vạn hộ tiêu điều quỷ hát ca, đất ngòi nhật chạy tám vạn lý, tuần trời quan sát một thiên hà, ngư lang muốn hỏi ôn thần chuyện, buồn vui theo sóng cũng vậy thôi.”

Gợn sóng tán đi.

Phân thưởng: Hai viên ôn đan.

Chương 54 – Bình an mà quý dị

Tay Tần Hà vừa lật một cái, trong tay đã xuất hiện hai viên đan dược màu xanh ngọc bích, tròn vo, to cỡ trái nho.

Ôn đan: Đan dược đến từ Thâm Uyên, do Dược sư chế tạo ra, viên thuốc này cực kỳ mạnh, hoà nước mà dùng, có thể xua tan hết tất cả mọi ôn dịch trên thế gian.

Lại gặp được Thâm Uyên vạn năng, cho hai viên đan dược này đúng quả thực là rất phù hợp với tình thế.

Tần Hà không hề nghĩ ngợi, tung một cái, một viên đan dược đã bay vào trong miệng.

Vừa cắn xuống.

Giòn tan.

Giống như là ăn đậu tằm.

Nhai a nhai a nuốt xuống.

Mùi vị không ngon không dở, không biết là làm từ cái gì.

Nhưng mà sau một khắc, Tần Hà lại là biến sắc.

Một luồng dược lực sôi trào mãnh liệt ở trong bụng giống như là đang dờ sông lấp biển, khiến Tần Hà cảm giác như là thứ mình nuốt xuống không phải là một viên đan dược, mà là cả ngàn quân vạn mã.

Nếu là một người bình thường, tất nhiên là hiện tại đã bạo thể mà chết.

Nhưng Tần Hà thì khác.

Cật tiên công!

Răng đồng răng sắt dạ dày kim cương, bất kể là ăn vào cái gì, cũng đều có thể tiêu hoá.

Cật tiên công tự động vận chuyển, hai cái thất tuần nội kinh rung động âm âm trong cơ thể, dược lực mệnh môn rất nhanh đã bị áp chế xuống.

Sau một lát.

“Phốc”

Tần Hà đánh một tràng rắm rất rất dài.

Trong đầu có nhắc nhở: Nội kinh +3 năm.

Khuôn mặt Tần Hà run rẩy, nhìn kỹ lại chú giải của ôn đan: viên thuốc này cực kỳ mạnh, hoà nước mà dùng....

Ngay tức thì cả khuôn mặt đều đen sì.

Hồ cha a!

Vừa rồi không nhìn cẩn thận, cái thứ này phải hoà nước mà dùng.

Mấu chốt nhất là, dược lực mạnh như vậy cũng không phải là dành cho một người a, nói không chừng là có thể dùng cho mấy vạn người, kết quả là lại bị mình một miếng nuốt xuống bụng.

Hay lắm.

May mà có phần thưởng một cái Cật tiên công, nếu không lại có chuyện vui lớn.

Tần Hà không khỏi hoảng sợ một trận.

Trong lòng âm thầm cảnh tỉnh mình, sau này, phạm là đồ vật nuốt xuống bụng đến từ Thâm Uyên, trước khi hiểu rõ ngàn vạn lần không thể nuốt luôn vào bụng.

Bằng không một ngày nào đó bị gài chết mà còn không biết.

Từ khi học tập môn công pháp Cật tiên công này, Tần Hà liền như Tỳ Hưu, chỉ ăn chứ không tiêu.

Không ngờ rằng lại bị một cái ôn đan phá giới.

Đánh một hơi dài như vậy, cả phòng đều là mùi lạ, còn từ khe hở trên cửa sổ lọt ra ngoài.

Dẫn đến bốn người Từ Trường Thọ cùng với tổ ba người nhân vật phản diện đang đi đi lại lại không hiểu có chuyện gì xảy ra.

“Tần Hà, có sao không?”

Giọng của Từ Trường Thọ ở ngoài cửa vang lên.

Gia hỏa này hít mũi quanh cái lò hỏa táng một vòng, trái ngữ phải ngữ mới tìm được đầu nguồn của cái mùi lạ này, phòng thiêu thi số bảy.

“Ta không sao, rất tốt.” Tần Hà ứng phó một câu.

“Không có việc gì thì tốt, người đốt cái gì vậy, toàn bộ lò hỏa táng đều thúi.”

“Cái này....” Tần Hà vắt hết óc dàn xếp, não nhảy số một cái vội vàng nói: “Là do túi thơm trên người thi thể bị cháy, mùi đó là hương liệu bên trong bị cháy tạo ra.”

“A, phải không, vậy được rồi.”

“Hương liệu? Hitz.... Đây sẽ không phải là Long tiên hương đi?” Lúc này, Lăng Trung Hải lên tiếng.

Tổ ba người nhân vật phản diện đều đứng ở ngoài cửa, cùng Từ Trường Thọ ngữ mà tìm đến đây.

“Đầu nhi, ngươi chắc chắn đây là Long tiên hương?” Giọng nói Lý Thiết phấn khích đến không thể giải thích được.

“Chắc là vậy, ta từng đi đến Ngụy Vương Phủ một lần, trước mặt Ngụy Vương Cửu Thiên Tuế đốt Long tiên hương, chính là cái mùi này.”

“A?”

“Đầu nhi, Long tiên hương đó là thần hương ngự dụng có thể kéo dài tuổi thọ, giải trừ bách bệnh a.” Cao Lâm Khôn cũng kích động lên.

“Vậy còn chờ gì nữa, mau hít a!”

“Hít hít hít, mau mau hít, qua thôn này sẽ không còn tiệm này a.”

Kết quả là, ở chỗ khe hở dưới cửa sắt lớn phòng Tần Hà, có tám cái lỗ mũi xếp thành một hàng, phập phồng, phập phồng.

Tần Hà: “→ _ →**”

Hắn chưa kịp nói cái gì, mà hắn có thể nói cái gì nữa?!

Vai diễn của từng người đều nhiều như vậy.

Nên lấy cái gì cứu vớt các ngươi đây?

Một lát sau, mùi dần dần nhạt đi.

Từ Trường Thọ: “Tần Hà, cái hương kia đốt hết rồi sao, ngươi thử khều lên xem thử, có thể đốt thêm ra chút mùi hay không.”

Tần Hà: “....”

Một đêm này, bình an mà quý dị.

“Ồ ó ó”

Hai canh giờ sau, phía đông bùng lên ánh sáng bạc, gà trống gáy vang.

Một ngày làm việc kết thúc.

Cửa từng phòng thiêu thi theo thứ tự mở ra, đám thợ thiêu thi giao tro cốt xong liền mau chóng đi ăn sáng rồi nghỉ ngơi.

Ôn dịch vừa tới, áp lực công việc sẽ rất lớn.

Đây chính là thứ kinh khủng khiến người chết cả từng vùng, từng vùng.

Tối hôm nay tất nhiên sẽ không thể nhẹ nhõm.

Ngay cả Tần Hà cũng không đi ra ngoài, ở phòng thiêu thi nghỉ ngơi một ngày.

Một viên ôn đan, khiến cho hấn vừa mới hơi đói đã thành ăn no.

Nhưng mà hiển nhiên là viên ôn đan kia có hơi bị lãng phí, chỉ cho ba năm nội kinh, xem như không có lợi cho lắm, đốt bừa một bộ thi thể ở bãi tha ma đều có phần thưởng xấp xỉ như vậy.

Dù sao cũng là đốt thi biến bột xác mà được.

Quả nhiên, ngày thứ hai trời còn chưa tối, đội xe Phi Ngư Vệ lại tới, tám chiếc xe ngựa.

Ba mươi bảy bộ thi thể, còn nhiều hơn hôm qua.

Tần Hà được phân cho hai bộ, lại lần nữa thuận lợi mà thiêu thi.

Phần thưởng đều là đạo hạnh, tất cả tăng thêm 12 năm.

Đây mới là mức độ bình thường của ôn thi, bởi vì không phải là đột tử cũng chẳng phải là hung sát, cho nên không nhiều oán khí, phần thưởng cũng ít hơn.

Lại là hùng đông, ngay khi Tần Hà chuẩn bị giao tro cốt, có người đến lò hỏa táng.

Ai?

Phi Ngư Vệ, cưới ngựa, phong trần mệt mỏi.

Vừa đến đã triệu tập 4 tên còn đang thu nhận tro cốt từ thợ thiêu thi, đưa một phong thư lại nói nhỏ vài câu rồi đi.

Tần Hà không mở ra Thuận phong nhĩ cũng biết, chắc hẳn là Phi Ngư Vệ yêu cầu thợ thiêu thi đi huyện Phòng.

Nhiều ôn thi đưa đến kinh thành như vậy, coi như rắc vôi nhiều hơn nữa cũng khó mà đảm bảo được ôn dịch sẽ không lây lan vào kinh thành.

Đúng như dự đoán, Lăng Trung Hải lập tức tập trung đám thợ thiêu thi lại, tuyên bố muốn từ lò hỏa táng rút ra 10 người đi huyện Phòng, xây lò hỏa táng tạm thời ngay tại chỗ, đốt thi thể vùng lân cận, nhiệm vụ không có kỳ hạn.

Còn về nhân tuyển thi từ Lăng Trung Hải trực tiếp chỉ định.

Đám thợ thiêu thi bắt đầu tới tập tránh né ánh mắt của Lăng Trung Hải, vẻ mặt sợ hãi.

Nói nhảm.

Đi huyện Phòng đốt xác, mỗi ngày đều tiếp xúc với lượng lớn thi thể, có thể còn chưa được rắc vôi khử độc qua, người là cứng đến có bao nhiêu cái mạng mới không bị lây nhiễm bệnh?

Nhiệm vụ như vậy, còn nguy hiểm hơn việc đốt liên tục ba bộ hung thi.

Hoàn toàn có thể nói là cửu tử nhất sinh.

Kết cục rất có thể là đoàn diệt.

Nhưng mà lại có một người cực kỳ phấn khích, đương nhiên đó là Tần Hà.

Huyện Phòng đã trở thành một nhà xác cỡ lớn, cái khác thì không nhiều, nhưng thi thể thì rất nhiều.

Cơ hội ôm một đồng phần thưởng.

Nhưng Tần Hà lại nghe được câu cuối cùng của Lăng Trung Hải, nói là từ hần ta chỉ đích danh định ra, trái tim lại thích một cái, nhìn về phía Lăng Trung Hải.

Quả nhiên, Lăng Trung Hải hoàn toàn không hiểu được sự chờ mong trong ánh mắt Tần Hà, hần ta còn cố ý cho Tần Hà một ánh mắt “yên tâm”.

Yên tâm?

Yên tâm em gái người!

Tần Hà lập tức muốn chửi má nó.

“Giác ngộ” thấp đến sào người của tổ ba người nhân vật phản diện đến khi nào mới có thể tiến bộ đây?

“Lý Qua Tử, Lưu Tam Cân, Lão Lương Đầu, Cố Tứ Hải....”
Lăng Trung Hải chỉ đích danh từng người, gọi đến ai người đó
ủ rũ.

Một người hai người ba người....bảy người tám người chín
người....

Ngay khi Lăng Trung Hải chuẩn bị chỉ ra người thứ mười, Tần
Hà ai nha một tiếng, thân thể bỗng nhiên lão đảo một cái,
thùng tro cốt trong tay không biết tại sao lại đột nhiên văng ra
ngoài, “tạch rầm” một cái đập trúng cái trán của Lăng Trung
Hải.

Chương 55 – Được như ý nguyện

Lăng Trung Hải: “.....”

Cái này có thể nhìn được sao?

Có thể.

Ở sau lưng người khác!

Còn trước mặt người khác thì sao?

Không thể!

Nhất quyết không thể!

Tất cả thợ thiêu thi đều ở đây, nếu như không nổi một trận bão
thì sau này sao có thể tiếp tục làm một cái tiểu lãnh đạo ở lò
hỏa táng này?

Đã từng mời cơm cũng không được!

Lãnh đạo có nhỏ thì cũng là lãnh đạo, đừng có mà không coi
quan thôn là cán bộ.

“Ngươi cái thằng chó đẻ này, hôm nay ta giết ngươi cái thằng
nhãi ranh!” Lăng Trung Hải ném văng thùng tro cốt đi, hướng
về phía Tần Hà miệng phun hương thơm, còn rút nửa đao ra,
lại bị Lý Thiết cùng Cao Lâm Khôn gắt gao giữ chặt lại.

“Đầu nhi, bình tĩnh! Đầu óc hấn có bệnh!”

“Không thể chấp nhận với thằng ngốc, không thể chém quan thiêu thi được!”

Từ Trường Thọ cũng choáng váng, hay lắm, một thùng đập thẳng vào đầu đi.

Giờ làm sao đây?

Phải nói là Từ Trường Thọ người này thật là có thể làm bạn, ngay cả tình huống này hẳn ta còn đi lên nói đỡ cho Tần Hà, lôi kéo Tần Hà, muốn cho hắn nói lời xin lỗi với Lăng Trung Hải.

Trong suy nghĩ của hắn ta, tên tiểu tử ngốc này đúng là đột thi thể rất có nghề, thi thể tầm thường không làm khó được hắn, nhưng còn ôn dịch thì sao?

Cái thứ kia đâu có quan tâm bất tự người cứng hay không.

Ngàn vạn lần đừng bị Lăng Trung Hải nổi nóng phải đi đến huyện Phòng.

Kết quả....

Sợ điều gì sẽ gặp điều ấy, Tần Hà hát đầu lên: “Ta cũng không phải cố ý, quý hẹp hòi.”

Cái đáng vẽ kiêu ngạo kia.

Từ Trường Thọ thiếu chút nữa phụt ra máu, ai yêu uy, ca ca, ta nên lấy cái gì để cứu vớt người đây?

Lăng Trung Hải thì càng không cần phải nói, phôi đều sắp nổ, chỉ vào Tần Hà gầm lên: “Người thứ mười chính là người, người đi huyện Phòng cho ta, chết ở chỗ đó coi như xong.”

“Còn có người!”

Lăng Trung Hải lại chỉ vào Từ Trường Thọ, “Bốn người chúng ta cũng không cần rút thăm, liền là người đi!”

Nói xong quay vào phòng trực ban, rầm một tiếng đóng cửa lại.

Từ Trường Thọ choáng váng, tốt lắm, không có cứu được Tần Hà lại đem chính mình rơi vào.

“Lăng ca, đừng, ta và hắn không phải là cùng một bọn, oan uổng a.” Từ Trường Thọ vội vàng đi gõ cửa.

Các vị người xem đoán xem Lăng Trung Hải có thể thu hồi mệnh lệnh đã đưa ra hay không?

A!

....

Một canh giờ sau, trên xe ngựa đi huyện Phòng.

Từ Trường Thọ mặt đen nói: “Huynh đệ, việc này ngươi làm không phúc hậu a.”

Ở đối diện, Tần Hà không có chút áy náy nào với tên gia súc này, xoa mũi khẽ nói: “Bốn người các ngươi dù có bóc thăm, cũng là ngươi đi.”

Khi tập trung thợ thiêu thi Tần Hà đã nghe được, tổ ba người nhân vật phản diện thừa dịp Từ Trường Thọ không ở đó đã thì thầm tính kế hãm ta.

Việc thùng tro cốt đập trúng đầu đó có ảnh hưởng thế nào cũng không đến mức phải buộc Từ Trường Thọ không thể không đi đến huyện Phòng.

Từ Trường Thọ nghe vậy, khuôn mặt càng đen hơn, mắng to Lăng Trung Hải cùng Tư lại không phải thứ tốt lành gì, là con rệp, con gián.

Nhưng mà mới mắng hai câu hãm ta đã ỉu xiu.

Có ý nghĩa gì sao?

Hãm ta tới lò hỏa táng này, chính là để dự phòng, gánh trách nhiệm khi có chuyện gì đó xảy ra, nếu không hãm ta đã không thể đợi được cái chỗ trống này ngay từ đầu rồi.

Thợ thiêu thi đi mười người, 4 quan sai trực ban thế nào cũng phải đi một người, hãm ta không đi thì ai đi chứ?

Mặt trời chói chang, mấy chục cỗ xe ngựa dọc theo quan đạo mà đi, còn chưa đến cuối thu, cỏ cây nơi sơn dã đã là một mảnh khô vàng, nửa năm không có giọt mưa nào rơi xuống, cả cây lớn cũng đều khô héo.

Thỉnh thoảng bên đường có nạn dân kết bè kết đội đi ngang qua, diu già dắt trẻ bước đi tập tễnh, người gầy như que củi.

Bọn họ đang hội tụ về kinh thành, khẩn cầu nơi đó có thể tìm được hy vọng sống sót; đáng thương là bọn họ cũng không biết, đi đến kinh thành, phần lớn trong đám người của bọn họ chẳng qua chỉ là chuyển sang nơi khác mà chôn, may mắn thì có thể giữ toàn thân mà xuống mồ, không may mắn thì thành thịt vụn dưới miệng chó hoang.

Trong loạn thế, mạng người giống như những cây cỏ dại khô vàng kia, không đáng giá.

Chỉ có khi người chết đã đủ nhiều, mâu thuẫn giữa con người và các vùng đất biến mất, mới có thể mở ra thịnh thế kế tiếp.

Vương triều mấy ngàn năm mưa gió, cái nào không như thế.

Trên xe, đám thợ thiêu thi nhìn nạn dân đi ngang qua, biểu tình trầm mặc.

Một nửa là bị khơi gợi mà nhớ lại chuyện cũ, một nửa là vì chuyện này cứu tử nhất sinh, rất nhiều người đã không ôm hy vọng có thể trở về.

Lúc tới lò hỏa táng, tình cảnh này, giống như là thế ngoại đào nguyên.

Mãi cho đến khi xe rời khỏi kinh thành, hai bên đường không nhìn thấy nạn dân nữa, bầu không khí mới sôi nổi hơn chút.

Vẫn là Từ Trường Thọ, tên gia hỏa này do dự hồi lâu, hỏi Tàn Hà: “Tên khốn khiếp Lăng Trung Hải kia nói là Long tiên hương có thể chống bách bệnh, người nói xem, hôm qua chúng ta ngủ lâu như vậy, có thể chống được ôn dịch hay không?”

Đám thợ thiêu thi nghe thế, cũng đều hứng thú.

Tối hôm qua, cái mùi nặng ở lò hỏa táng kia tất cả mọi người đều hít rất nhiều, buổi sáng hỏi một chút mới biết được.

Là trong phòng Tàn Hà đốt túi thơm Long Tiên Hương đấy.

“Chắc là hữu dụng, nếu không thứ kia có thể làm công phẩm à.”

“Đúng vậy đúng vậy, khẳng định là có tác dụng.”

“Bệnh dịch cũng là bệnh mà.”

“Vậy thì chúng ta bách bệnh bất xâm đây, không biết hôm qua chúng ta có hít đủ hay không.”

Thế là tất cả mọi người không tự giác mà nhìn về phía Tần Hà.

Thứ nhất là Tần Hà không có lên tiếng, thứ hai là hiện tại uy vọng của Tần Hà càng ngày càng cao.

Dù sao kinh thành bốn lò hỏa táng, cũng chỉ có một quan thiêu thi là Tần Hà.

Tần Hà hắng giọng một cái, nói: “Cái rắc....Ách, Long tiên hương kia có thể chống ôn dịch, người lò hỏa táng thành Đông chúng ta chắc chắn sẽ không bị nhiễm bệnh, cứ yên tâm đi.”

Đối với chuyện này thì Tần Hà rất có lòng tin, ôn đan mạnh đến mức thiếu chút nữa Cật tiên công không áp chế được, dược lực cực mạnh, ngửi một hơi có thể đủ để miễn dịch, so với vắc xin đời sau còn mạnh hơn không biết bao nhiêu.

Tức thì, đám thợ thiêu thi vui mừng quá đỗi, đều hoan hô lên, ngay cả Từ Trường Thọ cũng là tinh thần chấn động, mặt mày rạng rỡ.

Ai ai cũng đều hận chính mình lúc ấy không hít thêm vài hơi, mặc dù cái mùi kia có hơi quái lạ, nhưng có thể phòng bệnh thì chính là thơm a.

Một màn này khiến cho xe chở thợ thiêu thi trước sau cùng với Phi Ngư Vệ vòng đi vòng lại tuần tra thi nhau ghé mắt, không hiểu được đám người của lò hỏa táng thành Đông đang vui về cái gì.

Phi Ngư Vệ từng bố trí đốt xác ở cùng dịch, kết quả đều là người đi thì đông, người về lác đác, cửu tử nhất sinh.

Mọi người đều lây bệnh.

“Yên lặng, trên đường đi không được ồn ào!” Một tên Xưởng vệ kỵ tuần phóng ngựa đuổi theo, lớn tiếng trách cứ.

Đám thợ thiêu thi vội vàng ngậm miệng lại, không ai dám cãi lời.

Tần Hà nhìn qua, yo, là thằng nhãi con Ngụy Vũ kia.

Ngụy Vũ khi nhìn thấy Tần Hà thì hơi có chút ngoài ý muốn, lần trước ở thiêu thi đường bị ăn phải một cái đinh không mềm

không cứng của hắn, còn đang chuẩn bị tìm cơ hội cho hắn chút xui xẻo, thì kết quả Đồ Bách Thú lại để cho hắn ta đưa cho Tần Hà một cái đồng tiền, hắn ta mới dừng ý định đó lại.

Theo lý thuyết có đồng tiền kia, Tần Hà đã có thân phận, không phải đi huyện Phòng mới đúng.

Trong lòng nghĩ thầm người này phải khiến cho người ta ghét đến mức nào chứ.

Đáng đời.

“Quan gia hảo.”

Tần Hà cười cợt nhả lên tiếng chào hỏi.

Lập tức Ngụy Vũ lại càng cảm thấy gương mặt kia đáng ghét hơn.

Không có cách nào, người cả ngày phải công tác ở cái nơi quỷ quái u ám như chiếu ngục kia, lòng dạ đều không lớn.

“Quan gia, cái bộ thi thể bị lang nha bổng thọc kia như thế nào rồi?” Trong mắt Tần Hà loé lên linh quang, lại hỏi một câu.

Vốn là hắn cũng không muốn chào hỏi Ngụy Vũ, đều là nhìn nhau chán ghét cả, nhưng lại nghĩ đến “tiểu tiên nữ” tập hợp ngàn vạn cung chiêu vẫn đang được đốt trong thiêu thi đường kia, lòng lại ngứa ngáy.

Tần Hà bị hỏi giật mình sững sờ, nếu mà nói đến bộ thi thể đó, đằng sau còn có một câu chuyện ngắn.

Nói hết thì hơi dài dòng, nếu nói đơn giản thì chính là sau đó Đồ Bách Thú tốn kha khá công sức, muốn nhanh chóng đốt xong bộ thi thể kia, nhưng kết quả lại phát hiện chẳng có tác dụng gì, chỉ có thể dựa vào dương khí ẩn chứa trong địa hỏa mãi từng chút một, không còn biện pháp nào khác.

Hôm nay khi hắn ta tan ca, bộ thi thể kia mới đốt được một nửa, xương cốt còn lại mới là thứ càng khó đốt.

Đương nhiên là Ngụy Vũ làm sao có thể nói cho Tần Hà những chuyện này, khiển trách: “Không có chuyện gì thì đừng có mà nghe ngóng lung tung, thành thật một chút.”

Nói xong thúc vào bụng ngựa, đi.

Đi được một đoạn ngắn thì đột nhiên hần ta lại dừng lại, vị cao thủ tiến vào thiêu thi đường không thể giải thích kia, dù đã điều tra đến điều tra đi cũng không tra ra được dù chỉ nửa phần mặt mũi, hôm nay tiêu tử này nghe ngóng mị thi.... Sẽ không phải là?

“Không có khả năng.”

Tần Hà kiên quyết lắc đầu.

Nếu có bản lĩnh đó đã có thể đi khắp thiên hạ, vùi ở lò hỏa táng làm cái gì?

Nghiện đốt thi thể hay sao?

Chương 56 – Tần Hà lại động kinh rồi

Huyện Phòng thuộc về phủ Thuận Thiên cai quản, vây xung quanh kinh kỳ.

Lần này tiếp viện gấp rút, thực tế thì ôn dịch huyện Phòng đã uy hiếp đến kinh kỳ, đây nếu là ở nơi trời cao hoàng đế xa.

Người chết hết Hoàng Nhi Gia còn chưa hẳn đã hiểu rõ tình hình.

Từ xưa đến nay tham quan ô lại sẽ có hai tuyệt chiêu lớn, một là lạm dụng tất cả các quyền lực, hai là tô son trát phấn, che đậy khuyết điểm.

Quãng đường ngắn như vậy, đường đi còn là quan đạo, đội xe cứ thế đi một ngày một đêm.

Đến ngày thứ hai khi mặt trời đã ngả về tây, cuối cùng thì cũng đã đến huyện Phòng.

Huyện thành rộng như vậy mà lại yên tĩnh hết như Quỷ Thành, không nhìn thấy một bóng người, hơi thổi ngút trời, trên mặt đất phủ một lớp vôi mỏng dọc theo cửa thành đi thẳng đến lò hỏa táng.

Phàm là huyện thành thì đều có lò hỏa táng, đây là một công việc thiết yếu của nha môn ở mỗi địa phương.

Nhưng điều kiện của lò hỏa táng nơi đây đúng là kém rất xa với cái ở kinh thành.

Cái gọi là phòng thiêu thi chính là mấy cái lũy làng bằng đá không có mái che, một gian duy nhất có mái che thì là nơi chuyên dùng để cất chứa nhiên liệu, đa phần đều là phân trâu bò khô, có rất ít củi, không có bể thông gió, chỉ có mấy cây trúc xanh dựa ở bên cạnh làm ống thổi gió.

Điều kiện nghèo nàn đến mức không có cách nào nhìn thẳng, đốt thi dựa vào phân, thông gió dựa vào miệng.

Chưa kể trời mưa, thời tiết hơi lạnh chút chỉ sợ là ngay cả thi thể cũng đốt không cháy.

Việc tìm, vận chuyển thi thể, nhiên liệu cụ thể đã có dân phu do Phi Ngư Vệ chiêu mộ phụ trách, đám thợ thiêu thi chỉ cần thu dọn tốt chỗ ở và chuẩn bị cho việc thiêu thi thể.

Sự việc khẩn cấp, tất nhiên là không thể nghỉ ngơi, Ngụy Vũ ra lệnh thợ thiêu thi dỡ lò thiêu thi, bể thông gió, dầu hỏa, lều trại và các vật tư khác từ trên xe ngựa xuống, rồi bắt đầu xây dựng lò hỏa táng tạm thời.

Thoạt nhìn hỗn loạn, nhưng tốc độ làm việc không thể nói là chậm.

Khi trời sắp tối, đội xe vận chuyển thi thể liền tiến về thành.

Xe ngựa trông không thể thấy điểm cuối.

Tần Hà nhìn mặt mày rạng rỡ, kết quả này cái tên nhãi con Ngụy Vũ kia lại sai người dựng lên một cái sào trúc, trên đó treo một ngọn đèn.

Tần Hà nhìn kỹ, lập tức mắng tổ tông mười tám đời hấn ta, mắng đi mắng lại hai trăm lần.

Gài cha người a.

Là đèn nhiếp phách!

Phi Ngư Vệ đúng là có nhiều tiền, chạy đến tận huyện Phòng còn mang theo thứ này.

Tần Hà tức đến ngứa răng.

Có đèn nhiếp phách đè ép, phần thưởng thi thể thật sự là sẽ không có cách nào nhìn thấy a.

Đốt đại hung thi trong nội đường đều là cho nội kinh cùng với đạo hạnh, những bộ ôn thi này có thể là trống luôn.

Tần Hà nhìn đèn nhiếp phách đang đong đưa trong gió tựa như đang chế nhạo hần, ý nghĩ xấu trong lòng giống như là núi lửa cuộn trào từng đợt muốn phóng ra ngoài, muốn đè nén cũng không được.

Nhưng cuối cùng, Tần Hà vẫn bỏ qua.

Muốn phá huỷ chiếc đèn nhiếp phách này, Tần Hà có cả một trăm biện pháp, còn rất bí mật, sẽ không có ai biết là do hần làm.

Nhưng cái giá bỏ ra, là mất đi bản tâm.

Có một số việc nhìn như nhỏ nhặt không đáng kể gì, nhưng một khi vượt qua ranh giới, con người sẽ trở nên thoải mái buông thả.

Tần Hà thật sự thiếu thi thể à?

A.

Xông bừa vào một toà thành rồi giết hết người bên trong đó, xếp chồng một chỗ, châm một mối lửa thiêu huỷ.

Một đêm hần có thể đốt hơn vạn thi thể.

Có thể làm như thế sao?

Không thể!

Người làm vậy nhất định không phải là người, mà là ma.

Đối với việc này, Tần Hà vô cùng tỉnh táo, có thể giở ít trò vặt đốt để đốt thêm vài bộ thi thể, nhưng làm phá hoại thì sẽ vượt qua điểm giới hạn.

Cuộc sống sau này còn rất dài, căn bản vốn là không đáng.

Đây đều là thu hoạch của Tần Hà từ việc xem rồi bóng biểu diễn từ khi đốt xác đến nay; có rất nhiều người chết chính là bắt đầu từ những chuyện nhỏ nhặt nhìn như không đáng kể, rồi sau đó từng bước biến thành nhân ma.

Trở lại chuyện chính, đợt phân phối thi thể đầu tiên.

Mỗi người nhận một bộ, ở đây thì sẽ không tồn tại việc mỗi người được phân cho bao nhiêu bộ, mà là liên tục đốt, đốt đến hùng đông mới thôi.

Cảm nhận được khí tức tàn phách của thi thể, đèn nhiếp phách toả ra ánh sáng mờ, từng tia từng tia tàn phách liên từ thi thể chậm rãi tụ lại trên bảy mặt đèn nhiếp phách, đèn nhiếp phách cũng bắt đầu dần dần xoay tròn.

Đám thợ thiêu thi đều tò mò nhìn về cái đèn kia, không nhận được mà nghị luận âm ỉ.

Ngoại trừ Tần Hà.

Gia hỏa này ném thi thể vào lò đốt xác một cái đã lập tức xúc than đá nhóm lửa, một khắc cũng không để lỡ.

Hắn muốn làm gì?

Hắc hắc.

Người có kẻ Trương Lương, ta có thang trèo tường.

Phẩm chất không đủ, vậy lấy số lượng tới góp.

Đấy, Lý Qua Tử ở bên cạnh vừa ngắm xong đèn nhiếp phách, mới cầm lên một búi cỏ khô định châm lửa, Tần Hà đã hét lớn một tiếng: “Này, cái đồ ngốc nhà ngươi, ai dạy ngươi châm lửa như thế này?”

“A?”

Lý Qua Tử đều ngẩn ra.

Nhìn kỹ lại, không biết từ khi nào Tần Hà đã đeo đồng tiền vàng sáng lóng lánh kia lên, chỉ vào lò đốt xác nói: “Quá trình thiêu thi thuận lợi hay không, đều dựa vào ngọn lửa này có châm cẩn thận hay không, đưa đồ đây.”

Lý Qua Tử hoang mang mơ màng đưa búi cỏ khô đưa cho Tần Hà.

Tần Hà nhận lấy, thổi lửa đốt cháy búi cỏ khô rồi nhét vào trong lò, sợ bị tắt, lại dội lên đó một muôi dầu hỏa, lập tức ngọn lửa bùng cháy.

Lý Qua Tử thấy vậy đầu đầy dấu hỏi chấm.

Châm lửa như vậy, khác nhau ở chỗ nào?

Cứ như vậy trong lúc hấn ta còn đang ngây người, Tần Hà lại chạy đến chỗ của Lưu Tam Cân ở bên cạnh, hai tay chống nạnh: “Này, thằng ngốc này, châm lửa thì người phải quay về phía Hoả thần tinh, như vậy thì châm lửa mới có thần lực.”

Lần này đến lượt đầu Lưu Tam Cân đầy dẫu hỏi chằm.

Cái gì là thần lực, cái gì là Hoả thần tinh?

Ở đâu vậy?

Không để ý đến dẫu hỏi chằm của Lưu Tam Cân, Tần Hà giật lấy búi cỏ khô trong tay hấn ta, giúp hấn ta châm lò.

Người tiếp theo, Lão Lương Đầu.

“Lão Lương thúc, người đứng gần như vậy rất dễ bị cháy râu.”

Tiếp đó, toàn bộ doanh địa đều là tiếng hô hô gào gào của Tần Hà.

“Dừng tay! Trước khi châm lửa cần phải mời thần đến, người làm sao có thể chổng mông về phía Hoả thần tinh như thế?”

“Ngừng! Châm lửa phải có cảm giác nghi thức, vì sao người không kéo quần lên hết?”

“Châm lửa phải chú ý tư thế, muốn có mỹ quan, ai bảo người đứng châm lửa?”

“Tư thế châm lửa của người xấu như vậy, cha mẹ người có biết không?”

“....”

Một trận hỗn loạn, tất cả 10 tên thợ thiêu thi của lò hỏa táng thành Đông đều bị làm cho hoài nghi nhân sinh.

Đốt lửa thôi mà còn cần chú ý nhiều như vậy?

Điều quan trọng là Lưu Tam Cân phát hiện ra, hai ba lần Tần Hà chỉ phương hướng của Hoả thần tinh đều là trái ngược.

Có lòng muốn hỏi một câu, lại bị Tần Hà mắng ngược lại: “Đó là Hoả thần tinh có thể di chuyển, một ngôi sao lớn như vậy, người mù à?”

Lưu Tam Cân ngẩng đầu, hiện tại trời âm u mây mù, ngôi sao ở đâu chứ?

Cứ như vậy, mười bộ thi thể ở chỗ lò hỏa táng thành Đông mơ mơ màng màng đều bị Tần Hà châm lửa, dù vậy hắn vẫn còn chưa thấy đủ, lại mở rộng phạm vi ra đến chỗ các thợ thiêu thi của ba thành khác.

Đám thợ thiêu thi của ba thành khác nhìn thấy “đồng tiền” vàng óng trước ngực Tần Hà, đều bị trấn đến không dám nói lời nào.

Người là quan thiêu thi, người nói cái gì chính là cái đó.

Dù sao thì một trận làm âm ỉ như thế.

Đám thợ thiêu thi cũng dần dần tỉnh táo lại.

Tần Hà nha, đây là lại động kinh.

Đầu óc có vấn đề, không nên chấp nhặt với hắn, hắn thích châm lửa thì cứ để cho hắn châm chút thôi.

Người không muốn để cho hắn châm lửa, lát nữa hắn lại chạy tới chỉ vào mặt người, nói chỗ nào đó của người không làm tốt, chỗ nào đó không làm đúng, mất mặt a.

Quan trọng là người còn không thể phản bác lại, đẳng cấp của người ta cao hơn người đấy.

Thế là một tới hai đi, đến đêm khuya, dù là Tần Hà ngồi xuống vắt chân nghỉ ngơi, thì thỉnh thoảng cũng sẽ có một tên thợ thiêu thi chạy đến, vẻ mặt tươi cười nói: “Tần ca, cái kia, chỗ ta bên kia chuẩn bị châm lửa.”

Chương 57 – Thiết Giải Thần Bộ

“Đến cùng là sư phụ coi trọng hắn ở điểm nào vậy?”

Trong lều da trâu, Ngụy Vũ vừa hớp nước trà trong chén, vừa nhìn chăm chăm Tần Hà đang bận rộn châm lửa tứ phía ở bên ngoài, nghĩ hoài mà không ra.

Sư phụ tự mình ban phát đồng tiền, đều phải ngược dòng về đến năm năm trước.

Tên gia hoả này rõ ràng có bệnh tâm thần, có tài đức gì chứ?

“Nguy ca, có muốn ta đi qua đó làm cho hắn thành thật lại một chút không?” Một tên quan thiêu thi tuổi xấp xỉ với Nguy Vũ tiến lên trước mặt hắn ta hỏi.

Nguy Vũ do dự trong giây lát, lắc đầu, “Mặc kệ hắn đi, làm âm ỉ một chút cũng không có gì không tốt, miễn cho mọi người ngủ gà ngủ gật, ngoài ra, bảo các vị huynh đệ đang cảnh giới nâng cao tinh thần, cái ôn dịch ở huyện Phòng này rất không bình thường, đội truy bắt đã tra ra vài thứ không tốt lắm.”

Quan thiêu thi trẻ tuổi gật đầu, đi ra ngoài sắp xếp.

.....

“Ồ ó ồ”

Trời chưa sáng tỏ, một tiếng gà gáy vang phá tan cái tờ mờ của buổi sớm tinh mơ.

Lò đốt xác thiêu xong thi thể thi nhau dập tắt, chưa có đốt xong thì thêm dầu thêm củi tăng nhanh tiến độ.

Gà gáy không đốt xác là một truyền thống được truyền lại trong nghề thiêu thi này, bận rộn một buổi tối, đám thợ thiêu thi cũng nên được nghỉ ngơi.

Tần Hà xúc tro cốt nói hồi trong lò đốt xác xuống, cũng ngừng lò.

Phi Ngư Vệ đưa thức ăn đến, bánh bao chay, mỗi người ba cái.

Số lượng không nhiều nhưng kích thước đủ lớn, người bình thường ăn no là không thành vấn đề.

Đi theo cái đám ăn công lương này, làm việc gì thì chưa biết, nhưng việc ăn uống này thì chưa bao giờ bị bạc đãi.

Huyện Phòng, cái nói phân chim cũng chẳng có này, lại vẫn có thể ăn được bánh bột trắng.

Đám thợ thiêu thi tất nhiên là hết sức kích động.

Thứ bột trắng này, lão gia nhà địa chủ chưa chắc có thể mỗi bữa đều được ăn, người bình thường có thể ăn được một bữa, đã coi như ăn tết.

Nguy Vũ thừa dịp bầu không khí đang còn nóng, động viên cổ vũ đám thợ thiêu thi, nói chung chính là những câu nói khách sáo để lừa gạt mấy đồ đàn cổ gắng ra sức làm việc.

Tần Hà nghe chán ngán, hai ba miếng nuốt màn thầu xuống bụng, sửa sang lại thu hoạch một đêm.

Nói thế nào đây.

Nửa vui nửa buồn.

Buồn là chất lượng của phần thưởng thật sự là quá kém, rất nhiều thi thể thật sự đã thưởng một cái trống rỗng.

Không có.

Sự áp chế của cái đèn nhiếp phách này khiến Tần Hà giận sôi.

Vui chính là, chất lượng không đủ lấy số lượng góp bù.

Nội kinh tăng thêm mười lăm năm, đạo hạnh tăng thêm hai mươi năm.

Tổng hợp trước mắt, nội kinh đã vượt qua một trăm năm mươi năm, đạo hạnh cũng đã vượt qua một trăm hai mươi năm.

Kỹ năng chỉ có một bản: Bộ pháp chim sẻ.

Bộ pháp chim sẻ: Học tập bộ pháp này, người sẽ nhẹ nhàng giống như một con chim sẻ, nhảy chuyển na di, giữa một tác vuông hiển lộ thần thông.

Một kỹ năng rất tốt, người chết là một tiên sinh dạy học tư thực, nửa đời dạy học, không thể nói là học trò khắp thiên hạ nhưng cũng dạy ra vài nhân vật làm rạng rỡ tổ tông. Thân phận đặc thù, cộng thêm nhân phẩm đại bạo phát, nên mới cho ra được một kỹ năng như thế.

Chỉ là cái tên hơi có vẻ quê mùa, bộ pháp chim sẻ, một chút khí thế cũng không có.

Người xem người ta một chút, bộ pháp tiên giải, bộ pháp thiên toàn, đặt tên vừa nghe đã thấy cao cao tại thượng.

Tên cũng không biết đặt hay, xem ra cũng chẳng có văn hoá gì mấy.

Nhưng tóm lại thì, thu hoạch cũng tạm tạm, có thể qua.

Tần Hà không vừa ý đơn giản chỉ vì nó chênh lệch quá lớn với mong đợi trước khi đi.

Bận làm việc một đêm, đốt hơn sáu mươi bộ thi thể, xem rồi bóng biểu diễn đến mức người cũng sắp bị thần kinh, ngáp liên hồi, chỉ có chút ban thưởng như vậy.

“Sách, phải nghĩ biện pháp a, cứ như thế thì quá thua thiệt rồi.”

Tần Hà ngửa mặt nằm xuống, kết quả còn chưa nghĩ ra được biện pháp gì, người đã bởi vì quá buồn ngủ mà ngủ thiếp đi.

....

Ở miếu Nhân Vân núi Phổ Vân Sơn cách xa hai mươi dặm với nơi này, hương hoả càng ngày càng hưng thịnh.

Bị nhiễm bệnh hay không bị nhiễm bệnh đều chạy đến triều bái Sơn thần, bởi vì Sơn thần nơi đây rất linh, chỉ cần thành tâm tế bái sẽ nhận được phù hộ, dù rằng vẫn có rất nhiều người chết đi, nhưng đó đều là những người không hề thành tâm.

Không thành tâm còn muốn được Sơn thần che chở, cái đó gọi là mơ mộng hão huyền, chết đáng đời.

Dân chúng ngu muội, giáo hoá không ra, bọn họ cũng không hề biết rằng ôn dịch là lây truyền do tiếp xúc giữa người với người ở khoảng cách gần, chỉ cho rằng đó là bị ôn thần nguyên rửa, chỉ có cầu xin được sự che chở, mới có thể thoát khỏi tai nạn.

Nhân số càng tụ lại càng nhiều, càng tụ càng nhiều.

Mấy vạn dân chúng cầu xin sự che chở sau khi tắm rửa sạch sẽ ở mép nước, đón mặt trời mọc, mới hô hào triều bái, khuôn mặt mỗi người đều tràn đầy sự tôn kính và thành kính.

Một bức tượng Chủ thần, mười tám đế tượng thần bày biện theo thể núi, cung cấp cho dân chúng triều bái.

Có vài người vì tranh nhau một vị trí tốt còn ra tay đánh nhau, thậm chí còn bỏ tiền bạc ra để mua bán vị trí.

Tượng Chủ thần trong miếu toả sáng rạng rỡ, lấp lánh trong tiếng hô hào, trông rất sống động, tráng lệ đến loá mắt.

Cẩn thận nhìn kỹ, tượng thần tai nhọn má sắc, sau lưng mọc ra hai cánh, lại không phải là nhân thần.

Không biết là sơn tinh thủy quái nơi nào về đây hưởng thần miếu, tích tụ công đức.

Mà lúc này, ở bên ngoài Phổ Vân Sơn, từ trong sương sớm dày đặc, một chi đội ngũ Phi Ngư Vệ mặc thường phục xuất hiện, canh phòng sâm nghiêm, tất cả mọi người nín thở tĩnh khí, ngay cả một đám chim tước bay đến ngọn cây phía trên đều không có chút nào phát hiện ra đám người ở phía dưới.

Người cầm đầu có vầng trán cao, hốc mắt sâu, khuôn mặt hơi gầy gò, nhưng ánh mắt lại hết sức sắc bén, giống như là có hai ngọn lửa đang nhảy múa.

Người này là quan Thiên hộ đội Thiên Nhân của Phi Ngư Vệ, Vũ Văn Tĩnh.

Được xưng là Thiết Giản Thần Bộ, không biết bao nhiêu cường đạo giang hồ, yêu tà lén lút đã thua trên tay hắn ta.

Một cái Thiết Long Thần Giản tổ truyền, người cản giết người, phật cản giết phật.

Bốn năm trước, một con Thủy quái ở xung quanh vịnh sông Thông Tuệ, chặt đứt Vận Hà, ăn thịt bao nhiêu người không đếm xuể.

Thiết Giản Thần Bộ ra tay, một người một thuyền đã chém đầu Thủy quái, ngay lập tức danh tiếng vang dội.

Đội truy bắt hơn hai trăm người dốc hết toàn bộ lực lượng, ẩn núp giữa rừng một đêm, chỉ vì hôm nay.

Không lâu sau, một bóng người nhanh nhẹn rảo bước từ nơi không xa đi tới, lặng yên không một tiếng động, ngay cả chim tước trên cây cũng không bị kinh động.

Người này đi đến bên cạnh Vũ Văn Tĩnh, ôm quyền khom người: “Bẩm Thiên hộ đại nhân, hiện đã tra ra, nguyên Miếu Tiên của miếu Nhân Vân đã không rõ tung tích, bây giờ chiếm giữ nơi đây chính là một con doi yêu, chưa rõ thực lực, còn có một đám khoảng bốn mươi tên sơn tặc xem như thủ hạ làm việc cho nó.”

Trong mắt Vũ Văn Tĩnh loé lên sát ý, nói với giọng lạnh lùng: “Dơi yêu to gan, dám ngang nhiên gieo rắc ôn dịch, tự tích tụ công đức trái phép, truyền lệnh xuống, đội 1, đội 2, đội 3 theo ta lên vào miếu giết yêu, đội 4, đội 5, đội 6 áp hậu, diệt cỏ tận gốc.

“Rõ!”

Đám người dưới trướng lĩnh mệnh.

Chẳng bao lâu sau, hơn hai trăm người của đội truy bắt Thiên Nhân tản ra bốn phía, miệng ngâm Trách ôn tán, lần vào trong đám người đang triều bái, lần mò đi lên đỉnh núi miếu Nhân Vân.

Quan sát từ trên cao có thể thấy bọn học được huấn luyện một cách nghiêm chỉnh, đội hình yểm hộ lẫn nhau, rất có bố cục.

Vũ Văn Tĩnh thân mặc áo gai vải thô, một mình đi đầu.

Nhưng lúc này, một tiếng cười lạnh lẽo bén nhọn đột nhiên vang lên.

“Kiệt kiệt kiệt kiệt....Thiết Giản Thần Bộ Vũ Văn Tĩnh, nghe danh đã lâu.”

Đám người Phi Ngư Vệ biến sắc, âm thanh này mang theo mê hoặc, không phân biệt được phát ra từ hướng nào, nghe giống như là đến từ khắp bốn phương tám hướng vậy.

Tất nhiên là con dơi yêu kia, thân yêu chưa xuất hiện, lại sớm đã thấy rõ hết thảy.

“Yêu nghiệt to gan, gieo rắc ôn dịch, tự tích tụ công đức trái phép, tội ác tày trời, còn không mau ngoan ngoãn hiện thân.” Vũ Văn Tĩnh ngừng bước, từ từ rút Thiết Long Thần Giản ở sau lưng ra.

Toàn thân Thiết Long Thần Giản đen thui, nội kinh chấn động, vậy mà phát ra tiếng long ngâm, dẫn động cương phong, thổi áo gai của Vũ Văn Tĩnh bay phấp phới.

“Tốt một cái Thiết Long Thần Giản, Vũ Văn Thiên hộ thật là uy phong, nhưng mà ta cũng có một chiêu, nếu như ngươi có thể phá giải, chúng ta lại phân cao thấp, nhưng nếu không thể, kiệt kiệt kiệt kiệt....” Tiếng càn cờ của Dơi yêu lại vang lên lần nữa.

Tiếng nói vừa dứt, Vũ Văn Tĩnh đã phát hiện, dân chúng xung quanh đột nhiên yên tĩnh, đồng thời đứng dậy, xoay người về phía đám người của Phi Ngư Vệ, trong con ngươi dần dần rả ra tia sáng đỏ tươi.

Đám người Phi Ngư Vệ sắc mặt đại biến, một tên Bách hộ giật mình kêu lên: “Không tốt, tâm trí những người triều bái này đã bị mê hoặc rồi.”

“Tà thuật, Hoặc Tâm Tề?”

Vũ Văn Tĩnh sắc mặt đại biến, vội vàng hạ lệnh: “Hậu đội trở thành Tiên đội, kết trận rút lui!”

Chương 58 – Dã Thần tự phong

Tần Hà vừa ngủ giấc này chính là một ngày, đến cả buổi trưa cũng không thèm dậy ăn cơm trưa.

Lần trước đã được thử cảm giác một lần đốt ba mươi bộ thi thể ở thiêu thi đường, lần này còn ghê hơn, hơn 60 bộ, cơ hồ là gấp đôi.

Tiêu hao rất nhiều tinh lực, may là nội kinh đã tăng lên mấy lần, lại dùng Tẩy tuỷ đan tẩy cân phạt tuỷ qua một lần.

Nếu không, có thể chống đỡ 60 bộ thi thể liên tục hay không cũng khó mà nói.

Tần Hà thức giấc, nhìn thấy đa phần thợ thiêu thi đã thức dậy, một đám đang châu đầu ghé tai với nhau không biết là đang nói cái gì.

Tần Hà cảm thấy kỳ quái, nhìn một vòng phát hiện Từ Trường Thọ cũng có mặt, đang ở cùng một chỗ với quan sai trực ban của ba thành khác, lập tức đi về phía hắn ta.

Từ Trường Thọ cũng nhìn thấy Tần Hà, vẫy tay với hắn.

“Có tình huống gì vậy?” Tần Hà hỏi.

“Xảy ra chuyện.”

Từ Trường Thọ tỏ ra nghiêm túc, nói: “Đội truy bắt hình như là đi miếu Nhàn Vân núi Phổ Vân Sơn một chuyến, tám chín phần mười là đánh một trận, nhưng không thắng, chết không ít người, đầu lĩnh nơi này của chúng ta đều đã đi Huyện nha nghị sự.

“Miếu Nhàn Vân?”

Mí mắt Tần Hà hơi nâng lên một chút.

Hắn biết chỗ đó.

Đôi vợ chồng hoả táng ở lò hỏa táng thành Đông kia, chính là chết ở miếu Nhàn Vân.

“Người biết miếu Nhàn Vân?” Từ Trường Thọ thấy vẻ mặt Tần Hà hơi khác thường bèn hỏi.

“Không biết.” Tần Hà giả ngu.

“Thật ra miếu Nhàn Vân rất nổi danh.” Lúc này, một quan sai trực ban của lò hỏa táng thành Tây tiếp lời, chậm rãi nói: “Núi Phổ Vân Sơn này a, ban đầu là có một con hạc trắng, không biết nhờ cơ duyên gì mà sống hơn trăm năm, có một đêm phải nói, nó rất tốt bụng, thấy thôn dân bị bệnh, lấy vài cây dược liệu quý hiếm cho thôn dân chữa bệnh, rất linh nghiệm, thuốc đến bệnh trừ. Gặp con nhà ai mất tích, dù xa cũng tha mang về.”

“Thường xuyên qua lại, thôn dân đã phụng con hạc trắng này làm Sơn thần, ngày lễ ngày tết đều kính dâng một chút cống phẩm, con hạc trắng này cũng là có qua có lại, giúp thôn dân giải quyết không ít việc khó. Về sau danh tiếng càng lúc càng lớn, thôn dân lại xây miếu để cho con hạc trắng hưởng dụng hương hoả, đặt tên là miếu Nhàn Vân.”

“Nghe nói quan phủ còn phái người tới điều tra, nhưng thấy con hạc trắng này rất tốt, dân chúng cũng tôn kính, liền mặc kệ nó, cứ như vậy cũng đã trôi qua hơn mấy chục năm, thẳng đến năm nay, không biết tại sao mà miếu đã bị một đám sơn tặc chiếm mất.”

“Sơn tặc?” Từ Trường Thọ khó hiểu, nói: “Sơn tặc không có khả năng chống lại được đội truy bắt a? Thiết Giản Thần Bộ cũng không phải chỉ là hư danh.”

“Ta đây cũng không biết, đám sát tài đội truy bắt kia cực kỳ kín miệng, bọn họ tới đây sớm hơn chúng ta nhiều, đến bây giờ còn không có tin tức gì truyền ra.” Quan sai trực ban thành Tây lắc đầu.

“Ai... Hy vọng đừng có lan đến gần chúng ta, nếu không thì thật phiền phức.” Vẻ mặt của Từ Trường Thọ hơi có chút lo lắng.

Tiếp đó mấy người ta một câu người một câu, cũng không có tin tức nào hữu dụng.

“ Miếu Nhân Vân, Dã Hạc Tiên?”

Tần Hà lẩm bẩm một câu, quay người rời đi.

Sơn Thần, Thuỷ Thần cùng các loại Dã Thần ở thời không này có chút thú vị.

Cái gì gọi là Dã Thần?

Chính là không có chính thức sắc phong Thần, có đậm đặc điểm “tự phong”.

Nó không giống với Chính Thần, ở mọi địa phương đều có hương hoả cung phụng.

Nói ví dụ: Lớn một chút thì là Tam Thanh của Đạo môn, Chư Phật của Sa môn, nhỏ một chút thì là Táo Quân, Hoả Thần, Thuỷ Thần, Thần Tài, Nguyệt Lão, các vị Bồ Tát gì đó, thậm chí còn có các Âm Thần Địa Phủ, Thành Hoàng, Thổ Địa.

Những vị này là Chính Thần đã có sắc phong, miếu thờ có thể giống như là mở đại lí trải rộng khắp Đông Thổ.

Hình tượng đều không khác mấy so với tên, dân chúng nghe xong đều biết vị thần linh này là cai quản việc gì, có thể cầu xin chuyện gì.

Dã thần thì hoàn toàn khác, bất kỳ một cái yêu ma quỷ quái, sơn thần tà tuý ở một chỗ xó xỉnh nào đó, cũng có thể tự phong làm thần.

Tốt một chút thì đôi bên cùng có lợi, người mang theo công phẩm hương khói tới kính dâng cho ta, cầu xin ta giúp đỡ giải quyết vấn đề, ta tâm trạng tốt thì có qua có lại, có thể giúp ta sẽ giúp, thuận tiện cũng tích tụ chút công đức hương hoả.

Xấu một chút thì liền dọa dẫm tổng tiền, người không dưng cho ta cống phẩm cùng hương hoả thì ta sẽ quấy rối người, người phải đi thuyền ta lật thuyền người lại, người muốn leo núi ta chuẩn bị cho người một cái quỹ đá tường làm khó dễ người.

Tôi tệ hơn thì ăn thịt người cũng có, mỗi nửa năm ném một cặp đồng nam đồng nữ xuống sông cho ta ăn, không cho ta liền nhấn chìm luôn mười dặm tám thôn các người.

Tóm lại, ngư long hỗn tạp, vàng thau lẫn lộn, Thần kiêu gì cũng có, hơn nữa số lượng còn nhiều như lông trâu, chênh lệch thực lực cũng càng lớn.

Yếu một chút thì thôn dân có thể mời bất kỳ một hoà thượng hay đạo sĩ đến là có thể đuổi đi, mạnh một chút thì đến quan phủ cùng Phi Ngự Vệ ra tay. Cũng có rất nhiều Dã Thần mà ngay cả quan phủ cũng không chọc nổi, giống như là Long Thần Hoàng Hà, Lạc Thần Lạc Thủy, Thần sông Vận Hà, đó đều là những nhân vật hung ác.

Không vui nó còn có thể dọa dẫm luôn cả Hoàng Nhi Gia.

Không cho đúng không, không cho thì mỗi năm đều tạo ra lũ lụt, đứt gãy luôn kênh đào của người, để xem căn cơ Vương Triều của người có bị dao động hay không.

Tóm lại, những thứ này là thật sự tồn tại, hơn nữa xét đến cùng thì đều là thực lực mạnh làm vua.

Nắm đám người lớn thì chính là người lợi hại, không ai quản được người, ở vùng đất người tự phong thì người chính là trời, người nói cái gì thì chính là cái đó, nói không chừng một ngày nào đó sẽ được chiêu an thành Chính Thần.

Người nếu là không đủ thực lực, vậy thì khó tránh khỏi một ngày nào đó bị ai đó đánh lấy kinh nghiệm.

.....

Không tán gẫu nhiều, trở lại chuyện chính.

Chấn động do đội truy bắt mang đến khi trở về huyện thành tự có quan lão gia đi lo lắng, đám thợ thiêu thi phải làm việc gì thì vẫn cứ làm việc đó.

Trời tối, sau khi ăn xong bữa tối, lại bắt đầu thiêu thi thể.

Nhưng đám thợ thiêu thi lại phát hiện, sau khi Tần Hà châm lửa đốt bộ thi thể phần mình xong, thế mà lại ngồi xuống góc tường, gác chân bắt chéo nhắm mắt dưỡng thần, không còn đi khắp nơi bày cho người khác châm lửa nữa, trông tưởng như hai người.

Mọi người người nhìn ta, ta nhìn người, trong lúc nhất thời không biết nên tự mình châm lửa đốt, hay là nên đi qua xin ý kiến một chút.

Cuối cùng Lưu Tam Cân bị đẩy ra, hắn ta cười hắc hắc bước đến bên cạnh Tần Hà: “Tần ca, cái kia, ta bên kia nên châm lửa rồi.”

Tần Hà mở mắt ra, trừng mắt nhìn hắn: “Người đốt thi thể tại sao lại muốn ta giúp người châm lửa, đầu óc người có vấn đề à, cút!”

“Được rồi.”

Lưu Tam Cân vội vàng chạy đi.

Đám thợ thiêu thi thấy vậy, hay lắm, Tần ca lại tạm thời khôi phục bình thường.

Người xem, đã không còn động kinh.

Vậy thì cũng không cần đợi nữa, châm lửa đốt thôi.

Vì vậy, dưới màn đêm, từng ngọn từng ngọn lửa bốc cháy, một ngày làm việc của đám thợ thiêu thi lại bắt đầu.

Lưu Tam Cân nghiêng đầu suy nghĩ, hôm qua Tần Hà bảo không nên đứng châm lửa, hay là ngồi xỏm xuống châm, cũng không nên khom lưng, nếu không mình thử nằm xuống châm lửa?

Thế là hắn ta nằm xuống nền đất châm lửa đốt thi thể.

Sau khi bò dậy, theo bản năng hắn ta nhìn về phía góc tường, muốn được khen, kết quả lại là sưng sờ.

Tần Hà đã biến mất.

Chương 59 – Con bê

Tần Hà đi đâu?

Hắn muốn đi miếu Nhân Văn khảo sát chút.

Loại phó bản tội ác tày trời như vậy, thường thường có boss, có thể yên tâm thoải mái mà cày phần thưởng.

Nhưng trước đó, hắn cần thiết phải tìm được vật cưới— Trâu, bò.

Vì sao là trâu, bò?

Hắn không biết cưới ngựa, lại đúng lúc học được một thuật cưới trâu, bò.

Cưỡi bò nhanh hay không thì không biết, nhưng khẳng định là nhanh hơn đi bộ.

Tìm trái tìm phải Tần Hà phát hiện, trâu bò cũng rất khó tìm, quan phủ đều dùng ngựa để kéo vật tư, chỉ có dân phu được chiêu mộ ở phụ cận mới có vài con bò.

Hơn nữa Tần Hà còn phải chú ý, chỗ đông người không thể ra tay.

Cuối cùng Tần Hà cũng tìm được một con bê.

Nó là theo bò mẹ đến, bò mẹ bị buộc lại còn con bê lại không bị buộc, đang đứng dưới một gốc cây gãi gãi trứng.

Tần Hà đi tới, nhếch miệng nở nụ cười.

Tiếp đó không đợi con bê phản ứng, xoay người một cái cưỡi lên lưng nó.

“Bò ò....ò....”

Con bê hoảng sợ, vừa nhảy vừa đá chân, muốn hất văng Tần Hà xuống.

Thuật cưỡi trâu, bò phát động.

Thuật cưỡi trâu, bò: Học tập thuật này, ngài cùng với trâu, bò tương thông tâm ý, vượt núi qua đồi như giẫm trên đất bằng.

Con bê cùng Tần Hà đột nhiên đã hiểu rõ suy nghĩ của nhau.

Dưới đây là sự cảm ứng suy nghĩ của họ.

“Ta muốn cưỡi ngươi!”

“Ta không muốn người cười ta”

“Ta muốn cười người!”

“Ta không muốn người cười ta!”

“Ta vẫn muốn cười người!”

“Ta không quan tâm ta không muốn!”

“Người không cho ta cười ta tuốt người bây giờ! Vô ảnh thủ a!
Đã từng tuốt chết một con bò đấy! Con bò kia rất cường tráng
khỏe mạnh đấy!”

“....”

Các vị người xem, cái này, ta chỉ nói như vậy, các vị nghe
xong thì cũng đừng có ai coi là thật.

Cái thuật cười trâu, bò này, nó là một kỹ năng.

Đúng không.

Dăm ba câu ta cũng không nói được rõ ràng.

Đừng hỏi, hỏi chính là thần kỳ.

Dù sao thì cứ vừa dọa vừa dỗ như vậy, con bê đã chịu chở Tần
Hà đi về phía Phổ Vân Sơn.

Muốn nói đến việc “cười” này, thì đó là một việc cần đến kỹ
thuật, hai bên cùng phối hợp và tiết tấu cũng vô cùng quan
trọng.

Nếu không vì sao nói rằng thuật cười trâu, bò thần kỳ đây, ài,
Tần Hà ngồi trên lưng con bê như thế, vô cùng chắc chắn.

Cái tiết tấu này, sự phối hợp này, phải gọi là nước chảy mây
trôi.

Người cùng bò hợp nhất!

Trèo đèo lội suối, nước chảy qua đồi, Tần Hà đều không hề
cảm thấy bị xóc nảy.

Đúng là kỹ năng này y như miêu tả, như giẫm trên đất bằng.

Con bê này ban đầu là một trăm cái không vui, nhưng dần dần
lại phát hiện, ài, cái cảm giác chạy như vậy đúng thật là sảng
khoái.

Dựa vào một phần nội kinh của Tần Hà, con bê đó là bốn vó như gió, may mà còn không có cánh, nếu mà mọc cánh thì không gọi là chạy quá nhanh, mà phải gọi là bay quá thấp.

Cỏ cây rừng núi “suru suru” lui về phía sau, con bê phấn khích kêu to:

“Bò ò...ò...ò...ò.....”

Phiên dịch: Ta là con bò nhanh nhất trên thế giới!

Đêm hôm khuya khoắt trên đường cũng không có người, con bê vui mừng vung vó phi nhanh.

Khiến Tần Hà thấy mà lòng sợ đến run rẩy, bảo nó kiềm chế một chút đừng có lao nhanh như vậy, nhưng con bê đang tràn đầy nhựa sống, không nghe.

Chỉ thích nhanh.

Kết quả là, thật sự có chuyện xảy ra.

Sau khúc cua đằng trước đột nhiên có một người xuất hiện, hơn nửa đêm một người lên núi săn bắn lại đi đường không thấp đèn, cũng thật là to gan.

Con bê lao nhanh không kịp phanh lại, đụng vào khiến cho người ta ngã lăn.

Đụng phải ai thì Tần Hà không kịp thấy rõ, chỉ thấy một cái đầu trọc lóc lẩn một vòng ở giữa không trung, trên đó còn có hai hàng giới ba, hình như là một tên hoà thượng.

Không đợi hấn ta rơi xuống đất, con bê đã vượt qua khúc cua, không nhìn thấy nữa.

Tần Hà đang muốn hét ra lệnh cho con bê dừng lại, thì lại nghe thấy có tiếng chửi mắng truyền tới từ phía sau: “A di cả nhà người Phật, ai nha, cái thứ thất đức, đứng lại cho bản tăng!”

Tần Hà nghe xong, a?

Đụng ngã mạnh như vậy mà vẫn còn có thể mắng chửi người khác, không phải người bình thường a.

Chạy a, lát nữa lại bị ăn vạ.

Thế là, một người một bê càng chạy nhanh hơn.

....

Hiện tại, trong miếu Nhân Vân núi Phổ Vân Sơn dưới màn đêm đen tối.

“Bành!”

Một bộ thi thể máu thịt khô đét bị quăng mạnh vào góc tường, chia năm xẻ bảy.

“Công đức chưa đủ, vẫn còn thiếu rất nhiều, ta cần càng nhiều công đức, càng nhiều công đức!” Ở trong một mật thất của miếu thờ, một con quái vật đầu dơi thân người toàn thân mọc lông xám đang nóng nảy quơ móng vuốt dính máu mà gào thét.

Ở bên dưới, hơn hai mươi tên sơn tặc đang sợ hãi run rẩy, mặt cắt không còn giọt máu.

Cầm đầu là một tên nam tử đầu đội mũ da trông có vẻ rất nham hiểm, vai như ung, mắt hung như sói, vẻ mặt hằn ta tỏ ra đau khổ: “Dơi Tiên đại nhân, dân chúng xung quanh đây lừa được bao nhiêu đều đã lừa tới đây rồi, thật sự là không còn có người a.”

Tên thật của hắn ta là Tào Hắc Tử, là một tên cường đạo bị Phi Ngư Vệ truy nã suốt nhiều năm qua, biệt hiệu là “Tào Tặc”, dẫn một đám dân liều mạng lén lút gây án tứ phía, bởi vì nơi ở không cố định nên Phi Ngư Vệ không có cơ hội đem hắn ta bắt được, những tội ác đã phạm phải chồng chất như núi.

Nhưng việc không có chỗ ở cố định nghe thì có vẻ rất sung sướng tự do, thật ra lại rất khổ, hắn ta phải nuôi một đám tiêu đệ dưới tay, dù là có được bao nhiêu bạc thì cũng vui vẻ không đến hơn nửa tháng đã tiêu sạch sẽ.

Hơn nữa, vùng đất phía bắc trong những năm qua luôn bị đủ loại tai thay nhau tác quái, dân chúng trôi dạt khắp nơi, ngay cả nhà địa chủ còn không có lương thực dư.

Đồ vật Tào Hắc Tử càng ngày càng ít, vật giá lại càng ngày càng cao, cuộc sống trôi qua khó tránh khỏi có chút gian khổ, cộng thêm Phi Ngư Vệ vẫn luôn truy bắt không ngừng, có đôi khi có vài ngày nghèo rớt mồng tơi.

Mãi đến khoảng một năm trước, tình hình mới đỡ hơn chút.

Đại ma đầu Thẩm Luyện của Phi Ngư Vệ, không biết vì lý do gì mà bỗng nhiên bị một đạo thánh chỉ giáng quan hạ chức, giáng chức đến tái ngoại.

Quá tốt, lúc đó giới cường đạo giang hồ phải nói là một người làm quan cả họ được nhờ.

“Vua mèo” bị chạy đến phía bắc Trường Thành, “chuột” rất là vui sướng.

Thế là, khu vực kinh thành giàu có mà trước đây không dám tùy tiện đi đến, đã trở thành phương hướng để đám cường đạo giang hồ “phát triển nghiệp vụ”.

Tào Hắc Tử thoải mái để chịu một thời gian, nhưng thời gian trôi qua càng lâu, hắn ta lại cảm thấy mục tiêu quá nhỏ không có ý nghĩa gì, muốn làm thì phải làm một phiêu lớn.

Hắn ta nhớ đến trước đây khi vào nam ra bắc, hắn ta đã từng nghe một chuyện lạ, có người liên kết với một vài sơn tinh yêu quái lừa gạt tiền, kiếm được đầy bồn đầy bát.

Nói đến thì vô cùng đơn giản, chính là lừa gạt dân chúng cúng bái thần linh nhận quyền tặng, một bên thì lấy công đức, một bên thì lấy tiền.

Tào Hắc Tử càng nghĩ lại càng cảm thấy có thể làm chuyện này.

Trái nghe phải ngóng, biết được ở núi Ngũ Linh phủ Quảng Xương có một cái động dơi, ở trong đó có một con tiểu yêu gọi là Dơi Vương.

Cả gan đến bái sơn, kết quả là hai bên ăn nhip lại với nhau.

Vạch ra âm mưu kế hoạch liền đi tới huyện Phòng.

Nhắc đến Dơi Vương thì thực sự là nó sinh ra chính là để làm chuyện này.

Về việc cúng bái thần linh nhận quyền tặng này thì dân chúng cũng đâu có ngốc, vô duyên vô cớ tại sao người ta lại phải bái người?

Tiền nhà ai là do gió lớn thổi đến chứ?

Dân chúng rất tinh ranh nhanh trí, ta bái người đó là do ta có nhu cầu, người không có thoả mãn được thì ta lần sau không

tới nữa.

Cho nên, không có nhu cầu thì phải sáng tạo ra nhu cầu, hơn nữa còn là một cái nhu cầu thống nhất.

Trên người Dơi vương những thứ khác không nhiều, nhưng các loại bệnh dịch có thể lây truyền cho con người thì nhất định chính là đầy một hũ, loại bệnh dịch gì cũng có.

Đây...Chính là nguồn gốc ôn dịch của huyện Phòng.

Người cùng yêu cầu kết, tự tích tụ công đức trái phép, lừa đảo cưỡng đoạt, vì vậy mà không ngại tàn ra ôn dịch, sát hại sinh linh cả một huyện, thay chất thành núi.

Con người cùng Thần linh đều căm phẫn, nên bị thiên lôi đánh!

Chương 60 – Tiểu tử trông rất tinh thần

Nhưng con Dơi Vương này cũng quá tham lam, hơn nữa còn không chịu nói lý lẽ.

Dân chúng huyện Phòng không chết cơ bản đều đã ở nơi này, công đức có thể tụ lại cũng đã là hạn mức cao nhất, nhưng con Dơi Vương này còn vẫn chưa thấy đủ.

Nếu là một người nào đó dám không nói lý lẽ như vậy, Tào Hắc Tử đã sớm chém cho một đao rồi.

Đây không phải gây khó khăn cho người khác à?

Nhưng mà Dơi Vương không phải là người, khi chuẩn bị hợp tác Tào Hắc Tử lại không tìm hiểu rõ ràng lai lịch của nó, trong khoảng thời gian này nó có lượng lớn công đức gia thân, ngoài cái đầu chuột cùng toàn thân lông lá ra thì đã càng lúc càng giống với một con người, xem chừng là chẳng bao lâu nữa nó sẽ có thể tu luyện ra hình người.

Yêu có đạo hạnh như vậy, Tào Đắc Tử không thể nào là đối thủ của nó.

Hôm nay đến ngay cả Thiết Giản Thần Bộ Phi Ngự Vệ, Vũ Văn Tĩnh còn thiếu chút nữa đã ngỏm ở đây.

Hơn nữa, theo đạo hạnh càng ngày càng cao, tính tình Dơi Vương càng ngày càng nóng nảy, không muốn nghe một câu cãi lại, bộ thi thể ở góc tường kia chính là nói sai một câu, đã bị nó hút máu chết.

Dơi Vương này không chỉ tham lam mỗi công đức, còn ăn rất nhiều tinh khí máu người.

Nanh dơi cắn xuống một cái, máu thịt hoá thành tinh khí bị nó hút đi sạch sẽ, chỉ còn dư lại da bọc xương khô quắt, thực sự là kinh khủng.

“Chết tiệt!”

Đôi con ngươi đỏ tươi màu máu của Dơi Vương lộ ra sự táo bạo nóng nảy.

Chỉ một bước nữa thôi, chỉ còn thiếu một chút công đức nữa, điều này đã kích thích nó.

“Dơi Tiên đại nhân, hay là tiểu nhân đi bắt giúp ngài vài người có đủ tinh khí để cho ngài tráng miệng?” Tào Hắc Tử thường dùng biện pháp này để chuyển hướng sự tức giận của Dơi Vương.

Quả nhiên, Dơi Vương gầm nhẹ một tiếng: “Vây ngươi còn không mau lên?”

Tào Hắc Tử như được đại xá, vội vàng ra ngoài đi bắt người.

Xung quanh miếu thần có mấy vạn người tụ tập, muốn bắt vài người đàn ông có nhiều tinh khí không phải là một việc khó.

Chỉ cần bảo là Sơn Thần triệu kiến, tám chín phần mười liền kích động đi theo, sau đó lừa dối cho tắm rửa sạch sẽ rồi trói lại ném cho Dơi ăn.

Tào Hắc Tử đã quen với việc này, không bao lâu sau đã tìm thấy hai người.

Đều là người trẻ tuổi cực kỳ có tinh khí, một người vừa đến hai mươi, một người vẫn còn là thiếu niên.

Thời điểm hai người nhìn thấy Dơi Vương, hoảng sợ đủ kiểu, đôi mắt tròn tròn lên, giãy dụa điên cuồng muốn chạy trốn.

Dơi Vương cười gần bước đến gần, gầm lên một tiếng, mỗi trảo một người, túm hai người xách lên, hướng về phía cổ thiếu niên mà cắn xuống.

“Ứng ực ừng ực”

Dơi nuốt từng ngụm từng ngụm lớn, mắt trần có thể thấy, thân thể thiếu niên nhanh chóng khô quắt lại, cuối cùng đã biến thành một bộ thi thể chỉ còn da bọc xương.

Người trẻ tuổi còn lại càng là sợ đến mất vía, nhưng nỗi sợ hãi của hắn ta cũng không kéo dài quá lâu, rất nhanh cũng đã trở thành một bộ thi thể khô quắt.

Dơi Vương ném xuống hai bộ thi thể, nói với Tào Hắc Tử một cách khó chịu: “Quá ít, tinh khí quá ít, ta muốn nhiều hơn, nhiều hơn nữa!”

Tào Hắc Tử chỉ có thể đồng ý, lại dẫn người đi ra ngoài bắt thêm, tiện thể mang thi thể dưới đất ra ngoài.

Ra khỏi cửa, hắn đem thi thể quăng thi thể sang cái sân bên cạnh, nơi đó, thi thể giống như vậy đã gần như chất đầy cả sân.

Tào Hắc Tử nhìn một chút, chỉ thấy sau lưng ớn lạnh từng trận, nhanh chóng lệnh cho thủ hạ đóng lại cửa sân.

Đôi mắt mới một yêu vật hung tàn như vậy, dù hắn ta thân là một cường đạo giang hồ, vẫn có chút chống đỡ không nổi.

Thật ra, trong lòng của hắn ta đã sớm có ý định muốn rời đi, một trận ôn dịch, dân chúng tranh nhau móc bạc ra mua nước bùa, hắn ta đã sớm vợ vệt của cải đến đầy bồn đầy bát, nơi này cũng đã chẳng còn bao nhiêu thứ có thể kiếm chác nữa.

Hắn ta đã đề nghị muốn rời đi, nhưng Dơi Vương không chịu, ngược lại là không ngừng thúc giục hắn ta đi tụ tập thêm càng nhiều người đến.

Xem ra, chưa tu thành thân người thì nó sẽ không chịu rời đi.

Tào Hắc Tử rất sốt ruột, ban ngày Phi Ngư Vệ thất bại, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ quay trở lại, nhất định không thể ở lại nơi này lâu thêm nữa.

Trực giác mãnh liệt nói cho hắn ta biết, lần sau mà đánh thua, thì chính là vạn kiếp bất phục.

.....

Trở lại chuyện chính.

Tào Hắc Tử mang theo mười mấy tên sơn tặc xuống núi.

Kết quả là dạo một vòng cũng không phát hiện được ai có đầy đủ tinh khí như hai tên xui xẻo vừa rồi.

Bất đắc dĩ, hẳn ta chỉ có thể dẫn người đi đến khu vực dưới chân núi.

Phần lớn người ở khu vực dưới chân núi là “tín đồ” miếu Nhân Vân vừa mới tới, xem thử có thể tìm được hai người xui xẻo nào đó hay không.

Bằng không Dơi Vương tức giận đến nổi bão, còn chưa biết ai sẽ xui xẻo.

Một đám người tìm a, tìm a, đột nhiên phát hiện, trên con đường phía đối diện có một người trẻ tuổi đang cúi bò đi tới, trông khoảng hai mươi tuổi, sống lưng thẳng tắp, hai mắt sáng ngời có thần, người vừa xuất hiện đã giống như một con đom đóm trong đêm tối, không khiến người khác chú ý đến cũng khó.

Tốt một tên tiểu tử tinh thần!

Đôi mắt Tào Hắc Tử sáng bừng lên.

Rốt cuộc cũng tìm được một người, Dơi Vương nên hài lòng đi.

Hắn ta vội vàng tiến lên hỏi: “Tiểu tử, đến bái Thần à?”

Tiểu tử trông tinh thần hơi sửng sốt một cái, gật gật đầu, nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng trắng, “Đúng vậy, bái Thần.”

“Mới đến?”

“Mới đến.”

Tào Hắc Tử vỗ đùi, nói: “Sáng sớm hôm nay Đại Tiên trong miếu đã nói với ta, nửa đêm sẽ có một tên tiểu tử cúi bò đi đến dưới chân núi, để cho ta đợi ở đây, bảo tiểu tử có duyên với ngài, tới thì trực tiếp lên gặp mặt Đại Tiên, để ngài đưa tặng một cơ duyên, người biết cơ duyên là gì không?”

“Chính là... ban thưởng à.”

Tên tiểu tử trông tinh thần lộ ra vẻ mặt không chắc chắn.

“Không sai, chính là ban thưởng, có muốn nhận hay không?”
Tào Hắc Tử hướng dẫn từng bước.

“Đương nhiên rồi, ta đến đây chính là vì ban thưởng, không ngờ rằng các người lại chủ động như vậy, thật sự là quá ngoài ý muốn.” Tên tiểu tử trông tinh thần tỏ ra khó có thể tin nổi.

Tào Hắc Tử hơi có chút không hiểu lời này của tên tiểu tử trông tinh thần là có ý gì, rất kỳ quái, nhưng mà có nhiệm vụ trước mắt hắn ta cũng lười quản nhiều như vậy, cười nói: “
Vậy bây giờ người lập tức cùng ta đi lên núi a, Đại Tiên miếu chúng ta đợi người đã lâu.”

“Được rồi, vậy trước tiên để ta buộc bò lại đã.” Tàn Hà nhảy từ trên lưng bò xuống.

“Không cần, ta thấy con bò này của người cũng rất hoạt bát, dẫn nó cùng đi thôi.” Tào Hắc Tử nói.

Không chỉ tiểu tử trông tinh thần, mà con bê hắn cười trông cũng rất hoạt bát, đôi mắt nó rất sáng, lơ như Dơi Vương không đủ ăn, lại đưa thêm cho nó một con bê, như vậy cũng nên đủ rồi đi.

“Đi, vậy thì cùng đi.”

Thế là tên tiểu tử trông tinh thần lại nhảy lên lưng con bê.

Tào Hắc Tử liền ra lệnh cho thủ hạ dắt bò đi, đưa tiểu tử trông tinh thần lên núi.

Một đường cua queo ngoằn ngoèo đi đến mật thất.

Lần này Tào Hắc Tử cũng lười trói lại, người dễ trói, bò lại không dễ trói, vậy nên dứt khoát không thèm trói lại.

Cả người tiểu tử trông tinh thần cũng rất sạch sẽ, không dính bùn đất, cũng bớt việc tắm rửa.

“Kẹt kẹt.”

Cửa chính mật thất mở ra, Tào Hắc Tử nói với tên tiểu tử trông tinh thần: “Đại Tiên miếu chúng ta ở ngay bên trong, người cứ tiến vào là được.”

Tên tiểu tử trông tinh thần vậy mà chẳng hề sợ sệt gì, cứ như vậy mà dắt bò tiến vào.

Không biết là do to gan, hay là do đầu óc có vấn đề.

Mật thất tối tăm kia, những người khác đều là bị trói vào, chỉ có hắn là chủ động tiến vào.

Tào Hắc Tử không nghi ngờ gì, đợi Tần Hà một người một bê vừa tiến vào, lập tức sai người nhanh chóng đóng cửa khoá lại, hành động liền một mạch, chỉ sợ hắn chạy.

Không bao lâu sau, từ trong mật thất đã truyền ra bình bịch tiếng đánh nhau, còn có cả tiếng Dơi Vương gào thét.

“Lão đại, xem ra Dơi Vương rất vừa ý tên xui xẻo kia a, tiếng gào thét còn to hơn vừa rồi.” Bên ngoài mật thất, một tên thủ hạ nói với Tào Hắc Tử.

Tào Hắc Tử gật đầu, cũng thở phào một hơi: “Hy vọng là sau khi nó ăn xong một người một bê này, tâm tình của nó có thể tốt hơn một chút, ta muốn thương lượng chuyện rời khỏi đây càng sớm càng tốt.”

Chương 61 – Dơi Vương

Lại nói đến Dơi Vương.

Nó đang treo ngược trên nóc mật thất để nghỉ ngơi.

Cửa mở ra, một người một bò đi tới, oanh mộ tiếng, cửa lại đóng lại.

Căn mật thất tối đen như mực, theo lý thuyết thì người này phải là không nhìn thấy mới đúng.

Kết quả người kia lại ngẩng đầu lên, giọng nói mang theo sự kinh ngạc: “Một con dơi thật lớn a.”

Ánh đỏ trong mắt Dơi Vương càng nồng đậm, yêu khí quanh thân xao động, gào thét một tiếng rồi đập cánh bay xuống.

Người này, kẻ đến không thiện a!

Dơi Vương cũng không phải là kẻ ngây thơ gì, cường giả chết ở dưới tay nó không đến một trăm thì cũng có mấy chục.

Chỉ cần mắt đối mắt một cái, Dơi Vương đã có thể xác định, người này tuyệt đối không phải người lương thiện.

Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tao ương.

(Ra tay trước chiếm được lợi thế, ra tay sau thì bất lợi, có thể gặp tai ương.)

Từ trên cao lao xuống, Dơi Vương lấy thế Thái Sơn áp đỉnh nhào về phía Tần Hà, móng vuốt sắc bén lộ ra tia lạnh giá, tựa như đồng sắt.

Nó vô cùng thành thạo một chiêu này, đây là sát chiêu mạnh nhất của nó.

Chỉ trong chớp mắt, nó đã lao xuống gần đỉnh đầu người nọ, móng vuốt sắc bén mạnh mẽ chụp vào đầu hắn.

Nhưng mà đúng lúc này, người nọ vẩy mà nhanh như chớp dịch sang bên cạnh nửa bước, nhanh nhẹn giống như một con chim sẻ.

Đúng, chính là nửa bước.

Nhưng nửa bước này, lại vừa vặn tránh đi phạm vi bao phủ của móng vuốt Dơi Vương.

Vô cùng tinh chuẩn.

Đây chính là bộ pháp chim sẻ mà Tần Hà vừa mới học được.

Bộ pháp chim sẻ: Học tập bộ pháp này, người sẽ nhẹ nhàng giống như một con chim sẻ, nhảy chuyển na di, giữa một tắc vuông hiên lộ thần thông.

Đây cũng là điểm lợi hại của bộ pháp chim sẻ, mặc dù tên gọi có hơi quê mùa, nhưng kỹ năng này lại thực sự là đồ tốt.

Trong lòng Tần Hà, vô số kỹ xảo nhảy chuyển na di đã hoàn toàn thành thực, hoá thành bản năng, một khi học tập liền đạt đến trình độ cực kỳ cao thâm.

Không phải kỹ năng nào cũng xứng với hai chữ “thần thông”.

Trở lại chuyện chính.

Một kích của Dơi Vương bị vô hụt không thành, suýt nữa tiếp xúc thân mật với mặt đất.

Nó vội vàng xoay người, muốn tiếp tục cho Tần Hà một trảo.

Nhưng vấn đề là, chuyện đánh nhau này cũng coi trọng thứ gọi là người đến ta đi, giống như chơi cờ tướng, dựa vào cái gì người có thể đi liên tục hai bước chứ?

Ài, một trào này của nó còn chưa kịp vung ra, Tần Hà đã ra chiêu.

Một cái xẻng sắt lớn đen sì hung hăng nện vào mặt nó.

“Bành!”

Ngay lập tức, Dơi Vương bị đánh bay ra.

Hay lắm, răng nanh trong miệng đều bị đập gãy.

“Ngao ngao”

Dơi Vương bị đau, liên tục phát ra tiếng gào thét.

Loạng choạng nghiêng ngả đứng dậy, nhưng yêu khí của nó vẫn chưa hạ xuống, vỗ cánh một cái lại lao về phía Tần Hà một lần nữa.

Lần này không dùng móng vuốt mà là cánh.

Dực trảm!

Đây là kỹ năng ám sát của Dơi Vương, cánh dơi trông có vẻ mềm yếu nhưng thực tế lại nhanh như lưỡi đao.

Đã từng có không ít cường nhân không đề phòng đến một chiêu này, bị chém đứt cả người cùng vũ khí.

Một chiêu bị ăn thiệt, Dơi Vương sử dụng ra kỹ năng tắt sát áp dưới đáy hòm.

Thế nhưng.... Tần Hà lại động.

Bao xa?

Một bước!

Tiếng gió rít lên, cái xẻng lớn màu đen lao đến, nhanh chóng phóng đại trước mắt Dơi Vương.

“Bành!”

Lần thứ hai bị nện vào mặt.

Lần này còn nghiêm trọng hơn lần trước, cả nửa bên mặt đều bị lệch đi.

“Rống!”

Dơi Vương đã hoàn toàn phát cuồng, trong bụng giống như là có thứ gì đó đang sôi sục, lộc cộc lộc cộc, huyết khí vờn quanh, đồng tử như rút thêm tinh mang, khí thế lập tức tăng thêm một cấp, ngay cả thân yêu kia cũng lớn thêm một cỡ.

“Suu!”

Tốc độ của nó cũng tăng thêm gấp bội, lại lần nữa nhào về phía Tần Hà.

Tần Hà thấy vậy, chân chuyển liên tục, lại tránh né lần nữa.

Lần này tránh xa hơn một chút, hai bước.

“Bành!”

Dơi Vương lại trở lại vị trí cũ.

Một bên mặt khác cũng bị lệch đi.

Còn rất đối xứng.

Dơi Vương âm ức a.

Đánh người không đánh mặt, đánh mặt tổn thương lòng tự trọng nha.

Người cần mặt mũi, yêu cũng vậy a, yêu bên ngoài mà biết nó đánh nhau lại bị người đánh mặt liên tục ba lần, sau này ra ngoài lẩn lộn thế nào đây?

“Nhân loại, người có gan thì không được đánh mặt.” Dơi Vương yêu cầu.

Tần Hà hơi sững sốt, gật gật đầu: “Được, ta không đánh mặt.”

Đúng là đánh mặt thì không tốt lắm, lát nữa thanh lý thi thể thì lại phiền phức, cái tên này mặt mày lông lá, nếu như là đánh đến thiếu mất gì đó thì lại khó bù vào.

“Người nói chuyện phải giữ lời!”

Dơi Vương không yên lòng, bởi vì nó nói chưa bao giờ giữ lời cả.

“Giữ lời, tuyệt đối sẽ giữ lời.”

Tần Hà giờ hai ngón tay lên làm động tác thề.

Dơi Vương thấy thế, lại xuất toàn lực, tiếp tục đánh về phía Tần Hà.

“Bình!”

“Bang!”

“Đông!”

“Bành!”

Lần này, Dơi Vương kiên trì lâu hơn một chút, được thêm vài chiêu.

Nhưng mà vẫn phải trở về, che lấy háng mà trở về.

“Nhân loại, người không có đạo đức!”

Dơi Vương nói rít qua kẽ răng.

Đau!

Cái loại đau tận óc.

“Ta không có đánh mặt người a.” Tần Hà tỏ vẻ vô tội.

Khuôn mặt Dơi Vương run rẩy, chiến ý đã bị cái xéng lớn màu đen kia liên tục đập tứ phía đến mức vỡ nát.

Người này, sâu không thể lường.

Không xong, nhanh đập cánh chạy mau.

Vỗ cánh một cái, vội vàng lao về phía cửa chính.

Nhưng nó đã quên mất một việc.

Cánh cửa kia đã bị Tào Hắc Tử đóng lại, bên ngoài còn có khoá.

Lần này, muốn tính mạng khanh gia.

Tần Hà thấy thế, a?

Muốn chạy trốn?

Vậy thì không thể được, từ xa đến đây một chuyến như vậy, dễ dàng à?

Tiện tay vung lên.

Suu suu suu!

Năm mươi cây đình trần thi phi nhanh như bạo vũ lê hoa.

Tiếng trầm đục vang lên liên tiếp, Dơi Vương đang mở rộng đôi cánh sau lưng đã bị dính lên cửa chính.

Uy lực nội kinh hơn 140 năm, đã sớm mạnh đến không gì sánh nổi, dù cho Dơi Vương có yêu khí hộ thể cũng không ngăn cản được.

Đình trần thi phối hợp với Thuật phi châm, kim châm điểm huyết, cho dù là vật sống, cũng có thể coi như thi thể mà trấn.

Dơi Vương không thể động đậy, ngay cả nói cũng không thể nói được.

Muốn dùng yêu khí làm tan rã đình trần thi, nhưng tốc độ lại cực kỳ cực kỳ chậm chạp.

Tần Hà tiến lên phía trước, tặc lưỡi ngạc nhiên.

Con dơi này, thật là to lớn cường tráng, cơ bắp nở nang, so với người còn cao hơn một cái đầu, rất có cảm giác áp bách.

Ánh mắt Dơi Vương lộ ra vẻ cầu xin tha thứ, nó tuyệt đối không ngờ đến, ban ngày mình vừa mới đánh cho Thiết Giản Thần Bộ phải rút chạy, giành được một trận thắng lợi, vốn cho rằng còn có thể nán lại nơi đây một thời gian nữa, kết quả là buổi tối đã bị rơi vào tình cảnh như thế này.

Nó còn không biết rõ tên họ người tới là gì, cũng chưa từng nghe nói đến có một người như vậy.

Đương nhiên Tần Hà sẽ không thèm để ý đến sự cầu xin của nó, một xẻng đập vào giữa cửa, gỡ ván cửa xuống, chuẩn bị đốt lửa.

Hắn thực sự đã không kịp chờ đợi, muốn biết cái tự tích tụ công đức này đến cùng là có phương pháp cụ thể như thế nào.

Chắc chắn không phải đơn thuần là làm việc tốt, Tần Hà đã từng thử, không được.

Nếu chỉ đơn thuần là làm việc tốt đã có thể kiếm lấy công đức, thế giới này thần tiên đã sớm đi đầy đất rồi.

Mới đầu, Dơi Vương không hiểu Tần Hà muốn làm gì, kết quả thấy Tần Hà lấy xẻng đập vỡ cửa làm củi đốt, bị dọa mất vía, ra sức giãy dụa.

Nhưng không có tác dụng gì, đợi đến khi Tần Hà đã chuẩn bị sẵn sàng củi lửa, nó đã không thể tránh thoát.

Thanh lý thi thể thì miễn đi, cái đầu dơi này, coi như là Âm Sai bị mù đi nữa thì cũng sẽ không nhận nhầm.

Mọi thứ diễn ra như đúng kế hoạch.

Xếp xong củi lửa, mời đá lửa ra.

Dơi Vương có chút danh tiếng tung hoành ở Yêu giới, đã trở thành dĩ vãng trong ngọn lửa Thâm Uyên cháy rừng rực.

Mang theo những tội ác mà nó đã gây ra.

Thieu sống miễn cưỡng là hình phạt đầu tiên để chuộc tội.

Nhưng mà chuyện này cũng không liên quan đến Tần Hà, tự có Diêm Vương, Phán Quan Âm Tào Địa Phủ thẩm phán nó.

Hắn chỉ phụ trách tiễn nó lên đường, thuận tiện lấy một chút phần thưởng.

Chỉ vậy thôi.

Hơn một canh giờ sau, Dơi Vương hoá thành tro tàn.

Màn sân khấu xám trắng rơi xuống, tiếng gõ mõ xuyên qua ánh đèn mờ ảo, lung la lung lay.

Rối bóng biểu diễn, như thật như ảo, Tần Hà thấy được cuộc đời Dơi Vương.

Chương 62 – Thuật hô mưa gọi gió

Dơi Vương sinh ra trong động dơi, ở trong động, con dơi nhiều vô số kể.

Dơi Vương mới sinh ra đã non yếu, từ đỉnh động rơi xuống, bị trọng thương, không thể nào bay được nữa.

Mà trong động rơi này lại không chỉ có mỗi con dơi, dưới mặt đất còn có rắn, chuột, nhện yêu, hồ ly, chồn, sóc cùng những con vật khác lấy con dơi làm thức ăn.

Chỉ cần rơi xuống đất, trong phút chốc dơi sẽ bị bắt lấy để ăn.

Nhưng Dơi Vương lại mạng lớn, nó rơi xuống đúng ngay vị trí ranh giới địa bàn của hai con giác xà, hai con giác xà vì tranh giành con mồi là nó mà ra tay đánh nhau, kết quả lại đồng thời bỏ mình.

Giác xà là con gì?

Chính là con rắn có đỉnh đầu gồ lên, con rắn mọc sừng.

Loại rắn này đã kết ra nội đan, tới một thời điểm nào đó có thể hoá thành măng xà hoặc hoá thành thường luồng.

Đây là trời ban cơ duyên, bị Dơi Vương nắm lấy.

Nốt sống hai viên xà đan không chỉ giúp nó chữa lành thương thế, mà còn giúp nó sinh ra một tia linh trí, hiểu được phương pháp tu hành.

Trăm năm tuế nguyệt dài đằng đẵng, hằng đêm, Dơi Vương thu nạp tinh hoa ánh trăng để tu luyện, đạo hạnh càng ngày càng sâu.

Nhưng nó khởi bước từ việc hấp thu hai viên xà đan, chung quy là tu hành có thiếu, cho dù là có được trăm năm đạo hạnh, thực lực cao cường, nhưng lại không có cách nào tu ra được thân người.

Thân thể dơi quá mức yếu đuối, không có bao nhiêu tác dụng, nếu không thể tu thành thân người, thì con đường tu hành của nó sẽ dừng lại tại đây, không cách nào tiến thêm.

Dơi Vương vì tìm kiếm biện pháp, đã đi vào giang hồ, trong lúc đó đã trêu chọc vô số ân oán, cũng đã tạo ra vô số nghiệt oán, cuối cùng cũng tìm được biện pháp để tu thành thân người, đó chính là phương pháp tích tụ công đức.

Công đức chính là niệm lực chính đạo của nhân gian, công đức gia thân, bên ngoài phòng ngự mọi tà ma, bên trong đe dọa thứ chẳng lành, có thể tu bổ sự thiếu hụt bẩm sinh.

Chỉ là, tích tụ công đức nói thì dễ làm thì khó, thứ nhất, không có ai chấp nhận một yêu vật, thứ hai là thời gian quá dài.

Rất nhiều yêu vật không thể chờ được đến khi tích tụ đầy đủ công đức đã hao hết tuổi thọ mà chết.

Dơi Vương đang nghĩ đến việc tìm đường tắt, thì đúng lúc này, Tào Hắc Tử tìm tới cửa, hai bên ăn nhip với nhau.

Biện pháp cũng rất đơn giản.

Nó phụ trách gieo rắc ôn dịch, Tào Hắc Tử phụ trách chiếm miếu, sử dụng một vài dược vật có thể thấu chi người chế thành nước bùa, tạo ra hiện tượng giả là có thể chống được ôn dịch.

(Thấu chi: mượn lấy sức sống vốn có để sử dụng trước, đến khi tiêu hao hết thì sẽ chết.)

Sau đó lại ngầm thi triển tà thuật “Hoặc tâm tế” mà Dơi Vương lấy được từ nhiều năm trước, khống chế hoàn toàn những dân chúng đến đây triều bái, lừa gạt một lượng lớn công đức cùng tiền tài.

Đây... Chính là đầu đuôi của ôn dịch ở huyện Phòng.

Con người cùng yêu cầu kết, sát hại vô tội.

Đền chiếu thu hồn, thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Yêu ma quỷ quái hiện nhân gian, vô số vong hồn té trời xanh, chớ hỏi đạo rộng lớn bao nhiêu, lòng người còn đen tối hơn lòng yêu.”

Phản thưởng: Thuật hô mưa gọi gió.

Thuật hô mưa gọi gió: Học tập thuật này, ngài có thể hoá thân thành Lôi Vũ Chi Thần giáng xuống nhân gian.

Chú giải: Thuật này cần tiêu hao công đức.

Tần Hà vừa nhìn phía trước, cảm thấy thật vui vẻ, hô mưa gọi gió, vừa nghe đã thấy lợi hại, rất ngẫu.

Hô mưa gọi gió, đó là pháp môn thiên thần, không cần biết là có tác dụng hay không, chắc chắn là rất thú vị.

Nhưng vừa nhìn thấy chú giải ở phía sau, Tần Hà lại sầm mặt lại.

Ông nội người.

Minh bây giờ một đồng công đức cũng không kiếm được, ngược lại hai pháp thuật tiêu hao công đức đã xuất hiện trước rồi.

Quá không tử tế.

Nhưng ban thường chính là tình huống như vậy, đã cho là không thể đổi lại, Tần Hà cũng chỉ có thể tự an ủi mình, đừng có gấp, sau này sẽ dùng đến.

Cũng may, từ kịch chiếu bóng của Dơi Vương, hẳn rồi cuộc cũng hiểu rõ tích tụ công đức là như thế nào.

Công đức này, một là công, hai là đức.

Công là chỉ công lao, đức là chỉ thành nguyện chi đức.

Cái gì gọi là thành nguyện chi đức, đó chính là tác thành cho nguyện vọng của người khác, hơn nữa còn là loại nguyện vọng rất mãnh liệt kia.

Mãnh liệt đến mức độ nào?

Đến mức độ mà người ta phải cầu nguyện van xin.

Một người ăn no mặc ấm, người cho y một bộ quần áo, y sẽ cảm ơn người, nhưng việc này cũng không thể có công đức.

Một tên ăn mày không có quần áo, chẳng mấy chốc sẽ phải chết còng, y chạy đến miếu khấn cầu ông trời ban cho y một bộ quần áo để mặc, người cho y, y có quần áo mặc lại chạy đến miếu làm lễ tạ, cảm ơn ông trời.

Ài, việc này người sẽ có công đức.

Nói đơn giản một chút chính là ba bước: Cầu nguyện, đạt được ước nguyện, lễ tạ Thần.

Bản chất công đức là một loại nguyện lực, cầu nguyện, đạt được ước nguyện, lễ tạ Thần, ba thứ này thiếu một thứ cũng không được.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao khi tích tụ công đức thì đầu tiên phải có miếu, cho dù không có miếu, thì cũng phải có tượng thần.

Thần tích tụ hương hỏa, trên thực tế tụ lại cũng không phải là hương hỏa, mà là công đức.

Khi mọi người thấp hương, miệng lầm nhảm niệm, trong lòng thầm nghĩ, đó đều là nguyện vọng.

“Có hơi phiền phức!”

Tần Hà vò đầu bứt tai, thật ra thì ba bước này cũng không khó.

Khó khăn là nó sẽ gây ra động tĩnh lớn.

Chắc chắn là công đức của một người, vài người, hay là vài chục người cũng không hề có tác dụng gì lớn.

Nhất định phải là công đức của vài ngàn, vài vạn hay thậm chí là mười vạn, trăm vạn mới có thể có nhiều công dụng.

Nhưng vấn đề là, Chính Thần đã chia cắt hết toàn bộ công đức trên nhân gian, các ngành các nghề đều đã có Chính Thần chiếm giữ.

Tự mình tích tụ công đức, đó chính là tội lớn.

Tội chặt đầu!

Trộm cắp vật thì lại không có tác dụng gì.

Người nói xem việc này có khó hay không?

Khó!

So sánh với việc ăn một bữa thịt là đã có thể tăng lên nội kình, đột bột bộ thì thể đã có thể tăng thêm đạo hạnh, thì việc này khó khăn hơn rất nhiều.

Nhưng mà có câu nói như vậy, “Cuộc hành trình ngàn dặm nào cũng phải bắt đầu bằng một bước đi bé nhỏ đầu tiên; đầy đủ cho kẻ dạn dĩ, đói kém cho kẻ rụt rè”

Tất nhiên là Tần Hà không thể dễ dàng bỏ cuộc giữa đường, nếu không cũng quá uổng phí Công đức kim thân quyết và thuật hô mưa gọi gió.

Quan trọng nhất là, bây giờ hắn đang có một cơ hội trước mắt.

Dơi Vương đã tạo ra cái cục diện rối rắm này, giờ sửa lại có lẽ sẽ lấy được không ít công đức.

Tần Hà còn đang nghĩ ngợi, buồn ngủ liền gập chiếu manh.

Ai?

Tào Hắc Tử.

Tào Hắc Tử không dám làm phiền Dơi Vương ăn uống cùng tiêu thực, tránh đi chừng hơn một canh giờ mới dám dẫn người quay lại.

Đi đến cửa mật thất, nhìn một cái, cả người đều ngơ ra.

Hắn ta nhìn thấy cái gì?

Một tên tiểu tử trông rất tinh thần cùng với một con bê?!

Con bê đang gãi ngứa ở chân tường, còn trước mặt tiểu tử trông tinh thần thì có một đống lửa đang cháy, trong đó có một bộ thi thể, nhìn hình dạng bộ thi thể kia, vậy mà lại là Dơi Vương.

Dơi Vương bị người này thiêu!

Trong nháy mắt, Tào Hắc Tử chỉ cảm thấy cả đầu mình ong ong, cơn ớn lạnh từ dưới bàn chân xộc thẳng lên tận đỉnh đầu.

Quá bất ngờ, quá ngoài ý muốn, khiến cho người ta rất kinh sợ.

Người này có thể tiêu diệt Dơi Vương, thì rõ ràng là cũng có thể giết chính mình.

Tào Hắc Tử không muốn nổi bước theo Dơi Vương.

Không chỉ hắn ta, đám sơn tặc nhìn thấy thi thể trong ngọn lửa, mặt ai cũng cắt không còn giọt máu.

Đám người này không ngốc, biết chắc chắn là mình muốn chạy cũng chạy không thoát, dù là có chạy, thì mình không thể là người chạy trước.

Súng bắn chim đầu đàn.

“Đại Tiên của các ngươi tính được chuyện ta sẽ tới đây, lại không tính được là nó sẽ chết.” Tàn Hà nhếch miệng nở nụ cười.

Tào Hắc Tử toát mồ hôi lạnh, nhưng cũng có chút nhanh trí, hai chân không chút do dự mà quỳ xuống, dập đầu: “Tiểu nhân Tào Hắc Tử ra mắt cao nhân, chúng ta cũng là bị Dơi Yêu này

bức bách, bất đắc dĩ mới giúp nó hại người, thật sự là bất đắc dĩ, cao nhân tha mạng.”

Rõ ràng là muốn lừa gạt Tần Hà để thoát mạng.

Đáng tiếc, hắn ta lại không biết là, Tần Hà đã xem xong kịch chiếu bóng của Dơi Vương, biết rõ chân tướng chuyện này.

Người khoác áo choàng đen đánh giá việc này vô cùng công bằng: Yêu ma quỷ quái hiện nhân gian, vô số vong hồn tể trời xanh, chớ hỏi đạo rộng lớn bao nhiêu, lòng người còn đen tối hơn lòng yêu.

Không sai, lòng người còn đen tối hơn lòng yêu.

Không có tên Tào Hắc Tử này chủ động đến tìm Dơi Vương để cầu kết, thì cũng sẽ không có chuyện huyện Phòng bị ôn dịch.

Kẻ đầu tên không phải là Dơi Vương, mà là Tào Hắc Tử.

Dơi Vương vừa chết, hắn ta tin chắc là chuyện này đã không thể đối chứng.

Nhưng mà không sao, Tần Hà đã có ý định khác.

Chương 63 – Thanh Ngưu Đại Tiên

“Tất cả các ngươi đều là bị uy hiếp?” Tần Hà biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

“Thiên chân vạn xác, cao nhân minh xét.”

“Đúng đúng đúng, chúng ta đều là bị Dơi Vương uy hiếp, bị uy hiếp.”

“Dơi Vương hại chết chúng ta a!”

Tào Hắc Tử cùng đám sơn tặc gật đầu như gà mổ thóc, chỉ sợ mình gật chậm nửa nhịp sẽ bị giết chết.

“Ừm, như vậy, nói cách khác là hành động của Dơi Vương không hề liên quan đến các ngươi?” Tần Hà lại hỏi.

“Tuyệt đối là không hề liên quan, tuyệt đối không liên quan!”

“Chúng ta đều là do bị bức bách cả.”

Cả đám tiếp tục gật đầu.

“Tốt.”

Tần Hà lộ ra nụ cười được như ý, chỉ vào từng cái rương gỗ ở trong góc tường, nói: “Như vậy cũng có nghĩa là số bạc này cũng không liên quan gì với các ngươi, đúng không?”

Tào Hắc Tử: “.....”

Đám sơn tặc: “.....”

“Nói đi!”

Tần Hà hơi híp mắt lại.

Chân hơi chần nhẹ, phiến đá lát nền màu đỏ tươi như máu lập tức bị rạn nứt trong chớp mắt.

Đá vụn văng lên bắn thẳng vào mặt Tào Hắc Tử, khiến hắn sợ hãi rụt cổ lại.

Nội kinh này thật là kinh khủng!

“Đúng đúng đúng, không liên quan gì đến chúng ta.”

Tào Hắc Tử lại gật đầu như gà mổ thóc, trong lòng thì lại đang rỉ máu.

Đây là số tiền tài mà hắn ta đã phải rất vất vả chịu nhịn cái sự nóng nảy càng ngày càng lớn của Dị Vương mới gom góp được.

Nó cứ như vậy mà rời xa mình một cách dễ dàng như thế, phát phát tay áo, không có chút luyến tiếc nào.

“Các ngươi thì sao?”

Tần Hà lại nhìn về phía đám sơn tặc.

Đám sơn tặc nghe thấy Tào Hắc Tử đều đã nói như vậy, còn có thể nói gì nữa.

Của ngươi, đều là của ngươi.

Tần Hà rất hài lòng, đi đến góc tường vỗ vỗ cái rương gỗ.

Bên trong chứa đầy trắng, vàng, tròn, tất cả đều là vàng bạc châu báu, chừng bảy, tám rương lớn.

“Thật ra thì ta cũng không có hứng thú với vàng bạc cho lắm, nếu như các người giúp ta làm một việc, ta có thể lấy số vàng bạc này ban thưởng cho các người.” Tần Hà cuối cùng cũng lộ ra đuôi cáo.

Tào Hắc Tử nghe vậy, chỉ cảm thấy thất vọng và bất ngờ đều đến quá đột ngột.

Vàng bạc vừa mới mất đi, qua trong giây lát lại đã có cơ hội ban thưởng quay về.

Đương nhiên là Tào Hắc Tử luôn miệng nói đồng ý.

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, Tào Hắc Tử mưu tính bận việc một trận như vậy, chính là vì bạc.

Số bạc lớn như vậy, đủ để tiêu nhiều năm.

Còn về việc Tần Hà có nuốt lời hay không?

Tào Hắc Tử đã không bận tâm nhiều như vậy.

Đã có nhiều sơn tặc chết ở nơi đây, cái giá bỏ ra không nhỏ.

Nếu lần này không thể lấy lại được số bạc này, sau này Tào Hắc Tử hẳn ta sẽ không còn địa vị gì ở trên giang hồ nữa.

Tào Hắc Tử chỉ có thể đánh cược một lần, hy vọng là tên cao thủ này có thể nói chuyện giữ lời, nếu không hẳn ta cũng không còn đường để đi.

Tiếp đó Tần Hà liền nói đến chuyện muốn làm.

Chuyện gì?

Đương nhiên là chuyện tích tụ công đức rồi, đã đổi chủ, muốn tích tụ công đức như thế nào còn không phải cứ tích tụ như thế ấy à.

Tào Hắc Tử nghe xong, vỗ đùi cam đoan sẽ làm tốt việc này.

Nghề cũ, hẳn ta có 100 lòng tự tin.

Sau khi hai người thì thăm một hồi, Tào Hắc Tử đi ra sân bắt đầu bận rộn, oanh oanh liệt liệt mang theo một nhóm người đi phá hủy hết toàn bộ số tượng thần dơi trong miếu.

Đổi một bức tranh.

Trên bức tranh vẽ một thanh niên cười trâu đen, vết mực còn chưa khô.

Phải nói là ồ thổ phỉ này cũng có khá nhiều nhân tài, thủ hạ của Tào Hắc Tử còn có một người từng làm nghề họa sĩ, người nói có khéo hay không, ba năm bút vẽ đã phác họa ra được dáng vẻ của Tần Hà, trên mặt hắn còn đeo một chiếc mặt nạ, bức tranh cứ như vậy được treo lên trên tường.

Trở thành Tân Thần!

Tiếp đó, Tào Hắc Tử phát động kỹ năng của nghề cũ, đem cái gọi là “quyền giải thích cuối cùng” phát huy vô cùng nhuần nhuyễn: Dơi Vương bị nói thành tiểu Tiên, đạo hạnh quá yếu, việc cần làm không có làm tốt, bây giờ ông trời phải phái một vị thần khác hạ phàm.

Ai?

Thanh Ngưu Đại Tiên!

Đừng hỏi tại sao lại vẽ Thanh Ngưu (trâu xanh) thành một con trâu đen, chỉ là do Tào Hắc Tử tìm cả tòa miếu cũng không tìm được cái màu “xanh” này.

Hắn ta lừa gạt rất giỏi, dân chúng đến cầu nguyện hỏi, hắn ta sẽ nói màu của trâu.

Thanh ngưu thì đã tính là gì, ngày mai sẽ cho người biến nó thành trâu đỏ.

Dân chúng triều bái nào hiểu những thứ này, một đám người ô ương ô ương, 10 người thì có đến chín người, cái đòn gánh rơi xuống cũng không biết đó là chữ “nhất” (一), muốn lừa gạt như thế nào cũng được.

Bằng không, mỗi ngày đều có nhiều người chết như thế, vậy mà bọn họ cũng không hề suy xét lại gì cả.

Trở lại chuyện chính.

Tào Hắc Tử ở bên kia lừa gạt, ở bên này Tần Hà đã bỏ một viên ôn đan cùng hai viên kim sang hoàn vào một giếng nước trong miếu.

Tất cả chuẩn bị ổn thỏa.

Sau khi bệnh nhân bị ôn dịch, toàn thân thối rữa đầu tiên uống hết một bát nước giếng, vết thương lập tức khôi phục như một kỳ tích với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, liền một truyền mười, mười truyền trăm, toàn bộ Phổ Vân Sơn đều chấn động.

Công đức +1

Công đức +1

Công đức +1

.....

Tần Hà nhìn những dòng nhấc nhở đang nhảy ra liên tiếp ở trong đầu, cười không khép miệng được.

Mất bao công sức, cuối cùng cũng có kết quả tốt, đã bắt đầu tích lũy được công đức.

Nghiệp vụ Tào Hắc Tử rất thành thạo, cầu nguyện, uống nước, lễ tạ Thần xếp thành một hàng dài, hiệu suất cực cao.

Chỉ hơn một giờ, công đức đã tăng thêm đến năm ngàn, hơn nữa vẫn còn đang không ngừng tăng trưởng.

Tần Hà thấy vậy, không chút do dự, lập tức cười bê quay trở về.

Năm ngàn người đã thấy được hiệu quả của Ôn đan cùng Kim sang hoàn, cái Thần vị này, đã chắc chắn.

Còn 7, 8 rương vàng bạc châu báu kia, Tần Hà không lấy dù chỉ một xu.

Bởi vì những vàng bạc châu báu đó đều lây dính nghiệp lực cực nặng, Dơi Vương không từ thủ đoạn, người người oán trách, tất cả những thứ nó kiếm được, dù chỉ là một điểm công đức cũng đều mang nghiệp lực, đó là oán khí chẳng lành cùng với nguyên rửa, ai đụng vào thì người đấy liền xui xẻo.

Điểm ấy là Tần Hà phát hiện ra thông qua thuật vọng khí.

Theo thực lực dần dần tăng trưởng, thuật vọng khí của hắn cũng tiến bộ hơn rất nhiều.

Dơi Vương chết, Tào Hắc Tử cũng sắp chết, cái đám sơn tặc này, trên đỉnh đầu ai cũng quanh quẩn đầy tử khí .

Không cần Tần Hà ra tay, tự có ông trời tính sổ với bọn chúng.

.....

Bốn chân con bê như gió, lao nhanh trở về.

Tần Hà vừa mới rời đi, bên rừng cây ven đường có một người chui ra.

Đầu bóng loáng, trên đó có hai hàng giới ba, ưỡn cái bụng lớn, mặt tròn cổ thô, trên người tất cả đều là ngấn mỡ.

Là một tên hòa thượng.

Cẩn thận nhìn kỹ, trên mặt hắn còn có dấu của một đôi sừng bò.

Tên hòa thượng nhìn về phía miếu Nhàn Vân, sắc mặt hơi thay đổi, hai tay của hắn ta chấp lại trước ngực, miệng lẩm bẩm, sau đó khệp lại hai ngón tay, quẹt qua một cái, đôi mắt hắn ta lập tức biến thành màu vàng.

Hắn ta lại nhìn về phía miếu Nhàn Vân, trừng mắt, mắng: “A di cả nhà người Phật, yêu nghiệt to gan, dám độc hại sinh linh, hôm nay bản Phật gia tâm tình không tốt, đáng đời ngươi xui xẻo!”

Nói xong, hắn ta móc hai thanh Hàng Ma Xử từ trong ngực ra, rồi lập tức phóng như gió lốc lên trên núi.

Tốc độ kia, “suru” một tiếng một bức tường chạy qua, một cái chớp mắt đã không thấy tăm hơi.

Gió mạnh đập thẳng vào mặt Tào Hắc Tử khiến hắn ta giật mình kêu lên.

Gọn gàng nhanh chóng, hòa thượng đi thẳng đến chỗ mật thất ở trong miếu rồi vọt vào.

Nhìn một cái.

Bên trong đang thiêu một bộ tàn thi, bên cạnh thi thể, còn có một đồng phân bò vẫn còn đang bốc hơi nóng.

Đại hòa thượng ngậy ngấn cả người, đầu to đơ ra mắt mấy giây, giật mình nghi ngờ nói: “Sao lại chết rồi?”

Sau đó, hắn đi đến chỗ đồng phân bò bên cạnh, dùng ngón tay quẹt lên dấu sừng bò trên trán, liếm liếm.

Rồi hắn ta lại ngồi xuống, lấy ngón tay cắm vào bãi phân bò, liếm liếm, liếc mắt: “Cùng một mùi vị, có thể bắt được người rồi!”

Chương 64 – Công đức gia thân

Đại hòa thượng lập tức leo lên nóc nhà, đi tới chỗ cao nhất, nhìn khắp tứ phương.

Chỉ thấy phía đông trời tảng sáng, có một người một bò đang tốc độ cực nhanh, nhanh chóng đi xa.

“Này, cười bò gây chuyện, đợi đấy, bản tăng sẽ cùng người cẩn thận lý luận một phen, đừng hòng chạy!”

Đại hòa thượng tới lui như gió, cầm lấy hai cây Hàng Ma Xử, lại phi tốc xuống núi như một trận gió lốc, đuổi theo hướng một người một bò kia rồi rất nhanh không còn thấy bóng dáng.

Đến vội vàng mà đi cũng vội vàng, thật sự giống như từ trước đến giờ chưa từng đến nơi đây.

.....

Hiện tại, ở kinh thành cách huyện Phòng mấy chục dặm.

Ánh ban mai vừa ló dạng, đây chính là thời điểm trời còn tờ mờ, không còn đêm tối bao phủ, nhưng vẫn chưa sáng rõ.

Cổng thành Bắc Kinh Thành, cổng tò vò mở rộng, mấy trăm người xếp thành hai hàng, yên lặng không một tiếng động.

Chỉ có tay áo Phi Ngự pháp phới trong gió lạnh sớm mai.

Từ phía chân trời, bốn con ngựa chiến đang phi nhanh mà đến, móng trước nâng lên thật cao rồi lại nặng nề rơi xuống, bắn lên từng đợt bùn đất, người trên ngựa mang theo nhuệ khí cùng sát khí đặc hữu của vùng đất Biên quan.

Người dẫn đầu mặc một bộ đồ màu xanh hơi phong phanh, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt như tạc tượng mang theo gió bụi cùng với sương lạnh.

“Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ Thẩm Luyện hồi kinh!”

“Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ Thẩm Luyện hồi kinh!”

“....”

Tiếng hô hào truyền đi, tung tin này đi khắp tứ phương.

Bốn con ngựa chiến không ngừng lại chút nào, phi thẳng vào thành, gót sắt đạp lên trên nền đá xanh, phát ra tiếng lanh lảnh.

“Cung nghênh chỉ huy sứ hồi kinh!”

Mấy trăm tên Phi Ngư Vệ khom người.

Thẩm Luyện vẫn không giảm lại tốc độ, phóng ngựa tuần sát Phi Ngư Vệ, ánh mắt nhìn tới đâu, tất cả mọi người đều không tự chủ mà cúi đầu xuống, không dám cùng hắn ta đối mặt.

Lực chỉ huy của Vương giả Phi Ngư lộ rõ không thể nghi ngờ.

“Có cấp báo không?”

Tuần sát hai vòng, Thẩm Luyện ghìm lại ngựa chiến, hỏi.

“Nửa tháng trước Phủ Lương Vệ phát đến cấp báo, núi Trà Lâm có một con Sơn Tiêu bát phẩm xuất hiện, đã có trăm người bị ngộ hại.”

“Một tháng trước Linh Sơn Vệ phát đến cấp báo, có thuyền ma đã xuất hiện nhiều lần ở gần biển, đã có mấy trăm người bị ngộ hại.”

“Huyện Phòng có dơi yêu tự tích tụ công đức, gieo rắc ôn dịch, đã có hơn bảy vạn người chết do bệnh dịch, Thiết Giản Thần Bộ tiêu diệt thất bại, đang tu chính tại huyện Phòng.”

“Núi Cửu Mỗ đất Thục xuất hiện Phi Thiên Cương cửu phẩm, vẫn đang điều tra.”

“Thiên thi đường có cường giả thân bí xâm nhập, thân phận chưa rõ.”

“Phủ trách Tri phủ Hà Giản Lương Thế Kiệt xảy ra sự kiện linh dị, tử thương hơn hai mươi người.”

“....”

Từng cái cấp báo được báo lên.

Chờ báo xong, Thẩm Luyện hạ lệnh, “Đội truy bắt số 2 theo ta đi huyện Phòng một chuyến, những người còn lại thủ vững vị trí của mình, theo điều lệ mà làm.”

“Rõ!”

Đám Phi Ngư Vệ nhận lệnh, sau đó tự mình bắt đầu hành động, chẳng mấy chốc đã rời đi, công bắc trở nên trống trải, chỉ còn dư lại hai tên Phi Ngư Vệ cùng với hai tên binh sĩ thủ vệ.

Hứa Hiền Thuần cùng Điền Nhĩ Canh ngơoi nhìn ta, ta nhìn ngơoi, vẻ mặt khó coi như ăn phải phân.

Giờ khắc này bọn họ mới chính thức cảm nhận được rõ ràng, Phi Ngư Vệ chưa bao giờ coi hai người họ là thủ lĩnh thật sự.

Những tin báo này, chưa bao giờ được trình lên trên bàn của họ.

Thật sự là một nơi cấm kim cũng không vào, hắt nước cũng không lọt.

.....

Trở lại chỗ Tần Hà.

Con bê lao nhanh một đường, cuối cùng vào lúc trời tờ mờ sáng cũng đã về đến huyện Phòng.

Thả bê, Tần Hà trở về lò hỏa táng tạm thời.

Từ Trường Thọ sốt sắng đến vòng đi vòng lại, nhìn thấy Tần Hà không khỏi thở phào một hơi, vội vàng kéo hần sang một bên, hỏi: “Tối hôm qua ngơoi đã đi đâu, làm ta sốt ruột sắp chết rồi, còn tưởng rằng ngơoi đã bị yêu quái tha đi mất.”

“Ta ra ngoài đi tiểu, không cẩn thận gặp phải quỷ đả tường, mãi đến hừng đông mới ra ngoài được.” Tần Hà đã nghĩ sẵn lý do.

Từ Trường Thọ nghe vậy liền thay đổi sắc mặt: “Quỷ đả tường?”

“Đúng thế, còn có chút lợi hại đấy.” Tần Hà mặt không đỏ tim không đập, nói láo đến cả chính hần còn tự bội phục mình.

Từ Trường Thọ lập tức không biết nên nói cái gì nữa.

Huyện Phòng có nhiều người chết như vậy, không sạch sẽ thì cũng rất bình thường, Tần Hà chỉ bị vây khốn cũng đã là may mắn, nếu như gặp phải hung, tám chín phần mười là sẽ phải chết trắng cảng.

Sự kiện linh dị đó là thứ nguy hiểm hơn thi biến rất nhiều.

“Được rồi, trở về thì tốt rồi, tối hôm qua lúc Ngụy Vũ tuần sát đã phát hiện ra việc người biến mất, ta đã nói là người đi nhà xí, thời gian quá lâu nên hẳn ta rõ ràng cũng không tin tưởng lý do này, người phải cẩn thận một chút, ta luôn cảm thấy hẳn ta đang nhằm vào người.” Từ Trường Thọ lại nhắc nhở.

“Yên tâm đi, hẳn ta không rảnh để nhằm vào ta.” Tần Hà ngược lại là cười một cách thần bí.

Tần Hà dám một mình đi ra khỏi lò hỏa táng tạm thời, thì cũng chẳng sợ Ngụy Vũ có thể làm cái gì.

Hôm trước, hẳn châm lửa khắp nơi cả một buổi tối cũng không thấy Ngụy Vũ nói gì, hôm nay thì nửa đêm lén lút chuồn đi ra ngoài, cũng sẽ không có vấn đề gì lớn.

Huống hồ hẳn còn giúp Ngụy Vũ tìm một việc, đủ để cho hẳn ta không rảnh để ý đến mình.

Cảm ơn rồi tạm biệt Từ Trường Thọ, Tần Hà trở lại lều vải mình ở, nằm xuống, vô cùng đặc chí nhìn công đức của mình đang từ từ tăng lên.

Trên đường trở về thành công đức đã tăng thêm hai ngàn, tổng cộng đó chính là bảy ngàn.

Công đức vẫn trên đà tăng trưởng, từ số lượng dân chúng triều bái đến xem, đến cuối cùng, công đức ít nhất có thể tăng tới năm, sáu vạn.

Cũng không biết là số công đức này có đủ tu luyện Công đức kim thân quyết hay không.

Còn thuật hô mưa gọi gió, tất nhiên là Tần Hà bỏ qua một bên, khó khăn lắm mới tích lũy được công đức, sau này rồi hãy nói.

Kế tiếp chính là chậm rãi mà đợi thu hoạch.

Tần Hà bắt chéo chân nằm ở trên tường đá phơi nắng, nhân lúc không ai để ý, ném một quả trái cây sức mạnh vào miệng.

Nhai a nhai a, nó hóa thành một dòng nước ngọt ngào chảy vào trong bụng.

Trái cây này, ăn cực kỳ ngon.

Tần Hà cất giữ mấy quả, không nỡ một hơi ăn hết.

Một trận tiếng đôm đốp lại khẽ vang lên, sức mạnh lại được tăng thêm một chút.

Ngày mùa thu, sương giá càng ngày càng nặng hạt, hiện tại nằm phơi nắng thoải mái ấm áp, Tần Hà dần dần ngủ thiếp đi.

Nhưng kết quả là vào lúc hấn mơ mơ màng màng, nửa tỉnh nửa mê, cách đó không xa lại có tiếng tranh chấp truyền đến.

Tần Hà xoay người xuống tường đá, kỹ năng Thuận phong nhĩ phát động.

Lập tức hấn nghe được có người mắng: “Ông già đừng có mà giả bộ, chính là người tối hôm qua cưỡi bò đụng vào ta.”

“Cái tên trọc điên này, người nói hươu nói vượn, lão đây lúc nào cưỡi bò hả.”

“Dấu ấn trên mặt ta chính là do bị sừng bò của người đụng phải, người nhìn đây là cái gì, đã đụng thành cái dạng gì đây.”

“Người buông tay, cái tên trọc điên khùng nhà người, nếu vẫn không chịu buông tay ra ta sẽ gọi người.”

Tần Hà nghe thấy vậy, nheo mắt.

Hay lắm, xa như vậy mà người còn có thể đuổi tới cửa.

Quả nhiên là không phải người bình thường.

May là lúc đó mình quả quyết “bỏ trốn”.

Chuyện này xử lý sao đây?

Phải nhanh chóng giải quyết xong, bằng không mình sẽ dễ dàng bị lộ tẩy.

Ngâm ngâm trong phút chốc, Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, đã nảy ra ý hay.

Quyết định trở về lều vải, đá tỉnh 10 tên thợ thiêu thi còn đang say giấc.

“Dậy đi, dậy đi, đừng có ngủ nữa, bên ngoài xảy ra chuyện rồi.”

Một đám thợ thiêu thi ngồi dậy xoa xoa đôi mắt, Lão Lương Đầu hỏi: “Tần ca, có chuyện gì xảy ra?”

“Bên ngoài có người đến khi dễ người của chúng ta.” Tần Hà trả lời.

“Người của chúng ta?” Đám thợ thiêu thi người nhìn ta, ta nhìn người, Lý Qua Tử hỏi: “Chúng ta đều có mặt ở đây, không có ai khi dễ chúng ta mà.”

“Người ta nói đến chính là ông lão đưa nước cho chúng ta kia.” Tần Hà giải thích.

“Ông lão kia đâu tính là người một nhà a, đâu có quen.”

Lưu Tam Căn lắc đầu giống như trống bỏi, vừa mới ngủ say, ai lại muốn rời giường chứ, hay là Tần ca lại bị động kinh rồi.

Hắn ta dẫn đầu, đám thợ thiêu thi cũng tới tấp lắc đầu theo, đều nói không quen.

Lão Lương Đầu còn quá đáng hơn, trực tiếp nói ông lão kia cũng không coi trọng, chuyển nước sạch thì dưới đáy toàn là bùn, nhìn ông ta không vừa mắt.

Tần Hà xạm mặt lại, chỉ vào bọn họ: “Các người còn có tinh thần cộng đồng hay không, có hiếu kính già yêu trẻ hay không, người ta là một ông lão, lại vận chuyển nước cho chúng ta, bây giờ bị khi dễ, chúng ta phải đứng ra, bằng không sao có thể xây dựng một xã hội hài hòa, sao giác ngộ mấy người thấp như vậy?”

Đám thợ thiêu thi nghe xong liền như rơi vào trong sương mù, Tần ca nhi nói cái gì đó hoàn toàn không hiểu được, chắc chắn là lại bị động kinh rồi.

Ngược lại thì Lão Lương Đầu nghe hiểu được một câu, nói: “Kính già yêu trẻ gì nha, tên kia còn không già bằng ta.”

Tần Hà: “.....”

Bực cả mình a, thế nào, gen thích hóng chuyện trong một đêm đã bị biến dị mất rồi?

Được lắm, gọi ai cũng không chịu dậy đúng không.

Vậy thì chỉ có thể phóng đại chiêu.

Chỉ nghe Tần Hà nói sâu xa: “Không đi đúng không, được rồi, sau này ta lại mời người ăn cơm, không đi cũng đừng có mà ngồi vào bàn.”

Đám thợ thiêu thi nghe vậy, như bị điện giật, đứng bật lên.

Lưu Tam Cân tỏ ra chính trực, nói: “Tần ca, ách, đột nhiên ta cảm thấy người nói rất có đạo lý.”

“Đúng, ông lão kia già như vậy còn bị người ta khi dễ, không thể nhìn được.” Lý Qua Tử cũng nói.

Lão Lương Đầu vuốt vuốt râu, mặt không đỏ tím không đập nói: “Ta đột nhiên cảm thấy, tên kia rất giống với người đệ đệ đã chết đi 40 năm trước của ta, rất thân thiết, ai khi dễ hắn chính là gây khó dễ với Lão Lương Đầu ta.”

Chương 65 – Hòa thượng đánh người rồi!

Tần Hà điểm đủ nhân mã rồi lập tức đi về phía nơi đang cãi cọ.

Đến xem, một tên đại hòa thượng, trên đầu hai hàng giới ba, cỡi trần thân trên, thân hình mập mạp núc ních, từ đầu đến chân toàn là nếp gấp mỡ.

Hiện tại, hắn ta đang túm lấy cổ áo của ông lão, chỉ vào con bê bên cạnh: “Người nói đi, con bò này có phải của người hay không.”

“Của ta thì sao.”

“Của người thì đó chính là người đụng vào ta.”

“Nói hươu nói vượn, bò là dùng để cày ruộng, không phải vật cưỡi, người ngậm máu phun người.”

“Lão già đừng có mà chối cãi, bàn tăng ta chắc chắn không thể nhận sai được, chính là bò của người đụng vào ta.”

Hai người lôi lôi kéo kéo đã hấp dẫn một vài người đến vây xem.

Tần Hà vừa đến, khí thế to lớn, khoanh tay tiến lên: “Các người có ý thức cộng đồng hay không! Vừa gây gỗ vừa làm ồn ã, hàng xóm láng giềng không cần phải ngủ à? Người ta buổi tối còn phải đi làm đây!”

Đám thợ thiêu thi: “.....”

Ông lão thấy có người tiến lên, giống như là bắt được cọng cỏ cứu mạng, “Vị tiểu huynh đệ này giúp ta phân xử một chút a, tên trọc điên này không biết từ đâu ra, cứ chắc chắn là ta cuồi trâu đụng phải hấn, đâu thể như thế được.”

Đại hòa thượng không buông tha, nói: “Bần tăng có thuật lười nếm, có thể nếm vị truy tung, đừng nói chỉ là con trâu này của người, chính là ngay cả cương thi bay trên trời cũng chạy không thoát được truy tung của ta, bần tăng chắc chắn không nếm sai, chính là bò của người đụng vào ta.”

“Chúng ta có lý thì phải nói rõ lý lẽ.”

Tần Hà chủ trì công bằng, nhìn về phía đại hòa thượng, khước miệng hơi hơi giương lên, hỏi: “Người nói bò của ông ta đụng vào người, đụng ở đâu?”

Quai hàm đại hòa thượng giật giật, nhắm mắt nói: “Ở nơi cách Phở Vân Sơn 10 dặm.”

“Xa như vậy?” Tần Hà tỏ ra kinh ngạc.

“Mọi người nghe xem, mọi người nghe xem, đây rõ ràng là nói hươu nói vượn, Phở Vân Sơn cách nơi này hơn bốn mươi dặm đường, con bê của ta có thể đụng hấn ta ở đó được à?”

“Đại hòa thượng, đây chính là người không đúng rồi.” Tần Hà ra vẻ chính trực nói: “Sao có thể vô duyên vô cớ hất nước bẩn lên người khác như vậy, người ăn vạ cũng không thể ăn vạ một cách miễn cưỡng như vậy a.”

“Đúng vậy, như vậy chính là nói bậy rồi.”

“Phở Vân Sơn xa như vậy, đi đường núi phải đi mất một ngày.”

Đám thợ thiêu thi nghe vậy, cũng nhao nhao bắt đầu phụ họa.

Đại hòa tượng lập tức đỏ mặt, nói: “Bần tăng đi ngay thẳng, ngồi ngay ngắn, nếu có nửa câu bịa đặt, thiên lôi đánh xuống.”

Tần Hà thấy thế, ồ hoắc, ý chí còn rất kiên định nha.

Nói thế nào cũng không chịu đi.

Được rồi, xem người có thể chống đỡ đến khi nào.

“Hòa thượng, trước tiên người thả ông lão người ta ra.” Tần Hà giả bộ đi bẻ tay hòa thượng đang túm cổ áo ông lão ra, lúc đến gần nhanh như chớp kéo lưng ông lão một cái, ngay lập tức, ông lão “ôi” một tiếng ngã xuống đất.

Tần Hà thấy vậy, lập tức gân cổ gào to: “Không xong rồi, hòa thượng ăn vạ đánh người rồi!”

“Người xuất gia đánh người rồi!”

“Không biết là hòa thượng của chùa nào đánh người rồi, mọi người qua đây mà xem a.”

Cái giọng kia, thật sự là vang động trời, toàn bộ người ở lò hỏa táng tạm thời đều bị đánh thức.

Đám người nhao nhao tụ tập lại, vây ba vòng trong ba vòng ngoài.

Chỉ trở, nghị luận âm ỉ.

Đại hòa thượng rút cuộc cũng chống đỡ không nổi, tức giận bỏ lại một câu: “Phàm phu tục tử không thể nói lý, tức chết bần tăng a.”

Chạy.

Bóng lưng chạy trốn kia, trông rất giống thịt viên chân giò.

Tần Hà thấy vậy, chợt thấy rất buồn cười.

Hòa thượng này, thật là thú vị.

....

Ngay lúc này, miếu Nhân Vân núi Phổ Vân Sơn.

Tào Hắc Tử sau khi bận rộn xong, quay đầu lại mới phát hiện, đại thần cười bò đã biến mất, hơi có chút bối rối trong chốc lát, không biết là vị đại thần kia đã rời đi hay là đang ẩn nấp ở đâu đó.

Tìm một trận, kết quả cộng lông cũng không tìm được.

Điều này khiến Tào Hắc Tử vừa mừng lại vừa sợ.

Vui chính là những vàng bạc châu báu kia vẫn còn nguyên, sợ chính là không xác định được là vị đại thần kia có phải thực sự là đã rời đi hay không.

Có câu nói, bạc là trắng, hoàng kim là vàng, trông mắt là đỏ.

Ngàn vạn tiền tài ở ngay trước mắt, có ai không động tâm?

Tào Hắc Tử cắn răng giậm chân một cái.

Dự định là sẽ mặc kệ giao dịch của mình với đại thần cưới bò, trực tiếp khiêng bạc rời đi.

Người chết vì tiền, chim chết vì mồi, hẳn ta đến nơi này một chuyến, chính là vì bạc.

Cơ hội thoát thân cực kỳ cao đang ở trước mắt, lúc này không đi thì còn đợi đến khi nào.

Phải nói là Tào Hắc Tử cũng coi là một kẻ rất quyết đoán, nếu là người bình thường, e là phải khúm núm lo sợ nhiều ngày mới dám rời đi.

Nhưng cái thứ gọi là số mệnh này, mọi chuyện đều do trời định, không do người.

Thời cơ đến thiên địa đều đồng lực, vận đi anh hùng cũng khó tự do.

Tào Hắc Tử vừa mới đánh xe ngựa chở bạc ra khỏi cổng miếu, phía đối diện đã có một đám người đi tới, mỗi người đều cầm đao sắc, đằng đằng sát khí.

Người đi đầu mặc áo xanh, dáng người cao lớn, bên hông đeo Tú xuân đao, mày kiếm mắt sáng.

Tào Hắc Tử nhìn thấy, thiếu chút đã khóc lên.

“Ta xong đời rồi!”

Tào Hắc Tử ngồi phịch ở trên xe ngựa, tựa như chuột thấy mèo, không dịch nổi bước chân.

Người kia là ai?

Là người vừa mới hồi kinh lại không rời yên ngựa đi nghỉ ngơi, Chỉ huy sứ Phi Ngự Vệ, Thẩm Luyện.

Tào Hắc Tử lăn lộn giang hồ hơn 20 năm, đương nhiên là biết rõ Thẩm Luyện, Chỉ huy sứ Phi Ngự Vệ.

Người này làm việc đều là tính trước làm sau, hẳn ta xuất hiện, đã thể hiện nơi này đã trở thành tuyệt địa, đừng nói là người, ngay cả con muỗi muốn bay ra cũng khó.

Cái này chân thực được gọi là, Diêm Vương muốn người chết lúc canh ba, tuyệt không lưu người đến canh năm.

Cường đạo giang hồ gặp phải Thẩm Luyện, đó chính là gặp phải Diêm Vương sống.

Quả nhiên, một tiếng còi hiệu vang lên, Phi Ngự Vệ đã vây lại, chặt như nêm cối.

Đám sơn tặc bắt nạt ức hiếp dân chúng bình thường thì không sao, nhưng đối mặt với tinh nhuệ Phi Ngự Vệ, ngay lập tức đã sập.

Phi Ngự Vệ bắt người, nếu là có phản kháng, quay đầu chính là một đao, giải quyết ngay tại chỗ.

Tào Hắc Tử biết mình không còn đường sống, rơi vào tay Phi Ngự Vệ thì cũng sẽ phải chết.

Nếu đã như thế, không bằng chết sớm, sớm siêu thoát.

Hắn ta rút ra một con dao ngắn, trở tay một cái tự đâm vào tim, một tên sợ tội tự sát.

Thi thể ngã xuống đất, Thẩm Luyện cười ngựa đi đến bên cạnh, liếc mắt nhìn một cái rồi thần nhiên nói: “Ghi chép, tội phạm truy nã số một trăm ba mươi chín, Tào Hắc Tử, biệt hiệu Tào Tặc, quy án tại miếu Nhân Văn.”

“Rõ!” Một tên thư lại nghe lệnh đặt bút viết.

Đúng lúc này, một tên Sai Xưởng Phi Ngự phi tốc chạy tới bái: “Khởi bẩm Chỉ huy sứ, Dơi Vương không biết do nguyên nhân gì, đã bị đốt thành tro cốt.”

Chương 66 – Mời người hợp tác

“Đi xem một chút.”

Thẩm Luyện phóng ngựa lên núi, đi đến mật thất rồi đánh giá xung quanh.

Cả gian mật thất đều quanh quẩn mùi máu tươi nhàn nhạt xen lẫn với mùi ẩm mốc vốn có, cực kỳ khó ngửi.

Nền đá bị nứt vỡ, các tạp vật mốc meo vỡ nát ở khắp nơi, cửa chính đã bị gỡ xuống, một cánh cửa bị đập vỡ, một cánh cửa khác thì bị đốt thủng, trên đó còn có một bộ tro cốt bị hỏa táng, chắc là do nhiệt độ của củi đốt không đủ, cho nên không ít xương cốt không thể cháy hoàn toàn thành tro.

Xương cốt còn sót lại khác hẳn với người bình thường, mơ hồ còn có thể thấy một chút xương cánh, đúng là Doi Vương không thể nghi ngờ.

Một tên quan Tiêu kỳ cẩn thận từng li từng tí xúc một bãi phân trâu nửa tươi nửa khô ở bên cạnh lên, cất vào trong một cái hộp gỗ.

“Đồng phân trâu này là sao?”

Đứng sau lưng Thẩm Luyện, Thiết Giản Thần Bộ Vũ Văn Tĩnh hỏi.

Lần vây quét này, đương nhiên là Thiên hộ của đội một, đội hai thuộc đội truy bắt cũng có mặt.

“Khởi bẩm Chỉ huy sứ, hai vị Thiên hộ đại nhân, trên mặt bãi phân trâu này có một cái lỗ do ngón tay chọc vào, có thể làm vật chứng.” Quan Tiêu kỳ trả lời trung thực.

Vũ Văn Tĩnh gật đầu.

Thư lại thấy vậy, lại nâng bút lên ghi chép lại.

“Báo! Khởi bẩm Chỉ huy sứ, chúng ta lấy được một bức tranh thờ ở trong miếu đường, dân chúng đang bái lạy và cầu

nguyện với bức tranh thờ này.” Lại có trình tấu, một tên tiểu kỳ mang theo một cuộn giấy chạy như bay mà đến.

“Bày ra xem.” Vũ Văn Tĩnh phân phó.

Thư lại vội vàng đi tới, cùng Tiểu kỳ đồng thời mở rộng bức tranh thờ ra.

Trên tranh vẽ một người một trâu, không có chút thần khí gì, người thì trông bình thường, trâu cũng không thể nói là một con trâu đẹp; người còn đeo một cái mặt nạ, bên cạnh có bốn chữ lớn: Thanh Ngưu Đại Tiên, nét mực mới vừa khô, giấy cũng có nếp gấp.

“Các người thấy thế nào” Thẩm Luyện hỏi.

Thiên hộ đội hai đội truy bắt, Quý Thành Lương khịt mũi:

“Lại là một tên khốn nạn tự tích tụ công đức, đen ăn đen diệt đi Dơi Vương, lại thu phục cái đám sơn tặc Tào Hắc Tử này.”

“Bức tranh này được chế tạo rất qua loa, không biết là hăn có ý định sẵn hay chỉ là ý muốn nhất thời, gần như tất cả các dấu vết đánh nhau ở hiện trường đều là của Dơi Vương, cái tên gọi là Thanh Ngưu Đại Tiên này gần như là không để lại một vết tích nào, thực lực cao hơn Dơi Vương không ít.” Vũ Văn Tĩnh cũng phát biểu cái nhìn của mình.

Thẩm Luyện từ chối cho ý kiến, nhìn về phía tên quan Tiểu kỳ, hỏi: “Chuyện gì xảy ra ở cái giếng kia vậy?”

“Khởi bẩm Chỉ huy sứ, giếng nước đó có gì đó rất là kỳ lạ, sau khi dân chúng uống nước giếng, thổi rửa trên thân đều lành lại một cách nhanh chóng, giống như là thật sự có tác dụng chữa trị ôn dịch, đây là nước mà tiểu nhân lấy từ trong giếng lên.” Quan Tiểu kỳ nói xong, trình lên một cái túi nước ướt sũng.

Thẩm Luyện nhận lấy, mở túi nước ra ngửi một cái, trong mắt thoáng qua một tia khác lạ.

Dừng một chút, hăn ta nói: “Đợi tin tức thẩm vấn đi.”

Tiếp đó, hăn ta đưa túi nước cho Vũ Văn Tĩnh cùng Quý Thành Lương, hai người ngửi ngửi rồi nhìn nhau, đều là không hiểu.

Động tác của đội truy bắt rất nhanh gọn, sau khi bắt sống hơn hai mươi tên sơn tặc, chém chết ngay tại chỗ bốn, năm tên, thì

ngay cả ngón tay nào dùng để ngoáy mũi cũng đều bàn giao.

Không bao lâu sau, bức phác họa về Thanh Ngu Đại Tiên đã xuất hiện trước mắt ba người.

Thảm Luyện cùng Vũ Văn Tĩnh trầm mặc.

Quý Thành Lương giật giật khóe miệng, nói: “Đây không phải là đồ đệ của Đồ Bách Thú, Ngụy Vũ à?”

....

“Vũ ca, cái tên Tần Hà kia càng ngày càng kỳ cục, đêm qua tự ý rời vị trí cả đêm chưa nói, hôm nay lại gây sự âm ỉ, tập hợp một đám thợ thiêu thi cãi cọ với một tên đã hòa thượng, quấy nhiễu đến cả doanh địa đều không yên ổn.”

Mặt trời ngả về tây, Ngụy Vũ vừa mới trở lại lò hỏa táng tạm thời đã nghe thấy đường đệ Ngụy Nguyên Cát mách.

Ngụy Vũ sầm mặt lại, hẳn ta không thích Tần Hà, lúc ở thiêu thi đường đã thấy Tần Hà kỳ kỳ quái quái, sau khi hẳn lại được chính miệng Đồ Bách Thú hạ lệnh thưởng một cái đồng tiền, hẳn ta lại càng không thích.

Tên gia hỏa này rất cợt nhả, vừa láu cá lại vừa chế nhạo, mỗi lần những thợ thiêu thi khác trông thấy hẳn ta, ánh mắt đều là kính sợ cùng sùng bái, chỉ có Tần Hà, ánh mắt của Tần Hà khi nhìn hẳn ta rất giống là đang nhìn một loài động vật nào đó.

“Đi gọi hẳn cùng Từ Trường Thọ đến đây cho ta, thật sự cho rằng lão tử không trị được người đứng không, Binh mã ty thành Đông không dám trị người, nhưng thiêu thi đường ta cũng không có cái cấm kỵ này.” Ngụy Vũ đập bàn một cái, nổi trận lôi đình.

“Lần này phải trừng trị hẳn thật tốt.”

Ngụy Nguyên Vũ cười lạnh, người mà Ngụy Vũ không thích, hẳn ta ở cùng một phe với Ngụy Vũ tất nhiên là cũng không ưa.

Đang định đi ra ngoài, kết quả lúc này lại có một nhóm người từ ngoài tiến vào.

Người dẫn đầu mặt chữ quốc, râu quai nón, lại là Thường Ôn, Thường Bách hộ của đội truy bắt số 2.

Đoàn người chẳng hề chào hỏi ai, cứ như vậy mà xông tới, mặc áo giáp cầm binh khí, ánh mắt có chút bất thiện.

“Thường Bách hộ? Người.... Sao lại có thời gian rảnh đến nơi này của ta?” Ngay lập tức, Ngụy Vũ vội vàng đứng lên chào hỏi, trong lòng cảm thấy có gì đó không đúng.

Thường Ôn cố gắng điều chỉnh lại nét mặt của mình để trông có vẻ ôn hòa một chút, cười nói: “Cũng không có chuyện gì, chỉ là có chút tình huống cần phải tìm Ngụy Tổng kỳ hỏi thăm một chút.”

“Có thể, nhất định ta sẽ biết gì nói này, người cứ hỏi đi.” Ngụy Vũ gật đầu.

Thường Ôn hơi đắn đo một chút: “Ừm, chúng ta có thể phải chuyển sang nơi khác.”

“A?”

....

Gần nửa canh giờ sau, trong một căn phòng nhỏ tối tăm.

Ngụy Vũ bị trói trên băng ghế, tay chân đều mang xiềng xích, gương đồng ở phía đối diện phản chiếu lại ánh lửa khiến hắn gần như là không thể mở mắt ra được.

Khỏi cần phải nói khuôn mặt hắn ta đã đen đến mức nào, hắn ta cắn răng giơ xiềng xích trên tay lên, kích động nói:

“Thường Ôn, những thứ này là có ý gì?”

“Ngụy Tổng Kỳ không nên kích động, Thường mỗ chỉ là phụng mệnh làm theo thông lệ, hy vọng Ngụy Tổng kỳ có thể hợp tác.” Khuôn mặt Thường Ôn ẩn sau bóng của gương đồng, chỉ có thể nhìn thấy đường nét mờ mờ.

“Từ đầu đến cuối ta có điểm nào là không hợp tác à, chúng ta đều là Phi Ngự Vệ đi ra ngoài làm việc, người muốn biết cái gì thì người cứ hỏi, cần phải làm đến mức này sao?” Ngụy Vũ nghiêng răng nghiêng lợi.

“Ngụy Tổng kỳ bình tĩnh đừng nóng nảy, đây chỉ là quy trình, cũng không thể hiện điều gì, xin mời người hợp tác.” Thường Ôn nói với giọng điệu trầm tĩnh, không nhanh không chậm.

Ngụy Vũ cảm thấy như mình đánh một quyền vào bông, không còn cái kính nữa, thở ra một hơi thật dài để hạ xuống cơn nóng giận trong lòng, nói: “Được rồi, người hỏi đi.”

“Vậy chúng ta liền chính thức bắt đầu.”

Thường Ôn lấy giấy bút ở góc bàn chuyển qua trước mặt, cầm bút lên rồi nhìn về phía Ngụy Vũ: “Tính danh.”

Ngụy Vũ: “.....”

Tính danh?

Hai nhà Ngụy Vũ cả ba đời đều làm ở Phi Ngự Vệ.

Tổ tiên hai nhà có giao tình, được coi như là quan hệ thông gia, người còn hỏi tính danh?

Cơn tức giận mà Ngụy Vũ vừa mới nén xuống lại lập tức dâng lên: “Thường Ôn người đừng có mà khinh người quá đáng, thiêu thi đường ta cũng không sợ đội truy bắt các người, chúng ta không thể trao đổi tử tế thì cứ đánh một trận, xem ai sợ ai!”

“Ngụy Tổng kỳ, Thường mỗ đã từng nhấn mạnh đây chỉ là quy trình hỏi thăm bình thường, không nên kích động.” Giọng điệu của Thường Ôn vẫn không nhanh không chậm như cũ, tỏ vẻ ta rất có kiên nhẫn.

Ngụy Vũ vỗ mạnh vào ngực vài cái, lại nén lại cơn nóng giận trong lòng xuống, chỉ vào Thường Ôn nói: “Được rồi, quy trình, người hỏi đi, lão tử đi ngay thẳng làm việc đường hoàng, ta không sợ gì cả, nếu như người dám giở trò gì, thiêu thi đường ta cũng không phải ăn chay.”

“Tính danh.”

“Ngụy Vũ.”

“Tuổi.”

“24.”

“Giới tính.”

“Người.... Người thấy ta giống mẫu không?”

“Mời người thành thật trả lời.”

“Công!”

“Diễn đạt không rõ ràng, ngươi phải nói là, nam.”

“Có thể hỏi những việc mà các ngươi không biết hay không, hỏi những vấn đề này có ý nghĩa gì à?”

“Đêm hôm qua ngươi có rời khỏi lò hỏa táng tạm thời không?”

“Không có, cả đêm hôm qua ta đều ở doanh địa lò hỏa táng tạm thời.”

“Cụ thể là ở đâu?”

“Trong lều.”

“Có đi ra ngoài không?”

“Đi tiểu đêm vài lần.”

“Mấy lần?”

“Sáu lần.”

“Số lần hơi nhiều, nguyên nhân là gì, thật không tốt sao?”

“Chuyện này không liên quan gì đến ngươi! Ta uống nhiều nước trà không được à?”

“Thời gian sáu lần đi tiểu đêm là?”

“Ngươi bị bệnh à, ta sao nhớ được?”

“Tốt nhất là ngươi nhớ kỹ, trong quy trình dò hỏi nếu như có tồn tại điều gì không rõ ràng thì đối với ngươi cũng không có gì tốt, hiện tại sự kiện ngươi bày ra hơi lớn đấy.” Đôi mắt sâu của Thường Ôn lóe sáng.

“Lại là quy trình, quy trình này do tên ngu xuẩn nào thiết kế ra vậy?”

“Bản quy trình này là do Thẩm chỉ huy tự thiết kế ra, ngươi còn có gì thắc mắc không?”

Ngụy Vũ lập tức ngồi ngay ngắn lại: “.....”

Khoảng nửa canh giờ tiếp đó, Ngụy Vũ dưới sự truy hỏi của Thường Ôn về những việc cực kỳ vặt vãnh, đã kìm nén đến mức gần như sắp nổi điên.

“Vấn đề cuối cùng, ngươi có ham mê đặc biệt gì với phân trâu?”

“Thường Ôn, cái đồ chó hoang, kẻ sĩ có thể giết không thể làm nhục, lão tử mẹ nó liều mạng với ngươi!”

Ngụy Vũ không thể nhịn nổi nữa, hoàn toàn bộc phát, rống giận mang theo cả cái ghế lao vào Thường Ôn.”

Chương 67 – Buông thả bản thân

Đến khi trời sắp tối, Ngụy Vũ vẫn chưa trở lại.

Toàn bộ lò hỏa táng tạm thời đều đang nghị luận sôi nổi.

Lúc Thường Ôn mang Ngụy Vũ đi cũng coi như là khách sáo, nhưng dù có khách sáo như vậy thì người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, Ngụy Vũ là bị giải đi.

Tần Hà thấy vậy, thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Từ trước tới giờ hắn chưa từng sử dụng thuật dịch dung, không ngờ rằng lần đầu tiên sử dụng lại có hiệu quả tốt như vậy, trực tiếp khiến cho Ngụy Vũ bị lọt vào mương.

Tần Hà cười bỏ đi đến miếu Nhân Vân, cũng không phải là dùng khuôn mặt của mình, mà là dịch dung thành Ngụy Vũ.

Còn việc trong tranh thờ có đeo thêm mặt nạ, là do Tần Hà đề phòng việc công đức kiếm được lại tích tụ lên thân Ngụy Vũ.

Tần Hà hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, khi đám sơn tặc miếu Nhân Vân trăm miệng một lời, chắc chắn Thanh Ngu Đại Tiên chính là Ngụy Vũ, không biết Ngụy Vũ sẽ phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể rửa sạch hiềm nghi của mình.

Ngụy Vũ vừa đi, lập tức Tần Hà lại buông thả.

Không nói hai lời chỉ huy ba người: Lưu Tam Cân, Lý Qua Tử, Cố Tứ Hải dời lò đốt xác ra xa xa, khuất dưới một bức tường thấp, tránh đi đèn nhiep phách.

Còn về tùy tùng của Ngụy Vũ, Ngụy Nguyên Cát, hắn ta là một tên ngay cả một đồng tiền cũng không có, nên chỉ có thể tro mắt nhìn Tần Hà dọn lò đốt xác đi mà không dám nói một câu gì.

Cũng may là hắn ta không dám nói, nếu như dám nói, Tần Hà có cả một trăm biện pháp để dạy hắn ta cách làm người.

Không còn Ngụy Vũ, đến cả một tên học đồ thiêu thi người cũng không phải, quan thiêu thi một đồng tiền cũng là quan, đừng có mà không coi quan thôn là cán bộ.

Tần Hà càng dần càng phát hiện ra, có đôi khi một cái đồng tiền đại biểu thân phận này cũng rất hữu dụng.

Đương nhiên là cũng có người đến khuyên.

Những người như là Từ Trường Thọ cùng Lão Lương Đầu.

Người đều ngơ cả ra.

Dưới đèn nhiếp phách an toàn như vậy mà người lại không đốt, người chạy đi xa thế làm cái gì?

Có phải là đầu óc có vấn đề hay không?

Nhưng mà quay đầu nghĩ lại, đúng là Tần Hà cứ cách tầm một ngày là lại bị động kinh một lần.

Vốn chính là đầu óc có vấn đề a.

Được rồi, cứ kệ hắn đi.

Người ta đường đường là quan thiêu thi, bản lĩnh lớn, vẫn ứng phó được.

Từ Trường Thọ lắc đầu thở dài: “Hình như là bệnh này càng ngày càng nghiêm trọng rồi, phải tìm cách trị thôi.”

Sau khi trời tối, đội xe vận chuyển thi thể đến.

Người khác thì đều là mỗi người lấy một bộ bỏ vào lò đốt xác, ngược lại Tần Hà thì hay rồi, trực tiếp đẩy luôn cả một xe chở thi thể đi, trên đó có chừng sáu bộ thi thể, đây là số lượng công việc hai ngày của một thợ thiêu thi bình thường.

Cả đám vừa nhìn chính là trợn mắt há hốc mồm, Ngụy Nguyên Cát thực sự là không nhìn được nữa, vội vàng đuổi theo: “Người lấy một lần nhiều thi thể như vậy làm cái gì?”

“Hôm qua ta chỉ đốt một bộ thi thể, không hoàn thành nhiệm vụ, hôm nay ta phải bổ sung lại, cái này gọi là tận tâm và coi trọng công việc của mình, biết chưa?” Tần Hà vẫn tiếp tục đẩy xe, chẳng thèm để ý tới hắn ta.

Ngụy Nguyên Cát bị nói đến không nói nên lời, mặt đỏ lên, đến cả một câu phản bác cũng không nói được.

Từ Trường Thọ thấy vậy, chạy đến choàng vai hấn ta, nói trấn an: “Nguyên Cát lão đệ đừng nóng giận, vị tiểu huynh đệ này của ta nơi này hơi có chút bệnh.” Nói rồi hấn ta chỉ chỉ vào đầu của mình.

“Thật sự là có bệnh?”

Trên mặt Ngụy Nguyên Cát lộ ra sự kinh ngạc.

“Từ quê quán chạy nạn đến kinh thành, cả một cái dòng họ chỉ còn sót lại một mình hấn, bị kích thích.” Từ Trường Thọ gật đầu một cách cực kỳ nghiêm túc.

“Ôi, nói như vậy thì cũng thật là đáng thương.” Trong nháy mắt, Ngụy Nguyên Cát đã tìm được bậc thang, nói: “Hay là, ta lại cho hấn thêm một xe thi thể nữa?”

“Ài, vậy cũng không cần đâu.”

Từ Trường Thọ nhìn Ngụy Nguyên Cát với vẻ mặt hoảng sợ, vội xua tay giống như đang quạt gió.

Ngụy Nguyên Cát cũng phát hiện ra mình nói mà không suy nghĩ, lúng túng ho nhẹ hai cái, nói: “Ta biết một người có thể xem bệnh thần kinh.”

“Ai?”

“Đầu phố Trường Lăng ở Kinh thành, là một tên coi bói mù.”

“Coi bói, không liên quan a?”

“Nhưng có người nói ông ta có thể xem bệnh này.”

.....

Tần Hà dừng xe cút kít lại, nhìn về phía hai người đang thì thầm, khuôn mặt hơi đen lại.

“Các người mới có bệnh, cả nhà các người đều có bệnh.”

Lời nói khó nghe, Tần Hà dứt khoát đóng thuận phong nhĩ lại, loay hoay chuẩn bị thiêu thi thể.

Sáu bộ thi thể này không có phúc phận, ngã xuống ngay vào đêm trước ôn dịch được giải quyết.

Lò đốt xác hơi nhỏ, không lớn như ở lò hỏa táng nên Tần Hà chỉ có thể phối hợp lại.

Một bộ thi thể hơi lớn một chút thì phối hợp với bộ thi thể hơi nhỏ một chút, cùng bỏ vào lò.

Ôn thi không có bộ nào không hoàn chỉnh, cho nên việc thanh lý thi thể không hề phiền phức, chỉ cần rửa sạch mặt mày cùng tay chân thi thể, rồi phủi bột vôi bột dính trên quần áo, vậy là coi như hoàn thành.

Xúc than đá bỏ vào lò, nhóm lửa đốt than đá, bắt đầu thiêu thi.

Có một bộ thi thể trong đó run rẩy một cái, mặc dù không có bất xác, nhưng vẫn khiến cho Tần Hà vui vẻ không thôi.

Điều này chứng tỏ rằng việc tránh đi đèn nhiep phách là có tác dụng.

Sau đó chính là thời gian chờ đợi.

Tần Hà cố nén cái xúc động muốn lấy đá lửa ra xuống, đợi hơn hai canh giờ.

Thi thể hỏa táng xong, một người là tá điền làm ruộng, một người là tiểu phu trên núi.

Người bình thường cuộc sống cũng bình thường, không có gì đặc biệt, cuộc sống trôi qua cực kỳ kham khổ, một trận ôn dịch đánh tới, cả nhà không còn sót lại được mấy người.

Phần thưởng: Một quả trái cây sức mạnh, một bản «Thuật mài khí».

Thuật mài khí: Học tập thuật này, ngài có thể mài vũ khí sắc bén đến mức độc nhất vô nhị, không gì không phá được.

Tần Hà cười.

Thi thể bình thường có thể cho ra phần thưởng như vậy đã là rất không tồi.

Quan trọng nhất là rất thực dụng, đặc biệt là đối với đình trăn thi.

Đình trăn thi chỉ là một cái đình thông thường, độ sắc bén đều tùy thuộc vào việc tiêm rèn làm như thế nào.

Có thuật mài khí này, có thể làm đình trăn thi lớn hơn.

Tần Hà vừa có ý định muốn thăng cấp đình trấn thì lại gặp được chiếu manh.

Coi như không tệ.

Phần thưởng được xuất ra từ người tiều phu kia, mỗi ngày mài dao đồn củi, đã luyện được tay nghề mài dao.

Kiên quyết học tập thuật mài khí, bỏ trái cây sức mạnh cào trong vách không gian, xúc tro cốt vào thùng, Tần Hà tiếp tục đốt xác.

Lại bỏ hai bộ thi thể vào lò.

Cứ theo trình tự mà làm.

Nhưng vào lúc này, doanh địa của thợ thiêu thi lại bị khuấy động lên, có người sợ hãi hô lên: “Trúng ôn dịch rồi.”

Toàn bộ đám thợ thiêu thi trở nên rối loạn, chạy chạy, kêu la, có người vẻ mặt sợ hãi bung chặt lấy miệng mũi.

Tần Hà vội chạy đến xem xét, hai tên thợ thiêu thi thành Bắc ngã nằm trên mặt đất, toàn thân run rẩy, cẩn thận nhìn kỹ, trên thân cũng đã nổi lên lốt nha lốt nhit u cục màu đen, rõ ràng là dịch chuột.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu, hai người ngã xuống giống như là thối lên một tiếng còi hiệu, bên này còn chưa kịp xử lý, bên kia đã có ba tên thợ thiêu thi ngã xuống.

Hai người thuộc lò hỏa táng thành Tây, một người thuộc lò hỏa táng thành Nam.

Chương 68 – Con trai của Huyện thừa

Nguy Nguyên Cát đừng nói đến chủ trì cục diện, ngay chính hắn ta cũng bị dọa đến chạy ra xa.

Hắn ta tới lần này là đi theo Nguy Vũ, giờ Nguy Vũ bị mang đi, hắn ta chẳng có chút chủ kiến gì.

Quan sai trực ban của bốn thành cũng chẳng có chút năng lực nào, một thời gian ngắn đã ngã xuống năm người, quá là ác liệt.

Tần Hà thấy vậy không khỏi thở dài.

Đến cùng là vẫn trúng chiêu.

Ngoại trừ lò hỏa táng thành Đông thì lò hỏa táng ba thành khác đều dính, không sót cái nào.

Doi Vương phát tán mấy chục loại bệnh dịch ở huyện Phòng, trong đó nguy hiểm nhất là dịch chuột, cũng chính là bệnh dịch mà đời sau gọi là Cái chết đen.

Sức lây truyền cực mạnh, phát bệnh nhanh chóng, quá trình phát bệnh thống nhất.

Bây giờ mới là ngày thứ ba, đã có người ngã xuống.

Đối với việc này Tần Hà cũng không có biện pháp nào tốt, bởi vì hắn đã không còn ôn đan và kim sang hoàn.

Chỉ có thể nhìn xem mệnh của bọn họ có đủ cứng hay không, nếu có thể chống đỡ được đến miếu Nhân Vân, thì có thể giữ lại mạng sống.

Sau khi sự bối rối ban đầu qua đi, mấy tên quan sai trực ban rút cuộc cũng đã trấn định lại.

Ba người sai người tập trung những thợ thiêu thi phát bệnh vào trong một lều vải, còn dư lại một người thì đi cùng Ngụy Nguyên Cát đến huyện nha báo tin, bàn bạc xem nên giải quyết như thế nào.

Mà trong thời gian bọn họ bàn bạc, đám thợ thiêu thi lại có liên tiếp bốn người ngã xuống, cộng hết tất cả đã là chín người, gần $\frac{1}{4}$ tổng số.

Lần này, Thường Ôn Phi Ngư Vệ đã phát huy ra tác dụng vô cùng lớn.

Sau khi biết được tình huống nơi này, hắn ta đã ra quyết định rất nhanh, hạ lệnh lò hỏa táng tạm thời nhỗ trại ngay trong đêm, đi đến miếu Nhân Vân.

Hắn ta đã nhận được tin tức chính xác, nước giếng ở miếu Nhân Vân kia có tác dụng chống ôn dịch, trước mắt, miếu

Nhàn Vân bên kia đã không chế được ôn dịch.

Đương nhiên, vẫn phải có nhân viên ở lại trông giữ.

Đám người lò hỏa táng thành Đông người nhìn ta, ta nhìn người, có ý định muốn đi cùng, nhưng lại nhìn thấy Tần Hà cùng Từ Trường Thọ không hề nhúc nhích, cũng bèn ở lại.

¼ người ngã xuống lại không có một ai thuộc về lò hỏa táng thành Đông, điều này đã cho họ một sự tự tin nhất định.

Sau nửa đêm, lò hỏa táng tạm thời trở nên trống vắng hơn rất nhiều.

Tần Hà đưa mắt nhìn theo đội ngũ đã đi xa, lại tiếp tục đốt xác.

Thời buổi loạn thế mạng người như cỏ rác, đèn nhiếp phách đã giúp đám thợ thiêu thi đảm bảo an toàn, nhưng ôn dịch lại thừa dịp mà vào.

Chín người ngã xuống, nhiều không?

Cũng không nhiều.

Bình thường, nếu như mỗi lò hỏa táng có bốn mươi người, mà trong vòng ba ngày có chín người chết đi, thì cũng chỉ có thể nói là hơi nhiều mà thôi.

Huống hồ chín người này mới chỉ ngã xuống, vẫn còn chưa chết đâu.

Phải biết rằng, thời gian sống trung bình ở trong lò hỏa táng là không tới ba tháng.

Đây chính là thời buổi loạn thế, có hôm nay không có ngày mai, quen thuộc là được.

Tần Hà chuyên chú vào việc trước mắt, vào lúc sắp tới hừng đông, hẩn hỏa thiêu xong một bộ thi thể khá thú vị.

Người này nói như thế nào đây, dùng một chữ để hình dung thì chính là “hồ”.

Người chết tên là Tống Ứng Long, là con trai của Huyện Thừa Huyện Phòng Tống Huy Tinh, từ nhỏ đã khiến cho Tống Huy Tinh rất bận lòng.

Bản thân Tống Huyện thừa là một tú tài, đọc sách mấy chục năm.

Cũng chớ xem thường tú tài, đó cũng chính là công danh, bỏ chút tiền cũng có thể làm một tên quan tép riu bát, cử phẩm gì đó vinh quanh cửa nhà.

Cả đời Tống Huyện thừa đều muốn tiến thêm một bước, thi đậu cử nhân, để cho con đường làm quan của ông ta có thể tiến xa hơn.

Nhưng ông ta thi thố hơn nửa đời, lại vẫn luôn không được kết quả như ý.

Đến hơn năm mươi tuổi, ông ta có được một đứa con trai.

Tống Huyện thừa lập tức cảm thấy, ông ta không cần phải đi thi nữa.

Có con trai rồi.

Ông ta thi không đậu, vậy thì bồi dưỡng cho con trai đi lên.

Ài, đây chính là mong con hơn người.

Chuyện xưa đã nói rõ, có tâm trồng hoa hoa không nở, vô tâm cắm liễu liễu xanh um.

Một việc người lúc nào cũng luôn mong mỏi, cứ một mực khắc ghi ở trong lòng là phải làm tốt việc đó như thế nào, thì tám chín phần mười là việc này không thể hoàn thành một cách tốt đẹp.

Tám chín phần mười nhân sinh không như ý.

Tống Huyện thừa có tâm a, cực kỳ có tâm.

Có tâm đến mức hận không thể để Tống Ứng Long bú sữa có thể học thuộc thơ, dứt sữa có thể hạ bút, ba tuổi ngâm thơ làm phú, năm tuổi cầm tú văn chương, mười lăm tuổi trúng cử Trạng Nguyên.

Con trai bú sữa mẹ, Tống Huyện thừa đọc cho nó tứ thư ngũ kinh.

Con trai ăn cơm, Tống Huyện thừa đặt bát cơm sang một bên, nói là học một đoạn tứ thư ngũ kinh rồi ăn tiếp.

Con trai nửa đêm thức giấc, Tống Huyện thừa nói người chớ vội ngủ tiếp, học một đoạn tứ thư ngũ kinh rồi hãy tiếp tục ngủ.

Con trai đi tiểu, Tống Huyện thừa cho con trai đi một nửa thì bóp lại, nói học một đoạn tứ thư ngũ kinh rồi đi tiếp.

Mỗi ngày dậy sớm, việc đầu tiên cần phải làm là cho con trai uống một hai ngụm mực nước.

Nói rằng trong bụng có mực, kinh thư tự tới.

Ài, đừng nói là đùa bé, đến cả con trâu nó cũng không chịu được a.

Tống Huyện thừa càng là ở bên cạnh đọc lại nhai, Tống Ứng Long thì lại càng lật lại, ài, chính là phản nghịch thôi.

Người để cho ta đọc sách, ta không học, ta đi luyện võ, còn tự thu xếp tìm cho mình một vị sư phụ.

Làm sao để tìm?

Tuyển chọn trực tiếp!

Chuyện này khiến toàn bộ huyện thành đều xôn xao.

Nhưng người tạo ra đó là con trai Huyện thừa a.

Tam giáo cửu lưu nghe được, ân?

Con trai Huyện thừa cầu sư?

Đây chính là một cơ hội tốt để phát tài a!

Tuyển chọn trực tiếp, thuần túy chính là xem ai nỗ lực to hơn.

Chọn tới chọn lui, Tống Ứng Long chọn một người biết “Thiết bổ sam” làm sư phụ, ông ta nói Thiết bổ sam của ông ta đao thương bất nhập, bách độc bất xâm, trời sinh đứng ở thế bất bại, còn không cần hạ luyện tam phục, đông luyện tam cửu, chỉ cần thoải mái thoải mái mà ngâm tẩm, lại phối hợp thêm chú ngữ thì đã có thể luyện thành.

Đây là sư phụ gì a, chính là một tên diễn nghệ lừa đảo trên giang hồ.

Ngâm trong bồn tẩm cũng không chỉ đơn giản là ngâm tẩm bình thường, mà là nước luyện công có pha thêm thảo dược.

Ngắt bừa trên đường một cây cỏ dại, đào một ít rễ cây bỏ vào trong nước nấu lên, đây chính là nước luyện công.

Cái này cũng không rẻ, năm mươi lượng bạc một thùng.

Dù sao thì ở giữa có đủ kiểu lừa dối cùng với đủ loại diễn viên quần chúng phối hợp diễn.

Nói chung là cũng dọa được cho Tống Ứng Long tin tưởng không chút nghi ngờ, trước trước sau sau móc từ trong nhà ra mấy ngàn lượng bạc.

Cuối cùng, tên lừa đảo thấy đã móc được khá khá gia sản nhà Huyện thừa rồi, nếu tiếp tục lấy sợ rằng sẽ phải xảy ra chuyện, bèn nói với Tống Ứng Long: “Đồ đệ tốt, người đã luyện thành thần công Thiết bố sam, từ nay về sau thân thể của người chính là đao thương bất nhập, bách độc bất xâm, vì sư muốn đi vân du tứ phương, có duyên thì sau này chúng ta sẽ gặp lại.”

Tống Ứng Long cực kỳ xúc động a, lưu luyến không rời lệ rơi tiễn biệt, còn lấy trộm từ trong nhà hơn 1000 lượng bạc, nói để cho sư phụ tiêu pha trên đường.

Người nói cái tên này, từ nhỏ học thi thư thì học không đến chốn, ngược lại là đầu óc có vấn đề.

Tên lừa đảo vừa đi, Tống Ứng Long đã bắt đầu đắc chí.

Không có việc gì làm là lại đi khoe thân thể với người trên đường.

Túm được một người bán đao, Thiết bố sam ta không sợ đao của người, tới tới tới, người chém ta một đao.

Túm được một người nung gạch, tới tới tới, người lấy cục gạch đập ta thử.

Tên bán đao, nung gạch thấy vậy, hay lắm, cha người là người đứng thứ hai ở huyện thành, nếu ta khiến người bị thương, ăn cơm tù còn là nhẹ, không chừng còn bị đầy đi cửu biên.

Không dám ra tay.

Nhưng không thể chịu được Tống Ứng Long cứ dây dưa mãi không bỏ a.

Người không chém ta, không đập ta đúng không, ta sẽ tức giận đây, ta ngày ngày quán lấy người, ta làm cho người không làm

ăn được.

Hai người bị bức đến không còn cách nào, phải làm gì đây?

Ngồi xỏm ở góc tường thảo luận một chút, nghĩ ra được một biện pháp.

Đao thì dùng đao cùn, cục gạch thì dùng bột nặn, hai người đều là người trong nghề, thứ làm ra chắc chắn có thể lừa gạt người.

Qua hôm sau, chuẩn bị xong, diễn viên quần chúng cũng đã tìm đến.

Chém xuống một đao chém không vào, một cục gạch đập xuống lông tóc cũng không thương, toàn bộ những người xung quanh đó đều lớn tiếng khen hay.

Tổng Uy Long phải nói là cực kỳ đặc ý, phấn chấn lên liền thưởng mỗi người mười lượng bạc, tất cả đều cùng vui.

Tiếp đó Tổng Ứng Long liền phiêu, không có việc gì lại tìm người thử Thiết bổ sam của hắn ta.

Chuyện như vậy một truyền mười mười truyền trăm, mọi người đều biết rõ ràng chuyện này như thế nào, xem mèo vẽ hổ đồ tên công tử ca nhà Huyện thừa này chơi.

Đỗ tốt còn có thể lấy bạc, chuyện thật tốt, đây là thiện tài đồng tử a.

Thật ra nếu cứ tiếp tục như vậy, coi như là Tổng Ứng Long tạm thời vẫn không thể phân biệt được, thì sau này cũng có thể tỉnh lại, nói không chừng sẽ gặp được một người nào đó có can đảm, thực sự chém hắn ta một đao, hay đập hắn ta một cục gạch.

Nhưng đây là số mệnh, người dám đánh hắn ta chưa xuất hiện, ôn dịch đã đến.

Người khác nghe được là ôn dịch thì trốn còn không kịp.

Tổng Ứng Long hắn ta biết rõ trên núi có hổ vẫn hướng về núi hổ mà đi.

Thử đao thương mãi cũng chán, hắn ta muốn thử xem bách độc bất xâm có linh nghiệm hay không.

Chạy đến nhà người bị nhiễm bệnh làm khách, từng hơi từng hơi hít lấy không khí có chứa ôn dịch.

Lúc đi ra hẳn ta còn rất đặc ý, xem ta đi, bách độc bất xâm.

Kết quả là... Ngày thứ hai không thể xuống giường được, ngày thứ ba đã ngỏm.

Người biết nhường người, nhưng ôn dịch thì không biết nhường người a.

Hoàn toàn trở thành chê cười.

Rối bóng biểu diễn, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Trời đất nâng đỡ nhau, con đường nào vững chắc. Thông minh không trở ngại, ngu muội chẳng biết trước.”

Phản thưởng: «Thuật súc ngữ».

Chương 69 – Thuật súc ngữ, Cường thú đan

Thuật súc ngữ: Học tập thuật này, ngài có thể giao tiếp bằng ngôn ngữ với những vật nuôi của mình như gia súc gia cầm.

Tần Hà thấy vậy, không tồi.

Mặc dù có hạn chế, bắt buộc phải là những động vật mà mình nuôi dưỡng mới có thể sử dụng, nhưng cái này cũng đã coi như rất khá.

Kiên quyết học tập, trong nháy mắt Tần Hà đã hiểu rõ kỹ năng này.

Chỉ đáng tiếc là, cho đến hiện tại Tần Hà vẫn chưa từng nuôi một con vật nào, ngược lại thì có một con vương bát đang bị trọng thương chưa kịp ăn, giờ còn đang bỏ trong thùng nước, không biết có được tính là vật nuôi hay không.

Không cho thức ăn, nói không chừng đã thúì rồi.

Bỏ kỹ năng sang một bên, Tần Hà nhìn về phía Tổng Ứng Long đã hóa thành tro cốt, không biết nên châm biếm như thế nào.

Cuộc đời Tống Ứng Long thật sự là một chuyện cười, nhưng lại khiến cho người ta muốn cười cũng cười không nổi.

Cả huyện có hơn vạn người chết, Tống Ứng Long cũng chỉ là một người trong số vạn người đó mà thôi.

Con người mà, đều không phải là cười người khác, rồi lại bị người khác cười hay sao.

Nói cho cùng chính là kinh nghiệm sống của Tống Ứng Long quá ít ỏi, không biết rõ thiện ác của lòng người.

Nếu như không có sự kiện ôn dịch lần này, nói không chừng một ngày nào đó hẳn ta tỉnh ngộ, rồi có thể có một cuộc sống tốt.

Đáng tiếc, trên thế giới này quả nào cũng có, nhưng lại không có nếu như.

Một trận ôn dịch đã đưa cho Điện Diêm Vương không biết bao nhiêu oan hồn.

Ngay cả Tống Huyện thừa kia, nghe Từ Trường Thọ nói cũng là bị lây nhiễm ôn dịch chết, lúc vận chuyển thi thể còn tìm được một phong thư báo cáo tình hình dịch bệnh cho phủ Thuận Thiên ở trong ngực áo ông ta, cả nhà không còn một ai sống sót.

Xảy ra chuyện lớn ở trước mắt, Tống Huyện thừa không chạy.

Trở trêu thay, Tri huyện đại nhân mang người mang gia sản chạy đến kinh kỳ “cầu viện”, e là lúc này còn không biết là đang sung sướng ở quán nào.

Nếu như Tống Huyện thừa cũng học theo Tri huyện, mang Tống Ứng Long cùng đi kinh kỳ “cầu viện”, thì rất có thể sẽ không như vậy.

Sau khi chạy, lại trở về tiếp tục làm quan một vùng, bảo vệ cả nhà đầy đủ chỉnh tề.

Cái gì gọi là loạn thế, đây chính là loạn thế.

Con người ở loạn thế hay thịnh thế thì đều giống nhau, đều là hai tay hai chân cùng với một cái đầu.

Nó loạn không phải là người, mà là “Chính đạo không hưng thịnh.”

....

Sau khi xúc tro cốt xong thì trời cũng đã hoàn toàn sáng rõ, Tần Hà kết thúc công việc.

Một đêm không ngơi nghỉ chút nào, tất cả sáu bộ thi thể đã đốt hết hoàn toàn.

Ngoại trừ những phần thưởng trước đó, hắn còn nhận được mười ba năm nội kinh, mười hai năm đạo hạnh, một viên Cường thú đan.

Cường thú đan: Do học đồ luyện đan ở Thâm Uyên chế tạo ra, luyện chế từ nội đan yêu thú mà thành, loài vật nuốt vào sẽ cường thân kiện thể, bách độc bất xâm.

Phần thưởng xem như không tệ, nội kinh và đạo hạnh không nói đến, chỉ nói Cường thú đan này.

Không cần quan tâm là học đồ hay không phải học đồ, chỉ cần là đồ vật đến từ Thâm Uyên, chắc chắn là nó sẽ không kém.

Từ trước đến giờ, Thâm Uyên chưa từng làm cho Tần Hà thất vọng.

Khuyết điểm là cái thứ này chỉ có thể cho loài vật sử dụng.

Tần Hà nén lại ý nghĩ muốn nuốt viên đan này xuống, xét theo kinh nghiệm uống ôn đan lần trước, lần này hắn không dám.

Nhờ như có tác dụng phụ khiến cho mình biến thành người đầu trâu, thì sẽ thành chuyện cười lớn a.

....

Hai ngày sau, chuyển đi đến huyện Phòng coi như cũng đã kết thúc.

Ôn đan hiệu quả hơn rất nhiều so với những gì Tần Hà nghĩ, sau khi Phi Ngư Vệ phát hiện ra nước giếng có tác dụng chống ôn dịch đã lập tức đem nước đi phân phát bốn phía, một ngày đã ổn định được dịch bệnh.

Tần Hà lại là vừa mừng vừa đau.

Mừng là bởi vì nước giếng có hiệu quả trị liệu như một phép màu đã củng cố vững chắc Thần vị của Thanh Ngưu Đại Tiên, công đức vẫn đang gia tăng không ngừng.

Đau chính là đã không còn nguồn thi thể.

Không quan tâm là bệnh dịch đáng sợ bao nhiêu, uống xong một bát nước giếng là thuốc đến bệnh trừ.

Nguồn thi thể cứ như vậy im bất mà dừng.

Ròng rã hai ngày sau đó, Tần Hà chỉ có thể mò thêm được một bộ thi thể để đốt, đó vẫn là do hấn chạy đi chỉ bảo người ta châm lửa mới “cướp” được, phần thưởng là một quả trái cây sức mạnh.

Ngày thứ ba, đám thợ thiêu thi của ba thành đi đến miếu Nhân Vân trở lại, số người nhiễm bệnh ở trên đường đi lại tăng thêm một lần, có tám người không thể chịu đựng được, đã chết ở trên đường.

Ngày thứ tư, lò hỏa táng sắp xếp vật tư, tuyên bố ngày mai trở về thành.

Tần Hà không có việc gì nên đi thăm con bê.

Lúc đến, ông lão đang sửa chữa xe bò, con bê đang ở một bên đi tiểu, trông thấy Tần Hà, nước tiểu bỗng đột nhiên ngừng lại, đột ngột nín tiểu làm cho toàn thân nó run lên một cái, nó phải tìm một cái góc khuất trong xó xỉnh đi xong mới chạy về.

Tần Hà nhìn thấy mà khóe miệng giật giật, tiểu súc sinh này còn biết xấu hổ a.

Một người một bò đôi mắt, Tần Hà móc viên cương thú đan mới có được kia từ trong nách ra, đặt trong lòng bàn tay.

Con bê tiến tới, ngửi ngửi, lè lưỡi cuốn viên đan được kia vào trong miệng, nhai vài lần rồi nuốt xuống bụng, dường như nó cảm thấy viên đan được này có mùi vị không tồi, đưa mắt nhìn Tần Hà, vẫn muốn thêm.

Tần Hà chỉ có một viên, tất nhiên là không thể cho thêm được.

Lúc này ông lão đã sửa xong xe bò, đuổi bò mẹ rời đi.

Nghé con nhìn Tần Hà một chút, lại nhìn bò mẹ đang rời đi, do dự một chút, cũng đi theo.

Vừa đi nó vừa quay đầu nhìn lại, nhưng cuối cùng cũng đã đi xa.

“Tiểu gia hỏa, giang hồ đường xa, chúng ta có duyên gặp lại.”

....

Qua ngày hôm sau, đội xe Ngũ thành Bình mã ty lên đường trở về.

Ôn dịch hung mãnh làm cho tất cả mọi người đều có cảm giác sống sót sau tai nạn, cho nên bầu không khí lúc quay về nhẹ nhàng hơn rất nhiều so với lúc đến.

Nhất là lò hỏa táng thành Đông, tất cả mọi người đều được trở về không sót một ai, đám người cười cười nói nói.

Ai cũng không biết từ khi nào bắt đầu, số người chết của lò hỏa táng thành Đông càng ngày càng ít, thời gian trôi qua càng ngày càng có không khí của cuộc sống.

Mấy nhà vui vẻ mấy nhà buồn.

Có người vui, lại có người tức đến đau gan.

Ai?

Ngụy Vũ.

Mãi đến buổi sáng chuẩn bị lên đường về thành, hắn ta mới được rửa sạch hiềm nghi, cũng mới được khôi phục tự do.

Chuyện gì xảy ra hắn ta cũng đã rõ ràng, có người dùng khuôn mặt của hắn ta đi đến miếu Nhân Vân, tự tiện công đức.

Đây chính là tội nặng.

Đừng thấy Phi Ngư Vệ không phá hủy miếu Nhân Vân mà nghĩ lầm, đó chỉ là giữ lại để ôm cây đợi thỏ mà thôi, nếu thật sự bắt được Thanh Ngư Đại Tiên kia, đảm bảo là sẽ kéo tới đầu chợ Tây, rằng rắc một cái chính là một đao chém xuống.

Đối với hắn ta mà nói, bị giam giữ ba ngày quả thực là vô cùng giày vò, hơn nữa chuyện cũ nghĩ lại mà sợ.

Tên khốn khiếp Thường Ôn kia, thế mà bung một chậu phân trâu đi vào, rồi để cho hắn ta thay phiên đâm mười ngón tay vào đó.

Nói cái gì mà để so sánh hình dạng ngón tay!

Ngụy Vũ rửa tay mấy chục lần, vẫn cảm thấy trên tay mình vẫn có mùi phân trâu như cũ!

Chương 70 – Chết sớm, sớm siêu thoát

Nguy Vũ thề, nếu mà sau này hắn ta tìm được tên Thanh Ngưu Đại Tiên kia, nhất định khiến tên kia chết chìm trong phân trâu.

Đề người không có việc gì đi đâm phân trâu, đồ biến thái.

Lời thề này của Nguy Vũ cũng không phải tùy tiện phát ra, hắn ta là thực sự chuẩn bị đi tìm người.

Đề biểu đạt xin lỗi, Thường Ôn đã nói cho hắn ta kích thước ngón tay đâm phân của Thanh Ngưu Đại Tiên kia.

Ngón tay đó khác hẳn với người bình thường, nói thẳng ra chính là béo, hơn nữa còn không phải là chỉ là hơi béo.

A!

Loạn thế phủ xuống đầu, người muốn tìm một tên quý chết gầy, đầy đường.

Nhưng người muốn tìm một tên mập.

Vậy thì không nhiều lắm.

.....

Nắng ấm gió mát, Tần Hà vắt chéo chân nằm ở trên xe ngựa, tâm trạng rất tốt.

Mục tiêu lớn nhất của chuyến đi này đã đạt được, công đức đã được gia tăng đến 4 vạn, hơn nữa vẫn còn đang tăng trưởng.

Mấy thợ thiêu thi khác cũng rất đặc ý.

Mỗi người đều trộm giấu đi một túi màn thầu bột trắng.

Cái ngày mà Phi Ngưu Vệ nhỗ trại kia, lúc đó đã là gần đến hừng đông, nhà bếp đã chuẩn bị xong đồ ăn cho cả một doanh trại.

Nhưng có thể là do nhỗ trại quá vội vàng, căn bản không nhớ đến việc mang đi.

Thế là toàn bộ số bánh đó lại hời cho đám thợ thiêu thi lò hỏa táng thành đông.

Người nào người nấy ăn no đến bụng căng tròn, ăn không được liền cầm lấy cất đi.

Cất hai ba ngày, Tần Hà đều đã ngửi thấy mùi, nhưng đám thợ thiêu thi vẫn coi đó là bảo bối.

Bọn họ còn bàn bạc là mỗi người góp ra hai cái màn thầu để cho đám thợ thiêu thi ở lại trông giữ lò hỏa táng làm lễ gặp mặt.

Loạn thế người cùng khổ, chưa từng có ai ngại thiêu.

Trên đường trở về thành, duệ sĩ Phi Ngư gào thét qua lại, tuần mã vung lên từng trận bùn đất.

So sánh với đó, Ngũ thành Bình mã ty giống như là một ông già lưng còng chậm chạp, đi huyện Phòng mất một ngày một đêm, khi trở lại kinh thành cũng mất một ngày một đêm.

Ngày hôm sau khi mặt trời đã ngả về tây, đoàn người Tần Hà cuối cùng cũng đã về tới lò hỏa táng.

Toàn bộ lò hỏa táng đều yên lặng, không có ai ra đón chào bọn họ hay là chỉ đi ra tò mò nhìn xem một chút.

“Ngu ngốc, còn nói chia cho bọn họ một ít bánh màn thầu bột trắng, không cho nữa không cho nữa.”

Lão Lương Đầu thấy vậy, lập tức hơi nóng giận, ông ta đã tưởng tượng trước cái cảnh “áo gấm về quê”, ông ta lấy ra rượu đã cất giấu vừa uống vừa nỗ chuyển đi đến huyện Phòng lần này, cảnh tượng kia đẹp a.

Nhưng tình huống bây giờ.... Đẹp cái hiu quạnh.

“Ách, cũng không cho nữa.”

“Không cho không cho, ta cũng không cho.”

Lưu Tam Căn cùng Lý Qua Tử cũng tới tập tễn vẻ khó chịu, cả đám đem màn thầu vừa mới đóng góp ra rồi phân chia lại lần nữa.

Tần Hà nhìn về phía lò hỏa táng trống vắng, lòng hơi hơi chùng xuống.

Trong không khí, như có như không mùi máu tươi quanh quần.

Lúc này phòng trực ban mở cửa, Dương Bạch Đầu đi ra.

“Dương lão, những người khác đâu rồi?”

“Chết rồi.”

Dương Bạch Đầu trầm mặc trong chốc lát, nói ra hai chữ.

Tiếng nói không lớn, nhưng lại như sấm sét nổ vang.

Bầu không khí vào giờ khắc này như chợt ngừng lại, sắc mặt Từ Trường Thọ đại biến, sợ hãi hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Đêm hôm trước, mật thám Địch Lỗ tập kích nơi này.....”

Sau khi nghe Dương Bạch Đầu kể lại, đám người mới biết chuyện xảy ra vào đêm hôm trước.

Nói đến quá trình thì rất đơn giản, nhưng lại đủ để cho tất cả những thợ thiêu thi ở đây cảm thấy thê lương.

Mật thám Địch Lỗ đột ngột tập kích lò hỏa táng thành Đông, vào từng phòng giết người, ba người Lăng Trung Hải, Cao Lâm Khôn, Lý Thiết thấy tình thế không ổn thì lập tức chạy trốn, may mắn trốn thoát.

Nhưng những thợ thiêu thi bị nhốt ở trong phòng thì không được may mắn như vậy, toàn bộ đã bị giết chết.

Trong vòng một đêm, lò hỏa táng thành Đông trở thành tử địa, đợi đến khi ba người Lăng Trung Hải mang theo Phi Ngư Vệ về tới, mật thám Địch Lỗ đã sớm bỏ trốn mất dạng.

“Tối hôm nay tất cả được nghỉ, ba người Lăng Trung Hải đã đi Bình mã ty bên kia nhận thợ thiêu thi mới rồi, ngày mai mới có thể khởi công.” Dương Bạch Đầu nói, nói xong liền trò chuyện vài câu cùng Từ Trường Thọ, lắc lắc đầu đánh giá.

Đám thợ thiêu thi người nhìn ta, ta nhìn người, vẻ mặt ngơ ngác.

Thi thể bất xác tấn công người thì chỉ chết một thợ thiêu thi, Địch Lỗ tập kích, chết cả đám.

Thế đạo này, so với hung thi, người còn đáng sợ hơn nhiều.

Không còn có ai nói thêm câu gì, đều yên lặng ở về phòng thiêu thi của mình.

Địch Lỗ tập kích đã kéo đám thợ thiêu thi vừa mới dâng lên một tia hy vọng về cuộc sống tương lai trở lại thực tế.

Tần Hà cũng trở về phòng thiêu thi.

Mấy ngày trôi qua, phòng thiêu thi đã phủ một lớp bụi, tất cả vẫn y như lúc Tần Hà rời khỏi.

Mục đích của Địch Lỗ đến đây đúng chỉ là để giết người, gọn gàng mà linh hoạt, không phóng hỏa, cũng không lục lọi.

Nằm lên chần đệm đặt đầu lên gối, trong lòng Tần Hà như có một ngọn lửa đang đun đun.

Thế giới này có hai vấn đề triết học cuối cùng có thể giải quyết được chín mươi phần trăm sự phiền não.

Một cái là liên quan gì đến người.

Một cái là liên quan ta cái rắm.

Kể từ khi Tần Hà cứu được một nữ tử rồi suýt chút nữa mất mạng, đã lấy đó làm lời răn.

Lúc nào cũng phải cảnh giác.

Bản thân mình chỉ là một tên thợ thiêu thi thuộc về tầng lớp bản thủ thấp kém nhất ở Triều Đại Lê này.

Mỗi ngày đốt xác nhận lấy phần thưởng là đã đủ an nhàn.

Thợ thiêu thi à, không có cái này thì có cái khác, không bị Địch Lỗ giết chết thì cũng bị thi thể tấn công chết.

Bận tâm nhiều như vậy làm gì chứ? Đâu có đụng chạm đến mình.

Tám tên số mệnh ti tiện, hai tên rưng rưng nói chuyện không rõ, hai tên cà lăm, lấp ba lấp bắp, cũng không biết là Binh mã ty sao lại coi trọng bọn họ, ba người một thân lở loét thối rữa, nhìn không cũng đã dọa người, còn có một tên điếc, không có việc gì lại nhìn về phía người khác ngây ngô cười, cả miệng đầy là răng vàng có thể thúi chết người.

“Số mệnh ti tiện, chết sớm sớm siêu thoát thôi!”

Tần Hà mắng một câu, cuộn chăn lại, ngủ.

Xóc nảy một ngày một đêm, mệt mỏi.

Qua một hồi lâu, Từ Trường Thọ đẩy cửa đi vào, thấy Tần Hà đang ngủ, thở dài một tiếng lại quay người rời đi, nhỏ giọng lầm bầm một câu: “Rốt cuộc đây là cái thế đạo cút chó gì.”

Cửa phòng đóng lại, Tần Hà mở mắt ra.

Đứng dậy tìm khắp phòng một vòng, tìm một cách tỉ mỉ, cuối cùng, hắn tìm được một chỗ bị thủng trên cửa sắt.

Chỗ khuyết rất mới, là do bị đao chém tạo ra.

Đây là do một tên Địch Lỗ chặt khóa phá cửa để vào mới tạo thành.

Tần Hà thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia lạnh lẽo: “Người đã chặt hỏng cửa sắt của ta, vậy nên chuyện này không thể coi là không liên quan đến ta.”

Từ trong vách móc ra một cái xẻng lớn màu đen, Tần Hà tung người nhảy lên nóc nhà đi ra ngoài, lóe một cái biến mất không thấy bóng dáng.

Chương 71 – Người chứng kiến duy nhất.

Phố Linh An, con phố ở thành tây rất nổi tiếng vì có nháo quỷ.

Vài năm trước, mật thám Địch Lỗ giết đi hơn một nửa số người ở trong phố Linh An, từ đó phố Linh An đã liên tiếp lan truyền ra chuyện nháo quỷ, còn có không ít người nhìn thấy thi biến qua lại ở nơi đó.

Dần dần, phố Linh An đã trở thành một nơi mà người sống không dám bén mảng tới gần.

Cho dù là ban ngày, dân chúng cũng đều là vội vàng đi ngang qua, không dám dừng lại chỉ trong phút chốc.

Buổi tối thì nơi đó càng không có ai dám đến gần, con phố yên tĩnh giống như cái chết, giống như là một con quái thú có thể ăn thịt người, bất cứ lúc nào cũng có thể há miệng nuốt hết một con người.

“Ô! Ô! Đại quý tiểu quý ngồi thành hàng, bình an vô sự.”

“Canh hai đến, luồng gió lạnh đến, tắt đèn đóng cửa.”

Cách phố Linh An không xa, lão bang tử phu canh thành Tây gõ vang mõ trúc, canh tuần trên đường.

Lão bang tử tên thật là Trần Lão Nhị.

Phu canh là tổ nghiệp gia truyền của nhà Trần Lão Nhị, giống như quan sai ở lò hỏa táng, thuộc về Tư lại hạng bét.

Cha truyền con, con truyền cháu, đời đời gõ mõ cầm canh.

Phu canh của ba thành khác thì thích dùng chiêng, Trần Lão Nhị lại ngược lại, thích dùng mõ trúc.

Cái chiêng được làm bằng đồng, tiếng lớn vang truyền xa, gặp phải chó hoang mèo hoang, gõ một cái, nhất định sẽ dọa chúng nó chạy đi, mõ trúc thì kém hơn chút, âm thanh trầm, không có công hiệu này.

Nhưng từ đời tổ tiên Trần Lão Nhị đều chỉ dùng mõ trúc, cho rằng cái mõ trúc này có thể gặp dữ hóa lành, nó đã bảo vệ mấy đời Trần gia.

Cho nên Trần gia cũng có một ngoại hiệu tổ truyền, gọi là “Lão bang tử”.

Không quan tâm là ai là người nổi nghiệp, đều gọi là lão bang tử.

Hôm qua lão bang tử chết, hôm nay lão bang tử làm thay.

Vừa nghe còn tưởng rằng là lão bang tử xác chết vùng dậy, kỳ thật lại là hai cha con.

Trở lại chuyện chính.

Lão bang tử đi đến đầu phố Linh An, trái tim không khỏi hơi nghẹn lại.

Nơi này chẳng lành, có thi biến qua lại, lão bang tử đã từng tận mắt nhìn thấy một cái.

Yên lặng.

Yên lặng đến đáng sợ.

Toàn bộ con phố đen sì tối tăm, không có lấy một tia sáng, cũng không có một chút âm thanh nào.

Lão bang tử mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, gõ mõ trúc nhanh chóng đi qua.

“Âm âm!”

“A!!”

“A!”

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có hai tiếng kêu đau đớn thảm thiết từ sâu trong phố Linh An truyền ra.

Lão bang tử bị dọa sợ đến lông tơ dựng đứng cả lên.

Ông ta biết căn bản là không có ai sống ở trong cái phố Linh An này.

Nhưng tại sao bên trong lại có tiếng kêu thảm truyền ra?

Là người hay là quỷ?

“A!!”

“A!”

Vậy mà vẫn chưa hết, tiếng kêu thảm vang lên liên tiếp không ngừng.

Có thứ gì đó từ sâu trong con phố bay ra bên ngoài, tạo ra một tiếng rít sắc bén.

Ở sâu trong con phố còn có ánh lửa sáng lên, lấy tốc độ cực nhanh lan tràn ra, gần như chỉ là trong vòng mấy hơi thở, đã đẩy lên hỏa hoạn ngút trời.

Cho tới bây giờ lão bang tử chưa từng thấy ngọn lửa nào như vậy.

Ngọn lửa có màu đỏ nhạt, cho dù cách cả một con phố vẫn rõ ràng cảm nhận được độ nóng đến bỏng người của nó.

Hơn nữa, phía trên ngọn lửa không có khói đen.

Lão bang tử không dám đứng trên đường, vội vàng chạy đến một ngôi nhà bỏ hoang cách đó không xa, nhanh gọn leo phất lên xà nhà, tắt đèn, nín thở quan sát.

Đây là “chỗ tránh nạn” của lão bang tử, trên tuyến đường canh tuần, gần như là cứ cách một trăm bước, lão bang tử liền sẽ tìm sẵn một chỗ tránh nạn như vậy.

Khi nào có chuyện nguy hiểm xảy ra thì có thể kịp thời tránh né được, tránh cho việc nước đến chân mới nhảy.

Dựa vào chiêu này, lão bang tử đã tránh thoát được mấy lần Địch Lỗ làm loạn, bảo toàn được mạng sống.

Lão bang tử vừa trốn kỹ, đã nghe thấy từ sâu trong con phố lại truyền đến tiếng bước chân.

Bước chân lão đảo, hô hấp dồn dập, lão bang tử còn có thể nghe được rõ ràng âm thanh rung động từ trong cổ họng phát ra khi con người cực kỳ khẩn trương.

Một người lão đảo từ sâu trong con phố chạy ra, trượt chân một cái, ngã xuống đất.

Nương theo ánh lửa, lão bang tử mơ hồ trông thấy cái đầu hắt ta trụi lủi, đằng sau chỉ chừa lại mấy cái bím tóc tựa như đuôi chuột.

Rõ ràng là Địch Lỗ!

Tên Địch Lỗ kia nhìn về phía con phố nhỏ, đạp đạp đạp lui về phía sau, bởi vì hoảng sợ mà miệng phát ra tiếng kêu rên rĩ.

Sau một khắc, “suru” một tiếng, có một thứ gì đó bắn ra từ sâu trong phố nhỏ, đánh hắt ta vào trên tường.

Đá vụn cùng máu tươi bắn ra, người lướt nhẹ tựa như là một tấm vải rách.

Địch Lỗ co giật hai cái, đầu gục xuống.

Có một bóng người mơ hồ từ trong con phố đi ra, đi tới trước người tên Địch Lỗ kia, đưa tay rút đồ vật đã bắn chết tên Địch Lỗ kia ra, kéo lấy thi thể tên Địch Lỗ quay lại vào trong con phố.

Vết máu từ chân tường kéo ra thật dài, thật dài, rồi kéo thẳng vào sâu trong phố nhỏ, biến mất không thấy nữa.

Lão bang tử bị dọa đến không dám thở ra, đầu óc trở nên trống rỗng.

Tình cảnh này thật là đáng sợ, Địch Lỗ hung tàn giống như quỷ thần, vậy mà cứ như vậy bị đóng vào trên tường, không có chút lực phản kháng nào.

Lão bang tử không dám đợi thêm nữa, vội vàng tụt từ trên xà nhà xuống, rời đi từ cửa sau, chạy đến Binh mã ty thành tây báo tin.

Một đêm này, hắn trở thành người chứng kiến duy nhất.

Lửa lớn cháy bùng bùng đương nhiên là cũng đã hấp dẫn sự chú ý của Phi Ngư Vệ và Ngũ thành Binh mã ty.

Tiếng còi báo hiệu truyền đi, Phi Ngư Vệ dẫn theo binh sĩ Ngũ thành Binh mã ty lao về phía phố Linh An.

Hỏa hoạn ngút trời, gần như là đã chiếu sáng cả nửa thành tây.

Binh sĩ Ngũ thành Binh mã ty dưới sự chỉ huy của Phi Ngư Vệ đang xách nước dập lửa.

Chuyện kỳ lạ xảy ra, ngọn lửa kia, dù là dội nước như thế nào cũng không thể dập tắt được, thậm chí là còn không thể khiến nó hạ nhỏ lửa lại.

Bận rộn một hồi nhưng lại không có bất cứ một tác dụng gì, cuối cùng bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn một tòa trạch viện lớn như vậy dần dần từng chút hóa thành tro tàn.

Lửa lớn thiêu đốt ròn rã cả một buổi tối, mãi cho đến khi tắt cả những thứ có thể đốt đã hóa thành tro thì ngọn lửa mới dần dần tắt đi.

Chờ đến trời tờ mờ sáng, Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ Thẩm Luyện mới dẫn hai tên Thiên hộ tuần sát phế tích.

Cái gì cũng không lưu lại, trong phế tích chỉ còn sót lại một chút xương người không thể hoàn toàn đốt cháy.

Nhưng cũng không cần Phi Ngư Vệ xác định lại, bởi vì có người chứng kiến, việc Phi Ngư Vệ cần phải làm là kiểm tra lại số lượng, xem một đêm này có bao nhiêu tên Địch Lỗ bắt ngờ mất mạng.

“Bẩm Chỉ huy sứ, hai vị Thiên hộ đại nhân, căn cứ vào kiểu dáng vũ khí và mảnh vỡ áo giáp không bị thiêu hủy ở hiện

trường, có thể xác định người chết là mật thám Dịch Lỗ ẩn núp trong kinh thành.”

“Kiểm tra sơ bộ đã cho thấy, vũ khí mà thủ phạm sử dụng hẳn là một vũ khí cùn, lực của người này cực kỳ mạnh, có thể đánh nát cả người cùng vũ khí.”

“Đây là mảnh vụn của binh khí được gỡ từ trên tường xuống, mời Chỉ huy sứ cùng hai vị Thiên hộ đại nhân xem xét.”

Một tên quan Bách hộ điều tra hiện trường báo cáo, đồng thời cũng trình lên khay đựng vật chứng.

Trên khay có mũi dao gãy, lang nha bổng vỡ nát, mảnh vỡ hộ tâm kính, răng nhọn của lưu tinh chùy, đầu búa bị vỡ vụn.

“Cái này, lực lượng thật là mạnh!” Sắc mặt của Vũ Văn Tĩnh biến đổi.

“Ngay cả đầu búa cũng bị đánh vỡ ra.” Quý Thành Lương cũng là kinh hãi không thôi.

“Phong cách chiến đấu của người này như thế nào?” Thẩm Luyện hơi nhíu mày.

Tên Bách hộ điều tra hơi chần chờ một lát, nói: “Trước mắt, từ những dấu vết để lại chúng ta đã nắm giữ được, thì hình như là người này không có kỹ xảo chiến đấu gì, giống như toàn bộ đều là nhất lực hàng thập hội, chính là.... cậy mạnh.”

Thẩm Luyện trầm ngâm trong chốc lát, nói: “Tiếp tục điều tra, mau chóng tìm ra điểm đặc thù của tên thủ phạm này.”

“Rõ.”

Chương 72 – Nhổ tận gốc

Ngày thứ hai, toàn bộ kinh thành xôn xao.

Một trận lửa lớn, nếu như chỉ là một trận lửa lớn thì cũng không có gì.

Máu chót là màu sắc của ngọn lửa kia, ai nhìn thấy cũng biết rằng nó không phải là ngọn lửa bình thường.

Có người nói đó là quỷ hỏa, có người nói đó là thiên hỏa, cũng có người nói là nghiệp hỏa.

Chẳng bao lâu đã có một lời đồn lan truyền ra, nói rằng nơi bị cháy là hang ổ của Địch Lỗ, khi đang đi canh tuần lão bang tử thành tây đã tận mắt nhìn thấy một tên mật thám Địch Lỗ bị giết ở bên đường.

Là một người sử dụng vũ khí có cán dài, đơn thương độc mã diệt sạch hang ổ Địch Lỗ.

Lời đồn đãi này có người tin, cũng có người không tin.

Người tin có lý do của mình, ngược lại thì người không tin có lý do tương đối thống nhất, bởi vì mới một thời gian trước, Phi Ngư Vệ vừa nói rằng đã hạ được hang ổ Địch Lỗ.

Cho đến khi Phi Ngư Vệ phát ra bố cáo, xưng nơi bị đốt lần này đúng là hang ổ của Địch Lỗ, tổng cộng có mười ba tên mật thám Địch Lỗ mất mạng.

Còn về nguyên nhân và quá trình, Phi Ngư Vệ không nêu rõ.

Một viên đá dấy lên ngàn cơn sóng.

Chủ đề về sự hoạt động của Địch Lỗ lại lần nữa tràn ngập khắp các phố lớn ngõ nhỏ.

“Làm quá đẹp.”

Từ Trường Thọ vui thích uống một hớp rượu, vỗ vỗ lên bả vai Tần Hà, hưng phấn nói: “Không biết là vị hảo hán gia kia là ai, nếu biết, hiện tại ta lập tức đập đầu cho người nọ ba cái, gọi người nọ một tiếng, hảo hán gia gia.”

Tần Hà nhắc đĩa đậu muối trút vào trong chén mì của mình, nhìn hắn ta một cách kỳ lạ: “Chưa chắc người ta đã muốn có một thằng cháu trai như ngươi a.”

“Ta chỉ là ví một chút thôi.”

Từ Trường Thọ đặt chén rượu xuống, nói: “Ngươi không cảm thấy việc này nghe rất thỏa thuê à, tám tên thợ thiêu thi chết thảm của lò hỏa táng chúng ta kia, cũng có thể nhắm mắt dưới suối vàng rồi.”

“Nghiện giết người cũng không phải là một việc tốt gì.” Tần Hà lắc đầu, vừa nói vừa bung lên một đĩa dưa muối.

“Đây là hai chuyện khác nhau, tráng chí cơ xan Hồ lỗ nhục, tiểu đàm khát ẩm hung nô huyết, đây là chuyện sảng khoái nhất trên đời.”

(Tráng sĩ cơ xan Hồ lỗ nhục, tiểu đàm khát ẩm hung nô huyết: thuộc bài thơ Mãn giang hồng của Nhạc Phi, ý là: có chí lớn đối thì ăn thịt giặc Hồ, cười khát thì uống máu Hung nô.)

Từ Trường Thọ im lặng lắc đầu, nói: “Người không có văn hóa gì người không hiểu, có câu nói là, thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách, người biết đó là ai nói không?”

“Ai?” Tần Hà ngẩng đầu.

“Cổ đại gia, ta nghe được cảm thấy câu nói này rất có lý.”

“Thất phu hữu trách?” Tần Hà hơi nghiêng đầu, hỏi: “Đây không phải là mắng chửi người à? Lão thất phu? Tiểu thất phu?”

(Thiên hạ hưng vong, thất phu hữu trách: Đất nước hưng thịnh hay suy vong, dân thường cũng có trách nhiệm.

Thất phu còn dùng để nói: bọn vô học.)

Vừa nói, Tần Hà vừa đem một đĩa tương đậu phộng cũng đổ vào trong chén mì.

“Không phải, thất phu này không giống với cái thất phu để mắng chửi người a, chính là.... Ai nha, thôi vậy, có nói người cũng không hiểu, loạn thế phủ xuống đầu, người có tài nên đứng ra, như là các lão gia giống như vị hảo hán gia này!”

Từ Trường Thọ giơ ngón tay cái, nói xong lại bung chén rượu lên uống một ngụm.

Tần Hà nhìn hắn ta một cách ngờ vực, cúi đầu ăn mì.

Hai ba đĩa, một tô mì sợi đây ắp đã bị hắn ăn đi một nửa.

“Ta nói với người....”

Từ Trường Thọ cầm đĩa lên, “Ài, tại sao tất cả đĩa đều rỗng?”

....

Liễu phủ.

Cam Đồ Cát và Liễu Trường An ngồi đối diện với nhau, sắc mặt cũng đều là âm trầm như nước.

Nhất là Cam Đồ Cát, trông mắt đều đỏ bừng.

Trả thù!

Trả thù đến quá nhanh quá mạnh!

Chân trước vừa mới giết sạch toàn bộ người ở lò hỏa táng thành Đông, chân sau đã bị người ta san bằng sào huyết.

Tiểu đội tinh nhuệ Ba Nha Lạt đã từng tung hoành khắp chiến trường Liêu Đông, trong vòng một đêm chỉ còn sót lại một mình hấn ta.

Nếu không phải hấn ta xem như người liên lạc, khi chuyện xảy ra, hấn ta đang cùng Liễu Trường An bàn bạc về các bước kế hoạch hành động, bây giờ cũng đã bị đốt thành tro bụi.

Ba Nha Lạt kiêu ngạo khi xưa trong một đêm đã bị đánh tan.

Cam Đồ Cát cảm thấy bị sỉ nhục cực độ, nổi sỉ nhục mọi người đều chết cả chỉ có mình hấn ta còn sống.

Còn Liễu Trường An thì trong lòng lạnh lẽo.

Chuyện chẳng lành cứ hết chuyện này rồi lại đến chuyện khác.

Đầu tiên là Liễu Thương bị thiêu chết ở lò hỏa táng một cách không thể giải thích, tiếp đó chính là tiên tiếp những án mật tích không thể nói rõ cũng không thể tả rõ được.

Hình Nô mất tích, An Ba Cốc mất tích, hai tên duệ sĩ được phái đi tìm hiểu nội tình cũng mất tích.

Cuối cùng chính là tối hôm qua.

Sào huyết đều bị bùng đi, bị đốt thành đất trống, không có một ai có thể trốn thoát được.

Trong lòng Liễu Trường An dâng lên một nỗi sợ hãi cực độ.

Bởi vì ông ta phát hiện ra một quy luật, chỉ cần là liên quan đến lò hỏa táng thành Đông kia, thì nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Sau khi hai tên duệ sĩ chết, Liễu Trường An lập tức đã thu tay lại, mặc dù không có tin tức tình báo chính xác truyền về, nhưng mất tích cũng đã đủ thể hiện ra vấn đề.

Gần như có thể xác định chắc chắn, lò hỏa táng thành Đông có ản tàng một cao thủ tuyệt thế.

Thế nhưng là... Giống như An Ba Cốc, loại người nào thì mang loại binh ấy.

Kẻ lỗ mãng!

Hai ngày trước, Cam Đồ Cát kìm nén không được, vậy mà giấu ông ta lại phái người đi dò xét lần nữa.

Thành công, giết sạch toàn bộ những người có thể giết ở lò hỏa táng thành Đông, còn đặc chí mà báo cho ông ta.

Lúc đó ông ta cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nhưng cũng không nghĩ nhiều, cũng cho là chuyện liên quan đến lò hỏa táng thành Đông cứ như vậy qua đi.

Nhưng lại không ngờ tới, bọn họ lại bị trả thù một cách mạnh mẽ như vậy, một sào huyết cả người cả ổ bị một mối lửa đốt sạch.

Mười ba mạng người, số lớn vật tư, gần như là đã bị nhổ sạch tận gốc.

Liễu Trường An hoàn toàn có thể tưởng tượng ra, A Kỳ Na đại nhân sẽ tức giận như thế nào.

Ngồi tĩnh tọa một hồi lâu, Liễu Trường An thở dài một hơi, xoa trán nói: “Việc đã đến nước này, mau chóng cầu viện A Kỳ Na đại nhân a, hiện tại chúng ta đã ở thế bị động, Thâm Luyện hội kinh, không bao lâu nữa Phi Ngư Vệ sẽ có hành động, chúng ta sẽ rất dễ dàng bị hai mặt giáp công.”

Cam Đồ Cát trầm mặc hiếm thấy, xem như công nhận cách nhìn của Liễu Trường An.

Chẳng bao lâu sau, một con bồ câu đưa tin từ Liễu phủ bay lên không trung, nhanh chóng bay về phía biên cương phương bắc.

.....

Sau khi ăn sáng xong, Tần Hà trở lại phòng thiêu thi, kiểm kê phần thưởng lấy được vào đêm qua.

Mười ba bộ thi thể, trong đó có chín bộ bởi vì mình dùng sức quá mạnh nên đánh nát cả người cả vũ khí, thi thể không hoàn chỉnh, cộng thêm không làm thanh lý thi thể, cho nên bị phán

định là “không tồn tại”, ngay cả rôi bóng biểu diễn cũng không có.

Sau khi tỉnh táo lại, tất nhiên là Tần Hà không tránh khỏi việc đau lòng một hồi.

Quá xúc động rồi, quá xúc động rồi, xúc động là ma quỷ a.

Nhưng mà ngay cả như vậy, phần thưởng mà bốn bộ thi thể thành viên tinh nhuệ của Ba Nha Lạt cho ra, vẫn rất phong phú.

Chương 73 – Có thể xưng là thần thông

Ba Nha Lạt là đội tinh nhuệ trong tinh nhuệ của đại quân Bát bộ Địch Lỗ, ai nấy cũng đều tu luyện nội kinh.

Đặt ở Phi Ngư Vệ đó là có thể làm quan Tổng kỳ, quan Bách hộ, hơn nữa còn dũng mãnh hơn, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, sức chiến đấu có thể xưng là độc nhất vô nhị.

Bốn tên duệ sĩ Ba Nha Lạt, tất cả cho một bản «Thuật thánh phong biện vị», một bản «Thuật di hình», một viên Nhuyễn thể đan, một viên Kim sang hoàn.

Trong đó quen thuộc nhất không gì bằng Kim sang hoàn, nó có thể biến người chết thành người sống, cái thứ này, ném hai viên vào trong giếng là đã có thể chữa trị được lở loét thối rữa cho cả mấy vạn người, dược lực có bao nhiêu thần kỳ tất nhiên là không cần phải nói thêm nữa.

Lần trước đã dùng hết, vừa lúc bổ sung lại.

Thuật thánh phong biện vị: Học tập thuật này, tiếng gió di chuyển trong vòng trăm bước sẽ không thoát khỏi sự phát hiện của ngài.

Thuật di hình: Học tập thuật này, ngài có thể tùy ý đổi vị trí với người khác trong vòng trăm bước.

Hai bản kỹ năng này coi như không tồi.

Thuật thính phong biện vị vô cùng thực dụng, phối hợp với thuận phong nhĩ, trong vòng trăm bước quả thực chính là lĩnh vực thần thức trong truyền thuyết, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay.

Thuật di hình có thể làm kỹ năng chiến đấu, trong vòng trăm bước có thể đổi vị trí với bất kỳ một kẻ nào, thời khắc mấu chốt có thể có tác dụng cực kỳ lớn.

Cuối cùng chính là Nhuyễn thể đan.

Viên đan dược này, nên nói như thế nào đây, có chút không rõ ràng.

Nhuyễn thể đan: Sử dụng viên đan dược này, một bộ phận tứ chi ngài có thể trở nên mềm mại mà đầy co dãn.

Đầu tiên là một bộ phận tứ chi.

Cảm giác giống như là ngẫu nhiên, không hề có tính lựa chọn.

Tiếp đó là mềm mại mà co dãn?

Mềm mại là như thế nào? Đầy co dãn lại là như thế nào?

Tần Hà cúi đầu kéo kéo quần lót, cảm giác rủi ro cực kỳ cao.

Viên đan dược này uống rồi cũng không có thuốc giải.

Nhờ như vị trí không nên mềm nó lại mềm, không nên có độ co dãn nó lại co dãn, thì phải làm sao?

Tần Hà lấy Nhuyễn thể đan cùng Kim sang hoàn ra so sánh, trông có vẻ hơi giống nhau, màu sắc đều giống như mỡ heo đông lạnh, Kim sang hoàn thì hơi to hơn một chút, Nhuyễn thể đan hơi nhỏ hơn một chút.

Lắc đầu, Tần Hà đặt vào dưới nách rồi kẹp lại, thu vào trong nách không gian.

Quả quyết học tập thuật thính phong biện vị cùng thuật di hình, ngay tức khắc trong đầu của hắn có thêm tri thức về hai bí thuật này.

Thuật thính phong biện vị + thuận phong nhĩ liên hợp thi triển.

“Hô ~”

Làn gió thu thổi ngang qua lò hỏa táng, qua thân cây, góc phòng, cửa sổ, dòng không khí mỗi khi chuyển hướng đều sẽ

khiến cho âm thanh được tạo ra có sự thay đổi.

Ngay lập tức, tất cả những vật thể bên trong lò hỏa táng tiếp xúc với làn gió, dù là có đang hoạt động hay không, thì vị trí của chúng đều giống như là thiết lập mô hình, hiển thị ở trong đầu Tần Hà.

Cảm giác như nhìn từ mọi góc độ, khiến cho Tần Hà phải hô to ĐM!

Hiệu quả thi triển liên hợp hai kỹ năng, giống như là mở ra thị giác Thượng đế.

Lớn như vị trí mỗi bức tường, nhỏ thì vị trí của con rết, tất cả đều bày ra trong đầu Tần Hà.

Nếu như nhất định phải nói ra một khuyết điểm, thì đó chính là nhất định phải có gió thổi qua mới có thể sử dụng.

Có gió mới có thể có âm thanh, có âm thanh mới có thể thể hiện vị trí.

“Suu!”

Tần Hà nghiêng tai lắng nghe rồi vung tay lên nhanh như chớp.

Một cây đinh trần thi hung hăng đâm xuyên qua cánh cửa, bắn về phía góc tường cách đó hơn mấy chục bước.

Một con rết màu đen đang bò lên đầu tường trong nháy mắt bị ghim trúng đầu, thân thể cong cuộn lại, vùng vẫy mấy lần rồi bất động.

Tần Hà đi ra ngoài xem xét, hết sức hài lòng.

Chỉ một cái thuật thính phong biện vị thì cũng không tệ lắm, nhưng nếu như không có thuận phong nhĩ cùng với thuật phi châm thì sẽ bị hạn chế rất nhiều.

Ba thuật cùng phối hợp, quả thực chính là phiên bản nâng cao của Đông Phương Bất Bại, có thể xưng là thần thông.

Lại chơi thử vài lần, Tần Hà thu “thần thông”, trở lại phòng thiêu thi.

Lúc này hắn nghe được vài tiếng nước truyền ra từ cái thùng nằm trong góc xó xỉnh.

Tần Hà hơi ngẩn ra, lúc này mới nhớ tới con đại vương bát bị đập vỡ mai kia, vẫn còn đang bị bỏ trong thùng nước.

Tần Hà nhắc cái chậu gỗ úp trên cái thùng nước lên, liền thấy đại vương bát đang ngửa bụng nổi trên mặt nước, đập nước một cách yếu ớt, trông thấy Tần Hà, trong nháy mắt nó liền rụt đầu vào mai.

Tần Hà xem xét, khá lắm.

Đã mấy ngày rồi, bị thương nặng như vậy mà vẫn chưa chết?

Không tồi, chắc chắn thịt này ăn ngon đây.

Hôm nay sẽ ăn thịt mi.

Đã vài ngày rồi không ăn được ăn một bữa thịt ngon.

Tần Hà lấy dao ra, đang định bắt đại vương bát thì chợt ngẩn ra.

Đại vương bát là có, nhưng không có gia vị a.

Thịt vương bát xào ớt?

Hình như là thiếu chút nguyên liệu quan trọng a.

Vương bát hấp?

Hơi tanh.

Sashimi vương bát?

Không dám bỏ vào miệng.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Hà lại cất dao đi.

Dự định ngày mai đi mua chút hoa hồi cùng hai cây củ cải.

Nhưng nhìn bộ dạng đại vương bát không còn chút sức sống nào, Tần Hà lại lấy một cái màn thầu bột tạt, bẻ nhỏ ra ném vào trong nước.

Không còn chút sức đập nước, cũng đừng không chống được đến ngày mai đã đói chết a.

Đại vương bát ngửi được mùi thức ăn, duỗi cổ ra đớp lấy mẫu màn thầu lớn nhất, miệng nhai nhai vài cái rồi nuốt luôn, rõ ràng là nó đã cực kỳ đói bụng.

Tần Hà chợt cảm thấy cái đầu con vương bát này liên tục lắc lư trông rất thú vị, lại bẻ thêm màn thầu cho nó ăn tiếp.

Chẳng bao lâu nó đã ăn hết một cái màn thầu.

“Thật khó ăn!”

Đúng lúc này, trong đầu Tần Hà bỗng nhiên vang lên một tiếng nói.

Tần Hà giật mình.

Ngay sai đó, lại tiếp tục có âm thanh vang lên, “Phi!”

Chỉ thấy con đại vương bát này phun từ trong miệng ra một miếng vỏ cây chưa được nghiền nát.

Đây... Hiển nhiên là thuật súc ngữ đã tự động phát động.

Không đúng, không phải là tự động phát động.

Mà là hẳn cho con vương bát này ăn, nên đã thành lập mối quan hệ “chăn nuôi” với con đại vương bát này.

Thuật súc ngữ: Học tập thuật này, ngài có thể giao tiếp bằng ngôn ngữ với những vật nuôi của mình như gia súc gia cầm.

Tần Hà cạn lời, không thể ngờ được rằng, con vật mà mình nuôi đầu tiên, lại là một món ăn rớt từ trên thớt xuống.

Đây coi là chuyện gì xảy ra.

Đang yên lành, lần đầu tiên cứ như vậy đã bị mất đi.

Chưa kịp chuẩn bị tâm ý a.

Quan trọng nhất là, sau này làm thế nào mà xuống tay được đây?

Xuống tay được cũng không bỏ vào miệng được a.

Nhưng tình huống bây giờ đã là như vậy, Tần Hà không muốn chấp nhận cũng phải chấp nhận.

Lần đầu tiên à, đã qua rồi thì lần sau sẽ quen thôi.

Tần Hà dứt khoát ngồi xổm xuống, dùng súc ngữ thuật hỏi: “Người lớn đến từng này, bao nhiêu tuổi rồi?”

Đại vương bát sững sờ, vèo một cái rụt đầu lại, dùng đôi mắt như hạt đậu xanh nhìn Tần Hà với vẻ đầy nghi hoặc.

Nó nghe hiểu.

“Nghe hiểu?”

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Nghe hiểu thì trả lời đi.”

“Người là ai?” Đại vương bát hỏi.

“Hiện tại là ta đang hỏi người.”

“Tại sao ta phải trả lời cho người biết, người biết ta là ai không?”

Tần Hà xem xét, ôi, khá xung nha, liền hỏi: “Người là ai?”

“Ta đó là con trai ruột của Ngao Giác Đại Vương, người mau thả ta về lại Vận Hà, bằng không phụ vương ta sẽ không tha cho người.” Đại vương bát nói với giọng điệu uy hiếp.

“Ngao Giác Đại vương?”

Tần Hà nghe vậy, ánh mắt “biu” một cái lập tức sáng lên.

Hắn đã từng thấy Ngao Giác Đại vương trong kịch chiếu bóng, phàm là kiếm sống trên mặt nước, đều biết đến danh hào Ngao Giác Đại vương.

Nó là thủy thần trên đoạn sông Thông Huệ, canh giữ Đại Vận Hà và ăn cung phụng của tàu thuyền qua lại, cuộc sống cực kỳ thoải mái, nhưng đây cũng là chuyện của vào năm gần đây, trước đó ở vùng này vẫn chưa phải là nó.

Dã thần tranh đấu giành địa bàn là một chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn.

Triều đình đã từng phái người đi diệt sát vài lần, nhưng không biết tại sao Ngao Giác Đại vương chỉ phòng thủ mà không chiến, nên quân triều đình cũng không có chỗ để ra tay.

Sau vài ba bận, cũng chỉ có thể bóp mũi mặc kệ nó.

“Vậy...Người có thể triệu hoán phụ vương người đến đây không?” Tần Hà xoa xoa tay, hỏi.

Chương 74 – Không biết phải làm sao

Lời nói của Tần Hà khiến đại vương bát chảng biết phải làm sao.

Không có cách nào tiếp lời.

Đại vương bát khiêng Ngao Giác Đại vương ra chính là để dọa sợ Tần Hà.

Hy vọng rằng nó có thể thoát được một mạng.

Ngao Giác Đại vương là ai?

Là Thủy thần Long Vương tiếng tăm lừng lẫy ở Đại Vận Hà, thời gian rất lâu trước đây đều là tu hành, những năm nay có được thành tựu, mới chiếm giữ đoạn sông Thông Huệ, trở thành thủy thần.

Với thân phận con trai ruột của Ngao Giác Đại vương, đại vương bát có thể đi ngang thế giới đáy nước ở vùng Vận Hà, ai cũng không dám chọc giận nó, sợ làm cho Ngao Giác Đại vương tức giận.

Nhưng cái tên nhân loại mặt to này, lại tỏ ra rất mong đợi.

Thực sự khiến nó bối rối.

Vì sao đây, không kịp chờ đợi muốn trở thành huyết thực cho phụ vương mình?

“Phụ vương ta tu hành hơn ba trăm năm, pháp lực vô biên, ông ấy.....”

“Người có thể triệu hoán nó đến.”

“Phụ vương ta có giao tình với nhị thái tử Lạc Thủy Long Vương, bọn họ đã từng bái.....”

“Người có thể triệu hoán nó đến.”

“Không phải, phụ vương ta....”

“Người có thể triệu hoán nó đến.”

“Ta....”

“Người có thể triệu hoán nó đến.”

Tần Hà nhếch miệng cười, hai hàng lông mày tựa như đang nhảy múa, dẫn dắt từng bước.

Ngao Giác Đại vương a, thủy thần vương bát a.

Cái thứ này có thể còn lợi hại hơn Dơi Vương, một xẻng đập chết nó, ăn một nửa đốt một nửa.

Vừa có thể nhận được phần thưởng, lại có thể ăn no “cật tiên công”.

Nói lại, lần trước khi đốt Dơi Vương, nướng lên đúng thật là thơm, Tần Hà đã có xúc động muốn cắn một miếng.

Nhưng lại không dám.

Con dơi thật sự là quá ghê.

Nhưng Ngao Giác Đại vương không giống như vậy a, có thể ăn, ăn ngon.

Bắt thêm hai con gà trống để hầm cùng, bá vương biệt kê, cực kỳ thơm.

Quan trọng nhất là, tên Ngao Giác Đại vương này cũng không phải thứ tốt lành gì, tất cả thuyền đi ngang qua sông Thông Huệ đều phải kinh hồn táng đảm, không biết có bao nhiêu thuyền, bao nhiêu mạng người đã phải táng thân trong miệng nó.

Tần Hà thiêu bộ thi thể đầu tiên, thư sinh Lũng Xuyên Lưu Thừa Cơ, chính là bị tên Ngao Giác Đại vương này đục thuyền mới chết đuối.

Đại vương bát đã hoàn toàn nghi ngờ vương bát sinh.

Tên mặt to này, đầu óc có vấn đề à?

Phụ vương đến, đừng nói là người, chính là cái nơi quỷ quái đen thui này cũng đều phải bị nhấn chìm.

“Như vậy đi, chỉ cần người gọi phụ vương người đến đây, ta sẽ lập tức thả người đi.” Tần Hà vội vàng điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, dụ dỗ nói.

“Người muốn gặp phụ vương ta?” Đại vương bát nghi ngờ hỏi.

“Kính ngưỡng đại danh của phụ vương người đã lâu, ta muốn mời phụ vương của người vào nôi.... Àch, không phải, là ăn cơm, mời phụ vương của người ăn cơm.” Tần Hà nghiêm mặt nói.

“Phụ vương ta... Ông ấy... Ông ấy không rảnh.” Đến lúc này, đại vương bát dù là có ngu ngốc đến mấy cũng đã thấy được vài điều không đúng lắm.”

Khi cái tên mặt to này Tần Hà, lau nước miếng!

Đại vương bát cảm thấy trong lòng bất ổn, không biết vị này là thần thánh phương nào.

Đêm hôm đó, nó mới kết thúc buổi hẹn hò với tiểu công chúa quy tiên nhà sát vách, đang huyết sáo hát ca trở về nhà thì gặp tên mặt to này tới.

Hắn lao thẳng xuống nước, cái mùi trên thân thể kia, phải nói là tản ra 10 dặm kênh đào cũng không nhạt bớt được.

Nó rất tò mò nên đã trốn trong bùn quan sát.

Tò mò hại chết vương bát, sự quan sát này lại gây ra chuyện, nó bị tóm.

Nó tu hành hơn 20 năm, đạo hạnh còn cạn, căn bản là không có cách nào phản kháng, chỉ có thể chờ tên mặt to này buông mình ra rồi chạy.

Nhưng đó lại sai rồi.

Cái tên mặt to này thật sự không phải là người.

Cùng người ta đánh nhau lại đập mạnh vương bát.

Cái mai nó đều bị đập nát.

Đại vương bát đều bị trọng thương, đừng nói là chạy trốn, cố gắng nổi lên không bị chết đuối trong thùng nước đã đem nó hao hết sức lực.

Cái tên mặt to này còn không biết là vương bát không phải là cá sao.

Vừa đói vừa mệt, nó hoàn toàn là dựa vào một hơi tiên khí mới chịu đựng đến hôm nay.

Khuôn mặt Tần Hà lập tức tối sầm lại, trực tiếp túm đại vương bát này ném lên thớt, “bang” một tiếng, dao phay đã cắm ngay trước mặt nó.

Đại vương bát thấy vậy, bị dọa đến rớt đầu lại, đôi mắt đầu xanh tràn đầy hoảng sợ.

“Người chắc chắn là phụ vương người không rảnh?”

Giọng nói âm trầm của Tần Hà vang lên, giống như là vang vọng từ Suối Vàng U Minh.

Lúc nói chuyện, Tần Hà còn rút dao lên,

“Nhớ lắm nhớ lắm, có rảnh có rảnh.” Đại vương bát lòng lạnh lẽo.

“Vậy thì được rồi, khó khăn lắm ta mới chủ động mời khách ăn cơm, không tới chính là không nể mặt mũi a.” Tần Hà hài lòng cười.

Sau đó lại là một trận hỏi thăm, người ta là dao thớt, đại vương bát là thịt cá, nó chỉ có thể ngoan ngoãn nói ra phương pháp triệu hoán.

Rất đơn giản, chỉ cần tiếp xúc với nước ở Đại Vận Hà, nó liền có thể triệu hoán cha mình.

Trước đó bị bắt, là do bị Tần Hà đánh đến hôn mê, chưa kịp đi cầu cứu.

Nhưng mà từ trước tới giờ, Ngao Giác Đại vương chỉ hoạt động vào buổi tối, ban ngày chưa bao giờ hoạt động.

Tần Hà kiên nhẫn chờ đợi, đợi đến buổi tối, sau khi thanh lý thi thể rồi đốt xác trong phòng thiêu thi, hắn liền mang lên cái xẻng đen lớn cùng với đại vương bát đi đến bên cạnh Vận Hà.

Từ ban ngày đến đêm tối, đại vương bát càng nghĩ càng thấy không đúng lắm, cái tên mặt to này nói mời ăn cơm nhưng cái gì cũng không chuẩn bị, nhưng cái xẻng đen lớn kia cũng đủ đáng sợ.

“Triệu hoán a.”

Tần Hà dùng dây thừng trói thân thể đại vương bát lại, đặt nó vào mép nước.

Đại vương bát làm sao chịu a.

Đây là hổ cha!

Mặc dù vị cha này của mình có hơn một trăm đứa con trai, nhưng rốt cuộc cha vẫn là cha a.

Sao có thể gài như vậy được?

Không được, tuyệt đối không thể được.

Đại vương bát bắt đầu lè mà lè mè.

Nhưng không đợi nó lè mè được qua thời gian mấy hơi thở, trên lưng nó bỗng nhiên có vật nặng đặt lên, ngẩng đầu nhìn, là cái xeng lớn màu đen kia đã đặt trên mai của mình, đang càng lúc càng đè nặng xuống.

Dưới sự sợ hãi, đại vương bát gân giọng hô to: “Cha, mau tới cứu con ruột người đi!”

Chương 75 – Ngao Giác Đại vương

Đại vương bát gào to.

Tần Hà đoán, từ đoạn sông Thông Huệ bên kia đến đây ít nhất cũng phải gần nửa canh giờ a.

Nhưng kết quả là thời gian mới chừng nửa nén hương, đã thấy từ phía xa nơi chân trời xuất hiện một gợn sóng nước cuộn lên thật cao, theo dòng sông lao thẳng về phía mình.

Có thuyền đi đêm phát hiện, la hét âm ỉ vội vàng tránh né.

Tần Hà lui về phía sau, dừng lại ở vị trí cách bờ năm mươi bước chờ đợi.

Không bao lâu sau, cuộn sóng lớn đã đập vào bờ, sóng nước cuộn cao, tựa như là biển động.

Đợi đến khi sóng nước rơi xuống, hay lắm.

Có một con vương bát cực lớn đang nằm sấp bên bờ, nó chỉ lộ ra chừng nửa người nhưng đã giống như một cái nồi lớn.

Móng vuốt giống như mỏ ưng, mắt đỏ như máu, sừng trên đầu cao vút.

Khí tức của nó mạnh hơn cả một mảng lớn so với Dơi Vương.

Đây chính là Ngao Giác Đại vương.

Ngao Giác Đại vương giương mắt nhìn khắp bốn phía, sau đó nhìn thẳng vào Tần Hà, cả giận nói: “Loài người to gan, dám xâm phạm vương uy của thủy tộc ta, ngươi muốn chết phải không?”

“Vậy ngươi đi lên cướp a.”

Tần Hà cầm đại vương bát nhắc lên, ngoắc ngoắc ngón tay với Ngao Giác Đại vương.

Nhưng Ngao Giác Đại vương lại không hề xúc động, dùng ánh mắt nghi ngờ quan sát khắp tứ phía, chỉ sợ có mai phục.

Tên nhân loại lẻ loi trước mặt này khiến cho nó có cảm giác được có cái gì đó không đúng.

Trước đây, Phi Ngư Vệ đã không ít lần sử dụng thủ đoạn này khi muốn tấn công nó.

Tần Hà thấy vậy, thầm hô không ổn.

Nếu là Ngao Giác Đại vương mà không ra khỏi nước, sẽ rất khó giải quyết được nó.

Nhìn tốc độ mà nó đi tới, tám chín phần mười là tinh thông các loại thuật pháp thủy độn, hơn nữa tính tình còn đa nghi.

Quả nhiên, Ngao Giác Đại vương rất không có chí khí kêu lên: “Dựa vào cái gì mà bản vương phải đi lên, có gan ngươi xuống đây a!”

Tần Hà: “.....”

Lần này đúng là khiến cho Tần Hà cũng không biết phải làm sao.

Trong tưởng tượng, hẳn phải là Ngao Giác Đại vương “vương bát chi khí” đại chấn, gầm thét rồi lao lên bờ để đuổi theo mình a.

Tốt nhất là đuổi theo đến mười dặm tám dặm.

Tiếp đó thì mình sẽ dùng xẻng đập xuống, đập một xẻng không đủ thì đập hai xẻng, đập đến khi nào nó chết mới thôi.

Nhưng hấn lại quên, đây là thứ đã thành tinh, trí thông minh không hề thấp hơn con người.

Bằng không cũng không thể khiến cho Phi Ngư Vệ bó tay không có cách nào tiêu diệt nó.

Về phần hấn xuống nước?

Đó là lão thọ tinh ngại mạng sống quá dài mà đi thất cổ.

“Có gan ngươi đi lên.”

“Có gan ngươi đi xuống.”

“Có gan ngươi đi lên!”

“Có gan ngươi xuống!”

“Dựa vào cái gì mà ta phải đi xuống?”

“Dựa vào cái gì mà bản vương phải đi lên? Bản vương không lên đây.”

“Ngươi không lên đây ta chơi chết con của ngươi!”

“Làm đi, bản vương có hơn trăm đứa con!”

“....”

Cứ như vậy, tình cảnh giữa một người một con vương bát to siêu cấp đã đông cứng lại, ai cũng không ngóc.

Ngay vào thời điểm mà hai bên còn đang không biết nên làm gì tiếp theo, đại vương bát nói một câu phá vỡ cục diện bế tắc.

“Cha, hấn không có ai giúp đỡ, chỉ có một mình hấn!”

Đại vương bát sốt ruột nha, nếu cha nó không lên bờ, vậy thì nó phải làm sao đây?

Vì mạng nhỏ của mình.

Nhất định phải gài cha a.

Gài mới có một chút cơ hội, không gài thì ngày mai sẽ phải vào nôi.

Còn về việc Tàn Hà có phải một người hay không, thì thật ra nó cũng không rõ ràng cho lắm.

Ài, câu nói này của đại vương bát có tác dụng.

Ngao Giác Đại vương nghe vậy, gầm lên một tiếng phóng đến chỗ Tần Hà.

Sự tín nhiệm này, kinh thiên địa quỷ thần khóc.

Tình cha con sâu đậm a.

Tần Hà thấy thế vui mừng quá đỗi, quả nhiên là không sợ đối thủ dữ như sói, chỉ sợ đồng đội như heo.

Đến đây đi!

Ngao Giác Đại vương lao thẳng tới Tần Hà, thân thể cực kỳ to lớn còn chưa đến nơi, nó đã há mồm phun một cái, đó là một mũi tên nước.

Mũi tên nước phá không, tốc độ cực nhanh.

Tần Hà điểm nhẹ chân, nhanh chóng tránh ra.

Vừa mới rơi xuống đất, thân thể cực lớn của Ngao Giác Đại vương đã rơi xuống, há mồm liền muốn cắn thẳng vào Tần Hà.

Miệng đầy răng nanh, gió tanh nổi dậy.

Tần Hà chớp đúng thời cơ, xoay tròn cái xẻng đen lớn, không tránh không né, trực tiếp đối cứng.

“Đoàng!”

Một tiếng vang thật lớn.

Xẻng đen lớn tiếp xúc thân mật với cái đầu Ngao Giác Đại vương.

Ngay lập tức, Ngao Giác Đại vương bị đánh bay đi ra ngoài.

Thân thể khổng lồ lăn ở giữa không trung một vòng.

Khá lắm, răng nanh đầy miệng đã bị đánh nát toàn bộ.

Nhưng trong lòng Tần Hà lại là giật mình.

Vì sao?

Lực đạo quá lớn, cái xẻng đánh Ngao Giác Đại vương bay ra ngoài vị trí cách mặt nước chưa đến hai mươi bước, nếu xa hơn chút nữa là đã trở lại trong nước rồi.

Trong khoảng thời gian này, thực lực của hắn đã tăng thêm, trái cây sức mạnh cũng ăn không ít, đến cùng là sức mạnh tăng lên thêm bao nhiêu thì Tần Hà cũng chưa kiểm tra.

Quả quyết bỏ đao!

Tần Hà ngay lập tức phóng về phía Ngao Giác Đại vương, nhưng việc khiến cho Tần Hà sửng sốt đã xảy ra.

Chỉ thấy cái tên Ngao Giác Đại vương kia vừa rơi xuống đất đã xoay người, vậy mà đã rất nhanh chóng lặn vào trong nước.

Rõ ràng là pháp thuật độn thổ trong truyền thuyết.

Đợi đến khi Tần Hà đuổi đến, Ngao Giác Đại vương đã hoàn toàn chìm xuống.

Chỉ nghe một tiếng “ầm ầm”, bờ sông đã sụp xuống một cái rãnh, Ngao Giác Đại vương liền từ trong đất nhảy tót vào trong nước.

“Ai nha!”

Tần Hà ảo não, đau lòng một hồi.

Miếng ăn đến miếng còn rơi.

Quả nhiên là đã quá khinh thường yêu vật trong thiên hạ, không có chút bản lĩnh giữ nhà nào thì làm sao xưng bá được Vận Hà.

Ngao Giác Đại vương vừa vào nước, trong nháy mắt đã hóa thành cuộn sóng mau chóng đi xa.

Tốc độ còn nhanh hơn khi đến.

Tiếng nói Ngao Giác Đại vương vọng lại: “Con trai a, ngươi phải cố gắng chịu đựng a, phụ vương về tu hành thêm hai trăm năm rồi lại đến cứu ngươi!”

Tần Hà: “.....”

Đại vương bát: “.....”

Tần Hà dù không cam lòng cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn Ngao Giác Đại vương đi xa, ánh mắt thâm thúy nhìn về phía đại vương bát: “Cha ngươi, không cần ngươi nữa.”

Đại vương bát bị dọa đến rụt cổ lại, vội vàng nói: “Ta....Ta còn có thể lại triệu hoán một vị.”

“Thật sự?”

Đôi mắt Tần Hà sáng bừng lên, trong lòng thầm nghĩ, thế giới dưới nước ở dưới Vận Hà này, không thiếu hàng lớn à nha.

Sau này cố gắng đốt ra một bản “Thuật độn thủy”, lần lượt bán phỏng bọn chúng.

Tiếp đó, Tần Hà lại bỏ đại vương bát đến sát mép nước, liền nghe nó hô: “Quy vương thúc thúc sát vách, mau cứu con nuôi người a!!!”

Tần Hà: “Ân?”

Ngao Giác Đại vương: “Ân?”

Chương 76 – Văn lừa đảo

Cuối cùng thì Tần Hà cũng không thể đợi được Quy Vương thúc thúc sát vách trong miệng đại vương bát đến.

Vừa mới trải qua cuộc chiến, động tĩnh lớn như vậy, phàm là có chút đạo hạnh trong thế giới dưới nước Vận Hà, đều có thể cảm ứng được.

Con trai ruột còn có thể không cần, huống chi là con nuôi.

Trên đường trở về, Tần Hà cầm đại vương bát tò mò nhìn mấy lần.

Phát hiện ra, mai đại vương bát có hơi cao, trên đó còn có thể thấy những đường nứt mờ, không phải do hấn đập, mà là bẩm sinh.

Tình huống là gì Tần Hà cũng không rõ.

Dù sao thì một thời gian ngắn sau, ở phía nam sông Thông Huệ năm mươi dặm, có một con vương bát to siêu cấp cùng một con rùa đen to siêu cấp đánh nhau đến đất trời mù mịt, kết quả là đoạn Vận Hà kia bình tĩnh một thời gian không có nào yêu.

Trở lại lò hỏa táng, Tần Hà tiện tay ném đại vương bát đang cầu xin tha thứ vào thùng nước, có chút buồn bực.

Tưởng tượng quá tốt đẹp, không thể thực hiện lại tạo ra chênh lệch quá lớn.

Nhưng cũng không có biện pháp nào khác.

Tấn công người dựa vào cậy mạnh, mũi tên nước trong miệng cũng không có uy hiếp gì nhiều..

Ngược lại là công phu bảo mệnh, khiến cho người ta phải hô to lợi hại.

....

Trên lò đốt xác, thi thể được phân phối đêm nay đang dần dần hóa thành than, không có chút bất ngờ nào an toàn qua ải.

Rối bóng biểu diễn, như thật như ảo.

Tần Hà phát hiện, người này khi còn sống có chút thú vị.

Người khác lừa đảo, thường là dựa vào uy hiếp và dụ dỗ, hắn ta lừa đảo, toàn bộ đều dựa vào há miệng nói văn vẻ.

Người chết tên là Triệu Khánh, tổ tiên đã từng là phú hộ, cho nên Triệu Khánh cũng được đọc vài quyển sách.

Nhưng Triệu Khánh người này đâu, hết ăn lại nằm.

Phàm là việc nào có thể tiêu tiền bớt rắc rối, hắn ta đều luôn bỏ tiền ra.

Trong nhà bị đột, vốn chỉ là chuyện leo lên nóc nhà chuyển một mảnh ngói mà thôi, Triệu Khánh gọi hàng xóm qua, người làm đi, ta trả tiền công cho người.

Vạc nước trong nhà hết nước, gọi hàng xóm qua, người giúp ta gánh chút nước, ta cho người tiền công.

Nhà dơ, lại gọi hàng xóm qua, người giúp ta quét nhà, ta cho người tiền công.

Lúc đi xong nhà xí không có nan tre, ài, cái này không cần hàng xóm, trực tiếp dùng đồng tiền.

Cũng không sợ dính lên tay.

Người nói người lười như vậy, có năng lực quản gia à?

Những thứ bên trên đó đều không phải là nơi tốn tiền chân chính, cái tốn tiền chân chính chính là cái tính tình này của

hắn ta.

Hết ăn lại nằm.

Ăn xong mặc xong, lười lên lại bỏ đó.

Cho nên, nhà Triệu Khánh càng ngày càng nghèo, mà nhà hàng xóm thì lại càng ngày càng giàu.

Nhưng cái tên Triệu Khánh này a, người có thể nói hắn ta lười, nhưng người không thể nói rằng hắn ta không biết kiếm tiền.

Triệu Khánh rất biết kiếm tiền, đi đâu kiếm?

Nơi nào có việc vui hắn ta đi nơi đó kiếm.

Nghe được nhà ai đang xử lý việc vui, tốt nhất là gia đình nào giàu có, có tiền, Triệu Khánh liền đi nhà đó, ăn mặc sạch sẽ ra hình ra dáng, kiếm bừa một chút mẫu gỗ, tảng đá gì đó rồi bọc giấy lại, qua mắt người gác cổng, đi vào.

Đi vào rồi Triệu Khánh cũng không nóng nảy, hắn ta đợi.

Đợi cái gì?

Đợi đến thời điểm gia chủ nâng cốc chúc mừng.

Khi gia chủ nâng cốc chúc mừng, mọi người đều có mặt, lúc đó nói cái gì tất cả mọi người đều có thể nghe thấy.

Triệu Khánh đứng lên, chắp hai tay, nói: “Hôm nay gặp việc vui lớn, rục rĩ khắp sảnh đường, trời có linh quang, đất có linh tài, người có ngàn phúc, thiên địa, người hòa lẫn, gặp ngày tốt, tại hạ có mười câu chúc cầu phúc, chỉ cần một đồng bạc nho nhỏ, không biết chủ gia có thưởng hay không?”

Ài.

Lúc này đang trong thời điểm tất cả mọi người đều tập trung chú ý, đột nhiên có một người như vậy đứng lên, trong miệng đều nói những câu cát tường.

Người có cao hứng hay không?

Chắc chắn là cao hứng rồi.

Đã vui vẻ vậy thì phải thưởng thôi, thưởng bao nhiêu, một đồng bạc.

Đối với một gia đình giàu có mà nói, một đồng bạc cũng không gọi là tiền, ngày vui lớn, người ta chúc cho người, miệng lưỡi lưu loát như vậy, thưởng thì cứ thưởng thôi.

Có mặt mũi a, đúng không.

Trên cơ bản sẽ không có chủ gia nào cự tuyệt việc này.

Tốt lắm, đợi đến khi gia chủ đồng ý, trò hay mở màn.

Triệu Khánh bắt đầu chúc: “Hôm nay gia chủ mặt mày rạng rỡ, hồng quang đầy mặt, trên có sao may mắn chiếu xuống, bên dưới rạng rỡ đầy nhà, ta chúc ngài bắt đầu từ hôm nay, vạn sự như ý, xuôi gió xuôi nước, nước chảy thành sông, thuận buồm xuôi gió!”

“Hay!”

Triệu Khánh trầm bổng chúc một câu như vậy, cả sảnh đường lớn tiếng khen hay.

Trôi chảy nói lời may mắn cát tường, quá hợp với không khí, ai cũng thích nghe.

Chủ gia càng vui mừng.

Vui mừng vậy thì cho bạc a, Triệu Khánh chấp tay một cái: “Một đồng bạc trắng, ngài phát tài ngài phát tài.”

Chủ gia xem xét, không phải mười câu chúc một đồng bạc à, tại sao bây giờ đã muốn lấy tiền?

Nhưng người ta đã đưa tay ra, vậy thì cho a, một đồng bạc thì tính là cái gì.

Mọi người đang vui vẻ, tiệc vui cát tường, đây mới là điều quan trọng nhất.

Gia chủ cho bạc, Triệu Khánh nhận lấy, lại nói: “Hôm nay bảo địa tường vân thụ khí, xa hoa tráng lệ, trái có thánh thần văn võ, phải có kim ngọc mãn đường, ta chúc ngài từ hôm nay bắt đầu, địa cửu thiên trường, long phượng trình tường, long môn tinh thần, nhị long bay cao!”

“Hay!”

Cả sảnh đường lại là lớn tiếng khen hay.

Một là thực sự hấn ta nói rất hay, hai là gia chủ vui vẻ, đương nhiên là khách nhân cũng cần phù hợp với bầu không khí.

Chủ khách hài hòa.

Kết quả lúc này Triệu Khánh lại chấp tay một cái: “Hai đồng bạc, ngài phát tài, ngài phát tài.”

Chủ gia nghe vậy, tại sao lại đòi tiền rồi, không phải vừa mới cho sao, hơn nữa lần này lại còn nhiều hơn?

Triệu Khánh giơ hai ngón tay ra, giải thích: “Nhị long bay cao, hai đồng bạc.”

Lúc này, dù gia chủ có bao nhiêu không vui thì đại đa số cũng đều ngại mặt mũi, một đồng bạc với hai đồng bạc cũng không khác nhau lắm, ngày vui lớn tiệc vui cát tường mới là quan trọng nhất.

Không thiếu tiền, cho a, hai đồng bạc.

Đương nhiên cũng có vài người không cho, lúc đó Triệu Khánh sẽ nói lớn tiếng: “Ai nha, chủ gia không nở hai đồng bạc, không cần địa cửu thiên trường, không cần long phượng trình tường, không cần long môn tinh thần, nhị long cũng không cần bay.”

Ài, hô hào như vậy gia chủ nào chịu được?

Quan trọng là đang ở trước mặt nhiều khách khứa như vậy a.

Người sống cần mặt mũi, cây sống cần vỏ, không phải sao.

Đại đa số chủ gia sẽ lập tức đổi giọng: “Hiểu lầm hiểu lầm, không có nói là không cần, đưa tiền đưa tiền.”

Tốt lắm, hai đồng bạc tới tay.

Triệu Khánh tiếp tục: “Hôm nay thụy trạch giăng đèn kết hoa, vạn tượng canh tân, ngoài có vinh hoa phú quý, trong có cẩm tú văn tài, chúc ngài từ bây giờ bắt đầu, tam bình nhị mãn, tam thanh tứ bạch, tam sinh ngũ đỉnh, tam dương khai thái!”

“Hay!”

Cả sảnh đường lại lớn tiếng khen hay.

Lần này thì còn tốt hơn, tất cả đều là ba.

Người nói lời cát tường như vậy đi đâu mà tìm đây?

Triệu Khánh chấp tay một cái: “Bốn đồng bạc, ngài phát tài, ngài phát tài.”

Gia chủ càng không vui, vừa rồi mới là hai đồng bạc, sao giờ lại gấp đôi rồi?

Nhưng lúc này bầu không khí đã càng thêm sôi động lên, những khách nhân trông ngóng đều đang rướn cổ lên chờ kìa.

Đến đây, gia chủ cơ bản đã bị tên Triệu Khánh này lôi kéo đi, dù là trong lòng không vui vẻ, cũng không thể để mất mặt, còn phải tỏ vẻ ra mình rất vui vẻ thoải mái mà đưa tiền.

Cho a, không phải là bốn đồng bạc à.

So với hai đồng bạc thì chỉ nhiều hơn hai đồng bạc, không tính là gì, vẫn cho nổi.

Tốt, tiếp tục.

Câu thứ tư nói xong, bốn đồng bạc biến thành tám đồng bạc.

Câu thứ năm nói xong, tám đồng bạc biến thành mười sáu đồng bạc.

Câu thứ sáu nói xong, mười sáu đồng bạc lại biến thành ba mươi hai đồng bạc.

.....

Câu thứ mười nói xong, 512 đồng bạc.

Mười đồng bạc hợp lại thành một lượng bạc.

Các vị nhìn thấy không, đây là một đề toán.

Đa số mọi người sẽ có phản ứng bản năng là, câu đầu tiên một đồng, câu thứ hai hai đồng, sau đó dù là nhân đôi lên cũng chỉ là mấy lượng bạc.

Người hào phóng thì không sao, ngày vui lớn nếu mà keo kiệt, cả sảnh đường đầy người tham gia tiệc vui như vậy, cũng chỉ có thể bóp mũi nhận lấy.

Bỏ chút tiền mua chút may mắn trong tiệc vui, không lỗ!

Nhưng thực tế thì sao?

Tổng cộng tất cả mười câu, cũng phải hơn một trăm lượng bạc.

Đây chính là một khoản tiền lớn!

Có thể mua được cả mười con trâu!

Hơn một trăm lượng, đừng nói kẻ keo kiệt, kẻ hào phóng cũng đau lòng a.

Cái tên Triệu Khánh này, bắt đầu từ một đồng bạc nhỏ, từng bước trói buộc chủ gia, cho đến khi chủ gia chịu không được nữa mới thôi, kiếm đến đâu hời đến đấy.

Còn khách nhân thì sao, lớn tiếng khen hay rồi lại lớn tiếng khen hay, nghe rất đã tai lại không cần mình tự bỏ tiền, một chút cũng không thấy đau lòng, thật ra là bị Triệu Khánh lợi dụng, đóng vai trò phụ trợ.

Người nói cái chuyện thất đức này, coi như là miệng người đầy những lời nói cát tường vui mừng, nhưng mệnh người có thể dài được không?

Chương 77 – Cuốn sổ nhỏ thần kỳ

Có câu nói là, thường đi bên bờ sông, sao tránh khỏi ướt giày.

Triệu Khánh không ngừng dò xét, thử đi thử lại trên đường ranh giới của cái chết, cuối cùng là đi đêm đụng phải “quỷ” lấy mạng.

“Quỷ” này là ai đây?

Đoạn đầu ta đã từng nói đến, Binh mã ty thành Đông có một cái Tư lại bang, chính là Tư lại bang mà đã ngầm đưa Từ Trường Thọ đến lò hỏa táng thành Đông làm “bảo hiểm” kia.

Từ xưa đến nay, tư lại làm bằng sắt, quan là dòng nước.

Đừng xem phẩm của Tư lại không có hàm, Tư lại người ta là cha truyền con, con truyền cháu, mấy đời người đều hoạt động trên một địa bàn, đó chính là cây lớn rễ sâu, quan đến nếu mà không nể chút mặt mũi với bọn họ, quan này không thể làm tiếp được.

Lợi hại như thế đấy.

Còn “quỷ” thì sao, chính là quân sự của Tư lại bang này, gọi là Tào sư gia, ở trong Binh mã ty thành Đông này, ngoài trừ vị quan đương chức là Lưu Văn Thông Lưu đại nhân, thì Tào sư gia có quyền nói chuyện nhất, người xưng là “Nhị lão gia”.

Mà việc này còn không phải phạm ở phủ đệ Tào sư gia.

Triệu Khánh có thể ăn bát cơm “văn lừa đảo” này, đương nhiên là nhờ mắt sáng tai linh, nhà ai có thể bắt chẹt, nhà ai không thể bắt chẹt, có thể bắt chẹt được bao nhiêu thì trong lòng hắn ta đều nắm chắc, bằng không đã sớm bị người đánh chết.

Nếu là ở phủ đệ Tào sư gia, đó chính là mười câu chúc Tào sư gia ngài cứ nhìn xem mà thưởng, cho dù là chỉ thưởng một đồng tiền, về nhà ta cũng cúng bái, một chút cũng không dám muốn nhiều hơn.

Ài, người nói sao lại thế này đây?

Nói ngắn gọn, chính là Tào sư gia này a, lúc còn trẻ vừa ý một tiểu cô nương ở tiểu hồng lâu, dáng dấp như hoa như ngọc, Tào sư gia rất ưa thích.

Ưu thích liền chuộc thân ra ngoài, nhưng ông ta lại không dám đưa về nhà, trong nhà có một con hổ cái, không phải dữ bình thường.

Lại nói, đưa về nhà cũng không thích hợp lắm, đừng thấy Tào sư gia địa vị cao, nhưng lại không có công danh, pháp luật Đại Lê quy định, không có công danh không được nạp thiếp.

Tào sư gia có thể củng cố địa vị vững chắc, cũng là người khá coi trọng danh tiếng.

Vậy phải làm sao đây, mua một tòa nhà ở bên ngoài a.

Ài, chính là như vậy, Tào sư gia ở bên ngoài có một cô tiểu thiếp, giấu rất kỹ, cộng thêm là Tào sư gia giờ đã có tuổi, tiểu thiếp cũng đã tuổi già nhan sắc tàn phai, nên bình thường cũng ít đi qua.

Việc này trở thành chuyện rất bí mật, Triệu Khánh không biết a.

Còn tiểu thiếp kia thì sao, sinh cho Tào sư gia một đứa con trai, mười bảy, mười tám năm trôi qua, cưới vợ.

Vậy nên Tào sư gia chắc chắn phải đi a, luận theo tuổi tác, đứa con trai mà tiểu thiếp này sinh cho ông ta, vẫn là con trai trưởng.

Cải trang, cải trang, trang điểm, trang điểm, Tào sư gia liền đi, nói với bên ngoài ông ta là trưởng bối bà con xa.

Tào sư gia vì để cho tiệc vui của con trai mình thêm náo nhiệt, sau lưng còn thông qua chút thủ đoạn mời rất nhiều người đến chung vui, đều là người có chút mặt mũi, cực kỳ náo nhiệt.

Ngày đó, rất trùng hợp, Triệu Khánh từ trong tửu lâu đi ra.

Nhìn một cái, a?

Nhà ai đây?

Mở việc vui náo nhiệt như vậy?

Hắn ta lấy ra quyền sở nhỏ, lật trái lật phải, không có người như vậy a.

Chẳng lẽ là một phú thương ngầm nào đó?

Trái xem phải xét, chọn ngày không bằng đụng ngày, gặp phải chuyện tốt vậy thì đi, không đi coi như thua thiệt.

Hôm nay chính là ngời!

Cứ như vậy, Triệu Khánh lấy giấy bao lại một khối đá, chui vào.

Tốt a, đây coi như là tiến vào quỷ môn quan.

Hết thầy đều như cũ, trò cũng vẫn là trò cũ, người khác không biết Triệu Khánh, nhưng địa đầu xà lớn nhất ở lò hỏa táng thành Đông còn không biết Triệu Khánh sao?

Lòng dạ Tào sư gia, nói đùa, lời nói cát tường ta đều chấp nhận, người cứ việc khua môi, nếu nhứ mày một chút coi như ta thua.

Ngày trọng đại của trưởng tử, chuyện vui như thế, trước tiên không chấp nhận với người.

Sau đó thì tiền này đi ra như thế nào, nó sẽ phải trở về như thế ấy.

Cũng là tên Triệu Khánh này đáng chết, vốn dĩ thì những gia đình như vậy, hấn ta nói đến câu thứ sáu sẽ không tiếp tục bắt bí, bốn câu đằng sau sẽ cho không.

Nhưng hôm nay hấn ta vừa mới đi từ tửu lầu ra, uống say chuênh choáng, rượu say gan cũng lớn.

Bắt bí câu này đến câu khác, mặt Tào sư gia không đổi sắc, lớn tiếng khen hay.

Triệu Khánh thấy vậy, đã nghĩ hôm nay ông trời để cho hấn ta phát tài a.

Đúng vậy!

Lưỡi nở hoa sen!

Sau câu thứ mười còn ngẫu hứng thêm hai câu, cho đủ “một tá”.

Trọn 400 lượng bạc, đã bị Triệu Khánh vác đi.

Tào sư gia cũng cao hứng a, người nhìn “một tá” lời nói cát tường này, may mắn bao nhiêu a, chủ và khách đều vui vẻ, còn uống thêm vài ly rượu.

Sau đó thì sao, vào lúc ban đêm, Triệu Khánh liền bị đánh phốt phân.

Hơn 400 lượng bạc toàn bộ được thu hồi.

Uốn ba tác lưỡi cắt bỏ bị Tào sư gia cắt chứa.

Toàn thân Triệu Khánh vừa là máu vừa là phân, chịu đựng được đến nửa đêm, chết thảng cẳng.

Đền chiếu thu hồn, thăm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Thuyết thư, diễn hí khuyên người phương, ba con đường lớn bước trung ương, thiện ác đền cùng cũng có báo, nhân gian chính đạo là tang thương.”

Phản thưởng: Cuốn sổ nhỏ thần kỳ.

Cuốn sổ nhỏ thần kỳ: Đây là một cuốn sổ nhỏ rất thần kỳ, người sẽ không bao giờ dùng hết nó.

Tay Tần Hà vừa lật, một cuốn sổ nhỏ màu vàng rơi vào trong tay, không lớn, vừa vặn che kín một bàn tay.

Hiển nhiên là cuốn sổ nhỏ kia của Triệu Khánh được cụ thể hóa.

Chỉ là trên sổ không có gì cả, tất cả đều là trống không.

Tần Hà không rõ thứ này có ích lợi gì, dùng không hết?

Xé đi có tính là dùng hay không?

Nghĩ tới đây, Tần Hà bá bá bá liên tục xé mười mấy trang, xem xét, a, sổ vẫn dày như vậy, không mỏng đi chút nào.

Quả nhiên là thần kỳ.

Về sau đi nhà xí không cần dùng đến nan tre, đã có giấy dùng không hết.

Nhưng mà nghĩ lại thì thấy sai sai.

Hắn đâu có đi nhà xí.

Thứ vô ích a!

Khuôn mặt Tần Hà hơi tối lại, một bộ thi thể thú vị như vậy lại cho một thứ vô dụng như thế?

Im lặng lắc đầu, Tần Hà kẹp cuốn sổ nhỏ vào nách, cứ giữ lại đi, nói không chừng sẽ có lúc phải dùng tới.

Giương mắt nhìn về phía thi thể Triệu Khánh đã hóa thành tro, người khoác áo choàng đen nói không sai, huyết thư, diễm hí khuyên người phương, ba con đường lớn bước trung ương.

Ý là con người phải đi đường chính đạo ở giữa ba con đường kia, không thể đi đường ngang ngổ tăt.

Nhưng vấn đề là, loạn thế này chính đạo không hưng thịnh, nếu như đi chính đạo có thể sống mà nói, làm sao có nhiều thi cốt di hài như vậy chứ?

Triệu Khánh đích xác là đáng chết, nhưng ít nhất hấn sung sướng tự do cả nửa đời, ở trong thế đạo này, đã đủ.

Những dân chúng cả ngày làm việc lại chịu đói chịu khổ kia thì sao? Bọn họ đã làm sai điều gì?

Thế đạo này hỗn loạn, trên triều đình, trong nhân gian, ai là chính ai là tà, ai đúng ai sai, ai có thể nói rõ được đây?

Tần Hà không muốn bận tâm đến điều đó.

Hấn chỉ là một tên thợ thiêu thi, cũng chỉ muốn làm một tên thợ thiêu thi, xem nhân sinh vô thường, nhìn thế sự thay đổi.

Trừ phi là.... đụng chạm đến hấn.

.....

“Đương!”

“Canh giờ đã đến, mở cửa phòng!”

Khi phương đông bắt đầu sáng lên, một tiếng chiêng vang, phòng thiêu thi theo thứ tự lần lượt mở ra.

Tần Hà xách lên thùng tro cốt, đón lấy tia nắng sớm, đi ra khỏi phòng thiêu thi.

Mười tám tên thợ thiêu thi xếp hàng giao tro cốt, có người nhà thì lĩnh đi, không có người nhà thì bỏ vào kênh đào.

Triệu Khánh có người nhà, nhưng không có ai đến nhận tro cốt, tro cốt bị sóng nước cuốn đi, một chút dấu vết cuối cùng của người này cũng đã biến mất không còn gì nữa.

Tám tên thợ thiêu thi mới tới nhìn về phía Tần Hà, trong mắt mang theo đầy sự tò mò và dò xét, trong vài năm gần đây, hấn là tên thợ thiêu thi duy nhất của Ngũ thành Bình mã ty được

tấn thăng lên làm quan thiêu thi, ở trong mắt đám thợ thiêu thi mới tới, đây là một truyền kỳ.

Tần Hà không thích bị người khác nhìn chăm chăm, nhưng hắn không thể điều khiển được suy nghĩ của người khác, giao tro cốt đầu tiên rồi rời khỏi lò hỏa táng đi ăn sáng.

Thật ra thì hắn không đói bụng, nhưng mỗi ngày ăn chút đồ ăn, cuộc sống mới có mùi khói lửa.

Tần Hà thích mùi khói lửa.

Ăn sáng xong, Tần Hà đi đến tiệm rèn, hắn dự định nâng cấp đỉnh trăn thi một chút.

Càng ngày những thứ gặp phải càng có thực lực mạnh, đỉnh hơi nhỏ, không dùng thuận tay lắm, phải vừa thô vừa lớn mới dễ sử dụng.

Tần Hà miêu tả một hồi, Thiết Tam Thất vỗ đầu một cái: “Đây chính là đỉnh đóng quan tài a.”

Thế là, thứ vừa thô vừa lớn của Tần Hà đã biến thành đỉnh đóng quan tài trong miệng Thiết Tam Thất.

Có, có sẵn, hơn 200 cây.

Nói là có một tên thợ đóng quan tài đã tự nằm vào quan tài rồi, hàng đặt lại không thể giao, đã bỏ đó hơn một năm.

Rời đi tiệm rèn Tần Hà lại đi chợ bán thức ăn, mua một chút rượu, thịt, rau khô, dự định tự nấu một bữa ngon cho mình.

Đã có một khoảng thời gian không ăn cay, đã thèm.

Trở lại phòng thiêu thi, Tần Hà ngồi xổm bên cạnh thùng nước mài dao chuẩn bị cắt thịt, đại vương bát trong thùng thò đầu ra nhìn, bị dọa đến hồn phi phách tán.

“Gia, chúng ta có thể thương lượng một chút hay không, đừng động dao, ta... Ta có một bí mật nói cho ngươi.”

“Ân?” Tần Hà sừng sốt.

“Chính là, nếu ta nói ra, có thể đổi một mạng không?”

Chương 78 – Ăn ngon cực kỳ

“Có lời mau nói có rắm mau phóng.” Tần Hà trừng nó.

Thật ra thì Tần Hà không biết làm các món ăn từ vương bát, nếu có đồ ăn có thể thay thế, dĩ nhiên hắn cũng không muốn làm nó.

“Không được, chúng ta phải làm ước định, nếu ta nói, ngươi phải tha ta một mạng.” Đại vương bát không bỏ qua việc ra điều kiện.

“Bang!”

Ngay lập tức, một dao của Tần Hà đã chém vào trên thùng.

Không dùng bao nhiêu lực, cả con dao phay đã hoàn toàn chém sâu vào.

Độ sắc bén này dọa đại vương bát nhảy một cái, cũng dọa Tần Hà nhảy một cái.

Thuật mài khí!

Chỉ mài mấy lần, không ngờ lưỡi dao đã trở nên sắc bén như vậy.

Đại vương bát liếc nhìn con dao phay kia, ừng ực nuốt một ngụm nước miếng, nói: “Vừa rồi, trong khoảng thời gian ngươi đi ra ngoài kia, có người đi vào lật đồ vật của ngươi.”

“Ân?”

Trái tim Tần Hà hơi hơi nảy lên.

Nghĩ thầm sẽ không phải là Từ Trường Thọ a.

Cũng không đúng, buổi sáng Từ Trường Thọ nhìn thấy mình ra khỏi lò hỏa táng đầu tiên, có việc thì đã kéo lại, không thấy thì sau đó lại đến.

Mấu chốt nhất là, đại vương bát nói là “lật” đồ vật, không phải là tìm người.

Động tác “lật” này đã không phải bình thường.

“Ai?”

“Không biết.”

“Dáng dấp ra sao?”

“Đuôi mắt có vết sẹo, mặc trang phục giống các ngươi.”

Tần Hà trầm ngâm, mặt giống như hắc, đó chính là thợ thiêu thi.

Mười tên thợ thiêu thi đi huyện Phòng không có ai có vết sẹo ở đuôi mắt, vậy thì đó chính là một trong tám tên thợ thiêu thi mới tới.

Nghĩ tới đây, Tần Hà lập tức nhếch miệng cười.

Đang hơi chán, lại có thứ đến giải buồn, cũng không biết là ai phải tới đây.

Rút ra dao phay, Tần Hà rửa rau cắt thịt, “đông đông đông” tiếng dao thót va chạm khiến đại vương bát hải hùng khiếp vía, chỉ sợ Tần Hà bắt hắc lên thót.

Sau một hồi bận rộn, lúc xế trưa, cơm đã làm xong.

Một đĩa lớn ớt xào thịt, một lòng bánh màn thầu bột trắng, một đĩa muối đậu, một đĩa rau ngâm, hai món rau xanh, một vò rượu.

Mặc dù không có nhiều đồ ăn, nhưng một người tự rót tự uống, khỏi phải nói có bao nhiêu thư thái.

Đại vương bát thấy mình không bị lên bàn, thở phào một hơi, duỗi dài cổ nhìn đồ ăn trên bàn của Tần Hà mà chảy nước miếng.

Mấy ngày qua, nó chỉ được ăn màn thầu bột tạt, vừa cứng vừa đắng, quả thực là không thể nuốt trôi.

“Muốn ăn?”

Tần Hà liếc nó một cái.

Đại vương bát gật đầu như gà mổ thóc.

Tần Hà thấy vậy, đưa tay xách nó lên bàn, lấy một cái bánh màn thầu bóp vụn ra, để trước mặt nó.

Đại vương bát thật sự là đã rất đói bụng, ăn từng miếng từng miếng, chẳng mấy chốc, một cái bánh màn thầu đã xuống bụng.

Ăn xong nó lại nhìn chăm chú vào những đồ ăn và rượu trước mặt Tần Hà, nhất là đĩa thịt ngay trước mặt Tần Hà kia, đỏ đỏ nhìn trông rất đặc biệt, đĩa của Tần Hà gấp nhiều nhất chính là đĩa đó.

“Người muốn nếm thử món này?” Tần Hà hiếu kỳ.

Đại vương bát lại gật đầu.

Thế là Tần Hà gấp một miếng thịt, đặt xuống ngay trước mặt nó.

Đại vương bát há miệng ăn, nhai một cái... Hai cái... Dừng lại, đồng tử của nó đột nhiên phóng đại ra.

Muốn nhổ ra, nhưng lại không dám nhổ.

Nếu như khiến cho Tần Hà tức giận, cho rằng nó xem thường tay nghề nấu nướng của hắn, nói không chừng liền xong con bê.

Tần Hà không nghĩ nhiều như vậy, nhìn đại vương bát một cái, ai nha?

Không tồi, thế mà không hề nhổ ra, có tiềm năng ăn cay nha.

Hắn hứng thú lên, giảng giải cho đại vương bát: “Cái này gọi là quả ớt, mới bắt đầu ăn sẽ không quen miệng, quen rồi thì tốt. Tính ra, ở vùng đất Đông Thổ này, người cùng ta có thể là hai người đầu tiên, ách.... Hình như không đúng, trước người cũng đã có một người từng ăn thử, nhưng hắn ta lại không có tiềm năng giống như ngươi, vừa ăn một miếng đã nhổ ra.”

Đại vương bát nhìn Tần Hà, mơ hồ không rõ hỏi: “Người kia, sau đó thì sao?”

“Hắn... Bị ta đốt rồi.”

Trong tức khắc, tinh thần đại vương bát trở nên phấn chấn, ngao ngao ngao nhai một hồi rồi nuốt xuống bụng, nói: “Mùi vị này rất ngon!”

Tần Hà nghe vậy, hết sức vui mừng.

Đúng không.

Tên này thích ứng cũng quá nhanh, xem ra là kẻ trời sinh ăn cay.

Tri âm a!

“Tới tới tới, ăn thêm mấy miếng thịt!”

Đại vương bát: “-‘”

....

Một bữa cơm, một người một vương bát ăn coi như là vui vẻ nhẹ nhàng.

Ăn uống thỏa thuê, Tần Hà vác xẻng đi bãi tha ma.

Kể từ khi cái xẻng được đánh xong, Tần Hà còn chưa đi bãi tha ma lần nào, ngày hôm nay tâm trạng hẳn tốt, đi thử xem có thể thu được hai bộ thi thể hay không.

Thuật tiện lại quét một cái xung hào “Vương bãi tha ma”.

Đi tới bãi tha ma, bầy chó cũng có mặt ở đó, chúng nhìn chăm chăm Tần Hà.

Ài, người này khá là quen.

Cẩn thận nhìn lại, đây không phải là tên điên tới đây giành ăn với chúng một thời gian trước à.

Hơi có chút khó đối phó.

“Ngao ô”

Chó phát ra tiếng sói tru, hô bằng gọi hữu.

Chẳng bao lâu sau, một con chó lớn có thân mình cường tráng như một con nghé mang theo mấy trăm tiểu đệ tới.

Tần Hà thấy thế, làm việc thôi.

Địa bàn chỉ lớn như vậy, ai thắng về người đấy, không có cách nào thương lượng.

Bầy chó gầm rú xông lên.

Tần Hà cũng quơ lên xẻng sắt xông lên.

Cái xẻng khua múa, kín không một kẽ hở, bất kể là con chó nào nhào lên, đều bị xẻng đánh bay, không một con nào tránh thoát.

Một cuộc hỗn chiến, đánh đến đất bằng gió xoáy, cái xẻng đen tịt như là một cái quạt gió.

Tần Hà xuyên thẳng qua bầy chó, một cọng lông cũng không dính.

Đánh một hồi, con chó lớn xem xét, thấy Tần Hà cực kỳ dũng mãnh, vội vàng chạy đi báo cáo lão đại.

Lũ chó nhanh chóng tách ra mà chạy.

Gầm rú, bày chó đầy khắp núi đồi rút lui, rất nhanh đã biến mất không còn bóng dáng.

Tần Hà bỏ xềng xuống, bày chó lần này có trật tự hơn rất nhiều so với lần trước hẳn đến đây.

Xem ra bên trong bày chó có xuất hiện một nhân vật lợi hại, nói không chừng còn đã thành tinh.

Có thời gian rảnh đi tìm thử một chút, bắt hụt một cái Ngao Giác Đại vương, bắt một con chó tinh cũng không tệ.

Cũng không biết, đốt thi có khen thưởng hay không.

Trước đây đốt xà tiên Liễu Thương cùng Dơi Vương, đều là đã tu ra thân người, ít nhất cũng coi như một người. Con chó tinh ở bãi tha ma này dù cho là có chút lợi hại, cũng e là vẫn chưa đủ tu đến thân người.

Để an toàn, vẫn là nuôi thêm đi, đốt sớm quá không có phần thưởng lại quá đáng tiếc.

Bầy chó đi rồi, hai ba bãi tha ma gần đây đều là địa bàn của Tần Hà.

Nhưng ở dưới hơn 200 mõm chó, nào còn có thi thể gì, đào cũng chính là đào không.

Tần Hà lòng vòng một hồi lâu, một sợi lông cũng tìm không thấy.

Suy nghĩ một chút, trong mắt Tần Hà lóe lên một tia sáng mờ.

Thuật vọng khí: Xem người thiện ác, xem người phúc họa, từ khí vận Vương Triều, cho đến kham dư phong thủy, vừa nhìn liền thấy hết.

Kỹ năng này có được từ sau lần tới bãi tha ma lần trước, còn chưa từng dùng ở nơi này.

Thuật vọng khí đảo qua, Tần Hà phát hiện, bãi tha ma này đã thay đổi, có vài luồng khói xanh chui từ dưới đất bốc lên.

Có xám, có đen, có xanh, còn có màu vàng, rất là thần kỳ.

Tần Hà lập tức hứng thú.

Chạy đến nơi quan sát, bề ngoài nhìn không ra cái gì, trên mặt đất toàn là phân chó cùng xương vỡ.

Không cần xem nhiều, thứ đó chôn ở dưới đất đâu.

Tần Hà vung xẻng lên, bắt đầu đào đất.

Thuật đào đất: Khi người đào đất, người sẽ không có bất lợi nào.

Những kỹ năng nhìn như có chút gân gà để dành trước đây, bắt đầu lục tục phát huy ra tác dụng.

Cái xẻng Tần Hà tung bay, vung vẩy trên dưới, máy xúc đất cũng không lợi hại như vậy.

Muốn sức lực có sức lực, lại có công cụ tiện tay, một xẻng hạ xuống tựa như xúc đậu hũ, nhẹ nhàng vung lên, bùn đất đã bay ra ngoài khe núi.

Lợi hại, đây quả thực rất lợi hại.

Đào một hồi, Tần Hà nhận thấy cái thứ này chôn hơi sâu, đào ra một cái hố hơn ba trượng, còn chưa thấy tung tích.

Bận rộn chừng nửa canh giờ, mới tính gặp được chính chủ.

Tốt lắm, một cái đại bảo bối!

Một cái quan tài.

Chương 79 – Thi quý phi

Tần Hà kinh ngạc.

Bãi tha ma, quan tài ở đâu ra?

Đều là kẻ ti tiện chết không có người chôn, có một tấm chiếu trúc cuốn thi thể, đã coi như là có đãi ngộ cực cao rồi.

Quan tài?

Đừng nói đến bãi tha ma, ngay cả ở gia đình dân chúng bình thường nó cũng là một vật phẩm xa xỉ.

Hơn nữa cái quan tài này còn không phải là quan tài vách mỏng, dùng cái xẻng gõ lên, đều phát ra tiếng “đông đông đông” trầm đục, vách quan tài xem như rất dày nặng.

Bề mặt quan tài loang lổ, có thể rõ ràng nhìn ra trước kia nó đã từng được bôi sơn.

Với quy cách này, chủ nhân quan tài chắc chắn không phải là người bình thường, người bình thường không thể dùng quan tài tốt như vậy.

Chuyện này liền mang ý vị sâu xa.

Quan tài lại còn được chôn cực sâu, tuyệt đối không phải là bị hạ táng qua loa.

Vấn đề này hơi tổn tế bào não, Tần Hà đối với những chuyện như vậy, từ trước đến nay đều là nghĩ thông thì nghĩ, nghĩ không ra thì sau này rồi nói sau.

Không tầm thường, vậy thì cứ đánh một trận thôi.

Giữa ban ngày ban mặt, đang lúc thích hợp để đánh nhau.

Không có chút do dự, Tần Hà đâm xẻng vào trong kẽ hở quan tài, dùng sức nạy ra.

“Bành” một tiếng, quan tài bị bật lên một góc, tam hạ lưỡng hạ, từng cái đinh đóng quan tài bị bật lên, lại dùng sức đè xẻng một cái, nắp quan tài đã bay thẳng ra ngoài.

Hai chữ: Thô bạo.

Cái xẻng đen lớn này Tần Hà càng dùng càng thích.

Đào hố đào mộ, cạy mở quan tài, đánh nhau, làm gì cũng dễ dùng, có thể xưng là toàn năng.

Giơ lên cái xẻng, Tần Hà từ từ nhìn thăm dò vào phía trong quan tài, nếu là có thứ gì muốn tấn công hấn, đảm bảo một cái xẻng có thể đập nó đến chia năm xẻ bảy.

Kết quả, hấn còn chưa kịp nhìn thấy đáy quan tài, “hô” một tiếng, một luồng thi khí nồng nặc đã phun ra ngoài,

Tần Hà vội vàng lui lại, lượng thi khí rất nhiều, liên tục không ngừng.

Rất nhanh thi khí đã lấp đầy cả khe núi.

Tần Hà muốn lui cũng không được, chỉ có thể vận nội kinh bảo vệ toàn thân, chống lại thi khí.

Toàn thân truyền đến cảm giác khó chịu khi bị thi khí mãnh liệt xâm nhập vào.

Ngay sau đó, Tần Hà liền nhìn thấy một bóng người đen sì từ trong quan tài đứng lên, nhìn mình.

Tiếp đó, bóng đen “suru” một tiếng nhảy ra quan tài rồi ngay lập tức chạy đi.

“Ài, đm!”

Tần Hà giật mình, vội vàng nhắc chân đuổi theo.

Trình độ thi khí này, ít nhất cũng là đại mỹ nhân cấp bậc “quý phi” a.

So với bộ mị thi ở thiêu thi đường thì yếu hơn chút, nhưng so với bộ bạch mao cương thi thì lại mạnh hơn cả mảng lớn.

Tám chín phần mười là bộ thi thể này đang trốn ở dưới bãi tha ma để thu thập thi khí để tu hành.

Khó trách ở dưới bãi tha ma này lại có quan tài, ở cái loại địa phương quỷ quái này, thứ gì khác thì không nhiều, nhưng thi thể lại rất nhiều, thi khí đủ.

Cũng không biết là đã chôn bao nhiêu lâu.

Thi thể chạy phía trước, Tần Hà đuổi theo sau.

Một người một thi thể rất nhanh đã chạy ra ngoài phạm vi thi khí bao phủ, Tần Hà nhìn rõ ràng hơn một chút, thi thể rất nhỏ, eo cong lưng gù, trông như một ông lão, trên người mặc áo liệm màu đỏ sẫm, đôi chân ngắn chạy giống như là gió cuốn, cực kỳ nhanh.

Nội kinh Tần Hà hoàn toàn bộc phát, lại chỉ có thể không để bộ thi thể kia rời khỏi tầm mắt.

Hắn chưa từng nhận được kỹ năng gia tốc hoặc là xung phong nào, lúc này bị ăn thiệt lớn.

Một người một thi thể rất nhanh đã chạy ra ngoài bãi tha ma, chạy vào trong thành.

Trong lòng Tần Hà không khỏi cảm thấy hơi kỳ quái, thi thể không chạy về phía núi rừng vắng vẻ, ngược lại là chạy về trong thành nhiều người qua lại, tình huống gì đây?

Không nghĩ ra, vẫn là tiếp tục đuổi theo.

Sau một lát đã đuổi đến bến tàu.

Thi thể như gió lốc vọt vào kho hàng của Tam Giang bang bên bến tàu, Tần Hà cũng đuổi theo đi vào.

Kho hàng chất chứa rất nhiều vật tư, thi thể bị ngăn trở, tốc độ chạy trốn cuối cùng cũng bị chậm lại.

Tần Hà chạy nhanh đuổi kịp, một xẻng đập tới, đáng tiếc là không đập trúng thi thể, ngược lại là đem một cây cột chống trong kho đập đến vỡ nát.

Đám người Tam Giang bang thấy vậy, kẻ nào lại dám giương oai ở địa bàn Tam Giang bang? Xông tới liền đập đồ vật?

Tam Giang Bang lập bang hơn mười năm, chưa bao giờ gặp phải tình huống này, quá kiêu ngạo rồi.

Cang đầu trông giữ kho hàng bị làm cho ngây ngẩn cả người, sau khi phản ứng lại, ném chén, tức giận gầm lên: “Gan chó, chém chết bọn chúng cho ta!”

Đám người vội vàng cầm đao, xách côn, bắt đầu vây đuổi đánh một người một thi thể kia.

Hay lắm, phải nói là cực kỳ náo nhiệt.

Thi thể chạy tới đâu, Tần Hà đuổi theo đến đó, đám người Tam Giang bang cũng chạy đuổi sát ngay đằng đuôi.

“Bành!”

Xẻng thứ hai đập hụt, máng thuyền mới vừa sửa xong của Tam Giang bang lại bị đập thủng một lỗ lớn.

“Bành!”

Xẻng thứ ba lại đập hụt, xương rồng của con thuyền đang sửa chữa trong kho cũng nát.

Khung cảnh này, giống như là một con trâu rừng lọt vào một cửa hàng đồ sứ, đình đình ầm ầm một trận vang dội.

Cang đầu trông coi kho chạy đến xem xét, con người đều sắp rớt ra ngoài.

Xương rồng đã nát, thuyền này cũng chỉ có thể chẻ làm củi đốt, tức giận đến chi oa kêu loạn, lập tức để thủ hạ phát ra tín

hiệu.

“Suu!”

Một tiễn xuyên vân, thiên quân vạn mã tới tương kiến.

Hôm nay không giết chết hai con hàng này, về sau Tam Giang bang sẽ không còn mặt mũi ở lại bến tàu này.

Tiếp đó lại càng náo nhiệt.

Thi thể chạy ở phía trước, Tàn Hà đập ở phía sau, Tam Giang bang lại ở phía sau đuổi theo.

Không được mấy lần, kho hàng của Tam Giang bang đã bị đánh sập toàn bộ.

Dạo qua một vòng, thi thể lao ra ngoài, chạy vào địa bàn Tào Hà Bang ở bên cạnh.

Tất nhiên là Tàn Hà cũng đuổi theo vào.

Lại là một trận đình đình âm âm, Tào Hà bang cũng đi theo kêu la om sòm.

Người biết chuyện thì cùng đuổi theo Tàn Hà cùng thi thể, người không biết trông thấy đám người Tam Giang bang xông lại còn tưởng rằng đến đánh, còn giúp chống đỡ.

Tam Giang bang lại tưởng rằng hai người kia là người của Tào Hà bang.

Thế là đình đình âm âm, người của Tam Giang bang và Tào Hà bang lại chát chém.

Mặt trời ngả về tây, thi thể dọc theo Vận Hà chạy thẳng về phía bắc, xuyên qua hết địa bàn của tào bang này đến địa bàn của tào bang khác, Tàn Hà đuổi theo không bỏ, không biết là đã đánh nát bao nhiêu thứ.

Hỗn loạn giống như là hỏa thiêu liên doanh, toàn bộ trở nên rối loạn.

Cả bến tàu đánh lên chính là trời đất mịt mù.

Cuối cùng, đợi đến khi một người một thi thể chạy vào kinh thành, người trên bên tàu vẫn chưa dừng lại.

Ai cũng không biết trận loạn chiến này từ đâu mà bắt đầu đánh nhau.

Từng mũi tên xuyên vân phóng lên trời, từng bang tự mình gọi thêm đồng bọn.

Binh mã ty thành Đông tiếp nhận cảnh huân giạt mình sợ hãi, chiến trận lớn như vậy, còn tưởng rằng là tào bang tạo phản đấy.

....

Sau khi trời tối, Tần Hà từ trong thành đi ra.

Mặt đen như than, đến cùng hấn cũng không thể đuổi kịp “thi quý phi” đuổi đến con phố thông bốn phía đó liền tìm không thấy.

“Ông nội nhà ngươi!”

Tần Hà hết sức đau lòng, gần đây thời vận không tốt, Ngao Giác Đại vương chạy thoát, hôm nay lại để một bộ thi thể chạy thoát nữa.

Quá lỗ.

“Lão đại, chính là hấn!”

Đợi đến khi Tần Hà quay trở lại bến tàu một lần nữa, một nhóm hơn hai mươi người Tam Giang bang chặn đường Tần Hà.

Người cầm đầu bao khăn vấn đầu, râu quai nón, mặt mày dữ tợn, hiển nhiên là bang chủ Tam Giang bang, Nguyên Tam Giang.

Nguyên Tam Giang dùng ánh mắt hung ác dò xét Tần Hà, từ kẽ răng rít ra sát khí: “Dám hủy kho hàng Tam Giang bang, báo ra tính danh, Nguyên Tam Giang ta không giết quỷ vô danh.”

“Đánh xong rồi ta nói cho ngươi.”

Trong lòng Tần Hà còn đang tràn đầy lửa giận đâu, thế nên là hấn vọt thẳng đến Tam Giang bang.

Tam Giang bang thấy thế, khá lắm, kiêu ngạo, còn không phải kiêu ngạo bình thường.

Nói một tiếng, hai bên khai đao.

“Binh!”

“Bang!”

“Đông!”

“Bành!”

Sau một trận hỗn loạn qua đi, Nguyên Tam Giang dẫn một đám người Tam Giang bang che lấy háng, toàn bộ nằm xuống, người người đau đến đuối thẳng cẳng.

Thuật loạn đấu trên đường!

“Nhớ kỹ, lão tử Ngụy Vũ thiêu thi đường, đi không đòi tên ngồi không đòi họ.” Tần Hà phúi phúi quần áo, cuối cùng là cũng cảm thấy thuận khí một chút, bước nhanh rời đi.

Chương 80 – Công đức kim thân nhất phẩm

Trở lại lò hỏa táng, Tần Hà ngồi lên đệm chăn, cảm thấy hần cần sửa sang lại bản thân một chút.

Liên tục để hai con hàng lớn chạy thoát, đã đủ lộ rõ nhược điểm của mình.

Đầu tiên là nội kinh, đều sắp đột phá đến 180 năm, vẫn còn chưa thể ngoại phóng, ngoại trừ việc tăng sức lực cho hần thì nó vẫn chưa thể phát huy ra được tác dụng vốn có.

Đạo hạnh pháp lực cũng tạm được, tốt xấu còn có một cái ba mươi sáu thức trấn linh, chỉ là gặp phải thi thể thì chẳng có tác dụng gì,

Cận thân chiến đấu có bộ pháp chim sẻ, vấn đề không lớn.

Đánh xa thì có chút phiền phức, đặc biệt là thi thể đã có da cứng, hôm nay Tần Hà cũng phóng đỉnh trấn thi, nhưng kết quả không có bao nhiêu tác dụng.

Đầu tiên, bộ thi thể này tương đối linh hoạt, chạy nhanh, tránh cũng nhanh, hơn nữa còn chuyên môn chui vào góc khuất, đặc biệt nhất là, khó khăn lắm mới bắn trúng một cây đỉnh trấn thi thì nó lại tự mình nhổ mất.

Sắp thành yêu rồi.

Điều này cũng khiến Tần Hà nghi ngờ, đây rốt cuộc là thi thể, hay là một thứ gì đó tu luyện thi khí?

Đương nhiên, việc này cũng phải nói đến “đỉnh quan tài” chưa kịp sử dụng, bằng không cũng không dễ dàng để nó chạy trốn như vậy.

Cuối cùng chính là tốc độ, đánh thắng nhưng đuổi không kịp, gấp chết người a.

“Quả nhiên, sau này vẫn nên tiếp tục cầu a, vạn vật trên thế gian kỳ diệu như vậy, đều có các sở trường riêng, mình còn chưa có biện pháp nào xử lý được toàn bộ, phải điệu thấp, phải điệu thấp.” Tần Hà lắc đầu, tự nhủ phải tỉnh táo.

Nhưng mà, Tần Hà cũng không phải không có lá bài tẩy, có một lá bài tẩy đã đến thời điểm nên sử dụng.

Đó chính là công đức kim thân quyết: Công đức gia thân, đợi đến khi kim thân dựng thành, ngài có thể sánh vai cùng thần minh.

Thứ này, đó chính là phần thưởng đốt đi Hình Nô.

Công đức đạt được sau hành trình đi huyện Phòng còn được nhiều hơn so với Tần Hà dự đoán, đạt đến hơn 79,000.

Hiện tại đã trôi qua vài ngày, công đức vẫn còn tăng thêm, nhưng rõ ràng tốc độ đã chậm dần.

Chính là thời điểm nên làm một cái kim thân cho mình.

Tần Hà không vội vàng, tắm rửa thay quần áo, lại tiếp nhận thi thể đưa tới hôm nay, đợi đến đêm khuya, mới khởi động công đức kim thân quyết.

Trong đầu, hơn bảy vạn công đức nhanh chóng tiêu hao, chỉ cảm thấy tinh thần chấn một cái, thế giới nào hải trở thành một mảnh kim quang.

Một bóng người nhỏ xíu trông giống Tần Hà y như đúc ngồi ngay ngắn ở giữa trung tâm thế giới, kim quang chậm rãi chui vào, toàn thân người nhỏ kia kia nhiễm lên một tầng ánh sáng vàng kim, rực rỡ rạng ngời.

Công đức kim thân, lấy niệm lực chúng sinh làm môi giới, được thiên địa chính đạo che chở, đúc thành kim thân, vạn tà bất xâm. Nó đúc chính là tinh thần, nhưng che chở lại là toàn thân.

Không hổ là công pháp thượng đẳng, thời gian đúc thành kim thân khá dài.

Ước chừng nửa canh giờ, người nhỏ mới hoàn toàn biến thành màu vàng kim.

Chậm rãi mở mắt ra, con người Tần Hà chợt lóe lên kim quang.

Não hải hiện ra nhắc nhở: Chúc mừng ngày, công đức kim thân nhất phẩm đã được đúc thành.

Thông báo điểm công đức, công đức +9527.

Tất cả tiêu hao 7 vạn công đức.

Tần Hà đứng lên sử dụng thử, tinh thần hơi chấn động một chút, quanh thân thể lập tức xuất hiện một tầng kim quang che chắn, bảo vệ trên dưới toàn thân. Mà như vậy cũng chưa hết, công đức kim thân này không chỉ chủ động phòng ngự, mà còn có thể bị động phòng ngự.

Nói cách khác, coi như là Tần Hà ngủ thiếp đi thì một chút tà ma quỷ mị hay kẻ cả thi thể tấn công hắn, thì chúng cũng đừng hòng tổn thương một cọng lông của Tần Hà, trái lại còn bị công đức kim thân bắn ngược, nhẹ thì thụ thương, nặng thì hồn phi phách tán.

Chính là lợi hại như vậy.

Công đức kim thân, khắc chế tất cả yêu ma quỷ quái, si mị vông lộng.

Mà đây chỉ là công đức kim thân nhất phẩm, sau này còn có thể tăng cấp đến cửu phẩm.

Khi đó có thể gọi là sánh vai cùng thần minh.

Nhưng mà chắc chắn cần phải tốn rất nhiều công đức, chỉ là nhất phẩm đã tiêu tốn bảy vạn công đức, đến nhị phẩm thì ít nhất cũng là gấp đôi, thậm chí là gấp mấy lần.

Thu lại kim thân, Tần Hà móc móc dưới nách, lại lấy ra hai trăm cây đinh đóng quan tài.

Hôm nay nếu là có mấy cái này, cũng chưa chắc là đã thất thủ.

Nhưng mà không sao, chỉ cần “thi quý phi” còn ở lại kinh thành này, sẽ không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay Tần Hà, tự thăng cấp bản thân một chút rồi lại tìm nó.

Đinh đóng quan tài lớn hơn khá nhiều so với cây đinh trần thi ban đầu, dài chừng nửa chiếc đũa, lớn chừng ngón út.

Tần Hà lại lấy ra đá mài cùng dao khắc, phát động đồng loạt ba loại kỹ năng mài khí thuật + thuật kim đinh + vô ảnh thủ.

Bá bá bá... Tần Hà phải nói là cực kỳ nhanh, tay tạo thành huyền ảnh.

Một cây lại tiếp một cây đinh trần thi cỡ lớn sắp xếp chỉnh tề, cây đinh sắc bén đến mức tựa như có thể đâm thủng cả không khí, nhìn một chút cũng đã khiến cho mắt người ta đau nhức.

Ngay vào thời điểm Tần Hà đang tự thăng cấp cho mình.

Bãi tha ma.

Một người áo đen đeo mặt nạ đứng ở mép hồ to, trầm mặc, ánh mắt sắc bén sáng rực dưới ánh trăng.

Quý dị chính là, dưới sự chiếu rọi của ánh trăng, cái bóng của hắn ta lại nhạt hơn rất nhiều so với những cái bóng của cây cỏ xung quanh.

“Chủ nhân.”

Sau lưng có tiếng bước chân truyền đến.

Một con quái vật khổng lồ đang từ từ tiến lại gần, miệng đầy răng nanh, hai con ngươi phát ra tia sáng xanh lục.

Cẩn thận xem xét, đây rõ ràng là một con cự lang hùng tráng, uy vũ hơn cả một con trâu.

“Ta sắp xếp người ở nơi đây, chính là để phòng ngừa tình huống như vậy xảy ra, người không làm tròn bổn phận của mình.” Người áo đen mở miệng, tiếng như kim thiết, không phân biệt được cao thấp, khiến cho người nghe được cảm thấy

cực kỳ khó chịu, thật giống như hai khối kim loại cọ sát với nhau.

“Thật xin lỗi, chủ nhân, ta đã bất cẩn.” Cự lang cúi thấp đầu.

“Ai?”

“Trang phục y mặc chính là của thợ thiêu thi.”

“Thợ thiêu thi?”

Ánh mắt người áo đen hơi ngưng lại, nghiêng người nhìn về phía lò hỏa táng thành Đông xa xa, dường như có thể nhìn xuyên qua màn đêm dày nặng, thấy được phòng thiêu thi số bảy.

“Cần ta ra tay không?” Cự lang hỏi.

“Không cần, Thảm Luyện đã hồi kinh, từ giờ trở đi, bất kỳ hành động nào cũng phải cực kỳ cẩn thận, người chỉ cần bảo vệ tốt nơi này, còn lại ta tự có sắp xếp.”

“Vâng, chủ nhân.”

.....

“Người nói là, Ngụy Vũ đuổi theo một thứ mặc áo liệm, dọc theo Vận Hà chui vào kinh thành, còn dẫn phát các tào bang đánh nhau với quy mô lớn bằng khí giới?”

Chỉ huy sứ ti Cẩm y vệ, Thảm Luyện tiếp nhận tấu của Vũ Văn Tĩnh, nhanh như gió đọc xong, hỏi: “Người phân tích chuyện này như thế nào?”

“Thanh Ngưu Đại Tiên xuất hiện.” Trong mắt Vũ Văn Tĩnh lóe lên sự hưng phấn.

Thảm Luyện gật đầu rất nhẹ, “Còn thứ mặc áo liệm kia thì sao?”

“Là một trong số những thi thể bị cướp ở Xuyên Thục tám tháng trước.” Vũ Văn Tĩnh trả lời.

“Bị cướp đi ở Xuyên Thục, ngàn dặm xa xôi chạy tới kinh thành, sau đó lại bị Thanh Ngưu Đại Tiên đuổi theo chạy khắp nơi?” Khóe miệng Thảm Luyện hơi giương lên, mỉm cười nói: “Chuyện này rất thú vị.”

“Thanh Ngu Đại Tiên cùng thi thể mặc áo liệm đột nhiên xuất hiện, Hình Nô cùng An Ba Cốc đột nhiên mất tích không còn tăm tích, còn có Dơi Vương chết không rõ ràng. Xem ra chuẩn bị có một màn kịch hay chuẩn bị lên sân, đội hình vai chính không có chúng ta, hiếm gặp a.” Nụ cười của Thẩm Luyện càng thêm ẩn ý.

Về mặt Vũ Văn Tĩnh khó hiểu, nói: “Còn xin Chỉ huy sứ chỉ rõ.”

“Kinh thành là sân khấu tốt nhất, màn đêm là sự che chở tốt nhất, thi thể mặc áo liệm, chính là vai hề tốt nhất, tuồng vui này có thể đặc sắc đến trình độ nào, thì phải nhìn xem nó bắt đầu ra sao.”

Chương 81 – Người bịt mặt

Dưới màn đêm bao phủ, kinh thành rộng lớn giống như một con cự thú nằm ở đại địa vô biên đang muốn cắn nuốt người.

“Ục ục.”

Tiếng kêu của cú đêm vang vọng lại khiến cho lòng người cảm thấy bất an.

“Cộc! Cộc! Cộc! Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa.”

“Canh ba đèn, phòng trộm phòng cướp, đóng cửa chính, cửa sổ.”

Lão bang tử phu canh thành tây canh tuần bên đường, âm thanh vẫn bằng phẳng đầy vẻ lười nhác như cũ, cũng không khác gì so với lúc bình thường, nhưng nếu có người đi theo sau ông ta, sẽ phát hiện ra ông ta đi rất vội vàng

Hiện tại, trong tay lão bang tử, mõ trúc tổ truyền đang hơi hơi nóng lên trong làn gió lạnh.

“Đêm nay sẽ có chuyện xảy ra.” Lão bang tử gần như đã xác định.

Bốn đời nhà họ Trần làm gỗ mõ cầm canh, chưa từng có người nào bị đột tử, bất kể là rơi vào hiểm cảnh như thế nào, cũng đều có thể gặp dữ hóa lành, chính là dựa vào sự nhạy cảm này.

Đáng tiếc là lão bang tử không có văn hóa gì, bằng không cũng có thể soạn sách truyền lại, chỉ dựa vào năng lực này của nhà họ Trần, mỗi một lời ông ta nói đều sẽ thành khuôn vàng thước ngọc cho những người gõ mõ cầm canh.

Lão bang tử bước nhanh hơn, muốn nhanh chóng kết thúc chuyến canh tuần hôm nay.

Trăng khuyết treo cao, mây đen gió lớn.

Có câu nói, trăng tối là đêm giết người, gió lớn là lúc phóng hỏa.

Trong không khí, khí tức nguy hiểm đang ngưng kết lại.

Đi hết con ngõ này tiến vào đường lớn sẽ có thể an toàn hơn rất nhiều.

Nhưng đúng lúc này, một tiếng động nhỏ vang lên, một vật đen thùi lùì không biết là từ đâu đột nhiên xuất hiện, đứng ngay trong ngõ nhỏ chặn đường lão bang tử, mơ hồ có thể thấy nó mặc một bộ trang phục màu đỏ, không cao, tựa như là một ông lão lưng gù.

Lão bang tử dừng bước, lông tơ toàn thân lập tức dựng đứng lên.

Trong tay, mõ trúc vốn đang chỉ là hơi nóng lập tức đã nóng bỏng đến không thể cầm nắm được.

“Này! Yêu ma quỷ quái phương nào, dám ngăn trở đường tuần tra đêm của ta, mau chóng tránh ra, bằng không đừng trách lão phu không khách khí với ngươi!” Lão bang tử hít một hơi thật sâu, chỉ vào vật kia, tiếng như chuông lớn, cực kỳ trung khí.

Đây là kinh dạ chi pháp tổ truyền, gõ mõ cầm canh tuần tra ban đêm, khó tránh khỏi sẽ gặp phải những thứ không thể tả rõ cũng không thể nói rõ được.

Tục ngữ nói, người sợ quỷ ba phần, quỷ sợ người bảy phần.

Không e sợ việc giao đấu, trước tiên ngươi đã thắng được một nửa, chưa giao đấu mà ngươi đã e sợ, ngươi đã thua mất một nửa trước rồi.

Không quan tâm trước mặt là thứ gì, hét to một tiếng, thường thường có thể giải quyết bảy phần phiền phức, ba phần còn lại,

thì xem số mệnh cùng thực lực.

Nhưng rất rõ ràng, thứ đối diện ông ta bây giờ không phải là một câu thét đơn giản như vậy là đã có thể hù dọa.

Cái màu đỏ sậm như vậy dân chúng không thường dùng, nhà cao cửa rộng cũng không vui, chỉ có một nơi người ta thường dùng – áo liệm.

Thật ra thì ngay từ cái nhìn đầu tiên lão bang tử đã xác định, thứ này đại hung, trước khi ông ta đi tuần tra ban đêm, Binh mã ty thành tây còn cố ý nhắc nhở, nói có một bộ hung thi mặc áo liệm chui vào kinh thành, nhất định phải chú ý.

Chính là thứ trước mắt này, giờ đã bị ông ta đụng phải.

Kinh dạ chi pháp chỉ là lấy ngựa chết làm ngựa sống.

Quả nhiên, thứ kia không hề tránh lui mà ngược lại, nó vọt nhanh về phía lão bang tử.

Lão bang tử thấy thế, quay người nhanh chân chạy đi.

Tiếng hét thê lương vang vọng lại trong gió đêm.

“Cứu mạng a!!”

Hô to một tiếng, không biết đã kinh động đến bao nhiêu sinh vật du tẩu bên ngoài ánh lửa tuần đêm.

Quan sát từ không trung, ít nhất có ba bóng đen đang nhanh chóng tiến về nơi đó.

Người thứ nhất đến chính là một nam tử bịt mặt mặc y phục dạ hành, thân thủ cực kỳ mạnh mẽ, đưa tay khê chụp lên đầu tường nhảy vượt qua, đã tạo thành một dấu tay ngay trên đó.

“Cứu mạng, cứu mạng!”

Lão bang tử thấy được, vội vàng lớn tiếng kêu cứu.

Nam tử che mặt hóa thành một đạo tàn ảnh lướt qua lão bang tử, hai tay mở ra, đã có một cái túi vải màu vàng xuất hiện.

Miệng hắn ta cấp tốc niệm chú ngữ, cái túi màu vàng đón gió tăng trưởng rồi chụp về phía bộ thi thể mặc áo liệm.

Bộ thi thể mặc áo liệm thấy vậy, hú lên một tiếng quái dị rồi quay người chạy, trông có vẻ như nó cực kỳ sợ hãi cái túi vải vàng kia.

Nhưng mà cái túi màu vàng kia mở miệng ra, chính là cuồng phong cuốn ngược, bộ thi thể mặc áo liệm không tiến được, ngược lại thụt lùi, loáng một cái đã bị hút vào trong túi.

Chuyện càng thêm thần kỳ còn ở đằng sau, sau khi túi vải vàng hút bộ thi thể mặc áo liệm vào, vậy mà lại nhanh chóng thu nhỏ lại, người bịt mắt đưa tay nhận lấy rồi khoác lên vai, giống như nửa túi bột gạo, rút nhỏ gấp mấy lần.

Lão bang tử nhìn đến ngần cả người, đây chắc chắn là một kỳ nhân a.

Thấy người bịt mắt đi tới, ông ta vội vàng chấp tay: “Cảm tạ ân cứu mạng của tráng sĩ, tiểu lão nhân....”

Nhưng ông ta còn chưa nói hết đã phát hiện ra, không biết từ lúc nào, trong tay người bịt mắt đã có thêm một thanh đao sáng lấp lánh.

Lão bang tử còn chưa kịp thở ra đã phải hít ngược trở lại.

“Cứu mạng a!”

Trong gió đêm lại vang lên tiếng hô to thê lương của lão bang tử lần nữa.

Lão bang tử xoay người chạy.

Đây là ác nhân!

Nhưng tốc độ ông ta làm sao đo lại được với người bịt mắt kia, người bịt mắt diêm nhẹ mấy bước đã đi đến sau lưng lão bang tử, một đao bổ về gáy ông ta.

Nếu là lão bang tử chạy ngay lúc ấy, thì đã không có chuyện này xảy ra.

Ông ta tuyệt đối không nên dừng lại, trên đời này chỉ có một loại người có thể giữ bí mật kín kẽ nhất, đó chính là người chết, mà như vậy còn không phải là hoàn toàn tuyệt đối.

Nhưng mà, mạng ông ta vẫn chưa đến tuyệt lộ, đúng lúc này, đột nhiên có dị biến phát sinh.

“Sưu” một tiếng, một thứ gì đó đen sì đột nhiên đập về phía người bịt mắt.

Ánh mắt người bịt mặt đại biến, nhanh như chớp vút đao đi, lùi lại.

“Bành!”

Một tiếng nổ lớn, chỉ thấy lưỡi đao lập lòe hàn quang kia trong nháy mắt hóa thành mảnh vụn, bao phủ phóng ngược lại phía người bịt mặt.

Người bịt mặt không kịp chuẩn bị căn bản là không kịp tránh né, cánh tay bị trúng một mảnh, máu tươi lập tức bắn ra, túi vải vàng cũng rơi trên mặt đất.

“Người phương nào đến?” Người bịt mặt ôm lấy cánh tay, vẻ mặt ngưng trọng.

Bởi vì đến hiện tại hắn ta mới phát hiện ra, trong bóng tối ở dưới chân tường phía đối diện có một cái bóng rất nhạt, rất nhạt, chỉ có thể lơ mờ nhận ra hình người.

Trên tay cầm một cái vũ khí đen sì, ngay cả ánh sáng cũng không phản quang, không nhìn rõ được là thứ gì.

“Lão tử quan thiêu thi Phi Ngư Vệ Ngụy Vũ, ngươi là ai?” Bóng người bước ra khỏi bóng tối nơi chân tường, ở dưới ánh trăng yếu ớt chiếu rọi hiện ra chân thân, lại là một nam tử thanh niên mặc áo gai vải thô.

“Thiêu thi đường Phi Ngư Vệ?”

Trong mắt người bịt mặt lóe lên tia nghi hoặc.

Nhưng hắn ta cũng không dây dưa thêm, nhanh như chớp, hắn ta đưa tay chụp lấy túi vải vàng trên đất chuẩn bị chạy trốn.

Người tới thực lực mạnh lại quý dị, không nên giao phong.

Nhưng sau một khắc, một việc vô cùng kỳ lạ đã xảy ra, hắn ta chỉ cảm thấy hơi hoa mắt, vậy mà đã thấy mình đứng ở dưới chân tường.

Đối diện, thanh niên mặc áo gai nhếch miệng nở nụ cười, khom lưng nhặt lên túi vải vàng.

“Di... Di hình hoán ảnh?”

Ngay lập tức, trong ánh mắt người bịt mặt đã tràn đầy sự kinh hãi.

Thuật di hình hoán ảnh, bắt nguồn từ bí thuật Gia Cát Thần Cơ hơn hai ngàn năm trước, sớm đã thất truyền gần ngàn năm.

Vậy mà hôm nay lại xuất hiện trên thế gian?

“Người rớt cuộc là ai?” Gần như là người bịt mắt đã kinh hô lên.

“Làm sao lại hỏi lại rồi, lão tử thiêu thi đường Ngụy Vũ, đi không đổi tên ngồi không đổi họ, nhớ kỹ.” Thanh niên áo gai khoác cái túi vải vàng lên vai, ánh mắt quan sát người bịt mắt từ trên xuống dưới, dường như là đang đánh giá cái gì đó.

Người bịt mắt lập tức cảm thấy như là có gai ở sau lưng, không chân chừ chút nào, xoay người nhảy sang viện tử bên cạnh, biến mất không còn bóng dáng.

Hiển nhiên là chạy đi.

Thanh niên áo gai thấy thế, bữu môi mắng một câu: “Hôm nay bỏ qua cho ngươi trước, lần sau gặp lại sẽ cho ngươi nằm một cách thể diện.”

Nhưng mà đúng lúc này, trong gió đêm bỗng nhiên lại vang lên một câu chú ngữ: “Cần khôn mất linh, chớ pháp tịnh diệt, phá!”

Chỉ thấy cái túi vải vàng kia “ầm” một tiếng, bộ thi thể mặc áo liệm từ trong túi rơi ra, thuận gió nhanh chân chạy.

Thanh niên áo gai thấy vậy, ánh mắt hơi ngưng lại.

“Ái phi chạy đi đâu!”

Chương 82 – Ái phi đừng chạy

“Lạch bạch lạch bạch”

Bộ thi thể mặc áo liệm chạy rất nhanh, đôi chân ngắn giống như gió cuốn.

Tần Hà nhìn túi vải vàng, dưới đáy đã bị thủng mất một lỗ, hiển nhiên là bị người bịt mắt kia dùng chú ngữ phá đi.

Hại người không lợi mình a!

Chờ lấy, lát nữa sẽ tìm người!

Cái túi này trông có vẻ rất thực dụng, lấy không được chú ngữ đêm nay không trở về nhà.

Cuốn cuộn lại túi vải rồi kẹp vào dưới nách, Tần Hà nhanh như chớp đuổi theo bộ thi thể mặc áo liệm.

....

Một người một thi thể vừa mới rời đi, lại có hai phe vội vã đuổi đến.

Một phe là một đại hòa thượng với cái đầu bóng loáng, trong tay cầm hai thanh Hàng ma xử như cầm đũa, trông chẳng hề cân xứng với hình thể.

“Yêu nghiệt to gan dừng tay, bản tăng tới a!” Đại hòa thượng người chưa đến nhưng đã dặt giọng hô lớn một tiếng, như tiếng chuông lớn vang dội, chấn đến tâm hồn người khác.

Vừa tới đầu ngõ, đối diện lại đi đến một người.

Ai?

Đương nhiên là lão bang tử may mắn giữ được tính mạng, bước chân ông ta lão đảo, cả người mồ hôi lạnh nhễ nhại.

Trong miệng còn hô hào cứu mạng.

Đại hòa thượng giơ tay cản lại, “Thí chủ, yêu nghiệt ở đâu, chờ bản tăng bắt giữ nó.”

Lão bang tử xem xét thấy là một tên hòa thượng, theo bản năng hơi hơi an lòng một chút, nhưng lập tức lại nghĩ đến người bị mất, lại nhìn tên đại hòa thượng này, hai mắt hắn ta hiện ra tia lạnh lẽo, trên tay cầm hai thanh vũ khí sắc bén, còn có những ngón thịt trên cổ kia, trông khác hẳn với người bình thường.

Lão bang tử lại lần nữa bị hút sâu một hơi, quay người lại chạy.

“Cứu mạng a!”

Tiếng hô thê lương vừa mới hạ xuống lại lần nữa vang lên.

Kinh sợ cả nửa thành tây trở nên run rẩy sợ hãi.

“Ài?”

Đại hòa thượng ngậy ngấn cả người, gãi gãi cái đầu trọc, đầy đầu là dấu hỏi chấm.

Sửng sốt vài giây, đại hòa thượng lắc đầu, nằm rạp xuống đất cẩn thận tìm kiếm, chỉ chốc lát sau, hắn ta đã phát hiện ra hai hàng dấu chân, khoảng cách giữa hai bước rất ngắn, đầu bàn chân rộng, sau gót lại nhọn, trông không giống với dấu chân người.

“Tư lưu” đại hòa thượng vươn đầu lưỡi liếm một cái lên dấu chân kia, bẹp bẹp miệng, trừng mắt: “A di cả nhà người Phật, luyện chế thi khôi?”

“Nếu không diệt trừ hại này, ắt sẽ có họa lớn!”

Đại hòa thượng vội vàng đứng dậy, cánh mũi phập phồng, dường như hắn ta cảm thấy chưa đủ, ngón tay bấm niệm pháp quyết, lầm bầm: “Sương khói tứ phương đều vào miệng ta, mani padme hum, lưỡi ném truy tung!”

Tiếp đó, chỉ thấy hắn ta xoay chuyển vài hướng, le lưỡi đuổi theo phương hướng mà Tàn Hà rời đi.

....

“Cứu mạng a, cứu mạng!”

Lão bang tử vẫn tiếp tục la to, đến một ngã rẽ thì chân ông ta chạy không vững, ngã lăn từ trong ngõ ra ngoài đường lớn.

Lúc này, chỉ thấy từ phía đối diện có một đám người đi đến, trong tay mỗi người đều cầm theo binh khí.

Đao thương kiếm kích, búa rìu câu xiên, roi giản chủy trảo, đinh ba côn giáo, quả xích chùy.

Mười tám loại vũ khí, loại nào cũng có.

Người dẫn đầu đeo bốn đồng tiền trước ngực, vác cây lang nha bổng bước nhanh về phía trước: “Người đuổi theo người đâu rồi?”

Lão bang tử xem xét, tiếng la ghen lại, suýt chút nữa đã khóc lên, là người của thiêu thi đường Phi Ngư Vệ, lần này an toàn rồi.

Lại thêm vài lần như ban nãy, e rằng khó giữ được tính mạng.

“Ồ... Ở trong ngõ nhỏ đằng sau, một tên ác nhân che mặt, một tên hòa thượng mập, một bộ thi thể mặc áo liệm.” Lão bang tử run rẩy trả lời.

“Có tên hòa thượng mập?”

Ngụy Vũ nghe thấy thế, đôi mắt tròng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thanh Ngu Đại Tiên, cuối cùng thì ngươi cũng hiện thân.”

Những ngày qua, Ngụy Vũ đã cẩn thận tìm một trận a.

Thời đại này người mập không nhiều, hoặc là nhà cao cửa rộng, hoặc là chùa miếu.

Nhưng hắn ta đã lật tung hết tất cả các chùa miếu ở kinh thành, cũng không tìm được đúng người.

Hôm nay vừa mới lên ban đã nghe được tin tức, nói tên Thanh Ngu Đại Tiên mang khuôn mặt của mình làm chuyện xấu kia, lại xuất hiện ở bến tàu.

Đuổi theo một bộ thi thể mặc áo liệm không biết từ đâu ra, quấy nhiễu toàn bộ bến tàu tạo thành hỗn loạn, còn tiến vào thành.

Ngụy Vũ nghe xong, gọi thẳng thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa người lại xông tới.

Không nói hai lời, triệu tập một đám huynh đệ, ngay cả thi thể cũng không đốt, đi ra ngoài tìm người.

Ngụy Vũ thề, chờ đến khi bắt được Thanh Ngu Đại Tiên, nhất định sẽ khiến tên kia phải chết chìm trong hồ phân trâu, để cho tên kia vĩnh viễn cùng phân trâu hòa làm một thể, ai để cho người không việc gì lại đi chọc phân trâu chứ.

Một đoàn người vọt vào trong ngõ nhỏ, lại vừa vặn nhìn thấy đại hòa thượng đang từ một phía khác đi ra ngoài.

“Đứng lại, đừng chạy!” Ngụy Vũ nhắc chân điên cuồng đuổi theo.

.....

“Sưu sưu sưu”

Mười cây đinh trần thi cỡ lớn xuyên qua không khí, phong tỏa tất cả con đường có thể chạy trốn của thi thể mặc áo liệm .

Không còn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, bộ thi thể mặc áo liệm trực tiếp bị găm lên tường.

Tần Hà thấy vậy, vỗ tay nhếch miệng nở nụ cười.

Vừa thô vừa lớn đúng là dùng tốt, lại còn sắc bén vô song.

Thi thể đạt đến trình độ này còn có thể bị đâm xuyên.

Bộ thi thể mặc áo liệm phát ra tiếng rít chói tai, điên cuồng nhô đinh trần thi ra, nhưng căn bản là không nhô được, hai tiểu trảo bị phù lục khắc trên đinh đốt thành từng luồng khói xanh.

Tần Hà quan sát, khá lẩm, cái thứ này, cơ thể là đầu người không sai, khô khô héo héo, trông như một người lùn, răng nanh sắc nhọn, con mắt xám trắng không có tròng đen.

Nhưng tay chân nó lại không phải của con người.

Tay rất dài, lông thú mọc dài, hẳn là cánh tay của một loài vượn nào đó, rũ xuống gần như là đến tận gót chân.

Chân thì cẳng kinh người, nhìn rất giống như là một đôi chân vịt có màng.

Phía trước rộng phía sau nhọn, có ba ngón, ở giữa còn có màng dính liền, nhưng có vẻ dày hơn so với màng chân vịt, kích thước cũng lớn hơn rất nhiều.

Đây quả thực chính là một con quái vật do con người ghép các bộ phận lại với nhau tạo thành.

Tài liệu là người, vượn, một tinh quái nào đó thuộc loài vịt có màng chân.

Tần Hà không hiểu rõ thứ này cho lắm, nhưng từ kịch chiếu bóng cũng đã từng thấy qua hình bóng nó.

Tám chín phần mười là một bộ thi khô mà người nào đó luyện chế thành.

Thật không ngờ, bên dưới bãi tha ma lại có chôn thứ này.

Không nghi ngờ gì nữa, người bị mất ban này không thể thoát khỏi liên quan.

Lại đánh giá vài lần, Tần Hà không tiếp tục kéo dài thời gian nữa, “suru suru” bắn hai mươi cây đinh trần thi về phía những huyết vị máu chốt trên người bộ thi thể mặc áo liệm.

Bộ thi thể mặc áo liệm lập tức bất động.

Tần Hà thấy vậy, lại đem những cây đinh trần thi cỡ lớn rút ra, bỏ lại vào dưới nách không gian.

Đinh trần thi cỡ lớn dùng đúng là tốt thật, nhưng mà sau khi đâm vào thi thể sẽ lộ ra đầu nhọn của nó, đặc biệt là những thi thể nhỏ gầy như vậy, dùng không nắm chắc cho lắm.

Cho nên đinh trần thi nhỏ vẫn có tác dụng của nó.

Sau khi chuẩn bị xong, Tần Hà kẹp bộ thi thể mặc áo liệm vào nách, bắt đầu tìm kiếm dấu vết của người bị mất mặt ban này.

Bất kể là vì phá giải âm mưu bên dưới bãi tha ma hay là túi vải vàng, đều phải tìm được hắc ta.

Thuật vọng khí mở ra!

Trong nháy mắt, đêm khuya tăm tối ở trong mắt của Tần Hà đã biến thành một hình dáng khác.

Trong kinh thành, trên không trung của hoàng thành có một vùng sáng như mặt trời, chiếu đến Tần Hà gần như không mở mắt ra được.

Niệm lực thần dân vương triều Đại Lê góp nhặt mấy trăm năm, cho dù là đang ngày càng lui bại, vẫn hào quang vạn tượng như cũ.

Chói mắt như vậy, đã tạo thành “tối dưới đế đèn”.

Tần Hà căn bản không thể thấy được toàn cảnh kinh thành, chỉ có những nơi cách xa khu vực hoàng thành, mới có thể thấy được từng tia, từng sợi khí tức không giống bình thường.

Trong đó có một tia, mơ hồ giống như là người bị mất mặt.

Không có chút do dự nào, Tần Hà đuổi theo.

Tần Hà vừa đi không bao lâu, đại hòa thượng tới, mở ra miệng rộng hút mấy hơi không khí, tìm được vị trí mà bộ thi thể mặc áo liệm bị găm lên, vươn ra đầu lưỡi “tư lưu” một tiếng, liếm

vài lần lên trên tường, bẹp bẹp, tròng mắt, tiếp tục đuổi theo hướng Tần Hà rời đi.

Phía sau hắn ta, Ngụy Vũ dẫn một đám người theo sát mà tới, ngó trái ngó phải, sau đó cũng vội vàng đuổi theo.

Chương 83 – Các huynh đệ chém chết hắn

“Cứu mạng a!!”

Thời gian ngược về trước đó, ngay vào thời điểm lão bang tử đang hô to gọi nhỏ.

Trong một tòa miếu hoang ở thành tây, có năm sáu người ngồi xung quanh một cái bàn, trên bàn thấp một ngọn đèn, ánh đèn nhỏ tỏa ra, chiếu mặt người mơ hồ.

Có một giọng nói mang theo vẻ nghi hoặc cất lên: “Tả Mã đại nhân, đây.... Kinh thành nam man tử vào ban đêm đều như vậy sao?”

“A Toa đại nhân không cần kinh hoảng, nhân khẩu ở Man Kinh rất đông, triều đình mất điếc tai ngơ, oán khí của dân chúng khó bình, thi biến tương đối nhiều, cho nên ban đêm nơi này âm ỉ hơn Thịnh Kinh rất nhiều, đây là hiện tượng bình thường.”

“Thì ra là như thế, bình thường thì tốt.”

“Vậy, A Toa đại nhân, chúng ta bắt đầu thôi.”

“Tốt, nói ngắn gọn, lần này Đại A Kỳ Na đại nhân tuần sát Man Kinh, có ba việc quan trọng, việc đầu tiên là năm nay tái ngoại mùa đông giá rét tới sớm, chuẩn bị không đủ, Đại Vương đang mưu đồ việc tiến vào Trường Thành đả thảo cốc, Tả Mã đại nhân phải chuẩn bị tốt tin tình báo, việc thứ hai là thành lập lại tiểu đội Ba Nha Lạt ở Man Kinh, việc thứ ba là điều tra rõ ràng nguyên nhân cái chết của An Ba Cốc, Liễu Thương, Hình Nô, cũng....”

“Cứu mạng a!!”

Đang nói, tiếng hét thê lương lại vang lên lần nữa, âm thanh càng lớn hơn, rõ ràng đã tiến lại gần.

(Dịch: Đả thảo cốc là các binh lính và sĩ quan trong quân nhân danh chặn ngựa để đi cướp bóc và thu nạp quân lương.)

“Ách... Tả mã đại nhân, thực sự là chắc chắn chuyện này bình thường à?”

“Khả năng... là bộ thi biển kia tương đối yếu, vẫn chưa tấn công được người, A Toa đại nhân yên tâm, không có việc gì.”

“Tốt a, tiếp tục, Liễu Thương, Hình Nô, An Ba Cốc chết đã tạo nên một vài xáo trộn nhất định ở Thịnh Kinh, A Kỳ Na đại nhân cực kỳ để tâm đến chuyện này, ba vị đồng hành cùng ta tới đây, chính là được phái đến trở thành một bộ phận của tiểu đội Ba Nha Lạt Man Kinh lần này, sau này còn có thể được phái thêm một thống lĩnh cùng mười sáu tên tinh nhuệ Ba Nha Lạt.”

“Cảm tạ A Kỳ Na đại nhân khoan dung, ti chức vô cùng vô cùng cảm kích.”

“Những lời này trước tiên không cần nói nhiều, ta giới thiệu qua cho Tả Mã đại nhân một chút, vị này là Đa Linh, vị này là....”

“....”

“Cứu mạng a! Cứu mạng!!”

Vừa nói thêm được vài câu, tiếng kêu cứu lại vang lên, lần này lại càng tới gần hơn, gần như là cách miếu hoang không bao nhiêu xa.

Thậm chí còn có thể nghe được tiếng bước chân kinh hoàng của người nọ, tiếng la hét thê lương khiến cho lông tơ khắp người dựng đứng.

“Tả Mã đại nhân, tại sao ta lại cảm thấy chuyện này không bình thường a?” Giọng nói A Toa rõ ràng đã hạ thấp xuống vài phần.

“Cái này.... Thi biển vẫn còn đang đuổi theo, đuổi kịp thì tốt rồi, nơi này vô cùng ẩn nấp, không dễ dàng có thể tìm ra được.”

“Ách, vậy.... Tốt a.”

“A Toa đại nhân, ta muốn nói chút chuyện liên quan đến quá trình hành động của tiểu đội Ba Nha Lạt.”

“Ân, Tả Mã đại nhân mời nói.”

....

Đúng như lão bang tử dự cảm, tối nay bóng đêm phủ xuống kinh thành, đã chú định một trận cực kỳ náo nhiệt.

Ở một phía khác của thành tây, Tần Hà kẹp lấy bộ thi thể mặc áo liệm trái tim phải tìm vẫn không thấy được người.

Khí tức của người bịt mặt lơ lửng không cố định, hơn nữa càng tới gần hoàng thành, sự “tối dưới đĩa đèn” càng trở nên nghiêm trọng.

Hơn nữa thuận phong nhĩ của Tần Hà nghe được, hình như ở phía sau có người đang truy tung hắn.

Con thỏ không tìm được, đằng sau lại có sói đuổi theo.

Tần Hà lập tức leo lên một cây đại thụ, nhìn khắp tứ phương.

Màn đêm đen kịt ở trong mắt Tần Hà không hề có chút trở ngại nào, sáng rõ như ban ngày.

Lúc này, hắn nhìn thấy phía trước là một tên đại hòa thượng, đằng sau là một tên quan sai Phi Ngư Vệ đeo bốn đồng tiền trước ngực, sau lưng còn dẫn theo một đám người, đằng đằng sát khí.

Rõ ràng là tên nhãi con Ngụy Vũ kia, đêm hôm khuya khoắt không đi làm, không biết là đến đây chạy loạn làm cái gì.

Lại nhìn con đường hai phe đang đi đến, rõ ràng là nơi mình đi qua.

Tần Hà có ngốc đến mấy cũng có thể biết được, hai đám người này chính là đang đuổi theo hắn.

Tần Hà không khỏi tự lẩm bẫm, đại hòa thượng kỳ quái này truy tung mình có thể là vì bùa trấn thi mặc áo liệm này.

Nhưng còn tên Ngụy Vũ kia là làm gì chứ?

Tuần bổ truy tung chính là công việc của đội truy bắt Phi Ngư Vệ a, người một tên thiêu thi thối thì xem náo nhiệt cái gì?

Tần Hà nghĩ mãi mà không ra, nghĩ nghĩ, không quan tâm lý do gì, phía sau lưng có một đám người đi theo, chắc chắn là không phải việc gì tốt, phải tìm cho bọn họ một chút chuyện để làm.

Suy tư một chút, sáng kiến nảy ra.

Chỉ thấy hắn trượt xuống cây đại thụ, vòng một vòng đi tới phía sau đại hòa thượng, huýt sáo một cái, nhếch miệng nở nụ cười: “Hắc, đại hòa thượng, nhận ra ta không?”

Đại hòa thượng còn đang le lưỡi nếm vị, nghe tiếng nói lập tức quay đầu lại.

Hay lắm, khiến cho Tần Hà giật cả mình, cái lưỡi này không khác gì lưỡi chó, nếu không biết tên hòa thượng này, hắn còn tưởng rằng đêm hôm khuya khoắt gặp phải yêu quái.

Đại hòa thượng “tư lưu” một tiếng rút đầu lưỡi lại, nhìn chằm chằm vào người vừa lên tiếng, chỉ thấy người này có nửa người ẩn trong bóng đêm, gần như là không thể hình thấy, nhưng có thể thấy được mặt mũi rõ ràng.

Nhìn nhìn, hòa thượng trừng mắt, chỉ vào Tần Hà: “Người người người... Không phải là dã tiên trên bức họa ở miếu Nhân Vân kia à?”

“Không sai, chính là ta cười trâu đực người, đuổi theo ta đi, ha ha ha” Tần Hà ngoắc ngoắc ngón tay với đại hòa thượng rồi xoay người chạy.

Đại hòa thượng lửa giận dâng lên, không thèm đuổi theo thì thể mặc áo liệm nữa, “A di cả nhà người Phật, yêu nghiệt cười trâu gây chuyện còn dám kiêu ngạo, bản tăng sẽ phải cùng người nói cần thận một hồi, đừng chạy!”

Bộ dạng co cẳng chạy như điên của hắn ta, trông thật giống như một viên thịt thành tinh.

Đại hòa thượng nhanh chóng đuổi theo, nhưng vẫn không đuổi kịp Tần Hà, lại bị mất dấu rồi.

Đang tìm kiếm đây, “người kia” lại từ đằng trước quay trở lại, trên vai có thêm một cây lang nha bổng, còn mang theo một đám người tay cầm đủ loại binh khí.

Hai bên chạm mặt, đều ngăn người ra.

Đại hòa thượng không nghĩ tới đối phương còn có viện binh, hơn nữa số lượng còn không ít.

Còn Ngụy Vũ, lại không ngờ rằng tên hòa thượng này vậy mà quay ngược trở lại, vừa rồi hẳn ta bị mất dấu, còn đang tìm đây.

Song phương dù chưa từng gặp mặt, cũng không thể nói là có bao nhiêu thù oán, lại hết sức đỏ mắt, hai người đồng thời chỉ tay về phía đối phương, trăm miệng một lời: “Thanh Ngu Đại Tiên!”

Nói xong, cả hai người đều sững sờ.

Còn có kiểu tự giới thiệu như vậy à?

Quá kiêu ngạo!

“Các huynh đệ, bắt được chính chủ, làm chết hẳn cho ta!”

Ngụy Vũ rống lớn, quơ lang nha bổng phóng tới đại hòa thượng.

“A di cả nhà người Phật, gặp phải bản tăng còn dám lấy nhiều người khi dễ ít người, vô sỉ!”

Đại hòa thượng cũng không phải dạng ăn chay, ngón tay bấm niệm pháp quyết, miệng lầm bầm, hét to một tiếng: “Huyền quang kim chung, hộ pháp thân ta, mani padme hum, Kim Chung Tráo!”

Chỉ thấy một lồng ánh sáng màu vàng hình chuông lớn từ trên trời giáng xuống, bao lấy toàn thân hòa thượng, kim quang hộ thể, đáng vẻ trang nghiêm.

Triệu hồi ra Kim Chung Tráo, đại hòa thượng cũng vọt về phía đám người Ngụy Vũ.

Đỉnh đỉnh cách bang, đỉnh đỉnh cách bang, phải nói là cực kỳ náo nhiệt.

Đại hòa thượng độc chiến quần hùng!

Tần Hà đứng ở trên cao nhìn xuống, cũng không thèm đuổi theo người bịt mắt, đặt thi thể mặc áo liệm xuống, rồi lại móc ra hạt dưa từ dưới nách ra gặm.

Không có gì, chính là thích xem trò hay.

Tên nhãi con Ngụy Vũ quơ lang nha bổng cực kỳ hung hãn, nội kinh ít nhất cũng đã đạt đến mười lăm năm, một gậy đập lên trên Kim Chung Tráo của hòa thượng, Kim Chung lập tức lóc lên không ngừng.

Cũng không biết là hòa thượng học ở đâu ra vài chiêu hạ lưu, hấn ta thu lại hàng ma xử, hai cánh tay to khóa cổ, túm tóc, móc mắt, đá háng, Tàn Hà nhìn thấy cũng phải hô to ngư bực.

Nói tóm lại, hòa thượng chiếm thế thượng phong, không có cách nào, Kim Chung Tráo quá bất hack.

Đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, bên phía Ngụy Vũ nhiều người, nhưng lại không thể phá được phòng hộ của hòa thượng, chỉ có thể bị động bị đánh, không được mấy chiêu đã che háng nằm lặn lộn dưới đất.

Tàn Hà thấy không ổn, nếu cứ tiếp tục như vậy, Ngụy Vũ giỏi lắm cũng chỉ kiên trì được chừng một nén nhang nữa.

Nghĩ nghĩ, Tàn Hà mở ra thuật vọng khí.

Tia sáng mờ ảo qua, ngạc nhiên phát hiện ra, Kim Chung Tráo của hòa thượng lại bị khuyết, cái chuông quá nhỏ, mà hình thể của hòa thượng thì lại quá béo, mộng lộ ở bên ngoài.

Hấn lập tức hô to một tiếng: “Đâm vào mộng hòa thượng!”

Chương 84 – Có kinh hỉ hay không

Cả hai bên đang sôi nổi đỉnh đỉnh lạch cạch, không có ai biết được giọng nói này là của người nào.

Ngụy Vũ nghe được có người hô một câu như vậy, liền liếc cái mộng mập của đại hòa thượng, dùng hết sức thọc lang nha bổng qua.

“Phốc”

Chỉ nghe một tiếng nhỏ vang lên.

“A!!”

Đại hòa thượng nhảy lên cao ba thước, che lấy mõng, kêu gào thảm thiết.

Tần Hà đều thấy kinh ngạc, lực chấp hành của tên nhãi con Ngụy Vũ này khá mạnh nha.

Chỉ đâu đánh đó, còn có thể đánh đúng trọng tâm.

Rất có phong thái khi xưa của hắn, không hổ là người đã được chứng kiến tay nghề của hắn.

Năng lực bắt chước của người trẻ tuổi đúng là rất mạnh.

Cảm giác hiện tại của đại hòa thượng là cực kỳ khó chịu, không chỉ đau, mà còn có một luồng thi khí đang đâm loạn ở phía sau, hắn ta quay mõng dựa vào tường rồi chỉ vào Ngụy Vũ, vẻ mặt nhăn nhó, “Dã tiên vô liêm sỉ, tại sao trên lang nha bổng của ngươi lại có thi khí?”

Ngụy Vũ thấy đại hòa thượng bị tổn thương, hai mắt sáng lên, cười gằn nói: “Hắc hắc, nói thật cho ngươi biết, thanh lang nha bổng này của ta đã từng đâm mõng mị thi, hôm nay cũng cho ngươi nếm thử một chút.”

“Có kinh hỉ hay không, ngoài ý muốn hay không?”

Đại hòa thượng nghe xong cả khuôn mặt đều tái đi, chỉ vào Ngụy Vũ, “Ngươi ngươi ngươi.... không phải người a!”

“Bây giờ mới biết, đã muộn rồi!”

“Các huynh đệ, “chăm sóc” hắn cho ta!!”

Đình đình lạch cạch, đình đình lạch cạch, lại đánh một hồi, lần này đại hòa thượng đã bị phát hiện ra sơ hở, cuối cùng là vẫn gánh không được.

Song quyền khó có thể địch nổi bốn tay, cả đám người chuyên môn nhắm vào mõng mà đánh, thần tiên cũng gánh không nổi a.

Đánh ra một chiêu giả, đại hòa thượng quay người, nhanh như chớp chạy đi, nhìn kỹ còn có thể thấy hai bên mõng, mỗi bên bị cắm một cây đao.

Ngụy Vũ dẫn theo người đuổi theo không bỏ.

Tần Hà đưa mắt nhìn theo bóng dáng đám người đi xa, dáng vẻ này chính là chưa đủ thỏa mãn, cảnh tượng đặc sắc như vậy, thế mà lại quá ngắn nhỏ.

Ngụy Vũ không biết mông sa môn, cách một tầng tráo còn vẫn còn có thể nở hoa.

Tần Hà mới cắn được hai mươi mấy hạt dưa, còn chưa đã ghiền, chưa đã ghiền.

Nhưng đồng thời Tần Hà cũng cực kỳ thắc mắc một điều, tại sao hai người này lại có thù oán lớn đến như vậy chứ?

Nếu mà nói đến việc đại hòa thượng trông thấy Ngụy Vũ nghiêng răng nghiêng lợi thì còn hiểu được, đó là bởi vì hòa thượng lầm tưởng rằng Ngụy Vũ cười trâu đụng vào hấn ta.

Còn Ngụy Vũ thì sao?

Làm sao mà đại hòa thượng lại chọc đến hấn ta rồi?

Hơn nữa, thoát nhìn thì rõ ràng là Ngụy Vũ thù hận hòa thượng nhiều hơn hòa thượng thù hận hấn ta nha.

Cái kiểu nghiêng răng nghiêng lợi kia, giống như là hận không thể rút gân lột da, rõ ràng là đã thù hận đến một mức độ nhất định.

Không nghĩ ra, Tần Hà lắc đầu, cất đi hạt dưa, lại kẹp thi thể mặc áo liệm lên, tiếp tục giương mắt nhìn khắp tứ phương.

Trò vui đã xem xong, tìm người bật mắt vẫn phải tìm tiếp, nếu có được cái túi vải vàng kia, sau này mang thi thể sẽ dễ dàng rất nhiều, dùng xong có thể tự động thu nhỏ, đeo ở bên hông phải nói là cực kỳ tiện lợi, thậm chí nó còn có thể đựng thi thể.

Lại nói, chuyện ở bãi tha ma cũng phải tìm hấn ta tâm sự, ngoại trừ bộ thi thể mặc áo liệm hấn đào ra, có thể còn có vài bộ nữa.

Làm hết sức mình thôi.

Tần Hà đang định đi đến vùng phụ cận hoàng thành xem thử, nơi đó là điểm mù của thuật vọng khí, nói không chừng trên kia lại trốn ở đó.

Đang chuẩn bị khởi hành.

“Suu!”

Liền nghe tiếng một mũi tên lao vút lên, rồi nổ tung trên bầu trời kinh thành.

Pháo hoa bắn ra tứ phía, hiện lên đồ án “Phi Ngư Vệ”.

Ngay tức thì, rất nhiều nhân mã gào thét lao ra từ các ngõ ngách, tựa như làn sóng lao về phía thành tây.

Trên đường gặp được người nào liền bắt người đó!

Nếu có phản kháng thì chính là một đao.

Luật pháp Đại Lê cấm đi lại vào ban đêm, người nào không trực đêm không được ra đường.

Đêm hôm khuya khoắt dám du tẩu ở trên đường, không phải kẻ gian thì là đạo chích, chém xuống một đao, 10 tên thì cũng đã có 9 tên không hề oan uổng.

“Bành!”

Ngay sau đó, một tiếng nổ vang lên, tiếp đó là một tiếng hét lớn: “Bạch liên yêu nhân lớn mật, còn không mau chịu trói!”

Tần Hà hô to khá lắm, Phi Ngư Vệ mai phục, hôm nay là hẳn có dự định bắt kẻ cá to cá nhỏ có lai lịch gì, cũng hốt gọn luôn một mẻ.

“Người đứng trên cành cao kia, tên khốn khiếp ngươi, đi xuống!”

Một đội ba tên quan sai Phi Ngư Vệ đi tới dưới cây đại thụ, tên cầm đầu chống nạnh chỉ vào Tần Hà mắng, coi Tần Hà làm kẻ tặc.

Tần Hà nghe được khẩu âm này, lợi hại a, ngay cả Phi Ngư Vệ Thái Nguyên cũng đều xuất động.

Không nói hai lời, di hình hoán ảnh.

Trong chớp mắt, tên Phi Ngư Vệ vừa rồi đứng chống nạnh đã đứng trên cây, bị dọa giật mình một cái, thiếu chút nữa đã ngã từ trên cây xuống.

Hai tên Phi Ngư Vệ còn lại thì không dám tin vào mắt mình, quay đầu nhìn một cái, người đã sớm chạy xa.

....

Tần Hà cũng không phải là chạy trốn, mà là đuổi theo người.

Phi Ngư Vệ đánh rần động cỏ, người bịt mắt xuất hiện, còn bị hai tên Phi Ngư Vệ đuổi theo không bỏ.

Tiếng thét lớn ban nãy, chính là một tên Thiên hộ trong đó.

Thiên hộ Phi Ngư Vệ mặc cẩm y vàng nhạt, có thể phân biệt rất dễ dàng, một người cầm giản, một người cầm đao, hiển nhiên là hai đại thần hộ trong đội truy bắt cùng ra tay.

Rất rõ ràng là người bịt mắt không thể chống đỡ nổi, cánh tay bị thương vốn đã yếu hơn một bậc, lại bị hai đại thần bộ liên hợp truy sát, đã rơi vào tình trạng lung lay sắp đổ.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, một cái lưới lớn từ trên trời phủ xuống, ngay tức khắc đã bao trùm người bịt mắt vào trong.

Dao giản kẻ người, bị bắt sống.

Tần Hà vỗ rôi thầm hô đáng tiếc, Phi Ngư Vệ lập kế hoạch hành động, trước mắt tạm thời không có cơ hội.

Cũng không phải là không thể làm liều, chính là rất dễ dàng khiến cho mình gặp phải rắc rối.

Không cần thiết.

Hướng hồ Tần Hà còn cảm ứng được, còn có một hơi thở cường hãn hơn hai đại thần hộ kia đang ẩn núp ở trong góc tối.

Nói không chừng chính là đang đợi hấn ra tay đâu.

Nên dừng lại đúng lúc, hấn cũng không phải không thể đi vào chiếu ngục.

Không chần chờ chút nào, Tần Hà khóa chặt vào một tên bách hộ.

Di hình hoán ảnh.

Chớp một cái!

Lại chớp một cái!

Lại chớp một cái!

Tần Hà càng ngày càng cảm thấy kỹ năng này rất tiện dụng, trước đây không phát hiện ra, kỹ năng này ngoại trừ việc khá

là tiêu hao pháp lực thì cũng không có khuyết điểm gì khác.

Không chỉ như vậy, thật ra còn có rất nhiều kỹ năng khác đều chưa được khai phát hết, sau này phải cẩn thận nghiên cứu một chút.

Sau ba bốn lần chớp lóe như vậy, Tần Hà đã ra khỏi phạm vi bao phủ của khí tức mai phục kia.

Lúc này, cẩn thận nhìn lại, hắn đã đi đến một ngôi miếu hoang.

Trước mặt có năm người ngồi vây quanh một chiếc bàn, ở giữa có một ngọn đèn, ánh đèn leo lắt.

Một người trong số đó có sắc mặt vàng như nến, rất rõ ràng là Binh bộ tả thị lang, Liễu Trường An.

Tất cả mọi người trong phòng, ngoại trừ Liễu Trường An, đều đội mũ da chó, ở dưới mũ, có thể mơ hồ thấy được dấu vết của kim tiền.

Năm người trong phòng đều mang vẻ mặt kinh ngạc nhìn về Tần Hà đột nhiên xuất hiện, một người trong đó nói với Liễu Trường An: “Tả Mã đại nhân, đây.... cũng là tình huống bình thường à?”

Chương 85 – Ngoài ý muốn hay không

Liễu Trường An hít sâu một hơi, trong lòng thầm nghĩ, mắt người mù hay sao mà không nhìn ra, đây là tình huống thường gặp sao?

“Đa Linh” hộ tống người một đường xuôi nam đã biến mất, đổi lại là một tên bản thủ không biết ở đâu ra, dưới nách còn kẹp lấy thứ gì đó quần áo liệm.

“Chém chết hắn cho ta!” Liễu Trường An hét lên.

Bốn tên Ba Nha Lạt không hổ là tinh nhuệ thân kinh bách chiến, ngay trong nháy mắt phát hiện ra điều không thích hợp thì cũng đã rút đao ra khỏi vỏ, hét lên một tiếng, bốn lưỡi đao đã chém về phía Tần Hà.

Thật ra lúc này Tần Hà cũng rất là sững sờ, rốt cuộc là hắn đã dịch đến chỗ nào vậy?

Mới ngày người một chút mà bốn thanh đao sắc bén đã đồng loạt chém vào hắn.

Khá lắm.

Người nói tình cảnh này có dọa người hay không?

Không còn kịp rồi!

Lại đổi quay lại thôi!

Chỉ nghe “bá” một cái, Tần Hà biến mất, Đa Linh trở về.

Đa Linh là một Ba Nha Lạt trẻ tuổi rất có tiềm lực, là cháu ruột của A Kỳ Na đại nhân, có năng lực lại có bối cảnh, là tá lĩnh dự bị của Ba Nha Lạt trong tương lai.

Chỉ trong thời gian chớp mắt, không có cách nào nhìn lại.

Toàn bộ bốn thanh đao sắc đã chém lên đầu Đa Linh, cả đỏ cả trắng đều bắn ra ngoài.

Liễu Trường An dụi mắt một cái, há to miệng, cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đầu.

Bốn tên Ba Nha Lạt cũng kinh hãi đến trừng mắt.

Tại sao khi bốn thanh đao hạ xuống, Đa Linh lại quay trở lại rồi?

Chuyện lớn, không hay rồi!

Mà chuyện càng tồi tệ hơn còn ở đằng sau, lúc này, chỉ nghe thấy ở bên ngoài có người hô to: “Người tới đây mau, mật thám Dịch Lỗ đang họp ở miếu hoang thành tây này!!”

Hay lắm, cái âm lượng kia, kẻ điếc cũng đều có thể bị dọa tỉnh.

Người đội mũ da chó trừng mắt hỏi Liễu Trường An: “Tả Mã đại nhân, đây... Đây chắc chắn là không bình thường a?”

Mặt Liễu Trường An tái mét không còn chút máu, thiếu chút đã khóc lên: “A Toa đại nhân, chạy mau a!”

Một tiếng hô to đã khiến cho tòa miếu hoang thành tây trở nên hoàn toàn náo nhiệt, binh sĩ Bình mã ty cùng Phi Ngư Vệ vốn

đang sẵn lòng ráo riết tứ phía ở thành tây, nghe tiếng liền vây lại, từng ngọn đuốc cháy rực, sáng rõ như ban ngày.

Tần Hà từ xa xa nhìn lại, cười lớn rồi rời khỏi thành tây.

Kinh thành đêm nay, náo nhiệt như là trải hội.

....

Một canh giờ sau, trên thao trường Phi Ngư Vệ, kết cục đã định.

Thẩm Luyện, Vũ Văn Tĩnh, Quý Thành Lương nhìn thu hoạch sau một đêm bận rộn trên đường, buồn vui lẫn lộn.

Trong những người bị bắt có Bạch Liên yêu nhân, có mật thám Địch Lỗ, có kẻ chuyên trộm cắp ở kinh thành, có cường đạo giang hồ, còn có một tên hòa thượng.

Cả sống cả chết cộng lại cũng phải đến hơn ba mươi người, chết thì khiêng lên, sống thì mang theo gông cùm và bịt miệng lại.

Có vui, có bất ngờ ngoài ý muốn, cũng có tiếc nuối.

Vui chính là ngoài ý muốn bắt được một đám mật thám Địch Lỗ đang ở bàn bạc âm mưu bí mật, bắt được năm tên, một tên trốn thoát, tiếc nuối chính là năm tên bắt được lại không có tên nào còn sống. Thu hoạch lớn nhất là bắt được Bạch Liên yêu nhân, ngoài ra còn có một tên hòa thượng, bốn tên cường đạo giang hồ, 5 tên trộm, cùng mười tên chưa xác định được thân phận.

“Dẫn đi thẩm vấn.”

Thẩm Luyện phát phát tay, Phi Ngư Vệ đồng loạt tiến lên xử lý, chết sống đều mang đi toàn bộ.

Đại hòa thượng “ư ư” phản kháng, hai ba tên quan sai Phi Ngư Vệ đều giữ không được hắn ta, Vũ Văn Tĩnh vung tay lên, lại có thêm bảy tám tên đi đến, khiêng hòa thượng mang đi.

“Tên hòa thượng này hình như là đại đệ tử của Phát Thiên đại sư, trụ trì Kim Quang Tự.” Vũ Văn Tĩnh đưa mắt nhìn theo đại hòa thượng bị khiêng đi, quay người nói với Thẩm Luyện.

“Hắn và tiểu đồ đệ kia của Đồ Bách Thú có thù oán à?” Thẩm Luyện hỏi.

“Có lẽ là không phải, ân oán của đời trước hẳn là không liên quan tới đám tiêu bồi như bọn họ mới đúng, Đồ Bách Thú cùng Pháp Thiên đại sư đều không phải là người nói luyện thuyên.” Vũ Văn Tĩnh lắc đầu.

Khóe môi Thẩm Luyện hơi nhếch lên, nụ cười mang theo đùa bỡn, nói: “Vậy thì để tên tiểu đồ đệ của Đồ Bách Thú kia ở bên cạnh thăm vấn đi, nhớ kỹ làm ẩn nấp một chút, chúng ta xem trò hay.”

Vũ Văn Tĩnh cùng Quý Thành Lương liếc nhau một cái, cả hai đồng thời hít một hơi khí lạnh.

“Trở lại chuyện chính, chuyện Thanh Ngu Đại Tiên cùng với bộ thi thể mặc áo liệm kia, các người phân tích như thế nào?” Thẩm Luyện quay người lại hỏi hai người.

“Thanh Ngu Đại Tiên tranh đoạt bộ thi thể mặc áo liệm với Bạch Liên yêu nhân, khó có thể phân biệt được lập trường của hắn ta là chính hay là tà, nói về thực lực, thì lực lực của Thanh Ngu Đại Tiên còn mạnh hơn so với dự đoán.” Quý Thành Lương mở miệng nói.

“Chỉ cần cạy được miệng Bạch Liên yêu nhân, ít nhất chúng ta cũng biết được Thanh Ngu Đại Tiên kia là người hay yêu.” Vũ Văn Tĩnh nói.

Thẩm Luyện khẽ gật đầu, nói: “Mau chóng thăm vấn đi.”

“Rõ!”

....

Quay lại bên phía Tàn Hà, hắn mang theo bộ thi thể mặc áo liệm trở lại lò hỏa táng.

Thi thể được phân mới đốt đi được một nửa, những chuyện xảy ra vừa rồi nói ra thì dài, trên thực tế trước trước sau sau cũng chưa đến một canh giờ.

Tàn Hà định đem thi thể mặc áo liệm vào lò đốt luôn một thể, bởi vì thể hình của thi thể mặc áo liệm nhỏ gầy, không chiếm bao nhiêu diện tích.

Thanh lý thi thể, bổ sung thiếu hụt là trình tự không thể thiếu, đồng thời, Tàn Hà cũng rất tò mò luyện chế thi khôi đến cùng là tà môn tả đạo như thế nào.

Cởi áo liệm trên thi thể ra, Tần Hà cuối cùng cũng thấy rõ được toàn cảnh của thứ này.

Thi thể thấp lùn thì tất nhiên không cần phải nói, chỉ thấp bằng nửa người bình thường, thân thể gầy còm trơ cả xương, ngoài răng nanh cùng móng vuốt sắc bén mọc ra sau khi biến dị thì không có gì đặc biệt.

Tần Hà phát hiện ra trên móng vuốt của nó cùng với áo liệm có rất nhiều vết máu loang lổ.

Điều này chứng minh, trong quá trình luyện chế, thứ này đã từng thấy máu.

Quá tà ác, thứ này vậy mà cần máu để nuôi dưỡng.

Khiến cho người ta chú ý nhất là những vết chắp vá rõ ràng trên thi thể, có thể xác định rõ vị trí nối tiếp giữa hai cánh tay, hai bắp đùi.

Nhưng sự chắp vá này cũng không chỉ đơn giản là khâu lại với nhau, ở trên đó còn có rất nhiều vết tích không rõ ràng.

Tần Hà có chút không nói nên lời, ngoài miệng thì nói là khó độ thể nhân, sau lưng lại làm chuyện như vậy, rốt cuộc thì Bạch Liên Giáo chuyên làm phản tặc ở các triều đại đang có âm mưu gì?

Lắc đầu, chuyện không nghĩ ra được thì không nghĩ nữa, sau này còn có thể tiếp xúc đến chúng, trước mắt thì việc nhận phần thưởng vẫn là quan trọng nhất.

Đặt thi thể mặc áo liệm vào lò đốt xác, lại gọi lên hai muôi dầu hỏa, rất nhanh, áo liệm hóa thành tro tàn, nhưng thi thể lại không sinh ra biến hóa gì mấy.

Hiển nhiên thi thể này không dễ đốt cháy, khi găm đinh trần thi đã thấy da cứng.

Nhưng càng là thi thể như vậy, thì ban thưởng lại càng tốt.

Để tăng tốc độ đốt cháy, Tần Hà đưa tay đẩy bể, thông gió cho lò đốt xác.

Ngọn lửa Thâm Uyên có đủ không khí, màu ngọn lửa trở nên đậm hơn, cũng khiến cho nhiệt độ phòng thiêu thi tăng lên rất nhiều.

Tốc độ đốt cháy của thi thể mặc áo liệm cuối cùng cũng tăng lên một chút.

Trong lúc Tần Hà đang bận rộn, đầu đại vương bát chậm chậm thò ra ngoài thùng nước, nhìn bóng lưng Tần Hà bận rộn một hồi lâu, mới nhỏ giọng nói: “Gia, ta có thể giúp ngài làm việc.”

Mấy ngày nay, đại vương bát vẫn luôn nơm nớp lo sợ, mặc dù sau khi cùng Tần Hà ăn một bữa cơm, thái độ của Tần Hà với nó cũng đã thay đổi.

Nhưng đại vương bát lại luôn cảm thấy, nếu như bản thân nó không có chút tác dụng nào thì sớm muộn cũng sẽ phải vào nôi. Đây là một người chủ mà người ta không ăn cay liền đem đi đốt đấy, tính tình buồn vui thất thường.

Hiện tại trong đầu nhỏ của nó chỉ có một điều, có thể sống sót.

Tần Hà quay lại nhìn đại vương bát, cười nói: “Chỉ bằng thân thể nhỏ bé này của ngươi thì có thể làm gì?”

“Ta, ta có thể giúp gia ngài kéo ống bễ, nếu như vết thương ta lành lại mà nói.” Đại vương bát trả lời, đến nửa câu sau, âm thanh nhỏ dần.

Bây giờ nó chỉ nghĩ, có thể có việc làm hay không thì chưa biết, nhưng ít nhất nó đã tỏ thái độ một chút, coi như bị cự tuyệt thì ít nhất cũng giúp nó được an toàn hơn chút.

Nhưng nó không nghĩ tới, tâm tâm niệm niệm, tất có đáp lại.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Tần Hà ngây ngẩn cả người.

Nói thế nào đây, đại vương bát thì những tác dụng khác thì chưa biết được, nhưng lúc nào cũng có thể trông nhà.

Hôm qua nó còn báo cáo cho hắn, có một tên thợ thiêu thi lên lút lút lợi đồ đạc trong phòng thiêu thi.

Hiện giờ lại có thêm giao tình ăn thịt uống rượu chung, cộng thêm trước đây còn có một lần dùng nó làm vũ khí.

Nếu như lại bỏ nó vào nôi, hơi có chút không thích hợp lắm, hơn nữa bản thân hắn cũng không biết làm các món ăn từ vương bát.

Suy nghĩ một chút, Tần Hà quyết định chính thức gạch bỏ nó ra khỏi thực đơn, vương bát thì vương bát a, có thể cùng mình ăn cay lại còn có thể trông giữ nhà, đó chính là một con vương bát tốt, thế là, Tần Hà móc từ trong nách ra một viên kim sang hoàn ném vào trong thùng nước, nói: “Đây là thuốc chữa thương, trước hết người cứ trị vết thương trên lưng đã.”

Mai của đại vương bát đã bị vỡ ra sau lần Tần Hà đập mạnh kia, đến bây giờ vẫn còn chưa khỏi.

“Tạ ơn gia, tạ ơn gia!” Đại vương bát nghe vậy, hết sức vui mừng.

Thuốc này có tác dụng hay không thì chưa cần nói tới, ít nhất việc này đã cho thấy thái độ của Tần Hà, tạm thời cái mạng nhỏ của nó không bị nguy hiểm.

Không có bất kỳ chút do dự nào, đại vương bát há miệng ăn viên đan dược màu trắng đang trôi nổi trong nước.

Tần Hà xoay người lại đi kéo ống bễ, vừa kéo hai cái, hần đột nhiên biến sắc, vội vàng lại móc một viên đan dược màu trắng từ dưới nách không gian ra, màu sắc và kích thước không khác biệt gì mấy với viên đan dược vừa ném vào thùng nước, hít sâu vỗ đầu một cái: “Không tốt rồi, cầm nhầm!”

Hần cho không phải là kim sang hoàn mà là nhuyễn thể đan.

Tần Hà nhanh như chớp túm lấy cổ đại vương bát xách lên, nhưng đã muộn.

Đầu đại vương bát còn đang ở trong tay Tần Hà, nhưng thân thể lại “đông” một tiếng rơi trên mặt đất, lăn tròn lăn tròn liền từ dưới chân lăn thẳng đến cửa chính.

Cổ vương bát trở nên cực kỳ dài, hình dung thế nào đây?

Chính là.... Người từng xem Vua Hải Tặc chưa?

Chương 86 – Ý tưởng táo bạo

Nhuyễn thể đan: Sử dụng viên đan dược này, một bộ phận tứ chi ngài có thể trở nên mềm mại mà đầy co dãn.

Viên đan dược kia, Tần Hà vẫn luôn không dám dùng nó.

Có trời mới biết nó sẽ khiến cho bộ phận nào trên cơ thể người trở nên mềm mại mà đầy co dãn.

Ngộ nhờ nó làm mềm mại và co dãn không đúng chỗ, thì cũng không có giải dược.

Lần này thì hay rồi, cổ đại vương bát kia kéo ra thật dài, trông giống như ống dẫn nước cao su dùng để cứu hỏa.

Tần Hà nhìn đại vương bát, “Huynh đệ, ngươi không sao chứ?”

Đôi mắt của đại vương bát xoay vòng, “Gia, ta cảm giác thở không được.”

“A?”

Tần Hà nghe vậy.

Nó đến thở cũng không nổi rồi, không biết là hiện tại mới chuẩn bị gia vị có kịp không nhỉ.

Nói không chừng đến ngày mai là hỏng rồi.

“Này, ngươi có thể rút cổ lại không?” Tần Hà lại hỏi.

“Cổ ta thế nào?”

Đầu của đại vương bát không đúng hướng, cố gắng liếc mắt nhưng vẫn nhìn không thấy.

“Ách.... Chính là.... Ân, hơi có chút... dài.” Tần Hà cẩn thận cân nhắc rồi nói.

“Tốt a.”

Thân thể đại vương bát ở gần cửa sắt bắt đầu vùng vẫy, cổ cũng đang dùng sức.

Tần Hà xem xét, có hy vọng.

Thân thể vùng vẫy hơi loạn, nhưng ít nhất cũng đã thu hồi được một đoạn.

“Như thế nào?”

“Gia, cảm giác rất tổn sức.”

“Tổn sức không sao, ta có cách.”

Tần Hà nói xong, hai tay lại lần mò dưới nách, móc ra một quả trái cây sức mạnh.

“Ăn đi, thứ này giúp tăng khí lực.”

Đại vương bát chân chờ một chút, cũng không còn cách nào khác, cắn từng miếng từng miếng trái cây sức mạnh nuốt xuống.

Đôi mắt đậu xanh tròn tròn, đời này nó chưa từng ăn được trái cây nào ngon như vậy.

Sau khi ăn xong, nó cảm giác được một luồng sức mạnh đang tăng trưởng khắp thân thể.

“Có sức chưa?”

“Àn, có sức rồi.”

“Có thở thở được không?”

“Có thể.”

“Thu cổ lại thử xem...”

Đại vương bát độc hết sức.

“Suu!”

Cái cổ mềm nhũn chột giống như cuộn ống thu dây, bá bá bá thu lại thân thể đến dưới chân Tần Hà.

Tần Hà thấy vậy, hiệu quả tương đối rõ ràng.

“Có thể treo không?” Tần Hà hỏi tiếp.

Đại vương bát dùng hết toàn lực, thân thể cùng với mai quá nặng, không thể treo lên và thu lại cổ hoàn toàn được.

Nhưng vậy cũng không thành vấn đề, Tần Hà lại mò mẫm, trong tay lại xuất hiện quả trái cây sức mạnh thứ hai.

“Ăn đi.”

Đại vương bát nhìn Tần Hà, chỉ cảm thấy toàn thân vị này đang chìm trong thánh quang.

Ở trong Đại Vận Hà, đại vương bát có cả cha ruột cũng với cha nuôi, cũng không phải là kẻ ngây thơ gì, mặc dù đạo hạnh còn cạn nhưng cũng đã trải qua việc đời.

Vừa mới cắn trái cây sức mạnh này, nó đã biết đây không phải là vật tầm thường, là linh vật.

Nhưng vị này, lại đưa cho nó như cho màn thầu.

Hai quả!

Không hề chớp mắt!

Thứ này, đừng nói là hai quả, dù chỉ là một miếng, đặt ở trong thế giới dưới nước, nhất định sẽ bị tranh đoạt đến long trời lở đất.

Nó ôm được cái đùi này, có vẻ như còn thô hơn Thần sông Lạc Thủy.

Hạnh phúc đến quá nhanh quá vội, đại vương bát hơi không chuẩn bị tâm lý kịp, có chút muốn khóc.

“Người thất thần làm cái gì, mau ăn a.” Tần Hà thúc dục, hiện tại trong lòng hắn đang có một ý tưởng táo bạo.

Nếu như có thể thực hiện được, sau này khi bắt người, có thể cho đối phương chạy trước ba mươi chín mét!

Nách không gian không thể bỏ một binh khí dài như vậy đi vào, đại vương bát lại có thể giúp hắn một tay thực hiện chuyện này.

Vũ khí này, chỉ hỏi người có muốn nhận lấy hay không.

Kinh hỉ hay không, có ngoài ý muốn hay không?

A!

Đại vương bát cắn hai ba miếng, ăn hết quả trái cây sức mạnh thứ hai vào bụng.

“Sưu”

Thân thể đại vương bát treo lên, sức mạnh không tòi, cực kỳ co dãn.

“Mau mau mau, thử xem cổ người có thể dài bao nhiêu...”

Tần Hà vội vàng đặt vương bát xuống đất, hai mắt tỏa sáng.

Đại vương bát lúc này cũng cảm thấy mới lạ, cổ bắt đầu duỗi dài duỗi dài ra... Trong phòng không đủ rộng liền vòng quanh nhà, một vòng, hai vòng, ba vòng....

“Hoắc nhi, ngu ru bức!”

“Cổ lên!”

“Dài dài dài dài....”

Khắp phòng thiêu thi đều là tiếng kêu quái dị của Tần Hà.

Khiến cho ba người Lăng Trung Hải, Cao Lâm Khôn đang trực ban bên ngoài phải nhìn nhau.

Vị đại bảo bối của lò hỏa táng lại lên cơn à?

....

Cùng lúc đó.

Cổng thành phía tây.

Dạ hương phu Lưu Lão Căn dùng la kéo xe chở phân đang đứng ở cửa thành.

“Các vị ra, ta ra muộn.”

Lưu Lão Căn chấp tay cười nói lấy lòng.

Tên binh sĩ canh cổng vội vàng bịt mũi.

Bả tổng canh cổng tiến lên xem xét, thấy là Lưu Lão Căn, vẻ mặt liền tỏ ra ghét bỏ, phát phát tay với đám binh sĩ: “Mở cửa, mở cửa.”

Đám binh sĩ vội vã mở cổng nội thành.

Lưu Lão Căn hấp tấp đánh la chậm rãi tiến vào cổng tò vò.

Một tên binh sĩ không nhìn được, lẩm bẩm, “Hôm nay mùi hơi nặng a.”

Đội xe la đi qua, cổng nội thành ầm ầm đóng lại, qua một hồi lâu, cổng ngoại thành từ từ mở ra.

Sau khi Đại Lê đặt ra việc cấm đi lại ban đêm đã đồng thời mở ra hai cái cổng thành, kẻ nào bị coi là thông đồng với địch, chu di cửu tộc.

Lưu Lão Căn vội vàng đuổi xe ra ra khỏi cổng thành, đi đến dưới một chân tường của phân trang cách thành hơn bốn dặm, thấy bốn bề vắng lặng liền gõ gõ một cái thùng phân trong đó, nói: “Liều đại nhân, đến nơi rồi.”

“Hô”

Chỉ thấy từ trong một thùng dạ hương đang bốc lên mùi thối nồng nặc, có một người gần như là nhảy vọt ra.

Ngũ cốc luân hồi chi vật đầy khắp toàn thân, sau khi leo ra, người nọ ngã vào bên đường ói lên ói xuống, đều sắp ói cả gan ra.

Cảnh này ngay cả Lưu Lão Căn kéo phân hơn nửa đời người cũng không nhìn được mà bịt mũi lại.

Người này, chính là người đã trốn thoát khỏi sự lùng bắt của Phi Ngư Vệ, Liều Trường An, Liều đại nhân.

Sở dĩ Liều Trường An đem địa điểm tiếp nhận phía trên đặt ở miếu hoang, là vì ông ta đã chuẩn bị sẵn đường lui.

Đường lui này, đương nhiên chính là dạ hương phu thành tây, Lưu Lão Căn.

Sau khi xông ra miếu hoang, bốn tên Ba Nha Lạt đoạn hậu, ông ta cùng với A Toa đại nhân đi đến chỗ của Lưu Lão Căn.

Nhưng A Toa đại nhân thấy đường lui chính là ẩn nấp dưới nước bẩn trong thùng, sống chết cũng không chịu theo.

Vung đao lên, liền quay người đi đánh với Phi Ngư Vệ.

Liều Trường An thừa nhận, A Toa đại nhân mặc dù đầu óc không tốt lắm nhưng là một tên đàn ông đích thực.

Nhưng là làm cái công việc mật thám này, sợ nhất chính là ở thời điểm không nên đàn ông lại thể hiện đàn ông.

Liều Trường An hiểu rất rõ đạo lý này.

Sau khi ói đến mức không ói được nữa, Liều Trường An vọt đến cạnh ao bắt đầu tắm rửa, Lưu Lão Căn đưa cho ông ta quần áo sạch sẽ.

Sau khi thay xong, Liều Trường An cười la, trong đêm đi về phương bắc.

Lần này, ông ta rút cuộc cũng xác định được chắc chắn là kẻ nào chặn trước mặt mình.

Thợ thiêu thi phòng số bảy lò hỏa táng tác dụng – Tần Hà.

Thuật dịch dung có thể thay đổi cả khuôn mặt, nhưng hàm răng lại không thay đổi.

Càng không che lấp được cái mùi than đá trên người kia!

Chương 87 – Thuật tịnh vị

Sau nửa đêm, phòng số bảy lò hỏa táng thành Đông.

Tần Hà nằm gối đầu ở trên đệm chần, hai chân bắt chéo, ngâm nga vài câu hát, vẻ mặt an nhàn.

Đại vương bát vượn cổ thật dài, ở giữa còn buộc hai nút.

Một nút là buộc vào cột, nút còn lại quấn ở tay kéo ống bễ, cần cổ co dãn liên tục để kéo đẩy ống bễ.

Lò đốt xác cháy đỏ rực, sóng nhiệt nóng bỏng.

Thỉnh thoảng, nó còn có thể cúi đầu xuống, cuốn lấy muôi dầu cùng với cái xẻng mỏng bên cạnh để tưới dầu hoặc là thêm than đá vào lò.

Để đạt đến hiệu quả như bây giờ, Tần Hà đã đem cả bốn quả trái cây sức mạnh cùng với một viên kim sang hoàn đập vào nó.

Hiệu quả đạt được cũng khá là hài lòng, luân hoàn vương bát chưa thử, nhưng đốt thì thể đã đủ.

Đại vương bát cực kỳ nhiệt tình, có nó chăm nom, tốc độ thiêu thi tăng lên một mảng lớn so với lúc mặc nó tự cháy.

Rất nhanh, thi thể phổ thông mà đêm nay được phân phối đã cháy hết.

Cuộc đời khi còn sống của thi thể này rất bình thường, cho một kỹ năng: Thuật tịnh vị.

Thuật tịnh vị: Thi triển thuật này, ngài có thể khử sạch tất cả những mùi vị khác thường trên thân mục tiêu, hiệu quả phụ

thuộc vào mục tiêu sử dụng mà thay đổi.

Tần Hà xem xét.

Không tồi, khá là thực dụng.

Lần trước Từ Trường Thọ còn nói trên người hắn có mùi hỗn hợp của thi thể và khói than, rất khó ngửi.

Có thuật này thì tốt rồi, Tần gia ta cũng có thể nhẹ nhàng thoải mái, sạch sẽ.

Học tập, thi triển.

Tiêu hao một chút pháp lực.

Hiệu quả xem như không tồi, ngay cả dưới cánh tay cũng không còn mùi.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà lại thi triển thuật tịnh vị cho đại vương bát.

Đại vương bát có mùi của bùn lầy, còn khó ngửi hơn mùi của hắn, hiện tại cũng đã biến mất.

Tiêu kỹ năng thường ngày, nhưng tương đối thực dụng.

Mặc dù thi thể mặc áo liệm hơi khó đốt, nhưng lại tốt ở một điểm, đó là hình thể nhỏ gầy, cho nên Tần Hà áng chừng, bộ thi thể này đốt xong trước hừng đông là không thành vấn đề.

Thời gian từng chút trôi qua, đến khi chân trời nổi lên tia sáng bạc.

Bộ thi thể mặc áo liệm đã thiêu hết đúng hạn.

Màn sương xám trắng chậm rãi buông xuống, rồi bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được một đời của thi thể mặc áo liệm.

Thi thể này vốn có tên là Kỷ Vô Bệnh, là trưởng tử của Kỷ gia ở huyện Bình Vũ, phủ Lũng An, đất Thục, trời sinh khuyết thiếu, là một người lùn, cái tên “Vô Bệnh” này, là phụ mẫu hắn ta hy vọng khi hắn ta lớn lên có thể khỏi hết mọi bệnh tật.

Nhưng chứng người lùn này, là do số mệnh đã định sẵn, sao có thể khỏi được đây.

Kỷ Vô Bệnh sinh ra thấp bé, mãi đến bốn tuổi mới biết đi, phụ mẫu vốn không ưa thích hắn ta, cộng thêm việc sau này họ lại sinh thêm đứa con thứ hai, đặt tên Kỷ Thiên Lộc, thì đối xử với trưởng tử Kỷ Vô Bệnh này càng thêm lạnh nhạt.

Từ đó đãi ngộ của hai huynh đệ khác nhau một trời một vực, Kỷ Thiên Lộc ăn mặc chi tiêu đều là thượng đẳng, đầy thán, đầy nể, thùy phát, thúc quan đều là tổ chức tiệc mừng khoản đãi khách khứa và bằng hữu, cực kỳ náo nhiệt, đáng đáp Kỷ Thiên Lộc cũng là tuần tú lịch sự.

Còn Kỷ Vô Bệnh thì sao, vừa thấp lại vừa đen, trông y như một con khỉ con, cả ngày đều làm bạn cùng hạ nhân, ăn chút cơm thừa canh cặn sống qua ngày. Phụ mẫu cũng nhắm mắt làm ngơ, không hề để tâm đến hắn ta, đuổi hắn ta đến kho củi ngủ, vài ba tháng cũng khó mà gặp được một lần, trong nhà họ Kỷ tựa như không có một người như vậy, ngay cả hạ nhân cũng chớ trong nhà cũng dám khi dễ hắn.

Nhưng khuyết thì khuyết a, Kỷ Vô Bệnh là một người hiếu học.

Trong nhà đưa Kỷ Thiên Lộc đi đến trường tư thực để học, nhưng Kỷ Thiên Lộc lại cà lơ phớt phơ không giống người, ba ngày hai bữa không đi học, lại kết giao mấy tên hồ bằng cầu hữu.

Ngược lại thì Kỷ Vô Bệnh ở sau tường nghe lén lại thuộc tứ thư ngũ kinh.

Dần dần, tiên sinh tư thực cũng phát hiện ra Kỷ Vô Bệnh thường xuyên ở vách tường nghe lén, hỏi một chút mới biết được, người này lại là trưởng tử Kỷ gia.

Tiên sinh dạy học thấy hắn ta hiếu học, hỏi thử vài câu cũng đều có thể đối đáp trôi chảy, cảm thấy là người có thể kế tục, liền để hắn ta dự thính chính thức.

Cứ như vậy thiên trường nhật cử, nhật cử thiên trường.

Nhiều năm qua đi, huynh đệ hai người, một người thì bỏ bê học hành, một người thì lại có thành tựu

Dưới sự hết lòng dạy dỗ của tiên sinh dạy học, Kỷ Vô Bệnh đồng thời thi đậu hai kỳ thi, thi huyện, thi phủ, trở thành đồng sinh.

Đồng sinh là gì?

Đồng sinh chính là tài tử dự bị trước khi thi đậu công danh.

Thi công danh không phải là một tiểu lão đầu bách tính tùy tiện đi vào là có thể thi, bắt buộc phải qua hai cuộc “tự khảo” huyện, phủ mới có tư cách đi thi công danh.

Kỷ Vô Bệnh thi được đồng sinh, tiến thêm một bước thì chính là tú tài.

Tú tài ở triều Đại Lê hiện tại không đáng tiền, nhưng cũng là có công danh đường đường chính chính, trong nhà nếu là có chút tiền thì có thể quyền được một chức quan nhỏ, làm quan cửu phẩm tốp riu như Huyện thừa hay Chủ bộ cũng đều được.

Hơn nữa những năm này, trong lòng Kỷ Vô Bệnh ngoài tăng thêm tài văn chương, thì còn phải lòng một nữ tử mắt xanh, phương tâm ám hứa.

Nữ tử này là con vợ lẽ của một nhà giàu, mẫu thân là gái lâu xanh, trong nhà cũng không ai chào đón, tên là Cổ Tiểu Nguyệt.

Hai người đồng cảnh ngộ, trong lòng càng là đồng điệu với nhau, cho nên càng đi càng gần, thường xuyên qua lại liên tục định cả đời.

Đến đây, cũng phải nói là nhân sinh của Kỷ Vô Bệnh cũng coi như có hy vọng.

Nhưng hy vọng càng nhiều bao nhiêu, thì cực khổ lại nhiều bấy nhiêu.

Kỷ Vô Bệnh có hy vọng, còn Kỷ Thiên Lộc thì sao?

Kỷ Thiên Lộc xem xét, vị ca ca tàn tật bẩm sinh này của y, rõ ràng là muốn tranh gia sản a.

Nếu như thi đậu tú tài muốn làm quan, như vậy sẽ phải tốn một số tiền lớn, lấy gia sản Kỷ gia hiện tại, ít nhất cũng phải cả nửa gia tài.

Nhưng phụ mẫu y đã từng hứa hẹn, đợi sau khi bọn họ trăm năm, toàn bộ gia sản sẽ để y thừa kế, một xu cũng không cho Kỷ Vô Bệnh.

Kỷ Thiên Lộc bấm tay tính toán, đây chính là lấy đồ của y để đi đổi địa vị cho ca ca.

Sau khi đổi xong thì sao?

Ca ca là trưởng tử, từ xưa đến nay trưởng ầu có thứ tự, vậy thì còn dư lại bao nhiêu gia tài cho y đây, là là tất cả đều cho ca ca.

Đây là tám lạng nửa cân a.

Kỷ Thiên Lộc tính toán trước sau, không được, y phải giết chết người ca ca này.

Nếu hắn ta là một tên phế vật thì có thể sống, nếu là hắn ta đã dám mạo hiểm trời lên thì phải chết.

Trước đây y cũng không ít lần khi dễ hắn ta, có hắn ta thì không có y.

Thế là, ngay ở trên đường Kỷ Vô Bệnh đi thi, Kỷ Thiên Lộc thuê mấy tên dân liều mạng ra tay.

Dù cho Kỷ Vô Bệnh cầu xin tha mạng như thế nào cũng đều vô dụng, tứ chi bị đánh gãy, ném vào trong sông cho chết chìm.

Kỷ Vô Bệnh chết, thi thể trôi dọc theo con sông một ngày một đêm, lại sống lại đến hiện tại.

Không phải là thi biến, mà là hắn ta gặp được một tên dị nhân.

Dị nhân cho hắn ta hai lựa chọn, một là tự sinh tự diệt, hai là chấp nhận đoạn thể, thực hiện trọng sinh chi thuật, sau khi thành công sẽ để hắn ta báo thù.

Tứ chi Kỷ Vô Bệnh bị đánh gãy, nào còn có lựa chọn khác, cộng thêm oán khí ngút trời, nên liền đồng ý lựa chọn thứ hai.

Lần đồng ý này, chính là ba năm gian khổ.

Trọng sinh chi thuật mà dị nhân nói, chính là thuật luyện thi.

Vẫn là người sống luyện thi.

Quá trình không tường thuật, tóm lại ba năm đó, Kỷ Vô Bệnh bị giày vò nửa người nửa thi, ban ngày còn có thể duy trì tỉnh táo, ban đêm lại trở thành một con quái vật táo bạo.

Sau ba năm, luyện thi tiểu thành, cần phải thấy máu.

Dị nhân mang Kỷ Vô Bệnh về đến Kỷ gia.

Kỷ Vô Bệnh dùng mọi cách cầu xin dị nhân mang hắn ta rời đi.

Bởi vì hắn ta biết rõ, một khi màn đêm buông xuống, hung tính của hắn ta sẽ bộc phát, Kỳ gia sẽ bị diệt sạch cả nhà.

Kỷ Thiên Lộc đáng chết, nhưng trong nhà còn có phụ mẫu.

Đến bước này, Kỷ Vô Bệnh vẫn có một chút tình cảm còn sót lại, một tia nhân tính, không muốn nhân thân gặp nạn.

Nhưng dị nhân tới đây chính là để ma diệt đi tia nhân tính cuối cùng kia của Kỷ Vô Bệnh, sao có thể đồng ý được chứ.

Sau khi màn đêm buông xuống, Kỷ Vô Bệnh đau khổ chống cự hung tính bên trong, cho đến khi.... Hắn ta nhìn thấy một người.

Ai?

Cổ Tiểu Nguyệt.

Cổ Tiểu Nguyệt đang bế một đứa bé, dáng dấp kia, trông giống y hệt tên Kỷ Thiên Lộc, mà Kỷ Thiên Lộc thì ở bên cạnh đùa giỡn, một nhà ba người trông rất vui vẻ hòa thuận.

Thì ra sau khi Kỷ Vô Bệnh mất tích, Cổ Tiểu Nguyệt đau lòng hơn nửa năm, cũng đi tìm Kỷ Vô Bệnh, nhưng người đau lòng đến thế nào thì cũng phải sống tiếp, thời gian có thể xóa nhòa đi tất cả, Cổ Tiểu Nguyệt đến tuổi cưới gả.

Kỷ Thiên Lộc tới cửa, thứ nhất là Cổ Tiểu Nguyệt lớn lên cũng khá xinh đẹp, thứ hai là y có một tâm lý vụn vẹo.

Trong lòng của Cổ Tiểu Nguyệt rất mâu thuẫn, nhưng lệnh cha mẹ, lời mai mối, làm sao nàng có thể chống cự được.

Cổ Tiểu Nguyệt gả cho Kỷ Thiên Lộc, ba năm trôi qua, nàng đã có gia đình, có con cái, dần dần cũng quên đi Kỷ Vô Bệnh.

Đây vốn là chuyện có thể thông cảm, nhưng mà ở trong mắt Kỷ Vô Bệnh đã biến thành nửa người nửa thi, lại trở thành một thanh đao chém vào tia lý trí cuối cùng của hắn ta.

Kỷ Vô Bệnh nhận hết đối xử lạnh nhạt, học hành gian khổ, nhưng tiền đồ tốt đẹp lại bị cắt đứt, bản thân thì bị hại trở thành một con quái vật nửa người nửa thi, mà tên ác nhân giết người thân... Lại ở trước mặt hắn ta hưởng thụ niềm vui gia đình vốn thuộc về hắn ta.

Dưới cơn hung tính bộc phát, hơn ba mươi sáu mạng người từ trên xuống dưới nhà họ Kỷ, không còn một ai sống sót.

Đêm hôm ấy, Kỷ Vô Bệnh ôm lấy Cổ Tiểu Nguyệt đã chết kêu rên suốt cả đêm.

Sau này, chính là một phen tranh đoạt hấn ta giữa Phi Ngư Vệ cùng dị nhân, lướt qua không kể, cuối cùng bị Tần Hà thả ra từ bãi tha ma thành Đông.

Đèn chiếu thu hồn, thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Sinh ra đã định mệnh bất hạnh, chết rồi vẫn khó thoát gian nan, đi sai bước nhậm khó bình oan, đến Điện Diêm Vương cầu tố oan, đáng quá thay.”

Phản thưởng: Chuông ngựa.

Chương 88 – Chuông ngựa

Tần Hà thấy được phản thưởng, cả miệng đều cười đến toét cả ra.

Chuông ngựa: Một trong cửu khí trấn thi, có thể tự nghe được hung, có hiệu quả trấn thi.

Cửu khí trấn thi: Gạo nếp, bùa, dây mực, kim đinh, móng lừa đen, chuông ngựa, đèn nhiếp phách, trấn thi đan, ấn vắng sinh.

Chuông ngựa xếp thứ sáu, thấp hơn một bậc với đèn nhiếp phách ở thiêu thi đường Phi Ngư Vệ.

Bên trong cửu khí trấn thi có phương pháp luyện chế vật này, nhưng quá trình lại rất phức tạp rắc rối.

Đầu tiên là lấy tài liệu, chuông ngựa này cũng không thể lấy sắt làm chuông, phải lấy xương của một loại tinh quái trên trời gọi là Mã Hồng luyện chế thành.

Con Mã Hồng này, trên thế gian rất khó gặp, thích ăn thi thể, xương sọ của nó có tác dụng trấn thi rất hiệu quả.

Sau khi lấy được tài liệu là đến luyện chế, trình tự luyện chế trước trước sau sau có hơn mười bước, tất cả đều là bí pháp.

Ngay cả khi hoàn thành việc luyện chế rồi vẫn còn có một bước nữa. độ khó không cao nhưng lại cực kỳ tốn thời gian, đó chính là bắt buộc phải đem cái chuông này buộc trên cổ con ngựa đầu đàn của thương đội, để cho nó theo đội xe ngựa vào nam ra bắc, dãi nắng dầm sương, trải qua sương gió lạnh lẽo trên đường, thu nạp đủ khói lửa nhân gian cùng nhân khí, dần dần mới có thể sinh ra linh tính.

Ngắn thì là ba mươi năm, dài thì năm mươi năm.

Thời gian lâu như vậy, đã là một đời thịnh thế, hai đời loạn thế, dù là trong tay có tài liệu, lại có bao nhiêu người chờ được cả cuộc đời chứ?

Cho nên, luyện chế thứ này thường không phải cho bản thân dùng, mà là để lại cho con cháu.

Cùng với việc Tần Hà nhận phần thưởng trực tiếp như vậy, quả thật là không thể so sánh.

Mặc dù cũng phải bận rộn một trận, nhưng tính trước sau, Tần Hà mới tốn thời gian có một buổi chiều với một buổi tối mà thôi.

Lật tay một cái, chuông ngựa đã xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Đây là một cái chuông có đầy các vết rỉ loang lổ, nhìn không khác gì một cái lục lạc hay chuông ngựa bình thường.

Nhìn không thấy cái gì gọi là lấy xương cốt dị thú trên trời làm tài liệu hay là dùng bí pháp chế tạo ra, ngược lại thì dấu vết của năm tháng lại rất rõ ràng, còn có cả bột rỉ.

Lắc lắc.

“Đinh linh linh”

Âm thanh vô cùng thanh thúy, rất êm tai.

Lại lắc lắc vài lần, Tần Hà cất chuông ngựa vào dưới nách không gian rồi nói với đại vương bát: “Tro cốt của bộ thi thể này dùng thùng riêng để chứa.”

“Vâng, gia.”

Đại vương bát quay đầu nhìn một cái, liền vội vàng gật đầu.

Bên trong lò đốt xác, thi thể Kỳ Vô Bệnh chỉ có xương cốt còn sót lại.

Vốn là một người thông tuệ, đáng tiếc là phúc cạn, bạc mệnh.

Sinh ra trong gia đình phú quý lại là người lùn bẩm sinh, vô phúc được hưởng, vất vả muốn liêu một lần đậu lấy công danh, lại bị người thân làm hại.

Mà những điều này, so với sự cực khổ mà dị nhân mang đến cho hắn ta, lại không đáng nhắc tới.

Người sống luyện thi, sống không bằng chết, đủ loại thủ pháp luyện thi, Tần Hà chỉ nhìn thôi cũng đã rùng mình.

Một bước đi nhằm chính là vận kiếp bất phục, đối với hắn ta mà nói, vận mệnh quá mức bất công.

“Bạch liên dị nhân?”

Tần Hà híp mắt, những pháp môn luyện thi kia đã khiến hắn bị hù không nhẹ đâu.

Trái tim nhỏ nhảy lên bang bang.

Việc này cũng phải tính là một mối thù.

....

“Đương!”

Một tiếng chiêng vang, phòng thiêu thi theo thứ tự lần lượt mở ra.

Đồng thời cũng tuyên bố một ngày làm việc ở lò hỏa táng đã kết thúc, không có ai báo tang, lại là một đêm bình an tốt đẹp.

Tần Hà giao tro cốt nhận lấy mười lăm đồng tiền, mang theo tro cốt của Kỳ Vô Bệnh đi về phía nam, lập thêm một ngôi mộ nhỏ ở bên cạnh Mã Đồ Tử và Lưu Thừa Cơ.

Lần này Lưu Thừa Cơ cũng không còn cô đơn rồi.

Đợi đến khi trở lại bến tàu thì mặt trời đã lên cao, Tần Hà ăn sáng qua loa một chút rồi lại vào thành.

Vừa đến cổng thành, đã thấy một đội kỵ mã đằng đằng sát khí đánh ngựa ra khỏi thành, dọa đến dân chúng đi đường phải vội vàng tránh né, một người bán hàng rong tránh không kịp, cả

người cả gánh hàng bị hất tung, nằm ngã trên mặt đất kêu ôi ôi đau đớn.

Tần Hà nhìn theo, người dẫn đầu mặc một bộ Phi Ngư phục màu vàng đậm, lưng đeo thiết giản, hiển nhiên là Thiết Giản Thần Bộ Vũ Văn Tĩnh.

Cả đội có hơn bốn mươi người, đều là tinh nhuệ trong đội truy bắt.

“Thiết Giản Thần Bộ xuất động, không biết là đang định đi đâu đây.”

“Đi ra thành đông thì chắc hẳn là định đi Linh Sơn Vệ, nghe nói bên kia có một chiếc thuyền ma xuất hiện, đã chết mấy trăm người.”

“Sao thế đạo này lại nhiều yêu ma quỷ quái như vậy a.”

“...”

Dân chúng phụ cận nghị luận âm ỉ.

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, vào thành rồi quẹo trái quẹo phải, đi đến bên cạnh một tòa phủ đệ chiếm diện tích không nhỏ.

Bên trên hoành phi có ba chữ to: Vũ Văn Phủ.

Xoay người nhảy qua tường, chỉ chốc lát sau Tần Hà đã trở ra, trên người mặc một bộ Phi Ngư phục màu vàng đậm, mang theo khí thế sắc bén đi thẳng về phía chiều ngục Phủ ti trấn Bắc.

Phi Ngư Vệ đúng là rất có khí thế.

Đi đến đâu cũng có BUFF “người qua đường né tránh” kèm theo.

Trên đường không có một người hay một chiếc xe nào dám không nhường đường cho hắn.

Tam hạ lưỡng hạ, Tần Hà đi đến cửa chiều ngục.

“Bái kiến Vũ Văn đại nhân!” Quan Bách hộ phòng thủ khom mình hành lễ.

“Miễn lễ.”

Tần Hà phát phát tay, trực tiếp đi qua.

Tên quan Bách hộ vẫn luôn khom người cho đến khi không còn thấy được bóng dáng Tần Hà nữa mới đứng dậy, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc, “Vũ Văn Thiên hộ không phải là đang đi Linh Sơn Vệ à, sao lại quay về rồi?”

Lắc lắc đầu, hắn ta cũng không suy nghĩ nhiều, yên tâm thủ vệ.

Cả đường đi đến đều luôn có người hành lễ với Tần Hà, hắn xem như đã được trải qua cảm giác làm quan một lần, khá là thỏa mãn.

Đang suy nghĩ đi đâu để tìm người thì từ phía đối diện có một người đi đến, nhìn kỹ, lại là tên nhãi con Ngụy Vũ kia, hắn ta đang bịt mũi, trên tay bung một cái chậu, khuôn mặt cười đến sắp rút gân.

Tần Hà nhìn mà không hiểu được, thế là gọi hắn ta tới.

Ngụy Vũ vội vàng chạy lại, cúi đầu khom lưng nói: “Bái kiến Vũ Văn đại nhân.”

Tần Hà nhìn cái chậu hắn ta đang bung, khá lăm, cả một chậu tràn đầy phân trâu tươi mới.

“Người lấy phân trâu này định là cái gì?” Tần Hà nhanh chóng bịt mũi lại.

“Bẩm Vũ Văn đại nhân, đây là dùng để so dấu ngón tay.”

Ngụy Vũ cười trả lời, nụ cười kia rất rục rỡ, giống như là mới được thăng quan.

Tần Hà không hiểu được, trong lòng nghĩ thầm, các người đều bị bệnh à, lắc đầu không thèm để ý thêm, hỏi hắn ta: “Yêu nhân Bạch Liên giáo kia nhốt ở chỗ nào?”

“Bẩm Vũ Văn đại nhân, nhốt ở phòng số mười khu Giáp, đang thẩm vấn đây.”

“Được rồi, vậy người đi đi.”

“Vâng.”

Đuổi Ngụy Vũ đi, Tần Hà rẽ ngang rẽ dọc đi đến khu chữ Giáp.

Ngó trái ngó phải, cuối cùng ở trên một gian tù tìm thấy một tấm bảng số phòng màu vàng viết số “Mười”.

Bên trong đang có tiếng quát roi “ba ba ba” truyền ra.

Chương 89 – Nhà giam số mười

“Thiên hộ đại nhân!”

Một tên Phi Ngư Vệ phòng thủ ngoài cửa khom mình hành lễ.

“Mở cửa!”

“Vâng!”

Cửa mở ra, Tần Hà đi vào.

Chỉ thấy yêu nhân bị mặt hôm qua bây giờ toàn thân trần trụi, đang bị xiềng xích thô to trói lại thành hình chữ đại (大) ở ngay chính giữa phòng giam, trước mặt hắn ta đặt đủ loại hình cụ.

Đánh, kẹp, bỏng, cạo, chà, móc câu, dây gai, kìm, dụng cụ hình hoa, có lông,.... Muôn hồng nghìn tía.

Yêu nhân bị mặt cực kỳ thảm, toàn thân từ trên xuống dưới không còn một chỗ nào còn lành lặn.

Một tên quan sai Phi Ngư Vệ dáng người cường tráng cầm roi da, đang quát từng roi, từng roi lên người yêu nhân che mặt. Mà roi này cũng không phải roi da thường hay dùng để đánh gia súc, mà là roi có phân đuôi mang theo móc sắt, một roi quát xuống chính là một tia máu bắn ra.

Quan sai chủ thẩm là Thường Ôn, bên cạnh còn mang theo sáu bảy tên thủ hạ.

Cả đám trông thấy Tần Hà, vội vàng khom người hành lễ:

“Tham kiến Thiên hộ đại nhân!”

“Miễn lễ, thẩm vấn thế nào rồi?” Tần Hà khoát khoát tay, kéo một cái ghế ở bên cạnh qua, ngồi xuống.

“Bẩm Thiên hộ đại nhân, miệng tên Bạch Liên yêu nhân này rất kín, cả một buổi tối cho đến bây giờ, ngay cả một tiếng cũng không phát ra.” Thường Ôn nói với giọng bất đắc dĩ.

Tần Hà gật gật đầu, “Các người cứ tiếp tục đi.”

“Vâng.”

Thường Ôn lĩnh mệnh, chỉ huy Phi Ngư Vệ tiếp tục tra tấn.

Kéo dài từ tối qua đến giờ, Thường Ôn cảm thấy cực kỳ áp lực.

Bạch Liên yêu nhân mở miệng càng sớm thì giá trị càng lớn, nhưng sắp sử dụng hết tất cả các loại hình cụ rồi mà khúc xương cứng này vẫn không chịu nói tiếng nào.

Vũ Văn Tĩnh ở đây, áp lực của hắn ta lại càng lớn hơn, đặc biệt ở sau lưng, hắn ta cảm giác như là có gai đâm vậy.

Bận rộn một hồi, Thường Ôn thực sự nhịn không được, lên quay đầu lại liếc nhìn Vũ Văn Tĩnh một cái, kết quả lại sững người.

Chỉ thấy Thiên hộ đại nhân này, vậy mà đang vắt chéo chân ngồi trên ghế, còn gặm hạt dưa?!

Thường Ôn cảm thấy có chút hoài nghi nhân sinh, đường đường Thiết Giản Thần Bộ, lại được xưng là Thiết diện thần bộ, đi thẳng ngồi ngay, lúc nào đã từng phóng khoáng ở trước mặt thuộc hạ như vậy?

Nhưng quan cao hơn một cấp đề chết người, Thường Ôn không dám hỏi a, chỉ có thể nói thầm trong lòng.

Sau gần nửa canh giờ thăm vấn vẫn không thu hoạch được gì, đừng nói là lên tiếng, cái đầu của yêu nhân bịt mặt vẫn luôn rũ xuống, còn không ngẩng đầu lấy một cái, nếu không phải là trên cơ thể còn có hô hấp phập phồng thì còn tưởng rằng người đã chết rồi.

Lúc này, Thiên hộ đại nhân hình như là đã cắn hạt dưa xong, đứng dậy phui phui quần áo, nói: “Tất cả đều đi ra ngoài đi, ta hỏi hắn vài câu.”

“Ách... Vâng.”

Trên mặt Thường Ôn xuất hiện vẻ nghi hoặc, nhưng cũng không dám kháng lệnh, gọi bọn thủ hạ cùng nhau đi ra ngoài.

Đến lúc này, yêu nhân bịt mặt cuối cùng cũng động, hắn ta chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn về phía Tần Hà: “Như thế nào,

không xem kịch nữa à?”

“Người biết là ta?”

Tần Hà hơi có chút kinh ngạc, đến bây giờ hắn mới nhìn rõ khuôn mặt của yêu nhân bịt mặt, nói như thế nào đây, trông cũng khá là anh tuấn, mang theo dáng vẻ cứng cỏi ngoan cường, chỉ nhìn qua thôi cũng đã khiến người ta muốn quát hắn ta vài cái.

“Thiết Giản Thân Bộ Vũ Văn Tĩnh cũng không phải kiểu người như ngươi.” Yêu nhân bịt mặt khẽ nhếch miệng, nở ra một nụ cười châm chọc.

Tia sáng mờ trong mắt Tần Hà hơi lóe lên, khóe miệng cũng giương lên một nụ cười châm chọc đáp lại, “Người bị tra tấn thật sự cũng không giống như ngươi a.”

Một câu nói khiến ánh mắt của yêu nhân bịt mặt phải hơi tránh né một chút, nhưng biểu tình trên khuôn mặt hắn ta lại không thay đổi chút nào, “Lão tử xương cốt cứng rắn, Phi Ngư Vệ hành hình, chẳng qua là cho ta giãn gân cốt mà thôi, muốn từ ta biết được cái gì thì cứ nằm mơ giữa ban ngày đi.”

Tần Hà lắc đầu, “Ngươi lại mắc lỗi rồi, ngươi không thể vội vàng thể hiện như vậy, thường thường người ta thiếu cái gì, lại càng nóng lòng thể hiện cái đó, ngươi vẫn là hơi nóng vội một chút.”

Ánh mắt yêu nhân che mặt tức thì càng lập lòe, cắn răng: “Đừng có bày ra cái vẻ lừa gạt đó ở đây, ngươi không dọa được ta, có chiêu gì thì cứ tới.”

“Phải không?” Vẻ châm chọc trên mặt Tần Hà càng rõ, “Được rồi, vậy ta sẽ phân tích cho ngươi nghe một chút.”

“Sức mạnh tinh thần của con người đúng là có thể chống cự lại đau đớn của thân thể, nhưng phản ứng thần kinh của cơ thể lại thuộc về bản năng, rất khó có thể ức chế được.”

“Cho nên người bị tra tấn, cơ thể sẽ không tự chủ được mà sinh ra run rẩy. Đương nhiên, muốn không chế phản ứng này cũng không khó, đặc biệt là đối với cường giả nội kinh. Chỉ có điều, ngươi lại không phải là dùng cách này chịu được tra tấn.”

Nghe Tần Hà nói xong, khuôn mặt yêu nhân che mặt cuối cùng cũng thay đổi.

Tần Hà vừa bước dạo quanh, vừa tiếp tục nói: “Để ta đoán thử một chút, ngươi cắt đứt cảm giác đau đớn của mình vào lúc nào.”

“Sau khi bị bắt ngươi chắc chắn là không có cơ hội có thể làm được, như vậy, chỉ có thể là vào lúc trước khi bị bắt.”

“À, đúng rồi, lúc bị bắt, ngươi đã bị lưới trùm lên, khi đó tầm mắt của người bên ngoài khó tránh khỏi việc bị ngăn trở, ngươi biết không thể trốn thoát, nên trong thời khắc Vũ Văn Tĩnh và Quý Thành Lương không nhìn thấy, đã quyết đoán nhân cơ hội đó để phong bế lại cảm giác đau của mình, chuẩn bị chịu tra tấn.”

“Người khác không làm được, nhưng đối với những kẻ chơi thi thể cùng thân thể con người như các người thì lại quá đơn giản, các người làm được.”

“Tâm tư kín đáo, hơn nữa cũng rất quyết đoán!”

Nói đến câu cuối cùng, Tần Hà giờ ngón tay cái với hấn ta.

Lúc này nhìn lại, trên khuôn mặt yêu nhân bịt mặt đã phủ lên vẻ kinh hoàng, hấn ta cắn răng nói: “Rốt cuộc thì ngươi là ai?”

“Ta thấy, việc mà ngươi nên quan tâm nhất chính là ta muốn cái gì, chứ không phải ta là ai, bởi vì hiện tại, ngươi không có tư cách biết ta là ai.” Tần Hà cười tươi, cảm giác hưng phấn chạy khắp toàn thân.

Ôi cái cảm giác làm màu đáng chết này.

Cái cảm giác đáng chết từng bước đẩy người ta đến chân tường này.

Quá sướng khoái!

Xoay!

!

Tần Hà cuối cùng cũng hiểu được cái tên biến thái “Hình Nô” chết tiệt kia vì sao lại trầm mê trong khốc hình.

Khiến kẻ địch cảm giác như tất cả đều bị ta nắm giữ trong tay, thân thể, linh hồn, nỗi sợ hãi của kẻ địch,... đều bị một ánh mắt của ta nhìn thấu.

Bí mật của kẻ địch bị móc ra từng chút một, nỗi sợ hãi của kẻ địch càng lúc càng sâu, kẻ địch từng chút, từng chút trượt vào vực sâu tuyệt vọng.

Cái cảm giác này.

Ai thử rồi cũng sẽ nghiệm.

Đây đều là trò của Hình Nô, Tần Hà chẳng qua chỉ là dựa vào kịch đèn chiếu của hắn ta, thuận tay lấy ra giả bộ làm màu một chút mà thôi, yêu nhân che mặt đã bị nắm chặt.

Trong mắt yêu nhân lúc này, nụ cười của Tần Hà tựa như là ma quỷ, một câu tiếp theo của hắn ta trên cơ bản đã như là tước vũ khí đầu hàng: “Người.... Người muốn cái gì?”

Yêu nhân bịt mặt thực sự sợ hãi, bởi vì lời Tần Hà nói hoàn toàn chính xác, đúng là hắn ta đã dùng bí pháp phong bế lại cảm giác đau của mình, lúc này mới có thể không nói một tiếng nào mà chống đỡ tra tấn.

Mặc dù cách này gọi là bí pháp, nhưng thật ra chỉ là phá huyết đạo quan trọng, muốn phá giải cũng không khó, hắn ta không có cách nào tưởng tượng được tình cảnh bị tra tấn sau khi cảm giác đau đớn khôi phục lại.

Người trước mặt này cũng không phải là Phi Ngư Vệ, có thể thương lượng được.

“Ta muốn biết tất cả những chuyện liên quan đến Bạch Liên giáo.” Tần Hà công phu sư tử ngọam.

“Người nằm mơ!” Yêu nhân bịt mặt trừng mắt, cảm xúc kích động, quát lên: “Cho dù là chết, ta cũng tuyệt đối không thể phản bội Thánh giáo ta.”

“Kiên quyết như vậy, xem ra là không có cách nào thực hiện giao dịch rồi, vậy người cứ chết đi thôi.” Tần Hà quay người, lập tức đi ra ngoài.

Yêu nhân bịt mặt biến sắc, thấy Tần Hà rời đi một cách kiên quyết, liền cắn răng: “Người đứng lại!”

Tần Hà dừng bước, miệng không tự chủ được mà toét ra.

“Cái kia, những việc cốt lõi ta không thể nói cho người biết được, nói cho người thì ta chỉ có con đường chết, người có thể hỏi những thứ khác thử một chút, chuyện nào có thể nói ta sẽ nói cho người.”

Hơi ngừng một chút, giọng nói của yêu nhân bịt mặt từ phía sau truyền đến.

Chương 90 – Thoải mái một chút, không mất mặt

“Như vậy là đúng rồi, có cốt khí như vậy làm cái gì, để cho bản thân mình thoải mái một chút, không mất mặt đâu.” Tần Hà nở nụ cười, xoay người, dẫn dắt từng bước.

“Người đừng hỏi quá đáng, ta tuyệt đối sẽ không nói chuyện trọng yếu cho người.” Yêu nhân bịt mặt cắn răng nói.

“Biết rồi, đừng kích động, ta cũng không phải là người của Phi Ngư Vệ, không cần thiết phải tìm hiểu rõ toàn bộ mọi việc từ trong ra ngoài, giao dịch đi, có thể cò kè mặc cả.”

Tần Hà lại lần nữa kéo ghế, thản nhiên ngồi xuống, cười nói: “Vậy, chúng ta bắt đầu trò chuyện thôi.”

“Hỏi tên trước đi, người tên gì?”

“Phong Kinh Vũ.” Yêu nhân bịt mặt hơi chần chờ một chút rồi nói với vẻ không tình nguyện.

“Viết như thế nào?”

“Phong trong nổi gió, Kinh trong kinh hồng, Vũ trong lông vũ.”

“Cái họ Phong này cũng không thường gặp nhỉ.” Ánh mắt Tần Hà mang theo vẻ dò xét.

“Người thấy ta sẽ ngu đến mức lừa gạt cả chuyện này à?” Giọng điệu của Phong Kinh Vũ rất sắc bén.

“Được rồi, câu tiếp theo, bộ thi khôi người lùn kia là do người luyện chế ra à?” Tần Hà cũng không giận, tiếp tục hỏi.

“Không phải.”

“Bạch Liên giáo luyện chế?”

Ánh mắt của Phong Kinh Vũ hơi lấp lóe, chần chờ một chút hẳn ta mới nói: “Phải, cũng không phải.”

“Nói như thế nào?” Tần Hà hứng thú.

“Nội bộ Thánh giáo ta đã sớm không còn là một khối, đám người luyện thi kia trên danh nghĩa là thuộc về Thánh giáo, nhưng trên thực tế thì đã tự tạo thành một phái, ta chỉ có thể nói cho người như vậy.”

“Rất tốt, đây là một điểm khởi đầu rất tốt.”

Tần Hà hài lòng cười, nói: “Vậy ta hiểu như vậy có đúng hay không, tin tức về đám người luyện thi kia, không tính là bí mật hạch tâm của Bạch Liên giáo, ít nhất thì đối với phái của người là không phải.”

“Người, cái tên ma quỷ này.” Sắc mặt Phong Kinh Vũ thay đổi, lại không có ý cự tuyệt rõ ràng.

“Hoan nghênh người đến địa ngục, tin tưởng ta, thường thì ma quỷ còn giữ chữ tín hơn cả Thần Linh.” Nụ cười của Tần Hà càng trở nên rạng rỡ.

“Người hỏi đi.” Phong Kinh Vũ đấu tranh trong chốc lát, lựa chọn thỏa hiệp.

“Đám người luyện thi kia có lai lịch như thế nào, mục đích luyện thi là gì?”

“Luyện thi là một môn truyền thừa từ cổ xưa, còn lâu đời hơn cả Bạch Liên giáo, chuyện quá khứ đã không thể nói rõ, hơn trăm năm gần đây, bọn họ dần dần tạo thành một trường phái, gọi là luyện thi môn, rất thần bí.”

“Mục đích luyện thi là gì?”

“Thi khôi có thể sử dụng để chiến đấu, vờ vết của cải, tu luyện, có rất nhiều tác dụng, nghe nói có một vài thi khôi đẳng cấp cao không khác gì với người sống, ẩn nấp ngay trong phố phường.”

“Bọn họ đều dùng người sống để luyện thi sao?”

“Luyện thi từ người sống chỉ là một loại trong số đó, còn rất nhiều phương pháp khác.”

“Thi khô trên tay các người lấy từ đâu?”

“Mua từ luyện thi môn.”

“Dùng để làm gì?”

“Đây là chuyện cơ mật trọng yếu, ta cự tuyệt trả lời.” Phong Kinh Vũ trợn mắt nói.

“Tốt, vậy ta đổi lại một câu, người bán thi khô cho các người ở đâu?” Tàn Hà híp híp mắt.

“Đây cũng là cơ mật trọng yếu, ta không thể...” Phong Kinh Vũ nói.

Tàn Hà đứng lên, trực tiếp cắt ngang lời hắn ta: “Đây là câu hỏi cuối cùng liên quan đến Bạch Liên giáo, ta phải biết.”

Sắc mặt Phong Kinh Vũ lập tức giống như là mở xưởng nhuộm, qua hồi lâu hắn ta mới lên tiếng: “Chỉ một lần này, hành tung của người này cực kỳ bí hiểm, ta cũng không biết rõ hắn ở đâu, chỉ biết được là vào đêm trăng tròn mỗi tháng hắn ta đều sẽ khai đàn luyện thi.”

“Rất tốt.”

Tàn Hà hài lòng gật gật đầu, nói: “Như vậy, câu hỏi cuối cùng, chú ngữ túi này của người là gì?”

Vừa nói, Tàn Hà vừa lấy túi vải vàng từ trong túi ra.

....

Một lát sau, Tàn Hà hài lòng đi ra phòng giam số mười.

Đám người Thường Ôn đang chờ ở cách đó không xa, không dám nghe lén dù chỉ là một chút.

Tàn Hà gọi hắn ta tới nói vài câu, giỡn cái uy quan một chút rồi rời đi, đi thiêu thi đường.

Bấm ngón tay tính toán, trước sau bộ mị thi kia đã đốt được hơn mười ngày rồi.

Lần trước Tần Hà thấy Ngụy Vũ cầm thanh lang nha bổng đâm vào mị thi kia đi ra ngoài, xem chừng là cũng không bao lâu nữa.

Đúng lúc này có một tên quan thiêu thi đi ngang qua, Tần Hà túm lấy hỏi thăm một phen, thấy tình hình không khác bao nhiêu so với hắn dự đoán, trong mấy ngày nay sẽ đốt xong.

Thế là, mục đích chuyến đi này của Tần Hà đã được viên mãn, đi ra chiều ngục trả lại trang phục, hắn lại quay về lò hỏa táng.

Vừa đến cổng lò hỏa táng đã thấy có một người quỳ ngay ngoài cổng.

Nhìn kỹ lại, thế mà lại là lão quản gia của nhà Lương Thế Kiệt, Lai Phúc.

A!

Không cần hỏi Tần Hà cũng biết, đương nhiên là nhà Lương Thế Kiệt lại gặp nạn.

Lần trước đốt đi thi thể Lương lão gia bật dậy, chỉ là trị được ngọn, không trị được tận gốc.

Thứ ẩn náu trong bóng tối hại người còn chưa được trừ khử.

Đúng như dự đoán, Lai Phúc thấy Tần Hà trở về, lập tức đứng dậy lao đến trước mặt Tần Hà, nước mắt rơi đầy mặt nói: “Tần đại sư, ngài mau cứu Lương gia ta a, Lương gia có yêu vật làm loạn, chỉ mấy ngày đã hại chết hơn hai mươi mạng người trong Lương gia ta, Lương gia đã cửa nát nhà tan, cửa nát nhà tan rồi!”

“Chết hơn hai mươi người?”

Tần Hà hơi kinh ngạc, cái thứ kia hung hơn mình đoán rất nhiều.

Lai Phúc gập đầu, túm lấy vạt áo Tần Hà, khóc lóc cầu xin: “Còn xin Tần đại sư ra tay, cứu cứu Lương gia ta.”

“Trên đời này có nhiều pháp sư, hòa thượng, đạo sĩ như vậy người không tìm, lại tìm một tên quan thiêu thi như ta, không phù hợp a. Lại nói, chuyện như vậy người báo Phi Ngư Vệ không phải là tốt hơn sao?” Tần Hà thắc mắc, hỏi.

“Không dám lừa gạt Tần đại sư, lúc trước đúng là đã từng mời mấy vị pháp sư, nhưng đều không có tác dụng gì, ngược lại yêu vật kia bị kích thích, càng lúc càng hung, còn về Phi Ngư Vệ, lão gia nhà ta, ngài ấy....”

“Không cùng đường, Đẳng Đông Lâm?”

Lai Phúc hơi chần chờ một chút, gật đầu, nói: “Còn xin Tần đại sư....”

“Ngài quá, không có hứng thú.”

Tần Hà sầm mặt lại, trực tiếp hất tay ông ta ra, tiến vào lò hỏa táng.

Buồn cười.

Người cầu xin ta là ta phải đi à?

Lần trước khiến ta không thoải mái, lần này không có tâm tình.

Còn về việc Lương gia chết bao nhiêu người, hai vấn đề cuối của triết học có thể trả lời một cách hoàn mỹ.

Một là liên quan gì đến người.

Hai là liên quan cái rắm gì đến ta.

Không sai, chính là liên quan cái rắm gì đến ta.

Lai Phúc ngây ngẩn cả người, Tần Hà đột nhiên từ chối khiến cho hy vọng vừa dấy lên trong lòng ông ta đã bị đập tắt trong nháy mắt, theo bản năng ông ta muốn đứng dậy ngăn cản Tần Hà, nhưng lại bị Dương Bạch Đầu từ phòng trực ban lao ra cản lại, Dương Bạch Đầu vênh râu lên, nói: “Trọng địa Binh mã ty, người không phận sự chớ vào, người dám đi vào một bước, có tin là ta sẽ khiến người tiến đi Binh mã ty hay không.”

Dương Bạch Đầu bức tức chuyện này hơn Tần Hà, lần trước, ít nhất thì Tần Hà còn có được phần thưởng, còn Dương Bạch Đầu chỉ được một lời hứa sẽ “trọng tạ” của Lương Thế Kiệt, kết quả một đồng cũng không thêm, khiến ông ta tức gần chết.

Lão nhân này thoát nhìn hòa hòa khí khí không tranh quyền thế, thực ra thì lòng dạ cũng không lớn.

Chuyện sau đó Tần Hà lười bận tâm, trực tiếp trở về phòng thiêu thi.

Đại vương bát thấy Tần Hà trở về, cái cổ dài từ trong nước vươn ra, nói: “Gia, tên kia nhân lúc ngươi không ở, lại tới.”

“Ai?” Tần Hà ngẩn người.

“Chính là người lục lợi đồ của ngươi lần trước.”

Đôi mắt Tần Hà hơi híp lại, trong lòng có tia lửa bốc lên.

Ông nội nhà ngươi, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi lại xông vào hai lần.

Hai ngày trước không rảnh thu thập ngươi, hôm nay vẫn còn dám tới.

Được rồi, tối hôm nay ta sẽ xử lý đẹp ngươi.

Chương 91 – Lại có một con muỗi chết

Mặt trời ngả về tây, bốn tên quan sai trực ban đã tới, đang ở cổng chờ thi thể Bình mã ty vận chuyển tới.

Bốn người thì thà thì thầm, không biết là đang nói cái gì.

Tần Hà đi tới, thứ nhất là vì tò mò, thứ hai là muốn nghe ngóng xem tên thợ thiêu thi có vết sẹo ở khóe mắt kia có lai lịch gì.

Hai này nay Tần Hà không chú ý đến người này lắm, vẫn chưa biết hắn ta ở phòng thiêu thi số mấy.

“Đầu nhi, nói về chuyện này, lò hỏa táng chúng ta ngoài việc bị mật thám Địch Lỗ tập kích lần trước, đã coi là rất yên ổn.

“Đương nhiên rồi, hôm qua Lưu đại nhân còn khen lò hỏa táng thành Đông chúng ta có biểu hiện tốt đấy.” Tần Hà đến gần liền thấy được Lăng Trung Hải vỗ vỗ ngực, cười nói.

“Các ngươi đang nói chuyện gì vậy?” Tần Hà hỏi.

Bốn người thấy là Tần Hà đến, rất tự giác tránh một vị trí cho hắn, Từ Trường Thọ nói: “Chúng ta đang nói chuyện gần đây lò hỏa táng ở hai thành khác xảy ra chuyện.”

“Lò hỏa táng hai thành khác như thế nào?” Tần Hà hơi tò mò.

“Tần Hà, ngươi có cảm thấy lò hỏa táng chúng ta gần đây hơi yên tĩnh quá mức không? Thời gian gần đây, mỗi đêm đều bình an, thi thể cũng không bật dậy tấn công người, những lò hỏa táng còn đang hâm mộ chúng ta đâu.” Lý Thiết nói.

Tần Hà cười cười, cái này không phải nói nhảm sao, con hắc xà ngưng kết từ oán niệm cùng sự đen đui hút lấy dương khí từ thợ thiêu thi đã bị một đao của hắn làm thịt rồi, đám thợ thiêu thi có thể giữ lại được dương khí, đương nhiên là cũng sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện.

Lại có hắn được công đức gia thân, thứ chẳng lành như thế nào cũng có thể trấn. Hiện tại, lò hỏa táng này muốn có một bộ thi thể bật dậy, thật đúng là không dễ dàng như trước.

Tất nhiên là việc này chỉ có Tần Hà biết, hắn cũng không có hứng thú bộc lộ ra ngoài, bèn nói: “Chắc là... thi thể được phân đến chỗ chúng ta không hung a.”

“A, không thể nói như vậy được.”

Lăng Trung Hải khoát tay áo, nói: “Chắc là ngươi không biết, thi thể mà Ngũ thành Bình mã ty vận chuyển đến đều là phân phối ngẫu nhiên, không nói là thi thể nào hung, thi thể nào không hung. Khoảng thời gian trước, hai lò hỏa táng thành tây, thành bắc chết quá nhiều người, thi thể không đốt hết được, còn đặc biệt đưa thi thể khó xử lý đến chỗ chúng ta, kết quả thì sao, lò hỏa táng chúng ta mỗi đêm vẫn cứ bình an như cũ.”

Nói đến câu cuối cùng, vẻ mặt Lăng Trung Hải đã biến thành vẻ kiêu ngạo.

Hắn ta được xem như thủ lĩnh trong đám quan sai trực ban ở lò hỏa táng, gặp chuyện tốt như vậy, đương nhiên là mặt mày cũng rạng rỡ. Tham gia tụ tập gì đó ở Ngũ thành Bình mã ty, nói chuyện cũng có thể lớn tiếng hơn vài phần.

“Nói như vậy, đúng là rất lợi hại a.” Tần Hà nhếch miệng cười, hắn hơi ngừng lại một chút, lại hỏi: “Vậy cái kia, lò hỏa táng hai thành tây, bắc là có chuyện gì xảy ra?”

Chuyện này cũng sẽ chỉ lưu truyền giữa những tư lại của Binh mã ty, dân chúng bình thường cũng không để tâm đến những chuyện như vậy, thợ thiêu thi cũng chỉ là những tên ăn mày lưu dân từ bên ngoài đến, không có ai quan tâm đến sống chết của bọn họ.

Đừng nói là chỉ mấy người chết ở lò hỏa táng, ngay cả Lưu Dân Doanh bạo loạn có mấy vạn người chết, qua hai ngày đã không có ai nhắc đến.

Cho nên Tần Hà cũng không biết tình huống của lò hỏa táng ba thành khác.

“Cực kỳ thảm.”

Từ Trường Thọ lắc đầu, nói: “Đầu tiên là lò hỏa táng thành bắc, một ngày có hai ba người chết, không hề thay đổi, chỉ sáu bảy ngày trôi qua, toàn bộ lò hỏa táng đã thay hết người cũ. Khó khăn lắm lò hỏa táng thành bắc mới an tĩnh lại thì lại đến thành tây, một ngày chết hai, một ngày chết hai, cứ như vậy, bảy tám ngày đi qua cũng lại đổi hết toàn bộ người cũ. Mấy tên thợ thiêu thi có thể làm việc một chút thì đều đã chết hết.”

“Thảm như vậy?”

Theo bản năng, khuôn mặt Đào Đại Dũng, Lý Nhị Cầu, Tiền Mãn Thương lướt qua trong đầu Tần Hà.

Lúc giải thể không có ai nói gấp lại, bởi vì ngoại trừ Tần Hà ra, không có ai biết mình có ngày mai hay không.

Chỉ là không thể ngờ được rằng, nhanh như vậy đã thật sự không có cách nào gấp lại nữa.

“Loạn thế này, đến bao giờ mới kết thúc a.” Cao Lâm Khôn không khỏi cảm khái một câu.

Mấy người nhìn nhau một cái, đều lắc đầu thở dài, ngay cả vẻ kiêu ngạo trên mặt Lăng Trung Hải cũng đã biến mất.

Nói cho cùng, lò hỏa táng thành đông cũng không dễ gì mới có được may mắn.

Thi thể không tấn công người, nhưng mật thám Dịch Lỗ lại tập kích lò hỏa táng thành Đông.

Một đêm chết tám tên thợ thiêu thi, nếu không phải là ba người Cao Lâm Khôn chạy nhanh, cũng đã trở thành vong hồn dưới lưỡi đao Địch Lỗ.

Đang nói chuyện, Tần Hà phát hiện ra từ cách đó không xa có một người đi đến.

Sắc mặt màu xám đen trông có vẻ không được khỏe mạnh, đuôi mắt trái có một vết sẹo kéo dài từ khóe mắt đến sau tai, người gầy gò mảnh khảnh, dường như là chỉ cần một trận gió thổi qua cũng có thể đẩy ngã hắn ta.

“Có việc?”

Lăng Trung Hải thấy người này đến gần, hỏi.

“Quan gia, ngày mai trời có mưa không?” Người gầy gò nói với vẻ nhút nhát.

Lăng Trung Hải rõ ràng hơi giật mình một cái, sau khi phản ứng lại, tỏ vẻ không còn lời gì để nói: “Ta làm sao biết được ngày mai trời có mưa hay không, cả cái kinh thành này đã nửa năm không mưa rồi, người có bệnh hay sao mà hỏi như vậy?”

“A, ta đúng là có bệnh.” Nam tử gầy gò xoa xoa hai tay nói.

“Ân?” Lăng Trung Hải ngây ngẩn cả người, ba người còn lại cũng không tự chủ mà liếc nhìn nhau.

“Quay về phòng đi, thi thể chuẩn bị tới rồi.” Lăng Trung Hải không nhìn được, phát phát tay với hắn ta.

“Được rồi.”

Nam tử gầy gò vội vàng gật đầu, đang định quay người đi lại đột nhiên ngừng lại, chỉ thẳng vào Lăng Trung Hải nói: “Quan gia, người đừng động.”

“A?”

Lăng Trung Hải lại sửng người.

Ngay trong nháy mắt hắn ta ngây người, nam tử gầy gò tiến về phía trước, tát thẳng vào mặt hắn ta một cái.

“Ba” một tiếng.

Thanh thúy vang dội.

Đám người: “....”

Tần Hà: “Ài?!!”

“Có con muỗi.”

Nam tử gầy gò nở nụ cười, hất ta xòe bàn tay ra, trên lòng bàn tay có một con muỗi chết cùng với một ít máu.

“Ngươi.... Ngươi dám đánh ta?!”

Lăng Trung Hải bưng má, lập tức nổi bão, rút đao ra chỉ vào nam tử gầy gò, “Ta con mẹ nó chém chết ngươi cái con bê quắt queo này! Ngươi cũng dám đánh ta!”

“Đừng, thủ lĩnh!”

“Thủ lĩnh, không thể!”

Lý Thiết cùng Cao Lâm Khôn giật nảy cả mình, vội vàng kéo Lăng Trung Hải ra đằng sau.

“Thả ta ra, ta phải chém chết hắn!”

“Đầu lĩnh, tỉnh táo, tỉnh táo! Hắn cũng là một thằng ngốc a!”

“Không thể chấp nhận với thằng ngốc a, bằng không người khác sẽ cho rằng chúng ta cũng là thằng ngốc!”

“Không thể chém thợ thiêu thi a.”

Lăng Trung Hải ra sức giãy dụa lại không thể thành công, bị hai người vừa lôi vừa kéo vào phòng trực ban.

Tần Hà: “....”

Từ Trường Thọ: “....”

Thật sự là có con muỗi, ta đi trước.” Nam tử gầy gò bị dọa đến xoay người bỏ chạy, chạy đến phòng thiêu thi số mười tám, “rầm” một tiếng đóng cửa sắt lại.

“Thủ lĩnh, ngươi tỉnh táo lại a, có thể là ngươi dễ hấp dẫn muỗi đốt!”

“Thả rắm chó mẹ ngươi đi, hàn lộ cuối thu con muỗi ở đâu ra!”

“Hắn chính là đang gây hấn với ta!”

Trong phòng trực ban, Lăng Trung Hải gầm thét liên tục.

“Không cần phải động đao, không đáng, cứ nhét thi thể cho hắn ta là được.”

“Đúng vậy, lấy ba bộ thi thể hung nhất cho hắn, đảm bảo ngày mai hắn chết chắc.”

Lý Thiết cùng Cao Lâm Khôn hết sức khuyên nhủ.

“Bốn bộ! Nhét bốn bộ cho hắn, ta muốn hắn phải chết, ta muốn hắn phải chết!”

Lăng Trung Hải cực kỳ tức giận, gầm lên, hắn ta không nhịn được, vì sao lúc nào người thụ thương cũng là hắn ta vậy.

Lò hỏa táng này sao vậy, mặt hắn ta luôn là trăm phần trăm bị đánh hay sao?

Tốt xấu gì hắn ta cũng là tiểu đầu lĩnh, có mắt mặt không chứ?

“Bốn bộ?”

Tần Hà nghe vậy liền trợn mắt, vội vàng nhìn trái nhìn phải.

Từ Trường Thọ thắc mắc: “Người đang tìm cái gì vậy?”

“Ta tìm thử một chút.... xem còn có con muỗi nào hay không?”

Từ Trường Thọ: “.....”

Chương 92 – Rất thú vị

Lăng Trung Hải gào thét một hồi.

Sau khi trời tối, Lăng Trung Hải chọn lấy bốn bộ thi thể hung nhất trong mười chín bộ được đưa tới phân cho phòng thiêu thi số mười tám.

Tần Hà nhìn bàn thanh lý thi thể trống rỗng trước mặt, không thể không suy xét lại nhân sinh.

Không sai, hắn cùng với một tên thợ thiêu thi khác rất “may mắn” được nghỉ.

Bởi vì hắn không tìm được con muỗi nào.

Tiết trời hàn lộ cuối thu, muốn tìm được một con muỗi đúng là không dễ dàng chút nào.

Như vậy thì đúng là khá thú vị a, thế mà lại có người cũng giống như hần, thích thi thể.

Vì vậy mà không ngại nói bản thân có bệnh.

Thú vị, rất thú vị.

.....

Cùng lúc đó, phòng thiêu thi số mười tám.

Nam tử gầy gò nhìn bốn bộ thi thể trước mặt, yên lặng cười cười.

Hai hốc mắt hõm sâu phẳng phất như là có hai ngọn lửa quỷ dị đang chấp chờn, cộng thêm thân thể tiêu tụy gò, cả toàn thân trên dưới hần ta không có một tia nhân khí, tựa như là một thi thể vậy.

Quan sát một lát, hắn ta lấy bùa trấn thi từ trong ngực ra, miệng lầm bầm vài câu, vươn một ngón tay ra, bùa trấn thi “ba” một cái, lập tức dán lên trên thi thể.

Sau đó hắn ta tiếp tục làm như vậy, dán bùa trấn thi lên ba bộ thi thể còn lại.

Tiếp đó, hắn ta lại cẩn thận lấy một cái túi vải vàng từ trong ngực áo ra, vuốt nhẹ cái túi, khẽ nói: “Thẩm Nhi, xem phu quân lại lấy món gì ngon cho ngươi này.”

Nói xong, hắn ta mở túi vải vàng ra, trong miệng lại nói lầm bầm vài câu, chỉ thấy túi vải vàng đón gió phồng lên, từ bên trong đó có một thứ toàn thân bị xích sắt trói chặt rơi ra.

“Sang lang”, tiếng xích sắt va chạm với nền đất khẽ vang lên.

Nếu có người khác ở đây, nhất định sẽ bị dọa rùng mình.

Thứ rơi ra ngoài... Rõ ràng là một bộ hung thi biến dị.

Làn da hung thi có màu xám đen, đồng tử đỏ tươi như máu, răng nanh nhọn hoắt, tóc đã rụng gần hết chẳng còn sót lại mấy sợi, trên da đầu nhẵn bóng đều là những vết thối rữa, thân thể bị gông xiềng và xích sắt trói lại, hai vai, xương bả vai, sườn bụng, đầu vai đều bị cắm những chiếc đinh dài màu đỏ như máu, trên những cây đinh đều có khắc minh văn màu đen.

Quý dị hơn là, thi thể lại mặc một bộ hoa phục mới tinh, trên cổ đeo một sợi dây chuyền trân châu, những sợi tóc lưa thưa trên đầu được búi lại cẩn thận, trên đó còn cắm một cây trâm ngọc lục bích.

Trên tay bị trói cũng đeo nhẫn và vòng tay ngọc thượng đẳng, bên hông còn đeo một túi thơm.

Nếu như đây không phải là một bộ thi thể mà là một nữ nhân còn sống, thì nhất định sẽ là một người có dáng vẻ cao quý.

Nữ hung thi vừa rơi xuống đất liền táo bạo không thôi, đồng tử đỏ tươi như máu tròng lớn, tưởng chừng như sắp rớt ra ngoài, há miệng gào thét lộ ra hàm răng nanh sắc bén.

Nhưng lại không hề có một âm thanh nào phát ra.

Nếu quan sát kỹ, trong miệng của nàng ta ngoài răng nanh ra thì không có bất kỳ một thứ gì khác.

“Xuyt, yên lặng.” Nam tử gầy gò nhẹ nhàng xoa đầu nữ hung thi, dịu dàng nói: “Ta biết ngươi đói bụng nên đã chuẩn bị đồ ăn cho ngươi đây, nhìn xem, phu quân vì ngươi đã chuẩn bị rất nhiều thứ.”

Nữ hung thi trông thấy mấy bộ thi thể nằm trên bàn, khuôn mặt dữ tợn, giãy dụa muốn nhào tới, lại bị xiềng xích ngăn lại.

“Xuyt, cần phải yên tĩnh, phải yên tĩnh!”

Nam tử gầy gò liên tục trấn an, không ngừng xoa đầu nàng ta.

Nữ hung thi dần dần an tĩnh lại, chỉ là ánh mắt nàng ta vẫn nhìn chằm chằm lên bàn thanh lý thi thể kia mà nhe răng nhếch miệng.

Trần an được nữ hung thi, nam tử gầy gò bước đến bên cạnh bàn thanh lý thi thể, không biết từ khi nào hắn ta đã cầm trong tay một con dao sắc nhọn, hắn ta cởi bỏ trang phục của một thi thể rồi cắm thẳng con dao lên ngực của thi thể đó.

Chỉ chốc lát sau, một thứ đen thui đã bị hắn ta móc ra, ngay lập tức, trên khuôn mặt nữ hung thi lộ vẻ khát vọng, nhe răng nhếch miệng càng hung dữ.

Nam tử gầy gò ngồi xổm xuống, cầm lấy thứ đen thui kia đưa cho nữ hung thi. Tức thì, cả phòng thiêu thi chỉ có âm thanh cắn nuốt khiến da đầu người ta tê dại.

Sau khi nữ hung thi ăn xong một quả, nam tử gầy gò tiếp tục móc, đến khi móc đủ cả bốn bộ thi thể.

Đợi đến khi nữ hung thi ăn xong, màu đỏ tươi trong mắt nàng ta cũng dần dần tiêu tán, tựa như là đã được thỏa mãn, ánh mắt cũng bình tĩnh trở lại, không còn có hung tính, mà là trở nên đờ đẫn.

“Sẽ mau chóng kết thúc, tin tưởng ta, sẽ rất nhanh.” Nam tử gầy gò ngồi xổm xuống, dùng ánh mắt thâm tình nhìn nữ hung thi, nhẹ nhàng lau bờ môi cho nàng.

Nhưng mà hắn ta vừa cất tiếng, thân thể nữ hung thi lại đột nhiên bắt đầu run rẩy lên, miệng mở ra hết cỡ, đôi mắt lại dần biến thành màu đỏ tươi như máu. Minh văn trên cây đinh đâm vào thi thể chập chờn sáng tối, nơi bị đâm bốc lên từng luồng khói xanh.

“Làm sao có thể như vậy, không!” Trên mặt nam tử gầy gò lộ ra vẻ mặt tức giận, khuôn mặt hằn ta bởi vì quá mức tức giận mà trở nên vặn vẹo.

Hắn ta tự buộc mình phải tỉnh táo lại, trấn an nữ hung thi, “Thẩm Nhi, đừng sợ, ở nơi đây đều là người sống, có người sống thì sẽ có tinh huyết, phu quân đã tìm sẵn, ngay tại phòng số bảy, ngươi kiên nhẫn một chút, phu quân lập tức sẽ đi lấy cho ngươi.”

Vừa dứt lời, hắn ta giắt dao, đang định leo lên cột, trèo ra ngoài từ ống khói trên nóc phòng.

Nhưng đúng lúc này, ở miệng ống khói lại có một cái đầu người xuất hiện, cười cười với hắn ta, hàm răng trắng đến tựa như có thể phát sáng: “Kia, này, ngươi không cần đi ra, để ta xuống.”

Nam tử gầy gò nhìn kỹ lại, sắc mặt đại biến, kinh hãi lùi lại vài bước.

Ngay sau đó, người kia liền nhảy xuống, đứng ở trong phòng thiêu thi, trên vai vác một cái xẻng sắt, nhếch miệng cười: “Luyện thi đường các ngươi cũng có tình cảm à?”

Nam tử gầy gò nghe xong câu này, trên mặt xuất hiện một tia sợ hãi: “Ngươi là ai?”

“Ngươi chuẩn bị đi hại ta, còn lục lọi phòng thiêu thi của ta hai lần, ngươi không biết ta là ai sao?” Tần Hà nghiêng đầu hỏi.

Trên mặt nam tử gầy gò thoáng qua sự kiêng dè, nói: “Ngươi không phải là thợ thiêu thi?”

“Xem ra ngươi thật sự là không biết ta là ai.” Tần Hà hơi tỏ ra bất ngờ, nói: “Vậy được rồi, ngươi nhớ kỹ chút, lão tử là Tần gia gia của ngươi.”

“Ngươi tự tìm cái chết!”

Trong mắt nam tử gầy gò lóe lên hung quang, nhanh như chớp đâm dao về phía Tần Hà.

Khoảng cách giữa hai người vốn rất ngắn, chiêu này vừa ra chính là sát chiêu, tốc độ cực nhanh, thậm chí còn có tiếng xé gió phát ra.

Nam tử gãy gò có tốc độ hoàn toàn không phù hợp với cơ thể gãy gò của hắn ta.

Nhưng mà một đao này của hắn ta, lại bị hụt.

Tần Hà vừa lách người đi đã biến mất, bên khoe mắt, cái xẻng đen sì kia đang nhanh chóng đập về phía hắn ta.

Cái xẻng còn chưa đập vào, tiếng nổ do không khí bị đè nén cũng đã làm cho người ta phải choáng váng.

Nam tử gãy gò sắc mặt kịch biến, ngay lập tức giơ tay đón đỡ, chỉ thấy cánh tay kia của hắn ta vậy mà đã biến thành màu lục, bên trên có vô số đường vân màu xanh nổi lên, trong chớp mắt, cả cánh tay cơ bắp cuộn cuộn hơn mấy lần, trông vô cùng yêu dị.

“Tay Thanh thi quý!”

Đây là áp chủ bài của nam tử gãy gò, tay Thanh thi quý có sức mạnh vô cùng lớn, có thể dễ dàng xé nát đồng sắt, lực phòng ngự càng không gì sánh được, đao búa chém, bổ vào không thấy vết thương.

Nam tử gãy gò không thể ngờ được rằng, vừa mới đối mặt, hắn ta đã bị người này bức ra át chủ bài.

Mà cảnh tượng khiến hắn ta càng thêm sợ hãi còn ở phía sau, cái xẻng lớn màu đen gào thét mà đến, “bành”, một tiếng trầm đục vang lên, ngay sau đó hắn ta lập tức cảm thấy được, tay Thanh thi quý mà hắn ta đã vất vả khổ luyện bấy lâu giống như là không còn tri giác.

Chương 93 – Chớ đi quá nhanh

Nhất kích giao thoa.

Cả hai bên đều ngừng lại trong chốc lát.

Tần Hà nhếch miệng cười nói: “Cánh tay lớn màu xanh này của ngươi không tồi, chính là hơi giòn một chút.”

Nam tử gầy gò đờ đẫn nghiêng đầu nhìn lại, chỉ thấy cánh tay Thanh thi quý của mình chỉ còn sót lại một đoạn ở trên, cả cánh tay đều đã biến mất.

Phía trên nóc nhà xuất hiện một lỗ thủng hình cánh tay.

Rõ ràng là, cánh tay Thanh thi quý mà hắn ta khổ luyện thành đã bị một cái xẻng đánh bay.

“Ngạch a!!” Nam tử gầy gò đau đớn gào thét, cánh tay còn lại che lấy khúc tay đã đứt, gân xanh nổi lên, vội vàng lùi về phía sau vài bước.

“Ngươi là người của Luyện thi môn, đúng không?”

Tần Hà lại vác xẻng sắt lên vai, tò mò hỏi.

“Rốt cuộc thì ngươi là ai, ngươi tuyệt đối không thể nào là thợ thiêu thi được!” Nam tử gầy gò cố nén cơn đau đớn cùng sự sợ hãi, thét lên.

“Vì sao các ngươi cứ luôn muốn biết ta là ai vậy? Ta chính là một tên thợ thiêu thi a, đi không đòi tên ngồi không đòi họ.”

Tần Hà nắm tay đập đập vào ngực, nói: “Này, ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta đây.”

“Nếu ngươi biết ta là người của Luyện thi môn, ngươi còn dám ra tay với ta, ngươi có biết hậu quả là gì không?” Nam tử gầy gò cắn răng, uy hiếp nói.

“Luyện thi môn các ngươi mang thù, người trước ngã xuống người sau sẽ tìm đến ta báo thù, có đúng không?”

“Không sai.”

“Nếu như ta nói, ta còn ước như vậy, ngươi có tin hay không?”

Khuôn mặt đau đớn của nam tử gầy gò hiện vẻ kinh ngạc, sắc mặt vốn đã xám xanh lúc này lại càng trắng hơn.

Sau một khắc, chỉ thấy hắn ta bỗng nhiên “bịch” một tiếng, quỳ gối xuống đất.

“Cầu xin ngươi thả ta đi.”

“A, cái quỳ này của ngươi thật là quyết đoán a.”

Tần Hà đặt cái xẻng nằm ngang, hai tay nắm lấy, hứng thú nói.

“Thê tử của ta bị cưỡng thi cử phẩm gây thương tích, bị thi khí xâm nhập, bất đắc dĩ, ta mới tới lò hỏa táng lấy một chút nội tạng của thi thể cho nàng ấy, bằng không nàng ấy sẽ phát cuồng tới chết, còn xin cao nhân niệm tình thê tử của ta phải chịu khổ chịu nạn, tha cho chúng ta.” Vẻ mặt nam tử gầy gò dần dần trở nên bi thương, trong giọng nói tràn đầy sự khẩn cầu.

“Bị cưỡng thi cử phẩm gây thương tích?” Tần Hà nghi ngờ.

“Hoàn toàn chính xác, ta có thể thề với trời, tuyệt đối không có nửa câu nói dối, bằng không thiên lôi đánh xuống.” Nam tử gầy gò chỉ tay lên trời thề.

“Nghe đúng thật là rất đáng thương.”

“Vì trị liệu thi độc trên người thê tử của ta, ta chỉ có thể phiêu bạt khắp nơi, hôm nay có nhiều mạo phạm, còn xin ngài giơ cao đánh khẽ, giơ cao đánh khẽ.” Nam tử gầy gò đau khổ khẩn cầu.

“Xem ra là ta hiểu lầm người, ta còn tưởng rằng, mấy chục tên thợ thiêu thi ở hai lò hỏa táng thành tây và thành bắc kia, đều là do người sát hại cơ.” Tần Hà lộ ra vẻ mặt bình tĩnh.

Khuôn mặt nam tử gầy gò rõ ràng hơi cứng lại một chút, ra vẻ kích động nói: “Hiểu lầm, đây nhất định là hiểu lầm, ta chưa từng đi tới hai chỗ đó, ta thề.”

“Nhưng mà cũng không đúng nha, vừa rồi ta còn nghe người nói muốn đi phòng ta lấy tinh huyết gì đó?” Tần Hà lại hỏi.

“Ách.... Cái này, ta nghe nói trong phòng ngài có một con vương bát lớn, máu của vương bát là thứ đại bổ, thuộc về tinh huyết.” Nam tử gầy gò vội vàng giải thích, khi nói, hai mắt của hắn ta dâng lên ánh sáng hy vọng.

Người trước mặt này có thực lực thâm sâu khó lường, nhưng hình như đầu óc hơi có vấn đề, quả nhiên, sau khi người này nghe xong đã vỗ ngực, nói: “Thì ra là như vậy, người dọa ta một hồi, ta còn tưởng rằng người muốn hại ta cơ.”

“Không phải, không phải, tuyệt đối là không phải.” Nam tử gầy gò vội vàng khoát khoát tay.

“Vậy thì tốt a, ta thấy thể tử của ngươi đúng là rất đáng thương, ta tha cho ngươi, ngươi đi đi.” Tần Hà tỏ vẻ ôn hòa, khoát khoát tay, lại nói thêm: “Trị liệu cho thể tử của ngươi cẩn thận, đừng ăn thi thể, không tốt cho cơ thể.”

“Được, ngài nói rất đúng.”

Nam tử gầy gò thực sự không dám tin vào tai của mình, sự vui sướng khi có thể sống sót sau tai nạn cơ hồ là không che giấu được.

“Cảm ơn ngài, ngài là người tốt, ngài là người tốt!” Nam tử gầy gò liên tục cúi đầu, nói: “Vậy ta liền mang thể tử của ta đi trước.”

“Đi đi.” Tần Hà phát tay.

Nam tử gầy gò cảm thấy giống như hắn ta đang nằm mơ giữa ban ngày, hắn ta lau đi mồ hôi lạnh trên trán, lại lấy túi vải vàng ra bỏ nữ hung thi còn đang run rẩy vào trong rồi đeo lên bên hông, sau đó hắn ta cười với Tần Hà một cái, nhảy lên xà nhà, lập tức muốn từ ống khói đi ra ngoài.

“Chậm đã!”

Tần Hà bỗng nhiên lại lên tiếng.

Toàn thân nam tử gầy gò cứng đờ lại, tất cả lông tơ trên người dựng đứng cả lên, thâm nghĩ quả là như vậy.

Nhưng hắn ta không dám động, hắn ta đã mất đi con át chủ bài, kinh lực của người này có thể nói là rất kinh khủng, tốc độ cũng là cực nhanh, hắn ta ở trước mặt người này không hề có năng lực phản kháng.

Quan trọng nhất là, hắn ta không cho rằng người này đã đổi ý.

Bởi vì hắn ta không biết Tần Hà đổi ý thì được cái gì.

“Ngài còn có chuyện gì à” Cả người tên nam tử gầy gò căng thẳng, hắn ta quay đầu lại.

“Không có gì, chính là lúc ngươi rời đi đừng đi quá nhanh.” Tần Hà nói ra yêu cầu.

“Vì sao?” Nam tử gầy gò không hiểu hỏi.

“Ta rất ghét người đi quá nhanh, trông thấy người nào đi quá nhanh, ta chỉ muốn đuổi theo, một xéng đập chết hần.” Tần Hà làm động tác đập xuống, cười nói với nam tử gầy gò: “Người đi từ từ, đừng có vội vàng.”

“Được, ta nghe ngài.” Nam tử gầy gò chớp chớp mắt, lòng tràn đầy bối rối.

Người này có bệnh!

Chắc chắn là có bệnh!

Còn bệnh không nhẹ!

Đi đường cũng không cho người ta đi nhanh.

Đưa mắt nhìn theo bóng dáng nam tử gầy gò rời đi, Tần Hà vội vàng chui ra nóc nhà, quay lại phòng thiêu thi số bảy, xách đại vương bát còn đang ngủ gật trong thùng nước lên, nói: “Mau dậy đi, cơ hội thực chiến đến.”

....

Sau khi nam tử gầy gò nhảy ra khỏi lò hỏa táng, theo bản năng hần ta muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nhưng lý trí lại nói cho hần ta, chớ chọc cái tên tâm thần kia, từ từ mà đi, ngược lại thì bây giờ đã không còn nguy hiểm.

Loại người như Tần Hà thường thường là không thể nói lý lẽ, đi nhanh, có thể hần sẽ thật sự đuổi theo mà một xéng đập chết hần ta.

Thế là, nam tử gầy gò tận lực khống chế tốc độ, đi chậm lại, không nhanh không chậm, đi về phía thành nam.

Lò hỏa táng thành bắc, thành tây đã được hần ta thăm hỏi rồi, thành đông thì lại có tên bệnh thần kinh này, vậy thì chỉ còn lại lò hỏa táng thành nam.

Ước chừng nửa nén nhang thời gian trôi qua, hần ta đã đi được hơn hai dặm, cuối cùng thì cũng thở phào một hơi, thâm nghĩ tên kia đúng thật là đã tha cho mình.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một thứ gì đó “bụp” một cái, rơi xuống rừng cây sau lưng cách hần ta không xa, rất nặng, cảm giác giống như là mặt đất đều nảy lên một cái.

Nam tử gầy gò lo lắng không yên, vội vàng trốn sang một bên.

Nhưng qua một lúc lâu cũng không có một động tĩnh nào khác, nam tử gầy gò chân chừ một lát, đi về phía đó.

Kết quả, đi đến đó, vừa nhìn một cái chính là bốn mắt nhìn nhau.

Tên tâm thần kia ở đó, trong tay còn cầm một con vương bát lớn.

“Tại sao ngài lại ở đây?”

Nam tử gầy gò chỉ cảm thấy có một cơn gió lạnh thổi qua sau lưng, nghi ngờ hỏi.

“Ta ha ha ha, chính là đi hóng gió một chút mà thôi, mát mẻ mát mẻ.” Tần Hà cười, tỏ ra chất phác.

“Ngài đi hóng gió còn mang vương bát theo?” Nam tử gầy gò không thể tin được.

“Con vương bát này của ta cũng thích hóng gió, cho nên chúng ta liền đi cùng nhau.” Tần Hà cười nói.

“Thì ra là như vậy, vậy thì ngài cứ hóng gió tiếp, ta đi trước.” Nam tử gầy gò cảm thấy có điều gì đó không thích hợp cho lắm.

Tần Hà vội vàng khoát tay, “Được rồi, được rồi, người đi đi, nhớ kỹ đừng đi nhanh quá nha.”

Nam tử gầy gò thở phào một hơi, quay người bước từng bước nhỏ nhanh chóng rời đi.

Tần Hà dõi mắt nhìn theo hắn ta đi xa, quay đầu hung hăng trừng đại vương bát trong tay một cái: “Trụ tử, người con mẹ nó đánh lệch rồi!”

Chương 94 – Vương bát xích chùy

“Gia, cổ ta đã dài ra đến hai dặm rồi, là người tính sai khoảng cách, đây không không chỉ là hai dặm đâu.” Đại vương bát tỏ

ra âm ức.

“Hóa ra là do ta sai rồi?”

Đại vương bát rụt cổ lại, vội vàng nói: “Không dám.”

“Biết thì tốt, lần sau đánh chuẩn một chút.”

“Vâng.”

“Gia, tại sao người lại gọi ta là Trụ Tử?” Đại vương bát lại vươn đầu ra, tò mò hỏi.

“Ta thuận miệng gọi.”

Tần Hà lại trừng nó một cái, sau đó giống như là nhớ ra cái gì đó, miệng dần dần toét ra, ho nhẹ một tiếng, nói: “Ta quyết định, ta sẽ đặt cho người một cái tên, từ hôm nay trở đi, người họ Vương, tên Thiết Trụ.”

Đại vương bát nghe vậy vội vàng lắc đầu: “Không cần, cái tên này không dễ nghe chút nào.”

Tần Hà hí hí mắt, “Không dễ nghe đúng không, vậy ta đổi cho người một cái tên khác, Vương Bát Thái(1), thế nào?”

(Note (1): Thái: Món ăn, đồ ăn.)

Ngay lập tức, đại vương bát tỏ ra cực kỳ vui mừng, ngẩng đầu lên, nói: “Gia, ta bỗng nhiên cảm thấy thật ra cái tên này rất hay, Thiết Trụ, vừa nghe đã cảm thấy rất có khí phách, cây cột lại cao, cái này gọi là vừa cao vừa cứng, từ hôm nay ta sẽ lấy tên này, ai ngăn ta ta sẽ nổi nóng với người đó.”

“Trẻ con dễ dạy.”

Tần Hà hài lòng gật đầu cười cười.

Trong lúc bọn họ đang nói chuyện, nam tử gầy gò đã đi được một đoạn, khoảng chừng trên dưới một dặm.

Tần Hà tìm được một vị trí khá cao, đại vương bát nói: “Gia, cách hai dặm quá xa, tắt lửa tối đèn như vậy, còn không thấy rõ người, độ chính xác chắc chắn là thấp rồi, chúng ta thử một dặm có được hay không?”

Tần Hà nghĩ nghĩ, mặc dù đại vương bát có hiềm nghi là muốn làm biếng, nhưng nói cũng có lý.

Chiêu vung vương bát xích chùy ra ngoài này trông có vẻ đơn giản, nhưng cũng phải vung thật chuẩn, không hề đơn giản chút nào.

Khoảng cách xa nhất không phải là khoảng cách có tác dụng lớn nhất.

“Được rồi, vậy thì một dặm, chuẩn bị xong chưa?” Tần Hà hỏi.

“Đã chuẩn bị xong.” Đại vương bát trả lời.

Ánh mắt Tần Hà ngưng lại, cánh tay dùng sức vung mạnh, trong nháy mắt, cổ đại vương bát duỗi dài ra, thân thể cùng với mai “sưu” một tiếng liên phóng về phía vị trí của nam tử gây gò.

“Ông!”

Thậm chí không khí còn phát ra âm thanh chấn động.

“Rầm!” Mặt đất lại phát ra một tiếng trầm đục, ở vị trí hơn một dặm bên ngoài, cách nam tử chừng hai mươi mét, có một trận bụi đất tung lên.

“Trụ tử, con mẹ nó lại đánh lệch!”

....

Nam tử gây gò lại bị giật mình lần nữa.

Lần này tiếng va đập ở gần hắn ta hơn lần trước.

Mặc dù màn đêm tối che khuất tầm mắt, nhưng hắn ta vẫn trông thấy có một thứ gì đó rơi xuống.

Đến lúc này, dù có ngu ngốc đến mấy thì hắn ta cũng biết, chắc chắn là có vấn đề.

Chần chờ một chút, hắn ta vội vàng chạy về phía đó.

Kết quả thì hắn ta thấy cái gì?

Một con vương bát đang đập đập trên mặt đất, còn cái tên vừa rồi thì đang từ khu rừng rậm rạp phía trước chạy tới.

Nam tử gây gò không dám dừng lại thêm, nhanh chóng rảo bước đi xa.

Người này hết lần này đến lần khác đi theo sau hấn ta, còn va đập âm âm, chắc chắn là có vấn đề.

Tên kia không dễ dàng buông tha cho mình.

Mèo vờn chuột a!

Nam tử gây gò tăng tốc độ, từng tảng đá và bụi cỏ hai bên đường bá bá bá lui lại phía sau, rất nhanh hấn ta đã đi xa được chừng trăm bước.

Ngay vào lúc này, hấn ta lại nghe được tiếng phá gió.

Vị trí phóng đến lần này không phải là ở bên cạnh nữa, mà là ngay trên đỉnh đầu của hấn ta.

Vừa ngẩng đầu lên, mai một con vương bát đang nhanh chóng phóng đại, hung hăng đập thẳng vào mặt hấn ta.

“Bành!”

Một tiếng đập nặng nề vang lên.

Nam tử gây gò theo âm thanh mà ngã xuống, hai chân đập đập mấy cái rồi không có động tĩnh nữa.

Năm chân đại vương bát hướng lên trời đập đập mấy lần, thân thể “suu” một tiếng lại rụt bay trở về.

Chỉ chốc lát sau, Tàn Hà ôm đại vương bát đi tới, nhếch miệng cười.

Đại vương bát cũng rất hưng phấn: “Gia, đập chết hấn rồi!”

“Người mừng cái quần, đây mới có một trăm bước, nếu là đập còn không trúng, ta thấy người cũng chả có tác dụng gì.” Tàn Hà bắt mỡ lườm nó một cái.

“Gia, khoảng cách xa rất khó có thể khống chế, chính là một trăm bước, đảm bảo là không có vấn đề.” Đại vương bát biết nhìn mặt mà nói chuyện, nhìn thấy nụ cười vừa ý của Tàn Hà ban nãy, cả gan đề ra cách nhìn của nó.

Khóe miệng Tàn Hà hơi giương lên, híp mắt nhìn nó: “Đây chính là người tự nói, ta không có ép người nha, sau này nếu là đập không trúng, ta liền nấu người.”

Đại vương bát: “....”

Kỳ thật thì Tần Hà đã rất hài lòng, khoảng cách hai dặm chỉ là đùa nghịch chút thôi, chính là muốn kiểm tra thử cực hạn một chút.

Lỡ mà trúng thì sao?

Khoảng cách trăm bước là đã đủ dùng, nếu như là địch nhân đã đi ra ngoài trăm bước mình còn chưa vung ra thì cũng không cần vung nữa, có vung cũng chỉ là phí công.

Quan trọng nhất là, khoảng cách trong vòng trăm bước vừa lúc là sân nhà mạnh mẽ của mình.

Thính phong biện vị, thuận phong nhĩ, di hình hoán ảnh, đều là lấy trăm bước làm hạn định.

Trong khoảng cách này, chỉ cần đại vương bát có thể xác định được chiều dài cổ, bách phát bách trúng là không có vấn đề.

Tần Hà khá hài lòng, từ hôm nay trở đi, hắn đã có vũ khí thứ hai.

Vương bát xích chùy!

Đánh nhau, để cho địch nhân đi trước chín mươi bước!

Không vội vàng!

Tưởng tượng cái cảnh kia, khá đặc chí.

Tần Hà liền cảm thấy cực kỳ sáng khoái.

Nếu đây là vũ khí khác, người làm sao có thể đánh đến trăm bước?

Đừng nói là người khiêng, nách không gian cũng không bỏ được vũ khí dài như vậy đi vào a.

Cẩn thận suy nghĩ lại, viên nhuyễn thể đan kia đúng là rất lợi hại, vậy mà có thể khiến cho cổ đại vương bát đuổi dài ra đến như vậy.

Trên mặt đất, nam tử gầy gò đã tắt thở.

Cái tên nhân ma này đã giết hơn bốn mươi thợ thiêu thi ở hai lò hỏa táng thành bắc và thành tây, còn thích phát thê, đến cuối cùng hắn ta cũng bị đồ vật từ trên trời giáng xuống đập chết như trong lời thê của hắn ta.

Chỉ có điều không phải thiên lôi giáng xuống, mà là một con vương bát.

Cũng tạm coi là ứng kiếp.

Tần Hà không quan tâm hắn ta sống hay chết, trực tiếp thưởng cho năm cây đinh trần thi.

Người của Luyện thi môn, vẫn nên cẩn thận thì hơn, tránh cho lật thuyền trong mương.

Ở trong kịch đèn chiếu của Kỳ Vô Bệnh, Tần Hà đã thấy được thủ đoạn của bọn chúng.

Năm cây đinh trần thi, một cây đâm thẳng vào mi tâm, một cây đâm vào yết hầu, một cây đâm vào rốn, hai cây còn lại đâm vào xương bả vai.

Năm huyết vị, bất kể là sống hay chết, cũng có thể trấn người ngoan ngoãn.

Sau đó, Tần Hà xách thi thể nam tử gầy gò quay về phòng thiêu thi số mười tám.

Đêm nay hắn không được phân thi thể, nhưng trong tay lại có đến sáu bộ thi thể, cho nên hắn không thể đốt thi thể ở phòng số bảy được, bằng không đốt hết than đá lại không có cách nào giải thích.

Phòng số mười tám, bỏ không thì uống.

Hắt lên túi vải vàng, nữ hung thi cũng đi ra, vừa ra tới đã nhe răng với Tần Hà, ra vẻ muốn cắn.

Tần Hà không có bất kỳ một tia thương hại nào, cũng thưởng cho nàng ta mấy cây đinh trần thi, khiến nàng ta ngã ra.

Loại thi khô nửa người nửa thi như vậy, chết sớm, sớm siêu thoát mới là kết cục tốt nhất.

Quá khứ bất kể là thiện hay ác, bọn họ đều không có khả năng trở về làm người bình thường, đã hoàn toàn trở thành một con quái vật khát máu, chịu đựng đau đớn và cuồng bạo mà sống tạm.

Giống như Kỳ Vô Bệnh vận mệnh đau khổ kia.

Kế tiếp chính là làm việc.

Sáu bộ thi thể xếp thành một hàng, Tần Hà xem mà cười đến lệch cả miệng.

Nam tử gầy gò cùng nữ hung thi thì không cần phải nói, thi thể thuộc cùng một cấp bậc với Kỷ Vô Bệnh.

Bốn bộ thi thể mà Lăng Trung Hải đưa tới cũng đã trải qua chọn lựa cẩn thận, tuy phẩm chất hơi kém nhưng số lượng lại nhiều.

Thứ gọi là vận khí, quả thật giống như là đất đá lở xuống, thời tới căn cũng không nổi.

Phần thưởng đêm nay, có hy vọng!

Chương 95 – Cường chiếm không phải tình yêu

Sáu bộ thi thể, nhiệm vụ khá nặng.

Tần Hà xem xét, nhiệt độ của ngọn lửa Thâm Uyên tương đối cao, lại thêm có đại vương bát thông gió, hẳn dự định tăng số lượng lên, một lò đốt ba bộ thi thể, đốt hai lò là xong.

Thanh lý thi thể.

Nam tử gầy gò thiếu một cánh tay, Tần Hà lấy một khúc gỗ, khắc một cánh tay giả nổi lên cho hắn ta, hơi xấu một chút nhưng cũng tốt hơn là không có. Nữ hung thi thì thân thể đầy đủ, nhưng là da khô quắt thối rữa, tìm một chút vôi bôi lên, khôi phục lại sắc mặt một chút.

Sau đó lại chọn một bộ thi thể cường tráng nhất trong bộ thi thể bình thường, khâu lại chỗ hở trên trái tim.

Thanh lý thi thể chỉ phụ trách việc bên ngoài thân thể có khuyết thiếu bộ phận nào hay không, còn nội tạng, lưỡi gì đó không thuộc về bộ phận bên ngoài, cho nên luôn không cần quan tâm đến, chỉ cần quỷ sai câu hồn có thể nhận ra người là được.

Như vậy, lò đầu tiên đã gộp đủ ba bộ thi thể, một lớn hai nhỏ.

Nhóm lửa đốt than đá, thông gió đốt xác, lại mời ngọn lửa
Thâm Uyên ra, một ngày làm việc bắt đầu.

Đại vương bát ra sức kéo đẩy ống bể, không khí tươi mới
không ngừng tràn vào, ngọn lửa cháy bùng bùng.

Tốc độ đốt cũng không tệ lắm, nữ thi mặc dù đã thi biến,
nhưng rốt cuộc vẫn là thi khô nửa người nửa thi, mà độ cứng
cũng không bằng thi thể Kỷ Vô Bệnh.

Tần Hà khâu lại lỗ hồng trên ba bộ thi thể còn lại, tiếp đó
chính là thời gian chờ đợi.

Hai chữ, an nhàn.

Gối đầu, hai chân bắt chéo, chờ thu hoạch.

Đại vương bát cũng là không phải dầu hỏa của mình, không
tiết, nhiệt tình dội dầu lên thi thể, tốc độ đốt cháy lại tăng
nhANH thêm một chút.

Sau hai canh giờ, Tần Hà thấy được kịch đèn chiếu cùng nữ
hung thi.

Xem xong hồi thứ nhất, Tần Hà cầm lấy cây gậy đập liên tục
bảy tám lần vào cái đầu còn chưa cháy hết của nam tử gầy gò,
đập đến đầu của hắn ta vỡ nát.

Bốn chữ: Tội ác tày trời.

Nam tử gầy gò vốn có tên là Ngũ Tam Cừ, nghe tên liền biết,
xuất thân từ nhà nông, trồng trọt làm ruộng thì cần nước, cho
nên cha hắn ta mới đặt tên cho hắn là “Tam Cừ(1)”.

[Note (1): Cừ là mương nước, kênh mương.]

Phàm là trồng trọt, bất kể là có mưa thuận gió hòa hay không
thì từ xưa đến nay, muốn dẫn nước vào đồng ruộng không phải
là một chuyện dễ dàng.

Ở trong thôn, tranh cãi đánh nhau vì lấy nước đó là chuyện
thường ngày.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến con
người ở mảnh đất Đông Thổ này, từ xưa đã tôn sùng việc
“nhiều con thì nhiều phúc”.

Người khác có nhiều huynh đệ, người lại chỉ có một mình, người tranh không lại người ta, người ta bắt nạt người cũng không dám đánh trả, việc gì người cũng bị xếp sau người ta.

Nước mưa dồi dào thì dễ nói, nếu là mưa không đủ thì chính là chết người.

Khi thôn Phùng Gia gặp hạn, việc tranh giành nước càng trở nên ác liệt, Ngũ Lương, cha Ngũ Tam Cừ, không có huynh đệ, độc môn độc hộ, căn bản là không giành được nước, cũng không dám tranh đoạt với người ta.

Cộng thêm ruộng trong nhà ông ta toàn là mấy thửa ở nơi vắng vẻ, cách nguồn nước xa nhất, mắt thấy hoa màu dần dần khô héo, ông ta cũng không có biện pháp nào.

Đừng nói dẫn nước, ngay cả người đi gánh nước cũng có thể bị đánh.

Ngũ Tam Cừ thấy cha hắt ta cả ngày thở ngắn than dài, mặt ủ mày chau, quyết tâm muốn dẫn nước đến ruộng.

Càng nghĩ lại càng cảm thấy, đám cường nhân trong thôn này còn tồn tại ngày nào thì ngày đó nhà mình đừng mong lấy được nước, bởi vì chút nước trong nguồn kia vốn đã không đủ chia.

Vậy phải làm sao?

Giết chết đám người này.

Đúng, tên Ngũ Tam Cừ này chính là một kẻ hung ác như vậy, cha hèn nhát nuôi con hung ác.

Năm đó hắt ta chỉ mới bảy tuổi, đúng là trời sinh ác độc.

Ngũ Tam Cừ len lén chạy đến nhà lão địa chủ, nhặt lấy một ít gạo độc tẩm thuốc chuột, vụng trộm bỏ vào trong lu gạo của đám cường nhân kia, mặt không đỏ, tim không đập, tay không run.

Khá lắm.

Một đám cường nhân, trong cùng ngày chết hai, qua hôm sau chết ba.

Năm mạng người!

Nếu đây chỉ là một mạng người, quan phủ cũng chẳng muốn quản, hương thân phụ lão trong thôn tự mình xử lý một chút là xong.

Nhưng đây là năm mạng người, mười dặm tám thôn truyền đến xôn xao, Huyện lão gia xem xét, không thể bỏ mặc được, vội vàng phái Ban đầu Bộ khoái xuống điều tra.

Ban đầu tra tới tra lui, phát hiện những người dẫn nước ở đầu nguồn đều có hiềm nghi, ai cũng trốn không thoát.

Nhưng mà hỏi đến ai thì người đó cũng kêu oan, lại chẳng có chứng cứ.

Ban Đầu xem xét, được rồi, tất cả đừng kêu oan nữa, đưa hết toàn bộ về Huyện nha cho lão tử.

Dây thừng trói lại, ở trong thôn này, phạm là người có thể vung cuộc liền mang đi hết, ngay cả Ngũ Lương trung thực cũng không bỏ lọt.

Đánh chết Ban đầu cũng không nghĩ ra, hung thủ lại không phải đám người tranh nước đánh nhau kia, mà là một đứa trẻ bảy tuổi.

Thời gian đó, trong núi không có hổ, hầu tử xưng đại vương.

Đừng nhìn Ngũ Tam Cừ chỉ mới bảy tuổi, người vừa thông minh vừa tâm ngoan thủ lạt, trong nhà không có người lớn, con nhà ai tranh được với hắn ta. Rốt cuộc thì hắn ta cũng coi như là dẫn được nước, cứu sống hoa màu.

Hai ngày sau, huyện nha thực sự không thể tìm được hung thủ, chỉ có thể đánh chết một tên quý oan, kết án qua loa, thả những người còn lại trở về.

Ngũ Lương về đến nhà, thấy tiểu nhi tử của mình vậy mà lại có thể dẫn nước vào ruộng, vui mừng khen hắn ta liên tục, nói con ông ta thông minh hiểu chuyện.

Dưới sự cổ vũ của cha, Ngũ Tam Cừ xem như mới nếm thử được tư vị “không từ thủ đoạn”.

Tuổi càng lớn, Ngũ Tam Cừ càng trở nên tâm ngoan thủ lạt, cướp đoạt cường chiếm, trở thành một kẻ cường bạo trong thôn.

Nhưng việc tâm ngoan thủ lạt này, không xảy ra chuyện thì có thể chiếm chút của hời, nhưng một khi xảy ra chuyện thì lại khó mà nói.

Trong một lần tranh đấu, Ngũ Tam Cừ đã đánh chết một tên tử đệ đại hộ nhân gia, từ xưa đến nay, giết người thì đền mạng, Ngũ Tam Cừ xem xét, không thể tiếp tục sống ở trong thôn nữa, hắn ta lập tức trốn đi, chạy đến Huỳnh Dương.

Đến Huỳnh Dương, Ngũ Tam Cừ không có một đồng bạc nào, đành phải dựa vào ăn xin để sống qua ngày, giày vò một thời gian, mãi đến khi hắn ta bán mình làm đũa ở cho nhà Thường Văn Ngộ, một nhà giàu ở Huỳnh Dương, mới coi như an ổn.

Ở nhà Thường Văn Ngộ, Ngũ Tam Cừ đã gặp được nữ tử mà hắn ta muốn cưỡng chiếm cả đời, cũng chính là nữ hung thi, đại tiểu thư Thường Gia, Thường Thẩm Nhi.

Đối với Ngũ Tam Cừ mà nói, dáng vẻ, khí chất cùng cách nói năng của nàng, chính là tiên nữ hạ phàm. Tên Ngũ Tam Cừ này hoành hành trong thôn đã quen, không biết việc môn đăng hộ đối ở trong thành là không thể nào phá bỏ, thế mà lại muốn cưới Thường Thẩm Nhi.

Hắn ta cũng dám nghĩ.

Còn Thường Thẩm Nhi thì sao, đẹp người đẹp nết, không hề có dáng vẻ kiêu ngạo, đối xử với hạ nhân cũng rất tốt, mà điều này cũng khiến cho Ngũ Tam Cừ có một chút ảo tưởng.

Để tiếp cận được Thường Thẩm Nhi, Ngũ Tam Cừ không từ thủ đoạn nào, bất cứ kẻ nào chặn đường hắn ta, không phải là chết không rõ ràng, thì cũng bị đổ tội hãm hại, hoặc là mắc phải sai lầm lớn rồi bị đuổi khỏi Thường gia.

Khoảng thời gian đó, Thường gia đúng là gà bay chó chạy, nhiều người chết đi, cũng xuất hiện nhiều vụ án không có đầu mối.

Cuối cùng, Ngũ Tam Cừ cũng đạt được ước nguyện, tiếp cận được Thường Thẩm Nhi.

Thường Thẩm Nhi thấy Ngũ Tam Cừ mặc dù không có văn hóa gì, nhưng người lại cơ linh, bèn sắp xếp cho hắn ta theo nàng làm kinh doanh, trở thành một tên tùy tùng.

Đến đây phải nói một câu, Thường Thầm Nhi là con gái duy nhất của Thường Văn Ngộ, gia đình kinh doanh lá trà cùng tơ lụa, cho nên nữ tử chống nhà, không giống với nữ tử trong gia đình bình thường nhất môn không ra, nhị môn không bước.

Cứ như vậy, Ngũ Tam Cừ lại có thêm cơ hội ở gần Thường Thầm Nhi.

Nhưng Ngũ Tam Cừ cũng dần dần hiểu được, quan hệ của hắn ta cùng Thường Thầm Nhi, sẽ không bao giờ trở thành quan hệ như hắn ta luôn ngày nhớ đêm mong, hơn nữa Thường Thầm Nhi cũng không có chút tình ý nào với hắn ta, chỉ đơn giản là cảm thấy người này có chút thông minh, có thể sử dụng.

Máu chó là, Thường Thầm Nhi đã sớm có hôn ước, mà ngày đại hôn càng ngày càng gần.

Ngũ Tam Cừ không chiếm được liền phát điên, phát điên liền nghĩ tới cưỡng chiếm.

Sau một lần uống rượu, hắn ta mượn hơi rượu vô lễ với Thường Thầm Nhi.

Tội tởm mà vô lễ với chủ nhân chính là tội lớn tày trời, không cần đến quan phủ phải nhúng tay, Thường gia đã xử lý Ngũ Tam Cừ, hắn ta bị trói trên ghế mổ heo, bị tra tấn đến chỉ còn sót lại một hơi, cuối cùng lại treo trên cây phơi thây.

Lúc này, cây gậy quấy phân heo lại xuất hiện.

Dị nhân Luyện thi môn, chính là kẻ mà đã luyện chế Kỳ Vô Bệnh thành thi khôi nửa người nửa thi, đến đây thì Tần Hà rốt cuộc cũng biết được tên của y, An Trùng Cừ.

An Trùng Cừ cứu Ngũ Tam Cừ, truyền cho hắn ta một vài phương pháp mượn thi thể tu luyện, thu làm tay sai.

Thời gian đó tương đối dài, khoảng chừng hơn bốn năm.

Trong bốn năm đó, Ngũ Tam Cừ luôn thời thời khắc khắc muốn trở lại giết hết Thường gia, cưỡng chiếm Thường Thầm Nhi, hận đến nghiến răng nghiến lợi, trăm trảo nhiều tâm.

Bốn năm sau, Ngũ Tam Cừ đạt ước nguyện, ngoại trừ Thường Thầm Nhi, từ trên xuống dưới nhà họ Thường, cả chủ cả nô bộc hơn một trăm mạng người không còn ai sống sót.

Thường Thâm Nhi hiểu rõ, Thường Tam Cừ chỉ giữ mạng mình nhất định là thấy sắc nổi ý xấu, dưới sự phần uất, nằng đụng đầu vào cột mà chết.

Ngũ Tam Cừ không chiếm được Thường Thâm Nhi còn sống, nhưng hắn ta có biện pháp. Hắn ta phong bế lại hồn phách của Thường Thâm Nhi không để nó tản mất, lại dùng luyện thi đại pháp luyện chế nằng thành thi khôi nửa người nửa thi.

Như vậy thì Thường Thâm Nhi có thể vĩnh viễn ở bên hắn ta.

Sau đó, hắn ta trở lại quê nhà, tự tổ chức cho hắn ta và Thường Thâm Nhi một hôn lễ rất long trọng, đồng thời trong cùng ngày, hắn ta động phòng với Thường Thâm Nhi, trải qua cuộc sống của một đôi vợ chồng.

Những việc sát nghiệp của hắn ta trong vài năm sau đó lướt qua không nhắc đến, những oan hồn ở hai lò hỏa táng thành bắc và thành tây cũng chỉ được coi là chín trâu mất sợi lông.

Một kẻ biến thái lấy oán trả ơn, không từ thủ đoạn.

Hắn ta bị vương bát đập chết, vẫn còn là quá hời.

Đền chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Con cóc vốn là loài si tình, hà có thân hèn lại ngang ngược; Số mệnh không có cưỡng đoạt lấy, như hình với bóng chẳng phải tình; Đi xuống tuyền đài chuộc bảy tội, cắt đứt luân hồi trần Cửu U.”

Phản thưởng kép: «Kình Khí Công cứu phẩm», «Thuật cách âm».

Chương 96 – Kình khí công cứu phẩm

“Gia, sao vậy?”

Đại vương bát trông thấy Tần Hà “cách cách cách” đập nát xương sọ nam tử gây gò, vẻ mặt tràn đầy sự khó hiểu.

“Chuyện này người nào hỏi người đó chết.” Tần Hà lườm nó một cái.

Đại vương bát bị dọa sợ, co đầu rút cổ lại, vội vàng cúi đầu tìm việc để làm.

Tần Hà bình tâm lại, nhìn về phía phần thưởng vừa mới tới tay.

Kết quả là vừa nhìn một cái, hắn đã bị bất ngờ đến bật dậy, mừng như mở cờ trong bụng.

Dẫn đến đại vương bát đang len lén nhìn hắn suýt chút nữa đã sảy tay tự dội dầu hỏa lên người, cái vị mà nó dựa vào này, hình như là thật sự có chút bệnh a.

Buồn vui thất thường.

Vừa rồi còn tỏ vẻ muốn giết người, đảo mắt một cái đã vui mừng như mới nhặt được tiền.

Tần Hà có thể không vui mừng sao?

Kinh khí công cửu phẩm: Công pháp tu luyện được tăng lớp hạ lưu ở Thâm Uyên ưu ái, tu luyện công pháp này, người có thể bước vào cánh cửa ngoại kinh.

Đây là cái gì?

Là công pháp ngoại kinh mà hắn đang rất mong muốn có được, mà nó còn là thứ đến từ Thâm Uyên.

Không cần quan tâm cái gì mà tăng lớp hạ lưu ưu ái, chỉ cần là nó đến từ Thâm Uyên, vậy là đủ rồi.

Thâm Uyên vạn năng luôn luôn cống hiến ra những đồ vật bất phàm.

Nội kinh của Tần Hà đã sắp đạt đến hai trăm năm nhưng vẫn chưa thể phóng ra ngoài, Tần Hà cũng không biết là do nguyên nhân gì, cũng có thể là do nội kinh mà hắn có được đều dựa vào ban thưởng, dẫn đến cảm ngộ nông hơn so với khổ tu.

Cho nên dù nội kinh vẫn đang tăng trưởng, nhưng lại chậm chạp không thể phóng ra ngoài.

Kinh khí công cửu phẩm, xem như là trải đường cho Tần Hà.

Ở thế giới này, cường giả có nội kinh khoảng từ sáu mươi đến một trăm năm, là đã có thể đột phá lên cấp độ phóng nội kinh ra ngoài cơ thể.

Nếu phối hợp thêm công pháp ngoại kinh hoặc là có sư đồ truyền thừa, thời gian sẽ sớm hơn một chút, còn nếu như không có, chỉ dựa vào cảm ngộ của bản thân thì cũng có thể đạt được, nhưng sẽ trễ hơn.

Tần Hà hoàn toàn thuộc về trường hợp ngoại lệ cực đoan, nội kinh sắp được hai trăm năm mà vẫn trốn ở trên thân, không chịu đi ra ngoài.

Lần này thì tốt rồi.

Kinh khí công cửu phẩm, trong đó có phương pháp phóng nội kinh ra ngoài một cách căn kẽ, hơn nữa còn căn cứ theo thực lực để phân chia cao thủ ngoại kinh ra làm chín cấp.

Thấp nhất là nhất phẩm, cao nhất là cửu phẩm.

Không chút do dự, Tần Hà lập tức học tập.

Trong thời gian vài nhịp thở, Tần Hà đã nắm rõ phương pháp ngoại phóng nội kinh, sự ảo diệu trong đó, nếu không trải qua mấy chục năm khổ tu, căn bản sẽ không có khả năng tự lĩnh ngộ được. Nó liên quan đến sự điều phối cân đối hơn 400 huyết vị trên cơ thể, nội kinh như là những hòn đá nhỏ, phá bỏ sự trói buộc của kinh mạch, xương cốt, máu thịt, làn da trong cơ thể rồi xuất ra ngoài.

Quá trình này giống như rút máu ra khỏi mạch máu, rồi xuyên qua cơ thể, đánh nó ra ngoài. Làm không tốt, không tổn thương được kẻ địch, ngược lại khiến bản thân bị xuất huyết trong.

Nội kinh cũng như vậy, cũng không thể để nó tán loạn trong cơ thể, nếu không, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì ngóm củ tỏi.

Tần Hà chỉ cần vừa học là đã hoàn toàn tinh thông, không có chút chướng ngại nào.

Chính là dũng mãnh như vậy, thần kỳ như vậy đây.

Ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, lỗ thủng hình “cánh tay” cực kỳ bắt mắt.

Nội kinh ngoại phóng!

Chỉ thấy Tần Hà vừa đẩy tay ra, khí kinh có hình một bàn tay mờ nhạt phóng ra ngoài cơ thể, đánh lỗ thủng kia to ra thêm một chút.

Những nơi mà khí kinh đi qua, mảnh ngói cùng xà nhà gỗ đều bị hóa thành bột mịn, gần như là không phát ra một tiếng động nào.

Tần Hà lại tiếp tục thí nghiệm, trái một chuông, phải một quyền, lại chấp hai tay lại, Khoan Độc Long.

A!

Đánh gì ra bóng đó.

Hiển nhiên đạt đến trình độ cao thủ ngoại kinh tam phẩm.

Nhất phẩm, chỉ miễn cưỡng có thể đánh ra kinh khí, nhị phẩm có thể đánh ra nội kinh tương đối mạnh mẽ, nhưng vẫn chưa có hình dạng. Tam phẩm thì khí kinh đánh ra đã có hình bóng mờ nhạt, giống như là Tần Hà hiện tại, tạo thành hình bàn tay hoặc nắm đấm.

Tần Hà tương đối hài lòng, từ hôm nay trở đi, hẳn đã chính thức đứng vào hàng ngũ cao thủ ngoại kinh.

Nhờ vào cơ sở nội kinh hùng hậu, Tần Hà đã liên tục nhảy qua hai cấp, đạt đến cấp tam phẩm.

Lại thử nghiệm thêm vài lần, cho đến khi cái lỗ thủng hình “cánh tay” đã bị đánh thành “vạc nước”, có thể nhìn thấy mặt trắng bên ngoài, Tần Hà mới thu tay lại.

Đại vương bát ở một bên nhìn, trong lòng chính là sấm chớp rền vang, cái đùi mà mình ôm này, đã không chỉ là “lớn”, phải gọi là trụ bạch ngọc chống trời, cầu tử kim vượt biển.

Lớn đến có thể chống trời, rộng đến có thể vượt biển.

Trong khoảnh khắc này, ý muốn ôm chắc đùi của đại vương bát chưa bao giờ kiên định đến vậy, cơ hội để Vương Thiết Trụ lên như điều gặp gió đã tới.

Thủy thần Lạc Hà?

Chờ đây, tương lai ta sẽ để ngươi làm ấm giường cho Vương Thiết Trụ ta.

Nhớ đến đường cong quyến rũ cùng với cái đuôi ngư long của Thủy Thần Lạc Hà, nước miếng của đại vương bát đã sắp rớt ra ngoài, nữ thủy thần Lạc hà, là tình nhân trong mộng của toàn bộ Thủy tộc.

Đại vương bát nhếch miệng cười, kết quả vui vẻ còn chưa đến ba giây, hơi run một cái, nửa muôi dầu hỏa đã giội thẳng lên trán, lại bị lửa bén vào, dọa nó “ngao ô” một tiếng, vội vàng rướn cổ đâm đầu vào thùng nước mới dập lửa được.

Tần Hà nghiêng đầu nhìn về phía nó, “Như thế nào, muốn tự nướng mình trợ hứng cho gia à?”

Đại vương bát không dám đáp lời, giả vờ tiếp tục làm việc.

Tần Hà quay đầu lại, bắt đầu đùa nghịch với phần thưởng thứ hai, thuật cách âm.

Thuật cách âm: Học tập thuật này, ngài có thể thiết lập một bình chương cách âm, ngăn cách âm thanh bên trong và bên ngoài.

Kỹ năng này là do Ngũ Tam Cừ cống hiển ra, chính bản thân hắn ta cũng biết, trận đánh lúc trước, hai người đánh binh bing bang bang, quan sai trực ban bên ngoài lại không có phản ứng gì, rõ ràng là không nghe thấy tiếng động, Hình Nô cũng đã từng thi triển qua, một kỹ năng nhỏ vô cùng thực dụng.

Tần Hà vung tay lên, một cái lồng cách âm vô hình lập tức bao phủ toàn bộ phòng thiêu thi số mười tám, kích thước vừa vặn. Dù là bên trong có người la hét đến rách cổ họng, thì bên ngoài cũng không có ai nghe thấy được.

....

Ngay vào lúc Tần Hà đang bận rộn đốt thi nhận phần thưởng.

Thành tây.

Lão bang tử vài ngày trước gặp đại nạn không chết, giờ đã tiếp tục đi canh tuần.

Ông ta đang tiến về phía trước, trong lòng vẫn còn sợ hãi, đột nhiên, ông ta vấp phải một thứ gì đó, thiếu chút nữa đã ngã sấp xuống.

Nhấc đèn lồng xích lại để nhìn xem là thứ gì, lập tức, ông ta bị dọa đến thét to.

Binh mã ty thành tây bị kinh động đến, bọn họ đều rất nhạy cảm với âm thanh này.

Binh sĩ tới xem xét, sắc mặt cũng biến đổi.

Vội vàng che lại miệng mũi, cầm lên xẻng sắt, xúc thứ đó đi đến Phi Ngư Vệ.

Phi Ngư Vệ xem xét, nhanh chóng bỏ thứ đó vào trong một hộp gỗ, rồi tiếp tục trình lên bên trên.

Cuối cùng, thứ ấy được Phi Ngư Vệ đặt lên bàn của Thẩm Luyện.

Cái gì?

Một cánh tay màu xanh vô cùng cường tráng, trên đó có các đường vân màu xanh, thi khí nồng nặc đến mức xâm nhiễm cả cái hộp gỗ thành màu đen.

“Tay Thanh thi quý?” Sắc mặt Quý Thành Lương biến đổi, nói với Thẩm Luyện: “Chỉ huy sứ đại nhân, là ma đầu An Trùng Cửu kia xuất hiện?”

“Người nhìn kỹ lại một chút.” Thẩm Luyện tiếp tục đọc sách trên tay, ánh mắt từ đầu đến cuối chẳng hề dời đi.

Vẻ mặt Quý Thành Lương hơi ngưng lại, ho nhẹ một tiếng, nói: “Không đúng, không phải là An Trùng Cửu, cánh tay Thanh thi quý của An Trùng Cửu đã đạt đến đại thành, cánh tay này còn chưa đạt đến tiểu thành, chắc hẳn là của một tên tay sai nào đó.”

Hơi dừng lại một chút, hẳn ta tiếp tục phân tích: “An Trùng Cửu cực kỳ bao che khuyết điểm, tay Thanh thi quý xuất hiện vừa xuất hiện đã dấn dòn nó vào chỗ chết, cũng không có mấy người có gan này, Dịch Lỗ liên tiếp bị xui xẻo, hiện tại Luyện thi môn cũng bắt đầu bị nhằm vào.”

“Cục diện càng ngày càng thú vị, người cảm thấy là do ai làm?” Thẩm Luyện nhìn về phía Quý Thành Lương.

“Thanh Ngưu Đại Tiên?” Quý Thành Lương hơi hơi mở to mắt.

Thẩm Luyện từ chối cho ý kiến, đứng dậy bước đến bên cạnh tay Thanh thi quý, nhặt lên một thứ ở trên đó đưa cho Quý Thành Lương.

Quý Thành Lương tròn tròn mắt, nhận lấy xem xét, phát hiện ra là một sợi lông, trái xem phải xét rồi lại ngửi ngửi, thốt lên: “Lông chó?”

“Lại là phía đông?” Trên mặt Quý Thành Lương thoáng qua vẻ hưng phấn.

Lần trước ở phía đông, bến tàu đại loạn, An Ba Cốc, Hình Nô cũng mất tích ở phía đông, mà cái lông chó này, nơi có nhiều chó hoang nhất kinh thành chính là bãi tha ma ngoài thành đông.

“Chỉ huy sứ, ngày mai ta sẽ lật tung khu vực xung quanh bãi tha ma.”

“Không, chúng ta phải tránh chuyện này càng xa càng tốt, phân phó xuống dưới, bãi bỏ tất cả các nhiệm vụ ở thành đông, Phi Ngưu Vệ không có việc gì không cho phép đặt chân đến thành đông nửa bước.” Ánh mắt Thẩm Luyện hơi lóe lên.

“A? Chúng ta không tìm Thanh Ngưu Đại Tiên?”

“Không tìm, chúng ta xem kịch, màn kịch hay tiếp theo chuẩn bị lên sàn.” Khóe miệng Thẩm Luyện hơi hơi giương lên, cười nói: “Không biết vai hề lần này sẽ là ai, có chút mong chờ a.”

Chương 97 – Bản tọa Thanh Ngưu Đại Tiên (1)

“Đương!”

“Đã đến canh giờ, mở cửa phòng!”

Tia nắng vừa hé, một tiếng chiêng vang lên, mười tám phòng thiêu thi theo thứ tự lần lượt mở ra.

Tần Hà ngáp một cái, tay không đi ra phòng số bảy.

Bốn bộ thi thể bình thường phía sau cũng đã lần lượt hỏa táng xong.

Không hổ là thi thể được cẩn thận chọn lựa ra, phần thưởng xem như không tồi.

Tất cả cho bảy năm nội kinh, một viên Tẩy tủy đan, một viên Kim sang hoàn, cùng với một bản «Thuật chạm khắc gỗ».

Thuật chạm khắc gỗ: Học tập thuật này, ngài sẽ trở thành đại sư điêu khắc gỗ, kỹ nghệ điêu khắc độc nhất thiên hạ.

Thoạt nhìn thì thứ này giống như là không có tác dụng gì, nhưng thật ra lại khá tốt.

Bởi vì Tần Hà đã phát hiện ra một hiện tượng, khi hấn thanh lý thi thể, phạm là tứ chi không lành lặn, phần thưởng sẽ kém hơn một chút.

Giống như là Ngũ Tam Cừ cùng Thường Thâm Nhi tới hôm qua.

Thường Thâm Nhi thân thể toàn vẹn, cho Kinh khí công cửu phẩm, theo lý thuyết thì Ngũ Tam Cừ không kém Thường Thâm Nhi là bao, nhưng hấn ta lại bị thiếu một cánh tay, nên chỉ cho thuật cách âm.

Khác biệt rõ ràng.

Tần Hà phân tích trái phải, cảm thấy là do độ hoàn thành việc thanh lý thi thể của hấn chưa đủ.

Nhất là những thi thể cần bổ khuyết tứ chi như vậy, thường thì hấn chỉ lấy bừa một khúc gỗ nổi lên cho có, quả thực là không thể nhìn.

Có thuật chạm khắc gỗ này thì khác rồi, sau này nếu như điêu khắc cái gì, đừng nói là tay, ngay cả đầu cũng có thể điêu khắc cho người sinh động như thật.

Nếu là lại gặp phải thi thể tàn khuyết thì cũng sẽ không để ban thưởng bị hạ thấp nữa.

Một kỹ năng khá tốt.

Ngoài cửa, bốn quan sai trực ban lần lượt mở ra cửa sắt lớn của từng phòng.

Khi Từ Trường Thọ mở ra cánh cửa của căn phòng thiêu thi cuối cùng, lò hỏa táng thành đông rớt cuộc cũng lại đón lấy cảnh báo đã lâu không thấy: “Phòng số mười tám trống chỗ,

phòng số mười tám trống chỗ, mau chóng bổ sung hồ sơ, mau chóng bổ sung hồ sơ!”

Dương Bạch Đầu đã đến lò hỏa táng để lên ban từ sớm, vội vàng mở ra quyển sổ nhỏ, ghi chép lại.

Sau khi ghi chép xong lại vội vàng đi đến Bình mã ty thành Đông để yêu cầu một tên thợ thiêu thi mới, rồi lại nhanh chóng quay về lò hỏa táng để kịp đổi ban với đám Từ Trường Thọ trước khi bọn họ tan làm.

Đối với Bình mã ty thành đông mà nói, chết một tên thợ thiêu thi chỉ là thêm một cái ghi chép trên sổ. Không qua bao lâu, ngay cả ghi chép cũng bị đem đi dán cửa sổ hoặc cầm đi nhà xí.

Rồi sau đó, sẽ chẳng có ai nhớ, đã từng có một người như thế đến lò hỏa táng này.

Vòng đi vòng lại, mãi mãi cũng không có điểm kết thúc, cho dù là vương triều thay đổi thì điều này cũng vẫn như vậy.

Nhưng đặt ở hiện tại, Lăng Trung Hải lại có phần đen mặt.

Thâm nghĩ, người cái tên đoản mệnh này.

Xem Tần Hà người ta, nhiều lần miễn cưỡng bị nhét thi thể như vậy vẫn có thể nhảy nhót tung bưng, lúc này còn đang đứng trước cửa đuổi người kia, sức chịu đựng mạnh cỡ nào.

Không có năng lực thì không biết quỳ xuống cầu xin ta hay sao, học người ta đánh người, mà đánh xong lại lập tức chạy đi?

“Phi, chết rồi không thể làm lại, đáng đời!”

Lăng Trung Hải hướng về phía phòng số mười tám chửi một câu, về mặt tức giận nhưng ánh mắt lại có hơi chút mất tự nhiên.

Lý Thiết cùng Cao Lâm Khôn liếc nhìn nhau một cái, đều là yên lặng lắc đầu.

Chuyện như vậy người có thể trách ai được a?

Tần Hà đứng ở cửa phòng thiêu thi số bảy xem kịch, khoe miệng hơi hơi giương lên.

Nhân vật phản diện này, e là vĩnh viễn cũng không thể hợp cách được.

“Chết như thế nào, tại sao ngay cả một động tĩnh cũng không có?” Lăng Trung Hải hướng về phía phòng số mười tám hô một tiếng.

“Thủ lĩnh, người nên đến đây xem một chút a, hình như là sự kiện linh dị.” Lúc này, Từ Trường Thọ chạy ra, hô một câu đáp lời.

Lăng Trung Hải biến sắc, vội vàng mang theo Lý Thiết cùng Cao Lâm Khôn chạy tới.

Vào phòng xem xét.

Khá lắm, trên nóc phòng có một cái lỗ thủng.

Lò đốt xác còn chưa tắt lửa, hai bộ tro cốt đã bỏ vào thùng, hai bộ thi thể còn đang đốt ở trong lò.

Cả ba người chợt thấy có một luồng gió lạnh thổi qua sau lưng.

Bốn bộ thi thể, không sai.

Nhưng thợ thiêu thi số mười tám thì lại không thấy, bàn thanh lý thi thể hỗn loạn, mơ hồ có thể thấy được vết máu.

Máu chót là lỗ thủng kia, lớn như vạc nước, trông tựa như là do người đập ra.

“Ta nhớ Tần Hà vào đêm đó cũng như vậy, thi thể bị đốt, nóc phòng bị phá mất một lỗ thủng.” Lúc này, Lý Thiết nhìn về phía Từ Trường Thọ, nói.

Đám Lăng Trung Hải liếc nhìn nhau một cái rồi đều nhìn về phía Từ Trường Thọ, bởi vì ngày đó, cũng là Từ Trường Thọ đi tra xét phòng số bảy.

“Chuyện ngày đó, hỏi Tần Hà thì cái gì cũng không biết, quý mới biết là tình huống như thế nào.” Từ Trường Thọ giang tay ra.

“Được rồi, được rồi, vậy cứ báo như vậy a, phòng số mười tám phát sinh sự kiện linh dị, thi thể đã đốt nhưng thợ thiêu thi mất tích, nóc phòng xuất hiện một lỗ thủng có thể đủ cho một người chui qua, chưa gây họa cho người bên ngoài.”

Lăng Trung Hải không kiên nhẫn phát phát tay, đưa ra kết luận.

Thợ thiêu thi số mười tám cứ như vậy trở thành dĩ vãng, chẳng có ai quan tâm nữa.

Không có ai biết thật ra hắn ta là một tên nhân ma.

Chương 98 – Bản tọa Thanh Ngưu Đại Tiên (2)

Xếp hàng nhận lấy mười lăm đồng tiền cơ sở hàng ngày, mấy tên quan sai trực ban tan ca, Tần Hà xách theo hai thùng tro cốt đi ra ngoài.

Tro cốt của Ngũ Tam Cừ thì đổ vào nhà xí, còn tro cốt của Thường Thầm Nhi thì được Tần Hà xách đi, dọc theo Vận Hà về phía nam, đến chỗ nghĩa trang nhỏ kia, vung lên xẻng sắt, một ngôi mộ mới được đắp lên ở bên cạnh mộ Kỷ Vô Bệnh, lại bổ một khúc gỗ khắc lên dòng chữ: Mộ của Thường Thầm Nhi, Huỳnh Dương.

Qua loa sơ sai, đến đây, một đời giai nhân yếu điệu đã bị chôn xuống, tuổi xuân trong nháy mắt đã vụt tắt, hồng nhan thành nắm tro tàn.

Tần Hà đánh giá khu nghĩa trang nhỏ mà hắn tiện tay lập ra này, thuật vọng khí đảo qua, phát hiện.

Không tồi.

Đây lại là một nơi phong thủy tốt, sau lưng là đồi núi trập trùng, tựa như sống lưng rồng, phía trước có tầm nhìn rộng rãi, có thể trông thấy dòng Vận Hà uốn lượn, hộ sa(1) mặc dù không thể nói là kỳ hùng, nhưng nó lại liên miên không dứt, đây được gọi là du long làm tổ.

(Note (1): Trong phong thủy Hộ sa chỉ những ngọn núi xung quanh long huyệt.)

Chôn ở nơi đây, đại phú đại quý thì còn phải xem số mệnh, nhưng đủ để sống dư dả an khang.

Đợi đến khi xuân về hoa nở, chắc chắn là cảnh vật say lòng người.

.....

Bận rộn xong, Tần Hà trở lại bến tàu Vận Hà, lúc này mặt trời đã lên cao.

Tần Hà ăn xong hai bát mì lại đi dạo ở bến tàu, ở đây xem người ta biểu diễn phun lửa, qua kia xem người ta đập tảng đá lớn trên ngực.

Chỗ nào náo nhiệt hẳn đi chỗ ấy, hẳn còn gặp phải hai cái Tào bang là Tam Giang bang cùng Tứ Hải Thông đánh nhau, đánh chết mấy người.

Xem xong đánh nhau Tần Hà lại tiến vào thành, hôm nay là ngày hành quyết chém đầu đám sơn tặc miếu Nhàn Vân cùng mấy tên cường đạo giang hồ bắt được vào đêm hôm trước.

Răng rắc, răng rắc, hai mươi mấy cái đầu người rơi xuống đất, cực kỳ kích thích.

Ở bên cạnh còn treo năm bộ thi thể của mật thám Dịch Lỗ, nghe nói là muốn phơi thây mười ngày, hiện đã treo được hai ngày, thi thể cũng đã bắt đầu bốc mùi. Nhưng mà, lần này rốt cuộc thì không cần đến thể thân nữa.

Xem xong chặt đầu, Tần Hà sờ sờ bạc trên người, lại đi hỗn đường.

Hàn lộ cuối thu, tắm ngâm nước nóng phải nói là cực kỳ thoải mái, nửa lượng bạc thuê được một tên sai vặt tắm kỳ, hai lượng bạc có thể vừa ngâm trong bồn tắm vừa nghe bình thư.

Lưu Khoái Chủy không hổ là nghệ nhân truyền khẩu giỏi nhất ở vùng Vận Hà, còn làm kinh doanh đến cả trong nhà tắm, con đường làm ăn rộng hơn lão hán biểu diễn kịch đèn chiếu không biết bao nhiêu lần.

Tên Lưu Khoái Chủy này không có năng lực gì khoác ngoài nhanh, có thể viết cũng có thể bịa chuyện.

Còn không phải sao, miếu Nhàn Vân ở huyện Phòng có Thanh Ngưu Đại Tiên hạ phàm, diệt sát yêu nghiệt Dơi Vương, giải cứu mười vạn dân chúng huyện Phòng, chuyện này vừa mới truyền vào kinh thành chỉ được năm ba ngày, Lưu Khoái Chủy

đã phát hành bình thư mới « Thanh Ngưu Đại Tiên đại chiến dơi yêu », còn chia ra năm chương mười hồi để kể.

“Lại nói, Thanh Ngưu tiên nhân kia cười trâu về phía đông, bao quanh tường vẫn là ngàn vạn mây tía, thần mục đảo qua, phát hiện ở đông nam kinh thành có một miếu, trong miếu có yêu khí ngút trời. Thanh Ngưu tiên nhân thâm nghĩ, không tốt, đại yêu xuất thế tất có đại loạn, lập tức đánh trâu đi tới, vừa cười lên lưng, Thanh Ngưu chính là bốn vó như gió, một bước trăm dặm, chớp mắt một cái là đã đến nơi. Ài, quý vị, ở đây ta phải nói thần ngưu dưới trướng vị Thanh Ngưu Đại Tiên này một chút, nó thực sự không phải là một con trâu, mà là một loài thú thượng cổ, gọi là “tê giác”, cực kỳ lợi hại....”

Lưu Khoái Chủy nói thao thao bất tuyệt, nước miếng tung bay. Phần mở đầu chỉ nói về con trâu kia thôi cũng đã gần nửa canh giờ.

Tần Hà kỳ cộ đến sắp bay lớp da mà màn đại chiến vẫn chưa bắt đầu, nhìn không được, phun một ngụm trà về phía hắn ta: “Phi, ngươi cái đồ lảm nước này!”

.....

Ra khỏi nhà tắm đã là buổi trưa.

Tần Hà về đến lò hỏa táng.

Ngay cổng ra vào, quản gia Lương gia, Lai Phúc vẫn quỳ ở đó, thấy Tần Hà trở về, ông ta vội vàng quỳ tiến về phía trước.

Tần Hà vội vàng đi vòng qua, thật ra thì lúc Tần Hà đi ra lò hỏa táng cũng đã gặp ông ta, Lai Phúc hứa hẹn, chỉ cần phá giải được cục diện nguy hiểm của Lương gia thì sẽ cho một nửa gia sản, Tần Hà không thêm để ý.

Thái độ của Lương Thế Kiệt ngày đó khiến cho Tần Hà khó chịu, coi như là ông ta quỳ chết, Tần Hà cũng không muốn dính dáng đến chuyện này.

Mặc dù bạc quý giá thật, nhưng gia không vui.

Đang muốn bước vào cổng, lúc này Tần Hà lại nghe thấy Lai Phúc nói: “Tần đại sư, chỉ cần ngài có thể phá giải được cục diện nguy hiểm này của Lương gia, ngoài một nửa gia sản ra, Lương gia còn có thể lập cho ngài một sinh từ.”

Một câu nói khiến Tần Hà phải lập tức dừng bước lại.

Lập sinh từ?

Đó không phải là lập miếu sao?

Câu nói này tựa như đã đả thông hai mạch suy nghĩ Nhâm Đốc của Tần Hà.

Đúng vậy a, miếu Nhân Văn có thể lập tượng thần tích tụ công đức, vậy tại sao không thể lập một ngôi miếu ở kinh thành?

Huyện Phòng cùng lắm là có hai trăm ngàn nhân khẩu, còn kinh thành Đại Lê phải có đến ba triệu nhân khẩu, nhân khẩu của toàn bộ kinh kỳ thì không dưới năm trăm vạn.

Như vậy có thể tụ được bao nhiêu công đức a?

Làm tốt, chính là lấy mãi không hết, cùng mãi không cạn.

“Bình tĩnh, bình tĩnh, không thể lỗ mãng!”

Trong lòng Tần Hà cực kỳ vui mừng, nhưng khi xoay người, khuôn mặt hắn lại tỏ vẻ nuối tiếc, nói với quản gia: “Lão quản gia, người cho ta nửa gia tài, nếu như có năng lực thì ta đã đi rồi, hôm nay ta cũng nói rõ ràng với người, ta không đáp ứng chính là vì ta thật sự không có năng lực đó, ngài vẫn nên đi mời cao nhân khác a, không nên lãng phí thời gian ở nơi này.”

Lão quản gia nghe vậy, trên mặt lập tức thoáng qua vẻ thất vọng.

Thật ra, khi ông ta đưa ra hứa hẹn sẽ cho một nửa gia tài mà Tần Hà vẫn không chấp nhận, ông ta đã có chút nghi ngờ rồi.

Một nửa gia tài của Lương gia, người thật sự có năng lực sao có thể không động lòng?

Vất vả chờ đợi một ngày, kết quả lại là như vậy.

Chẳng lẽ phải đi đến Phi Ngư Vệ thật sao?

Nhưng lão gia chết sống cũng không muốn, nói rằng mời Phi Ngư Vệ đến thì thật sự là xong rồi.

Bất đắc dĩ, lão quản gia chỉ có thể đứng dậy, thất hồn lạc phách đi về.

Đang đi trên đường, bỗng nhiên có một người đứng chắn trước mặt ông ta. Người mặc áo đen, đầu đội đầu lạp, còn đeo mặt

nạ. Người nọ nhìn ông ta, nói: “Bản tọa Thanh Ngu Đại Tiên, nguyện phá giải cục diện nguy hiểm của Lương gia ngươi!”

Chương 99 – Chào ngài, Đại Tiên. Tạm biệt Đại Tiên.

Lão quản gia ngăn người.

Gì vậy a, từ đâu ra vậy?

“Chào ngài, Đại Tiên. Tạm biệt Đại Tiên.”

Lai Phúc lễ phép gật đầu một cái, đi.

Tần Hà: “....”

“Khụ khụ, bản tọa Thanh Ngu Đại Tiên, có thể phá giải cục diện nguy hiểm của Lương gia ngươi, ngươi nghe không hiểu sao?” Tần Hà hắng giọng, vội vàng đi theo sau.

Cái chuyện lập miếu này, nhất định phải là người khác lập cho thì mới có tác dụng, càng quan trọng hơn chính là hấn cần ẩn nấp, Thanh Ngu Đại Tiên đã lập nên Thần vị, sau này cũng chỉ có thể dùng Thần vị này thì mới có thể tích tụ công đức.

Cho nên thao tác cũng rất quan trọng.

Hiện tại Tần Hà chính là đang tiến hành thao tác đây.

Lão quản gia quay đầu liếc nhìn Tần Hà một cái, vẻ mặt vẫn tràn đầy sự nghi ngờ, ngoài cười nhưng trong không cười, nói: “Sắc mặt Đại Tiên rất tốt, ngài đã ăn cơm chưa, đã ăn vậy ta đi trước đây.”

Nói xong, ông ta vội vàng bước đi nhanh hơn.

Tần Hà: “.....”

Tần Hà vội vàng ngăn ông ta lại, “Từ xa, bản tọa đã thấy yêu khí vờn quanh thân thể ngươi, nhất định là trong nhà có yêu tà làm loạn, ta bấm ngón tay tính ra được lai lịch của ngươi, nếu như hôm nay Lương gia không mời ta đến, nhất định sẽ khó thoát khỏi cái chết.”

Sự ngờ vực trong mắt lão quản gia càng trở nên nồng đậm, khoát tay nói: “Đại tiên ngài nhận nhầm người rồi, ta không phải người của Lương gia.”

Thời đại này cái gì cũng thiếu, chỉ không thiếu lừa đảo.

Trên đường bỗng dưng nhảy ra một người, nói mình là Đại Tiên, người tin được à?

Tần Hà: “....”

Chính là đột nhiên cảm thấy thế đạo này quá khó khăn.

“Lão quản gia xin dừng bước, bản tọa mới bấm ngón tay tính ra được, trên dưới Lương gia đã chết hơn hai mươi người, lần trước đốt thi thể cũng chỉ là trị ngọn không trị được gốc, ta nói đúng không?” Tần Hà vẫn đi theo, dây dưa không bỏ.

“Đại tiên, ngài thật sự là đã nhận nhầm người rồi, ta thật sự không phải là người của Lương gia.”

Lão quản ra không chút do dự phủ nhận, hiện tại, ông ta đã chắc chắn người này là kẻ lừa đảo, không biết là từ đâu nghe được chuyện Lương gia gặp nạn rồi đến lừa gạt.

Chuyện của Lương gia đã sớm bị bàn luận xôn xao, chỉ cần cẩn thận nghe ngóng là đã có thể biết được.

Người này đeo mặt nạ, còn không dám dùng gương mặt thật để gặp người, dấu vết kẻ lừa đảo cũng quá rõ ràng.

“Người chưa từng nghe qua đại danh của bản tọa sao, phản ứng này của người khiến bản tọa có chút tức giận.” Tần Hà lại ngăn ông ta lại.

“Người vừa mới nói người là Thanh Ngưu Đại Tiên?”

Lão quản gia bắt đầu dĩ, dừng bước lại, thực ra thì ông ta đã từng nghe thấy người ta nhắc đến cái tên này, truyền rất thần thánh, nói là một thần tiên cười trâu.

“Hoàn toàn chính xác, bản tọa chỉ giải cứu người hữu duyên, ta thấy người cùng ta rất có duyên, qua thôn này sẽ không có tiệm này.” Tần Hà cười nói.

Lão quản ra hơi lộ vẻ không kiên nhẫn, “Vây trâu của người đâu?”

“Trâu của ta....”

Tần Hà ngây người, một lúc sau mới nói tiếp: “Nó...Nó về nhà ăn cỏ rồi.”

“Chào Đại Tiên, tạm biệt Đại tiên!”

Quản gia nhanh chân chạy đi.

Thế đạo này, lừa đảo cũng quá hung hăng ngang ngược.

Đi ra ngoài lừa đảo, mang mặt nạ thì cũng thôi đi, đến cả dụng cụ cũng không có.

Nhưng mà không đợi ông ta chạy mất, trên đỉnh đầu bỗng nhiên có tiếng gió gào thét.

Ông ta ngẩng đầu nhìn lên, tên lừa đảo kia vậy mà đã nhảy đến phía trước ông ta hơn mấy chục bước.

Khẽ đập một chưởng vào một tảng đá lớn ven đường cách đó không xa.

“Ầm ầm!!”

Liền nghe thấy một tiếng nổ lớn vang lên, tảng đá lớn đã vỡ thành đá vụn bắn đầy trời.

Người kia lại đánh ra một chưởng, một tiếng nổ lớn lại vang lên, một cây đại thụ cách đó mấy trượng lập tức bị gãy đôi, mảnh gỗ vụn bay tán loạn.

Lão quản gia lập tức há to miệng, trong lòng là sấm chớp rền vang.

Ông ta nhìn thấy cái gì?

Từ xa đánh gãy đại thụ, đây là cao thủ ngoại kinh a!

Trong nháy mắt, lão quản gia cảm thấy người trước mặt mình thật cao lớn, đầu đội đầu lập, trên mặt mang theo mặt nạ, đó là do Đại tiên không thể dễ dàng lộ ra gương mặt thật, nói chuyện lái nhai, đó là vì Đại tiên đặc biệt, có cá tính riêng.

Còn ông ta thì sao, phạm nhân mất mùa không biết Chân Tiên, chẳng biết Lư Sơn hình dáng thật.

“Đại tiên, cầu xin ngài cứu Lương gia ta.”

Lão quản gia quỳ xuống phải nói là rất lưu loát.

Ông ta quỳ xuống, Tần Hà ngẩng ra, nếu biết trước có tác dụng như vậy, vừa rồi không cần cời quần đánh rắm.

Mất công tiếp cận nửa ngày, tốn bao nhiêu nước bọt lại chẳng có chút tác dụng nào.

.....

Chuyện sau đó thì đơn giản, lão quản gia cũng biết ngoại kình cao thủ là có ý nghĩa như thế nào.

Lương gia đó là gia đình quan to tam phẩm, ông ta xem như là lão quản gia, mưa dầm thấm đất, biết nhiều thứ hơn người bình thường.

Bây ở bên ngoài, triều Đại Lê cũng chỉ có ít ỏi vài cường giả ngoại kình như vậy.

Sắp xếp lại tâm thái, lão quản gia kính cẩn lễ phép mời Tần Hà về Lương gia.

Tần Hà nhìn từ xa, khá lẩm, toàn bộ Lương gia đã chìm ngập trong quỷ vụ, âm khí ngút trời, so với lúc hắn dò đi nông nặc hơn không chỉ mười lần.

Gia trạch như vậy, đừng nói là chết hai mươi người, không chết hết cũng đã coi như là kỳ tích.

Chương 100 – Sau chuyện ở Lương gia (1)

Trên đường đi, lão quản gia đã kể lại căn kẽ những chuyện xảy ra ở Lương gia sau khi Lương lão thái gia hỏa táng.

Sau khi Tần Hà rời đi, Lương gia dựa theo lễ nghi an táng Lương lão thái gia.

Tất cả đều bình yên vô sự, Lương gia dần dần cũng buông cảnh giác, bắt đầu sinh hoạt bình thường trở lại.

Nhưng vào lúc này, có tin dữ truyền đến.

Một nhà ba người đưa con trai thứ ba của Lương Thế Kiệt, tính cả hạ nhân thì tất cả là bảy người, một đêm chết bất đắc

kỳ tử.

Tử trạng vô cùng đáng sợ, trên thi thể toàn là vết cào cùng vết cắn.

Toàn bộ Lương gia lập tức rơi vào khủng hoảng, Lương Thế Kiệt cố nén đau buồn người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, vội vàng sai quản gia bỏ ra nhiều tiền mời người đến xem chuyện.

Lúc đó, thời gian gấp gáp, giống như là lúc trước mời người đến trấn thi, mời đến người nào đều coi người đó là cọng rơm cứu mạng, ngoại trừ Phi Ngư Vệ.

Người thứ nhất được mời đến là một pháp sư Bát Quái Môn, tới liền khoác lác, nói là có thể giải quyết chuyện này, khai đàn giết yêu, loay hoay ước chừng tốn nửa buổi tối.

Vốn cho rằng tên kia thật sự có thể giải quyết được chuyện này, kết quả đến buổi đêm, hắn ta nhảy xuống giếng, chết đuối.

Người thứ hai được mời đến là miếu hầu của Miếu Sào Vân, đến rồi cũng trò chuyện một hồi, kết quả còn chưa nói chuyện xong đã bị đau bụng tiêu chảy, cho nên liền đi nhà xí. Người của Lương gia đợi hồi lâu cũng không thấy hắn ta đi ra, buộc phải mở cửa ra xem xét, khá lắm, chết chìm trong hầm phân.

Người thứ ba là một bà cốt ở bên sông Khúc Thượng, nghe nói là thông linh với một con cá chép tinh ở nơi đó, có thể thỉnh thần nhập thân, cũng khá là có đạo hạnh, người tới, vừa đang chuẩn bị dàn xếp thì đột nhiên cá chép tinh nhập thân, con cá chép kia mở ra mắt cá nhìn một chút, không nói một lời, bà cốt sau khi tỉnh lại cũng không nói hai lời, lập tức liền chạy trốn, nói đạo hạnh có hạn, để Lương gia mời cao minh khác.

Sau đó Lương gia không mời được ai nữa.

Hai người chết một người trốn đều là nhân vật có tiếng ở vùng phụ cận, năng lực có thể hơi kém một chút, nhưng người phải xem là so sánh với ai, mỗi người đều có chút bản lĩnh giữ nhà.

Cuối cùng lại có kết quả như vậy, phạm là người nghe được tin tức đều chùn bước lại.

Đi mời người có đạo hạnh cao hơn cũng không phải là không được, thậm chí là Lương gia cũng đã phái người đi mời rồi,

nhưng vấn đề là thời gian gấp gáp như thế, nào có dễ dàng mời được cao nhân về chứ.

Hung tướng gia trạch đã là lửa xém lông mày.

Đến đây, Lương Thế Kiệt mới nhớ đến tên quan thiêu thi một đồng tiền mà Dương Bạch Đầu dẫn đến.

Nghe nói chỉ có danh chứ không có chức, hoàn toàn chính là một tên thợ thiêu thi, là một phần của Binh mã ty thành đông, không liên quan gì đến Phi Ngư Vệ.

Lại thêm tên thợ thiêu thi kia xuất thủ bất phạm, trước đây dễ dàng xử lý được chuyện Lương lão gia bất xác.

Vậy nên mới có việc lão quản gia quỳ ở lò hỏa táng thành đông.

Lương gia, thật ra là đã đến đường cùng.

Muốn đi cũng không đi được, bởi vì yêu tà kia đã phong tỏa Lương gia hoàn toàn, người của Lương gia căn bản không thể ra khỏi nhà, lúc ban đầu còn có một số hạ nhân có mệnh cách cứng rắn có thể đi ra đi vào, nhưng về sau cũng không thể ra được nữa.

Trong đó cũng bao gồm cả lão quản gia.

Ngay trước khi lão quản gia lên đường, Lương gia đã lục tục chết thêm mười mấy người, hơn nữa tử trạng càng lúc càng kinh khủng, ban đầu chỉ là khuyết thiếu đi một một phận nào đó trên cơ thể, như là ngón tay, tai, mũi hay con mắt gì đó.

Về sau đã trở thành moi tim móc phổi, phanh ngực mổ bụng.

Toàn bộ Lương gia đều co đầu rút cổ ở trong từ đường, không dám đi ra ngoài nửa bước, đã trôi qua hơn một ngày, cũng không biết là có ai còn sống hay không, cho dù là có, cũng không đủ đồ ăn thức uống.

“Cầu xin Đại tiên phải mau chóng cứu mấy chục mạng người trên dưới Lương gia ta.” Lão quản gia quỳ xuống đất dập đầu, nước mắt tuôn rơi đầy mặt, trước khi rời đi Lương gia, Lương Thế Kiệt đã tin tưởng mà giao hết tính mạng cho ông ta.

“Dễ nói, dễ nói, đứng lên đi.”

Tần Hà đỡ ông ta dậy, xác nhận: “Cái này, bản tọa vân du tứ hải, vừa vặn thiếu một chỗ đặt chân ở đất kinh thành này, khu khụ.... Ngươi hiểu.”

“Ngài có thể ở lại Lương gia, Lương gia nhất định sẽ đãi ngài hơn khách quý, bất kể lúc nào ngài cũng có thể tới Lương gia.” Lão quản gia hơi sừng sốt, vội vàng nói.

Tần Hà lập tức cạn lời, mẹ nó, đây là trọng điểm à?

Trọng điểm là miếu, là miếu a.

Thay người nhận việc thì ngươi cũng phải lặp lại câu nói ở cổng lò hỏa táng a, bằng không làm xong chuyện, ngươi lại không thực hiện “xây miếu”, vậy thì quá lỗ rồi!

“Khu khụ, bản tọa không quen ở nhà của người khác.” Tần Hà lắc đầu.

“Không sao, ở cách đây ba dặm, gần bến tàu Lương Hà có một quán trọ thuộc về sản nghiệp của Lương gia ta, Đại tiên có thể đến đó cư trú, cảnh vật xung quanh rất yên tĩnh, tuyệt đối sẽ không có ai quấy rầy đến ngài.” Lão quản gia lại nói.

“Bản tọa chính là tiên nhân, tiên nhân không thể ở nơi trần tục.” Tần Hà tiếp tục lắc đầu.

“A.... vậy vậy vậy.”

Lão quản gia lập tức không biết phải làm sao, đều đã đến cửa rồi, Thanh Ngưu Đại Tiên lại đột nhiên đề ra điều kiện, phải làm thế nào mới ổn đây.

Còn việc đưa ra điều kiện là xây sinh từ lúc trước, ông ta chỉ là thuận miệng mà thôi.

Cái chuyện xây sinh từ này, chính là bắt nguồn từ phụ tá đắc lực của Hoàng Nhi Gia, Cửu Thiên Tuế Ngự Trung Lương. Dần dần, các vị quan lớn ở nhiều nơi cũng ngầm ám chỉ để thuộc hạ lập sinh từ cho mình, nghe nói là có thể tích lũy công đức, phối hưởng Thiên vận chính là có hiệu quả thần kỳ.

Lão quản gia nói xong liền căn bản cũng không hề coi trọng việc này, bởi vì so với một nửa gia tài, một tòa sinh từ thật đúng là không tính là cái gì.

Tần Hà có chút sốt ruột, điên cuồng ám chỉ: “Tiên nhân ngụ tại miếu, hiểu không?”

Nếu là đến đây, lão quản gia vẫn không hiểu được thì cũng không xứng làm một quản gia, vội vàng nói: “Đúng đúng đúng, tiên nhân ngụ miếu, đợi sau khi giải quyết xong chuyện của Lương gia, nhất định sẽ lập một tòa miếu cho đại tiên, cảm tạ ân đức của tiên nhân.”

Tần Hà lập tức nhẹ nhõm, nhìn lão quản gia với vẻ mặt khen ngợi: “Đây chính là người nói, bản tọa không đòi hỏi.”

“Tất cả đều là do Lương gia ta tự nguyện, Lương gia tự nguyện.” Lão quản gia vội vàng gật đầu như gà mổ thóc.

“Cái đó, bản tọa quan sát thiên tượng, cảm thấy thành đông kinh thành rất thích hợp để lập miếu.”

“Không có vấn đề.”

“Không tệ, xem người cùng bản tọa có duyên như vậy, thứ yêu tà này bản tọa sẽ giúp người diệt trừ, người cứ ở ngoài đợi đón người a.” Tần Hà cười tươi như hoa.

Nói xong, Tần Hà lập tức bước vào Lương gia.

Ngay trong chớp mắt hần tiến vào, yêu vụ đã che phủ, xoay người nhìn lại đã không thể thấy lão quản gia, còn bản thân hần vậy mà đang ở trong rừng trúc.

Bốn phía đều là mê vụ, mờ mờ ảo ảo, có thể trông thấy tháp thoáng trạch viện Lương gia.

Mắt Tần Hà lóe lên một tia sáng mờ.

Thuật vọng khí!

Ngay tức thì, rừng trúc đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Lão quản gia đứng ở ngoài cửa, đi đi lại lại, vừa đi vừa mong ngóng.

“Một huyền thuật nho nhỏ cũng dám múa rìu qua mắt thợ.”

Tần Hà khép hai ngón tay lại, nhắc chân đi về phía tổ từ Lương gia, nơi đó có một vàng sáng trắng nhàn nhạt đang chống lại mê vụ.

Vừa đến, Tần Hà lập tức đẩy cửa tiến vào.

Chương 101 – Sau chuyện ở Lương gia (2)

“Kẹt kẹt.”

Cửa phòng bị rất nhiều vật nặng chèn lại.

Tiếc là sức lực của Tần Hà rất mạnh mẽ, đã đẩy ra hết toàn bộ.

Người của Lương gia lập tức bị dọa sợ đến kêu cha gọi mẹ, người đứng đầu cầm ấn đồng trong tay, hai mắt đỏ sẫm, giận dữ thét lên: “Yêu nghiệt to gan, bản quan là quan lớn triều đình, được khí vận Vương triều gia thân, thân có quan uy, người không sợ chết thì cứ tới đi!”

Theo tiếng gầm thét của ông ta, vàng sáng trắng quanh thân cũng rõ hơn, ngay cả ấn đồng trong tay kia, cũng phóng ra những tia sáng đủ màu.

Đây chính là quan uy.

Đại Lê khai quốc mấy trăm năm, góp nhặt vô số niệm lực của dân chúng, đây là đại khí vận.

Những khí vận này không chỉ gia thân cho Hoàng đế, cũng không chỉ cho Hoàng tộc, mà còn có bách quan trong triều đình.

Tất cả các quan viên mang phẩm đều có quan uy gia thân, đối với con người thì không có tác dụng gì, nhưng chống cự yêu ma quỷ quái, âm linh tà ma đến gần thì rất là hiệu quả.

Bằng không yêu ma quỷ quái mà đánh cắp quyền hành của triều đình thì sẽ tai họa ngập trời.

Hơn nữa quan uy cũng là tiêu chí “thân khiết thần tịnh” của bách quan, nếu là quan uy của một viên quan nào đó đột nhiên biến mất, thì đó là bị tước chức hoặc là bị yêu ma xâm nhập.

Lương Thế Kiệt là mệnh quan tam phẩm, đương nhiên là cũng có quan uy hộ thân, cộng thêm quan ấn trong tay gia trì, không phải là thứ cực kỳ lợi hại cũng không thể lại gần ông ta được.

Đây cũng là nguyên do mà ông ta còn có thể mang theo những gia nhân còn lại kéo dài hơi tàn, kiên trì đến tận bây giờ.

“Bản tọa Thanh Ngu Đại Tiên, được quản gia Lương phủ mời tới đây để trừ yêu.” Tần Hà trầm giọng nói.

Đám người Lương gia vội hai mặt nhìn nhau, Lương Thế Kiệt là người phản ứng lại đầu tiên: “Ngài, ngài là cứu binh?”

“Đúng vậy.” Tần Hà gật đầu.

Lương Thế Kiệt vui mừng khôn xiết, vội vàng đứng dậy chấp tay: “Xin hỏi tôn tính đại danh cao nhân.”

“Bản tọa Thanh Ngu Đại Tiên, các người đi ra ngoài hết đi, bản tọa đang rất vội.” Tần Hà không muốn nói nhiều lời.

Đã đưa ra điều kiện, quản gia cũng đã đồng ý, vậy thì làm việc thôi.

Tốt nhất là có thể trở lại lò hỏa táng trước khi trời tối, miễn cho bỏ lỡ phân phối thi thể, hắn không có ở đó, chắc chắn Lăng Trung Hải lại cho hắn nghỉ.

Hôm nay, lúc ban ngày có một nhóm sơn tặc cùng cường đạo giang hồ, cùng với vài tên trộm cắp gì đó bị chặt đầu, nói không chừng có thể đốt được một bộ nha.

Lương Thế Kiệt nghe vậy, còn có thể không đồng ý à.

Ông ta đã bị kẹt trong tổ từ này bốn năm ngày rồi, lo lắng hãi hùng, hết nước cạn lương, dù cho không bị yêu tà hại chết cũng sẽ chết đói, chết khát.

Tiếp đó, Tần Hà dẫn đám người Lương gia đi ra khỏi tổ từ, lượn quanh vài vòng, đưa ra khỏi cổng.

Nguyên nhân cần phải đi vòng quanh là vì bị huyền thuật ảnh hưởng, huyền thuật mà yêu tà bố trí có thể che đậy tầm mắt con người, rất nhiều thứ nhìn thấy đều là ảo giác.

Nhìn thấy phía trước là tảng đá, thực ra đó lại là đường đi, nhìn thấy phía trước là cánh cửa đi ra ngoài, thực ra lại là mảnh khóc để dụ người ta xoay người, bất tri bất giác đi vòng quanh, quýt đả tường.

Tần Hà không thể giải thích nhiều với bọn họ, dứt khoát đi vòng thêm vài vòng cho đỡ phí miệng lưỡi, dù sao kết quả

cũng như nhau.

Nhưng điều này ở trong mắt của đám người Lương gia, chính là rất thần kỳ, trước đó, bất kể là bọn họ đi bao lâu cũng không thể đi ra đến cổng, hiện giờ được Thanh Ngu Đại Tiên dẫn đi vài vòng là đã có thể ra ngoài.

Cả đám người kích động đến rơi nước mắt, quỳ xuống đất dập đầu, cảm ơn Tần Hà.

Tần Hà không để ý đến bọn họ, lại quay người đi vào trong, để lại cho bọn họ một bóng lưng, trông lại càng thần bí khó lường.

Trở lại nơi ở của Lương gia, Tần Hà quan sát khắp bốn phía.

Phát hiện, Lương gia này không chỉ tràn ngập yêu khí, còn có cả quỷ khí, oán khí cùng với lệ khí.

Quả thực chính là “ngũ độc” đều đủ.

Điều này khiến cho Tần Hà không hiểu được, rõ ràng chỉ là một yêu tà có đạo hạnh không cao, tại sao lại làm ra một chiến trận lớn đến như vậy.

Càng mấu chốt là, Tần Hà không thể tìm được đầu nguồn của yêu khí này, cho dù là hắn đã mở ra thuật vọng khí.

Những thứ này tựa như là vốn tồn tại ở nơi này vậy.

Tần Hà không nghĩ ra, cũng lười suy nghĩ.

Đến thời điểm thì tự nhiên sẽ thấy được rõ ràng mọi thứ.

Chính là đáng tiếc, không thể chủ động phát hiện ra đầu nguồn của yêu khí, e là tối nay cũng không kịp về đốt thi thể rồi.

Nhưng liễu ám hoa minh (1), chẳng bao lâu sau, Tần Hà vui mừng phát hiện ra, một số gia nhân của Lương Thế Kiệt đã chết lại chưa kịp xuống mồ, chỉ mới liệm rồi nhập quan, đang đặt ở gian linh đường trấn áp Lương lão gia lúc trước.

(Note (1): Liễu ám hoa minh có nghĩa là: nhìn thấy tình huống trước mắt đã không còn đường tiến nữa, thì đột nhiên xuất hiện chuyển biến và hy vọng.)

Tất cả có năm bộ quan tài.

Chắc là bị chết sau khi yêu tà niệm phong cửa.

Rất qua loa, chỉ có một cái quan tài thực sự là một quan tài, bốn cái còn lại đều đóng từ cánh cửa.

Đường đường phủ trách của quan to tam phẩm, bị quấy phá đến cửa nát nhà tan, không thể sống yên ổn, khiến người ta thật thốn thức.

Nhưng đây cũng đều là tự chuốc vạ vào thân, sớm biết như vậy, hà tất lúc trước làm như thế.

Tần Hà cẩn thận quan sát, phát hiện những thi thể này đều có dấu hiệu thi biến, có thể là do thi thể đặt trong yêu khí, oán khí, cùng lệ khí lâu ngày nên bị xâm nhiễm, rất dễ dàng bắt xác.

Xem tình hình này, cũng chỉ là chuyện trong vòng một hai này nay.

Đến lúc đó thi thể đồng loạt bật dậy, đừng nói Lương Thế Kiệt chỉ có uy quan tam phẩm, ngay cả là nhất phẩm nội các cũng không đỡ được a.

Không còn nghi ngờ gì nữa, đây chắc chắn cũng là do yêu tà tác quái.

Tần Hà lập tức ngửa ngáy trong lòng, đêm nay bị mất một bộ thi thể ở lò hỏa táng, vậy thì phải bù lại nha.

Năm bộ thi thể trước mặt, bất kể như thế nào cũng không thể bỏ qua.

Ngắn gọn là, yêu tà muốn làm cái gì, hấn liền làm ngược lại.

Nếu như có thể chọc giận nó, khiến nó hiện thân thì càng hoàn mỹ hơn, ngược lại, nếu nó vẫn cứ không ra tay thì sẽ rất phiền phức.

Nói liền làm, Tần Hà lập tức đi lấy củi.

Lương gia gia đại nghiệp đại, đương nhiên là không thiếu củi lửa, ngoài ra còn có thêm cả dầu hỏa cùng than đá.

Sau khi chuẩn bị xong, Tần Hà trực tiếp mở quan tài ra.

Thi thể không khuyết thiếu quá nhiều, chỉ bị mất đi một vài bộ phận, ngược lại thì vết cắn cùng vết cào trên thi thể lại nhiều đến dọa người.

Thứ tấn công rồi cắn xé người này vô cùng nóng nảy và điên cuồng, không biết nó là thứ gì.

Vết thương ngoài thân thể rất nhiều, cần khá nhiều thời gian để che đi, Tần Hà tìm thấy son phấn trong phòng nữ quyến, tô tô trát trát, qua một hồi bận rộn cuối cùng cũng có thể nhìn được.

Làm xong, Tần Hà phát hiện, dùng son phấn nữ nhân để che phủ tốt hơn dùng bột mì nhiều, thế là thu son phấn vào trong nách không gian.

Boi phấn xong thì bắt đầu bổ khuyết, Tần Hà lấy một khúc gỗ, bá bá bá, thuật chạm khắc gỗ phát động, chẳng bao lâu đã điêu khắc ra vành tai, mũi, con mắt, đôi môi, rồi sau đó lại cẩn thận gắn lên thi thể.

Xem như là đã hoàn thành việc thanh lý thi thể.

Củi lửa nhiều, Tần Hà trực tiếp đốt luôn năm bộ thi thể cùng với quan tài.

Lấy ra đá lửa, lửa cháy bùng bùng.

Ngay vào khoảnh khắc Tần Hà châm lửa đốt thi thể, hần mẫn cảm nhận thấy có thứ gì đó âm lãnh đang nhìn chằm chằm vào lưng mình.

Sau lưng truyền đến sự dò xét cùng quan sát một cách dè dặt.

Thính phong biện vị + thuận phong nhĩ đồng thời phát động.

“Hô ~”

Một làn gió nhẹ thổi qua Lương gia, trong nháy mắt, vị trí của tất cả mọi vật thể bị gió thổi qua đều giống như là thiết lập mô hình, hiển lộ trong đầu Tần Hà.

Tần Hà giống như là có thêm một góc nhìn khác, có thể trông thấy rõ ràng tất cả mọi vật ở sau lưng.

Nhưng mà.... Vẫn không thu hoạch được gì.

Hần có thể cảm nhận được, thứ kia cách hần không xa, nhưng lại không có cách nào xác định vị trí chính xác của nó.

Tần Hà không có manh động, rõ ràng thứ này rất am hiểu thuật ẩn thân, có thể là do chủng tộc, cũng có thể là do có vật

đặc thù nào đó.

Nhờ như không thể một chiêu chế địch, ngược lại làm kinh động nó, vậy thì không biết đến bao giờ mới có thể giải quyết xong chuyện này.

Đây cũng là điều phiền phức nhất khi xử lý sự kiện linh dị.

Nó không giống như thi thể, đặt ở ngay đó, giỏi lắm thì hung một chút, có thể chịu đòn hơn một chút.

Linh dị là người nhìn không thấy cũng sờ không thấy, có bản lĩnh cao hơn nữa cũng không biết đánh vào đâu.

Lao tâm tổn sức, lại còn phải đấu trí đấu dũng.

Nhưng mà, Tần Hà cũng không sót ruột, hắn còn có một lá bài tẩy, một khi phát động, nhân cơ hội đánh hết toàn bộ ba mươi sáu thức trấn linh, dù là người là quỷ vương cũng phải ngã xuống.

Thời gian đốt thi thể còn dài, nhất thời không cần vội vàng.

Hơn nữa, hành động đốt đi thi thể của hắn, rõ ràng đã chọc giận thứ kia, có lẽ là cũng không cần chờ đến buổi tối.

Nghĩ đến đây, Tần Hà chuyển một cái ghế ngả đến, trước tiên thêm đủ nhiên liệu đốt xác, sau đó liền thoải mái nằm lên ghế, ngay dưới ánh mắt nhìn chăm chú của thứ kia, ngủ ngon lành.

Không qua bao lâu, tiếng ngáy vang lên, hắn đã ngủ đến nước dãi chảy ròng.

Toàn bộ chính là một câu: Người tới đánh ta đi!

Chương 102 – Người tới đánh ta đi

Đương nhiên là Tần Hà không phải thực sự ngủ thiếp đi.

Ở trong tình huống này mà cũng có thể ngủ được thì chỉ có thần tiên, hoặc là bị thần kinh.

Thuật thính phong biện vị + thuận phong nhĩ mang đến thị giác của Thượng đế vẫn luôn thi triển, quan sát nhất cử nhất

động của tất cả mọi thứ xung quanh.

Không có động tĩnh, chỉ có tiếng gió nhẹ thổi qua làn khói, toàn bộ Lương phủ yên tĩnh tựa như là quỷ vực.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, Tần Hà bắt đầu có chút sốt ruột, nhưng cũng chỉ có thể nén lại.

Mãi đến khi sắc trời hoàn toàn tối đen, cuối cùng hắn mới chờ đến động tĩnh.

Vẫn là không có một âm thanh nào, nhưng Tần Hà lại nhạy bén chú ý đến làn khói bị nhiễu động một cách khác thường, dưới đất còn có một cái bóng nhạt xuất hiện, đang tiến dần về phía hắn từng chút một.

Tần Hà lập tức hưng phấn, thầm ngân nga một giai điệu trong lòng.

Nó tới nó tới!

Nó đang bước từng bước đi tới!

Dần dần, càng lúc càng gần!

“Koo koo”

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một âm thanh từ nơi không xa truyền đến.

Thứ kia vừa nghe thấy âm thanh, “suru” một cái đã trốn vào trong bóng tối phía sau.

Tần Hà ngược góc nhìn lên trên, chỉ thấy trên cây đại thụ cách đó không xa, một con cú mèo đang đứng trên ngọn cây, hai mắt sáng ngời có thần nhìn chăm chăm vào ngọn lửa dưới màn đêm cùng với thi thể đang đốt trong đó.

Tần Hà có chút muốn chửi mẹ nó, hai mắt cú mèo thông linh, có thể nhìn thấy những thứ bất tường, nhưng hiện tại, Tần Hà không cần nó xen vào chuyện bao đồng.

Không có biện pháp nào khác, tiếp tục chờ đợi.

Gan của thứ sau lưng này không phải chỉ nhỏ bình thường, có lẽ là lúc trước hắn đã phá mê huyền trận của nó một cách dễ dàng nên đã khiến nó sinh ra lòng cảnh giác.

Thời gian lại trôi qua, một lát sau.

Vật kia lại bắt đầu động, bước từng bước nhỏ chậm rãi tiến lại gần.

Đi một bước dừng một cái, đi một bước lại dừng một cái.

Cẩn thận đến mức Tần Hà cảm thấy sắp phát điên.

Nhưng mà cuối cùng cũng tới, bước từng bước nhỏ đi tới.

“Koo koo”

Tiếng cú mèo lại vang lên lần nữa.

Thứ kia “sưu” một cái, lại trôn vào trong bóng tối.

Tần Hà: “.....”

Chưa đến mức tức giận a, chỉ là trong lòng bắt đầu đọc thực đơn: “Cú mèo hấp, cú mèo xào, cú mèo chiên, shamisi cú mèo, bì cú mèo, dạ dày cú mèo bao thịt bò,....”

Qua hồi lâu Tần Hà mới nuốt xuống được cục tức này.

Lại chờ đợi lần nữa, kết quả, thứ kia còn chưa bắt đầu động, cú mèo lại tới.

Tần Hà không nhìn được nữa, ngồi dậy chép chép miệng, ra vẻ giống như hấn bị đánh thức, rồi cầm lên một cây gậy gỗ, ném mạnh về phía con cú mèo kia.

Con cú mèo vội vàng không kịp chuẩn bị, hú lên quái dị, cây gậy sượt qua đánh rớt vài cây lông vũ, dọa nó bay đi.

Ném xong Tần Hà cũng không quay đầu, lại nằm xuống, tiếp tục “ngủ”.

Nhưng mà, thứ kia cũng không động đậy nữa, dường như là nó đã phát hiện ra điều gì đó.

Tần Hà sốt ruột a, nghĩ một hồi lòng sinh ra một kế, người dần dần ngả ra sau, đầu rũ xuống lộ ra cần cổ.

Đảm bảo chỉ cần nó xông lên, một vuốt là có thể cắt đứt cổ họng.

Đúng như dự đoán, chiêu này có tác dụng, thứ kia phát hiện Tần Hà “sơ hở”, rốt cuộc không thể nhìn được nữa.

Nó từ từ tiến gần thêm một đoạn rồi bất chợt hóa thành một tia sáng, móng vuốt sắc bén hung hăng vạch về phía cái cổ của

Tần Hà.

“Vù!”

Ngay trong chớp mắt khi nó sắp vạch vào cổ Tần Hà, một cỗ cuồng bạo đột nhiên nổ tung như sóng trào tuôn ra tứ phía, trong vòng mây trượng, yêu khí, quỷ khí, oán khí, lệ khí đều bị quét sạch.

Thứ kia kêu thảm một tiếng, bị bật ngược ra đụng thẳng vào xà nhà, “răng rắc” một cái, xà nhà đã bị đập gãy.

Một thứ lông xù có dáng vẻ trông giống như một con chó ngà trên mặt đất, toàn thân run rẩy.

Không chút do dự, Tần Hà từ trên ghế ngả bật dậy, đánh một cái trấn linh ấn về phía thứ lông xù kia.

Vốn định đánh toàn bộ ba mươi sáu thức trấn linh lên thứ kia, nhưng kim quang ấn so với hắc tướng tượng thì mạnh hơn một mảng lớn, cho nên điều đó dường như không cần thiết.

Trấn linh ấn vừa đánh xuống, toàn bộ đạo hạnh của thứ kia đã bị phong cấm, thực lực chỉ còn lại nhục thân.

Còn về việc phá giải, Tần Hà không tin nó có năng lực ấy.

Cẩn thận nhìn kỹ, lại là một con hoàng bì tử (chồn vàng).

To như một con chó.

“Khụ khụ khụ.”

Lúc này, hoàng bì tử chột ho khan kịch liệt, âm thanh nghe giống như một ông lão già cả.

Nó chậm rãi mở mắt, nhìn về phía Tần Hà, đồng tử đỏ tươi như máu lại có một tia nhân tính, mở miệng nói tiếng người: “Quả nhiên là người đang giả vờ ngủ, khụ khụ.”

“Còn có thể nói tiếng người, không tồi.” Tần Hà lập tức bị gọi lên lòng hiếu kỳ, hắc ngòi xồm xuống, hỏi: “Người biết ta đang giả vờ ngủ?”

“Ta không tin người có thể ngủ, cho dù là người vừa có thực lực mạnh mẽ, vừa có đủ tự tin thì cũng sẽ có một chút tò mò a?” Hoàng bì tử chậm rãi ngồi dậy, tựa vào cây cột.

Nhất ngôn nhất hành, nhất cử nhất động đều không khác gì một ông lão cả.

“Vậy ngươi còn dám ra tay?” Tần Hà thắc mắc.

“Muốn thử một chút, nếu có thể thành công thì tiếp tục báo thù, thất bại thì cũng không sao, dù sao ta cũng không sống được mấy ngày nữa, khụ khụ.”

Ánh mắt hoàng bì tử trông rất uể oải, ho khan xong, nó liếc nhìn Tần Hà một cái, nói: “Trước khi chết có thể gặp công đức kim thân một lần, cũng coi như không uổng cuộc đời này.”

Tần Hà bị nó khơi gợi lên sự tò mò sâu sắc.

Hoàng bì tử, đó là xếp hàng thứ hai trong Ngũ đại tiên gia, đứng đầu trong Tứ đại gia tiên.

Cái gọi là Ngũ đại tiên gia, chính là chỉ Hồ, Hoàng, Bạch, Liễu, Hôi; hồ là hồ ly, hoàng là hoàng bì tử, bạch là nhím, liễu là xà, hôi là chuột.

Năm loài này sinh ra có thể thông linh, và có tỉ lệ tu luyện thành công cao nhất.

Trong đó, Hồ tộc là cường đại nhất, nhưng Hồ tộc từ xưa đến nay kiêu ngạo, không chịu dựa vào phàm tục.

Cho nên sau khi loại bỏ Hồ tộc, lại có thuyết về Tứ đại gia tiên.

Cái gọi là gia tiên, chính là chỉ những sơn yêu thủy tinh tu luyện thành, lại thường xuyên xuất nhập nhân thế, nhận lấy hương hỏa xuất mã đệ tử cung phụng, theo như nhu cầu, nhập thế tu hành.

Bà cốt mà Lương gia mời tới lần trước, thật ra cũng là một xuất mã đệ tử, còn con cá chép kia, chính là xuất mã tiên.

Xuất mã tiên nhận lấy hương hỏa cung phụng, xuất mã đệ tử thì dựa vào xuất mã tiên thu được đạo hạnh hoặc là năng lực nào đó, hai bên có chủ có tòng, nhưng đều là theo nhu cầu.

Chỉ có điều, tỉ lệ tu luyện thành công của cá chép là cực thấp, xa xa không đủ để xếp vào hàng tứ đại gia tiên.

Phải biết rằng, ngay cả gia tộc xà tiên của Liễu Thương ở Đông bắc cũng chỉ xếp thứ ba.

Đương nhiên, không thể quơ đũa cả nắm tất cả hoàng bì tử.

Cái con hoàng bì tử trước mặt này, chắc chắn là lẫn lộn không được tốt lắm, bằng không cũng không đến mức rơi xuống nông nổi này.

“Người tu hành bao nhiêu năm rồi?” Tần Hà hỏi.

Hoàng bì tử thở dài, chậm rãi nói: “Một trăm hai mươi bảy năm.”

“Lâu như vậy?”

“Đúng là khá lâu.”

“Vì sao lại gây khó dễ cho Lương gia?”

“Bởi vì Lương Thế Kiệt gạt ta, hấn lừa gạt ta thật thâm.”
Trong mắt hoàng bì tử lóe lên tia hận thù.

“Người đây là có chuyện xưa a, ta có rượu, có thể kể một chút không?” Tần Hà móc móc dưới nách, móc ra một vò rượu vàng cùng hai cái chén, làm ra vẻ mặt bảo bảo hiếu kỳ.

Nói chuyện với hoàng bì tử, Tần Hà cảm thấy nó không phải là một con chồn vàng mà là một lão đầu trong lòng có oán hận.

Rất tự nhiên, lại rất thần kỳ.

Một lát sau, sau khi hoàng bì tử uống hai chén rượu vàng vào bụng, nó bắt đầu kể ra ân oán của nó cùng với Lương gia.

Thì ra việc này có liên quan đến việc nó “thảo phong”.

Chương 103 – Hoàng bì tử thảo phong

Trong quá trình gia tiên tu hành, có hai biện pháp để tu thành thân người.

Một là dựa vào thực lực của bản thân, mạnh mẽ xông quan, tu thành thân người.

Nếu như thực lực của bản thân không đủ thì có thể sử dụng cách thứ hai, cũng chính là “thảo phong”.

Tìm người có công đức, pháp lực, danh vọng để lấy một cái “khẩu phong”, từ đó tu thành thân người.

Mặc dù cả hai biện pháp này đều có thể tu thành thân người, nhưng sau khi luyện thành lại có chênh lệch rất lớn, dựa vào thực lực bản thân để tu thành thân người, thực lực sẽ tiến thêm một bước, đạo hạnh tăng mạnh.

Còn dựa vào “thảo phong” sẽ mất hết đạo hạnh, chỉ là có thể thành người, giống như một người bình thường, sẽ có sinh lão bệnh tử.

Về sau còn có cơ duyên hay không, thì cũng tùy từng người mà khác nhau.

Nói chung, thảo phong thành người, cơ bản là sẽ cắt đứt con đường tu hành.

Hiển nhiên, dựa vào thực lực để tu thành thân người là sự lựa chọn tốt nhất.

Nhưng vấn đề là, xác suất thành công của việc này cũng giống như là “cá vượt long môn”, kẻ may mắn luôn là cực kỳ ít ỏi.

Đối với đa số tiên gia mà nói, nhảy ra vòng luân hồi súc sinh, tu thành thân người là nguyện vọng lớn nhất trong đời bọn chúng.

Hoàng bì tử này chính là có tình cảnh như vậy.

Hoàng bì tử tự lấy cho mình một cái tên, gọi là Hoàng Thành Nhân.

Chính là hy vọng một ngày nào đó có thể tu thành thân người, có thể sống như một con người, ở trong nhà, ngủ trên giường, lấy vợ sinh con, trải qua khói lửa nhân gian, thoát ra cái động chồn ẩm ướt, dơ bẩn đầy mùi hôi nồng kia.

Trước khi thức tỉnh linh trí, Hoàng Thành Nhân cũng giống như phần lớn chồn vàng, kiếm ăn sinh tồn ở trong đồng ruộng và rừng núi, không có gì đặc biệt.

Những con chồn vàng cùng Hoàng Thành Nhân lớn lên đều bị bệnh chết, ngã chết, hoặc là bị chó hoang cắn chết, bị chim ưng săn giết, duy chỉ có nó là rất may mắn còn sống sót, cứ như vậy một năm rồi lại một năm trôi qua.

Cuối cùng đến hai mươi một tuổi năm ấy, khi nó đã về già, nó nhìn núi sông nhật nguyệt có cảm ngộ, đột nhiên thức tỉnh linh trí, hiểu được phương pháp tu hành.

Sau khi tu hành, Hoàng Thành Nhân “cải lão hoàn đồng”, tuổi thọ tăng lên đến hơn một trăm năm.

Tiếp đó chính là thời gian khổ tu dài đến trăm năm, trong lúc đó, Hoàng Thành Nhân có thể nói là cử tử nhất sinh, gặp phải vô số nguy hiểm.

Lần hung hiểm nhất, nó bị một đám nhân loại tu luyện truy sát, muốn lấy da lông trên người nó để bán giá cao, buộc nó phải nhảy xuống vách đá.

Đại nạn không chết!

Nhưng từ đó trở đi, Hoàng Thành Nhân lại có bóng ma tâm lý.

Nó đã gần như đặt hết mọi tinh lực vào việc tu luyện các thuật pháp bảo mệnh như là huyền thuật cùng ẩn nấp, không để tâm mấy đến việc tăng thêm đạo hạnh.

Điều này cũng cắt đứt tia hy vọng cuối cùng của Hoàng Thành Nhân về việc dựa vào thực lực tu thành thân người.

Thực chất mà nói, sự lựa chọn này cũng không thể coi là sai lầm. Bởi vì dựa vào thực lực để tu thành thân người thành công thật sự là quá ít ỏi, nếu không có huyền thuật ẩn nấp, nó đã chết từ sớm.

Đây là lựa chọn, không có đúng sai.

Nhưng bất kể thế nào, Hoàng Thành Nhân đã không có cơ hội trực tiếp tu luyện thành người.

Vậy thì chỉ còn lại biện pháp thứ hai.

Thảo phong.

Hướng ai thảo phong?

Lương Thế Kiệt.

Năm đó Lương Thế Kiệt mới mười lăm tuổi.

Hoàng Thành Nhân liếc mắt liền nhìn ra Lương Thế Kiệt có mệnh cách bất phàm, tương lai sẽ có tiền đồ, tìm người như vậy thảo phong, nó có thể tu thành thân người.

Nhưng thảo phong cũng không phải là một chuyện dễ dàng, người thảo phong sẽ bị giảm thọ, hơn nữa còn bị mất đi một phần âm đức khí vận.

Như vậy liền tương đương với người bị thảo phong công hiến ra tuổi thọ cùng âm đức khí vận để thành toàn cho Hoàng Thành Nhân.

Ai làm người đó là kẻ ngốc.

Chuyện này cần thiết phải tính trước làm sau.

Tùy tiện tìm bừa một người thảo phong, đó chính là tự lấy cơ hội cuối cùng có thể tu thành thân người của mình ra đùa giỡn.

Vậy tính trước làm sau thế nào đây?

Đương nhiên là làm giao dịch.

Hoàng Thành Nhân tìm đến Lương Thế Kiệt khi đó còn đang tuổi niên thiếu, lướt qua sự quanh co lòng vòng khi hai loài trao đổi với nhau, nói tóm lại, đã đạt thành giao dịch.

Hai bên theo như nhu cầu, Hoàng Thành nhân giúp Lương Thế Kiệt quá ngũ quan, trăm lục tướng, đọc sách, học tập, thi công danh, làm quan, lên chức, còn Lương Thế Kiệt thì sẽ giúp nó “khẩu phong” trong ngày Hoàng Thành nhân thảo phong.

Dưới sự giúp đỡ của Hoàng Thành nhân, Lương Thế Kiệt một đường thuận buồm xuôi gió, leo núi có đường, qua sông có cầu, gặp dữ hóa lành.

Ngắn ngủi thời gian mười năm, Lương Thế Kiệt đã từ một tên nhóc con miệng còn hôi sữa trở thành quan to tam phẩm năm giữ một Phủ.

Không thể nói tất cả những thứ này đều là công lao của Hoàng Thành Nhân, nhưng sự hỗ trợ của Hoàng Thành Nhân trong đó là rất lớn, đủ loại linh thảo thanh tâm mắt sáng, tăng cường trí nhớ, thú đan cường thân kiện thể, Hoàng Thành Nhân vì Lương Thế Kiệt, đó là không có được mấy ngày rảnh rỗi, nó còn giúp Lương gia chấn tai họa mấy lần, xử lý mấy lần nhiễu loạn ở nơi ông ta cai quản.

Tốt rồi, Lương Thế Kiệt đã có được địa vị cao, có tư cách thảo phong cho Hoàng Thành Nhân.

Nhưng kết quả... Lương Thế Kiệt nuốt lời.

Đến ngày Hoàng Thành Nhân thảo phong, khi Hoàng Thành Nhân tràn đầy mong đợi hỏi Lương Thế Kiệt “Ta có giống người hay không?”, Lương Thế Kiệt lại hét lớn một câu: “Yêu nghiệt khuôn mặt gian xảo như ngươi cũng xứng xưng người sao, nhận lấy cái chết!”

Cường nhân tứ phương lao đến, không chỉ không cho thảo phong, còn muốn làm thịt Hoàng Thành Nhân chấm dứt hậu hoạn.

Oán khí này!

Nồng đậm hơn gấp mười lần so với giết đi thân nhân.

Chỉ vì một câu nói của Lương Thế Kiệt, hơn 120 năm tu hành đã bị hủy hoại trong chớp mắt, Hoàng Thành Nhân không bao giờ có thể tu thành thân người nữa.

Hơn nữa nó cũng đã đến đại nạn, không thể tu thành thân người chính là một con đường chết.

Sau khi thoát mạng, Hoàng Thành Nhân đại phát hung tính, muốn trực tiếp tình Lương Thế Kiệt liêu mạng, nhưng Lương Thế Kiệt có quan uy hộ thân, Hoàng Thành Nhân không thể làm gì được ông ta.

Bất đắc dĩ, Hoàng Thành Nhân chỉ có thể thi triển huyền thuật nói bóng nói gió, bắt đầu ra tay từ những người khác trong Lương gia.

Mục tiêu đầu tiên chính là Lương lão thái gia, Hoàng Thành Nhân hiểu rõ nhân tính, biết Lương lão thái gia da mặt mỏng, thế là tạo ra giả tượng Lương lão thái gia qua lại với tiểu thiếp của Lương Thế Kiệt, đồng thời lan truyền ra ngoài, buộc Lương lão thái gia treo cổ tự vẫn.

Đợi đến sau khi Lương lão thái gia chết, nó lại dùng bí pháp làm cho Lương lão thái gia bật xác, ý định dùng Lương lão thái gia giết chết Lương Thế Kiệt.

Đáng tiếc là lại bị Tần Hà thọc ngang một gậy, kế hoạch của Hoàng Thành Nhân bị trì hoãn.

Bất đắc dĩ nó chỉ có thể tự mình ra tay, đầu tiên, nó dùng huyền thuật phong bế Lương gia, tiếp đó lại tự ra tay giết

người, tạo ra càng nhiều thi thể. Lương gia chôn, nó lại tiếp tục giết, giết đến khi nào Lương gia chôn không nổi nữa mới thôi, sau đó theo như kế hoạch cũ, tạo ra thi biến.

Đáng tiếc, ngay vào lúc nó sắp thành công, Tần Hà lại tới.

Cho nên mới có một màn vừa rồi xảy ra.

“Thực ra làm người cũng rất khổ, đặc biệt là ở loạn thế này, mạng người như cỏ rác.” Tần Hà cắn hạt dưa nói.

Chuyện xưa không dài, nhưng Hoàng Thành Nhân nói lan man nên cũng khá tốn thời gian.

“Ngươi là người, ngươi sẽ không thể hiểu được những động vật sống trong động đất ẩm ướt, tăm tối không có ánh mặt trời có bao nhiêu khát vọng được làm người, chỉ có làm người mới có thể an tâm ở trong nhà, mặc quần áo, hưởng thụ khói lửa nhân gian. Nếu như mà trên thân khoác bộ lông hưởng thụ những thứ ấy, chẳng bao lâu sẽ hấp dẫn cường nhân đến diệt sát.” Hoàng Thành Nhân lắc đầu.

Nghe lời này của nó, Tần Hà có chút nao lòng.

Đúng như câu nói kia: Có những thứ tâm thường với ngươi nhưng lại có thể là ước mơ cả đời của người khác.

“Ngươi có thể giúp ta giết Lương Thế Kiệt không, hắn không phải là một vị quan tốt, càng không phải là một người tốt, chỉ cần ngươi giết hắn ta, ta hứa, ngươi lột đi bộ da lông này, ta tuyệt đối sẽ không oán hận, có thể bảo hộ cho con cháu ngươi.” Trong mắt Hoàng Thành Nhân đột nhiên lóe lên niềm hy vọng.

Hơi ngừng một chút, Tần Hà lắc đầu: “Ai đúng ai sai, sau khi chết đi đến Điện Diêm Vương tự khắc có phân xử, ta không xử án, ta tới để ngăn cản ngươi lạm sát kẻ vô tội.”

“Nếu như ta có thể trực tiếp giết Lương Thế Kiệt, ta tuyệt đối sẽ không động đến người nhà của hắn.” Hoàng Thành Nhân cầu khẩn.

“Ngươi nghĩ thế nào không quan trọng, quan trọng là ngươi làm như thế nào.” Tần Hà lắc đầu.

Một người một hoàng bì tử làm giao dịch, chỉ có người trong cuộc biết, những người còn lại đều là vô tội.

Đáng thương không phải lý do để người gây nghiệp chướng.

Ánh mắt Hoàng Thành Nhân dần dần trở nên ảm đạm.

“Nhưng mà, thấy người nửa đời sống lương thiện, gây ra chuyện cũng là có nguyên nhân, ta cho người ba ngàn công đức, để cho người có thể cảm nhận được khói lửa nhân gian mười ngày, nhưng có một điều, người không được có oán hận trong lòng nữa, sau mười ngày, người hết tuổi thọ, chết già.” Lúc này, Tần Hà cắn xong cái hạt dưa cuối cùng, thâm thúy nói.

Chương 104 – Tự phạt ba chén

Hoàng Thành Nhân nghe vậy, màu đỏ tươi trong mắt cuối cùng cũng dần dần tiêu tán, nước mắt tuôn rơi đầy mặt, quỳ xuống đất, ba bái chín dập đầu với Tần Hà: “Hoàng Thành Nhân tạ đại ân cao nhân.”

“Người phải nhớ kỹ lời ta nói, mười ngày sau là đại nạn của người.” Tần Hà đứng lên, nhận lấy ba bái của nó. Hôm nay là ngày hoàng bì tử kết thúc số mệnh, ba ngàn công đức kéo dài thọ mệnh thêm mười ngày, còn có thêm một cái thân người.

“Hoàng Thành Nhân không dám cãi mệnh, cả gan hỏi danh hào cao nhân.” Hoàng Thành Nhân lại quỳ xuống dập đầu lần nữa.

“Bản tọa Thanh Ngưu Đại Tiên, người đi đi.” Tần Hà vung tay áo một cái, ba ngàn công đức đánh lên thân Hoàng Thành Nhân.

Ngay tức thì, Hoàng Thành Nhân biến thành một ông lão thấp bé, trên thân mặc áo xám, đầu đội khăn quần đùi, khom người cúi đầu: “Đại ân của Tiên nhân, kiếp sau Hoàng Thành Nhân sẽ báo đáp.”

Nói xong liền quay người rời đi.

Mê vụ bao phủ Phủ trạch Lương gia cuối cùng cũng tán đi, bốn phía trở nên quang đăng.

Tần Hà nằm lại xuống ghế ngả, không nhin được vổ trán.

Ba ngàn công đức a!

Cứ như vậy cho đi!

Hiện tại, mỗi ngày Miếu Nhân Vân cũng chỉ có mấy trăm công đức, hơn nữa còn đang giảm dần.

Tích góp mười ngày.

Đau lòng a.

Sau này bớt quản chuyện không đâu thì tốt hơn.

Hắn chỉ là một tên thợ thiêu thi, không thể phổ độ được chúng sinh, không thể sửa đổi nhân tâm cùng thế đạo này.

Năm bộ thi thể vẫn chưa cháy hết.

Đứng dậy cho thêm chút củi, Tần Hà lại tiếp tục nằm xuống.

Trên đầu, bầu trời được gột rửa, vàng trắng treo cao, đã sắp đến ngày rằm rồi.

Một canh giờ sau.

Năm thi thể lần lượt trở thành tro cốt, bởi vì chỉ là thi thể bình thường, vẫn chưa hoàn thành thi biến cùng hung biến, cho nên phần thưởng cũng rất bình thường.

Tất cả cho bảy năm đạo hạnh, ba năm nội kinh, hai quả trái cây sức mạnh.

Hắn lật tay một cái, một quả trái cây sức mạnh xuất hiện trong lòng bàn tay, đưa lên miệng cắn một cái.

“Răng rắc”

Vị dâu, vừa ngọt ngào vừa giải khát.

...

Đến khi thi thể hoàn toàn đốt xong đã là nửa đêm canh ba.

Tần Hà tắt lửa, đi ra Lương Phủ.

Kết quả vừa nhìn, khá lắm, ngoại trừ lão quản gia, toàn bộ đám người Lương gia ô ương ô ương kia đều không thấy.

“Đại tiên, yêu tà kia...” Lão quản gia theo bản năng liếc mắt nhìn về phía gia trạch bên trong.

“Giải quyết xong, gia trạch này của ngươi đã sạch sẽ.”

“Cảm tạ Đại tiên, cảm tạ Đại tiên!” Lão quản gia vui mừng quá đỗi, liên tục khom người.

“Lão gia nhà ngươi đâu?” Tần Hà hỏi.

“Lão gia nhà ta... Ông ấy, ông ấy mấy ngày nay bị lo lắng hãi hùng, lại không biết Tiên nhân đi ra lúc nào, cho nên đã đi quán trọ trước.” Lão quản gia lộ vẻ hồ thẹn.

“Phải không.”

Tần Hà liếc ông ta một cái.

Lương Thế Kiệt đã tính toán rõ ràng.

Nếu như Tần Hà trị được Hoàng Thành Nhân, chắc chắn là Hoàng Thành Nhân sẽ kể ra chuyện xấu ông ta “nói chuyện không giữ lời”, như vậy ông ta không có mặt mũi gặp người.

Nếu như Tần Hà không thể trị được Hoàng Thành Nhân, vậy thì càng không cần phải đợi.

Chắc chắn là chết.

“Lão gia nhà ngươi, không phúc hậu a.” Tần Hà nói ẩn ý.

“Lão gia ta, cái này, ta, thật có lỗi, Đại tiên.” Về mặt lão quản gia lập tức càng thêm hồ thẹn.

“Thôi, việc đã giải quyết xong, đừng quên thực hiện lời hứa của ngươi là được.” Tần Hà khoát khoát tay, cất bước đi xa, chẳng bao lâu sau đã hòa cùng màn đêm, biến mất không thấy bóng dáng.

Thị phi đúng sai của Lương Thế Kiệt, Tần Hà không có hứng thú bận tâm đến.

Vận may của người này đã kết thúc, không bao lâu nữa liền sẽ có tai ương lao ngục, cuối đời suy tàn, phúc bạc mệnh cạn.

Lương Thế Kiệt không biết là, nếu như ông ta “khẩu phong” cho Hoàng Thành Nhân, đúng là sẽ phải xui xẻo một hồi, nhưng cuối cùng, sau cơn mưa trời sẽ sáng lại, phúc lộc sẽ càng thêm dồi dào.

Người có phúc lộc, có vận, có mệnh, còn có sự tại nhân vi.

Không chỉ có giảm, còn có tăng.

Hoạ là chỗ dựa của phúc, phúc là nơi hoạ ẩn náu, người đang làm, trời đang nhìn.

Nụ cười Lương Thế Kiệt, vận may phủ đầu, lại chỉ thấy được giảm.

Lương gia cả nhà bị thương, Hoàng Thành Nhân trăm năm khổ tu bị hủy hoại trong phút chốc.

Một ý nghĩ sai lầm, vận kiếp bất phục.

....

Sau nửa đêm, Tần Hà về tới lò hỏa táng.

Tháo xuống mặt nạ, thay quần áo, Tần Hà nghênh ngang gõ cổng lớn lò hỏa táng.

“Xem như trở về.” Giọng nói của Từ Trường Thọ truyền ra.

Cổng lớn rất nhanh được mở ra, Từ Trường Thọ thấy Tần Hà, hỏi: “Người đi đâu, giờ này giờ gì mới trở về?”

“Ta vào thành, nhằm canh giờ ra khỏi thành nên bị nhốt ở bên trong, đến giờ mới tìm được cơ hội trở về.” Tần Hà há mồm bịa đặt, mặt không đỏ, tim không đập, tay không run.

“Lá gan ngươi thật là lớn a, dám leo tường ra khỏi thành, bất kể là ban ngày hay ban đêm, nếu là bị bắt đều sẽ bị coi là mật thám xử lý, lập tức chém đầu.” Từ Trường Thọ giật mình, nói: “Lần sau tuyệt đối đừng làm như vậy, ngươi coi đây là nhà xí à, muốn vào là vào muốn ra là ra à.”

“Đã biết, lần sau ta sẽ chú ý.” Tần Hà cười cười.

Đóng cổng lại, Từ Trường Thọ dẫn Tần Hà vào phòng trực ban, lúc này, Lăng Trung Hải, Lý Thiết, Cao Lâm Khôn đang ngồi quây quần bên chậu than sưởi ấm, đám người còn hâm nóng rượu, chuẩn bị đồ nhắm.

“Nếu ngươi không trở về, ta sẽ phải đi báo mất tích đấy.” Lăng Trung Hải liếc nhìn Tần Hà một cái, cực kỳ hưởng thụ hợp một ngụm rượu, cũng không có vẻ gì là tức giận.

“Ta về trễ, vậy nên ta tự phạt ba chén.” Tần Hà nhếch miệng cười, vươn tay cầm lấy bầu rượu tự rót cho mình, không có chút khách khí nào.

Lăng Trung Hải vội vàng đề lại bầu rượu: “Không cần phạt, đêm nay chỉ có một bầu rượu này chống lạnh thôi đấy, tiết kiệm một chút.”

“Không được, trễ như vậy mới trở về, nhất định phải phạt.”

“Ta không phạt người được chưa.”

“VẬY CŨNG KHÔNG ĐƯỢC, ĐÂY LÀ QUY CỬ.”

“ĐKM quy cử, ở đây lão tử chính là quy cử.”

“....”

Một lát sau, Tần Hà thích ý uống xong một chén rượu “tự phạt”.

Rượu bình thường, nhưng nó là thứ giành được nha.

Đồ vật giành lấy lúc nào cũng “ngon”!

“Đêm nay đưa thi thể gì vậy?” Đặt chén rượu xuống, Tần Hà lại bóc lấy đậu phộng trên bàn.

Ban ngày có xử trảm ở đầu Chợ Tây, nói không chừng có thể phân đến một hai bộ thi thể bị chặt đầu.

“Mười bảy bộ, trong đó có hai thi thể bị chặt đầu.” Lý Thiết vừa đặt chén rượu xuống vừa nói.

Tần Hà thâm nghĩ, bỏ lỡ, đáng tiếc.

Đến giờ này thi thể mà bắt dậy thì cũng đã bắt rồi, nếu như không bắt dậy thì cũng đã sắp đốt xong.

Nhưng mà, so sánh với chuyện lập miếu, chuyện này cũng không coi là gì.

Sau đó mấy người bắt đầu chém gió, từ đám chó hoang ở bãi tha ma đến đại tướng công ở Tiểu Hồng Lâu, lại từ đại tướng công nói đến Thanh Ngưu Đại Tiên đang gây xôn xao gần đây.

“Thanh Ngưu Đại Tiên, pháp lực vô biên!”

“Nghé ọ ọ...ọ...”

Cao Lâm Khôn khép hai ngón tay lại, đâm về phía Lý Thiết, lại bị Lý Thiết chụp lại.

“Có pháp lực hay không không biết, nhưng Phi Ngưu Vệ đào sâu ba thước đất cũng không thể tìm ra người này, thế nên

người này cũng không phải người bình thường.”

“Nói không chừng còn không phải là người, là yêu, bằng không sao có thể tư tụ công đức.”

“Mấy tên ăn chơi trác táng đều lấy cưới trâu làm trào lưu, có ngựa không cưới lại cưới trâu, rêu rao khắp nơi, khiến cho giá trâu tăng cao, Miêu lão bản Ngưu Hành kia lần này xem như phát tài rồi.”

“Nếu biết trước thì ta đã nuôi trâu rồi, nhất định sẽ phát tài.” Lý Thiết nói.

“Người nuôi trâu? Sao người không đi cầu Thanh Ngưu Đại Tiên kia nhận người làm con nuôi luôn đi.” Cao Lâm Khôn chế nhạo.

“Ta đây chỉ là không biết là ai thôi, nếu là biết, đừng nói là nhận làm con nuôi, dù là nhận làm cháu trai ta cũng đồng ý.” Lý Thiết không thấy mất mặt chút nào.

Tần Hà liếc Lý Thiết một cái, yên lặng lắc đầu.

Quả nhiên là người sợ nổi danh heo sợ mập, người một khi nổi danh, chưa nhắc đến một đồng chuyện phiền phức, chỉ là sự thêu dệt đằng sau cũng đã đủ làm cho người ta chán ghét.

Lại trò chuyện một hồi, Lăng Trung Hải nhìn về phía Từ Trường Thọ, hỏi: “Trường Thọ, hôm qua không phải là người lén lút đi hẹn hò với cô nhân tình kia à, sao rồi?”

Từ Trường Thọ đặt chén rượu xuống, lắc đầu: “Mảnh mai y như một cây sào trúc, trông không có chút phúc khí nào, mấu chốt là nàng còn sợ tanh, như vậy sao được chứ.”

Tần Hà nghe vậy, động tác ăn đồ nhắm chợt dừng lại, nhìn về Từ Trường Thọ với vẻ mặt khiếp sợ. Tiếp đó, hắn liền nghe Từ Trường Thọ nói tiếp: “Thúc ta chính là kinh doanh cá ướp muối, sợ tanh sao có thể bước vào cửa Từ gia được.”

“Người chính là nhớ thương vị đậu hũ Tây Thi kia a?” Lý Thiết cười to.

“Ta thấy tám thành là như vậy!” Cao Lâm Khôn cũng cười.

“Người cũng giống mấy tên kia?”

“Đậu hũ Tây Thi có phúc khí a!”

“Cũng không giống như sào trúc, trước cong sau vênh nha uy.”

“Còn cười một tặng một.”

Mấy người người một lời ta một câu, ghẹo Từ Trường Thọ đến mặt đỏ tai hồng.

Tần Hà cũng xem vui vẻ.

Thời gian gần đây, Từ Trường Thọ rảnh rỗi liền đi ăn đậu hũ, trông ánh mắt hắn ta nhìn Dương Xảo Nhi, giống như là hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng.

Vốn còn tưởng rằng Từ Trường Thọ là một lão già khô khan.

Hiện tại xem gia, tên gia hỏa này thật sự đã động tâm.

Hơn hai mươi tuổi vẫn chưa lập gia đình.

“A!!”

Trong lúc đám người đang cười đùa, đột nhiên có một tiếng hét thảm truyền đến.

Tần Hà nhanh như chớp quay đầu lại, phòng thiêu thi số mười tám.

Chương 105 – Thiên Mệnh Thông Bảo

Tất cả mọi người đều sửng sốt.

Lăng Trung Hải hơi chần chừ một chút mới đứng dậy, hắn ta nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt biến sắc, nói: “Không tốt, xảy ra chuyện rồi!”

“Mau!”

“Phòng số mười tám!”

Cao Lâm Khôn cùng Lý Thiết cũng phản ứng rất nhanh, lập tức cầm đao lao ra ngoài theo Lăng Trung Hải.

Bốn người đi đến trước cửa phòng thiêu thi số mười tám, trăm mã đao ra khỏi vỏ, cầm búa trấn thi trên tay, mở cửa phòng số mười tám ra.

Vọt vào nhìn một cái, kinh hãi đến mức sống lưng ai nấy đều lạnh toát.

Chỉ thấy một tên thợ thiêu thi mặc áo gai vải thô nằm ngã trên mặt đất, khuôn mặt máu thịt be bét, đôi mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Máu chót là, bộ thi thể trong lò đốt xác đã cháy gần hết, chỉ còn sót lại xương cốt.

“Thủ lĩnh, là sự kiện linh dị.” Giọng nói Lý Thiết run rẩy.

“Ông nội người, phòng mười tám này bị sao vậy, trúng tà à?” Sắc mặt Lăng Trung Hải cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Nếu là ban ngày, sự kiện linh dị cũng chỉ là sự kiện linh dị, nhưng vấn đề là, hiện tại đang là ban đêm.

Làm không tốt, bọn họ cũng sẽ bị liên lụy.

Rất nhiều năm trước, lò hỏa táng thành bắc cũng đã xảy ra một sự kiện linh dị vô cùng kinh khủng, trong vòng một đêm, ngoại trừ một tên quan sai trực ban, toàn bộ người ở trong lò hỏa táng thành bắc đều chết hết.

Tên quan sai trực ban may mắn thoát chết kia về sau cũng đã phát điên.

“Sao rồi?”

Lúc này, Tần Hà ở ngoài cửa thò đầu vào xem.

“Người đừng vào đây, xảy ra chuyện rồi.” Từ Trường Thọ vươn tay cản hẳn lại.

Tần Hà chỉ có thể đứng ngoài quan sát.

“Cùng nhau tiến vào.” Lăng Trung Hải chỉ huy.

Bốn người gạt đầu, đồng thời bước đến gần thi thể của thợ thiêu thi số mười tám.

Đây là thợ thiêu thi mới nhận về, thay thế tên thợ thiêu thi số mười tám mất tích lúc trước.

Không ngờ rằng hẳn ta ngay cả một ngày cũng không trụ nổi.

Nhiều người nhiều dương khí, nhất là bọn họ đều là người tập võ, huyết khí càng thịnh, đây là pháp bảo tự nhiên có thể khắc chế được tà ma quỷ quái, chỉ cần không gặp phải tà vật vô

cùng hung ác quyết tâm muốn giết bọn họ, thường có thể gặp dữ hóa lành.

Rất nhanh, Lăng Trung Hải đã đi đến bên cạnh thi thể.

Dùng dao đập đập thử, không có phản ứng gì, lại lấy chân đá đá, lúc này bỗng có một thứ gì đó hình tròn từ trong tay thi thể lăn ra ngoài.

Vậy mà là một đồng tiền đầy máu.

Đồng tiền lăn một mạch thẳng đến chỗ cửa sắt, ngay dưới chân Tần Hà.

Tần Hà cúi người, cẩn thận nhặt đồng tiền kia lên, quan sát tỉ mỉ một lượt, hắt hơi híp mắt lại.

Tiền tệ ở Đại Lê không thống nhất, có quan đúc cũng có tư đúc, đủ chủng loại cùng với tỷ lệ hối đoái riêng, sơ ý một chút là có thể bị lừa, ăn thua thiệt.

Tiền đồng quan đúc được gọi là Đại Lê Thông Bảo, hoặc là thêm nguyên hào Hoàng đế, gọi là Thiên Khải Thông Bảo.

Tư đúc cũng tương tự, có điều chất lượng kém hơn.

Nhưng cái tiền đồng này, trên đó lại in là: Thiên Mệnh Thông Bảo.

Chỉ khác một chữ nhưng lại lộ ra sự quý dị.

“Đó là cái gì?” Lăng Trung Hải hỏi.

“Một đồng tiền.” Tần Hà trả lời.

“Ta xem chút.” Lăng Trung Hải vội vàng đi tới.

Tần Hà đưa cho hắn ta, Lăng Trung Hải xem xét một chút, nói thầm: “Kỳ lạ, hắn ta cầm tiền đồng trong tay làm gì vậy? Tiền này là tiền lò hỏa táng chúng ta phát a.”

“Quan gia, tiểu nhân về trước.” Tần Hà nói một câu rồi trở về phòng thiêu thi số bảy.

Vừa đóng cửa lại, ánh mắt Tần Hà bỗng chốc trở nên lạnh lẽo.

Đi mòn gót giày tìm không thấy, được đến lại chẳng mất chút công nào, thứ lột da mặt kia, lại xuất hiện.

Tần Hà vừa lật tay, trong lòng bàn tay lại xuất hiện đồng tiền “thiên mệnh” ban nãy.

Đồng tiền truyền đến cảm giác âm u lạnh lẽo, trừ điều đó ra thì không khác gì với một đồng tiền bình thường, nếu như không nhìn kỹ, căn bản là không thể phát hiện được sự khác biệt.

Trầm ngâm trong chốc lát, Tần Hà nhảy lên nóc phòng, chui qua ống khói đi ra ngoài, lao nhanh về phía bến tàu.

Bởi vì trong khoảnh khắc tiếng hét thảm vang lên, Tần Hà đã mở ra thuận phong nhĩ cùng thuật thánh phong biện vị, lò mờ phát hiện có một luồng khí tức lơ lửng bay về phía bến tàu.

Không bao lâu sau, Tần Hà đã tới bến tàu.

Bến tàu ban đêm yên ắng vắng vẻ, đám thợ bốc vác đã đi nghỉ ngơi từ sớm, thuyền công trực đêm thì ngủ gà ngủ gật.

Chỉ có lăm tấm ánh lửa đang nhấp nháy.

Thuật vọng khí!

Mắt Tần Hà lóe lên một tia sáng mờ, bắt đầu quan sát bến tàu.

Nhưng mà hắn không phát hiện được cái gì khác thường, hình như cái thứ kia đã ẩn náu đi rồi.

Suy nghĩ một lát, Tần Hà tiến vào một gian nhà kho trống trải không có người trông coi, búng mạnh ngón tay.

“Đỉnh linh linh”

Đồng tiền Thiên Mệnh bị bắn ra, xoay vòng trên không trung, tạo ra âm thanh tựa như chuông bạc, vang vọng ở trong gian nhà kho trống trải.

Một tiếng....Hai tiếng....

Tần Hà ngồi trên nền đất, tựa như đang nhàm chán đùa nghịch đồng tiền trong tay.

Đồng tiền xoay tròn tung lên rơi xuống, âm thanh đỉnh linh linh vốn là rất vui tai, nhưng hiện tại lại khiến người ta phải sởn tóc gáy.

Biến hóa xuất hiện nhanh hơn rất nhiều so với Tần Hà dự đoán.

Tần Hà cảm nhận được ở phía sau có tiếng bước chân truyền đến, trong nháy mắt, một luồng khí tức cực kỳ lạnh lẽo tràn ngập toàn bộ nhà kho.

Hắn chậm rãi xoay người, một tên nam tử cười “hắc hắc” đang đứng ở đó.

Một đôi mắt cực kỳ nham hiểm lại phối hợp với một khuôn mặt trông không có vẻ gì là nham hiểm, thoạt nhìn thì không thấy có vấn đề gì, nhưng lại khiến cho người khác thấy có gì đó không tương xứng.

Gương mặt này Tần Hà nhận biết.

Mã Đồ Tử!

Chính là thợ mổ heo trụ ở lò hỏa táng thành đông hơn nửa năm, cuối cùng lại thế cho hắn một mạng.

Cũng là “lão đại” trước đây của lò hỏa táng.

Hơn một tháng trước bị lột da mặt.

“Người có biết đồng tiền trong tay người kia dùng để làm gì không?”

Nam tử mở miệng, giọng nói phiêu phiêu không có một tia nhân khí, nghe giống như là sắp tắc thở, khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

“Giải thích thử chút?”

“Cái này gọi là đồng tiền thiên mệnh, người nào nhận được đồng tiền này, đều là người được thiên mệnh chọn trúng, người rất may mắn!” Nam tử đánh giá khuôn mặt của Tần Hà, có vẻ như rất hài lòng.

“Gặp phải ta, người càng may mắn.” Tần Hà mỉm cười, Thiên đường có lỗi người không đi, Địa ngục không cửa người lại xông tới.

Chương 106 – Cần mặt mũi làm gì

Hai người đánh giá lẫn nhau rồi tự mỉm cười.

Bầu không khí lúc này rất kỳ lạ, có vẻ “chứa đầy tình ý”.

Qua một lát.

Nam tử thu ánh mắt đánh giá lại, nói: “Người giống như không sợ hãi?”

“Tại sao phải sợ?”

“Rất có can đảm, da mặt này lộ ra, nhất định là không tồi.”

“Ta muốn hỏi một câu.” Tần Hà nghiêng đầu.

“Thường thì ta không có kiên nhẫn với những người sắp bị lột da mặt, nhưng trông khuôn mặt người không tệ, ta cho người hỏi một câu.”

“Các người lấy da mặt làm gì?”

“Đây là một câu hỏi rất hay.”

Dường như nam tử đã bị gọi lên lòng kiên nhẫn, hẳn ta giải thích: “Thiên hạ này có người cần mặt mũi, có người lại không cần mặt mũi, nhưng người cần mặt mũi chiếm đa số, đây cũng là giá trị của da mặt.”

“Cho nên, vì khuôn mặt của người bị thời rữa không còn mặt mũi (+) mà người đi cướp da mặt của người khác?” Tần Hà tò mò hỏi.

“Ta vô liêm sỉ?”

Nam tử nghe vậy, không những không giận mà còn bật cười, “Ha ha ha.... Ta thì tính là gì chứ, người cần.... mặt mũi nhất trên thế gian này, mới là người làm chuyện vô liêm sỉ nhất.”

(Note (*): Trong tiếng Trung, không cần mặt mũi còn có nghĩa là câu chữ: đồ mặt dày, không biết xấu hổ, vô liêm sỉ.)

“Nói như vậy, người còn không phải là chính chủ?” Trong mắt Tần Hà có một tia sáng lóe lên.

Nam tử vừa nghe, nụ cười trên mặt dần dần thu lại, lắc đầu nói: “Ta nói với người những chuyện này làm gì, đúng là làm chuyện thừa thãi.”

Nụ cười của Tần Hà lại càng sâu hơn, nói: “Trùng hợp quá, ta cũng cảm thấy đây là cời quần đánh rắm.”

“Thật cuồng vọng, ngược lại ta muốn xem thử xem ngươi có bao nhiêu bản lĩnh.”

Trong mắt nam tử bắn ra sự nguy hiểm, quỷ khí toàn thân bốc lên, hai tay hóa thành quỷ trảo to lớn, đôi mắt rực đỏ, tựa như ma thần.

Chỉ trong chớp mắt, từ nơi cách đó không xa nam tử đã tiến đến trước mặt Tần Hà.

Tốc độ nhanh như tia chớp.

“Sưu!”

Quỷ trảo đâm thẳng về phía ngực trái Tần Hà, lộ rõ sự sắc bén.

Nhưng Tần Hà vẫn đứng yên tại chỗ, chẳng hề né tránh.

“Bang!”

Chỉ thấy một chùm tia lửa lóe lên, quỷ trảo đánh lên ngực trái Tần Hà phát ra tiếng kim loại va chạm.

Đôi mắt đỏ tươi như máu của nam tử thoáng qua sự kinh hãi.

Hắn ta chưa từng gặp phòng ngự mạnh như vậy.

Trảo này của hắn ta, nhìn như một chiêu nhỏ, nhưng thực tế lại là một sát chiêu cực mạnh.

Hắn ta đã sớm nhận thấy Tần Hà khác thường, người bình thường nhìn thấy hắn ta một thân tà khí thì đã sợ đến vỡ mật, người trước mặt này vẫn còn có tâm tình nói chuyện phiếm với hắn ta.

Người như vậy nhất định có một chút năng lực hộ thân, cho nên ngay kích đầu tiên hắn đã sử dụng hết toàn lực.

Song một trảo này, hắn ta có cảm giác giống như là chộp vào chùy sắt, quỷ trảo gần như bị vỡ nát.

Nam tử sợ hãi, vội vàng nhanh chóng lùi lại.

Nhưng mà hắn ta chỉ nghe “ông” một tiếng, người trước mặt đã bộc phát ra một trận kim quang.

Tiếp đó hắn ta lập tức bị đánh bay ra ngoài, nặng nề ngã xuống đất, quỷ trảo đã hóa thành quỷ khí tiêu tan, hai tay máu thịt be bét, còn có thể nhìn thấy được cả xương trắng.

“Tốc độ không tồi.”

Tần Hà đánh giá một câu, chậm rãi cúi đầu nhìn về phía ngực trái của mình, áo bị rách, nhưng trên da chỉ lưu lại một vết màu trắng.

Thuật mình đồng da sắt – Sơ cấp: Đây là một môn pháp thuật đến từ Thâm Uyên, luyện tập thuật này, ngài có thể làm cứng lại một bộ phận trên thân thể, khiến cho đao kiếm khó thương, cứng rắn như đồng sắt.

Sản phẩm đến từ Thâm Uyên, quả nhiên chưa từng khiến cho người ta thất vọng.

Thuật phòng ngự này có vẻ còn mạnh hơn đồng sắt đến mấy lần.

“Aaa a!”

Nam tử kêu lên đau đớn, lão đảo đứng dậy, vẻ mặt sợ hãi.

Công đức kim thân của Tần Hà phản kích quá mạnh mẽ, tất cả yêu ma quỷ quái ở trước công đức kim thân đều sẽ tự động bị khắc chế, trừ phi là có sự khác biệt về chất, không thì không có cách nào có thể đối kháng được.

Cái này vẫn còn là kết quả của việc Tần Hà đã áp chế công đức kim thân để thử hiệu quả của thuật mình đồng da sắt, bằng không, khi mà hắn ta vừa mới đến trước người Tần Hà là đã bị đẩy lùi ngay tức khắc, ngay cả một vết trắng cũng không thể lưu lại.

“Người là ai?”

Nam tử vô cùng thê thảm, so với ban nãy thì quả thực như là hai người, áo quần rách bươm, cánh tay thấy được cả xương trắng, làn da trên mặt bị rách vài chỗ, lộ ra da thịt khô héo bên trong.

Lúc này, hắn ta càng trông giống một tên dị nhân lạnh lùng gian ác.

“Vì sao các người đều thích hỏi ta là ai vậy?” Tần Hà càn lời.

“Người không thể là kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng trong số những người nổi danh ở kinh thành lại không có người.” Nam tử cắn răng nói.

“Vậy cũng không nhất định a.” Tần Hà lắc đầu.

“Bằng hữu, ta không quan tâm ngươi là ai, tìm nhằm người coi như là ta xui xẻo, chúng ta tạm biệt từ đây, được không?”

“Dựa vào cái gì?”

“Chỉ bằng việc ngay cả Phi Ngư Vệ cũng không dám quản chúng ta, ngươi có thể giết ta, nhưng ta đảm bảo ngươi sẽ phải trả một cái giá đắt.” Nam tử nói với vẻ uy hiếp cùng tự tin.

“Phi Ngư Vệ cũng không dám quản?”

Tần Hà hí híp mắt, cười lạnh nói: “Vậy lại càng đặc sắc.”

Vừa nói, Tần Hà vừa bước từng bước tiến về phía nam tử, tay lần mò dưới nách rồi lôi ra cái xẻng lớn màu đen.

Vẻ mặt nam tử lập tức trở nên vô cùng khó coi, bởi vì hắn ta không nhìn rõ Tần Hà lấy vũ khí từ đâu ra, dưới sự tức giận, hắn ta hét lớn: “Đồng tiền Thiên mệnh, thôn tặc lấy mạng!”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy hắn ta đột nhiên xé ngực áo, một chiếc khăn tay thêu hình đầu quỷ đón gió căng ra, bao phủ về phía Tần Hà.

Ngay khi khăn tay vừa bay ra, đầu quỷ mọc răng nanh kia thức tỉnh.

Mắt quỷ đỏ tươi, răng nanh đen như mực, khuôn mặt cùng răng nanh kinh khủng kia, trông tựa như đến từ nơi sâu nhất của Địa ngục, hung ác, điên cuồng, tàn nhẫn, tất cả những cảm xúc tiêu cực vào thời khắc này gần như hoàn toàn bộc phát ra.

Khăn tay còn chưa tới, Tần Hà đã cảm thấy gió tanh đập vào mặt, quỷ khí lạnh lẽo.

Tần Hà hơi hí híp mắt lại, nhanh như chớp đánh một chương về phía đầu quỷ mọc răng nanh kia, trong nháy mắt, một cái linh ấn hình bàn tay màu trắng đánh thẳng lên trán của đầu quỷ.

Ba mươi sáu thức trấn linh, trấn linh ấn.

Dưới sự gia trì của gần hai trăm năm pháp lực cùng với vô số công đức, hiệu quả rất tốt.

Cái đầu quỷ mọc răng nanh kia ngay lập tức trở nên cứng đờ.

Sau một khắc, Tần Hà túm được răng nanh của đầu quỷ, ra sức xé ra, cái đầu quỷ mọc răng nanh gầm rú lên một tiếng rồi nổ tung thành một đám quỷ khí.

Nhìn lại trong tay Tần Hà, chiếc khăn kia đã biến thành hai nửa, bên trên trống rỗng, hiển nhiên là đầu quỷ đã bị tiêu diệt.

Đến lúc này, nam tử mặt cắt không còn giọt máu.

Thôn tặc chính là phách quỷ.

Sau khi thôn phệ nguyên dương của nhiều người sống, đã đạt đến cấp bậc lệ quỷ.

Vậy mà người này vừa xé một cái, nó đã bị tiêu diệt, thật giống như là xé một tấm vải rách.

Không chút do dự, nam tử xoay người bỏ chạy.

“Phốc phốc phốc.”

Hắn ta vừa mới xoay người đã cảm thấy sau lưng tê rần, lập tức cả người bị bắn đi, tiếp đó liên tiếp xúc thân mật với cây cột ở cách đó không xa.

Cảm giác đau đớn kịch liệt truyền đến, cúi đầu xem xét, trước ngực hắn ta đã vỡ ra một lỗ máu, trên lỗ máu lộ ra một cái xẻng sắc bén, ghim hắn ta lên trên cột.

Rõ ràng là thân thể hắn ta đã bị xuyên thủng.

“Aaa a!!”

Nam tử rú lên thảm thiết.

Chương 107 – Thuật lột da

Cùng lúc đó, Phi Ngư Vệ.

Vài tên quan sai Phi Ngư Vệ khiêng một bộ thi thể phủ vải liệm đến trước cửa phòng.

“Chuyện gì vậy?”

Giọng nói của Thẩm Luyện vang lên, hắn ta đang đứng trên thang, quay lưng về phía cửa, dưới ánh nến, cái bóng hắn ta bị kéo ra thật dài.

Bên cạnh là một loạt các kệ sách trưng bày đủ mọi loại sách, những kệ sách cao chiếm phần lớn diện tích nơi này.

Hàng sách cao nhất cần phải đứng lên mấy nấc thang mây mới có thể lấy được, trông rất hùng tráng.

“Khởi bẩm Chỉ huy sứ, Thiên hộ đại nhân, đồng tiền Thiên mệnh lại xuất hiện.” Một tên Bách hộ chấp tay bẩm báo.

Động tác lật sách của Thẩm Luyện chợt dừng lại, vài giây sau, hắn ta mới tiếp tục lật sang trang.

Quý Thành Lương tiến lên phía trước, chậm rãi vén vải liệm trên thi thể lên, hiển lộ ra một khuôn mặt máu thịt be bét, những giọt máu khô lại thành những hạt màu đen bám ở trên khuôn mặt, trông tựa như là da cóc, khiến cho người ta ghê sợ.

“Thi thể này phát hiện ở đâu?” Quý Thành Lương hỏi.

“Bẩm Thiên hộ, thi thể được phát hiện ở thành nam, thân phận là một tên lính canh ngục, bị tập kích vào lúc đi tiểu đêm, sau khi phát hiện ra đã lập tức đưa đến chỗ chúng ta.” Bách hộ nhanh chóng trả lời.

“Mang đi đi, đưa đến thiêu thi đường.” Quý Thành Lương phát tay, đến khi mấy tên quan sai khiêng thi thể đi xa, hắn ta nhin không được nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hôm nay cũng không phải là trăng tròn, bọn chúng lại dám xem thường Phi Ngư Vệ.”

“Không thể kháng lại thì tức giận cũng chẳng có ích gì.” Ngữ điệu của Thẩm Luyện rất bình thản.

Vẻ mặt của Quý Thành Lương trở nên khó coi, lại không nói được nửa câu phản bác.

Cho dù là Phi Ngư Vệ cũng có vài nơi không dám đụng tới.

Ví dụ như, Hoàng Cung.

Khi trong Hoàng Cung xuất hiện kẻ gian ác, Phi Ngư Vệ cũng bắt lực.

“Chỉ huy sứ, chuyện này chúng ta nên ứng đối như thế nào?” Quý Thành Lương hỏi.

“Đem toàn bộ số đồng tiền Thiên mệnh đã thu thập được ném vào thành đông.” Đến lúc này Thẩm Luyện mới quay người lại

nhìn về phía Quý Thành Lương, trong mắt hắn ta lóe lên một tia lạnh lẽo.

“Ngài định đánh động đến hắn?”

Sắc mặt Quý Thành Lương đại biến, nói tiếp: “Nhưng chúng ta không biết rõ vị kia, chúng ta....”

“Đánh cược một lần.” Thẩm Luyện nói.

.....

Lò hỏa táng.

“Bành!”

Một thứ toàn thân găm đầy đinh trần thi nặng nề rơi vào lò đốt xác.

Khiến đại vương bát đang ngủ gật giật mình kêu lên.

Đại vương bát mở mắt ra, đúng lúc nhìn thấy Tần Hà đang từ nóc nhà tuột xuống.

“Gia, đây là kẻ nào vậy?” Đại vương bát tò mò hỏi.

Ban nãy Tần Hà vừa trở lại phòng thiêu thi, không nói câu nào đã vội vội vàng vàng đi ra ngoài.

“Kẻ xấu.”

Tần Hà trả lời một câu diễn tả từ vô cùng chính xác lại vừa mơ hồ, nói tiếp: “Mở lò, tranh thủ đốt xong trước khi trời sáng.”

“Chỉ còn một canh giờ nữa thôi.” Đại vương bát nhắc nhở.

Gần đây đốt vài bộ thi thể, nó đã có kinh nghiệm.

Thi thể bình thường thì cần khoảng hai canh giờ, thi thể tương đối hung thì sẽ kéo dài thêm nửa canh giờ, nếu như không ngừng thông gió, có thể rút ngắn bớt nửa canh giờ, nhưng rõ ràng là tăng tốc độ thì cần tiêu hao rất nhiều thể lực.

Đương nhiên cũng phải xem hình thể, còn có một lò đốt bao nhiêu bộ, số lượng càng nhiều thì dĩ nhiên, tốc độ lại càng chậm.

Trước mắt cách hừng đông chỉ còn một canh giờ, không phải là vấn đề tranh thủ kịp hay không kịp, căn bản là không đủ thời gian.

“Đừng nói nhảm nữa, nhanh lên.” Tần Hà trừng nó.

Đại vương bát hơi rụt cổ lại, không dám nói thêm gì nữa, sau đó lại vội vàng vươn cổ ra khỏi thùng nước đến trước lò đốt xác.

Vừa nhìn một cái, nó lập tức giật mình sợ hãi, đôi mắt đỏu xanh trợn tròn.

Người này vẫn chưa tắt thở.

Theo bản năng, đại vương bát nhớ lại lúc ăn cay lần trước, Tần Hà đã nói có một người cùng hắn ăn thịt bò xào ớt, kết quả là ăn không được, nhổ ra, sau đó người kia đã bị hắn đốt đi.

Khi đó, đại vương bát vẫn cho là Tần Hà chỉ hù dọa nó một chút mà thôi, bởi vì Tần Hà trông có vẻ rất hung dữ, nhưng sau khi tiếp xúc nó lại thấy hắn không phải là người xấu.

Không ngờ rằng!

Lại là thật sự!

Người trên lò bị đóng đinh trần thi, chỉ có thể vắn vẹo thân thể, miệng bị bịt lại, rên rỉ đau đớn, khuôn mặt tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

Trực tiếp đốt người sống, đại vương bát cũng là đại cô nương lần đầu lên kiệu.

Vừa mới lạ lại vừa sợ hãi.

Còn sống nha.

Đây chính là một mạng người.

Giờ khắc này, ấn tượng của đại vương bát với Tần Hà đã chuyển từ buồn vui thất thường sang tâm ngoan thủ lạt.

“Sao còn ngây ra đó?” Tần Hà thấy đại vương bát ngẩn người, lên tiếng thúc giục.

“Vâng vâng vâng, chuẩn bị xong ngay đây.”

Đại vương bát vội vàng gật đầu như gà mổ thóc, nhanh chóng chuẩn bị.

Tần Hà nhìn về phía nam tử nằm trong lò đốt xác, siết ngón tay mở ra cách âm tráo, sau đó lấy miếng vải đang chặn miệng

nam tử ra, nói: “Ta không thường đốt người sống, người có trần trối không?”

“Hóa ra người là một tên thợ thiêu thi?” Dù cho đang tuyệt vọng, ánh mắt nam tử vẫn xuất hiện vẻ không thể tin nổi.

Tần Hà mạnh mẽ đến y không thể tưởng tượng được, càng không thể ngờ rằng, người này là lại một tên thợ thiêu thi.

Thợ thiêu thi là gì?

Là cái nghề thấp hèn chỉ có ăn mày lưu dân mới làm, lấy mạng đổi màn thầu ăn.

Địa vị còn không bằng với dạ hương phu gom chó phân và nước tiểu trong thành.

Ăn bữa nay lo bữa mai, lại còn xui xẻo.

Người mạnh mẽ như vậy lại ở trong đám thợ thiêu thi, địa vị cách nhau quá xa khiến cho hắn không thể tin nổi.

“Ta cho người nói lời trần trối chứ không phải bảo người đặt câu hỏi.” Tần Hà nói.

“Đừng đốt ta được không?” Nam tử sợ hãi hỏi.

“Không được.” Tần Hà lắc đầu, ngữ khí kiên quyết.

“Ta có tiền, ta có rất nhiều vàng bạc châu báu, ta còn có rất nhiều bí mật, ta... ta sẽ nói cho người toàn bộ, người đừng đốt ta!!” Nam tử gần như đã suy sụp.

“Đối với ta, những thứ này đều không quan trọng.” Tần Hà vẫn lắc đầu.

“Vậy người coi trọng cái gì?”

“Không có người, với ta là rất quan trọng.” Giọng điệu Tần Hà lạnh lẽo, nói: “Trước đây có một thợ thiêu thi thế cho ta một mạng, hôm nay ta phải trả cho hắn.”

“Người giết ta cũng sẽ không có kết cục tốt!”

“Không sao, cứ việc tới.”

“Ta nói cho người biết, sau lưng ta còn có người càng mạnh mẽ hơn, da mặt chúng ta lấy được, đa số đều là cho nhũ mẫu của đương kim Hoàng thượng sử dụng, người không thể giết ta....um um...”

Nam tử đã hoàn toàn suy sụp, bắt đầu la hét lung tung.

Tần Hà lại nhét vải bịt miệng y lại, lắc đầu không còn gì để nói: “So với người sống bị ta đốt trước đây, người kém hơn rất nhiều, người kia mới gọi là một kẻ kiên cường.”

Trong lúc Tần Hà nói chuyện, đại vương bát đã chuẩn bị xong.

Bỏ than đá vào lò, lại lấy ra mồi lửa Thâm Uyên.

Ngọn lửa bốc lên, nam tử giãy dụa, bên tàu có ngàn ngàn vạn vạn người, y lại cứ nhất định phải chạy đến lò hỏa táng thành đông, đây cũng là số mệnh.

Ông trời muốn xử lý y.

Đại vương bát ra sức thông gió, giội dầu hỏa liên tục cứ như không tốn tiền.

Hành động này của Tần Hà quả thực là đã hù dọa đến nó, nó chỉ sợ Tần Hà có một chút xú không vừa ý, đến lúc đó tiện thể đốt nó luôn vậy thì xong đời.

Người buồn vui thất thường không thể nói lý.

Dưới sự làm việc cật lực của đại vương bát, tốc độ đốt cháy thi thể tăng thêm một bậc.

Nửa canh giờ, thi thể đã thuận lợi đốt cháy, gần như cùng lúc với tiếng gà gáy vang lên, kịch đèn chiếu bắt đầu.

Tần Hà rốt cuộc cũng biết được chiếc khăn tay có hình đầu quỷ mọc răng nanh kia đến cùng là cái gì.

Người có ba hồn bảy phách.

Ba hồn làm chủ tinh thần, bảy phách làm chủ thân thể.

Phách đầu tiên gọi là Thi Cầu, phách thứ hai gọi là Phục Thi, phách thứ ba gọi là Tước Âm, phách thứ tư gọi là Thôn Tặc, phách thứ năm gọi là Phi Độc, phách thứ sáu gọi là Trừ Uế, phách thứ bảy gọi là Xú Phế.

Cái đầu quỷ mọc răng nanh kia, thật ra là một thứ gọi là Phách Quỷ.

Để tạo ra Phách Quỷ cần có thi thể tươi mới, thông qua bí pháp luyện chế mà thành.

Phách Quỷ lột da mặt này, cụ thể là dùng phách thứ tư “Thôn Tặc” trong bảy phách để luyện chế ra.

Cái gọi là Thôn Tặc, chính là chỉ việc loại bỏ da chết, duy trì sự sống.

Người bình thường nếu là mất đi phách Thôn Tặc, qua năm ba ngày sẽ có thể từ một đứa bé biến thành một lão già.

Sau khi bị luyện chế thành Phách Quỷ, phách Thôn Tặc vẫn có năng lực như cũ, chỉ cần cho nó chất dinh dưỡng, nó có thể sinh ra một thứ giúp người ta bảo trì sức sống, dung mạo không đổi.

Mà chất dinh dưỡng của nó, chính là da mặt người.

Để nói rõ hơn, cần phải bắt đầu nói từ vị Hoàng Nhi Gia đương thời.

Chương 108 – Thuật tạo mộng

Từ xưa đến nay, một hoàng tử có hai mẫu, một là mẹ đẻ, hai là nhũ mẫu.

Mẫu thân vì quý, nhũ mẫu vì tiện, dù cho các triều đại có thay đổi thì vẫn lấy đó làm luật lệ.

Nói đến lý do thì không có gì phức tạp.

Nếu là hoàng tử do mẹ đẻ nuôi lớn, đợi đến sau khi kế vị sẽ khó tránh khỏi bị ảnh hưởng bởi uy nghiêm của mẹ đẻ, lo trước ngó sau, khiến quyền lực rơi vào tay kẻ khác, ngoại thích tham gia vào việc chính sự.

Còn hoàng tử do nhũ mẫu nuôi lớn, quan hệ sẽ xa cách với mẹ đẻ, can cương độc đoán, dĩ chính triều cương.

Thứ yếu là cung đấu trong thâm cung đại viện, mỗi bước đi đều nguy hiểm, nếu như hoàng tử tận mắt chứng kiến mẹ đẻ của mình bị ban dục hoặc là bị đày vào lãnh cung, khó tránh khỏi sinh ra lòng oán hận với tại vị, đồng thời cũng dễ gây nguy hiểm tính mạng cho hoàng tử.

Ngoài ra, hậu cung tranh sủng, mẹ đẻ căn bản không có nhiều thời gian gánh vác được trọng trách nuôi dạy con cái.

Do đó, cái nghề nhũ mẫu này, theo thời thế mà sinh.

Nhưng lại có câu nói, ân sinh không bằng ân dưỡng dục.

Hoàng tử ba tuổi đã ra ngoài cung sống, ngày thường khó gặp được mẹ đẻ một lần, còn nhũ mẫu thì lại bồi bạn ngày đêm.

Cho nên quan hệ với nhũ mẫu rất thân mật, hơn xa mẹ đẻ.

Thọ tộc cao cấp, vị Hoàng Nhi Gia đương thời cũng có một nhũ mẫu, gọi là Khách Thị.

Khách Thị mười tám tuổi nhập cung, hơn mười năm dung mạo không thay đổi, sắc đẹp quyến rũ, tựa như là thiếu nữ, cùng Hoàng Nhi Gia sớm chiều ở chung, đó là tương đối thân mật.

Hoàng Nhi Gia ba tuổi, bên ngoài nổi gió, Khách Thị liền ôm lấy Hoàng Nhi Gia, thế tử đừng sợ đừng sợ.

Hoàng Nhi Gia mười bốn tuổi, bên ngoài bốc cháy, Khách Thị liền ôm lấy Hoàng Nhi Gia, Thái tử đừng sợ đừng sợ.

Hoàng Nhi Gia mười tám tuổi, trên trời có sấm sét, Khách Thị cũng ôm lấy Hoàng Nhi Gia, Hoàng Thượng đừng sợ đừng sợ.

Quan hệ như vậy, đến khi Hoàng Nhi Gia kế vị, cộng thêm mẹ đẻ Hoàng Nhi Gia đã qua đời từ sớm, cung đình chính là thiên hạ của một mình vị Khách Thị này, vị này được phong làm “Phụng Thánh Phu Nhân”, ban thưởng Ngụy Trung Lương đôi thực, ngụ tại Hàm An Cung, lo liệu việc ăn uống sinh hoạt thường ngày cho Hoàng Nhi Gia.

Cái gọi là đôi thực, chính là quan hệ vợ chồng, đây cũng chính là nguyên nhân mà Ngụy Trung Lương có thể quyền khuynh triều chính.

Đều nói Ngụy Trung Lương quyền khuynh triều chính, nhân xưng “Cửu Thiên Tuế”, nhưng đó là người khác gọi, Ngụy Trung Lương cũng không dám chiếm cái danh này, chân chính Cửu Thiên Tuế là Khách Thị, tuyên công “Thánh Phu Nhân Cửu Thiên Tuế”, đến Ngụy Trung Hiền còn phải mỗi ngày thỉnh an thăm hỏi.

Sau khi Khách Thị cầm quyền hậu cung, tuy là dung mạo vẫn trẻ tuổi như cũ, nhưng rốt cuộc vẫn không thể ngăn được con dao sắc bén của thời gian cắt từng chút, từng chút một.

Đừng nói là tấm thân máu thịt, dù là một cục sắt nó cũng tồn đọng lại dấu vết thời gian.

Nhận được khiến cho người ta vui vẻ, mất đi khiến người ta sợ hãi, Phách Quỷ lột da hoành hành khắp kinh thành vì vậy mà xuất hiện.

Hơi đáng tiếc một chút, cái kẻ mà Tần Hà đốt đi này chỉ là một tên tay sai, chỉ hiểu sơ qua về người đứng sau Phách Quỷ lột da, còn cụ thể Đại nội Hoàng Cung móc nối và phân chia chiến lợi phẩm với kẻ thực hiện tà thuật như thế nào thì không rõ ràng.

Mà y cũng là vô tình nghe thấy người ta nhắc đến mới biết được một chút nội tình.

Kẻ thay mặt liên hệ với người đứng đằng sau được gọi là “Man Quỷ”.

Thuật điều khiển Phách Quỷ, bí pháp lột da, quỷ tu chi thuật đều từ “Man Quỷ” truyền thụ, hơn nữa mỗi lần liên hệ đều là do “Man Quỷ” chủ động tìm đến y.

Tuy nói rằng đám tà nhân lột da mặt này dựa vào Đại Nội Hoàng Cung, nhưng cũng có mạng lưới tổ chức chặt chẽ.

Dù sao thì bất kể chuyện gì xảy ra cũng không được phép làm tổn hại mặt mũi của Thiên gia.

“Đương!”

“Đã đến canh giờ, mở cửa phòng!”

Rời bóng biểu diễn kết thúc, một tiếng chiêng vang, bên ngoài truyền đến tiếng quan sai trực ban.

“Dập lửa đi.” Tần Hà nói với đại vương bát.

“Vâng, gia.”

Đại vương bát vội vàng gật đầu, không khỏi thâm thở phào một hơi.

Cố gắng tranh thủ thời gian, cuối cùng vẫn không thể đốt cháy hoàn toàn.

Gia cũng chú trọng việc sau khi gà gáy không đốt thi thể, xem ra trước đây nó vẫn luôn hiểu lầm nha.

Gia thật ra là một người rất có nguyên tắc.

Nhưng còn không đợi lửa tắt, nó đã nhìn thấy Tần Hà cầm lên cái xẻng sắt, lạch cạch lạch cạch xúc thi thể vẫn chưa hoàn toàn cháy hết trong lò bỏ vào thùng tro cốt, tiếp đó nhấc lên thùng tro cốt rồi vung mạnh một cái.

Chỉ thấy cái thùng tro cốt kia “sru” một tiếng hóa thành một vệt sao băng vọt ra khỏi ống khói, biến mất không thấy gì nữa.

Sau vài nhịp thở, “tôm”, âm thanh một vật rơi xuống nước truyền về.

Hiển nhiên là thùng tro cốt đã bị ném vào Đại Vận Hà.

Đại vương bát: “-”

“Còn ngây người làm gì, mau dập lửa rồi hạ nhiệt lò.” Tần Hà thấy đại vương bát lại ngây ngẩn, vội vàng thúc giục.

“Vâng vâng vâng....”

Đại vương bát gật đầu như gà mổ thóc, động tác kia, lưu loát liền mạch ngừng lửa hạ nhiệt, tựa như là mây trôi nước chảy.

Hơi nước bốc lên, dấu vết của một đêm đã bị che lấp lại.

Tần Hà thấy vậy hơi sững người.

Không biết vì sao sau mỗi lần tên gia hỏa này ngây người thì động tác lại có thể nhanh nhẹn hơn gấp mấy lần.

Đây là kỹ năng ẩn gì hay sao? Còn cần có thời gian CD?

Hông hiểu nổi.

Không thềm để ý nữa, Tần Hà nằm xuống giường.

Một đêm này quả thực là rất bận rộn, lao lực cũng không thành vấn đề, chủ yếu là khá tốn công, hao tâm tốn sức.

Đầu tiên là giải quyết xong chuyện của Lương gia, vốn tưởng là đã xong việc, ai ngờ Phách Quỷ lại tới tìm đường chết.

Nhưng mà phần thưởng nhận được lại khá là phong phú, như vậy đủ rồi.

Tay sai lột da cho một bản kỹ năng tương đối tốt: «Thuật tạo mộng sơ cấp».

Thuật tạo mộng sơ cấp: Học tập thuật này, ngài có thể tạo ra một đoạn mộng cảnh, để cho mộng cảnh thay vào thực tế, ghi chú: Thuật tạo mộng sơ cấp còn khuyết thiếu, không thể thi triển với người tu luyện và dị nhân.

Để cho mộng cảnh thay thế thực tế, có nghĩa là làm cho người ta tưởng rằng mộng cảnh đó đã thực sự xảy ra trong thực tế.

Chỉ hơi tiếc một chút là không thể sử dụng với người tu luyện và dị nhân, nói thẳng ra là chỉ có tác dụng với người bình thường.

Đây là kỹ năng về phương diện tinh thần đầu tiên của Tần Hà.
“Rầm rầm”

Cửa sắt lớn mở ra, Từ Trường Thọ đứng ở cửa.

Đại vương bát thu dọn xong hiện trường, vừa kịp rút vào trong bồn nước.

Từ Trường Thọ thấy Tần Hà nằm ở trên giường, lồng ngực phập phồng, hiển nhiên là đang ngủ, hắn ta ngáp một cái, xoay người đi mở cửa gian phòng thiếp tiếp theo.

Lúc này Tần Hà lại mở mắt ra.

Tay sai đã chết, Mã Đồ Tử cùng với tên ma mới chết oan đêm qua kia xem như là đã nhắm mắt.

Những chuyện khác thì cứ tạm thời cứ mặc kệ vậy.

Có cơ hội gặp được thì lại bắt vài tên tay sai tới đốt, không bắt được thì thôi.

Đại Nội Hoàng Cung có “Kim Long khí vận” thủ hộ, hắn không thể tiến vào.

Chải vuốt mạnh mới rõ ràng, Tần Hà ngáp một cái, ngủ thiếp đi.

Bớt quan tâm đến chuyện của người khác, chuyện không liên quan cũng đừng có quản.

Loạn thế phủ đầu, nghe theo mệnh trời.

.....

Tần Hà ngủ một giấc, đến khi tỉnh dậy đã là lúc xế chiều.

Đại vương bát tui thân kêu đói.

Tần Hà nghĩ lại, hình như là mấy ngày chưa cho nó ăn rồi, thế là vội vàng rửa mặt, đi mua màn thầu cho nó.

Nhưng màn thầu thường thì chỉ bán vào buổi sáng, buổi chiều như này rất khó mua được.

Thế là Tần Hà liền đi vào thành, lòng vòng một hồi cuối cùng cũng tìm thấy được một gian bán màn thầu còn mở cửa.

Đang chuẩn bị gọi lão bản thì có một gã ăn mày bụng chén bề chạy tới, cúi người gật đầu nói với chủ tiệm: “Chủ tiệm, cho một cái bánh bao.”

“Đi đi đi, tên ăn mày hôi thối này, có tin ta sẽ đánh ngươi hay không?” Tướng mạo chủ tiệm có vẻ hơi hung hãn, thấy là một gã ăn mày thì vung lên nắm đấm ra bộ muốn đánh.

Gã ăn mày kia vừa trốn vừa vội vàng giải thích: “Chủ tiệm đừng đánh, ta có tiền, có tiền.” Nói xong gã còn xóc xóc cái chén bề, bên trong quả thực là có một đồng tiền.

Chủ tiệm thấy vậy, sắc mặt mới hơi hòa hoãn lại, thấp giọng chửi một câu: “Không biết là kẻ ngu nào lại thưởng tiền cho đám cỏ rác các ngươi, thật phí phạm.”

Sau đó ông ta cầm lấy đồng tiền kia rồi ném cho gã ăn mày một cái màn thầu bột tạt.

Gã ăn mày nhặt lấy cái bánh, vui vẻ chạy đi.

Lúc này chủ tiệm mới nhìn về phía Tần Hà, mặc dù Tần Hà chỉ mặc áo gai vải thô, nhưng cả người lại gọn gàng sạch sẽ, ông ta lập tức nở nụ cười hỏi: “Khách quan ngài lấy cái gì, màn thầu bột trắng hay là bột tạt?”

“Ta muốn cái đồng tiền kia trong tay ngươi.” Tần Hà chỉ chỉ tay chủ tiệm.

Chủ tiệm sững sờ, “Khách quan ngài thật biết nói đùa, nào có đạo lý nào dùng tiền để mua tiền.”

“Ta ra hai đồng.” Tần Hà nói với vẻ chân thành.

“Hai đồng tiền?”

Chủ tiệm thấy Tần Hà không có dáng vẻ gì như là đang nói đùa, hơi nghi hoặc một chút, lật qua lật lại đồng tiền trong lòng bàn tay, chỉ thấy trên đó có in bốn chữ: Thiên Mệnh Thông Bảo.

“Như thế nào?” Tần Hà hỏi.

Con người chủ tiệm xoay một vòng, lắc đầu: “Không bán.”

“Năm đồng.” Tần Hà tăng giá.

Vẻ nghi hoặc trên mặt chủ tiệm càng rõ ràng, ông ta lắc đầu càng kiên quyết hơn, còn nhanh chóng nhét đồng tiền vào túi, làm như là bảo bối.

Tần Hà bất đắc dĩ, lắc đầu: “Vậy cho ta 10 cái màn thầu trắng a.”

Một lát sau, 10 cái màn thầu trắng vào tay.

Chủ quán đưa mắt nhìn Tần Hà đi xa, thấy bên cạnh không có ai, vội vàng móc đồng tiền kia từ trong túi ra, trong mắt lộ ra sự tham lam, nói thầm: “Đây chẳng lẽ là đồ cổ?”

Chương 109 – Ăn cướp đi đầy đường

Nơi xa, gã ăn mày đang đứng ở dưới một góc tường gặm bánh.

Màn thầu bột tạt vừa cứng lại vừa đắng chát, gã ăn mày ăn bị nghẹn đến mắt trợn trắng, vội vàng tụt vồ ngực cuối cùng mới ho ra được, nhưng cũng khiến cho miếng bánh trong miệng bắn luôn ra ngoài.

Gã ăn mày vội vàng tiến lên nhặt lấy miếng bánh, chẳng thèm bận tâm đến bụi đất dính trên đó, bỏ cả vào trong miệng.

Khi gã nhặt lấy miếng bánh thì đột nhiên nhìn thấy một đôi chân.

Giày vải bố bình thường, giày là giày mới, nhưng chỗ đầu ngón chân rõ ràng đã bị mài mỏng, chẳng bao lâu nữa sẽ thủng ra.

Ngẩng đầu nhìn lên, gã ăn mày thấy rõ ràng dáng vẻ của người này.

Mặc áo gai vải thô gọn gàng sạch sẽ, đôi mắt sáng ngời đang nhìn thẳng vào gã.

Theo bản năng, gã ăn mày giấu nửa cái bánh màn thầu còn lại ra sau lưng, không nói một câu, co người lui về phía sau tỏ vẻ đề phòng.

“Người có thể nói cho ta biết, người nhặt được đồng tiền kia ở đâu không?” Tần Hà ngồi xổm xuống.

Gã ăn mày nhìn Tần Hà với ánh mắt dò xét, vẫn không mở miệng nói chuyện, gã ta còn âm thầm cầm lấy một cục đá ở sau lưng.

“Người nói cho ta, ta cho người cái này.” Tần Hà cười cười, móc một cái màn thầu từ trong túi ra.

Cái bánh trắng hơi có chút ngả vàng kia khiến cho gã ăn mày phải nuốt nuốt nước miếng, gã không tin tưởng, hỏi lại:

“Người... Thật sự có thể cho ta sao?”

“Chỉ cần người chịu trả lời.” Tần Hà gật đầu.

Đôi mắt gã ăn mày vẫn nhìn chằm chằm vào cái màn thầu trong tay Tần Hà nhưng vẫn không nói chuyện.

“Người ăn trước đi.” Tần Hà đưa màn thầu cho gã.

Gã ăn mày hơi chần chờ một chút rồi vội vàng giật lấy cái màn thầu trong tay Tần Hà, lập tức há miệng gặm, ăn như hổ đói.

Hai ba miếng, một cái màn thầu đã bị gã ta nuốt xuống bụng, ngay cả mảnh vụn dính trên tay cũng bị liếm sạch sẽ.

Ăn xong, gã lại nhìn về phía Tần Hà, nói: “Một... Một cái nữa.” Gã ta nhìn thấy cái túi đựng màn thầu của Tần Hà căng phồng, hiển nhiên là còn có rất nhiều.

“Được, nhưng mà người phải trả lời ta trước đã.” Tần Hà cũng không tức giận, lại từ trong túi lấy ra một cái màn thầu nữa.

Gã ăn mày liếm liếm khóe miệng, lúc này mới nói: “Đồng tiền đó ta nhặt được ở một khe đá trong ngõ, hôm nay ta đã nhặt được hai cái đây.”

Nói đến câu cuối, gã ăn mày còn hơi dương dương đắc ý.

Mí mắt Tần Hà hơi giật một cái, đêm nay trăng tròn, đây là đang muốn kiếm chuyện a.

Một gã ăn mày trong vòng một ngày nhặt được liên tục hai đồng tiền lấy mạng, Tần Hà cũng không cho rằng là do gã may mắn.

Nếu là một kẻ may mắn, gã đã không phải luân lạc đến tình cảnh phải đi ăn mày như vậy.

“Đồng tiền còn lại người nhặt ở đâu, mua cái gì rồi?” Tần Hà hỏi tiếp.

Lúc này chỉ thấy gã ăn mày xòe tay ra, ngoắc ngoắc.

Tần Hà không nói gì đưa màn thầu trong tay cho gã.

Gã ăn mày hai ba miếng gặm xong, nói: “Nhặt trên đường cái ở đông thành, nhặt được lúc ta đi tiểu, cũng là dùng để mua màn thầu, nhưng là ở một cửa hàng khác.”

Tần Hà đứng lên, xem ra đêm nay sẽ rất náo nhiệt.

Khá thú vị đây, vừa mới định là cứ tính như vậy, kết quả lại có chuyện tới.

Không tham dự một chút thì quá đáng tiếc, cơ hội tốt như vậy nha.

Quyết định chủ ý, Tần Hà quay người rời đi.

Rẽ trái rẽ phải đi đến một ngõ hẻm, tìm đến một viện tử trông có vẻ không tệ, hẩn leo tường đi vào.

Đến khi trở ra, Tần Hà đã thay đổi thành một bộ dáng khác, thân mặc Phi Ngư phục, vai vác Tú xuân đao, long hành hổ bộ, uy phong凛冽.

Người trên đường trông thấy dáng vẻ này, không có ai là không sợ, ngay cả xe ngựa đều ngoan ngoãn nhường đường cho Tần Hà.

Tia sáng mờ trong mắt Tần Hà lóe lên, thuật vọng khí mở ra, tiếp đó hẩn đi vào một tiệm may.

Chưởng quỹ tiệm may vừa nhìn thấy Tần Hà, vội vàng từ sau quầy hàng chạy ra, cúi đầu khom lưng cười nói: “Nha, hôm nay ngọn gió nào đưa Ngụy đại nhân tới đây.”

Tần Hà nghe vậy, oa uy, còn là người quen a?

Vậy thì dễ nói chuyện rồi.

Choang, Tú xuân đao rút ra khỏi vỏ, Tần Hà hô to một tiếng: “Cướp đây!”

Chương quỹ nhìn Tần Hà một cái, lại nhìn thanh đao sáng loáng trong tay Tần Hà, cả người đều ngu.

Phi Ngư Vệ đúng là cướp đoạt rất nhiều, có điều thường là diệt môn và tịch thu tài sản.

Nhưng ăn cướp trắng trợn, lại còn hô to một câu “cướp đây” thì chương quỹ năm nay năm mươi tuổi mà chưa từng gặp trường hợp nào như thế này.

“Ngụy đại nhân, ngài... ngài đang làm gì vậy a?” Lá gan chương quỹ bắt đầu run rẩy, lúc này khách hàng trong tiệm cũng đã bị dọa chạy hết toàn bộ.

Phi Ngư Vệ, không sợ được sao?

Nếu như một đao chém xuống, đó là uống mạng.

“Khụ khụ, ừm, vừa rồi hô nhầm.” Tần Hà hắng giọng một cái, vội vàng đổi giọng: “Bản quan phụng lệnh phá án, người lấy hết toàn bộ tiền đồng thu được hôm nay ra đây.”

Chương quỹ nuốt nước miếng một cái, hỏi: “Ngụy đại nhân không phải là làm ở thiêu thi đường sao, từ khi nào bắt đầu phá án vậy?”

“Người nói nhầm nhiều như vậy làm gì, còn nói nhầm nữa ta chém người đấy, tin hay không?” Tần Hà giơ Tú xuân đao lên, vẻ mặt tỏ ra hung ác.

“Đừng đừng đừng, ta đi lấy tiền ngay đây.” Chương quỹ bị dọa sợ, kêu lên.

Chỉ chốc lát sau, Tần Hà nhìn đồng tiền Thiên mệnh trong tay, hài lòng bỏ vào trong túi, lại đi đến nhà tiếp theo.

Chương quỹ tiệm may đầu đầy mồ hôi lạnh bước ra, người vẫn chưa hồi thần lại, tay xoa xoa trán, trên mặt còn mang theo sợ hãi cùng nghi hoặc: “Phi Ngư Vệ ăn cướp, lại chỉ cướp một đồng tiền?”

Cả một buổi chiều, Tần Hà đều đi lòng vòng quanh thành đông, từ cửa hàng màn thầu, tửu lâu, tiệm rèn, đến tiệm gạo, sạp thịt, chợ bán thức ăn,... Bận rộn đến quên cả trời đất.

Một thân Phi Ngư Vệ cùng với Tú xuân dao sáng loáng.

Không có vụ cướp nào là không thành, cho dù có cũng bị xử gọn.

Ví dụ như Bào Mã bang ở thành đông, người bên trong thấy Tần Hà tới cửa, theo bản năng nghĩ rằng sự việc đã bại lộ, bị hù liên quơ đao định đánh Tần Hà, kết quả sau một hồi đình đình cách cách, một hai ba bốn năm tên đã bị đánh ngã hết.

Cuối cùng thì, Tần Hà thứ nhất không bắt người, thứ hai cũng không đưa ra yêu cầu gì, chỉ từ lên thân cang đầu Bào Mã bang sờ một cái rồi đi.

Khiến cho trên dưới toàn bang nhìn về phía tên cang đầu kia với vẻ mặt nghi ngờ.

Mặt mo của cang đầu đỏ ửng, lập tức bùm mặt chạy đi.

Đến khi trời tối, rốt cuộc thì Tần Hà cũng bận rộn xong việc.

Đổ hết toàn bộ số tiền đồng thu được ra xem, nhiều đến chứa đầy một cái bát.

Rõ ràng là....có người rải tiền a!!

Chương 110 – Sự việc khác thường thì nhất định có điều kỳ lạ

Là ai đang rải tiền?

Trong vòng một ngày rải hơn 100 đồng tiền ở thành đông, chắc chắn đây không phải là chuyện bình thường.

Quan trọng nhất là, kinh thành lớn như vậy, tứ đại ngoại thành đông tây nam bắc cùng bốn tàu, sao cứ nhất định phải kéo thành đông vào chỗ chết?

Không sợ bị kéo trục à?

Trực giác nói cho Tần Hà, chuyện này có gì đó không đúng.

Đám lệt da gian ác thì gian ác, nhưng IQ cũng phải online chứ.

Âm thâm lột da không tốt hay sao?

Hà có gì cứ phải gây ra náo động lớn như vậy?

“Rốt cuộc thì ai đang rải tiền đây?”

Tần Hà vò đầu bứt tai, rối như tơ vò, luôn cảm thấy chuyện này giống như là có bẫy.

Sự việc khác thường tất có điều kỳ lạ.

Suy nghĩ trong chốc lát, Tần Hà nhếch miệng cười, hẳn đã có chủ ý.

Chỉ thấy hẳn ba ngoặt hai rẽ đi đến chiếu ngục Phủ ti trấn Bắc, nghênh ngang đi thẳng vào bên trong.

Bách hộ trông coi trông thấy Tần Hà, nhiệt tình chào hỏi: “Hôm nay Ngự ca tới sớm vậy?”

“Đến có chút việc, lát nữa sẽ lại về.” Tần Hà cười đáp lại, chần chờ một chút, hẳn thần thần bí bí nói với tên Bách hộ trông coi: “Tối nay trăng tròn, âm khí đại thịnh, sẽ có đại sự xảy ra, người phải cẩn thận.”

Nhưng kết quả, Bách hộ trông coi lại nói: “Đã biết, bên trên đã thông tri.”

Tần Hà hơi sững sốt, “A?”

“Người không biết sao?”

Bách hộ lộ ra vẻ mặt khó hiểu, nói: “Ta còn tưởng rằng chúng ta cùng là quan Bách hộ, đều đã được thông tri rồi?”

“Khụ khụ, ừm, ta hôm nay đi ra ngoài, bên trên thông tri như thế nào?” Tần Hà vội vàng hỏi ngược lại.

“Nói là đêm nay quỷ lột da sẽ gây án, còn có, chính là không thể đi thành đông.” Bách hộ trả lời.

Tần Hà sờ cằm.

Cái này gọi là gì đây?

Đi mòn gót giày tìm chẳng thấy, tự nhiên lại chui tới cửa.

Hay lắm, nguyên lai là do Phi Ngư Vệ đặt bẫy a.

Được rồi!

Vậy thì cần gì áy náy.

Tần Hà lập tức nghênh ngang tiến vào chiếu ngục.

Chiếu ngục Phủ ti trấn Bắc chia làm nha thự cùng ngục giam, ngục giam nằm ở phía dưới mặt đất, ở ngay dưới nha thự, nó chiếm diện tích khá rộng, thậm chí còn đặc biệt mở ra một cái võ đài.

Sau khi tiến vào nha thự, Tần Hà đi dạo xung quanh, ném đồng tiền lấy mạng ở đây một cái, chôn ở kia một cái, chỗ nào ẩn nấp thì ném vào chỗ ấy.

Đi quanh nha thự một vòng, tất cả số tiền đồng kia đã ném đi hết.

Phủi phủi tay, Tần Hà tiến vào chiếu ngục.

Hắn muốn đi xem Phong Kinh Vũ, không biết tên kia nhin được đến mức nào.

Bạch Liên giáo còn có rất nhiều bí mật quan trọng, hắn ta còn chưa chịu nói ra.

Đã qua nhiều ngày như vậy, chắc là hắn ta cũng đã nghĩ thông một chút rồi nhỉ.

Phòng số mười khu chữ Giáp.

Còn cách khá xa, Tần Hà đã nghe thấy bên trong truyền ra tiếng quát roi “Đùng đùng”, khác với lần trước là, lần này có tiếng hét thảm thiết kèm theo.

Tần Hà nghe thấy liền bật cười.

Vẫn đang đánh, chứng tỏ tên gia hỏa này vẫn chưa khai.

Kêu thảm thiết, chứng tỏ là Phi Ngư Vệ đã phát hiện ra chuyện tên gia hỏa này cắt đứt cảm giác đau từ trước.

Đây mới là trình độ cần có của Phi Ngư Vệ, không thể so sánh với tên Hình Nô biến thái kia, nhưng thủ đoạn nhỏ cắt đứt cảm giác đau đớn này, trốn được mừng một sao tránh được ngày rằm.

Tần Hà trực tiếp đẩy cửa đi vào, người tra hỏi vẫn là Thường Ôn Thường Bách hộ.

Những ngày qua hắn ta đều gắn với tên Bạch Liên yêu nhân này.

“Vẫn chưa khai à?” Tần Hà thuận miệng hỏi.

“Hòn đá trong hàm phân, vừa thúì vừa cứng.”

Vẻ mặt Thường Ôn hơi khó coi, thở hỏn hễn ném roi lên bàn, hỏi Tần Hà: “Người không phải đến thiêu thi đường à, làm sao lại đến sớm như vậy?”

“Tới xem một chút.” Tần Hà không dám nói nhiều, trả lời qua loa lấy lệ.

“Muốn xem thì xem, đợi bọn ta ăn cơm xong người hẵng đi.” Thường Ôn cầm lấy khăn tay lau lau, phát tay với mấy tên thủ hạ: “Các huynh đệ đi ăn cơm đi, ăn xong rồi quay lại!”

Mấy tên thủ hạ đã sớm chán ngán, lần lượt bỏ lại dụng cụ rồi đi ra ngoài, Thường Ôn cũng đi cùng.

Tần Hà thấy vậy, rất tốt.

Đến sớm không bằng đến đúng lúc, hắn còn đang suy nghĩ làm thế nào mới đuổi bọn họ đi đây.

Buồn ngủ gập chiếu manh.

Đóng cửa khóa lại, thuận tay tung ra thuật cách âm, Tần Hà nhìn về phía Phong Kinh Vũ.

Chặc chặc!

Hắn ta bị đánh đến người không ra người, đầu rũ xuống, máu me đầy người, nhiều chỗ còn có thể trông thấy được cả xương trắng, ai biết thì biết đó là người, ai không biết có khi còn tưởng rằng mấy khối thịt vụn đang treo ở đó.

May hắn ta là người tu luyện, nếu là người bình thường, có mười mạng cũng bị đánh đến không còn.

Tần Hà thấy vậy thốn thức không thôi, hỏi: “Lúc nào lộ ra?”

Phong Kinh Vũ nghe thấy giọng nói này liền từ từ ngẩng đầu lên, qua một hồi lâu ánh mắt mới lấy lại được tiêu cự, uể oải nói: “Là... là người?”

Tần Hà không nói gì, kéo ghé qua ngòai, chân bắt chéo, miệng nở nụ cười, nói: “Người cảm thấy ngoài ta ra thì còn có ai đến

đây thăm ngươi, có cảm thấy cực kỳ xúc động hay không?”

Trong mắt Phong Kinh Vũ dâng lên một tia hy vọng, hắn ta nuốt nước miếng một cái, hỏi: “Ngươi.... Ngươi có thể cứu ta ra khỏi chiếu ngục hay không?”

“Thế nào, đột nhiên nghĩ thông rồi à?” Nụ cười trên mặt Tần Hà càng sâu.

“Đổi là ngươi chịu những tra tấn này thử xem.” Phong Kinh Vũ cắn răng nói, cả khuôn mặt hắn ta co rúm lại vì đau đớn, trông có bao nhiêu thê thảm thì có bấy nhiêu thê thảm.

“Cũng không phải là không thể cứu ngươi, vẫn câu nói cũ, ngươi phải lấy thứ gì ra đổi.” Tần Hà tìm một tư thế thoải mái dựa vào ghế, bình chân như vại.

“Ta có thể trả lời ngươi ba câu hỏi.” Phong Kinh Vũ nói dứt khoát.

Tần Hà cười, đến lúc này, tên gia hỏa này đã xem như đầu hàng.

Sở dĩ còn cứng, là bởi vì dù có khai thì Phi Ngự Vệ cũng sẽ không cho hắn ta đường sống, Bạch Liên giáo đến bây giờ còn không có động tĩnh gì, tám chín phần mười là đã coi hắn ta là con ròi.

Còn việc trả lời ba vấn đề, năm vấn đề hay là mười vấn đề thì đó cũng chỉ là khác biệt về số lượng, không quan trọng.

Quan trọng là, hắn ta không có lại nói câu: “hạch tâm” không thể trả lời.

Tiến bộ cực lớn a.

“Vấn đề đầu tiên, các ngươi chôn bao nhiêu thi khô ở bãi tha ma, dùng để làm gì?” Tần Hà mỉm cười duỗi ra một ngón tay.

“Ngươi có thể giúp ta ngăn đau đớn trước rồi ta mới trả lời được không?” Phong Kinh Vũ yêu cầu.

“Được thôi.”

Tần Hà đứng dậy, đi đến sau lưng hắn ta, liên tiếp điểm lên trên lưng hắn ta vài cái, ngăn lại cảm giác đau đớn.

Phong Kinh Vũ toàn thân buông lỏng, cuối cùng cũng khôi phục được một chút tinh thần, mở miệng nói: “Bãi tha ma kia chôn tất cả bảy bộ thi khôi.”

“Dùng để làm gì?” Tần Hà lại ngồi xuống ghế.

“Phá trận.”

“Phá trận gì?”

“Phá thành cung.”

Tần Hà nheo mắt, Đại Nội Hoàng Cung có Kim Long khí vận bảo vệ, không ngờ Bạch Liên giáo này lại tìm được biện pháp phá thành cung?

Quả thực khiến cho người ta khó có thể tin được.

“Các người điên rồi sao?” Tần Hà không tin.

Khóe miệng Phong Kinh Vũ hơi hơi giương lên, nói: “Bảy bộ thi khôi kia đã được tuyển chọn tỉ mỉ, có thể tạo thành một thi khôi trận, Đại Lê đang dần dần suy tàn, nhìn có vẻ như là một con quái vật khổng lồ, nhưng thực tế đã có trăm ngàn khe nứt, Đại Nội Hoàng Cung cũng giống như vậy.”

Tần Hà trầm mặc, suy nghĩ lại cẩn thận, hình như là cũng có đạo lý.

Đáng tiếc chính là, thi thể mặc áo liệm kia đã bị hấn đốt đi, con đường này đã bị chặn lại.

“Các người muốn phá thành cung để làm gì? Hành thích dương kim?” Tần Hà hỏi tiếp.

“Chắc là vậy.”

“Cái gì gọi là chắc là vậy?”

“Ta cũng không biết rõ.”

“Chỉ bằng bảy bộ thi thể kia?”

“Còn có hơn 1000 tử sĩ, những kẻ đó là đám người còn sống sót của Lưu Dân Doanh.”

“Chơi rất lớn a, theo kế hoạch thì khi nào ra tay?”

“Vốn định là hôm nay ra tay, nhưng hiện tại chắc chắn là đã bị trì hoãn.” Phong Kinh Vũ nói hết toàn bộ, cuối cùng nói: “Ta

đã nói cho người biết nhiều như vậy, có thể đổi lấy một mạng không?”

“Câu hỏi cuối cùng, nếu ra khỏi đây, người định làm cái gì?”
Tần Hà đứng lên hỏi.

Đôi mắt Phong Kinh Vũ lập tức sáng lên, nhưng rất nhanh lại tối sầm lại: “Không biết, nếu ta có thể từ nơi này thoát ra ngoài, Bạch Liên giáo chắc chắn sẽ coi ta là phản đồ, ta nghĩ ta chỉ có con đường thoái ẩn giang hồ.”

“Rất tốt, sau khi trời tối ta sẽ quay lại, nếu như ta không quá bận rộn mà nói, mà coi như người không đau cũng phải giả bộ một chút, đừng để lại bị lộ.” Tần Hà phúi phúi quần áo, quay người chuẩn bị rời đi.

Thật ra thì Tần Hà cũng không quá hứng thú với mục đích của Bạch Liên giáo, dù sao hiện tại cũng là loạn thế, thích làm gì thì làm, hắn tới đây chỉ đơn giản là, tới cũng đã tới rồi, tản bộ một chút.

“Chờ đã, người có thuốc chữa thương không, ta cảm thấy không gánh nổi nữa.” Phong Kinh Vũ thỉnh cầu.

“Có.”

Tần Hà gật đầu.

Lần trước hắn được thưởng một viên Kim sang hoàn, chỉ cần bẻ xuống một chút là đã đủ cho hắn ta khôi phục thương thế.

Lúc này, chỉ thấy hắn thò tay vào nách, mò trái mò phải, xoa trên xoa dưới, từ trong đó nặn ra một viên thuốc nhỏ như một hạt đậu nành, đưa đến bên miệng Phong Kinh Vũ: “Ăn đi.”

Phong Kinh Vũ tái mặt, hoảng sợ nói: “Đây.... đây là cái gì?”

Chương 111 – Đêm trăng tròn

Sau khi đi ra khỏi chiếu ngục, Tần Hà trở lại lò hỏa táng trước, đại vương bát vẫn còn đang đợi đồ ăn đấy.

Hiện tại trời đã gần tối, bốn người Lăng Trung Hải, Cao Lâm Khôn, Lý Thiết, Từ Trường Thọ đã lên ban, đang phân phối thi thể.

Trông thấy Tần Hà, Lăng Trung Hải vội vàng vẫy tay gọi hắn, thời gian gần đây, tổ ba người nhân vật phản diện đã nghiệm ra, hình như là Tần Hà đốt thi thể đến nghiện rồi.

Đặc biệt là sau lần nhét thi thể, nhét chết tên số mười tám kia.

Ba người càng cảm thấy có gì đó không đúng, mỗi lần có ý tốt muốn cho Tần Hà đốt ít hay là nghỉ ngơi không đốt, thì kết quả là lần đó lại bị Tần Hà “hỏi thăm”.

Mặc dù không thể hiểu nổi, nhưng tình huống đúng là như vậy.

Cái thứ gọi là bệnh nghề nghiệp này, không thể nói rõ được.

Đúng lúc hôm nay lò hỏa táng chuyển đến 16 bộ thi thể, có thể có hai tên thợ thiêu thi được nghỉ ngơi.

“Tần Hà, ở lò hỏa táng này chỉ có người là có chút năng lực, theo lý thuyết vốn là tối hôm nay phải cho người nghỉ, nhưng là ta cẩn thận nghĩ lại, quyết định vẫn là để người vất vả một chút, người đốt một bộ, thế nào?”

Lăng Trung Hải tràn đầy hy vọng nói, thậm chí, hôm nay ta thỏa mãn người, người cũng đừng có lên cơn a.

Nhưng kết quả, Tần Hà lại nghiêm mặt lại: “Dựa vào cái gì? Người có năng lực ăn hết cơm nhà người à? Hay là người có năng lực thì đáng chết? Tối hôm nay ta không đốt.”

Nói xong liền trực tiếp quay người rời đi, cái dáng vẻ kiêu ngạo kia, chọc Lăng Trung Hải tức đến mặt đen sì.

Lý Thiết cùng Cao Lâm Khôn cũng giống như là hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Tình huống gì vậy?

Không giống như là đã dự đoán a.

Chỉ có Từ Trường Thọ vẻ mặt tràn đầy an ủi, tiểu huynh đệ này rốt cuộc cũng không bị động kinh rồi, thật không dễ dàng.

Tần Hà trở lại phòng thiêu thi, đóng cửa lại một cái, khuôn mặt lập tức tràn đầy vẻ hưng phấn, xoa xoa tay nói với đại

vương bát: “Mau chuẩn bị một chút, đêm nay chúng ta quyết chiến đến hừng đông a!”

Buồn cười, đám tay sai của Man Quỷ kia, người nào người nấy cũng đều là quỷ tu.

Những thi thể bình thường kia của Lăng Trung Hải thì tính là cái gì nha, chướng mắt.

Giác ngộ quá trễ.

.....

Sau khi Tần Hà chuẩn bị xong, bóng đêm tựa như một màn sân khấu màu đen chậm rãi bao trùm lấy đại địa.

Màn đêm buông xuống.

Vàng trắng tròn chằm chằm bay lên trời cao, xuyên qua mây đen, lúc ẩn lúc hiện.

Âm khí bốc lên tạo ra tiếng gió, gió thổi qua ngọn cây, góc tường phát ra tiếng u u, tựa như là tiếng quỷ gào, khiến cho sống lưng người ta ớn lạnh.

“Hú hú ú”

Bãi tha ma thành đông, Yêu Lang hú gọi trăng, tiếng hú gần như truyền khắp cả tòa kinh thành.

“Koo Koo”

Tiếng cú đêm liên tiếp vang lên.

Bên ngoài ánh lửa tuần đêm, âm linh tà ma chợt thoáng qua, yêu ma quỷ quái lộ ra đồng tử âm lãnh muốn cắn nuốt người.

“Ô! Ô! Đại quỷ tiểu quỷ ngồi thành hàng, bình an vô sự.”

“Canh một đến, hàn triều tới, tắt đèn đóng cửa.”

Lão bang tử gõ vang mõ trúc đang đi canh tuần trên đường, bước chân gấp gáp.

Mõ trúc trong tay dưới cơn gió đêm lạnh lẽo lại nóng lên.

Chỉ cách ông ta một vách tường, có một bóng đèn đang ẩn núp ở đó.

Chờ đến khi lão bang tử đi ngang qua, bóng đèn thò đầu lên tường, nhìn về phía chiếu ngục Phủ ti trấn Bắc, trong ánh mắt

âm lãnh của y lộ ra sự hưng phấn.

Trên tay y, một chiếc khăn tay màu trắng vẽ một cái đầu quỷ mọc răng nanh đang không ngừng giãy dụa vặn vẹo, như là muốn thoát khỏi bàn tay.

Đây là có thứ gì đó đang mãnh liệt hấp dẫn Phách Quỷ.

Không có chút do dự nào, bóng đen áp chế chiếc khăn trong tay, vội vàng lần mò qua phía đó.

Chắc chắn là đầu quỷ mọc răng nanh đã ngửi được khí tức không tầm thường, có lẽ là có người nào đó có thể chất đặc biệt lấy được đồng tiền Thiên Mệnh.

Điều này khiến bóng đen kích động đến không thể kìm nén.

Phách Quỷ khác với Quỷ hồn, linh tính rất thấp, cần dựa vào một vài vật phẩm đặc thù chỉ dẫn mới có thể khóa chặt mục tiêu đồng thời thu lấy da người.

Vật phẩm đặc thù kia, hiển nhiên chính là đồng tiền Thiên Mệnh.

Nhưng thật ra thì lực chỉ dẫn của đồng tiền Thiên Mệnh cũng không mạnh, thậm chí có đôi lúc khoảng cách quá xa, nó còn không thể cảm ứng được, tối nay cảm ứng của nó cực kỳ mạnh mẽ, mà lại là mạnh mẽ nhất từ trước đến giờ.

Nếu thật sự là thể chất đặc biệt, một khi y có thể thu thập được, vậy thì phát tài rồi.

Từ trước đến nay Man Quỷ đại nhân ban thưởng rất hào phóng, chỉ cần thu hoạch tốt, vàng bạc châu báu đó là tiêu không hết.

Một năm trước y thu được một tấm, là một tiểu nữ hài, Man Quỷ đại nhân rất hài lòng, thưởng cho y mười lượng hoàng kim, sau đó y lấy được hơn một trăm tấm, lại chưa từng gặp lại.

Cảm ứng mạnh mẽ như vậy, rõ ràng biểu thị đêm nay y sẽ phát tài.

Tránh đi binh sẽ tuần đêm, bóng đen đi đến nơi phát ra lực cảm ứng, nhưng y lại sống người ra.

Không ngờ được, phía trước lại là chiếu ngục Phủ ti trấn Bắc.

Ngay vào lúc y đang giật mình nghi hoặc, bỗng biên có một tiếng kinh phong từ bên cạnh truyền đến, một thứ gì đó đen sì đột ngột đập về phía y.

Bóng đen chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hai chân duỗi thẳng, mắt tối sầm lại, mất đi ý thức.

Quý khí toàn thân cùng thuật pháp chưa kịp phát động dù chỉ là một chút.

Vào lúc hấp hối, y thấy rõ cái thứ đen sì sì kia, là một cái xẻng sắt.

“Tên thứ nhất!”

Tần Hà đá đá thi thể trên đất, vừa lòng cười cười.

Khăn tay tránh thoát khỏi tay thi thể, muốn tháo chạy nhưng lại bị Tần Hà đánh lên một cái ấn trấn linh, trực tiếp đánh rớt xuống đất, hấn lại đập thêm một cước, giẫm thành vãi vụn, trong nháy mắt quý khí bốc lên.

Không chần chờ gì nữa, Tần Hà từ dưới nách lấy túi vải vàng ra, miệng thầm niệm một câu, thi thể mới xuất hiện đã bị thu vào trong túi vải vàng, buộc miệng túi lại một cái, chỉ thấy túi cùng thi thể này nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng đã biến thành kích thước như một túi gạo nhỏ.

Treo nó lên bên hông, hai chữ, thuận tiện.

Toàn bộ các động tác đều một mạch mà thành, không trì hoãn chút nào, vô cùng thành thạo.

Tiếp đó, Tần Hà lại leo lên chỗ cao, giương mắt nhìn tứ phía.

Không bao lâu sau, hấn phát hiện ra tên thứ hai.

Thuật nhìn ban đêm giúp cho Tần Hà nhìn mọi thứ trong đêm tối không khác gì nhìn vào ban ngày, lại thêm thuật dạ ấn, hấn hoàn toàn xứng đáng là Vương trong bóng đêm.

Sau khi leo xuống, Tần Hà không có chạy đi truy bắt mà đứng đợi ở bên cạnh con đường mà mục tiêu phải đi qua.

Chỉ chốc lát sau, mục tiêu thứ hai đã đến gần, Tần Hà đứng ở dưới bóng tối, như hoàn cùng một thể với bóng đêm, từ đầu đến cuối đối phương chẳng hề phát hiện được.

“Bang!”

Xẻng đen khê đập, khăn tay răng nanh vẫn bị giẫm thành vãi vụn như cũ.

Chẳng hề khó khăn.

Tên thứ hai, tới tay.

Chương 112 – Người một nhà, đại ca

Ta lặng lẽ ra đi.

Tựa như ta lặng lẽ đến.

Ta khê vung xẻng lên.

Không còn người nào sống.

“Bang!”

“Bành!”

“Đông!”

“Đoàng!”

Tần Hà di chuyển vòng quanh chiếu ngục Phủ ti trấn Bắc, vui vẻ quơ xẻng đến quên cả trời đất.

Hắn rất kinh ngạc khi thấy rằng, cùng là vỏ não người, nhưng âm thanh đập xuống lại không giống nhau.

Có giống như rèn sắt, có giống như rơi vào nước, có giống như bột nhão,... Cực kỳ thú vị.

Chẳng mấy chốc, Tần Hà đã giết thành chúa tể.

Thu được sáu bộ thi thể.

Tiếp tục đánh lại không có chỗ đặt, Tần Hà chỉ có thể rút trước.

Trên lưng hắn vác hai cái túi vải càng, mỗi vai vác một bộ, mỗi nách cũng kẹp lấy một bộ.

Sáu bộ, quá tải.

Nhảy vọt vài cái, Tần Hà đã đến tường thành, tránh binh sĩ tuần tra ban đêm, đi ra khỏi thành.

Phòng thiêu thi số bảy, dù cho đại vương bát đã chuẩn bị tâm lý từ trước, nhưng khi nó nhìn thấy Tần Hà bỏ xuống sáu bộ thi thể giống như đang bỏ sủi cảo thì vẫn khá là hoảng sợ.

Nó không biết Tần Hà đi làm cái gì, lại cứ như vậy mà mang về sáu bộ thi thể.

Mềm oặt, rõ ràng là vừa mới tắc thở.

Người nói chuyện này có dọa người hay không a.

Dùng từ tâm ngoan thủ lạt còn không đủ để diễn tả hết.

Quá trình thanh lý thi thể rất thuận lợi, Tần Hà cũng không phải không biết nặng nhẹ, đập một xéng vào người như là đập dưa hấu thì cũng tốn nội kinh nha.

Không thấy máu.

Thân thể toàn vẹn, ngoại trừ một tên khuyết tật bẩm sinh, còn lại đều rất nhanh làm xong.

Ba bộ một lò, thêm than nhóm lửa, lại lấy ra đá lửa, lửa cháy bùng bùng.

Tần Hà không dừng lại lâu, phân phó đại vương bát khẩn trương đốt xác, lại lập tức tiến vào thành.

Vẫn là chỗ cũ, leo lên cao giường mắt quan sát một vòng, lại có cá cắn câu.

Còn là hai tên, đang ở cùng một chỗ lén lút thì thềm gì đó.

Tần Hà linh cơ khê động, khuôn mặt khê nhu động một hồi, biến thành dáng vẻ của tên tay sai đã bị thiêu chết kia, sau đó Tần Hà tiến đến.

“Đều ở đây à.”

Lúc đến gần, Tần Hà lên tiếng.

“Ai?”

Hai người nhanh như chớp quay đầu lại, làm ra tư thế tấn công và phòng thủ, tỏ vẻ đề phòng.

“Người một nhà, đại ca.”

Hai người kia liếc nhau một cái, một người trong đó hỏi:
“Người là ai?”

“Ta cũng là thủ hạ của Man Quỷ đại nhân, đến đây thăm dò tình huống.” Tần Hà lại nói.

Hai người kia nghe xong, thân thể rõ ràng thả lỏng ra, một người trong đó đánh giá Tần Hà vài lần, nói: “Trông người cũng khá quen mắt, đến đây đi, tối nay có gì đó là lạ.”

Tần Hà đi đến đứng tụ cùng hai người.

Hai người một mập một gầy, ánh mắt nhìn chằm chằm vào chiếu ngục Phủ ti trấn Bắc, mặt mũi tràn đầy vẻ băn khoăn.

“Có bẫy, chắc chắn là có bẫy.” Tên gầy nói.

“Có bẫy hay không cũng không quan trọng, Phi Ngư Vệ chính là đầm rồng hang hổ.” Tên mập mạp lắc đầu, nói tiếp: “Chúng ta nhìn là được rồi, đừng có tới gần, tới gần chính là một con đường chết.”

“Ân, Phi Ngư Vệ cái đám khôn khiếp kia, bọn chúng không phải quỷ quyệt bình thường.”

“Quá trẻ con, ai lại làm như vậy chứ?”

“Đúng vậy.”

Hai người ta một lời người một câu trò chuyện với nhau.

“Tại sao người không nói gì?” Qua một lát, tên gầy hỏi Tần Hà.

Khóe miệng Tần Hà hơi hơi giương lên, ra vẻ thần bí: “Chẳng lẽ hai vị đại ca chưa nghe nói gì sao?”

“Nghe nói cái gì?” Quả nhiên, tên mập bị gọi lên lòng hiếu kỳ.

“Phi Ngư Vệ bắt được một con hồ ly mặt ngọc.” Tần Hà cười nói.

“Cái gì, hồ ly mặt ngọc?”

“Không phải chứ?!”

Hai người đồng thời thốt lên ngạc nhiên, đôi mắt đều toát ra sự tham lam, hai người chợt nhận ra bọn họ hơi lớn tiếng, lại vội vàng tự che miệng lại.

Hồ ly mặt ngọc, đó chính là loài hồ ly.

Sau khi tu thành thân người liền có thánh vật của đạo quý tu Thôn Tặc này, da người mặt ngọc.

Sau khi tà tể, da người mặt ngọc công phòng nhất thể, có thể xem như môi giới tu luyện, nghe nói là có thể dẫn động quý khí từ chỗ sâu của Cửu U quán thể, nhanh chóng tăng cao tu vi.

Là bảo vật nổi danh của đạo quý tu Thôn Tặc.

Với tư cách là quý tu Thôn Tặc, hai người đương nhiên là không thể không biết đến thứ này.

“Tiểu lão đệ, ngươi chắc chắn chứ?” Tên gầy vội vàng hỏi lại.

“Ta tận mắt nhìn thấy, đúng chính xác là một con hồ ly mặt ngọc, nó đang bị giam giữ trong chiếu ngục kia.” Tần Hà nói chém đinh chặt sắt, mặt không đỏ tim không đập tay không run, bịa lên đặt xuống đến ngay cả chính hắn cũng đều tự bội phục.

Thông tin về hồ ly mặt ngọc, đương nhiên là có được từ rồi bóng biểu diễn khi thiêu hủy tên tay sai kia của Man Quỷ.

Thế giới này có đủ mọi con đường tu hành khác nhau, con đường tu hành dựa vào việc lột da mặt này tuy gian ác, nhưng cũng là phương pháp tu luyện được truyền thừa từ rất lâu đời.

Lưu giữ nhan sắc tuổi thanh xuân chẳng qua cũng chỉ là một điểm đặc biệt của môn phái này mà thôi, không phải là tất cả.

Vốn dĩ những người này giống như là chuột trong cống rãnh, người cầm quý ghét, căn bản là không có cơ hội để phát triển, nhưng hiện tại, bọn chúng dựa vào một cây đại thụ, ngay cả con mèo Phi Ngư Vệ kia cũng không dám tùy tiện đụng đến nó, nên mới có thể thuận gió đứng lên.

“Không phải là ngươi nói mê sảng chứ?”

Tên mập mạp nghi ngờ, lại nói tiếp: “Hồ ly mặt ngọc, đó chính là dòng dõi quý tộc của Hồ tộc, sao lại dễ dàng bị Phi Ngư Vệ bắt được? Phi Ngư Vệ dám bắt, ngày mai Hồ tộc phía bắc có thể lập tức giết đến tận cửa.”

“Đúng vậy, Hồ tộc đáng sợ như thế nào người không phải không biết, đệ nhất Yêu tộc trong thiên hạ a, địa vị phải nói là siêu nhiên.” Tên gậy cũng bắt đầu nghi ngờ.

“Vậy ta cũng không biết, nhưng ta thật sự là đã nhìn thấy, có lẽ là một con hoang đại cũng không chừng.”

Tần Hà không chút hoảng loạn, bình tĩnh lấy Phi Ngư phục từ trong ngực áo ra, nói: “Ày, lúc trời sẩm tối ta mới đi vào Phi Ngư Vệ, đây là trang phục ta trộm được.”

Hai người thấy vậy, trên khuôn mặt lộ ra vẻ khiếp sợ.

“Huynh đệ, người đừng có nói dối.” Tên mập mập vẫn không dám tin tưởng.

Lúc này, chỉ thấy Tần Hà cắn vỡ đầu ngón tay, hướng lòng bàn tay lên trời, trang nghiêm nói: “Ta lấy huyết môi Phách Quỷ lập lời thề, nếu như trong những lời ta nói hôm nay có nửa câu nói ngoa, thì ta sẽ bị nguyên rửa mỗi ngày ăn không ị giống như Tỳ Hưu, bị trướng bụng đến chết.”

Hai người kia lập tức há hốc mồm.

Tên gậy giật mình sợ hãi nói: “Huynh đệ, lời thề độc như vậy mà người cũng dám nói ra?”

“Trâu bò a!”

Tên mập cũng giơ ngón tay cái lên.

“Như thế nào, giờ đã tin ta chưa, khắp thiên hạ này chỉ có ta dám phát lời thề này, đảm bảo rất uy tín, già trẻ không gạt.”

Tần Hà vỗ ngực nói.

“Tin!”

“Không còn gì để nói.”

Hai người vội vàng gật đầu, chưa nói đến việc chỉ ăn không bị bị trướng bụng đến chết, cái then chốt nhất là lấy huyết môi phát lời thề, đó là cực kỳ linh nghiệm.

Đạo quỷ tu Phách quỷ, người cùng Phách quỷ Thôn Tặc tế luyện khế ước lẫn nhau, lấy máu làm môi giới, chỉ cần phát ra lời thề này, một khi phá lời thề, nói không chừng một ngày nào đó sẽ bị Phách quỷ Thôn Tặc cắn ngược lại.

Đây chính là khuôn vàng thước ngọc của tổ sư gia đạo quý tu Thôn Tặc này, không nên thử nghiệm.

“Cái da người mặt ngọc này, đáng tiếc a.” Sau khi hết khiếp sợ, tên mập mạp tỏ ra nuối tiếc nói.

“Đúng vậy, chiếu ngọc này như là đầm rồng hang hổ, dù chúng ta biết cũng đâu có cách nào.” Tên gầy cũng lắc đầu.

Lúc này, chỉ thấy Tần Hà mỉm cười, lộ ra đuôi hồ ly, hẳn cũng ra vẻ tiếc nuối: “Còn không phải sao, chưa nói đến công lớn nếu có thể bắt được con hồ ly mặt ngọc, chính là nếu như nói tình báo này cho Man Quỷ đại nhân thì cũng sẽ được ban thưởng cực lớn đấy, tiếc là, cho đến bây giờ cũng chỉ có Man Quỷ đại nhân chủ động tìm chúng ta, chúng ta không thể tìm được Man Quỷ đại nhân, quá lãng phí, quá lãng phí.”

Chương 113 – Man Quỷ đại nhân

Câu nói này vừa ra, lập tức giống như là mở ra một cánh cửa đến thế giới mới.

Sự tham lam trong mắt tên mập mạp cùng tên gầy gần như không thể che giấu được nữa.

Thánh vật của đạo quý tu Thôn Tặc, bản thân không thể chiếm lấy cũng không có nghĩa là Man Quỷ đại nhân không thể chiếm được, không có giá trị với bản thân cũng không có nghĩa là không có giá trị gì với Man Quỷ đại nhân.

Thánh vật một trăm kim, tin tình báo chiếm năm mươi.

Tên mập mạp gần như nói luôn không cần suy nghĩ: “Thực ra Man Quỷ đại nhân cũng không phải....”

“Khụ khụ!”

Đúng lúc này, tên gầy đột nhiên ho mạnh hai tiếng, cắt đứt câu nói của tên mập.

“Ngươi sao vậy?” Tần Hà nhìn về phía tên gầy.

“Khụ khụ, a a, không sao không sao, chính là tin tức về hồ ly mặt ngọc quá mức kinh người, ta bị sặc.” Tên gầy vội vàng nói.

“Phải không, ta đã nói gió lạnh thổi vù vù đừng có mở miệng quá lớn, bằng không rất dễ bị rát cổ.” Tần Hà tỏ vẻ thành thật nói một câu quan tâm, sau đó hắt lại nhìn về phía tên mập, hỏi: “Người vừa mới nói Man Quỷ đại nhân như thế nào?”

Tên mập bất giác liếc tên gầy một cái rồi cũng hắng giọng: “Khụ khụ, ta nói là, đúng là không thể liên lạc với Man Quỷ đại nhân, từ trước đến giờ đều là ngài ấy chủ động liên hệ chúng ta, mà chúng ta cũng không dám tìm, đây là quy củ, quả thực là tiếc cho người.”

“Đúng không, ta đã nói rồi, biết thì có tác dụng gì chứ.” Tần Hà xòe tay, lắc đầu.

Sau đó, không khí giữa ba người đột nhiên trở nên trầm mặc đến quỷ dị, không ai nói một câu, chỉ có tiếng gió lạnh thổi qua vù vù.

Qua một hồi lâu, Tần Hà túm túm tay áo, lắc đầu thở dài: “Ai nha, nhìn được lại ăn không được, còn không bằng đi về nhà ngủ một giấc.”

“Đúng vậy a, canh giữ ở đây cũng là tốn công.” Tên gầy vội vàng phụ họa.

“Hay là đi chỗ khác lột da mặt đi, đêm nay là đêm trăng tròn, Phi Ngư Vệ cũng không ra ngoài bắt người đâu.” Tên mập mập cũng nói.

“Đúng vậy, thế mà lại quên mất vụ này.” Tần Hà làm như bưng tỉnh đại ngộ, nói với hai người kia: “Hai vị đại ca, vậy, giờ chúng ta tản ra?”

“Tản tản.”

“Chớ lãng phí đêm trăng tròn.”

“Đi thôi, có duyên lại gặp lại.”

Tần Hà chấp tay, quay người rời đi.

Đưa mắt nhìn theo bóng người Tần Hà chìm vào trong bóng tối, hai người kia liếc nhìn nhau, trong mắt đều dâng lên sự vui

mừng cùng tham lam.

Tên gầy kéo kéo áo tên mập, hai người vội vàng rời đi, đi thẳng qua mấy con đường mới dừng lại.

Tên gầy nói với vẻ bất mãn: “Vừa rồi thiếu chút nữa ngươi đã lỡ miệng rồi.”

“Miệng lẹ quá.” Tên mập làm bộ tự đánh vào miệng mình.

“May là ta kịp thời ngăn lại, nếu là tên tiểu tử kia cũng ở đây, công lao đã bị phân trước cho hắn một nửa, phần còn lại mới là của chúng ta, thậm chí còn có khả năng Vạn Quỳ đại nhân thưởng cho hắn mà không thưởng cho chúng ta.” Tên gầy chỉ điểm.

“Trách ta trách ta, suýt chút nữa.” Tên mập nhận sai.

Tên gầy thấy vậy thì cũng hết giận, cười nói: “Tên tiểu tử kia trông khờ khờ, không ngờ lại may mắn biết được một tin tình báo lớn như vậy, đáng tiếc là hắn lại không có phúc khí, hời cho hai huynh đệ chúng ta.”

“Đừng nói, ta cũng cảm thấy đầu óc tên tiểu tử kia cũng không nhanh nhạy.” Tên mập cũng cười.

“Tôi hôm nay là ông trời muốn cho chúng ta phát tài, ha ha ha.” Tên gầy hưng phấn đến không thể kìm nén được.

“Hắc hắc hắc, đêm nay chúng ta thật sự sẽ phát tài.”

Hai người hưng phấn một hồi, sau đó vội vàng tiến về thành Nam.

Tới trước một tòa phủ đệ cực lớn, bọn họ mới dừng bước lại.

Phía trên có viết bốn chữ lớn: Trung Sơn Vương Phủ.

Chữ mạ vàng dưới ngọn lửa gác đêm tỏa sáng rạng rỡ, cánh cổng lớn màu son cũng trở nên đỏ tươi như máu.

Thoạt nhìn trông giống như là một khuôn mặt đầm máu đang mở ra bốn con mắt.

Trung Sơn Vương Phủ, Từ gia, đời đời nhận quốc ân, gần như là từ đời này đến đời khác đều kết thông gia với Hoàng tộc, dòng dõi cực kỳ hiển hách.

Hai chữ Hoành Vương là được thể tập, không thể bãi bỏ trong triều Đại Lê.

Dưới thiết luật không phong chữ cho Vương khác họ, đây đã là một ân sủng cực lớn.

Tên gầy cùng tên mập liếc nhìn nhau một cái, cũng không tiến vào mà lại lui ra phía sau, ẩn vào một góc tối ở xa cổng.

Tiếp đó, tên gầy lấy một đồng tiền Thiên Mệnh ra, cắn nát ngón tay, vẽ một cái phù văn lên trên đồng tiền, rồi cuối cùng bắn mạnh nó ra ngoài.

“Đinh linh linh”

Đồng tiền bay lên, xoay tròn trong bầu trời đêm, âm thanh rất nhỏ nhưng lại dẫn phát không khí chấn động.

“Suu!”

Gần như cùng thời điểm đồng tiền bay đến vị trí cao nhất, một bóng đen im hơi lặng tiếng bay vụt qua, âm thanh “đinh linh linh” im bật mà dừng, rõ ràng là đã bị mang đi.

Tên gầy cùng tên mập thấy vậy, khuôn mặt không tự chủ mà lộ ra vẻ khấn trương.

Rất lâu, ước chừng một khắc thời gian.

Bóng đen kia lại xuất hiện một lần nữa, im hơi lặng tiếng đứng dưới góc tường.

Đó là một con cú, toàn thân màu đen, đứng ở trong bóng tối của một góc tường, phẳng phất như đã hòa thành một thể với màn đêm, còn đôi mắt phát ra ánh sáng màu lục của nó thì nhìn thẳng vào hai người.

“Tự tiện liên hệ đại nhân, tốt nhất là các người có việc gấp, bằng không....” Con cú mở miệng, không ngờ nó lại có thể nói tiếng người, giọng nói hơi chói tai, nghe giống như là giọng của một nữ tử.

Lời này chỉ là uy hiếp nhưng cũng đủ để khiến cho cái trán của tên gầy và tên mập toát ra mồ hôi lạnh.

Tên gầy vội vàng nói: “Bẩm đại nhân, tiểu nhân quấy rầy là do tiểu nhân vừa mới phát hiện ra một tin tình báo cực kỳ quan trọng nên muốn báo cho đại nhân.”

“Chuyện gì, nói.” Con cú nhìn chăm chăm vào tên gầy.

“Đại nhân, chúng ta phát hiện Phi Ngư Vệ bắt được một con hồ ly mặt ngọc.” Tên gầy trả lời.

“Cái gì?!” Tiếng nói chói tai đột nhiên cất cao thêm vài lần, sau đó liền nghe một tiếng vang nhỏ, từ trong bóng tối nơi góc tường có một nam tử mặc áo trắng đi ra, đầu đội vũ quan, cầm y hoa phục, đáng chú ý nhất là khuôn mặt y, mềm mại trắng nõn tựa như trứng là mới bóc, không có chút tì vết nào.

Mặt mũi này, đừng nói nam tử, ngay cả hoa khôi mười dặm Tần Hoài cũng phải tự than không sánh bằng.

Nhưng người này lại đích thị là một nam tử, yết hầu, râu ria, đều là đặc thù của một nam tử.

Tên gầy cùng tên mập vừa nhìn thấy y thì vội vàng cúi đầu, khom người hô: “Bái kiến Man Quỷ đại nhân.”

“Nói, chuyện gì xảy ra?”

Ánh mắt nam tử mặt trắng mang theo sự dò xét, rơi vào trên thân hai người tựa như là lưỡi dao.

Hai người đồng thời nuốt một ngụm nước miếng rồi bắt đầu nói ra chuyện đã thương lượng sẵn lúc trên đường đến đây.

Nam tử mặt trắng vừa nghe xong lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, theo bản năng nhìn qua tứ phía một vòng, lạnh lẽo quát: “Đồ hỗn trướng, hồ ly mặt ngọc há có thể nói bắt là bắt được, thánh vật như vậy làm gì đến lượt các ngươi phát hiện ra chứ, rốt cuộc thì các ngươi đang che giấu điều gì?”

Cùng với tiếng quát vang lên, trong lúc nhất thời âm phong cũng đột nhiên bốc lên, quỷ khí đại thịnh.

Hai người kia nghe vậy, cả khuôn mặt trong nháy mắt trở nên trắng bệch, tùy ý quỷ khí giống như là lưỡi đao cắt vào da thịt hai người đau đớn.

Đến lúc này hai người làm sao còn dám giấu diếm nữa, run rẩy nói ra chân tướng.

Sắc mặt của nam tử mặt trắng càng thêm lạnh lùng, “Các ngươi bị lừa rồi, người nọ chính là muốn thông qua các ngươi để tìm đến ta.”

Vừa nói xong, y vội vàng giương mắt nhìn khắp tứ phía, lướt qua lướt lại mấy lần, khóa chặt vào một bóng tối cách đó không xa, lạnh lùng nói: “Các hạ, người đã trông thấy ta, vì sao còn chưa chịu xuất hiện?”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy từ nơi bóng tối kia có một người “tích tắc tích tắc” đi đến, trên vai người nọ vác một cái xẻng lớn màu đen, vẻ mặt bất mãn nói: “Không ngờ lại bị người phát hiện, không thể đánh lén rồi.”

Nam tử mặt trắng nghe vậy, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Còn tên gầy cùng tên mập, trong giờ phút này chính là mặt cắt không còn giọt máu, người này, không phải là “người một nhà” ban nãy à?

Chương 114 – Không có gì khác ngoài nhanh

“Người là ai?” Ánh mắt nam tử mặt trắng lộ ra sát cơ, khí thế toàn thân lập tức biến đổi, quỷ khí cuộn cuộn bốc lên, thổi tà áo bay phấp phới.

“Các người có thể đổi một câu hỏi khác không?”

Mặt Tàn Hà hơi giật giật, hần sắp hận chết câu hỏi này rồi.

Ai cũng đều hỏi câu này.

Tật xấu gì vậy?

Nam tử mặt trắng cũng không hiểu Tàn Hà đang châm biếm, y cũng không mong đợi Tàn Hà sẽ nói ra thân phận thật sự, y chẳng qua chỉ là thuận miệng hỏi một câu mà thôi.

Tàn Hà vừa nói dứt câu, trong miệng y đã bắt đầu lẩm bẩm niệm chú.

Y phải toàn lực ứng phó, người tới ẩn vào trong bóng tối, có thể tránh được ánh mắt của y đến mấy lần, chỉ dựa vào điểm này đã biết người kia chắc chắn không phải hạng dễ nhằn.

Tàn Hà đương nhiên là cũng chú ý đến động tác của nam tử mặt trắng.

Không do dự, hấn vung tay lên một cái chính là ba cây đinh trần thi bay ra, lao thẳng vào mặt nam tử mặt trắng.

Quý khí xung quanh thân thể nam tử mặt trắng đột nhiên biến đổi, “oanh” một tiếng, vậy mà đã hiển hóa ra một thân quý.

Đây là một con ác quý cao gấp đôi người bình thường, toàn thân màu đen, giống như cả người được đúc từ sắt đen, đen thui thui lù, lộ ra cái lạnh lẽo của kim loại.

Đầu quý mọc răng nanh, hai mắt đỏ tươi như đầm máu, trên đầu còn mọc ra hai sừng.

Từ trên cao nhìn xuống, rất có cảm giác áp bách về thị giác.

“Đinh! Đinh! Đinh!” Ba cây đinh trần thi đánh trúng con quý đầu mọc răng nanh kia, nhưng chỉ thấy tia lửa lóe ra, vậy mà đinh trần thi đã từ một thanh sắt dài biến thành một cục sắt nhỏ.

Rõ ràng là không thể đâm vào.

Mí mắt Tần Hà hơi giật giật, đây là Phách Quý đã thành hình a.

Không hổ là tiểu Boss, vừa ra tay là đã thấy rõ sự khác biệt.

Phách Quý của những tên tay sai kia chỉ có thể nhập vào khăn tay được làm từ mình tơ, còn Phách quý y nuôi dưỡng đã có thể trở thành một con quái vật khổng lồ.

Như vậy cần phải cho nó ăn bao nhiêu mặt người a?

Trong đầu Tần Hà lóe lên một suy nghĩ, Phách Quý này đã có thân thể thực, nếu như đốt nó thì có thể có phần thưởng hay không?

Nghĩ đến đây, hấn lại lấy ra ba cây đinh trần thi vừa thô vừa lớn, “sưu” một tiếng, lại phóng về phía Phách Quý một lần nữa.

“Đinh đinh đinh”

Kết quả vẫn giống như lần trước, vẫn không thể đâm vào được.

Đây chính là cái đã được thuật mài khí gia trì, vừa thô lại vừa lớn, cũng không phải là cái vừa ngắn lại vừa nhỏ như ban nãy.

Lợi hại, đây cũng quá lợi hại đi!

Tần Hà không nhìn được mà giờ ngón tay cái với Phách Quỷ, không hổ là Phách Quỷ do “chủ thể” phách tế luyện mà thành, phòng ngự vật lý quả thực có thể xưng là biến thái.

“Các hạ, nếu như người chỉ có chút bản lĩnh này, vậy thì hôm nay chính là ngày giỗ của người.”

Nam tử mặt trắng trông thấy Tần Hà thử hai lần liên tục mà vẫn chưa thể phá phòng ngự, khóe miệng lập tức nhếch lên, lộ ra nụ cười tự tin, lạnh lùng nói: “Đến lượt ta.”

Chỉ thấy y vươn ra một ngón tay rồi thét một tiếng ra lệnh: “Thôn Tặc lấy mạng!”

Phách Quỷ động, âm âm phóng thẳng về phía Tần Hà, trảo quỷ to lớn mang theo kinh phong gào thét phủ xuống.

Tần Hà cũng động.

Bộ pháp chim sẻ, bóng người chọt lóe lên hai ba cái đã tránh ra ngoài phạm vi cự trảo bao phủ, hấn dồn hết sức vung xẻng lên, đập về phía quỷ trảo.

“Ầm ầm!”

Một âm thanh giống như là tiếng nổ vang lên, trên mặt đất bỗng xuất hiện một vết nứt lan ra với tốc độ cực nhanh, mãi đến hơn mười trượng mới ngừng lại.

“Rống!”

Phách Quỷ bị đau, đập đập đập lui về phía sau, lúc này nhìn lại, quỷ trảo của nó rõ ràng là đã bị cắt đứt.

“Thế mà vẫn chưa thể giải quyết?”

Tần Hà càng kinh ngạc hơn, lắc lắc tay, một kích này đánh ra chân đến cả cổ tay đều tê rần.

Điều này cũng giúp cho Tần Hà hiểu trực quan hơn về quỷ vật.

Quỷ vật chú ý đến tương sinh tương khắc, nếu như bị nó khắc chế, như vậy sẽ tương đương với bị nguy hiểm.

Đồng dạng, nếu như tương khắc mà nói, vậy thì sẽ làm ít công to.

Nghiêm chỉnh mà nói, đây là lần đầu tiên Tần Hà chân chính đối mặt với quỷ vật.

Phách quỷ lui về phía sau, kéo dài khoảng cách với Tần Hà, đồng thời, quỷ trảo vừa mới đứt gãy của nó cũng đang khôi phục lại với tốc độ cực kỳ nhanh chóng, mấy cái chớp mắt đã khôi phục như cũ.

“Hóa ra là một tên mãng phu.”

Tuy là sừng sốt, nhưng nụ cười trên mặt nam tử mặt trắng lại càng thêm tự tin, người tới quả thực có thể xưng là biến thái, vậy mà có thể lấy sức mạnh của thân thể đối kháng chính diện với Phách Quỷ.

Nhưng biến thái như vậy cũng không có chút ý nghĩa nào.

Dùng nhục thể để chống lại sức mạnh to lớn từ quỷ thuật thì tựa như là rèn sắt không dùng búa mà lại dùng nắm đấm vậy, quả thực là đầu óc có vấn đề.

Tần Hà càng là như vậy, nam tử mặt trắng lại càng tự tin, người có sức mạnh biến thái, thường thường đi kèm với một cái cực đoan, đó là phương diện thuật pháp chắc chắn tương đối kém.

“Da của ngươi ta rất vui lòng nhận lấy.”

Nam tử mặt trắng cười, nói: “Ta sẽ không chỉ lột lấy da mặt ngươi, mỗi một tác da trên toàn thân ngươi ta cũng sẽ không bỏ qua, ta tin nhất định là không khiến cho ta thất vọng, ha ha ha.”

Phách quỷ lại động, quỷ khí cuộn trào, quanh thân thể nó phảng phất như có một đàn ngàn vạn con quỷ lơ mờ xuất hiện, đang im lặng gào thét với Tần Hà.

Mấy trượng xung quanh trong nháy mắt giống như bị rơi vào trong quỷ vực.

Tần Hà thấy vậy, dứt khoát thu xẻng đen vào nách không gian.

Không cần thử thêm, chắc chắn là cái thứ này không có tác dụng gì với quỷ vật.

Rất nhanh Phách Quỷ đã vọt đến trước mặt Tần Hà, nó đột nhiên nhấc chân đạp xuống.

Tần Hà biến mất, bóng người lóe lên một cái đã xuất hiện ngay phía sau Phách Quỷ, tiếp đó cả thân thể bắt đầu run rẩy, miệng nhanh chóng niệm: “Ấn trấn linh, ấn trói linh, ấn nhược linh, ấn cương linh, ấn lật linh, ấn chú linh, ấn tê linh, ấn định linh... ấn Thái Sơn phụ thể, ấn càn khôn đảo ngược.”

Một hơi niệm hết ba mươi hai thức ấn pháp trong «Ba mươi sáu thức trấn linh», Tần Hà thở phào một hơi.

Kết thúc công việc!

Nếu như bốn thức cuối cùng của ba mươi sáu thức trấn linh không phải là trận pháp, cần đến tài liệu đặc thù mới có thể thi triển, Tần Hà đã ném luôn cả bốn thức đó ra.

Vô ảnh thủ: Khi ngài hết sức chuyên tâm, tay của ngài có thể đạt đến tốc độ không tưởng.

Nam nhân nhanh nhất thế giới, chỉ hỏi người có sợ hay không.

Người khác thì không biết, nhưng nam tử mặt trắng chắc chắn là sợ.

Bởi vì lúc này y đã cảm nhận rõ ràng, Phách Quỷ đã bị nhược hóa, bị tê liệt, bị định thân, bị trói buộc, bị trấn áp, bị đảo lộn âm dương... Chính là đủ loại BUFF tiêu cực, chỉ có người không nghĩ ra, không có cái ở đây không có.

Cứ ngang ngược vậy đây, cứ không giảng đạo lý như vậy đây.

“Người.... Rốt cuộc thì người là ai?”

Nam tử mặt trắng cực kỳ sợ hãi, y chưa từng gặp ai có tốc độ thi pháp nhanh như vậy.

Trước đây, khi đối địch, cũng có người đánh thuật pháp vào Phách Quỷ, nhưng đều là một cái, cùng lắm thì hai cái, có tác dụng, nhưng tác dụng lại không lớn, Phách Quỷ đều có thể tránh thoát một cách dễ dàng.

Mà hiện tại lại là mấy chục loại.

Tất cả đồng loạt áp xuống, lập tức giống như là Thái Sơn áp đỉnh, trong nháy mắt Phách Quỷ đã không thể nhúc nhích.

Mà Phách Quỷ là chỗ dựa lớn nhất của y.

Không còn Phách Quỷ, thực lực của y còn không đến một phần mười.

“Thôn Tặc phá pháp, thoát ra!”

Nam tử mặt trắng cắn nát đầu ngón tay, cấp tốc vẽ phù lên một chiếc khăn tay.

Y muốn cưỡng chế thúc dục Phách Quỷ động.

Nhưng bất kể y thúc giục như thế nào, Phách Quỷ cũng không hề nhúc nhích.

“Các hạ, nếu như ngươi chỉ có chút bản lĩnh này, vậy thì hôm nay chính là ngày giỗ của ngươi.” Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, lấy câu nói này ném lại cho hắn ta, bộp một cái đập lên mặt nam tử mặt trắng, cảm giác cực kỳ sáng khoái.

Khiến ngươi cuồng.

Gia chỉ là chơi đùa, chơi đùa mà thôi.

Chưa từng gặp, tò mò a.

Sắc mặt nam tử mặt trắng trắng bệch, nào còn dám dừng lại, quay người một cái lập tức phóng vào Trung Sơn Vương Phủ.

Hôm nay đã phải một tấm sắt lớn siêu cấp rồi.

Nhưng mà... Đã quá muộn.

“Sưu!”

Trong nháy mắt y đã bị ba cây đinh trần thi bao phủ trong tia sáng xuyên thủng rồi ghim thẳng lên vách tường.

Nội kinh ngoại phóng!

Đinh trần thi mang theo ngoại kinh, bất kể là sự sắc bén hay là thể công, cũng đều được tăng thêm gấp mấy lần.

Nam tử mặt trắng mất đi chỗ dựa, chỉ dựa vào nhục thân căn bản là không có khả năng chống đỡ được.

Hai cây đinh trần thi đâm thẳng vào xương bả vai, cây còn lại đâm thẳng vào mi tâm, y mất mạng ngay tại chỗ.

Người vừa chết đi, chiếc khăn tay kia lập tức dấy lên minh hỏa màu lục, Phách Quỷ cũng theo đó từng chút từng chút hóa

thành tro tàn, chỉ có một chút rơi xuống đất, gió đêm vừa thổi qua đã bị cuốn mất không còn gì nữa.

Tần Hà nghĩ thầm, quá đáng tiếc, hiển nhiên là con quỷ này còn chưa tu ra được quỷ thân, nó chỉ đơn giản là một loại quỷ thuật.

Đầu tường, cú đêm cũng gấp gáp vỗ cánh bay đi.

Tất cả sự biến đổi đều xảy ra quá nhanh, nó không kịp phản ứng lại.

Tần Hà phát tay lên, cũng ghim nó lên cây.

Lúc này lại nhìn một cái, hai tên ma cà bông kia ngược lại là đã chạy từ sớm.

Chương 115 – Mượn lò

Tần Hà lắc đầu.

Hai người này ngược lại là rất quyết đoán, biết nếu ở lại nơi này, dù cho Man Quỷ thắng thì cũng không có quả ngon để ăn, Tần Hà và Man Quỷ vừa động thủ, bọn họ đã chạy trốn ngay.

Tần Hà lấy túi vải vàng ra, cất thi thể Man Quỷ vào trong túi, rồi gỡ thi thể cú đêm xuống, cũng không truy đuổi hai người kia.

Bởi vì hắn phát hiện, lúc này trăng đã lên đến giữa trời, trong thiên địa âm khí đại thịnh, bóng những thứ vốn đang hoạt động bên ngoài ánh lửa đã càng trở nên sống động hơn.

Càng quan trọng hơn là, từ bên phía chiếu ngục vậy mà truyền đến tiếng đánh nhau.

Tần Hà vội vàng treo thi thể cú đêm lên bên hông rồi chạy về phía bên kia.

Đến gần xem xét, hóa ra là Phi Ngư Vệ đã phát hiện đám tay sai lột da đang thập thò xung quanh chiếu ngục, hiện đang tiêu diệt.

Hắn mới rời khỏi một thời gian ngắn, vậy mà đã có hai mươi mấy tên tay sai lột da tụ tập đến.

Phi Ngư Vệ cũng là tính trước làm sau, lặng trước nhiều sau, đột nhiên tập kích đã vây lại bọn chúng.

Hai bên đánh nhau binh bình bang bang, phải nói là cực kỳ kịch liệt.

Tần Hà xem đều vui vẻ.

Phi Ngư Vệ giả chết không dám đắc tội cái vị trong Hoàng Cung kia, bây giờ thì hay rồi.

Không dám đắc tội cũng đã đắc tội rồi.

Tính toán xảo diệu rất thông minh, nhưng lại không ngờ rằng đồng tiền sẽ chạy.

Ha ha.

Không thể nghi ngờ, cục diện nghiêng về phía Phi Ngư Vệ, dù sao thì đám tay sai lộ da ít người, liên tục bị bại lui, không qua bao lâu đã có ba bốn tên nằm xuống.

Mấy tên còn lại thấy vậy, chia nhau ra chạy trốn.

Nếu còn không chia nhau chạy nhanh, đợi thêm chút nữa thì ngay cả cơ hội chạy đi cũng không có.

Cũng không biết là ai hô lên một tiếng, hai mươi mấy người trong nháy mắt như đàn chim bay tản ra.

Có thể mạnh mẽ xông qua thì mạnh mẽ xông qua, không thể mạnh mẽ xông qua thì chỉ có thể bị lột da sau.

Thương vong tăng thêm, nhưng cũng không thể tránh khỏi làm cho Phi Ngư Vệ luống cuống tay chân tạo ra chỗ trống.

Có bốn tên tay sai phá vây thành công.

Tần Hà thấy thế, không tồ a, bốn tên này có thể thoát ra, thực lực đã được kiểm nghiệm từ sinh tử, so với hai tên ngốc chạy trốn ban nãy thì mạnh hơn không ít.

Xem tình hình thì có vẻ cũng thuộc hàng cốt cán trong đám tay sai lộ da.

Tần Hà không chút do dự, lập tức đuổi theo, mấy cái lên xuống đã tới trước mặt của một người trong số đó.

Đợi đến lúc tên kia đi qua, “Bành!”

Một cái xẻng đập xuống, không có một chút dây dưa dài dòng nào.

Tên tay sai theo tiếng vang ngã xuống.

Tần Hà vung lên túi vải vàng, thu xong liền đi, lưu lại đám người Phi Ngư Vệ đang truy kích đầu đầy dầu hỏi chấm, bóng đen vừa lóe lên, như thể nào đã biến mất không thấy tăm hơi rồi?

Nếu có thể chạy nhanh như vậy, làm gì tới mức bị truy đuổi chứ.

Cứ như vậy, tiếp đó Tần Hà lại đánh gục thêm hai tên.

Đến lúc này hắn đã không còn túi vải vàng, cũng chỉ có thể mỗi tay kẹp lấy một tên, tiếp tục truy kích tên thứ tư.

“A di cả nhà người Phật, yêu nhân lớn mật, còn không mau đưa tay chịu trời!”

Lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng Phật hiệu dờ dờ ương ương vang lên, một tên hòa thượng xuất hiện, chặn đường tên thứ tư.

Tên tay sai kia quay đầu nhìn lại, đằng sau là Phi Ngư Vệ, đằng trước thì chỉ có một tên hòa thượng, liều mạng, không liều mạng thì cũng sẽ không còn cơ hội nữa.

Vung tay lên, một chiếc khăn tay hóa thành đầu quỷ mọc răng nanh lao nhanh về phía Phi Ngư Vệ ở đằng sau, một lưỡi dao màu đen gào thét phóng về phía đại hòa thượng.

“Huyền Quang Kim Chung, bảo hộ pháp thân ta, mani padme hum, Kim Chung Tráo!” Đại hòa thượng chấp hai tay lại, trong nháy mắt đã thêm cho mình một cái Kim Chung Tráo.

Tần Hà thấy vậy, không tồi, lần này đại hòa thượng đã học thông minh.

Kim Chung Tráo vẫn là cái Kim Chung Tráo lúc trước, kích thước vẫn y nguyên, có thay đổi là đại hòa thượng này, thế mà khếp dứt lại, kẹp chặt hai chân, đến cây kim có khi là còn không thể chen vào.

Ngã một lần khôn hơn một chút, lần trước chịu hai đao đâm hông kia không có phí công, có tiến bộ.

Kết quả có thể đoán được, tên tay sai kia có lợi hại thế nào cũng không thể tróc được đại hòa thượng, đây chính là kẻ có thể một người đại chiến với một nửa thiêu thi đường, bị bỏ đụng vẫn bình an vô sự.

Lưỡi dao của tên tay sai đâm lên Kim Chung Tráo của đại hòa thượng, nhưng không thể đi vào, trái lại thì nó lao đến như thế nào thì bị bắn ngược về như thế ấy, thế là tên tay sai đã tự mình đâm thẳng vào trái tim mình.

Đại hòa thượng lại bồi thêm một cái đá háng, người liền ngã xuống.

“A di đà....”

Đại hòa thượng niệm tụng Phật hiệu.

Nhưng mà hắn ta còn chưa tụng xong, “suru” một tiếng, người đã biến mất, ngay chỗ hắn ta đang đứng bỗng có một người xuất hiện, tay trái kẹp lấy một bộ thi thể, tay phải cũng kẹp lấy một bộ thi thể.

Tần Hà chen chân vào hất lên một cái, thi thể trên đất lập tức bay lên trên bả vai.

Lại lóe lên một cái, người đã không thấy, đại hòa thượng lại xuất hiện.

Đám Phi Ngư Vệ đang lao vọt tới, người nào người nấy dụi dụi mắt, không tin vào những gì bọn họ nhìn thấy.

Ngay cả đại hòa thượng cũng bị hù kêu lên: “A di cả nhà người Phật, di hình hoán ảnh, là di hình hoán ảnh a!”

....

Phòng thiêu thi số bảy.

“Bành! Bành! Bành!”

Năm tiếng động liên tiếp vang lên, lại có năm thi thể rơi từ lỗ thoát khói xuống.

Đại vương bát lại bị kinh hãi.

Giống như lần trước, thi thể mềm oặt, tất cả đều là vừa mới chết.

Có hai bộ cơ bắp còn đang run rẩy.

“Gia, những thi thể này là?” đại vương bát thực sự là không nhận được.

“Người xấu.”

Tần Hà vẫn trả lời như lần trước, diễn tả vừa chính xác lại vừa không rõ ràng.

Hắn không đếm xỉa đến sự lo ngại của đại vương bát, tình huống bây giờ là.

Trên tay hắn đang có tất cả mười bộ thi thể, trừ ba bộ mà đại vương bát ra thì còn có tám bộ.

Một lò nhiều nhất đốt được ba bộ, tám bộ thi thể chính là cần ba lò.

Chắc chắn là không đủ thời gian.

Nhưng mà Tần Hà cũng đã có biện pháp, đây chính là dùng đến thuật tạo mộng sơ cấp mới có được.

Thuật tạo mộng sơ cấp: Học tập thuật này, ngài có thể tạo ra một đoạn mộng cảnh, để cho mộng cảnh thay vào thực tế, ghi chú: Thuật tạo mộng sơ cấp còn khuyết thiếu, không thể thi triển với người tu luyện và dị nhân.

Không chút do dự, Tần Hà lên đi qua chỗ của Lý Qua Tử.

Từ lỗ thoát khói thăm dò, thi thể Lý Qua Tử đốt đã than hóa, tương đối an toàn, hắn ta dời giường đến cạnh lò, đang tựa vào lò sưởi ấm.

Thời tiết lạnh giá, gia hỏa này không có lấy một cái áo bông chống rét.

Tần Hà im hơi lặng tiếng chui vào, chặt tay một cái đánh ngã hắn ta.

Thi triển thuật tạo mộng, tạo cho Lý Qua Tử một giấc mộng, trong mộng không có chuyện gì xảy ra, hắn ta không cẩn thận ngủ thiếp đi, thi thể tự thiêu cháy hết.

Sau khi hoàn thành thuật tạo mộng, Tần Hà đẩy Lý Qua Tử, sợ hắn ta tỉnh lại, kết quả phát hiện, cái thuật tạo mộng này xem như cũng khá lợi hại, nếu Tần Hà không kết thúc, Lý Qua Tử căn bản không thể tỉnh được.

Thấy thế, Tần Hà hoàn toàn yên lòng.

Sau đó thì đơn giản, mượn lò dùng một chút, bổ sung thêm hai bộ thi thể vào lò.

Cứ như vậy, Tần Hà lại “mượn” thêm lò của Lão Lương Đầu, Lưu Tam Cân cùng với Cố Tứ Hải.

Tám bộ thi thể còn tồn lại toàn bộ đã vào lò, không một bộ nào bị bỏ sót.

Chương 116 – Thêm đến phát khốc

Thi thể trong phòng thiêu thi số bảy do đại vương bát lo liệu, còn tám bộ thi thể trong bốn phòng khác thì chỉ cần thêm đủ than đá, đốt xác kiểu “phật hệ”.

Tần Hà nằm trên đệm, gác chân bắt chéo, lấy ra một quả trái cây sức mạnh gặm.

Hai chữ, an nhàn.

Chẳng mấy chốc, ba bộ thi thể đại vương bát đốt đã hỏa thiêu xong trước.

Phần thưởng không được tốt như lần trước nhưng cũng vẫn có thể coi là thuộc mức trung bình.

Ban thưởng của việc đốt xác càng ngày có yêu cầu với thi thể càng cao, thời kỳ phúc lợi của tân thủ xem như đã triệt để đi qua.

Ba bộ thi thể, tất cả cho một quả trái cây sức mạnh, tám năm đạo hạnh, một bản «Thuật trang thi».

Hai thứ đầu thì trình độ hơi thấp, nhưng hạng thứ ba đã san bằng lại.

Thuật trang thi: Học tập thuật này, kỹ thuật trang điểm cho thi thể của ngài sẽ là độc nhất vô nhị, để cho người chết sinh động như đang còn sống.

Thuật trang thi, chính là kỹ thuật trang điểm cho thi thể.

Thuật này có thể tăng lên đẳng cấp của phần thưởng đốt xác, đặc biệt là đối với những thi thể không trọn vẹn, muốn khôi phục lại dung mạo tương đối khó khăn, có tác dụng giống như Thuật chạm khắc gỗ.

Tới rất đúng lúc.

Quyết đoán học tập, trong nháy mắt, vô số kỹ xảo trang điểm đã khắc sâu trong lòng, còn có thêm sự lý giải độc đáo về ngũ quan, tinh khí thần và thân thể con người, cùng với trăm năm kinh nghiệm trang điểm.

Tần Hà lập tức cảm thấy, cái này căn bản không phải là thuật trang thi gì cả, kỹ thuật chỉ chiếm không đến ba thành thuật này, bảy thành còn lại đều là lý giải về thân thể con người.

Sau khi học tập thuật này, Tần Hà đã có thể hiểu sâu hơn về thuật dịch dung.

Thật ra thì khuyết điểm của thuật dịch dung tương đối rõ ràng, nó có thể thay đổi cơ bắp cùng đường cong của khuôn mặt, nhưng về chi tiết, ví dụ như là màu da, chấm tàn nhang, nốt ruồi trên mặt lại không thay đổi được.

Người xa lạ không thể dễ dàng phát hiện ra, nhưng người quen thuộc thì chỉ cần nhìn một cái là đã nhận ra sự khác biệt.

Thuật trang thi+ Thuật dịch dung, Tần Hà đã thấu hiểu rõ ràng, không chỉ có thể thay đổi màu da, hắn còn có thể tự thêm nốt ruồi, đốm tàn nhang hay ban gì đó lên mặt, nếu như trang điểm một chút, đoán chắc là ngay cả mẹ ruột cũng không nhận ra.

Một kỹ năng khá tốt.

Trên mặt Tần Hà lộ vẻ vui sướng, đương nhiên đại vương bát trĩnh thoảng liếc nhìn hắn cũng nhìn thấy được, tâm tình nó cũng theo đó mà nơi lỏng.

Tâm trạng gia tốt, nó mới có thể tốt.

Dù lò đốt xác có nhỏ đi nữa thì một con vương bát lớn hơn nữa cũng đâu chiếm được bao nhiêu diện tích, phải không?

Điều này, đại vương bát hiểu rất rõ.

Tâm tình vừa lơ lửng, cảm giác đã đến.

Cảm giác gì?

Đói.

Đói đến mức bụng muốn dán vào lưng.

“Gia, ừm, ngài có mua màn thầu về không?” Đại vương bát cẩn thận hỏi một câu.

Buổi chiều Tần Hà đi ra ngoài mua màn thầu, vừa đi chính là nửa ngày, đến trời tối mới trở về, lúc trở về trong tay cũng không mang theo màn thầu, còn tỏ vẻ hưng phấn nói cái gì mà quyết chiến đến hừng đông.

Đại vương bát trong lòng chua xót.

Người khác làm việc, không trả tiền công thì ít nhất cũng được ăn một bữa.

Còn nó thì tốt rồi.

Ba ngày đói cả chín bữa, đói còn không dám đòi.

Lại nhịn đói thêm nữa, sợ là nó cũng không gánh nổi.

“Ta chưa đưa màn thầu cho ngươi à, trên tay của ta không có.”
Tần Hà ngồi dậy, vẻ mặt thắc mắc.

Đại vương bát: “-”

Hơi ngừng một chút, Tần Hà vỗ đùi, vội vàng thò tay xuống dưới nách, mò trái mò phải, cuối cùng lôi từ trong đó là túi đựng màn thầu, mỉm cười nói: “Ngượng ngùng, gần đây quá bận rộn, quên mất.”

“Ăn trước đi.”

Đại vương bát đều sắp rơi nước mắt.

Nghĩ thâm, nếu như không phải thấy bắp đùi ngươi lớn, bản thiếu gia ta đã sớm quay trở lại Vận Hà tìm cha nuôi rồi.

Cần gì phải ở đây chịu đói chứ.

Lấy ra màn thầu, đại vương bát cắn từng miếng to, mấy miếng đã cắn hết một cái màn thầu vào trong miệng.

Màn thầu ngduội, hơi cứng, khiến đại vương bát nghẹn đến mắt trợn trắng.

Tần Hà thấy vậy không khỏi cảm thấy hơi có chút áy náy, nó theo mình cũng đã được một thời gian.

Mà hắn cũng chỉ cho nó ăn hai lần, lần đầu tiên còn là mìn thầu bột tập.

Nghĩ tới đây, Tần Hà nhìn về phía thi thể con cú đêm đang đặt bên cạnh lò kia, vỗ đùi nói với đại vương bát: “Người chừa bụng một chút, bây giờ gia sẽ chuẩn bị cho người một bữa ngon.”

Nói xong Tần Hà lập tức vén tay áo lên, nhổ lông bỏ ruột.

Vô ảnh thủ phát động!

Phải gọi là cực kỳ nhanh.

Chỉ một lát sau, lông trên toàn thân cú đã bị vặt sạch sẽ.

Con cú đêm này không hổ là có thể nói tiếng người, to như một con ngỗng.

Phanh ngực mở bụng, bỏ nội tạng, lấy que trúc xiên qua, tiếp đó đặt lên lửa nướng, quét thêm dầu gai dầu, rắc thêm muối, vẩy thêm hương liệu.

Ôi!

Phải gọi là thơm nức mũi.

Thuật đồ nướng: Học tập thuật này, ngài sẽ học được tinh túy của đồ nướng, kỹ nghệ độc nhất vô nhị.

Kỹ năng trước đây tích góp được, hôm nay lần đầu có đất dụng võ.

Muối ăn quá thô, không sao.

Hương liệu không đủ, không vấn đề gì.

Dầu gai dầu có mùi, cũng không ảnh hưởng.

Thuật đồ nướng sẽ giải quyết hết toàn bộ, không có biện pháp, đây chính là kỹ năng a,

Nguyên lý gì thì ta cũng không rõ, đừng hỏi, hỏi thì chính là thần kỳ.

Đại vương bát hít hít mũi, đều sắp thềm đến phát khóc.

Nó vội vàng ném màn thầu sang một bên, tiến đến bên cạnh đồng lửa, hai mắt đỏ xanh lóe sáng.

Nguyên con cú toàn thân đều là thịt nạc, chẳng mấy chốc đã bị nướng đến vàng óng, mỡ chảy ra, vài giọt mỡ rơi vào trong ngọn lửa lập tức tóe ra những tia lửa nhỏ, trông cực kỳ hấp dẫn.

“Gia, tay nghề của ngài thật là tốt.” đại vương bát thực lòng tán thưởng.

“Đương nhiên rồi, về sau đi theo gia, bao người ăn hết mỹ thực trong thiên hạ.”

Vẻ mặt Tần Hà tràn đầy kiêu ngạo, lần đầu tiên thi triển, hiệu quả còn tốt hơn so với hắc tửng tượng, xem ra sau này có thể dùng đồ nướng để thay thế đồ xào.

Đại vương bát vội vàng gật đầu “Vâng vâng vâng”.

“Nhưng mà, cái này vẫn còn thiếu linh hồn.” Tần Hà lại nói.

Đại vương bát không hiểu, hỏi lại: “Linh hồn gì cơ?”

“Tà tá ta” Tần Hà cười cười, sờ móc dưới nách một chút rồi móc từ trong đó ra một cái ống trúc nhỏ, mở ra, bên trong đựng một chút bột màu đỏ, vị cay nồng xộc thẳng vào mũi.

“Đương nhiên là quả ớt mà ta cùng người đều thích ăn rồi, ha ha ha”

Lần này, đại vương bát là thực sự khóc.

Khóc cái kiêu ô ô khóc lớn kia.

....

Ngay vào lúc Tần Hà cùng đại vương bát đang nướng đồ.

Kinh thành.

Đại hòa thượng cầm lấy hai cây Hàng Ma Xử chạy nhanh xuyên qua đường ngang ngõ tắt.

“Đứng lại!”

“Đừng chạy!”

Sau lưng hắn ta là một đám Phi Ngư Vệ đang giơ lưỡi đao đuổi theo không bỏ.

Hai chân đại hòa thượng nhanh chóng luân phiên, tựa như bánh xe gió, chẳng mấy chốc sẽ chạy ra ngõ nhỏ, mắt thấy vượt qua ngã tư đường là sẽ có hy vọng cắt đứt đám người truy đuổi.

Nhưng kết quả, hắn ta mới ra khỏi ngõ, thì từ phía đối diện lại có một đội Phi Ngư Vệ chạy tới.

Hay lắm.

Một đội biến thành hai đội, suýt chút nữa đã ngăn được hắn ta lại.

Đại hòa thượng sốt sáng đến trán đổ đầy mồ hôi.

Hắn ta vội vàng leo tường chạy trốn, nhưng Phi Ngư Vệ cũng không phải là ăn chay, một vòng vây lớn như vậy, khắp nơi đều là đội ngũ của Phi Ngư Vệ, đại hòa thượng trái xông phải phá, nhưng người đuổi theo mông lại càng nhiều, xâu thành một hàng dài.

....

“Còn chưa thả hòa thượng chùa Kim Quang kia à?”

Tháp Phi Ngư Vệ, tinh lâu cao vút, đứng ở chỗ cao có thể quan sát được toàn thành.

Thảm Luyện mặc một thân trường sam màu trắng thuần, khuôn mặt đón lấy gió lớn, nhìn về cảnh đuổi bắt nơi xa, thuận miệng hỏi một câu.

Sau lưng hắn ta, Quý Thành Lương vỗ trán, tựa hồ hơi nhức đầu, nói: “Thả rồi.”

“Vậy kia là tình huống gì?” Thảm Luyện hỏi tiếp.

Quý Thành Lương lắc đầu, “Tình huống cụ thể thuộc hạ cũng không rõ ràng, ban ngày đã dẫn hắn ra khỏi thành, khó khăn lắm mới xoay người để cố ý cho hắn ta chạy trốn, ai biết hắn ta lại quay lại, mà quay lại cũng không biết trốn đi. Đây, thuộc hạ vừa ra lệnh truy nã, hắn ta đã nhảy vào trong vòng vây của chúng ta rồi.”

“Hắn ta có lý do gì để phải mạo hiểm ở lại kinh thành sao?” Thảm Luyện lại hỏi.

“Chắc là.... muốn tìm Thanh Ngu Đại Tiên, hấn nói hấn có thù oán với Thanh Ngu Đại Tiên.” Quý Thành Lương trả lời.

“Cái gì?”

Trên mặt Thảm Luyện cuối cùng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Quý Thành Lương.

Quý Thành Lương im lặng một chút mới nói: “Đại nhân, chuyện này phải bắt đầu nói từ đồng phân trâu trong mặt thất ở miếu Nhân Vân kia....”

Chương 117 – Hòa thượng xui xẻo

“Người cảm thấy hấn có thể tìm thấy Thanh Ngu Đại Tiên không?” Một lát sau, Thảm Luyện hỏi.

“Chỉ dựa vào một mình hấn thì có thể là hơi khó.” Quý Thành Lương trả lời.

“Vậy người nhắc nhở hấn một chút.” Thảm Luyện nhàn nhạt nói.

Quý Thành Lương nghe vậy lập tức hai mắt sáng lên, vội vàng thò người ra, hạ lệnh với người bên dưới tháp: “Để cho Trương Càn, Lý Thuận, Ngụy Ngạn Cương mau đi bắt cái tên hòa thượng đang chạy trốn kia lại, sắp chạy hết nửa thành rồi mà còn chưa bắt được người, đội hai có còn cần mặt mũi hay không?”

“Rõ!”

Người dưới tháp đáp lại.

Chẳng bao lâu sau, tiếng còi hiệu liên tiếp vang lên, trận hình bao vây của Phi Ngu Vệ có sự thay đổi rõ ràng, bốn cây đuốc từ ngoại vi siết vào trung tâm, rất nhanh nơi đó đã truyền ra tiếng đánh nhau.

Chỉ qua một chốc lát, tiếng đánh nhau lắng lại, lảng máng còn có tiếng chửi mắng truyền đến.

“Cả nhà người Phật.”

“Hòa thượng xui xẻo.” Quý Thành Lương nhin không được mắng một câu.

Sau đó, sự hỗn loạn dưới màn đêm ở chốn kinh thành này cuối cùng cũng đã yên tĩnh lại.

Rất nhanh liền có một tên Tổng kỳ trình lên cấp báo: “Khởi bẩm Chỉ huy sứ, Thiên hộ đại nhân, lần vây bắt này chúng ta bắt được tổng cộng năm tên quý tu, chém được mười sáu người, bốn người đang lẩn trốn, trong lúc vây bắt có một người thân bí xuất hiện, nghi là có liên quan đến bốn người kia. Mặt khác, chúng ta tìm được bốn mươi sáu đồng Thiên Mệnh Thông Bảo ở xung quanh nha thự chiếu ngục.”

“Chúng ta ném ra ngoài tất cả là bao nhiêu đồng?” Thẩm Luyện hỏi.

“136 đồng.” Quý Thành Lương trả lời.

“Tiếp tục tìm, toàn bộ đều ở đó.” Thẩm Luyện nói.

“Rõ.”

Tổng kỳ lĩnh mệnh, quay người xuống lầu.

Sau đó bầu không khí liền trở nên trầm mặc.

Qua một hồi lâu, Quý Thành Lương lên tiếng: “Đại nhân, thật ra chúng ta có thể giả vờ như cái gì cũng không biết, vây bắt như vậy, có thể coi là chúng ta đã vạch mặt với vị trong cung kia.”

Thẩm Luyện ngẩng đầu, vầng trăng treo cao, tố y đơn bạc bị gió lạnh thổi bay phấp phới, hắn ta chậm rãi nói: “Quyền lực, âm mưu, quý kế, đảng phái tranh đấu, mỗi một thứ đều khiến cho thanh đao trên tay chúng ta trở nên chần chừ, trở nên bất lực, hôm nay bên ngoài chiếu ngục quý khí ngút trời, yêu nhân xuất hiện tứ phía, nếu như chúng ta không có bất cứ một hành động gì, tướng sĩ dưới quyền sẽ suy đoán ra sao, suy nghĩ thế nào?”

Quý Thành Lương trầm mặc.

“Ta không cho phép tướng sĩ dưới quyền ta ở trong khoảnh khắc chém đao ra có bất kỳ cái gì chần chừ, bản thủ xấu xa, quyền mưu tính kế, ta và người thăm rõ là được, còn tướng sĩ dưới trướng có thể không biết thì đừng biết, nếu là nhân tâm

có chân chờ, đến lúc ấy, khí khái của Phi Ngư Vệ cũng sẽ hoàn toàn tản đi.” Thầm Luyện lại nói tiếp.

“Vậy, Chỉ huy sứ ngài?” Quý Thành Lương nhú mày.

“Bất kể như thế nào thì chém giết tay sai của tổ chức Phách Quỷ cũng là có công, trong thời điểm hiện tại, cái vị trí Chỉ huy sứ của Phi Ngư Vệ này vẫn không ai có thể lấy đi.” Thầm Luyện thản nhiên nói.

“Tên Thanh Ngư Đại Tiên ngài tính làm như thế nào, thật sự để hòa thượng kia đi tìm? Hôm nay tên gia hỏa kia xem như hại chúng ta lắm rồi.” Quý Thành Lương cắn răng.

“Vương thấy vương chính là ngả bài, trước hết để hòa thượng thử xem, ít nhất thì hôm nay hẳn ta cũng xem như tìm đúng vị trí, không phải sao?” Thầm Luyện mỉm cười nói.

“Àm âm”

Đúng lúc này, mặt đất bỗng nhiên vang lên một tiếng vang trầm lớn.

Sắc mặt hai người biến đổi, vội vàng nhìn về hướng phát ra tiếng vang.

Chỉ thấy ở trung tâm kinh thành vang lên âm thanh “rầm rầm” của một thứ gì đó bị đổ sụp, lập tức khói bụi cuồn cuộn, còn có một luồng thi khí cực kỳ mạnh mẽ bốc thẳng lên.

“Đại nhân, giống như là truyền đến từ cổng bắc Hoàng Thành, xảy ra chuyện rồi.” Quý Thành Lương vội vàng nói, sau khi phân biệt một chút hẳn ta lập tức kinh hô: “Là thi khí, chẳng lẽ là tên An Trùng Cửu kia?”

“Có người xông vào Hoàng Cung, mau, mau hộ giá!”

Thầm Luyện sầm mặt lại, nhảy một cái nhanh chóng lao về phía vị trí kia, mấy cái lên xuống đã biến mất trong màn đêm, vô thanh vô thức, tựa như là chim yến tước.

Quý Thành Lương hơi hơi cắn răng, vội vàng hướng về phía dưới tháp, hạ lệnh: “Mau, lập tức thông tri tất cả mọi người, ngoại trừ người trông giữ chiếu ngục, tất cả mọi người đi trợ giúp cổng bắc Hoàng Thành.

“Rõ!”

Rất nhanh, Phi Ngư Vệ đã động, ngọn đuốc từ đủ mọi phương hướng mau chóng lao thẳng về phía cổng bắc Hoàng Thành.

Cùng lúc đó, ở ngay cửa phòng số mười chiếu ngục.

Một tên quan sai Phi Ngư Vệ từ từ tiến đến phòng số mười, bước chân cực nhẹ, nếu là nhìn kỹ, cái bóng của y rất mờ nhạt, tựa như là ánh lửa có thể xuyên thấu qua thân thể y vậy.

“Đồng đồng đồng”

Tên quan sai Phi Ngư Vệ gõ gõ cửa phòng.

Trong phòng hiện tại vẫn đang hành hình, tiếng quát roi xen lẫn với tiếng kêu thảm thiết truyền ra.

Không qua bao lâu, cửa phòng mở ra, một tên sai hành hình cởi trần thân trên nhìn về phía người tới, vẻ mặt nghi hoặc, hỏi: “Người là ai? Hình như ta chưa từng gặp người.”

“Chưa từng gặp là đúng rồi.” Tên quan sai Phi Ngư Vệ kia mỉm cười, giơ tay chụp một cái, chỉ thấy tên sai hành hình kia mềm oặt ngã xuống, từ trong miệng hắn ta có một thứ gì đó đã bị lấy đi.

Tất cả mọi chuyện đều xảy ra một cách im hơi lặng tiếng, cơ thể tên sai hành hình cũng bị đỡ lấy, âm thanh quát roi trong phòng cũng không hề ngừng lại, không hề phát hiện ra.

Tên quan sai Phi Ngư Vệ kia đẩy cửa đi vào, chẳng qua bao lâu bên trong đã liên tiếp truyền ra tiếng kêu rên.

Chỉ chốc lát sau, tất cả trở về yên tĩnh.

Trong phòng, Phong Kinh Vũ phát ra khác thường, từ từ ngẩng đầu về phía tên quan sai Phi Ngư Vệ, ngay tức thì hai mắt hắn ta vụt sáng lên, ngạc nhiên đến mức gần như kêu to: “Sư phụ!”

Tên quan sai Phi Ngư Vệ kia mỉm cười, nói: “Người chịu khổ rồi.”

“Sư phụ, ta không ngờ rằng ngài vậy mà lại tới cứu ta.” Phong Kinh Vũ kích động nói, khoảnh khắc hắn ta nhìn rõ người đến, hắn ta gần như đã cho là mình nhận lầm người.

“Cũng là mạng người lớn, vừa đúng dịp đêm nay có cơ hội.” Tên quan sai Phi Ngư Vệ kia nói, giọng nói không phân biệt

được cao thấp, nghe giống như là tiếng của kim loại ma sát.

“Sur phụ, ngài mau mang ta đi ra ngoài.” Phong Kinh Vũ nói.

“Có thể mang người đi, nhưng người cũng biết quy củ.”

Vẻ mặt của tên quan sai Phi Ngư Vệ kia trở nên nghiêm túc, hỏi: “Bây giờ người hãy trả lời ta, người có nói bất cứ một tin tức gì phản bội Thánh giáo cho Phi Ngư Vệ hay không?”

Vừa dứt câu, ánh mắt của y phát ra một tia sáng mờ lạnh lẽo, quan sát từng nét mặt nhỏ của Phong Kinh Vũ.

Đây rõ ràng là một loại bí thuật dùng để phân biệt.

Sắc mặt Phong Kinh Vũ hơi hơi biến đổi, nhưng sau đó hắn ta nói với vẻ cực kỳ kiên định: “Sur phụ, đồ nhi thề, ta tuyệt đối không lộ với Phi Ngư Vệ nửa chữ liên quan đến Thánh giáo ta, nếu như trái với lời thề, trời tru đất diệt.”

Sau vài nhịp thở, tên quan sai Phi Ngư Vệ kia mới thu lại bí thuật, hài lòng gật đầu, nói: “Vất vả cho người rồi.”

....

Lò hỏa táng, phòng thiêu thi số bảy.

Tần Hà cùng đại vương bát chia nhau ăn thịt, miệng đầy mỡ.

Tần Hà gặm một cái đùi, đột nhiên ngậy người, nhếch miệng rít một cái.

“Gia, sao vậy?” Đại vương bát hỏi.

“Chắc.... Ta vẫn cảm thấy hình như là ta đã quên mất chuyện gì đó, nhưng lại nghĩ mãi mà không ra.” Tần Hà nói.

“Vậy thì hai ngày nữa hãy nghĩ lại, có thể qua hai ngày sẽ nghĩ ra được.” Đại vương bát đề nghị.

“Ân, có đạo lý, tới tới tới, ăn nhiều một chút.” Tần Hà gật gù gật đầu.

Chương 118 – Thử tử của Từ phủ.

Vàng trắng tròn treo cao, mây đen gió lớn.

Đây nhất định là một đêm không yên tĩnh.

Phi Ngư Vệ xem như là nơi chuyên xử lý sự kiện linh dị cùng tội nặng ở Vương triều Đại Lê, đêm nay rất bận rộn.

Chân trước nha thự bị người rải đồng tiền lấy mạng, đang tiêu diệt đám tay sai lột da thì chân sau Hoàng Cung đã bị “Hulk” đột nhiên xuất hiện tập kích.

Toàn thân “Hulk” màu lục, trên cơ thể nổi lên vô số đường vân màu xanh, sức mạnh cực kỳ dũng mãnh, một quyền đã đập cổng cung nặng cả vạn cân thủng một lỗ, một cước đá đá bay gạch đá thành cung bay tứ tung.

Ngư lâm quân trông coi cổng cung liền mình chống cự, mãi cho đến khi có một vị cường giả mặc trường sam màu trắng thuần tới, mới có thể đánh lui nó.

Mà như vậy vẫn chưa kết thúc.

Vừa quay đầu Phi Ngư Vệ đã truyền ra tiếng la giết, hai bóng người từ trong chiếu ngục vọt ra, lóe một cái đã hòa mình vào trong màn đêm, biến mất không còn thấy tăm tích.

Hai tên Thiên hộ truy kích cũng theo đó biến mất.

Về phần kết quả như thế nào, không ai biết được.

Chỉ biết là một đêm này Phi Ngư Vệ giống như là điên rồi, khắp nơi lòng bất người.

Kẻ nào mà ban đêm ngủ không được đi ra ngoài tản bộ thì xem như là gặp vận đen tám đời.

....

Phòng thiêu thi.

Đại vương bát sau khi ăn uống no đủ, đó là cực kỳ hăng hái, chỉ là miệng hơi có chút sưng đỏ.

Tần Hà thì càng thích ý, híp mắt, gác chân bắt chéo đợi “Man Quỷ” hóa thành tro.

Trực giác nói cho hắn biết, cái tên Man Quỷ này, rất có thể cũng chỉ là một tên tay sai cao cấp, cái đám lột da kia, không dễ dàng bị nhổ cỏ tận gốc như vậy.

Nếu chỉ là một tên Man Quỷ tầm thường như vậy, dù là sau lưng dựa vào cung đình, cũng không thể khiến cho Phi Ngư Vệ bó tay bó chân không thể xử lý.

Tốc độ đột thi thể mới nhanh hơn nhiều thầy khô cùng thi thể biến dị.

Chưa tới hừng đông, màn sương xám trắng chậm rãi rủ xuống, rồi bóng biểu diễn, một đời Man Quỷ, tới.

Man Quỷ cũng không phải là quỷ, mà là quỷ tu, là người, nói chính xác hơn là nửa người nửa quỷ.

Man Quỷ xuất thân từ gia tộc thế gia quyền thế, Từ gia, là hậu đại của Từ Đại Hải, đại tướng Trung Sơn vì Đại Lê lập quốc.

Từ gia khác họ phong Vương, trải qua mấy trăm năm phát triển đã sớm thành một con quái vật khổng lồ.

Càng nhiều người thì đúng sai càng nhiều.

Bất kể là một gia tộc, hay là một Vương triều.

Sau cánh cổng Từ gia, nghiêm nhiên chính là một phiên bản triều đình thu nhỏ, phe phái trong nội tộc mọc lên nắm, tranh quyền đoạt lợi.

Man Quỷ tên là Từ Hoài Khánh, là thứ tử do một nữ tử thanh lâu sinh ra sau một lần Trung Sơn Vương say rượu, bởi vì địa vị mẫu thân ti tiện nên y không có nơi nương tựa, từ nhỏ phải chịu đủ mọi loại ức hiếp.

Cái loại chuyện ức hiếp này, từ trước đến giờ đều là chọn quả hồng mềm để bóp, không quan tâm là giữa người lớn hay là giữa trẻ nhỏ, cho đến bây giờ cũng không phải là đồng đều, mà là một đám người dồn một người vào chỗ chết.

Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì ức hiếp người này cũng sẽ không phải chịu hậu quả gì.

Có người dẫn đầu thì sẽ có người bắt chước, ức hiếp lần này đến lần khác, kẻ bị ức hiếp liền trở thành một đồng bọn nhão, ai cũng có thể tiến lên giẫm một cái.

Từ Hoài Khánh chính là một đồng “bùn nhão” trong số đông đảo nhi nữ của Trung Sơn Vương.

Vương thế tử không cần thận làm vỡ bình hoa mà Trung Sơn Vương yêu thích nhất, liền chỉ vào Từ Hoài Khánh nói là do y làm, Từ Hoài Khánh biện luận là không phải y, Trung Sơn Vương tức giận, sai người đánh phạt Từ Hoài Khánh.

Đợi đến khi phạt xong, Vương thế tử lại dẫn người đánh cho Từ Hoài Khánh một trận, bởi vì y dám chối.

Nhị quận chúa ham chơi, ném con chó Nam Dương mà Trung Sơn Vương Phi thích nhất xuống nước khiến cho nó bị chết đuối, cũng chỉ vào Từ Hoài Khánh nói là y ném, Từ Hoài Khánh khóc nói không phải, Vương Phi tức giận, phạt không cho y ăn cơm.

Nhị quận chúa sau đó lại dẫn người đến đánh y một trận.

Một tới hai đi, Từ Hoài Khánh không dám biện luận nữa.

Bởi vì chẳng có tác dụng gì, không biện luận bị phạt một lần, biện luận thì vừa bị phạt một lần lại vừa phải bị đánh một trận.

Dần dần, Từ Hoài Khánh đã biến thành kẻ chuyên “đội nôi” (*) của Từ gia.

(Note (*): Đội nôi có nghĩa là bị vu không, nhận thay tội của người khác.)

Hễ trẻ con phạm lỗi là lại đổ cho Từ Hoài Khánh.

Theo lý mà nói, những người lớn trong phủ không biết à?

Đương nhiên là biết, chút tiểu tâm tư của trẻ con kia làm sao có thể giấu được ánh mắt của người lớn.

Nhưng vậy thì thế nào?

Những nhi nữ của Trung Sơn Vương kia, nhà ngoại đều có quyền thế cùng địa vị, dám phạt thì thiên vị, không dám phạt thì mở một con mắt nhắm một con mắt.

Đến cả chủ vị cũng không dám phạt, chỉ giết “gà” dọa khỉ một chút.

Mà Từ Hoài Khánh chính là “con gà” thường xuyên bị giết kia.

Nhà cao cửa rộng, thân tình nhạt nhẽo gần như không có, có thì cũng chỉ là suy nghĩ tính toán, lục đục với nhau.

Trẻ con trong nhà nghe quen tai, nhìn quen mắt, tự nhiên là cũng học theo.

Hôm nay trong đại viện có mấy chục đóa mẫu đơn bị gãy, Từ Hoài Khánh bị phạt quỳ.

Ngày mai hãn huyết bảo mã Vương phủ bị tiêu chảy, Từ Hoài Khánh bị phạt quỳ.

Ngày kia trời mưa, Từ Hoài Khánh bị phạt quỳ.

Ngày kia trời không mưa, Từ Hoài Khánh cũng bị phạt quỳ.

Nói chung là... Chuyện gì cũng có thể phạt y, ai cũng có thể phạt y, Từ Hoài Khánh cũng tựa hồ quên đi việc phản kháng.

Nhưng mà những thứ này chỉ là một mặt trong cuộc sống của Từ Hoài Khánh, những sỉ nhục, trêu cợt khác còn nhiều lắm.

Ăn ở mọi thứ đều bị người ta đối xử lạnh nhạt, vài hạ nhân, nha hoàn có chút địa vị trong phủ cũng dám lên mặt với y, thỉnh thoảng y còn bị bỏ đói một hai bữa.

Đường đường là con trai của Trung Sơn Vương, tuy là thứ tử, sống thành như vậy, một là do mệnh, hai là do tính cách.

Phàm là Từ Hoài Khánh nổi điên lên, tóm lấy một hai tên cùng vào chỗ chết, đảm bảo sau đó cũng không có chuyện như vậy.

Nhưng Từ Hoài Khánh không dám, bởi vì y có một người mẹ ruột càng hèn yếu hơn cả y, từ nhỏ đã giáo dục y không thể phản kháng, phải nhẫn nhục chịu đựng.

Bước ngoặt xảy ra vào tang lễ của mẹ đẻ Từ Hoài Khánh.

Nói là tang lễ, thật ra chính là quản gia mang theo hai tên hạ nhân lấy một cái quan tài mỏng đặt mẹ đẻ của Từ Hoài Khánh vào, sau đó khiêng lên núi chôn, vậy là xong việc.

Một nữ tử lâu xanh tuổi già nhan sắc tàn phai, Trung Sơn Vương đã sớm quên bà, sau khi chết cũng không được vào mộ tổ, không phát tang, không đeo khăn, ngại mang xúi quẩy cho Vương phủ.

Chỉ có Từ Hoài Khánh quấn một mảnh khăn trắng lên đầu xem như là tang lễ.

Nhưng đến ngay cả “tang lễ” đơn sơ đến không thể đơn sơ hơn được nữa này lại cũng bị người ta khinh thường.

Quản gia ngại chỗ chôn quá xa, hạ nhân ngại đào hố tốn sức, qua loa tìm một bãi tha ma, móc một cái hố nông bỏ quan tài xuống là coi như xong việc, ngay cả vách quan tài vẫn còn bị lộ ở bên ngoài.

Từ Hoài Khánh thấy mẹ đẻ mình dù là sau khi chết cũng không thể giữ được tôn nghiêm, cuối cùng cũng đã nổi giận, dưới sự tranh chấp đã bộc phát ra lửa giận kìm nén hơn hai mươi năm, tại chỗ đập đầu tên quản gia kia đến nát bét, dọa hai tên hạ nhân kia chạy đi.

Ngay vào lúc Từ Hoài Khánh đang thấp thỏm lo âu vì giết người thì có một người xuất hiện – Quý tu “Ngọc Vương”.

Ngọc Vương bỏ lại hai thi thể đã mất đi da mặt của hai tên hạ nhân, hỏi Từ Hoài Khánh: “Vào môn hạ của ta, lấy nửa người nửa thi làm đại giới, ban cho người quyền lực, địa vị cùng với sức mạnh, người có bằng lòng hay không?”

Khát vọng của Từ Hoài Khánh vào lúc này đã lớn đến độ có thể trả giá bằng mọi thứ, liền cúi đầu bái.

Cứ như vậy, Từ Hoài Khánh lợi dụng thân phận con cháu Từ gia, tiến vào dưới trướng của quý tu Ngọc Vương.

Sau đó, dưới sự giúp đỡ của Ngọc Vương, chỉ trong một thời gian ngắn, tình cảnh của Từ Hoài Khánh đã thay đổi đến nghiêng trời lệch đất, Ngọc Vương đề bạt y làm đầu mục, còn dẫn tiến y cho “Phụng Thánh Phu Nhân”, trên thực tế là “Hoàng Thái Hậu” đương triều, thụ phong hư chức.

Từ gia dĩ nhiên là rất kinh ngạc, Từ Hoài Khánh bị giam thành bần nhãi hơn hai mươi năm, vậy mà lại có thể leo lên cảnh cao “Phụng Thánh Phu Nhân”.

Càng mâu chốt là, “nội kinh” của Từ Hoài Khánh đột nhiên tăng mạnh, khiến toàn bộ đám tử đệ cùng tuổi trong gia tộc đều bị bỏ lại đằng sau.

Thực lực và địa vị thay đổi, kèm theo đó, mầm mống của sự trả thù cũng bắt đầu mọc rễ nảy mầm trong lòng Từ Hoài Khánh.

Những hạ nhân đã từng đối xử lạnh nhạt với y từng người, từng người chết đi, những huynh đệ tử muội đã từng làm nhục y cũng đều bị y giẫm dưới chân, y cũng đã giết đi hai người.

Thậm chí ngay cả Thế tử Trung Sơn Vương cũng bị y âm thầm ra tay, khiến cho tên kia bị ghê tởm cực độ, y dùng huyền thuật khiến cho một tài nữ mà tên kia yêu mến dan díu với một tên mặc khách thủ hạ, còn cố ý để cho Thế tử Trung Sơn Vương bắt gặp, trong một đêm vừa cắt đứt “tay chân” của Thế tử Trung Sơn Vương, vừa xé đi “quần áo” của tên kia, đồng thời còn giả họa cho Thế tử phi.

Sức mạnh và địa vị từng bước tăng thêm lúc nào cũng khiến cho người ta ghen, vì để tranh công với Ngọc Vương và Phụng Thánh Phu Nhân, Từ Hoài Khánh ra lệnh cho tay sai thủ hạ không quan tâm đến ký kết ngầm “đêm trăng tròn không cấm” với Phi Ngư Vệ, phái tay sai thu thập mặt người khắp tứ phía, hại vô số người.

Cùng với đó, thực lực của y cũng vững bước tăng lên, Phách Quỷ mà y nuôi dưỡng bởi vì được cho ăn rất nhiều da mặt người đã rất nhanh ngưng tụ là quỷ thân.

Nhưng ngay vào lúc y xuân phong đắc ý, đang chuẩn bị tiến thêm một bước, thì hai tên tay sai lại mang “Diêm Vương Gia” đến cho y.

Ba cây đinh trần thi vung lên liền đã đem một đời vừa đáng thương vừa đáng buồn của y ghim lên trên tường.

Đền chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Hầu môn sâu như biển, lòng người tựa như kim, trong lòng không hung bạo, giữa đám sài lang khó đứng lên, vừa thuận gió lốc bay lên, lại là mười năm kiếp nạn bá tánh, kẻ tổn thương lại gây ra thương tổn.”

Chương 119 – Thuật phân biệt yêu

Phân thưởng: Thuật dụ linh.

Thuật dụ linh: Học tập thuật này, sử dụng trên một mục tiêu cụ thể có thể dẫn dụ Linh Chung hiện thân, hiệu quả phụ thuộc vào chủng loại và thực lực của Linh Chung.

Tần Hà xem xét, không tồi.

Sử dụng trên mục tiêu cụ thể, có thể là người, cũng có thể là một đồ vật nào đó.

Phạm là sự kiện linh dị, giải quyết chính chủ không phải là vấn đề, vấn đề là làm sao để tìm được nó.

Giống như là chuyện hoàng bì tử gây họa lúc trước.

Mặc dù hoàng bì tử không phải Linh chủng, mà là yêu, nhưng cũng có đạo lý tương tự.

Có thuật dụ linh, sau này nếu như gặp phải Linh chủng, vậy thì có thể dẫn dụ nó hiện thân.

Cộng thêm công đức kim thân nhất phẩm của hấn.

Không cần gài bẫy quá đơn giản.

Theo sát phía sau, bảy bộ thi thể còn lại cũng lần lượt đốt thành tro.

Giống như lần trước, phần thưởng không tốt như trước nhưng cũng coi như ở mức độ trung bình.

Tất cả cho hai quả trái cây sức mạnh, một viên Tủy tủy đan, mười năm nội kinh, chín năm đạo hạnh, một bản «Kỹ thuật trồng ớt», một bản «Thuật phân biệt yêu», một viên Cường thú đan.

Có vật phẩm, có kỹ năng, có thể gọi là đủ loại.

Bốn hạng đầu lượt qua không đề cập tới, ba hạng đằng sau có chút tâm ý.

Thuật trồng ớt: Học tập thuật này, kỹ thuật trồng trọt quả ớt của ngài sẽ là độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Kỹ thuật này đối với Tần Hà mà nói quả thực chính là đo thân mà làm, cực kỳ có nhân tính.

Tần Hà lấy được không ít hạt giống ớt, tương lai không cần lo lắng sẽ ăn hết ớt.

Viên Cường thú đan này là viên thứ hai, viên lần trước đã cho con bê, cũng không biết tiểu gia hỏa kia thế nào, còn ngựa hay không ngựa.

Viên này vừa vắn cho đại vương bát.

Cuối cùng chính là «Thuật phân biệt yêu».

Thuật phân biệt yêu: Học tập thuật này, trong mắt ngài, ngàn vạn yêu vật trong thiên hạ đều sẽ hiện ra nguyên hình.

Phần thưởng này lại càng không tệ, trong kỹ năng còn có thêm vạn yêu phổ, giới thiệu vắn tắt đủ loại yêu vật, tương đương với một bản bách khoa toàn thư về yêu vật.

Học tập cả hai kỹ năng trên, trong nháy mắt tất cả bí quyết trọng yếu đã nhớ kỹ trong lòng.

Tần Hà nhìn về phía đại vương bát đang bận rộn, thuật phân biệt yêu phát động, trong mắt hắn, dáng vẻ của đại vương bát cũng không có thay đổi gì, nhưng trong đầu hắn lại có thêm một dòng phân tích giới thiệu vắn tắt: Thuộc loài ngao Huyền Thủy, huyết mạch hỗn loạn, tiềm lực bình thường, dường như cái cổ xảy ra biến dị nào đó.

“Huyết mạch hỗn loạn?”

Khóe miệng Tần Hà hơi hơi giương lên, nghĩ thầm, quả nhiên a, quả nhiên.

Đáng thương Ngao Giác Đại vương, sừng ngao còn chưa đủ cao, ngược lại là cổ mọc tươi tốt.

Đại vương bát lúc này dường như cảm nhận được cái nhìn của Tần Hà, nó quay đầu nhìn về phía Tần Hà, lại thấy hắn đang nhìn chằm chằm vào nó, nó theo bản năng rụt cổ lại: “Gia, sao vậy?”

“Lúc nào mời cha ruột của người tới đây làm khách a?” Tần Hà nghiêng đầu hỏi.

Đại vương bát nuốt nước miếng một cái, cơ gò gần như là cầu khẩn nói: “Gia, cha ta sẽ không bận tâm đến ta đâu, ta có trên trăm vị huynh đệ tỷ muội, không thiếu ta một đứa con này.”

Thời gian đã qua lâu như vậy, đại vương bát cho là Tần Hà đã quên việc đó rồi, nhưng không ngờ rằng, hắn vẫn còn nhớ.

Nhớ tới con cú đêm bị nướng đến hương thơm tỏa ra khắp bốn phía kia, đại vương bát liền rung mình ớn lạnh.

“Vậy người mời cha nuôi kia của người đến làm khách đi.”
Tần Hà lại nói.

Đại vương bát sắp khóc, nói: “Gia, cha nuôi ta cũng không bận tâm đến ta a, cái xằng kia của ngài quá mạnh, không có Thủy tộc nào dám lên bờ.”

“Vậy người nói cho ta biết, cha nuôi đối xử với người tốt hơn, hay là cha ruột đối xử với người tốt hơn?” Tần Hà đùa ác ý.

“Điều đối xử rất tốt với ta, chính là cha ta luôn thích bế quan, có khi cả mấy năm cũng không gặp.” đại vương bát trả lời đúng sự thật.

“Ồ!” Tần Hà bừng tỉnh.

Thích bế quan, vậy thì đúng rồi.

Nếu không thì hơn một trăm đứa con kia từ đâu mà tới, cái kia nhất định phải có đồng đạo hỗ trợ a.

“Gia, thi thể đốt đi tương đối rồi.” Đại vương bát nói sang chuyện khác.

“Ân, không tệ.”

Tần Hà hài lòng gật đầu, nói: “Thấy người cố gắng như vậy, ban cho người một thứ ăn ngon.”

Nói xong, Tần Hà ném viên Cường thú đan trong tay cho nó.

Cái thứ này chỉ có thú vật mới có thể dùng.

Người, chim muông có lẽ là cũng sử dụng được, nhưng Tần Hà tự cho rằng mình không được.

Đại vương bát há hốc mồm, mũi hít hít ngửi thử một chút, hai mắt lập tức sáng đến mức gần như có thể phát sáng, giật mình vui vẻ nói: “Đây là nội đan yêu thú đã luyện hóa!”

Giờ khắc này, đại vương bát quả thực là hạnh phúc đến muốn ngất đi, nếu như đặt thứ này ở thế giới dưới nước, đó không chỉ đơn giản là tranh đấu nữa, nó đã đủ để dẫn phát chiến tranh giữa các hà hệ.

Nội đan yêu thú ẩn chứa ý chí của yêu thú khi còn sống, rất khó ma diệt, nếu như thực lực yêu thú thấp thì còn đỡ, thực lực cao thì không phải chuyên gia không thể làm được.

Theo sự hiểu biết của đại vương bát, ở trong thế giới dưới nước, chỉ có ít ỏi vài ba kẻ có thể luyện chế được nội đan yêu thú, tất cả đều là đại yêu có địa vị cao, thực lực sâu không lường được.

Gia hào phóng a!

Tiện tay ném một cái, chính là một viên nội đan yêu thú đã luyện hóa, chỉ ngửi mùi nó đã biết, cực kỳ tinh khiết, mà đẳng cấp còn rất cao.

Trong nháy mắt, mọi sự âm ức cùng bất mãn tích tụ trong mấy ngày nay đã hóa thành mây khói.

Nó quyết định, quăng đời còn lại sẽ đi theo gia, làm chó săn trung thành nhất của gia.

Kẻ nào dám không đồng ý, nó liền nổi nóng với người đó.

Cha nuôi tới cũng không có tác dụng.

Chính là kiên quyết như vậy, chính là bất chấp tất cả như thế.

“Sau này đi theo gia, cứ làm việc thật tốt thì sẽ có tiền đồ tốt.”
Tần Hà thấy vậy, cười, nói với nó một câu khích lệ.

Hình ảnh này rơi vào trong mắt đại vương bát, quả thực chính là toàn thân Tần Hà bao phủ trong thánh quang, giống như thiên thần hạ phàm.

“Vâng vâng vâng.”

Đại vương bát gật đầu như gà mổ thóc, tiếp đó, nó không chút do dự nuốt Cường thú đan vào bụng.

Trong chớp mắt, một luồng nhiệt giống như là dòng nước ấm chảy khắp toàn thân nó, cơ thể nó lập tức đom đốp vang dội liên bắt đầu biến dị cùng cường hóa, âm thanh rất nhỏ nhưng liên tiếp không ngừng.

....

Sau đó không lâu, thi thể trên lò lần lượt hóa thành tro tàn.

Tần Hà bắt đầu kết thúc công việc, dùng xẻng xúc lấy tro cốt, che giấu vết tích còn sót lại, đợi đến khi bận rộn xong xuôi, hắn xem xét, giờ cách hừng đông còn có hơn một canh giờ.

Tốc độ cháy của thi thể mới quả thực là rất nhanh, mà Thâm Uyên chi hỏa cũng rất am hiểu đốt cái này.

Ngáp một cái, Tần Hà dứt khoát ngủ một giấc.

Tính ra, đã rất nhiều ngày hắn chưa ngủ.

Qua một hồi lâu, Tần Hà đột nhiên bật dậy, vỗ đùi hô: “Không tốt, còn bỏ quên một người trong chiếu ngục.”

Chương 120 – Bí mật của Dương Xảo Nhi

“Ồ ó ồ”

Cùng lúc đó, một tiếng gà gáy truyền đến từ phương xa.

Gà gáy sớm, lại là một ngày mới bắt đầu.

Tần Hà nghe thấy, a, trời đã sáng rồi?

Vậy thì.... Kệ đã, qua hai ngày nữa lại đi.

“Bịch” một tiếng lại nằm xuống, ngủ ngon lành.

Chẳng bao lâu sau, một tiếng chiêng vang, quan sai trực ban tuyên bố một ngày làm việc kết thúc, phòng thiêu thi theo thứ tự lần lượt mở ra.

Từ Trường Thọ mở cửa phòng, thấy Tần Hà đang chìm sâu trong giấc ngủ, ngáp một cái, lại đi mở cửa phòng tiếp theo.

Lại là một đêm bình an.

Chỉ là than đá trong mấy gian phòng, hình như là ít hơn so với định lượng một chút.

Nhưng điều này cũng không gây ra nghi ngờ gì, thời tiết lạnh giá, đám thợ thiêu thi tự lấy chút than đá để sưởi ấm là việc không thể bình thường hơn.

Đây cũng có thể coi là một chút quyền lợi nhỏ của thợ thiêu thi.

....

Hôm sau Tần Hà nghỉ ngơi một ngày, việc gì cũng không làm, tính ra, bộ mị thi kia hẳn là đã đến thời gian đốt xong.

Nhưng Tần Hà đợi trái đợi phải, mãi đến khi trời tối cũng không đợi được rồi bóng biểu diễn.

Tần Hà dù là có kiên nhẫn hơn nữa cũng đã có chút sốt ruột rồi, làm cái lông, đốt một bộ thi thể cũng khó khăn như vậy.

Sắp hết mùa thu thể mà vẫn còn chưa đốt xong.

Nhưng mà, có sốt ruột cũng chả có tác dụng gì, khó sinh chính là khó sinh a.

Người nói người có thể làm sao, chỉ có thể chờ thôi.

Cương thi phân chia theo phẩm cấp, từ nhất phẩm đến cửu phẩm, Tần Hà cũng không biết rõ cái bộ mị thi kia là thuộc cấp mấy, nhưng chắc chắn là so với hẳn nghĩ thì cao hơn.

.....

Lại thêm một ngày trôi qua, sáng sớm, Từ Trường Thọ mời ăn điểm tâm.

Vẫn là tàu hũ.

Tàu hũ của đậu hũ Tây Thi Dương Xảo Nhi luôn ngọt ngào, non mịn như vậy.

Bên tàu người đến người đi, cái dáng người kia vừa đứng vào sau sạp đậu hũ, ài, phong cảnh kia thật là đẹp, ánh nắng rực rỡ, sóng nước lăn tăn, một miếng ăn hết đậu hũ, trời cũng không thấy lạnh.

Không phải sao, ở phía đối diện, Từ Trường Thọ đã nóng đến lại bắt đầu “thở gấp”.

Tần Hà cúi đầu ăn một miếng tàu hũ, nhìn về phía Dương Xảo Nhi, hơi nghiêng đầu, tia sáng mờ trong mắt hẳn lóe lên.

Thuật vọng khí!

Vừa nhìn một cái đã thấy, trên đầu Dương Xảo Nhi vậy mà lại có một tia “khí”, giống y như thủy “khí” của Đại Vận Hà, chỉ

là nhạt hơn rất nhiều.

Tần Hà không khỏi hơi sững sờ.

Trong mắt hắn lại lóe lên một tia sáng mờ.

Thuật phân biệt yêu!

Chỉ thấy người đứng sau sập đầu hũ kia đột nhiên biến mất, thay vào đó là một con cá trắm đen thân buộc tạp dề, cúi đầu bện bện múc tàu hũ, lấy tiền, hơi nóng bốc lên, trên râu cá thật dài dính đầy hơi nước.

“A.... Cái này.”

Tần Hà chớp chớp mắt, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

Bí mật này hơi lớn a, thật là không thể ngờ tới.

Trong não hải của Tần Hà hiện ra một dòng chú thích: Thuộc loài cá trắm đen, đã bước vào nhân đạo, tư chất hạ phẩm, không còn con đường khác để đi.

“A, vẫn có kẻ may mắn.” Tần Hà không khỏi lẩm bầm một câu.

Bên chiếc thuyền chìm vẫn có cả ngàn cánh buồm qua lại, phía trước cây bị bệnh vẫn có hàng vạn cây xanh tốt.

Việc thảo phong này, có thất bại, nhưng cũng có thành công.

Sau khi yêu tinh thảo phong thành công thì sẽ hóa thành thân người, đồng thời cũng thoát ra khỏi súc sinh đạo tiến vào nhân đạo, có thể thành gia lập nghiệp, có thể sinh con dưỡng cái, chỉ cần không làm việc ác không gây nghiệp chướng thì kiếp sau vẫn có thể tiến vào nhân đạo.

Tiểu loli đáng yêu bên cạnh Dương Xảo Nhi kia, đã là con người.

Lúc này, lại nhìn về phía Từ Trường Thọ, Tần Hà bỗng cảm thấy hắn ta càng khó khăn hơn.

Đầu đường cuối ngõ đều truyền là Dương Xảo Nhi xuất thân từ một gia đình ngư dân, trước khi lấy chồng vẫn luôn ở trên mặt nước kiếm ăn, sau này gả cho Sở Lão Tam mài đậu hũ.

Sau hai năm kết hôn, buổi tối Sở Lão Tam làm việc quá nhiệt tình, ghen một hơi, ngỏm, lưu lại trong bụng Dương Xảo Nhi

một nữ nhi.

Như vậy trên cơ bản đã có thể xác định, Dương Xảo Nhi tìm ai thảo phong.

Cái chuyện thảo phong này, tuy nói thành toàn cho “yêu”, nhưng đa số đều là “giảm”, giảm thọ giảm phúc, còn “tăng” thì chỉ chiếm thiểu số, nếu không, Lương Thế Kiệt cũng không đến nổi nổi lòi, hủy đi thảo phong của Hoàng Thành Nhân.

Mấy năm nay Dương Xảo Nhi một thân một mình, vì vong phu thủ thân, rõ ràng là trong lòng có áy náy.

Từ Trường Thọ muốn nạy góc tường của Sở Lão Tam, e là có hơi khó khăn.

Huống hồ, thời đại này còn có gông xiềng đạo đức gọi là “một nữ không hầu hai chồng”.

“Ngươi thật sự muốn lấy nàng làm vợ?”

Trầm mặc một lát, Tần Hà thật sự không nhịn được nữa, mở miệng hỏi một câu.

Lần trước tên gia hỏa này tỏ vẻ cứng miệng, nhưng thật ra thì cũng đã ồm ồm thừa nhận.

Bằng không hẳn ta cũng không có khả năng ăn tào hũ đến ba năm.

Mặt Từ Trường Thọ đỏ lên, hơi có vẻ mất tự nhiên, vò đầu, “Ta....Cha ta nếu biết ta muốn lấy nàng sẽ đánh chết ta mất.”

Tần Hà nghe vậy, đúng rồi, Từ gia còn có một ả.

Chung quy tổ tiên Từ gia cũng đã từng giàu có, mà phàm là một gia đình bình thường đã từng giàu có thì đều có một thói xấu, đó là thích làm giá.

Lấy một “góa phụ” vào cửa, chưa nói đến Từ phụ Từ mẫu, đoán chừng toàn bộ gia tộc, thúc thúc bá bá, thất đại cô, bát đại di đều sẽ nhảy ra phản đối đến mức không thể gánh nổi.

Độ khó có thể so sánh với Quan Vũ quá ngũ quan, trăm lức tướng.

Tần Hà không biết nên nói gì.

Ngăn xe lớn lao xuống sông -- Không có biện pháp nào.

“Sở gia nương tử, tới chén đậu hũ, gia thích ăn đậu hũ người nhất.”

Đúng lúc này, ba tên có dáng vẻ côn đồ Thuyền bang ngồi xuống một cái bàn bên cạnh, một tên râu quai nón dần dần nói oang oang, bộ dáng cả lơ phất phơ, giẫm thẳng một chân lên ghế, in lên đó một dấu chân đầy bụi đất.

Ba tên thủ hạ cũng cười ha hả, dẫn tới những người khác nhao nhao ghé mắt nhìn.

Người có ánh mắt thấy vậy, vội vàng bung chén đậu hũ chạy ra xa.

Tên râu quai nón này là cang đầu mới nhậm chức của Tào Hà bang, kẻ đang làm mưa làm gió trên bến tàu trong thời gian gần đây, tạo ra ghi chép mới, một người đấu mười bảy người của Tam Giang bang mà không thua.

Một trận thành danh.

Là hồng nhân của Tào Hà bang.

“Hạnh Nhi, bung đậu hũ cho khách quan.”

Đôi mày mỏng của Dương Xảo Nhi khẽ cau lại, nói với tiểu loli đáng yêu bên cạnh.

“Nương, ta sợ.” Sở Hạnh Nhi cắn môi, khuôn mặt lộ ra vẻ sợ hãi.

“Nhanh đi.” Dương Xảo Nhi nghiêm mặt.

Sở Hạnh Nhi chỉ có thể bung lên ba chén đậu hũ đi đến bàn của tên râu quai nón kia.

“A, tiểu mỹ nhân.” Tên râu quai nón trông thấy Sở Hạnh Nhi, trong mắt lộ ra vẻ tham lam, lập tức giơ tay nắm lấy tay của Sở Hạnh Nhi, khiến Sở Hạnh Nhi giật mình sợ hãi kêu lên, cái khay đồ ra, cả ba bát đậu hũ đều bị rơi xuống đất vỡ tan tành.

Ngay lập tức, toàn trường trở nên yên tĩnh.

“Đây là ý gì, không muốn cho ta ăn đậu hũ?”

Tên râu quai nón sầm mặt lại, đập mạnh xuống bàn, chỉ thấy cái bàn kia răng rắc một tiếng, cả bốn chân đều bị gãy thành từng đoạn.

Không ngờ... Hắn ta lại là một tên cường giả nội kinh.

Lần này, đừng nói là bàn bên cạnh, toàn bộ người trong tiệm đậu hũ đều bị dọa đến gà bay chó chạy, chim muông bay tán loạn.

“Khách quan đừng nóng giận, tiểu hài tử tay chân lỏng lẻo, ta đổi cho ngài chén đậu hũ khác.” Dương Xảo Nhi cười miễn cưỡng, vội vàng bưng lên một khay đậu hũ mới, che Sở Hạnh Nhi ở sau lưng.

“Hắc hắc.”

Tên râu quai nón nở nụ cười đầy vẻ xảo trá, thừa dịp Dương Xảo Nhi đặt chén tàu hũ lên bàn, kéo lấy quần áo của nàng, nói: “Có thể đổi đậu hũ, nhưng đậu hũ ta muốn ăn lại không phải ở trong chén.”

“Ha ha ha”

“Ăn đậu hũ.”

Hai tên thủ hạ đi theo cũng cười lên ha hả, đồng thời cũng giơ tay lôi kéo Dương Xảo Nhi.

“Các ngươi, các ngươi buông ta ra!”

Dương Xảo Nhi bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, hoảng hốt lôi kéo chống cự.

Nhưng ba tên tay chân hành bang, sao có thể để một nữ tử nhu nhược tránh thoát, Dương Xảo Nhi không chỉ không thể tránh thoát, ngược lại còn bị tên râu quai nón vòng tay ôm lấy eo.

Tần Hà nhìn về phía Từ Trường Thọ, bưng lên chén tàu hũ, “Ừng ực ừng ực” húp tàu hũ trong chén.

Chỉ thấy khuôn mặt của Từ Trường Thọ biến thành đỏ bừng, đập mạnh lên bàn, đứng dậy quát lớn: “Các ngươi cái đám cầm thú này, dừng tay!”

Toàn cảnh yên tĩnh, ba tên tay chân hành bang lúc này mới chú ý tới, toàn bộ người trong tiệm đậu hũ đều đã tản đi, chỉ còn lại hai người ngồi ở bàn đằng sau.

“Nha, thời buổi này còn có kẻ dám xen vào việc của người khác.” Tên râu quai nón lộ vẻ dữ tợn, buông Dương Xảo Nhi ra, nghiêng đầu hỏi: “Ngài là vị nào?”

“Bình mã ty thành đông, Từ Trường Thọ.” Từ Trường Thọ cắn răng nói.

“Uy phong thật lớn a.” Vẻ mặt của tên râu quai nón càng trở nên dữ tợn hơn, kêu hai tên thủ hạ lên trước, tạch tạch tạch bẻ khớp ngón tay, lạnh lùng nói: “Người xác định người muốn xem vào chuyện này?”

“Ban ngày ban mặt muốn đùa bỡn nữ tử nhà lành, việc này ta phải quản.” Từ Trường Thọ nhắm mắt nói, bàn tay nắm chặt đến trắng bệch đã bán đứng nội tâm của hắn ta.

Cường giả nội kinh cũng không phải là kẻ mà hắn ta có thể đối phó.

“Có khí phách!” Tên râu quai nón giơ lên ngón tay cái rồi vỗ ngực nói: “Đừng có mà nói chúng ta nhiều người khi dễ một mình người, bây giờ người cứ việc gọi người, gọi đủ người chúng ta lại bẻ đầu vỡ sọ.” Nói xong còn cố ý liếc mắt nhìn Tần Hà một cái.

Tần Hà bùng chén đậu hũ, nuốt “ừng ực ừng ực”.

Từ Trường Thọ hơi đỏ mặt, đột ngột kéo Tần Hà đứng dậy, “Huynh đệ của ta, thiêu thi đường Phi Ngư Vệ, Tần Hà!”

Tần Hà: “Ài?!”

Chương 121 – Người không giáng võ đức

Tần Hà bùng bát, quần áo đều bị Từ Trường Thọ kéo lệch.

Bộ dáng kia, rõ ràng là một người qua đường giáp bị bắt trắng đĩnh.

“Thiêu thi đường?”

Tên râu quai nón hí hí mắt, vẻ mặt nghi ngờ liếc Tần Hà một cái, hỏi: “Hắn là người của thiêu thi đường?”

“Tất nhiên, hắn có đồng tiền mạ vàng của thiêu thi đường.”

Từ Trường Thọ thấy vậy, trong lòng có thêm một chút sức mạnh, danh tiếng của Binh mã ty thành đông còn chưa đủ để trấn trụ những tên tay sai tào bang này, bởi vì sau lưng bọn chúng cũng có chỗ dựa, Phi Ngư Vệ may ra mới trấn trụ được chúng.

Từ Trường Thọ vừa nói xong liền nghiêng người kề tai nói nhỏ với Tần Hà: “Huynh đệ, mau lấy cái đồng tiền kia của người ra trấn tràng.”

“Người chắc chắn chứ?”

“Nói nhảm, người còn chân chờ làm gì.” Từ Trường Thọ vội vàng nói.

“Được rồi.”

Tần Hà gật đầu, trước tiên cẩn thận đặt bát tào hũ xuống bàn, tiếp đó mới móc từ trong nách ra cái đồng tiền mạ vàng kia.

Tên râu quai nón trông thấy lập tức trợn mắt, “Tốt lắm, đi mòn gót giày tìm không thấy, tự nhiên lại chui tới cửa, hôm nay tóm được một tên quan thiêu thi lạc đàn, vậy thì ngày hôm nay chúng ta tính cả nợ cũ lẫn nợ mới một lượt.”

Nói xong, hắn ta lập tức xắn tay áo lên, muốn động thủ.

Từ Trường Thọ biến sắc, “Người muốn làm gì, người của thiêu thi đường Phi Ngư Vệ người cũng dám coi thường.”

Tên râu quai nón trợn mắt, quát to: “Trận loạn chiến lần trước ở bến tào, chính là do đám khốn khiếp thiêu thi đường làm, hôm nay ta sẽ khiến cho các người rõ, hậu quả đắc tội Tào bang là như thế nào, thiêu thi đường đúng không, chính là đánh thiêu thi đường các người!”

Trận loạn chiến đã dẫn đến mâu thuẫn của toàn bộ bến tào lại tăng lên đến đỉnh điểm, tên râu quai nón tin là, dù cho hôm nay hắn ta giết chết hai tên này vẫn có thể tóm trụ được, hơn nữa còn có thể khiến danh tiếng của hắn ta càng thêm vang dội.

Với lại hắn ta cũng thấy rõ, tên kia chỉ là một tên quan thiêu thi một đồng tiền, cũng chỉ là một tên học đồ cấp bậc thấp nhất trong thiêu thi đường mà thôi.

Từ Trường Thọ nghe xong cả khuôn mặt đều tái đi, nhìn về phía Tần Hà.

Chuyện này đúng là hắn ta đã từng nghe qua, nhưng hiện tại không phải là quá sốt ruột à, cho nên không thể phân rõ lợi và hại.

Tần Hà xòe hai tay ra: “Ta nói rồi, ngươi đã chắc chắn.”

“A?”

Sắc mặt của Từ Trường Thọ chuyển từ xanh sang trắng.

“Tự tìm cái chết!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, tên râu quai nón đánh một quyền thẳng vào mặt Tần Hà.

Kình phong đập vào mặt, đầu năm đám tràn đầy khí lực, lực nặng thế lớn.

“Cẩn thận!”

Từ Trường Thọ giật mình hô lên.

Chỉ nghe “Rầm” một tiếng.

Từ Trường Thọ quay đầu đi, không dám nhìn.

Tiếp đó liền nghe “Quao” một tiếng đầy đau đớn vang lên, nhưng cũng không phải Tần Hà.

Nhìn lại, tên râu quai nón che lấy háng nhảy ngược về phía sau, mắt lồi ra, gân xanh đều nổi cả lên.

Từ Trường Thọ sửng sờ, tình huống gì đây?

Không chỉ Từ Trường Thọ, hai thủ hạ của tên râu quai nón cũng sửng sờ.

Bọn họ nhìn không rõ, mới ngây người một chút, đầu lĩnh đã che háng nhảy ngược trở lại.

“Nhìn cái gì, chém chết hắn!” Tên râu quai nón đau đến cả khuôn mặt co rúm lại.

“Lên!”

Hai tên thủ hạ đến lúc này mới phản ứng lại, rút lấy đao mang bên mình ra rồi lập tức chém về phía Tần Hà.

Tần Hà lắc đầu.

“Rầm! Rầm!”

Lại là hai tiếng vang trầm vang lên.

Hai tên thủ hạ ném dao, bắt chước thủ lĩnh, cũng che háng nhảy ngược trở lại.

Con mẹ nó, đi lên liền đá háng.... Không có cách nào đánh a.

Tên râu quai nón choáng váng, Từ Trường Thọ lại càng choáng váng hơn, tiểu huynh đệ mà hắn ta tự nhận này, thế mà lại dùng đá háng đại pháp lưu loát như vậy?

Ngược lại thì Tần Hà đầy bất đắc dĩ, đây đã là đấu pháp khiêm tốn nhất, dưới những con mắt mở trừng trừng của mọi người, nếu thể hiện quá nhiều, sau này hắn còn cầu cái rắm a.

“Cùng tiến lên!”

Tên râu quai nón hít sâu vài hơi, cắn răng nói với hai tên thủ hạ.

Hai tên thủ hạ vội vàng nhặt lên thanh đao rơi dưới đất, tên râu quai nón cũng lấy lưỡi búa đeo bên hông ra.

“Lên!”

Sau khi chuẩn bị xong, tên râu quai nón thét lên một tiếng, cố ý hành động chậm hơn hai tên thủ hạ nửa bước, vừa rồi một cước đá háng kia, hắn ta căn bản không kịp phản ứng kịp, lần này hắn ta đã tính toán kỹ càng, gia hỏa kia dù có lợi hại hơn nữa thì cũng chỉ có một cái chân.

Chỉ cần Tần Hà dám đá ra, hắn ta tin tưởng có thể một búa chặt đứt cái chân kia của Tần Hà.

“Hừ, coi là bọn gia vô dụng à, xem chiêu!!” Kết quả, Từ Trường Thọ đột nhiên hét lớn một tiếng, rút bội đao ra đón lấy hai tên thủ hạ kia, cản hai người kia lại.

Lại là nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

“Rầm” một tiếng.

Tên râu quai nón lại bật ngược trở lại, vẫn như cũ, hai tay che lấy háng, lưỡi búa không thể nắm chắc bị rơi trên mặt đất.

“Ngươi.... Ngươi không giảm võ đức.” Tên râu quai nón hít hà hít hà vài hơi khí lạnh, khuôn mặt hấn ta vắn vẹo, chỉ vào Tần Hà, nói: “Có gan thì ngươi.... Ngươi đừng có đá háng.”

Tần Hà trầm tư một chút, gật đầu: “Được.”

“Đã nói rồi, không được đá háng.” Tên râu quai nón xác định lại.

“Yên tâm.” Tần Hà gật đầu.

Tên râu quai nón nhặt cây búa dưới đất lên, hít sâu vài hơi, một tay che háng nhanh chóng lao về phía Tần Hà, lưỡi búa từ chặt xuống đỉnh đầu, vừa nhanh vừa độc.

Nhưng tên râu quai nón vừa cảm thấy hoa mắt một cái, người trước mặt đã biến mất, kinh phong từ bên cạnh đập vào mặt. Vừa mới nghiêng đầu sang nhìn, hấn ta đã thấy hai ngón tay đang nhanh chóng phóng đại ngay trước mắt.

“Ai nha!!”

Tên râu quai nón hét thảm một tiếng, che mắt lui lại phía sau, kêu lên: “Ngươi.... Tại sao ngươi có thể chọc mắt chứ?”

“Ngươi chỉ nói là không thể đá háng, ngươi đâu có nói không thể chọc mắt.” Tần Hà nhún nhún vai.

“Hạ lưu, ngươi không có võ đức!”

Tên râu quai nón chớp chớp đôi mắt một lúc lâu tầm mắt mới rõ ràng trở lại, hấn ta vội vàng nhìn về phía hai tên thủ hạ, nói: “Hai tên khốn kiếp nhà ngươi, còn không mau giải quyết tên vô lại này?”

“Rõ, thủ lĩnh.”

“Lập tức xong ngay.”

Hai tên thủ hạ vốn đang đánh ngang tài ngang sức với Từ Trường Thọ, vừa nghe thấy lời này của thủ lĩnh, vội vàng vừa đánh vừa lui, khoảng cách với hấn ta lại càng xa hơn.

Tên râu quai nón thấy vậy, thiếu chút nữa đã tức đến thổ huyết, hấn ta chỉ vào Tần Hà mắng: “Ngươi chờ, ta đi gọi người, ngươi chờ đấy!”

Nói xong, hấn ta lập tức chạy vụt đi.

Người trong nghề vừa ra tay đã biết thật giả, tên râu quai nón không ngốc, đã tấn công đến hai ba lần mà một cọng lông của người ta cũng không thể đụng tới, chắc chắn vấn đề không phải là sử dụng thủ đoạn gì, mà là do đẳng cấp chênh lệch.

Biết gặp phải cường địch, tình hình căng thẳng, nhanh chóng rút lui.

Tần Hà thấy vậy, giờ đã đi rồi? Như vậy sao được chứ, gia đã đồng ý chưa?

Nhớ tới kỹ năng vừa học được, Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười.

Hắn lập tức chỉ một ngón tay về phía bóng lưng của tên râu quai nón kia.

Thì triển ra thuật dụ linh.

Thuật dụ linh: Học tập thuật này, sử dụng trên một mục tiêu cụ thể có thể dẫn dụ Linh Chung hiện thân, hiệu quả phụ thuộc vào chủng loại và thực lực của Linh Chung.

Sử dụng trên cơ thể người, nói thẳng ra chính là chiêu quỷ.

Lúc này, Tần Hà lại mở ra thuật vọng khí, quả nhiên phát hiện ra ba ngọn dương hỏa trên đỉnh đầu và hai vai của tên râu quai nón đã bị dập tắt, trên thân còn bốc lên âm khí.

Nghĩ nghĩ một chút, Tần Hà lại điềm về phía hắn ta thêm một cái.

Thuật dụ linh.

Tần Hà ngạc nhiên phát hiện ra, âm khí trên người hắn ta đã đậm hơn một chút.

Hiển nhiên là có thể chồng lên!

Quá trâu bò.

Tần Hà cười, miệng toét đến tận mang tai, mặt mày hớn hở, dứt khoát điềm liên tục lên bóng lưng tên râu quai nón.

Dụ linh thuật +3

Dụ linh thuật +4

Dụ linh thuật +5

.....

Dụ linh thuật +66

Vô Ảnh Thủ, người hiểu.

Chương 122 – Thời buổi hỗn loạn

Hai tên thủ hạ thấy tên râu quai nón chạy nhanh như một làn khói, hô lên một tiếng, cũng vội vàng chạy đi.

Từ Trường Thọ thừa cơ quơ đao truy kích, đáng vẻ phải nói là uy phong lẫm liệt.

Đuổi một hồi quay đầu lại xem xét, lại thấy Tần Hà còn đang run run nhìn theo hướng tên kia rời đi.

“Huynh đệ, người không sao chứ?” Từ Trường Thọ thấy hơi kỳ lạ, tiểu huynh đệ này trước đây chỉ là đầu óc hơi động kinh, cơ thể cũng không bị co giật mà.

“Không có việc gì.” Tần Hà dừng động tác, lắc đầu.

“Cái chiêu đá háng này người học từ đâu nha, rảnh rồi dạy ra một chút.” Hai mắt Từ Trường Thọ tỏa sáng, cái chiêu đá háng này của Tần Hà hoàn toàn có thể đi ngang bến tàu.

“Cái này... Phải xem thiên phú, rất khó luyện.” Tần Hà hơi chần chờ một chút, lắc đầu.

Chiêu đá háng này thuộc về thuật loạn đấu trên đường, ngoài chiêu này ra còn có khóa cổ, chọc mắt, túm tóc, đập mũi, đập thận, khoan độc long, khí hái đào, tất cả đều khá nhẹ nhàng, chỉ cần không đánh đến mức dồn vào chỗ chết thì bình thường sẽ không đến nỗi lấy mạng người.

Tàn nhẫn nhất là loạn quân đao pháp, đó mới là chiêu tặng người cho Điện Diêm Vương.

“Mặc kệ, dốc túi dạy ta đi.”

Từ Trường Thọ vỗ vỗ bả vai Tần Hà, tiếp đó vội vàng chỉnh trang ngay ngắn lại quần áo của mình.

Lúc này, Dương Xảo Nhi dắt theo Sở Hạnh Nhi đi tới, hơi hơi cúi người nói: “Quả phụ Sở Dương Thị xin cảm tạ hai vị trượng nghĩa.”

“Ha ha, Hạnh Nhi nương không cần khách khí, gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ chính là bản tính vốn có của chúng ta, giữa ban ngày ban mặt trời đất sáng trong, đám người này dám gây chuyện bất chính, chính là nên đánh, về sau ta gặp bọn chúng một lần liền đánh bọn chúng một lần.” Từ Trường Thọ vỗ vỗ ngực, vẻ mặt đầy chính khí.

Nói xong hắn ta chỉ vào Tần Hà: “Huynh đệ Tần Hà này của ta là người của Phi Ngư Vệ, hắn có thể đánh một người, ta có thể đánh hai người.”

Tần Hà liếc tên gia hỏa này một cái.

Hình như là trước đây hơn nửa đêm người còn tới cửa giúp người ta mài đậu hũ, còn bị người ta cầm đòn gánh đánh ra đây.

“Hai vị quan nhân thần võ, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút.” Dương Xảo Nhi có chút lo lắng nói, sau đó liền dẫn Sở Hạnh Nhi đi dọn dẹp lại bàn ghế.

Mặc dù Từ Trường Thọ một đánh hai, nhưng lại đánh nát hết bàn ghế trong tiệm đậu hũ, chuyện buôn bán hôm nay không cần làm nữa.

“Huynh đệ, ta có chút việc, ngày khác ta mời người ăn cơm.” Từ Trường Thọ thấy vậy hưng phấn vỗ vào ngực Tần Hà, vội vàng đi theo hai mẹ con Dương Xảo Nhi, “Nương Hạnh Nhi, để ta giúp người.”

Tần Hà thấy thế, im lặng lắc đầu, bùng lên chén đậu hũ ban nãy húp một hơi cạn sạch rồi rời đi.

Tào bang tác oai tác quái, cũng chỉ là một khúc nhạc dạo ngắn trên bến tàu.

Đợi đến khi bàn ghế bát đĩa dọn dẹp xong, tàu hũ vương vãi cũng sẽ bị mấy tên ăn mày lưu dân hô nhau liếm sạch sẽ, rồi sẽ giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Đi trên đường cái bên bến tàu, Tần Hà xoa xoa bụng, đã một thời gian chưa ăn no, cảm giác hơi đói.

Từ Trường Thọ mời ăn tàu hũ làm bữa sáng, ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ.

Thế là Tần Hà lại đi tẩu lâu Đường Ký, chương quỹ Đường Thiên Khôi thấy là Tần Hà đến, lập tức cười tươi như hoa, chấp tay nói: “Tiểu ca nhi đã lâu không tới a.”

“Hôm nay ăn no, có thịt cứ việc bung lên.” Tần Hà vung tay, bộ dáng vô cùng ngang tàng.

Đã đốt đi nhiều thi thể như vậy, phần thưởng là dầu to, ngân lượng là dầu nhỏ, cứ tích góp, tích góp lại trở nên nhiều, trong căn khôn dưới nách đã chứa hơn mấy trăm lượng bạc, mấy chục lượng vàng, còn có một chút ngọc thạch châu báu.

Một câu.

Bây giờ Tần Hà.

Có!

Rất!

Nhiều!

Tiền!

“Được, đảm bảo khiến ngài hài lòng.”

Hai mắt Đường Thiên Khôi sáng lên, kích động vội vàng đi xuống chuẩn bị.

Chỉ một lát sau, một con vịt quay, một con lợn sữa, hai con vịt nướng, hai vò rượu cùng với một thau mì thịt băm cực lớn đã được bung lên.

Quy củ cũ, những thứ này chỉ là lót bụng, sau đó vẫn cần tiếp tục bung thêm.

Thời buổi khó khăn, tẩu lâu Đường Ký cũng bắt đầu bán đồ ăn sáng, lúc này cũng có khách nhân khác tới cửa.

Mấy tên thương gia bước vào, nhìn thấy một người hơn hai mươi tuổi đang cầm một con heo sữa gặm, đều ngẩn cả ra.

Tuy lợn sữa được coi là một thứ xa xỉ, nhưng cũng không phải chưa từng thấy.

Nhưng mới sáng sớm ngày ra đã một mình gặm một con lợn sữa, đúng là chưa từng thấy.

Ăn dầu mỡ như vậy, cũng không sợ bị tiêu chảy.

Hơn nữa lượng thức ăn này cũng quá dọa người.

Quan sát một lúc, đợi đến khi đồ ăn lên bàn, các khách thương cũng quay lại câu chuyện của mình.

Chỉ nghe một người nói: “Nghe nói không, chiếu ngục của Phi Ngư Vệ lại bị người ta thăm hỏi, Bạch Liên yêu nhân bắt được thời gian trước đã bị cứu đi.”

“Thật hay giả vậy, không thấy có lệnh truy nã a.”

“Chuyện mất thể diện như vậy, làm sao Phi Ngư Vệ đưa ra truy nã đây?”

“Cũng phải.”

Động tác gặm thịt heo của Tần Hà hơi ngừng lại, liếc nhìn người kia một cái, phun ra một sợi lông heo, lại tiếp tục gặm thịt.

Tiếp đó lại nghe một người cảm khái: “Thời buổi bây giờ, yêu nhân dị khách khắp nơi, yêu tinh quỷ quái đầy đất, rất nhiều con đường làm ăn bị cắt đứt, việc buôn bán này của ta, càng ngày đúng là càng khó khăn.”

“Còn không phải sao, may mắn là thời gian gần đây Vận Hà khá yên bình, bằng không lại càng khó khăn hơn.”

“Đây cũng chưa tính là gì đâu, nghe nói chưa, thảo nguyên năm nay gặp tuyết tai, tám chín phần mười là Dịch Nhung lại muốn xuôi nam đả thảo cốc, triều đình cũng đã bắt đầu điều binh.”

“Không phải chứ, lại tới nữa?”

“Xong, xong, lần này lại chết bao nhiêu người a?”

“Lần cuối cùng đã giết sạch năm tòa thành, hơn tám trăm ngàn người bị bắt đi, năm nay Dịch Nhung kết liên minh, thế lực lại càng mạnh hơn, ta thấy lần này, e là ngay cả kinh thành cũng không an toàn.”

“Theo ta, lần này buôn bán xong cứ dứt khoát xuôi nam, đợi chuyện này qua, sang năm lại quay trở lại.”

“Nếu đúng là như vậy thì phải chuẩn bị trước, ít nhất đợt hàng này không thể để trên bến tàu, phải đưa vào thành, nếu chậm, đám Xa mã hành kia sẽ tăng giá.”

“Thời buổi quỷ quái này, không cho người ta đường sống a.”

“Ai nói không phải vậy chứ.”

“....”

Cả bàn thương gia vừa ăn vừa nói chuyện.

Tần Hà nhanh chóng bỏ đồ ăn vào miệng, rất nhanh đã ăn hết sạch sẽ thức ăn trên bàn.

Đợt thau mì thứ hai được bung lên, Tần Hà lại xì xụp xì xụp hút mì.

Hai thau mì lớn vào trong bụng.

Đám thương gia lại nhìn một cái, vẻ mặt người nào người nấy cũng đều biến đổi.

Bọn họ liếc nhìn nhau một cái, nhanh chóng ăn hết thức ăn, tính tiền, rồi vội vàng rời đi.

Vừa rời còn nhắc đến dị nhân, trước mặt liền có một vị. Không rõ người là chính hay là tà, nhưng quân tử không nên đứng ở dưới bức tường sắp đổ, vẫn nên đi thì hơn.

Tần Hà không thèm để ý, tiếp tục ăn.

Sau khi ăn uống no đủ, hắn lại đi tản bộ không có mục đích trên bến tàu.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, lưu dân bị chết đói, bị chết cóng cũng càng ngày càng nhiều.

Hắn gặp được bảy, tám chiếc xe chở thi thể, đầy ắp, tất cả đều là thi thể bị chết cóng, bộ nào bộ đấy gầy như que củi.

Hơn mười phủ của mấy tỉnh phía Bắc mất mùa vụ thu, tạo thành thiên tai, tuyết lớn thảo nguyên đến quá sớm, tạo thành tuyết tai.

Bất kể là đối với Dịch Nhung hay là Đại Lê, tai nạn đều thể hiện rõ ràng, chỉ có điều, cường giả có thể đem thiệt hại gấp bội chuyển lên thân kẻ yếu.

Giờ đã sắp đến mùa đông, nhất định sẽ có rất nhiều người chết.

Nhưng bất kể như thế nào, bến tàu vẫn luôn phồn hoa náo nhiệt như vậy, dòng người như nước, thương gia như mây.

Nếu bỏ qua việc đầu đường cuối ngõ càng ngày càng có nhiều lưu dân ăn mày, cùng với từng xe, từng xe thì thể người chết đói, chết rét, thì trông chẳng khác bao nhiêu với thịnh thế.

“Thuật phân biệt yêu!”

“Thuật vọng khí!”

“Thuật phân biệt yêu!”

“Thuật vọng khí!”

Tản bộ một hồi, Tàn Hà không có việc gì làm bèn vừa đi vừa ném bừa kỹ năng.

Buổi sáng tùy tiện ném một cái đã ném ra một con cá trắm đen Tây Thi, bến tàu nhiều người như vậy, nói không chừng vẫn còn có.

Ài, lần này còn thực sự là ném ra một con.

Một con bạch hạc.

Trên đầu đội khăn vấn đầu, trên thân mặc một bộ áo bào màu tro, đang đứng sau quầy hàng của một tiệm tạp hóa gầy bàn tính tính toán sổ sách.

Con bạch hạc này Tàn Hà đã từng thấy.

Ở đâu?

Miếu Nhân Vân núi Phô Vân Sơn.

Thật là duyên phận a.

Chương 123 – Nhân đạo yêu tiên

Tàn Hà hứng thú, đi vào tiệm tạp hóa.

Hiện tại bạch hạc đã hóa thân thành một nam tử trung niên, dáng người cao cao, không mập cũng chẳng gầy, khuôn mặt trông rất hiền hòa, mắt còn đeo kính lão, đây là thứ đồ tới từ Nam Dương.

“Khách quan cần gì?” Chuông quỹ bạch hạc mang khuôn mặt tươi cười đón khách.

Tần Hà tùy ý lướt nhìn hàng hóa một chút, thấy tiệm tạp hóa này tuy không lớn nhưng vật phẩm lại khá đầy đủ, đồ ăn mặc đều có, trên kệ còn có hạt dưa, đậu phộng cùng các loại hoa quả khô.

“Cái này bán như thế nào?” Tần Hà hỏi.

“Có vị là hai mươi đồng một cân, không vị là mười ba đồng.” Chuông quỹ bạch hạc đi từ sau quầy đi tới.

“Được rồi, có vị, lấy 200 cân.” Tần Hà vẫn ra vẻ ngang tàng như vừa nãy, hần không thiếu tiền nha.

Chuông quỹ bạch hạc hơi sửng sốt một chút, hỏi: “200 cân, khách quan, ngài đây là nhập hàng sao?”

“Chính ta gặm.” Tần Hà lắc đầu.

“Khách quan, ngài thật biết nói đùa, một mình ngài gặm hết 200 cân?” Chuông quỹ bạch hạc nâng nâng mắt kính, lộ ra dáng vẻ không thể tin nổi.

“Người cứ nói có hay không có đi.”

“Có có, nhưng khách quan, ngài hãy nghĩ kỹ lại, nếu như ăn không hết số hạt dưa này, để qua sang năm là sẽ bị hỏng, gia đình bình thường mua mười cân tám cân cũng đã coi là nhiều rồi.” Chuông quỹ bạch hạc chân thành nói.

“Chuyện này người không cần bận tâm.”

“Được rồi, 200 cân hạt dưa, ta lập tức đi lấy cho ngài.”

Chuông quỹ bạch hạc đáp lời, chỉ một lát sau đã xách hai bao tải từ bên trong đi ra, bắt đầu cân.

“Chuông quỹ họ gì vậy?” Tần Hà ngồi ở bên cạnh, thuận miệng hỏi một câu.

“Ta họ Hạc.”

“Hạc trong bạch hạc?”

“Khách quan ngài làm sao biết a, cái họ này của ta, nói ra mọi người đều cho rằng họ của ta là họ Hạ ở Hạ Lan Sơn.”

Chưởng quỹ quay đầu cười, nói.

“Ta chỉ là đoán thôi, nghe khẩu âm của ngài giống như là người ở huyện Phòng?”

“Khách quan, ngài cũng là từ huyện Phòng tới?”

“Cũng không phải, thời gian trước ta từng đến đó một lần, cực kỳ thảm, ôn dịch chết rất nhiều người.”

“Thế đạo không tốt, khắp nơi đều hỗn loạn.”

Chưởng quỹ bạch hạc lắc đầu, lại nói tiếp: “Nhưng mà ta nghe nói, có một vị Thanh Ngưu Đại Tiên xuất hiện, diệt đi Dơi Vương, còn tạo ra một “Giếng trừ dịch bệnh”, cứu tất cả người ở huyện Phòng, bây giờ cả kinh thành đều lan truyền, đúng là công đức vô lượng a.”

“Đúng không, ta cũng cảm thấy vị Thanh Ngưu Đại Tiên kia rất lợi hại.” Tần Hà cười.

“Thành đạt thì cứu tế thiên hạ, nghèo thì chỉ lo thân mình, Thanh Ngưu Đại Tiên pháp lực cao cường, xem như là đã làm được.” Chưởng quỹ bạch hạc vừa cười vừa nói, cực kỳ khéo ăn nói.

“Chưởng quỹ còn biết đến đạo lý này?” Trong mắt Tần Hà lóe lên một tia khác thường.

“Ta cũng chỉ là nghe thuyết thư nói như vậy, bêu xấu rồi.”

Chưởng quỹ bạch hạc cười xua xua tay.

Tần Hà lắc đầu, nói: “Chính đạo nhân gian tang thương, cứu tế thiên hạ nói thì dễ, nhưng nếu làm thật, e là cũng không thể thay đổi được nhân tâm trong thế đạo này a? Thịnh thế và loạn thế luôn tuần hoàn không dứt, bao nhiêu bậc thánh hiền từ xưa đến nay cũng không thể thay đổi được điều này, bất kể là thịnh hay suy thì dân chúng cũng đều khổ.”

“Nha, khách quan này nói như vậy, học vấn sâu a, ta chỉ là một người bán tạp hóa, trả lời không được.” Chưởng quỹ bạch hạc vừa xua tay vừa lắc đầu.

“Vậy thì ai có thể trả lời được?” Tần Hà hỏi.

“Lão phu tử thành Bắc, ông ấy có học vấn, chắc hẳn là có thể trả lời.” Chương quỹ bạch hạc trả lời, nói xong liền vỗ vỗ hai cái bao tải, nói: “200 cân hạt dưa ngài muốn đã cân xong, ngài có cần kiểm tra lại không?”

“Không cần.”

Tần Hà đứng dậy, trả tiền, kẹp lấy bao tải rồi rời đi.

Chương quỹ nhìn theo bóng lưng của Tần Hà, nâng nâng mắt kính, nói thầm: “Sao cứ cảm thấy người này có gì đó là lạ?”

“Chương quỹ, lấy cho ta một thanh đao chặt củi.”

“Ây, tới đây.”

Chương quỹ bạch hạc vội vàng xoay người đi tiếp khách mới tới.

Tần Hà rời khỏi tiệm tạp hóa, đi đến một nơi không có người, thu bao tải vào trong nách không gian, cắn hạt dưa tiếp tục đi dạo.

Một lát sau, hắn đã đi tới chợ bán thức ăn.

Thuật vọng khí đảo qua, lại ném ra thuật phân biệt yêu.

Chỉ thấy dưới một góc tường ở trước chợ bán thức ăn, một con nhím vàng to lớn đang cúi đầu nhặt rau, động tác rất chậm chạp, cũng rất cẩn thận, vài đồng củ cải cùng rau xanh mới hái được trưng bày ngăn nắp ở trước mặt, tươi mới mọng nước.

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, đi tới nói: “Hoàng bà, củ cải bán thế nào?”

Con nhím to lớn chậm rãi ngẩng đầu lên, trông thấy Tần Hà, khuôn mặt đầy nếp nhăn nở nụ cười: “Tiểu quan nhân lại tới mua thức ăn a.”

....

Tiết trời cuối thu, màn đêm buông xuống rất sớm, lúc này trời vẫn chưa tối hẳn.

Tào Hà bang trên bến tàu ở thành đông liên tiếp truyền ra tiếng hét sợ hãi.

“Quý! Có quý a!!”

Tào Hà bang vừa chạy vừa gào khóc.

Một đám người bị dọa đến bạch bạch bạch lui về phía sau, khuôn mặt ai nấy đều lộ vẻ hoảng sợ nhìn về phía tên râu quai nón ở giữa đám người.

Hiện tại, trên hai vai của tên râu quai nón, có một đôi chân đang giẫm lên.

Một đôi chân mang giày thêu đẫm máu!

Trên hai chân kia là một cái bóng đen như mực, cao tầm một người, đôi mắt đỏ tươi lúc ẩn lúc hiện.

Tên râu quai nón đứng yên một chỗ, giống như không thể động đậy, đôi mắt tròn tròn của hắn ta tràn đầy nỗi sợ hãi.

“Người công quỷ, đây là người công quỷ a!”

Đám người Tào Hà bang bị dọa đến người nào người nấy mặt cắt không còn giọt máu, ngay cả bang chủ Tào Hà bang, Tào Thiên Hà cũng là sau lưng suu suu thổi qua khí lạnh.

Tào Hà bang không sợ người, nhiều người thì sức mạnh càng lớn, ai cũng dám đánh, ai cũng dám đấu.

Nhưng mà đối với yêu vật hoặc là sự kiện linh dị, bọn họ là hữu tâm vô lực.

Đặc biệt là sự kiện linh dị, đó là bắt buộc phải thông qua Bình mã ty thành đông mời Phi Ngư Vệ hoặc mời người có chuyên môn đến giải quyết.

Chỉ cần có một chút sơ sẩy là sẽ liên lụy đến rất nhiều người, còn kinh khủng hơn thì biến tấn công người.

“Hoa Hồ Tử rước thứ này từ đâu ra vậy?” Về mặt Tào Thiên Hà muốn có bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi, y là một người có nội kinh, nhưng nội kinh chỉ có tác dụng chống quỷ nhập vào người, còn muốn đối phó quỷ thì bắt buộc phải phối hợp thêm một chút thuật pháp, mà y lại không biết những thứ ấy, đây là những thứ mà phải bá sư mới có thể học được.

“Không biết, buổi sáng hắn vẫn còn rất tốt.” Có người trả lời.

“Hôm nay hắn ta đã đi đâu?” Một lão cang đầu hỏi.

“Cả ngày hôm nay đều ở bến tàu, buổi sáng đánh nhau với người ta một trận.” Một trong hai thủ hạ của tên râu quai nón kinh hồn bạt vía nói.

“Khốn khiếp, chỉ toàn gây chuyện cho ta.”

Tào Thiên Hà nghiêng răng, Hoa Hồ Tử có thể đánh đấm, có thể xông pha, nhưng người này ra tay quá ác độc, ba ngày hai đầu đánh chết người, tạo ra không ít cừu gia không cần thiết cho Tào Hà bang.

“Thủ lĩnh, rút lui thôi, ta cảm giác được ở gần đây không chỉ có mỗi một thứ này, còn có những thứ khác nữa.” Lúc này, lão cang đầu sắc mặt tái nhợt nhắc nhở Tào Thiên Hà.

Tựa như để chứng minh cho lời ông ta nói, tiếng nói vừa dứt, âm phong đột nhiên nổi lên tứ phía, trong bóng tối gần đó có từng đôi, từng đôi mắt màu đỏ sáng lên, có thể thấy lờ mờ răng nanh cùng với quỷ trảo.

Đám người Tào Hà bang thấy vậy, không thể kìm được nữa, trong nháy mắt chạy tán loạn.

Tào Thiên Hà lúc này cũng mặt cắt không còn một giọt máu.

Khá lắm, đây nào chỉ là người công quỷ, rõ ràng là trùng điệp quỷ ảnh, Hoa Hồ Tử đây là mang toàn bộ ổ quỷ tới sao?

“Mau, đi báo Phi Ngư Vệ.” Tào Thiên Hà hô lớn.

Chương 124 – Kể xen vào chuyện của người khác tới trước

Đám người Tào Hà bang lập tức kêu kêu gào gào chia ra làm mấy đường, một phần đi Bình mã ty thành đông, một phần nghĩ cách để vào thành tìm Phi Ngư Vệ, một phần đi tìm người có chuyên môn giải quyết chuyện này.

Dù sao bọn họ không thể tự giải quyết, tìm được người nào hay người đó.

Toàn bộ người của Tào Hà bang đều tránh ra xa xa, không dám tới gần dù chỉ một chút.

“Si hồng”

“Kiệt kiệt kiệt”

Lúc này, từ trong kho hàng trên bến tàu truyền ra từng tiếng quỹ rỗng, náo nhiệt tựa như là nước sắp sôi.

Tào Thiên Hà sốt ruột đến mức vò đầu bứt tai, râu ria trên cằm từng sợi từng sợi bị bứt đứt.

Một phần là do thiệt hại, trong kho hàng có một số lượng lớn Trầm âm mộc, có thể xưng là tác gỗ tác vàng, thứ này không thể gặp âm tà chi khí, bị quỷ khí nồng nặc như vậy bao phủ, toàn bộ đều hồng mất, thứ này người nào dùng người đó ắt gặp quỷ.

Mà đó chỉ là một phần, đó còn là hàng của Trung Sơn Vương Phủ, nếu như Vương Gia trách tội xuống, nói không chừng đầu sẽ phải dọn nhà.

Thứ yếu là, tên khốn khiếp Hoa Hồ Tử này, nói về thân phận thì chính là em vợ của y, nói về gia thế thì chính là thân đệ đệ của Đao Khôi Đại Đao Hội, nếu như Hoa Hồ Tử chết ở bên trong, chưa nói đến việc Tào Hà bang mất đi một viên mãnh tướng, Đại Đao Hội cũng không dễ dàng tha cho y, chuyện làm ăn của Tào Hà bang, đa phần chính là dựa vào Đại Đao Hội này.

Mười ngày qua, chuyện tà môn cứ xảy ra liên tiếp, khoảng thời gian trước không thể hiểu được xảy ra một trận loạn chiến, không biết là bắt nguồn từ đâu, hôm nay lại có nháo quỷ.

Đây là thời buổi chó má gì không biết, quá là xui xẻo.

Lão càng đầu thấy cái cằm Tào Thiên Hà chỉ còn thừa thớt vài cọng râu, không nhìn nổi nữa, nói: “Bang chủ, người đừng có bứt râu nữa, còn bứt thêm nữa là trụi hết đó. Quay đầu người ta còn nói người quanh miệng không có một cọng râu (+), hơn năm mươi tuổi rồi, người có mất mặt hay không?”

(Note ()): Quanh miệng không có một cọng râu, trong tiếng trung, câu này còn có nghĩa là trẻ người non dạ, không thể hoàn thành tốt công việc.)

Lão cang đầu là lão nhân của Tào Hà bang, là đá dẫn thuyền của Tào Hà bang, rất có uy vọng.

“Ta biết rồi!” Tào Thiên Hà dựng râu tròng mắt, hậm hực bỏ tay xuống, chắp tay sau lưng đi đi lại lại giống như là kiến bò trên chảo nóng, y cắn răng hỏi: “Khi nào mới có người đến vậy?”

Trên mặt lão cang đầu lộ ra vẻ khó xử, “Không phải là vừa mới đi gọi à, như thế nào cũng phải chờng một nén nhang.”

“Xong, đợi người đến thì món ăn cũng đã nguội.”

Tào Thiên Hà lấy tay che mặt, lập tức ngồi xổm xuống.

“A di cả nhà người Phật, chưa tới nửa đêm, chưa đến giờ Tý, yêu nghiệt phương nào lại dám càn rỡ như vậy, coi thường tăng đạo ta không có người hay sao?!”

Đúng lúc này, có một tiếng Phật hiệu dờ dờ ương ương đột nhiên vang lên.

Ài.

Binh mã ty chưa tới.

Phi Ngư Vệ chưa tới.

Người chuyên giải quyết chuyện này cũng chưa tới.

Ngược lại là một kẻ lo chuyện bao đồng lại tới trước.

Đám người Tào Hà bang theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy một tên đại hòa thượng từ cách đó không xa đang nhanh chóng bước tới, trên thân mặc một bộ tăng y màu vàng, trên tay cầm hay thanh Hàng Ma Xử.

Khá lắm, người kia mập tựa như là một viên thịt thành tinh, hai thanh Hàng Ma Xử tuy là có kích thước không nhỏ, nhưng cầm ở trong tay hắn ta lại trông như là kim thoa hoa.

Tào Thiên Hà đứng lên xem xét, đôi mắt y lập tức sáng bừng lên giống như mắt chó.

Không cần quan tâm hắn ta béo hay gầy, cũng không cần quan tâm Hàng Ma Xử của hắn ta lớn hay nhỏ.

Chỉ cần nhìn hai hàng giới ba trên đỉnh đầu của hắn ta.

Đã thấy tương đối chuyên nghiệp.

“Đại sư phụ cứu mạng a.”

Tào Thiên Hà vội vàng nghênh đón đại hòa thượng, vừa chấp tay lại vừa vái, nói: “Kho hàng của ta đột nhiên náo quỷ, người chí thân đang hãm thân trong đó, xin đại sư phụ ra tay cứu người.”

“Hàng yêu trừ ma là bổn phận của người xuất gia, thí chủ không cần phải khách khí.”

Vẻ mặt đại hòa thượng tràn đầy chính khí, dáng vẻ trang nghiêm, chấp tay trước ngực hô lớn: “Huyền Quang Kim Chung, bảo hộ pháp thân ta, mani padme hum, Kim Chung Tráo!”

“Ông!”

Một cái chung tráo màu vàng kim từ trên trời giáng xuống, bao phủ đại hòa thượng.

Ánh mắt Tào Thiên Hà lập tức sáng lên.

Đại hòa thượng này không phải kẻ tầm thường a.

Người nhìn cái Kim Chung này đi.

Toàn vẹn bao nhiêu!

Người nhìn kim quang này đi.

Sáng bao nhiêu!

Người nhìn đằng sau đi.

Hai móng lộ ra!

“Ài?!”

Tào Thiên Hà sửng sờ, theo bản năng, y muốn lên tiếng nhắc nhở.

Nhưng mà còn chưa kịp mở miệng đã thấy đại hòa thượng vênh móng, nhắc chân như một con mèo xông về phía kho hàng.

“A di cả nhà người Phật, yêu ma quỷ quái nhận lấy cái chết!”
Phật hiệu âm vang hùng hồn, thần âm lạnh lạnh.

Tào Thiên Hà nghe vậy, cõi lòng tràn đầy chờ mong.

Đại hòa thượng xông vào kho hàng, cửa lớn rầm một tiếng đóng sập lại, ngay sau đó, một giọng nói đầy vẻ ngờ vực từ bên trong đó truyền ra: “Ài, sao lại nhiều như vậy?”

“Hoắc!”

“A”

“Rống”

“Ầm ầm”

“Đông!”

“Ai nha!!”

Mấy cái chớp mắt lại nghe thấy đại hòa thượng kêu thảm một tiếng, tiếp đó chỉ thấy hấn ta từ trong cánh cửa nằm ngang bay ra, nặng nề rơi xuống ngay dưới chân đám người Tào Hà bang.

Đám người Tào Hà bang giật mình kêu lên, vội vàng lui lại phía sau.

Nhìn kỹ lại, khá lắm.

Kim Chung Tráo của đại hòa thượng đã biến mất, tảng y trên người đã bị xé thành vải vụn, mông đều lộ ra ngoài.

Tuy rằng không nhìn thấy vết thương, nhưng trên những miếng vải rách kia toàn là vết quỷ trảo lít nha lít nhít.

“Hít!”

Đám người Tào Hà bang kinh hãi đến đồng thời hít sâu một hơi.

Mí mắt Tào Thiên Hà cũng giật giật liên tục.

Đây cũng quá hung đi.

“Đại sư phụ, đại sư phụ?” Tào Thiên Hà vội vàng đưa tay đẩy đẩy đại hòa thượng.

Đại hòa thượng chậm rãi ngẩng mặt từ dưới nền đất lên, đau đến nhe răng nhếch miệng, trên trán hấn ta dính đầy bụi đất, “A di cả nhà người Phật, đây là cả một cái ổ quỷ à, tại sao lại có nhiều lệ quỷ như vậy?”

“Đại sư phụ ngài cứ đứng dậy trước đã.” Tào Thiên Hà vội vàng kêu thủ hạ đỡ đại hòa thượng dậy, nói: “Không dám lừa

gạt đại sư phụ, ta thật sự cũng không rõ chuyện này là như thế nào, đột nhiên xuất hiện nhiều thứ hại người như vậy, muốn mạng a.”

“Người bên trong có quan hệ gì với thí chủ ngài?” Đại hòa thượng phỉ phỉ bụi đất trên mặt, hỏi.

“Hắn là em vợ ta.” Tào Thiên Hà có sao nói vậy.

“Ngài nén bi thương.” Đại hòa thượng nói chân thành.

“Hắn đã chết rồi?” Tào Thiên Hà tròn tròn mắt.

“Hiện tại thì chưa đâu.” Đại hòa thượng lắc đầu.

“Vậy... Còn chưa đến lúc ta cần nén bi thương a?” Tào Thiên Hà ngây ngẩn cả người.

“Sắp rồi, đám quỷ kia đang bàn bạc xem nên phân chia hắn như thế nào đấy.” Đại hòa thượng nói.

Tào Thiên Hà run rẩy kêu rên: “Em vợ của ta ài”

Lão cang đầu nhìn không nổi, gạt Tào Thiên Hà qua một bên, chấp tay nói với đại hòa thượng: “Đại sư phụ, xin ngài đánh thêm một lần nữa được không, nếu như có thể cứu người ra được, Tào Hà bang ta nhất định có trọng tạ.”

“Nhiều quỷ quá, không cứu được.”

Đại hòa thượng lắc đầu một cách vô cùng kiên quyết.

“Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, đại sư phụ ngài lại...” Lão cang đầu vẫn chưa chịu từ bỏ.

“Xíu...uu”

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên có một tiếng tên bắn lao vọt lên không trung.

“Bành!”

Ngay sau đó, một đồ án Phi Ngư Vệ nổ tung giữa bầu trời đêm, rực rỡ như hoa.

Khuôn mặt béo ú của đại hòa thượng run lên một cái, không nói hai lời lập tức xoay người chạy đi, tiếng nói vọng lại: “Bản Phật gia còn có việc gấp, đi trước một bước.”

Chương 125 – Chồng chất quá nhiều

Gió đêm thổi qua, tầng y của đại hòa thượng bị cắt thành những dải dài bay phát phơ trong gió, trông cực kỳ phiêu dật, nếu như xem nhẹ những ngấn mỡ trên khắp toàn thân hẳn ta mà nói.

Tào Thiên Hà cùng lão cang đầu liếc nhìn nhau một cái, nhìn bóng lưng Phi Ngư Vệ lướt đi như làn gió, lại nhìn về phía đồ án Phi Ngư Vệ đang dần dần tàn lụi, trên mặt lộ vẻ khó hiểu.

“Phi Ngư Vệ phát ra cảnh báo, sắp tới rồi.” Qua một hồi lâu sau, lão cang đầu mới nói.

Đúng như dự đoán, ông ta vừa mới dứt câu thì từ bên ngoài có sáu bảy người xông tới, người dẫn đầu có khuôn mặt hình chữ quốc, người mặt Phi Ngư phục, vẻ mặt lạnh lùng, quát hỏi: “Yêu nghiệt làm loạn như thế nào?”

Tào Thiên Hà cùng lão cang đầu nhìn rõ người tới, biến sắc, vội vàng nghênh đón.

Tào Thiên Hà trả lời: “Thường Bách hộ, là đám quỷ làm loạn a.”

Trong nha môn Phi Ngư Vệ, đội truy bắt là cường thế nhất, cao thủ nhiều như mây. Tào bang ai cũng không sợ, nhưng đối đầu với đám sát tài này, trong lòng cũng có vài phần dè chừng.

“Đám quỷ?” Mặt chữ quốc hơi hơi nhíu mày.

Người này chính là quan Bách hộ đội hai Phi Ngư Vệ, Thường Ôn.

Bạch Liên yêu nhân trốn thoát, hẳn ta đứng mũi chịu sào, đang dẫn người tìm kiếm ở thành đông, bỗng thấy quỷ khí ngút trời nên bắn tên lệnh cảnh báo, dẫn đội chạy đến.

“Trời mới vừa tối, lấy đâu ra đám quỷ, người đừng có mà nói xằng nói bậy.” Thường Ôn nói với vẻ nghi ngờ.

Tào Thiên Hà bị dọa giật mình, đúng lúc này, lão cang đầu vội vàng xua tay nói: “Thường Bách hộ, chuyện đúng thật là như

vậy, chúng ta không dám nói lời bịa đặt, ngay vừa nãy còn có một tên hòa thượng tiến vào, thật sự là một đám quý.”

“Đại hòa thượng?” Thường Ôn hơi sửng sốt.

“Đại hòa thượng biết Kim Chung Tráo.” Tào Thiên Hà vội vàng bổ sung.

“Không quan tâm là thứ gì, đợi bản Bách hộ dò xét qua rồi hẵng nói tiếp, nếu như các người dám bịa đặt, cẩn thận đao của ta không nhận người.” Thường Ôn híp híp mắt, nói xong liền rút bội đao ra.

Tú Xuân Đao, được niệm lực của Vương Triều gia trì, có thể giết người, có thể chém quỷ, không hề kém cạnh với pháp khí của những người chuyên mô đi xử lý chuyện linh dị. Đây cũng là thể mạnh trong việc trừ yêu trừ ma của Phi Ngư Vệ.

Tiếp đó, lấy Thường Ôn dẫn đầu, bảy, tám tên sai Phi Ngư Vệ cũng nhao nhao rút đao ra, dàn trận rồi tiến về phía kho hàng trên bến tàu.

Nhưng vào lúc này, âm phong nồng nặc nhanh chóng yếu bớt, không khí cũng đột nhiên mất đi cái cảm giác lạnh lẽo đến tận xương tủy kia.

Thường Ôn ngẩng đầu quan sát một chút rồi lập tức bước nhanh hơn.

“Bành” một tiếng đá văng cửa lớn nhà kho ra.

Chỉ thấy bên trong trống rỗng và yên tĩnh, trông như thể đã bị phủ đầy bụi.

Mấy chậu than đang bốc cháy, trên nền đất cách cửa khoảng chừng hơn hai mươi mấy bước, có một bộ y phục cùng với một lưỡi búa rơi ở đó.

“Quý đi rồi?”

Thường Ôn xem xét trái phải, cuối cùng xác nhận.

Đám sai ai nấy cũng đều buông lỏng.

Cái thứ quý vật này là khó cân nhắc nhất, không gặp phải là tốt nhất.

“Vào đi, quý đã chạy trốn hết rồi.” Một tên sai hô lên.

Tào Thiên Hà cùng lão cang đầu vội vàng dẫn người đi tới, xem xét, quả nhiên là những thứ khiến cho người ta sợ hãi đã biến mất, âm khí cũng không còn.

“Sợ bóng sợ gió một hồi, chỗ người không có người tử thương chứ?” Thường Ôn nhìn về phía Tào Thiên Hà.

Tào Thiên Hà nhìn về phía bộ quần áo cùng lưỡi búa rơi trên mặt đất, ôm đầu kêu rên: “Em vợ của ta ài”

Thường Ôn trầm ngâm, liếc nhìn bộ quần áo cùng lưỡi búa trên đất, cũng không hỏi gì thêm, đám khốn khiếp Tào bang này không có mấy người tốt.

Chết đi đã coi như ông trời mở mắt.

Thường Ôn vẫy tay với mấy tên thủ hạ, ra lệnh: “Giải trừ cảnh báo, chúng ta đuổi theo tên hòa thượng kia, bắt lại hắn cũng có thể coi là lập công, chúng ta lấy công chuộc tội.”

Mấy tên thủ hạ nghe vậy, hai mắt lập tức sáng lên.

Đồng thanh nói: “Rõ!”

Một lát sau, một mũi tên lệnh màu lục được bắn lên, nổ tung trong bầu trời đêm.

.....

Lò hỏa táng thành đông, Tần Hà ngồi trên mái nhà, bụng trong tay một thau thịt, nhìn về phía bến tàu, hai má phồng lên y như hamster, vừa ăn vừa lẩm bẩm: “Có phải là chồng lên hơi nhiều rồi không?”

Quý khí ngút trời, đây không phải là chỉ hung một chút a.

Nhưng cũng may là cái quý khí này tới nhanh mà đi cũng nhanh, hai ngọn pháo hoa của Phi Ngư Vệ sáng lên quý khí đã biến mất.

“Xem ra lần sau phải nhẹ tay một chút.”

Lắc đầu, Tần Hà lại lật người nhảy xuống khỏi mái nhà.

Trong lò đốt xác lúc này, bộ thi thể được phân phối hôm nay đang đốt cháy.

Bên cạnh lại thiếu đi bóng dáng của đại vương bát.

Mất thấy ngọn lửa trong lò đốt xác hình như nhỏ đi, Tần Hà vội vàng buông thau thịt trong tay xuống, cầm lấy cái gáo ở bên cạnh, múc một muôi dầu hỏa dội lên trên, ngọn lửa lập tức trở nên mãnh liệt hơn rất nhiều.

Thời tiết lạnh giá, than đá lạnh ngắt, thi thể cứng rắn bang bang, không dội thêm dầu lửa cháy không mạnh.

Làm xong, Tần Hà lại bung thau thịt lên.

“Ừng ực ừng ực”

Húp một hơi uống cạn nước canh nóng hổi.

Củ cải ngọt mềm, thịt cũng rất ngon.

Hai chữ: Thoải mái.

Buổi sáng mua củ cải của Hoàng bà, Tần Hà thâm nghĩ, không thể chỉ ăn chay được, thế là trở về liền nấu một nồi thịt lớn.

Đáng tiếc là, chỉ có một mình hăn ăn.

Đại vương bát đã chú định là không có cơ hội hưởng thụ.

Giờ khắc này, Tần Hà đột nhiên hiểu Từ Trường Thọ, lúc ăn thứ gì đó mà có người ở bên cạnh, vừa ăn vừa nói chuyện, độ ngon miệng +1.

Một người ăn thì cứ luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Lắc đầu, Tần Hà không nhanh không chậm ăn, sau đó lắc lư đi đến bên cạnh thùng nước, liếc mắt nhìn vào bên trong một cái, đại vương bát đang nằm yên trong đó, không hề nhúc nhích.

Một viên cường thú đan, vậy mà khiến cho nó lâm vào ngủ say.

Đây cũng là quá “cường” thú đi.

Đúng lúc này, trước mắt Tần Hà bỗng xuất hiện một mảnh sương mù.

Màn sân khấu xám trắng chậm rãi rủ xuống.

Tần Hà sững sờ, nhìn về phía thi thể mới vừa bắt đầu đốt cháy trong lò đốt xác, niềm vui sướng lập tức tràn ngập khắp cơ thể.

Mị thi, đã đốt xong!

Chương 126 – Mị thi Khúc Diệu Âm

Mị thi này là một bộ cổ thi.

Có niên đại cách đây đã hơn tám trăm năm, xuất thân Vương thất, là con trai thứ mười của Bắc Lương Vương, Khúc Nam Phong, mẫu thân cũng xuất sinh từ nhà quý tộc, thân thế hiển hách.

Tên của mị thi, gọi là Khúc Diệu Âm.

Cái tên này, dù là nghe hay là đọc, đều là tên của một nữ nhi.

Nhưng mà bộ mị thi này, lại thực sự là một thân nam nhi.

Theo lý thuyết, xuất sinh từ Vương Thất thì việc đặt tên tất nhiên sẽ phải cực kỳ cẩn trọng, nhưng tại sao lại có chuyện thân nam nhi lấy một cái tên dễ hiểu lầm là nữ nhi đây?

Chuyện này, còn phải phân ra hai điểm để nói.

Đầu tiên là từ cha của y, Bắc Lương Vương.

Bắc Lương Vương Khúc Nam Phong lấy võ lập quốc, đánh đông dẹp bắc, nam chinh bắc chiến, thành lập Bắc Lương Quốc, là một Vương gia trên ngựa, thường xuyên đi đánh trận không ở nhà, về nhà liền tóm lấy một đoàn Vương Phi, ái phi, mỹ nhân an ủi, dỗ dành đủ loại, xong là lại đi đánh trận.

Cho nên Bắc Lương Vương có rất nhiều con, đều là ra đời khi ông ta ra ngoài đánh đông dẹp bắc.

Khúc Diệu Âm này chính là một trong số những đứa con đó.

Điểm thứ hai là tướng mạo của Khúc Diệu Âm, dáng dấp từ nhỏ đã không giống một nam nhi, mắt ngọc mây ngài, má hồng như ngọc, mặt tựa hoa đào, miệng anh đào, mày lá liễu, phải gọi là xinh đẹp, ngay cả nữ hài cũng không đẹp như y.

Kẻ biết thì đây là con trai thứ mười của Bắc Lương Vương, kẻ không biết lại cho rằng đây là một vị Công chúa xinh đẹp.

Được rồi, hai điểm này đã nói xong, chúng ta trở lại chuyện chính.

Bắc Lương Vương nam chinh bắc chiến, mãi đến khi Khúc Diệu Âm ba tuổi, mới lần đầu gặp được phụ Vương Khúc Nam Phong này.

Đó là bữa tiệc khai hoàn sau khi chiến thắng trở về, Khúc Nam Phong mở tiệc chiêu đãi thân tử tướng sĩ, khung cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Thần tử, tướng sĩ thay nhau mời rượu, tất nhiên là đám Vương tử, Công chúa cũng không thể vắng mặt, biết nói chuyện thì tiến lên dập đầu nói vài lời hay, chưa biết nói thì lộ mặt một chút, chưa có tên thì đợi đặt tên.

Khúc Diệu Âm ba tuổi mới gặp mặt Bắc Lương Vương lần đầu, đương nhiên là chưa được đặt đại danh.

Vậy thì đặt thôi.

Mẫu thân đã sớm dạy cho Khúc Diệu Âm nói: “Thập Nhi bái kiến phụ vương, chúc mừng phụ vương thắng trận, chúc phụ vương xuân thu vĩnh cố, bá nghiệp vĩnh tồn.”

Câu nói rất đơn giản, nghe liền biết là do người lớn dạy, nhưng giọng nói kia nghe vào trong tai lại như tiếng chim hoàng oanh, trong trẻo như tiếng nước suối chảy, cực kỳ dễ nghe.

Bắc Lương Vương xem xét, ài, dáng dấp đứa nhỏ này thật xinh đẹp, giọng nói thật là dễ nghe, liền vui vẻ hỏi tên.

Liên tiếp mấy năm chinh chiến bên ngoài, Bắc Lương Vương biết rõ quân tình đại sự, biết rõ quần thần tướng sĩ, nhưng mà trong nhà có bao nhiêu nữ nhi thì lại không rõ ràng, dù sao thì sinh nhiều như vậy, mấy năm mới về nhà một lần, ông ta nhìn ai cũng đều thấy lạ mặt.

Lúc này, Khúc Diệu Âm lại nói: “Thập Nhi mới được diện kiến phụ vương, chưa lấy tên, khẩn cầu phụ vương ban tên.”

Bắc Lương Vương nghe vậy mới vỡ lẽ, hóa ra là một hài nhi chưa từng gặp mặt a, rất tốt.

Vậy thì đặt tên thôi.

Bắc Lương Vương xuất thân nhà binh, trong bụng cũng không có bao nhiêu chữ, lúc này lại nghe được không biết người nào ở bên cạnh vuốt mông ngựa, nói một câu: “Âm thanh tuyệt vời như vậy, có thể vang quanh xà nhà ba ngày a.”

Bắc Lương Vương lúc này đã uống đến nửa tỉnh nửa say, cũng không nhìn kỹ trang phục của đứa trẻ đã cho rằng trước mặt là một tiểu công chúa xinh đẹp, miệng vàng vừa mở liền ban cho cái tên: Diệu Âm.

Ài, chính là vì sự nhầm lẫn này mà mị thi đường đường là một thân nam nhi lại lấy tên của nữ nhi.

Có thể sẽ có người nói, đây không phải là làm ẩu sao, đổi lại chẳng phải là được rồi.

Không được!

Bắc Lương Vương có thể từ binh nghiệp quật khởi, thành lập nên Bắc Lương Quốc, chính là dựa vào nhất ngôn cửu đỉnh, một ngụm nước bọt một cây đinh, lời đã nói ra tuyệt đối không thu lại, lúc này mới có thể tụ hợp được một đám kiêu binh mãnh tướng đánh xuống cơ nghiệp.

Huống hồ Bắc Lương Vương ban tên trước mặt mọi người, có nội phủ tạo sách, có sử quan ghi chép lời nói, há lại có thể sửa lời.

Đã nhảm, vậy thì đâm lao phải theo lao.

Cái tên Khúc Diệu Âm này đã định.

Cũng không biết là do cái tên này vận vào người, hay vẫn là Khúc Diệu Âm từ khi sinh ra đã nhận nhảm giới tính của mình.

Từ nhỏ, Khúc Diệu Âm đã cho rằng y là thân nữ nhi.

Những vương tử khác chơi kiếm.

Y xướng khúc.

Những vương tử khác đánh nhau.

Y trang điểm.

Những vương tử khác đứng tiểu.

Y ngồi xôm.

Không thích quân trang, thích hồng trang, dù ăn mặc như thế nào thì cũng đều trông giống một “tomboy” xinh đẹp.

Vùng đất Bắc Lương là nơi man hoang, dân phong buru hãn, phóng khoáng, không xem trọng nhiều luân lý như vậy, những đứa con của Bắc Lương Vương cũng di truyền đặc tính của Bắc Lương Vương, không ở nhà.

Khúc Diệu Âm cũng như vậy, ưa thích dạo chơi khắp nơi, còn chuyên tìm công tử ca anh tuấn chơi.

Công tử ca được Khúc Diệu Âm tìm đến trông thấy tướng mạo lại nghe tên gọi của y, ôi, một “cô nương” thật xinh đẹp mặc

nam trang a, chơi chơi, ai nấy đều như hoa nở trong lòng.

Một tới hai đi, chính là tình nồng ý mật.

Theo lý thuyết thì đây cũng không phải là tội lỗi gì, cũng không ngăn trở ai, nhưng vấn đề là tưởng tượng và thực tế lại khác nhau qua, rất dễ dàng hù dọa người ta.

Công tử ca thứ nhất, cởi bỏ y phục, xem xét.

Lập tức bị hù đến kêu ngao ô một tiếng, ngay cả quần áo cũng không mặc liền chạy đi.

Người thứ hai thăm hơn, rụt vùi tại chỗ.

Người thứ ba, nhảy cửa sổ.

Người thứ tư, nhảy sông.

Ngược lại thì người thứ năm không hề bỏ chạy, chỉ quỳ xuống xin tha, miệng hô đại ca.

Một tới hai đi, cứ như vậy qua nhiều lần, Khúc Diệu Âm cũng đã hiểu, chuyện này cần phải người tình ta nguyện, đầu tiên không thể giấu giếm việc này, phải tìm người giống như mình.

Tìm tới tìm lui, ấy vậy mà thực sự cũng tìm được một người.

Bắc Lương Phiêu Kỵ tướng quân, Yên Vân Lạp.

Yên Vân Lạp xuất thân từ tướng môn thế gia, mới hai mươi tuổi đã lập được chiến công, thụ phong tướng quân, dáng dấp anh hùng khí khái, phong lưu phóng khoáng.

Một người là hổ tử tướng môn, một người là thế tử Hoàng cung.

Song phương điều biết rõ gốc rễ, càng qua lại lại càng thân cận, chuyện này liền không cần nói nhiều, đều hiểu tâm ý lẫn nhau.

Một tới hai đi, song phương liền tình nồng ý mật, trở thành một đôi.

Phong tục Bắc Lương đã man bừa hãn, cũng không ai cảm thấy có cái gì không đúng, dần dần bọn họ liền công khai.

Theo lý thuyết, thế tục đã chấp nhận, hai người cũng ân ái, đều rất tốt.

Nhưng vấn đề là, Khúc Diệu Âm đến cùng là Vương thế tử, Khúc Nam Phong còn tại vị thì tất cả dễ nói, nhưng Khúc Nam Phong vừa chết, chính là loạn.

Bắc Lương Quốc vốn là một quốc gia được thành lập dựa trên sự tụ tập của một đám kiêu binh mãnh tướng, nắm tay người nào lớn thì người đó làm Vương, căn bản chẳng có lễ pháp gì.

Khúc Nam Vương vừa chết, các tướng quân nắm giữ binh quyền lập tức ngấp nghé vương vị, mỗi phe kéo lấy một vị thế tử, tự lập “Vương đình”, nói trắng ra chính là mang “Thiên tử” lấy lệnh chư hầu, óc heo đánh ra óc chó.

Chỉ có điều, vùng đất Bắc Lương này có hơi nhiều “Thiên tử”, dù sao, Khúc Nam Phong có tận mười mấy đứa con trai.

Khúc Diệu Âm cũng được Yến gia của Yến Vân Lạp ủng hộ trở thành “Vương”.

Quá trình hơi dài dòng, kết quả cuối cùng là, Yến Vân Lạp đánh đông dẹp bắc, cuối cùng đã bình định được Bắc Lương, dựng lại Bắc Lương Vương Đình.

Không quan tâm là thực tế hay là trên danh nghĩa, từ xưa đến nay, tranh đấu vương quyền luôn là một núi không chứa hai hồ, giữa hai vương phải có một kẻ chết, không thể giảng hòa.

Chương 127 – Thuật che đậy Thiên Cơ

Yến Vân Lạp tay cầm trọng binh, nhưng vẫn còn cách mưu triều soạn vị một đoạn đường phải đi.

Mặc dù Khúc Diệu Âm binh quyền thế mỏng, nhưng chiếm được đại nghĩa cùng uy thế mà Bắc Lương Vương còn dư, vẫn còn có người ủng hộ, nếu là vung tay hô lên, hươu chết vào tay ai còn chưa thể biết được.

Theo lý thuyết thì Khúc Diệu Âm nên nhanh chóng ngã bài, có điều y lại không chống cự được lời ngon tiếng ngọt cùng với lời thề với trời của Yến Vân Lạp.

Khúc Diệu Âm vẫn còn ôm ảo tưởng về Yến Vân Lạp, tự mình trầm luân trong tình yêu, tự lừa mình dối người, còn Yến Vân Lạp lợi dụng tình cảm ấy, từng bước từng bước xóa bỏ vây cánh của Khúc Diệu Âm, cuối cùng nắm lấy tất cả mọi quyền hành.

Đợi đến khi Yến Vân Lạp lộ ra khuôn mặt thật thì tất cả đã là quá muộn, Khúc Diệu Âm bị Yến Vân Lạp sai người dùng lụa trắng siết chết, dưới ánh mắt lạnh lùng của Yến Vân Lạp, Khúc Diệu Âm chết không nhắm mắt.

Cần phải nói, tình cảm giữa hai người họ thực sự là đã từng rất tốt đẹp, chỉ là sau này Yến Vân Lạp đã bị quyền lực mê hoặc, Khúc Diệu Âm lại luôn trì hoãn không chịu buông tay, cuối cùng phải rơi vào kết cục bỏ mình hạ tràng.

Có thể là, Khúc Diệu Âm cũng đã biết trước được kết cục của mình, chỉ là tình cảm quá sâu đậm, y không thể tự thoát khỏi.

Kịch đèn chiếu chỉ ghi lại khi còn sống, không ghi lại chuyện sau khi chết, còn về việc Khúc Diệu Âm biến thành cương thi như thế nào, tại sao lại trở thành mị thi thì rồi bóng cũng không biểu diễn.

Đèn chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Kẻ đa tình từ xưa chỉ lưu lại mối hận, mộng đẹp bắt nguồn từ đó càng dễ tỉnh, tình đến lúc tận biến thành vô tình, khi cái xấu lộ ra chân tướng là lúc tổn thương nhất, bị thương thay.”

Phản thưởng: Thuật che đậy Thiên Cơ.

Thuật che đậy Thiên Cơ: Đây là bí thuật bất truyền của Pháp Sư Thiên Cơ Thâm Uyên, có thể che đậy Thiên Cơ, sau khi thi triển thuật này, tất cả mọi hành vi của ngài đều trở nên bình thường không có gì khác lạ, thiên lý mệnh số của ngài sẽ không thể suy tính.

Chú thích: Để thi triển thuật này thì cần tiêu hao công đức.

Tần Hà xem xét, kích động nhảy cao ba thước.

Phản thưởng này, cao nhất từ trước đến nay.

Đến từ Thâm Uyên, còn là bí thuật bất truyền của Pháp Sư Thiên Cơ Thâm Uyên.

Trước đây chưa từng như vậy, những thứ đến từ Thâm Uyên trước kia, cũng chỉ là xuất phát từ học đồ, tầng lớp hạ lưu gì đó ở Thâm Uyên, đều là những thứ phổ thông.

Lần này, trực tiếp chính là bí thuật bất truyền.

Cái gì gọi là bí thuật bất truyền, đó chính là bản lĩnh giữ nhà, chắc chắn không tùy tiện truyền cho người ngoài.

Không hổ là bộ cương thi đốt trong gần một tháng, cho dù là đã bị đèn nhíp phách áp chế, nhưng phần thưởng vẫn cao như vậy.

Còn tác dụng cụ thể của thuật che đậy Thiên Cơ, mặc dù là lời giải thích tương đối mơ hồ, nhưng nghe có vẻ rất lợi hại.

Trên cơ bản, sau này dù cho hấn cầu hay không cầu, thì thuật này cũng có thể giúp cho hấn không khiến người khác chú ý, tất cả hành vi đều trở nên bình thường, không có gì kỳ lạ.

Trực tiếp sửa đổi đạo tắc cấp độ Thiên Cơ, nguư bức đến nồ tung.

Nhìn lại một chút, bản thân hấn còn có hơn một vạn công đức, Tần Hà lập tức thi triển.

Trong nháy mắt, công đức giảm một vạn, chỉ còn lại hai chữ số, ép khô.

Ngay tức thì, Tần Hà cảm nhận được một luồng khí tức kỳ dị từ trên trời giáng xuống, bao phủ lấy toàn bộ cơ thể hấn, sau đó dần dần co vào, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Cảm giác hấn giống như là một bức tranh, bị cục tẩy là thuật che đậy Thiên Cơ này chà mạnh qua, chỉ để lại những vết mờ đến gần như không thể phân biệt rõ.

.....

Đúng lúc này, ở bên ngoài lò hỏa táng.

Đại hòa thượng lén lén lút lút leo lên một cây đại thụ, đang nhìn về phía khu vực lò hỏa táng, trong mắt lấp lóe tia sáng, nói: “A di cả nhà người Phật, Thanh Ngưu Đại Tiên, bản Phật gia biết người ở chỗ này, người không trốn được đâu, hắc hắc.”

Bỗng nhiên, đại hòa thượng không có dấu hiệu nào sững người lại.

Chỉ thấy dưới đáy mắt của hắn ta dâng lên một tầng sương mù, hắn ta gãi gãi đầu một cái, vẻ mặt tràn đầy sự khó hiểu.

“A? Ta tới đây làm gì vậy?”

“A, hình như là ta tới đây để tìm Thanh Ngưu Đại Tiên.”

“Không đúng, tại sao ta lại chạy đến cái lò hỏa táng này để tìm Thanh Ngưu Đại Tiên chứ?”

“A, hình như là có người nói cho ta biết Thanh Ngưu Đại Tiên ở lò hỏa táng, ai nói nhỉ?”

“Không đúng không đúng... Không phải là mình bị quỷ đánh đến mức hồ đồ chứ?”

“Ân, chắc chắn là bị quỷ đánh cho hồ đồ rồi.”

“Về thôi.”

Đại hòa thượng leo xuống cây, cẩn thận từng bước rời đi.

Luôn cảm thấy bản thân tựa như đã quên mất vài chuyện quan trọng, nhưng là nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra.

.....

Huyện Kế, cách kinh thành hơn bảy mươi dặm.

Mười mấy con khoái mã xuất hiện ở đường chân trời, ngựa phóng nhanh vung lên từng trận bụi đất.

Những người ngồi trên ngựa đều mặc kinh trang đoản đả, thoạt nhìn còn tưởng rằng bọn họ là tay khuân vác Thương bang, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể phát hiện, người trên ngựa có trình độ điều khiển ngựa rất cao, mang theo khí tức nhà binh nồng đậm.

Chỉ là mười mấy nhân mã, lại có uy thế của vạn mã bồn đăng.

Người cầm đầu mắt hồ miêng heo, đôi mắt âm lãnh tựa như là hung đồng đến từ quỷ vực, chỉ cần nhìn thẳng vào đôi mắt ấy cũng đủ khiến người khác toàn thân cứng ngắc, râu quai nón rậm rạp gần như che kín cả khuôn mặt, thoạt nhìn, giống như là một con sư tử cực kỳ hung dữ.

Hơn mười con khoái mã lướt qua cánh đồng vắng mờ tối như là một cơn gió lốc.

Cách đó không xa, ở cuối cánh đồng, có một tòa trạch viện điêu tàn xuất hiện.

Tên thủ lĩnh râu quai nón ghìm ngựa dừng lại.

Hơn mười khoái mã cùng đồng thời dừng lại theo, trong thời gian vài nhịp thở, tiếng vó ngựa cuộn cuộn đã biến mất, chỉ còn lại tiếng gió lạnh vù vù gào thét cùng với tiếng xì xì thở hổn hển của những con ngựa.

Thủ lĩnh mắt hồ liếc mắt, hỏi: “Đến đâu rồi?”

Một con ngựa tiến lên phía trước, người trên ngựa có sắc mặt vàng như nến, chấp tay nói: “Nhĩ Mã đại nhân, nơi đây chính là địa giới của huyện Kế, đi thêm hơn hai mươi dặm nữa chính là Kế Châu Thành.”

Nếu như có người trong quan trường kinh thành ở nơi này, nhất định sẽ ngạc nhiên hô một tiếng “Liễu đại nhân”.

Chính là Liễu Trường An đi phía Bắc cầu viện.

Thủ lĩnh râu quai nón nghe vậy, hí hí mắt, “Đêm nay cắm trại, sáng mai xuất phát.”

“Rõ!”

Hơi mười khoái mã tuân lệnh, lập tức phi đến trạch viện cách đó không xa.

Nơi đó đang có một làn khói bếp lượn lờ bay lên.

Chẳng bao lâu sau từ nơi đó đã truyền ra tiếng hô hào cùng tiếng kêu gào thảm thiết, nhưng rất nhanh cũng đã yên lặng lại.

Sau khi màn đêm buông xuống, nhóm người ngồi vây quanh đồng lửa, ở góc tường gần đó có sáu, bảy bộ thi thể chất thành một đống, mắt tất cả đều trợn trừng, chết không nhắm mắt.

“Nhĩ Mã đại nhân, chỉ một ngày nữa là chúng ta đến kinh thành, lò hỏa táng thành đông cũng không nằm trong nội thành, cho nên chúng ta sẽ đem phòng thiêu thi số bảy Tàn Hà làm mục tiêu đầu tiên, tập kích bất ngờ, tốc chiến tốc thắng.” Liễu Trường An phá vỡ khung cảnh trầm mặc.

“Được.”

Nhĩ Mã Hồn suy tư một chút, khẽ gật đầu.

Trên khuôn mặt Liễu Trường An lập tức xuất hiện vẻ vui mừng.

Khác với An Ba Cốc, Nhĩ Mã Hồn không nói nhiều lời, rất ít khi tỏ thái độ.

Một đường xuôi nam, Liễu Trường An vẫn chưa biết rõ tính cách của vị tá lĩnh mới của tiểu đội Ba Nha Lạt này.

Đây vẫn lần đầu tiên Nhĩ Mã Hồn tỏ thái độ rõ ràng, thay vì ông ta phải tự đoán mò.

Ông ta sợ nhất việc Nhĩ Mã Hồn không thể rút kinh nghiệm từ chuyện của An Ba Cốc, quá mức phách lối.

Bởi vì ông ta thực sự thua không nổi nữa, lần này có thể đi rồi quay lại, là do ông ta đã mạo hiểm bản thân có thể bị A Kỳ Na đại nhân dưới cơn nóng giận băm thành thịt vụn mới đạt được cơ hội.

Lần này, vừa đến kinh thành lập tức ngựa không ngừng vó tiến thẳng về lò hỏa táng thành đông, giết Tần Hà ở phòng thiêu thi số bảy, sau này ông ta ở kinh thành sẽ không có nhiều chuyện phiền phức như vậy nữa.

Trước đây Phi Ngư Vệ cùng Tần Hà thay nhau ra trận, cục diện ở kinh thành mà ông ta khó khăn lắm mới dàn xếp được đã bị sụp đổ, chưa nói đến chuyện hao binh tổn tướng, ngay cả cháu trai của A Kỳ Na đại nhân cũng phải bỏ mình.

Còn về thực lực của Nhĩ Mã Hồn, Liễu Trường An hoàn toàn tin tưởng.

Đây là tướng do A Kỳ Na đại nhân tự mình xin Dịch Lỗ Vương.

Nội kinh đỉnh phong, dưới ngoại kinh là không có đối thủ, An Ba Cốc đã từng dốc sức dưới quyền hắn ta.

Ở Man Kinh, người có thể đối kháng lại Nhĩ Mã Hồn, ngoại trừ mấy vị thái giám hủ lậu mượn nhờ long uy tu hành trong cung, thì cũng chỉ có Phi Ngư Vệ Vương, Thẩm Luyện.

Không cần lo lắng đến những thái giám hủ lậu kia, bởi vì bọn họ không thể ra khỏi Hoàng Thành.

“Sau khi tiêu diệt tên thợ thiêu thi Tần Hà kia, chúng ta không vào thành mà tiến hành thu thập tình báo về việc tích trữ lương thực của kinh kỳ, chuẩn bị nghênh đón đại quân Vương ta nhập quan.” Nhĩ Mã Hồn trầm ngâm một lát, bỗng nhiên lên tiếng.

“Rõ.”

Hơn mười tên Ba Nha Lạt đồng thời đáp lời.

Liễu Trường An nhìn về phía Nhĩ Mã Hồn với một ánh mắt kinh ngạc, chậm rãi khen: “Nên như vậy.”

Câu nói của Nhĩ Mã Hồn khiến cho Liễu Trường An lập tức cảm thấy như ông ta đã tìm được tri kỷ.

Vốn ông ta còn đang suy nghĩ phải làm sao để thuyết phục Nhĩ Mã Hồn không vào thành, không thể ngờ rằng, vậy mà hắn ta lại chủ động hạ lệnh.

Địch Lỗ dũng mãnh, nhưng bên trong quân đội lại có rất ít người có được tâm tư khôn khéo.

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một luồng khí tức thần bí phủ xuống, trong đáy mắt đám người đồng thời dâng lên một mảnh sương mù, chỉ cảm thấy những tin tức có liên hệ với một cái tên người nhanh chóng bị rút đi như thủy triều, phai nhạt, sau đó biến mất không thấy gì nữa.

Ngay tức khắc, hơn mười người cùng Liễu Trường An đã lâm vào mờ mịt.

Vừa rồi... Hình như đang nhắc đến một người.

Ai vậy nhỉ?

Chỉ có Nhĩ Mã Hồn là khác với đám người, gân xanh trên trán hắn ta nổi lên, đôi mắt trũng lớn tựa như chuông đồng, mây mù dưới đáy mắt giống như gặp phải một lực cản nào đó, dâng lên một cách cực kỳ chậm rãi.

“Giết!”

Nhĩ Mã Hồn gầm to một tiếng, đứng bật dậy, sát khí toàn thân như hóa thành thực chất, từ từ lan tràn ra.

Hắn ta cảm thấy luồng khí tức thần bí kia tựa như đang ăn mòn ký ức trong đầu.

Tuy luồng khí tức thần bí kia đã bị ngăn cản, nhưng nó lại chẳng hề rút đi, cũng không hề yếu bớt, trái lại, từng đợt, từng đợt khí tức như một làn sóng mạnh mẽ ép lấy Nhĩ Mã Hồn.

Cả người Nhĩ Mã hồn căng cứng, dốc hết sức lực để chống cự.

Sau một khắc, “Àm âm!”

Thời tiết đã sắp vào đông, vậy mà trên bầu trời lại có một tia Thiên Lô xẹt qua, luồng khí tức thần bí kia cũng theo đó mà trở nên càng cuồng bạo hơn, bao phủ lấy Nhĩ Mã Hồn.

Trên khuôn mặt Nhĩ Mã Hồn dần dần lộ ra vẻ khó hiểu, dưới đáy mắt hắn ta, sương mù đã hoàn toàn che phủ.

Chương 128 – Điều này rất bình thường

Cùng lúc đó, Phi Ngư Vệ.

Thẩm Luyện đột nhiên đánh rơi quyển sách trong tay, sắc mặt đại biến, hai tay chụp mạnh vào bàn làm việc trước mặt

“Bành” một tiếng, bàn làm việc lập tức nổ tung, hóa thành ngàn vụn mảnh vụn bắn ra bốn phía, toàn bộ thư phòng trông giống như vừa bị ném một trái bom vào vậy.

Cảnh tượng này đã kinh động đến Quý Thành Lương đang ngồi tĩnh tọa khiến hắn ta sắc mặt đại biến, “Chỉ huy sứ đại nhân, xảy ra chuyện gì vậy?”

“A!!”

Thẩm Luyện gào thét, tóc đen bay múa, kinh khí giống như những dòng điện chạy khắp bên ngoài thân thể, một luồng khí tức mạnh mẽ áp bách Quý Thành Lương bạch bạch bạch lui về phía sau, gần như không thể chống đỡ được.

Quý Thành Lương không biết phải làm sao, không rõ nguyên nhân vì sao Thẩm Luyện lại giống như là phát điên.

Cẩn thận xem xét, trong đáy mắt của Thảm Luyện đã bị sương mù che lấp.

“Đừng hòng!”

“Đừng hòng!”

Thảm Luyện gào thét, nội kinh cuồng bạo suýt chút nữa đã xé nát y phục của hắn ta.

Dưới đáy mắt hắn ta, làn sương mù lượn lờ ở vùng biên giới, không có cách nào tiến sâu vào.

“Ầm ầm”

Trên bầu trời, tiếng sấm rền vang, từng tia lôi điện như những con rắn đang di chuyển.

Cảnh tượng này lập tức thu hút vô số người phải ngẩng đầu lên quan sát.

Bầu trời quang đãng, một vầng trăng khuyết lơ lửng giữa trời, ngay cả một đám mây cũng không có, vậy mà lại có sấm chớp.

“Aaaa!!!”

Thảm Luyện ngửa mặt lên trời gào thét, cả cơ thể bởi vì gồng quá mức mà phát run, khuôn mặt vặn vẹo, trông tựa như điên dại.

“Đao!”

Sau khi gào thét, Thảm Luyện lại gào lên một tiếng.

Quý Thành Lương ở một bên vội vàng rút con dao ngắn mang theo bên mình ra, ném về phía Thảm Luyện.

Thảm Luyện đưa tay bắt lấy, nắm chặt, đồng thời khắc lên trên cột nhà một dòng chữ: Tàn Hà, lò hỏa táng thành đông, số bảy.

Bởi vì cơ thể hắn ta đang run rẩy cùng với lực đè quá mạnh cho nên nét chữ khắc lên vặn vẹo giống như là giun bò, không có chút phong phạm nào.

“Ầm ầm!”

Bỗng nhiên, một tia thiên lôi từ trên bầu trời đánh thẳng xuống, xuyên qua mái nhà, bao phủ toàn bộ thư phòng.

Quý Thành Lương sợ hãi hô to một tiếng, bị sóng khí mạnh mẽ hất bay ra ngoài.

Qua một hồi lâu sau, đợi đến khi Quý Thành Lương từ dưới đất bò dậy, thư phòng đã gần như bị san thành bình địa, Thẩm Luyện lẳng lẳng đứng ở trung tâm, hai vai đen sì.

Cột nhà cực lớn bị đánh tan thành tro, trên đó chỉ còn sót lại hai chữ mơ hồ: số bảy.

“Đại nhân?!”

Quý Thành Lương hô một tiếng.

Thẩm Luyện chậm rãi xoay người lại, trên khuôn mặt hắn ta tràn đầy vẻ nghi hoặc, dưới đáy mắt hắn ta, sương mù che phủ.

.....

Trên nóc phòng thiêu thi.

Tần Hà nhìn thiên lôi đánh xuống kinh thành, khẽ nhếch miệng.

Trời trong có sét đánh, thật là kỳ lạ.

Hơn nữa không chỉ một tia, tổng cộng là ba tia.

Một lớn hai nhỏ.

Tia lớn đánh về phía thành Bắc, hình như là Phi Ngư Vệ.

Hai tia nhỏ đánh về phía thành Tây cùng thành Nam.

Cảm giác tựa như là độ kiếp, trời trong vạn dặm cũng có thể đánh ra sấm sét.

Cũng không biết là đánh kẻ nào.

Tên xui xẻo.

Đợi đến khi tất cả an tĩnh lại, Tần Hà lắc đầu, nhảy xuống nóc nhà, trở về phòng thiêu thi, tiếp tục suy xét ý nghĩa lời chú giải của thuật che đậy Thiên Cơ.

Trên đó có tất cả là hai điều, một là tất cả hành vi của hắn sẽ trở nên bình thường không có gì lạ, hai chính là thiên lý mệnh số của hắn không thể tính được.

Từng chữ trên đó Tần Hà đều hiểu, nhưng ghép lại với nhau lại cảm thấy như rơi vào sương mù.

Nhưng mà điều đầu tiên vẫn coi như là khá dễ hiểu.

Tất cả hành vi đều trở nên bình thường không có gì lạ.

Tần Hà nghĩ nghĩ, dự định thử nghiệm một chút.

Uống hết chỗ canh thịt cuối cùng còn sót lại, Tần Hà nhặt lên một que tăm trúc, lạch cạch một tiếng mở ra cửa sắt lớn, nghênh ngang đi ra ngoài.

Bốn tên quan sai trực ban nghe thấy tiếng động, tất cả đều chạy tới.

Lăng Trung Hải nhìn thấy là Tần Hà, theo bản năng quát lớn: “Tần Hà, khi đốt thi thể phải đóng cửa khóa lại, trước khi thi thể hóa thành tro không thể đi ra ngoài, tại sao ngươi...”

Nhưng còn chưa dứt câu, hắn ta đã sững người ra, trên mặt lộ ra sự khó hiểu, hỏi: “A, ta nói chuyện này làm gì vậy? Tần Hà đêm khuya đi ra ngoài, hình như cũng đâu có gì sai đâu.”

“Có cảm thấy ta có gì đó không bình thường không?” Tần Hà thấy vậy, cẩn thận hỏi dò.

Cả bốn người kia đều tỏ ra không thể hiểu nổi, lắc đầu, Từ Trường Thọ trả lời: “Hình như có một chút, nhưng chỉ vậy thôi, sao vậy?”

“Đêm hôm khuya khoắt, thi thể còn đang đốt đây, ta từ trong phòng chạy ra ngoài, cũng là bình thường à?” Tần Hà lại hỏi.

“Bình thường.” Bốn người đồng thời gật đầu.

Tần Hà không còn gì để nói, nghĩ thầm, thuật che đậy Thiên Cơ này không hổ là bí thuật bất truyền, quả thực là không thể tưởng tượng được.

Đúng lúc này, cửa sắt lớn đằng sau bốn người đột nhiên bị gõ vang, giọng nói của Lý Qua Tử vang lên: “Các vị quan gia, ta muốn đi nhà xí, có thể để ta đi ra ngoài giải quyết hay không.”

“Ngươi đừng có mơ.”

Lăng Trung Hải nghe vậy, trực tiếp quát mắng: “Khi đốt thi thể đóng cửa khóa lại là quy củ, chưa đến hừng đông không thể mở cửa, trừ phi thi thể bất xác, ngươi tự giải quyết trong phòng, không được phép ra bên ngoài!”

Tần Hà nghe xong cũng rất kinh ngạc, chỉ chỉ vào cửa phòng mình, rồi lại chỉ về phía cửa phòng Lý Qua Tử, nói: “So sánh như vậy cũng cảm thấy bình thường à?”

“Bình thường.”

Lăng Trung Hải gật đầu không chút do dự.

Tần Hà lại nhìn về phía Cao Lâm Khôn cùng Lý Thiết, ba người kia cũng gật đầu một cách chân thành: “Bình thường.”

Khóe miệng Tần Hà chậm rãi nhếch lên, đã hiểu thêm một chút về thuật che đậy Thiên Cơ này.

Nó không thay đổi trí thông minh của một người, mà trực tiếp thay đổi Thiên Đạo.

Bất kể hấn làm cái gì, cũng đều là việc bình thường, giống như kiểu băng là lạnh, hỏa là nóng, đó là một phần của Thiên Lý, chân thật, đáng tin, cũng sẽ không có ai nghi ngờ điều đó.

Lợi hại, cũng quá lợi hại rồi.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà dự định xác nhận thêm một bước, chơi lớn một chút.

Tiếp đó, chỉ thấy hấn móc từ dưới nách ra một cái quần dài, cười hắc hắc, xoẹt một đao, quần dài bị cắt thành quần đùi.

Chương 129 – Thử nghiệm Thiên Cơ

Thành Bắc, trong nắng sớm mai, một tòa trạch viện chậm rãi mở cửa.

Một lão giả mặc một bộ y phục đã giặt đến phai màu nhưng trông rất chỉnh tề, sạch sẽ, ngay cả vạt áo cũng đều cân đối với nhau, bước ra ngoài, tiến về phía thành đông.

Đối diện có một người vận chuyển hàng hóa đinh đinh đang đang đi tới, cười chào hỏi: “Chào buổi sáng lão phu tử.”

“Chào buổi sáng.”

Lão giả nhẹ gật đầu, lách người đi qua.

Hẻm không lớn, người đến người đi, đa phần là hàng xóm chào buổi sáng với nhau.

Có lẽ đây chính là nét dân sinh phổ biến nhất vào sáng sớm ở kinh thành Đại Lê.

Lão giả đi đến đầu hẻm, gặp một vị phụ nhân xắn tay áo lên giặt quần áo, dừng lại khuyên bảo: “Hi Nhi nương, không được xắn tay áo lên quá cao.”

Phụ nhân ngẩng đầu nhìn lão giả một cái, tiếp tục giặt giũ.

Lão giả chân chừ một chút, lại lên tiếng khuyên giải lần bảo: “Hi Nhi nương, tay áo quá cao.”

“Cẩn thận chân!”

Phụ nhân lấy quần áo trong chậu ra, bùng chậu nước lên, hắt mạnh nước trong chậu ra ngoài.

Bọt nước bồ kết liền tạt ngay dưới chân lão giả, khiến lão giả kinh hãi vội vàng né tránh.

“Chó lại bắt chuột, phi.”

Phụ nhân cầm chậu vào nhà, trước khi đóng cửa chửi một câu.

Lão giả vẩy vẩy bọt nước dính trên gấu quần, nói với vẻ hơi tức giận: “Làm nhục văn nhã, làm nhục văn nhã a.”

Thở dài vài hơi, lão giả đã ra khỏi con hẻm, đi tới đường cái.

Đường cái vào thời gian sáng sớm rất náo nhiệt, tiếng rao hàng đầy đường.

Lão giả vừa đi vừa quan sát, nếu là nhìn thấy y phục người nào không “chỉnh tề”, nhất định phải khuyên bảo một câu.

Lão giả này, chính là chuyên gia Trình lý học của Đại Lê, Lý Hoài An, bởi vì bất mãn với sự hắc ám của triều đình, đã nghỉ hưu nhiều năm, được người ta xưng là “Lão phu tử”.

Trình lý học bắt nguồn từ thời Tống, lấy “Tồn thiên lý, diệt nhân dục” làm hạch tâm của học tập, bắt đầu có “Tam cương ngũ thường”, sau lại có thêm “Tứ duy, bát đức, thập nghĩa”.

Thứ gọi là ngũ thường, chính là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín.

Trong lễ này, y lễ có thể đứng hàng đầu.

Giơ tay không thể thấy cánh tay, nhấc chân không thể thấy chân, quần áo phải che kín thân thể, cột tóc thành quan, đây là bắt đầu của lễ.

Một đường tiến về phía đông, lão phu tử đã khuyên bảo không dưới mười người.

Cổ áo không cài, làm nhục văn nhã.

Xấn tay áo, lộ ra cánh tay, làm nhục văn nhã.

Khăn quan không ngay ngắn, làm nhục văn nhã.

Nhấc chân thấy chân, làm nhục văn nhã.

Kẻ nào nhận ra, biết là lão phu tử, vội vàng kéo áo che lại thân thể, đợi đến khi lão phu tử đi xa, cần xắn tay áo thì tiếp tục xắn, cần nhấc thì vẫn nhấc.

Khởi lửa chúng sinh, tốt quá hóa lớp.

Kẻ không biết, thấy ông ta là lão giả văn khí nho nhã, đa phần cũng không dám tùy ý nổi nóng, nói liền làm theo, khuôn mặt tràn đầy sự khó hiểu dõi mắt nhìn theo lão giả rời đi.

Lão phu tử đi thẳng về phía đông, ra khỏi thành, đi tới bến tàu.

Chợt thấy ngay giữa ngã tư đường, một thanh niên mặc áo gai ngắn, thân trên mặc rất dày, nhưng thân dưới lại mặc quần ngắn, hai đùi lộ rõ, từng chiếc lông chân dựng đứng trong gió lạnh.

Người kia cúi đầu, nắm tay chống cằm, đứng với một tư thế cực kỳ kỳ quái.

Lão phu tử bỗng nhiên cảm thấy như bị ngũ lôi oanh đỉnh, sắc mặt đại biến, sợ hãi hô: “Giữa ban ngày ban mặt trời đất sáng trong, xấu hổ chết người a, xấu hổ chết người a!”

Nói xong liền bước nhanh về phía trước, nghĩ thầm, người này xem thường nhân lễ như vậy, không bị phạt roi, lưu đầy thì nhất định không thể bỏ qua.

Đúng lúc này, người thanh niên kia quay mặt lại, nhếch miệng nở nụ cười, “Lão tiên sinh, sao vậy?”

Khi lão phu tử nhìn rõ người thanh niên, vẻ tức giận trên mặt đã dần biến thành vẻ khó hiểu, do dự nhìn chằm chằm vào Tần

Hà, quan sát từ trên xuống dưới, qua một hồi lâu mới lắc đầu, “Ừm... Không có gì.”

“Có phải cảm thấy ta hơi kỳ lạ không?” Tần Hà hỏi, hắn vừa mới vừa bày xong tư thế, người đã đến.

“Đương nhiên kỳ lạ rồi, trời đông giá rét hắn là nên mặc nhiều một chút, tránh cho nhiễm lại rồi bị bệnh, tuổi trẻ cũng không thể như vậy a.” Lão phu tử lắc đầu, nói xong liền rời đi, đi được vài bước lại quay đầu, trong mắt tràn đầy sự nghi hoặc.

Giữa ngã tư đường, chỉ còn lại Tần Hà mặc quần đùi đứng tạo pose giữa dòng đường cái ngựa xe như nước, lông chân thật dài phát phơ bay trong gió.

Người đến người đi, đám người đi ngang qua cũng chỉ nhìn thêm Tần Hà vài lần, nhưng cũng chỉ là nhìn thêm vài lần mà thôi, không hề ngừng lại bước chân.

Tất cả, chính là bình thường không có gì lạ như vậy.

Tất cả, chính là không khiến cho người khác chú ý như thế.

Thỉnh thoảng sẽ có người lẩm bẩm một câu “Mặc ít như vậy, không sợ nhiễm lạnh à”, điểm gây chú ý chính là sẽ bị lệch đi như vậy.

Nhưng cũng chỉ thế thôi.

Nữ tử trông thấy cũng chẳng hề đỏ mặt.

Lúc này, từ phía sau có mấy chiếc xe ngựa chở hàng đi tới, thấy Tần Hà đứng giữa ngã tư đường, hai tên bảo đầu lớn tiếng quát: “Tránh ra, tránh ra.”

Thế là Tần Hà lại thầm ghi chú thêm một câu: Cái gọi là bình thường không có gì khác lạ, chỉ là điểm chú ý của mọi người sẽ bị thay đổi, từ chói mắt trở thành “trông như bình thường”, từ đó không khiến cho người khác chú ý, bị bình thường hóa.

Người đứng giữa đường, giống như là việc trong trời đông giá rét không mặc nhiều quần áo vậy, tuy là không bình thường, nhưng cũng không tính là rất khác lạ.

Nhưng mà cũng có trường hợp ngoại lệ, ví dụ như đám trẻ con.

Mấy đứa trẻ trông thấy Tần Hà để trần, lập tức chạy tới chỉ vào Tần Hà cười toe toét.

Tần Hà thấy vậy lấy ra một nắm hạt dưa, hỏi: “Có phải ta có điều gì đó không thích hợp hay không?”

“Đương nhiên không thích hợp, lêu lêu lêu, xấu hổ a.” Một đứa bé lớn tiếng nói.

“Không mặc quần, phải đánh đít, đánh đít.” Một đứa bé khác cũng lên tiếng.

Tần Hà thấy vậy lại thầm ghi chú thêm một câu: Thuật che đậy Thiên Cơ, nghi ngờ là không có tác dụng đối với trẻ con.

Lại một khoảng thời gian trôi qua, không còn có người tiến lên, Tần Hà dứt khoát đi tản bộ.

Hắn muốn thử nghiệm rõ ràng một chút, thuật che đậy Thiên Cơ này đến cùng là như thế nào.

Cứ bước cứ bước, từ phía đối diện có hai người đi đêm, người đi đầu mặt dài như mặt lù, trông thấy Tần Hà liền lập tức sững người, tiếp đó hắn ta chỉ vào Tần Hà mắng: “Người giỏi lắm, Tần Hà, giữa ban ngày ban mặt trời đất sáng trong, ngươi... vẫn nhả của ngươi quét đất a!”

Tần Hà ngẩng đầu nhìn lên, ĐM!

Nguy Vũ?

Trong lòng Tần Hà lộp bộp một cái, thuật che đậy Thiên Cơ này hình như còn có trạng huống a, nhưng hắn vẫn là biết rõ còn cố hỏi: “Ta thế nào?”

“Người thế nào?”

Nguy Vũ đỏ bừng cả mặt, tức giận nói: “Ban ngày ban mặt, vì sao ngươi lại không mặc quần? Mặt mũi của nghề thiêu thi đã bị ngươi vớt sạch rồi! Có tin hay không ta lập tức tóm ngươi đi Phi Ngư Vệ, đại hình chăm sóc?”

Tần Hà im lặng, lại âm thầm ghi chú thêm một câu: Thuật che đậy Thiên Cơ, nghi ngờ có cá lọt lưới.

“Mau mặc quần vào đi, trời lạnh bao nhiêu a.”

Lúc này, tùy tùng Ngụy Nguyên Cát đứng sau lưng Ngụy Vũ cũng lên tiếng.

Ngụy Vũ đang bức bối, quay đầu lườm Ngụy Nguyên Cát một cái, nói: “Người nói cái gì vậy, đây là vấn đề lạnh hay không sao?”

Về mặt Ngụy Nguyên Cát tràn đầy sự khó hiểu, chần chờ nói: “Bằng không thì sao?”

“Bằng không?” Ngụy Vũ trợn tròn mắt, nói: “Đây là vấn đề không biết xấu hổ a!”

Ngụy Nguyên Cát nhìn về phía Tần Hà, quan sát từ trên xuống dưới, lắc đầu nói: “Không cảm thấy vậy nha, còn có nhiều tên ăn mày không có y phục mặc nữa đây.”

“Đó là cùng một chuyện sao? Lò hỏa táng không phát y phục à? Điềm chú ý của người lệch đi đâu vậy?” Ngụy Vũ gần như là gào lên.

Đợi đến khi gào xong, hắn ta quay đầu lại nhìn, Tần Hà vậy mà đã biến mất.

Đưa mắt nhìn ra xa, ở đầu đường bên kia, Tần Hà lộ hai bắp đùi đang chạy nhanh chóng,

Rõ ràng là chạy trốn.

Buồn cười, Thiên Cơ không bị che đậy, không chạy thì còn đứng đó chờ gì nữa.

“Dám chạy, đuổi theo cho ta!”

Ngụy Vũ hô lớn, lập tức co căng đuổi theo.

Chương 130 – Đi dạo, ăn uống

Đương nhiên là Ngụy Vũ không thể đuổi kịp Tần Hà được, mọc thêm tám cái chân cũng không thể, nhưng điều này cũng đã khiến cho Tần Hà dừng lại hành vi không biết xấu hổ kia.

Tần Hà thu công, mặc lại quần dài.

Cũng phải nói kinh thành thật là lạnh, lòng đều sắp bị đông cứng.

Còn về kết quả thí nghiệm, tất nhiên là Tần Hà vô cùng hài lòng.

Mặc dù nghi ngờ có thiếu sót, nhưng cũng chỉ là một vài người cá biệt, số người đi ngang qua ít nhất cũng mấy ngàn người, chỉ có một con cá lọt lưới là Ngụy Vũ mà thôi.

Đã quá nice rồi.

Sau này, hắc sẽ không còn bị bó tay bó chân.

Tâm trạng tốt, Tần Hà liền tiến vào thành, ở trong thành đi dạo, ăn uống.

Không có cách, hắc có tiền a.

Đang ăn uống lại chợt nhớ tới, lần trước Bạch hạc tiên nói lão phu tử thành Bắc rất có học vấn trị đạo, thế là đi thành Bắc, dự định bái phỏng một chút.

Kết quả hạ nhận lại nói lão phu tử đã đi ra ngoài, không có ở nhà, không biết đến khi nào mới trở về.

Tần Hà đợi một hồi lâu mà vẫn chưa thấy lão phu tử trở về, chỉ có thể từ bỏ.

Đi dạo, ăn uống một lát, hắc lại đi nha thự Phi Ngư Vệ.

Tối hôm qua, tia thiên lôi lớn nhất chính là đánh về phía thành Tây, Tần Hà nghi ngờ nơi bị đánh chính là Phi Ngư Vệ.

Đến xem xét, đúng như dự đoán.

Ở chính giữa Phi Ngư Vệ chỉ còn sót lại mảnh tường đổ, mặt đất lộn xộn, ngay cả Phi Ngư Tháp cũng bị ảnh hưởng đến.

Một đám sai Phi Ngư Vệ đang bận bận bịu bịu dọn dẹp, dân chúng đứng ở đằng xa chỉ chỉ trỏ trỏ, nghị luận ầm ĩ.

“Sét này đánh xuống cũng quá tà môn đi, hơn nửa năm không có một giọt mưa, không thấy mây lại có sấm sét.”

“Ta xem, đây chính là do Phi Ngư Vệ tạo nghiệt quá nhiều, ông trời rút cuộc cũng mở mắt ra rồi.”

“Đánh hay lắm, đánh chết lũ khốn kiếp này.”

“Xuyt, đừng có nói lung tung, lát nữa bị thám tử Phi Ngư Vệ nghe được, coi chừng bị diệt môn.”

Lời này vừa ra, đám dân chúng tức thì im miệng, người gan hơi lớn một chút thì vội vàng nhìn xung quanh bốn phía, người hơi nhát gan thì trực tiếp chạy đi.

Danh tiếng của Phi Ngư Vệ, đó là có thể khiến cho trẻ con không dám khóc đêm.

Có một câu nói rất hay diễn tả những gì đã qua của Phi Ngư Vệ: Khi người nhìn chăm chăm vào vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn chăm chăm vào người.

Lúc ban đầu, khi mới thành lập, Phi Ngư Vệ một đao bỏ ra hắc ám, trảm yêu trừ ma, phạt ác trừ gian, ngăn địch ngoài biên giới, giống như những vệ sĩ đi lại bên bờ vực thẳm, chém giết tất cả những yêu ma quỷ quái có can đảm ló đầu lên.

Nhưng cũng giống như câu nói kia, Phi Ngư Vệ ở bên cạnh vực sâu quá lâu, dần dần, nó cũng đã biến thành một bộ phận của vực sâu.

Đương nhiên, cũng phải nói rằng, đây là một thời đại mục nát.

Quan lại, Hoàng tộc, Đông Lâm, Yêm quyền, thanh lưu, phú thương,... Kẻ nào cũng vậy, đều mục nát từ xương cốt.

Chắc chắn Phi Ngư Vệ cũng không phải thứ mục nát nhất.

Quan sát trong phút chốc, Tần Hà rời đi.

Hắn lại đi dạo, ăn uống, tiến về phía thành Nam.

Thành Nam cũng có một tòa trạch viện bị đánh đổ tường, có Phi Ngư Vệ đang cảnh giới, dọn dẹp vài thứ dưới bức tường đổ.

Tần Hà nhìn một chút, mở ra thuật vọng khí.

Kết quả phát hiện, nơi đây lại có từng tia, từng tia thi khí đang phiêu tán, rất nhỏ nhưng cũng rất cô đọng.

Những tia thi khí này khiến Tần Hà ngay lập tức nhớ đến một người mà hắn đã từng thấy trong kịch đèn chiếu.

An Trùng Cửu.

Đây chính là một tên đại ma đầu.

Chỉ là Tần Hà biết được, đến cùng là An Trùng Cửu làm cái gì mà có thể dẫn đến bị sét đánh với Phi Ngư Vệ.

Nếu như cùng cấp bậc mà nói, vậy thì tia thiên lôi kia, chính là đánh về phía Thẩm Luyện.

Không hề lưỡng lự, Tần Hà lại vừa đi dạo vừa ăn uống đến no nê rồi mới quay trở lại thành Bắc.

Cũng là một nơi tường đồ, cũng là Phi Ngư Vệ đang đào sâu ba thước đất tìm kiếm.

Thuận phong nhĩ phát động, Tần Hà lập tức nghe được một tên quan Tổng kỳ Phi Ngư Vệ nói với thuộc hạ: “Đào sâu thêm một thước, đây là tổng đường của Bạch Liên yêu nhân, dưới mặt đất có thể sẽ có thứ gì đó.”

Hiển nhiên nơi đây là Bạch Liên giáo.

Tần Hà nhất thời nghĩ mãi mà không ra.

Phi Ngư Vệ, Bạch Liên giáo, Luyện thi môn.

Một cái không bỏ sót, đến cùng thì cái đám này đã tạo ra đại nghiệt gì vậy.

Bỗng nhiên bị sét đánh?

Tần Hà nghĩ mãi vẫn không ra, nhưng từ trước đến nay, hẳn là người có thể nghĩ ra thì nghĩ, không nghĩ ra thì chẳng thêm suy nghĩ nữa, không xoắn xuýt quá nhiều.

Hắn tiếp tục đi dạo ra khỏi thành, trở về lò hỏa táng.

Kết quả còn chưa về đến nơi đã nghe thấy từ bên trong truyền đến tiếng kinh hô, cùng với đinh đinh cạch cạch tiếng đồ đạc bị đổ.

Theo bản năng, Tần Hà cho rằng lò hỏa táng lại gặp tập kích, cầm lên xẻng lớn màu đen, lập tức xông vào bên trong.

Kết quả, vừa nhìn một cái đã thấy một đám thợ thiêu thi cầm các loại vũ khí trong tay, từ gậy gỗ, búa đập xương đến xẻng xúc tro cốt, đang vây đánh một con bê vàng.

Mặc dù như vậy, nhưng còn bê vàng kia vẫn rất cường thế, nhảy nhảy rồi lại húc húc làm cho đám thợ thiêu thi phải kinh hô liên tục.

Mắt Tần Hà lập tức sáng lên, không ngờ lại là con bê kia a.

Lần trước từ biệt cũng đã được một thời gian, nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Nó đã được Tần Hà cho ăn một viên Cường thú đan, cho nên hiện tại nó đã thay đổi rất nhiều, da lông trên toàn thân bóng loáng, một đôi mắt bò tỏa sáng rực rỡ, trông cực kỳ tinh thần, khiến cho người ta cảm thấy nó như là một con bò yêu – Không chịu sự trói buộc, kiệt ngạo, bất tuân.

Tần Hà chợt thấy nghi hoặc, huyện phòng cách nơi này một ngày một đêm xe ngựa lộ trình, sao con bê có thể tìm được đến nơi này?

Nhưng rất nhanh sự nghi hoặc của Tần Hà đã tiêu tan, bởi vì hắn nhìn thấy chương quỹ Ngưu Hành, Miêu Vĩnh Đức, hiện tại ông ta cùng với một tiểu nhị đang sốt ruột không yên ở bên cạnh.

Hiển nhiên là con bê đã bị bán, trải qua nhiều lần chuyển nhượng đã lưu lạc đến trong tay Miêu Vĩnh Đức.

Sau đó, chắc là con bê ngửi thấy mùi của hắn cho lên lao thẳng vào lò hỏa táng.

Quả nhiên, sau khi nhảy nhảy húc húc vài lần, nó đột nhiên như có linh cảm, quay đầu nhìn lại, lập tức trông thấy Tần Hà.

“Bò...ò....”

Đôi mắt bê sáng lên, hưng phấn kêu lên một tiếng, ngay lập tức phóng thẳng vào Tần Hà.

Tần Hà thấy vậy, trong lòng hơi hơi xúc động, con bê này nhớ tình cảm cũ bao nhiêu a, hắn lập tức dang tay chuẩn bị đón lấy tiểu gia hỏa này.

Nhưng trong thời khắc chờ đợi đó, Tần Hà lại phát hiện ra một điều không hợp lý.

Cái động tác chạy nhảy của con bê không hề giống với một con bò, trái lại là giống như một con husky.

Càng tới gần thì nó lại nhảy càng cao, cái đầu liền đâm vào ngực Tần Hà.

Tần Hà lập tức hít sâu một hơi.

Hay lắm, viên Cường thú đan mà hấn cho ăn kia, không phải là được luyện chế từ một viên nội đan của con cầu yêu nào đó ở Thâm Uyên chứ?

Cái này, cmn chính là có tàn lưu a?

Muốn mạng!

Tàn Hà chỉ kịp nổi lên cái suy nghĩ này, con bê đã nhào vào lòng hấn.

Ân... Chính là nhào vào lòng.

Khung cảnh kia, thật sự là quá đẹp.

Toàn bộ đám thợ thiêu thi đều che mắt không dám nhìn thẳng.

Chương 131 – Người phải bồi thường bò

“Đồng!”

“Ai nha”

Tàn Hà trực tiếp bị đẩy vào cửa sắt lớn, cửa sắt lớn phát ra tiếng kéo kẹt, từ từ mở ra, sau đó hấn nằm ngã ra đất.

Thiếu chút nữa đã gãy eo rồi.

Đến cùng là viên Cường thú đan kia đã tăng thêm cho nó bao nhiêu đạo hạnh vậy?

“Nhanh cứu Tàn ca.”

“Đánh nó!”

“Giết nó ăn thịt đi!”

Đám thợ thiêu thi nhìn thấy cảnh này, vội vàng đuổi bò đuổi bò, cứu người cứu người.

Tàn Hà đứng dậy, nhìn một cái, con bê còn đang nhảy nhót ở kia đâu.

Búa đập xương, xẻng xúc tro cốt đập vào trên người nó, đừng nói đến việc đã thương được nó, ngay cả một cọng lông cũng

không rơi.

“Tần gia, xin lỗi a, con bò này, nó,... nó bị động kinh.”

Chương quỹ Ngưu Hành, Miêu Vĩnh Đức vội càng chạy tới đỡ Tần Hà, nghĩ thầm, chuyện lớn không hay rồi.

Con bê này ai cũng không húc, hết lần này đến lần khác lại húc vào quan thiêu thi, việc này nếu muốn truy cứu đến cùng thì là chuyện lớn a, rốt cuộc thì quan thiêu thi cũng liên quan đến Phi Ngưu Vệ, chuyện này có thể lớn cũng có thể nhỏ.

Tần Hà liếc mắt, thấy là Miêu Vĩnh Đức, lập tức nằm xuống đất: “Ai nha, không được rồi, không được rồi, gãy eo rồi, gãy eo rồi.”

“Miêu chương quỹ, người thả bò để nó tự tiện xông vào lò hỏa táng, lại còn đả thương người, người gây ra chuyện lớn rồi.”

Dương Bạch Đầu liền chỉ vào mũi Miêu Vĩnh Đức mắng, ông ta bên này vừa mới nhận hai đơn việc ngoài a, nếu như Tần Hà gãy eo thật, thì đây không phải là bị chặt đứt chuyện làm ăn a.

Miêu Vĩnh Đức bị dọa sợ, hai tay xua nhanh như quạt gió:

“Quan gia, oan uổng a, là do con bò này có sức lực quá mạnh, ta cùng tiểu nhị đều kéo nó không nổi, ta tuyệt đối không dám thả bò để nó xông vào quý địa a.”

“Người đừng có giả biện, vô dụng, ta nói với người, bây giờ ta sẽ đi báo quan!” Dương Bạch Đầu nắm lý không buông tha, một lão đầu trông có vẻ Phật hệ, nhưng kỳ thực là chuột kéo cào gỗ, đầu to ở phía sau (*), lòng dạ ông ta cũng không lớn bao nhiêu.

(Note (*): Câu này có nghĩa là chỉ nhìn thấy được đầu nhỏ ở phía trước, những gì phơi bày ra chỉ là mặt ngoài, cái cốt lõi hay vấn đề quan trọng khuất ở phía sau.)

Miêu Vĩnh Đức sắp khóc, từ xưa đến nay dân không thể đấu với quan, lò hỏa táng này tuy là xui xẻo, nhưng dù thế nào thì nó cũng vẫn được coi là một nha thự a.

Nếu muốn náo lên, tuy không đến mức tịch thu tài sản và diệt môn, nhưng khó tránh khỏi việc bị các quan lão gia tóm lấy bím tóc dọa dẫm, bắt chẹt một phen.

“Đừng đừng đừng, ta sẽ bồi thường tiền, ta sẽ bồi thường tiền.” Miêu Vĩnh Đức lập tức cầu xin tha thứ, đột trước vừa mới có một con bò giống chết, sau đó khó khăn lắm thị trường trâu bò mới tăng giá, kết quả lại xảy ra chuyện này.

Quá xui xẻo.

“Người đừng nhìn ta, người hỏi Tần Hà.” Dương Bạch Đầu chỉ vào Tần Hà nói.

Miêu Vĩnh Đức lập tức mếu máo, chấp tay vái, nói với Tần Hà đang nằm trên mặt đất: “Tần gia, chuyện này ta thực sự không cố ý, xin ngài giờ cao đánh khẽ, giờ cao đánh khẽ.”

Tần Hà bụm eo, nói: “Có thể giờ cao đánh khẽ, nhưng người phải lấy con bê này bồi thường cho ta, chuyện này mới coi như tính xong.”

Trên mặt Miêu Vĩnh Đức lập tức tràn đầy vẻ đau lòng.

Với giá cả trâu bò trên thị trường bây giờ, một con bê cũng là một giá tiền khá lớn a.

Nhưng nhìn hoàn cảnh hiện tại, không ra chút máu thì e là hôm nay không thể thoát được.

“Có đồng ý hay không, không đồng ý thì cứ giải quyết theo việc công.” Dương Bạch Đầu vừa mới mở miệng chính là lão “quan sai”.

“Được, ta bồi thường.” Miêu Vĩnh Đức cắn răng đồng ý, nếu là náo đến quan lão gia, thì không chỉ là cái giá này, không nuốt mất nửa gia tài của ông ta thì quá uổng với hai cái miệng (口) trên chữ “quan” (官) kia.

Cuối cùng, Miêu Vĩnh Đức mang theo tiểu nhị rời đi, cổng sắt lớn đóng lại.

Tần Hà lập tức từ dưới đất đứng bật dậy.

Đám thợ thiêu thi thấy vậy, a?

Dương Bạch Đầu sừng sốt, hỏi: “Người không có việc gì sao?”

“Không biết tại sao, ta đột nhiên cảm thấy eo không đau, chân không mỏi, tay không tê, rất tốt.” Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, vội vàng đi dắt bò.

Hai ngày qua vận khí của hắn không tồi, nghĩ cái gì tới cái đó, bỗng dưng được không một con bò.

Con bê còn đang nhảy nhót ở bên kia, Tần Hà đi đến, giơ tay tóm lấy cái sừng nhỏ, giáo huấn: “Thành thật một chút, phá nhà à?”

“Bò... ồ...”

Con bê nhìn thấy là Tần Hà, kêu lên một tiếng, cuối cùng cũng chịu đứng yên.

Đám thợ thiêu thi thấy vậy, a?

Tần ca vậy mà còn biết thuần bò a, người nhìn một chiêu này, vừa tóm một cái, con bò lập tức đứng yên.

Dương Bạch Đầu cũng rất ngạc nhiên, nhưng suy nghĩ lại cẩn thận, hình như là chẳng có điều gì kỳ lạ.

“Tần ca, lấy con bò này làm gì a?” Lúc này, Lưu Tam Căn hai mắt tỏa sáng, hỏi.

Tần Hà liếc hắn ta một cái, “Đương nhiên là để cưới rồi, người còn muốn ăn à?”

Tên gia hỏa này coi thịt như mạng, các lò hỏa táng khác chuột chạy khắp nơi, riêng lò hỏa táng thành đông thì sạch sẽ không thấy bóng dáng một con nào, lần trước, lúc Tần Hà “mượn lò” của hắn ta, đã thấy hắn ta đang nướng chuột.

Tuy cũng có thể coi là đồng đạo, nhưng cấp bậc này cũng quá thấp đi.

Còn có, lúc ban nãy, những thợ thiêu thi khác đều hô “đánh”, chỉ có hắn ta là hô “ăn”.

“Bò... ồ... ồ”

Hiện tại con bê đã nghe hiểu tiếng người, nó kêu lên một tiếng rồi húc về phía Lưu Tam Căn.

Tần Hà giữ không chắc.

Lưu Tam Căn lập tức bị dọa sợ đến kêu loạn, lại là náo nhiệt một hồi, đợi đến khi Tần Hà tóm lại được con bê,

Lưu Tam Căn đã nằm nhoài trên cây, sợ đến cả khuôn mặt trắng bệch, cách cành cây gãy vương vãi đầy đất, ngay cả cây

đều lưng lay sắp đổ.

“Thịt bê là có thể ăn à, đó là phạm pháp, phải bị giết đấy.”

Dương Bạch Đầu dạy dỗ một câu, đây ngược lại là một câu nói thật, báo quan giết trâu bò thì nhất định phải là trâu bò đã già yếu tàn tật mới có thể giết, con bê khỏe mạnh như vậy cũng không nằm trong diện này.

Tần Hà nghĩ nghĩ, con bê này nên như thế nào đây, người gắp có phần a.

Một mình hăn chiếm thì không hay lắm, vậy nên hăn liền hứa hẹn ngày khác mời mọi người ăn cơm.

Đám thợ thiêu thi nghe vậy hai mắt liền sáng lên.

Bọn họ vẫn luôn nhớ mãi không quên bữa tiệc lớn lần trước, ngay cả Dương Bạch Đầu cũng đều lên tinh thần.

“Tần ca, khi nào ăn nha.” Lưu Tam Cân ở trên chạc cây phán khởi hô, đôi mắt hăn ta sáng bừng lên không khác gì chó ở bãi tha ma.

“Khi nào trời có tuyết rơi thì sẽ mời các ngươi ăn.” Tần Hà bỏ lại một câu, kéo trâu đi vào phòng thiêu thi.

Cửa sắt lớn vừa đóng lại, Tần Hà lập tức đặt ra bốn quy tắc cho con bê.

Thứ nhất, không được phép húc người.

Thứ hai, không được rời khỏi lò hỏa táng quá xa.

Thứ ba, phải đi ị ở bên ngoài.

Thứ tư, không được phép nhảy nhót, càng không được phép nhảy vào trong lòng ngực hăn.

Vừa rời cú nhào của nó suýt chút nữa đã khiến Tần Hà gãy eo.

Con bê gật đầu như già tởi, đồng ý hết sức sảng khoái, nhưng Tần Hà lại cực kỳ nghi ngờ về độ giữ giữ tín của nó.

Đấy đấy, vừa mới đồng ý xong, nó đã ngó chỗ này một cái, ngó chỗ kia một cái, trông thấy đại vương bát trong thùng sắt thì mắt bò tròn tròn, còn cúi cả đầu vào thùng.

“Lấy đầu của ngươi ra khỏi thùng cho ta.” Tần Hà thấy vậy, cả khuôn mặt đều đen, nó ắt hẳn là ngửi thấy mùi đàn dục đi.

Con bê lúc này mới ngẩng đầu lên, mắt nửa đóng nửa mở, Tần Hà thấy mà muốn đập nó một trận.

Suy nghĩ một chút, Tần Hà lấy dây thừng ra, làm cho nó cái rọ mõm bò rồi buộc lên xà nhà.

Lúc này con bê mới không cam lòng mà an tĩnh lại.

Bốn mắt nhìn nhau, lúc này Tần Hà mới hỏi nó sao lại tới đây, nhưng nghe con không thể nói tiếng người, quan hệ chăn nuôi cũng chưa được thành lập.

Không có biện pháp khác, chỉ có thể cười.

Thuật cười trâu, bò, tâm ý tương thông.

Đến lúc này, con bê mới kể ra chuyện nó làm sao tới được đây.

Thì ra sau khi tách ra ở huyện Phòng không bao lâu, nó đã bị lão hán bán cho lái buôn trâu bò, sau một trận ôn dịch, cuộc sống của dân chúng ở huyện Phòng càng trở nên khó khăn, nếu giữ lại con bê này thì không chừng một ngày nào đó sẽ bị đánh cắp.

Từ đó con bê bị phiêu dạt khắp nơi.

Ài, đừng thấy nó đáng thương, đoạn đường này nó đều ăn ngon, uống tốt, ngủ ngon, không quan tâm bất cứ chuyện gì, tất cả đều có tên lái buôn thanh toán.

Người nói chuyện có lời như vậy, con bê này có thể bỏ qua à.

Thậm chí nó còn ăn mạnh nữa là, hôm nay ăn hết một vườn thức ăn nhà này, ngày mai lại xử lý hết một hầm đồ ăn, ngày kia lại uống hết hầm rượu nhà nọ, không sai, tên gia hỏa này ngay cả rượu cũng uống, ngày kia liền đi vào sau bếp, ăn mặn.

Đánh nó, mắng nó, nó cũng không sợ, tự giết trâu bò là phạm pháp nha.

Đám lái buôn trâu bò xem như gặp xui xẻo, ai cũng chỉ giữ nó được hai ngày đã vội vàng giống như lửa đốt tới nông, tìm nhà khác để bán.

Chuyện Mưu Vĩnh Đức gặp phải còn là nhẹ, vừa lấy con bê về, nó đã kéo hai người tới lò hỏa táng.

Chương 132 – Phủ Doãn phủ Thuận Thiên

Tần Hà nghe xong liền thâm chia buồn với những tên lái buôn kia.

Lúc còn ở huyện Phòng đã cảm thấy tiểu gia hỏa này rất khiêu thoát, vừa mới lên đường đã đụng hòa thượng đến ngã lẩn ra.

Hiện tại xem ra, quả nhiên nó rất xứng đáng với hai chữ “súc vật”.

Bởi vì sự hiện hữu của nó đã khiến cho cái thế đạo vốn khó khăn này lại càng thêm khó khăn hơn.

Nghiệp chương nha.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà lại nhanh chóng thi triển thuật phân biệt yêu.

Trong mắt hắn lóe lên một tia sáng, thuật phân biệt yêu hoàn thành.

Não hải nhắc nhở: Bò cày phổ phong, hư hư thực thực xảy ra biến dị, đạo hạnh 25 năm, linh trí sơ khai.

Tần Hà không khỏi nhếch miệng cười, đây gọi là linh trí sơ khai à!

Sắp thành tinh đến nơi rồi ấy!

Cường thú đan không hổ là Cường thú đan, trực tiếp tăng đạo hạnh lên đến 25 năm, không chỉ đến da dày thịt béo, sức mạnh của nó cũng rất lớn.

Nghĩ tới đây, Tần Hà lại vội vàng đứng dậy, đi tới nhìn đại vương bát trong thùng.

Nó đã ngủ say sắp được hai ngày rồi, vẫn còn chưa tỉnh lại.

Thuận phân biệt yêu đảo qua.

Não hải nhắc nhở: Thuộc loài ngao Huyền Thủy, huyết mạch lẫn lộn, cái hồ hư hư thực thực nhận được loại biến dị nào đó cường hóa, đạo hạnh bốn mươi sáu năm.

Lại nhìn lại mai của đại vương bát, quả nhiên đã xảy ra biến hóa, trên bề mặt mai nổi lên một vài hoa văn hình rắn màu đen, trông có vẻ rất thần bí, thân thể trở nên càng cường tráng và thần bí hơn.

Không hổ là Cường thú đan, lợi hại.

Mà đây vẫn là chưa hoàn thành tiến hóa, đợi đến khi tiến hóa xong nhất định sẽ càng mạnh hơn.

Đạo hạnh ít nhất cũng phải trên năm mươi.

Con bê trông thấy Tần Hà đi xem đại vương bát, đầu bò nghiêng nghiêng, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Tần Hà quay đầu liếc nó một cái, cảnh cáo nói: “Nó đang trong giai đoạn đột phá, ngươi đừng quấy rầy nó, bằng không ta sẽ không tha cho ngươi.”

Con bê vội vàng ngoảnh mặt đi, cũng không biết là nó có nghe được hay không.

Sau đó, Tần Hà lại phân phó vài câu rồi mở cửa đi ra ngoài.

Ban này, Dương Bạch Đầu liếc mắt ra hiệu với hắn, tám chín phần mười là có việc ngoài, chỉ là trước mặt người khác nên không tiện mở miệng.

Đi tới phòng trực ban, quả nhiên sau khi đóng cửa phòng lại, Dương Bạch Đầu xoa tay cười nói: “Tần Hà, hai đơn việc ngoài, ngươi có nhận hay không?”

“Nói thử xem như thế nào rồi tính.”

Tần Hà không hấp tấp, nếu là lại gặp kẻ không giữ lời như Lương Thế Kiệt, trừ phi là cương thi, bằng không hắn sẽ không ra tay.

Ở bãi tha ma còn có mấy bộ quan tài chưa đào đây, đều là thi khôì được luyện chế cả.

Rất bận rộn, không có thời hạn.

“Hai đơn đều là chết do thi thể tấn công, một người là Lưu quản gia của Trung Sơn Vương Phủ, một người là Phủ Doãn phủ Thuận Thiên.” Dương Bạch Đầu nói nhỏ, cuối cùng còn ghé sát vào tai Tần Hà thì thầm: “Đều là bị mất đầu, khá hung.”

“Phủ Doãn phủ Thuận Thiên?” Tàn Hà hơi sững sờ, đây chính là một quan phẩm cao quyền thấp a.

Phủ Doãn phủ Thuận Thiên, quan hành chính cao nhất ở khu vực kinh kỳ, vừa nghe thì thấy rất là lợi hại, nhưng trên thực tế cũng chỉ có thể quản lý mấy huyện thành bên ngoài kinh thành, chẳng hạn như huyện Phòng đã từng xảy ra ôn dịch kia, cùng với Đại Hưng, Uyển Bình, Trác Châu, Lương Hương,...

Nhưng hề là tiến vào thành, dù chỉ là khu vực bến tàu Thông Châu, thì ông ta cũng không thể nói được, cao hơn ông ta có Bình mã ty ngũ thành, cao hơn nữa còn có Phi Ngư Vệ.

Một cấp đề một cấp, ngay cả Bình mã ty ngũ thành đều chưa đâu đến đâu, nói gì là phủ Thuận Thiên.

Nhưng dù cho Phủ Doãn phủ Thuận Thiên không thể đứng thẳng lưng, thì phẩm cấp lại thực sự là chính tam phẩm.

Quan uy tam phẩm hộ thân, cũng là có bản năng xu cát tị hung, chỉ trừ một số nguyên nhân đặc biệt, bằng không tà vật cũng sẽ không chọn quan viên mang theo quan uy để ra tay.

Thêm một điều nữa, có thể phá được quan uy tam phẩm, còn ngắt cả đầu, vậy thì năng lực nhất định là không tầm thường.

Tàn Hà hứng thú.

Cho tới bây giờ, hắn còn chưa đốt thi thể quan viên nào, không biết phần thưởng sẽ ra sao đây, theo đạo lý, hắn là phải mạnh hơn người bình thường không ít.

Chỉ vì điều này đã đáng giá để Tàn Hà đi một lần.

“Gấp không?” Tàn Hà hỏi.

“Gấp, cực kỳ gấp.”

Dương Bạch Đầu gật đầu, nói: “Thi thể đã hung biến, nếu để lâu thêm nữa cũng chỉ có thể báo cho Phi Ngư Vệ, thứ nhất là người trong nhà muốn giữ lại tro cốt, thứ hai là người hai nhà này và Phi Ngư Vệ không cùng một đường, sợ lại bị kiểm chuyện, sau khi việc thành công đều là cho 100 lượng bạc.”

“Được rồi, vậy thì lên đường thôi.”

Tàn Hà nhìn sắc trời một chút, giờ đã quá trưa, phải tranh thủ thời gian.

Dương Bạch Đầu vui mừng nhường mảy, không nói hai lời liền thu dọn đồ đạc xuất phát.

Khoảng cách không xa lắm, ngay ở thành Nam, Tần Hà liền không cười bê đi.

Trạm đầu tiên, phủ Cao Lập Hoành phủ Thuận Thiên.

Một tòa trạch viện lớn trông khá khí khái, đèn lồng trắng câu đối trắng, cổng lớn vắng lặng.

Trên đường đi tới, Dương Bạch Đầu đã kể đại khái chuyện đã xảy ra qua một lượt.

Cao Lập Hoành đã hơn năm mươi tuổi, là dựa vào tư lịch mà dần dần từng bước đi đến chức quan tam phẩm này, đừng nhìn ông ta đã năm mươi, phong lưu rượu ngon như thường. Đêm hôm đó sau khi cùng đồng僚 tụ hội, từ Di Hồng Viện đi ra, đang say rượu xướng ca thì đột nhiên bị thứ gì đó tập kích.

Bốn tên gia đình cùng với bốn tên kiêu phu chỉ có một người sống sót, còn Cao Lập Hoành thì đến cả đầu cũng bị mất.

Đợi đến khi bình sĩ tuần đêm phát hiện ra thì ngoài một tên mạng lớn bị trọng thương, đang hôn mê ra, những thi thể còn lại đều đã cứng đờ.

Người đại nạn không chết là một tên kiêu phu, sau khi tỉnh lại thì run lẩy bẩy sợ hãi, miệng lẩm bẩm liên tục hai chữ: “Quái vật”.

Người đã bị hù dọa đến thần trí mơ hồ.

Mà đây vẫn chưa phải là kết cục cuối cùng, ngay vào thời điểm Cao gia chuẩn bị an táng Cao Lập Hoành, thi thể không đầu của Cao Lập Hoành thế mà lại đột nhiên bật dậy, ngay tại chỗ bóp chết phu nhân Cao Lập Hoành.

Một tai họa, chín người chết, một người điên.

Hung đến không thể hung hơn.

Nhưng dù là như vậy, Cao gia vẫn không chịu tìm tới Phi Ngư Vệ, giống như Lương gia lần đó.

Tần Hà đi đến Cao phủ, nghênh đón hai người chính là trưởng tử của Cao Lập Hoành, Cao Văn Tùng, cũng là một quan viên, Biên tu Hàn Lâm Viện, quan nhỏ thất phẩm.

Đến đây, Tần Hà lập tức đã hiểu rõ, vì sao Cao phủ lại không để cho Phi Ngư Vệ nhúng tay, cha chết nhưng nhi tử vẫn cần có tiền đồ a, nếu báo cho Phi Ngư Vệ, cái chức vị này có thể sẽ bị ảnh hưởng a.

Việc hại người trong tranh đấu của các đảng phái cũng không chỉ xảy ra ở triều đình.

Nhưng nếu Phi Ngư Vệ sớm tham dự chuyện này thì ít nhất phu nhân của Cao Lập Hoành cũng không đến mức bị mất mạng.

Vẻ mặt Cao Văn Tùng tràn đầy bi thương, y nhìn đồng tiền mạ vàng trước ngực Tần Hà một cái, chấp tay nói vài câu khách khí rồi dẫn Tần Hà đi đến linh đường.

Tần Hà xem xét, khá lắm.

Hai bộ thi thể kia còn chưa tách ra đâu, thi thể Cao Lập Hoành đã mất đầu, đương nhiên cũng không thể biểu lộ, còn phu nhân của ông ta thì trọn trùng mắt, chết không nhắm mắt, linh đường lớn như vậy không có một ai, dám hạ nhân đều bị dọa đến thấp thỏm sợ hãi, không dám đến gần nơi này dù chỉ là một chút.

“Không gỡ ra được à?”

Cao Văn Tùng lắc đầu không nói, cũng không biết là không ai dám gỡ hay là chưa từng thử qua.

Xem ra là chưa từng thử, thi thể không đầu bật dậy tấn công người, ai dám đến gần?

Tần Hà tiến lên trước quan sát cẩn thận, thi biến không có vấn đề, hiện tại là ban ngày nên không động dậy, đến buổi tối sẽ càng hung tàn.

Hắn đưa tay điểm một cái, thi thể không đầu đột nhiên vươn trào nhào về phía Tần Hà.

Chương 133 – Đạo làm quan

Tần Hà vừa trông thấy vậy.

Mẹ nó?

Sai rồi, nói lại -- Ban ngày nó cũng có thể động a.

Niềm vui bất ngờ, hơi có chút ngoài ý muốn, không hổ là Quan thi.

“Ba! Ba!”

Tần Hà nhanh như chớp điểm liên tục hai lần vào dưới xương quai xanh của thi thể không đầu, hai cây đinh trắn thi đâm vào xương quai xanh, xuyên thẳng ra sau, đầu đinh từ xương bả vai đâm ra.

Hai châm bốn huyết vị.

Theo lý giải về huyết vị trên thân thể người càng ngày càng sâu, cùng với thực lực càng ngày càng tăng cao, thủ pháp trắn thi của Tần Hà càng trở nên thành thạo.

Thi thể không đầu ngay cả một cọng lông của Tần Hà cũng không sờ đến, đã ngã thẳng cẳng xuống đất, cánh tay vẫn giữ nguyên động tác giơ tay muốn bóp cổ người.

Vào khoảnh khắc thi thể không đầu bật dậy, người của Cao gia đã bị dọa đến gào thét, nhưng còn chưa thét xong, thi thể đã lại ngã xuống.

Cao Văn Tùng tựa vào khung cửa, thiếu chút nữa đã bỏ chạy.

“Cao đại nhân chớ hoảng sợ, Tần đại nhân thủ đoạn cao minh, chuyện của Lương gia lần trước, chính là nhờ Tần gia giải quyết êm đẹp.” Dương Bạch Đầu tranh thủ thời cơ quảng bá.

Cao Văn Tùng nghe vậy, quả nhiên khuôn mặt y đã hơi buông lỏng.

Y đã từng nghe chuyện của nhà Lương Thế Kiệt, lúc đó khá xôn xao, về sau bình ổn lại, Lương Thế Kiệt hiện giờ đã có thể hoạt động khắp nơi, có tin tức truyền ra, không bao lâu nữa trong cung sẽ hạ chỉ “Đoạt tình”, lệnh ông ta phục chức, cũng không cần giữ cả đạo hiếu.

Tần Hà không để ý đến hai người thi thảm, quan sát tỉ mỉ thi thể không đầu của Cao Lập Hoàn.

Vết cắt vô cùng ngọt, một kích đã cắt rời, trên đó còn sót lại thi khí cực kỳ nồng nặc, đây chắc hẳn cũng là nguyên nhân dẫn đến bật xác.

Như vậy thì chuyện này tương đối rõ ràng.

Hoặc là oán sát, hoặc là báo thù.

Nếu là oán sát, vậy chắc hẳn phải là một vài hung thủ có oán khí sâu đậm và có mục tiêu nhằm vào nhất định, cũng không loại trừ phi cương phạm cấp thấp.

Còn về báo thù, vậy thì hoàn toàn là do người sống gây ra, khả năng lớn nhất là thi khôi.

Tần Hà gọi Dương Bạch Đầu lại, nói cho Dương Bạch Đầu phân tích của hắn, để cho Dương Bạch Đầu đi hỏi là giải quyết chuyện hay chỉ là đốt đi thi thể.

Vẫn là câu nói kia, hôm nay đốt một bộ Quan thi coi như đã kiểm lời.

Còn những thứ khác hoàn toàn là do gia chủ quyết định, dù sao, nếu như muốn giải quyết chuyện này thì phải nói rõ ràng rành mạch tiền căn hậu quả, bằng không rất khó cắt đứt tận gốc.

Nhưng việc làm quan này, có thể làm không thể nói, có thể nói không thể làm, trong bụng toàn là những chuyện không thể đề cho người ngoài biết.

Chưa chắc đã chịu nói.

Đúng như dự đoán, Dương Bạch Đầu thì thầm với Cao Văn Tùng vài câu, trên mặt Cao Văn Tùng liền lộ ra nét ngưng ngung, chỉ truyền cho Tần Hà một câu: “Cứ đốt thi thể trước, những chuyện khác còn phải cân nhắc lại đã.”

Đức hạnh y hệt như Lương gia.

Tần Hà không quan tâm, chuyện không liên quan đến mình, coi như là bớt một chuyện phiền toái, còn cái thứ tấn công người kia, có tìm được hay không còn phải xem duyên phận, trước tiên cứ bỏ qua một bên.

Kẻ nào quyết định thì kẻ đó chịu trách nhiệm, chuyện tiền bạc sông phẳng, còn lại nghe theo thiên mệnh.

Kết tiếp liền theo trình tự mà làm, đầu tiên là làm cho thi thể một cái đầu, sau đó là xếp củi đốt thi thể.

Cái tay nghề làm đầu người của Tần Hà xem như khiến cho Dương Bạch Đầu cùng người của Cao gia mở rộng tầm mắt.

Thuật chạm khắc + Vô ảnh thủ.

Một khúc gỗ dưới bàn tay Tần Hà, bá bá bá vụn gỗ bay ra, chẳng bao lâu đã hoàn thành xong một cái đầu.

A!

Mũi là mũi, mắt là mắt, miệng là miệng, phải nói là cực kỳ giống với Cao Lập Hoành trong di ảnh ở trên linh đường.

Người nhà họ Cao đều choáng váng.

Mà như vậy còn chưa xong.

Thuật trang thi: Học tập thuật này, kỹ thuật trang điểm thi thể của ngài sẽ là độc nhất vô nhị, khiến cho người chết trông y như lúc còn sống.

Chỉ thấy Tần Hà móc móc từ dưới vách ra một đồng son phấn, tiếp đó liền bắt đầu bôi bôi trát trát lên cái đầu gỗ vừa mới làm xong.

Phải nói là, thủ pháp cực kỳ thành thạo, tốc độ cực kỳ nhanh.

Qua một lúc sau, cái đầu kia ngoại trừ phần tóc ra thì trông y hệt như người thật, cả màu da lẫn dung mạo đều cực kỳ giống.

Người nhà họ Cao lập tức quỳ xuống, khóc lóc thảm thiết.

Dương Bạch Đầu tròn mắt, giật mình ngạc nhiên, nhưng suy nghĩ cẩn thận lại thì cũng thấy không có gì khác thường.

Lão đại của lò hỏa táng thành đông, người duy nhất được tấn thăng từ thợ thiêu thi lên làm quan thiêu thi trong suốt bao nhiêu năm qua.

Hắn có làm ra chuyện gì thì cũng không cần phải kinh ngạc quá mức.

Sau khi tất cả đã sẵn sàng, Tần Hà chuyển thi thể lên đồng củi, lại gắn lên đầu người, chỉnh lý y phục, cuối cùng là châm lửa đốt thi thể.

Năm mươi tuổi Tam phẩm Phủ Doãn phủ Thuận Thiên, dưới ngọn lửa mãnh liệt, đã hoàn toàn trở thành dĩ vãng.

Người nhà họ Cao ba quỳ chín khấu, dập đầu tiễn đưa người thân.

Tần Hà suy nghĩ một chút, lén lấy ra Thâm Uyên chi hỏa, tăng tốc độ đốt cháy.

Dù sao thì cũng không ai biết, đều là bình thường không có gì khác lạ mà.

Sau một canh giờ rưỡi, thi thể than hóa, rồi bóng biểu diễn.

Tần Hà thấy được một đời của Cao Lập Hoành.

Đánh giá như thế nào đây, một kẻ tài ba trong con đường tham nhũng.

Sự tham nhũng của Cao Lập Hoành là tổ truyền, không chỉ riêng bản thân ông ta tham nhũng, tất cả tổ tiên làm quan đều là tham quan, ghê gớm nhất là vị tổ tông kia, nghe nói là bị lột da nhồi cỏ.

Nhưng dù vậy, Cao gia vẫn có thể truyền từ đời này sang đời khác, đời đời xuất ra quan lớn, một mặt là do thế đạo này, một mặt là Cao gia thấu hiểu “tinh tú” của đạo làm quan một cách sâu sắc.

Làm quan là như thế nào?

Ngay chữ đã viết rất rõ ràng, chữ quan (官) có hai cái miệng (口).

Một miệng đối thượng cấp, một miệng đối phía dưới.

Đối với thượng cấp thì nịnh nọt, cung cấp đủ mọi chỗ tốt, đối với phía dưới thì là sư tử há miệng, đòi hỏi đủ chỗ tốt.

Ài, có người sẽ nói rằng.

Đây coi là đạo làm quan gì a, không phải là ức hiếp phía dưới, nịnh hót phía trên à, làm như ai không biết vậy.

Trước tiên đừng nói câu này.

Chỉ hỏi người một câu, người mạo hiểm có thể bị tịch thu toàn bộ gia sản cùng diệt môn tham ô được một vạn lượng bạc, người sẽ dâng cho bên trên bao nhiêu, còn bản thân giữ lại bao nhiêu?

Trong tiềm thức của đại đa số người sẽ là cho một nửa, chia 5-5, công bằng, mọi người cùng nhau phát tài.

Thực sự không được thì dâng bảy phần hoặc tám phần, kiểu gì cũng phải chừa cho mình một chút chứ?

Quỳ gối ăn xin cũng phải có ba phần chứ.

Nếu không bản thân phải chịu mạo hiểm lớn như vậy để làm cái gì, nghĩ rằng bản thân da dày, lột đi một lớp còn một lớp chắc?

Cao gia người ta đã giữ lại bao nhiêu?

Năm trăm lượng!

Nửa phần!

Ài, hào phóng như vậy, chín phần rưỡi cống nộp cho phía trên, nửa phần rơi vào trong túi mình.

Người nói xem, có thuộc hạ như vậy, cấp trên nào mà không thích?

Quan trường Đại Lê cũng là dâng lễ từng cấp từng cấp, nếu thuộc hạ không dâng lễ thì lấy gì để dâng lên trên chứ?

Không có bạc thì lấy gì để nuôi sống một đoàn thể thiếp, làm sao có thể đối phó được những khoản chi tiêu phong hoa tuyết nguyệt, làm thế nào có thể ổn định được vị trí, rồi sao có thể trèo được lên trên?

Có vài người sẽ phản biện, một vạn lượng kia cũng là do tham ô mà có, coi như được không, ta được năm trăm lượng là đã thỏa mãn, ta cũng có thể làm được như vậy.

Thôi đi, chưa nói đến sự khó khăn khi kìm nén lòng tham này cả một đời, người có thể đảm bảo cả đời người chỉ giữ lại nửa phần?

Vậy người có thể đảm bảo con của người cũng như vậy không?

Người cũng có thể đảm bảo cháu người cũng thế chứ?

Nhưng Cao gia người ta, đời đều đều chỉ giữ lại nửa thành, giá cả phải chăng, già trẻ không gạt.

Đến đời Cao Lập Hoành cũng đã là đời thứ tám.

Người trong quan trường còn đặt ngoại hiệu cho ông ta, Cao Bán Thành!

Ài, điều này lại giống hệt như lão bang tử kia, ngoại hiệu cũng truyền từ đời này sang đời khác.

Gia gia làm quan gọi là Cao Bán Thành, nhi tử làm quan gọi là Cao Bán Thành, tôn tử làm quan vẫn gọi là Cao Bán Thành.

Nếu hai cha con cùng làm quan, vậy thì một người gọi là lão Cao Bán Thành, một người gọi là tiểu Cao Bán Thành.

Lâu dần, ngoại hiệu “Cao Bán Thành” của Cao gia đã trở thành “kim tự chiêu bài” trong quan trường Đại Lê.

Người trong quan trường đều biết người của Cao gia biết kiếm tiền, dẫu lễ lại rất hào phóng, niêm yết giá công khai, chia của rõ ràng, người này lấy bao nhiêu, người kia lấy bao nhiêu.

Dựa trên tổng số tiền tham ô được, toàn bộ nha môn đường khấu (*) đều có thể tự tính toán bản thân sẽ được chia bao nhiêu, rồi chỉ việc chờ bạc được dâng lên.

(Note (*) Đường khấu: Ở đây có nghĩa là đường dây, băng đảng, một bộ môn, ban ngành, bộ phận,. Ngoài ra còn chỉ địa điểm.)

A!

Không nhầm đâu!

Ngay cả bạc vụn cũng nói rõ ràng cho ngươi!

Cái gì gọi là đạo.

Làm một việc đạt đến cực hạn, đó chính là đạo.

Cao gia, chính là hiểu rất rõ “đạo” làm quan.

Không quan tâm nó là thẳng hay vòng.

Chương 134 – Cao Bán Thành

Cả tám đời đều kiên trì làm một việc, trước hết ta chưa vội phán xét.

Chỉ bằng sự kiên trì đó, liền hỏi người có phục hay không?

Tám vị tổ tông của Cao Lập Hoành, một người bị lột da, một người bị chặt đầu, sáu người còn lại bị tổng giam, bị lưu đày, bị giáng chức, cơ hồ là không có một người bỏ sót.

Nhưng mà!

Mặc kệ vận làm quan của Cao gia lên xuống như thế nào, ngoại trừ hai vị tổ tông ở trên cùng kia, những người khác đều có thể toàn thân trở ra, không còn bởi vì tham ô mà mất mạng.

Vì sao?

Bởi vì hai vị đầu kia lập nghiệp khó khăn a.

Thế đạo khi đó vẫn coi là tạm được, “kim tự chiêu bài” còn chưa được lập lên thì đã mất mạng rồi.

Thế đạo sau này càng dần càng tăm tối, cộng thêm Cao gia đã dựng lên được chiêu bài, cho nên đã như cá gặp nước.

Dù cho có xảy ra chuyện, Cao Bán Thành cũng không khai kể mình đã dâm lễ, bất kể là tội gì cũng cần rằng nhận hết về mình, phải nói là rất thân sĩ.

Người nói thuộc hạ như vậy, đường khẩu nào mà không thích?

Tất cả đều muốn tranh đoạt, Cao Bán Thành đến đường khẩu nào nhậm chức, đường khẩu đó chính là một người làm quan cả họ được nhờ.

Bất kể mỗi đời Cao Bán Thành tham ô tạo ra bao nhiêu “lỗ thủng”, thì vẫn luôn có thể giống như “kỳ tích”, giữ lại một cái mạng, đợi đến khi sự chú ý cao độ đi qua, lại có thể đông sơn tái khởi.

Cứ như vậy Cao gia này đã trở thành một cây thường xanh trong quan trường Đại Lê, truyền từ đời này sang đời khác.

Tốt, nói xong “đạo”.

Ta còn phải nói một chút cái gọi là “thuật”.

Cái gọi đạo thuật, không có thuật thì không thể chống đỡ được đạo này.

Thuật gì?

Đương nhiên là thuật tham ô.

Dâng lễ hào phóng thì hào phóng, nhưng vấn đề là người cũng phải có cái để dâng lễ a.

Cóc Bán Thành này có thừa biện pháp.

Một là tham ô, hai là bóc lột, ba là thu vét sạch.

Tham ô thì không cần nói nhiều, tất cả thuế ruộng phía trên phát xuống đều tịch thu, có thể lột mất nửa đồng tiền thì tám kim tử chiêu bài này của Cao gia cũng sẽ không thể dựng lên.

Cái gì, phía trên không phát bạc?

Có biện pháp.

Hôm nay báo nạn thủy tai, ngày mai báo nạn hạn hán, ngày kia báo nạn châu chấu, ngày kia lại báo nạn ôn dịch.

Bất kể là Cao Bán Thành đi đâu, nếu như nhìn vào lý lịch của ông ta, thì ông ta nhất định chính là ôn thân + tai tinh hợp thể.

Ba năm là Tri huyện ở vùng đất Giang Nam mưa thuận gió hòa, ông ta có thể báo ra hai năm hạn hán cộng thêm hai năm thủy tai ra cho người, ở giữa còn có một cái nạn châu chấu kèm theo.

Ngay cả quy tắc thời gian cũng thay đổi.

Có tai họa xảy ra thì phải cứu trợ, mà muốn cứu trợ thì phải trích cấp thuế ruộng.

Văn thư báo tai từ huyện báo đến phủ, Tri phủ đại nhân xem xét, mỉm cười một cái, đại ấn nhấn xuống, đưa đến Châu Lý.

Tuần phủ Châu Lý đại nhân xem xét, mỉm cười, đại ấn nhấn xuống, đưa đến kinh thành.

Các vị đại lão ở kinh thành xem xét, mỉm cười, đại ấn nhấn xuống, đưa đến ngự tiền.

Hoàng Nhi Gia chỉ có hai con mắt, nào thấy rõ nhiều như vậy, còn có cả kẻ ba mươi năm không vào triều, có thừa biện pháp gạt được ông ta.

Ngọc tử ấn xuống, chuyển trình Hộ Bộ.

Hộ Bộ Thượng Thư xem xét, mỉm cười, đại ấn nhấn xuống.

Phát bạc!

Chia của!

Đi đến Di Hồng Viện nhìn mỹ nhân thời tiêu, xem hoa khô lác hồng.

Ài, có người sẽ nói rằng, đây cũng không phải thao tác khó gì, người khác cũng làm được nha.

Không giống.

Cao gia có kim tự chiêu bài dựng đó, mọi người đều tin tưởng, mà xảy ra chuyện thì Cao gia lại còn có thể tự mình gánh hết. Trích cấp ngân lượng thì người gặp đều có phần, vừa xuất khỏi kho thì mọi người đã có thể tính được mình có thể nhận lấy bao nhiêu.

Cho nên, văn thư báo tại của Cao Bán Thành vừa trình lên thì liền tương đương với thổi lên tiếng kèn lệnh chia của.

Mà cũng chỉ có Cao Bán Thành có thể thổi lên kèn lệnh, người khác mà bắt chước thì rất dễ dàng gây ra chuyện, dù cho chuyện thật khó mới thành công, thì bạc lọt vào trong túi cũng không an toàn.

Nói không chừng chuyện này vừa bại lộ thì đã bị khai ra.

Ài, cứ như vậy mà tham ở từng vùng, từng vùng.

Tham ô ở huyện này thấy đã kha khá rồi liền chuyển sang nơi khác nhậm chức.

Đổi chỗ thì cũng tương đương với thăng quan.

Dù sao thì một phủ cũng mạnh hơn một huyện.

Cao Bán Thành cũng có thể vẽ nhiều việc hơn, một phủ có thể đồng thời xuất hiện mấy tai họa.

Được rồi, đây là thuật thứ nhất, gọi là tham ô.

Tiếp đó là thuật thứ hai, bóc lột.

Bóc lột ai?

Đương nhiên là những phú hộ có gia sản lại không có căn cơ gì kia.

Thủ đoạn để bóc lột thì lại càng nhiều, dọa dẫm, bắt chẹt, bịa đặt, đồ tội, hãm hại, đó đều là những thao tác thông thường.

Cao Bán Thành thích nhất chính là có người thừa kiện.

Hai nhà có một chút tranh chấp, cọ xát nhỏ, nháo đến chỗ của ông ta, ông ta có thể cho người thẩm vấn ra tội mất đầu.

Sau đó liền bắt đầu thu bạc, kẻ nào cho nhiều bạc thì kẻ đó không có việc gì, kẻ nào cho ít bạc thì kẻ đó bị trảm.

Người đi thừa kiện đều ngó ra, hồi hận đến phát điên.

Nhưng hồi hận đến xanh ruột thì cũng đâu có tác dụng gì, đút bạc a.

Tính mạng trước mặt, hai nhà so bì cấp bạc cho đến khi một nhà không thể ra nổi bạc nữa.

Được rồi, kết án.

Nhà thắng kia cũng không được trả lại bạc, hai phần gia tài tới tay.

Dân chúng xem xét, đánh trống thừa kiện này cũng quá là nguy hiểm đi, dần dần, cũng không có ai dám đánh nữa.

Không có người đánh?

Không có việc gì?

Thủ hạ của Cao Bán Thành nuôi nhiều kẻ chuyên môn gây chuyện, chỉ cần bị ông ta để mắt tới, dù là cả nhà người nhất môn không ra, nhị môn không bước, thì cũng có thể khiến người xảy ra chuyện.

Giết bừa một tên ăn mày rồi ném vào trong viện.

Người tới a, giết người a.

Quan sai lập tức nhảy ra, thì thể còn nóng hồi kia, tới đây, nói một chút.

Lấy gì để nói đây?

Đương nhiên là lấy bạc rồi.

Từ xưa đến nay, Huyện Lệnh tịch thu gia sản, Điền Lại diệt môn, chỉ cần lòng dạ đủ đen tối, da mặt đủ dày, thì có đủ biện pháp để moi tiền.

Bất kể là Cao Bán Thành đi đến nơi nào nhậm chức, nơi đó đều có thể bị giày vò đến gà bay chó chạy, tuyết rơi tháng sáu.

Được rồi, đây là bóc lột.

Cuối cùng là thu vét sạch.

Thu hết sạch của ai?

Đương nhiên là dân chúng.

Lấy cớ để đạt được mục đích, sưu cao thuế nặng, đánh thuế cắt cổ, phải nói là Cao Bán Thành sử dụng cực kỳ thuận tay.

Sinh con, thu thuế.

Người chết, thu thuế.

Qua đường, thu thuế.

Qua sông, thu thuế.

Đào giếng, thu thuế.

Đi ị, thu thuế.

Uống rượu, thu thuế.

Vào thành, thu thuế.

Ra khỏi thành, thu thuế.

Ngay cả thuế lương thực và tiền lương (*) bình thường cũng bị tăng gấp đôi, những việc như cháy hỏng mất một nửa, đấu lớn đối đầu nhỏ, đấu nhỏ đối đầu lớn, thì cũng chẳng coi là gì.

(Note (*) Tiền lương là tiền lương cho quân đội được sử dụng để đàn áp, tiền trừ các cuộc nổi dậy của nông dân, cũng là tiền bổ sung để tăng lương cho quân đội nhà Minh.)

Còn có bức ép quyên tiền, hôm nay nước dâng cao.

Bái thần sông.

Mọi người góp tiền.

Ngày mai nước sông cạn.

Mọi người góp tiền.

Ngày kia nơi nào đó xuất hiện “điềm lành”, cúng bái thần linh, mọi người góp tiền.

Quan bình thường thì buộc phú hộ dẫn đầu quyền tiền, tiếp đó dân chúng quyền tiền theo, sau khi thành công trả lại phú hộ đủ tiền, còn tiền dân chúng thì chia ba – bảy.

Đến chỗ Cao Bán Thành, tiền đã vào túi mà còn có thể lấy lại một đồng thì coi như là đập chiêu bài của Cao gia.

Nói tóm lại, không quan tâm là Cao Bán Thành đi nơi nào nhậm chức, nhiều nhất chỉ ba năm.

Ba năm, bất kể là phú hộ hay là dân chúng đều thành quỹ nghèo, phải chuyển sang nơi khác nhậm chức, nếu không chuyển thì e là dân chúng sẽ tạo phản.

Chỉ là một “đạo” làm quan tham ô trái luật, nịnh hót phía trên, ức hiếp phía dưới như vậy.

Cũng có thể truyền từ đời này sang đời khác.

Có chết oan như thế nào thì cũng là đáng đời.

Còn về việc Cao Lập Hoành chết thì do nghiệp chướng của ông ta quá nhiều, trong lúc nhất thời Tần Hà cũng không phân rõ được chuyện nào muốn lấy mạng của ông ta.

Muốn có manh mối mới thì e là phải xem kịch chiếu bóng của một bộ thi thể không đầu khác đối chứng mới có thể biết được.

Nhưng cơ bản là đã xác định được, Cao Lập Hoành đúng là bị một bộ hung thi hành hung.

Một kích trí mạng, đầu Cao Lập Hoành rơi xuống đất, chỉ thấy thi thảo, không thấy được khuôn mặt.

Đèn chiếu thu hồn, thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Ồ, chuột tự chiếm một hang; Hồ, rắn hoành hành chín phố. Dù cho trời có mắt; Nhưng đất cai quản không da. Quan lại mập như hồ; dân như thịt cá nát. Thuế má ai dám hỏi; nơi nào có thanh thiên.”

Phản thưởng: Thuật truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc.

Chương 135 – Thuật truyền đạo

Thuật truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc: Sư giả, giảng dạy, truyền đạt, giải thích nghi hoặc, học tập thuật này, tiên nhân phủ đỉnh, có thể truyền thụ đạo pháp, kỹ năng và tri thức mà ngài hiểu rõ ở trình độ tự xác định.

Chú thích: Để thi triển thuật này cần tiêu hao công đức, mức tiêu hao phụ thuộc vào trình độ của nội dung mà khác nhau.

Tần Hà xem xét, lão thiên gia.

Đây chính là một kỹ năng lớn a, có thể truyền thụ toàn bộ đạo pháp, kỹ năng, tri thức mà hắn biết cho người khác, thậm chí là còn không có giới hạn chỉ là con người, hơn nữa truyền bao nhiêu, truyền đến trình độ nào thì hắn cũng có thể tự định.

Giải nghi hoặc là tầng đầu tiên, truyền đạt là tầng thứ hai, giảng dạy là tầng thứ ba.

Đây không phải chỉ lợi hại ở mức bình thường a.

Không hổ là thuật pháp phải tiêu hao công đức mới có thể thi triển.

Có thể xưng là nghịch thiên.

Có thuật pháp này, vậy thì có thể một người đắc đạo, gà chó lên trời.

Chỉ tiếc là, rất khó tích tụ được công đức.

Hiện tại công đức chỉ có ít ỏi hơn 300 điểm, chỉ có thể giữ lại làm dự phòng.

Đồng thời, Tần Hà cũng rất ngạc nhiên, phần thưởng của bộ Quan thi này đã hoàn toàn vượt ngoài dự kiến.

Thành thật mà nói thì thuật này không hề kém hơn so với thuật che đậy Thiên Cơ mà bộ mị thi đem lại.

Sau khi cân thận cân nhắc, Tần Hà cảm thấy trong đó có ít nhất hai nguyên do.

Đầu tiên Cao Lập Hoành thân là quan viên, đang tại chức quan to tam phẩm, cực kỳ khó gặp được.

Yêu ma quỷ quái chạy đầy đất, cái nào cũng không thiếu, nhưng vị quan to tam phẩm đang tại chức như vậy, cả triều Đại

Lê cùng chỉ có mấy chục người, tiếp tục hướng lên trên thì chính là phong cương đại lại.

Thứ yếu là ngộ đạo.

Cao gia đòi đòi tham ô, kiên trì tám đời, đã ngộ ra “Tham quan chi đạo”.

Đòi đòi tham ô nhưng vẫn có thể đòi đòi như cây thường xanh, liền hỏi thế gian này có bao nhiêu người có thể làm được?

Hòa đại nhân thấy cũng phải hô to lợi hại a.

Hễ là nhắc đến cấp độ “đạo”, bất kể đó là chính đạo, hay là lệch đạo, tà đạo, thì đó đều là đạo.

Là đạo thì nó liền lợi hại.

Tóm lại là, cho phần thưởng như vậy.

Đương nhiên Tần Hà đã hài lòng đến không thể hài lòng hơn, vốn đang phân vân có nên tới chuyến này hay không, kết quả lại mở ra một phần thưởng lớn siêu cấp.

Quan trọng nhất là, phần thưởng này lấy được rất dễ dàng a, chỉ cần đâm hai cây đinh trần thi, điêu khắc một cái đầu, rồi thả một cây đuốc.

Vận may tới, muốn cản cũng cản không được.

Người nói nên cùng ai nói lý lẽ đây.

Tần Hà ngẩng đầu nhìn về phía người vẫn đang quỳ trên mặt đất, “Cao Bán Thành” đời thứ mười vừa mới ra lò, trong mắt hần lóe lên một tia sáng mờ.

Thuật vọng khí đảo qua.

Khá lắm.

Cái đạo này của Cao gia vẫn còn có thể tiếp tục truyền xuống.

Quan thất phẩm Biên tu Hàn Lâm, rất dễ được bình điều làm Tri huyện thất phẩm, đám đại lão trong quan trường kia, đã sớm trải xong đường cho Cao Bán Thành đời thứ mười.

Đúng là mọi người cùng thêm củi vào ngọn lửa đang cháy, ngọn lửa bốc lên thật cao, cái thế đạo quỷ quái này.

Nhưng mà trước lúc đó, Cao gia còn có một kiếp nạn, nếu như qua được thì dễ nói, không qua được thì cũng đến lúc ông trời tính sổ.

Về phần kiếp nạn này thì Tần Hà cũng không thấy rõ ràng.

Chắc hẳn là đang ở trước mặt a.

Nhưng vẫn là câu nói kia, gia chủ không muốn nhiều chuyện, Tần Hà cũng lười quản nhiều.

Có thể qua kiếp nạn này hay không thì phải xem đạo mà Cao gia ngộ ra có đủ cứng rắn hay không.

Cáo biệt Cao gia.

Rót cuộc thì Cao Văn Tùng khá hơn Lương Thế Kiệt một chút, tự mình đưa hai người ra công, cho 100 lượng tiền trà nước.

Đây là số tiền trước kia đã ước hẹn trước.

Bốn thoi bạc lớn mỗi người lấy hai, Dương Bạch Đầu đều cười đến nở hoa, Tần Hà phân chia cho ông ta rất cao, một nửa, ông ta có thể nhận 50 lượng, số tiền này đã đủ mua hai con trâu rồi, ông ta càng nhìn Tần Hà lại càng thấy thích, tựa như đang nhìn cháu trai ruột vậy.

Tần Hà nhìn Dương Bạch Đầu cũng là vui vẻ trong lòng, sau lưng lão già này có nơi dựa vào a.

Bằng không thì tin tức không thể linh thông được như thế.

Hai nhà quan to tam phẩm cũng không phải là ai cũng có thể vươn tay tới.

Đằng sau còn có một tên quản gia của Trung Sơn Vương Phủ kia.

Hai người nhìn nhau cười hắc hắc, không nói gì nhưng đều thâm hiểu trong lòng.

Trạm tiếp theo.

Nhà quản gia Kiều Đại Lộc của Trung Sơn vương Phủ.

Trên đường đi, Dương Bạch Đầu cũng nói qua tình huống đại khái của Kiều Đại Lộc.

Quản gia của Trung Sơn Vương Phủ, nghe có vẻ rất lợi hại, nhưng thật ra chỉ là tên tuổi dọa người, tính ra thì địa vị cũng

không cao.

Sản nghiệp của Trung Sơn Vương Phủ rất khổng lồ, có đủ mọi thứ, từ trang viên, đồng ruộng, muối, sắt, khoáng sản, chăn nuôi, thuê thuyền tới vận chuyển đường thủy.

Trung Sơn Vương không thể quản được hết, một tên quản gia thì càng không thể quản nổi. Cho nên trên thực tế thì Trung Sơn Vương Phủ nuôi rất nhiều quản gia, mỗi người quản lý một phần, còn phân chia cấp bậc cho quản gia, tất cả là bốn cấp: Giáp, Ất, Bính, Đinh.

Kiều Đại Lộc thuộc cấp Đinh, cũng chính là quản gia có quyền chức thấp nhất, ông ta chính là quản lý kho lương, thủ hạ có mấy chục tên lực phu cùng với hai tên phòng thu chi.

Quản gia có cấp bậc như vậy đương nhiên cũng không thể sống trong Vương phủ, Kiều Đại Lộc tự có trạch tử riêng bên ngoài.

Tần Hà đến, xem xét, mặc dù vị trí của trạch tử này không thể so sánh với Cao gia nhưng cũng coi như không tệ.

Dù chỉ là cấp Đinh.

Tuy là cấp Đinh, nhưng từ xưa đến nay, công việc quản lý kho lương thực luôn là một công việc béo bở.

Tùy tiện đầu cơ trục lợi một chút lương thực là đã có thể kiếm được một số tiền lớn.

Huống chi việc bảo quản lương thực cũng sẽ có hao tổn, chuột làm hao tổn, mối mọt làm hao tổn, nấm mốc biến chất, bị ẩm, có rất nhiều khoảng trống để báo cáo nhiều, báo cáo thiếu.

Còn có chất lượng lương thực, lương thực tốt xuất, lương thực kém nhập, chỉ cần gan lớn thì không khác gì với nhật tiền, dầu chảy ra đó là tương đối nhiều.

Nghe nói Kiều Đại Lộc có quan hệ với một vị quản gia cấp Giáp nào đó ở Vương Phủ nên mới kiếm được một công việc béo bở như vậy.

Nghênh đón hai người chính là quản gia của Kiều Đại Lộc.

Không sai, quản gia cấp Đinh của Trung Sơn Vương Phủ cũng nuôi một quản gia trong nhà.

Chỉ việc này thôi là người có thể hiểu được, cái gì gọi là kẻ ăn không hết, người lần chẳng ra.

Vào cổng, Tần Hà gặp được trưởng tử của Kiều gia, Kiều Đại, rỗng sinh rỗng, phượng sinh phượng, chuột con sẽ biết đào hang.

Kiều Đại này và Kiều Đại Lộc bên trong kịch đèn chiếu có dáng dấp tựa như là cùng một khuôn đúc ra, toàn thân trên dưới tràn đầy toàn là collagen.

Thêm chút sức mạnh là sắp theo kịp đại hòa thượng.

Nhưng đừng nhìn y béo, người lại không cùn chút nào, Tần Hà đi vào, ánh mắt y liền quan sát Tần Hà từ trên xuống dưới mấy lượt.

Dương Bạch Đầu thấy vậy liền nói thẳng là bọn họ mới từ Cao gia tới đây, Kiều Đại lúc này mới buông lòng cảnh giác, dẫn hai người đi đến linh đường.

Tần Hà đi lên trước xem xét, tử trạng giống y như đúc với Cao Lập Hoành, vết cắt rất ngọt, là do cùng một hung vật gây ra, ngón tay đã dài ra, sắp hóa thành trảo, vết ban màu lục phủ kín da tay cùng cái cổ.

Còn bên dưới lớp quần áo thì không cần nhìn cũng biết, chắc chắn là cũng đã phủ kín.

Bộ thi thể này còn hung hơn cả Cao Lập Hoành, chỉ là còn chưa có bật xác, một khi bật xác thì Kiều gia còn có bao nhiêu người có thể còn sống thì phải xem mệnh.

Hung thi đã mất đầu, ngay cả ý thức còn sót lại cũng không có, cho nên sẽ càng điên cuồng giết chóc.

Dường như là cảm nhận được nguy hiểm, thi thể không đầu Kiều Đại Lộc thành linh ngồi bật dậy, giơ lên thi trảo còn chưa hoàn toàn thành hình chụp về phía Tần Hà.

Tần Hà lắc đầu, giống như lần trước, hai cây đinh trần thi đã cho nó lại nằm xuống.

Công đức kim thân sơ thành, Tần Hà đứng ở trước mặt thôi cũng đã đủ để trấn hung thi tầm thường đến ngoan ngoãn, hề là có thể động đậy một chút thì đã coi như là lợi hại.

Không tồi, đoán chừng lại có thêm một kỹ năng mới.

Theo thường lệ, hấn để Dương Bạch Đầu hỏi thăm qua xem là chỉ đốt xác hay là giải quyết gốc rễ.

Kết quả dĩ nhiên là qua loa, còn không do dự như Cao gia, trả lời vô cùng dứt khoát: “Chỉ đốt thi thể, chuyện còn lại có sắp xếp khác.”

Lời nói này giống y như Lương Thế Kiệt, cái gọi là còn có sắp xếp khác, chính là tâm lý ôm may mắn, chưa đụng tường nam chưa quay đầu, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tần Hà tất nhiên là nhẹ nhõm, muốn giải quyết tận gốc còn phải chịu đủ phiền phức, rất tốt.

Vẫn là như lần trước, điêu khắc một cái đầu gỗ rồi lại hóa trang, lướt qua sự chấn kinh của đám người Kiều gia không nhắc tới.

Nhóm lửa đốt xác, vì để tăng tốc độ đốt, Tần Hà còn dùng thêm một chút dầu hỏa.

Cuối cùng thì đến khi trời sẩm tối cũng đã đốt xong thi thể.

Nhưng xem xong rồi bóng biểu diễn của Kiều Đại Lộc, Tần Hà lại càng thêm mơ hồ.

Chương 136 – Thuật xác định mục tiêu

Trước tiên nói về thuở bình sinh của Kiều Đại Lộc.

Tần Hà vốn tưởng rằng Kiều Đại Lộc chỉ là một con chuột lớn, nhưng sau khi xem hết cuộc đời của ông ta, hấn phát hiện, một vài hành vi của Kiều Đại Lộc đúng là không thể giới hạn trong chữ tham.

Cái thứ lương thực này, từ chất lượng có thể phân ra đủ loại, còn phân lương thực mới và lương thực lâu năm. Kiều Đại Lộc quản lý kho lúa, phàm là có một chút lương thực mới là lương thực tốt vào kho thì đều bị tráo đổi rồi xuất ra ngoài.

Một mặt là tham, một mặt khác là do Trung Sơn Vương Phủ giàu đến chảy mỡ. Lương thực mới trắng bóng nhập kho tích trữ, dù cho Kiều Đại Lộc không tráo đổi thì qua một năm cũng có thể trở mắt nhìn những lương thực đó biến thành lương thực cũ, sau đó lương thực cũ cũng dần dần bị mốc meo biến chất, cuối cùng cũng mục nát trong kho.

Không sai, Trung Sơn Vương Phủ tích trữ lương thực khắp nơi, mấy cái kho lương thực mà Kiều Đại Lộc quản lý ở trong đó chỉ là chín trâu mất sợi lông, căn bản là Trung Sơn Vương cũng không rõ bản thân có bao nhiêu kho lúa.

Cộng thêm bên trên Kiều Đại Lộc còn có đại quản gia cấp Giáp che chở, không dời hết kho lúa thì coi như đã giữ lại điểm mấu chốt.

Đương nhiên, có sao nói vậy, Kiều Đại Lộc chắc chắn không phải kẻ tốt lành gì, chỉ cần bắt được cơ hội, vậy khẳng định là có thể hao thì sẽ hao.

Một phần nhỏ lọt vào trong túi của mình, phần lớn thì đều dâng lễ.

Trước đó vài ngày, một kho lúa ngoài thành đột nhiên có trộm, mất đi hơn 300 thạch lương thực, Kiều Đại Lộc thấy vậy, cơ hội phát tài tới.

Một bút vung lên, báo cáo lên là mất trộm một ngàn thạch lương thực cùng với mấy trăm lượng vàng bạc.

Khá lắm, ngay cả kẻ trộm thấy cũng phải lau nước mắt.

Một đêm vất vả cực khổ mới trộm được ba trăm thạch lương thực, “mèo” trông coi kho lúa chỉ cần khẽ hạ miệng là đã kiếm nhiều hơn mười lần so với số bản thân đã trộm.

Nếu không phải là kho lúa kia chỉ có thể chứa được một ngàn thạch lương thực thì số lượng “mất trộm” còn có thể nhiều hơn nữa.

Khai man số lượng lớn, chắc chắn là Trung Sơn Vương Phủ phải làm ra phản ứng, cứ như vậy bản tử liền đánh xuống đầu Binh mã ty ngũ thành, yêu cầu phá án.

Binh mã ty ngũ thành có thể làm gì đây, không có biện pháp nào, chỉ có thể bắt một vài tên trộm chống đỡ.

Ài, đây chính là chuyện cũ của “kẻ trộm chuyên nghiệp Hầu Trang” ở tiền văn.

Hầu Trang bị chết thay, nguồn gốc chính là do gã Kiều Đại Lộc này.

Rất trùng hợp.

Hầu Trang bị kéo đến đầu chợ Tây, rặng rắc một đao đầu người rơi xuống đất, còn Kiều Đại Lộc cũng là rặng rắc một trảo, đầu người rơi xuống đất.

Cái gọi là Thiên Đạo Luân Hồi, chính là đây.

Nói hơi xa, quay lại chính đề.

Cụ thể nguyên nhân cái chết của Kiều Đại Lộc, kịch chiếu bóng cũng không có diễn giải rõ ràng.

Cao Lập Hoành và Kiều Đại Lộc có quen biết, nhưng cũng chỉ là quen biết mà thôi, không có giao tình gì nhiều.

Một người là quan to tam phẩm, một kẻ là quản gia cấp Đình, nếu không phải là hoa tửu Di Hồng Viện người gặp người thích thì hai người này cũng chẳng có cơ hội quen biết nhau.

Lần nhậm chức cuối cùng của Cao Lập Hoành là Phủ Doãn phủ Thuận Thiên, sưu cao thuế nặng, cường thủ hào đoạt, làm hại không biết bao nhiêu người phải cửa nát nhà tan, bán đồ bán tháo sản nghiệp để cầu được bảo toàn tính mệnh.

Kiều Đại Lộc thì giàu có xa xỉ, mua ruộng, mua gia sản, bắt đầy, đó đều là những thao tác thông thường.

Liên giống như đàn sói trên thảo nguyên cùng với kền kền, song phương không thể nói là có giao tình, nhưng đàn sói ăn xong rồi đi vẫn luôn lưu lại tàn xác, đó lại là bữa tiệc thịnh soạn của kền kền.

Chỉ đáng thương con mồi ngã xuống.

Xem rồi bóng biểu diễn tựa như cưỡi ngựa xem hoa, Tần Hà cũng không thể xác định được hung vật hành hung từ đâu tới, hoặc có lẽ là, có quá nhiều nơi nó có thể xuất hiện.

Yên lặng lác đác, Tần Hà từ bỏ, nếu không thể xác định được thì bỏ qua thôi.

Chuyến này đã kiếm lớn, còn về chuyện sau này thì số phận đã định, không liên quan đến hắn.

Thẩm phán cân nặng, phần thưởng là một bản «Thuật xác định mục tiêu».

Thuật xác định mục tiêu: Học tập thuật này, ngài có thể đánh dấu mục tiêu, ở trong một khoảng cách nhất định, ngài có thể cảm ứng được sự thay đổi vị trí của mục tiêu đã đánh dấu.

Tần Hà xem xong miêu tả của thuật xác định mục tiêu, rất là hài lòng.

Lại là một kỹ năng rất thực dụng.

Nói thẳng ra thì đây chính là thuật cài mắt.

Sau này hắn cũng không sợ bị mất đồ, địch nhân chạy trốn cũng vô dụng, ném thuật xác định mục tiêu một cái, chỉ cần khoảng cách không quá xa thì không có vấn đề.

Quá nice.

Phần thưởng tới tay, kết thúc công việc.

Rời khỏi Kiều phủ, 100 lượng bạc trắng tới tay.

Dương Bạch Đầu thì càng thấy mỹ mãn, ôm 50 lượng bạc vào lòng, giong ngón tay cái lên nói: “Tần Hà, trước đó không biết bản lĩnh trấn thị của ngươi lợi hại như vậy a.”

“Bình thường thôi, bình thường thôi.”

Tần Hà ngoài miệng thì cười nhưng trong lòng lại do dự: Hình như là thuật che đậy Thiên Cơ với người quen thuộc thì hiệu quả sẽ kém hơn.

Chỉ với hai lần thắng tay trấn thị, Dương Bạch Đầu vẫn có thể cảm thấy hắn không giống với bình thường, chỉ là cảm giác đó đã bị suy yếu bớt.

Đối với người lạ thì hiển nhiên là có hiệu quả lớn hơn nhiều, hắn để trần hai đùi đứng ở ngay giữa ngã tư đường, dù cho nữ nhân nhìn thấy cũng chẳng hề đỏ mặt.

Suy xét cẩn thận lại, hiệu quả của thuật che đậy Thiên Cơ hẳn là có liên quan đến nhân quả.

Nhân quả càng nặng thì càng khó che đậy được Thiên Cơ.

Nhân quả càng nhẹ thì Thiên Cơ càng được che đậy kín kẽ.

Những người xa lạ kia không có chút nhân quả nào với hắn....
Tần Hà nhớ tới ba tia thiên lôi từ trên trời giáng xuống kia, nói không chừng chính là vì suy tính số mệnh của mình.

Không biết lại còn tính toán bừa, đáng đời các người xui xẻo.

Như vậy cũng đủ rồi.

Chỉ cần cảm giác đối với hắn của những người trong vòng quen biết bị suy yếu thì hắn cũng không dễ dàng bị lộ.

Còn về thôi diễn và suy tính, thuật che đậy Thiên Cơ đã nói rõ: Thiên Lý mệnh số của ngài không thể suy tính được.

Miễn cưỡng bóc ra coi chừng hơi phi yên diệt nha.

“Khiêm tốn quá, sau này có việc sẽ lại tìm người.” Dương Bạch Đầu nói.

“Dễ nói dễ nói.” Đương nhiên là Tần Hà sẽ không cự tuyệt.

Sau đó lại trò chuyện vài câu, Dương Bạch Đầu nói: “Vây, sắc trời cũng đã tối, ta cũng đã hạ ban, cũng không cùng người trở về lò hỏa táng nữa.” Nói xong liền vội vàng rời đi.

Tần Hà thấy hơi kỳ lạ, vì phương hướng mà ông ta rời đi cũng không phải phương hướng về nhà.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà điểm ngón tay về phía bóng lưng sắp biến mất của Dương Bạch Đầu một cái.

Thuật xác định mục tiêu.

Vừa mới ra lò, thử một lần.

Tiếp đó Tần Hà liền cảm ứng được, Dương Bạch Đầu thể mà chạy về nơi thường xuyên xuất hiện trong hai màn kịch đèn chiếu vừa rời: Di Hồng Viện.

Điều này khiến cho Tần Hà cảm thấy như là lời đình đang cuộn trào trong lòng.

Quả nhiên là người không thể xem bề ngoài, nước biển không thể đo bằng đấu, già hay trẻ cũng không thay đổi bản sắc.

Dương Bạch Đầu đều sắp qua sáu mươi, vậy mà vẫn còn có năng lượng này.

“Thói đời ngày một đi xuống, thói đời ngày một đi xuống a.”

Tần Hà lắc lắc đầu, có lòng muốn đi nhưng lại nhớ tới con bê không khiến người bớt lo ở trong nhà kia, nghĩ nghĩ, vẫn là nên trở về lò hỏa táng.

Sắc trời lúc này đã tối, đội xe vận chuyển xác cũng đã tới.

Đám người Lăng Trung Hải, Từ Trường Thọ đang bận rộn kiểm kê, chuẩn bị phân phối thi thể.

Tần Hà lên tiếng chào hỏi rồi trực tiếp trở về phòng thiêu thi, kết quả vừa mới đi tới cửa đã nghe thấy tiếng đinh đinh cạch cạch rầm rầm liên tục truyền ra từ bên trong.

Đẩy cửa ra.

Khá lắm.

Tần Hà nhìn thấy cái gì?

Các đồ gia dụng trong gian phòng đều bị lật tung hỗn loạn, trông y hệt như hiện trường vừa mới đại chiến ba trăm hiệp vậy.

Đại vương bát đã tỉnh, cái cổ thật dài của nó quán chặt lấy cổ con bê, đang cố sức siết lại.

Còn con bê thì sao?

Bốn cái móng đồng thời đặt lên mai vương bát, muốn giẫm nát đại vương bát.

Hai bên đều trợn mắt dữ tợn, ra vẻ người không chết thì là ta vong.

Chương 137 – Phải đoàn kết hữu ái

“Phá nhà à?” Tần Hà nghiêng răng quát khế.

Hắn vừa mới đi ra ngoài có một buổi chiều, không trông mong chúng nó có thể hòa thuận với nhau được bao nhiêu, nhưng cũng đừng đánh nhau chứ.

Đại vương bát cùng con bê đồng thời ngẩng đầu lên nhìn về phía Tần Hà, đều ngăn người ra, đại vương bát vội vàng hô: “Gia, không biết con bò rừng này từ đâu ra xông vào phòng của chúng ta.”

Tần Hà nghe vậy, con tức giận cũng vội bót một nửa.

Hóa ra là hiểu lầm, còn tưởng rằng bọn chúng không hợp bát tự chứ.

Suy nghĩ lại thì cũng thấy bình thường, đại vương bát không quen biết con bê, đột nhiên gặp nhau trong tình cảnh như vậy, hiển nhiên là rất dễ xảy ra va chạm.

Nghĩ rõ ràng điều này, Tần Hà vội vàng nói: “Buông ra, mau buông ra đi.”

Đại vương bát cùng con bê cùng liếc mắt nhìn nhau một cái rồi đồng thời buông nhau ra.

“Giới thiệu một chút, nó là ngao Huyền Thủy, tên là Vương Thiết Trụ.” Tần Hà chỉ vào đại vương bát, giới thiệu với con bê.

Tiếp đó hần lại chỉ về phía con bê, nói với đại vương bát: “Nó gọi ngư”

Tần Hà hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Vẫn chưa đặt tên.”

“Sau này mọi người chính là người cùng một nhà, phải đoàn kết hữu ái, hiểu không?”

“Vâng, gia.” Đại vương bát rất khôn khéo gật đầu trước tiên.

Con bê nghiêng đầu, đột nhiên nó cũng mở miệng nói: “Vâng, gia.”

Tần Hà ngây ngẩn cả người, “Tại sao người cũng biết nói chuyện vậy?”

“Gia, nó ăn trộm màn thầu của ta.”

Đại vương bát âm ức cáo trạng, đây chính là khẩu phần ăn vài ngày của nó a, lúc nào có bữa tiếp theo thì còn phải chờ Tần Hà lúc nào nhớ tới.

Tần Hà bừng tỉnh, ăn một cái màn thầu thì cũng xem như đã hình thành quan hệ nuôi dưỡng.

Cho nên thuật súc ngữ đã có tác dụng.

Rất tốt.

Sau này cũng không cần phương thức giao lưu “cưỡi” kỳ quái kia nữa.

“Màn thầu thì để ngày mai mua, các người mau thu dọn lại đồ đạc trong phòng, ta đi xem hôm nay tới công việc gì.”

Hiện tại đám người Lăng Trung Hải đang phân phối thi thể, đi lựa chọn một chút nói không chừng lại có thể đốt thêm một bộ hung thi.

Tần Hà vừa rời đi, ánh mắt của hai con động vật một lớn một nhỏ giao nhau, trong mỗi đôi mắt đều có từng tia điện chớp lóe.

Đại vương bát vươn dài cổ, từ trên cao nhìn xuống, nói: “Ta biết ngươi, một con bò cày huyết thống ti tiện, kéo cày, ăn cỏ là số mệnh của ngươi, đây không phải là nơi mà ngươi nên tới.”

Đại vương bát cũng không nói dối, nó đã từng nghe Tần Hà nói mớ về con bê này khoảng chừng ba, bốn lần.

Khi nó mở mắt ra, lần đầu tiên trông thấy con bê này, trong lòng đại vương bát đã dâng lên cảm giác cực kỳ nguy cơ, hơn nữa trên thân con bê này vẫn còn sót lại hương vị của Cường thú đan chưa hấp thu hết.

Rõ ràng là trên bắp đùi thô to của gia lại có thêm một vật trang sức a.

Con bê nhìn chằm chằm vào đại vương bát, quan sát từ trên xuống dưới: “Ta cũng biết ngươi, ngươi là một con vương bát, khi mọi người mắng nhau rất thích nhắc đến ngươi.”

“Cái đồ con bò ngu ngốc nhà ngươi thì biết cái đích gì.” Về mặt đại vương bát tràn đầy tức giận, nói: “Ta chính là con trai của Ngao Giác Đại vương, huyết mạch ngao, huyết thống thuần khiết, ngươi cái loại gia súc hèn mọn làm sao xứng đánh giá ta?”

“Phải không, nhưng ngươi tên là Vương Thiết Trụ nha, nghe rất ngu xuẩn.” Con bê nhếch miệng nở nụ cười.

Không sai, nó chính là nhếch miệng nở nụ cười, cũng không biết là học với ai.

Cái biểu lộ này suýt nữa đã chọc đại vương bát tặc chết.

Mắt đậu xanh của đại vương bát xoay một vòng, kêu lên: “Ta là con trai của Ngao Giác Đại vương, người có biết Ngao Giác Đại vương ở thế giới dưới nước trong Vặn Hà có địa vị gì không?”

Con bê nghiêng đầu: “Nhưng người tên là Vương Thiết Trụ.”

“Cha ta Ngao Giác Đại Vương xưng Vương ở Vặn Hà!”

“Người tên là Vương Thiết Trụ.”

“Cha nuôi ta ở dưới nước cũng xưng Vương!”

“Người tên là Vương Thiết Trụ.”

“Xuất thân của mẹ ta cũng không tầm thường!”

“Người tên là Vương Thiết Trụ.”

“Hiện tại ta có năm mươi năm đạo hạnh, siết chết người dễ như trở bàn tay!”

“Siết chết ta người cũng tên là Vương Thiết Trụ.” Con bê cười cười, tung bốn vó nhảy nhót vui vẻ, tức chết đại vương bát không đền mạng.

“Người không thể nói cái khác à?”

“Người tên là Vương Thiết Trụ.”

“Ta siết chết người cái con bò ngu ngốc kia!” Đại vương bát nổi giận, bất chợt vươn dài cổ ra, một luồng khí thế không hề yếu bộc phát ra.

Chỉ thấy bí văn trên toàn thân nó như ẩn như hiện, cái cổ duỗi dài tựa như là một con măng xà, hung quang trong mắt bắn ra.

Con bê kinh hãi, theo bản năng lùi về phía sau một bước.

Cái con vương bát này sao đột nhiên lại mạnh như vậy chứ?

“Vừa rồi chỉ là đùa với người thôi, bây giờ ta sẽ để cho người biết....”

“Vương Thiết Trụ, người duỗi cổ dài như thế để làm gì?”

Đúng lúc này, Tản Hà bỗng nhiên đẩy cửa đi vào, trong tay

xách một bộ thi thể, ngẩng đầu nhìn đại vương bát đã vươn đầu sắp chạm đến xà nhà, ngây người.

Toàn thân đại vương bát run lên một cái, khí thế ngay lập tức tiêu tan, vội vàng rút cổ lại, cười nói: “Gia, ta đây là đang cho Ngưu lão đệ xem qua năng lực của ta a, ha ha.”

“Phải không?”

Trên mặt Tần Hà mang theo vẻ nghi ngờ, nhìn về phía con bê.

Đôi mắt bê xoay loạn một vòng, cười nói: “Đúng vậy, cổ của Thiết Trụ ca thật dài a.”

Tần Hà nghe thấy vậy, không tỗi, đều kêu huynh gọi đệ, hấn liền chỉ vào bọn chúng nói: “Phải đoàn kết hữu ái, người một nhà, hiểu?”

Một vương bát một bò liền vội vàng gật đầu.

“Gia, hôm nay đốt thi?”

Đại vương bát nhìn thi thể trong tay Tần Hà, hỏi.

“Ừm, thi thể này có gì đó hơi kỳ lạ, người phải cẩn thận một chút.” Tần Hà gật đầu.

.....

Thời gian quay ngược trở lại.

Lúc Tần Hà ra khỏi phòng thiêu thi đi tới trong sân thì thấy bốn người Lăng Trung Hải, Từ Trường Thọ đang thì thầm nói nhỏ, bầu không khí không giống với mọi khi.

Đội xe vận chuyển thi thể đã quay đầu trở về, trông có vẻ vội vã.

Tần Hà tiến thẳng tới chỗ bọn họ.

Bốn người thấy Tần Hà đi tới, chủ động tránh ra một vị trí, Lý Thiết là người không giữ được bình tĩnh nhất, sốt sắng nói:

“Tần ca, đêm nay làm không tốt sẽ là một kiếp nạn, sẽ chết người a.”

“Tình huống thế nào?” Tần Hà vội vàng hỏi lại.

Bốn người đều nghiêm mặt, không nói chuyện, Cao Lâm Khôn trực tiếp xóc lên một tấm vải liệm đang che thi thể.

Tần Hà xem xét, đồng tử hơi co rút lại.

Đây là một nam tử thanh niên, làn da khô héo, trên cổ có hai lỗ máu, trắng bệch, tinh khí toàn thân đều đã biến mất.

“Cương thi?” Tần Hà kinh ngạc hỏi: “Rốt cuộc là tình huống gì?”

“Núi Trống Đồng cách kinh thành hơn bốn mươi dặm xuất hiện cương thi hút máu, một thôn gần đó đã có rất nhiều người bị cắn chết.” Lăng Trung Hải trả lời.

“Tất cả có bao nhiêu người?” Tần Hà hỏi tiếp, cương thi hút máu có thể là đẳng cấp cao cũng có thể là đẳng cấp thấp, hơn nữa cũng có rất nhiều phẩm loại, rất nhiều cương thi đều có đặc tính hút máu.

“Cộng hết tất cả cũng phải có hơn 100 người.”

Từ Trường Thọ trả lời, sau đó còn nói thêm: “Thiêu thi đường căn bản không thể xử lý được nhiều như vậy, chỉ có thể đem những thi thể bị cắn chưa lâu phân cho bốn lò hỏa táng xử lý, chỗ chúng ta bị phân bảy bộ, Tần Hà người hỗ trợ một chút, hiện giờ người kinh nghiệm nhiều hơn so với chúng ta.”

“Được.” Tần Hà xóc từng tấm vải liệm trắng lên kiểm tra.

Kết quả phát hiện, tuy nói là thiêu thi đường có chút không chịu trách nhiệm nhưng phán đoán vẫn rất chuẩn.

Trong bảy bộ thi thể bị cắn này chỉ có một bộ là sắp bắt xác, những bộ khác tuy là không rõ ràng lắm, nhưng chắc là cũng không có vấn đề gì lớn.

“Hôm nay hơn 100 thi thể, ngày mai sẽ chỉ nhiều hơn chứ không ít, từ tin tức của Phi Ngư Vệ thì chắc chắn là rất khó đối phó, có thể sẽ phải kéo dài một khoảng thời gian.” Cao Lâm Khôn nói.

Tần Hà gật đầu, trầm nghĩ công việc tới rồi.

Trước mắt hẳn chỉ từng đốt hai bộ cương thi, mà cả hai bộ đều đốt ở thiêu thi đường, bị đèn nhiếp phách áp chế, phần thưởng giảm cực lớn.

Hắn vẫn chưa từng thử niềm vui sướng ở ngoài dã ngoại, không biết là phẩm cấp gì đây.

Nhưng có một điều không thể nghi ngờ là, cho dù đó là du cương nhất phẩm thì phần thưởng cũng sẽ không kém.

Tiếp đó, bốn người kia liếc nhìn nhau một cái, Lý Thiết xoa xoa tay hỏi: “Tần ca, đêm nay ngươi định đốt mấy bộ?”

Chương 138 – Cương thi núi Trống Đồng

“Bành!”

Thi thể rơi xuống bàn thanh lý thi thể, Tần Hà nhìn một vòng phòng thiêu thi vẫn còn chưa được dọn dẹp chút nào, hỏi:

“Không phải bảo các ngươi dọn dẹp lại à, sao còn chưa động hả?”

“Lập tức dọn ngay.”

Đại vương bát vội vàng lên tiếng, nói xong nhanh chóng dựng các đồ gia dụng lên, thu dọn lại những tạp vật rơi dưới đất.

Con bê cũng bắt chước, dựng cái bàn ngay ngắn lại.

Tần Hà không để ý đến bọn chúng, chuyên tâm vào bộ thi thể trước mặt.

Thi độc của cương thi có tính truyền nhiễm cực mạnh, tất cả thi thể bị cương thi cắn đều sẽ bất xác.

Biện pháp duy nhất có thể giải quyết chính là nhanh chóng đốt thi thể bị cắn đi.

Những thi thể này bất xác khác với những thi thể bị hung biến thông thường, nó có tính kháng cự nhất định đối với các thủ pháp trấn thi.

Cho nên thời gian là quan trọng nhất.

Dựa vào điểm này thì quyết sách của thiêu thi đường cũng có thể coi như là miễn cưỡng nghe được, thi thể để thời gian càng lâu thì bất xác lại càng hung.

Bộ thi thể trước mặt này rõ ràng là bị đánh giá sai.

Làn da của thi thể tương đối trắng, hẳn là xuất thân từ gia đình giàu có, thi độc ngấm dần, thoát nhìn thì trông không khác là bao với thi thể bị cắn thời gian ngắn, nhưng thật ra đó là sai lầm thị giác.

Thời gian đoán nhầm ít nhất phải trên một ngày.

Chẳng mấy chốc sẽ bật xác.

Quả nhiên, Tần Hà vừa đang định khâu lại vết thương thì thi thể đột nhiên ngồi bật dậy.

“Oa!”

Đại vương bát giạt mình sợ hãi.

Con bê cũng sợ hãi vội vàng lùi về phía sau vài bước.

Tần Hà thấy vậy.

A?

Còn nhanh hơn dự đoán của hắn.

Còn chưa đụng vào đã bật xác rồi, nếu như trực tiếp đốt luôn thì chẳng phải sẽ nhảy dựng lên à.

Đinh trần thi!

Tần Hà hất tay lên, ba cây đinh trần thi mang theo kinh khí hung hăng đâm vào mi tâm và hai vai trái, phải của thi thể.

Ba châm năm huyết.

Thi thể trực tiếp nằm xuống nhưng vẫn còn run rẩy, không cam lòng khuất phục.

Tần Hà hơi kinh ngạc.

Tuy thi thể này cũng hung, nhưng thực chất là chỉ mới bật xác, bản thân hắn có công đức kim thân, cộng thêm đã đâm vào ba cây đinh trần thi, vậy mà vẫn chưa thể trấn nó ngoan ngoãn hàng phục.

Điều này có gì đó rất không thích hợp.

Thi độc khác thường.

Hoặc có lẽ là, cương thi cắn người kia khác thường.

Tần Hà lập tức càng cảm thấy hứng thú, hôm nay đốt một bộ thi thể rồi nghỉ ngơi dưỡng sức thật tốt, ngày mai đi núi Trống Đồng một chuyến.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà thò tay vào vách, lần mò một hồi, móc ra một cái chuông trông rất cũ kỹ, ném cho đại vương bát, nói: “Treo nó lên chỗ cao nhất của lò hỏa táng.”

“Vâng, gia.”

Đại vương bát đáp lời, cái cổ bắt đầu duỗi dài ra, rất nhanh đã vươn ra mái phòng thiêu thi, treo cái chuông trên góc nhô lên của mái hiên.

“Đinh linh linh”

Gió đêm thổi qua, cái chuông phát ra âm thanh thanh thúy dễ nghe.

Thi thể đang run rẩy lập tức nằm yên lại, không còn có bất kỳ động tĩnh gì nữa.

Hiển nhiên là, chuông ngựa trấn thi.

Phần thưởng có được khi đốt đi thi khôi Kỷ Vô Bệnh, lúc trước nó chưa có cơ hội sử dụng, vẫn luôn được bỏ trong vách không gian của Tần Hà.

Hôm nay xem như đã có đất dụng võ.

Chuông ngựa, xếp đằng sau đèn nhiếp phách, xếp hạng thứ sáu trong cửu khí trấn thi.

Một tiếng chuông reo, dường như trong nháy mắt, khí tức bất an quanh quần trên vùng trời lò hỏa táng thành đông trở nên an lành rất nhiều.

Đặc biệt là sáu tên thợ thiêu thi phân đến thi thể bị cắn, bọn họ lập tức cũng cảm thấy bình tĩnh hơn rất nhiều.

Bốn tên quan sai trực ban đi đến bên ngoài phòng thiêu thi số bảy, ngẩng đầu nhìn lên thấy góc nhô của mái hiên đột nhiên lại có thêm một cái chuông, trong mắt có chút không hiểu.

Nhưng thấy đây là phòng thiêu thi của Tần Hà lại cảm thấy không có gì kỳ lạ.

Bất kể là chuyện gì, chỉ cần là Tần Hà làm thì đều có thể hiểu được.

Thi thể bị trấn áp, Tần Hà thuận lợi khâu lại vết thương, chuyển thi thể vào lò, nhóm lửa đốt than đá, sau khi làm xong tất cả những việc này hắn liền giao việc còn lại cho đại vương bát phụ trách.

Đại vương bát hân hoan tiếp nhận, thừa dịp Tần Hà không chú ý, nó liếc nhìn con bê với ánh mắt khiêu khích kèm theo sự đắc ý.

Con bê thở phát ra tiếng phì phì, nghiêng đầu đi chẳng thèm nhìn đại vương bát.

Tần Hà gác chân bắt chéo, chờ đợi thi thể đốt đi.

Đại vương bát ra sức làm việc, khoảng một canh giờ rưỡi trôi qua, thi thể đã hóa thành than.

Rối bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được chuyện xảy ra ở núi Trống Đồng.

Núi Trống Đồng rừng sâu núi thẳm, ít người lui tới.

Nơi đó có một con sông chảy xuyên qua, bên sông có một thôn, liền gọi là thôn Trống Đồng.

Thôn Trống Đồng vốn là một thôn xóm nhỏ rất vắng vẻ, nhưng vài năm gần đây ở nơi đó phát hiện ra mấy mỏ than, cho nên cũng dần dần trở nên hưng vượng.

Đặc biệt là sắp đến mùa đông, nhu cầu dùng than đá tăng mạnh, thương nhân mua bán tụ tập lại ở núi Trống Đồng lại càng khiến nơi đây náo nhiệt hơn.

Người chết tên là Lý Đậu Khuê, vốn là thôn dân của thôn Trống Đồng, sau khi mỏ than khai thác, bởi vì biết viết chữ cùng tính toán nên trở thành một tên giám công ở mỏ than.

Do sống ở trong mỏ quãng thời gian dài, ít khi được trông thấy ánh mặt trời, cộng thêm thân thể có bệnh tiềm ẩn nên làn da của Lý Đậu Khuê trắng hơn người bình thường một chút.

Buổi tối đêm hôm trước, khi thợ đào than đang đào than đá thì xuất hiện sụt lún, ba thợ đào than bị vùi lấp.

Đợi đến khi đào ra thì ba thợ đào than kia đã không còn sống, nhưng lúc này, đám thợ đào than lại phát hiện, ở nơi sụt lún lại xuất hiện một cái hố.

Đám người thấy lạ.

Đốt đuốc tiến vào thăm dò, vừa thăm dò liền phát hiện.

Không ngờ bên dưới là một tòa cổ mộ.

Đám thợ đào than lúc đó liền nhón nháo.

Trong số bọn họ, có một số người là thôn dân thôn Trống Đòng, một số người là từ bên ngoài tới làm việc, công việc đào than đá không thấy ánh mặt trời, tiền công chỉ có thể miễn cưỡng nhét đầy bao tử.

Tòa cổ mộ này, tuyệt đối là tiền từ trên trời rơi xuống.

Hơn nữa không bao lâu sau, đám thợ đào than đã phát hiện ra một chút vàng bạc ngọc khí bồi táng ở trong cổ mộ.

Lấy đến lấy đi, cuối cùng chỉ còn sót lại một cái quan tài.

Đám thợ đào than nghèo đến phát điên đương nhiên là không thể bỏ qua chiếc quan tài ấy, mặc dù cũng có người từng nghi ngờ đề nghị, nói là quan tài rất hung hiểm, cần phải tìm người biết xem chuyện đến xem xét mới được.

Nhưng chẳng có ai nghe, cùng nhau chuẩn bị cạy quan tài lấy đồ.

Nhưng làm như thế nào cũng không thể mở được quan tài ra.

Không còn cách nào khác, đám thợ đào than chỉ có thể khiêng quan tài ra khỏi mộ thất, thông qua đường hầm mở mang ra bên ngoài.

Sau đó lại đi mời người biết xem chuyện, không mời cũng không được a, bởi vì quan tài mở không ra.

Người được mời tới là một đạo sĩ, tới liền nói một câu, mau đem quan tài cùng toàn bộ vàng bạc, minh khí trả lại, sau đó một lần nữa phong bế cẩn thận lại đường hầm mộ thất, tốt nhất là phong bế cả mộ than, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn.

Đám thợ đào than nghe vậy, đây không phải là nói xằng nói bậy à, vàng bạc đã bỏ vào túi còn trả lại, lại còn phong bế cả

mỏ than mà mọi người kiếm ăn?

Sao có thể được.

Thế là người một lời ta một câu đuổi đạo sĩ đi.

Lúc này có người gan lớn đứng ra, nói dùng máu chó đen thử xem, máu chó đen có linh tính, hơn nữa có thể phá sát, rất có khả năng là có tác dụng.

Đám thợ đào than cũng không có biện pháp khác, liền dự định thử một lần.

Giết một con chó đen, lấy máu, kết quả đúng là có tác dụng thật, vừa tưới máu chó đen lên, không cần bọn họ cạy mở quan tài, quan tài đã tự mở ra.

Thi khí bốc lên, tất cả người có mặt ở hiện trường, không chừa một ai, toàn bộ đều ngã xuống.

Rối bóng biểu diễn rất nhanh đã kết thúc.

Ngay cả khuôn mặt chính chủ cũng không trông thấy được, toàn bộ đã chết thẳng cẳng.

Chương 139 – Thôn Trống Đồng

Xem xong rối bóng biểu diễn, Tần Hà trầm tư.

Bộ cương thi được đào ra từ trong cổ mộ này, ít nhất có hai đặc điểm.

Thứ nhất, thi độc rất mạnh, thi thể bị cắn chết cực kỳ xao động, rất khó trấn áp.

Thứ hai, cương thi cực kỳ khát máu, một lần có thể nhào cắn hơn một trăm người.

Bộ cương thi này, hoặc là phẩm cấp cao, hoặc là một loại cương thi biến dị nào đó.

Tựa như là mị thi vậy, dù là bị đèn nhiếp phách trấn áp vẫn có thể thi triển ra ảo giác khiến cho người ta khó lòng chống cự được.

“Có chút mong đợi đây.”

Tần Hà gác tay lên đầu tự lẩm bẩm một câu, sau đó hẩn nhìn về phía con bê, nói: “Đêm nay nghỉ ngơi cẩn thận, ngày mai cùng ta đi xa nhà một chuyến.”

“Bò...ò..”

Con bê ủ rũ đã lâu kêu lên một tiếng, liếc mắt nhìn về phía đại vương bát, gật gù đắc ý.

Đại vương bát lập tức tức giận đến làm rơi cái muôi xuống đất.

Tần Hà ngáp một cái, chẳng bao lâu sau đã mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Lại là vài ngày không ngủ, mệt rũ rời.

Chỉ chốc lát sau tiếng ngáy đã vang lên.

“Đinh linh linh”

Sương giá cuối thu, cái chuông ngựa thỉnh thoảng phát ra vài tiếng vang lạnh lạnh.

Âm thanh tuy không lớn nhưng lại khiến cho toàn bộ lò hỏa táng thành đông lộ ra vẻ tĩnh mịch xa xăm.

Bốn tên quan sai trực ban ôm bội đao ngồi dựa vào lò lửa ngủ gà ngủ gật.

Một đêm này, yên bình như mặt nước.

Cổng Tây kinh thành.

Khi phương đông vừa hé lên một tia sáng, trời vẫn còn mờ tối, đây chính là thời điểm quỷ nhe răng.

Cổng nội thành nặng ngàn cân rầm rầm được nâng lên, cửa thành mở rộng.

“Lộc cộc lộc cộc”

Tiếng vó ngựa dày đặc vang vọng trong cổng tò vò.

Tĩnh bình như rồng, ngựa hí như hổ phóng nhanh ra khỏi cửa thành, chạy về phía phương xa.

Người dẫn đầu mặc thường phục màu trắng thuần, một người đeo đao sau lưng, đuổi sát theo nhau.

Vô số đồ văn phi ngư bay phấp phới trong nắng sớm.

....

Cùng lúc đó.

“Đương!”

Lò hỏa táng thành đông, một tiếng chiêng vang, phòng thiêu thi theo thứ tự mở cửa ra.

Tần Hà vẫn còn buồn ngủ hé mắt nhìn ra bên ngoài một cái, chép chép miệng, trở mình ngủ tiếp.

Chỉ chốc lát sau, Từ Trường Thọ mở cửa phòng ra.

Thấy Tần Hà nằm, ngáy khò khò, con bò cũng nằm, ngáy khò khò, còn con đại vương bát nuôi rất lâu mà vẫn chưa ăn kia thì vắt đầu lên thùng nước ở bên cạnh, trông tựa như là đã chết.

Bên cạnh lò là một thùng tro cốt còn bốc lên hơi nóng.

“Phòng này đúng là thật chen chúc a.”

Từ Trường Thọ lắc đầu, xách thùng tro cốt lên đi ra ngoài, lại khép cửa lại.

Qua một hồi lâu sau, mặt trời mọc.

Một tiếng thét to từ phòng thiêu thi số bảy truyền ra: “Cmn, ngủ quên mất.”

Tiếng hét này khiến cho Dương Bạch Đầu vừa mới tới lò hỏa táng bị dọa đến sững người, trên khuôn mặt uể oải tràn đầy vẻ không thể hiểu nổi, giữa ban ngày ai nói mớ vậy?

Không lâu sau, một người một bò vội vội vàng vàng vọt ra khỏi lò hỏa táng thành đông.

Bốn vó như gió, dọa người đi đường phải thi nhau né tránh.

“Ai đây?”

“Cười bò còn phóng nhanh như vậy?”

“Hình như là Tần Hà của lò hỏa táng thành đông.”

“Hắn cười bò làm gì?”

“Có thể là hắn đang bắt chước Thanh Ngư Đại Tiên đi, bây giờ nhiều người cười trâu lắm, trâu bò đều đã tăng giá.”

“A, vậy thì bình thường.”

“Vèo vèo”

Tần Hà ngồi vững trên lưng bò, một người một bò phi nhanh như phóng điện, cho dù đã từng trải nghiệm nhưng vẫn cảm thấy rất thần kỳ.

Chỉ cần vừa cười lên thân bò là đã có cảm giác.

Sự phối hợp này, cái tiết tấu này, phải gọi là nước chảy mây trôi.

Tốc độ cực kỳ nhanh, cảm giác cực kỳ tốt.

Lại còn rất vững, gần như là không thể cảm nhận được xóc nảy.

Quan trọng nhất là, ngay cả chuyển hướng cũng rất mượt.

Tần Hà lúc thì ở bên trái, khi thì ở bên phải.

Một người một bò né trái né phải, lách qua đám đông mà không hề chạm một góc áo.

Cái gì gọi là người – bò hợp nhất.

Chính là đây.

Một lát sau, một người một bò gần như đã xuyên qua toàn bộ đám người đang kiếm sống trên bến tàu.

Tần Hà mới vừa đi xa, trong một tửu lâu bỗng nhiên có một người lao vọt ra, dáng người mập mạp trông như Phật Di Lặc, trong miệng cắn lấy đùi gà, quanh miệng bóng nhẫy toàn là mỡ, hắn ta nhón chân nhìn về phía bóng lưng Tần Hà biến mất, mắng: “A di cả nhà người Phật.”

Mắng xong hắn ta lại vội vàng nằm rạp xuống đất, vươn đầu lưỡi “tư lưu” một cái, liếm lên dấu chân bò trên mặt đất, trừng mắt: “Rốt cuộc thì cũng bắt được người.”

“Đứng lại, đừng chạy!”

Đại hòa thượng ném đùi gà, quơ lấy hai thanh Hàng Ma Xử rồi cũng nhanh như chớp đuổi theo sau.

Cái đùi gà bóng mỡ rơi trên mặt đất lập tức hấp dẫn những ánh mắt của mấy tên ăn mày.

Núi Trống Đồng nằm ở phía tây kinh thành, thế núi thoải thoải, nổi tiếng với hình dạng trông như một cái trống đồng lớn.

Sông Liêm xuyên qua núi, thôn Trống Đồng chính là nằm ở ven sông, lưng dựa vào núi.

Ấy vậy mà lúc này thôn Trống Đồng lại bị chìm trong sương mù dày đặc, hoàn toàn không thể trông thấy bóng dáng.

Bên ngoài làn sương mù, Phi Ngư Vệ đang dựng trại đóng quân.

“Tình huống như thế nào?” Thảm Luyện vừa tới, đang đứng ở biên giới của sương mù, hỏi thăm bộ hạ.

Một tên Bách hộ lộ vẻ khó coi: “Bẩm Chỉ huy sứ, người cư trú ở thôn Trống Đồng đa phần là thợ đào than cùng thuyền công, chuyện xảy ra quá đột ngột, gần như là toàn bộ người bên trong không thể chạy thoát, đám thi vụ này sẽ di chuyển theo gió, chúng ta chỉ có thể thừa dịp sương mù di chuyển để thu thập thi thể ở cùng ngoại vi, bốn tên thuộc hạ vô ý đi làm vào thi vụ đã mất tích.”

Thảm Luyện khẽ nhíu mày, hỏi tiếp: “Đã thu gom được bao nhiêu thi thể?”

“137 bộ.” Tên Bách hộ trả lời.

“Đã thành thi tai, để thiêu thi đường lập tức bày trận, giờ ngo vừa qua là lập tức bắt đầu đốt thi thể, vận dụng tất cả mọi thủ đoạn để tăng tốc độ đốt cháy, không cần đợi đến khi trời tối.” Thảm Luyện lập tức hạ lệnh.

“Rõ.”

Bách hộ lĩnh mệnh, vội vàng thông truyền xuống dưới.

“Chỉ huy sứ, không ngờ cương thi này có thể sử dụng pháp trận tạo ra thi vụ, e là thân phận của nó khi còn sống cũng không vừa, hơn nữa nó còn có linh trí nhất định.” Sau lưng Thảm Luyện, Quý Thành Lương nói vẻ mặt nghiêm trọng.

“Chuyện này không thể chậm trễ, người cùng ta đi vào một chuyến, tìm hiểu hư thực rồi nói tiếp.” Thảm Luyện nói xong trực tiếp tiến vào trong sương mù.

“Vâng!”

Quý Thành Lương lên tiếng, nhanh chân đuổi theo.

Rất nhanh, bóng dáng của hai người trở nên nhạt dần trong làn sương mù, gió thổi qua, sương mù cuộn bay, hai hình bóng kia lóe lên rồi biến mất không thấy gì nữa.

Đám sai Phi Ngư Vệ đưa mắt nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ ngưng trọng.

Phi Ngư Vệ từng gặp qua vô số cường thi, nhưng tình huống hung tàn như vậy cũng không thấy nhiều.

Lúc này, từ trên cao nhìn xuống sẽ thấy.

Không chỉ Phi Ngư Vệ, từ bốn phương tám hướng của thôn Trống Đồng đều có người đang tiến vào.

Phía đông thôn Trống Đồng, một tên nam tử mặt sẹo, trên cổ thấp thoáng có hình xăm màu xanh đậm đánh giá thi vụ vài lần rồi bước nhanh tiến vào, sau lưng y còn có hai người đi theo, ánh mắt người nào người đấy đều mang theo vẻ âm độc.

Phía nam, một nam tử râu quai nón cười lạnh: “Thẩm Luyện a Thẩm Luyện, đây là số mạng của ngươi, ha ha.”

Trên sông Liêm cũng có một chiếc thuyền nhỏ tiến vào thi vụ.

Phía bắc, một tên đạo sĩ nhìn trái ngó phải, chần chờ một hồi lâu, mắng: “Vô lượng cả nhà ngươi Đại Thiên Tôn, nghiệp chướng a.”

Nói xong, hắn ta giậm chân một cái, cũng tiến vào trong sương mù.

Chương 140 – Rất đáng ghét

“Bò...ò...”

Con bê phóng nhanh, cực kỳ vui vẻ.

Tần Hà cho mượn một chút nội kinh, cảm giác như có sức mạnh vô tận, căn bản là không thấy mệt mỏi.

So với lần trước nhanh hơn nhiều.

Chưa tới một canh giờ đã chạy hết bốn mươi dặm đường.

Vượt qua một sườn núi, Tần Hà thấy được thôn Trống Đồng sương mù phủ kín.

Nhìn nhìn, tia sáng mờ trong mắt hắt lóe lên.

Thuật vọng khí!

Cảnh tượng trước mắt lập tức thay đổi, sông núi cỏ cây trở nên mờ ảo, chỉ còn đủ loại “khí” hiện ra.

Trên vùng trời của thôn Trống Đồng, vô số “khí” đan xen vào nhau, vượng nhất là thi khí, sau đó là huyết khí, sát khí, thậm chí còn có âm khí cùng quỷ khí, chúng xen lẫn với nhau, rối loạn thành một nùi.

Khí lưu hỗn loạn như vậy, một khi người tiến vào bên trong, rất dễ bị lạc.

Hơn nữa quan sát kỹ đám khí này còn có thể trông thấy ẩn ẩn vết tích của trận pháp, không phải tự nhiên tạo thành.

Như vậy thì rất lợi hại a.

Một bộ cương thi đã xem như lợi hại, lại còn xuất hiện trận pháp.

Đây tuyệt đối không phải thứ tầm thường, có thể xưng “không thể đối kháng”, cực kỳ cường đại, con Kim Long Khí Vận trên Hoàng Cung Đại Lê kia, nói theo một ý nghĩa nào đó, thì cũng chính là một loại trận pháp.

Tần Hà xoay người xuống bò, quan sát xung quanh.

Cách đó không xa có một đám người đang vận chuyển đồ từ trên xe xuống, xây dựng doanh địa.

Một cái sào trúc được dựng lên, bên trên treo một chiếc đèn bầy mặt, xoay tròn.

Rõ ràng là đèn nhiếp phách.

Trong đám người cũng nhìn thấy nhiều gương mặt quen thuộc.

Là người của thiêu thi đường.

Tần Hà nhìn qua nhìn lại, rất nhanh khóa chặt tầm mắt vào một người.

Nguy Vũ.

Đi đâu cũng gặp tên nhãi con này.

Lúc này, Nguy Vũ đang cầm một lá cờ hình tam giác màu đỏ sẫm, chỉ huy đám sai Phi Ngư Vệ hỗ trợ kéo ngang dựng dọc, chỉ huy người của thiêu thi đường dỡ đồ đạc.

Con bê nhìn lá cờ đỏ thẫm đang tung bay phấp phới trong tay Nguy Vũ, phì phì mũi thở mạnh, cái móng không chịu ở yên, bắt đầu cào cào, trông có vẻ hơi nóng nảy.

“Người sao vậy?” Tần Hà quay đầu nhìn về phía con bê.

“Người kia trông rất đáng ghét.” Con bê lắc lắc cái đầu, trả lời.

“Hắn đúng là khiến người ta ghét a.” Tần Hà vui vẻ, vỗ vỗ con bê, “Người ở gần đây chờ ta, ta đi vào tìm hiểu tin tức chút, cũng chưa biết khi nào có thể quay lại.”

Nói xong, Tần Hà lấy Phi Ngư phục từ trong nách không gian ra, mặc vào, khuôn mặt lấp lánh khê vang, hắn đã biến thành một thanh niên trên mặt có nốt ruồi, tiến về phía doanh địa.

Con bê đưa mắt nhìn theo bóng dáng Tần Hà đi xa, lại nhìn về phía Nguy Vũ.

Lá cờ hình tam giác màu đỏ thẫm kia vẫn còn đang vung vẩy.....

Con bê nằm xuống, cúi đầu không nhìn nữa, qua một lúc lại ngẩng đầu lên.

Nhìn nhìn một chút lại cúi đầu xuống.

Cứ như vậy mấy chục lượt, con bê đứng dậy, nó hơi chân chờ trong phút chốc, rồi sau đó nó vừa ăn cỏ, vừa tiến gần tới chỗ Nguy Vũ.

Con bê lần lần mò mò, lần lần mò mò đi tới sau lưng Nguy Vũ, nhân cơ hội lá cờ nhỏ hình tam giác trong tay Nguy Vũ hạ xuống trong nháy mắt, nó há miệng cắn lấy, vứt xuống đất.

Bốn cái móng liên tục giẫm đạp, giẫm đạp lên lá cờ kia.

Nguy Vũ nhanh chóng quay đầu lại nhìn.

Cả người sững sờ.

Nhìn lá cờ tam giác lẫn trong bụi đất một cái, hắn ta đen mặt hỏi: “Bò nhà ai đây?”

Trên đường đi tới, đội xe vận chuyển lò đốt xác và nhiên liệu chiêu mộ không ít trâu, bò, cho nên hắn ta chỉ cho là con bê nhà ai không trông coi cẩn thận.

“Đi đi đi”

Qua một hồi lâu cũng không ai trả lời, Tần Hà chỉ có thể đuổi con bê đi, đi đến bên cạnh cái hố bò giẫm đạp ra kia, nhặt lá cờ hình tam giác lên, phủi phủi bụi đất một chút rồi tiếp tục vung vẩy.

“Suu”

Kết quả, hắn ta còn chưa vung vẩy được ba lần thì lá cờ tam giác trong tay lại bị kéo đi.

Con bê “phì” một cái phun lá cờ xuống đất, bốn cái móng lại tiến lên, tiếp tục giẫm đạp giẫm đạp.

Một lần nữa, lá cờ tam giác lại lẫn vào trong đất.

“Cmn người dám?”

Ngụy Vũ tức giận, chỉ vào con bê nói: “Có tin ta chặt người nướng luôn tại chỗ không!”

Ngụy Vũ ghét trâu, bò, nhất là sau khi tên khốn khiếp Thanh Ngưu Đại Tiên xuất hiện thì hắn lại càng ghét trâu, bò hơn.

Trong khoảng thời gian gần đây, hắn ta có thể nói là liên tục gặp xui xẻo, đầu tiên là bị Thanh Ngưu Đại Tiên dùng khuôn mặt hắn ta đi gây chuyện, bỗng dưng lại trở thành kẻ hiềm nghi, lại còn bị lấy mười ngón tay đâm phân trâu, tiếp đó lại còn có người giả mạo hắn đi kết cừu oán khắp nơi.

Mấy ngày trước truy đuổi Tần Hà, hắn ta vốn là định đi vào lò hỏa táng thành đông bắt người, kết quả lại đâm đầu xông thẳng vào địa bàn Tào bang.

Hay lắm, suýt chút nữa đã bị người ta thái thành cá lát.

Hôm nay lại gặp phải một con bê khiêu khích.

Số mạng của hắn ta, sao cứ lại không hợp với trâu bò vậy chứ?

Con bê phì phì mũi, nó đối mặt với Nguy Vũ, không có chút sợ hãi nào.

Đạo hạnh 25 năm, cộng thêm da dày thịt béo, một thân man lực, hiện giờ lòng tự tin của con bê đang tràn đầy, nóng lòng muốn thử a.

“Nghịch súc!”

Nguy Vũ thấy vậy thì hoàn toàn nổi giận, lập tức rút đao.

Nhưng Nguy Vũ còn chưa rút đao ra hết thì con bê đã húc thẳng vào hân ta.

Nguy Vũ không kịp trở tay, lập tức bị húc ngã ngửa.

Hân ta chỉ có mười mấy năm nội kinh, luận về thực lực thì nhiều nhất là chỉ tương đương con bê, nhưng cộng thêm hình thể thì hân ta còn không bằng con bê đâu.

Tất nhiên là cảnh tượng này đã thu hút sự chú ý của mọi người, không thể ngờ được rằng, vậy mà Nguy Vũ lại bị một con bê húc đến ngã ngửa, lập tức lòng hóng hót của đám người lập tức nổi lên.

“Đm, tình huống gì vậy?”

“Vũ ca, người hơi yếu nha.”

“Ha ha ha”

Có mấy tên bắt đầu trêu chọc, mọi người đều cảm thấy khá vui vẻ.

Mặt Nguy Vũ đỏ bừng, giãy dụa đứng lên, kết quả còn chưa đứng thẳng con bê đã lại húc đến.

Dưới tình thế cấp bách, Nguy Vũ đột nhiên nhảy lên, miễn cưỡng tránh đi, có điều động tác này khó tránh khỏi trông rất chật vật, nhưng tốt xấu thì hân ta cũng đã rút được đao ra, tức giận nói: “Hôm nay lão tử không chém ngươi, ta liền không mang họ Nguy.”

Nói xong kinh khí phun trào mang theo cương phong thổi bay quần áo, sát khí rõ rệt.

Con bê nhìn thanh đao sáng loáng kia một cái, nhếch miệng nở nụ cười rồi xoay người chạy đi, nhanh như chớp, chỉ còn lưu

lại bóng lưng nhanh chóng biến mất.

Ngụy Vũ: “.....”

Chương 141 – Sát cơ trùng trùng

Ngụy Vũ tức giận gào lên một tiếng, lập tức co căng đuổi theo.

Nơi xa, Tần Hà nhìn doanh địa thiêu thi đường, khóe miệng giật giật.

Vật nhỏ này quá bành trước a, về phải phê bình nó một chút mới được.

Phách lối như vậy, thuật che đậy Thiên Cơ cũng không che lấp được a.

Lắc đầu, Tần Hà lại nhìn về phía sương mù cách đó không xa.

Thuận phong nhĩ tai nghe bát phương, mặc dù kỷ luật của Phi Ngư Vệ cũng được coi là rất mạnh, nhưng thông qua những cuộc trò chuyện câu có câu không của đám sai nha, Tần Hà cũng đã chấp vá ra được tình huống đại khái của nơi này.

Đúng là sương mù sẽ khiến cho người ta mất phương hướng, trước sau đã có không ít Phi Ngư Vệ vô tình lạc vào rồi mất tích, sinh tử không rõ.

Ngoài ra, thi nạn đã thành, Thẩm Luyện cùng Quý Thành Lương cũng đã tiến vào.

Tần Hà nhìn thoáng qua mặt trời trên đỉnh đầu, giờ đã sắp đến giữa trưa, chính là thời điểm tốt nhất để giải quyết công việc.

Thừa dịp không có ai chú ý, Tần Hà nhấc chân bước vào làn sương mù, rất nhanh hần cũng đã biến mất không còn trông thấy bóng dáng.

Tần Hà vừa biến mất, bên này, con bê chạy nhanh được một đoạn đã cắt đuôi được Nguy Vũ, đang chuẩn bị dừng lại, kết quả vừa quay đầu lại đã đối mặt một người.

Trên đầu hai hàng giới ba, một thân gió bụi dậm trường – Đại hòa thượng.

Một người một bò bốn mắt nhìn nhau.

“A di cả nhà người Phật, bắt được người rồi!”

“Bò...ò...”

Người, bò đồng thời hô to, lại là một trận long tranh hổ đấu.

...

Trong sương mù, Tần Hà chỉ cảm thấy khung cảnh trước mắt đã biến đổi.

Trong nháy mắt, tầm mắt hần đã bị thu hẹp lại chỉ còn không đến một trượng.

Điều này khiến cho Tần Hà hơi sửng sốt, bên ngoài nhìn vào thì đây chỉ là sương mù mà thôi, có hơi chút dày đặc, nhưng cũng coi như vẫn ổn, nhưng vừa tiến vào thì thấy nó không chỉ như vậy.

Sương mù dày đến gần như tất cả đã biến thành màu trắng, tầm mắt còn đạt đến khoảng một trượng là do Tần Hà là cường giả ngoại kinh.

Nếu là người chưa đạt đến ngoại kinh đi vào, chỉ e tầm mắt còn ngắn hơn nhiều.

Hơn nữa đặt mình vào trong làn sương mù này, lập tức cảm thấy mũi họng bị kích ứng, cảm giác tựa như là bị kim đâm.

Đó là thi khí.

Hơn nữa nó còn mạnh hơn không ít so với dự đoán của Tần Hà lúc bên ngoài.

Mặc dù cũng không đến mức lập tức lấy mạng người, nhưng dưới sự xâm nhập không ngừng như vậy, chỉ cần qua một thời

gian, người đi vào trong sương mù sẽ dần dần bắt đầu mất tỉnh táo.

Dưới tình huống nguy cơ tứ phía, người không còn tỉnh táo thì cũng tương đương với tử vong.

Không do dự thêm, Tần Hà lại mở ra thuật vọng khí.

Kết quả Tần Hà lại phát hiện, bởi vì “khí” quá mức hỗn loạn nên thuật vọng khí cũng không có tác dụng gì, thế giới “khí” cũng là “sương mù dày đặc”, lộn xộn đến không thể tả.

Nhưng Tần Hà còn có át chủ bài, không nhìn thấy thì vẫn còn có thể nghe a.

Thuận phong nhĩ + thuật thính phong biện vị, xung quanh hắn có bất kỳ gió thổi cỏ lay gì cũng không thể thoát khỏi sự chú ý của Tần Hà.

Nhắm mắt lại, Tần Hà còn có thể thu được thị giác thứ ba đặc biệt.

Thêm một thuật lấy hơi.

Thuật lấy hơi: Học tập thuật này, lỗ chân lông trên khắp toàn thân ngài có thể hô hấp thay thế, tránh được hơi sương nước độc.

Trước đó vẫn luôn không có cơ hội sử dụng, cuối cùng thì hiện tại cũng phát huy được tác dụng.

Dùng hô hấp, thì khí lập tức không còn đường xâm nhập.

Chuẩn bị xong, Tần Hà lại lấy ra cái xẻng sắt lớn màu đen, vác lên vai, rồi bước từng bước tiến vào thăm dò chỗ sâu của sương mù.

Bốn phía hoàn toàn tĩnh mịch, Tần Hà chỉ có thể dựa vào cảm giác phương hướng đại khái để tiến lên.

Đi tới đi tới Tần Hà phát hiện, đám thi vụ này gây tác dụng ảo giác cực kỳ mạnh mẽ.

Hắn dùng thuật thính phong biện vị tọa định mục tiêu vào một ngôi nhà.

Kết quả, rõ ràng là hắn đi thẳng đến đó nhưng căn nhà kia lúc xuất hiện bên trái, lúc xuất hiện bên phải, khi thì phía trước,

khi thì phía sau.

Hiển nhiên là các phương hướng đã bị đánh lừa.

Nếu cứ đi thẳng thì trên thực tế lại chỉ vòng quanh một chỗ.

Quỷ dữ tường điển hình.

Chỉ có khóa chặt mục tiêu vào căn nhà kia, không ngừng điều chỉnh phương hướng đi tới thì mới thực sự có thể đến đó.

Tần Hà phải hô lợi hại a, nếu như người có thực lực thấp hoặc kinh nghiệm đạo hạnh còn cạn xông vào nơi này, đảm bảo là sẽ bối rối, chỉ có thể ngoan ngoãn chờ cương thi đại giá quang lâm.

Có thể nói là sát cơ trùng trùng.

Tần Hà không ngừng thay đổi phương hướng, quả nhiên đã đến được căn nhà mà thuật thính phong biện vị tọa định.

Xung quanh căn nhà này có thể thấy lờ mờ vài căn nhà tranh.

Hắn đã thuận lợi đến thôn Trống Đồng.

Tần Hà đang định quan sát kỹ một chút thì chợt thấy trên mái nhà, có hai điểm sáng màu đỏ đột nhiên xuất hiện.

“Rồng!”

Một tiếng gầm thét vang lên, một bóng đen lao thẳng xuống trước mặt Tần Hà.

Tần Hà hơi sửng sốt một chút, nhưng hắn không sợ hãi mà còn lấy làm mừng.

Không sợ người có hành động, chỉ sợ người trốn tránh.

Bộ pháp chim sẻ!

Nhoáng chân một cái, người đã biến mất tại chỗ.

Bóng đen vỗ huyệt, đang định tiếp tục nhảy lên nhào về phía Tần Hà mới tránh ra không xa.

Nhưng làm sao Tần Hà có thể cho nó cơ hội liên tục tập kích, kinh phong gào thét, một cái xẻng sắt lớn màu đen ngay cả ánh sáng cũng không phản quang, đã hung hăng đập về phía nó.

“Bành!”

“Răng rắc!”

Tiếng đầu tiên là âm thanh đập trầm đục, tiếng thứ hai là âm thanh của xương cốt bị vỡ vụn.

Bóng đen trực tiếp bị đập xuống đất.

Cẩn thận nhìn kỹ lại, đây là một thợ đào than mặc y phục đoàn đả, trên cổ có hai cái lỗ máu đã trắng bệch, đồng tử đỏ tươi, rõ ràng là đã hung biến, tay chân thành trảo, miệng mọc răng nanh.

Là thi thể biến hung sau khi bị cắn chết.

Một xẻng này của Tần Hà đủ đập chết mười con trâu, đập xuống thi thể này, vậy mà lại chỉ có thể đập nó nằm ngã trên đất không dậy nổi, giờ vẫn còn đang giương nanh múa vuốt không ngừng.

Thi độc cực kỳ mạnh mẽ, cho dù là xương cốt đã vỡ vụn vẫn có thể động dậy.

Không còn cách nào, Tần Hà chỉ có thể thưởng cho nó một cây đinh trần thi vào mi tâm, khiến nó mất đi tính công kích.

Nhưng mà.... Đây chỉ mới là bắt đầu.

Sau một khắc, xung quanh mờ mờ ảo ảo bỗng nhiên lóe lên lít nha lít nhít những điểm sáng đỏ rực, kinh phong gào thét nhanh chóng đánh về phía Tần Hà.

Trái tim Tần Hà nảy lên một cái.

Khá lắm..... một bầy thi thể!

Tần Hà lắc đầu, vì thôn Trống Đồng mặc niệm ba giây, quơ xẻng sắt đen nghênh đón bọn chúng.

Bầy thi thể xuất hiện đã thể hiện, nơi này gần như không còn có ai sống sót.

Tần Hà ra tay cũng không để lại bất kỳ một chỗ trống nào.

Đất bằng gió lốc cuốn lên, cái xẻng đen tựa như bánh xe gió.

Lực lượng mạnh mẽ đập xuống, liền không chỉ xương cốt bị đập gãy, mà cả toàn bộ thi thể đều bị đập nát.

Hung thi hễ là tới gần Tần Hà thì đều bị hấn đập đến chia năm xẻ bảy.

Đại lực xuất ra kỳ tích!

Tần Hà ở giữa bày thi thể, một cọng lông cũng không rơi.

“Rống”

Đúng lúc này, một tiếng gầm nặng nề từ sâu bên trong sương mù truyền ra.

Bầy thi thể đang vây công Tần Hà hơi ngừng lại, sau đó nhanh chóng quay người chạy đi.

Tới cũng nhanh mà đi cũng nhanh.

Mười mấy nhịp thở là đã biến mất không còn trông thấy bóng dáng.

Trên mặt đất còn lưu lại tàn thân của trên trăm bộ hung thi, có không ít bộ còn đang run rẩy, nhưng cũng đã không thể đứng dậy được nữa.

Tần Hà hơi tiếc nuối.

Không có nhiên liệu, bằng không đã có thể đốt hết số thi thể này.

Hắn chỉ có hai cái túi vải vàng, Tần Hà chuẩn bị để chứa cương thi, những thi thể này còn không đủ tư cách.

Bộ thi thể mới đốt ở lò hỏa táng kia chỉ cho bảy năm đạo hạnh, giai đoạn tân thủ thật sự đã đi qua, phần thưởng đối ứng thi thể càng ngày càng có yêu cầu cao.

Một lần nữa cất đi xẻng sắt đen, Tần Hà nghiêng tai nghe, phát hiện tiếng đánh nhau không chỉ có chỗ của hắn, những vị trí khác cũng có.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà tỏa định vị trí kia, tiến đến đó.

.....

“Phốc!”

Một đao của Quý Thành Lương chém một bộ hung thi ngã xuống đất, sau đó lại bổ thêm một đao cắt đầu thi thể, khí thể hung hãn.

Mà ở bên cạnh hắn ta, Thẩm Luyện trông tựa như một người bình thường, tú xuân đao trong tay vung lên, thoạt nhìn thì không có bất kỳ điều gì khác thường, nhưng kết quả, dù là

hung thi giương nanh múa vuốt, nhảy, hay là bò, đều bị tinh chuẩn chặt đứt cổ.

Ngay cả vị trí chém đứt cũng đều giống nhau.

Đó là vị trí yếu nhất trên cổ, tránh đi tất cả xương cốt.

Chiêu thức trông cũng không hề hung hãn, mỗi đường đao đều vừa đúng.

Lực đao cũng vừa vặn có thể chặt đứt đầu hung thi, khoảng khách vừa vặn có thể phòng ngừa chúng cận thân, tốc độ cũng vừa vặn có thể phòng ngừa hung thi càng lúc càng nhiều.

Chân hãn ta cũng gần như chẳng hề di chuyển chút nào, thái đư cắt rau, cử trọng nhược khinh.

Không qua bao lâu, toàn bộ bảy thi đều bị nằm xuống.

Quý Thành Lương nhìn xung quanh một chút, sắc mặt hơi e ngại, nói: “Đại nhân, thôn Trống Đồng hoàn toàn xong rồi.”

“Chỉ sợ đây không phải là tình huống xấu nhất, với trình độ điều khiển này của cương thi, e là nó đã sắp thành yêu.” Thẩm Luyện lắc đầu.

“Đại nhân ngài là chi?”

Quý Thành Lương tựa hồ nghĩ đến cái gì, sắc mặt đại biến.

Thẩm Luyện chậm rãi gật đầu, nói: “Hồ sơ số 107, thi cương mất tích.”

Câu nói này khiến cho khuôn mặt của Quý Thành Lương lộ ra sự hoảng sợ: “Nếu thật sự là thi cương, vậy e là chúng ta phải cầu viện Kim Quang Tự cùng Lăng Vân Quan, chỉ có tam phương liên thủ mới có thể trấn áp được.”

“Không còn kịp rồi, chúng ta đã rơi vào thi vụ, không phá trận thì không thể thoát thân.” Thẩm Luyện lắc đầu.

“Vậy chúng ta bắn tên lệnh để phát tín hiệu ra ngoài.” Quý Thành Lương nói xong vội vàng lấy tên lệnh ở sau lưng ra.

“Không cần, trong trận này cũng không chỉ có chúng ta, trước tiên cứ yên lặng theo dõi kỳ biến đã, miễn cho đánh rắn động cỏ.” Thẩm Luyện đưa tay ngăn cản, đưa mắt nhìn về phía chỗ

sâu của sương mù, ánh mắt hắn ta tựa như là có thể xuyên thấu qua làn sương mù dày đặc này vậy.

Quý Thành Lương hơi hơi ngẩn ra, sau đó giống như là nhớ ra điều gì, nói: “Đại nhân, ngài đang chỉ thi đàn?”

Thẩm Luyện gật đầu nhẹ đến gần như không thể nhìn ra, hắn ta bỗng nhiên giống như cảm nhận được cái gì, quay đầu nhìn về phía sau, tiếp đó làm một thủ thế ra hiệu chớ có lên tiếng rồi dẫn theo Quý Thành Lương khom người quay trở lại.

“Thi cương?”

Tần Hà lẩm bẩm hai chữ này một lần, sau đó bóng dáng hắn lại ẩn vào trong sương mù, biến mất không thấy gì nữa.

Chỉ chốc lát sau, Thẩm Luyện đã đến nơi đây.

“Đại nhân, thế nào?” Quý Thành Lương hỏi.

“Cảm giác giống như là một người quen nào đó tới đây, đoán chừng là phát hiện ra chúng ta.” Thẩm Luyện trả lời, dừng một chút lại nói tiếp: “Cứ mặc kệ đã, chúng ta đi tìm cương thi trước, có lẽ không đến nỗi tệ như ta nghĩ.”

Nói xong, hắn ta lại thay đổi phương hướng một lần nữa, tiến về phía sâu trong sương mù thăm dò.

Quý Thành Lương theo sát đằng sau.

Chương 142 – Hẹn tụ tập

Tuy thôn Trống Đồng được gọi là thôn, nhưng trên thực tế, dưới sự thúc đẩy của việc sản xuất than đá, nó đã phát triển vượt qua quy mô của một cái thôn.

Dưới sương mù dày đặc bao phủ phạm vi thôn không nhỏ đã lập tức trở thành một cái mê cung.

Mỗi bước đi tới đều cần phải hết sức cẩn thận, nếu không thì rất có thể lòng vòng ở một chỗ.

Ở một nơi không xa.

“Bành!”

Trên cánh tay nam tử mặt sẹo với khuôn mặt mang sẹo nhanh chóng hiện lên bí văn, mạnh mẽ đập nát đầu của một hung thi.

Cẩn thận quan sát kỹ có thể thấy, bí văn kia trông như rồng như rắn, lại giống như một cây dây leo màu xanh nào đó, lập lòe không ngừng, tựa như là sống lại, đang không ngừng chấp chờn hô hấp.

“Chủ nhân, đúng là thi cương.”

Phía sau nam tử mặt sẹo có hai thanh niên khoác áo choàng, ánh mắt âm độc đang đứng, trên tay hai người này cũng có bí văn màu xanh đậm ẩn hiện. Bọn họ nhìn thi thể nằm đầy trên đất, trong mắt tràn đầy sự kích động.

“Hắc hắc”

Trên khuôn mặt của nam tử mặt sẹo xuất hiện một nụ cười khiến cho người ta sợ hãi, nói: “Trời cũng giúp ta, có thi cương thì có thi đàn, ta nhất định sẽ là đệ nhất trong Thanh Thi Quỷ Đạo.”

“Chúc mừng chủ nhân, chúc mừng chủ nhân!” Hai tên thanh niên khoác áo choàng ôm quyền chúc mừng.

“Trước chưa vội mừng.”

Thế nhưng tên nam tử mặt sẹo lại nghiêm mặt lại, nói: “Thi cương giống như một con rết trăm chân, rất khó đối phó, Nhĩ Mã Hồn thả cái câu này, chính là khiến chúng ta rơi vào tình thế khó xử nha.”

“Địch Lỗ chí tại Trung Nguyên, Nhĩ Mã Hồn tạo ra cục diện này, chắc hẳn mục tiêu chính là Thẩm Luyện, một mình hẳn không phải đối thủ của Thẩm Luyện, cho nên muốn cho chúng ta cùng xuất lực.” Một tên đi theo lên tiếng.

“Hừ, tiểu nhân vô liêm sỉ.” Nam tử mặt sẹo khịt mũi, “Ở trước mặt không dám hành động lại giở trò sau lưng.”

“Nhưng, chủ nhân, thi đàn đối với chúng ta mà nói rất là quan trọng, hơn nữa mâu thuẫn của chúng ta với Phi Ngư Vệ cũng không có cách nào hòa giải được.” Một tên đi theo khác cũng lên tiếng nhắc nhở.

“Ta biết, chỉ là cảm thấy hơi khó chịu.”

Nam tử mặt sọc hí hí mắt, sau đó nhìn về phía chỗ sâu của thi vụ, trên mặt lại hiện lên nụ cười: “Thẩm Luyện a Thẩm Luyện, đối thủ cũ nhiều năm như vậy, ngươi cũng không thể oán An Trùng Cửu ta không giảng đạo nghĩa nha, thi đàn đối với ta thật sự là rất quan trọng.”

Nói xong hắn lắc lắc đầu, dẫn hai tên thủ hạ tiếp tục tiến vào sâu trong sương mù, biến mất không còn thấy bóng dáng.

Chỉ một chốc lát sau, Tần Hà từ trong sương mù chui ra, gãi gãi đầu lộ vẻ không còn gì để nói: “Địa phương quỷ quái này còn có thể hện tụ tập, lợi hại, đây cũng quá là lợi hại.”

Chần chờ một chút, hắn chỉ ba lần về phía nam tử mặt sọc rời đi, sau đó cũng ẩn vào trong sương mù không còn thấy bóng dáng nữa.

Một lát sau.

Từ trong sương mù lại có hai người đi ra.

Người đi đầu toàn thân khuất dưới áo choàng màu đen, trên mặt cũng đeo một cái mặt nạ màu đen, ánh mắt sắc bén.

Sau lưng là một thanh niên mặc kinh trang.

Nếu như Tần Hà ở đây chắc chắn có thể nhận ra, đây chính là người mà hắn bỏ quên ở chiều ngực, lại bị người cứu đi, Phong Kinh Vũ.

Phong Kinh Vũ cúi đầu xem xét những dấu chân lộn xộn trên mặt đất, nhìn chăm chăm vào một dấu chân khá lớn trong đó, nói: “Su phụ, An Trùng Cửu cũng tới.”

“Hừ hừ, thi cương ẩn hiện, cục diện này sao có thể thiếu được An Trùng Cửu, coi như An Trùng Cửu không biết thì Nhĩ Mã Hồn cũng sẽ nói cho hắn ta biết.” Nam tử mặc áo choàng đen cười lạnh, giọng nói như tiếng kim loại ma sát, không phân biệt được cao thấp.

“Su phụ, đến cùng thì Dịch Lỗ cũng là dị tộc, những năm gần đây đã bắt đầu lăm le đến Trung Nguyên, chúng ta thật sự muốn liên thủ với bọn chúng sao?” Phong Kinh Vũ chần chờ một chút, ngập ngừng hỏi.

“Chúng ta muốn thành đại sự thì bắt buộc phải trừ đi Thẩm Luyện, cơ hội này cực kỳ tốt,” Nam tử mặc áo choàng đen nói

với giọng điệu kiên định, nói xong nhìn về phía Phong Kinh Vũ: “Vũ Nhi, người làm chuyện đại sự lòng không được mềm yếu, cái gọi là liên thủ, cũng chỉ là theo nhu cầu lẫn nhau mà thôi, chớ tự nhượng.”

“Sư phụ dạy phải.” Phong Kinh Vũ cúi đầu.

“Đi thôi, An Trùng Cửu đã tới rồi, Nhĩ Mã Hồn chắc chắn cũng sẽ đến.”

“Vâng.”

Tiếng nói vừa dứt, hai người cũng theo đó biến mất.

Sau khi hai người đi khuất không bao lâu, Tần Hà lại lần nữa chui ra, giống như lần trước, hắn cũng chỉ hai cái về phía người mặc áo choàng đen và Phong Kinh Vũ biến mất.

Làm gì?

Đương nhiên là điểm thuật xác định mục tiêu.

Cái địa phương quỷ quái này sương mù dày đặc, hơn một trượng thì không phân biệt được nam nữ, hơn ba trượng thì chẳng thể phân biệt được người hay là vật.

Không sử dụng thuật xác định mục tiêu, chỉ dựa vào thuật thính phong biện vị để tọa định thì thực sự quá khó khăn.

Dùng thuật xác định mục tiêu ở loại địa phương này, quả thực là được ông trời ưu ái.

Tục xung, bật hack.

Xác định mục tiêu xong, Tần Hà có hơi do dự.

Hiện tại còn chưa thấy bóng dáng cương thi đâu, một cộc chuyện lớn không liên quan gì tới hắn đã bày ra ngay trước mặt.

Việc này nên quản hay là mặc kệ đây?

Trầm ngâm trong chốc lát, Tần Hà cảm thấy, chuyện không liên quan tới hắn, có quản hay không cũng không quan trọng.

Quan trọng vẫn là phải nhất định lấy được thi cương.

Tần Hà cũng không rõ thi cương này đến cùng là đức hạnh gì, nhưng từ phản ứng của đám lão âm tặc này, chỉ e là hơi khó giải quyết.

Thẩm Luyện là một người ôn trọng, An Trùng Cửu là một kẻ điên cuồng không có giới hạn, lần trước Hoàng Cung bị một tên “Hulk” đánh sập một hàng tường gạch, tám chín phần mười chính là do gã làm.

Nguyên nhân thì không rõ, có thể đơn thuần chính là coi Đại môn Hoàng Cung làm bao cát.

Tuy nói những người này đều dưới ngoại kinh, nhưng Tần Hà cũng không dám khinh thị bọn họ.

Xích có sở đoản, thốn có sở trường.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ nhìn động tác chém hung thi cử trọng nhược khinh kia của Thẩm Luyện, không chế tinh diệu đến cực điểm, Tần Hà tự nhận hẳn không thể làm đến.

Một đối một, Tần Hà nắm chắc phần thắng.

Nhưng đối mặt với một số cục diện khó giải quyết, chưa chắc hẳn đã mạnh hơn so với những người khác.

Thế giới này có quá nhiều đường lối tu luyện, vạn vật tương sinh tương khắc, nói không cần liền dụng tới quỷ, cũng mặc kệ mù cuồng.

Đây cũng là nguyên do mà Tần Hà ban đầu dự định “cầu”.

Một câu nói, không chắc chắn mình vô địch thiên hạ, Tần Hà định sẽ một mực cầu.

Ngược lại thì không có hại gì, còn bớt đi nhiều chuyện phiền phức, có sao mà không làm.

Trở lại chuyện trước mắt.

Tổng hợp lại tình hình, Thẩm Luyện nếu muốn giải quyết chuyện này thì nhất định phải đối phó với thi cương.

An Trùng Cửu muốn lấy được thi đan, nhất định cũng phải đối phó thi cương.

Nếu như hẳn không thể giải quyết được thi cương, thì hai người này chắc chắn là có tiềm năng để liên thủ.

Theo nhu cầu lẫn nhau, cũng không khó coi.

Có thể liên thủ với Bạch Liên giáo hay không thì chưa rõ.

Nhưng kẻ không thể liên thủ nhất chính là Nhĩ Mã Hồn.

Nhĩ Mã Hồn là cao thủ Bát Bộ Đại quân Địch Lỗ, xếp hạng Ba Đồ Lỗ còn cao hơn An Ba Cốc.

Mật thám Địch Lỗ, đương nhiên là hận không thể tạo ra càng lớn nhiều loạn càng tốt, tốt nhất là thi cương có thể diệt luôn Đại Lê, Địch Lỗ có thể tiến quan hái đào.

Kết quả rất rõ ràng, cái túi vải vàng dư ra kia dùng để chứa kẻ nào thì tạm bỏ qua một bên.

Nhĩ Mã Hồn tạo ra cục diện này, trước tiên cần phải làm rối loạn.

“Ừm... Đây cũng không phải việc không liên quan tới mình a.”

Tần Hà hạ quyết tâm, cảm ứng vị trí một chút, khuôn mặt cùng thân thể khẽ vang lên đôm đốp, hấn nhanh chóng biến đổi.

Thuật dịch dung + Súc thân công.

Thuật dịch dung có thể thay đổi khuôn mặt, súc thân công không chỉ có công dụng co lại thân thể, phối hợp với sự hiểu biết về huyết vị, cơ bắp và xương cốt trên cơ thể người, Tần Hà đã khai phá ra công dụng thay đổi dáng người.

Một trận tiếng vang khẽ qua đi, thân hình Tần Hà cũng trở nên vạm vỡ hơn, cơ bắp cuộn lên.

Ngoại trừ quần áo trên người, chỉ cần không quan sát kỹ thì thoát nhìn Tần Hà hiện giờ không khác An Trùng Cửu là bao.

Lấy ra gương đồng soi thử, Tần Hà hết sức hài lòng, lại một lần nữa cảm ứng phương hướng một chút, hấn lại tiến vào trong sương mù, tiếng hừ vọng lại: “Nhĩ Mã Hồn cái đồ rác rưởi nhà ngươi không chơi nổi, ngươi tạo quần ẩu, ngươi ức hiếp người, gia gia ngươi tới chủ trì chính nghĩa.”

Chương 143 – Nhĩ Mã Hồn

Trong chỗ sâu của thi vụ, hai bộ hung thi đang du đãng.

Chợt nghe thấy cách đó không xa truyền đến một tiếng “đôm đốp” khe khẽ.

Hung thi nhanh chóng nhìn về phía bên kia, chỉ thấy một bóng đen chậm rãi từ trong sương mù đi ra.

“Rống”

Hai bộ hung thi lập tức nhào về phía bóng đen.

“Hừ”

Nhưng chỉ nghe một tiếng hừ lạnh vang lên.

Ánh đao lướt qua, bốn khúc thi thể bay ngược trở lại, đều là bị chặt ngang lưng, rơi trên mặt đất, tuy là vẫn có thể chuyển động, nhưng cũng chỉ có thể bò đi.

Trong sương mù có một người bước ra, mắt hổ miệng heo, đôi mắt âm lãnh tựa như hung đồng đến từ quỷ vực, râu quai nón rậm rạp đến gần như che kín cả khuôn mặt, thoạt nhìn giống như một con sư tử hung mãnh.

Bên vai y còn có một con chim ưng, mắt ưng sắc bén như đao.

Y tiến lên, giơ chân đạp xuống, giẫm nát đầu của hai bộ hung thi, sau đó khễ hất tay lên, “Đi!”

Chim ưng theo tiếng vỗ cánh bay lên, lượn một vòng trên không trung rồi quay trở lại, hai mắt sắc bén chần chừ vào một chỗ sương mù ở phía trước, không ngờ lại mở miệng nói tiếng người: “Nhĩ Mã Đồ Lỗ, người tới.”

Ánh mắt lạnh lẽo của nam tử râu quai nón lập tức khóa chặt vào vị trí kia.

Quả nhiên, không bao lâu sau ở nơi đó đã xuất hiện một bóng người vạm vỡ, càng ngày càng rõ ràng.

Một nam tử mặt sẹo đi ra, trông thấy nam tử râu quai nón, nhếch miệng nở nụ cười hỏi: “Nhĩ Mã Hồn?”

“Chính là tại hạ, nghe danh thủ lĩnh Thanh Thi Khôi hùng bá thiên hạ, hôm nay gặp được, quả nhiên có dáng vẻ của người đứng đầu, kính đã lâu.” Nam tử râu quai nón áp tay vào ngực, hơi hơi cúi đầu biểu thị kính ý.

“Không dám không dám, con chim ưng này của ngươi trông có vẻ có hương vị không tồi a.” Tần Hà khoát khoát tay, nói xong liền để mắt tới con chim ưng trên vai nam tử râu quai nón, hai mắt tỏa sáng.

Dáng dấp của con chim ưng này trông rất oai vệ, lông vũ bóng mượt, mắt ưng sắc bén, đường nét cơ thể cực kỳ mượt mà, đặc biệt là hai cái đùi kia, rất săn chắc a.

Hắn là Hải Đông Thanh (Falco), hậu thế vừa bắt liền phải tiến vào cục cảnh sát, nói gì đến việc ném thử.

So với con cú đêm lần trước kia, chắc chắn là ngon hơn nhiều.

“Người nói cái gì?” Nhĩ Mã Hồn hơi ngần ra.

“A, không phải.” Tần Hà vội vàng sửa lời, nói: “Ý của ta là, trông con chim ưng này của người không tồi, nếu không phải nhờ nó dẫn đường, muốn tìm người hơi khó.”

Sắc mặt của Nhĩ Mã Hồn lúc này mới hòa hoãn lại, y trầm ngâm một lát rồi mới nói: “Lần này mời thủ lĩnh Thanh Thi Khôi đến đây, là có một cục đại cơ duyên đưa cho các hạ.”

“Thi đàn?” Tần Hà cười hỏi.

“Thủ lĩnh Thanh Thi Khôi kiến thức uyên bác, chính là thi đàn.” Nhĩ Mã Hồn mỉm cười nói.

“Bộ thi cương này hiện thế, không phải là có quan hệ với các người a?” Trái tim Tần Hà hơi hơi nảy lên một chút.

Nhĩ Mã Hồn không đồng ý cũng chẳng phủ nhận, “Có một số việc thứ cho tại hạ không thể nói rõ, không biết Thủ lĩnh Thanh Thi Khôi có hài lòng hay không?”

“Hài lòng, cực kỳ hài lòng.” Tần Hà nhìn chăm chăm vào đôi chân dài săn chắc của con chim ưng kia, liên tục gật đầu.

Nhĩ Mã Hồn cười, nói: “Cục cơ duyên này là một chút kính ý mà Dịch Vương chúng ta mệnh cho tại hạ đưa cho Thủ lĩnh Thanh Thi Khôi, triều đình Đại Lê ngu xuẩn độc bá, dung không được vạn đạo thế gian này, sắp tới Dịch Vương chúng ta xuôi nam thay thế, không biết Thủ lĩnh Thanh Thi Khôi có muốn cùng Vương ta cộng phân thiên hạ?”

“Cộng phân thiên hạ?”

Tần Hà sững sờ, khá lắm, vốn tưởng rằng thi đàn là đã đủ “thành ý”, không ngờ còn có thể cùng chia thiên hạ?

Mặc kệ là thật hay là giả, chỉ mỗi lời hứa hẹn này đã đủ để không biết bao nhiêu thế lực động tâm.

Bạch Liên giáo, Luyện thi môn, Văn Hương giáo, đủ loại tà môn ma đạo, đều bị Phi Ngư Vệ chèn ép đến không thể ngóc đầu, chỉ có thể âm thầm phát triển trong bóng tối.

Nếu giờ có cơ hội xoay người, kẻ nào lại không động tâm chứ?

“Đúng vậy.” Nhĩ Mã Hồn gật đầu, nói: “Địch Vương ta có lòng rộng lượng vô bờ, biết đến vạn đạo thiên hạ, tiếc anh hùng thiên hạ, nguyện cùng chư vị anh hùng cùng tạo nên Vương Đạo cõi yên vui.”

“Điều này thật đáng gờm a.” Tần Hà quả thực không thể tin nổi.

Mấy tên tà ma ngoại đạo này, năng lực khác thì không có gì đáng nói, nhưng đều là chuyên gia phá hoại, nếu như tất cả đều bị Địch Lỗ mua chuộc, rất có thể thật sự mài hết số khí vận đã không còn bao nhiêu của Triều Đại Lê a.

“Mặt khác, lần gặp mặt này, ta sẽ giúp đỡ các hạ diệt trừ thi cương, đồng thời ta cũng muốn mời các hạ giúp ta diệt trừ Thảm Luyện, hai bên theo như nhu cầu, đều là góp một khối đá để xây dựng Vương Đạo cõi yên vui, không biết ý nguyện của các hạ thế nào?” Nhĩ Mã Hồn thấy Tần Hà lộ vẻ kinh ngạc, nụ cười trên mặt càng tự tin.

Bất kể là điều nào, đối với An Trùng Cửu mà nói, cũng đều là cảm dỗ khó có thể chối từ.

Hứa hẹn cộng hưởng thiên hạ có thể không tin, nhưng thi đàn thì đã ở gần ngay trước mắt.

Thi cương trăm năm mới xuất thế một lần, cơ hội cực kỳ hiếm gặp,

Y tự tin, An Trùng Cửu tuyệt đối sẽ không từ chối.

Đúng như dự đoán, An Trùng Cửu lập tức đồng ý: “Được thôi, ta nói với người, chẳng qua là ta vào không được Hoàng Cung Đại Lê, nếu là vào được, ta có thể sung hạnh hết ba ngàn mỹ nữ một người không bỏ sót.”

Vừa nói, hắn vừa tiến nhanh về phía Nhĩ Mã Hồn.

“Ha ha, người trong đồng đạo, người trong đồng đạo.” Trên mặt Nhĩ Mã Hồn lộ ra nụ cười đáng khinh, không hề phòng bị.

“Đồng đạo cái quỷ cả nhà ngươi, lão tử vẫn là xử nam a!” Tần Hà đi đến gần Nhĩ Mã Hồn, bỗng nhiên lắc mình một cái đột ngột phóng lên, trong nháy mắt đã đến trước Nhĩ Mã Hồn hơn một bước, sau đó hắn lập tức vung tay lên, hung hăng tát thẳng vào mặt Nhĩ Mã Hồn.

Nhĩ Mã Hồn chỉ cảm thấy kinh phong đập thẳng vào mặt, vẻ mặt cứng đờ.

Nhưng y chắc chắn là cao thủ, người vẫn chưa thể phản ứng lại, nhưng cơ thể đã phản ứng cực nhanh theo bản năng.

Nội kinh chấn mạnh, hai tay giao nhau che lại khuôn mặt.

Nhưng mà... Đây là cứng đối cứng, không có một chút kỹ xảo nào.

Vẫn coi như là không có chuẩn bị.

Tần Hà có hơn hai trăm năm nội kinh, vượt Nhĩ Mã Hồn cả một mảng lớn, giống như là Thái Sơn áp đỉnh, không có cách nào ngang hàng.

“Bành ba!”

Tay Nhĩ Mã Hồn trực tiếp bị đánh mở ra, bàn tay Tần Hà tát thẳng vào mặt y.

Người giống như là con quay, bị tát bay.

“A!”

Nhĩ Mã Hồn đã bay, chim ưng vẫn còn ở đó, nó vẫn luôn cảnh giác Tần Hà, nhưng lại bởi vì thực lực quá thấp nên không thể phản ứng lại.

Đợi đến khi Nhĩ Mã Hồn bị tát bay, nó mới vội vàng đập cánh lao về phía Tần Hà, muốn hộ chủ.

Nhưng nói sao đây.

Lão thọ tinh thất cổ, ngại mệnh mình quá dài.

Tần Hà giơ tay, búng một cái lên đầu nó.

Ài, nó lập tức đã biến thành một con ưng chết.

Nhưng sự cắt ngang của con chim ưng cũng đã giúp Nhĩ Mã Hồn tranh thủ được thời gian chạy trốn, y rơi xuống đất, lộn người một cái liền tiến vào trong sương mù, tiếng gầm thét

truyền lại: “An Trùng Cửu, ngươi dám đánh lên ta, ta cùng ngươi không đội trời chung, không đội trời chung!”

Sóng âm cuộn cuộn dù cho không ngừng suy kiệt trong làn thi vụ, nhưng cũng truyền ra ngoài thật xa.

Cách đó hơn vài trăm bước, An Trùng Cửu một chương đập nát hung thi, ngẩng đầu, trên mặt thoáng qua một tia khó hiểu, nói: “Sao ta cảm thấy hình như có ai đó đang gọi ta?”

Hai tên tùy tùng liếc nhìn nhau một cái, một người trong đó nói: “Chủ nhân, chẳng lẽ là Nhĩ Mã Hồn đang gọi ngài, dù sao thì các ngài cũng đâu có ước định vị trí.”

An Trùng Cửu trầm tư một chút, gật gật đầu, nói: “Đi, đi đến hướng đó xem thử.”

“Vâng!”

Nói xong, ba người lập tức thay đổi hướng đi, tiến về phía âm thanh vừa truyền ra.

Chương 144 – Xoắn ốc thăng thiên

Ba người, một người ở phía trước, hai người ở phía sau lại chém bay vài bộ hung thi, đi tới hơn 200 bước.

Lúc này, từ trong làn sương mù có một người đi ra, mắt hồ miêng heo, khuôn mặt đầy râu ria, trông y như một con sư tử.

An Trùng Cửu vừa thấy, hai mắt hơi hơi sáng lên, nói: “Các hạ chính là Nhĩ Mã Đồ Lỗ?”

Người tới nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hàm răng chỉnh tề sáng bóng: “Ta là Nhĩ Mã Hồn, nghe danh thủ lĩnh Thanh Thi Khôi hùng bá thiên hạ, hôm nay gặp được, quả nhiên có dáng vẻ của người đứng đầu, kính đã lâu.”

“Không dám nhận, Nhĩ Mã Đồ Lỗ danh chấn tái ngoại, bản nhân cũng sớm muốn nhận thức, rốt cục hôm nay cũng may mắn gặp được.” An Trùng Cửu ngoài miệng khiêm tốn, trên mặt lại có vài tia đắc ý.

Nụ cười của người tới lại càng tươi hơn: “Lần này mời thủ lĩnh Thanh Thi Khôi đến đây, là có một cộc đại cơ duyên đưa cho các hạ.”

“Là thi đàn a?” Trên mặt An Trùng Cửu thoáng lộ ra sự kích động.

“Ha ha, Thủ lĩnh Thanh Thi Khôi kiến thức uyên bác, chính là thi đàn.” Người tới gật gật đầu.

“Bộ thi cương này hiện thể cực kỳ kỳ lạ, khẳng định là có quan hệ với các ngươi đi?” Ánh mắt An Trùng Cửu hơi hơi lóe lên, hỏi thử.

Người tới giơ tay lên, “Có một số việc thứ cho tại hạ không thể nói rõ, không biết Thủ lĩnh Thanh Thi Khôi có hài lòng hay không?”

“Hài lòng, đương nhiên là hài lòng.” An Trùng Cửu gật gật đầu.

Người tới cười tươi, nói: “Cộc cơ duyên này là một chút kính ý mà Dịch Vương chúng ta mệnh cho tại hạ đưa cho Thủ lĩnh Thanh Thi Khôi, triều đình Đại Lê ngu xuẩn độc bá, dung không được vạn đạo thể gian này, sắp tới Dịch Vương chúng ta xuôi nam thay thế, không biết Thủ lĩnh Thanh Thi Khôi có muốn cùng Vương ta cộng phân thiên hạ?”

“Điều này... có thật không?” An Trùng Cửu lộ ra vẻ khó có thể tin nổi.

“Thật sự.” Người tới gật đầu, nói: “Dịch Vương ta có lòng rộng lượng vô bờ, biết đến vạn đạo thiên hạ, tiếc anh hùng thiên hạ, nguyện cùng chư vị anh hùng cùng tạo nên Vương Đạo cõi yên vui.”

Người tới vừa đưa ra lời mời chào nồng nhiệt, vừa bước từng bước đến gần An Trùng Cửu.

“Nghe hiền danh Dịch Vương đã lâu, nhưng chuyện này can hệ trọng đại, thỉnh Nhĩ Mã Đồ Lỗ cho ta suy nghĩ một chút.” An Trùng Cửu trấn định lại tâm thần, chậm rãi nói.

“Không cần suy nghĩ nhiều, rất nhanh thôi ngươi sẽ đưa ra được quyết định.” Người tới nhếch miệng nở nụ cười, một lần nữa lộ ra hai hàm răng trắng.

Tiếp đó, chỉ thấy thân hình người kia lóe lên một cái đã tiến đến trước An Trùng Cửu hơn một bước, vung bàn tay lên liền tạt về phía An Trùng Cửu.

Sắc mặt An Trùng Cửu đại biến, gầm lên: “Người dám!”

Nói nhảm, đánh cũng đã đánh đến trước mặt, còn nói có dám hay không.

Nhưng An Trùng Cửu cũng không hổ là cự khôi thi đạo, tốc độ phản ứng của y còn nhanh hơn Nhĩ Mã Hồn, cơ thể đồm đóp kêu vang, cơ bắp, làn da, xương cốt lập tức nổi lên, nổ tung quần áo rồi tiếp tục nhanh chóng phồng lên.

Nhưng... Vẫn là câu nói kia.

Chuẩn bị trước cũng coi như là không có chuẩn bị, sự chênh lệch thực thực cũng vẫn hơi lớn.

“Bành!”

Mặt An Trùng Cửu đột nhiên lệch một cái, sau đó lấy 360 độ xoay nghiêng bay lên trời.

Sau khi biến thân, An Trùng Cửu trông tựa như một con ếch xanh khổng lồ.

Tại chỗ chỉ còn lại hai tên tùy tùng của An Trùng Cửu trợn mắt há hốc mồm, bất ngờ kèm theo sợ hãi.

Tần Hà nhìn thấy, a?

Vẫn còn chưa chạy a?

Vậy thì thu nhận thôi.

“Phanh! Phanh!”

Mỗi người một xéng.

Hai tên tùy tùng lập tức ngã xuống đất, đã biến thành hai tên “tùy tùng chết”.

Tần Hà lại lấy ra hai cái túi vải vàng bao lấy rồi treo lên bên hông, kết thúc công việc.

Có thể đi theo bên người An Trùng Cửu làm tùy tùng, ít nhất cũng là quái tinh anh, xác xuất cho ra kỹ năng khá cao, đáng giá hấn ra tay.

“Nhĩ Mã Hồn, tiểu nhân âm hiểm, ta thề sẽ làm thịt ngươi.”

Lúc này, An Trùng Cửu rơi xuống đất, tiếng rống giận truyền lại.

“Cắt, ai sợ ngươi nha, tới đón đầu a.” Tần Hà chống eo, hô to về phía hướng kia: “Còn mơ mộng hão huyền cùng Vương ta cộng phân thiên hạ, a phi, cái loại Hán gian không có cốt khí như các ngươi là đáng khinh nhất, ngươi đi ăn cốt đi.”

Nói xong, Tần Hà cười ha ha một tiếng, không nói thêm gì nữa, quay người ẩn vào trong sương mù không còn thấy bóng dáng.

“Ầm ầm...” Đợi đến khi An Trùng Cửu biến thân thành Hulk xông trở lại, ngoại trừ việc ngửa mặt lên trời gào thét thì cũng không thể làm gì hơn.

Nào còn có người a.

...

Chỗ xa hơn, nam tử khoác áo choàng đen hơi hơi ngừng lại, không chắc chắn nói: “Giọng thét này nghe giống như là của An Trùng Cửu.”

“Sư phụ, đúng là giọng của An Trùng Cửu sau khi biến thân.” Phong Kinh Vũ nói.

“Thường thì thi cương sẽ không dễ dàng xuất hiện lúc ban ngày, chẳng lẽ hẳn ta gặp phải Thẩm Luyện?” Nam tử mặc áo choàng đen nheo mắt.

“Chúng ta có cần qua bên kia trợ giúp không?” Phong Kinh Vũ hỏi.

“Qua đó xem tình huống ra sao rồi nói tiếp.” Nam tử mặc áo choàng đen hơn suy tư một chút, nói.

“An Trùng Cửu da dày thịt béo, hai vị không cần gấp gáp.” Đúng lúc này, một bóng người thấp thoáng xuất hiện trong làn sương mù, người chưa đến, âm thanh đã truyền tới trước.

“Người nào đến?” Ánh mắt sắc bén của nam tử mặc áo choàng đen hơi hơi ngưng lại.

“Tại hạ Nhĩ Mã Hồn!” Người tới chậm rãi bước ra khỏi làn sương mù, nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng trắng.

Nam tử mặc áo choàng đen nghe vậy, tuy không thấy rõ sắc mặt, nhưng nắm tay cũng không tự giác khẽ thả ra.

Sau hông, Phong Kinh Vũ nhìn người đi tới từ trên xuống dưới.

Nụ cười kia, hàm răng trắng kia.

Y giống như là nhớ ra điều gì đó, trên mặt dần dần lộ ra vẻ kinh hãi.

“Sư phụ cẩn thận, người này, hử... hử ta không thích hợp.”
Sống lưng Phong Kinh Vũ phát lạnh.

Nam tử mặc áo choàng đen hơi sững sốt một chút, bàn tay nắm chặt lại.

Tần Hà nhìn về phía Phong Kinh Vũ, tán thưởng nói: “Sớm nghe nói dưới trướng Từ Hồng tiên sinh Bạch Liên giáo có cao đồ thân hãm chiếu ngục Phi Ngư Vệ, thẳng thắn cương nghị, chịu đủ cực hình cũng không hề lộ ra nửa chữ, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là anh hùng khí khái bức người, tuấn tú lịch sự.”

Trong mắt Từ Hồng lộ ra vẻ đắc ý, chấp tay nói: “Nhĩ Mã Đồ Lỗ quá khen, liệt đồ làm việc không chu toàn, để cho các hạ chê cười rồi.”

Nói xong y nhìn về phía Phong Kinh Vũ, trong mắt mang theo sự dò hỏi.

Phong Kinh Vũ nuốt nước miếng một cái, lắc đầu, tuy lòng có thiên ngôn vạn ngữ nhưng cuối cùng cũng không có nói ra.

Từ Hồng lại nhìn về phía Tần Hà: “Không biết Nhĩ Mã Đồ Lỗ mời chúng ta tới nơi đây là có chuyện gì?”

“Hôm nay mời Từ Hồng tiên sinh là có đại sự muốn thương lượng. Hiện nay triều đình Đại Lê ngu xuẩn độc bá, dung không được vạn đạo thế gian này, sắp tới Địch Vương chúng ta xuôi nam thay thế, không biết Từ Hồng tiên sinh có muốn cùng Vương ta cộng phân thiên hạ?” Nụ cười của Tần Hà càng sâu.

“Cộng phân thiên hạ?” Ánh mắt Từ Hồng hơi hơi ngưng lại, nhưng cũng không nói tiếp.

“Không sai.” Tần Hà bước từng bước đến gần, nói tiếp: “Địch Vương ta có lòng rộng lượng vô bờ, biết đến vạn đạo thiên hạ, tiếc anh hùng thiên hạ, nguyện cùng chư vị anh hùng cùng tạo nên Vương Đạo cõi yên vui.”

Từ Hồng chân chờ, mà ở phía sau y, Phong Kinh Vũ đã bắt đầu lui lại.

Sau một khắc.

“Thằng nhãi ranh dám....”

“Ba!”

Từ Hồng thét lên, nhưng mà lời còn chưa dứt đã bay ra ngoài.

Phong Kinh Vũ thấy vậy, nhanh như chớp xoay người bỏ chạy.

Tần Hà cũng không đuổi theo, nhìn một chút bàn tay phải Ngũ chỉ sơn của mình, hưng phấn từ từ nắm chặt lại, hô to một tiếng: “Sảng khoái!!”

Vả mặt như vậy, quá đã, có cơ hội hăn là vả nhiều thêm mấy lần.

“Nhĩ Mã Hồn, Bạch Liên giáo ta cùng Địch Triều các người không đội trời chung!”

Từ chỗ sâu của thi vụ, tiếng gào thét của Từ Hồng truyền lại, đánh người không đánh mặt, đánh mặt tổn thương lòng tự trọng, đường đường Thánh chủ Bạch Liên giáo, vậy mà lại bị người ta vả mặt, mối thù này, nhất định sẽ ghim cả đời, không chết không thôi.

“Ai sợ người nha, tới đờn đấu a, đờn Địch Vương ta nhập quan, giết sạch đám chuyên làm phản tặc các người đầu tiên, còn cộng phân thiên hạ, người đi ăn cứt đi!”

Tần Hà nói xong, “hắc hắc” nở nụ cười, lại ẩn mình vào trong sương mù, biến mất không còn thấy bóng dáng.

Không bao lâu sau, Từ Hồng cùng cự quỷ thấp thoáng sau lưng đã xông về nguyên địa, nhưng nào còn thấy bóng dáng “Nhĩ Mã Hồn” đâu nữa, ngay cả Phong Kinh Vũ cũng đã biến mất.

Y tức giận đến khuôn mặt vằn vện cả lại, quỷ ảnh rõ ràng.

.....

“Đại nhân, tại sao ta cảm thấy có chút không thích hợp a.” Ở một chỗ trong sương mù, Quý Thành Lương nghiêng tai lắng nghe, vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc.

Thời gian không bao lâu, từ chỗ sâu thi vụ liên tiếp truyền ra tiếng gào thét, không cùng một giọng thét, cũng không phải truyền đến từ cùng một chỗ, không biết là ai đang chiến đấu, cũng không biết đối tượng chiến đấu là ai.

Quan trọng hơn là, chiến đấu xảy ra cực kỳ nhanh, kết thúc cũng cực kỳ nhanh chóng, sau vài tiếng thét đã yên tĩnh lại.

Ánh mắt của Thẩm Luyện cũng tràn đầy nghi hoặc, chậm rãi nói: “Xảy ra chuyện gì thì không rõ, nhưng chắc chắn không chỉ có một người quen.”

Chương 145 – Ăn đồ nướng xem kịch

“Thi cương vậy mà lại không hiện thân vào ban ngày.” Trong sương mù, Tần Hà yên lặng lắc đầu.

Đi cả một vòng lớn, ngoại trừ hung thi lẻ tẻ cùng nhóm hung thi kia, thì thi cương lại chẳng có động tĩnh gì.

Theo bản năng, Tần Hà nhớ đến chiếc quan tài trong biểu diễn rối bóng kia, hình như là được đặt ở một vị trí đối diện với mặt nước ở trên bến sông.

Chắc chắn là thi cương ở trong cái thôn này, chỉ là không xuất hiện mà thôi, nói cách khác, nó đã ẩn nấp rồi.

Hay là thi cương vẫn đang trốn trong cỗ quan tài kia?

Nghĩ nghĩ, Tần Hà quyết định đi xem thử một chút.

Thuật thánh phong biện vị!

Làn gió khẽ thổi qua, rất nhanh Tần Hà đã tủa định được vị trí của bến sông.

Bến sông ắt có nước, mà có sóng nước sẽ có luồng không khí nhiều loạn, rất dễ dàng xác định được vị trí.

Lại cảm ứng thoáng qua các đánh dấu, những lão âm tặc kia đều không ở trên con đường phải đi qua, Tần Hà tăng tốc, không bao lâu sau đã đến bến sông.

Quan tài đặt ở ngay bãi đất trống bên cạnh bến sông, trên mặt đất có rất nhiều dấu vết lộn xộn, trước khi thi thể bật dậy, sau khi thi thể bật dậy.

Nhưng hiện tại, nơi đây đã hoàn toàn trống rỗng, không có hung thi bảo vệ, tám chín phần mười là thi cương cũng đã không ở nơi này.

Tiến đến bên cạnh quan tài xem xét, quả nhiên, quan tài cũng trống rỗng.

Đây là một cỗ quan tài đá, bên trên khắc rất nhiều bí văn phức tạp, mà đó cũng không phải là trăn thi văn, ngược lại lại giống như là dùng để dưỡng thi.

Không biết là sau lưng bộ thi cương này, đến cùng là ẩn giấu bí mật gì.

Không nghĩ ra, Tần Hà cũng lười suy nghĩ, hất sờ lên hai cái túi vải vàng cùng con chim ưng treo bên hông, dự định đi tìm một ít nhiên liệu đốt.

Ban ngày không thể lãng phí a, vừa rồi đã hoang phí không ít thi thể.

Còn đang suy nghĩ, Tần Hà vừa quay đầu lại.

Đã thấy trên mặt đất cách đó không xa có rất nhiều thứ màu đen.

Lại gần xem xét, vậy mà lại là xỉ than.

Lại tiến lên, phía trước có một căn nhà lớn, trên đó viết rõ ràng hai chữ: Kho than.

Giống như là sợ Tần Hà không thể nhìn thấy vậy.

Tần Hà lập tức cười.

Cái gì gọi là hạnh phúc.

Hạnh phúc chính là mèo ăn cá, chó ăn thịt, Ultraman đánh quái vật.

Hạnh phúc chính là sau khi đánh xong bạt tai đám lão âm tặc này, ngẩng đầu nhìn lên.

Ài, kho than.

Muốn gì có cái đó.

Không chút do dự, Tần Hà trực tiếp đẩy cửa tiến vào.

“Rỗng rỗng”

Bên trong có hai bộ hung thi du đãng, nhưng mà ở trước mặt Tần Hà thì quả thực chính là hồ ly giả cho chồn vàng, đều vô dụng.

Lần này Tần Hà không cần sử dụng đến xẻng.

Mỗi bộ thưởng cho một cây đinh trần thi, hung thi ngã xuống đất, chỉ còn lại run rẩy.

Tiến vào xem xét, khá lắm, không hổ là kho than, than chất đồng tựa như một ngọn núi nhỏ, hoàn toàn không lo thiếu nhiên liệu.

Không nói hai lời, Tần Hà lập tức bắt đầu làm việc.

Một bộ thi thể một đồng than đá, moi hết vàng bạc tài sản, đơn giản thanh lý thi thể, lại lấy ra đá lửa, nhóm lửa đốt than đá.

Tiếp đó chính là thời gian chờ đợi, mở ra một lối thoát khỏi, Tần Hà lại nhổ lông, xử lý sạch sẽ con chim ưng, lại từ dưới nách không gian lấy ra vỉ nướng tự chế cùng với gia vị.

Thuật đồ nướng!

Cái thứ này đều đã có thể mở miệng nói chuyện, chắc chắn là đại bổ.

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ nhìn đôi chân dài săn chắc đầy đặn kia, đã đủ khiến cho hán chảy nước miếng.

Nửa canh giờ trôi qua, con chim ưng đã bị nướng đến vàng óng, mùi thơm tỏa ra tứ phía.

Thuật đồ nướng, không chỉ mùi vị thơm ngon, tốc độ còn rất nhanh chóng.

Không có biện pháp, đây chính là kỹ năng, chính là không giảng đạo lý như vậy đây.

Nướng xong lại rắc thêm chút ớt, xé một cái đùi, cắn một miếng.

o(¬▽¬)o

Phiêu phiêu dục tiên.

Còn có cái cánh kia, nhẹ nhàng xé ra.

o(¬▽¬)d

Cật tiên công cũng phải kích động.

Rất nhanh, nửa con chim ưng đã chui vào bụng Tần Hà, vậy mà cũng đã khiến hắn cảm thấy hơi no.

Thứ này, đạo hạnh không cạn, không hổ là chim ưng mà Ba Đồ Lão tái ngoại nuôi dưỡng, chắc chắn đã phải đầu tư vào nó không ít.

“Oanh”

“Tự tìm cái chết!”

Ngay vào lúc Tần Hà đang chuẩn bị xử lý nốt nửa còn lại thì đột nhiên, từ nơi xa lại truyền đến tiếng gầm thét cùng tiếng đánh nhau.

Tần Hà nghe tiếng, a.

Cái gì gọi là càng hạnh phúc hơn.

Càng hạnh phúc hơn chính là khi mèo ăn cá, chó ăn thịt, Ultraman đánh quái vật.

Khi kịch hay mở màn!

Tần Hà chính là thích xem kịch.

Cầm lấy nửa con chim ưng còn lại, Tần Hà tiến về phía âm thanh phát ra.

Thuật xác định mục tiêu đã thể hiện rõ, là An Trùng Cửu và Nhĩ Mã Hồn đang đánh nhau.

Sương mù dày đặc, cách quá xa không thể trông thấy rõ ràng, nhưng cũng chẳng sao, Tần Hà có thuật Thính phong biện vị,

vẫn có thể xem được rõ ràng.

An Trùng Cửu không hổ là khôi thủ ma đạo, dưới trạng thái biến thân, Thanh Thi Quỷ Thể phải nói là cực kỳ cường hãn, chính là người khổng lồ Hulk.

Giơ tay nhắc chân tạo ra động tĩnh, liền giống như máy phá dỡ.

Một cước một cái hồ, một quyền có thể đánh gãy ngang cây đại thụ to bằng hai người ôm.

Nhưng Nhĩ Mã Hồn cũng không phải là kẻ ăn chay, bộ pháp quỷ dị, người như du long, một thân sát khí lẫm liệt như hóa thành thực chất, cả người tựa như một thanh đao giết người sắc bén.

Y thỉnh thoảng chém một đao vào thân thể Thanh Thạch Quỷ của An Trùng Cửu, mặc dù Thanh Thạch Quỷ có thể khép lại vết thương, khôi phục rất nhanh, nhưng hiển nhiên cũng không phải không có tổn thương.

Từ việc An Trùng Cửu bị đánh đến gằm thét liên tục cũng đã có thể nhìn ra.

Khẩu vị của Tần Hà tăng thêm, hẳn chọn một cây đại thụ khuất vừa xem say sưa vừa ăn ngon lành.

Nhìn bên ngoài thì có vẻ như là Nhĩ Mã Hồn chiếm thế thượng phong, nhưng thật ra lại không phải như vậy.

Thể lực của Thanh Thi Quỷ lớn vô cùng, sụt một cái chính là thương tổn, đánh chính là đi nửa cái mạng.

Chỉ cần Nhĩ Mã Hồn sơ sẩy một chút, thắng bại sẽ trong nháy mắt phân định rõ ràng.

Nếu thật muốn bàn luận kỹ càng, thì thật ra là An Trùng Cửu chiếm thế thượng phong hơn một chút, chỉ cần y bảo vệ chỗ yếu hại, thời gian đã đứng ở phía y, dù sao, việc chiến đấu như vậy tiêu hao thể lực cực lớn.

“Tiểu nhân vô sỉ, nhận lấy cái chết!” An Trùng Cửu gằm lên, một cước giẫm xuống, trên mặt đất lập tức xuất hiện một khe nứt nhanh chóng kéo dài đến chỗ Nhĩ Mã Hồn.

“Lợi hại!”

Tần Hà tán thưởng một câu, khe nứt này chỉ là một sự tượng trưng, trên thực tế đó chính là kinh lực phóng dưới mặt đất.

Đây là chiêu thức mà cường giả phải đạt đến nửa bước ngoại kinh mới có thể đánh ra.

Kinh lực không thể phóng trong không khí, nhưng trên thực tế cũng đã có thể rời khỏi thân thể, chỉ có điều là phải dựa vào đất dưới chân.

Nhĩ Mã Hồn thấy vậy, lập tức lộn một vòng trên đất, nhảy ra khỏi phạm vi ảnh hưởng, trong phạm vi một trượng những nơi khe nứt kia đi qua, bất kể là đất đá hay là tạp vật, tất cả đều bị nổ thành bột mịn, chọi cứng là cực kỳ không khôn ngoan.

Nhưng Nhĩ Mã Hồn nhảy tránh đi chính là dự tính trước của An Trùng Cửu, trong khoảnh khắc giẫm xuống tạo ra khe nứt, y cũng đã đoán được Nhĩ Mã Hồn sẽ tránh đi.

Nhĩ Mã Hồn còn chưa rơi xuống, một cái quét ngang mạnh mẽ đã đến.

Vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Nhĩ Mã Hồn chỉ có thể né tránh một lần nữa, miễn cưỡng tránh thoát được, kinh phong mạnh mẽ đã phá nát góc áo của y.

“Quá trâu!”

Tần Hà lại tán thưởng thêm một câu.

Không hổ là lão âm tặc bên dưới ngoại kinh, át chủ bài bàng thân chính là cảnh đẹp ý vui.

Mà đây vẫn chỉ là mới bắt đầu, trong khoảnh khắc tránh đi quét ngang, Nhĩ Mã Hồn vậy mà đánh rần đập đầu, nhảy lên trên thân thể An Trùng Cửu, chém về phía phần gáy yếu hại của An Trùng Cửu.

Một đao phản kích này cực kỳ sắc nhọn.

An Trùng Cửu nhanh chóng nghiêng đầu đi mới thoát được số mệnh chặt đứt đầu.

Nhưng dù là như vậy vẫn là bị một đao mạnh mẽ chém trúng, suýt chút nữa Thanh Thạch Quỷ Thể đã chống đỡ không nổi mà sụp đổ.

Thanh Thạch Quỷ Thể đại thành, vẫn còn sót lại vài chỗ mệnh môn, hiển nhiên là cái cổ chính là một chỗ.

Kết thúc một vòng chiến đấu kinh hiểm, hai người đều tự lùi về phía sau một bước, ổn định lại khí tức.

“An Trùng Cửu, người đánh lên ta trước, lại dám nói ta vô sỉ, đây là đạo lý gì?” Nhĩ Mã Hồn chỉ vào An Trùng Cửu giận dữ mắng.

“Rõ ràng là người đánh lên ta trước, người trả lại hai tên tùy tùng cho ta!” An Trùng Cửu che cổ, đôi đồng tử đỏ thẫm, cả đời y chưa từng phải chịu vũ nhục lớn như vậy.

Mệnh bài của hai tên tùy tùng vỡ, bọn họ đều đã chết.

“Người đòi ta? Chim ưng của ta ta còn chưa đòi người đấy?” Nhĩ Mã Hồn nghiêng răng, con chim ưng kia, chính là Hải Đông Thanh làm bạn với y từ nhỏ, còn thân hơn cả huynh đệ ruột thịt.

“Chết vẫn không thừa nhận, tốt, vậy thì so tài xem thật giả!”

An Trùng Cửu nổi giận gầm lên một tiếng, một lần nữa phóng tới Nhĩ Mã Hồn, song phương lại đánh nhau.

Tần Hà nhìn xuống cái đuôi ưng săn chắc trong tay, há miệng cắn xuống.

Ngon quá!

Chương 146 – Thuật Tật Phong

Tần Hà đứng trên cao, vừa ăn vừa xem, bên dưới thì vừa đánh vừa mắng chửi.

Phải gọi là đặc sắc, kích thích.

Cao thủ so chiêu, cũng không phải là lúc nào cũng có cơ hội trông thấy.

Song phương người tới ta đi chừng hơn trăm hiệp, vẫn là khó phân thắng bại.

Lúc này Thánh chủ Bạch Liên Giáo Từ Hồng cũng đã mò tới, lén lén lút lút, hiển nhiên là chuẩn bị đánh lén.

Nhưng không biết là Nhĩ Mã Hồn đã phát hiện ra Từ Hồng hay là cảm nhận được sát khí.

Y quay đầu chạy đi, không cho Từ Hồng chút cơ hội nào.

Thế là Nhĩ Mã Hồn chạy ở phía trước, Từ Hồng cùng An Trùng Cửu đuổi theo đằng sau, chạy xa.

Tần Hà vút đi mẩu xương cuối cùng, chưa thỏa mãn mà liềm ngón tay, quay trở lại kho than.

Rõ ràng là tốc độ đốt cháy của thi thể mới nhanh hơn so với hung thi không ít, cộng thêm than đá dồi dào cùng với hỏa lực của Thâm Uyên chi hỏa.

Chẳng qua bao lâu, thi thể đã hóa thành than.

Rối bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được cuộc đời của hai tên tùy tùng.

Khác với Kỷ Vô Bệnh và Ngũ Tam Cừ.

Hai tên tùy tùng này vậy mà lại là hai huynh đệ ruột thịt.

Sinh ra ở Nam Lĩnh, họ Trần.

Tổ tiên là tiểu thương, người bán hàng rong, đến đời bậc cha chú của huynh đệ Trần gia thì gia nghiệp có khởi sắc.

Mậu dịch Nam Dương dần dần hưng vượng phát đạt, bậc cha chú Trần gia dựa vào hải vận thương hải chuyển khẩu, vất vả kinh doanh, tích lũy được không ít gia sản.

Nhưng mà tài phú có được từ sự vất vả thức khuya dậy sớm ấy đến cùng đều là bèo trôi không rễ, không chỗ dựa vào.

Nếu là thế đạo hưng thịnh thì dễ nói, nếu là thế đạo tăm tối.

Đó chính là mang ngọc thì có tội.

Trần gia gom góp được không ít tài phú, nhưng lại không có căn cơ, lập tức liền bị tham quan ô lại địa phương để mắt đến.

Lấy tội danh không có chứng cứ chém đầu cả nhà, thôn tính gia sản.

Huynh đệ Trần gia lúc ấy đang còn vị thành niên cũng bị đưa đến pháp trường.

Chỉ thiếu chút nữa là đầu đã rơi xuống đất.

An Trùng Cửu xuất hiện, dễ dàng nhẹ nhõm cướp pháp trường, mang huynh đệ Trần gia rời đi, thu làm tay sai.

Bảy năm sau, thi đạo của huynh đệ Trần gia đạt đến tiểu thành, quay lại Nam Lĩnh báo thù, hễ là kẻ trước đây tham dự vào việc đồ tội hãm hại Trần gia, một người liên lụy cả nhà, tất cả đều diệt môn.

Toàn bộ diệt hết ba mươi bảy nhà, hơn 500 mạng người.

Thủ đoạn máu me tàn bạo, so với Ngũ Tam Cừ chỉ có hơn chứ không có kém.

Thanh Thi Quỷ Đạo mà An Trùng Cửu truyền thụ vốn là Công pháp tà ma, quá trình tu luyện cực kỳ đau đớn, vì vậy nó cũng sẽ vận vẹo luôn tâm tính con người, khiến người ta trở thành âm u ngang ngược.

Đồng thời, An Trùng Cửu cũng cố ý lợi dụng sự hận thù để kích phát sức chịu đựng đau đớn và khát vọng với thực lực của những tay sai.

Với thời gian chừng bảy năm.

Nỗi hận thù chôn sâu dưới đáy lòng của huynh đệ Trần ra, một khi bị đau đớn cùng vận vẹo bộc phát.

Liền trở thành ma.

Sau khi báo thù, huynh đệ Trần gia vẫn luôn đi theo An Trùng Cửu, phạm vô số tội nghiệt.

Luyện thi môn cần nhất chính là thi thể, chỉ cần phát hiện ra người thích hợp luyện thi, bọn chúng trực tiếp bắt đi, hoặc là giết chết luyện thi, hoặc là tể sống, quá trình có thể xưng là địa ngục nhân gian.

Hành động báo thù ở Lĩnh Nam so với việc này, quả thực là không đáng nhắc tới.

Lần trước Ngũ Tam Cừ đột ngột mất tích, hai người báo cáo An Trùng Cửu, An Trùng Cửu lập tức tiến đến kinh thành, một

mặt là nhận được lời mời của Nhĩ Mã Hồn, một mặt là đến điều tra nguyên nhân cái chết của Ngũ Tam Cừ.

Cho đến khi... Bọn chúng đến thôn Trống Đồng này.

Mỗi người một xẻo, nửa đời tội ác kết thúc.

Rối bóng biểu diễn đều là những hình ảnh tối tăm đẫm máu, Tần Hà xem mà lập tức cảm thấy chút khẩu vị còn sót lại trong nháy mắt đã mất hết.

Trần gia gặp phải tội ác nhân gian, trừ bỏ huynh đệ Trần gia thì đều bị chém đầu.

Nhưng cuối cùng, huynh đệ Trần gia cũng sống trở thành “tội ác”.

Đây cũng là chỗ đáng sợ nhất của việc chính đạo không hung – “Tội ác” có lực lây nhiễm cực mạnh.

Đằng sau mỗi một tên nhân ma tội ác tày trời, đều có một quá khứ bị “tội ác” giày vò, nó tạo thành một vòng xoắn ốc lẫn quần, chà đạp lẫn nhau, mỗi người đều đánh mất ranh giới cuối cùng, trở thành kẻ gần bước mà điên cuồng.

Giả thiết, nếu như những tên tham quan ô lại kia có thể mở một lối thoát, bắt chẹt lấy chút tiền tài coi như xong, thì chắc hẳn cũng sẽ không có những tội nghiệt của huynh đệ Trần gia sau này, dù là bắt chẹt xong, giữ lại tính mệnh cả nhà cũng được.

Đoạt tiền tài còn muốn diệt môn, đây chính là không có đường sống quay lại a.

Đền chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Làm việc hà khắc người đều oán, ban ân cho hổ cũng tạo thân. Xin khuyên người tạo thuận lợi, có thể khoan dung hãy khoan dung.”

Phản thưởng kép.

Một quả trái cây sức mạnh cùng với một bản «Thuật tật phong».

Thuật tật phong: Học tập thuật này, bắn lên một mục tiêu cụ thể, có thể khiến mục tiêu lao nhanh như gió trong một thời gian ngắn.

Tần Hà lập tức mừng rỡ.

Cuối cùng cũng đã đốt ra được kỹ năng này.

Thiếu sót lớn nhất của Tần Hà hiện giờ chính là tốc độ xung kích không đủ, bộ pháp chim sẻ chỉ thích hợp sử dụng trong phạm vi nhỏ, đằng chuyển na di, không thích hợp xung kích thẳng.

Mặc dù giao ước là lao nhanh như gió trong thời gian ngắn, có thời gian hạn chế, nhưng chung quy là có kỹ năng có thể sử dụng.

Không nói hai lời, Tần Hà lập tức sử dụng thử.

Tự điểm vào chân một cái, thuật tạt phong.

Ngay lập tức đã có hiệu quả, dưới chân hắn ngay lập tức cuộn lên gió lốc.

Bước một bước dài, nhưng Tần Hà phát hiện, không chỉ không tăng tốc độ, trái lại hai cái chân của hắn lại trở nên không cân bằng.

Một chân nhanh, một chân chậm, thiếu chút nữa đập trúng.

Tần Hà vội vàng dừng lại, dùng thuật vọng khí quan sát.

Vừa nhìn xuống liền thấy rõ, thì ra thuật tạt phong này chỉ có ở một chân, chân còn lại vẫn ở trạng thái ban đầu.

Điều này khiến Tần Hà cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn, thuật này có vẻ như cần bắn ra nhiều lần?

Giống như là thuật dụ linh?

Thử lại, hắn lại điểm về phía cái chân còn lại, thuật tạt phong.

Một cước bước ra.

Hoắc nhi!

Không sai, đúng là cần phải điểm nhiều lần!

Tốc độ trực tiếp tăng thêm mấy lần!

Người phóng đi chỉ còn lưu lại một cái bóng đen, gió lớn đập thẳng vào mặt.

Hai chân giống như không chạm đất, mà là đạp ở trên gió, như đang cưỡi gió mà đi.

Mà đây vẫn không phải là điều đáng mừng nhất, sau khi thử nhiệm một hồi, Tần Hà lại phát hiện.

Kỹ năng này, quả thực giống như thuật dụ linh, cũng có thể sử dụng chồng điệp!

Chỉ là không có biến thái như thuật dụ linh, tốc độ tăng thêm chừng ba lần liền không thể chồng thêm nữa, hơn nữa phải chồng lên trên hai mươi mấy lần mới có thể tăng tốc độ nhanh hơn gấp ba lần.

Nhưng đây không phải là vấn đề, có là được rồi.

Phóng nhanh như chớp, Tần Hà ở trong làn sương mù tối lui như gió.

Một hồi chạy đến phía đông, một hồi chạy đến phía tây, chơi đến quên cả trời đất.

Cái gì gọi là nam tử như gió, cái gì gọi là dưới chân như có “bánh xe gió”, chính là đây.

Tốc độ vốn có của Tần Hà cũng không kém, tăng tốc gấp ba lần, sau này cũng không cần lo đánh thắng lại đuổi không kịp, đánh thua trốn không thoát.

“Dừng lại, dừng chạy!”

Đúng lúc này, Nhĩ Mã Hồn cùng với An Trùng Cửu và Từ Hồng chạy ngang qua gần đó.

Tần Hà dừng lại, nhếch miệng nở nụ cười, thuận tay bắn hai cái thuật tạt phong cho An Trùng Cửu.

Chương 147 – Kịch vui liên tiếp

Đột nhiên tăng tốc gấp đôi là cảm giác như thế nào.

Đang lái xe trên đường, 100 km/h đột nhiên biến thành 200 km/h.

Ài, đây là phải giật mình sợ hãi a.

Đằng trước bị dọa đến hít sâu một hơi, đằng sau bị dọa đến vẻ mặt như gặp phải quỷ.

Nhĩ Mã Hồn tròn tròn mắt không thể tin nổi, thằng ngốc đuổi theo nửa ngày đột nhiên tăng tốc, giống như là mọc thêm cánh, lông tơ sau lưng đều dựng đứng cả lên.

Nguy hiểm!

An Trùng Cửu không hề có chuẩn bị tâm lý, cũng bị giật mình sợ hãi, không biết là có chuyện gì xảy ra.

Còn Từ Hồng ở đằng sau, không thể nói rõ được là trong lòng khiếp sợ đến mức nào, không ngờ An Trùng Cửu còn ẩn dấu một lá bài tẩy lớn như vậy, từ khi nào thằng ngốc này khôn khéo như vậy chứ?

Nhưng bất kể là trong lòng sốc đến mức nào, ba người đều là lão âm tặc, thích ứng cực nhanh.

“Nhĩ Mã tiểu nhân, chịu chết đi, ha ha ha”

An Trùng Cửu dùng vài bước đã đuổi đến sát đằng sau Nhĩ Mã Hồn, y hô lớn một tiếng, giơ chân đạp một cước.

Nhĩ Mã Hồn bị buộc phải lăn một vòng, chạy như sói, xông như heo.

Ba người lại tiếp tục truy đuổi nhau chạy vào trong sương mù, biến mất không còn thấy bóng dáng.

Cách đó không xa, Quý Thành Lương trông thấy một trôn hai truy kích thì sắc mặt đại biến: “Đại nhân, người kia là hãn tướng Địch Lỗ Nhĩ Mã Hồn, sao hãn ta cũng tới đây?”

Thẩm Luyện khẽ nhíu mày, trong mắt cũng mang theo sự nghi hoặc.

Cái thứ thi đàn này, nói trôn quý thì xác thực là rất hiếm thấy, nhưng cũng phải xem là người nào.

Đối với những kẻ luyện thi thì nó được xem như chí bảo, nhưng đối với những người không theo đạo luyện thi thì lại chẳng có tác dụng gì.

Thi khí nồng nặc khiến vật này không thể luyện chế thành đàn.

Từ Hồng tới đây đã rất kỳ lạ, lại thêm một tên tu luyện sát đạo như Nhĩ Mã Hồn cũng tới thì đúng là không thể giải thích được.

Nếu như ba người này hòa thuận với nhau thì còn có thể hiểu, có thể là An Trùng Cửu mời bọn họ đến hỗ trợ.

Nhưng vấn đề là, An Trùng Cửu cùng Từ Hồng đuổi theo Nhĩ Mã Hồn đánh giết, trông giống như là có thâm cừ đại hận.

“Đại nhân, có gì đó không đúng, chắc chắn là có điều kỳ quái.” Quý Thành Lương lắc đầu, y thường xuyên giao tranh trong cả ngoài sáng lẫn trong tối với đám người này, kỳ thực là hiểu nhau khá rõ.

“Chẳng lẽ ba người này là nhằm về phía ta mà đến, sau đó.... lục đục?” Thẩm Luyện suy tư nói.

....

Trong sương mù cực kỳ náo nhiệt, ở bên ngoài sương mù, kịch hay cũng đang diễn ra.

Ngụy Vũ quỳ trên mặt đất, vẻ mặt vắn vẹo, đại hòa thượng thì vẻ mặt hưng phấn, con bê thì bị buộc vào cây, cả khuôn mặt đều tràn đầy vẻ tò mò.

Đối với đại hòa thượng tới nói, hôm nay chính là ngày chuyện tốt theo đôi mà đến, là ngày mây mù tan đi, bầu trời sáng trong.

Vận may tới, muốn cản cũng cản không được.

Một đường đuổi theo con bê tới nơi này, vốn còn đang truy tìm.

Kết quả lại không biết chuyện gì xảy ra, không ngờ rằng con bê vậy mà tự quay đầu lại, đâm thẳng vào ngực hắn ta.

Mà niềm vui lớn hơn còn ở phía sau.

Đang bắt lấy con bê, đằng sau lại chạy đến một người – Đơn độc một mình Ngụy Vũ.

Cái gì gọi là hạnh phúc?

Hạnh phúc chính là muốn cái gì tới cái đó, lại còn kèm theo niềm vui ngoài ý muốn.

Hai đại cừu nhân trong đời, hôm nay bắt được một cái ruồi.

Ngụy Vũ tính là một, con bê tính là một nửa.

Ngụy Vũ đơn độc một mình thấy đại hòa thượng, cả khuôn mặt đều tái đi, không chút do dự, lập tức quay đầu chạy đi.

Còn đại hòa thượng thì trái lại, vẻ mặt mừng rỡ, xông lên tát một cái, lập tức đánh bay Ngụy Vũ rời khỏi mặt đất.

Ngụy Vũ mới tu được mười lăm năm nội kinh, trước kia gây khó dễ được đại hòa thượng chính là nhờ vào nhiều người quần áo, dù vậy nếu như không có người hô một câu “Đâm môn đại hòa thượng” thì thiếu chút nữa cũng đã đánh không lại rồi.

Đơn đầu một đôi một, đại hòa thượng có thể chấp hấn ta cả một tay một chân.

Nực cười, kẻ hung hãn xông vào giữa đám quỷ chỉ bị rách quần áo, miệng găm bùn, đệ tử quan môn Pháp Thiên Đại Sư Kim Quang Tự, bản lĩnh đó là tương đối vững chắc, chỉ là hơi có chút xui xẻo, toàn gặp phải kẻ hung hãn hơn so với hấn ta.

Kết quả chính là, Ngụy Vũ bị điểm huyết định thân, quỳ xuống đất.

Con bê bị buộc cổ, cột vào thân cây.

Không có ai chạy thoát.

“Hòa thượng, người dám động vào ta thử xem.” Ngụy Vũ tỏ vẻ kiên cường.

“Thử thì thử, sợ người à.” Đại hòa thượng tiến lên chính là một cái đập vào đầu.

Ngụy Vũ bị đau đến nghiêng răng nhếch miệng, tức giận hét: “Có gan người lại động vào ta thử xem!”

“Bộp bộp” đại hòa thượng vô cùng dứt khoát lại thưởng cho Ngụy Vũ hai cái, nói: “Sao vậy, nghiệm rồi à?”

Khuôn mặt Ngụy Vũ đỏ bừng, không dám tiếp tục thách thức.

“Nói, vì cái gì bắt bản Phật gia chộc phân trâu?” Đại hòa thượng hỏi ra nghi vấn từ lâu, người trước mặt này, từ trước tới giờ không hề có chút giao tế nào, chẳng biết thù hận từ đâu

ra, hơn nữa nếu bàn luận kỹ, còn có một chút quan hệ khá lúng túng.

Lần thứ nhất bị Phi Ngư Vệ tóm, Ngụy Vũ bùng tới một chậu phân trâu.

Lần thứ hai bị Phi Ngư Vệ tóm, Ngụy Vũ cũng bùng tới một chậu phân trâu.

Liên tiếp.

Hôm nay nợ cũ nợ mới, đều phải tính toán cho rõ ràng.

“Chuyện này không thể trách ta, ai bắt người ở Miếu Nhân Vân không có việc gì lại chọc phân trâu chơi, ta đây chỉ làm theo thông lệ, chỉ là thăm vắn mà thôi.” Ngụy Vũ thẳng thắn đường hoàng.

“Còn lần thứ hai thì sao?” Đại hòa thượng nghiêng răng.

Khuôn mặt Ngụy Vũ cứng đờ, nói lắp: “Đó... Đó là lưu trình thăm vắn, đó chính là phải làm lại một lần.”

“Được, lưu trình đúng không, hôm nay bản Phật gia cũng để cho người thể nghiệm thử lưu trình.” Đại hòa thượng tức giận đến mặt béo đều vằn vẹo.

“Người muốn làm gì?” Ngụy Vũ sợ hãi gào lên: “Hòa thượng, ta nói cho người biết, hai ta đều cùng một vị sư mẫu, có năng lực người đánh chết ta, ta không chết chắc chắn sẽ tố cáo người.”

“Được thôi, người cứ cáo trạng đi, vừa vắn đề sư mẫu phân xử thử, lý do gì khiến người liên tục bùng đến hai chậu phân trâu, tốt nhất là để Thiên hộ cũng tới phân xử thử.” Đại hòa thượng hùng hồn đáp lại.

Ngụy Vũ lập tức ngập ngừng không thể nói ra được câu phản bác.

Đại hòa thượng đứng dậy, đi tìm xung quanh.

Tìm cái gì, đương nhiên là tìm phân trâu rồi.

Ngụy Vũ thấy vậy khuôn mặt lập tức lộ vẻ lo lắng không yên.

Nhưng đại hòa thượng tìm xung quanh một vòng cũng không tìm được, thế là liền để mắt tới con bê.

Kết quả còn không đợi đại hòa thượng mở miệng, con bê đã vô cùng thức thòi, hai chân sau hơi hơi khuyu xuống một chút, lập tức phọt ra.

Ngay tại chỗ chặt đứt tia hi vọng cuối cùng của Ngụy Vũ.

Hơi nóng bốc lên, còn có chút “nhão”.

Đại hòa thượng mặt mày rạng rỡ, “Xin mời, Ngụy thí chủ.”

“Kẻ sĩ có thể giết không thể làm nhục, có bản lĩnh thì người giết ra đi, ta tuyệt đối sẽ không chọc phân bộ, tuyệt đối không!” Đến câu cuối cùng, Ngụy Vũ nói gần từng chữ, vô cùng kiên định.

Đại hòa thượng cũng không uy hiếp, chỉ là cười tùm tùm rút ra lang nha bổng mà Ngụy Vũ mang theo ở sau lưng, hỏi: “Ngụy thí chủ, lần trước người nói thanh lang nha bổng này là rút từ đâu ra?”

Khuôn mặt Ngụy Vũ lập tức nhăn nó lại, qua một lúc lâu lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc: “Pháp Hải sư đệ, chuyện gì cũng có thể thương lượng, không cần phải động đao động thương.”

Chương 148 – Thi cương

Kho than.

Tần Hà ăn uống no nê, lại chất mấy đồng than lên trên mấy bộ thi thể.

Đều là hung thi.

Hiện tại có nhiên liệu đầy đủ, đương nhiên là không thể bỏ qua.

Hai bộ thi thể trước cũng đã đốt xong, vẫn cho ra đạo hạnh cùng nội kinh.

Trên đường trở lại hấn lại gặp được ba bộ, toàn bộ đốt đi.

Sau khi nhóm lửa, Tần Hà lại đi ra ngoài, giống như con kiến dọn nhà, hấn lại tha về bốn, năm bộ hung thi.

Mà lúc này, mặt trời đã ngả về tây.

Tiếng đánh nhau bên ngoài đã dừng lại một lúc lâu.

Nhĩ Mã Hồn không hổ là Ba Đồ Lão tái ngoại, vậy mà có thể chống đỡ được ba phút An Trùng Cửu đột nhiên tăng tốc.

Sau đó, bên ngoài đã yên ắng lại.

Mặt trời lặn, âm sinh, chính chủ cũng nên ra sân, An Trùng Cửu coi như có hạn hơn nữa cũng phải tỉnh táo lại.

Tần Hà không tiếp tục tùy ý hoạt động, bình tĩnh đợi.

Lại một thời gian khá lâu trôi qua, khi bóng dáng mơ hồ của mặt trời dần dần xuống khuất đường chân trời, sương mù trong nháy mắt cuộn trào lên.

Chính là ngay cả nửa khắc cũng không thể chờ thêm.

“Rống!”

Một tiếng hú dài, sóng âm cuộn cuộn, chấn đến màng nhĩ đau đớn.

“Hồng hồng hồng”

Ngay sau đó, bên ngoài lập tức truyền đến vô số tiếng đáp lại.

Đó là những hung thi đang ẩn nấp.

Sương mù lập tức cuộn lên, giống như là đang sôi trào.

Mà đây chỉ mới là bắt đầu, một màn kinh dị đột nhiên đã xảy ra, những thi thể chưa cháy hết mà Tần Hà đang đốt trên các đồng than đá, giống như bị thứ gì đó hút đi, trực tiếp xuyên thủng nhà kho bay đi, biến mất trong sương mù.

Tần Hà kinh ngạc, những thi thể này, có không ít bộ đã bị đốt đến chỉ còn lại xương.

Không chút do dự, Tần Hà lập tức tiến về phía nơi phát ra tiếng hú.

Còn chưa tới nơi, hắn đã thấy một bóng người khổng lồ đang đi lại.

Nó rất lớn, to như một tòa tháp, thân thể vạm vỡ giống như là một bản Hulk cực lớn.

Đến gần xem xét, nó không chỉ là một bộ thi thể, mà là một đồng hung thi xếp thành hình người khổng lồ.

Tất cả hung thi giống như là bị hút lấy, dính trên thân thể của cự thi, trở thành một bộ phận cơ thể nó.

Hung thi găm thét, trên mặt lộ ra vẻ đau đớn.

Hình ảnh quỷ dị đáng sợ này khiến cho Tần Hà không tự giác mà há to miệng.

Từ kịch chiếu bóng của hai tên tùy tùng của An Trùng Cửu, Tần Hà cũng đã biết đến có một thứ như vậy tồn tại, nhưng tận mắt nhìn thấy thì đó là một chuyện khác.

Thi cương quá lớn, rất có lực trùng kích thị giác cùng với lực áp bách.

Lúc này, vô số hung thi bị hút dính trên thân nó, trở thành một bộ phận thân thể, nhưng chúng cũng không hoàn toàn dung nhập vào, vẫn là một hung thi hoàn chỉnh, vô số khuôn mặt vặn vẹo, vô số đồng tử đỏ rực.

Vô số cánh tay giương nanh múa vuốt, thoạt nhìn giống như là những sợi lông của thi cương mọc dài.

Mới nhìn thoáng qua đã khiến người ta cảm giác như có một luồng hơi lạnh buốt từ bàn chân xộc thẳng đến đỉnh đầu, đủ để người ta phát hội chứng sợ mật độ cao.

Hung thi bị hút đến càng lúc càng nhiều, hình thể của thi cương càng lúc càng lớn, càng lúc càng cường tráng, hai đôi mắt đỏ rực như máu cũng chậm rãi sáng lên, to như đèn xe.

Đến lúc này, Tần Hà cuối cùng cũng đã có sự hiểu biết trực quan hơn về cương thi khủng bố này.

Mị thi so sánh với thi cương này, quả thực không tính là cái gì.

Mà chỉ là mị thi đã phải cần đến Kim Quang tự, Lăng Vân quan cùng Phi Ngư Vệ liên hợp mới trấn áp được, lại qua đủ loại thủ pháp trấn thi gia trì, đèn nhiếp phách hấp thu phách, cuối cùng mới rơi vào trong tay Tần Hà.

Mà thi cương này, đã tính còn chưa tiêu tan, chênh lệch không chỉ một chút.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà cầm lấy một tảng đá, rót nội kinh vào trong, sau đó ném mạnh về phía thi cương.

Tảng đá thể lớn mạnh mẽ, hung hăng đập vào trên thân thi cương, lập tức đánh rơi một chỗ.

Nhưng rất nhanh, nơi bị đánh ra đã bị hung thi bổ khuyết, bộ phận thi thể đánh rớt cũng lại bị hút lên trên thân thi cương một lần nữa.

Quả thực giống như là nam châm, không quan tâm là nguyên vẹn hay là bể nát, toàn bộ đều hút dính vào, chỉ qua vài nhịp thở, lỗ hồng đã biến mất không còn dấu vết.

Thi cương chậm rãi xoay người, đôi đồng tử đỏ rực như máu lập tức khóa chặt vào Tần Hà, rống giận xông tới.

Bước ra một bước chính là hơn mười trượng.

Tần Hà không chút do dự xoay người chạy đi, thuật tạt phong nhanh chóng điểm đầy, nhanh như chớp hấn đã chui vào trong sương mù.

Một bước của thi cương tuy là rất lớn, nhưng nó cũng không thể coi là nhanh nhẹn, rất nhanh nó đã mất dấu Tần Hà.

Dù vậy thi cương cũng không dừng lại, đôi đồng tử đỏ rực như máu từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lướt qua lướt lại, không ngừng tìm kiếm.

Thứ này có linh trí, có thể không chế bày hung thi tập kích người khác, tự nhiên nó cũng biết được trong sương mù có rất nhiều người sống không phải kẻ tầm thường tới đây.

“Rầm rầm rầm”

Mỗi một bước chân thi cương hạ xuống, mặt đất lập tức chấn động, đất đá bắn lên tung tóe.

Vô số thi thể hung biến trong thôn Trống Đồng, hiện tại đều đã trở thành một bộ phận của thi cương.

Lần này náo nhiệt a.

An Trùng Cửu bị phát hiện trước tiên, một bên là thi cương, một bên tu thi đạo, nửa người nửa thi, đồng hành là oan gia, nó lập tức tiến về phía An Trùng Cửu.

“Bà ngoại người!”

An Trùng Cửu tức giận mắng to, y cũng vội vàng xoay người chạy, phí hết sức lực để thoát đi.

Sau đó là Từ Hồng, có lẽ là do hai người cùng đánh nhau quá lâu, đã bị thi cương ghi nhớ, không thể giấu được hơi thở.

Nhưng hai người đều không dám tùy tiện tiến lên chiến đấu, đều là trốn đi.

Tần Hà thấy thế lập tức cảm thấy không vừa ý, như vậy sao được, nếu tất cả đều trốn hết thì sao diệt được thi cương đây?

Không nói hai lời, Tần Hà giơ tay điểm hai lần liên tục, cho thi cương hai cái thuật Tật phong.

Trong nháy mắt, tốc độ của thi cương tăng gấp đôi, có chạy trốn cũng vô dụng.

Kể gặp xui xẻo đầu tiên vẫn là An Trùng Cửu, tốc độ của thi cương còn nhanh hơn y, điều này khiến y kinh hãi đến cả khuôn mặt đều tái đi, chỉ có thể vừa trốn vừa phản kích.

“Bành!”

An Trùng Cửu vô cùng hung hãn, ý định một quyền đánh nát chân thi cương.

Nhưng mà y mới chỉ thực hiện được một nửa, không mất bao nhiêu thời gian, thi cương đã phục hồi như cũ theo lệ cũ, nó thuận thế khom lưng, một quyền nện xuống, thiếu chút nữa đã đập đầu An Trùng Cửu vào trong đất.

Nhất lực hàng thập hội, hình thể chênh lệch cực lớn, dù An Trùng Cửu có biến thân cũng chỉ có thể chạy như sói xông như heo mới có thể bảo mệnh.

“Bành! Bành!” Chiêu thức công kích của thi cương vô cùng đơn giản, tất cả đều là man lực, nhưng lại có thể ép An Trùng Cửu liên tục rơi vào hiểm cảnh, gầm thét phản kích cũng gần như không tạo thành bất cứ tổn thương nào.

Có thể nói là cực kỳ khó giải quyết!

Lại một cái đập xuống, An Trùng Cửu sơ sẩy một cái đã bị đất đá đánh bay.

Y vừa mới bị loạn tiết tấu, thi cương đã lập tức tiến đến gần, dọa đến y phải lặn một vòng lúi lại phía sau, y mắng to:

“Chính chủ cũng đã đi ra, các người còn trốn tránh làm cái gì, không diệt cái thứ này, ai cũng đừng mong có thể ra ngoài.”

Câu nói này chung quy là có tác dụng.

Nhưng người đầu tiên xông ra lại là người mà An Trùng Cửu không ngờ tới nhất.

Thảm Luyện!

Một thân áo trắng, vọt lên chém một cái đã chém đứt đuôi thi cương.

Thi cương vẫn đang trong trạng thái phi tốc, khó tránh khỏi việc bị lão đạo một cái, mất đi duệ thể.

An Trùng Cửu nhân cơ hội này lập tức đứng dậy, có được cơ hội thờ dốc.

“Rống”

Thi cương bị tổn thương, lập tức khóa mục tiêu vào Thảm Luyện.

Khí thể Thảm Luyện phóng ra, cả người tựa như một thanh kiếm sắc, tú xuân đao trong tay vang leng keng, vậy mà phát ra tiếng rống ngâm hồ gầm, thỉnh thoảng thừa cơ chém một đao lên thân thi cương.

Thi cương không ngừng khôi phục, Thảm Luyện cũng không bận tâm, xuất đao liên tiếp.

Ở một bên, An Trùng Cửu lộ vẻ do dự, cắn răng một cái, y gầm lên một tiếng giận dữ rồi cũng xông tới, cánh tay Thanh Thi Quỷ đập một quyền, đập nát bàn chân thi cương.

Đây là lần đầu tiên hai kẻ đối đầu liên thủ với nhau.

Tần Hà thấy vậy, lập tức vui mừng, như vậy mới đúng chứ.

Qua một lúc, Từ Hồng cũng xông ra, bởi vì y bị An Trùng Cửu điểm danh: “Từ lão quỷ, con mẹ nó người còn chờ cái gì nữa?”

Cuối cùng cũng chỉ còn sót lại Nhĩ Mã Hồn.

Tần Hà cảm ứng một chút, tên này vậy mà đang ở biên giới của thi vụ.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà vội vàng chạy tới đó.

Đến nơi, vừa nhìn đã thấy Nhĩ Mã Hồn đang cầm trong tay một lá bùa màu vàng, miệng lẩm bẩm, phù văn hóa thành những tia sáng màu vàng, rơi vào trên người y.

Tiếp đó, thế mà y đã trực tiếp xuyên qua mê vụ đi ra ngoài.

Tần Hà thấy vậy.

A?

Dám chạy một mình?

Như vậy sao được chứ?

Vừa tiến vào sương mù Tần Hà đã thử, hoàn toàn chính là không thể đi ra, đừng nói ra khỏi ranh giới mê vụ, muốn cũng không thể đến gần.

Rõ ràng là ranh giới mê vụ đang ở trước mặt, nhưng dù làm như thế nào cũng không thể rút ngắn khoảng cách.

Đây chính là cái gọi là trông rất gần nhưng thực ra lại rất xa, không khác gì với quỷ đả tường.

Tám bùa kia của Nhĩ Mã Hồn, hiển nhiên là bùa chú chuyên phá chướng.

Không chút do dự, di hình hoán ảnh, trở lại cho ta.

Việc còn chưa xong đâu.

Chương 149 – Con thịnh nộ trong bất lực

Những lời ca ngợi của Nhĩ Mã Hồn dành cho Địch Vương cũng không phải là lời nói điêu.

Gia tộc Địch Vương quật khởi ở vùng núi Trường Bạch và Hắc Long Giang, trên chiến trường hung mãnh như hổ, tư thái lại cực kỳ dẻo dai.

Hợp Tung Liên Hoành (*), liên tiếp nạy ra các thế lực đã từng bị Vương triều Đại Lê áp đảo, trong đó có các bộ lạc thảo nguyên, cũng có Yêu ma Tiên gia.

(Note (*) Hợp Tung, Liên Hoành là tên hai sách lược liên minh thời Chiến Quốc.)

Ngũ đại xuất mã tiên gia, Hồ Hoàng Bạch Liễu Hôi, đều đã tỏ thái độ hòa nhã với Địch Vương, được coi là thượng khách, trong đó Xà tiên Liễu gia thậm chí đã hoàn toàn đầu quân vào, có hơn mười người trong tộc nắm giữ chức vụ trọng yếu.

Ngay cả Hồ tộc có địa vị cực cao, mấy năm gần đây cũng thường xuyên có đệ tử trong tộc ra vào kim trướng Địch Vương, nâng cốc trò chuyện vui vẻ.

So với hoàng đế Đại Lê tự xưng Vương, tự cao tự đại, thì Địch Vương lại càng có vẻ giống như một bụi cỏ hoang.

Bụi cỏ hoang cũng có ưu điểm của bụi cỏ hoang, bằng hữu nhiều, những thứ ly kỳ cổ quái cũng nhiều, pháp môn, phù văn của Hồ tộc, huyền tộc, trận pháp của Hoàng tộc, y thuật của Bạch tộc, đan thuật của Liễu tộc, tiền tài của Hôi tộc, Địch Vương đều được phân hưởng.

Lá bùa phá chương này, chính là đến từ Hồ tộc, cực kỳ quý giá, là một trong số những bảo bối ít ỏi có thể áp đáy hòm của Nhĩ Mã Hồn.

Lá bùa này được chế tác từ da nách của Hồ tộc, do đại tiên Hồ tộc luyện chế ra, Địch Vương đã phải bỏ ra một cái giá không nhỏ mới có thể đổi lấy, sau đó Nhĩ Mã Hồn lãnh nó nhờ lập được chiến công.

Khi lá bùa bị thôi động hóa thành những tia sáng vàng, Nhĩ Mã Hồn đã cực kỳ đau lòng.

Nhưng y đã không có sự lựa chọn nào khác, kể sách Hợp Tung Liên Hoành hôm nay đã thất bại thảm hại, không chỉ có không thể mượn được lực vây giết Thẩm Luyện, còn đắc tội Luyện thi môn cùng Bạch Liên giáo.

Nhĩ Mã Hồn trực giác trong chuyện này nhất định có điều gì đó gây hiểu lầm, nhưng y cũng không có tâm tư đi suy nghĩ lại cẩn thận.

Hiện tại, đối với y mà nói, bảo mệnh mới là quan trọng nhất.

Thi cương cường đại hơn so với dự đoán, hơn nữa nó còn thức tỉnh thiên phú về trận pháp, thân lâm trong trận rất có khả

năng sẽ phải đoàn diệt, cho nên, ngay khi nhìn thấy thi cương, Nhĩ Mã Hồn đã quyết định sử dụng lá bài tẩy này.

Người phủ lên những tia sáng vàng giống như thần trợ, bóng dáng của Nhĩ Mã Hồn lóe lên vài lần đã ra khỏi sương mù.

“Ta mới là người thắng cuối cùng.”

Nhìn vào sâu trong sương mù, Nhĩ Mã Hồn cười lạnh.

Cho dù Thẩm Luyện, An Trùng Cửu cùng Từ Hồng liên thủ thì khả năng có thể chiến thắng được thi cương cũng không cao.

Cho dù có thắng, cũng là thắng một cách thảm hại.

Y chỉ cần đợi ở bên ngoài thi vụ nghỉ ngơi dưỡng sức, ôm cây đợi thỏ.

Bất kể là kết quả như thế nào, y cũng là kẻ chiến thắng, nhờ được đám cường giả Nam Man này, Địch Vương nhập quan cũng bớt đi được mấy tảng đá chặn đường, chỉ cần nói khéo vài câu, y cũng coi như đã lập được công lớn.

Từ trước đến nay Địch Vương ban thưởng đều rất hào phóng, vừa lập được đại công thì việc tăng thêm địa vị cùng thực lực đều ở trong tầm tay.

Nghĩ tới những thứ này, Nhĩ Mã Hồn lập tức đã không còn cảm thấy tiếc nữa, thậm chí còn cảm thấy nó đáng giá.

Nhưng đúng lúc này, Nhĩ Mã Hồn đột nhiên cảm thấy khung cảnh trước mắt trở nên vắn vẹo, sau một thoáng mơ hồ, y tập trung nhìn kỹ lại, trước mắt lại là một lớp sương mù nhàn nhạt, hai bên cũng đều là một lớp sương mù nhàn nhạt, mà sau lưng, lại là làn sương mù dày đặc.

Lại quan sát kỹ xung quanh, rõ ràng là y đã trở lại nơi ban nãy sử dụng bùa.

Nhĩ Mã Hồn giật mình, không rõ chuyện này là sao, cảm giác như y vừa trải qua một giấc mộng.

Nhưng sờ lại vào túi, bùa phá chướng đã biến mất.

Lại nhìn ra phía ngoài sương mù, một bóng người thân mặc Phi Ngư phục đang hướng về phía y nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng trắng.

Tiếp đó, ở chỗ ranh giới của thi vụ đã vang lên một tiếng gầm thét giận dữ đầy bất lực.

....

Bên ngoài sương mù, Tần Hà hít sâu vài hơi không khí trong lành, cảm giác cực kỳ sảng khoái.

Đưa mắt nhìn lại, doanh địa thiêu thi của Phi Ngự Vệ đã nổi lên ánh lửa, thỉnh thoảng còn truyền ra tiếng đánh nhau, đó là hung thi xảy ra dị động.

Thi độc của thi cương cực mạnh, thi thể cực kỳ không yên.

Tần Hà đi qua, ngó trái ngó phải không trông thấy Ngụy Vũ, hần cười hắc hắc, biến thành dáng vẻ của Ngụy Vũ, tiến vào doanh địa thiêu thi.

“Vũ ca đi đâu vậy?” Ngụy Nguyên Cát trông thấy Tần Hà, vội vàng nghênh đón.

“Ta... đâu có đi đâu đâu.” Tần Hà cố ý nói lời sáo ngữ.

“Không đi đâu mà ngươi biến mất cả mấy canh giờ?” Ngụy Nguyên Cát tỏ vẻ khó hiểu, lắc lắc đầu nói: “Mau đi đốt thi thôi, thi thể quá xao động, không dễ đốt đi, chắc là hôm nay chúng ta không thể hoàn thành được hạn ngạch.”

“Còn có lò đốt xác nào trông không?” Tần Hà vội vàng hỏi, vừa rồi đang đốt yên lành ở kho than, kết quả thi cương vừa rống to một tiếng, toàn bộ thi thể đã bay sạch.

Tồn thất lớn như vậy, nhất định phải bù lại, bằng không hôm nay quá thiệt hại

Không được thì coi như thua thiệt, đầu óc tính toán của Tần Hà chính là thanh kỳ như vậy.

“Cũng chỉ còn lò của ngươi cùng ta là trông, còn có sáu bộ nữa.” Ngụy Nguyên Cát trả lời.

Thi thể quá xao động khiến cho một tên học đồ thiêu thi đường như hần ta không dám động thủ, cộng thêm hần ta cũng không rõ Ngụy Vũ đã đi đâu, nên sau khi đốt đi hai bộ, hần đã dừng lại, đợi Ngụy Vũ quay về.

“Đủ rồi, một lò ba bộ, đồng thời xử lý.” Tần Hà cười, như vậy thì hôm nay không lỗ rồi.

Không để ý đến sự khiếp sợ của Ngụy Nguyên Cát, sau khi thu thập một phen, sáu bộ thi thể đều bị đặt hết vào hai lò, dội lên dầu hỏa, lửa cháy bùng bùng, những thi thể này vậy mà đều yên lặng, không có bất kỳ một động tĩnh nào.

Đám quan thiêu thi đều hết sức kinh ngạc.

Một lò đốt ba bộ thi thể, hiệu suất cực kỳ nhanh, nhưng rất dễ ảnh hưởng lẫn nhau, kết quả có thể là cả ba bộ thi thể đồng thời bật xác tấn công người.

Làm như vậy rất nguy hiểm, chỉ cần sơ ý một chút chính là chết thẳng cẳng.

Đội trấn thi chạy tới cũng cần thời gian a?

Không phải kẻ tài cao gan lớn thì không dám làm như vậy.

Sống là quan gia, chết là mạng của mình, không cần phải làm khó mạng nhỏ của mình.

Nhưng mà “Ngụy Vũ” không chỉ làm, lại còn có thể trấn thi thể ngoan ngoãn, điều này đã được coi là khá lợi hại.

Mấy tên quan thiêu thi thể hệ trước đều chạy tới xem xét, đều giơ ngón tay cái với Tần Hà.

Tần Hà vui vẻ, ném muôi múc dầu hỏa cho Ngụy Nguyên Cát, nói: “Việc còn lại giao cho ngươi, ta còn có việc, đi trước.”

Ngụy Nguyên Cát lập tức bị dọa sợ đến rụt cổ lại.

Nhìn hai cái lò đốt xác cùng với sáu bộ thi thể bên trong.

Muốn mạng a!

Hắn ta vẫn chỉ là một tên học đồ mà thôi!

Nhưng không đợi Ngụy Nguyên Cát mở miệng, Tần Hà đã đi mất, không còn thấy bóng dáng hắn đâu nữa.

Lại lần nữa tiến vào chiến trường trong thi vụ, Tần Hà lập tức cảm thấy vui vẻ yên tâm, lão âm tề quả thực chính là lão âm tề a, tốc độ thay đổi suy nghĩ đúng là rất nhanh.

Nhĩ Mã Hồn cũng đã gia nhập đoàn chiến.

Bốn kẻ dưới ngoại kinh hợp lực đối phó thi cương, cuối cùng thì trông cũng có vẻ dễ nhìn hơn chút.

Bốn người chia ra bốn hướng, giữa lẫn nhau còn có sự phối hợp nhất định, lập tức đánh ngang tay với thi cương.

Tần Hà thấy vậy, giơ tay điểm liên tục, thêm thuật Tật Phong cho cả bốn người.

Bỏ qua không nói tới về mặt như gặp phải quỷ của bốn người kia, sau khi tốc độ được tăng thêm, cán cân chiến đấu bắt đầu nghiêng về một bên.

Tứ chi của thi cương liên tục bị chém đứt, bị đánh nát, mặc dù là tốc độ khôi phục vẫn nhanh như trước, nhưng chắc chắn công kích của nó cũng bị ảnh hưởng.

Công kích yếu đi, bốn người lại càng thêm cường thế.

“Rống”

Thi cương liên tục gào thét, nhưng cũng chỉ có thể cuồng nộ trong bất lực.

Nhưng dù chiến đấu đã nghiêng về một bên, bốn người vẫn chưa thể giành được thắng lợi, ít nhất là trong thời gian ngắn không thể chiến thắng được nó, thi cương liên tục luân phiên không ngừng giữa bị tổn thương cùng khôi phục, khí thế giống như không hề bị suy yếu đi chút nào.

Đúng lúc này, Tần Hà đột nhiên cảm nhận được, một mục tiêu đã được đánh dấu xuất hiện ở một nơi không xa, mà bên cạnh hắn ta còn có thêm một đạo khí tức mới.

“Vô lượng cả nhà người cái Đại Thiên Tôn, nghiệp chương a.”
Một tiếng đạo hào vang lên.

Chương 150 – Tổ đội không dễ dàng

Quý Thành Lương nhìn đạo sĩ ăn mặc kỳ lạ trước mặt, sốt sắng đến mức miệng sắp nổi nhiệt, hỏi: “Xem thử có cách nào không?”

Không phải y không nôn nóng, nhưng này y căn bản không có năng lực tham dự chiến trường chiến đấu với thi cương a, đi

lên rất có thể bị miểu sát, nhìn tổ đội bốn người kia đã đánh cả nửa ngày mà thi cương cũng không suy yếu bớt được bao nhiêu, rõ ràng là kết quả không được lạc quan cho lắm.

Bộ thi cương này, mạnh hơn rất nhiều so với thi cương được ghi trong hồ sơ số 107, có khả năng là cùng một bộ, sau khi trải qua không biết bao nhiêu năm cường hóa đã trở thành đáng vẻ như hiện tại.

Tất cả mọi người đều tính sai.

“Không có Kim Quang Kinh phối hợp, vô dụng.”

Đạo sĩ lắc đầu, trông y toàn thân bần thủ, lồi thoi lệch thếch, người lại còn gầy như là một cây củi, đạo bào to rộng mặc trên người y có vẻ cực kỳ không hợp thân.

“Vậy làm sao bây giờ? Cứ tiếp tục như vậy chúng ta đều không thể thoát a.” Quý Thành Lương như bị lửa xém đến lông mày, cắn răng nói: “Người cứ đưa ra một biện pháp nào đó đi, biện pháp gì cũng được, chỉ cần ta có thể làm là được.”

Đạo sĩ trông có vẻ yếu ớt, nhưng thực tế có lai lịch không nhỏ, y chính là thủ tịch đệ tử của Lăng Vân Quan, Phi Ngư Vệ phát hiện ra y xuất hiện ở nơi này, sau khi tìm kiếm vài vòng đã tìm được y.

Đạo sĩ vẫn lắc đầu: “Trừ phi người có thể ra khỏi trận pháp, hơn nữa đưa được người của Kim Quang Tự tới đây, kém nhất thì tên Pháp Hải kia cũng được, thời gian trước không phải các người vừa mới bắt được hắn ta hay sao?”

“Nếu như ta có thể ra ngoài được thì cần gì phí lời nữa.” Quý Thành Lương thật muốn đâm vào cây.

Chừng một khắc thời gian sau đó, hai người chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn nhau.

Ngay vào lúc Quý Thành Lương không thể nhịn nổi nữa, muốn rút đao xông ra giúp đỡ.

“A”

Liền nghe một tiếng hét dài truyền vào trong tai, từ xa nhanh chóng tới gần, âm thanh từ trên hạ xuống dưới.

Quý Thành Lương lập tức ngẩng đầu lên, chỉ thấy một khối cầu màu vàng từ trên trời rớt xuống, đập thẳng về phía y.

“Cái thứ gì?!”

Quý Thành Lương sắc mặt đại biến, vội vàng lách mình rút đao ra.

Sau một khắc, thứ kia nặng nề đập xuống ngay chỗ Quý Thành Lương vừa đứng, kim quang vỡ nát.

Cẩn thận nhìn kỹ, lại là một người.

Một người có thân hình béo tròn.

Trên đỉnh đầu là hai hàng giới ba, đầu cắm xuống đất, hai chân hướng lên trời, vẫn còn đang giãy dụa.

“Đại hòa thượng?”

“Hòa thượng?”

Quý Thành Lương cùng đạo sĩ đồng thời vui mừng kêu lên.

...

Bên ngoài sương mù, Tần Hà phúi phúi tay.

Cái gì gọi là hạnh phúc?

Hạnh phúc chính là vào lúc người đang muốn tìm hòa thượng.

Ài, hòa thượng đang co rúm ở ngay bên ngoài mê vụ ló đầu nhìn.

Hạnh phúc hơn là, trên lưng con bê còn trói một người.

Trong nháy mắt, di hình hoán ảnh thoát khỏi mê vụ, lại đá mạnh một cước vào cái mông bự của đại hòa thượng.

Giải quyết!

Tổ đội này, tốn công a.

Chạy trốn, muốn đi vào lại chẳng dám vào, sợ chiến lùi bước, chia đàn xẻ nhé.

Cũng may là vận khí bọn họ coi như không tệ, muốn cái gì tới cái đó, giống như là được Thần trợ giúp, lúc này mới lập nên đoàn đội.

Nhìn về phía sợi dây thừng trên cổ con bê, Tần Hà hỏi:
“Chuyện gì xảy ra?”

“Hòa thượng vẫn đang tìm gia đày.” Con bê gật gù đắc ý kể chuyện đã xảy ra qua một lượt.

Tần Hà nghe mà mắc ói.

Lấy phân đắp tượng?

Đây là thù oán gì a?

Hắn đã từng nghe thấy đắp người tuyết, đắp tượng cát.

Nhưng lần đầu nghe đắp tượng phân.

Vừa nghe đã đã cảm thấy mỗi từ đều mang theo mùi.

Lắc đầu, Tần Hà cởi bỏ dây thừng trên cổ con bê, xoay người cười lên lưng bê, vòng qua mê vụ chậm rãi đi ra.

Tổ đội thành công, tất nhiên tiếp đó chỉ cần chờ thu hoạch là được.

Quả nhiên, trong sương mù xuất hiện kim quang lấp lóe.

Khoảng trời trên sương mù, mây đen cuộn cuộn tạo thành một vòng xoáy khổng lồ.

Vòng xoáy càng lúc càng dày, càng lúc càng hạ thấp.

“Ầm ầm”

Không bao lâu, ở giữa vòng xoáy đã xuất hiện điện xà du tẩu.

Càng lúc càng sáng, càng lúc càng cuồng bạo.

Sau một khắc.

“Ầm ầm!”

Một tia thiên lôi xuyên thẳng giữa bóng đêm, đánh xuống bên dưới.

Ngay tức thì, cả vùng đều chấn động.

“Rống”

Hiển nhiên là thi cương đã bị tổn thương, nó đang gào thét.

Ngay sau đó, lại thấy khoảng trời trên thi vụ, một thanh chiến đao màu vàng chậm rãi ngưng tụ ra, tiếp đó mạnh mẽ chém

xuống, trong nháy mắt cả đại địa như là bị chém đôi.

Qua một lát, kim quang đã chậm rãi biến mất, mây đen đầy trời cũng dần dần tan đi.

Tất cả trở về yên tĩnh, ngay cả sương mù cũng nhanh chóng phai nhạt.

Sau một khắc, hai bóng người một trước một sau phóng ra khỏi mê vụ, rất nhanh lẫn vào trong bóng đêm, chỉ còn tiếng thét vọng lại: “Nhĩ Mã tiểu nhân! Ngươi đứng lại!”

Tần Hà cảm ứng một chút, lập tức cười bê đuổi theo.

Tên gia hỏa Nhĩ Mã Hồn này, lại một lần nữa khiến Tần Hà cảm thấy ngoài ý muốn.

Lúc trước Tần Hà đánh dấu ba mục tiêu.

Một là thi cương, một là Nhĩ Mã Hồn, một là An Trùng Cửu.

Rất rõ ràng là Nhĩ Mã Hồn mang thi cương đi, định độc chiếm chiến lợi phẩm.

Bại hoại đạo đức, không có nhân phẩm a.

Đối với kẻ cặn bã không có chút luân lý, không có chút liêm sỉ nào, giữ... một mình – ăn một mình như vậy.

Cần phải để chính nghĩa phán xét.

Đối mặt Tật phong a!!

“Hưu hưu hưu hưu”

Vô ảnh thủ + Thuật Tật phong!

Tần Hà giơ tay điểm liên tục, trực tiếp bắn cho An Trùng Cửu gấp ba thuật Tật Phong.

Hay lắm.

An Trùng Cửu không có chút chuẩn bị nào lập tức vượt qua Nhĩ Mã Hồn, thậm chí thiếu chút nữa y còn đã giẫm lên Nhĩ Mã Hồn.

An Trùng Cửu vọt vượt ra xa lại vội vàng chạy vòng trở lại.

Nhĩ Mã Hồn thấy vậy cả khuôn mặt đều tái đi.

Vội vàng thay đổi phương hướng, liều mạng chạy.

Lại tới!

An Trùng Cửu rất mau đã đuổi kịp, bing bing bang bang đánh về phía Nhĩ Mã Hồn.

Nhĩ Mã Hồn căn bản không có cách nào trốn được, chỉ có thể dừng lại đánh đỡ.

Sự gia tốc không thể giải thích này ban nãy y cũng đã được trải nghiệm, nhưng thời gian không dài, qua đi liền lập tức biến mất.

Chỉ cần qua thời gian này.

Nâng lên mười hai phần tinh thần, Nhĩ Mã Hồn đăng chuyển na di không ngừng, kéo dài thời gian.

Hai người chiến thành một đoàn, đất đá bay loạn.

Tần Hà ngồi trên lưng bò quan chiến, thuận tay triển khai thuật Dạ ảm, thoải mái nhàn nhã mà xem kịch.

Hắn còn móc ra một nắm hạt dưa từ dưới nách.

“Gia, cái bóng của ngài thật nhạt a.” Con bê nhìn chăm chăm vào cái bóng dưới trăng của Tần Hà, ánh mắt lấp lánh.

“Đây là thuật Dạ ảm, có muốn học không?” Tần Hà thuận miệng hỏi.

“Muốn.” Con bê lập tức kích động, vội vàng gật đầu như gà mổ thóc.

Một viên Cường thú đan đã giúp nó có được linh trí không thua gì một con người.

Tần Hà nhìn số công đức của mình, hơn 400 điểm.

Hắn đưa tay vỗ lên đầu con bê một cái.

Ấn... Không có phản ứng gì.

Rõ ràng là không đủ công đức.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà đơn giản hóa non nửa thuật Dạ ảm.

Thuật truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc có thể tự định mức độ truyền đạo, đơn giản hóa một chút, công đức tiêu hao cũng liền bớt đi một chút.

Lại vỗ một cái, vẫn không có phản ứng.

Lại lần nữa đơn giản hóa.

Vỗ lần ba.

“Tê”

Ngay tức thì, Tần Hà chỉ cảm thấy trong cơ thể có thứ gì đó phun ra, cảm giác như là linh hồn được giải thoát cực độ khiến toàn thân hân hễ run rẩy.

Cảm giác này, sáng khoái!

Nghiện a!

Bên dưới, đồng tử của con bê càng là phóng đại, toàn thân nó cũng hân hễ run lên, trong đầu nó bất chợt hiểu thêm một ít tri thức huyền ảo.

Thuật Dạ ảm phiên bản đơn giản hóa.

Thi triển!

Lập tức, cơ thể của con bê cũng trở nên giống như Tần Hà, dần dần ảm vào trong màn đêm.

Trên mặt đất chỉ còn lại một cái bóng nhạt đến gần như không thể nhìn thấy.

Ngoại trừ... Bốn cái chân.

Đó chính là phần bị đơn giản hóa.

Từ xa nhìn lại, người trên lưng cùng thân bò đều không thấy, chỉ có thể thấy bốn cái chân đứng đó, trông cực kỳ quỷ dị.

Tần Hà nhìn thật lâu, vẻ mặt bình tĩnh, có xúc động muốn thêm một lần nữa.

Nhưng nhìn lại công đức, chỉ còn dư lại vền vẹn có “2”.

Bất đắc dĩ, hân chỉ có thể coi như không thấy.

Đưa mắt nhìn về phía chiến trường hai người đang chiến đấu.

Cứ như vậy một hồi, thời gian tác dụng của thuật Tật phong đã kết thúc, tốc độ cuồng bạo của An Trùng Cửu bỗng nhiên khôi phục bình thường.

Nhĩ Mã Hồn thấy vậy, không chút do dự lại quay người chạy trốn.

“Nhĩ Mã tiểu nhân, đứng lại!” An Trùng Cửu không cam lòng, lại điên cuồng đuổi theo lần nữa.

Đối với y mà nói, thi đàn thật sự là rất quan trọng.

Tần Hà thất vọng nhìn bóng lưng của An Trùng Cửu đi xa, im lặng lắc đầu.

Ba phút gia tốc mà tên ngốc này vẫn không thể giải quyết được Nhĩ Mã Hồn.

Bùn nhão không xây nổi tường.

Nhưng cũng đâu còn biện pháp nào, chỉ có một tên có thể sử dụng a, lại cho thêm một cơ hội vậy.

“Sưu sưu sưu”

Tần Hà lại bắn ra gấp ba thuật Tật Phong.

Đối mặt Tật phong a, không có đường chạy trốn nào đáng nói.

Nhĩ Mã Hồn lập tức lại muốn khóc.

Còn nữa?!

Cái gì gọi là kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay?

Chính là đây.

Nhĩ Mã Hồn đột nhiên nhớ tới bóng người mơ hồ mặc Phi Ngự phục kia, đồng thời y cũng chợt hiểu nguyên nhân cái chết của An Ba Cốc cùng Hình Nô.

Kinh thành Đại Lê, có một nhân vật cực kỳ đáng sợ!

Một cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đầu, Nhĩ Mã Hồn thầm kêu khổ: “Mạng ta xong rồi!”

Con người a.

Một khi biết được số mệnh của mình liền mất đi ý chí.

Sở sinh tử liền sẽ gạch tên.

“Bành!”

“Phốc”

Chống đỡ được lần cử tử nhất sinh đầu tiên, nhưng lại không chống đỡ qua được lần thứ hai.

Ngay vào khoảnh khắc cuối cùng khi thuật Tật phong sắp mất đi tác dụng, thiên mệnh lóe lên.

Nhĩ Mã Hồn bị một quyền mạnh mẽ của An Trùng Cửu đánh trúng, tựa như con diều đứt dây bay ngược ra ngoài.

Lồng ngực lồm xuống, gân cốt toàn thân vỡ vụn, Nhĩ Mã Hồn nặng nề rơi xuống đất, nghẹo đầu đi đời nhà ma, ngay cả một lời trần trối cũng chưa kịp nói.

“Cuối cùng cũng chết.”

Đôi mắt của An Trùng Cửu sáng rực lên, kích động không thôi, bên hông của Nhĩ Mã Hồn cột một cái túi đựng thi thể màu vàng, chứa đựng bên trong chính là bản thể thi cương mà Nhĩ Mã Hồn đã cướp đoạt được.

“Ta mới là người thắng!”

An Trùng Cửu sải bước phóng tới chỗ của Nhĩ Mã Hồn.

Tần Hà thấy vậy, a?

Đã xong việc?

Được rồi!

Đổi mặt tật phong đi!!

Lập tức, Tần Hà lại điểm cho chân trái của An Trùng Cửu gấp ba lần thuật Tật phong.

An Trùng Cửu chỉ cảm thấy chân trái của mình đột nhiên gia tốc, mà chân phải... thì lại đuối không kịp.

“Rắc!”

Sau một khắc, mắt An Trùng Cửu lồi cả ra, gân xanh trên trán nổi lên.

Một tay che háng, một tay che đầu.

Đau tận óc.

“Shii shii”

An Trùng Cửu gắng gượng không ngồi co lại, bước nhỏ nhanh chóng tiến đến gần thi thể của Nhĩ Mã Hồn.

Thực tế đã nói cho y rõ ràng, chuyện ngày hôm nay từ đầu đến cuối đều không hề thích hợp.

Nhanh chóng lấy thi thể rồi rời đi, bằng không rất có thể sẽ gặp bất trắc.

Sợ cái gì tới cái đó, thỉnh linh có tiếng bước chân vang lên, trong nháy mắt thi thể Nhĩ Mã Hồn đã biến mất.

Cẩn thận nhìn kỹ lại, không biết là bốn chân của thứ gì đó đang di chuyển.

Chỉ thấy chân, không thấy thân!

“Cái thứ gì?”

An Trùng Cửu bị dọa đến kêu to.

Chương 151 – Cái này gọi là thu được

Trên đường trở về.

Bốn chân đều thi triển thuật Tật phong!

Thuật cưỡi trâu bò vốn đã rất nhanh chóng, giờ lại có thêm gấp ba lần thuật Tật phong, phải gọi là nhanh như chớp, phóng như điện.

Bên hông treo hai cái túi vải vàng, Tần Hà hết sức hài lòng.

Đêm nay lại là một đêm thu hoạch lớn.

Một cái là thi cương, một cái là Nhĩ Mã Hồn.

Cái gì, độc chiếm chiến lợi phẩm?

Không không không, không thể nói là Tần Hà độc chiếm.

Tần Hà không hề cướp từ đám người kia.

Hắn đây gọi là thu được.

Ài, chiến lợi phẩm này qua tay cái tên khốn khiếp Nhĩ Mã Hồn, đã mang tính chất khác rồi.

Vốn là Tần Hà cũng định mang An Trùng Cửu đi luôn, nhưng nghĩ lại.

Cái tên ngốc này cứ giữ lại trước đã, sớm muộn cũng có một ngày cần đến.

Do vậy liền bỏ qua.

“Bò... ồ... bò... ồ... bò... ồ”

Trên đường trở về, con bê vui vẻ đến kêu loạn.

Tốc độ nhanh như vậy, từ trước đến giờ nó chưa từng được trải nghiệm.

Chắc chắn trên thế gian này tuyệt đối không có con bò nào có thể nhanh được như nó.

Phóng nhanh một đường, cách mỗi ba phút là Tần Hà lại điểm một chút, cứ ba phút lại điểm một chút, chỉ với thời gian nửa canh giờ, Tần Hà đã về đến lò hỏa táng.

Bốn tên quan sai trực ban trông thấy Tần Hà, cho dù đã bị thuật che đậy Thiên Cơ che lấp, trên mặt vẫn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Khá lắm, trời tối cũng không thấy Tần Hà trở về, giờ lại về với dáng vẻ phong trần, còn cười bò?

“Tần ca đi đâu vậy?” Mặc dù ngạc nhiên nhưng Lăng Trung Hải vẫn tươi cười chào hỏi, suy nghĩ cẩn thận, Tần Hà thường xuyên lên con, làm ra chuyện gì thì cũng không bất ngờ cho lắm.

“Ra ngoài dạo một vòng, đêm nay không bận à?” Tần Hà hỏi.

Tổ ba người nhân vật phản diện trao đổi ánh mắt một cái, đang do dự chưa biết nên trả lời như thế nào thì Từ Trường Thọ đã mở miệng: “Hôm nay không bận, hôm nay thi thể chuyển đến từ thôn Trống Đồng kia đã ít đi rất nhiều, hai phòng thiêu thi được nghỉ, người đi nghỉ ngơi đi.”

“Được, mai gặp lại.”

Tần Hà khoát tay, cười trâu đi vào phòng thiêu thi.

Vừa đóng cửa, tổ ba người nhân vật phản diện người nhìn ta, ta nhìn người, Cao Lâm Khôn nhỏ giọng hỏi: “Tần Hà đang bắt chức Thanh Ngưu Đại Tiên à?”

“Chắc là vậy, lần trước hấn muốn lấy con bò này là ta đã nhìn ra rồi.” Lý Thiết nói.

“Ai, bệnh vẫn chưa chuyển biến tốt a.” Cao Lâm Khôn lắc đầu.

Nói xong, ba người nhìn về phía Từ Trường Thọ, Từ Trường Thọ sững người, “Các người nhìn ta làm cái gì?”

“Không phải người bảo ở đầu phố Trường Lăng có một tên coi bói mù biết chữa bệnh về đầu óc à?” Lăng Trung Hải hỏi.

“Đúng là có một người, nhưng không biết có hiệu nghiệm hay không.” Từ Trường Thọ gật gật đầu.

“Lấy ngựa chết làm ngựa sống thôi, cứ như vậy không được a, trước kia trời tối còn biết đường trở về, người xem hiện tại, mỗi ngày đều không thấy người đâu.” Lăng Trung Hải nói.

Lò hỏa táng thành đông chỉ có Tần Hà là có chút năng lực, có phúc tướng.

Hiện tại, lò hỏa táng thành đông mỗi đêm đều an lành, duy trì thêm một thời gian nữa, Lăng Trung Hải cảm thấy mình liên có hy vọng thăng chức.

Lưu đại nhân Binh mã ty đã khen y mấy lần.

Nhiệm vụ hàng ngày của lò hỏa táng rất rõ ràng, không xảy ra chuyện gì cũng chính là lập công a, y nói chuyện cũng có thể mạnh dạn hùng hồn hơn mấy lần.

“Được rồi, ngày mai ta dẫn hấn đi xem thử.” Từ Trường Thọ gật đầu.

...

Trong phòng thiêu thi.

Tâm trạng của Tần Hà rất tốt, vung ra thuật Cách âm.

Thanh lý thi thể cùng ca hát không thiếu.

“Há hà ha ha, há hà ha ha!”

“Tây Hồ cần tươi, khoai từ ngọt a! Ngâm rượu khoai xuân, nhận sữa lưu a!”

“Có trọn ngàn con cá chép mang tới hàm, không nhào nấu mì tay khó kìm.”

....

(Note: Tần Hà đang hát chế theo bài hát Độ tình, Ost phim Tân bạch nương tử truyền kỳ. Bản chế này có nguyên một bài, hát về đồ ăn, khá phổ biến bên Trung.)

Đại vương bát vươn dài cổ, nhìn Tần Hà với vẻ mặt ngạc nhiên.

Không biết gia lấy được hai bộ thi thể này từ đâu tới mà trông vui vẻ như vậy.

Một bộ trong đó, trong túi toàn là vàng cùng bạc sáng bóng, rất có tiền.

Bộ thi thể còn lại thì khá là kỳ lạ, mặt mũi không rõ, nhìn thế nào cũng không giống người, thân trắng không lông, trông như là ngó sen, cũng không biết chết như thế nào, da tróc thịt bong, đỉnh đầu còn bị chém một đao, nhưng lại không có máu, không giống như vật sống.

“Gia, đây là thứ gì?” Đại vương bát tò mò hỏi, Tần Hà có tâm trạng tốt, nó cũng to gan hơn.

“Đây là thi cương.” Tần Hà cười trả lời.

“Thi cương?” Không ngờ đại vương bát nghe xong lại ngạc nhiên hô lên.

“Ngươi biết thi cương?” Tần Hà sững sờ.

Đại vương bát gật đầu, nói: “Ta từng nghe cha nuôi nhắc đến, nói thi cương là do một loại thi trùng của Tây Vực biến thành, cũng có nói là do thi khí lắng đọng không tiêu tan, qua thời gian lâu năm dần dần sinh ra linh trí, đặc điểm rõ ràng nhất là có thể điều khiển tử vật, sử dụng biện pháp thông thường thì rất khó đối phó được nó, nghe nói thứ này chỉ sợ một thứ, đó chính là Thiên Lô.”

Tần Hà nghe vậy thì gật đầu, đại vương bát nói khá đúng với những gì hắn đã chứng kiến.

Đối phó thi cương nói không phức tạp thì quả thực đúng là không hề phức tạp, nhưng cũng là đơn giản đến mức cực hạn, có thể xưng là biến thái.

Công kích vật lý cùng công kích thông thường gần như là chẳng có tác dụng gì, cần phải đánh ra đại chiêu nhân lúc nó bị Thiên Lô khắc chế, bằng không rất khó đánh giết.

Tiếp đó Tần Hà lại hỏi vài câu, nhưng đại vương bát chỉ biết một chút như vậy.

Tần Hà cũng không rời rắm, cẩn thận thanh lý hai bộ thi thể, đặt vào lò, nhóm lửa đốt than, bắt đầu công việc.

Đại vương bát lại bận rộn.

Trong quá trình đốt cháy Tần Hà phát hiện, thi thể của Nhĩ Mã Hồn cũng không hề có dị thường, thuộc về kiểu đốt cháy bình thường.

Nhưng thi cương lại cháy cực chậm.

Nhĩ Mã Hồn đã sắp đốt thành than mà thi cương mới chỉ hơi hơi xém.

Không nghi ngờ gì nữa, đây cũng là một khối xương cứng khó đốt, giống như bộ mị thi lần trước.

“Thiết Trụ, bộ thi cương này ngươi phải tốn công a.”

Tần Hà nhìn về phía đại vương bát, chắc chắn là đêm nay không thể đốt xong bộ thi thể này, ban ngày lại phải cắt đi, buổi tối mới có thể đốt tiếp, liên tục như vậy cho đến khi đốt xong mới thôi.

Ở thiêu thi đường có thể đốt liên tục không ngừng, nhưng nơi đó lại có đèn nhiếp phách, phần thưởng bị áp chế quá nhiều, không có lợi.

“Gia, ngài cứ yên tâm, ta sẽ mau chóng đốt nó.” Kết quả, đại vương bát lại không hề cảm thấy gánh nặng chút nào, ngược lại nó lại nói với vẻ nhiệt tình.

Có yêu cầu thì mới không bị vứt bỏ.

Đại vương bát hiểu rất rõ điều này, hướng chi hiện giờ bên cạnh gia lại có thêm một con bò.

Tình cảnh không ổn a.

“Không tồi, đốt xong sẽ thưởng cho ngươi, cứ làm việc cho tốt.” Tần Hà hài lòng cười cười.

“Vâng, gia.” Đại vương bát liên tục gật đầu.

“Cọt cọt cọt”

Chỉ là đại vương bát vừa nói xong, bụng nó lại đột nhiên phát ra tiếng.

Tần Hà sững sốt nhìn về phía đại vương bát.

Đại vương bát sững người, nói: “Gia, hình như là... Cường thú đan khiến ta càng dễ đói bụng hơn, mà vừa rồi ngài mới hát bài hát về đồ ăn nữa.”

Chương 152 – Thiết khẩu thần toán

Con bê vừa nghe xong lời này, lập tức quay đầu đi.

Đôi mắt trâu nhìn chăm chăm vào lỗ thoát khói đen thui trên nóc nhà, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Tần Hà, có tật giật mình.

Tần Hà lườm nó, nhưng trách nó cũng chẳng ích gì, hơn nữa bây giờ đang là đêm hôm khuya khoắt, không có chỗ nào có bán màn trâu a.

Nghĩ nghĩ một lát, Tần Hà hỏi: “Ừm, này... Người có gặm hạt dưa không, ở đây ta có 200 cân, bao ăn no.”

Đại vương bát: “ ‘ - ‘ ”

....

“Đại nhân, từ đầu đến cuối chuyện này đều không thích hợp a.” Bên ngoài thôn Trống Đồng, Quý Thành Lương nói với Thẩm Luyện.

Hiện tại, sương mù ở thôn Trống Đồng đã tan đi, vô số ánh đuốc chập chờn, đó là Phi Ngư Vệ đang thu dọn tàn thi trong đêm.

Trong mắt Thẩm Luyện đang phản chiếu vô số ánh lửa, y chậm rãi nói: “Chắc chắn chúng ta đã quên đi chuyện gì đó rất quan trọng.”

Quý Thành Lương nhíu mày, trong mắt tràn đầy sự khó hiểu.

Ngừng một lát, Thẩm Luyện quay người lại, nói: “Hòa thượng đâu rồi?”

“Pháp trận thi vụ vừa phá, hắn đã lập tức chạy đi.” Quý Thành Lương trả lời.

“Đi bắt hắn ta về đây.” Trầm mặc một lát, Thẩm Luyện nói.

“Lại bắt?”

Quý Thành Lương hơi chần chừ một chút, lại vội vàng tuân lệnh: “Rõ!”

“Phía bắc có tin gì mới không?”

“Tuyệt tai phía bắc càng ngày càng nghiêm trọng, liên quân Địch Lỗ cùng Nhung tộc đang tập kết lại, quy mô đợt xuôi nam lần này nhất định sẽ không nhỏ, khả năng lớn là bọn chúng sẽ đặt mục tiêu đến kinh kỳ, đại nhân, vì an nguy của Thánh Thượng, chúng ta có cần tâu thỉnh Thánh Thượng đi tuần du Nam Đô không?”

“Không thể kinh động Thánh giá, nếu không nửa bắc quốc sẽ có khả năng bị thất thủ.” Thẩm Luyện lắc đầu, lại hỏi tiếp: “Cửu biên điều động lương thảo ra sao rồi?”

“Thánh thượng ra bầy đạo ý chỉ, Ngụy công công đang khẩn cấp điều vận từ phía nam, qua vài ngày nữa là sẽ đến Thông Huệ.” Quý Thành Lương trả lời.

“Đã truyền lời cho những thứ dưới nước kia chưa?”

“Đã truyền, kẻ nào dám động đến những lương thảo này, dù có rút cạn Vận Hà, Phi Ngư Vệ ta cũng phải tìm kẻ đó ra chém.”

Thẩm Luyện ngẩng đầu nhìn trời, chậm rãi nói: “Mùa đông này, sẽ có rất nhiều người phải chết a.”

Quý Thành Lương như cảm nhận được điều gì đó, y cũng ngẩng đầu lên, chỉ thấy bầu trời không biết từ lúc nào đã bị mây đen dày đặc phủ kín, từng chấm từng chấm màu trắng đang từ từ rơi xuống, rơi vào mặt, hóa thành lạnh buốt.

“Tuyệt... Tuyệt rơi?”

...

Ngày mùa đông trời sáng muộn, nhưng ngày hôm nay, trời sáng còn sớm hơn so với ngày mùa hè.

Một đêm gió lạnh rít gào, mặt đất phủ một lớp trắng xóa, khiến mọi nơi sáng hẳn lên, điều này cũng tuyên bố mùa đông năm nay đã đến chính thức đến.

“Đương!”

“Đến giờ, mở cửa phòng!”

Một tiếng chiêng vang, cửa phòng thiêu thi mở ra.

Đám thợ thiêu thi sôi nổi đi ra, nhìn mặt đất phủ đầy tuyết, lập tức người nào người nấy cũng đều reo hò phấn khích.

Bởi vì Tần Hà đã hứa, khi nào tuyết rơi thì sẽ mời cơm.

Chân trước vừa nói xong, chân sau tuyết đã rơi xuống.

Đợi đến khi Tần Hà vắn eo bẻ cổ đi ra khỏi phòng, bên ngoài đã tụ tập một đám thợ thiêu thi xách thùng, vẻ mặt mong đợi nhìn Tần Hà.

“Trước đi tửu lâu Đường Ký đặt trước đồ ăn, mỗi người một vò rượu ba cân thịt, còn lại các người tự xem rồi đặt, cứ ăn uống thoải mái.” Tần Hà vung tay lên, hiện tại, những thứ khác thì hẳn không nhiều nhưng bạc thì xem như không thiếu.

Hôm qua hẳn lại thu được thêm không ít vàng bạc trên thi thể Nhĩ Mã Hồn.

“Ôi chao tốt quá!”

“Tần ca xa xỉ a!”

“Tửu lâu Đường Ký, tửu lâu Đường Ký!”

“.....”

Đám thợ thiêu thi nghe xong, hết sức vui mừng, lập tức kêu la om sòm, kẻ đi đẩy xe cút kít, kẻ cầm lên gậy gộc, kéo nhau đi ra lò hỏa táng.

Lò hỏa táng tức khắc trở nên trống rỗng, ngay cả thùng đựng tro cốt cũng bị bỏ để một bên không có người giao nộp.

“Tần Hà, người đây cũng quá phung phí rồi, phải tiết kiệm bạc chút a.” Lúc này, Từ Trường Thọ đi tới.

“Tiền tài áp thân, tiêu thì tiêu thôi.” Tần Hà hờ hững.

“Người để dành một chút a, cũng có thể rời đi lò hỏa táng này lập một phần gia nghiệp, người phải tính toán một chút mới được.” Từ Trường Thọ có chút tiếc của, y cũng biết chuyện Dương Bạch Đầu dẫn Tần Hà đi làm chút việc ngoài, chỉ là Tần Hà lại chẳng hề coi trọng tiền tài, tiêu pha còn ghê hơn y.

“Không cần, người xem hôm nay tuyết rơi rồi, trên thế gian này làm gì có nơi nào ấm áp hơn lò hỏa táng chúng ta a.” Tần Hà lại chẳng hề có chút giác ngộ nào.

Từ Trường Thọ lắc đầu, thâm nhủ, cái bệnh về đầu óc này đúng là cần phải chữa trị.

Bằng không dù mệnh có cứng hơn nữa, lại gặp may thì cũng không thể ngăn được phát bệnh động kinh a.

Nghĩ đến quyết định ngày hôm qua, Từ Trường Thọ liền kéo Tần Hà đi ra ngoài, nói: “Ta dẫn người đi gặp một người.”

“Gặp ai?” Tần Hà vẽ mặt kỳ quái.

“Đến nơi người sẽ biết.”

Thế là hai người đi khá xa, tiến vào thành, lại đi đến phố Trường Lăng.

Chỉ thấy ở đầu phố có một cái sạp phủ một tấm vải vàng, trên đó viết một câu đối.

Phê âm dương đoạn ngũ hành, xem nhật nguyệt trong lòng bàn tay.

Xem phong thủy xét lục hợp, nắm giữ càn khôn trong tay áo.

Hoành phi: Thiết khâu thần toán.

Bên cạnh còn có thêm một mảnh vải ghi: Kiêm trị bệnh về đầu óc, hẳn là bổ sung lúc sau.

Đằng sau sạp có một ông lão mù thân mặc áo gai, hai mắt quần vải đen, kiểu cách như một phương sĩ.

Tần Hà thấy vậy, lập tức cơ mặt giật giật, quay người liền muốn đi, nhưng lại bị Từ Trường Thọ chết sống giữ chặt lấy, nhân hấn đến trước sạp xem bói.

“Hai vị, đoán mệnh hay là chữa bệnh?” Lão mù nghiêng tai hỏi.

“Chữa bệnh.” Từ Trường Thọ quả quyết nói: “Vị huynh đệ này của ta có suy nghĩ không giống như mọi người, đại sư ngài xem thử.”

“Nói kỹ một chút.” Khóe miệng lão mù hơi hơi nhếch lên.

Tiếp đó, Từ Trường Thọ bắt đầu thuộc lầu lầu nêu ra mấy chục hành vi khác thường của Tần Hà.

Cái gì mà thích thi thể, gián đoạn động kinh, không có chuyện gì lại đắc tội lớn với thượng cấp, thích trâu bò, không đi kỹ viện, ăn nhiều quá mức cũng không quan tâm đến sẽ bị no bụng, tiêu pha giống như là có thù với tiền tài, không có chuyện gì lại một mình cười ngây ngô...

Chuyện ghê gớm nhất là: Hắn chưa từng đi nhà xí.

Tần Hà nghe đến tự nghi ngờ bản thân, chẳng lẽ là hắn thật sự bị bệnh?

Nhưng hắn không thấy vậy nha, tất cả đều hợp lý mà.

Lão mù khó giấu được nụ cười trên mặt, nói: “Nghe người nói vậy, vị huynh đệ này của người đúng là bệnh không nhẹ nha.”

Chương 153 – Tính ta sẽ gặp xui xẻo nha

“Ông dựa vào đâu mà bảo ta bị bệnh?” Tần Hà khó chịu.

Lão mù tỏ vẻ khẩn thiết, nói: “Người trẻ tuổi, người cần phải nhìn thẳng vào vấn đề của mình, trốn tránh không thể giải quyết được vấn đề.”

“Trốn tránh không giải quyết được vấn đề sao?” Tần Hà hơi nghiêng đầu, vẻ mặt nghiêm túc: “Nhưng nó hữu dụng a.”

“A”

Lão mù chẳng thèm kiềm chế chút nào, trực tiếp cười ra tiếng.

“Ông cười cái gì?” Tần Hà trừng mắt nhìn lão mù.

“Không có gì, chính là đột nhiên nhớ đến một chuyện vui mà thôi.” Lão mù vội vàng điều chỉnh lại vẻ mặt của mình.

“Chuyện vui gì?”

“Hôm nay thê tử của Lữ Tam Lang nhà hàng xóm sinh con.”

“Ngài họ gì?”

“Miễn quý họ Vương, được người ta xưng là Vương Thần Toán.”

“Kính đã lâu, kính đã lâu.” Tần Hà ôm quyền.

“Không dám nhận, không dám nhận.” Lão mù lộ vẻ đắc ý.

“Chúng ta... có thể xem bệnh trước được không?” Từ Trường Thọ nhìn lão mù một cái, lại nhìn sang Tần Hà, nghe hai người nói như rơi vào trong sương mù.

“Ta không bị bệnh.” Tần Hà thẳng thừng phủ nhận.

“Người trẻ tuổi, lấy kinh nghiệm hơn mười năm chữa bệnh, lão phu thấy, người giả bộ như không có bệnh mới thường là người có vấn đề lớn nhất.” Lão mù tỏ vẻ “ta đã sớm xem thấu tất cả”.

“Ông nói ta giả bộ?”

Tần Hà hí hí mắt, “Có vẻ như ông mới là người đang giả bộ a.”

“Nhiều lời vô ích, người đưa tay ra để lão phu chuẩn bệnh thử liền biết nặng nhẹ.” Lão mù nghiêm mặt, nói xong liền bung chén trà ở bên cạnh lên uống một ngụm.

“Không thừa nhận?”

Tần Hà chậm chạp đứng dậy, đột nhiên tụt quần xuống.

“Phốc”

Lão mù lập tức bị sắc nước trà, nước trà phun ra, nửa lá trà thò ra lỗ mũi.

“Người nhìn đi, ta đã nói ông ta giả bộ mù a, ta vừa thử một cái đã lộ rồi.” Tần Hà kéo quần lên, chỉ vào lão mù nói với Từ Trường Thọ.

Mặt Từ Trường Thọ giật giật, vỗ vai Tần Hà một cái, thở dài, nói với vẻ chân thành: “Huynh đệ, nghe ca khuyên một câu, sớm lập gia đình, sớm sinh một đứa con đi, ca còn có chút việc, đi trước.”

Nói xong lập tức quay người rời đi.

“Không ăn tiệc à?” Tần Hà hỏi.

“Không ăn.”

Từ Trường Thọ khoát khoát tay, cũng không quay đầu lại.

Tần Hà không nói gì nữa, quay đầu nhìn về phía lão mù, trừng mắt với ông ta: “Tên giả mù!”

“Ta đâu có nói ta mù, mắt của ta chỉ là không tốt mà thôi.” Lão mù nói to.

“Cất.”

Tần Hà làm một cái mặt quỷ với ông ta rồi quay người rời đi.

Lão mù lập tức lộ ra vẻ nuối tiếc.

Ngừng lại một chút, ông ta hơi ngó người ra, nói thầm: “Tê... Người này, sao lại trông giống như có tướng chết yếu a?”

“Không đúng, một mạng hai vận ba phong thủy, sáu danh bảy tướng tám kính thần, hẳn là trong số mệnh người này có biến, ngầm có huyền cơ.” Đôi mắt hiệu của lão mù lập tức sáng lên như mắt chó, ngựa tay khó nhìn.

Do dự một lát, ông ta đưa tay bấm bấm, sắc mặt hơi đổi:

“Người này, rõ ràng đã không còn trên nhân thế a.”

“Có phải ông đang tính ta không?”

Đúng lúc này, ở bên cạnh lão mù có một cái đầu ló ra.

Lão mù trông thấy, bị hù giật mình làm đồ luôn chén trà.

Chính là người vừa rồi lại quay trở lại.

“Đâu có.” Lão mù lập tức phủ nhận.

“Vậy người đang tính cái gì?” Tần Hà tỏ vẻ nghi ngờ.

“Ta đang tính xem khi nào tuyết ngừng rơi.” Lão mù giơ tay chỉ lên trời.

“Àu” Tần Hà gật gật đầu, lại quay người rời đi, đi được một đoạn, hần ngoảnh đầu lại nói: “Tốt nhất là ông đừng có tính ta, tính ta sẽ gặp xui xẻo đấy.”

Lão mù chợt dạ thở phào một hơi, xác định Tần Hà sẽ lại không quay lại lần nữa, ông ta dựng lại chén trà lên, lấy từ trong ngực áo ra ba đồng xu quẻ cùng với một cái bát.

“Đương đương đương”

Ba đồng xu quẻ rơi vào bát.

Một lần.

Hai lần.

Ba lần.

Sắc mặt lão mù hoàn toàn biến đổi, cả kinh nói: “Quẻ tượng của người này mơ hồ, đã bị che đậy Thiên Cơ, khó lường, khó lường a.”

Nói xong, trên mặt ông ta lại lộ ra vẻ do dự, qua một lúc lâu, vẻ do dự dần dần biến thành kiên định, lúc này trên mặt ông ta thậm chí còn nhiễm lên vẻ kích động cùng hưng phấn.

“Nghĩ lại, thiết khấu thần toán ta, phê âm dương đoạn ngũ hành, xem phong thủy xét lục lập, tính trời tính đất tính người, ngay cả Cửu Ngũ Chí Tôn, khí vận Vương triều cũng có thể tính toán, che đậy Thiên Cơ? Ta ngược lại muốn xem xem, rốt cuộc người là thần thánh phương nào!”

Nói xong, ông ta lại lấy từ trong ngực gia một cái mai rùa cùng với một thanh mỡ bò, trong mắt lộ vẻ đau lòng.

Tay dâng ba nén hương, miệng niệm Thiên Địa Huyền Hoàng, lại đốt cháy mai rùa.

Một vết nứt xuất hiện trên mai rùa, kéo dài thẳng tắp, không có chút nào cong queo, rất có thể như khai thiên lập địa.

“Không tốt!”

Lão mù thấy vậy thì cực kỳ hoảng sợ, ngẩng đầu lên nhìn trời, chỉ thấy một đạo Thiên Lô nhanh chóng phóng đại ở trước mắt ông ta.

“Àm âm!”

Trong nháy mắt, điện mang bao phủ cả đầu phố, toàn bộ sạp xem bói đều bị đánh đến bể nát.

Mai rùa bay lên không trung, từng tác đều hóa thành tro bụi.

....

Nơi xa, Tần Hà tay cầm một xâu kẹo hồ lô, nghe thấy tiếng liền nhìn về phía đầu phố, yên lặng lắc đầu: “Đã bảo người đừng có tính, đừng tính, hiện tại dính chương a, đáng đời.”

Hai ba miếng ăn hết xâu kẹo hồ lô, Tần Hà chép chép miệng, quay đầu nói với người bán kẹo hồ lô: “Lão bản, kẹo hồ lô này của người không đúng vị a.”

“Khách quan, củ cải tăng giá.”

“Hả?!”

Chương 154 – Miếu Thanh Ngư Tiên Nhân

Đi dạo ăn uống một hồi, Tần Hà lại đi mua hai túi màn thầu trắng lớn, ung dung nhàn nhã ra khỏi thành.

Tối hôm qua đại vương bát đai bụng, Tần Hà thức đêm làm màn thầu, làm tất cả bốn lồng, hẳn cùng đại vương bát đai ăn một lồng, con bê ăn ba lồng.

Kết quả chính là, tối hôm qua không chỉ không đốt được thi cương, thi thể Nhĩ Mã Hồn cũng chưa thể đốt xong, chỉ có thể lại cất chúng đi vào túi vải vàng để đêm nay lại đốt tiếp.

Trên trời rơi xuống từng trận tuyết nhỏ ngất quăng, người trên bến tàu vẫn ồn ào tấp nập.

Đám lái buôn mua bán hàng hóa, cực kỳ náo nhiệt.

Đám lực phu thân ăn mặc mỏng manh, miệng thở ra hơi trắng, đạp trên cầu gỗ nảy lên xuống, vác hàng hóa cong cả eo nhưng vẫn bước đi như bay, tựa như đang dẫm trên đất bằng.

Đám tiểu cai đầu Tào bang vung vẩy roi da, thi thoảng đánh lên thân lực phu đi chậm một roi.

Ăn mỳ lựu dân quỳ một hàng dài ở bên đường, kéo theo gia đình dìu dắt nhau xin một miếng ăn hoặc bán một chút sức lực.

Thiên tai càng ngày càng nghiêm trọng cuối cùng cũng khiến dân chúng kinh thành cảm nhận được áp lực.

Hơn nửa vùng phía bắc đã nửa năm chưa rơi một giọt mưa, mà giọt mưa đầu tiên rơi xuống, lại hóa thành tuyết.

Thỉnh thoảng lại có một chiếc xe thô chất đầy thi thể đi ngang qua, thời gian vận chuyển thi thể rõ ràng cũng đã bị kéo dài hơn rất nhiều.

Thỉnh thể cùng tận thể xen lẫn với nhau ở bên Vận Hà, hoảng hoảng hốt hốt, đây cũng là cảnh tượng quen thuộc trên bến tàu Vận Hà.

Tần Hà lắc đầu thở dài, lâu sơn rượu thịt thối rữa, trên đường có xương chết cứng, Trung Sơn Vương Phủ không đếm hết có bao nhiêu kho lúa, đếm không hết có bao nhiêu lương thực đang dần dần bị mốc meo.

Mà Trung Sơn Vương chẳng qua cũng chỉ là một kẻ không hề nổi bật trong số đông đảo Vương gia béo mập của Vương triều Đại Lê.

Thật ra Đại Lê không hề thiếu lương thực như trong tưởng tượng.

Trăm ngàn mẫu ruộng tốt, một ngày nhiều lắm cũng chỉ chừng một hộc.

Vạn gian nhà lớn, đêm nằm cũng không quá năm thước.

Sự tham lam trong lòng con người lại như vực sâu vạn trượng, vĩnh viễn không bao giờ có thể lấp đầy, nhiều vô số kẻ kẻ quyền quý, tham quan ô lại bóc lột bách tính đến tận xương tủy, thế phải ép cạn hết chút xương máu cuối cùng của họ.

Triều Đại Lê giống như là một người khổng lồ mọc đầy khối u, nó không thiếu dinh dưỡng, chỉ có điều dinh dưỡng đều bị những khối u đó hấp thu, những khối u to như cái đầu, thân thể lại gầy gò khô quắt, đã lung lay sắp đổ.

“Đương”

Một tiếng chiêm vang.

Phía trước có sai dịch gõ chiêng dẹp đường, một đội nhân mã cuộn cuộn đi tới.

Bốn tấm bảng giơ cao, tấm thứ nhất trật tự, tấm thứ hai tránh đi, tấm thứ ba Tri Phủ Hà Gian, tấm thứ tư dòng dõi Lương thị.

Đằng sau tấm bảng là tám con ngựa cao to kéo một cỗ xe kiệu lớn tám nâng, xe ngựa đi theo kéo dài mấy dặm, thương nhân bách tính trông thấy, nhao nhao né tránh.

Không ít người nhỏ giọng bàn luận.

“Nhà Lương Thế Kiệt có lão thái gia cùng mười mấy mạng người mới vừa chết, hiện giờ chưa qua mấy ngày đã ngồi xe kiệu tám nâng, đại bất hiếu a.”

“Đừng có nói lung tung, đó là Hoàng Thượng hạ chỉ đoạt tình, Lương Thế Kiệt

“Người ta có chống lưng trong triều, bằng không mấy năm nay có thể một bước lên mây, trở lại công tác nhanh như vậy?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”

“.....”

Tần Hà xem xét, đây không phải là Lương Thế Kiệt sao, chống lưng rất lớn a.

Từ xưa đến nay Đông Thổ lấy trung hiếu trị quốc, cha mẹ qua đời cần hồi hương thủ hiếu đạo ba năm.

Đối với cổ nhân tuổi thọ không dài mà nói, ba năm không hề ngắn, quan trọng nhất là, vị trí công tác đang làm sẽ bị người khác thay thế, sau ba năm nếu muốn phục chức sẽ lại phải xếp hàng.

Chuyện này một khi vừa đợi có thể sẽ không chỉ là ba năm, đâu đâu cũng có kẻ lăm le cắt đứt con đường làm quan này.

Cho nên đối với quan viên mà nói, việc giữ đạo hiếu cũng là một khảo nghiệm lớn.

Khảo nghiệm các mối quan hệ trong quan trường, khảo nghiệm bối cảnh cùng thế lực.

Trung hiếu, trung hiếu, từ xưa đến nay, bù đắp được “hiếu” cũng chỉ có “trung”.

Nói thẳng ra, chính là cần phải được Hoàng Đế hạ chỉ, thao thao một hồi, chỗ này chỗ kia không thể thiếu người a, thời gian ba năm quá dài a, người mau mau quay lại làm việc a, người không quay lại Triều Đại Lê có thể sẽ bị sụp đổ a.

Có đạo thánh chỉ này, quan viên lại chạy đến trước mộ cha mẹ khóc lóc một hồi, cha ơi mẹ ơi, xin lỗi a, nhi tử bất hiếu, Hoàng Đế muốn đoạt đi lòng (tình) muốn giữ đạo hiếu của ta với cha mẹ a, ta phải đi làm việc, không thể tiếp tục ở cùng cha mẹ a.

Ài, đây chính là “Đoạt tình”.

Nói khó nghe chút thì chính là một tấm màn che.

Quan viên có thể lực, có bồi cảnh mới được đến Thánh Chỉ, xử lý tang sự xong xuôi liền phải quay lại vị trí.

Quan viên không có thể lực, không có bồi cảnh cũng chỉ có thể chờ đợi qua ba năm, nếu là có người từ bên trong cản trở thì sẽ có thể xong luôn.

Tần Hà không có tâm tư đi quan tâm bồi cảnh của Lương Thế Kiệt, hắn chỉ quan tâm đến hứa hẹn của Lương gia với hắn.

Nhìn kỹ một chút, hắn lại không nhìn thấy quân gia Lai Phúc trong đội ngũ phía trước.

Tầm mắt hắn nhìn theo đội ngũ kéo dài về phía sau, cuối cùng cũng thấy được Lai Phúc ở tít đằng sau, ông ta đang quỳ trên mặt đất nước mắt giàn giụa, dập đầu tiễn biệt, dáng vẻ trông cực kỳ thê lương.

Tần Hà đi đến một nơi không người, đeo lên mặt nạ, đội đầu lập, đi đến trước mặt Lai Phúc.

Lai Phúc nhìn thấy một đôi chân, lại ngẩng đầu nhìn thấy Tần Hà, lắp bắp hỏi dò: “Đại... Đại tiên?”

“Người đây là bị đuổi ra khỏi cửa?” Tần Hà hỏi.

Lai Phúc lau nước mắt, khổ sở trả lời: “Già rồi không làm được gì nữa, không thể phục vụ được lão gia.”

“Vậy miếu của ta thì sao?” Lòng chờ mong của Tần Hà lập tức hạ xuống một mảng lớn.

“Xin lỗi Đại Tiên, chuyện lập miếu...” Lai Phúc trực tiếp đập đầu một cái, sau đó liền nói đại khái về chuyện xây miếu qua một lần, mặc dù ông ta đề cập đến chuyện của Lương Thế Kiệt một cách rất hàm súc, nhưng Tần Hà vẫn có thể đoán được.

Tổng kết lại một câu chính là: Lương Thế Kiệt nuốt lời, khẳng định chắc chắn bản thân chưa từng nói rằng sẽ chia nửa gia tài, cũng không chịu bỏ tiền xây miếu, còn chỉ trích Lai Phúc ăn cây táo rào cây sung, cấu kết cùng người ngoài chiếm đoạt gia tài, trực tiếp đuổi ông ta ra khỏi cửa.

Lai Phúc chỉ có thể tự bỏ tiền túi để tu sửa một ngôi miếu hoang tàn nằm ở góc xa nhất phía bắc bến tàu để lập miếu.

Tin tức tốt là có miếu, tin tức xấu là cái miếu này là một ngôi miếu hoang tu sửa lại.

Tiếp đó Lai Phúc liền dẫn Tần Hà đi đến miếu hoang.

Dù Tần Hà đã có chuẩn bị tâm lý trước, nhưng vừa trông thấy miếu hắt hủi vẫn bị giật mình sửng sốt.

Đơn sơ đến không thể đơn sơ hơn.

Bảng hiệu chính là một tấm ván gỗ, trên đó viết năm chữ “Miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân”.

Tượng Thần ban đầu ở trong nội đường đã bị dỡ bỏ, nhưng cũng không dựng lại tượng khác mà treo lên bức tranh Tần Hà cười trâu để thay thế.

Bàn thờ, bò đoàn cũng đều là đồ cũ, vách tường thủng lỗ chỗ mới vừa được trát lại bằng bùn.

Đường đi cũng toàn là dấu vết mới nhờ cỏ dại cùng cây bụi, xà nhà thì trông như có thể bị sụp xuống bất cứ lúc nào, mái nhà thì có thủng một lỗ lớn, bên dưới căng một tấm vải dầu miễn cưỡng che đi lỗ thủng, bông tuyết từ phía trên bay xuống, phủ trắng một góc bàn thờ.

Mặt Tần Hà giật giật, chẳng lẽ đây chính là nơi hắt hủi công đức sau này sao?

Vì sao trông có vẻ khốn khổ như vậy?

Ngôi miếu này nguyên bản có thể là miếu thờ Thổ Địa hoặc miếu nhỏ thờ Thủy Thần nào đó trong Vận Hà, ngoài chính đường thì bên cạnh còn có hai gian, một gian đã sụp, một gian khác đã mất mái che, cũng là dùng một tấm vải dầu che ở trên, bên trong có đặt một cái giường, còn có vài cái nồi chén gáo bồn cùng một đồng tàn lửa.

“Người ở đây?” Tàn Hà giật mình sững sốt.

“Lúc trước ra ngoài tìm người giải quyết việc đã tiêu xài rất nhiều, hiện tại trong túi ngưng ngưng, còn xin đại tiên thứ tội.” Lai Phúc lộ vẻ áy náy cùng thấp thỏm.

“Trời tạo nghiệt còn có thể tha thứ, tự tạo nghiệt thì không thể sống a.” Tàn Hà lắc đầu không còn gì để nói.

Sau khi Hoàng bì tử thảo phong, phúc vận của Lương gia đã giống như mặt trời sắp lặn, nếu quân gia Lai Phúc còn ở thì còn có thể chống thêm hai ba năm nữa, vận khí tốt còn có thể giữ lại mạng, nhưng Lương Thế Kiệt lại đuổi Lai Phúc đi, ngay cả tiền ông ta sử dụng để tìm người giải quyết chuyện nhà cũng không hề thanh toán.

Dù là như vậy, Lai Phúc biết Lương Thế Kiệt trở lại phục chức còn đi bến tàu lệ rơi tiền biệt.

Lương Thế Kiệt phạm sai lầm, lại tiếp tục sai lầm.

Lương gia hiện tại đã là Thần tiên cũng khó cứu được.

“Thời gian tới người định ở đây sao?” Tàn Hà hỏi.

“Cả đời ta đều sống ở Lương gia, rời khỏi Lương gia ta cũng không có chỗ đặt chân, hiện tại chỉ có thể ở nơi này.” Lai Phúc trả lời.

“Được rồi, vậy người cứ nghỉ ngơi trước đi.” Tàn Hà gật gật đầu, sau đó để lại cho ông ta một túi màn thầu trắng rồi rời đi.

Về phần tình cảnh của Lai Phúc, Tàn Hà cũng không hề lo lắng, hắn đã dùng thuật vọng khí quan sát rõ ràng, không còn Lương gia đè nặng, ông ta có thể trải qua cuộc sống tốt hơn, tương lai còn sẽ có dòng dõi.

Đây là phước báo từ kiếp trước, kiếp này chưa thụ hưởng hết.

Sau khi rời đi, Tần Hà đi tẩu lâu Đường Ký thanh toán tiền rồi trực tiếp quay về lò hỏa táng.

Đám người còn đang đợi Tần Hà về khai tiệc a.

Tuyết rơi càng lúc càng dày, khung cảnh cũng trở nên xơ xác tiêu điều, nhưng lò hỏa táng thành đông lại vô cùng náo nhiệt.

Có rượu, có thịt, cười cười nói nói, lò than ấm áp.

Giống như là thế ngoại đào nguyên.

Từ Trường Thọ không tham gia, nhưng ba người Lăng Trung Hải cũng không muốn bỏ qua bữa này, bọn họ ngồi riêng một bàn, nhưng trên mặt mấy người lại xuất hiện vẻ u sầu.

“Sao vậy?” Tần Hà nhấp một ngụm rượu, khó hiểu hỏi.

“Cửu biên căng thẳng, Hoàng Thượng vừa hạ chỉ ngừng phát bổng lộc quan viên.” Lăng Trung Hải trả lời.

“Ngừng phát bổng lộc quan viên thì liên quan gì đến các người?” Tần Hà hỏi lại.

“Thượng cấp ngừng bổng lộc, chúng ta cũng phải ngừng theo.” Lý Thiết giải thích, sau đó y lắc đầu: “Vật giá tăng cao, nuôi sống gia đình thành cả vấn đề a.”

Tần Hà nhất thời không biết nói gì, ngay cả ăn quan lương cũng trở nên chêngh vênh, Triều Đại Lê thực sự lâm nguy.

“Bán thảo một ít than đá a, cũng không thể để già trẻ trong nhà phải uống gió tây bắc được.” Trầm mặc trong phút chốc, Lăng Trung Hải lau miệng, đột nhiên nói.

“Chỉ có thể như vậy, cũng không cần chào hỏi mấy lò hỏa táng kia, chắc chắn bọn họ cũng làm vậy.” Cao Lâm Khôn nói.

Dứt câu, ba người đồng thời nhìn về phía Tần Hà, Tần Hà sững sờ: “Các người nhìn ta làm gì?”

“Người phải nhập bọn.” Lý Thiết cười nói.

Chương 155 – Linh âm thuật

Một bữa rượu, Tần Hà không hiểu thấu đã trở thành đồng phạm.

Cái thói đời chết tiệt ngày, ngay cả không gian sống cho người tốt cũng không có a.

Lai Phúc cũng coi là người tốt đi?

Nhưng kết quả lại bị đuổi ra khỏi cửa, cơ khổ không nơi nương tựa.

Bản thân hắn cũng coi là người tốt a?

Kết quả hay rồi, bị buộc thông đồng làm bậy, một đời trong sạch đã bị hủy hoại trong phút chốc.

Người nói chuyện này tìm ai để nói rõ lý lẽ đây.

Gì?

Tần Hà không được tính là người tốt?

Ân... Vậy thì không tính a, các vị lão gia quan khán lớn hơn trời, ngài nói cái gì chính là cái đó.

Chia của hay không Tần Hà không quan tâm, vấn đề là bớt xén than đá thì nhiên liệu liền không đủ nha.

Như vậy đốt thi cương như thế nào đây? Làm sao lấy được phần thưởng đây?

Mua than đá cũng có thể coi là một biện pháp, chỉ là hơi có chút rêu rao, thợ thiêu thi tự mua than đá về đốt thi thể, cho dù đã che đậy Thiên Cơ cũng vẫn rất là chói mắt.

Chuyện trước giờ chưa từng có.

Nhưng mà Tần Hà cũng không lo lắng lắm, thế nào cũng sẽ có cách thôi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, đến khi nào không có than đá dùng rồi hãy tính sau.

Bữa rượu uống từ trưa đến tận chiều, mọi người ai nấy đều vui vẻ.

Con bê là vui vẻ nhất, nó chạy khắp nơi cướp ăn cướp uống, mà nó lại còn rất khỏe, cả đám thợ thiêu thi phải tốn bao nhiêu công sức mới đuổi được nó đi.

Lấy cỏ cho nó nó cũng chẳng thèm ăn, thế nào cũng muốn ăn tiệc, mà còn nhất định phải chiếm một chỗ.

Cuối cùng, Lưu Tam Cân vỗ bàn, dụ dỗ con bê uống hết bảy vò rượu vàng nó mới chịu yên tĩnh lại, khiến cho Lão Lương Đầu ham rượu đau lòng đến run rẩy.

Ăn xong nghỉ ngơi mấy canh giờ, màn đêm buông xuống, thi thể cũng được vận chuyển tới.

Số lượng khá nhiều, đa phần là ăn mày lưu dân chết đói chết rét, ngoài ra còn có vài bộ khác như là thi thể mất da mặt.

Tần Hà chọn hai bộ, sau khi thanh lý thi thể thì giao cho đại vương bát, cộng thêm thi thể của Nhĩ Mã Hồn là ba bộ đốt cùng nhau, tiếp đó liền hắt nằm gác chân chờ phần thưởng.

Hôm qua thi thể Nhĩ Mã Hồn đã gần đốt xong, hôm nay mới thiêu chừng nửa canh giờ là đã đốt thành than.

Rối bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được cuộc đời của Nhĩ Mã Hồn.

Không giống An Ba Cốc sinh ra trong một bộ lạc hiền quý, Nhĩ Mã Hồn có xuất thân thấp kém hơn rất nhiều.

Y xuất thân từ một gia đình ung nô, là con của nô lệ.

Cái gọi là ung nô, trên thực tế chính là một bộ lạc nhỏ nghèo túng, thông thạo thuần hóa chim ung, mấy đời trước của bộ lạc đánh thua trận nên cả bộ lạc đều trở thành nô lệ.

Đương nhiên, kiểu nô lệ này khác biệt với kiểu nô lệ bị nhốt trong lồng, người vẫn sinh hoạt ở chỗ cũ, nên làm cái gì thì cứ làm cái đó, nhưng có một điều, đó chính là phải định kỳ giao đủ số lượng chim ung thuần hóa, thiếu một con thì phải lấy đầu người để bù.

Dưới sự áp bức, quanh năm cả bộ lạc đều phải vật lộn với cái ăn cái mặc, cuộc sống cực kỳ gian khổ.

Nhĩ Mã Hồn chính là xuất thân từ cái bộ lạc nghèo khổ này.

Nhưng Nhĩ Mã Hồn có tư chất thông minh, lại hiếu học, từ nhỏ đã lộ ra thiên phú thuần ung, thuần dưỡng được chim ung hung mãnh gan dạ, hiệu tiếng người, rất được tộc lão trong bộ lạc ưa thích.

Từ khi Nhĩ Mã Hồn còn vị thành niên, địa vị của y trong bộ lạc đã không thấp, y thường xuyên dẫn tộc nhân ra ngoài săn

thú bắt cá, mỗi lần đi đều có thu hoạch không tồi, năng lực quân sự cũng được rèn đúc sơ bộ.

Sau khi vất vả có cái ăn cái mặc, Nhĩ Mã Hồn có nhiều tài nguyên hơn để thuần ưng, khứu giác nhạy bén giúp y nhận thức được bộ lạc chủ nô suy bại. Thế là y bắt đầu tích góp tiền vốn, thuần dưỡng nhiều chim ưng hơn, những con chim ưng trông đẹp mà không thể dùng được thì đều đem dâng lễ, con nào tốt từ giữ lại.

Cơ hội luôn dành cho người có chuẩn bị, không đến mấy năm, bộ tộc Địch Lỗ càng ngày càng cường đại, mạnh mẽ ngang hàng với bộ lạc chủ nô của ưng nô.

Nhĩ Mã Hồn thấy cơ hội để bộ lạc ưng nô trở mình đã tới, lập tức dẫn dắt toàn bộ lạc đầu phục vào đại quân Địch Lỗ, còn dẫn theo mấy chục con chim ưng hiệu tiếng người đã được huấn luyện kỹ càng.

Mấy chục con chim ưng giương mắt tứ phía, tấn công đám chim ưng yếu kém của bộ lạc chủ nô, con chết con tàn, toàn bộ bầu trời đã trở thành thiên hạ của Địch Lỗ.

Tướng lĩnh Địch Lỗ hết sức vui mừng, lập tức mang Nhĩ Mã Hồn đi theo, nhận làm con nuôi.

Sau một trận chiến, bộ lạc chủ nô đã không còn tồn tại, bộ lạc ưng nô vui sướng xoay người, không chỉ nhận được bãi chăn nuôi lớn hơn, còn được thưởng một đám nô lệ cùng số lượng lớn vật tư.

Sau đó, Nhĩ Mã Hồn liền dẫn theo một phần tộc nhân đi theo đại quân Địch Lỗ đánh đông dẹp bắc.

Xuất thân thấp kém lại trải qua rèn dũa, tính cách y rất kiên định, mọi việc đều tính trước làm sau, giống như con chim ưng y thuần dưỡng ra, ánh mắt sắc bén, vừa phát hiện ra sơ hở là sẽ lập tức tấn công, thường thường có thể một kích đã lập công.

Mười mấy năm chinh chiến, y chưa từng bại trận, lập được nhiều chiến công, từ một ngư lục tá lĩnh nhỏ bé, y không ngừng lên chức, cuối cùng cầm trong tay hơn vạn binh, hùng trấn một phương.

Cho đến khi y bị Địch Vương tự mình chỉ đích danh, lệnh cho y xuôi nam thay thế An Ba Cốc làm tiền đồn cho đả thảo cốc.

Phải nói rằng, Nhĩ Mã Hồn là thiên kiêu chi tử, lòng có mưu lược, lại nắm bắt được chiến cơ, kế sách vây giết Thẩm Luyện gần như là không có chút sơ hở nào, lại thêm bùa phá chướng, hoàn toàn có thể nói là đứng ở thế bất bại.

Nhưng mà y lại gặp phải kẻ biến thái có thể xưng là không giảng đạo lý nhất lịch sử Đông Thổ.

Cây kích gãy ở cái thôn Trống Đồng nho nhỏ, rơi xuống như sao chổi.

Về phần thị phi thiện ác của Nhĩ Mã Hồn, bỏ qua không đề cập đến.

Một tướng công thành vạn xương khô, nghĩa không thể nắm tài, hiền từ không nắm được binh, từ xưa tới nay, ai đúng ai sai, ai có thể nói rõ được.

Đền chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Truyền tướng quân bách chiến khai hoàn ca, hùng ung giương cánh quỷ thần lạnh, nếu hỏi nơi cây kích gãy rơi xuống, Địch Vương vùng đao chỉ hướng nam.”

Phản thưởng: Linh âm thuật.

Linh âm thuật: Pháp thuật nhỏ đến từ chúng Thần Thâm Uyên, học tập thuật này, ngài có thể nghe được lời cầu nguyện của tín đồ, hiểu được niềm vui cùng nỗi sầu của chúng sinh, biết được phúc họa bá tính.

Ghi chú: Người thành tâm thì linh.

Tần Hà xem xét, khá lắm.

Phản thưởng này đến cũng quá đúng lúc, ban ngày hắn còn đang suy nghĩ về chuyện này.

Vừa buồn ngủ liền gặp được chiếu manh.

Quyết đoán học tập, Tần Hà mơ hồ nhận thấy mình cảm ứng được hai nơi.

Một nơi là Miếu Nhân Vân, một nơi ở phía bắc bến tàu.

Nhưng qua một thời gian rất lâu cũng không thấy có người cầu nguyện.

Cơ mà hiện tại đang là ban đêm, có thể hiểu được, ai không có việc gì đêm hôm khuya khoắt lại tới miếu chứ.

Hai bộ thi thể còn lại vẫn đang đốt tiếp, lửa cháy bùng bùng, hơn một canh giờ sau hai bộ cũng lần lượt hóa thành than.

Cả hai đều cho trái cây sức mạnh.

Tần Hà trực tiếp đưa cho đại vương bát cùng con bê.

Đại vương bát lúc trước đã từng được ăn nên mặc dù cũng rất kích động nhưng nó vẫn có thể kìm nén, còn con bê thì hai mắt lập tức sáng lên như đèn lồng, hưng phấn đến vừa nhảy vừa kêu, suýt nữa húc đổ lò đốt xác, bị Tần Hà la vài câu mới chịu an tĩnh lại.

...

Tiếp đó vài ngày, tuyết càng rơi dày hơn, Tần Hà liền làm ổ ở trong phòng thiêu thi, mỗi ngày nhâm nhi chút rượu, ăn đồ nhắm, thi thoảng ra ngoài cũng chỉ là đi mua đồ.

Sáng sớm hôm nay, Tần Hà đang mua thịt cùng rau chuẩn bị trở về nấu lẩu.

Từ phía đằng trước có một đội binh mã đi tới, thân mặc áo giáp, tay cầm binh khí, khôi giáp sáng loáng, trên ngựa còn có mấy tên thái giám mặt trắng không râu, đoàn người khí thế hùng hùng xông thẳng vào Tam Giang Bang trên bến tàu, khiến người qua đường sợ hãi nhao nhao né tránh.

“Những người này là ai, Phi Ngự Vệ sao?” Có thương gia bên ngoài tò mò nhìn quanh.

“Đây là Ngự Lâm Quân trong cung, không thấy có thái giám à.” Một vị lão nhân trong kinh thành trả lời một câu.

“Sao người trong cung lại tới bến tàu?”

“Chưa nghe nói à, ngày mai Phụng Thánh Phu Nhân xuất cung đi đến Quảng Duyên Tự cầu phúc cho Đại Lê, trên thuyền nhất định là hoa tươi cùng cống phẩm được vận chuyển gấp từ phía nam tới, Phụng Thánh Phu Nhân thích hoa nhất a.”

“Trời mùa đông giá rét như vậy còn dâng hoa đến kinh thành?”

“Người chả biết gì cả, từ nơi khác đến chứ gì, Phụng Thánh Phu Nhân ăn mặc chỉ tiêu, bất kể là trời nam hay đất bắc, lớn như nam mộc tơ vàng Vân Nam, vải vùng Lĩnh Nam, gan ngỗng Thục Xuyên, cải ngồng Hồ Quảng, trân châu Quỳnh Châu, đều có người chuyên điều vận, một đường thông suốt đi lên phía bắc không gặp trở ngại, đây chỉ là tràng cảnh nhỏ.”

“Này này này... Không phải quan viên đều ngừng bỗng lộc à, còn có thể làm như vậy?”

“Đừng có nói lung tung a, cẩn thận họa từ miệng mà ra.”

“.....”

Quần chúng vây xem chờ đợi, một lát sau, quả nhiên đã thấy một chiếc rương gỗ đóng kín mít được chuyển ra bến tàu, phía dưới rương gỗ bao một tấm sắt, bên dưới tấm sắt lòi lửa nhỏ.

Ra khỏi bến tàu liền phóng ngựa kéo về phía nội thành, tới lui vội vã, khiến cho bến tàu lại náo loạn một hồi.

Tần Hà sờ sờ mũi, đưa mắt nhìn theo đoàn người đi xa, hừ một câu: “Xuất cung nha.”

Chương 156 – Khách Thị xuất cung

Hôm sau, con đường từ Hoàng Cung đi đến Quảng Duyên Tự đã được quét sạch toàn bộ tuyết đọng trong đêm, trải lên hoàng trù, mặt đường sạch sẽ, cách năm bước có một thị vệ mặc áo giáp đứng canh, cách mười bước có một trạm canh gác.

Trong đêm Bình mã ti ngũ thành cũng thanh lý sạch sẽ đám ăn may lưu dân lẫn vào thành, có một người bắt một người, toàn bộ đều nhốt vào đại lao.

Dường như tính chuẩn hôm nay là một ngày tốt lành, tuyết ngừng rơi, bầu trời quang đãng.

Ngay khi ánh mặt trời chiếu đến cửa cung, cửa cung từ từ mở ra.

Đi ra đầu tiên là một đội duệ sĩ, thân mặc áo giáp, tay cầm binh khí đi trước mở đường.

Phía sau là nghi trượng như rừng, lọng lớn như nấm, cờ xí như liễu, kéo dài chừng nửa dặm, phượng liễn mới chậm chậm rời cung.

Phượng liễn châu quang bảo khí, màn che bánh xe đỏ thẫm, đai buộc, rèm cửa đều thêu hình vân phượng, đỉnh liễn có một con kim phượng, hai vách khắc họa tiết rùa cùng cánh kim phượng, trông cực kỳ xa hoa lộng lẫy.

Sáu con tuần mã thuần một màu trắng như tinh linh núi tuyết kéo xe, động tác gần như chính tề như một, không nhanh không chậm.

Ngồi trên phượng liễn là một người phụ nhân môi đỏ như máu, da thịt trắng nõn nà như là thiếu nữ đang độ tuổi xuân, dáng vẻ yêu kiều, lông mày lá liễu, mũi nhẵn như tợ, nếu bỏ qua khăn choàng mũ phượng trên người bà ta, vừa nhìn qua còn tưởng đó là hoa khôi viện quán nhà ai ấy chứ.

Người này chính là nhũ mẫu của đương kim Thánh Thượng.

Khách Thị, tuổi đã quá năm mươi, người lại trông tựa như thiếu nữ.

Bà ta ân vinh chính sủng, tuy không mang danh Hoàng Thái Hậu, nhưng ngự tứ loan giá này lại không khác gì xa giá Hoàng Thái Hậu, được xưng “Phụng Thánh Cửu Thiên Tuế Phu Nhân”.

Xa liễn rộng rãi, bốn phía đều có lò than, Khách Thị che trán chợp mắt, bốn cung nữ thiếp thân chăm sóc.

Hai bên xa liễn còn có bốn người, đều là mặt trắng không râu.

Ba người trong đó là thái giám, nhìn qua trông có vẻ già lồm khộm, nhưng nếu mở ra thiên nhãn liền có thể phát hiện, ba người này đều có kim quang hộ thể, tinh khí như rồng, mỗi bước đi đều không phát ra tiếng động, hiển nhiên là cao thủ trong cung tu luyện đã có sở thành.

Người thứ tư thì lại là một nam tử phong thần như ngọc, da thịt trắng nõn, mày kiếm nhập tấn, một thân áo trắng, trông rất phong lưu phóng khoáng, chỉ kém hơn một chút so với các vị quan khán lão gia mà thôi.

Nam tử mỉm cười, nhìn mặt người khấp nơi, trong mắt lóe ra ánh sáng.

Xe giá chậm chậm tiến vào thành.

Bách tính nhao nhao quỳ xuống đất né tránh, rất nhiều quan viên nghe tin mà đến ô ương ô ương quỳ xuống đất bái, hô to “Nghĩa mẫu tốt lành”, “Khách nãi nãi cát tường”, đủ kiểu.

Dáng vẻ nịnh nọt khiến người ta buồn nôn.

Nhưng Khách Thị lại cảm thấy hứng thú, mở mắt ra, mỉm cười nói: “Thưởng!”

Cung nữ theo lời, mở hộp gỗ ra, ánh vàng lấp lánh, vậy mà bên trong lại chứa đầy những hạt đậu vàng.

Đậu vàng vung ra, đám quan viên nhảy cẫng hoan hô, tất cả đều xoay người tranh đoạt những hạt đậu vàng kia.

Đậu vàng mà Phụng Thánh Phu Nhân ban thưởng không đơn giản chỉ là vàng.

Thứ này gọi là “đậu thăng quan”, có những hạt đậu vàng này mở đường, bậc mới có thể đưa đến trong tay Phụng Thánh Phu Nhân, bậc đến đúng nơi mới có thể thăng quan tiến chức.

So với những con đường tắt khác, đây chính là con đường ngắn nhất.

Chỉ là số hạt đậu vung ra ít hơn nhiều so với số người, quan viên kéo áo quan, mũ quan lẫn nhau, giống hệt như một đám du côn lưu manh ẩu đả, loạn thành một đoàn, thậm chí có nhiều người còn bị xé rách cả áo quan.

Khách Thị thấy vậy, “khanh khách” cười ra tiếng.

Sau khi bỏ lại đám quan viên, xa giá tiến vào đường lớn.

Đúng lúc này, trên đường bỗng có người hô hoán, mấy chục tên lưu dân không biết từ nơi nào xuất hiện, xông lên cản trước xa liền.

Vệ sĩ vội vàng vây những người này lại, đao kiếm ra khỏi vỏ, lập tức muốn giết người.

“Ta chính là mệnh quan triều đình!”

Trong đám lưu dân có một người đột nhiên hô to ngăn lại lưỡi đao trong tay vệ sĩ đang chuẩn bị chém xuống.

Phượng liền đột ngột dừng lại, Khách Thị theo quán tính suýt nữa đánh rơi phượng quan, lập tức nhìn thẳng về phía trước, ý cười trên mặt ngưng lại.

Toàn trường chợt im phăng phắc, trên đường có không ít lão nhân kinh thành bị dọa đến mặt mũi trắng bệch.

Ngay cả trên mặt của những vệ sĩ cầm đao cũng đều xuất hiện vẻ sợ hãi, bảo hộ không chu toàn, một khi Phụng Thánh Phu Nhân trách tội, nhẹ thì bị đày đi cửu biên, nặng thì bị áp giải đến chiếu ngục Phi Ngư Vệ, sống không bằng chết.

Trong đám lưu dân, một nam tử cao gầy nâng lệnh bài tiến lên phía trước, trực tiếp quỳ xuống, lớn tiếng hô: “Ta chính là Lý Trung Dương, Chủ bộ huyện Cốc Duyên Châu, huyện Cốc gặp nạn đói, bách tính lấy con làm thức ăn, nay kinh động đến phượng giá Phụng Thánh Phu Nhân, tội đáng muôn chết. Nhưng dân chúng huyện Cốc quá thê thảm, thỉnh cầu Phụng Thánh Phu Nhân trực tiếp tấu Thánh Thượng, mở kho cứu nạn, giúp bách tính huyện Cốc một con đường sống.”

Nói xong, y đập đầu liên tiếp, mỗi một cái đập đầu đều dùng hết toàn lực, chẳng mấy chốc cái trán đã đỏ thẫm, mười mấy lưu dân sau lưng y cũng đồng loạt đập đầu.

Khách Thị liếc nhìn đám dân chúng ô ương ô ương trên đường một cái, ngồi ngay ngắn lại, giọng nói mang theo sự lười biếng cùng quyền rũ: “Lý Chủ Bộ xin cứu giúp cho dân, lòng trung tâm đáng khen ngợi, đứng lên hãy nói a.”

Nam tử cao gầy vội vàng lau đi máu tươi trên trán, quỳ thẳng người, lấy thư từ trong ngực áo ra, rồi nâng thư cùng lệnh bài

qua đỉnh đầu, “Tạ Phụng Thánh Phu Nhân khai ân, hạ quan kinh động giá liền, không dám bình thân, hiện có một phong thư ghi lại tình hình tai nạn của huyện Cốc, có thể chứng minh tình hình tai nạn.”

“Trình lên.” Giọng nói của Khách Thị vẫn mang vẻ lười biếng như cũ.

Có thái giám vội bước lên phía trước nhận lấy lệnh bài cùng văn thư, sau khi cẩn thận kiểm tra qua một lượt không thấy có điều gì khác thường mới đi đến trước xa liền trình lên.

Chỉ thấy phía trên thư ấn chằng chịt dấu tay máu, không ngờ đó lại là một phong huyết thư.

Khách Thị nhìn lướt qua, chậm rãi nói: “Lý Chủ Bộ, bản phu nhân chỉ là một nữ tử, không can thiệp chính sự, việc tai nạn này tự có chư vị đại thần trong triều xử lý, bản huyết thư này của người, bản phu nhân sẽ thay người chuyển giao.”

Nói xong, bà ta liếc nam tử tuần lãng bên cạnh xa giá một cái, nam tử tuần lãng thấy vậy liền khẽ gật đầu nhẹ đến gần như không thể nhìn thấy, khóe miệng hơi hơi giương lên.

“Tạ long ân Phụng Thánh Phu nhân, rốt cuộc 10 vạn bách tính huyện Cốc có thể được cứu rồi, tạ long ân Phụng Thánh Phu Nhân!!” Lý Trung Dương sắc mặt kích động, lại dập đầu lần nữa, xa giá chậm rãi khởi động, Lý Trung Dương dẫn đám lưu dân dõng đến bên đường, tiếp tục dập đầu cho đến khi xa giá đi xa.

“Lý Chủ Bộ đúng không?”

Một giọng nói vang lên, lúc này Lý Trung Dương mới phát hiện nam tử tuần lãng đứng bên cạnh.

“Bản quan chính là người hầu của Phụng Thánh Phu Nhân, vừa rồi không tiện nói nhiều trước đông người, về tình hình tai nạn ở huyện Cốc còn cần Lý Chủ Bộ nói kỹ càng hơn một chút, xin mời đi theo ta.” Nam tử tuần lãng mỉm cười nói, dường như trong giọng nói có chứa một loại ma lực nào đó.

Lý Trung Dương chợt cảm thấy an tâm, ngờ ngác gật đầu, dẫn theo cả đám lưu dân đi theo nam tử tuần lãng, rẽ trái rẽ phải đi tới một nơi vắng vẻ, ở đó đã sớm có binh sĩ canh giữ tứ phía.

Lý Trung Dương nhìn xung quanh một chút, vẻ mặt nghi hoặc, chấp tay hỏi: “Vị đại nhân này, đây là nơi nào?”

Nam tử tuần lẫm mĩm cười nói: “Đây là nơi nào không quan trọng, quan trọng là, hiện tại ta muốn mượn các vị một thứ.”

“Mượn đồ? Mượn cái gì?” Lý Trung Dương càng khó hiểu.

“Mượn mặt các người.”

Trên khuôn mặt nam tử tuần lẫm lập tức xuất hiện nụ cười lạnh lẽo âm trầm, vừa dứt câu đã thấy y hất tay áo lên, mấy chục chiếc khăn tay vẽ hình đầu quỷ mọc răng nanh nhanh chóng phóng ra, bao lấy khuôn mặt của đám người Lý Trung Dương.

Ngay sau đó, tiếng kêu gào thảm thiết vang lên, nhưng chẳng qua bao lâu tất cả đã yên tĩnh lại.

Khăn tay bay trở về, mấy chục bộ thi thể đã mất đi da mặt ngã xuống đất, mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

“Hừ hừ”

Nam tử tuần lẫm hừ lạnh, sau đó liền quay người rời đi.

Tiếng nói vọng lại: “Mau đem chôn.”

“Rõ!”

Đám binh sĩ đáp lời, vậy mà không có ai thấy cảm ngạc nhiên.

Chương 157 – Thuốc người

“Phụng Thánh Phu Nhân giá lâm!”

Phượng liền chậm chậm dừng lại trước Quảng Duyên Tự, quan viên bách tính tăng lữ hô to ba lần Thiên tuế, nhân số không dưới mấy trăm người.

Khách Thị được cung nữ đỡ tay đứng dậy, nói: “Lần này bản phu nhân tới Quảng Duyên Tự chính là để cầu phúc cho Thánh Thượng an khang, cầu phúc cho bách tính Đại Lê, khẩn cầu năm sau mưa thuận gió hòa, thiên hạ thái bình, tất cả hãy bình thân.”

“Phụng Thánh Phu Nhân ý nguyện vĩ đại!”

“Thiên tuế thiên tuế, thiên thiên tuế!”

Quan viên, bách tính cùng tăng lữ lại hô hào lần nữa.

Khách Thị giẫm lên người làm bậc thang bước xuống phượng liễn, dưới sự vây quanh của thái giám cùng cung nữ tiến vào Quảng Duyên Tự.

Trên phượng liễn, một tấm lệnh bài gỗ đang nằm trong một lò than, dần dần cháy thành tro tàn, bên cạnh còn có một cuộn tro giấy, gió lạnh thổi qua, lập tức tro bụi theo gió biến mất trên không trung.

“Kẹt kẹt”

Cửa chùa nặng nề chậm rãi mở ra, trong chùa bày biện trăm hoa đua nở, muôn hoa khoe sắc, nếu không phải trên mái chùa còn đang phủ trắng một lớp tuyết dày, còn tưởng là thời tiết ấm áp mùa xuân đã đến.

“Bông hoa này nở thật đẹp.”

Khách thị hào hứng hái một bông hoa xuống ngửi, cười tươi như hoa.

“Bông hoa này tuy đẹp nhưng cũng không thể sánh được với một phần vạn dung nhan như hoa của phu nhân, phu nhân mới là đóa hoa đẹp nhất trên thế gian này.” Sau lưng, một tên thái giám mặc áo bào đỏ nịnh nọt nói.

“Miệng thật ngọt, thương!”

Khách Thị liếc nhìn tên thái giám mặc áo bào đỏ một cái, nụ cười càng tươi.

“Tạ phu nhân, tạ phu nhân!” Tên thái giám mặc áo bào đỏ vội vàng dập đầu tạ ơn.

Đang nói, nam tử tuần lãng không một tiếng động bước vào cửa chùa, trao đổi ánh mắt cùng Khách Thị một cái.

Khóe môi Khách Thị khẽ nhếch lên, nói: “Các người cứ ở đây đợi ta, Tiểu Ngọc Tử bồi ta đi vào.”

“Vâng, phu nhân.” Đám cung nữ và thái giám cùng nhau đáp lời, dừng bước lại.

Nam tử tuần lẫm nhẹ đỡ Khách Thị tiến vào trong chùa.

“Phu nhân, tất cả đều đã sắp xếp thỏa đáng.” Đi một đoạn xa, nam tử tuần lẫm mới nói.

“Người còn không biết xấu hổ nói, nửa năm không tắm thuốc người, người nhìn da thịt này của ta đi, đã bắt đầu xuất hiện nếp nhăn rồi.” Khách Thị lườm y một cái, trông lại có vẻ như là đang giận hờn.

Nam tử tuần lẫm cũng không thấy vẻ sợ hãi, nói: “Nếu không bị Phi Ngư Vệ cản trở thì cứ cách ba tháng phu nhân lại có thể tắm thuốc người một lần, trước đó vài ngày vì thân mới bị tổn thất mấy chục người hái thuốc, đều là Thảm Luyện làm.”

“Tất cả là do Ngụy Trung Lương làm việc chả ra sao mới khiến cho Thảm Luyện có cơ hội hồi kinh, yên tâm đi, qua một thời gian nữa ta sẽ nói với Hoàng Thượng, lại ném Thảm Luyện ra tái ngoại, cho người đi làm Chỉ huy sứ cái Phi Ngư Vệ kia.”

“Như vậy thì tốt rồi.” Trên mặt nam tử tuần lẫm thoáng qua một tia kích động.

“Sau này ta muốn tháng nào cũng tắm thuốc người một lần, người cần phải làm được.”

“Phu nhân yên tâm, vì thân cam đoan, phu nhân vĩnh viễn sẽ giữ được vẻ thanh xuân, thánh quyền tại thân.”

“Rất tốt.”

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến một Thiên Điện.

Thiên Điện này thờ một tôn Phật Kim Cang trừng mắt, lúc này cửa sổ đều đóng lại, đốt lò lửa, nhiệt độ ấm áp.

Bên dưới tượng Phật đặt một cái bồn tắm bằng ngọc, trong bồn tắm chứa đầy nước tắm màu trắng đục như sữa bò, bên trên có cánh hoa tô điểm.

Khách Thị đi vòng quanh bồn tắm quan sát, trên mặt lộ ra ý cười, nói: “Trông có vẻ mạnh hơn lần trước.”

“Phách quỷ của vì thần đã tiến hóa cho nên có thể sản sinh ra thuốc người tốt hơn.” Nam tử tuần lẫm nói, nói xong liền phát ống tay áo một cái, mấy chục cái khăn tay bay lên trên bồn

tắm, đầu quỳ mọc răng nanh màu đỏ tươi vươn dài lưỡi ra, từ mỗi đầu lưỡi có một giọt “thuốc người” đục ngầu nhỏ ra, rơi xuống bồn tắm.

Nhưng mà trong bồn đã chứa đầy nước tắm, mấy chục giọt nước rơi xuống cũng chỉ như trâu đất xuống biển, không có bất kỳ sự thay đổi nào.

“Mời phu nhân tắm.” Nam tử tuần lẫm khom người làm ra lễ mời.

“VẬY NGƯỜI CÒN KHÔNG GIÚP TA Cởi ÁO?” Khách Thị quỳn rũ chớp mắt.

“Vĩ thần tuân mệnh.” Trong mắt nam tử tuần lẫm xuất hiện một tia nóng lòng, tiến lên cởi từng lớp từng lớp áo cho Khách Thị, vậy mà lại không có chút kiêng kỵ phải tránh hiem nghi.

Một lát sau, Khách Thị tiến vào bồn tắm, mắt trần có thể thấy, trong bồn tắm xuất hiện từng sợi từng sợi màu trắng chậm rãi chui vào da Khách Thị, những nếp nhăn nhỏ trên da nhanh chóng biến mất, làn da trở nên căng bóng.

Chỉ một thời gian ngắn, nước trong bồn đã biến thành trong suốt, Khách Thị cũng xuất hiện sự thay đổi rõ ràng.

Da thịt trắng như tuyết, mặt như hoa đào hơi hơi ửng hồng, không có một chút tí vết nào, khuôn mặt càng thêm quỳn rũ, ngay cả mái tóc đen cũng trở nên càng bóng mượt hơn.

Nếu như không biết thân phận của Khách Thị thì chắc chắn không thể đoán được đây là một phụ nhân đã hơn năm mươi tuổi.

Ở trước mặt bà ta, dù là nữ tử đang độ tuổi xuân có đẹp đến đâu cũng phải ảm đạm lu mờ.

Nam tử tuần lẫm nhìn Khách Thị tựa như là đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật, ánh mắt càng trở nên nóng bỏng.

Khách thị trông thấy ánh mắt của y, ánh mắt quỳn rũ như câu hồn, “Ngọc lang, ngày tốt cảnh đẹp, ngươi còn đang chờ cái gì?”

“Vĩ thần tuân lệnh.”

Hai mắt nam tử tuấn lãng như đốt lên ngọn lửa, lập tức bé ngang Khách Thị lên...

Tiếp đó, Thiên Điện liền truyền ra những âm thanh khó nghe.

Trên Thiên Điện, dưới ánh lửa chập chờn chiếu rọi, trong đôi mắt tượng Phật Kim Cang tựa như có duệ khí đang quần quanh.

.....

Hồi lâu sau, cửa chùa chậm rãi mở ra.

Dung quang Khách Thị trông càng thêm tỏa sáng, dưới sự vây quanh của cung nữ cùng thái giám trở lại phượng liễn, nam tử tuấn lãng theo sát ở đằng sau.

“Khởi giá hồi cung!”

Thái giám hô to, phượng liễn tiên hô hậu ủng, lên đường hồi cung.

Mới đi chưa được bao xa, đã thấy ở ngay giữa đường phố được canh phòng nghiêm ngặt đột nhiên có một người thanh niên mặc áo gai đi ra, trên mặt đeo mặt nạ, trên vai vác một cái xẻng lớn màu đen, há mồm ngáp, miệng lầu bầu một câu: “Suýt chút nữa trễ giờ a.”

Nhưng điều kỳ lạ là, hộ vệ mở đường ở phía trước lại giống như không trông thấy người này, vẫn tiếp tục tiến lên như cũ.

Nếu như quan sát kỹ thì sẽ phát hiện ra, ánh mắt của tất cả mọi người đều đã dại ra, đồng tử mở to không thể nhìn thấy, giống như đã rơi vào cơn mộng du.

Nghi tượng chậm chậm tiến lên, đi qua bên người thanh niên, phượng liễn tới gần.

“Yêu nhân lớn mật, dám tự tiện sử dụng yêu thuật, mau xưng tên ra!” Ngay khi phượng liễn tiến đến cách thanh niên chừng trăm bước, ba tên thái giám tóc xám động, một người tiến lên phía trước, hai người nhảy lên phượng liễn cận vệ.

Nam tử tuấn lãng biến sắc, cũng vội vàng nhảy lên phượng liễn, nói với Khách Thị: “Phu nhân cẩn thận, đằng trước có thích khách.”

“Thích khách?” Lúc này Khách Thị cũng đã nhìn thấy thanh niên chậm rãi đi tới, nói: “Vì sao hộ vệ còn không mau cản hắn lại?”

“Đây có lẽ là thuật tạo mộng trong truyền thuyết, chỉ có người tu luyện mới có thể chống cự được.” Nam tử tuần lã giải thích.

“Bắt hắn lại, chém thành từng mảnh.” Khách Thị lạnh mặt.

“Rõ!” Thái giám tóc xám ở phía trước lập tức tăng vọt khí thể, toàn thân hiển hóa ra một con du long, quấn quanh thân thể, nhấc chân lên liền chộp về phía Tần Hà.

“Con rồng này của ngươi, quá gây.”

Tần Hà giơ tay ra chộp một cái đã tóm được thủ lĩnh của lão thái giám.

Lão thái giám giật tay lại nhưng không thể tránh thoát, sắc mặt đại biến, vội vàng nhấc tay còn lại về phía Tần Hà, kim quang của du long cũng sáng hơn, lập tức há miệng cắn tới.

“Ông!”

Ngay lúc này, trên thân Tần Hà bộc phát ra một vầng kim quang, vầng kim quang vừa xuất hiện đã giống như là nổ tung, khí thể xông thẳng lên tận trời.

Kim long lập tức liền sáng tối chớp chòn, khí thể suy giảm đi rất nhiều.

“Công đức kim thân?!”

Khuôn mặt lão thái giám xuất hiện vẻ sợ hãi, hô lên: “Ngươi là thần thánh phương nào?”

“Ngươi đoán xem.”

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, cái xẻng đen rút lên, thành linh đập về phía lão thái giám.

Chương 158 – Chỉ là muốn giết ngươi.

“Người dám!”

Lão thái giám hét lớn một tiếng, du long cuốn ngược trở lại che trước người ông ta.

Hiện tại một tay ông ta đang bị Tần Hà túm lấy, muốn tránh cũng không tránh thoát được, chỉ có thể cố gắng tấn công.

Thực lực của người tới này, chắc chắn là đã đến ngoại kinh.

“Bành!”

Một tiếng trầm vang.

Du long đã suy yếu trong nháy mắt bị phá tiêu tan, lão thái giám kêu lên một tiếng rồi trực tiếp bị đập bay ra ngoài.

Thân là thái giám Long Vệ Cung Đình, nếu như thân ở trong Hoàng Cung, thì sẽ có Khí vận Kim Long duy trì pháp lực không ngừng, còn có thể chiến một trận.

Nhưng đây là bên ngoài thành cung, chỉ bằng một tia long khí, căn bản là không có cách đánh ngang hàng.

Đánh bay một người, Tần Hà một lần nữa vác cây xẻng đen lên, bước từng bước đi đến phượng liễn.

Mấy người trên phượng liễn đều sắc mặt đại biến.

Một tên thái giám Long Vệ vội vàng quay đầu nói với nam tử tuần lã: “Tên thích khách này lai lịch rất lớn, chúng ta sẽ kìm chân hắn lại, người nhanh chóng mang Phụng Thánh Phu Nhân hồi cung.”

Nam tử tuần lã đang cầu mà không được, không chút do dự lập tức bế Khách Thị lên chạy trốn.

Tần Hà thấy cũng chẳng hề nóng nảy, hắn nhìn hai tên thái giám Long Vệ, hỏi: “Khách Thị là người như thế nào người khác không biết, nhưng các người chắc chắn phải biết a?”

“Sứ mạng Thái giám Long Vệ chúng ta chính là bảo vệ Hoàng tộc, chưa từng hỏi đúng sai, các hạ, nếu như người muốn hành thích thì phải bước qua xác chúng ta trước đã.” Lão thái giám chỉ tay vào Tần Hà, sắc mặt kiên quyết.

“Minh ngoan bất linh.”

Tần Hà lắc đầu, ngay sau đó, chỉ thấy thân thể hắt lóe lên một cái liên biến mất.

Ở nơi hắt vừa đứng vậy mà lại xuất hiện một vị cung nữ.

Cẩn thận nhìn kỹ lại, rõ ràng đó là cung nữ thiếp thân chăm sóc Khách Thị trên phượng liễn, vừa mới... còn đang đứng ở sau lưng.

“Di hình hoán ảnh!”

“Không tốt!”

Hai lão thái giám biến sắc, đồng thời sợ hãi hô to.

“Ông”

Gió mạnh bất chợt nổi lên, từ phía sau nhanh chóng tấp đến.

“Bành!”

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, cao thủ so chiêu sai một ly đi nghìn dặm, huông chi còn có thêm di hình hoán ảnh khuấy nhiễu.

Hai lão thái giám chưa kịp làm ra bất kỳ phòng ngự hữu hiệu nào đã trực tiếp bị đánh bay, giống như lão thái giám trước đó, một người hiển hóa ra du long nhưng cũng đã bị một cái xẻng đập tan.

Tần Hà nhìn hai người rơi tự do, không còn gì để nói.

Trong cung mạnh mẽ như chó, ngoài cung lại yếu như gà.

Con đường tu khí vận này, chung quy cũng chỉ là đường tắt, tề đoan quá rõ ràng.

Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, thái giám Long Vệ cũng có phân chia đẳng cấp, hạch tâm nhất là mấy lão ngoan đồng kia, nghe nói là từ khi Đại Lê dời đô đi lên phương bắc “Thiên tử thủ biên giới” chưa từng bước ra khỏi thành cung nửa bước, cách hiện tại đã mấy trăm năm.

Sau đó, Tần Hà lại cảm ứng vị trí của nam tử tuần lãng một chút, người lóe lên một cái, lại biến mất tại chỗ.

Cung nữ vừa rồi lại trở về phía trên phượng liễn.

Chỉ chốc lát sau, đồng tử của tất cả mọi người chậm rãi lấy lại được tiêu cự, đều cảm giác như vừa bừng tỉnh sau cơn ngủ gật,

lắc lắc đầu, tỉnh táo lại.

Phượng liền lại chậm chậm tiến lên, qua một hồi lâu cũng không có ai phát hiện, trên phượng liền đã thiếu mất người quan trọng nhất, mãi cho đến khi có tiếng cung nữ sợ hãi la lên.

....

Nam tử tuần lãng mang theo Khách Thị nhanh như chớp phóng tới Hoàng Cung.

Y không đi đường thẳng mà đi vòng một đoạn.

Thực lực của thích khách cực kỳ mạnh mẽ, phản ứng đầu tiên khi bị truy kích khẳng định là chạy thẳng, đi đường vòng trông như phí nhiều thời gian, nhưng thực tế lại là biện pháp an toàn hơn rất nhiều.

Nguyên tắc này chính là cái gọi là dục tốc bất đạt.

Bốn con đường, ba đầu đường phố....

Nam tử tuần lãng thầm đếm khoảng cách, nhưng ngay khi vừa đến đầu đường cuối cùng, y dừng lại, sắc mặt trở nên mờ ảo.

Ở phía trước, chỉ thấy tên thích khách vừa rồi đang hai tay chống xẻng, nhìn về phía y nhếch miệng cười cười, “Đừng sợ, ta cũng chỉ là vừa mới tới.”

Nam tử tuần lãng nhìn về phía thành cung gần ngay trước mắt, cắn răng, “Các hạ là ai, chúng ta... đâu có thù hận gì, vì sao lại phải đuổi theo không bỏ?”

“Thù hận?”

Tần Hà lập tức lắc đầu như trống bỏi, nói: “Đừng hiểu lầm, thật ra giữa chúng ta cũng không tính là có xích mích, ta chỉ đơn giản là muốn giết chết hai người mà thôi.”

Nam tử tuần lãng nghe vậy, khuôn mặt lập tức như là mở phùng nhuộm, sắc mặt lúc xanh lúc trắng lúc đỏ, suýt nữa đã nghiêng đến vỡ răng hàm, “Cuồng đồ to gan, coi Ngọc Vương ta là quả hồng mềm hay sao, nhận lấy cái chết!!”

Tiếng nói vừa dứt, y lập tức hất tay áo lên, hai chiếc khăn tay bay ra khỏi tay áo hóa thành quỷ khí ngút trời.

Quỷ khí nhanh chóng ngưng tụ lại, hóa thành hai tôn quỷ thân cực lớn.

Hiển nhiên là phách quỷ, vừa mới xuất hiện, trong vòng mấy trượng quanh thân trong lập tức lạnh lẽo như đao, cho dù là Tần Hà cũng không tự giác bị kích thích khiến lông tơ dựng lên.

Phách quỷ cực kỳ cao lớn, toàn thân có bí văn ẩn hiện, từ trên cao nhìn xuống rất có lực xung kích thị giác, so với phách quỷ mà “Man Quỷ” kia dường ra, khí thế của hai phách quỷ này mạnh hơn không chỉ mấy lần.

Mà khiến cho Tần Hà càng kinh ngạc hơn là, mười trượng xung quanh phách quỷ lại tạo nên một cái bình chướng màu đen, bên trong bình chướng có vô số con mắt đang lóe lên.

Rõ ràng là một phương quỷ vực.

Này liền khá ghê gớm a!

“Đi chết đi!”

Ngọc Vương hét lớn, đôi mắt biến thành đỏ rực, miệng lâm bầm.

Một con phách quỷ lách mình tiến lên bảo vệ ở trước người Ngọc Vương, con phách quỷ còn lại đột nhiên nện một đấm xuống Tần Hà.

Chân Tần Hà lóe lên liền vọt đến bên cạnh phách quỷ.

Tiếp đó liền cấp tốc nhấn liên tục lên phách quỷ, miệng cũng lâm bầm niệm: “Ấn trấn linh, ấn trối linh, ấn nhược linh, ấn cương linh, ấn lật linh, ấn chú linh, ấn tê linh, ấn định linh... ấn Thái Sơn phụ thể, ấn càn khôn đảo ngược.”

Một hơi niệm hết ba mươi hai thức ấn pháp trong «Ba mươi sáu thức trấn linh», Tần Hà thở phào một hơi.

Nhảy một bước lui về phía sau, kết thúc công việc.

Ba mươi sáu thức trấn linh!

Vô ảnh thủ!

Lại nhìn phách quỷ, thân thể nó đã bị đông cứng lại giống như là một bộ máy bị đồ sắt nung chảy vào.

Mặc cho nam tử tuấn lẫm thức dục như thế nào cũng đều bất động.

Tần Hà thấy vậy thì hết sức hài lòng, phách quỷ trở nên mạnh mẽ hơn nhưng đạo hạnh của hắn cũng đang tăng lên, mà ba mươi sáu thức trấn linh lại vốn chuyên dùng để trấn quỷ, cực kỳ phù hợp.

Trên mặt nam tử tuấn lẫm cuối cùng đã biến thành trắng bệch, hơi chân chừ một lát, y lại quát lên: “Giết!”

Chỉ thấy phách quỷ đang che chắn ở trước người y lập tức “ầm ầm” lao về phía Tần Hà.

Mà bản thân y thì nhân cơ hội này bỏ lại Khách Thị, xoay người bỏ chạy.

“Chạy đi đâu!” Ngay khi nam tử tuấn lẫm vừa bỏ lại Khách Thị chạy trốn, Tần Hà phóng ra ba cây đinh trấn thi, vào ngay khoảnh khắc nam tử tuấn lẫm sắp sửa chui ra khỏi quỷ vực, ba cây đinh đâm vào lưng y.

Nam tử tuấn lẫm kêu rên một tiếng, bay ngang ra ngoài.

Nhưng cùng lúc này, một quyền mạnh mẽ của con phách quỷ thứ hai cũng đã hung hăng đánh đến Tần Hà.

Tần Hà chỉ có thể lách mình tránh đi, sau đó tìm được thời cơ thích hợp lại nhấn liên tục, một lần nữa đọc ba mươi sáu thức trấn linh, mới giải quyết được con phách quỷ thứ hai.

Kim quang lóe lên, hai phách quỷ từng chút từng chút hóa thành tro tàn, giống như tháp cát sù sù rơi xuống, cuối cùng ầm ầm sụp đổ, biến mất không còn sót lại chút gì.

Quỷ vực cũng theo đó biến mất.

Hiện trường chỉ còn lại Tần Hà cùng Khách Thị.

Ngọc Vương đã biến mất không còn dấu vết.

Khách Thị bị dọa đến khuôn mặt vặn vẹo, lết lui về phía sau, thét to: “Ta chính là Phụng Thánh Phu Nhân đương triều, ngươi không thể giết ta, bằng không Hoàng Đế sẽ tru di cửu tộc nhà ngươi, Tru di cửu tộc!”

“Tru di cửu tộc?”

Tần Hà lắc đầu, nói: “Ta hiện tại một người ăn no, cả nhà không đói, người đòi cái khác đi.”

“Người... Người đừng giết ta, người muốn cái gì ta cũng có thể cho người, Hoàng Đế đều nghe lời ta nói, người muốn làm quan, muốn tiền tài, muốn tước vị gì cũng đều được.” Khách Thị đổi thành cầu xin.

“Những thứ này ta đều không cần.”

Tần Hà vác xẻng đen, từng bước từng bước tiến tới gần Khách Thị, đối với hắn, danh lợi đều như là mây trôi, mỗi ngày đốt một bộ thi thể nhận lấy phần thưởng, so với cái gì cũng đều khoái hoạt.

“Vậy người muốn cái gì, người có thể đưa ra bất kỳ yêu cầu gì, ta đều đáp ứng người?” Khách Thị có ý chí ham sống cực kỳ mạnh mẽ.

“Ta muốn người giữ yên lặng, bởi vì ta muốn khắc bia mộ cho người.”

Tần Hà ra dấu chó có lên tiếng, lão yêu bà này tội ác chồng chất, để tắm một lần thuốc người cần phải ít nhất lột mấy ngàn bộ da mặt, diệt trừ tội ác lớn như vậy, cần phải ngâm một câu thơ như người khoác áo choàng đen a.

Tần Đại Sạn Sạn ta (*), tốt xấu cũng là một người đã trải qua mười một năm giáo dục bắt buộc.

(Note (*): Sạn có nghĩa là xẻng, mà từ sạn sạn thường dùng để châm biếm, phủ nhận hành động và lời nói không thực tế, không đáng tin cậy.)

Thế là Tần Hà ngẩng đầu lên nhìn trời, trầm ngâm suy nghĩ.

“Ân...”

“Cái này.”

“A...”

“Cái này.”

“Ách....”

“Cái này.”

Qua một hồi lâu, Tần Hà nhìn về phía Khách Thị: “Thôi bỏ qua, người vẫn là trực tiếp đi chết đi.”

Chương 159 – Ngọc Vương chạy trốn

“Cạch!”

Xẻng đen chính nghĩa đập xuống, thi thể nằm xuống đất, tội ác một đời của Khách Thị cứ như vậy đã kết thúc.

Mắt trần có thể thấy, làn da trên khuôn mặt của Khách Thị nhanh chóng xuất hiện nếp nhăn, trở nên chùng nhão, khô ráp, còn có nhiều đốm đồi mồi, trông càng sộc hơn làn, toàn bộ làn da của bà ta đều trắng bệch, hiển nhiên là do dùng quá nhiều thạch tín để làm đẹp.

Dựa vào tà pháp để duy trì “mỹ mạo” cho nên sau khi chết liền lộ ra gương mặt thật.

Đây chỉ là một nữ nhân rất bình thường, thậm chí còn không thể nói là “dễ nhìn”, khuôn mặt lộ rõ sự không khỏe mạnh do dư lượng thuốc.

Hôn một cái, đảm bảo đầy miệng toàn là thạch tín, đừng nói người, chính là trâu bò cũng không chịu được a.

Lão yêu bà này không chỉ có tâm địa ác độc, khuôn mặt càng độc hơn.

Khó trách vị trong Hoàng Cung kia chỉ có thể tại vị bảy năm, đến chết cũng không có con cái.

Bỏ vào túi vải vàng, lại treo lên bên hông, thuận tay ném xuống lệnh bài của Nhĩ Mã Hồn, Tần Hà vác xẻng đen, ung dung nhàn nhã rời đi.

....

Bên ngoài Kinh Thành, tuyết đọng đã dày đến ngập mắt cá chân.

Ngọc Vương giẫm lên tuyết, thất tha thất thểu tiến về phía trước, cơn đau nhức kịch liệt truyền đến từ phía sau gần như

khiến y sắp ngất lịm đi, máu không ngừng trào ra từ miệng vết thương.

Ba cây đinh đâm vào sâu trong da thịt, nếu không có mấy lá bài tẩy bảo toàn tính mạng, y đã chết thẳng cẳng ngay tại chỗ.

Lúc này y đã là nỏ mạnh hết đà, đối với y mà nói, có thể chạy ra khỏi kinh thành gần như đã là cực hạn.

Thực lực của thích khách sâu không thể lường, giờ tay nhắc chân đã có thể trấn áp được phách quỷ mà y dùng vô số mặt người nuôi dưỡng, phách quỷ còn lại kia cũng không thể chống đỡ được bao lâu .

Ba tên thái giám Long Vệ thất bại thảm hại, bản thân y cũng không thể đỡ nổi ba chiêu, Ngọc Vương thật sự nghĩ mãi mà không ra, tên thích khách này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Chắc chắn Khách Thị đã chết, chỗ dựa đã đổ, ở lại kinh thành cho dù không bị thích khách giết chết thì Phi Ngự Vương Thảm Luyện tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho y, mà Hoàng Thượng cũng sẽ không tha cho y.

Cục diện tốt đẹp một buổi sáng đã biến thành tử cục, mười năm nỗ lực vất vả đã bị hủy hoại trong phút chốc.

Trước mắt, đối với y mà nói, chỉ có nhanh chóng chạy ra khỏi kinh thành thì mới có đường sống.

“Oa”

Đi được một đoạn, Ngọc Vương không thể chống đỡ được nữa, lao đảo một cái ngã xuống nền tuyết, phun ra máu tươi, nhuộm đỏ cả một mảnh tuyết.

Gắng gượng một hồi, y chậm rãi ngồi dậy, run run rẩy rẩy lấy từ trong túi ra một viên đan dược màu đen, cắn răng, há miệng nuốt vào bụng.

Phê phách đan.

Đây là viên đan dược được luyện chế thông qua tế luyện phách quỷ, là một loại đan dược riêng biệt của quỷ tu đạo thôn tặc, sau khi sử dụng có thể tan rã và hấp thu bảy phách trên thân thể, tạo ra quỷ khí mạnh mẽ, giúp cho thực lực của người tu luyện đạo Phách quỷ tạm thời tăng lên gấp bội.

Nhưng... Cái giá phải trả cũng cực kỳ lớn.

Bảy phách làm chủ thân thể, bảy phách bị thôn phệ, người sẽ biến thành một quái vật người không ra người, thi thể không ra thi thể, một thân túi da tốt cũng không thể giữ lại, người sống nhưng lại tỏa ra mùi thi thể thối rữa, dù sau này có bỏ ra cái giá lớn hơn nữa cũng không thể bù đắp được.

Cho nên không đến thời khắc bảo mệnh, không thể nuốt viên đan dược này.

Nhưng tình huống hiện giờ đã không cho phép Ngọc Vương chần chờ thêm nữa.

Giữ được núi xanh không lo thiếu củi đốt, chỉ có sống sót mới có cơ hội để bàn đến những thứ khác.

Trực giác nói cho y biết, tên thích khách kia sẽ không dễ dàng buông tha cho y.

Phệ phách đan trôi xuống bụng, hóa thành một luồng khí lưu cực kỳ lạnh lẽo nhanh chóng tràn ra khắp toàn thân, ngay sau đó, mỗi vị trí trên cơ thể y đều tuôn ra quỹ khí cực kỳ tinh thuần. Ngọc Vương lập tức cảm thấy cơ thể y chuyển biến tốt lên rất nhiều, đứng lên ra sức chấn một cái, đẩy ba cây đinh ở sau lưng bắn ra khỏi thân thể, sau đó nhanh chóng phóng đi xa.

Thời gian tác dụng của Phệ phách đan chỉ có một nén nhang, sau một nén nhang, y sẽ trở nên suy yếu hơn cả lúc trước khi nuốt đan dược.

Nhanh như chớp, Ngọc Vương gần như là đập không phi hành, không để lại bất kỳ dấu vết gì trên mặt tuyết.

Thời gian một nén nhang ngắn ngủi này sẽ quyết định việc y có thể thoát khỏi sự truy tung của thích khách hay không.

Còn về đích đến, vô cùng rõ ràng.

Đó là một tòa tháp cổ bỏ hoang cách kinh thành hơn ba mươi dặm, nơi đó là điểm dừng chân của “Tay sai hái thuốc” dưới trướng của y thường dùng khi vào kinh.

Tay sai hái thuốc không chỉ hoạt động ở kinh thành, mà còn trải rộng khắp mấy tỉnh phía bắc.

Nếu như có thể gặp được mấy tên tay sai hái thuốc, xác suất y có thể chạy thoát không thể nghi ngờ là sẽ tăng thêm rất nhiều.

Một nén nhang sau, Ngọc Vương đã trông thấy tháp cổ ở phía xa.

Tác dụng của Phệ Phách đan nhanh chóng suy yếu, Ngọc Vương thất tha thất thểu bước từng bước tới gần.

Đi tới cửa tháp, y đã sắp ngã xuống đất, nhưng điều khiến y mừng rỡ chính là, bên trong tháp cổ có ánh lửa.

Hiển nhiên là có người!

Tòa tháp cổ này bởi vì thay đổi tuyến đường nên bị bỏ hoang, ngoại trừ tay sai hái thuốc, sẽ không có người lặn lội đến tận đây, xung quanh nơi này đều là rừng rậm, cực kỳ bí mật.

Niềm hy vọng có thể chạy thoát giúp Ngọc Vương dần được chút sức lực cuối cùng, xông vào cửa tháp, y gần như là lăn vào.

Trong nội đường tháp cổ có hai người ngồi vây quanh đồng lửa, một mập một gầy, từ khi tức có thể nhận ra, hai người này đúng là người hái thuốc của đạo quỷ tu thôn tặc.

Hai người đột nhiên thấy Ngọc Vương xông vào, sắc mặt đại biến, quỷ khí vờn quanh thân thể, chuẩn bị động thủ.

Nếu như Tần Hà ở đây thì chắc chắn sẽ nhận ra.

Đây chính là hai tên tay sai dẫn đường, thủ hạ của “Man Quỷ” Từ Hoài Khánh, trong lúc Tần Hà cùng Từ Hoài Khánh giao phong đã nhân cơ hội chạy thoát.

“Ngươi là ai?” Tên mập quát hỏi.

“Mau nói!” Người gầy cũng quát lớn.

Ngọc Vương nằm rạp trên mặt đất, suy nghĩ nhanh chóng xoay chuyển.

Hai tên này rõ ràng là tay sai có cấp bậc thấp nhất, không biết là thủ hạ của ai, bản thân y đang bị trọng thương, nếu tùy tiện bại lộ thân phận, nhỡ như đối phương nổi lên lòng tham, nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Hơn nữa tay sai cấp thấp như vậy, căn bản là không có khả năng biết mình.

Thế là, y chỉ có thể nói một câu chung chung: “Hai vị đại ca, người một nhà.”

Tên mập cùng tên gầy nghe vậy, đồng thời sửng sốt, liếc nhìn nhau một cái.

Sau đó cả hai đồng thời rống to.

“Gian tặc đi chết đi!”

“Lại tới nữa!”

Hai người vừa rống to vừa vung tay lên, hai chiếc khăn tay vẽ hình đầu quỷ mọc răng nanh theo đó nhanh chóng lao về phía Ngọc Vương.

Ngọc Vương lập tức sợ hãi đến mất hồn mất vía, trong lòng có một vạn câu hỏi vì sao, không hiểu vì lý do gì hai người kia như là bị thứ gì đó kích thích, đột nhiên ra tay.

Đã nói là người cùng một nhà, ít nhất cũng nên phân rõ rồi mới động thủ a?

Đây là suy nghĩ cuối cùng của Ngọc Vương, hiện tại đến cả sức lực để lật người lại y cũng không còn, hoàn toàn đã là dầu hết đèn tắt.

Ngay sau đó, một chiếc khăn tay vẽ hình đầu quỷ mọc răng nanh đã phủ lên khuôn mặt y.

Chỉ nghe âm thanh líu nhíu líu nhíu như tầm đang gặm nhấm lá dâu vang lên, thậm chí Ngọc Vương còn không thể phát ra kêu rên.

Sau thời gian vài nhịp thở, chiếc khăn tay bay ngược trở lại, Ngọc Vương trợn to mắt, thi thể không da mặt nghiêng đầu, chết thẳng cẳng.

Tên gầy cùng tên mập thấy vậy, lập tức thở phào một hơi.

Lần trước, sau khi bị một tên tự xưng là “người một nhà” tiểu nhân âm hiểm tính kế làm mất đi tổ chức, hai người liền rất nhạy cảm với ba chữ “người một nhà” này.

Chương 160 – Đúng là người một nhà

“Chết rồi.” Tên mập cẩn thận đi qua, đá đá thi thể Ngọc Vương.

“Mau xem hân ta là ai.” Tên gầy vội vàng nói.

Thế là hai người liền ngồi xổm xuống, bắt đầu lục lọi các đồ vật trên thân Ngọc Vương.

Vừa kiểm tra, hai người đồng thời nuốt nước miếng một cái.

Tên này mẹ nó thật sự đúng là “người một nhà”!

Khăn tay phách quý, bình chứa thuốc người, bùa trấn linh, còn có rất nhiều vật dụng chuyên biệt của quý tu đạo thôn tặc.

“Chúng ta thực sự đã lột da người mình a.” Khuôn mặt tên mập run rẩy, nhìn về phía người gầy, còn cố ý nhấn mạnh một câu: “Người lột.”

“Nói nhảm cái gì, không phải là người cũng động thủ à.” Tên gầy lườm tên mập một cái.

“Bây giờ xử lý như thế nào đây?” Tên mập hỏi.

“Chết thì cũng đã chết rồi, còn có thể xử lý như thế nào nữa, dọn dẹp một chút, chôn thi thể đi, không có ai biết là chúng ta ngộ sát.” Tên gầy trả lời.

Tên mập gật gù đầu, thế là hai người lại tiếp tục lục lọi đồ vật.

Không qua bao lâu, hai người lại lục ra được một tấm lệnh bài cùng với một cuốn sổ màu vàng được bảo quản cẩn thận.

Mở cuốn sổ màu vàng ra, chỉ thấy trên đó viết: Thôn Tặc Quý Khí Điển, bên cạnh còn có lút nha lút nhít chữ nhỏ giống như là chú giải.

Hai người lập tức sửng sờ, vội vàng lật xem cuốn sổ một lượt, tên mập ngẩng đầu, giật mình nói: “Đây là bản công pháp tu luyện quý khí đạo thôn tặc hoàn chỉnh!”

Tên gầy cũng bị kinh sợ không nhẹ, vội vàng lại cầm lên lệnh bài bên cạnh xem một chút, nói: “Hình như chúng ta đã giết

chết lão bản rồi.”

Hai người nhìn nhau, trong lòng đều là sấm sét rền vang.

Quý tu đạo Thôn tặc có thể tạo ra một tổ chức nghiêm ngặt như vậy ở Kinh thành chính là nhờ vào bản «Thôn Tặc Quỷ Khí Điển» này, từng bậc từng bậc đi lên, tay sai cấp bậc thấp nhất chỉ có thể có được ba phần công pháp, tiểu đầu mục cũng chỉ có thể có được một nửa.

Công pháp hoàn chỉnh chỉ có một người có được.

Hơn nữa trên thân người này rõ ràng là mặc trang phục trong cung, lệnh bài hiển nhiên cũng là lệnh bài cung cấm hoàng cung.

Nỗi sợ hãi nhanh chóng qua đi, ánh mắt hai người nhìn về phía «Thôn Tặc Quỷ Khí Điển», lòng tham chậm rãi dâng lên.

Đây không chỉ là một bản công pháp hoàn chỉnh, ở bên cạnh còn viết đầy chú giải lít nha lít nhít.

“Chôn xác, rời đi kinh thành, đi càng xa càng tốt.” Tên gậy nói với giọng run rẩy.

“Được, chúng ta mai danh ẩn tích.” Tên mập vội vàng gật đầu, hô hấp cũng không tự chủ mà trở nên gấp gáp, đây không phải là công pháp, đây chính là bậc thang đi đến “cường giả”.

Hai người lập tức thu dọn đồ đạc, đào một cái hố ở một chỗ cách tòa tháp không xa, sau khi vội vàng vàng chôn thi thể Ngọc Vương, hai người liền không quay đầu, biến mất trong gió tuyết.

Sau khoảng thời gian quang đăng ngắn ngủi, gió tuyết lại nổi lên, càng lúc lại càng lớn, không qua bao lâu đã che lấp dấu chân hai người cùng hố chôn thi thể.

Đạo quý tu Thôn tặc là một lưu phái không hề nổi bật trong số những môn phái tà đạo, sau một thời gian ngắn ngủi ở trong tay Ngọc Vương “phát dương quang đại”, lại chủ định sắp rơi vào một đoạn thung lũng dài dằng dặc.

Khách Thị vừa chết, Phi Ngư Vệ đã sớm mài đao xoèn xoẹt sẽ nhanh chóng ra tay thanh tẩy tổ chức phách quỷ Thôn tặc.

“Thà giết lầm còn hơn bỏ sót” chính là phương châm của Phi Ngự Vệ.

Một hồi huyết tinh gần ngay trước mắt.

Mạch từ khi sinh ra đã như là chuột sống trong cống ngầm, không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

Nhưng mấy ngàn năm qua đi, nó lại chưa từng biến mất, không ngừng tìm kiếm cơ hội để phát dương quang đại.

Trước kia như vậy, bây giờ cũng thế, tương lai nó cũng sẽ không thay đổi.

Đây cũng chính là thiên hạ vạn đạo, bất kể là chính hay tà, lúc nào cũng chấp chùng lên xuống, không ngừng truyền thừa.

Cuối cùng cũng sẽ có một ngày, nó lại có thể đông sơn tái khởi.

Một hồi lâu sau, một thanh niên cười trâu từ đằng xa chạy đến, xoay người xuống bò, dùng xẻng đen xúc đất, ngạc nhiên hô: “Sao lại chôn dưới đất rồi?”

....

Lúc này, kinh thành đã hoàn toàn trở thành một mớ hỗn độn.

Phượng liễn của Phụng Thánh Phu Nhân bị tập kích, ba tên thái giám Long Vệ bị thương, Phụng Thánh Phu nhân mất tích, trực tiếp kinh động đến toàn bộ kinh thành.

Mọi người vốn đã biết chuyện Phụng Thánh Phu Nhân xuất cung đi đến Quảng Duyên Tự cầu phúc, tin tức lan nhanh như cháy rừng, nhanh chóng lan truyền ra khắp nơi.

Trong lúc nhất thời lời đồn đại bay đầy trời.

Có người nói Phụng Thánh Phu Nhân đã thăng thiên, có người nói Phụng Thánh Phu Nhân đã bị Địch Lỗ bắt đi, có người nói Phụng Thánh Phu Nhân đã bị yêu quái ăn thịt, đầu đường cuối ngõ, mỗi một thuyết pháp đều nói có sách mách có chứng, ai ai cũng là “người chứng kiến”.

Hoàng Đế biết Phụng Thánh Phu Nhân bị bắt đi đã hạ liên tiếp bảy đạo thánh chỉ, hạ chỉ truy tìm thích khách, tìm Phụng Thánh Phu Nhân về, bởi vì lo lắng quá độ còn ngất đi hai lần.

Binh mã ty Ngũ thành vội vàng cấp tốc đóng cổng thành lại, điều tra toàn thành.

Phi Ngự Vệ cũng là liên tục ra quân, toàn bộ kinh thành trở nên hỗn loạn.

“Đại nhân, chúng ta nên bàn giao thế nào đây?” Trong nha thự Phi Ngự Vệ, Quý Thành Lương cầm trong tay hai phong thánh chỉ, sắc mặt ngưng trọng nhìn về phía Thẩm Luyện đang đứng chấp tay sau lưng.

Không đến nửa canh giờ đã đến hai phong thánh chỉ.

Việc này nếu như khiến cho Hoàng Thượng không hài lòng, nhẹ thì mất đi chức tước, nặng thì tống giam.

“Khách Thị đã chết.” Thẩm Luyện nói khẽ.

“Cái gì?” Quý Thành Lương sửng sốt.

“Người mất tích đều đã chết, An Ba Cốc, Hình Nô, Nhĩ Mã Hồn, không có kẻ nào ngoại lệ.” Thẩm Luyện nói với giọng điệu bình tĩnh. “Truyền lệnh xuống dưới, để cho các huynh đệ tra theo hướng đầu mục mật thám Dịch Lỗ Nhĩ Mã Hồn câu kết với đám quỷ tu thôn tặc đang ần núp làm loạn, bắt cóc Phụng Thánh Phu Nhân.”

“Tra đến đâu?” Quý Thành Lương hỏi.

Thẩm Luyện chậm rãi xoay người, ánh mắt sắc bén: “Bằng chúng.”

Quý Thành Lương hơi ngẩn ra, “Nhưng mấy ngày trước Nhĩ Mã Hồn đã bị An Trùng Cửu giết chết.”

“Trời biết đất biết, người biết ta biết.” Thẩm Luyện nói.

“Đã hiểu.”

Quý Thành Lương gật đầu, quay người rời đi.

Chỉ chốc lát sau, hai đại đội truy bắt của Phi Ngự Vệ toàn thể xuất động, tản ra toàn thành, không ngừng từ đủ mọi nơi bắt được những tên nghi phạm thân mang tà khí, nếu có phản kháng, trực tiếp được nhận một đao.

Chương 161 – Các người đều không thích hợp

Nhìn thi thể không có da mặt nằm dưới hố đất, Tần Hà lâm vào trầm tư ngẩn ngui.

Nếu không phải thuật xác định mục tiêu đã xác định rõ, bộ thi thể này chính là Ngọc Vương, Tần Hà nhất định sẽ cho là Ngọc Vương mượn xác chơi trò Kim tâm thoát xác.

Hắn chỉ là bớt thời gian về nhà tắm rửa một cái, dẫn bò ra, người chết thì thôi, da mặt lại còn bị lột đi?

Chuyện này là sao?

Lột da mặt không biết bao nhiêu người, đến da mặt bản thân cũng bị lột đi?

Nhưng mà, đối với những chuyện nghĩ không ra, Tần Hà từ trước đến nay đều là nghĩ ra thì nghĩ, không nghĩ ra thì cứ đốt đi rồi nghĩ tiếp.

Nếu như đốt xong rồi mà vẫn không hiểu được, thì đó chính là ý trời, giao cho ông trời suy nghĩ thôi.

Túi vải vàng mở ra, bao lại thi thể, Tần Hà lại bước lên hành trình trở về.

...

Kinh thành giới nghiêm, bến tàu đương nhiên cũng ngập tràn không khí khẩn trương.

Phi Ngự Vệ cùng Binh mã ty Ngũ thành gần như là đào sâu ba thước đất, phạm là nơi người có thể ẩn náu đều lục tung ra hết, ngay cả thủy vận trên sông cũng bị cắt đứt. Toàn bộ bến tàu nháo đến gà bay chó chạy, gặp người liền đặt câu hỏi, nếu như áp ứng không thể trả lời, trực tiếp đề xuống rồi nói tiếp.

Chưa đến nửa ngày, tất cả các nhà tù ở trong kinh thành đều đã giam đầy người.

Nhân thủ không đủ, ngay cả thiêu thi đường đều bị tạm thời điều đến bến tàu, phân công canh giữ mấy giao lộ.

Ngụy Vũ cầm một chồng bức họa thật dày, đang mang theo ba tên học đồ thiêu thi đi bắt người.

Từ xa y đã trông thấy Tần Hà đang cười bò đi tới.

Quan sát kỹ con bò kia, đôi mắt y lập tức sáng lên như mắt chó.

Đúng là con bê kia không sai!

Lại nhìn Tần Hà, dáng người gần như giống hệt Thanh Nguu Đại Tiên.

Lần này chắc chắn rồi.

Đại hòa thượng ở trong chiếu ngục đã khai báo rõ ràng, Thanh Nguu Đại Tiên chính là cười con bê này đụng y.

Lần trước nó còn đi ị cho mình nặn phân, có hóa thành tro Ngụy Vũ cũng sẽ nhận ra.

Ngụy Vũ đứng bật dậy, nghiêng răng ken két, chỉ vào Tần Hà rồi nói với ba tên học đồ bên cạnh: “Trông thấy tên khả nghi kia không, mang hắn tới đây thẩm vấn.”

“Vâng.”

Ba người liếc nhìn nhau một cái, vội vàng tiến lên bắt người.

Một người bắt lấy người bán hàng rong bên trái Tần Hà.

Một người bắt lấy một ông lão bên phải Tần Hà.

Một người bắt lấy một bà lão đằng sau Tần Hà.

Tú xuân đao ra khỏi vỏ, không người nào dám phản kháng, rất nhanh, người bán hàng rong, ông lão cùng bà lão thấp thỏm sợ hãi đã bị giải đến trước mặt Ngụy Vũ.

Tần Hà cười bò không người hỏi han, ung dung nhàn nhã đi qua, nhếch miệng nở nụ cười, hướng về phía Ngụy Vũ chào hỏi: “Chào Ngụy quan gia!”

Ngụy Vũ: “...”

“Cmn, các người bị cái quái gì vậy?! Những người này... trông giống kẻ khả nghi à?” Ngụy Vũ lập tức nổi giận, chỉ vào người bán hàng rong, ông lão cùng bà lão, tức giận đến run cả tay.

“Nhưng mà Vũ ca, trừ bọn họ ra cũng chỉ có một người cười trâu a.” Một tên học đồ thiêu thi chỉ vào bóng lưng Tần Hà, trả lời.

“Cũng chỉ có tên cười trâu kia?!” Giọng nói Ngụy Vũ lập tức trở nên bén nhọn, kêu lên: “Chẳng lẽ các người cảm thấy, cái tên cười trâu kia không khả nghi bằng ba người này sao?”

Ba người nhìn nhau một cái, trong mắt đầy sự khó hiểu, đồng thời lắc đầu.

“Không cảm thấy nha.”

“Bình thường a.”

“Cũng ổn mà.”

Tròng mắt Ngụy Vũ đều sắp rớt ra ngoài, nói với vẻ khó tin: “Không phải, các người xem kỹ hẩn chưa, hẩn chính là đang cười ngu a, không phải ngựa chả phải lừa, cũng chẳng phải là con la, hẩn cười chính là ngu! Ngu!!”

Đến câu cuối, Ngụy Vũ nhấn mạnh.

“Cười ngu có cái gì không đúng à?” Một tên học đồ càng lộ vẻ nghi hoặc.

Hai tên học đồ còn lại cũng đầu đầy dấu hỏi chấm nhìn về phía Ngụy Vũ.

Ngụy Vũ chỉ cảm thấy như có một luồng khí nghẹn lại trong cổ họng, thiếu chút nữa đã phun ra một búng máu, không nói hai lời lập tức lấy ra một bức họa, chỉ vào tranh, nói: “Đây là Thanh Ngu Đại Tiên chúng ta đang truy nã, đại tiên cười ngu, ngu! Đều là ngu! Không phải ngựa, cũng không phải lừa, càng không phải là con la, là ngu!”

Ba người nghe xong, lại người nhìn ta, ta nhìn người, đồng thanh hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Phốc”

“Khụ khụ khụ.”

Ngụy Vũ không thể đỡ nổi, nước bọt trực tiếp phun ra từ lỗ mũi, bị sặc.

“Vũ ca, người không sao chứ?”

“Vũ ca, người thế nào?”

Ba người cả kinh, vội vàng quan tâm hỏi han.

“Ta không sao.”

Ngụy Vũ hít sâu vài hơi, cố gắng bình tĩnh lại, nói: “Các người canh giữ ở đây a, ta đi tìm sư thúc một chút.”

Nói xong y liền bước nhanh rời đi, vượt qua Tần Hà đi đến một đầu đường khác.

Tần Hà trông thấy y, nhếch miệng nở nụ cười, lại lên tiếng chào hỏi: “Chào Ngụy quan gia.”

Ngụy Vũ không để ý tới hắn, bước nhanh hơn, trông như là cô vợ nhỏ đang giận hờn.

Sư thúc của Ngụy Vũ là một quan thiêu thi sáu đồng tiền, là một trong số những người có thâm niên nhất ở thiêu thi đường, tên là Cung Thiên Hành, trông thấy Ngụy Vũ bước nhanh đi tới, Cung Thiên Hành hỏi: “Tiểu Vũ sao lại tới đây?”

“Cung thúc, ta phát hiện một người vô cùng khả nghi, chính là hắn.” Ngụy Vũ chỉ thẳng vào Tần Hà.

Cung Thiên Hành quan sát một lát, gật gật đầu, “Ân, lén lén lút lút, trông cũng không phải người tốt.”

Sau đó liền chỉ tay về phía Tần Hà: “Người qua đây!”

Tần Hà sửng sò, chỉ vào mình hỏi: “Quan gia đang bảo ta à?”

“Không phải người.” Cung Thiên Hành chếch ngón tay sang bên cạnh, chỉ vào một thằng nhóc mặc áo xanh đằng sau hông Tần Hà, nói: “Người, lén lén lút lút trốn sau lưng bò, cho là ta không thấy người đúng không, qua đây!”

Thằng nhóc áo xanh biến sắc, lập tức đã bị giải đến trước mặt Cung Thiên Hành.

Ngụy Vũ: “....”

“Sư thúc, tên cuời trâu này không phải trông càng khả nghi hơn sao?” Ngụy Vũ lộ vẻ hoài nghi nhân sinh, nói xong còn mở ra bức tranh vẽ Thanh Ngu Đại Tiên, chỉ chỉ thanh ngu trong tranh.

“Thanh Ngu Đại Tiên?” Cung Thiên Hành sửng sốt, quan sát Tần Hà một lượt rồi nói: “Nhưng thanh ngư không phải là trâu đen à, đây là bò vàng nha.”

“Pháp Hải cung khai, Thanh Ngu Đại Tiên chính là cưỡi bò vàng, hơn nữa chính là con này!!” Ngụy Vũ nói, nói đến cuối câu, y gần như là gần rõ từng chữ, ý tứ không cần nói cũng biết.

“Vậy thì đúng là khả nghi.” Cung Thiên Hành chậm rãi gật đầu, sau đó chỉ vào Tần Hà, nói: “Ngươi, xuống bò, tới đây!”

Ngụy Vũ thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đúng.

“Nói ta sao?”

Tần Hà sững sờ.

“Không sai, chính là ngươi.” Cung Thiên Hành nói.

“Được rồi.”

Tần Hà vội vàng xoay người xuống bò, dắt bò đi tới.

Cung Thiên Hành chỉ vào còn bê: “Ngươi thành thành thật thật trả lời cho ta, vì sao ngươi lại cưỡi bò của Thanh Ngu Đại Tiên?!”

“Cứu mạng a.”

Ngụy Vũ nghe vậy, lập tức ôm đầu ngồi sụp xuống đất, đầu ong ong.

Thế giới này, đột nhiên trở nên lạ lẫm.

“Quan gia, con bò này là do Ngưu Hành Miêu Ký Miêu lão bản bồi thường cho ta, bò của ông ta đụng ta bị thương, hơn nữa chúng ta còn xem như người một nhà nha.” Tần Hà đã sớm chuẩn bị sẵn lý do khoái thác, nói xong vừa cười vừa lấy đồng tiền ngọn lửa mạ vàng kia ra.

Cung Thiên Hành xem xét, lập tức liền nhận ra Tần Hà, “Ta còn bảo sao trông ngươi quen quen, hóa ra là ngươi a, vậy thì không có vấn đề gì, ngươi đi đi.”

“Tốt a, cảm ơn quan gia, tạm biệt quan gia.”

Tần Hà lại cười lên lưng bò, trước khi rời đi hấn nhếch miệng nở nụ cười với Ngụy Vũ đang ngồi xôm dưới đất, nói: “Cũng tạm biệt Ngụy quan gia nha.”

Nói xong, hấn vồ lên lưng bò một cái, một người một bò liền bước nhanh đi xa.

“Rốt cuộc thì các người bị sao vậy?”

Ngụy Vũ trực tiếp bùng nổ, chỉ vào bóng lưng Tần Hà hô to: “Hấn là Thanh Ngưu Đại Tiên, hấn là Thanh Ngưu Đại Tiên, hấn là Thanh Ngưu Đại Tiên!”

Cung Thiên Hành sững sờ một lát, nói: “Hấn chính là một tên thợ thiêu thi, người cùng ta đều biết hấn, sao có thể là Thanh Ngưu Đại Tiên được, chuyện này người có chứng cứ không?”

Ngụy Vũ gần như súp đổ, “Mới mẻ, quá mới mẻ a, quốc triều hơn ba trăm năm, Phi Ngưu Vệ chúng ta từ khi nào bắt người thăm vấn còn cần có chứng cứ?”

Cung Thiên Hành bị hỏi đến sắc mặt cứng đờ, vội vàng trấn an: “Tiểu Vũ, đừng kích động, vậy vậy vậy... vậy sư thúc lập tức đi bắt hấn lại thăm vấn, người đừng kích động, được không?”

“Không phải... Vấn đề ở đây là có bắt hấn hay không à?”

Ngụy Vũ trực tiếp súp đổ, “Vấn đề là phản ứng của các người tại sao lại kỳ lạ như vậy a, điểm chú ý vì cái gì lại lệch đi như vậy, chuyện rõ ràng rành ngay trước mắt, tất cả các người lại đều làm như không nhìn thấy.”

Cung Thiên Hành lập tức lộ vẻ khó hiểu, nhìn xung quanh, hỏi: “Chúng ta có vấn đề sao?”

Đám người người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng mọi người đều nhìn về phía Ngụy Vũ, cả khuôn mặt đều tràn đầy sự khó hiểu.

Ngụy Vũ bị ánh mắt của mọi người kích thích, trạng thái như là bị điên, “Chắc chắn là các người có vấn đề, các người đều có vấn đề, các người kỳ lạ, quá vô lý, nếu các người không có vấn đề, đó chính là...”

Nói đến câu cuối, Ngụy Vũ đột nhiên im bật, cơ mặt vặn vẹo chậm rãi thả lỏng ra.

Qua một hồi lâu sau, y lẩm bẩm một câu: “Ta có vấn đề?”

.....

Chương 162 – Chim sẻ hóa thành phượng hoàng

“Rốt cuộc thì nhân quả là gì?” Trên đường trở về, Tần Hà không khỏi suy tư.

Bồ tát sợ nhân, chúng sinh sợ quả, cái gọi là nhân quả này, ngay cả Thần Phật cũng phải e ngại, nhân quả sâu, ngay cả thuật che đậy Thiên Cơ đều mất đi tác dụng.

Nhưng điều khiến cho Tần Hà không thể hiểu được chính là, tại sao giữa hắn cùng Ngụy Vũ lại có nhân quả sâu như vậy?

Tất cả những sự khác thường của hắn ở trong mắt Ngụy Vũ đều thể hiện rõ ràng.

Nếu như nói nhân quả là quen biết, thì như vậy cũng không đúng, hắn cùng Ngụy Vũ thật ra cũng không hề quen thuộc, chỉ là có vài lần duyên phận gặp gỡ.

Chẳng lẽ là ở giữa có người bắt cầu dắt mối?

Không nghĩ ra, Tần Hà cũng lười suy nghĩ thêm, nói tóm lại, thuật che đậy Thiên Cơ vẫn khá là lợi hại, có mấy con cá lọt lưới cũng chẳng ảnh hưởng đến việc trọng đại.

Trở lại lò hỏa táng, Dương Bạch Đầu tiến đến, nhỏ giọng nói với Tần Hà: “Tần Hà, đơn việc lần trước kia đã lòi đuôi ra rồi?”

“Như thế nào?” Tần Hà hỏi, đơn việc lần trước, chính là xử lý việc Cao gia cùng Kiều gia bị hung thi tập kích mất đầu.

“Cao gia cùng Kiều gia đều lại có người bị tập kích, chết hai, bộ hung thi kia chính là đang nhắm vào Cao gia cùng Kiều gia, tùy lúc giết người.” Dương Bạch Đầu nói, sau đó xoa xoa tay hỏi: “Thế nào, có hứng thú đi tiếp một chuyến hay không?”

“Cho bao nhiêu bạc?” Tần Hà hỏi lại.

Dương Bạch Đầu xòe bàn tay ra, năm trăm lượng.

“Bề bộn nhiều việc, không rảnh.”

Tần Hà đi thẳng, đã chết người mới trả năm trăm lượng, vậy chứng minh là chuyện này cũng chưa gấp lắm. nếu thật sự sốt ruột thì nửa gia tài cũng không tiếc.

“Vậy người ra giá gì?” Dương Bạch Đầu hỏi.

“10 vạn lượng bạc trắng.” Tiếng nói Tần Hà vọng lại.

Trên mặt Dương Bạch Đầu lập tức lộ vẻ nuôi tiếc, nói thầm: “Quả nhiên là người tài ba thì càng kỳ quặc nha, năm trăm lượng đã có thể bao hoa khôi, vậy mà vẫn còn chường mắt.”

....

Mấy canh giờ sau, màn đêm buông xuống, lò hỏa táng thành đông lại nghênh đón một đêm tuyết rơi.

Số lượng ăn mày lưu dân bị chết đói chết rét cũng nhiều hơn, Binh mã ty kéo tới bảy, tám chiếc xe thồ lớn.

Tần Hà theo thường lệ chọn lấy hai bộ thi thể, đóng cửa thiêu thi.

Cộng thêm thi thể của Ngọc Vương, Khách Thị cùng với bộ thi cương chưa đốt xong, tất cả là năm bộ thi thể.

Thi thể của Ngọc Vương cùng Khách Thị được thanh lý rồi bỏ vào lò trước.

Lửa trong lò cháy bùng bùng, thi thể rất nhanh đã than hóa.

Đốt chừng nửa canh giờ, rồi bóng bắt đầu biểu diễn.

Khách Thị là người huyện Định Hưng, xuất thân từ một gia đình khá giả, trong nhà có mấy chục mẫu đất, tuy không thể nói là giàu có nhưng so với người bình thường thì vẫn khá hơn nhiều.

Người một nhà ăn no mặc ấm, còn có thể thuê được đầy tớ.

Phụ mẫu Khách Thị không có nhi tử, chỉ sinh được hai tỷ muội Khách Thị.

Khách Thị từ nhỏ đã không chịu ràng buộc, cộng thêm là gia đình nhà nông, không chú ý nhiều lễ tiết như nhà giàu, cho nên

từ nhỏ Khách Thị đã tương đối thoải mái tự do, bạo dạn, hơn nữa rất biết tính toán.

Đến khi lớn lên, mặc dù Khách Thị không thể coi là xinh đẹp, nhưng đó là tiêu chuẩn của Tần Hà, đặt ở thôn quê, cũng có thể coi là tiểu mỹ nhân trong mười dặm tám thôn.

Đám du thủ du thực vốn đã thèm muốn Khách Thị, mà Khách Thị thì sao, cũng không chú ý giữ gìn, dù sao chính là làn thu thủy kia liền giống như là rau cải bó xôi mùa thu, đi đâu cũng có thể đưa một giỏ, có thể đưa cho bất cứ ai.

Điều này dẫn đến Khách Thị bị đánh giá không tốt.

Một nữ tử bị đánh giá không tốt, nếu như lập gia đình thì chỉ có thể làm thiếp, hoặc là làm vợ hai, hoặc là gả cho mấy kẻ tàn phế.

Phụ mẫu Khách Thị đau lòng ấu nữ, xem xét tình hình này, quên đi, không gả chồng, đổi thành tuyển người ở rể.

Khánh gia không có nhi tử, tuyển người ở rể còn có thể kế tục hương hỏa.

Tuyển ai ở rể?

Đây tứ trong nhà, tên là Hầu Đại Vận.

Hầu Đại Vận là một người thành thật, siêng năng chăm chỉ, làm việc cũng rất khỏe, cũng là một người giỏi trồng trọt, mấy chục mẫu đất trong nhà đều do một mình y làm.

Phụ mẫu của Khách Thị cũng là người thành thật, trong lòng cũng vừa ý tên đây tứ này, nữ nhi tính tình tự do thoải mái, vậy thì tuyển một người con rể thành thật, như vậy cuộc sống sau này mới có thể yên ổn.

Hiểu rõ Hầu Đại Vận, chọn y, nữ nhi mới không phải chịu thiệt thòi.

Khách Thị đương nhiên là không ưng Hầu Đại Vận, nhưng vấn đề là không thể lựa chọn a.

Thế là cứ nửa chối nửa thuận theo như vậy, Khách Thị cùng Hầu Đại Vận kết làm phu thê.

Thời gian ban đầu còn có thể miễn cưỡng an ổn, nhưng lâu dần, Khách Thị đã không chịu nổi cô đơn.

Đừng nói là nói lời ngon tiếng ngọt, đánh một gậy xuống cũng không thể bức được Hầu Đại Vận phóng ra một cái rắm, cực kỳ nhằm chán vô vị.

Lúc ban đầu Khách Thị vẫn là lén lút, nhưng sau khi phụ mẫu lần lượt bệnh chết, Khách Thị đã hoàn toàn buông thả.

Hay lắm.

Khách gia phải nói là cực kỳ náo nhiệt.

Mỗi ngày đôi người tới, ban ngày một người đi vào, buổi tối hai người đi ra.

Loại người gì cũng có, du côn lưu manh, tiểu sinh vô lại.

Khách Thị giống như là mở hậu cung, còn thiếu chưa tự phong cho mình là “Võ Tắc Thiên”.

Sau một thời gian, các hương thân phụ lão cảm thấy mất hết mặt mũi, đứng ra chủ trì công đạo, muốn “nhét Khách Thị vào lồng heo dìm xuống nước”.

Khách Thị nghe được phong thanh, bị dọa sợ, lập tức bán hết gia sản lấy tiền, mang vàng bạc chạy trốn, nương nhờ vào người cô đang làm nữ quản gia ở Vương Phủ.

Điều kỳ ba chính là, khi Khách Thị chạy trốn còn dẫn theo cả Hầu Đại Vận.

Tuy là không ưng nhưng cũng không coi là hận.

Mà Hầu Đại Vận thì lại càng kỳ ba, người một nhà vẫn là người một nhà.

Một năm sau, Khách Thị sinh một nhi tử.

Ngay vào lúc Khách Thị đang trong thời gian cho con bú, cơ hội để vận số Khách Thị lên như điều gặp gió đã tới.

Vương Phủ nơi cô của Khách Thị đang làm hạ sinh thế tử, cho nên muốn tìm một nữ mẫu, người cô đang làm nữ quản gia liền giới thiệu Khách Thị đến làm.

Khách Thị thì sao, có điều kiện cho sữa hơn hẳn so với những người khác, quá ngũ quan trăm lục tướng, thành công được chọn, trở thành nữ mẫu của thế tử.

Thế tử này là ai?

Chính là đương kim Thánh Thượng.

Ôm lên Thế tử Hoàng gia, chỉ cần không có chuyện gì ngoài ý muốn, sau này sẽ là Hoàng đế Đại Lê, thân là nhũ mẫu, sinh hoạt của Khách Thị đương nhiên cũng thay đổi nghiêng trời lệch đất, điều này cũng dần dần làm cho Khách Thị sinh ra dục vọng, chỉ có điều lúc này Khách Thị không có năng lực để hoàn thành dục vọng của mình.

Từ cổ chí kim, nhũ mẫu Hoàng tộc nhiều không kể xiết, đại đa số nhũ mẫu cuối cùng cũng chỉ khá hơn hạ nhân một chút mà thôi, đến lúc tuổi già có chút ít tiền đã là rất tốt rồi.

Sự phân tầng giai cấp nghiêm ngặt không dễ dàng phá vỡ.

Ài, lúc này lại có một người xuất hiện.

Ai? Quỷ tu Ngọc Vương.

Vào thời điểm ấy, Ngọc Vương cũng chỉ là một tiểu lâu la, còn cách rất xa để có thể nói là mạnh, nhưng y lại có được “kỹ năng làm đẹp”, một tối hai đi, hai người móc nối với nhau.

Đương nhiên cũng phải nói lại, Ngọc Vương nhắm vào Khách Thị hoàn toàn chỉ là tung ra lưới lớn, gần như mỗi kẻ quyền quý mà Ngọc Vương có thể leo lên đều mạnh hơn so với Khách Thị.

Nhưng có câu nói, có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu mọc xanh.

Người khác đều không thành công, ngược lại Khách Thị lại quyền khuynh thiên hạ, khiến cho y có được hồi báo lớn nhất.

Có Ngọc Vương trợ giúp.

Chuyện sau đó tiền văn cũng đã nói qua.

Hoàng Nhi Gia ba tuổi, Khách Thị mười tám.

Hoàng Nhi Gia mười tuổi, Khách Thị mười tám.

Hoàng Nhi Gia mười bảy tuổi, Khách Thị vẫn là mười tám.

Hơn nữa vẫn còn duy trì nhiệm vụ, sửa cực kỳ dỗi dào, mười bảy tuổi rồi vẫn chưa uống xong.

Chi tiết không thể tường thuật, dù sao thì chuyện chính là như vậy.

Thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Vốn là loài chim tầm thường trong thể tục, lại bay lên đầu cành sấm vai phượng hoàng, phượng bào gia thân Thánh tâm quyền, tiếc rằng tuế nguyệt khiến người già đi, lột diện ngàn người đổi một gương mặt, lột mặt vạn người đổi một tấm da, mặc cho người hết sức xinh đẹp yêu kiều, cũng khó che giấu được tâm địa như rắn rết.”

Phản thưởng kếp: « Hiên Thần Thuật », đèn nhiếp phách.

Chương 163 – Hiên Thần Thuật

Tần Hà vừa trông thấy phản thưởng này, liền cực kỳ kích động.

Đầu tiên là đèn nhiếp phách, không cần nhiều lời, xếp hạng thứ bảy trong cửu khí trấn thi.

Ngoại trừ Trấn thi đan cùng Ấn vãng sinh ở phía sau, nó là vật có cấp bậc cao nhất, quá trình chế tạo ra nó còn khó khăn hơn chế tạo ra Chuông ngựa gấp mấy lần.

Ngay cả thiêu thi đường Phi Ngư Vệ, nơi đốt thi có đẳng cấp cao nhất ở Đại Lê, cũng sử dụng đèn nhiếp phách.

Về phần hiệu quả thì càng không cần phải nói.

Một cái Chuông ngựa đã để cho thi thể ở trong lò hỏa táng an tĩnh, đừng nói tấn công người, ngay cả động đậy cũng không có.

Mỗi đêm đều an lành, đám quan sai trực ban Từ Trường Thọ cũng bắt đầu được ngủ nguyên cả đêm.

Mà đèn nhiếp nhách còn mạnh hơn cả Chuông ngựa.

Quan trọng nhất là, đây chính là phản thưởng của hắn.

Như vậy!

Liền!

Không!

Coi là!

Ngoại!

Lực!

Này liền vui rồi.

Cái bộ thi cương kia, nếu để hấn tự đốt thì không biết đến ngày tháng năm nào mới đốt xong.

Mà lượng than đá ở lò hỏa táng nói giảm liền giảm, nhiên liệu cung ứng đã bắt đầu khan hiếm.

Hơn nữa lại chỉ có thể đốt vào buổi tối.

Có cái đèn nhiếp phách này, nỗi phiền toái này đã có con đường giải quyết.

Thứ yếu chính là Hiền Thần thuật.

Hiền Thần thuật: Một pháp thuật nhỏ đến từ Chúng Thần ở Thâm Uyên, học tập thuật này, Thần dụ (*) của ngài có thể hiển hóa ở trước chúng sinh.

(Note (*): Thần dụ là lời căn dặn, ý chỉ của thần linh).

Ghi chú: Để sử dụng thuật này cần tiêu hao công đức.

Pháp thuật này cũng trông như Linh âm thuật lần trước, đều là pháp thuật nhỏ của Chúng Thần.

Tuy nói là pháp thuật nhỏ, nhưng nó đến từ Thâm Uyên, có thương hiệu.

Chúng Thần Thâm Uyên, Thâm Uyên thần kỳ, Thâm Uyên vạn năng, thứ đến từ Thâm Uyên, tất nhiên là tinh phẩm.

Khuyết điểm duy nhất chính là cần tiêu hao công đức, điểm này có hơi nhức trúng.

Còn về tác dụng, chính là hiển lộ Thần dụ, chỉ là phương pháp hiển lộ thì không có chú giải rõ ràng, nhưng cơ bản có thể chắc chắn là, cần sử dụng đối với mục tiêu nhất định.

Nhìn về phía bóng lưng đại vương bát đang chuẩn bị xúc tro cốt, lại nhìn công đức đã tăng thêm tới 120, Tần Hà định thử một chút. Hấn tọa định đại vương bát, ngón tay di chuyển liên tục, viết năm chữ: Nhìn xem phía sau người.

Pháp lực hơi chần, Hiển Thần thuật phát động, chỉ thấy đại vương bát đang bận rộn bỗng nhiên sững người lại, quay đầu, dáng vẻ như là trông thấy quỷ.

“Ngươi sao vậy?” Tần Hà biết rõ vẫn hỏi, bởi vì hắn cũng không nhìn thấy chữ hiển hóa.

Xem ra, nội dung của Thần dụ chỉ có mục tiêu được chỉ định mới có thể nhìn thấy, người khác không thể thấy được.

“Vừa rồi... Có một hàng chữ xuất hiện.” Đại vương bát nói với giọng điệu không chắc chắn lắm.

“Chữ ra sao?” Tần Hà hỏi tiếp.

“Chữ màu vàng, nhưng chữ viết quá xấu, viết như giun bò.” Đại vương bát hồi tưởng lại, nói.

Tần Hà: “....”

“Gia, chuyện gì xảy ra vậy?” Đại vương bát hỏi.

“Chắc chắn là ngươi có vấn đề, xuất hiện ảo giác.” Tần Hà tức giận trả lời.

“Vậy sao?” Trên mặt đại vương bát lập tức lộ vẻ nghi ngờ.

Tần Hà không để ý tới nó, nhắm mắt nghỉ ngơi, kiểm tra lại điểm công đức trong não hải.

Thế mà thiếu đi một trăm điểm.

Cái thứ này tiêu hao khá lớn a.

Miếu Nhân Vân tích góp cả mấy này, mới đủ một lần hiển lộ Thần dụ.

Tần Hà lập tức lại rầu rĩ, tích góp công đức đúng là không hề dễ a.

Thu vào thì khó, mà tiêu hao lại là chuyện trong nháy mắt.

Phải nghĩ cách mới được.

Ngôi miếu hoang tu sửa lại kia, đừng nói là có công đức, đến bây giờ ngay cả một người cầu nguyện cũng không có.

Thế đạo gian nan.

Bách tính kham khổ, Thần cũng khổ a.

Nhưng đúng lúc này, Tần Hà đột nhiên mở bừng mắt ra, đôi mắt sáng bừng như mắt chó.

Đập tay một cái, người đã lao ra ngoài qua lỗ thoát khí.

Đại vương bát cùng con bê giật mình, cả khuôn mặt đều lộ vẻ khó hiểu.

.....

Thời gian trở về trước.

Ở ngoài Miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân, Hầu Tiểu Lục ăn mặc mỏng manh, trên tóc cùng lông mày đều là tuyết đọng, khuôn mặt tái đen vì rét lạnh, răng va lập cập vào nhau không ngừng, lão đảo bước trên mặt tuyết.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, Hầu Tiểu Lục cảm thấy mạng sống của mình chẳng còn bao lâu.

Kể từ khi sư phụ bị Binh mã ty thành đông tóm vào đại lao thì đã không còn tin tức gì nữa, Hầu Tiểu Lục bỗng nhiên mất đi sư phụ che chở, chỉ có thể dựa vào kỹ thuật trộm cắp không thể coi là thông thạo của mình để sống qua ngày.

May mắn một chút thì trộm một lần có thể sống được mấy ngày, xui xẻo thì vài ngày cũng không trộm được cái gì, thậm chí còn bị đánh một trận.

Một trận tuyết lớn, khiến việc trộm cắp cũng khó hơn rất nhiều.

Đất tuyết lưu lại dấu vết, không dễ dàng chạy thoát, cộng thêm người qua lại đều đi vội vàng, đối tượng có thể trộm đồ cũng ít đi.

Ngày buổi sáng hôm nay Hầu Tiểu Lục cũng vừa mới bị thất thủ, trả lại đồ bị cướp không nói, còn bị đánh cho một trận, ngay cả quần áo cũng bị lột đi.

Trời đông rét buốt, Hầu Tiểu Lục đã hai ngày không ăn gì, cậu đang định quay trở về điểm dừng chân của mình, kết quả cả bốn cổng thành đột nhiên bị đóng lại, không cho bất cứ kẻ nào ra vào.

Nhà đột còn gặp mưa, thuyền trở lại gặp ngược gió.

Sự biến đổi đột ngột đã đẩy Hầu Tiểu Lục vào sinh tử tuyệt cảnh.

Cơ thể gần như bị đông cứng, lại không có sức lực đi trộm đồ, rất nhanh cậu đã đi đến thời khắc cuối cùng.

Ý thức của Hầu Tiểu Lục bắt đầu mơ hồ, chỉ còn sót lại một tia bản năng cầu sinh đang vật vã chống đỡ.

Đi tới, đi tới, Hầu Tiểu Lục bỗng trông thấy bên đường có một ngôi miếu, hơi do dự một chút, cậu tiến vào.

Hành tẩu giang hồ, mọi người đều thủ một câu, đó là “Thà ngủ mộ hoang, không được ở miếu hoang”.

Sư phụ cũng đã từng nói với hắn, ở mộ hoang thì cùng lắm là bị nháo quỷ, nhưng nếu ở miếu hoang chính là đi vào quỷ môn quan, đó là nơi yêu ma quỷ quái, tà đạo nhân đồ tụ tập, không có đủ năng lực thì tuyệt đối đừng đi vào.

Hiện có lời đồn, sau khi kinh thành hạ tuyết lớn, lưu dân trong kinh thành đã bắt đầu ăn thịt người.

Nếu là trong miếu có lưu dân ăn thịt người chiếm cứ, đi vào rất có thể là đến dâng đồ ăn.

Nhưng Hầu Tiểu Lục lúc này đã không có sự lựa chọn nào khác, nếu không thể tìm được chỗ tránh gió tuyết, một khi ngã xuống liền không thể bò dậy nữa.

Hầu Tiểu Lục thất tha thất thểu tiến vào trong miếu.

Quan sát bốn phía một lượt, không ngờ nơi này đã được dọn dẹp qua, ở chính giữa treo một bức tranh thờ, phía dưới tranh thờ có một bàn thờ, bên dưới bàn thờ là một cái bồ đoàn.

Dưới ánh sáng phản xạ của ánh trăng trên mặt tuyết, có thể trông thấy bức tranh rõ ràng.

Một tiên nhân đeo mặt nạ đang cười trâu, bên cạnh còn có một hàng chữ: Thanh Ngu Đại Tiên.

Hầu Tiểu Lục biết Thanh Ngu Đại Tiên, nghe nói ôn dịch ở huyện Phòng kia, chính là Thanh Ngu Đại Tiên hiện thân, tạo ra một giếng nước chữa ôn dịch, cứu được ngàn ngàn vạn vạn người.

Là một đại tiên cứu khổ cứu nạn, công đức vô lượng.

Chuyện này đã sớm truyền khắp kinh thành, là chủ đề nóng ở đầu đường cuối ngõ trong thời gian khá dài, thuyết thư diễn ca còn mang Thanh Ngưu Đại Tiên lên sân khấu.

Chỉ là, mặc dù có danh tiếng rất lớn, nhưng Hầu Tiểu Lục lại chưa thấy ai cung phụng Thanh Ngưu Đại Tiên, hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy, cũng không biết là ai quét dọn lại miếu, cậu nhớ rõ trước kia nơi này đã bị bỏ hoang.

Nhìn bức họa Thanh Ngưu Đại Tiên, Hầu Tiểu Lục quỳ lên bô đoàn, với niềm hy vọng trong khoảnh khắc tuyệt vọng, cậu chấp tay trước ngực, cầu nguyện: “Thanh Ngưu Đại Tiên cứu khổ cứu nạn, cầu ngài hiển linh ban cho ta một con đường sống, ban cho ta thứ gì đó có thể ăn, cho dù là trấu cũng được.”

Thanh âm run rẩy của Hầu Tiểu Lục chậm rãi tiêu tán trong tiếng gió lạnh rít gào, bốn phía vắng lặng, quả thật giống như là cậu chưa từng mở miệng cầu nguyện.

Trời vào lúc này như càng lạnh hơn.

Sư phụ đã từng nói với cậu một câu, khi thế đạo đại loạn, thần tiên cũng khó độ.

Nếu cầu Thần bái Phật có tác dụng, thế đạo này cũng đã không loạn.

Hầu Tiểu Lục co người lại, nằm ở trên bô đoàn, đợi sinh mạng của mình kết thúc.

Đúng lúc này, một tiếng “lạch cạch” vang lên, một thứ gì đó mang theo hơi nóng nện thẳng vào mặt cậu.

Hầu Tiểu Lục mở mắt ra, cả người sững sờ.

Màn thầu!!

Chương 164 – Chính là linh như vậy

Hầu Tiểu Lục lập tức tròn mắt, không thể tin nổi.

Xoa xoa mắt, đúng là màn thầu.

Cậu lập tức nhặt bánh lên ăn như hổ đói, bánh trôi xuống cổ họng, ngọt ngào, nước mắt Hầu Tiểu Lục rơi xuống, cậu thật sự quá đói, đã không rảnh bận tâm rốt cuộc là cái màn thầu này từ đâu tới.

Dù là có người hạ độc ở trong đó, cậu cũng sẽ không chút do dự mà nuốt xuống bụng.

Cắn hai ba miếng, một cái màn thầu đã bị cậu ăn hết, nghẹn đến đuôi dài cổ.

Trong bụng có đồ ăn, đầu óc Hầu Tiểu Lục cũng dần dần khôi phục một chút tỉnh táo, cậu nhìn về phía bức tranh thờ Thanh Ngưu Đại Tiên, trong mắt cậu xuất hiện sự kính sợ cùng nghi hoặc.

Mặc dù cậu vừa cầu xin Thanh Ngưu Đại Tiên ban cho đồ ăn, đồ ăn cũng đã có.

Nhưng vấn đề bây giờ là.... Quá linh a.

Linh đến mức cậu không dám tin.

Hầu Tiểu Lục ngược nhìn phía trên, rỗng tuếch, cái gì cũng không có.

Vậy màn thầu này là từ đâu tới a?

“Cái kia... Tạ Đại Tiên ban ân.” Hầu Tiểu Lục ngập ngập ngừng ngừng làm lễ tạ Thần.

Trên xà nhà, Tần Hà đang ẩn mình trong bóng tối hơi hơi kích động, rốt cuộc thì miếu hoang của mình ở kinh thành cũng đã khai trương.

Não hải nhắc nhở: Công đức +1.

Mặc dù chỉ có một điểm công đức ít ỏi.

Mặc dù Hầu Tiểu Lục chưa đủ thành tâm.

Nhưng... điều này không quan trọng.

Quan trọng là, miếu hoang đã khai trương!

Đại nghiệp công đức của hắn đã khai trương!

Nó không còn là kiểu miếu Nhân Vân kiếm một đọt rồi sau đó lại không có kia nữa, kinh thành có mấy triệu nhân khẩu, toàn

bộ kinh kỳ là gần ngàn vạn người, đây chính là nơi mình thả neo sau này a.

Tần Hà quyết định, phải khen thưởng cho tên trộm may mắn này một chút mới được.

Đêm nay, không quan tâm là cậu ta cầu nguyện điều gì, cho dù là để cho Hoàng Nhi Gia mọc sừng, hắn cũng sẽ thỏa mãn cậu ta.

Chỉ là Hầu Tiểu Lục mới mười một tuổi, e là cũng không thể nghĩ đến điều này, vậy thì đổi cái khác đi, coi như cậu ta muốn làm Thái Tử cũng sẽ thỏa mãn cậu ta.

Chính là hào phóng như vậy, chính là ra sức như thế.

Chính là cái gọi là “Ngôn tất tín, hành tất quả”.

Tần Hà kiên nhẫn chờ đợi.

Bên dưới, Hầu Tiểu Lục trên mặt tràn đầy nửa tin nửa ngờ, nhìn xung xung cùng trên dưới một lượt, lại dập đầu một cái: “Thanh Ngưu Đại Tiên, ăn một cái màn thầu vẫn còn rất đói, cầu ngài hiển linh, ban thêm một cái màn thầu.”

Nói xong, cậu lại dập đầu.

“Ba!”

Một cái màn thầu rơi trên mặt đất.

Hầu Tiểu Lục thấy vậy, hít một hơi khí lạnh.

Cậu vội vàng ngẩng đầu lên, phía trên vẫn không có ai.

Nhưng mà, cái này, cái này.... Thần Tiên lúc nào linh như vậy a?

Hầu Tiểu Lục mừng rỡ, vội vàng dập đầu: “Tạ ơn Thanh Ngưu Đại Tiên, tạ ơn Thanh Ngưu Đại Tiên!”

Tần Hà nhìn lướt qua não hải.

Công đức +4.

Ài, lần này đã thành tâm hơn rồi!

Trực tiếp tăng gấp bốn lần.

Tiếp đi.

Hầu Tiểu Lục nhanh chóng ăn hết màn thầu, ngược đầu nhìn về phía tranh thờ Thanh Nguu Đại Tiên, trong mắt lộ ra sự kính sợ rõ ràng, cậu chậm chậm duỗi ra hai ngón tay: “Thanh Nguu Đại Tiên, có thể ban thêm hai cái màn thầu nữa được không.”

Nói xong, cậu lại dập đầu lần nữa.

“Ba! Ba!”

Hai cái màn thầu rơi trên đất.

Ài, chính là linh như vậy.

Hầu Tiểu Lục lập tức kích động đến không còn có chút nghi ngờ nào, chỉ còn sót lại sự kính sợ.

Lần này, cậu lại chơi trò khôn vặt, thời điểm bái cậu ngẩng đầu lên thật cao, trộm liếc nhìn phía trên.

Nhưng mà, màn thầu đúng thực sự là bỗng dưng xuất hiện, phía trên không có ai.

Công đức +6.

Vẫn còn tăng thêm, lại càng thành tâm hơn rồi.

Tần Hà hết sức hài lòng, thẳng nhóc này, không tồi.

Trước đây, công đức nhận được ở miếu Nhân Vân, bình thường đều là 1 hoặc 2, khá hơn chút thì 3 hoặc 4, cao hơn bốn thì đúng là cực kỳ ít ỏi.

Cũng có thể là liên quan đến tuổi tác.

Tuổi càng nhỏ càng dễ tin.

Tiếp tục.

Hầu Tiểu Lục ăn xong hai cái màn thầu, bụng cũng đã hơi no rồi, cậu sờ sờ cái áo mỏng trên người mình, nói: “Thanh Nguu Đại Tiên, hiện tại tiểu nhân không có y phục mặc, cầu ngài hiển linh ban cho tiểu nhân một bộ y phục.”

Dập đầu.

“Ba”

Một cái áo bông dày dặn rơi trên mặt đất, mới tinh.

Công đức +7.

Vẫn còn tăng thêm.

“Thanh Ngu Đại Tiên, tiểu nhân còn muốn một cái quần.”

Tiểu gia hỏa này bắt đầu hơi tham rồi.

Nhưng không sao.

Thỏa mãn.

“Ba!”

Một cái quần rơi trên mặt đất.

Công đức +8.

“Thanh Ngu Đại Tiên, tiểu nhân muốn giày.”

Thỏa mãn.

“Ba!”

Một đôi giày rơi trên mặt đất.

Công đức +9.

“Thanh Ngu Đại Tiên, tiểu nhân muốn bạc!”

Thỏa mãn.

“Ba!”

Một thỏi bạc rơi trên mặt đất.

Công đức +10.

Hầu Tiểu Lục nâng lấy nén bạc, kích động đến toàn thân run rẩy.

Một thỏi bạc to gần bằng nửa bàn tay, năm lượng bạc bông tuyết quan đúc, chất lượng thượng phẩm, nếu chỉ ăn màn thầu bột tạt, thỏi bạc này có thể ăn cả một năm.

Một năm nha!

Hầu Tiểu Lục hạnh phúc đến nỗi sắp ngất đi.

Thanh Ngu Đại Tiên quá linh!

Quả thực quá linh!

Linh đến không thể linh hơn.

Dưới sự kích động tột độ, Hầu Tiểu Lục đập đầu, hai tay giơ cao, hô lớn một tiếng: “Thưa Thanh Ngu Đại Tiên, tiểu nhân muốn làm Hoàng Đế!”

“Ân?!”

Vừa dứt câu, Hầu Tiểu Lục đã nghe thấy phía trên tranh thờ vang lên một tiếng ân khe khẽ.

Hầu Tiểu Lục sững sờ, vội vàng ngẩng đầu, nhưng là vẫn không thấy bất cứ thứ gì, đúng lúc này có một con quạ bay ngang qua, “Quạ quạ quạ quạ quạ.....”

“Hóa ra là quạ đen.” Hầu Tiểu Lục vỗ vỗ ngực.

Tần Hà cũng vỗ ngực một cái: “Cmn, nguy hiểm thật!”

May là tên nhóc này nói là Hoàng Đế, không phải Thái Tử.

Ân, như vậy có thể không tính.

Sau này không thể tùy tiện dựng cờ (*), vạn nhất nói trúng thì nên cho hay là không cho?

(Note (*) Lập cờ, ngôn ngữ mạng, có thể hiểu là một người sẽ bị vả mặt bởi những gì anh ta đã nói, kiểu như miệng quạ đen.)

Hoàng Đế, cái này trước mắt có độ khó hơi cao.

Quan trọng là, cái Hoàng Cung kia giống như là một cái mai rùa đen, hẳn không dễ đi vào.

Chỉ giết Khách Thị mà còn phải đợi bà ta xuất cung mới có thể hạ thủ.

“Cái kia... Thanh Ngu Đại Tiên, vừa rồi tiểu nhân chỉ là nói đùa, ngài tuyệt đối đừng coi là thật, chỉ cần ngài phù hộ tiểu nhân có thể ăn được mần thầu, tiểu nhân đã thỏa mãn rồi.”

Hầu Tiểu Lục ngưng ngừng nói với tranh thờ Thanh Ngu Đại Tiên, đây là lời thật lòng của cậu.

Hoàng Đế?

Từ xưa đến nay, ngoài trừ sinh ra làm hoàng tử, cũng chỉ còn lại quyền thần phản tướng là dám mơ ước.

Hơn nữa đại đa số cũng chỉ là mơ ước mà thôi, dám động thủ thường là không có kết cục tốt.

Trần không được khí vận này.

Một tên ăn mày nhỏ bé càng đừng có mơ.
Dám nói ra cũng chỉ coi là người quá ngây thơ.
Tần Hà do dự một chút, trực tiếp ném cả túi màn thầu xuống.
Làm không được Hoàng Đế, nhưng ba ngày màn thầu thì
ngược lại là có sẵn.
Thỏa mãn.
“Ba!”
Một túi màn thầu rơi xuống đất, Hầu Tiểu Lục lại lần nữa dập
đầu tạ ơn.
Công đức +9.
Tần Hà sững sờ.
Sao lại giảm xuống rồi?
Ban này còn là 10 a.

Chương 165 – Thiêu thi đường đổi đèn.

“Ai, tên nhóc con tham lam.” Tần Hà lắc đầu, quay người rời
đi.
Không thể cho thêm, một thăng gạo dưỡng ân nhân, một đấu
gạo dưỡng cừu nhân, nếu còn cho thêm nữa, Hầu Tiểu Lục có
thể sẽ y vào việc này.
Như vậy tuyệt đối không thể được.
Cậu ta không đi, chuyện Thanh Ngưu Đại Tiên hiển linh
truyền bá ra ngoài như thế nào?
Như thế nào “để đạn bay một hồi” đây?
Tần Hà cho màn thầu cũng không phải là làm từ thiện, có bỏ
ra mới có thể nhận lại, không phải sao?
.....

Sau khi rời khỏi Miếu Tiên Nhân, Tần Hà trở về lò hỏa táng, đại vương bát đã bỏ hai bộ thi thể hắc chọn hôm nay vào lò.

Bộ thi cương kia vẫn chưa đốt tiếp được.

Bởi vì hai bộ thi thể kia có hình thể khá cao lớn, cho nên chỉ có thể tiếp tục xếp lại phía sau.

Tần Hà suy nghĩ một chút, sau đó lấy túi vải vàng bỏ thi cương vào, lại đi ra ngoài.

Trải qua một ngày giày vò, toàn bộ kinh thành đều đang run rẩy sợ hãi, ngoại trừ binh sĩ tuần đêm cùng nha thự trực đêm, toàn bộ kinh thành tối đen như mực.

Ngay cả viện quán thanh lâu cực kỳ náo nhiệt vào buổi tối giờ cũng chỉ thấp lên hai ba ngọn đèn nhỏ.

Thiên Tử tức giận, Binh mã ty cùng Phi Ngư Vệ phụng chỉ trắng trơn bắt người.

Nói không sợ đó là giả.

Từ khi Đại Lê lập triều đến nay, Phi Ngư Vệ chính là một thanh đao sắc trong tay Hoàng Đế.

Thanh đao này muốn làm gì Hoàng Đế không thể không chế được, nhưng Hoàng Đế vừa hạ Thánh Chỉ xuống, thanh đao này sẽ trở nên sắc bén vô song.

Người là quan to tam phẩm, đao này chém xuống, không ai dám thay người đến trước mặt Hoàng Đế cáo ngự trạng.

Đủ loại yêu ma quỷ quái mọi khi vẫn du tẩu trong đêm tối, nay hình như cũng đã đánh hơi thấy sự nguy hiểm, cũng ngủ đông không ra.

Nhưng có một người là ngoại lệ.

Tần Hà.

Hắn vác Tú xuân đao, ung dung nhàn nhã đi đến trước cửa chiếu ngục, khuôn mặt đom đóp kêu vang một hồi, dạo bước tiến vào.

Lúc này chiếu ngục vẫn đang không ngừng áp giải phạm nhân, ra ra vào vào, Bách Hộ thủ vệ chỉ kiểm tra qua lệnh bài thân phận liền để Tần Hà đi vào.

Tiến vào chiếu ngục dưới lòng đất, Tần Hà rẽ trái rẽ phải, đi đến thiêu thi đường.

Mọi người trong thiêu thi đường đều đang bận rộn, Tần Hà nhìn thoáng qua, phát hiện tên nhãi ranh Ngụy Vũ lại không ở đây.

Lại trốn việc, gia hỏa này đúng là thích ăn bơ làm biếng a.

Tần Hà không tiến vào, bởi vì chưa tới thời cơ, nhưng cũng sắp rồi.

Đợt thi thể đầu tiên đã gần đốt xong, số lượng thi thể còn lại trong nội đường cũng không nhiều, thiêu thi đường đoán chừng cũng sẽ không tăng ca.

Dù sao ban ngày bọn họ cũng đã bận rộn làm việc cả ngày rồi.

Thế là Tần Hà liền nhàn nhã thoải mái đi dạo trong chiếu ngục.

Khá lắm, người quả thực là rất nhiều nha.

Nhà tù đều đã sắp đầy.

Nên nói vẫn phải nói, mặc dù Phi Ngư Vệ thô bạo bắt người, nhưng người có thể bị nhét vào chiếu ngục, thuật vọng khí quét qua, 10 tên thì có 9 tên không hề oan uổng.

Còn lại một tên thì số mệnh vẫn chưa đến tuyệt lộ.

Cái chuyện bắt người này, Phi Ngư Vệ vẫn khá là chuyên nghiệp.

Tất nhiên, cũng có cực ít cực ít người bị bắt một cách vô duyên vô cớ.

Giống như tên hòa thượng mập kia.

Y bị trói ngũ hoa (*) treo lên một thanh gỗ dài, rồi bị một đám quan sai Phi Ngư Vệ gánh đi, lắc qua lắc lại, tiến về phía phòng hành hình.

(Note (*) Trói ngũ hoa là kiểu trói chặt dùng một sợi dây quấn vào cổ và buộc hai cổ tay lại ở sau lưng.)

Dẫn đầu là Bách hộ đội hai đội truy bắt, Thường Ôn, vẻ mặt y rạng rỡ, trông như là nông dân chuẩn bị mổ heo ăn Tết vậy.

Một tên yêu nghiệt mặt trắng bở trớn, lại bắt về được một tên mập.

Lấy công chuộc tội, quá đẹp.

“Um um... nhà người Phật”

Đại hòa thượng ra sức giãy dụa, cái đầu trọc lóc lắc loạn, miệng bị bịt chặt gào thét những câu không rõ, khiến cho đám quan sai Phi Ngư Vệ đang khiêng y chân bước không vững, nghiêng tới nghiêng lui.

Hòa thượng này, sức lực cũng khá lớn a.

Tần Hà nghiêng người đi qua, im lặng lắc đầu.

Ra ra vào vào, mấy lần rồi?

Phi Ngư Vệ có tật xấu gì vậy?

Chơi Gia Cát Lượng bảy lần bắt Mạch Hoạch?

Vừa quay đầu lại, ài.

Lại có một người đi tới.

Ai?

Ngụy Vũ trớn việc.

Thằng nhãi con này còn mừng rỡ hơn cả Thường Ôn, nụ cười trên mặt đã hoàn toàn không thể che giấu, khuôn mặt đầy vẻ thô bỉ.

Tay y đang đẩy một chiếc xe.

Tần Hà nghiêng người nhìn thử.

Khá lắm!!

Đầy một xe phân trâu!

Mỗi thù phân trâu này đúng là càng kết càng lớn.

Cũng không biết bắt đầu nói từ đâu.

Còn chưa thể chấm dứt.

“Nghiep chương a.”

Đưa mắt nhìn theo đại hòa thượng cùng một xe phân trâu lần lượt tiến vào phòng hành hình, Tần Hà lại lắc đầu lần nữa,

quay người rời đi.

Lại đi dạo một hồi, một tiếng trầm vang truyền khắp toàn bộ chiếu ngục.

Đôi mắt Tần Hà lập tức sáng lên.

Thieu thi đường đóng cửa kết thúc công việc.

Lề mề một lát mới đi qua, quả nhiên thieu thi đường đã đóng cửa.

Cảm ứng được xung quanh không có người, bàn tay Tần Hà biến thành miếng bọt biển, luồn vào bên dưới cửa đá, sau đó dùng sức nâng lên.

Sau khi nâng lên được một khe nhỏ, hất bỏ túi vải vàng vào trước, sau đó mới “chảy” vào trong.

Súc thân công: Khi người cần, gân cốt và da thịt của người sẽ mềm mại như bông.

Tiến vào thieu thi đường, quan sát một lượt, Tần Hà mừng thầm.

Thi thể còn lại không nhiều, nhưng cũng được năm bộ.

Chỉ tiếc, vải liệm đều là màu trắng, điều đó có nghĩa là, năm bộ thi thể đó đều là thi thể bản địa.

Sau lần An Ba Cốc giết một đám người ở thieu thi đường như xắt dưa thái rau, thieu thi đường đã dần dần bổ sung đủ nhân thủ, thi thể cũng ít khi bị tồn qua đêm.

Nhưng mà năm bộ thi thể cũng đã là kiếm lời.

Càng quan trọng hơn chính là, sau này đốt thi ở thieu thi đường sẽ không bị giảm phần thưởng nữa.

Tần Hà nở nụ cười, tiến lên gỡ đèn nhiếp phách của thieu thi đường xuống, lại treo đèn nhiếp phách của mình lên thay thế.

Gần như là giống y hệt nhau, không cần thận phân biệt thì căn bản là nhận không ra.

Cắt đèn nhiếp phách của thieu thi đường đi, Tần Hà lại bắt đầu bận rộn.

Đầu tiên là thi cương, hất chọn bừa một gian phòng thieu thi rồi đặt thi cương vào trong lò, mở nắp lửa địa hỏa, trực tiếp

đốt đi.

Giờ thì không cần lo thiếu nhiên liệu.

Cũng không biết là bộ thi cương này phải đốt bao lâu, bộ mị thi lần trước mất khá nhiều thời gian mới đốt xong.

Tiếp đó chính là năm bộ thi thể trong nội đường.

Xóc lên vải liệm xem xét, trời đất.

Không có bộ nào là hoàn chỉnh.

Có bộ mất đầu, có bộ mất đôi chân, có bộ mất đi toàn bộ cả vai, bộ thậm nhất chính là không còn bụng.

Đúng vậy.

Đã mất toàn bộ vùng bụng.

Ở giữa xương sườn cùng cặp đùi chỉ còn sót lại một dải da thịt nối liền, trông mà giật mình.

Tất cả những vết thương trên năm bộ thi thể đều cực kỳ vuông vức, có thể mơ hồ thấy được những dấu răng cực kỳ sắc bén.

Nói cách khác, những người này rất có thể là bị cùng một thứ đánh giết, cắn một cái đã cắn mất một bộ phận, không có chút dây dưa nào.

Cắn gân xương da thịt như là cắn đậu hũ.

Tần Hà lập tức đau đầu nhức óc, bị cắn đến như vậy, lượng công việc phải làm khá lớn, nên đốt hay là không đây?

Nhưng Tần Hà chỉ chần chờ một giây đã quyết định đốt.

Chỉ cần có điều kiện, nên đốt thì cứ đốt.

Vậy mới là một thợ thiêu thi tích cực, vậy mới là một thợ thiêu thi đạt tiêu chuẩn.

Không có đầu thì khá là xui xẻo.

Tần Hà tự do phát huy, cũng không biết là khắc thành ai.

Sau khi xử lý xong, năm bộ thi thể lần lượt vào lò.

Vừa mới bắt đầu đốt, khá lắm, bùa trấn thi vậy mà liên tiếp bốc cháy.

Không phải hung bình thường, vị biến thành hai khúc kia còn mở mắt ra.

Tần Hà hơi có chút giật mình.

Dưới đèn nhiếp phách, lại ở trước công đức kim thân, có thể biểu hiện ra như vậy cũng là không tầm thường.

Không thể hiểu được, thi thể bản địa sao lại hung như vậy, ở đâu ra?

Nhưng mà, chỉ như vậy tất nhiên là không thể làm khó được Tần Hà, thưởng cho mười cây đinh trần thi, năm bộ thi thể vừa lòng thỏa ý nằm yên.

Nhưng đúng vào lúc sự chú ý của Tần Hà đang tập trung quan sát thi thể, ở bên cạnh cánh cửa sắt cạnh bên thiêu thi đường, một cái bình gốm không đáng chú ý im hơi lặng tiếng nạy lên một góc.

Ngay sau đó, một tia thi khí cực kỳ nồng đậm chậm rãi chui ra khỏi bình gốm, sau đó tụ lại thành một cái bóng nhạt đến gần như không thể nhìn thấy ở trong bóng tối do ngọn lửa tạo ra, men theo bóng tối ở góc tường chậm chậm phiêu về phía Tần Hà.

Không sai, chính là phiêu.

Nhẹ nhàng như một làn khói, vô thanh vô tức.

Nếu không nhìn kỹ, dù là nó có bay ngang qua trước mặt, cũng chưa hẳn có thể phát hiện ra.

Nhưng Tần Hà lại có cảm ứng, hần nhanh như chớp xoay người lại, pháp lực toàn thân chấn động.

Cái bóng kia cũng phản ứng cực nhanh, ngay trong nháy mắt khi Tần Hà vừa mới xoay người, nó cũng đã nhanh chóng di chuyển, tránh đi tầm mắt của Tần Hà.

Tần Hà quan sát xung quanh, vẻ mặt tràn đầy sự nghi ngờ.

Cái bóng thấy vậy, lắc đầu vẫy đuôi một hồi, ra vẻ đắc ý, sau đó nó lại vặn vẹo uốn éo, chậm rãi hòa vào trong cái bóng của Tần Hà, biến mất không thấy gì nữa.

Chương 166 – Đừng áp sát gần ta quá

Trong mắt lóe lên một tia sáng mờ, Tần Hà xoay người lại, giới cho năm bộ thi thể mỗi bộ một muôi dầu hỏa.

Cái bóng Tần Hà dưới sự chiếu rọi của ngọn đèn không ngừng thay đổi phương vị, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy trong cái bóng có một mảng hơi hơi đậm hơn một chút, nếu không nhìn kỹ căn bản không thể phát hiện ra được.

Cất muôi dầu đi, Tần Hà chậm rãi xoay người, trong mắt lóe lên kim quang, nhìn chăm chăm vào cái bóng trên mặt đất, nói với giọng điệu lạnh lùng: “Lén lén lút lút, đi ra!”

Tiếng nói phát ra, lại không có bất kỳ sự đáp lại nào.

“Ta cũng đã phát hiện ra người, trốn tránh còn có ý nghĩa gì sao?” Tần Hà lại nói tiếp.

Thứ này đúng là ẩn nấp rất kỹ, nhưng Tần Hà hiện giờ một thân đều là kỹ năng, kỹ năng này không được thì đổi kỹ năng khác, cẩn thận một chút luôn có thể phát hiện ra manh mối.

Vừa rồi khi xoay người giả vờ đi giới dầu hỏa, Tần Hà đã mở ra góc nhìn thứ ba.

Hắn đã thấy rõ ràng sự thay đổi của cái bóng ở sau lưng mình.

Xoay người, lại dùng một cái thuật phân biệt yêu + Thuật vọng khí liên hợp giám định.

“A?”

Cuối cùng thì lần này cũng có đáp lại, thứ trên mặt đất kêu khê một tiếng, nói: “Ngay cả Đồ Bách Thú cũng không thể phát hiện được ta, vậy mà ngươi lại có thể.”

“Vậy ngươi còn không mau hiện thân.” Tần Hà hí hí mắt, chuẩn bị động thủ.

“Ta dựa vào năng lực tiến vào cái bóng, ta dựa vào cái gì mà phải ra?” Cái bóng mờ nói với giọng điệu chói tai, Tần Hà nghe mà muốn đập nó một trận.

“Người xác định không ra?” Khí thế của Tần Hà bắt đầu dâng lên.

“Vô cùng xác định, có năng lực thì người làm ta ra nha.” Cái bóng mờ vô lại nói.

“Nghịch chương.”

Tần Hà không nói hai lời, giơ tay chính là một chương.

Pháp lực ngưng tụ thành một ấn phù thần bí, đánh về phía cái bóng mờ.

Ấn trấn linh!

Nhưng mà cái bóng mờ cũng phản ứng cực nhanh, vậy mà cũng động.

Ấn trấn linh đánh hụt.

“Nha, còn là một cao thủ có phẩm cấp a, không nhìn ra, không tôi không tôi, chỉ là tốc độ vẫn hơi chậm.” Cái bóng mờ nói với giọng điệu trêu chọc.

Tần Hà thấy vậy, hít sâu một hơi, miệng nhanh chóng niệm từ: “Ấn trấn linh, ấn trối linh, ấn nhược linh, ấn cương linh, ấn lật linh, ấn chú linh, ấn tê linh, ấn định linh... ấn Thái Sơn phụ thể, ấn càn khôn đảo ngược.”

Ba mươi sáu thức trấn linh!

Vô ảnh thủ!

Trong nháy mắt, một mảng lớn ấn phù giống như là sao băng, dày đặc rơi xuống.

“Nha?!”

Cái bóng mờ lập tức giật mình sợ hãi, trúng chiêu.

Tần Hà lập tức nhảy ra sau một bước.

Chỉ thấy một tiểu quỷ bị mờ đến gần như không thể nhìn thấy bị Ấn trối linh trối ở trên mặt đất, đã tách ra khỏi cái bóng của Tần Hà, cái bóng mờ lộ vẻ kinh ngạc: “Ba mươi sáu thức trấn linh, một tên quan thiêu thi như người sao có thể biết được nhiều như vậy?”

“Có phải là rất bất ngờ hay không?” Tần Hà cúi người, cười lạnh.

“Quả thực có hơi ngoài ý muốn, nhưng đáng tiếc là người chỉ đánh được một cái Ân trời linh trúng ta, những cái khác đều bị đánh vào khoảng không, một cái thì chưa đủ nha.”

Cái bóng mờ còn chưa nói xong đã lóe lên một cái, lại trốn vào trong bóng của Tần Hà, tốc độ nhanh như tia chớp, tiếng nói mang vẻ khiêu khích truyền ra: “Ài, ta lại tiến vào rồi, có vui hay không?”

“Vui vẻ, cực kỳ vui vẻ!” Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, không nói nhảm với nó nữa, hắn đi đến bên cạnh thùng dầu, lại cầm lấy muôi dầu hỏa, giội bốn muôi dầu xuống bốn chỗ trên đất.

Hất tay lên một cái, bốn cây đinh trần thi phóng ra đánh ra tia lửa, dầu hỏa lập tức bốc cháy.

“Người đây là hồ thẹn nên muốn tự thiêu à?” Cái bóng mờ chế nhạo.

“Sao có thể tự thiêu được, muốn thiêu cũng là thiêu người.” Ý cười trên mặt Tần Hà càng trở nên rõ ràng hơn, nói: “Nói cho người một bí mật, đừng áp sát gần ta quá, nếu không sẽ gặp xui xẻo.”

“Có ý gì?” Cái bóng mờ khó hiểu.

“Rất nhanh người sẽ biết.” Tần Hà chạy nhanh vào giữa bốn đám lửa, dưới ánh lửa chiếu rọi, cái bóng của Tần Hà cấp tốc thu về dưới chân hắn.

Cái bóng mờ cũng bị di chuyển theo, nhanh chóng tiếp cận.

Ngay sau đó, cái bóng mờ hoảng sợ hô lên: “Không tốt, là công đức kim...”

Lời còn chưa nói xong.

“Ông!”

Kim quang bùng lên, một làn sóng chí dương chí cương vô cùng mạnh mẽ bao phủ trên dưới tứ phía, trong vòng mấy trượng xung quanh cũng không thấy gió mạnh bao nhiêu, nhưng tất cả âm tà chi khí lại giống như là làn sương mỏng manh dưới ánh mặt trời, trong nháy mắt đã tan thành mây khói.

Cái bóng lộn nhào một cái, từ mờ đã biến thành trong suốt, chỉ còn sót lại tia năng lượng nhiễu loạn.

“Tiểu tử ngươi làm hỏng đại sự của ta, cứ đợi đó cho ta, dù cho ngươi có luân hồi mười thế, ta nhất định cũng sẽ tìm ra ngươi.”

Tiếng chửi mắng vọng lại, ngay sau đó liền nghe “ba” một tiếng, tia năng lượng còn sót lại đã giống như một cái bong bóng xà phòng, hoàn toàn tan vỡ.

“Phân thân?”

Tần Hà nhìn về phía tấm cửa sắt lớn dày nặng ở một bên, lẩm bẩm một câu.

Đã bắt đầu vượt ngục a.

Tiến lên quan sát, cửa sắt đã xuất hiện vết rỉ, lạnh lẽo, dày nặng, ngăn cách tất cả khí cơ, ngay cả thuật vọng khí cũng không thể nhìn thấu được, một luồng khí tức phủ bụi xông thẳng vào mặt.

Cũng không nhìn thấy bất kỳ cái chốt mở nào để mở ra nó.

Đây thực sự là nơi dùng để trấn thi sao?

Tần Hà nghi ngờ.

Xây dựng ở dưới mặt đất kinh thành, lấy dương khí của mấy trăm vạn sinh linh cùng quốc vận một vương triều trấn áp.

Cho tới bây giờ, hẳn cũng coi như đã đốt đi không ít người có tên tuổi có địa vị, nhưng thông tin có liên quan đến nơi này lại là bằng 0.

Không là, là 0.

Chỉ có lời đồn, cũng đơn thuần chỉ là lời đồn, không có bất kỳ cái gì mang tính thực chất.

Không biết đây là có phải là một hình thức khác của việc che đậy Thiên Cơ hay không, hay là nơi này cho tới bây giờ cũng chưa từng mở ra.

Do dự một hồi lâu, Tần Hà lắc đầu, quay người rời đi.

Trước khi biết rõ ràng phía sau cánh cửa này rốt cuộc là có thứ gì, Tần Hà không có ý định tùy tiện đụng vào nơi này.

Thời gian đứng về phía mình, không vội vàng.

Chương 167 – Chương Đại Giáp cùng Đả cầu bang

Trở lại lò hỏa táng.

Tần Hà hài lòng mãn ý, ngoại trừ việc sảy tay tiêu diệt đi phân thân của một tồn tại nào đó, những thứ khác đều rất hoàn hảo.

Đổi lại đèn nhiếp phách, sau này thi thể nào đốt khó thì cứ ném sang thiêu thi đường đốt.

Đỡ phải khó chịu vì tiêu hao nhiên liệu ở lò hỏa táng.

Ngoài ra còn có thêm năm bộ thi thể vào lò, cộng thêm hai bộ ở lò hỏa táng, tất cả là bảy bộ.

Lại là một đêm bội thu.

Tần Hà đắc ý gặm một quả trái cây sức mạnh, kích đèn chiếu của hai bộ thi thể ở lò hỏa táng tới trước.

Không có gì đáng xem, đều là lưu dân từ nơi khác tới, một người là tá điền nghèo khổ, một người là người bán hàng rong bị phá sản.

Cho một quả trái cây sức mạnh cùng với ba năm nội kình.

Tiếp đó chính là năm bộ thi thể ở thiêu thi đường.

Này liền có chút ý tứ.

Nguyên nhân cái chết đúng là bị cắn chết, hung thủ không phải thứ gì khác, chính là con Yêu lang ở bãi tha ma kia.

Không biết trước kia nó là chó hay nó vốn là thuộc loài sói, sau khi đạo hạnh tăng trưởng thì đã biến thành thân sói, hoặc là nó đã thức tỉnh huyết mạch sói.

Nói tóm lại, hiện tại nó là một con sói.

Kích thước của nó cực kỳ lớn, gần như có thể cắn đứt ngang một người chỉ bằng một cú cắn.

Năm người bị cắn kia là một băng nhóm, còn lập ra một đội ngũ dờ dờ ương ương.

Gọi là Đả cầu bang.

Cái tên bị cắn ngang bụng kia chính là bang chủ của Đả cầu bang, tên là Chương Tam Bì, y còn có một biệt danh, gọi là “Chương Đại Giáp” (Cái kẹp bầy hươu to.).

Từ xưa đến nay, chỉ có lấy sai tên, không có lấy sai biệt danh, cái tên “Chương Đại Giáp” này, nghe liền biết là một thợ săn.

Y là người Thành Bành đất Lỗ, trong nhà đời đời đều là thợ săn, truyền lại tay nghề săn bắn cùng đặt bẫy giỏi, mặc dù cuộc sống vất vả, nhưng vẫn có thể sống qua ngày.

Nhưng trời có lúc gió mây bất trắc, người có lúc họa phúc sớm chiều.

Đất Lỗ gặp hạn nặng, liên tiếp mấy Châu, Phủ xảy ra cháy rừng, khiến cho cả nhà Chương Đại Giáp, cả người, cả nhà ở đều bị thiêu rụi, chỉ có một mình y còn sống sót.

Rừng bị cháy, dã thú trên núi cũng biến mất.

Chương Đại Giáp chỉ có thể rời núi tìm đường sống, tính là đi mấy năm, đợi đến khi dã thú trên núi khôi phục lại thì trở về.

Nhưng năng lực của Chương Đại Giáp chỉ có thể dùng trong việc đi săn, xuống núi, trừ bỏ có sức lực, những việc khác y làm không được, mỗi ngày đều vất vả làm việc, nhưng vẫn thiếu ăn thiếu mặc, không có chỗ ở cố định.

Y nghe người ta nói bến tàu bên Đại Vận Hà tuyển thuyền công, y liền đi đến bến tàu bên Vận Hà.

Nhưng y đã bị đói bụng một thời gian dài, cả người đều trở nên gầy gộc hốc hác, quân sự bên tàu trông thấy đáng vẻ này của y liền trực tiếp đuổi đi.

Đây cũng là chuyện mà đại đa số lưu dân gặp phải, từ mập đói thành gầy, từ gầy biến thành que củi, không quá mười ngày nửa tháng, người đã bị đói đến phết đi.

Thời buổi này, ngoại trừ phú thương, đại địa chủ cùng những kẻ quyền quý, không ai có lương thực dư, người bị phết đi thì chính là một bộ thi thể còn thở, chỉ thiếu đem đi chôn.

Sau đó nữa, Chương Đại Giáp nghe nói Hoàng Đế hạ chỉ cứu tế nạn dân, đã xây dựng một Lưu Dân Doanh ở kinh thành, nơi đó có cháo uống, có đường sống.

Thế là y liền đi theo đại quân lưu dân, vượt qua nhiều nơi, đi tới kinh thành.

Nhưng mà đến khi tiến vào Lưu Dân Doanh y mới biết được, đồ ăn ở bên trong lại không phải là cháo, mà là thịt trắng.

Hoàn toàn chính là mạnh được yếu thua.

Chương Đại Giáp lẫn lộn ở trong Lưu Dân Doanh nửa tháng, từng giết người, cũng từng ăn thịt trắng.

Mãi cho đến khi Lưu Dân Doanh bạo loạn, y mới có thể chạy ra.

Sau khi trốn ra được, Chương Đại Giáp ngoài ý muốn phát hiện ra một nơi bảo địa – Bãi tha ma thành đông, chó hoang ở nơi này đông thành đàn.

Chương Đại Giáp lập tức đã tìm được đường sống, hồ trên núi y còn dám săn, huống gì là chó hoang.

Chỉ cần một sợi dây thừng cùng với một nhánh cây, y đã có thể tạo ra một cái bẫy thông lọng, chó hoang một khi giẫm phải chắc chắn là sẽ bị treo lên không trung, không bao lâu liền tắt thở.

Dựa vào một thân bản lĩnh, Chương Đại Giáp cuối cùng cũng có thể ăn no, còn là ăn thịt.

Mặc dù là thịt chó cũng được nuôi từ thịt trắng, nhưng so với việc trực tiếp ăn thịt trắng ở Lưu Dân Doanh thì đã tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa, dù sao đây cũng là thịt, giả làm thịt hươu, thịt hoẵng mang ra chợ bán còn có thể đổi được chút tiền.

Không thể nghi ngờ, Chương Đại Giáp cực kỳ may mắn.

Sau đó, Chương Đại Giáp xem như trải qua một khoảng thời gian tương đối thoải mái, chó hoang đầy khắp núi đồi, có rừng sâu núi thẳm nào có nhiều con mồi như vậy chứ.

Mặc dù cũng thường xuyên bị người nhìn ra y “treo đầu dê bán thịt chó”, bị đuổi khắp đường, thậm chí còn từng bị bắt vào đại lao, suýt chút nữa bị chộp tới chết thay.

Nhưng y cuối cùng là hữu kinh vô hiểm còn sống, lại còn thuê được một ngôi nhà sập xệ, xem như an ổn xuống.

Đám lưu dân thấy Chương Đại Giáp dựa vào săn chó hoang có thể bữa bữa ăn no bụng, đều đỏ mắt, cũng học theo y đi bãi tha ma săn chó hoang.

Nhưng bọn họ nào có năng lực ấy.

Đi vào căn bản chính là đến đưa đồ ăn cho chó.

Những con chó hoang kia đều ăn thịt người để sống, làm gì còn là chó bình thường nữa, chúng còn hung ác hơn sói gấp mấy lần, gặp người liền nhào lên tấn công, lưu dân người nào người nấy gầy như que củi, đánh cũng không lại, trốn cũng không thoát, bầy chó hoang vừa vây lại một cái, chính là tới bao nhiêu chết bấy nhiêu.

Bên trong căn bản là không có con chó nào lạc đàn, đều là kết bè kết đội.

Bằng không sao chúng có thể khiến cho quan phủ xuất binh đến vây quét, kết quả còn bị lưỡng bại câu thương?

Dễ dàng đánh như vậy thì đã sớm không còn chó hoang.

Chương Đại Giáp những thứ khác thì không dám nói, nhưng việc đi săn, bố trí cạm bẫy thì y rất chuyên nghiệp, gia truyền mấy đời, đều sắp có thể ngộ ra đạo giống như Cao Bán Thành.

Phải bố trí bẫy làm sao để có thể một kích trí mạng, còn tạo ra động tĩnh nhỏ không khiến cho bầy chó chú ý, nếu không dù cho coi như săn được, cũng sẽ bị bầy chó giải cứu hoặc kéo thi thể đi.

Nơi nào có thể đi, nơi nào không thể đến, hướng gió thay đổi thì nên đi hướng nào.

Bầy chó ở đâu, lãnh thổ của chúng đại khái là chỗ nào.

Quả hồng mềm nào có thể bóp, bầy chó nào không thể đụng vào.

Bôi thuốc trên bầy như thế nào, lại làm sao để giấu đi mùi của mình.

Mỗi một việc đều cũng cần có học vấn.

Liều chết chính là rất ngu ngốc, máu không lên não.

Chơi cứng, cũng chỉ là lão thọ tinh thất cổ, chán sống.

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, trong thiên hạ có rất nhiều người tài ba, chắc chắn là không chỉ có một mình Chương Đại Giáp biết đi săn, đặt bẫy, nhưng muốn nói là ai sống thoải mái nhất, có thu hoạch nhiều nhất thì chắc chắn Chương Đại Giáp, không ai hơn được.

Xung quanh bãi tha ma vẫn luôn có một đám lưu dân muốn bắt chó hoang để ăn, mặc dù liên tục có thêm người gia nhập vào, nhưng nhân số lại không hề tăng thêm, lượng thịt lấy ra kém xa lượng thịt đưa vào.

Nhưng theo thời gian trôi qua, Chương Đại Giáp đã nhận thấy, tình hình ở bãi tha ma đã xảy ra biến hóa, rõ ràng là bầy chó đã hợp thành một khối, càng ngày càng có sự chỉ huy cùng phối hợp, hơn nữa “Cầu vương” phụ trách chỉ huy cũng cực kỳ giáo hoạt.

Giống như là những binh tướng trên chiến trường, bầy chó vây lại từ rất xa, chúng còn có thể mai phục, đợi đến khi phát hiện ra thì thường là đã quá muộn, hơn nữa có một vài con chó còn to như con bê, cực kỳ dọa người.

**Chương Đại Giáp nhiều lần
suýt chút nữa đã bị bao vây,
có thể nói là cử tử nhất
sinh.**

Thế là cuộc sống của Chương Đại Giáp từ thoải mái đã dần dần lại trở nên chật vật, có đôi khi cả mười ngày nửa tháng y cũng không bắt được một con chó nào.

Càng nghĩ Chương Đại Giáp lại càng cảm thấy, chỉ đơn độc một người là không được.

Lũ chó hoang đã hợp lại thành một khối, y một mình đơn đả độc đấu, sớm muộn gì cũng sẽ phải trả lại số thịt trên thân này.

Làm sao bây giờ?

Đương nhiên là tuyển thủ hạ a.

Ài, đây chính là nguồn gốc của “Đả cầu bang”.

Quá trình thành lập bang không có gì để nói, chuyện Chương Đại Giáp sẵn chó giỏi đã sớm truyền ra, vừa gọi một tiếng, đám lưu dân ác đến điên rồi lập tức đứng xếp hàng chờ Chương Đại Giáp lựa chọn.

Chương Đại Giáp chọn vài tên khỏe mạnh có chút đầu óc làm tiểu đầu mục, y chỉ huy ở đằng sau, làm như thế nào, làm ở đâu, khi nào làm, ai bố trí cạm bẫy, ai canh gác, phát hiện nguy hiểm thì phát tín hiệu ra sao,...

Người am hiểu việc săn thú thì sẽ không phải kẻ ngu, huống chi Chương Đại Giáp còn đã từng giết người, ăn thịt người, thực sự có uy phong của một bang chủ. Hiệu quả đương nhiên cũng là không tồi, y dẫn theo một đám người, lại sống thoải mái một thời gian.

Cứ như vậy, Đả cầu bang cùng đàn chó hoang, Chương Đại Giáp cùng “Lang Vương” kia lại chưa từng gặp mặt, chỉ có hai

quân đối chọi với nhau.

Binh đấu với binh, xe đấu với xe, vương không thấy vương.

Bầy chó đông, lưu dân cũng đông, có đầy vật hy sinh.

Song phương người tới ra đi, bày binh bố trận, mỗi bên đều có tính toán, tràng diện càng đánh càng lớn, càng đánh càng thú vị, áp dụng cả ba mươi sáu kế.

Nhưng vấn đề là Yêu lang kia lại không tuân theo quy củ, sau khi bị ăn thiệt thòi lớn nó liền nổi giận, trực tiếp từ Muộn Cung của mình nhảy đến Muộn Cung của Chương Đại Giáp.

Đến một cái “Muộn Cung chém đầu”!

Chính là vào đêm qua, vào lúc Chương Đại Giáp đang cùng mấy tên tiểu đầu mục trong Bang uống rượu ăn thịt, thì nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa, mở cửa ra xem.

Hay lắm!

Một cự lang hùng tráng còn to khỏe hơn trâu nước đang đứng ngoài cửa, mắt như đèn lồng, đầy miệng là răng nanh, nó nhe răng về phía năm người: “Đang ăn cơm tối à, cùng ăn a.”

Kết quả cũng không cần phải nói, thực lực chênh lệch quá xa.

Yêu lang liền ăn năm miếng cơm, mỗi người cắn một miếng, tuyệt đối không hề cắn nhiều hơn.

Có tên mất đầu, có tên mất chân, có tên mất tay.

Chương Đại Giáp là thâm nhất, gần như đã bị cắn ngang thành hai khúc, mất toàn bộ vùng bụng, mắt trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Yêu lang không giảng võ đức a.

Đèn chiếu thu hồn, thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Khách đến từ núi rừng Thành Bành bao la, Một buổi sáng rơi vào bên cạnh thành đông; Chấn tí cao hô Sở Hán Giới, Giáp hà trận binh thể lưỡng hùng; Tam thập nhị tử phán Ngô Việt, Gia Cát Thần Cơ mượn gió đông (*); Nếu hỏi núi đồi ai xưng Vương, còn phải nhìn xem vô đức Yêu lang.”

Phản thưởng: Bách biến thần y.

(Note (*): Đây là một đoạn thơ trong bài thơ cò tướng.

Muộn Cung: Một thuật ngữ trong cò tướng.)

Chương 168 – Bách biến thần y

Bách biến thần y: Đây là một bộ y phục thần kỳ do thợ lành nghề ở Thâm Uyên chế tác ra, nó có thể biến thành bất kỳ kiểu dáng nào mà ngài tưởng tượng ra.

Tần Hà xem xét, hay lắm.

Cái này cộng thêm thuật dịch dung, sau này có thể không cần đi trộm y phục rồi.

Áo thô vải gai trên người hắn xem như là sơ hở duy nhất.

Lần trước có thể xoay vòng vòng đám người ở thôn Trống Đồng kia, đều nhờ vào có “sương mù” che lấp, cộng thêm giữa các phe cũng đã có sự nghi ngờ lẫn nhau từ trước.

Diệu!

Diệu không thể tả!

Lật tay một cái, bách biến thần y đã xuất hiện trong tay.

Áo mỏng như cánh ve, nhẹ đến gần như không cảm nhận được trọng lượng, rất dài, đủ để phủ từ cổ cho đến chân.

Tâm niệm vừa động, bách biến thần y đã biến thành một cái trường sam.

Lại động, Phi Ngự phục.

Lại động, áo măng bào.

Lại động, long bào.

Lại động, bikini.

Lại động, mã quái.

Lại động, váy lụa.

Lại động, áo khoác dài.

Hai chữ, thần kỳ.

Ba chữ, thật cmn thần kỳ.

Tần Hà vội vàng mặc lên người, tâm niệm lại động, áo bông trường bào.

Ấm áp.

Phần thưởng này hậu hĩnh ngoài dự đoán a.

Chắc là do Chương Đại Pháp cày sâu một đường, mà đường này lại có trình độ rất cao.

Đồng thời, điều này cũng đã nghiệm chứng được một việc, sau khi đổi đèn nhiếp phách, đúng là phần thưởng đã không bị áp chế nữa.

Phần thưởng của thi cương cực kỳ đáng để mong chờ.

Kế tiếp, bốn bộ thi thể còn lại cũng lần lượt đốt xong.

Tất cả cho một quả trái cây sức mạnh, bốn năm nội kinh cùng với ba năm đạo hạnh.

Chỉnh thể mà nói vẫn nằm trên trục hoành.

Nếu như vẫn bị áp chế, cho dù là ở trong thời gian phúc lợi của tân thủ, tối đa cũng chỉ cho một năm đạo hạnh, một năm nội kinh mà thôi.

Một câu, thu hoạch lớn.

Nhưng đồng thời Tần Hà cũng có chút không vui.

Người khoác áo choàng đen còn nói cái gì mà “Nếu hỏi núi đồi ai xưng Vương, còn phải nhìn xem vô đức Yêu lang.”

Đây chính là không để hấn vào mắt một chút nào a.

Bãi tha ma chi Vương, Tần Hà đã sớm đặt chỗ, chỉ có điều vẫn luôn chưa rảnh đi lấy mà thôi.

Qua vài ngày nữa tìm nó phiền phức đi.

Tiểu tử, không giảng võ đức đúng không?

Đợi đấy.

....

Ngay vào lúc lò hỏa táng thành đông đang yên tĩnh.

Sát Hồ Khẩu, một quan ải ở phía tây Trường Thành.

Tường thành cao chót vót, giống như là một con cự long, từ trên đầu tường nhìn xuống, cây cối trông như là một cái tán ô.

Năm tên binh sĩ tuần tra ban đêm cầm trong tay trường mâu đang đi tuần sát, trước Quan mấy trăm bước, cách mỗi năm mươi bước lại có một hàng lửa trại, ánh lửa sáng rực rỡ.

Toàn bộ quan ải sẵn sàng chiến đấu, bầu không khí cực kỳ khẩn trương.

Có tin đồn, đại quân Dịch Lỗ đang tập kết ở Liêu Đông, mặc dù cách nơi này hơn nghìn dặm, nhưng quan ải không dám buông lỏng, thời thời khắc khắc cảnh giới.

“Ca!”

Đúng lúc này, nơi phương xa bỗng nhiên vang lên một tiếng chim ung kêu.

Năm tên binh sĩ ngẩng đầu lên nhìn trời, thế nhưng bầu trời đêm đen như mực, cái gì cũng không thể nhìn thấy.

Thế là nhìn vài lần liền cúi đầu xuống.

Thảo nguyên nhiều chim ung, cho nên cũng thường nghe thấy chim ung kêu, không cảm thấy khác thường.

Nhưng ngay khi bọn họ cúi đầu, năm cái bóng đen như thanh kiếm sắc xẹt qua.

Năm tên binh sĩ lập tức như là bị điễm huyết định thân, ngay sau đó, đầu người vấy mà trực tiếp từ trên cổ rớt xuống, máu tươi bắn tung tóe.

Cùng lúc đó, phía ngoài nhất nơi ánh lửa có thể chiếu đến, mấy chục bóng người mặc áo đen cầm loan đao trong tay nhanh chóng phóng tới tường thành, mười mấy cái lên xuống đã vọt đến chân tường thành, nhảy lên một cái, tới tấp men theo tường thành xông đi lên.

Rõ ràng là một nhóm tinh nhuệ lão luyện.

Men tường thành phía trên có bố trí gai sắt, chỉ thiếu chút nữa là sẽ phải đụng vào, nhưng bọn chúng không trì trệ chút nào, vọt lên tới nửa tường đã ào ào liệng ra mấy cái vuốt câu, móc lấy ụ nhô ra trên tường thành, tiếp tục leo lên.

Rất nhanh, hơn mười người chinh tề như một nhảy lên đầu tường.

“Địch tập, địch tập!”

Chỉ chốc lát sau, quan ải ngủ say đã vang lên tiếng thét thê lương.

Ngay sau đó, tiếng la giết đã nổi lên khắp tứ phía.

“Thủ vững cửa thành!”

“Thủ vững cửa thành!”

“Giết!”

“Cửa thành thất thủ, cửa thành thất thủ!”

“Đoạt lại, đoạt lại...”

“.....”

Sau một trận hỗn loạn.

“Kẹt kẹt”

Một tiếng ma sát khiến người ghê răng vang lên, cửa thành quan ải nặng nề dưới sự thôi động của cơ quan, từ từ mở ra.

“Nhập quan!”

“Nhập quan!”

“Nhập quan!”

Trong bóng tối bên ngoài thành vang lên ba tiếng hô hào.

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng vó ngựa phi nhanh, một chi kỵ binh từ trong bóng tối lao vọt ra, nhanh chóng phóng tới cửa thành đang mở rộng, binh như hổ, mã như rồng.

Cùng lúc đó, vô số ngọn đuốc ở trong bóng tối cháy lên, lấp ta lấp tấp, như vô số ngôi sao trên bầu trời, mênh mông như biển.

Một lá hình chim ưng màu bạc bay phấp phới trong gió tuyết.

....

Hai ngày sau.

Tiệm đậu hũ Dương Xảo Nhi.

“Nghe nói chưa, Địch Lỗ đã phá tường biên, từ Sát Hổ Khẩu nhập quan rồi.”

“Sát Hổ Khẩu, nơi đó cách phòng tuyến Cẩm Ninh có hơn nghìn dặm a.”

“Ai nói không phải chứ, ngàn phòng vạn phòng, sao có thể ngờ được Địch Lỗ lại vòng từ phía tây giết vào chứ.”

“Ài, nên tới cuối cùng cũng phải tới a.”

“Chạy mau a, Địch Lỗ đã thảo cốc, một hạt lương thực cũng không mang theo, toàn bộ đều dựa vào cướp bóc, thống lĩnh A Kỳ Ca của Địch Lỗ mỗi ngày đều phải ăn mười quả tim người, không ăn không ngủ được.”

Tần Hà bùng tàu hũ, bên tai không ngừng truyền đến tiếng các thực khách đang thở ngắn than dài.

Ngay cả Từ Trường Thọ cũng mất tâm trạng thưởng thức đậu hũ Tây Thi, khuôn mặt lộ vẻ sầu lo.

Hiện tại, không chỉ riêng người ở trong tiệm đậu hũ này, toàn bộ bến tàu đều đang hoang mang, người đến người đi rõ ràng cũng vội vàng hơn trước.

Các thương nhân như đã phát điên, ra giá cao mời Xa mã hành vận chuyển hàng hóa vào trong thành.

Thế nhưng Xa mã hành lại còn trả giá, đám thương nhân tức giận đến ngứa răng, song cũng chỉ có thể chấp nhận.

Trên mặt sông, không thiếu máng thuyền chất đầy vật tư vừa tiến lên phía bắc, sau khi lên bờ thăm dò tin tức một hồi, lại vội vội vàng vàng xuôi lại phía nam.

Thương gia đi về phía nam lại càng nhiều, giá thuê thuyền gần như là tăng lên gấp đôi.

Toàn bộ bến tàu đều ngập trong bầu không khí khẩn trương, thậm chí có thể nói là sợ hãi.

“Sợ cái rắm nha!”

Từ Trường Thọ tự tăng thêm can đảm, vỗ bàn một cái, nói: “Ngày hôm trước, Đại Tào tướng quân đã khẩn cấp từ phòng tuyến Quan Ninh tiến về phía tây, hiện tại đã đến Bảo An Châu, có hẳn trăm quan ải, Dịch Lỗ đừng mơ có thể đến gần kinh kỳ nửa bước.”

Tần Hà liếc hẳn một cái, nói khẽ: “Nhưng hẳn chỉ có năm ngàn kỵ binh, còn Dịch Lỗ chỉ riêng kỵ binh hạng nhẹ đã có 5 vạn.”

Tin tức này cũng là Tần Hà nghe được, cho nên không thể nhầm.

Thẩm Luyện không phải ăn chay, Dịch Lỗ điều động binh lực lớn như vậy, y đương nhiên là không thể không biết.

Chỉ là, biết cũng không thể tránh được, Đại Lê hao tổn không biết bao nhiêu thuế ruộng để xây dựng lên phòng tuyến Quan Cẩm Ninh kiên cố, nhưng vấn đề là, Trường Thành không chỉ có Quan Cẩm Ninh, phía tây là một điểm bạc nhược lớn, Dịch Lỗ vừa tấn công một cái, phá quan, trên cơ bản là chẳng có bao nhiêu khó khăn.

Chỉ xem sau khi phá quan ứng đối ra sao.

Nếu là có năng lực, liền nhân cơ hội đại binh Dịch Lỗ giết vào từ phía tây, nhất cử xuất binh đến Liêu Đông, đào hang ổ Dịch Lỗ.

Nếu là không có năng lực, vậy thì nói cũng không có ích gì.

Quan là chết, người là sống.

Từ Trường Thọ lập tức ghen lời, không phục nói: “Vậy cũng không thể hoảng loạn như thế chứ, chúng còn cách chúng ta

hơn ngàn dặm mà đã loạn thành một mớ hỗn độn rồi.”

“Cũng đúng.” Tần Hà gật gật đầu.

Buổi sáng vừa ra khỏi cửa đã thấy rất nhiều quầy điểm tâm trên đường đóng cửa, hoặc là đóng cửa ngừng kinh doanh, hoặc là đồ đã bị người tranh đoạt hết từ sớm.

Muốn mua một ít màn thầu cho hai tên gia súc trong nhà mà cũng phải vào thành mua.

Như vậy sao được chứ?

Không có màn thầu, hai tên gia súc trong nhà sẽ tạo phản a.

Suy nghĩ một chút, Tần Hà thò tay móc móc dưới nách một hồi, móc ra một con búp bê.

“Người lại còn cất giữ cả búp bê, đây không phải đồ chơi của con nít à?” Từ Trường Thọ lộ vẻ kỳ quái.

Tần Hà cũng không giải thích, chạy đến một cái quầy viết thư bên đường, mượn một cái bút của chủ quầy, bá bá bá viết một hàng chữ ở sau lưng búp bê, sau đó lại quay về chỗ ngồi xuống, khiến cho Từ Trường Thọ tràn đầy vẻ khó hiểu, hỏi: “Người làm cái gì vậy?”

“Ừm.... Đâm tiểu nhân, ta đã đâm chủ tướng quân địch tiểu nhân, đảm bảo là đại quân của hân sẽ không thể tới được bến tàu.” Tần Hà nhếch miệng cười, nói.

“Đâm... Tiểu nhân.”

Từ Trường Thọ nhìn nụ cười của Tần Hà, lắc đầu không còn gì để nói, thầm nghĩ, hiện giờ e rằng cũng chỉ có những người giống như Tần Hà là còn có tâm trạng đùa giỡn.

Quả nhiên, người ngốc có phúc của người ngốc.

Tốt lắm, lần trước từ bỏ trị liệu đúng là một quyết định sáng suốt.

Những người thông minh như y, chức vị thấp cũng không dám quên nỗi lo nước nhà, cuộc sống trôi qua quá mức nặng nề.

Còn không vui vẻ bằng một thằng ngốc a.

Đâm tiểu nhân?

Nào có ai dùng bút đâm tiểu nhân a?

Đâm tiểu nhân phải dùng châm.

Huỳnh đệ ngốc đây là lại phát bệnh rồi.

“Tốt, ca tin tưởng người, Dịch Lỗ sẽ không tới được bến tàu.”
Từ Trường Thọ vỗ vỗ lên vai Tần Hà, quay đầu nói với Dương Xảo Nhi: “Hạnh Nhi nương, lấy thêm một chén tàu hũ ngọt nữa.”

Tần Hà nhún vai, tay bóp nhẹ một cái, búp bê trong tay liền hóa thành vô số mảnh vụn rì rào rơi xuống, gió lạnh cuốn qua, tiêu tán trong không trung.

Búp bê nguyên rửa: Búp bê đến từ Thâm Uyên, do Pháp sư số mệnh chế tạo, người bị trúng chú, sẽ phải nhận lấy sự nguyên rửa của Thần linh vận mệnh, xui xẻo bảy ngày.

Chương 169 – Bảo An Châu

Bảo An Châu.

Nói là châu, nhưng thật ra trước kia nó là một huyện thành, sau khi Đại Lê dần dần trở nên suy tàn, vì để tăng cường phòng ngự phía tây kinh thành, đã tiến hành gia cố huyện thành.

Nhưng lớp nền thành nhỏ vẫn khó sửa đổi.

Năm ngàn kỵ binh vừa tràn vào thành, đã khiến cho trong thành chen chúc không chịu nổi.

Trên đầu tường, Tào Văn Chiếu nhìn đại quân Dịch Lỗ đông nghìn nghịt bên dưới thành, mặt lộ vẻ sầu lo.

Thân cũng được coi là cao thủ ngoại kinh của Đại Lê, Tào Văn Chiếu có cái vốn để kiêu ngạo, nhưng cái vốn này ở trước mặt số lượng tuyệt đối, vẫn là quá ít ỏi.

Cao thủ ngoại kinh đối mặt một tên nội kinh, chắc thắng.

Đối mặt với một trăm tên nội kinh, chắc thắng.

Đối mặt với một ngàn tên nội kinh, 50:50, bởi vì có thể sẽ bị hao hết sức lực, cũng có thể xảy ra ngoài ý muốn, dù sao thì cường giả ngoại kinh cũng không phải là đao thương bất nhập.

Đổi mặt với hai ngàn tên nội kinh, vậy thì nhất định là xong rồi.

Mà đây vẫn chỉ tính nội kinh cấp độ nhập môn, nếu là nội kinh đỉnh phong, ba năm tên cũng đã đủ túm chặt chân y lại.

Đổi mặt với 15 vạn đại quân, cường giả nội kinh ít nhất có năm ngàn, nội kinh đỉnh phong có ít nhất năm, sáu tên.

Cường giả nội kinh còn xa mới đạt đến trình độ có thể không bận tâm đến số lượng, con kiến nhiều cũng có thể cắn chết voi.

Mấu chốt là, chủ tướng quân địch A Kỳ Ca cũng là một cường giả ngoại kinh, A Kỳ Ca cùng với y chính là bình khởi bình tọa.

Lương thảo trong thành chỉ đủ ba ngày, tiếp viện ít nhất phải bảy ngày mới có thể đến được, thành trì không đủ phòng ngự, kinh doanh chân chừ không tiến.

Tình hình chỉ có hai chữ: Muốn xong.

Nhưng Tào Văn Chiêu không thể lui, đại quân Địch Lỗ từ Sát Hổ Khẩu nhập quan, một ngày đã công phá Tuyên Phủ, hai ngày đã đến dưới thành Bảo An Châu.

Một khi mất đi Bảo An Châu, mũi binh đại quân Địch Lỗ sẽ tiến thẳng đến dưới thành Xương Bình, sau đó xây thành không công, chia binh tiến lên.

Đến lúc đó, vùng đất bằng phẳng kinh kỳ sẽ trở thành bãi săn của 5 vạn kỵ binh Địch Lỗ, không ai cản nổi.

Bảo An Châu tuy nhỏ, nhưng cũng đã thành một vị trí yết hầu.

Mắc kẹt ở đây, chờ viện binh đến mới có hy vọng.

“Ô”

Đúng lúc này, một tiếng kèn lệnh vang lên, tướng lệnh truyền ra.

Đại quân Địch Lỗ từ tứ phía áp sát đến, binh sĩ phổ thông khiêng thang leo thành, nội kinh tinh nhuệ cầm vuốt câu, chẳng phân chủ thứ, rõ ràng là dự định mãnh công tứ phía, một trận giành được thành Bảo An Châu.

Trong trận Dịch Lỗ, một tên tướng lĩnh mắt dữ tợn, lông mày vênh lên, mặt mũi ngăm đen, kính ống dài nhắm thẳng vào Tào Văn Chiếu, trên mặt lộ ra nụ cười tàn nhẫn: “Nhãi ranh Tào gia, hôm nay chính là ngày chết của ngươi, chờ lấy được đầu của ngươi, sẽ không còn kẻ nào dám ngăn ta đả thảo cốc, hừ!”

“Lập tức công thành, nhất định một kích phải giải quyết xong, kẻ nào không lệnh mà lui, trảm! Thành phá không phong đao!” A Kỳ Ca lạnh giọng hạ lệnh.

“Rõ!”

Một tiếng hiệu lệnh, tiếng trống âm âm, đại quân Dịch Lỗ menh mông như sóng triều lập tức hung mãnh đánh về phía thành Bảo An Châu.

Đầu tường, năm ngàn biên binh Quan Ninh liều chết chống cự, nhưng Dịch Lỗ sư tử vô thỏ cũng dùng hết toàn lực, số lượng thương vong rất nhanh đã đạt đến mức độ đáng sợ.

Dịch Lỗ dốc hết tinh nhuệ, bất kể là về thực lực hay là số lượng đều chiếm ưu thế hơn rất nhiều.

Chẳng bao lâu sau tường thành đã thất thủ từng đoạn, từng đoạn ngắn.

Có nội kinh gia trì chiến trường, cục diện thắng bại chuyển biến nhanh hơn rất nhiều.

“Dịch Lỗ dã thú, chết!”

Trường thương của Tào Văn Chiếu đâm ra, một tên ngư lục tá lĩnh đã bị đâm thủng trán, ngửa mặt ra ngã xuống.

Thân binh thủ hộ lập tức đồng thời xông lên, đoạt lại đoạn ngắn tường thành thất thủ.

Cao thủ ngoại kinh nếu đối mặt còn khó né tránh được, đột nhiên tập sát, tất nhiên là điểm người nào người đó chết.

“Tào Văn Chiếu, đối thủ của ngươi là ta!”

Đúng lúc này, một tiếng quát trầm nhanh chóng tiến đến gần, ngay sau đó, một thanh loan đao đột nhiên đánh tới Tào Văn Chiếu, tốc độ nhanh như tia chớp.

Tào Văn Chiếu ngang thương đón đỡ.

Ngoại kinh giao kích, một luồng sóng khí vô cùng mạnh mẽ phóng ra xung quanh, dù là biên binh Quan Ninh hay là duệ sĩ Địch Lỗ cũng đều bị quét bay.

Thôi sạch ít nhất hai trượng xung quanh.

Tường thành dưới chân Tào Văn Chiếu càng là đột nhiên lồm xuống!

A Kỳ Ca!

Địch Lỗ dốc hết toàn lực, ngay cả chủ tướng cũng đang lâm chiến trường.

Song phương vốn chính là đối thủ cũ, gặp nhau hết sức đỏ mắt, lập tức lao vào đánh nhau.

Từ trên cao quan sát, thời khắc này, thành Bảo An Châu như là một con chuồn chuồn đang bị một đàn kiến bu lại cắn xé, thất bại chỉ là vấn đề thời gian.

“Àm ầm”

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên xuất hiện một tiếng sấm rền vang.

Chỉ thấy từ phía chân trời, một đám mây lốc xoáy khổng lồ đang cấp tốc di chuyển về phía bên này, trông như là một cái phễu lớn.

Hai quân đang giao chiến đều chú ý tới cái phễu này.

Tập trung nhìn kỹ.

Khá lắm.

Lốc xoáy!

Không sai, thời tiết trời đông giá rét, vậy mà xuất hiện vòi rồng.

Quái tai!

Vòi rồng xuất hiện nhanh, di chuyển cũng rất nhanh, ai cũng không rảnh đi suy xét xem cái vòi rồng này là từ đâu tới, nó đã từ đằng xa cắt vào đại quân Địch Lỗ.

Khá lắm.

Lại là khá lắm.

Đại quân Địch Lỗ lập tức giống như là hạt cát, chạy đi thật nhanh, nếu chạy chậm là sẽ bị cuốn đi.

Tử thương tạm thời không đề cập tới, sĩ khí rõ ràng là đã mất, kẻ đã leo lên thành không biết phải làm sao, kẻ chưa leo lên thì chật vật tránh né.

“Đứng vững, vòi rồng cũng tiến về phía tường thành!”

A Kỳ Ca thấy vậy, một đao đẩy Tào Văn Chiêu ra, hét lớn một tiếng.

Cường giả ngoại kinh gầm to, âm thanh như tiếng sấm đủ để lọt vào trong tai mỗi một tên tướng sĩ Địch Lỗ.

Sĩ khí Địch Lỗ lại dâng lên, có tướng lĩnh phản ứng nhanh, lập tức chỉ huy binh sĩ dưới trướng đi theo phía sau vòi rồng, định đợi vòi rồng phá đổ tường thành thì thuận thế xông vào.

Nhưng mà thuật nguyên rửa há là người muốn lợi dụng liền có thể lợi dụng?

Chỉ thấy cái vòi rồng kia nghiêng nghiêng rẽ ngoặt, bắt đầu di chuyển vòng quanh tường thành.

Trong nháy mắt, chỉ có Địch Lỗ là bên gặp xui xẻo, vòi giống liền giống như là trâu cày, cày qua một lượt lại quay trở lại cày thêm một lượt.

Tào Văn Chiêu thấy vậy, hết sức mừng rỡ, “A Kỳ Ca, người giết người vô số, hôm nay gặp báo ứng, ha ha ha.”

A Kỳ Ca trừng mắt, còn định tiến lên, song lại bị đại tướng thủ hạ kéo lại, “Tướng quân, không thể, man nhân có cường giả phẩm cấp mai phục, mau rút lui thôi!”

Sắc mặt A Kỳ Ca đen sì, cắn răng nghiêng lợi: “Rút lui!”

Chương 170 – Bản Vu có một thuật

“Đương đương đương”

Đại quân Địch Lỗ đánh chiêng rút lui, biển người như sóng triều lại như thủy triều rút lui.

Lưu lại mặt đất hỗn loạn cùng vô số thi thể.

Trên thành, bốn ngàn biên binh Quan Ninh sống sót sau tai nạn lớn tiếng reo hò.

Cũng ngay lúc này, cái vòi rồng khủng bố kia cũng dần dần suy yếu, chẳng bao lâu sau đã biến mất không còn dấu vết, phong vân cuộn cuộn như nước cũng dần dần tán đi.

A Kỳ Ca thấy vậy, vẻ mặt âm trầm, lập tức phân phó tập hợp tướng lĩnh nghị sự.

Rất nhanh, trống tập hợp tướng lĩnh bị gõ vang, một đám Chương kinh, Tham tá lớn nhỏ tới tấp đi tới, cúi chào rồi phân ra hai bên trái phải.

“Thương vong bao nhiêu?” Đến khi đám người tập hợp đủ, A Kỳ Ca trầm giọng hỏi.

“Hồi tướng quân, thương vong hơn sáu ngàn người.” Đám người chân chờ, tên đại tướng vừa rồi ngăn cản A Kỳ Ca tiếp tục tiến công ban nãy bước ra khỏi hàng trả lời.

Sắc mặt A Kỳ Ca lập tức càng thêm khó coi, vòi rồng mới xuất hiện một lát như vậy, thế mà đã cuốn đi mấy ngàn người?

Thiệt hại này không phải là không chấp nhận nổi, nhưng mà là uất ức, bức bối a.

Ngay cả địch nhân ở đâu, là ai cũng không biết.

“Tướng quân, có khả năng ở trong đám man tử kia có cao thủ phẩm cấp am hiểu phong thuật, ti chức đề nghị, mời Linh Tế Đại Vu đến đây nghị sự, đợi xác minh tình huống rồi hẵng bàn lại quân tình.” Một tên tá lĩnh đưa ra đề nghị.

A Kỳ Ca chân chờ.

Địch Vương giao du rộng rãi, lôi kéo đủ loại năng nhân dị sĩ, trong đó có rất nhiều người đã được chiêu mộ làm Vu sư đi theo quân, giúp đại quân thỉnh linh bói toán, hiến tế, siêu độ cùng phòng trị ôn dịch.

Nhưng A Kỳ Ca không thích đám người này, bởi vì những người này thần thần thao thao, không có việc gì lại lên đồng,

quy củ vừa nhiều vừa phiền phức, thậm chí để thi triển bí pháp còn cần hiến tế sĩ tốt, nhưng y lại không thể không nể mặt.

Bởi vì trên cơ bản mà nói, bọn họ đều là người mà Dịch Vương mời đến giúp đỡ, không có quan hệ lệ thuộc với y.

A Kỳ Ca không thích mối quan hệ như vậy, càng không thích cách làm việc của bọn họ, cho nên ở trong quân doanh của A Kỳ Ca, Vu sư theo quân chính là một chức quan nhàn tản.

Nhưng lúc này, y cũng không thể không thừa nhận, khi gặp phải một vài chuyện ly kỳ quỷ dị, đám người này vẫn thực sự có tác dụng.

“Mời Linh Tế Đại Vu.”

A Kỳ Ca trầm mặt hạ lệnh, không thích thì không thích, nhưng hiện tại, man tử vậy mà lại có thuật điều khiển gió, đại quân bị ngăn cản, không mời không được.

Chỉ chốc lát sau, Linh Tế Đại Vu tới.

Chân trần, lưng gù, sắc mặt vàng như nến, trên thân phát ra tiếng đình đình đương đương, không phải trống tay thì chính là lục lạc, trên người choàng một tấm da gấu, đôi mắt trắng đến quỷ dị, răng cửa không còn mấy cái, ông ta đến cũng không hành lễ, mở miệng liền lọt gió, “Tướng quân, ta xem cái Phong thuật kia, trông không giống như là do cao thủ phẩm cấp tổ pháp thi triển ra, nó lại giống như là sử dụng một loại pháp khí đặc thù nào đó để thi triển hơn.”

Một câu nói đã khiến đôi mắt của đám tướng lĩnh có mặt ở đây hơi hơi sáng lên.

Vừa rồi tất cả mọi người đều cho rằng đối phương có cao thủ phẩm cấp tọa trấn, bị dọa không nhẹ, hiện tại vậy mà không có, đám người lập tức nghị luận âm ỉ.

A Kỳ Na tất nhiên là cũng cảm thấy nhẹ nhõm, cao thủ phẩm cấp có địa vị siêu nhiên, đã chạm đến luật nhân quả, bình thường sẽ không tùy tiện tham gia vào chuyện phạm tặc, trừ phi là đắc tội.

Y lại nhìn về phía Linh Tế Đại Vu, lập tức cảm thấy tên gia hỏa lên đồng này cũng không đáng ghét như vậy.

“Đại vu nhưng có cách giải quyết?” A Kỳ Ca vội vàng hỏi.

“Bản Vu có một bí thuật, có thể trấn áp phong khí tứ phương, khiến phong thuật mất linh, cho dù có cường ép thì triển ra, cũng không thể có uy lực mạnh như lần trước.” Linh Tế Đại Vu lộ vẻ kiêu ngạo.

Nhưng mà đám tướng lĩnh có mặt ở đây nghe xong, lại không hề tỏ ra vui mừng mà đều biến sắc.

Ông ta được gọi là Linh Tế Vu Sư, chính là vì ông ta có thể thực hiện tế linh đại pháp, thông qua tế linh câu thông với quỷ thần trong thiên địa, từ đó đạt được năng lực thần kỳ. Địch Vương khá vừa ý với ông ta, cho nên lần này nhập quan đả thảo cốc, Linh Tế Đại Vu đã được Địch Vương chọn phái đi theo đại quân đi tây lộ.

Cái gọi là linh tế, chính là hiến tế người sống.

Không phải hiến tế tù binh, cũng không phải là hiến tế những kẻ tội tở theo quân, mà là muốn hiến tế dũng sĩ Địch tộc có căn chính miêu hồng (*).

(Note (*): Căn chính miêu hồng có nghĩa là xuất thân tốt, gia đình theo phe “chính”, vững vàng trong chính trị.)

Điều này cũng chính là nguyên nhân lớn nhất khiến cho Linh Tế Đại Vu có nhân duyên không tốt, nghe nói Địch Vương đã từng tự thân thuyết phục, nhưng lại kết thúc không có kết quả.

Đúng như dự đoán, Linh Tế Đại Vu xòe hai bàn tay ra: “Bản Vu cần mười tên dũng sĩ Địch Lỗ xem như lễ vật dâng tặng, hiến tế cho Phong Thần Chi Linh.”

Đám tướng sĩ đồng thời nhìn về phía A Kỳ Ca, loại chuyện như vậy, dù có giải thích như thế nào cũng là rất hồ thẹn.

Mặt A Kỳ Ca hơi giật giật, do dự một lát, y cắn răng hạ lệnh: “Ai đã có dòng dõi thì rút thăm, người rút trúng thì nhi tử sẽ được kế công nửa tiên đồ.”

Phá thành là đại sự, mười mạng người so sánh với số lượng thương vong vừa rồi, không có ý nghĩa.

Nghĩa không nắm được tài, từ không nắm được binh.

“Rõ!”

Tả hữu hai bên nghe lệnh, lập tức sắp xếp rút thăm.

Chỉ chốc lát sau, mười tên dũng sĩ bị rút ra, tự vẫn trên tế đàn mà Linh Tế Đại Vu bố trí.

Linh Tế Đại Vu khua trống tay, nhảy múa điệu Vu Chúc, nhắm mắt ngâm thông linh chi ngữ.

Nhất thời, trống tay, lục lạc cùng lắc, đình đình đương đương, đình đình đương đương, kêu vang khắp người.

Thoạt nhìn chính là một người đang lên đồng, trông không khác gì lừa đảo.

Nhưng mà, ngâm ngâm một hồi, giọng nói Linh Tế Đại Vu bỗng nhiên đã thay đổi, nói không còn lọt gió, trở nên trầm thấp xa xăm, giống như là tiếng thì thầm từ trên trời cao, lại giống như là lời nỉ non của Thần Linh.

Chỉ chốc lát sau, một cỗ khí tức thần bí từ trên trời giáng xuống, vô cớ khiến người ta cảm thấy bờ vai hơi trầm xuống.

Đám tướng lĩnh thấy vậy, liếc nhìn nhau một cái, đều hài lòng gật đầu.

Ngay cả sắc mặt A Kỳ Ca cũng trở nên hòa hoãn hơn mấy phần.

Mặc kệ cái giá phải bỏ ra lớn đến thế nào, không đành lòng ra sao, ít nhất là cũng đã có hiệu quả.

Năng lực của Linh Tế Đại Vu đã qua được kiểm chứng.

Tiếp đó, Linh Tế Đại Vu mở mắt ra, đó lại là một đôi mắt chỉ có lòng trắng, không có lòng đen, một cỗ khí tức không rõ khiến người ta sợ hãi rơi xuống đám người, bờ vai lại càng cảm thấy trầm hơn.

Cũng không biết Linh Tế Đại Vu này đang cầu thông quỷ thần phương nào.

“Thần của ta hiển linh, cầm cố phong khí, có thể công thành.”
Lại qua một lát, Linh Tế Đại Vu dừng múa, mở miệng nói.

“Công thành!” A Kỳ Ca quyết định nhanh chóng.

“Rõ!” Các tướng lĩnh lĩnh mệnh.

Lập tức, trống trận lại nổi lên, hiệu lệnh truyền ra, chinh đồn qua, đại quân Địch Lỗ lại lần nữa như sóng triều ập về thành

Bảo An Châu.

Thề trong vòng một ngày phải giành được thành trì này, đánh thông con đường thông đến kinh kỳ.

“Giết!”

Địch Lỗ vẫn đứng mãnh như cũ, sát khí ngút trời.

Biên binh Quan Ninh thủ thành ai nấy đều lộ vẻ sầu lo, vừa rồi có thể chống đỡ được đều là nhờ vòi rồng, nhưng hiện tại, giữa trời đất như thể đã bị cái vòi rồng vừa rồi hút sạch hết năng lượng, không có lấy một luồng gió, không khí gần như là đọng lại.

Ngay cả vung vẩy đao kiếm cũng không thể tạo ra tiếng gió, cực kỳ quỷ dị.

“Tướng quân, Địch Lỗ tới.” Tả Hữu nhìn về phía Tào Văn Chiêu, vừa rồi Địch Lỗ hiển nhiên là mới thi pháp, có thể rõ ràng trông thấy tế đàn.

Tào Văn Chiêu hơi khựng trường thương, cao giọng nói: “Đánh lui Địch Lỗ một lần chính là kiếm một lần, thời cơ đến thiên địa đều đồng lực, vận đi anh hùng cũng khó tự do, chúng ta đã không lỗ, liều mạng với bọn chúng, giết một tên lời một tên, giết hai tên lời một cặp!”

“Rõ!”

Tả Hữu phụng mệnh, gương cung rút kiếm chờ đợi.

Nhưng mà vào đúng lúc này, bỗng nhiên chỉ thấy bầu trời lại có mây đen cuộn cuộn kéo đến, giống như là tấm màn che, rất nhanh đã phủ kín toàn bộ bầu trời.

Nhiệt độ không khí vào thời khắc này cũng đột nhiên hạ xuống, thật giống như là muốn đóng băng luôn cả không khí.

Ngay sau đó liền có những vật thể màu trắng từ trên trời rơi xuống.

Tiếng gào thét của Địch Lỗ nổi lên khắp tứ phía.

A Kỳ Ca biến sắc, theo bản năng nhìn về phía Linh Tế Đại Vu.

Đang định hỏi thăm, nhưng y còn chưa kịp mở miệng thì.

“Oanh” một tiếng.

Bỗng nhiên có một vật thể màu trắng đã nện xuống ngay giữa hai người.

Tập trung nhìn lại.

Khá lắm!

Không ngờ đó lại là một “hạt” mưa đá to như đầu người!!

Mặt đất trực tiếp bị nện lún xuống tạo thành một cái hố sâu chừng cánh tay.

“Tướng quân... Đây là... Là nạn mưa đá!” Có người hét to.

“Truyền lệnh xuống, bảo vệ đầu!” A Kỳ Ca tức giận trừng mắt đến sắp rách cả mí mắt, y đã từng thấy mưa đá, nhưng mưa đá to bằng đầu người như vậy, đừng nói gặp, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe qua.

Rất nhanh, mưa đá đột nhiên liền như mưa rơi, khắp tứ phía có thể thấy đều là tảng băng, mặt đất chấn động không ngừng, trong đại quân công thành đều là tiếng kêu rên.

Hạt lớn còn to hơn cả đầu người, hạt nhỏ nhất cũng to cỡ quả trứng gà.

Từ vút cao trên không trung rơi đập xuống, như vậy sao còn là mưa đá chứ, đây hoàn toàn chính là núi lở.

Quý dị hơn là, nhìn về phía xa xa, biên binh Quan Ninh trên đầu tường lại yên ổn đứng đó, không có bất cứ một dị thường nào.

Rõ ràng là mưa đá cũng không lan đến đó, giống như lần trước.

“Tại sao có thể như vậy?”

A Kỳ Ca nhìn về phía Tế Linh Đại Vu, mắt như là sắp phun ra lửa.

Hiển tế 10 tên dũng sĩ, tránh khỏi phong thuật, lại tới một cái nạn mưa đá?

Khuôn mặt của Linh Tế Đại Vu tràn đầy sự không thể tưởng tượng nổi, miệng lọt gió lấp bắp nói: “Có... Có thể là đối phương có hai loại pháp khí?”

Chương 171 – Mưa dịu dàng

“Rút lui! Rút lui!”

A Kỳ Ca cố nén lại ý định muốn mang cái tên lên đồng này ra ngoài chém, lớn tiếng hạ lệnh.

“Đương đương đương”

Tiếng chiêng vang lên, đại quân Địch Lỗ lại chạy trời chết.

Có tấm thuẫn thì coi như may mắn, không có tấm thuẫn che chắn thì phải xem mệnh có đủ cứng hay không.

Hạt mưa đá nhỏ đập không chết người, hạt không tấm thường nện trúng thì phải phun máu ba lần.

Hạt mưa đá lớn nện trúng, dù là cao thủ nội kinh cũng là không chết thì thương.

Để thực sự an toàn, ít nhất cũng phải có hai mươi năm nội kinh trở lên.

Lần này, thi thể bị bỏ lại dưới thành thì lại càng nhiều, mưa đá rơi vây quanh thành, dưới thành dày đặc đại quân công thành là khu vực bị tử thương nặng nề nhất.

Lại lần nữa tập hợp tướng lĩnh nghị sự, số lượng thương vong vừa báo ra, A Kỳ Ca đã tối sầm mắt lại, suýt chút nữa đã ngất đi.

Bốn ngàn binh bỏ mình, bị thương là một vạn sáu.

Đại quân công thành mới bố trí tổng cộng bốn vạn người, hiện tại trực tiếp đi một nửa.

Nhưng dù không thể tiếp nhận, cuối cùng thì vẫn phải quay về ba chữ.

Làm sao đây?

Theo bản năng, chúng tướng lĩnh lại nhìn về phía Linh Tế Đại Vu.

Vu sư theo quân mặc dù trình độ không cao, nhưng cũng là không ai có thể thay thế được, không phải sao?

Lúc này, chỉ thấy Linh Tế Đại Vu hơi chân chờ một chút, giơ tay lên, nói: “Bản Vu có một bí thuật, có thể trấn áp bằng sương chi khí, khiến đối phương không thể thi triển nữa.”

Đám tướng lĩnh hiện giờ đã là nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt nhìn về phía Linh Tế Đại Vu đã giống như đang nhìn một kẻ vô dụng thành sự thì ít, bại sự có thừa.

Đúng là thương vong thủ hạ của A Kỳ Na không sai, nhưng cũng là thủ hạ của bọn họ a.

Bí thuật, lại gặp bí thuật.

Tất cả bí thuật của gia hỏa này, đều phải hiến tế người sống.

Cái giá quá lớn, càng trọng yếu hơn là, nó khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Thế là đám người lại nhìn về phía A Kỳ Ca.

A Kỳ Ca muốn cản người, nhưng có thể làm sao được đây?

Không công thành nữa?

Rút lui?

Về đâu?

Tay không mà về, Địch Vương còn có thể cho bọn họ ăn quả ngon à?

Y nhập quan là để chuẩn bị tiếp ứng cho quân chủ lực của Địch Vương tiến quan từ phía đông.

Đám man nam đều cho rằng Địch Vương chỉ là nhập quan đả thảo cóc, nhưng thật ra là Địch Vương chuẩn bị cả hai tay.

Một tay đả thảo cóc, nếu như đả thảo cóc phát hiện có cơ hội, sẽ trực tiếp công chiếm quốc đô Đại Lê, bức quân Quan Ninh đầu hàng, thay đổi triều đại.

Quan ngoại nghèo nàn, quan nội mới là gia viên lý tưởng.

Kế hoạch lớn như vậy, dùng binh, điều quan trọng nhất là phải hành động nhanh chóng, há có thể bởi vì mới thương vong hơn hai vạn người thì đã đình trệ không tiến?

Nếu Địch Vương biết, thế nào cũng sẽ lộ da y.

“Lại rút thăm 10 tên dũng sĩ!” A Kỳ Ca cắn chặt răng.

Nhưng kết quả, Linh Tế Đại Vu lại vội vàng run run giơ hai ngón tay: “Tướng quân, lần này cần hai mươi người!”

“Cái gì?” A Kỳ Ca trợn to mắt.

“Tại sao lại còn tăng số lượng người?”

“Dũng sĩ Đại Địch ta cũng không phải là gia súc dê bò!”

“Hỗn trưởng!”

Đám tướng lĩnh nhao nhao mắng.

Nhưng mà mắng xong, đám tướng lĩnh lại ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người một hồi, vấn đề trở lại nguyên điểm.

Hai mươi người?

Vậy thì hai mươi người a.

So sánh với quân cơ đại sự, thêm mười người thì có sao đâu?

“Ta cho người 20 người, nhưng tốt nhất là người đừng có phạm sai lầm nữa!” A Kỳ Ca nắm chặt tay đến trắng bệch, đôi mắt lạnh lùng đến dọa người.

Linh Tế Đại Vu bị dọa sợ, hơi hơi rút cổ lại, vội vàng ra ngoài chuẩn bị.

Trong lòng ông ta cũng khổ a.

Thuật Linh tế bắt nguồn từ giáo phái Tát Mãn, trên cơ bản là giống với Xuất Mã Tiên, chỉ có điều, Xuất mã đệ tử câu thông chính là Xuất Mã Tiên, mà Linh tế câu thông chính là chư

thiên quỷ thần, mà mỗi lần câu thông lại cần bỏ ra một cái giá khá lớn.

Bản lãnh này mặc dù thần kỳ, nhưng tai hại cũng rất rõ ràng – Chiến đấu nhược kê.

Nếu chọc giận A Kỳ Ca, y mà chém xuống một đao, ông ta muốn trốn cũng trốn không được.

Giờ khắc này, Linh Tế Đại Vu cảm thấy trong lòng có chút không yên.

Trực giác nói cho ông ta biết, không thích hợp.

Nhưng đâm lao thì phải theo lao, bây giờ ông ta chỉ có thể bước tiếp không quay đầu lại.

Một lát sau, hai mươi tên dũng sĩ Địch Lỗ tự vẫn, Linh Tế Đại Vu lại bắt đầu thực hiện nghi thức hiến tế.

Chỉ chốc lát sau, đã câu thông được với Băng sương chi thần, khởi nguồn băng sương thuật pháp bị chặt đứt.

Lại bắt đầu công thành.

Lần này, gió không nổi, mưa đá không rơi, ngay cả tuyết cũng không hạ xuống.

Bầu trời cực kỳ dịu dàng, đổi thành mưa.

Vùng đất dưới chân đã nửa năm chưa rơi xuống một giọt mưa, thế mà bây giờ trời lại mưa, tí ta tí tách, cũng không nhỏ, chính là thần kỳ như vậy.

Nhưng vấn đề là.

Hiện tại đang là giữa mùa đông khắc nghiệt, trời đông giá rét, đi tiểu cũng thành băng, tạt nước nóng thành sương, tuyết đọng còn cao hơn bắp đùi.

Nước mưa trút lên người, vừa gặp hàn khí đã đông lại, lập tức liền bang bang cứng rắn.

Địch Lỗ xuôi nam, lại chẳng có ai mang theo đồ che mưa.

Chương 172 – Công đức ra khơi

Bảy ngày sau, bên ngoài Sơn Hải Quan, 30 vạn truân binh đang chuẩn bị cùng A Kỳ Ca nội ứng ngoại hợp tấn công Quan thì Địch Vương nhận được một phong thư tín do phi ung đưa tin có nội dung như sau:

Cung hỏi Vương ta an khang, thiên hữu Đại Địch.

Vũ Anh Quận Vương xuất lĩnh đại quân qua con đường phía tây gặp phải ngăn trở ở thành Bảo An Châu.

Đêm ngày mười ba đại quân phá quan.

Ngày mười bốn đánh hạ Tuyên phủ.

Ngày mười lăm tiến công thành Bảo An Châu, đầu tiên gặp phải vòi rồng, tử thương bốn ngàn, sau đó lại gặp nạn mưa đá, tử thương hơn một vạn sáu ngàn, tiếp đó lại gặp nạn mưa khiến hai vạn binh bị tổn thương do giá rét.

Ngày mười sáu đại quân lại tiến công, gặp phải giông bão, tử thương hơn một vạn, mất tích sáu ngàn binh.

Ngày mười bảy, Vũ Anh quận vương tự mình bắn pháo công thành, nổ nòng, không may dẫn cháy kho thuốc nổ, tử thương hơn ngàn, Vũ Anh Quận Vương bị thương một mắt.

Ngày mười tám, Vũ Anh Quận Vương đơn đầu man tướng Tào Văn Chiếu, binh khí đột nhiên bị gãy, đánh gãy ba ngón tay; Tái chiến, Tào Văn Chiếu không giáng võ đức, tập kích háng Quận Vương, Quận Vương lui, hiện vẫn đang trị liệu.

Ngày mười chín, đại quân quay trở lại Tuyên Phủ, gặp phải bão cát, mất tích hơn bốn ngàn người, Tào Văn Chiếu đuổi theo tấn công, thiêu hủy quân lương.

Mấy ngày trước đại quân tử thương nặng nề, số lương thảo lấy được từ Tuyên Phủ đã không đủ hai ngày, khẩn cầu Địch Vương nhanh chóng định đoạt.

Lạc khoản: Phó tướng · Hào Phương.

Địch Vương đọc xong, tức giận đến run tay, giận dữ mắng: “A Kỳ Ca vô dụng!”

...

Tin tức Bảo An Châu công phòng chiến thắng lợi một cách vô cùng quý dị truyền vào kinh kỳ.

Tám vạn nhân mã tứ doanh Kinh sư vốn đang co đầu rút cổ ở Xương Bình không dám ra khỏi thành trì nửa bước lúc này cũng ngoi lên, không chỉ ra khỏi thành, mà còn từ Xương Bình nhanh chóng đi tới tiền tuyến Bảo An Châu trong vòng hai ngày, hơn nữa còn truyền về tin chiến thắng, trăm được năm trăm tên Địch Lỗ.

Cũng không biết số thủ cấp Địch Lỗ đó có phải lấy được trong tình huống không đánh trận hay không.

Nhưng mặc kệ tiền tuyến đến cùng là xảy ra chuyện gì, thì có một điều đã chắc chắn, đại quân Địch Lỗ đã tạm thời lui bước.

Sự hoang mang ở bến tàu cũng đã nhẹ bớt, thuyền chở hàng nên dỡ hàng thì dỡ hàng, nên vận chuyển thì vận chuyển.

Viện quán thanh lâu đèn đuốc sáng trưng cả đêm, thổi tiêu, khiêu vũ.

Lưu Khoái Chủy còn chuẩn bị xong bình thư mới: «Tào thần tướng đại chiến cuồng ma A Kỳ Ca ăn thịt người», nội dung còn dài dòng hơn cả lần trước.

Các sạp hàng cũng lần lượt mở cửa đón khách, bến tàu lại khôi phục vẻ huyên náo.

Mà trong đó, tiệm màn thầu là bán đắt hàng nhất.

Mỗi ngày khi trời vừa tối là sẽ có một người tới cửa, nhếch miệng nở nụ cười: “Chủ tiệm, sáng mai có thể làm bao nhiêu màn thầu?”

Nếu chủ tiệm nói là hai trăm, hắn liền sẽ mua hai trăm.

Nếu chủ tiệm nói là bốn trăm, hắn liền sẽ mua bốn trăm

Tóm lại, bất kể là chủ tiệm nói có thể làm được bao nhiêu, hắn cũng sẽ mua hết.

Hơn nữa, vừa đến rạng sáng ngày hôm sau, hắn sẽ đứng giờ tới lấy màn thầu, ra tay rất hào phóng, không trả giá, không ghi nợ.

Chỉ có một điều kỳ lạ là, người tới mua mỗi ngày đều khác nhau.

Có đôi khi là một ông lão, có đôi khi là một thư sinh văn nhã, có đôi khi là thiếu nữ đang độ xuân thì, có đôi khi là một tên quan sai uy phong.

Đồng thời, còn có một việc đang được người trên bến tàu truyền sôi nổi.

Miếu Ngư Thần ở phía bắc bến tàu vốn đang bị bỏ hoang, nay đột nhiên đã đổi thành Miếu Thanh Ngư Tiên Nhân, hơn nữa còn cực kỳ linh nghiệm, đặc biệt là cầu đồ ăn.

Có lưu dân thiếu ăn thiếu mặc vừa cầu xin đồ ăn ở trong Miếu xong, trên đường rời đi liền có màn thầu từ trên trời giáng xuống.

Ví dụ như vậy cũng không phải là một hai người, mà là rất nhiều.

Một truyền mười, mười truyền trăm, số lượng lưu dân cùng ăn mày đi đến Miếu Thanh Ngư Tiên Nhân càng ngày càng nhiều.

Ngôi miếu nhỏ trước kia mọc đầy cỏ dại, tan hoang đến gần như sắp đổ sụp, mới chỉ qua thời gian ba năm ngày mà đã bắt đầu có nhân khí.

....

Mặt trời ngả về tây.

Một cái màn thầu cuối cùng bay lên không trung, tạo thành một đường vòng cung xẹt qua mấy dặm đường, nện lên người một tên ăn mày đang ngủ gục ở góc tường.

Tàn Hà phúi phúi tay, kết thúc một ngày bận rộn.

Vất vả kinh doanh, đại nghiệp công đức của hắn cuối cùng là đã bắt đầu có doanh thu.

Một ngày ném ra ngoài hơn một ngàn cái màn thầu, thu lại được mấy ngàn công đức.

Qua năm, sáu này, thế mà tổng cộng đã có hơn 2 vạn công đức.

So với Miếu Nhân Văn chỉ cần ném ra một viên Ôn đan là đã có thể ngồi đợi thu lấy công đức, cái này phải vất vả hơn rất nhiều, nhưng đây là vấn đề về phương pháp, có không gian cải thiện, không quan trọng.

Quan trọng là danh tiếng của Miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân đã lan truyền ra.

Dưới sự thúc đẩy của lưu dân ăn mày, cũng bắt đầu có khá nhiều bách tính ở bên tàu đi đến Miếu Tiên Nhân bái thần, nội dung cầu nguyện cũng có rất nhiều.

Tần Hà lấy cuốn sổ nhỏ thần kỳ ra, sàng chọn từng cái, xem có lời cầu nguyện nào có thể thuận tay giải quyết hay không.

Tiên nhân nha, không thể chỉ phát mỗi màn thầu, vậy cũng quá đơn điệu rồi, không khéo sau mười ngày nửa tháng, hắn liền trở thành màn thầu đại tiên a.

Không dễ nghe.

Quan trọng nhất là, lưu dân ăn mày cái gì cũng không có, hắn lấy được công đức, nhưng Miếu phải làm sao bây giờ? Nó đã sắp sập rồi. Lai Phúc làm sao bây giờ? Ông ta cũng sắp bị chết đói a.

Chỉ có bách tính cung phụng, Miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân mới có thể có được hương hỏa hưng thịnh.

Trên cuốn sổ nhỏ thần kỳ ghi lại nguyện vọng của những người thành tâm cầu nguyện:

Nguyện vọng thứ nhất, Lưu đại nương ở phố Lão An cầu nguyện đại nhi tử thủ biên bình an.

Tần Hà lắc đầu, nguyện vọng này không đầu không đuôi, không dễ làm.

Nguyện vọng thứ hai, Tần đại gia đầu ngõ cầu mong có một người vợ hai.

Tần Hà vẫn lắc đầu, cái này thì bái nhầm miếu rồi.

Nguyện vọng thứ ba, Trương đồ tể mổ heo cầu mong có thể tìm về heo bị lạc mất.

Quá phiền phức.

Nguyên vọng thứ tư, Ngưu Hành lão bản, Miêu Vĩnh đức cầu chuyển vận, phát tài.

Quá sơ lược.

Nguyên vọng thứ năm, con dâu Vương chương quý tiệm thợ may đã nhiều năm rồi mà vẫn chưa có thai, khẩn cầu ban con?

Cái này giúp thì vô đạo đức.

Nguyên vọng thứ bảy, nhi tử Hoàng bà ốm yếu nằm trên giường, cầu xin có thể lành bệnh, an khang.

Cuối cùng cũng có một nguyên vọng phù hợp.

Rẽ một cái, Tần Hà đi đến nhà Hoàng bà.

Hoàng bà mặc quần áo đầy mụn vá đang nhặt rau ở trong sân, động tác rất chậm chạp nhưng cũng rất cẩn thận, đôi bàn tay sần sùi đầy vết chai sần, trước mặt bày một chồng cải thảo xanh tươi, mong nước.

Mặc dù đây là một viện tử không lớn, nhưng xung quanh nhà đều trồng đầy rau quả, cải thảo, củ quỳ, củ cải, ở dưới chân tường còn có từng hàng từng hàng thùng gỗ úp ngược, rau họ cùng giá đỗ từ trong khe hở vươn ra ngoài.

Trong nhà đơn sơ, trên lò sưởi đang sắc thuốc, ở trên giường có một nam tử trẻ tuổi sắc mặt tái nhợt đang nằm, trong phòng còn có một giá sách thô sơ chất đầy những cuốn sách sờn rách.

Mẫu tử nghèo khó, sống nương tựa lẫn nhau.

Đây là gia đình bình thường và phổ biến nhất trong thời buổi loạn thế, sống yên đã khó, chỉ cần một chút phong ba cũng đã đủ khiến cho gia đình này sụp đổ.

Tần Hà lắc đầu, lấy ra một viên Tẩy Tủy Đan, bóp lấy một chút xiu thuốc ở bên ngoài, cho nam tử trẻ tuổi ăn.

Mắt trần có thể thấy, làn da nam tử trẻ tuổi bắt đầu rỉ ra những chất bẩn màu xám trắng, sắc mặt tái nhợt cũng bắt đầu có một chút huyết sắc.

Giải quyết, kết thúc công việc.

.....

Tần Hà chấp tay sau lưng, vừa lẩm nhẩm hát vừa đi trở về, trên mặt nước Vậ Hà có một đội tàu lớn đang lần lượt cập bến, binh sĩ Binh mã ty ngũ thành xuất động, đang dẹp những chiếc thuyền của Tào bang đổ trên bến để lấy chỗ cho đội thuyền neo đậu.

Vô số lực phu đang đập trên cầu gỗ nảy lên xuống, bước đi như bay bận rộn dờ hàng trong những tiếng quất roi của mấy tên giám công.

Tiền tuyến đánh trận, đây là quân lương được điều vận từ phương nam tới, nhìn về phía nam bến tàu, thuyền nối dài không thấy cuối.

Tần Hà thả lỏng người, chẳng biết từ lúc nào cái bến tàu này đã quen thuộc với hắn, hắn cũng thích không khí của bến tàu.

Hồi hải và nhộn nhịp, hồng trần cuộn cuộn, mang theo khí tức của cửu châu thiên hạ, truyền bá khẩu âm ngũ hồ tứ hải, có thăng trầm, có sự vất vả chốn nhân gian, cùng với những câu chuyện không thể kể hết.

Nhưng Tần Hà cũng không nhẹ nhàng thoải mái được bao lâu, vừa về đến lò hỏa táng, hắn cũng đã trở thành một phần của chúng sinh tương trên bến tàu.

Sầu!

Hai con gia súc trong nhà, lại đánh nhau rồi.

Chương 173 – Nửa trái ớt

Từ lần trước, sau khi đánh nhau một trận, đại vương bát cùng con bê liên không hợp nhau.

Mỗi lần Tần Hà trở về đều có thể thấy dấu vết do bọn chúng đánh nhau để lại.

Tần Hà cũng không biết làm sao để có thể hòa giải, chỉ có thể nhìn thấu mà không nói toạc ra, hy vọng thời gian trôi qua, bọn chúng có thể hòa hợp lại với nhau.

Kết quả... Tần Hà còn chưa về đến cổng lò hỏa táng, đã thấy con bê đang nhảy loạn trong sân, làm cho đám thợ thiêu thi sợ

hải trốn ở trong phòng không dám ra ngoài.

Ngay cả mấy người Lãng Trung Hải, Từ Trường Thọ cũng trốn ở trong phòng trực ban, chỉ dám ló đầu ra xem.

Đối với bọn họ mà nói, vật hợp theo loài, người phân theo nhóm, con bò mà Tần Hà nuôi cũng giống y như Tần Hà, đầu óc thỉnh thoảng lại phát bệnh, hơn nữa nó còn có sức lực rất lớn, không thể trêu vào.

Thích nhảy thì nhảy, ai cũng cản không được, chỉ mong Tần Hà có thể về sớm một chút.

Đã sắp đến giờ đội vận chuyển thi thể tới rồi.

Con bê kêu bò... ồ... bò.... ồ...., lắc lắc thân mình, giống như là đang muốn hất văng thứ gì ra vậy, nó còn vênh đuôi lên rồi cọ cọ vào thân cây. Con bê trông thấy Tần Hà, vội vàng xông ra lò hỏa táng chạy đến trước mặt Tần Hà, kêu la: “Gia, mau cứu ta! Cay quá, cay quá!”

“Cay?”

Tần Hà sững sờ, lúc này đương nhiên là hắn còn chưa biết chuyện hai con gia súc lại đánh nhau rồi, nâng đầu bò lên, hỏi: “Không phải là người lại ăn thử ớt chứ?”

Chuyện này bắt nguồn từ lần ăn uống trước, Tần Hà lấy ra quả ớt cùng đại vương bát ăn kèm với đồ ăn.

Con bê một nửa là tò mò, một nửa là bị đại vương bát dụ, cũng ném thử một miếng, kết quả bị cay đến mức nó phải trên nhảy dưới tránh, vọt đến Vận Hà uống đến cả bụng đầy nước mới dịu lại.

Tần Hà thấy nó không thể ăn cay, liền bảo nó dừng đừng.

Cho nên, vừa nghe con bê nói cay, Tần Hà liền cho rằng nó lại ăn thử ớt.

Con bê nghe vậy, nước mắt bò đều sắp rơi xuống, rung rung ảm ức nói: “Gia, không phải miệng, mà là đít.”

“Đít?”

Tần Hà lại càng thấy kỳ quái, thầm nghĩ trong lòng, người đây là ăn cay rồi tiêu chảy à, nếu không sao lại có thể bị cay đít.

Vội vàng đi ra đằng sau con bê xem xét, phát hiện ở sau đít con bê có một cái cuống thò ra, đưa tay ra nhẹ nhàng kéo một cái, lại kéo ra một thứ có màu đỏ.

Nhìn kỹ lại, lập tức kinh hãi đến hít sâu một hơi.

Nửa quả ót!

“Vương Thiết Trụ!!”

Tần Hà đen mặt, giờ cũng đã hiểu, chắc chắn là hai tên này lại đánh nhau rồi.

Con bê có chân không có tay, bị thiệt lớn.

Tần Hà vội vàng dẫn con bê trở lại phòng thiêu thi, kết quả vừa vào phòng đã thấy đại vương bát cuốn lấy một bó cỏ tranh, đang ra sức lau rửa cái mai của mình, cái dáng vẻ kia, trông như là hận không thể tẩy sạch hết những đường vân trên mai vậy.

Có một mùi lạ đang quanh quẩn trong phòng thiêu thi.

Đại vương bát quay đầu, trông thấy Tần Hà, nói hơi sừng sốt một chút rồi lập tức cũng âm ức hô khẽ, “Gia, ngươi phải giúp ta chủ trì công đạo a, cái con bò này đi ị lên người ta.”

Tần Hà đang định giáo huấn, vừa nghe lời này lại lần nữa hít sâu một hơi, vội vàng đóng cửa lại rồi thì triển ra thuật cách âm, tiếp đó nhìn về phía con bê, hỏi: “Ngươi đi ị lên người nó?”

“Nó nhét ót vào đít ta!” Mắt con bê lóe lên một cái, quật cường nói.

Đại vương bát càng âm ức, kêu lên: “Là nó đi ị trước, ta mới nhét quả ót, thùng nước của ta cũng đã không thể ở được nữa, bên trong toàn là phân, không tin thì gia ngài đến nhìn thử, trên người của ta vẫn còn chưa rửa được hết mùi.”

Tần Hà vội vàng đi qua nhìn một cái, khá lắm, trong thùng nước quả nhiên là có một bãi phân trâu.

Cũng không biết có phải là do con bê ăn Cường Thú Đan nên đang thái độc hay không, nhão không thành hình.

Bên trên còn có dấu vết đại vương bát hoảng loạn giãy dụa.

Rất rõ ràng, lúc cái con gia súc này đi ị, đại vương bát còn đang ở trong thùng a.

“Cái tên vương bát dẫn nhà ngươi!” Tần Hà tức giận đến ngửa răng, nhìn về phía con bê: “Ngươi giải thích đi, tại sao lại muốn ị lên người nó?”

“Nó... Nó mắng ta là phế vật.” Con bê trả lời.

“Ta không có, ta chỉ bảo nó ăn ít một chút, mán thầu đều bị nó ăn hết rồi.” Đại vương bát kêu lên.

“Ngươi còn mắng ta là tiện chủng.”

“Ta không có, ngươi ngậm máu phun người.”

“Ngươi có nói, chắc chắc là ngươi có nói!”

“Ta không có!”

“Ngươi có, ngươi chính là có!”

“....”

Nói một hồi, hai con gia súc này lại cãi vã.

“Được rồi, được rồi, được rồi, dừng lại, tất cả ngậm miệng lại!”

Tần Hà vội vàng ngăn hai bọn nó lại, chỉ vào chúng nó, nói: “Các ngươi ai cũng đừng tranh, không có tên nào để cho ta bót lo.”

Hai con gia súc lập tức không dám nói tiếp nữa, nhưng mắt vẫn trừng nhau.

Tần Hà nhìn nửa quả ớt trên tay, lại nhìn cái thùng đầy phân bò bẩn thỉu, chợt cảm thấy đau đầu nhức óc.

Hai con gia súc có mâu thuẫn, sớm muộn gì cũng sẽ gây ra chuyện, phải nghĩ cách giải quyết mới được.

Nhưng nhất thời lại không thể nghĩ ra được biện pháp nào tốt, phòng thiêu thi cũng chỉ lớn chừng này, cũng không thể tách làm hai gian a?

“Gia, cái mông ta còn đau, cứu ta.” Lúc này, con bê lại nói với về tử thân.

Tần Hà nhìn về phía nó, nói nhảm, chỉ mới kéo ra được một nửa quả ớt, còn có một nửa đứt ở bên trong, không đau mới là lạ.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà lại nhìn về phía đại vương bát, hỏi: “Người nhét vào như thế nào?”

“Chính là... Nhét vào nha.” Đại vương bát dựng lên một cái, làm ra động tác đâm về phía trước.

“Lấy ra.” Tần Hà ra lệnh.

Đại vương bát lắc đầu, “Ở bên ngoài có thể lấy ra, ở bên trong không lấy ra được.”

“Thò đầu vào lấy.” Tần Hà nói.

“Không được!!!”

Đại vương bát cùng con bê đồng thời hú lên quái dị.

Sau đó, hai con gia súc liếc nhau một cái, lại đồng thời “Cắt” một tiếng.

“Vậy các người bảo ta làm sao bây giờ?” Tần Hà cạn lời, hẳn lại nhìn về phía con bê: “Hay là người cứ nhìn đi, đợi đi ị ra?”

Con bê lộ vẻ bị tổn thương, “Gia, vừa mới ị xong, không nhìn được lâu như vậy a.”

“Đáng đời người, đấu võ mồm thì đấu võ mồm, người đi ị làm cái gì chứ?” Tần Hà trừng nó, hai con gia súc này ai cũng không chiếm lý, nhưng rõ ràng, tính cách con bê càng tùy tiện, lại càng không để ý đến hậu quả.

Đừng nói là đi ị vào thùng của đại vương bát, chính là đi ị trong phòng cũng không được.

Đây chính là một trong bốn quy tắc đã được đặt ra cho con bê trong ngày đầu tiên nó tới.

Chính là vi phạm lỗi cơ bản.

Con bê cúi đầu, cũng tự biết mình đuối lý, không dám nói thêm gì nữa.

Tần Hà đi qua đi lại, nghĩ nghĩ, cầm lấy đôi đũa trên bàn, lại suy nghĩ một hồi, đi qua đằng sau lò đốt, cầm lấy cái kẹp gấp than đang dựng ở góc tường.

Kẹp kẹp, tiếng “kèn kẹt” vang lên.

Con bê thấy vậy, hoảng sợ quay mông sang chỗ khác, thiếu chút nữa đã nhảy dựng lên, “Gia, cái này... Cái này quá to rồi.”

“A!” Đại vương bát thì lại là không thể nhin được, trực tiếp cười ra tiếng, bị Tần Hà trừng một cái, vội vàng rút đầu vào trong mai.

“Vậy ngươi nói có lấy ra hay không a, không lấy thì ngươi liền đợi đến lần sau đi ị ra.” Tần Hà nhìn về phía con bê.

Khuôn mặt con bê lập tức tràn đầy vẻ do dự, nó cảm nhận một hồi, dường như là đang đánh giá xem nó có thể nhin được đến lần đi ị tiếp theo hay không, nhưng hình như cảm thấy hơi khó, nó run rẩy nói: “Gia, có thể là có thể, nhưng mà, ngài... nhẹ chút nha.”

Tần Hà không để ý, giờ cặp gấp than chỉ vào nó: “Cảnh cáo trước, nếu lát nữa ngươi dám đánh rắm, ta sẽ giết ngươi!”

Chương 174 – Giờ thì yên tâm rồi (1)

Bên ngoài phòng thiêu thi.

Bốn tên quan sai trực ban cùng với một đám thợ thiêu thi đi ra khỏi phòng, tò mò nhìn về phía phòng số bảy.

Sau khi Tần Hà ngăn con bê lại rồi trở về phòng, bên trong cũng không có âm thanh nào phát ra.

Thật là kỳ lạ.

Một lát sau, cửa phòng chậm rãi mở ra.

Tần Hà mặt đen, con bê ngẩng cao đầu, một người một bò xuyên qua đám người đi ra ngoài, chẳng thèm để ý đến ai cả.

Đám người người nhìn ta, ta nhìn người, đều lộ ra vẻ khó hiểu, có lòng muốn hỏi thử, nhưng nhìn thấy Tần Hà tỏ ra như tất cả mọi người đang nợ hán ba trăm xâu tiền thì đều không dám mở miệng.

Lăng Trung Hải dùng bả vai đụng đụng Từ Trường Thọ, bữu môi hướng về phía Tần Hà.

Người sáng suốt đều nhìn ra, nếu bàn về quan hệ, ở trong lò hỏa táng này thì Từ Trường Thọ là người có quan hệ khá tốt với Tần Hà.

Những người khác thì đều là quan hệ không đủ tốt, nếu hỏi có thể bị xẻng đập hoặc bị vả miệng a.

Từ Trường Thọ cũng đang cảm thấy thắc mắc, liền hỏi: “Tần Hà, chuẩn bị làm việc rồi, ngươi đi đâu?”

“Bán bò!”

Tần Hà trả lời hai chữ, cũng không quay đầu lại.

“Ta đã nói rồi, sớm muộn cũng phải bán con bò này đi, Thanh Ngưu Đại Tiên đó chính là nháo chơi a, bò không cày ruộng, mỗi ngày còn phải cho nó ăn, làm ăn thua lỗ a.” Thấy Tần Hà đã đi xa, Lý Qua Tử nhỏ giọng nói.

“Bán hay lắm, con bò này quá khỏe, để nó ở trong lò hỏa táng sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện.” Lão Lương Đầu cũng nói.

“Nếu được ăn thì tốt quá, thịt con bò này chắc ngon lắm đây.” Lưu Tam Cân liếm liếm khóe miệng, nói.

Đám người đồng thời nhìn về phía y.

“Tự ý giết bò là phạm pháp đấy, có biết không?”

Lăng Trung Hải trừng Lưu Tam Cân một cái, vung tay nói với đám người: “Đi, tản đi, thi thể sắp đến rồi, chuẩn bị nhận thi thể, cái thời tiết chết tiệt này, càng ngày càng nhiều thi thể a.”

Đám thi thể tản ra.

.....

Tần Hà dắt trâu đi tới cổng Ngưu Hành Miêu Ký, nói với con bê: “Lát nữa ra sẽ nói với lão bản Ngưu Hành, mỗi ngày đều phải thiết đãi ngươi ăn uống no đủ, ở riêng một phòng, ngươi có thể đến tìm ta bất cứ lúc nào, đây chỉ là đôi chỗ nghỉ ngơi, không bạc đãi ngươi.”

Phòng thiêu thi chỉ lớn chừng đó, mà hình thể của con bê lại lớn như vậy, dù không có chuyện hôm nay, sớm muộn gì nó cũng sẽ phải dọn ra ngoài.

Lò hỏa táng không có phòng trống, vậy nên cũng chỉ có thể ra bên ngoài ở, Ngưu Hành chính là nơi thích hợp nhất.

Miêu Vĩnh Đức là thương nhân buôn bán trâu bò, hơn nữa mấy đời đều là làm công việc này, chỉ cần cho đủ tiền thì đãi ngộ gì cũng có thể mua được.

Con bê cúi thấp đầu, hiển nhiên là cũng không tình nguyện cho lắm.

“Thật ra thì ở Ngưu Hành cũng không có gì không tốt, cứ cách mấy ngày là lại có trâu bò cái được đưa đến đây, nói không chừng liền có hoàng hoa tiểu mẫu ngưu nha.” Tàn Hà thấy vậy, chỉ có thể thuyết phục nó.

Con bê nghe thế liền ngẩng đầu, hai mắt hơi hơi sáng lên, liếc Tàn Hà một cái, lại cúi đầu xuống.

Tàn Hà xem xét.

Có hi vọng.

Thế là khế căn răng, trực tiếp đem ¼ bản «Thuật phòng the» đánh cho con bê.

Thuật truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc phát động, một người một bò đồng thời giật mình một cái, truyền đạo đã hoàn thành, hao phí hơn 1400 công đức.

Sở dĩ chỉ cho nó ¼ là vì Tàn Hà sợ nó phiêu, ngộ nhờ một ngày nào đó nó chột cảm thấy hoàng hoa tiểu mẫu ngưu không đủ thỏa mãn, chạy đến di hồng viện vậy thì không còn gọi là ngưu độc tử, mà gọi là hoàn độc tử (*).

(Note (*) độc tử là chỉ con của súc vật, như là con nghé, con bê,... Hoàn độc tử có nghĩa là người hoặc vật không làm được điều gì tốt, là câu chửi mang tính chất xúc phạm.)

Đến lúc đó Phi Ngưu Vệ có thể sẽ coi nó là ngưu yêu, bắt lại làm thịt a.

Trong não hải con bê lập tức có thêm rất nhiều tư thế kỳ quái, hoàng hoa tiểu mẫu ngưu mà Tàn Hà nói tới lập tức trở nên

hấp dẫn hơn rất nhiều.

“Như thế nào?” Tần Hà hỏi.

Con bê hiền nhiên là đã động lòng, nhưng ngoài miệng lại nói: “VẬY ngài phải hứa với ta, ngài nhất định phải cho ta nhiều thứ tốt hơn tên đại vương bát kia.”

“Không có vấn đề, bây giờ ta có thể cho ngươi thêm một viên.” Tần Hà trực tiếp móc một viên Tẩy tủy đan từ dưới nách ra.

Viên Tẩy tủy đan có tác dụng tẩy kinh phạt tủy tương đối mạnh mẽ, có thể giúp nó tăng thêm ít nhất mười lăm năm đạo hạnh.

Con bê lập tức vui vẻ, không chút do dự nuốt luôn viên Tẩy tủy đan vào bụng, ngẩng cao đầu bước vào trong Ngưu hành, nếu là nói thêm một câu ‘Các cô nương, ngưu gia tới rồi đây’, thì lại càng phù hợp.

Một lát sau, Tần Hà đã gặp được chương quỹ Ngưu Hành Miêu Vĩnh Đức.

Miêu Vĩnh Đức thấy là Tần Hà cùng con bê, thiếu chút nữa đã sập cửa lại, ông ta đề phòng hỏi: “Khách quan có chuyện gì?”

“Muốn bàn chuyện làm ăn với chương quỹ.” Tần Hà đi thẳng vào vấn đề.

Miêu Vĩnh Đức nhìn con bê một cái, lập tức lắc đầu như trống bỏi, “Ta hiện tại đã không còn thu mua trâu bò rồi, ngài đến chỗ khác thử xem?”

Lần trước, cái con bê này đã khiến ông ta bị ăn thua thiệt lớn, ông ta hạ quyết tâm, dù cho Tần Hà có giảm bớt bốn thành giá cả thì ông ta cũng không cần.

Chương 175 – Giờ thì yên tâm rồi (2)

Sau khi đem bò bồi thường cho Tần Hà, ông ta đã đặc biệt đi nghe ngóng về con bò này, nó đã gieo họa cho không ít đồng

hành.

“Không bán bò, chỉ là ta muốn tạm thời gửi con bò này ở chỗ người, người nuôi giúp ta.” Tần Hà nói.

“Không nuôi được.” Miêu Vĩnh Đức lại lắc đầu.

“Không nuôi được?”

“Không nuôi được!”

“Ai, như vậy a.” Tần Hà tỏ vẻ thất vọng, thò tay xuống nách móc móc, móc ra một thỏi bạc nguyên bảo trắng bóng, hơi ước lượng trong tay, nói: “Vậy ta cũng chỉ có thể tìm người khác a.”

Miêu Vĩnh Đức trông thấy thỏi bạc nguyên bảo trong tay Tần Hà, lập tức trừng to mắt, vội vàng chạy ra, trong chớp mắt đã nở một nụ cười tươi như hoa, “Đừng đừng đừng, đùa thôi đùa thôi, cái chuyện mua bán này, không có cái nào là tuyệt đối không làm được, dễ thương lượng, dễ thương lượng.”

“Vậy người đây là có thể làm hay không, cho một câu chắc chắn.” Tần Hà liếc mắt nhìn ông ta.

“Có thể, thiên hạ này không có chuyện làm ăn nào không thể thỏa thuận, chỉ có chuyện chưa thỏa thuận được giá tiền.”

Miêu Vĩnh Đức vỗ ngực nói, nói xong lại nhìn về phía đại nguyên bảo trong tay Tần Hà, hai mắt lóe sáng.

50 lượng bạc bông tuyết quan đức, đây là bạc mà Hộ bộ cất trữ, chất lượng tốt hơn hẳn so với bạc pha chì đang lưu hành. Hai mươi năm trước, khi thế đạo còn tốt, Hộ bộ chọn mua còn có thể trông thấy loại bạc này, bây giờ cơ bản là đã tuyệt tích.

“Vậy còn tạm được.” Tần Hà gật gật đầu.

“Khách quan, mời vào bên trong.” Miêu Vĩnh Đức lập tức nhiệt tình mời Tần Hà vào đại đường, còn hô tiểu nhị: “A Quý, mau dâng trà cho Tần đại quan nhân.”

“Dạ vâng.” Tiểu nhị nhanh chóng dâng nước trà lên.

Chủ, khách ngồi xuống, Tần Hà trực tiếp đặt đại nguyên bảo lên trên bàn, nói: “Con bò này của ta không phải bò bình thường, đầu tiên, phải cho nó ở riêng một phòng, phòng phải sạch sẽ ấm áp, thứ hai, nó không ăn cỏ, mỗi bữa cần chuẩn bị

cho nó rau quả tươi mới cùng với màn thầu, đặc biệt, màn thầu phải là màn thầu bột trắng. Còn có, người không thể hạn chế tự do của nó, thỉnh thoảng phải kiếm vài thứ gì tốt cho nó.”

Miêu Vĩnh Đức nghe vậy, vẻ mặt lập tức xuất hiện một tia chán chừ, chuyện con bò này ăn thịt uống rượu ông ta đã nghe nói, nên cũng không cảm thấy ngạc nhiên lắm, màn thầu bột trắng mà nói, nói đắt thì cũng không đắt, nói rẻ cũng không phải rẻ, nhưng mấu chốt là số lượng.

Bụng bò cũng không dễ cho ăn no a.

50 lượng bạc trắng, một năm thì ước chừng cũng chỉ có thể không lời không lỗ, nếu kéo dài thêm thì sẽ không có lời.

Kết quả, còn không đợi ông ta mở miệng hỏi, Tần Hà đã trực tiếp đẩy thỏi bạc nguyên bảo đến trước mặt ông ta: “Thỏi bạc này dùng đến Tết, có thể làm hay không?”

“Có thể làm, có thể làm!” Miêu Vĩnh Đức nghe xong liền mừng rỡ khôn xiết, giống như là cướp ôm thỏi bạc vào trong lòng, gật đầu như gà mổ thóc.

Từ giờ đến Tết chỉ còn có hơn hai tháng.

Năm mươi lượng bạc, đừng nói màn thầu, dùng để mua trâu bò cũng đã mua được hai con rồi.

Vị này ra tay hào phóng đến dọa người.

“Cứ quyết định vậy đi, phục vụ tốt thì sang năm còn tiếp tục tìm người, phục vụ không tốt thì ta sẽ đổi người khác.” Tần Hà nói xong liền đứng dậy, vỗ vỗ con bê rồi trực tiếp rời đi.

“Tần đại quan nhân đi thông thả.”

Miêu Vĩnh Đức tiễn Tần Hà đi ra ngoài, sau đó xoay người, kích động nói với tiểu nhị: “Lát nữa tranh thủ thời gian đi chuẩn bị hương giấy dầu sáp, lại chuẩn bị một phần đồ cúng, ngày mai ta muốn đi Miếu Thanh Ngu Tiên Nhân làm lễ tạ thần, phát tài rồi, ha ha.”

“Miếu Thanh Ngu Tiên Nhân?” Tiểu nhị lộ vẻ không hiểu.

Miêu Vĩnh Đức mặt mày hớn hở, nói: “Buổi sáng hôm nay ta nhìn thấy cái miếu hoang nhỏ ở phía bắc kia đã đổi thành Miếu Thanh Ngu Tiên Nhân, nghe nói là rất linh, liền đi bái

một cái, cầu nguyện chuyển vận phát tài, kết quả thì người cũng nhìn thấy rồi đấy, việc làm ăn lớn đã đến nhà, ha ha ha ha.”

“Linh như vậy.”

Tiểu nhị xoay con người một vòng, thầm nghĩ ngày mai y cũng phải đi bán một chút.

“Bao nhiêu năm rồi chưa thấy cái loại bạc được tích trữ này a.”

Miêu Vĩnh Đức vuốt ve thỏi bạc nguyên bảo trong tay, hai mắt tỏa sáng, nói: “Dọn dẹp sạch sẽ cái gian thiên phòng ở hậu viện kia đi rồi trải cỏ sạch sẽ lên, để cho con bò này ở đó.”

“Ngài cho nó ở trong nhà thật à?” Tiểu nhị kinh ngạc hỏi.

“Không để nó ở trong nhà, số bạc này ta lấy cũng không yên tâm a.” Miêu Vĩnh Đức giải thích.

“Cũng đúng.”

Tiểu nhị gật gật đầu, vội vàng đi dắt bò, dẫn con bê xuyên qua phòng, đi đến hậu viện.

Miêu Vĩnh Đức quan sát con bê, lắc lắc đầu, nói: “Năm mươi lượng bạc để cho ta nuôi nó hai tháng, con bò vàng a con bò vàng, người nói người khiến cho người ta ghét bỏ đến mức nào a.”

Vốn trong lòng con bê cũng có một chút khó chịu, vừa nghe lời này, lập tức hất đầu một cái, trực tiếp hất Miêu Vĩnh Đức từ đại đường lẫn đến bên ngoài viện, ngã nhào như chó gặm bùn.

“Không tốt!”

“Chường quỳ, người không sao chứ?”

Tiểu nhị giật mình kêu lên, nhanh chóng tiến lên đỡ dậy.

Miêu Vĩnh Đức đau đến mắt trợn trắng, run run rẩy rẩy nói: “Giờ thì..... Yên tâm rồi.”

Chương 176 – Cách nhau một bức tường

Tần Hà trở lại lò hỏa táng, tiện đường đi mua thùng nước.

Vừa tỉnh vị phòng thiêu thi xong thì Binh mã ty đã đưa thi thể tới.

Số lượng rất nhiều, nhiều đến mức đủ để phân cho mỗi phòng hai, ba bộ.

Tần Hà chọn lấy ba bộ, đóng cửa thiêu thi.

Con bê vừa đi, đại vương bát lập tức cảm thấy chột dạ, nó ra sức làm việc, không dám nói nhiều một câu.

Dưới sự cố gắng của nó, chưa đến hai canh giờ, ba bộ thi thể đã đốt xong.

Cả ba đều là nạn dân từ nơi khác tới, hơn nữa còn là cùng một tông tộc.

Họ Dư, tông tộc có hơn 200 nhân khẩu, đã truyền sáu đời.

Không thể nói là có bao nhiêu giàu có, nhưng tông tộc có ruộng có đất, vất vả khổ cực cần cù chăm chỉ làm việc, không lo cơm áo.

Nhưng thế đạo càng ngày lại càng loạn, dân chúng chạy nạn càng ngày càng nhiều, quan phủ không thu được thuế ruộng, cũng chỉ có thể tăng thuế những bách tính vẫn chưa trốn thuế này để bù vào.

Thiếu một nửa liền tăng gấp hai lần, thuế mới thu được $\frac{1}{4}$ thì tăng gấp bốn lần.

Không quan tâm là còn có bao nhiêu người nộp thuế, dù sao thì tổng số thuế thu được vẫn giữ nguyên, kẻ nào không nộp thì bắt đi chém đầu.

Càng thêm chó cắn áo rách chính là, đủ mọi thế gia, quyền quý, phú thương giàu đến chảy mỡ lại thừa cơ giá thấp, thu mua ruộng đất của bách tính, trắng trợn phi ngựa khoanh đất, nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Mà bọn họ, lại không bị nộp thuế.

Bách tính, hoặc là phá sản, hoặc là bán mình trở thành tá điền.

Thế là hai đầu bách tính cùng Đại Lê thì càng ngày càng nghèo, còn “sâu mọt” ở giữa lại càng ngày càng sống thoải mái.

Hơn hai trăm nhân khẩu tông tộc Dư thị cứ như vậy đã bị buộc trở thành lưu dân, lòng mang một tia hy vọng đi tới kinh thành, kết quả trên đường đi đã chết chín phần, còn lại một phần thì bị tuyết lớn chôn vùi, không kịp thở dốc.

Tần Hà xem mà lòng nao nao.

Mặc dù ký ức của kiếp trước đã phai nhạt, nhưng cũng không thể tránh được còn để lại một chút dấu vết.

Điều bất hạnh trong loạn thế, rất tương đồng.

Thở dài một hơi, Tần Hà đi ra lò hỏa táng, bước đi chẳng có mục đích.

Hai bên đường, có thể thấy đâu đâu cũng đều là lưu dân cuộn tròn trong góc, im ắng không một tiếng động, ngay cả thuận phong nhĩ cũng không thể nghe được một âm thanh nào, thân thể đều bị tuyết lạnh bao phủ.

Có một số là đơn độc, có một số là một đồng.

Có nhiều nơi thậm chí là kéo dài từ đầu đường này đến một đầu đường khác.

Gió rét lạnh rít gào có thể cuốn đi bất kỳ một tia hơi ấm nào trên người, cho dù là tìm được một chỗ trú, nhưng nếu trong bụng không có đồ ăn, thì vẫn không thể chống đỡ được hai ngày.

Cả cái kinh thành lớn như vậy bây giờ lại giống như một cái phòng dụng hình, tất cả nhưng người không thể ăn no bụng đều bị vô tình đông chết.

Không có chút thương hại nào.

“Oa oa”

Đúng lúc này, một tiếng trẻ con khóc truyền vào trong tai Tần Hà.

Tiếng khóc cực kỳ yếu ớt lẫn trong tiếng gió tuyết, nếu như hẳn không có thuận phong nhĩ thì chắc chắn là không thể nghe thấy được.

Tần Hà ngừng lại, rất nhanh tìm được nơi phát ra âm thanh, quay người đi hơn trăm bước, đi tới một chỗ góc tường.

Trong đó có hai người, một nam một nữ, khuôn mặt đều bị tuyết trắng bao trùm, đều đã bị đông chết.

Nam tử cầm một cây gậy gỗ trong tay, trừng mắt nhìn về phía trước, trong lòng nữ tử có một bọc tã lót, tiếng khóc yếu ớt chính là từ bên trong đó truyền ra.

Phủi tuyết ra, bên trong là một đứa trẻ, được quần áo của người lớn bọc kín mít, khuôn mặt nhỏ bị rét lạnh đến bầm đen, hơi thở mỏng manh, trên lông mày cũng bị đọng tuyết lạnh, đứa bé đã yếu ớt đến khóc không ra tiếng.

Mà ở phía trước mắt của nam tử, còn có ba tên lưu dân bị đông chết, bọn họ đang nhìn chằm chằm vào bọc tã trong lòng nữ tử, ánh mắt tham lam.

Đây là một bức tranh tội ác.

Ba tên lưu dân có ý định cướp đoạt đứa bé xem như đồ ăn, phụ mẫu của đứa bé liệu chết bảo vệ.

Trong quá trình giăng co, tội ác cũng đã bị đóng băng.

Ba tên lưu dân cũng sẽ không có cơ hội cướp đoạt được đứa bé, mà phụ mẫu của đứa bé, cũng không còn có thể bảo vệ con mình nữa.

“Ai...”

Tần Hà lắc đầu, đưa tay ôm lấy đứa bé rồi trực tiếp rời đi.

....

Cùng lúc đó, Trung Sơn Vương Phủ cách một bức tường.

Giăng đèn kết hoa, tiếng người huyên náo.

Đèn lồng đỏ chót treo lên thật cao, bên trên viết tám chữ lớn “Phúc như đông hải, thọ tử nam sơn”, trông cực kỳ nổi bật.

Hôm nay là thọ đàn năm mươi tuổi của Trung Sơn Vương Từ Thiên Ân, Vương Phủ tổ chức tiệc mời bạn bè khách khứa,

bữa tiệc nước chảy với đủ loại món ngon hiếm lạ trời nam đất bắc bảy la liệt.

Bữa tiệc nước chảy của Vương Phủ hoàn toàn khác biệt với tiệc nước chảy ăn xong một món lại một món trong suy nghĩ của người bình thường.

Đây mới thật sự là một bữa tiệc “nước chảy”.

Khách mời ngồi thành vòng , trước mặt là một dòng “nước chảy” tỏa ra mùi rượu, phía trên thả những ngọn đèn nến hoa sen cùng với những chiếc lá sen, trên lá sen nâng đủ loại món ngon hiếm lạ. Bay trên trời, bơi dưới nước, chạy trên mặt đất, phàm là có thể ăn thì nơi đây đều có cả, hấp, luộc, chiên, hầm, nóng, lạnh, cắt thành sợi, bánh ngọt Hàng Châu, mì Dương Châu, mắm cá Tô Châu, canh Lư Châu.

Mãn Hán toàn tịch e là cũng chỉ như vậy.

Nước chảy ở đây không phải là nước, mà là rượu ngon chảy thành sông!

Dưới sự chuyển động vòng quay của thị nữ, guồng trục duy trì dòng “nước chảy” liên tục, hơi nước mờ ảo.

Trong bữa tiệc còn những vũ nữ dáng người yêu kiều uyển chuyển nhảy múa, trông như là tiên cảnh nhân gian.

Các khách mời mặt đầy dầu mỡ, mắt say lơ đãng, người thì lớn tiếng cười to, người thì nhiệt tình nâng chén, nhân số chừng hơn hai trăm người, cực kỳ náo nhiệt.

Trung Sơn Vương Từ Thiên Ân ngồi cao chủ vị, đầy mặt hồng quang.

“Cung chúc Vương gia từng linh trường tuế nguyệt, bàn đào phủng nhật tam thiên niên!”

“Hạ Vương gia phúc như đông hải trường lưu thủy, thọ tử nam sơn bất lão từng!”

“Dự chúc Vương gia Dao Trì xuân bất lão, thiết duyệt ngô phương thần bách tuế kì di cương nhất bán!”

“ ”

Khách mời có máu mặt bắt đầu lần lượt đứng dậy, nâng rượu nói lời chúc, Từ Thiên Ân cũng liên tiếp nâng chén đáp lại.

Qua ba lần rượu, đồ ăn qua ngũ vị.

Có quản gia đưa tới khăn ướt, Từ Thiên Ân lau qua mặt, lúc này, quản gia mới nhỏ giọng nói: “Vương gia, tin sử cấp báo, huyện Vĩnh Thanh có không ít tá điền bởi vì mất mùa không thu được lương thực, thỉnh cầu trì hoãn giao tô, còn đả thương người thu tô của chúng ta, nhân số ước chừng trên dưới năm trăm người, xin ngài định đoạt.”

“Chống giao nộp tô thì nên làm như thế nào còn cần ta phải nói sao?”

Từ Thiên Ân hừ lạnh một cái, nói: “Bọn chúng thuê đất bản vương thì nên đúng hạn giao nộp tô, thiên tai thì liên quan gì đến bản vương, cũng đâu phải bản vương tạo ra thiên tai.”

“Thế nhưng là, Vương Gia, Vĩnh Thanh mất mùa, đám người kia thật sự là không thể nộp ra lương thực.” Quản gia hơi chần chừ một chút, nói.

“Đánh rắm, bọn chúng chính là một đám điêu dân, là bản vương cho bọn chúng ruộng để trồng trọt, cho bọn chúng đường sống mà bọn chúng đã không giao tô, lại còn đả thương người, lấy oán trả ơn, làm phản. Không cần nói nhảm với bọn chúng, cứ giết hết mấy tên dẫn đầu là sẽ không còn kẻ nào dám náo loạn nữa.” Từ Thiên Ân nói, ông ta còn nói thêm: “Bảy phần địa tô, một hạt lương thực cũng không thể thiếu, trên khế ước đã ghi rõ ràng, bọn chúng có bản lĩnh thì đừng trồng trọt trên đất bản vương a, cả đồng người lại xin trồng, đã trồng thì phải giao tiền thuê.”

“Vâng, Vương gia.” Quản gia chỉ có thể cúi đầu nghe theo.

Từ Thiên Ân bỏ khăn lông xuống, cầm đũa lên, nhưng khi ông ta đang chuẩn bị gấp đồ ăn thì kết quả lại phát hiện, sông rượu mới vừa rồi còn rực rỡ muôn màu hiện tại đã trở nên trống rỗng.

Ngẩng đầu vừa nhìn, đã thấy phía dưới, cách ông ta chừng hơn mười chỗ ngồi có một người mặc áo thô vải gai đang cầm một đôi đũa trong tay, đưa đũa gấp lia lịa.

Đồ ăn nào trôi qua đó cũng đều bị hất bỏ vào miệng.

Cắn một cái đi nửa con gà, cắn một cái xong cái chân giò.

Kỳ quái hơn chính là, trong lòng người này còn đang ôm một đứa bé.

Chương 177 – Trung Sơn Vương Phủ

Từ Thiên Ân ngậy ngấn cả người.

Hai mươi mấy vị trí đầu ở hai bên trái phải đều là tôn vị của bữa tiệc, những người ngồi chỗ này đều là huân quý cùng vọng tộc có địa vị trong triều.

Kẻ này trông rất lạ mặt, ông ta chưa từng gặp.

Quan trọng nhất là, trên thân hắn ta mặc áo thô vải gai?

Mặc như vậy thì ngay cả cửa lớn cũng không thể bước vào.

Còn có đứa bé.

Đây phải gọi là quý dị.

Không chỉ Từ Thiên Ân sững sờ, có rất nhiều người xung quanh cũng đều ngấn cả ra.

Nhất là hai người ngồi ở trái phải Tần Hà, Liễu Trường An vừa rồi còn ngồi đây ăn tiệc giờ đã biến mất, thay vào đó là một kẻ không rõ từ đâu xuất hiện.

Nhưng không có ai nói chuyện, bởi vì chưa làm rõ thân phận của người đến.

Ngộ nhờ mở miệng nói nhảm thì liền khó xử lý.

Ngay cả Từ Thiên Ân cũng do dự.

Lý do cũng như vậy, chưa biết rõ lai lịch của người kia.

Triều đình lắm mưu mô, sơn dã lắm yêu tiên, trước khi xác định rõ tình huống thì không thể làm bừa, thế là ông ta vội vàng gọi đại quản gia đang hầu hạ ở một bên tới, nói thầm hai câu.

Đại quản gia ánh mắt sắc bén, đã sớm phát hiện Tần Hà, nói: “Vương gia, trên thiệp mời của chúng ta không có người như

vậy, trong vòng ở kinh thành cũng không có người có diện mạo như vậy, là khách không mời mà đến.”

Sắc mặt Từ Thiên Âm lập tức âm trầm, híp híp mắt, nói: “Thật to gan, lại dám xông vào thọ yến của bản vương, không biết sống chết.”

“Vương gia, hôm nay là đại thọ của ngài, thể diện quan trọng, lão nô xuống dưới chuẩn bị một chút, chúng ta yên lặng không một tiếng động xử lý.” Nói đến cuối, đại quản gia làm thủ thế chém một cái.

“Ừm.”

Từ Thiên Ân gật đầu.

Thế là trong thời gian chờ đợi, cả đám người liền nhìn một mình Tần Hà ăn như gió lốc.

Đám người người nhìn ta, ta nhìn người, tự trao đổi ánh mắt với nhau.

Không bao lâu sau, toàn bộ món ăn trôi trên “nước chảy” tiệc đều đã tiến vào trong bụng Tần Hà.

Hay lắm.

Phải nói là ăn rất ngon miệng.

Gặm cả một cái giò heo lớn cũng không hề nhả xương, nhai vang rôm rốp.

Đám người bên cạnh nghe mà mí mắt giật giật.

Tần Hà ăn xong, chưa thỏa mãn ngẩng đầu, nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Ngại quá các vị, sức ăn hơi lớn, ừm cái này... còn có đồ ăn không?”

“Shí”, đám người đồng thời hít sâu một hơi.

Một là vì sức ăn, hai là vì sự can đảm này.

Nếu thật sự tới chúc thọ thì sẽ không có ai nói thất lễ như vậy, hiển nhiên, đây là khách không mời mà đến.

Nào có ai ăn hết tất cả đồ ăn của người ta rồi lại còn hỏi còn có hay không chứ?

“Trông các hạ rất lạ, không biết là xuất từ vọng tộc nào?” Từ Thiên Ân ngoài cười nhưng trong không cười, hỏi, Tần Hà đã

mở miệng, ông ta cũng không thể không nói lời nào.

“Ta chính là dưới trướng Thanh Ngưu Đại Tiên, Vô Danh Thị (*).” Tần Hà thuận miệng nói, vốn hẳn định nói là Ngụy Vũ, nhưng lại sợ khiến thằng nhãi kia gánh không được nên thôi.

(Note (*): Vô Danh Thị: Người vô danh, khuyết danh)

Mấy chữ “Dưới trướng Thanh Ngưu Đại Tiên” này, có rất nhiều người đã từng nghe qua, cực kỳ ghê gớm.

“Thanh Ngưu Đại Tiên?” Trong sân truyền đến một trận ồn ào.

Chuyện ôn dịch ở huyện phòng đã gây ra xôn xao náo động, mặc dù danh hào của Thanh Ngưu Đại Tiên ở trong quan trường không vang dội như trong dân gian nhưng mọi người cũng đều biết đến.

Chỉ có điều, ở trong quan trường thì Thanh Ngưu Đại Tiên cũng không phải là một cái tên tốt, đó là yêu nhân tự tích tụ công đức bị Phi Ngưu Vệ truy nã. Còn về tên gọi, Vô Danh Thị?

Rõ ràng là nói bừa.

Đến lúc này thì đã có thể xác định, người này chính là tới kiếm chuyện.

Ánh mắt Từ Thiên Ân trở nên lạnh lẽo, nói: “Hành động của các hạ không giống người bình thường, tên gọi thì lại càng thú vị, chờ trong chốc lát, thức ăn chuẩn bị được mang lên, đã là khách đến thăm, nhất định sẽ mời người ăn no, nếu người muốn, còn có thể gói mang về.”

“Vậy ta liền cảm ơn Vương gia.” Tần Hà lộ vẻ mừng rỡ.

Ăn không hết còn có thể gói mang về?

Nói rất hay.

Đang nói chuyện, thức ăn lại được bưng lên.

Đại quản gia dẫn nô bộc bưng một cái khay, đặt ngay trước mặt Tần Hà, một con ngỗng quay, một bầu rượu.

“Mời các hạ a.” Từ Thiên Ân giơ tay mời.

“Vậy ta sẽ không khách khí.” Tần Hà không chút do dự, cầm đũa vào con ngỗng, chống lên liền bắt đầu ăn.

Hương vị xem như không tệ, ngon hơn tửu lâu Đường Ký nhiều, có hương vị của đầu bếp ở hậu thế, chỉ là cổ họng hơi tê.

Ân... Là hạ độc, thật là không giảng võ đức.

Đám khách mời thấy vậy đều lộ vẻ kinh hoàng.

Đây gọi là cái gì?

Đoạn tràng cơm!

Khi đại viên vọng tộc tổ chức tiệc mừng, khó tránh khỏi sẽ có một vài kẻ trà trộn vào ăn chực.

Gia chủ phát hiện thường thì cũng sẽ không làm ầm lên, việc vui mà, đều coi trọng hài hòa thể diện.

Bằng không kẻ ăn chực nháo ồn ào, nói người không phóng khoáng, đã đến chúc mừng người mà cũng không thể ăn một chút, thì lúc đó sẽ khó xuống đài.

Để đối phó với loại người này, có ba phương pháp.

Một là âm thầm khuyên kẻ đó rời đi; Hai là nhẫn nhịn, coi như không thấy.

Nếu là không thể nhẫn nhịn, mà khuyên cũng không đi, vậy thì dùng phương pháp thứ ba: Đoạn tràng cơm.

Cái gọi là đoạn tràng cơm, chính là bỏ thuốc mê vào trong rượu cùng đồ ăn, khiến người mất đi ý thức, lại nói với những khách mời khác một câu: Người này tửu lượng kém, say rồi.

Tiếp đó thì mang người xuống, muốn đánh muốn giết thì dựa vào tâm tình của gia chủ.

Xem cảnh tượng này, Vương gia rõ ràng là không nhịn nổi.

Thứ bỏ vào trong đồ ăn kia, có lẽ cũng không phải là thuốc mê, mà là thuốc độc đoạn trường.

Nhưng, kẻ tên cái gì mà Vô Danh Thị này lại vẫn ăn ngon lành.

Nhà xí thấp đèn lồng – Tìm phân a. (*)

(Note (*): Tìm phân đồng âm với tìm chết).

“Ken két ken két”

Tần Hà cắn hai ba miếng, đã ăn hết hai cái đùi ngỗng quay, ngửa cổ lên, lại uống nửa bầu rượu vào bụng.

Thế nhưng... Người không có ngã xuống, cũng không có bất kỳ cái gì khác thường.

Trung Sơn Vương không khỏi nhìn về phía đại quản gia, trong ánh mắt mang theo sự dò hỏi.

Trước đây cũng không phải không có người dám đến Vương phủ ăn tiệc, nhưng tất cả đều là vừa chạm vào đã lập tức ngã xuống, cái kẻ hôm nay này rõ ràng là không thích hợp.

Sắc mặt đại quản gia hơi biến đổi, suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: “Vương gia, ta lại đi chuẩn bị thêm một phần.”

Thứ mà vừa rồi ông ta bỏ vào trong đồ ăn chính là độc bọ cạp Tây Vực, đừng nói người, ngay cả là một con trâu cũng không chống đỡ được.

Hiển nhiên là, người đến không phải là người bình thường.

Nhưng không sao, trong phòng độc dược của Trung Sơn Vương Phủ thì loại độc dược nào cũng đều có, đừng nói la tay sai của dã tiên, chính là cao thủ phẩm cấp cũng có thể đánh ngã.

Rất nhanh, đợi đến khi Tần Hà ăn xong con ngỗng quay, phần thứ hai cũng được mang lên.

Tần Hà không chút khách khí, tiếp tục ăn uống.

Cơ hội tốt như vậy, hôm nay phải ăn no ngũ tạng miếu mới được.

Ở bên ngoài, nơi nào có nhiều thịt ngon như vậy?

Rất nhanh, món thứ hai cũng đã ăn hết một nửa.

Đại quản gia lộ vẻ sợ hãi, cắn răng một cái, thì thầm với nô bộc ở bên cạnh một câu, tiếp tục mang đồ ăn lên.

Khay thứ ba, ăn xong.

Khay thứ tư, ăn xong.

Khay thứ năm, ăn xong.

....

Liên tục mang lên chín mâm, Tần Hà không chỉ không ngã, mà còn càng ăn càng tinh thần.

Đại quân gia sắc mặc trắng bạch, Từ Thiên Ân cũng tề cả gia đầu.

Đại quân gia là tâm phúc của ông ta, từ trước đến nay đều làm việc rất đáng tin cậy, chắc chắn là độc tính bỏ vào càng lần càng mạnh.

Chín lần vẫn còn chưa đánh gục.

Như vậy cũng chỉ thể hiện một điều, người tới sâu không thể lường.

Không chỉ có hai người bọn họ, cả đám khách mời cũng đều thay đổi sắc mặt, không ít người trực tiếp mượn cớ đi nhà xí bỏ chạy.

Tối nay Trung Sơn Vương Phủ, xảy ra chuyện lớn.

Nếu người không đi, có thể sẽ bị tai bay vạ gió.

Tần Hà đặt đĩa xuống, xoa xoa bụng, sau đó “bùm”, đánh một cái rầm thật dài.

Cái rầm kia, đủ màu sắc, vừa nhìn liền đã biết không thích hợp.

Lúc này, toàn trường đã hoàn toàn trở nên hỗn loạn, tất cả khách mời cùng vũ nữ đều hoảng sợ chạy tứ tán.

Cùng lúc đó, hàng loạt hộ vệ Vương Phủ đã sớm chờ sẵn ở bên ngoài cũng nối đuôi nhau tiến vào, thân mặc áo giáp, tay cầm binh khí, vây chặt lấy Tần Hà, trong đó có mấy người mặc thường phục, hơi thở kéo dài.

Chương 178 – Hoa Tam Đào

“Các hạ, bản Vương không quan tâm ngươi là ai, hôm nay nếu như ngươi rời đi, bản Vương sẽ coi như là chưa xảy ra chuyện gì, sau này có lẽ còn có thể giao hảo một phen, nếu vẫn cứ một mực không chịu giác ngộ, thì cũng đừng trách bản Vương vô tình.” Từ Thiên Ân cao giọng nói, đám thủ vệ đến đã khiến ông ta tự tin hơn.

Hơn trăm tên hộ vệ này, đều không phải là hộ vệ bình thường, mà là cao thủ ông ta tốn khá nhiều tiền tài thuê đến.

Vệ binh phổ thông nhất cũng là cường giả nội kinh.

Còn năm tên mặc thường phục trong đó, đều có nội kinh trên ba mươi năm.

Người cầm đầu là một lão giả tóc hoa râm, nội kinh đã đạt đến 60 năm, có thể sánh với tuyệt đỉnh cao thủ của thập đại thần bộ Phi Ngư Vệ, là một trong ba người đứng đầu trong Đại Dao Hội nổi danh giang hồ, không thể đếm hết có bao nhiêu mạng người trên tay ông ta.

Người trong giang hồ đặt cho ông ta biệt danh: Hoa Tam Dao.

Nói tóm lại, chỉ cần là dùng tiền có thể mời được cao thủ, Trung Sơn Vương Phủ đều mời những cao thủ hàng đầu nhất.

Còn về cấp độ cao hơn thì không còn là vấn đề tiền bạc nữa.

Tá điền thì có thể tùy ý muốn nhào nặn muốn đánh giết như thế nào cũng được, nhưng người tới thần bí khó lường, nếu có thể không làm địch thì vẫn nên cố gắng không làm địch là tốt nhất.

“Có sữa không?”

Tần Hà không để ý tới ông ta, đột nhiên hỏi một câu.

Trong bữa tiệc ấm áp, cơ thể rét lạnh của đứa bé đã ấm hơn chút, đứa bé đang mở cái miệng nhỏ ra cọ cọ vào hai bên tã lót, hiển nhiên là đã đói bụng.

Từ Thiên Ân chợt cảm thấy lời đe dọa của mình như đánh lên bông, cực kỳ khó chịu, nhưng ông ta lại không dám bức ép Tần Hà quá mức, nên liền ra hiệu với nô bộc.

Chỉ chốc lát sau, một chén sữa ấm được bưng lên.

Tần Hà ngửi thử, cảm thấy hơi ngượng ngùng, đây là sữa người a.

Dùng thìa bạc cho ăn, tiểu gia hỏa uống từng miếng, từng miếng.

Khung cảnh đông cứng một cách kỳ lạ, một nhóm các lão gia vây quanh nhìn một lão gia đút sữa.

Cuối cùng, vẫn là Hoa Tam Dao không nhịn được, chỉ ngón tay vào Tần Hà, quát lên: “Vương gia tra hỏi, các hạ lại không coi ai ra gì, cuồng vọng đến cực điểm, lão phu ngược lại muốn xem thử, ngươi có bao nhiêu bản lĩnh?!”

Vừa dứt câu, ông ta đã nhanh như chớp phóng về phía Tần Hà, rút đao ra liền chém xuống.

Nhưng mà, ngay sau đó, ông ta chỉ thấy một cái chân của mình đột nhiên trở nên cực kỳ nhanh nhẹn mạnh mẽ, cái chân còn lại thì lại không theo kịp.

“Két!”

Một tiếng xương vỡ vang lên, đồng tử của Hoa Tam Dao lập tức phóng đại, khuôn mặt trong nháy mắt đã co rúm lại, ngã dúi về phía trước, “Bành” một tiếng, ngã rạp đầu xuống đất ngay trước mặt Tần Hà, thanh đao trong tay cũng rơi xuống.

Một chân thuật Tật phong!

Toàn trường kinh hãi.

Đường đường là cao thủ hàng đầu của Đại Dao Môn, đệ nhất cao thủ Trung Sơn Vương Phủ, vậy mà lại ngã nhào?

Quá quỷ dị a?

Tần Hà mỉm cười: “Lão nhân gia, ngươi hành lễ lớn như vậy, không thích hợp a?”

Lão giả tóc hoa râm lấy hai tay che háng, đau đến mức gân xanh đều nổi lên, hét lớn: “Các ngươi cái đám khốn kiếp này, còn chờ cái gì, mau chém chết hắn cho ta!”

“Giết!”

Đám hộ vệ nghe vậy, đồng thanh hô to, tay giơ cao đủ mọi loại binh khí lập tức từ tứ phía lao đến Tần Hà, động tác chỉnh tề như một, sát khí ngút trời.

Mắt thấy đao kiếm chuẩn bị chém trúng người nọ.

Nhưng đúng lúc này, bọn họ chỉ cảm thấy trước mặt bỗng nhiên vẩn vèo, người trước mặt vừa rồi con đang bế đứa bé cùng bụng chén sữa trong tay đã biến mất không thấy, thay vào đó là lão giả tóc hoa râm đang che háng.

Rõ ràng là Hoa Tam Dao vừa mới đứng dậy!

Hộ vệ đại loạn, thực lực cao giật mình hô lên một tiếng, vội vàng giảm lực, nhưng những tên có thực lực thấp thì không thể lập tức phanh xe.

Ngay sau đó!

“Phốc”

“Bang!”

“Hắc!”

“Đoàng!”

Hoa Tam Dao không còn cách nào.

Đột ngột không kịp chuẩn bị, ông ta chỉ có thể lấy tay đang bảo hộ phía dưới chuyển thành bảo hộ phía trên.

Khá lắm, hai tay bị ít nhất hơn mười thanh đao chém vào, như là cắt khoai tây chiên.

Hai vai sáu thanh, như chặt xương sườn.

Đầu trúng ba thanh.

Đùi ba thanh.

Hai thanh trên hông.

Ngay cả hai bên thận cũng đều có một cái.

Hệt như con nhím.

“Ngao!!”

Hoa Tam Dao gào thét thê thảm, nhảy lên cao ba thước, đao trên người đụng vào nhau, phát ra tiếng leng keng lạch cạch.

Đám người thấy vậy, bao gồm cả Tần Hà, cũng đều phải hít sâu một hơi.

Từ Thiên Ân cùng đại quản gia thì càng là sắp rút cả mắt ra ngoài.

Một chữ, thảm.

Bốn chữ, cực kỳ bi thảm, không giảng võ đức.

Di hình hoán ảnh!

Đây là di hình hoán ảnh trong truyền thuyết, sớm đã thất truyền ngàn năm!

Từ Thiên Ân cùng đại quản gia chỉ cảm thấy có một cơn ớn lạnh từ bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Hồng rồi, chộc phải kẻ hung hãn không thể trêu vào rồi, Hoa Tam Đào cùng những người này căn bản cũng không phải là đối thủ của hắn.

Điều này Hoa Tam Đào lại càng hiểu rõ, ông ta cả người cầm đầy đao, nhảy lên một cái lập tức xông ra khỏi bữa tiệc, hiển nhiên là bỏ chạy.

Chỉ có giọng nói vọng về: “Vương gia ngài hãy chịu đựng, ta sẽ đi tìm người trở về cứu các ngài!”

Từ Thiên Ân: “....”

Lúc này, nơi Tần Hà đang đứng đã cách Từ Thiên Ân rất gần, quản gia thấy vậy liền vội vàng đứng chắn ở trước mặt ông ta: “Bảo hộ Vương gia!”

Đám hộ vệ vội vàng rút về, bảo hộ ở trước người Từ Thiên Ân.

Nhưng lúc này bọn họ đã không còn nhuệ khí, chỉ còn lại sợ hãi.

Hoàn toàn không thấy người tới ra chiêu, tay vẫn còn thông dong đứt sứa, trong nháy mắt đã mượn lực đánh cho đệ nhất cao thủ Vương Phủ bị thương nặng.

Như vậy còn đánh thế nào đây?

Lần này Tần Hà cũng không dây dưa thêm với bọn họ nữa.

Quay người “bùm” một tiếng, một cái rắm đủ màu sắc đã phóng tới.

Ăn độc được hơi nhiều, cái rắm vừa rồi còn chưa phóng được ra hết.

Đám hộ vệ cực kỳ hoảng sợ, vội vàng nín thở lui về phía sau.

Nhưng vấn đề là lão âm tặc đại quản gia kia, sử dụng chín loại độc thì có ít nhất sáu loại căn bản là không cần hít vào miệng mũi liền đã có thể trúng độc.

Mặc dù đã trải qua cật tiên công giày vò, độc tính cũng đã hạ thấp xuống tám phần, có lẽ là không đủ để làm chết người, nhưng khiến người ngã đổ vẫn là dễ như trở bàn tay.

“Lộp bộp lộp bộp”

Trong nháy mắt, trong cả một đám hộ vệ như vậy, thì cũng chỉ còn lại có bốn tên cao thủ nội kinh có nội kinh trên ba mươi năm kia là còn có thể đứng.

“Mau rút lui, đi cầu viện Phi Ngư Vệ!”

Đại quân gia vội vàng che chở Từ Thiên Ân nhanh chóng rút lui về phía sau.

Bốn tên cao thủ nội kinh liếc mắt nhìn nhau một cái, quay người bỏ chạy ra bốn phía, tiếng nói vọng về: “Đại quân gia chịu đựng, chúng ta sẽ đi Phi Ngư Vệ cầu viện.”

Đại quân gia: “....”

Trong thời gian ngắn ngủi, trong bữa tiệc chỉ còn lại có đại quân gia cùng Từ Thiên Ân đứng đó.

Tần Hà vui vẻ nhìn xem, nói: “Chạy đi, sao lại không chạy?”

Đại quân gia bảo hộ Từ Thiên Ân ở sau lưng, cả khuôn mặt đều đã tái nhợt, vội vàng nói: “Vị Vô Danh Tiên Trưởng này, vừa rồi đều là do Hoa Tam Dao tự ý chủ trương, Vương gia nhà ta, tuyệt đối không có ý định động thủ với ngài.”

“Thật không?” Tần Hà hơi hơi nghiêng đầu.

“Không phải do bản Vương hạ lệnh động thủ.” Từ Thiên Ân gật đầu như gà mổ thóc.

“Vậy được rồi, xem ở việc không phải là người hạ lệnh, còn cho ta một chén sữa bò, tính mệnh của hai người liền tạm thời gửi ở chỗ ta.” Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, nói tiếp: “Hiện tại có một việc muốn hai người các người đi làm, làm xong, chuyện hôm nay coi như xí xóa, không làm tốt, ta sẽ để cho các người chết một cách nhịp nhàng.”

Hai người nghe xong, chợt cảm thấy mình còn có hy vọng sống, liền vội vàng gật đầu: “Đại tiên ngài cứ việc phân phó.”

“Ta cùng Vương gia nhất định sẽ dốc hết toàn lực.”

“Bắt đầu từ ngày mai, ta muốn các người phân phát cháo ở khắp nơi trong thành, bao gồm cả bến tàu, trong cháo phải bỏ thêm muối, cấm đũa không đồ, tóm lại, nếu là còn có lưu dân chết đói, ta liền vớt cái đầu trên cổ các người xuống, có thể làm được hay không?” Ánh mắt Tần Hà lập tức trở nên lạnh lẽo.

“Có thể làm được, có thể làm được!”

“Không có vấn đề, nhất định đạt đến yêu cầu của đại tiên!”

Hai người vội vã gặt đầu, mặc kệ bây giờ là tình huống như thế nào, sống sót mới là quan trọng nhất.

“Tốt, nhớ kỹ lời các người nói, mạng của các người gửi ở chỗ ta.” Tần Hà nói xong, người lập tức lóe lên một cái, biến mất tại chỗ.

Lại là di hình hoán ảnh.

Đổi lại một người.

Tóc hoa râu, toàn thân cắm đầy đao, trong lòng đang ôm một cây nhân sâm lớn, vẻ mặt ngạc nhiên.

Đại quân gia ngậy ngấn cả người, đây không phải là bảo vật trấn phủ đã truyền hai đời của Vương Phủ, ngay cả ông ta còn không được giữ chìa khóa, nhân sâm núi hai ngàn năm sao?

Làm sao lại.

Ngừng một chút, lão quân gia trừng mắt, đập một quyền về phía lão giả tóc hoa râu, gầm thét: “Tam Hoa Đao, cái tên trộm này!”

Sức mạnh bộc phát, không ngờ ông ta cũng là một cường giả có mấy chục năm nội kinh.

Chương 179 – Niềm vui ngoài ý muốn

Trước mắt Tần Hà nhoáng qua một cái, phát hiện mình đi tới một nơi kỳ quái.

Bốn phía kín mít, là một cái mật thất.

Mật thất có cửa, trên cửa có cơ quan vô cùng phức tạp, trên cơ quan đang cắm năm cái chìa khóa có hình dạng kỳ lạ.

Chung quanh còn có bốn tên hộ vệ nằm dưới đất, đã chết.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, quan trọng là, bên trong cánh cửa lớn lấp cơ quan kia, trưng bày số lượng không ít thiên tài địa bảo.

Tần Hà chỉ nhận ra được nhân sâm, ngọc trai, tuyết liên tử, hà thủ ô, nhục linh chi, thiên thu thiên, trùng thảo, giang long tử. Còn có vài thứ hắn không biết rõ, như là yêu đan cùng với một vài bộ phận đặc biệt của những yêu thú,...

Số lượng nhiều nhất là nhân sâm cùng với ngọc trai.

Có tổng cộng hơn hai mươi mấy gốc nhân sâm, được phân loại ra, thấp nhất cũng là từ ba trăm năm trở lên, một gốc già nhất đã đạt đến ngàn năm.

Ngọc trai cũng có mười mấy viên, tỏa sáng rạng rỡ, bên trong chứa đầy âm khí cực kỳ tinh khiết, ít nhất cũng là trên trăm năm.

Đây đều là những loại bảo vật cực kỳ khó thu thập trong Đông Thổ, đa phần là có thể trực tiếp gia tăng nội kinh cùng đạo hạnh, một phần nhỏ thì có tác dụng đặc biệt.

Tần Hà xem mà ngạc nhiên vô cùng.

Thực lực hắn tăng lên đều là nhờ trực tiếp lấy phần thưởng, cho nên hắn cũng không chú ý đến những vật này cho lắm.

Một viên Tây tủy đan đã có thể sánh ngang với một nửa đồ vật ở nơi này.

Một viên Kim sang hoàn là đã có thể có tác dụng sánh ngang với tất cả số nhân sâm ở đây.

Trên thực tế, giang hồ hiệp khách ở bên ngoài hành tẩu giang hồ, đa phần chính là đi tìm kiếm những thiên tài địa bảo như vậy, một là để tự dùng, hai là để đổi lấy tiền tài.

Cách loại yêu đan, bộ phận đặc biệt của yêu thú cũng giống như vậy.

Ví dụ như tấm da kia của Hoàng Bì Tử, trước đây Hoàng Thành Nhân khoác trên mình bộ lông hoàng bì thượng đẳng nên đã mấy lần suýt chết trong tay hiệp khách tầm bảo.

Còn có lông nách hồ ly, lông của Yêu Lang, tơ tầm ô,...

Mặc dù các vật này không có bao nhiêu tác dụng với Tần Hà, nhưng.... Nó đáng tiền nha.

Đặt ở bên ngoài, mỗi vật này đều là vật có thể khiến cho người ta tranh cướp đến bể đầu, không biết nhiễm bao nhiêu mạng người giang hồ hiệp khách.

Xem ra, đây chính là nơi giấu bảo vật của Trung Sơn Vương Phủ, khả năng là mấy đời người, thậm chí là mười đời người tích lũy nên.

Tùy tiện lấy một chút đi ra ngoài bán cũng có thể đánh xe ngựa đi chở bạc.

Tần Hà không nói hai lời, liền thu hết toàn bộ những vật này vào dưới nách không gian, nhìn một chút, hấn lại cảm thấy kệ đồ cũng rất cao cấp, thế là cũng thu lấy luôn.

Dù sao thì, chính là đời hết.

Trời đã cho mình, nếu mình còn không lấy, đó là phải gặp sét đánh nha.

Cái gì?

Người nói Tần Hà trộm đồ?

Không không không.... Nếu như Tần Hà trực tiếp lấy đồ từ Trung Sơn Vương Phủ thì đó mới gọi là trộm.

Nhưng Tần Hà không lấy đồ trực tiếp từ Trung Sơn Vương Phủ, hấn là “cầm lấy” đồ vật từ trong tay tên trộm Hoa Tam Dao nha.

Đã qua tay, nên đây không thể gọi là trộm, đây là thu được.

Tần Hà yên tâm nhận lấy.

Niềm vui bất ngờ này có chút ngoài ý muốn, thời điểm Tần Hà di hình hoán ảnh đã cảm thấy kỳ lạ, mục tiêu được xác định – Hoa Tam Dao vậy mà lại không chạy ra khỏi Vương Phủ, ngược lại là lưu lại bên trong Vương Phủ.

Di hình hoán ảnh tới xem thử một chút, quả nhiên là có môn đạo.

Người cũng như tên, ông ta chịu nhiều đao như vậy, vẫn không quên nhớ thương bảo khổ Vương Phủ, là một tên đáng giết ngàn đao.

Thú vị.

Sau này lò đốt xác có vị trí, liền mời hắc đi sưởi sưởi lửa, trò chuyện nhân sinh một chút.

Tần Hà thích người thú vị, người thú vị mới có nhiều chuyện cũ.

.....

“Đương đương đương”

Nửa đêm canh ba.... Đêm khuya, hàn triều, đóng chặt cửa chính cửa sổ, cẩn thận củi lửa.”

Bến tàu, tiếng chiêng canh gõ vang.

Tiệm may Vương Ký, Vương Lão Thất bị đánh thức, lại khó ngủ tiếp.

Vương Lão Thất đứng thứ bảy trong nhà, 6 người trên đầu đều là tỷ tỷ, chỉ có y là căn độc đinh kéo dài hương hỏa Vương gia.

Nhưng ông trời lại trêu ngươi, lúc tuổi trẻ, sau một lần rơi xuống nước, y đã bị mắc phải căn bệnh hiểm muộn, tất cả danh y mà y tìm đến để thăm khám đều khuyên y nghĩ thoáng.

Quả nhiên, đến nay y đã hơn bốn mươi tuổi rồi mà ngay cả nhất nhi bán nữ cũng không có.

Tội bất hiếu có ba, vô hậu là lớn nhất, Vương Lão Thất cứ nhắm mắt lại là liền cảm thấy có lỗi với liệt tổ liệt tông.

Nhà họ Vương đã sắp bị tuyệt tự rồi.

“Đương gia, lại không ngủ được?” Bên cạnh Vương Lão Thất, thê tử Vân Thị cũng chậm rãi tỉnh lại.

“Ngồi một hồi liền tốt.” Vương Lão Thất vỗ vỗ tay thê tử, chậm rãi xoay người rời giường.

Trong nhà không có con cái, hai người sống nương tựa lẫn nhau, bệnh của Vương Lão Thất thuộc về bệnh kín, người biết

được không nhiều, do vậy cũng khiến cho thê tử Vân Thị phải chịu không ít tủi hờn.

Thắp đèn lên, thê tử Vân Thị đứng dậy choàng áo cho Vương Lão Thất, quan tâm hỏi: “Trời lạnh giá, cẩn thận đông lạnh thân thể.”

“Còn có hương hóa không, ngày mai ta muốn đi miếu Quan Âm bái một chút.” Sau mười năm Vương Lão Thất đi khám chữa với đủ mọi danh y mà vẫn không có tác dụng gì, tiếp đó mười năm sau y liền cầu Thần bái Phật khắp nơi, ở phụ cận kinh kỳ hễ là miếu thờ nào có chút danh tiếng thì y đều đi qua.

Thậm chí ngay cả cái miếu hoang ở phía bắc bến tàu mới đổi thành cung phụng Thanh Ngưu Tiên Nhân kia, y cũng không bỏ lọt, đám lưu dân ăn mày cực kỳ thích chạy đến nơi đó, nghe nói khá linh, là một thần tiên cứu khổ cứu nạn ở huyện Phòng.

“Có, hôm qua vừa mới mua thêm.” Vân Thị nói.

Vương Lão Thất gật đầu, đang định nói chuyện.

“Cốc cốc cốc”

Bỗng nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

Hai người liếc nhìn nhau một cái, không khỏi cảm thấy bất đầu khản trương.

Trên đường cái bên ngoài, khắp nơi đều là lưu dân, trị an cực kỳ loạn.

Vương Lão Thất vội vàng cầm cây gậy gỗ lên, dòm qua khe cửa nhìn ra bên ngoài.

Nhưng bên ngoài tối đen như mực, cái gì cũng không nhìn thấy, tiếng đập cửa cũng biến mất, chỉ vang lên ba tiếng kia.

“Có thể là đi rồi.” Vân Thị nói khẽ.

Vương Lão Thất đợi trong chốc lát cũng không thấy có thêm động tĩnh gì, gật gật đầu, thở dài một hơi.

Nhưng mà không đợi y thở ra hết hơi thở này, vừa xoay người đã là sắc mặt đại biến.

Vân Thị thấy sắc mặt y khác thường, quay đầu nhìn lại, càng là bị dọa giật mình hô lên một tiếng, vội vàng trốn ra đằng sau

Vương Lão Thất.

Chỉ thấy ở đằng sau ngọn đèn trên bàn, chẳng biết từ lúc nào có thêm một bọc tã lót được bao bọc kín kẽ, nó vẫn còn đang động.

Là một đứa bé, đôi mắt đen láy đang tò mò đánh giá y, bên miệng còn sót lại một ít sữa tươi.

Cửa sổ đóng chặt, cũng không biết đứa bé này đến từ đâu.

Đang nghi hoặc, giữa không trung bỗng nhiên có một hàng chữ màu vàng xuất hiện: Nuôi đứa bé này cẩn thận, dòng dõi tự sẽ có.

Lạc khoản, Thanh Ngưu Đại Tiên.

Vương Lão Thất ngẩn người, sau đó, tay liền bắt đầu kích động đến phát run.

Đây là.... Thanh Ngưu Đại Tiên hiển linh!

Còn đưa tới một đứa bé!

“Đương gia?”

Vân Thị cũng nhìn thấy chữ, nhưng nàng chỉ là một nữ tử, cũng không biết chữ.

“Vân Nương, là... là Thanh Ngưu Đại Tiên hiển linh, bảo chúng ta nuôi đứa bé này cẩn thận, tương lai, chúng... chúng ta còn sẽ có thân sinh.” Vương Lão Thất nói chuyện đều lắp bắp.

“Tiên nhân đưa con?” Vân Thị nghe xong, nước mắt lập tức liền rơi xuống, cẩn thận ôm lấy đứa bé trên bàn, vui mừng nói: “Đương gia, đã là Tiên Nhân đưa con, vậy đứa bé này chính là có duyên phận với chúng ta, sau này sẽ là trưởng tử trong nhà, người không được bắt công.”

“Vân Nương yên tâm, ta hiểu.”

Vương Lão Thất gật đầu liên tục, nói: “Ngày mai ta phải đi miếu đại tiên để làm lễ tạ thần, đây cũng quá linh a.”

Chương 180 – Công công biết binh

“Gia, ngài đi đâu vậy?”

Lò hỏa táng, đại vương bát đã thành thói quen buổi tối làm việc, ban ngày ngủ, ba bộ thi thể đốt xong nó cũng không cảm thấy buồn ngủ nên vẫn luôn đợi Tần Hà về.

Tần Hà nằm ở trên đệm chần, lấy quyển sổ nhỏ thần kỳ từ trong ngực áo ra, ghi chú thêm ở đằng sau ước nguyện cầu con của Vương Lão Thất một câu, rồi mới chậm rãi nói: “Quản một chuyện lớn không liên quan.”

“Chuyện không liên quan?”

Đại vương bát hơi hơi nghiêng đầu, không hiểu rõ cho lắm.

“Cũng không tính là chuyện không liên quan a.” Tần Hà lại nói.

Đại vương bát nghe vậy lại càng cảm thấy hồ đồ, nói: “Cha nuôi ta trước đây đã từng khuyên bảo ta, nói là đừng xen vào chuyện không liên quan tới mình, can thiệp quá nhiều cũng không có lợi gì.”

“Cha nuôi người còn dạy người cái này?” Tần Hà nhìn nó một cái.

“Cha nuôi ta sống hơn bốn trăm năm, kinh nghiệm sống rất phong phú đấy.” Đại vương bát tỏ vẻ đắc ý nói.

“Đúng không, kinh nghiệm đúng là phong phú.” Khóe miệng Tần Hà hơi hơi giương lên, dừng một chút, hần lại hỏi: “Cha nuôi người còn nói cái gì?”

“Cha nuôi nói chúng sinh trong phàm trần đều có thiên mệnh định sẵn, lo chuyện bao đồng chính là can thiệp Thiên Cơ, sẽ nhiễm phải nhân quả.” Đại vương bát cũng không phát hiện ra sự khác thường của Tần Hà, nói tán gẫu.

Tần Hà khẽ nhú mày, “Nhân quả?”

“Cha nuôi nói là như vậy.” Đại vương bát gật đầu.

“Người có giải thích được nhân quả không?” Tần Hà hỏi.

Đại vương bát lắc đầu, sau đó lại nói vài câu nhưng cũng không có thêm tin tức gì.

Tần Hà lắc đầu, xét cho cùng thì con đường tu hành của hắn vẫn còn cạn.

Nhưng mà hắn cũng không xoắn xuýt, vẫn là câu nói kia, bình đến tướng đỡ, nước tới đất ngăn, cuối cùng cũng sẽ giải quyết được.

.....

Lúc này, đại doanh Kinh Quân bên ngoài thành Bảo An Châu.

Thái giám giám quân Cao Khải Tiềm đang đãi yến chư quân.

Hoàng Đế hạ chỉ, giám quân Cao Khải Tiềm có công dẫn quân gấp rút tiếp viện Bảo An Châu, chém đầu hơn năm trăm tên Địch Lỗ, gia phong Thái tử thiếu bảo hàm (*), chúng tướng dưới trướng cũng có phong thưởng.

(Note (*): Một chức hiệu danh dự dành cho cận thần, (có thể hoặc chỉ mang danh) chịu trách nhiệm dạy dỗ, bảo vệ hoàng tử trong Đông Cung.)

Đây đương nhiên là một việc đáng ăn mừng, hơn một trăm chư tướng lớn nhỏ của Kinh Doanh tụ yến, khung cảnh cực kỳ náo nhiệt.

“Công công bày mưu nghĩ kế, quyết thắng ngàn dặm.”

“Chúc mừng công công, Thánh tâm chiếu cố!”

“....”

Chúng tướng người nào người nấy đều uống say đến mất mông lung, liên tiếp nâng chén.

Cao Khải Tiềm cũng là hồng quang đầy mặt, ai đến cũng không cự tuyệt, đã gần như là đứng ngồi không vững.

Nhưng ở giữa sân, lại có một người ngồi thẳng người, mặt lộ vẻ ưu sầu nhìn yến hội bảy nghiêng tám ngã.

Người này là chất tử của Tào Văn Chiếu, Tào Văn Minh.

Tào Văn Minh là một trong số ít quan văn của Tào Thị tướng môn, được Tào Văn Chiếu phái trú Kinh Doanh để tiện liên

lạc qua lại.

Kể từ khi Dịch Lỗ xây dựng xong các phòng tuyến phương bắc, quân đội cơ bản đã chia ra làm hai phần.

Phần thứ nhất là biên quân, đóng giữ ở bên cạnh cửa biên, trực tiếp trở thành tuyến đầu trong cuộc chiến tranh với Dịch Lỗ cùng Nhung tộc, người lĩnh quân đa số là tướng môn Liêu Đông. Phần thứ hai là Kinh Doanh, thuộc về thân binh của Hoàng đế, đóng giữ ở kinh kỳ, người lĩnh quân đa số là thái giám giám quân.

Hai bên phân chia rõ ràng, vừa đề phòng vừa ganh đua lẫn nhau.

Tào Văn Chiêu đại thắng Dịch Lỗ, Cao Khải Tiềm núp ở phía sau xem xét tình huống lập tức ngày đi 800 dặm, hỏa tốc chạy tới tiền tuyến Bảo An Châu, nói thẳng ra, chính là đoạt công.

Chỉ tiếc là gã tới chậm một chút, cho nên chỉ có thể mặt dạn mày dày báo là chém đầu được năm trăm tên.

Nếu là đến sớm hơn một chút, gã hoàn toàn dám báo chém đầu một vạn.

Cho dù là như vậy, công lao giữ vững tuyến phòng ngự lần này vẫn bị phân một nửa cho Cao Khải Tiềm.

Bởi vì gấp rút rút tiếp viện cũng là một phần công lao, mà đối với đám biên quân từ trước đến nay luôn không nghe lời cho lắm thì trong lòng Hoàng Đế vẫn có sự đề phòng.

Nhưng hiện tại, Tào Văn Minh không quan tâm việc Kinh Doanh chia lấy một nửa phần công lao có hợp lý hay không, điều y quan tâm nhất lúc này chính là, tám vạn binh mã của Kinh Doanh này bây giờ đang ở trong một tình cảnh cực kỳ nguy hiểm.

Xuất thân từ tướng môn Tào gia, cho dù là quan văn, Tào Văn Minh cũng thuộc rõ tính khí cùng phong cách của các bộ đại tướng Đại Lê như lòng bàn tay.

Mặc dù A Kỳ Ca bị thương gân động cốt, nhưng gã thật sự đã không còn lực phản kích sao?

Mật thám Dịch Lỗ trải rộng khắp các ngõ ngách Dịch Lỗ, A Kỳ Ca chắc chắn là đã biết việc Kinh Doanh đã đến tiền tuyến.

Mà A Kỳ Ca người này lại nổi danh là tác chiến dũng mãnh, hành động cấp tốc, cứng rắn mặt đối mặt, thiên hạ này e là căn bản tìm không ra đối thủ.

Tuyên Phủ cách nơi này rất gần, chỉ có hơn trăm dặm, kỵ binh đi nửa ngày là đã có thể đến được đây.

Quan trọng là, bộ binh của A Kỳ Ca thương vong nặng nề, nhưng kỵ binh lại gần như vẫn giữ được lực lượng.

Trước khi thúc thúc Tào Văn Chiêu đi truy kích bại quân Địch Lỗ đã căn dặn nhiều lần, muốn Tào Văn Minh nhắc nhở Cao Khải Tiềm, A Kỳ Ca vẫn còn có lưu lực phản kích, nhất thiết phải thắt chặt doanh trại, phòng ngừa Địch Lỗ phản công.

Nhưng Cao Khải Tiềm đến dưới thành Bảo An Châu đã được ba ngày, đóng doanh trại quả thực chính là thùng rỗng kêu to, hoàn toàn chính là lừa gạt người.

Tôi nay càng là toàn quân uống say.

Nếu như lúc này có một chi kỵ binh Địch Lỗ tới tấn công?

Lấy sức chiến đấu của Địch Lỗ, không cần quá nhiều, mấy ngàn người là đủ.

Thúc thúc chỉ dẫn theo ba ngàn kỵ binh còn sót lại đi tiên tuyến, căn bản là không thể hoàn toàn nhìn chăm chăm vào Địch Lỗ được.

Kết quả sẽ như thế nào?

Nghĩ tới đây, Tào Văn Minh giật nảy người, rung mình một cái, vội vàng chấp tay với Cao Khải Tiềm, nói: “Công công, ta xem bữa tiệc này cũng đã tương đối rồi, không bằng, chúng tướng hãy trở về doanh, đề phòng Địch Lỗ tập kích.”

“Địch Lỗ tập kích, sao có thể, ha ha ha” Cao Khải Tiềm hơi sững sờ rồi bật cười ha ha.

“Ha ha, đúng vậy.”

“Địch Lỗ tử thương gần nửa, lương thảo lại hoàn toàn không có, lấy cái gì tập kích chứ?”

“Bọn chúng đang ở trong thành Tuyên Châu ăn thịt người còn chưa đủ chia, quả thực chính là chuyện cười.”

Chúng tướng nghe thấy vậy, cũng là cười ha ha.

Có tướng lĩnh vỗ bàn một cái, nói: “Chúng ta không đi tiến đánh Tuyên Phủ, A Kỳ Ca đã xem như đốt cao hương, còn dám tới Bảo An Châu, đó là tự tìm cái chết!”

“Không sai, Kinh quân tứ Doanh ta, 5 vạn bộ binh, 3 vạn kỵ binh, mỗi người nhổ một miếng nước bọt cũng có thể khiến A Kỳ Ca chết đuối.” Có tướng lĩnh phụ họa.

Tào Văn Minh nghe mà sắc mặt lập tức biến thành đỏ trắng đan xen, có xúc động muốn lật bàn.

Cao Khải Tiềm cười nói: “Hiện chất người là quan văn, có thể không hiểu nhiều về chiến sự, có câu binh mã chưa động, lương thảo đi trước, lần này A Kỳ Ca nhập quan, chuẩn bị vốn cũng không đủ, mấy ngày trước lại bị thất bại thảm hại, lương thảo càng là bị thiêu hủy phần lớn, đã là ăn bữa hôm lo bữa mai, hiện chất cứ việc yên tâm uống rượu, hôm nay không say không về!”

“Nhưng mà, công công, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất a.” Tào Văn Minh kiên trì nói.

“Tào hiện chất không cần lo lắng, công công biết binh, người cứ việc yên tâm, tới uống rượu!” Một tên tướng lĩnh khác trực tiếp bưng một chén rượu đi tới trước mặt Tào Văn Minh.

Tào Văn Minh bắt đắc dĩ, chỉ có thể bưng chén lên ứng phó gã ta trước.

Không biết vì cái gì, y luôn cảm thấy bầu không khí đêm nay có gì đó không đúng, sẽ có chuyện xảy ra.

Con người a, có đôi khi trực giác sẽ chính xác đến kinh người, cái kiểu không cần quá nhiều lý do.

“Ầm ầm....”

Sợ cái gì sẽ gặp cái đó, đúng lúc này, mặt đất dưới chân truyền đến chân động, vừa mới bắt đầu thì rất nhỏ, gần như là không cảm nhận được, nhưng rất nhanh đã trở nên rõ ràng.

Ngay sau đó, một tên thám mã mặt mũi tràn đầy vẻ kinh hoàng lao vào, kêu lớn: “Địch tập! Địch tập! A Kỳ Ca tự mình dẫn năm ngàn kỵ binh đột kích! Cách đại doanh đã không quá ba dặm!”

Tiếng báo có chút thê lương khiến tiệc rượu trong nháy mắt biến thành lặng ngắt như tờ, chấn động vốn là còn không rõ ràng, cũng lập tức trở nên vô cùng rõ ràng.

Cao Khải Tiềm chết lặng, ngay sau đó liền gào thét thất thanh: “Mau, phòng ngự! Phòng ngự! Phòng ngự!”

“Hồi doanh, hô tất cả mọi người dậy!”

“Mau lên! Mau lên!”

Chúng tướng thoáng cái đã tỉnh rượu, lăn lê bò trườn leo lên ngựa phóng về phía doanh trại của mình.

Khung cảnh lập tức trở nên hoàn toàn hỗn loạn, vô số bàn rượu bị lật úp, vỡ thành từng mảnh.

Chương 181 – Chuyển biến bất ngờ

Ngàn người lấp đầy đồng, vạn người lấp đầy thành.

Nếu là năm ngàn nhân mã, thế xông lên tựa như là sóng thần cuốn đi hết thấy.

Sát khí lạnh thấu xương xen lẫn trong gió rét, khiến cho cả linh hồn cũng phải lạnh rùng mình.

Giờ khắc này, mỗi một tên sĩ tốt Kinh Doanh chứng kiến cuộc càn Địch Lỗ đều bị mất đi chỗ dựa tập thể, trở thành cá thể đơn độc.

Một người, đối mặt với thiên quân vạn mã!

Những ngọn đuốc nhảy múa giống như là những vì sao dày đặc trên bầu trời xa xa, cũng giống như là những tinh mâu đòi mạng.

Mặt đất truyền đến chấn động khiến linh hồn cũng xảy ra cộng hưởng, bầu không khí sợ hãi đang nhanh chóng dâng lên.

Chẳng mấy chốc, nỗi sợ hãi đã vượt qua ngưỡng trật tự.

“Địch Lỗ tới, chạy mau a!!”

“Ác quỷ ăn thịt người đến rồi!”

“Chạy mau!!”

Không biết là ai hét lên đầu tiên.

Kẻ nhát gan? Hay là mật thám có mặt ở khắp mọi nơi?

Bắt đầu từ tiền tuyến, Kinh Doanh giống như là tuyết lở, lúc ban đầu chỉ là một vài quả cầu tuyết nhỏ lăn xuống, tiếp đó, quả cầu tuyết nhỏ kéo theo càng nhiều quả cầu tuyết, lại tiếp đó, chính là tan vỡ thành từng mảnh.

Nỗi sợ hãi đang cấp tốc lan tràn, sự hỗn loạn cũng đang cấp tốc lan tràn ra.

Binh sĩ bị đánh thức từ trong giấc mộng không biết có chuyện gì xảy ra, đầu óc mơ hồ xôn loạn.

Địch Lỗ còn chưa vào doanh, cả cái doanh trại lớn như vậy đã lâm vào tình trạng hỗn loạn, binh tìm không thấy tướng, tướng tìm không thấy binh.

Không ai biết bản thân mình nên làm cái gì, những kẻ phượng mao lân giác muốn tổ chức chống cự cũng đã nhanh chóng bị hỗn loạn cuốn theo, mặc cho bọn họ cuồng loạn hô to cũng chẳng có tác dụng.

Rất nhanh, đại quân Địch Lỗ đã vượt qua lộ mã cùng rãnh nông như cái vỏ rỗng, hung hăng đổ vào tiền doanh trại.

“Giết!”

A Kỳ Ca một ngựa đi đầu, độc nhãn tràn ngập sự điên cuồng cùng tàn nhẫn, trên mặt mang theo sát khí cùng lệ khí nồng đậm, trông như là ác quỷ leo ra từ Địa Ngục.

Một đạo khí kinh chém ra, hơn mười tên lính tốt cùng một tên đại tướng ở tiền doanh đã trực tiếp trở thành hai khúc.

Bảy ngày!

Ròng rã bảy ngày!

A Kỳ Ca nghẹn khuất đến gần như muốn bạo thề mà chết, bởi vì không có một việc nào là thuận lợi, bất kể y làm cái gì, kết quả cũng là bết bát nhất.

Sĩ tốt dưới trướng tử thương nặng nề, y đơn đấu cùng với Tào Văn Chiêu, vừa bắt đầu trận chiến, cây đại đao đi theo y cả nửa đời vậy mà đột nhiên gãy mất không có bất kỳ dấu hiệu nào; lúc tái chiến thì không biết làm sao lại trượt chân, bị Tào Văn Chiêu bắt lấy cơ hội tập kích háng.

Đến khi trị liệu, một chậu nước nóng bỏng bị đá đổ, dội thẳng vào trũng y dưới đũng quần ướt sũng.

Sau khi băng bó, vết thương lại không thể khôi phục.

Loại đan dược nào Linh Tế Đại Vu cũng đều mang theo, chính là lại quên mang theo Sinh cơ hoàn.

May mắn y là cao thủ ngoại kinh, nếu là thực lực yếu hơn một chút, nói không chừng đã chết thẳng cẳng.

Cuối cùng, sau khi Linh Tế Đại Vu hiến tế một trăm tên dũng sĩ Địch tộc, thông linh Vận Mệnh chi Thần, mới biết được y là bị nguyên rủa.

Thời hạn là bảy ngày, phương hướng đến từ ngoại thành Man Kinh.

Vì việc này, Linh Tế Đại Vu còn bị Thiên Cơ phản phệ, phun máu ba lần.

Vừa qua bảy ngày, A Kỳ Ca đã không thể nhịn thêm được nữa, lập tức suất lĩnh năm ngàn tinh kỵ binh, mang theo chút lương thảo cuối cùng, tập kích Kinh Doanh của Tiềm Cao Khải trong đêm.

Nơi này cái gì cũng có, lương thảo, binh khí, áo giáp, còn có đại pháo cùng thuốc nổ.

Đoạt được nơi này, phía dưới Man Kinh chính là nơi cho ngựa uống nước của y.

Rất nhanh, A Kỳ Ca đã chọc thủng tiền doanh, mang theo uy thế đại thắng, thuận thế đổ ập vào doanh trại tiếp theo.

Mã đạp liên doanh!

Một đêm, tám vạn nhân mã Kinh Doanh bị chém hơn ba vạn, trừ bỏ một vạn người bên trong thành Bảo An Châu cùng với mấy ngàn kỵ binh bên ngoài, những người còn lại đều chạy tán loạn.

Cao Khải Tiềm chạy về thành Bảo An Châu trước, sau đó lại bỏ thành trốn về Xương Bình.

Ngày thứ hai, quân thủ thành không chiến tự tan, A Kỳ Ca đoạt được thành trì, sau đó lãnh binh quay đầu đại chiến với Tào Văn Chiếu, Tào Văn Chiếu không địch lại, rút lui về hướng Vĩnh Ninh.

Ngày thứ ba, quân chủ lực của A Kỳ Ca tiến vào chiếm giữ thành Bảo An Châu.

Ngày thứ năm, 5 vạn đại quân của A Kỳ Ca đến dưới thành Xương Bình, vây thành không tấn công, y lại suất ba ngàn tinh kỵ binh khác ngựa không dừng vó, tiến thẳng về kinh thành.

.....

Khủng hoảng và hỗn loạn chưa từng có bao phủ toàn bộ vùng ngoại thành.

Tình hình chiến đấu thay đổi nhanh chóng, chỉ mới qua ba năm ngày, tình thế tốt đẹp trước đây đã đột nhiên chuyển biến bất ngờ.

Xương Bình bị bao vây, kinh kỳ chấn động.

Hoàng Đế liên tục hạ mười ba đạo ý chỉ, triệu binh mã thiên hạ Cần Vương.

Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ Thảm Luyện gấp rút chiêu Thập đại thần bộ dưới trướng đang thi hành nhiệm vụ ở bên ngoài khẩn cấp hồi kinh.

Vô số đoàn người tị nạn tràn vào trong thành, thương nhân vội vàng vận chuyển hàng hóa, đường phố chật kín đến mức con kiến cũng chui không lọt.

Từng chiếc thuyền chở hàng chứa đầy hàng hóa cùng thương gia nhao nhao xuôi nam tránh nạn, có vài thuyền thậm chí còn trực tiếp đổ hàng hóa không đáng tiền xuống Vận Hà, đổi thành chở người.

Thỉnh thoảng còn có vài chiếc thuyền chở hàng vì chở quá tải mà bị đắm, toàn bộ bến tàu đã loạn thành một núi.

Người khóc quỷ gào.

Lò hỏa táng không thể tránh khỏi cũng bị ảnh hưởng bởi sự hỗn loạn bên ngoài.

“Chúng ta ngay cả cửa thành còn không thể tiến vào, chúng ta có thể đi nơi nào?”

“Chúng ta chính là một đám thợ thiêu thi, Dịch Lỗ sẽ không tới giết chúng ta.”

“Người đánh rắm, Dịch Lỗ đều là quỷ ăn thịt người, ta đã từng thấy, đi! Đi nhanh lên!”

“Dù sao ta cũng không đi, đi mấy ngàn dặm đường, không muốn đi nữa, phải chết thì chết ở đây coi như xong.”

Một đám thợ thiêu thi thương thảo cách đối phó, hai ngày trước thi thể đưa đến cũng đã bị cắt đứt, quan sai trực ban cũng đều không thấy bóng dáng, nhưng bọn họ nói là thương lượng, không bằng nói là tranh cãi.

Một đám người tranh luận qua tranh luận lại, ai cũng không nói phục ai, cuối cùng, bọn họ nhìn về phía Tần Hà, Lão Lương Đầu hỏi: “Tần Hà, ngươi có ý kiến gì, đi hay không đi?”

Tần Hà đang ôm ghế nằm ở cửa ra vào phơi nắng, nghe tiếng liền khoát khoát tay: “Không đi.”

“Ngươi xem, Tần ca cũng nói không đi.” Lưu Tam Cân lập tức nói.

Đám người cãi vã người nhìn ta, ta nhìn người, có ít người không phục, nhưng cũng không dám trực tiếp phản bác trước mặt.

Đúng lúc này, Từ Trường Thọ tới, vô cùng lo lắng nói: “Mau mau mau, các người nhanh chóng thu thập một chút, chúng ta vào thành.”

Đám thợ thiêu thi nghe xong, vậy mà có thể vào thành? Vậy còn tranh luận cái rắm nha, thế là tất cả vội vàng trở về phòng thiêu thi, thu dọn đồ đạc. Lưu Tam Cân cầm hai khúc thịt khô, Lão Lương Đầu ôm hai vò rượu, những người khác ít nhiều đều cũng có chút “gia sản”.

Không có cách, lò hỏa táng quá yên bình.

Một bộ thi thể mười lăm văn tiền, đốt lấy đốt lấy, ai nấy cũng đều có chút tích góp.

Chỉ có Tần Hà không nhúc nhích.

Từ Trường Thọ sốt ruột, giục: “Tần Hà, ngươi sao vẫn còn bất động a?”

“Bởi vì ta bấm ngón tay tính toán, Dịch Lỗ không thể đánh đến nơi này.” Tần Hà giờ một bàn tay lên, làm động tác bấm niệm pháp quyết.

Từ Trường Thọ lập tức nóng nảy, “Tần Hà, lúc này ngươi cũng đừng có mà hồ đồ, ta đã phải nhờ vả rất nhiều bằng hữu mới có thể lấy được một tấm giấy vào thành, hơn nữa chúng ta tốt xấu gì cũng phải dựa vào mặt mũi của người quản cơm, qua thôn này, sẽ không còn có tiệm này a.”

.....

Cùng lúc đó, cổng thành phía bắc.

Cổng thành vốn đã đóng lại lúc này từ từ mở ra.

Tiếng vó ngựa dày đặc vang vọng trong cổng tò vò.

Một chi binh mã cấp tốc phóng ra cổng thành, tiến về phía bắc.

Binh tinh như rồng, ngựa hí như hổ, nhân số chừng hai ngàn người.

Người dẫn đầu mặc thường phục trắng thuần, mười người sau lưng ánh mắt âm trầm, thiên hộ Phi Ngư Vệ khí tức hung hãn theo sát đằng sau.

Đồ văn cá chuồn dưới ánh mặt trời chiếu rọi, sáng ngời

Chương 182 – Ngựa giạng thẳng chân

Sa Hà.

Là một dòng sông nhỏ vắt ngang giữa kinh thành cùng Xương Bình.

Trời đông giá rét, nước sông đã sớm đóng băng.

Nhưng, vào thời khắc này, nó đã trở thành lần ranh giới giữa hai quân đang đối đầu.

Cánh bắc, A Kỳ Ca suất lĩnh ba ngàn tinh kỵ binh gió bụi dặm trường, sát ý ngập trời.

Một đường xuôi nam, không phải A Kỳ Ca không gặp phải ngăn cản, nhưng tất cả đều là vừa va chạm đã bại, dễ như trở bàn tay mà xuyên thẳng qua, A Kỳ Ca còn chẳng thèm truy giết.

Nhưng phía nam xuất hiện một đội binh mã có nhân số ít hơn so với đội ngũ của y, lại khiến cho A Kỳ Ca không thể không dừng lại.

Phi Ngư Vệ!

Vệ sở phân bố khắp nơi ở Dịch Lỗ, vệ sở biên quân còn giữ lại không vệ sở dân binh.

Còn ở nội địa thì đã sớm mục nát, cơ bản là đã không còn tồn tại, nếu muốn tập hợp lại, thì đó cũng sẽ chẳng khác gì hội nghị của ăn mày.

Nhưng Phi Ngư Vệ không giống vậy, đây là một chi tinh nhuệ từ khi triều Đại Lê lập triều cho đến nay chưa một ngày rảnh rỗi.

Mặc dù chưa từng tôi luyện qua chiến trận, nhưng người nào người nấy cũng đều thành thạo cưỡi ngựa bắn tên, kỷ luật nghiêm minh, đặt ở nơi nào cũng là một chi tinh nhuệ.

Nhưng mà A Kỳ Ca vẫn rất tự tin, y dừng lại quân trận không có trực tiếp xông thẳng qua, cũng đã cho Phi Ngư Vệ đủ sự tôn trọng.

Còn về phần kết quả, A Kỳ Ca cũng không cảm thấy sẽ có cái gì ngoài ý muốn, cùng lắm thì có một chút phiền phức, cũng coi như là một chút phiền phức nhỏ cuối cùng trước khi y đến bên dưới kinh thành.

Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ Thẩm Luyện cũng chỉ là một tên nội kinh đình phong, không phải là đối thủ của y.

Dưới trước Thẩm Luyện mặc dù cũng có một đám cao thủ, nhưng ở bên phía của y sao không phải cũng là cao thủ nhiều như mây.

Chuyện này, tính thế nào cũng là thắng dễ dàng!

Mấy ngày trước y đánh chạy Tào Văn Chiêu, hôm nay nếu như có thể chém được cái tên Phi Ngự Vệ Vương này, thì cả cái kinh kỳ sẽ không còn ai dám đối mặt với phong mang của y nữa.

“Thẩm đại nhân, từ khi từ biệt nơi tái ngoại, đã lâu không gặp.” A Kỳ Ca thúc ngựa tiến lên phía trước, ánh mắt lạnh lùng.

“A Kỳ Ca lớn mật, ngươi tấn công quan mà vào, lại giết con dân Đại Lê ta, tập kích Kinh Doanh ta, nên đáng tội gì?” Thẩm Luyện quát hỏi.

“Tội? Ha ha” A Kỳ Ca mang theo vẻ châm chọc, nói: “Ta giết càng nhiều người, công lao lại càng lớn, sao có thể mang tội chứ?”

“Vậy ngươi không sợ bị trời phạt?” Thẩm Luyện chất vấn.

A Kỳ Ca sầm mặt lại, bảy ngày bị nguyên rửa lần trước đã khiến y cảm thấy vô cùng sỉ nhục, hiện giờ lại nhắc lại khiến lửa giận của y bị khơi gợi lên, y chỉ đao về phía Thẩm Luyện: “Bớt nói nhảm, bây giờ bản Quận Vương cho ngươi một cơ hội, đơn đấu hay là hai quân trực tiếp đối đầu?”

“Thẩm mỗ vừa vặn cũng muốn kiến thức bản lĩnh của Vũ Anh quận Vương.” Thẩm Luyện dứt khoát nói.

“Tốt, có khí phách!”

A Kỳ Ca trừng mắt, nói: “Xem ở sự can đảm của ngươi, đợi sau khi ngươi chết, ta sẽ hậu táng ngươi.”

Tiếng nói vừa dứt, A Kỳ Ca đã phóng ngựa lao ra, xích phượng mã dưới hông cảm nhận được sát khí của A Kỳ Na, tốc độ nhanh như tia chớp.

Thẩm Luyện đặt ngang Tú Xuân Đao, cũng phóng ngựa lao ra.

Hai người hai ngựa cấp tốc tiếp cận, A Kỳ Ca vung đao chặt nghiêng, bạch mang lóe lên, một đạo kinh khí liền phóng

thăng về phía Thẩm Luyện.

Thẩm Luyện sớm đã có dự đoán, cũng chém ngang một đao, lại cũng là một đao bạch mang ghêhếp tiếp.

“Bành!”

Hai đao nội kinh va chạm với nhau, ầm ầm triệt tiêu.

Không ngờ... lại là kinh khí ngoại phóng.

Năng lượng cực kỳ mạnh mẽ đã trực tiếp hất văng đất đá ở giữa hai người, tạo thành một cái hố to.

“Ngoại kinh?”

A Kỳ Ca lộ vẻ ngạc nhiên.

Tiêu chí rõ ràng nhất của một tên cường giả ngoại kinh chính là kinh khí ngoại phóng.

Nhất phẩm, có thể miễn cưỡng đánh ra kinh khí, nhị phẩm, có thể đánh ra nội kinh tương đối mạnh mẽ.

Bản thân y là cường giả ngoại kinh nhị phẩm, kinh khí của Thẩm Luyện yếu hơn một bậc, vậy đúng là nhất phẩm ngoại kinh không thể nghi ngờ.

Chênh nhau một bậc, đã từ chênh lệch về chất chuyển thành chênh lệch về lượng, thực lực cũng đã bị rút ngắn đi rất nhiều.

“Đại nhân đột phá ngoại kinh?”

A Kỳ Ca ngạc nhiên, bên phía Phi Ngư Vệ thì lại rất vui mừng.

Dưới bao đôi mắt nhìn chăm chú, mọi người đều đã trông thấy rõ ràng, Thẩm Luyện dùng kinh khí đón đỡ khí kinh của A Kỳ Ca.

Rất nhiều người kích động đến lòng ngực phập phồng, vung tay hô to.

“Ngô Vương kiểm chỉ”

“Ngô tâm sở hướng”

“Chiêu chiêu Phi Ngư”

“Trảm yêu trừ ma!”

Mới đầu chỉ là có một người lớn tiếng hô lên, rất nhanh mọi người đã lớn tiếng hô theo.

Sau ba câu, đã là đồng thanh như một.

Đây là lời thề riêng của Phi Ngư Vệ, lập ra vào đời Phi Ngư Vệ đầu tiên.

Một ngày mặc Phi Ngư phục, cả đời chính là người của Phi Ngư Vệ, đời đời tương truyền.

Phi Ngư Vệ sĩ khí đại chấn!

Tướng là can đảm của binh, Thẩm Luyện vừa ra tay chính là ngoại kình, điều này đã khiến cho mọi người tăng thêm rất nhiều dũng khí.

Quân trận Dịch Lỗ ở hậu phương không khỏi trở nên hỗn loạn.

Cái thứ sĩ khí này, từ xưa đến nay chính là bên này lên bên kia xuống!

“Phi Ngư Vệ, nghe ta hiệu lệnh!” Quý Thành Lương phóng ngựa tiến lên, tuần hồi một đoạn ở trước quân trận, rút đao chỉ hướng Dịch Lỗ: “Giết!!”

“Giết!”

Phi Ngư Vệ đã nóng lòng từ sớm lập tức phóng ngựa mà ra, lao về phía đại quân Dịch Lỗ.

“Tấn công!”

“Tấn công!”

Phó tướng trong trận Dịch Lỗ biến sắc, vội vàng chỉ huy đại quân chống lại xung kích.

Hai quân thúc chiến mã ra sức tăng tốc, khoảng cách nhanh chóng rút ngắn lại.

Đúng lúc này.

Con ngựa chở phó tướng Dịch Lỗ đang dẫn đầu ở phía trước đột nhiên không có dấu hiệu nào, thành linh giạng thẳng chân ngã nhào xuống đất.

Phó tướng bất ngờ không kịp trở tay, trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu, ngay sau đó, chiến mã của đại quân Địch Lỗ giống như là lúa mạch đổ rạp, ngã xuống tới tấp.

Toàn bộ sĩ tốt Địch Lỗ xung kích ở phía trước đều là bất ngờ trở tay không kịp, bị hất bay rồi nặng nề ngã xuống đất.

Tiếp đó, còn không đợi bọn chúng đứng dậy, chiến mã theo sát đằng sau đã đạp lên trên thân thể trong ánh mắt hoảng sợ của bọn chúng.

Kỵ binh xung kích, vạn mã lao nhanh, gót sắt giẫm đạp, cho dù là cường giả mấy chục năm nội kinh, cũng là tuyệt đối không có đường sống.

Ngã ngựa là chết.

Cảnh tượng quỷ dị này đã khiến cho Địch Lỗ khủng hoảng, không có ai biết là tại sao, chỉ cho là ngựa đã trải qua mấy trăm dặm tiến công, mã lực đã đến sức cùng lực tận.

Người ngã xuống ngựa càng nhiều, hơn nữa còn liên tiếp không ngừng.

Rất nhanh, hai quân đã đụng vào nhau, người ngã ngựa đổ.

Loan đao cùng Tú Xuân Đao phong mang sắc bén, sóng máu tung bay.

“Giết!”

Một tên Ngưu lục Chương kinh Địch Lỗ lớn tiếng la lên sau khi chém một đao khiến một tên Phi Ngư Vệ cả người lẫn ngựa đứt thành hai khúc.

Ngay sau đó, con ngựa tên kia đang ngồi đã giạng thẳng chân, trực tiếp khiến tên kia ngã bổ nhào.

Vạn mã xen nhau mà qua, đợi đến khi có thể lại trông thấy tên kia, thì đã chỉ còn lại một bãi máu thịt lẫn lộn.

“Vu hồi, vu hồi!”

Một tên Giáp lạt Chương kinh sau khi xuyên qua quân trận Phi Ngư Vệ, vội vàng chỉ huy đại quân di chuyển đánh vòng.

Ngay sau đó, ngựa mà y đang ngồi cũng bị giạng thẳng chân, hất văng y ra ngoài.

Vạn mã tránh không kịp.... Đợi đến khi đám kỵ binh rời đi, tên Giáp lạt Chương Kinh này cũng đã biến thành một bãi máu thịt lẫn lộn.

Kỵ binh va chạm, sau một trận hỗn loạn đã thay đổi vị trí.

Phi Ngư Vệ thông truyền tướng lệnh, hét lớn một tiếng lập tức điều chỉnh đội hình, chuẩn bị tiếp tục tiến công.

Mà bên phía Dịch Lỗ, đám người người nhìn ta, ta nhìn người, đều đang đợi tướng lệnh chỉ huy, nhưng mà tướng lệnh lại trì trệ không tới.

Không bao lâu sau, có Dịch Lỗ hoảng sợ phát hiện, phía bên mình không có một tên Chương kinh, Tá lĩnh nào ở đây, căn bản là không có ai chỉ huy.

Chương 183 – Một chữ mã

Phía đối diện, Phi Ngư Vệ nhanh chóng tập hợp lại, một lần nữa khởi phát tấn công.

Thiên quân vạn mã lao nhanh, khí thế thẳng tiến.

“Xông lên, mau xông lên!”

“Man tử giết tới!”

“....”

Có lão binh Ba Nha Lạt Dịch Lỗ lớn tiếng hô hoán, tất cả đồng loạt hưởng ứng, đại quân Dịch Lỗ cũng lần nữa phát khởi xung kích.

Nhưng mà Ba Nha Lạt đến cùng cũng không phải là tướng, mệnh lệnh không nhận được thông truyền, trận hình Dịch Lỗ rõ ràng tán loạn hơn vừa nãy rất nhiều, tụ thành từ nhóm, từng nhóm, không thể trở thành một chỉnh thể.

Nhưng đồng thời, cũng không thể không thán phục, đại quân Dịch Lỗ dưới tình huống không có tướng lĩnh, dựa vào một đám lão binh hô hào, vậy mà cũng có thể phát động đợt chống xung kích lần thứ hai.

“Không được, không được, đã điểm đến mỗi cả tay rồi.” Trên một cây đại thụ cách chiến trường không xa, Tần Hà lắc lắc cổ tay, vẻ mặt khó chịu.

Cái thứ thuật Tật phong này, cần nhắm trúng mục tiêu rồi phóng ra, mặc dù là hấn quan sát toàn bộ chiến trường, nhưng để điểm đúng một cái chân ngựa ở trong chiến trận vạn mã lao nhanh, cũng không phải việc dễ dàng.

Phải nhanh, phải chuẩn!

Xuất thủ điểm ra cũng cần phải độc!

Một cái hai cái ba cái thì không thành vấn đề, số lượng nhiều liền mệt mỏi.

Huống hồ, Tần Hà còn phải phân biệt ra đâu là mục tiêu “đáng giá”.

Còn không thể điểm sai, ngộ nhỡ điểm nhầm thì tội lỗi lớn, một mạng người.

Cũng may, thuật Tật phong kéo trúng, hoàn toàn vẫn dùng tốt như trước đây.

Chiến mã đang phi nhanh vốn đã ở trạng thái cân bằng rất mong manh, trong bốn chân chỉ cần có một cái mất phối hợp, lập tức sẽ là người ngã ngựa đổ.

Tần Hà chỉ cần điểm trúng thì không có ngựa không ngã.

Nhưng Tần Hà cũng không thể không thừa nhận, Dịch Lỗ quả thực có vốn để kiêu ngạo, khó trách có thể quét sạch thiên hạ.

Hắn run một trận, ít nhất đã giết ngã chừng hơn trăm người.

Kết quả, quét mắt một vòng qua đám thi thể ở giữa hai quân, một nửa đối chiến với một nửa, Phi Ngư Vệ cũng không hề lộ ra ưu thế.

Dịch Lỗ là quân đoàn đường đường chính chính, khác nghề như cách núi, chênh lệch giữa hai bên không hề nhỏ.

Rất nhanh, đại quân Dịch Lỗ lại tăng tốc độ xông lên lần nữa.

Tần Hà thở dài một hơi, tiếp tục run tay.

Chân trước thuật Tật phong.

Chân sau thuật Tật phong.

Tiền trận đại quân Địch Lỗ lại là một hồi người ngã ngựa đổ, Lần này đến lượt đám lão binh Ba Nha Lạt xung phong dẫn đầu kia.

Hai quân đụng vào lần nữa, lại một lần nữa chiến đấu trực diện.

Tàn Hà bèn chuyển hướng sang chiến trường của Thẩm Luyện cùng A Kỳ Ca.

Hai người đã bỏ ngựa, đang một đối một đơn đấu trên mặt sông đóng băng.

Thẩm Luyện rõ ràng rơi xuống hạ phong, bị A Kỳ Ca đánh áp chế.

A Kỳ Ca thành danh nhiều năm, đã sớm là cao thủ ngoại kinh nổi danh tái ngoại, bất kể là thực lực cứng hay là sử dụng kỹ xảo chiến đấu cùng với kinh nghiệm, y đều không thua Thẩm Luyện.

Nhưng Thẩm Luyện cũng không phải ăn chay, thân pháp, bộ pháp tinh diệu vô song.

Đằng chuyển na di, mỗi một động tác đều là vừa đúng, sau khi mạo hiểm tránh đi sát chiêu của A Kỳ Na, thường có thể thi triển ra một phản kích rất tinh diệu, buộc A Kỳ Na không thể không tránh né.

Chỉ là, phản kích như vậy cũng không thể kéo dài.

A Kỳ Ca vừa đứng vững chân là đã có thể lại đánh áp chế.

Chênh lệch thực lực cứng, không có cách nào hoàn toàn dựa vào kỹ xảo để bù đắp được, đặc biệt là đối với kiêu tướng như A Kỳ Ca.

“Thẩm Luyện, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!”

A Kỳ Ca lửa giận bùng bùng, y tuy rằng không hoàn toàn rõ ràng tình cảnh hai quân chiến đấu, nhưng cũng hiểu được bên y không chiếm được ưu thế.

Nhưng điều này không quan trọng, sau khi Thẩm Luyện gắng gượng một thời gian ngắn, rõ ràng là đã bắt đầu trở nên suy yếu. Xử lý được Thẩm Luyện là Phi Ngư Vệ cũng liền sập, không đáng để lo, chiến trường chân chính là ở phía bên y.

“Suu!”

Loan đao chém ngang một cái, lập tức kéo theo khí kinh quét ngang mà ra.

Thảm Luyện không có cách nào tránh né, đành phải lắc mạnh một cái, dùng kinh khí nghênh tiếp, nhưng mà địch mạnh ta yếu, khí kinh cũng không thể triệt tiêu hoàn toàn, dư ba trực tiếp đánh lên Tú Xuân Đao, suýt nữa đã khiến thanh đao trong tay Thảm Luyện tuột khỏi tay.

Còn chưa kịp làm ra điều chỉnh, loan đao của A Kỳ Ca đã quay ngược lại, mạnh mẽ chém tới.

Thảm Luyện không còn dám chọi cứng, nhảy lên một cái né tránh, người lộn một vòng trên mặt băng, tóc trên trán dính tuyết, trông ít nhiều có chút chật vật.

Những chuyện này nói thì chậm, nhưng thực tế lại hoàn thành trong chớp mắt.

A Kỳ Ca tấn công mạnh mẽ, Thảm Luyện liên tiếp phòng thủ, lượn lờ ở trên ranh giới chiến bại.

Tần Hà xem xét, nha, mạnh như vậy?

Thường! Súng ái đến từ người đàn ông nhanh nhất trên thế giới – Chân sau thuật Tật phong.

A Kỳ Ca chỉ cảm thấy một cái chân của mình đột nhiên trở nên rất nhanh, nhưng cái chân còn lại lại không thể đuổi kịp.

“Bốp bốp”

Mặt băng vốn đã trơn nhẵn, A Kỳ ca trực tiếp tạo ra một chữ mã (𠂇) tiêu chuẩn.

Đáy quần cực kỳ vững vàng đập thẳng lên mặt băng cứng rắn bang bang, trượt thẳng về phía Thảm Luyện.

“Hừ!”

A Kỳ Ca lập tức kêu rên, đau sốc hông.

Chỗ kia, vừa mới trị liệu khôi phục được một chút như vậy.

Lại tới!

Thẩm Luyện bị A Kỳ Ca làm cho giật mình sửng sốt, bởi vì thực sự không rõ.

A Kỳ Ca đột nhiên trượt một chữ mã về phía mình, đây là sao vậy?

Hạ lưu?

Khoảnh khắc Thẩm Luyện ngậy người cũng đã bỏ lỡ chiến cơ.

A Kỳ Ca thình lình đứng dậy, bước nhanh tiến mạnh lại là một đao.

Nhưng cái bước nhanh này, nếu như lại nhanh hơn mà nói....

“Két!”

A Kỳ Ca lại thêm một chữ mã.

Đáy quần lại một lần nữa tiếp xúc thân mật với nền băng.

“Ách a!”

Lần này A Kỳ Ca cũng nhìn không được, đau đớn kêu lên.

Mà lần này, Thẩm Luyện cũng đã kịp phản ứng.

Rõ ràng là kẻ tồn tại không rõ kia, lại xuất hiện, y đã từng được chứng kiến ở thôn Trống Đồng.

Thẩm Luyện không nói hai lời, quay đầu chính là chém một đao về phía A Kỳ Ca.

A Kỳ Ca kinh hãi, đành phải ngang đao cản lại.

Tú Xuân Đao mang theo nội kinh bổ thẳng xuống, thế đại lực trầm, háng A Kỳ Ca vừa mới nâng lên, đã lại bị đập xuống.

“Ách a!”

Lại lần nữa kêu thảm.

Đau đớn kịch liệt khiến y bắn người lên theo bản năng.

Nhưng Thẩm Luyện vẫn được nước lấn tới.

Tú Xuân Đao bổ một đao lại xuống một đao, không có ý định để A Kỳ Ca đứng dậy.

A Kỳ Ca đón đỡ một lần lại một lần, hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Đáy quần vừa mới nâng lên liền đập xuống, nâng lên, lại đập xuống, tiếp tục nâng lên, lại tiếp tục đập xuống,... vòng đi vòng lại.

Khá lắm, tình cảnh này, hoàn toàn chính là đáng vẽ muốn đập xuyên tầng băng dày hai thước a.

A Kỳ Ca đau đến suýt chút nữa đã ngất đi, chỗ kia đau đến tận óc.

“Liều mạng!!”

A Kỳ Ca nổi giận, không nhỡm người lên nữa.

Hung hăng đập xuống, kinh khí ngoại phóng, mạnh mẽ chém về phía Thẩm Luyện.

Mặt băng dưới đáy quần y nhanh chóng nứt ra.

Hoàn toàn chính là đang liều mạng, từ bỏ phòng ngự.

Nếu như Thẩm Luyện không thu tay lại, chỉ kinh khí đã đủ chém Thẩm Luyện thành hai đoạn, mà đầu của A Kỳ Ca cũng sẽ bị Tú Xuân Dao chém thành hai nửa.

Xu cát tị hung là bản năng, Thẩm Luyện theo bản năng thu đao phòng ngự.

A Kỳ Ca lúc này mới có thể đứng dậy.

Song phương tạm dừng một chút, lúc này hiệp hai trận chiến đấu giữa hai đại quân của song phương cũng đã kết thúc, Phi Ngư Vệ cuối cùng cũng chiếm thượng phong.

Ba ngàn tinh kỵ Địch Lỗ chỉ còn dư lại không tới hai ngàn, Phi Ngư Vệ đại khái là chừng một ngàn.

Nguyên bản là Địch Lỗ đông nhân số hơn một chút, lúc này đã gần như là bằng nhau.

Song phương liếc nhìn nhau, tất nhiên là một bên vui mừng, một bên ưu sầu.

Sắc mặt A Kỳ Ca cực kỳ khó coi, chân của y không hiểu sao đột nhiên có vấn đề gì đó, mà tinh nhuệ dưới trướng y thế mà lại đánh không được một đám binh lâm thời ghép lại của Phi Ngư Vệ, cũng lộ ra vấn đề.

Dự cảm không hay lại lần nữa quanh quẩn trong lòng A Kỳ Ca, cơn đau nhức kịch liệt dưới đũng quần càng là lôi xé thần kinh của y, khiến y sinh ra ý định rút lui.

Cổ quái!

Chắc chắn là có gì đó cổ quái!

Giống như bảy ngày trước đó, chỉ là không có tà môn như vậy mà thôi.

“Huýt!”

A Kỳ Ca huýt gió, vung mạnh loan đao, kinh khí chém về phía Thẩm Luyện, bức lui hẳn ta.

Xích phượng mã nghe được tiếng huýt gió liền lập tức lao đến, A Kỳ Ca lật người lên ngựa, phi nhanh đi xa, hét lớn: “Rút lui! Rút lui!”

Nhưng kỳ lạ là Thẩm Luyện cũng không đuổi theo truy kích, mà đổi mắt nhìn theo A Kỳ Ca rời đi.

Chẳng mấy chốc, đại quân Địch Lỗ đang tập kết đã nhanh chóng quay ngựa, chạy theo A Kỳ Ca quay người rời đi, biến mất ở phía chân trời.

Đám người Phi Ngư Vệ lớn tiếng reo hò, nhưng sắc mặt Thẩm Luyện lại bỗng nhiên tái đi, há mồm “oa” một tiếng, phun ra một ngụm máu tươi.

Tần Hà thấy vậy, yên lặng lắc đầu.

Dùng dược vật cưỡng ép để nội kinh ly thể, nhờ đó tăng cường thực lực, hoàn toàn chính là uống rượu độc giải khát, bất cần một thân nội kinh tổ pháp.

Thời điểm bộc phát thì sảng khoái nhất thời, sau khi bộc phát, người cũng liền phế đi.

Chương 184 – Ngoại kinh tứ phẩm

Lướt qua đám Phi Ngư Vệ cùng với Thẩm Luyện không đề cập đến.

Tần Hà ung dung nhàn nhã trượt từ trên cây xuống, vừa vắn roi ngay trên lưng con bê.

Hô giá!

Bốn vó bê như thổi gió, đuổi theo bụi đất đại quân Địch Lỗ để lại, phóng nhanh lao tới.

Bốn chân thuật Tật phong!

Người bò hợp nhất!

Trên thế giới chưa từng thấy có con bò nào nhanh như vậy.

Sau thời gian khoảng một chén trà, Tần Hà đã đuổi kịp A Kỳ Ca ở phía sau đại quân.

Khuôn mặt đom đóp kêu vang, bách biến thần y hát lên.

Ài, Nhĩ Mã Hồn sống lại.

Chạy đến trước mặt A Kỳ Ca nhếch miệng nở nụ cười: “A Kỳ Ca, chào buổi tối!”

“Ngươi là ai?”

A Kỳ Ca ban đầu vốn cũng không chú ý tới Tần Hà, vừa nghiêng đầu lại phát hiện, thứ mà đối phương cười không phải là ngựa, mà là bò, trên đầu bò còn có một con vương bát đang nằm sắp, tức thì cả kinh.

“Ta, Nhĩ Mã Hồn nha, ngươi không nhận ra ta?” Tần Hà trả lời.

“Nhĩ Mã Hồn?”

Sắc mặt A Kỳ Ca trở nên dữ tợn, không chút do dự lập tức vung đao chém về phía Tần Hà, gầm lên: “Yêu nghiệt phương nào, dám giả mạo đại tướng Địch Lỗ ta.”

“A?”

Tần Hà nheo mắt.

Không ngờ tên này đa nghi nặng như vậy?

Ài, thôi vậy.

Tần Hà vỗ một chưởng ra ngoài đón lấy đao mang, lập tức, một cái chưởng ấn lớn như một cái chậu rửa mặt đã đập về phía A Kỳ Ca.

Con ngươi A Kỳ Ca co rút lại thành lỗ kim.

Cao thủ ngoại kinh tứ phẩm!

Dưới sự kinh hoàng, A Kỳ Ca vỗ mạnh lưng ngựa một cái nhảy ra.

Quang mang chưởng ấn ngưng thực đến gần như đã trở thành thực chất, trực tiếp làm cho đao mang của A Kỳ Ca chôn vùi, chưởng ấn chỉ là hơi hơi lóe lên đã sượt ngang qua da đầu y, đánh một tảng đá lớn ven đường vỡ thành bột phấn.

A Kỳ Ca rơi xuống đất, lộn một cái đứng dậy, trong lòng sấm chớp rền vang.

Khi rút lui y cũng không đi dẫn đầu, mà là đệm ở phía sau.

Lớn nhỏ Chương kinh, Tá lĩnh Dịch Lỗ, thậm chí là cả lão binh Ba Nha Lạt, toàn bộ đều chết dưới vó ngựa, những người này bình thường vẫn hay vây quanh A Kỳ Ca.

Toàn bộ đều đã chết, đường đường A Kỳ Ca rút ngựa, vậy mà lúc này lại không có ai để ý đến, đại quân tuyệt trần đi xa.

Lần này, sắc mặt A Kỳ Ca càng trở nên khó coi, thậm chí còn có chút tái nhợt.

Con bê đi một vòng rồi lại quay trở lại.

“Ngươi là ai?” A Kỳ Ca nghi hoặc không thôi.

Tần Hà đã sớm miễn dịch với câu hỏi này, dù sao thì trước khi lâm chung, người bị mình đập chết đều thích hỏi câu này, trực tiếp đem câu hỏi ném ngược lại: “Ngươi muốn chết thể diện như thế nào?”

“Ngươi là người dưới trướng kẻ đã hạ nguyên rửa ta?”

A Kỳ Ca lập tức nhận ra, trước khi xuất phát, Linh Tế Đại Vu đã nhắc nhở y, kẻ có thể cách xa cả ngàn dặm thi triển thuật với y, tất nhiên là cực kỳ nguy hiểm, nhất định phải cẩn thận.

Nhưng A Kỳ Ca khi đó đã nhần nhịn cả bảy ngày đến mức thiếu chút nữa bạo nổ, làm sao còn bận tâm được nhiều như

vậy.

Y chỉ muốn vọt thẳng đến dưới kinh thành, bắt được tiểu nhân vô sỉ thi triển chú thuật kia, mổ bụng gã, móc ruột gã, tiếp đó thắt chặt cổ gã treo lên.

Cuối cùng đá bể hai trứng của gã nhét vào trong miệng gã, mới có thể giải được mối hận trong lòng.

Nhưng y vạn vạn không ngờ rằng.

Đối phương không chỉ có chú thuật cao minh, còn là một cao thủ ngoại kinh tứ phẩm!

Ngoại kinh tứ phẩm là khái niệm gì?

Cơ sở kinh lực ít nhất cũng phải là hai trăm năm.

Không có thiên tư đáng sợ, không có tài nguyên hùng mạnh, tuyệt đối không thể đạt đến.

Nghĩ tới đây, A Kỳ Ca xoay người bỏ chạy.

Y đã từng giao thủ với cao thủ ngoại kinh, không đến ba chiêu đã thua hoàn toàn.

Ngoại kinh ba phẩm trước là một bậc; bốn, năm, sáu là một bậc; bảy, tám, chín lại là một bậc, cứ mỗi ba phẩm là một bậc thêm nhỏ.

Tam phẩm đối chiến với tứ phẩm còn khó khăn, huống chi y mới là nhị phẩm, tam phẩm nội kinh có thể đánh ra chương ấn, đao kinh, quyền ấn các loại khá là rõ ràng.

Mà nội kinh tứ phẩm đánh ra, sẽ phóng đại hơn rất nhiều.

Tứ phẩm trước mắt này, rõ ràng là mạnh hơn một đoạn so với tứ phẩm bình thường.

Nói tóm lại là: Không có chút hy vọng chiến thắng nào.

A Kỳ Ca toàn lực chạy trốn, nhưng kỳ lạ là, người kia vậy mà lại chẳng hề đuổi theo.

Quay đầu lại lần thứ nhất, quay đầu lại lần thứ hai, vẫn là không có đuổi theo.

Ngay vào lúc A Kỳ Ca muốn khẽ thở phào một hơi.

Bỗng nhiên trên đỉnh đầu có tiếng xé gió, có thứ gì đó đột nhiên đập về phía y.

Y hoảng sợ, không kịp suy nghĩ gì nhiều liền lăn khỏi chỗ.

Nhưng mà một màn kinh khủng xảy ra, vật kia lại như là bóng với hình, trực tiếp đập về phía y.

Tất cả những chuyện này nói thì chậm, nhưng trên thực tế chỉ là chuyện trong nháy mắt.

A Kỳ Ca giật mình hoảng sợ, vội vàng điều khiển nội kinh chống đỡ.

Nhưng mà...

“Bành” một tiếng vang trầm, sự chống đỡ dựa vào kinh khí của A Kỳ Ca gần như là chẳng có tác dụng gì, đầu y bị một thứ cực kỳ cứng rắn đập vào, thân thể lung lay mấy cái, ngã xuống đất không còn hơi thở.

Một giây hấp hối cuối cùng, y thấy rõ được thứ công kích mình, một con vương bát đen, mai giáp được kinh khí bao phủ, khí tức ba động cực kỳ kinh người.

“Gia, hấn chết rồi.” Cái cổ thật dài của đại vương bát rụt trở lại, nhìn về phía sau ngạc nhiên hô lên.

Tần Hà tiến đến gần, gật đầu nói: “Không tồi, còn biết quẹo cua.”

“Gia, bình thường lúc ngài không ở, ta thế nhưng là đã tự luyện tập.” Đại vương bát tranh công nói.

Lần xa nhà lần này, Tần Hà vốn là không định dẫn nó theo, nhưng đại vương bát muốn đi, thế nên là cũng mang theo nó tới.

Không nói hai lời, Tần Hà mở túi vải vàng ra, bỏ thi thể của A Kỳ Ca vào, lại treo lên bên hông.

Kết thúc công việc!

A Kỳ Ca không thể đi bến tàu.

Đời này cũng không thể.

Một đời thiên kiêu, cứ như vậy kết thúc.

....

“Mở cửa!”

“Mở cửa! Mở cửa!”

Cồng bắc kinh thành, vạn mã lao nhanh, vô số bó đuốc cũng nhảy nhót ở trong màn đêm.

Binh sĩ thủ thành bị dọa, vội vàng gõ vang đồng la báo hiệu, hô to thảm thiết: “Địch Lỗ lâm thành, Địch Lỗ lâm thành!”

Trên đầu thành lập tức trở nên hỗn loạn.

Nhưng mà những cây đuốc kia lại không hề dừng lại, vẫn cấp tốc tiến gần đến phía dưới tường thành.

Có tiếng người cao giọng hét lên: “Phi Ngư Vệ chiến thắng hồi thành, mở cửa thành, mở cửa thành!”

Trên thành, một tên bả tổng với vẻ mặt tràn đầy vẻ nghi ngờ, vươn cổ ra xem xét, phát hiện quả nhiên là Phi Ngư Vệ, y còn nhận ra được nhiều gương mặt trong số đó.

Sự tương phản quá lớn khiến cho y gần như không dám tin tưởng.

Phi Ngư Vệ vậy mà lại có thể chiến thắng?

“Thường Uy, ngươi cái đồ biết độc tử này, còn nhìn cái gì vậy, còn nhìn nữa có tin lão tử móc mắt ngươi ra luôn không!!”

Người mắng là Thường Ôn, hiện tại không chỉ y, cả đám người dưới thành đều đã đỏ cả mắt.

Thẩm Luyện ngã xuống, toàn bộ đại quân Phi Ngư Vệ như rã mất đầu, vô cùng lo lắng, vội vàng đưa Thẩm Luyện hồi kinh trị thương.

Hiện tại, Thẩm Luyện đang nằm trên xe ngựa, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy.

Bả tổng giật mình nảy cả người, vội vàng xuống thành kêu thủ hạ mở cửa thành ra.

Dựa theo quy định, ban đêm mở cửa thành đó là sẽ bị trăm lập quyết.

Nhưng lúc này y đã không bận tâm được quy định gì nữa, nếu còn không mở, cái đám sát tài Phi Ngư Vệ này có thể sẽ xông lên, đầu y sẽ phải dọn nhà trước.

Cửa thành mở ra, Phi Ngự Vệ phóng ngựa vào thành.

Lúc này, bả tổng cũng đã trông thấy rõ ràng, người nằm xuống đúng là Thảm Luyện, xung quanh có sáu, bảy thân bộ bảo hộ.

Vừa vào thành, Phi Ngự Vệ liền chia ra hàng chục ngả.

Có phóng tới các nơi trong thành, có thẳng tới Hoàng cung.

Người phóng ở trong thành thì cẩn thận phân rõ địa điểm, sau đó trực tiếp phá cửa mà vào, từng vị đại phu nổi danh ở kinh thành bị kéo thẳng từ trong nhà hoặc trong y quán ra, cũng mang cả hòm thuốc cùng dẫn đi.

Chúng đại phu lập tức bị dọa đến ba hồn thì bay mất hai hồn rười, cho đến khi tới nha thự Phi Ngự Vệ gặp được rất nhiều đồng hành oan gia, mới hiểu được, thì ra Phi Ngự Vệ tìm mình tới là để xem bệnh.

Chỉ huy sứ Phi Ngự Vệ Thảm Luyện không rõ nguyên nhân bị trọng thương, hôn mê.

Khẩn cấp như lửa đốt, cả đám đã nhanh chóng bị Quý Thành Lương đưa tới trước giường bệnh Thảm Luyện.

Chúng đại phu nhìn thấy khuôn mặt trắng bệch như giấy cùng với lồng ngực gằn như đã không còn phập phồng của Thảm Luyện, trong lòng lộp bộp một tiếng.

Xong đời rồi!

Chương 185 – Danh y kinh thành

Cả đám đều là lão đại phu.

Có thể đạt được địa vị danh y ở một mẫu ba phần đất kinh thành này, ai cũng không phải tầm thường.

Rất nhiều người có tổ tiên là ngự y, hoặc thậm chí chính là ngự y lâu năm xuất cung.

Có thể nói, đây là nhóm người có y thuật hàng đầu Đại Lê.

Vọng, văn, vấn, thiết.

Ba cái sau chưa cần xem, chỉ cần xem vọng đầu tiên là đã biết được tám chín phần mười.

Đám người người nhìn ta, ta nhìn người, đều không dám tiến lên.

Nếu như chạm vào một cái, xác định người chắc chắn sẽ ngỏm rồi, người phải nói thế nào đây?

Nói là không cứu nổi?

Người xem đao Phi Ngư Vệ có đồng ý hay không.

Đám sát tài này, chém người chưa từng nháy mắt.

“Các người ngây người làm cái gì, mau chóng xem bệnh, hôm nay đại nhân nhà ta nếu có chuyện gì không hay xảy ra, ta liền băm vụn các người cho chó ăn!”

Đúng như dự đoán, một tên đại quan Phi Ngư Vệ giận dữ hét lên.

Một đám đại phu nghe vậy, lập tức cả người bắt đầu run rẩy.

Quả nhiên, bị Phi Ngư Vệ bắt đi thì nhất định là không có chuyện gì tốt, bất kể là phạm tội bị bắt hay là bọn chúng cần người giúp đỡ.

Mười hai mười ba người, cộng lại cũng đã sắp đến tám trăm tuổi, người nào có thể chịu được sự dọa dẫm như vậy chứ.

Một người trực tiếp ngã xuống đất, đã bị dọa đến ngất đi.

Hai người ngồi sụp xuống đất, ba người sồn tiều trong quần.

Tóm lại, phé đi hơn một phần ba.

“Quý Thành Lương, người có bệnh đúng không?” Thiết Giản Thần Bộ Vũ Văn Tĩnh trừng Quý Thành Lương một cái, nói: “Người dọa bọn họ thì có ích gì?”

Vũ Văn Tĩnh đi đến Linh Sơn Vệ xử lý sự kiện quý thuyền, chuyện có hơi khó giải quyết, vừa mới có chút manh mối thì Địch Lỗ đã nhập quan, Thẩm Luyện liền tiếp hạ ba đạo thủ lệnh chiêu y khẩn cấp hồi kinh, y mới vội vã chạy về.

Sắc mặt Quý Thành Lương tái xanh, cũng không phản bác.

Sắc mặt chúng đại phu lúc này mới dễ nhìn hơn một chút, thậm chí cuối cùng cũng gặp được một người nói giảng đạo

lý.

Nhưng mà không đợi bọn họ thả lỏng thở ra, đã nghe thấy Vũ Văn Tĩnh nói tiếp: “Các người đừng nghe hắn, chúng ta cùng lắm là cho các người chôn cùng đại nhân, sẽ không bám cho chó ăn, cứ việc yên tâm.”

Chúng đại phu: “....”

Đây chính là Phi Ngự Vệ, chôn cùng đã là sự dẫu dằng nhất.

Sống không bằng chết, cực hình thảm liệt mới là bình thường.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, người, bước lên xem chuẩn bệnh cho ta.” Quý Thành Lương thấy cả đám lễ mà lễ mễ, tức giận chỉ vào một vị đại phu đầu đội khăn tứ phương bình, nói.

Vị đại phu này họ Kiều, tổ tiên là ngự y, tên là Kiều Đạo Tam.

Kiều Đạo Tam là ai?

Tiền văn đã từng xuất hiện qua, chính là cái vị ăn hoa hồng của tiểu hồng lâu, để cho Từ Trường Thọ đi tiểu hồng lâu tháo lửa kia.

Nên nói vẫn phải nói.

Ăn hoa hồng thuộc về y đức không tốt, nhưng y thuật của Kiều đại phu chính là không còn gì để nói.

Là số một số hai trong đám người kia.

Kiều Đạo Tam bỗng chốc bị dồn đến chân tường, không đi lên không được.

Trong lòng chỉ có thể thầm cầu nguyện, Thẩm Luyện đại nhân có thể có kỳ tích, nếu không hôm nay trên dưới một trăm cân thịt này, liền xem như bàn giao.

Ông ta tiến lên trước, run rẩy đặt tay lên cổ tay của Thẩm Luyện.

Ngay nhịp đầu tiên, trái tim Kiều Đạo Tam đã rơi xuống đáy cốc.

Gân mạch đứt gãy, khí huyết chảy ngược, đáng sợ nhất chính là có một cỗ kinh khí cực kỳ mạnh mẽ đang di chuyển tán loạn trong khắp cơ thể Thẩm Luyện, từng đợt từng đợt phá hủy tia sinh cơ cuối cùng của y.

Mạch đập gần như bằng không, mà hô hấp đã là hoàn toàn không có.

Ông trời ơi.

Đây đã không phải là người, đây chính là một bộ thi thể a, chỉ thiếu việc đem chôn.

Kiểu đại phu chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng một hồi, liền bịch một tiếng ngã xuống đất, ngất đi.

Quý Thành Lương thấy vậy, mắt trợn đến mức sắp rớt luôn con ngươi ra ngoài.

Nguyên do là gì thì ai cũng biết, chỉ là không có người nào muốn thừa nhận điều đó mà thôi.

“Ngươi, đi lên!”

Lần này không cần Quý Thành Lương gọi, Vũ Văn Tĩnh đã đứng ra, chỉ vào một đại phu khác nói.

Đại phu này họ Văn, là lão ngự y trong cung, bởi vì chán ghét việc người lừa ta gạt trong cung, nên thôi lui ra khỏi cung đình.

Văn đại phu run lẩy bẩy tiến lên phía trước, bắt mạch.

Tay đặt lên không đến thời gian hai nhịp thở, mắt đã trợn trắng, cũng hôn mê bất tỉnh.

Quý Thành Lương rút cả đao ra, nghiến răng chỉ vào người tiếp theo: “Ngươi, lên!”

Người tiếp theo, kế tục.

Bắt mạch, ngất đi!

Người tiếp đó nữa.

Bắt mạch, cũng ngất đi.

Khá lắm, một tới hai đi, chỉ một thời gian ngắn ngủi.

Thẩm Luyện sống chết không rõ, nhưng cái đám đại phu này đã nằm thành một đồng trước tiên.

Một đám thần bộ lập tức bộc phát.

Ứng Trảo Thần Bộ tức sùi bọt mép, quát: “Tới đây, đem cái đám lão tạp mao vô dụng này băm hết cho lão tử, ngay lập

tức!”

Hạ lệnh một tiếng, không người khuyển can.

Đám sai Phi Ngư Vệ lập tức lĩnh mệnh, choang choang lang lang mười mấy thanh Tú Xuân Dao bị rút ra khỏi vỏ, chuẩn bị chém người.

“A!!”

“Dừng!”

“Hạ đao lưu người a!”

“Cứu mạng a!”

“....”

Khá lắm, lại là một cái khá lắm.

Trong chớp mắt, từ trên mặt đất, những tên đại phu kia vậy mà đã lẫn dậy, bao gồm cả cái vị ngất đi sau khi nghe Quý Thành Lương nói muốn băm nát cho chó ăn kia.

Thì ra tất cả đều đang giả bộ.

Không hổ là lão lão lão lão cáo già đi ra từ cùng một vòng.

Thân không cánh phượng bay lộng lẫy, tâm có sừng tê tử lòng nhau.

Cả đám Phi Ngư Vệ đều thấy choáng váng, sau khi phản ứng lại thì người nào người nấy lại nghiêng răng nghiêng lợi.

“Lão tạp mao!” Quý Thành Lương tiến lên phía trước túm lấy Kiều Đạo Tam, gác Tú Xuân Dao ngay trên cổ ông ta, gầm lên: “Nói, đại nhân nhà ta đến cùng là như thế nào?”

Kiều Đạo Tam lần này thực sự khóc, thậm nghĩ, cũng đâu phải là ta dẫn đầu, vì cái gì cứ phải bắt ta đầu tiên.

Nhưng đao ngay trên cổ, ông ta chỉ có thể ăn ngay nói thật: “Thảm đại nhân bị gân mạch đứt gãy, khí huyết chảy ngược, chúng ta thật sự là bất lực a.”

“Vậy ta bắt ngươi tới có ích gì.” Quý Thành Lương ra vẻ muốn chém ông ta.

“Dừng tay!”

Đúng lúc này, một tiếng quát lớn truyền đến.

Đám thần bộ đồng loạt quay đầu lại, chỉ thấy một người Phi Ngư độc nhãn, mặt mũi tràn đầy sự hung tợn đang từ từ đi tới, bảy đồng tiền mạ vàng trước ngực sáng chói.

Thiên hộ thiêu thi đường, thủ tịch, Đồ Bách Thú.

Đám thần bộ hơi hơi biến sắc.

Đồ Bách Thú ở trong Phi Ngư Vệ hoàn toàn là một người không có cảm giác tồn tại, ngoại trừ cái sạp thiêu thi đường kia, y không quan bất cứ cái gì khác.

Nhưng Phi Ngư Vệ chưa từng có ai dám xem nhẹ y, ngay cả Thẩm Luyện cũng phải khách khí với y.

Nguyên nhân chỉ có một, thực lực của Đồ Bách Thú xếp thứ hai trong Phi Ngư Vệ, mà lại là hạng hai mà không có bất kỳ một sự tranh cãi nào, nội kinh chuẩn đỉnh phong.

Đồ Bách Thú bước vào trong phòng, quét mắt mấy lần, nói: “Các ngươi đều đi ra ngoài.”

“Đồ Thiên hộ, ngài...” Quý Thành Lương chần chờ.

“Không muốn để Thẩm đại nhân chết thì toàn bộ đều đi ra ngoài.” Đồ Bách Thú nói một cách lạnh nhạt.

Quý Thành Lương nuốt nước miếng một cái, vội vàng gật đầu.

Y thuật đã không có cách, cao thủ nội kinh đỉnh phong có lẽ có thể mở ra một con đường.

Huống chi, tình huống hiện tại cũng đã không còn có biện pháp nào khác.

Thế là Quý Thành Lương dẫn đầu, tất cả Thần bộ, đại phu đều đi ra ngoài chờ đợi, Quý Thành Lương còn đóng cửa chính lại.

Đồ Bách Thú thấy vậy, khuôn mặt lạnh nhạt cũng thả lỏng ra, mỉm cười.

Hắn quay người đánh giá Thẩm Luyện vài lần, tay thò vào dưới nách móc móc, cọ trước cọ sau một hồi rồi lấy ra một viên thuốc từ dưới nách ra.

Chương 186 – Quất roi chọc hòng

Đừng suy nghĩ nhiều, đây là Kim sang hoàn.

Không phải xoa viên bi đất.

Về phần tại sao phải móc ra, vậy thì phải nói một chút, dưới nách không gian khá bất tiện.

Nách không gian tuy nói là không gian, nhưng thật ra chính là một “cái túi” cỡ lớn, vị trí của các đồ vật đặt ở bên trong toàn bộ là phải dựa vào Tàn Hà lấy tay mò, nào hải không có hiện ra vị trí để của vật phẩm.

Không phát triển như vậy.

Vị trí ở rìa ngoài không gian sử dụng thuận tay nhất, đương nhiên là Tàn Hà sẽ đặt cái xẻng đen, đỉnh trần thi, bùa trần thi, các loại vật phẩm chiến đấu như vậy.

Phía sau đó chính là các vật dụng thường dùng như cuộn sổ nhỏ thần kỳ, túi vải vàng, hạt dưa, quần đùi, vàng bạc.

Tiếp sau nữa chính là đủ loại đan dược, nhân sâm, vĩ nướng, ớt bột cùng đủ loại tạp vật.

Có quá nhiều đồ, có đôi khi rất khó tìm thấy.

Nhất là viên đan dược, kích thước to nhỏ không khác nhau bao nhiêu, tóm được cái nào thì tính cái đó, thậm chí còn có những thứ chẳng hiểu sao lại lẫn vào trong góc.

Cho nên, cái động tác “móc ra” này của Tàn Hà, người ngoài nhìn vào, còn không phải là lắc trên lắc xuống, cọ trước cọ sau sao.

Người đầu tiên chứng kiến là Phong Kinh Vũ, lúc đó cả khuôn mặt y đều tái mét.

May mắn là Thẩm Luyện đang hấp hối, bằng không trông thấy cũng sẽ phải nhảy dựng lên.

Cầm lấy Kim sang hoàn, Tàn Hà đi tới trước mặt Thẩm Luyện, cẩn thận cảm ứng một chút.

Khá lắm, tình huống này, dù là ai cũng phải choáng váng.

Không có thần đan diệu dược tái sinh máu thịt có thể khiến người chết sống lại, đừng nói cứu, có thể kéo dài mạng sống của y thêm chốc lát, cũng đã xem như là thần y lợi hại nhất từ trước đến nay.

Cưỡng ép bức nội kinh ra ngoài cơ thể, toàn bộ kinh mạch giống như là ống dẫn khí bị thủng, mỗi một lần va chạm đều không thua gì việc hung hăng cắm một đao lên trên người y.

Kinh mạch đứt thành từng khúc, khí huyết chảy ngược, bên ngoài nhìn không thấy vết thương nào nhưng thật ra bên trong đã bị xoắn nát vụn.

“Người nói người một tên Phi Ngư Vệ, cứ bắt tặc, cứ trừ yêu, cứ trừ ma, cứ tiếp tục làm chó săn Hoàng đế vui vẻ thoải mái biết bao nhiêu, không có việc gì lại đi học người ta đánh trận làm cái gì? Chó lại đi bắt chuột, người lo chuyện bao đồng.”

Tần Hà cạ lời lắm bả một câu, đại vương bát nói quá đúng, xen vào việc của người khác không được lợi lộc gì, chỉ có nhân quả.

Quần sâu một lần chính là một kiếp nạn, nếu tích tụ quá nhiều sẽ bị trời phạt.

Cái thế đạo quỷ quái này, không có lợi không dậy sớm mới là vương đạo.

Không do dự, Tần Hà cạy mở miệng Thảm Luyện ra, cho y ăn Kim sang hoàn.

Sau đó lại cởi quần áo Thảm Luyện ra, cảm ứng nội kinh trong cơ thể y, một khi nội kinh ngóc lên thì liền vỗ xuống một cái, đánh bay cỗ nội kinh này ra ngoài thân thể.

Nếu như không thể bài xuất những nội kinh tán loạn này ra ngoài, dù cho có được Kim sang hoàn, cũng khó có thể xoay chuyển.

Ban đầu Tần Hà chưa tìm được bí quyết, sau đó mới dần dần mò ra được chút mẹo, nhưng vẫn rất là phiền phức, phải đợi.

Giống như là đập chuột đất, phải đợi cỗ nội kinh này ngóc lên thì mới có thể đánh ra.

Suy nghĩ một lát, Tần Hà móc móc một lát ở dưới nách không gian, móc ra một cây roi đánh ngựa.

“Ba ba ba”

Tần Hà quát ba roi liên tục lên trên người Thẩm Luyện.

Lập tức phát hiện, hiệu quả rất tốt, còn thuận tay hơn là dùng bàn tay.

Quan trọng hơn là, rất linh hoạt.

Hiệu suất rõ ràng là tăng lên một mảng lớn.

Kết quả là.

Sau một khắc “ba ba ba ba”

Tần Hà vung vẩy roi ra quát lên người Thẩm Luyện một trận, cái roi kia vung vẩy còn hăng hái hơn là quát ngựa nhiều.

Mãi cho đến khi quát Thẩm Luyện “mình đầy thương tích”, cổ khí kinh tán loạn kia mới xem như hoàn toàn bình ổn lại.

Tần Hà thở nhẹ một hơi, xoa trán một cái, trên trán đều là mồ hôi.

Công việc này cũng không phải dành cho người làm.

Cắt cái roi da nhỏ đi, Tần Hà nhìn về phía Thẩm Luyện, lại phát hiện y vẫn không có dấu hiệu chuyển biến tốt.

Thấy có chút lạ, Tần Hà mở miệng y ra xem xét.

Khá lắm, Kim sang hoàn vẫn còn ở trong miệng, căn bản là chưa trôi xuống bụng.

Thế là Tần Hà lại đi kiếm một bình trà, rót thẳng vào miệng Thẩm Luyện.

Kết quả rót hết một bình nhưng vẫn không có trôi xuống.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể lấy đồ đâm.

Tìm tới tìm lui, Tần Hà tìm được một cái chổi lông gà, làm như là nhồi vẹt, đẩy kim sang hoàn qua cổ họng Thẩm Luyện trôi xuống bụng y.

Cuối cùng thì lần này cũng bắt đầu có tác dụng.

Trong cơ thể của Thẩm Luyện lập tức phát ra âm thanh giống như là có một vạn con tằm đang đồng thời gặm ăn lá dâu.

Đó là âm thanh mầm thị đang điên cuồng sinh trưởng, khôi phục.

Mắt trần có thể nhìn thấy, sắc mặt tái nhợt của Thẩm Luyện bắt đầu khôi phục được một chút huyết sắc.

Đan dược chữa thương do học đồ luyện đan của Thâm Uyên luyện chế ra, người chết sống lại, tái sinh máu thịt, dược hiệu vĩnh viễn đều là tuyệt diệu như vậy.

Trong thời gian giây lát, mạch đập của Thẩm Luyện đã mạnh mẽ hơn rất nhiều so với trước đó, mặc dù hô hấp vẫn mỏng manh như tơ nhện, nhưng so với trước đó đã ngưng thở triệt để thì đây hoàn toàn chính là biến hóa về chất.

Chần chừ một chút, Tần Hà lại móc ra một viên Tây tửy đan.

Kinh sang hoàn chỉ là khôi phục thương thế, không trị được kinh mạch, giữ mạng sống đã không có vấn đề, nhưng một thân nội kinh này của y chắc chắn cũng vẫn phải phế bỏ.

Tây tửy đan tẩy cân phạt tửy, có thể tẩy bỏ kỳ kinh bách hải, vừa vận trúng bệnh.

Lại như lần trước, Tần Hà nuốt Tây tửy đan vào, sau đó lại dùng chôi lông gà chọc cho trôi xuống, cuối cùng cài lại quần áo cho Thẩm Luyện. Tần Hà phỉ phỉ tay, dự định mau chóng rời đi.

Một lát nữa người có thể tỉnh lại.

Nhưng lúc này, Tần Hà đột nhiên chú ý tới, ở một góc xó xỉnh của gian phòng lại có một cây cột gỗ đã bị cháy rụi, đen thui, phía trên nó còn sót lại một chữ “bảy”, trông không hề phù hợp với gian phòng gọn gàng sạch sẽ, không nhiễm một hạt bụi này.

“Thất tiên nữ? Bảy chú lùn?”

Tần Hà hơi nghiêng đầu, có chút không thể hiểu nổi, lắc đầu mở cửa đi ra ngoài.

Vừa mở cửa ra, cả đám người đã lập tức xông tới.

“Đồ Thiên hộ, Thảm đại nhân thế nào rồi?” Quý Thành Lương sốt ruột hỏi.

Tần Hà tỏ vẻ nuối tiếc, lắc đầu: “Thảm đại nhân quy thiên, mọi người hãy nén bi thương.”

Nói xong, hắn không thèm để ý đám người Quý Thành Lương như ong vỡ tổ xông vào trong phòng, chỉ vào đám danh y đang khép nép như chim cút rồi nói với đám sai Phi Ngự đang giữ bọn họ: “Thả người đi, làm khó bọn họ thì có ích gì, Thảm đại nhân có thể sống lại được à, tản đi tản đi.”

Mấy tên sai nhân Phi Ngự cắn chặt hàm răng, cũng không dám chống mệnh lệnh, chỉ có thể thả người.

Một đám danh y sống sót sau tai nạn, vội vàng quỳ xuống tạ ơn, tiếp đó nhanh như chớp chạy mất, chỉ qua vài lần chớp mắt đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Khá lắm, cả đám cộng lại đều sắp được tám trăm tuổi.

Chạy như mười tám tuổi.

Quả nhiên, tiềm lực của con người là vô tận.

Tiếp đó, Tần Hà cũng liền ung dung nhàn nhã rời đi, quanh quẹo vòng vèo đi ra khỏi thành rồi cuời bê trở về lò hỏa táng.

....

Lại quay lại thư phòng Thảm Luyện, cả đám vừa nghe rằng Thảm Luyện đã quy thiên, hy vọng lập tức bị dập tắt, tâm thần hỗn loạn.

Vọt vào xem xét, Thảm Luyện nằm thẳng tắp ở đó, sắc mặt xám như tro, người không chỉ không sống lại, còn thúi.

Nhất thời người nào người nấy ô ô ai ai, như là cha mẹ chết.

Những Thần bộ này đều là tử trung được Thảm Luyện đề bạt lên, đa phần là người cùng thế hệ trong gia tộc Phi Ngự, đều có giao tình cùng đi tiểu đắp bùn.

Ở vùng trời Phi Ngự Vệ này, Thảm Luyện chính là tinh khí thần của bọn họ, không ai có thể thay thế được.

Nếu Thảm Luyện ra đi, tương lai sẽ có rất nhiều biến số lớn, triều đình hiểm ác, thế đạo không yên ổn, cho dù là nha môn

cường thế như Phi Ngư Vệ, cũng cảm thấy tiền đồ mù mịt.

“Đại nhân ài, sao ngài lại cứ đi như vậy chứ...”

“Ngài luôn nói Địch Lỗ không diệt sao có thể thành gia, An Bình Quận Chúa đợi ngài bảy năm, ngài nói nàng sau này phải làm sao bây giờ? Làm huynh đệ ta lo lắng nha.”

“Đại nhân ài, ngài vạn đừng như vậy a.”

Bên trong đám người, Quý Thành Lương là người khóc thảm thương lớn tiếng nhất.

Nhao nhao ồn ào một hồi lâu.

Đột nhiên, không có dấu hiệu nào.

Thẩm Luyện phát ra một âm thanh nắc nghẹn “ơ ách” từ trong cổ họng, người đột nhiên ngồi bật dậy, lồng ngực phập phồng, thở dốc kịch liệt.

Chúng Thần bộ lập tức kinh hãi đến trợn to hai mắt.

Chương 187 – Thẩm đại nhân chẳng lành

“Không tốt, thi thể Thẩm đại nhân chẳng lành!”

“Trá thi!”

“Mau, dùng trấn thi bài!”

“...”

Một đám Thần bộ lập tức trở nên rối loạn.

Thẩm Luyện chính là cường giả nội kinh cấp đỉnh phong, đây nếu như là xác chết vùng dậy, tiếp đó chắc chắn sẽ là một trận ác chiến.

Thập đại Thần bộ liên thủ có thể toàn thân trở ra hay không cũng không thể nói trước được.

Quý Thành Lương cách Thẩm Luyện gần nhất, cũng phản ứng nhanh nhất.

Ba ky!

Một tấm trấn thi bài lập tức dán lên trên trán Thẩm Luyện.

Đây là một tấm thi bài làm bằng ngọc, bên trên chạm rất nhiều phù văn màu bạc, trên bản chất thì nó cũng cùng loại với bùa trấn thi, cách dùng cũng là giống hệt nhau, nhưng hiệu quả lại mạnh hơn không chỉ mười lần, có thể trấn được cương thi.

Đây là vật phẩm dự phòng mà các đại Thần bộ nhất định phải có khi hành tẩu giang hồ, do quan thiêu thi sáu tiền trở lên của thiêu thi đường chế tạo ra.

Thẩm Luyện lập tức bất động.

Chúng Thần bộ lập tức thở phào một hơi.

Nguy hiểm thật!

May mắn là ra tay dứt khoát.

Quý Thành Lương thậm chí còn đổ cả mồ hôi lạnh đến ướt cả trán.

Nhưng mà ngay sau đó... còn không đợi hoàn toàn thở phào ra, đã lập tức phải hít ngược trở lại.

Chỉ thấy Thẩm Luyện đưa tay cầm lấy tấm trấn thi bài trên trán, ba ky một tiếng, lấy xuống.

Một đám thần bộ hoảng sợ giật nảy cả mình lui về phía sau như là bị điện giật, ai nấy đều nắm chắc binh khí trong tay.

Ngay cả trấn thi bài cũng không trấn được kim thân đại nhân!

Hôm nay không thể tránh được phải đánh một trận ác chiến rồi!”

Thi thể dị biến quá nhanh, thú cũng quá nhanh, không thích hợp.

“Quý Thành Lương, ngươi làm cái trò gì vậy?”

Nhưng ngay sau đó, Thẩm đại nhân lại mở miệng nói.

Chúng Thần bộ lập tức ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, nét vui mừng hiện ra trên khuôn mặt, lại cũng không dám tin tưởng.

Dù sao chính miệng Đồ Bách Thú đã nói rõ ràng, Thẩm đại nhân quy thiên.

Đồ Bách Thú là ai?

Một miếng nước bọt một cây đinh, cao thủ đứng thứ hai của Phi Ngư Vệ.

Khuôn mặt hung dữ kia bình thường tuyệt nhiên không có lấy một chút ý cười nào, đều là nói một không hai.

Không có khả năng mở miệng nói đùa như vậy.

“Thảm đại nhân, ngài... Ngài không chết?” Thiết Giản Thần Bộ Vũ Văn Tĩnh ngập ngừng hỏi.

Thảm Luyện nhìn đám người Vũ Văn Tĩnh, Quý Thành Lương một chút, nhú mày xoa xoa cổ mình.

Cảm thấy khắp toàn thân chỗ nào cũng đau, đặc biệt là cổ họng, giống như là bị thứ gì đó hung hăng đâm qua, vừa nhói đau lại vừa ngứa.

Lại nhìn về phía bàn tay, phía trên dính nhơm nhớp thứ gì đó màu xám trắng trông như là chất nhờn, vừa tanh vừa thối.

“Ta hôn mê bao lâu?” Thẩm Luyện hỏi.

“Đại khái khoảng... khoảng một canh giờ.” Quý Thành Lương trả lời.

“Một canh giờ?” Trong mắt Thẩm Luyện xuất hiện một tia khó hiểu.

“Đại nhân... Ngài thật sự không chết?” Vũ Văn Tĩnh vẫn chưa thể tin được, đám Thần bộ còn lại cũng đều lộ vẻ kích động.

“Vì sao các người lại cho là ta đã chết?” Thẩm Luyện hỏi lại, rốt cuộc thì một canh giờ ngắn ngủi này đã xảy ra chuyện gì?

“Đồ... Đồ Thiên hộ vừa rồi đã tới, hắn nói ngài quy thiên.” Vũ Văn Tĩnh trả lời.

“Đồ Bách Thú?” Sự khó hiểu trong mắt Thẩm Luyện càng trở nên rõ ràng, y nhìn về phía đám người Quý Thành Lương.

Mọi người đều gật đầu như gà mổ thóc, xác nhận câu nói của Vũ Văn Tĩnh.

Thẩm Luyện lập tức cảm thấy rối bời, nhất thời nghĩ không thông, lại nhìn cả người mình dính nhơm nhớp, nói: “Chuẩn bị một chút, ta tắm rửa một chút.”

Cả đám vội vàng chen nhau đi ra ngoài.

Không lâu sau, trong nhà tắm của nha thự Phi Ngư Vệ, Thẩm Luyện nhìn từng vết roi trên thân thể mình, hoàn toàn rơi vào trầm tư.

....

Lò hỏa táng thành đông.

Tần Hà hát ngâm nga, vui vẻ thanh lý thi thể cho A Kỳ Ca.

Cái thứ thi thể này, phải là đánh từ bên ngoài lấy về mới “thơm”, còn thứ mà Bình mã ty bên kia đưa tới, hiện tại đã không có “hương” không có “mùi”.

Đại vương bát cũng cực kỳ vui vẻ, một người lợi hại như vậy, có thể khiến cho toàn bộ triều Đại Lê phải run sợ, cứ như vậy nằm xuống để cho nó đốt.

Mới nghĩ một chút đã kích động.

Cái gì gọi là sự nghiệp đỉnh phong, chính là đây.

Đốt quá nhiều thi thể quả nhiên cũng sẽ trở nên biến thái, một lớn một nhỏ hai con gia súc, lớn đã biến thái, nhỏ cũng đã sắp.

Thoạt nhìn A Kỳ Ca không có vết thương nào, nhưng đến khi Tần Hà kiểm tra đến dưới đũng quần thì mới phát hiện, khá lắm, dính đặc.

Tình huống này Tần Hà cũng đã từng gặp.

Quần ẩu đánh lộn ở bên bến tàu, không thể thiếu sẽ có một hai bộ bị người ta đá háng.

Cởi quần ra xem xét, ai ya, vừa có vết nứt vừa có vết mới lành, giờ còn toác ra, dính thành một khối.

“A”

Đại vương bát nhìn thấy vậy liền lộ ra vẻ mặt ghét bỏ.

Tần Hà không còn gì để nói, lắc đầu: “Phải cắt, không có cách nào sửa được.”

Nói xong lấy dao ra, hạ một dao cắt đi toàn bộ, lại dùng một khúc gỗ khắc một bộ rồi dán lên, đỡ tốn công hơn nhiều.

Xử lý thi thể xong, chuyển thi thể vào lò, chất than đá lên, lại lấy đá lửa ra, tuần tự mà làm.

Tốc độ đốt cháy thi thể mới vẫn luôn rất nhanh chóng, không đến hai canh giờ, thi thể đã cháy xong.

Rối bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được A Kỳ Ca một đời.

Hình dung thế nào đây: Một vị chiến thần bị “nhân duyên” làm trể nãi.

A Kỳ Ca là con trai của lão Địch Vương, cực kỳ được sủng ái, thời kỳ niên thiếu đã là năng chinh thiện chiến.

Mười bốn tuổi đã bắt đầu lãnh binh, chỉ là một ngư lục mà có thể lấy 300 người đại phá hai ngàn quân Đại Lê, trăm một tên phó tướng.

Mười lăm tuổi theo quân xuôi nam đả thảo cốc, lấy hai ngàn kỵ binh, đánh bảy trận chiến thắng cả bảy, trăm ba tướng Đại Lê, phá hai vạn địch, đánh hạ hai tòa thành, giết sạch một thành, số tù binh cả người lẫn vật bắt được là hơn sáu vạn.

Mười sáu tuổi theo quân tây chinh đánh Nhung tộc, tiến quân trong đêm, lấy bốn ngàn kỵ binh tập kích bất ngờ, đại phá bản bộ Nhung tộc, chém đầu hơn vạn, thu được vô số dê bò ngựa.

Mười bảy tuổi trước chinh phạt Quảng Ninh, sau lại chinh phạt Ninh Viễn, làm tiên phong cho đại quân, đánh ba trận chiến ba trận thắng, quân Đại Lê bị đánh đến co đầu rút cổ trong nội thành, không dám lộ đầu.

Mười chín tuổi lại một lần nữa theo quân xuôi nam, đánh hạ bảy tòa thành, giết sạch hai tòa, ít người có thể giao phong với y, bắt được hơn hai mươi vạn cả người lẫn vật.

Hai mươi tuổi đánh hạ Khoan thành, trăm bốn tướng Đại Lê, phá hơn vạn quân, đồ thành, lấy được 300 vạn lượng Đại Lê khao biên quân.

Chính là một vị nhân tài kiệt xuất dẫn binh tiến như rồng, đã tấn công là không có không đánh hạ, đã đánh trận là không có không chiến thắng của Địch tộc.

Nhưng mà cây cao đón gió lớn, trên bản chất thì vương đình Địch tộc chính là liên minh các bộ lạc, từ trước đến giờ nội bộ không thể bền chắc như thép, đều là tranh đua lẫn nhau.

A Kỳ Ca được lão Địch Vương sủng ái, chiến công hiển hách, do vậy tính tình cũng trở nên kiêu ngạo, đắc tội với không ít người, người không đắc tội thì cũng không ưa y.

Hơn nữa sát khí của y quá nặng, người người đều kinh sợ tránh xa.

Lão Địch Vương vốn có ý định lập y lên làm Vương, nhưng thế lực các phương lại không có bao nhiêu kẻ chấp thuận, đành phải từ bỏ.

Sau khi lão Địch Vương chết, A Kỳ Ca bị các thế lực nhằm vào, bức giết mẫu thân y. Sau khi mất đi sự che chở của lão Địch Vương, địa vị của A Kỳ Ca lập tức bị rút xuống ngàn trượng, còn bị Địch Vương tân nhiệm nghi kỵ.

Nhưng chiến công hiển hách của y vẫn còn ở đó, dù cho tân Địch Vương có nghi kỵ như thế nào cũng không thể chèn ép công khai, chỉ có thể ngấm ngầm điều A Kỳ Ca đi mặt trận phía đông, tránh cho y lại lập thêm công.

Mặt trận phía đông là bán đảo Vương đình đầy núi đá căn cỗi, điển hình như là tảng đá trong hầm cầu, vừa cứng vừa thú, lại còn nghèo.

Những tướng lĩnh Địch Lỗ khác đều tránh nơi đó, đó không phải là nơi dễ lập công.

Nhưng việc này cũng cho A Kỳ Ca có cơ hội tự mình dẫn quân.

Không có lương thảo, A Kỳ Ca bán gia sản lấy tiền, hoặc mua hoặc mượn, nguồn cung cấp lính không đủ, A Kỳ Ca lợi dụng tù binh làm.

Chỉ là dựa vào một cỗ nhuệ khí, tập kích bán đảo bất ngờ, liên tiếp đoạt lấy ba quan, buộc Vương đình Địch tộc đầu hàng.

Lần này xem như lại lập được một đại công.

Mặc dù bán đảo Vương đình không đủ để tạo thành mối đe dọa gì, nhưng dù sao nó cũng nằm ở sau hông Địch Lỗ, sức mạnh của bản thân không đủ, lại có thể cho Đại Lê mượn đường.

Sau khi đánh hạ bán đảo, mối đe dọa này cũng đã được loại bỏ.

Từ đây Địch tộc đã không còn mối lo ngại, có thể yên tâm tây tiến, nam tiến.

Quan trọng hơn là, mấy năm trước Địch Lỗ bắt được số lượng lớn nô lệ, lại thêm đại chiến liên tiếp nên bỏ vụ mùa, lương lương thực sản xuất được thiếu trầm trọng, vật giá tăng cao.

Địch Vương hạ lệnh quyên góp lương, ai quyên góp nhiều lương nhất sẽ được tứ phong tước vị Quận vương.

Thế là A Kỳ Ca bắt đầu vơ vét trên bán đảo.

Khá lắm, lần vơ vét này, phải nói là cực kỳ sạch sẽ!

Một mùa đông, 1/3 Vương tộc trên bán đảo bị chết đói.

Không sai, ngay cả Vương tộc đều bị chết đói mất 1/3, vậy thì dân chúng trên bán đảo thảm bao nhiêu đúng là không có cách nào hình dung.

Chỉ cần có thể tìm được lương thực, A Kỳ Ca sẽ chờ hết toàn bộ trở về, một hạt cũng không bỏ lại.

Thế là A Kỳ Ca lại lập công lớn, được phong tước làm Vũ Anh Quận Vương.

Sau đó A Kỳ Ca bị minh thăng ám hàng (*), đóng băng ba năm.

(Note (*): Minh thăng ám hàng có nghĩa là ngoài mặt thì thăng chức nhưng thực tế lại bị tước bỏ quyền lực.)

Cuối cùng, Địch Vương chuẩn bị xuôi nam phá quan, phía tây cần một viên mãnh tướng lĩnh quân xâm nhập vào phía nam trường thành, tiếp ứng quân chủ lực nhập quan.

Địch Vương dẫn đo suy nghĩ, nghĩ tới A Kỳ Ca, vị này có dũng có mưu, đã tấn công là không có không đánh hạ, đã đánh trận là không có không chiến thắng, là một chiến thần chỉ khuyết thiếu nhân duyên.

Việc này liên quan đến quốc vận, dù có nghi kỵ thì cũng phải bỏ sang một bên, đặt đó chờ sau này nói tiếp.

Cứ như vậy, mới có chuyện A Kỳ Ca xuôi nam với danh nghĩa đả thảo cốc nhưng trên thực tế là đại kế nhập quan ngầm diệt Đại Lê lần này.

Đáng tiếc, y lại gặp phải một kẻ biến thái đến gần như không có cách nào giải quyết, cứ như vậy bị thất bại.

Đền chiếu thu hồn, thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Xương hổ tim lang phôi là báo, thứ bậc man trướng gần ngai Vương, sát nghiệt quần thân đoạn khí số, thân trong kiếp nạn khó tránh tai, vừa gặp dị nhân thi diệu thuật, liên kiếp bỏ mình một tam quân.”

Phần thưởng: Thuật Chân ngôn.

Chương 188 – Thuật Chân ngôn

Thuật Chân ngôn: Đây là một pháp thuật nhỏ đến từ chúng thần Thâm Uyên, ở trước mặt thần, không có lời nói dối.

Chú thích: Hiệu quả thi triển thuật này tùy người mà khác nhau, người có tâm trí kiên định sẽ có được kháng tính.

Tần Hà ngây người, kỹ năng này.... Người nói nó kém a, cũng vẫn được, không tính là quá kém.

Phối hợp với thuật Tạo mộng thì hoàn toàn có thể xưng là thần thuật.

Nhưng nếu người nói nó tốt, thì vẫn có chút không đủ.

Chẳng lẽ hẳn không nên cắt nguyên bộ linh kiện của A Kỳ Ca?

Điều khắc tỉ mỉ đến cùng là vẫn không bằng nguyên bản?

Nhưng kích thước TM này không sai nha, là nhỏ.

“Gia, ngài sao vậy?”

Đại vương bát thấy Tần Hà vò đầu bứt tai, kỳ quái hỏi.

“Không có việc gì.”

Tần Hà lắc đầu, nghĩ không rõ.

Hắn ngồi dậy liếc nhìn đại vương bát, búng ngón tay một cái, bắt thuật Chân ngôn cho nó.

“Thiết Trụ, đi theo gia lẫn lộn, người thấy sao?” Tần Hà thần nhiên hỏi, thử xem hiệu quả.

“Rất tốt nha, gia ngài là...”

Đại vương bát trả lời, nhưng mà ngay sau đó, nó đột nhiên cảm thấy miệng mình đã mất đi khổng chế, trong lòng nghĩ cái gì nói cái đó, hoàn toàn không qua đầu óc: “Gia ngài chính là một tên quỷ hẹp hòi, đi theo ngài lẫn lộn, ngày ngày phải ăn mìn thầu không nói, còn ba ngày thì hai ngày đói bụng, ta ngày nào cũng phải thức đêm, ta sống dễ dàng sao, ta đều gầy

đi rồi. Nếu không phải thấy đuôi người đủ lớn, ta đã sớm về Vận Hà rồi.”

Tần Hà: “☉_☉”

Đại vương bát: “ ‘•×•’ ”

Một người một vương bát đối mặt, một bên là ngơ ngác, nửa này vẫn chưa phản ứng lại, một bên là hít sâu một hơi, vẻ mặt tràn đầy hoảng sợ.

Một hồi lâu sau.

“Đi theo ta có bắt bắt như vậy à?” Tần Hà không thể tin được hỏi lại.

“Không có không có, gia, vừa rồi ta chỉ nói giỡn thôi, ngài tuyệt đối đừng coi đó là thật nha, hu hu” Đại vương bát chỉ cảm thấy toàn thân suu suu bốc lên khí lạnh, vội vàng lắc đầu như trống bỏi, sắp bị hù chết rồi.

Chuyện gì xảy ra vậy, miệng sao tự nhiên lại không che không đập như vậy chứ.

Lời này có thể nói với Tần Hà à?

“Không ăn thì người cũng có thể nói với ta mà, ta chỉ là hay quên thôi, hơn nữa trong nhà còn có mì, người có thể tự nhào mì rồi hấp lên ăn nha.” Tần Hà có hơi chút không đành lòng, cẩn thận suy nghĩ lại, hình như thực sự là đúng như vậy, trước đó hoặc là quên mua, hoặc là quên lấy ra, đợi đến khi lấy ra thì cũng đã thiu, sau đó có hấp màn thầu mấy lần nhưng đều không lưu trữ lại, đều đưa cho con bê ăn hết.

Đại vương bát gật đầu như gà mổ thóc: “Gia, là ta sai, là do ta lười, lần sau ta sẽ tự hấp, tuyệt đối sẽ không để ngài phải bận tâm, vừa rồi ta hoàn toàn chính là nói vớ nói vẩn, ngài tuyệt đối đừng để trong lòng.”

Tần Hà nghe xong, không đúng, đây chắc chắn không phải là lời thật lòng của tiểu Vương đồng chí.

Biu.

Thuật Chân ngôn.

“Hấp cái cọng lông a, ta là hậu duệ Thần Ngao, thân mang huyết mạch Thủy thần, người cho hậu duệ của thần mỗi ngày ăn mần thầu sao, ta muốn ăn thịt, ta ở chỗ cha nuôi ngày ngày đều được ăn thịt, thịt không có ớt! Người cũng biết đi ra ngoài ăn thịt mà không phải mỗi ngày ăn cỏ, dựa vào cái gì mà ta... ục ục ục ục”

Đại vương bát nói liên thanh như bắn pháo, lần này càng luống cuống hơn, lại không có tay để che miệng lại, vội vàng đâm đầu vào thùng nước, lúc này mới có thể ngừng nói.

Tần Hà đều choáng váng, không hỏi không biết, vừa hỏi đã giật mình.

Oán niệm của tiểu Vương đồng chí lại bạo tăng nha.

“Không phải, người có ý kiến cũng có thể đề nghị nha, ta khó trao đổi như vậy sao? Ta cảm thấy tính tình của ta cũng khá tốt a?” Tần Hà trong lòng có chút không xác định, nói.

Dưới trướng chỉ có hai binh, bê đồng chí thì không đứng đắn, chỉ có tiểu Vương đồng chí có năng lực nghiệp vụ cũng coi như không tệ, nhưng bây giờ tiểu Vương đồng chí lại giận dữ, cứ như vậy, nghiệp vụ đột thi thể sau này tất nhiên là sẽ bị ảnh hưởng a.

Lần này đại vương bát chết cũng không dám ngẩng đầu lên, liền ngâm đầu trong nước.

Nhờ như vừa mở miệng đã lại vỡ gáo, vậy thì không phải đầu bỏ xuống nước, mà là toàn thân ngâm vào nước, tẩy rửa sạch sẽ.

Đề ra ý kiến?

Lãnh đạo bảo người đề ra ý kiến, người thật sự đề ra một cái thử xem?

Đầu ngón chân khép lại bằng nhau chính là lãnh đạo của người ta, còn vị này, một lời không hợp liền hỏa thiêu cả người sống.

Chỉ hỏi người có sợ hay không.

Đề ra ý kiến cái gì chứ, đừng suy nghĩ viển vông.

Mì rắc thêm ớt hay là cho thêm hồ tiêu? (1)

(Note (1): Tiếng lóng trong tiếng Trung – Ớt để chỉ những người mới bước chân vào đời, thiếu kinh nghiệm, còn hồ tiêu ý chỉ việc phân phối bình đẳng.)

Đại vương bát không dám, thật sự không dám.

Tần Hà thấy bộ dạng này của nó, được rồi, không nên hỏi thì tốt hơn.

Ngộ nhớ lại hỏi ra điều gì đó kích thích chính mình nhịn không được, thật sự đem nó đi nấu thì làm sao bây giờ?

Năng lực nghiệp vụ của tiểu Vương đồng chí mạnh như vậy, nấu thì quá đáng tiếc.

Quan trọng nhất là, hắn không biết nấu món nào làm từ vương bát nha.

Quả nhiên, lời nói dối chính là dầu bôi trơn để xã hội hài hòa.

Thế giới chỉ nói lời nói thật lòng thật là đáng sợ.

Ai cũng không chịu được.

Nhưng mà, có sao nói vậy, tiểu Vương đồng chí nếu đã đề ra ý kiến, vậy thì Tần Hà nhất thiết phải xem trọng.

Không thể để con ngựa chạy nhưng lại không cho ngựa ăn cỏ được.

Không nói hai lời, Tần Hà trực tiếp lấy một tá nhân sâm, hà thủ ô, linh chi từ dưới vách không gian ra, đặt lên bàn.

Ồi!

Cái đồng kia xếp chồng lên phải nói là hoành tráng, giống như là ông Bạch vấp chân nhặt được củ cải. (2)

(Note (2): Ở Trung Quốc có một ông họ Bạch đi đường vấp chân nhặt được một củ cải, sau này xác định nó là một vật quý được chạm khắc tinh xảo. Câu này có nghĩa là trông thì có vẻ không đáng tiền nhưng thật ra lại rất có giá trị.)

Khóe mắt đại vương bát trông thấy, lập tức liền không thể rời mắt.

Thiên tài địa bảo!

Nhiều như vậy?

Gia đây là đánh cướp cầu nhà giàu nào vậy?

“Này này này”

Đại vương bát kích động, lập tức tiến lại gần.

Cẩn thận quan sát, trực tiếp chống mặt.

Mười mấy gốc nhân sâm đều là ba trăm năm trở lên, gốc lâu năm nhất to như măng trúc, phải đến ngàn năm.

Còn có linh chi to như cái chậu rửa mặt, hà thủ ô hình người.

Nếu như ăn hết, ít nhất cũng tăng thêm 30 -50 năm đạo hạnh.

“Thế nào, có thích hay không?” Tần Hà tỏ vẻ như người nhà giàu nông thôn.

Đại vương bát lập tức gật đầu như gà mổ thóc, cái này thì cmn ai không thích chứ, đặt ở đâu cũng là tranh nhau đánh vỡ đầu, dù là cha nuôi yêu thương nó nhất, lần cực kỳ hào phóng cũng chỉ cho nó một gốc linh thảo trăm năm.

Ở đây thì giống như là đồng củ cải, một chồng lớn.

“Sau này đói bụng thì ăn cái này.” Tần Hà vung tay lên.

Đại vương bát nghe vậy, hạnh phúc đến thiếu chút nữa ngất đi.

Ngay sau sự kinh hãi là niềm vui mừng, cái đầu nhỏ sung huyết, trái tim có hơi chịu không nổi.

“Đi theo gia lẫn lộn, tiền đồ sẽ cực kỳ rộng mở, điểm này không cần hoài nghi.” Tần Hà vỗ ngực nói.

Đại vương bát còn có thể nói gì nữa, gật đầu như già tởm, chút oán niệm trong lòng kia lập tức tiêu tan thành mây khói.

Không phải chỉ là đói bụng sao, tính cái rắm.

Chỉ cần gia cần, xuống vạc dầu lên vỉ nướng cũng sẽ không chối từ.

Chính là trung trình một lòng như vậy.

Chính là bất chấp tất cả như thế.

“Cát đi từ từ ăn, một lần bỏ quá nhiều ta sợ người gánh không được, ăn xong gia lại lấy thêm cho người.” Tần Hà thẳng thắn nói.

Đại vương bát liên tục gặt đầu, vôi vàng lấy bao gạo bỏ tất cả những bảo bối này vào, treo cao tuốt trên xà nhà, chỉ để lại một gốc nhân sâm ít năm nhất.

Vật nhỏ này đúng là có nhiều tâm tư, biết đề phòng cái con bò kia.

Tần Hà thấy vậy, hài lòng nằm lại trên đệm chăn.

Không phải chỉ là làm một lãnh đạo tốt sao, làm như ai không biết vậy.

Chuyện vài phút.

Chương 189 – Mấy nhà hoan hỉ mấy nhà sầu

Thu xử lộ thu hàn sương giáng, đông tuyết tuyết đông tiêu đại hàn.

Đối với triều Đại Lê cùng bách tính mà nói, ngày “Đại tuyết” chính là một ngày đáng ăn mừng.

Địch Lỗ đầu tiên bị đại bại ở Bảo An Châu một hồi, tổn thất nặng nề, sau lại bị Tào Văn Chiêu tập kích, khó khăn lắm chiếm hời được từ Cao Khải Tiềm, kết quả ở Sa Hà lại là một trận thảm bại.

Binh lính tổn thất không nhiều, cũng chỉ ngàn người, nhưng điều cực kỳ quý dị chính là, toàn bộ Tá lĩnh, Chương kinh các bộ đều chết trận, mà ngay cả A Kỳ Ca cũng bị mất tích một cách khác thường.

Phải biết là, ba ngàn tinh kỵ binh xuôi nam kia đều là tinh binh cường tướng được chọn ra từ các bộ.

Điều này đã khiến đại quân Địch Lỗ lập tức rơi vào cục diện rấn mất đầu.

Tìm tới tìm lui dưới thành Xương Bình, tìm được một Mai Lạc Chương kinh què chân, cũng chính là phó tướng, so sánh với thống soái đại quân tây lộ như A Kỳ Ca thì chính là thấp hơn hẳn hai cấp bậc.

Chương kinh què chân sau khi nhận được tin tức thì lập tức bối rối, không biết nên lui hay là tiến.

Điểm mấu chốt của nhiệm vụ mà Địch Vương giao cho chính là cướp đoạt đầy đủ lương thực cùng cả người lẫn vật, nhưng hiện tại đại quân chỉ mới chiếm được hai thành.

Bảo An Châu là một cái thành nhỏ, chỉ có ba vạn người, vào thành không phong đạo, bây giờ không còn có bao nhiêu người sống.

Nhân khẩu ở Tuyên Phủ thì nhiều hơn một chút, nhưng thanh niên trai tráng bị giết bị ăn, nhưng tính toán cẩn thận thì không nhiều hơn hai vạn.

Chút người này còn chưa đủ nhét kẽ răng.

Ngược lại thì Xương Bình có hơn hai trăm ngàn người, nhưng mà vẫn đang cách một cái tường thành, Cao Khải Tiềm cái tên rùa đen vương bát đần này lại gom hết ba ngàn người rút vào thành, lại giờ cao thế miễn chiến.

Dựa vào số người ít ỏi của mình mà gặm sống nơi này, rất dễ bị nứt răng.

Ngay vào lúc tên Chương kinh què chân vẫn đang do dự, tên khốn khiếp Tào Văn Chiếu kia cũng không biết đã mượn được hai ngàn kỵ binh từ nơi nào, hợp được bốn ngàn binh giết tới đây.

Tới cũng không đánh chính diện với người, chỉ là quấy rối người đủ mọi đường, thỉnh thoảng chạy tới quẹt người một chút.

Nếu như người dám đuổi theo, Tào Văn Chiếu lập tức sẽ nhảy ra cho người biết cái gì gọi là thiết quyền của cường giả ngoại kinh.

Đơn đấu thì đấu không lại, quần ẩu thì lại không có cơ hội.

Cứ như vậy, Chương kinh què chân không còn biện pháp nào khác, chỉ có thể tập hợp quân rút lui, nếu còn không rút lui, đợi đến khi ăn hết lương thực thì cũng sẽ chẳng còn cơ hội.

Trên đường rút lui cũng không tránh khỏi bị Tào Văn Chiêu tập kích từng trận nhờ, tổn thất trên vạn người, lương thảo cũng bị đốt đi không ít.

Càng khiến cho người ta tức giận hơn là, tên cận bã Cao Khải Tiềm thế mà cũng chạy đến nhốt đầu người, theo đuôi xa xa ở phía sau.

Người muốn quân gã ta đi, thì lại rất dễ bị Tào Văn Chiêu bắt được cơ hội, người không muốn quân gã ta đi, mã bộ binh hơn hai vạn người đấy, ô ương ô ương rất dọa người.

Chương kinh què chân tức giận đến nghiến răng kêu loạn, nhưng lại vẫn không có cách nào.

Cứ như vậy một đường thất tha thất thểu, đại quân Địch Lỗ rút về đến phủ thành Tuyên Châu.

Lại được 2 vạn kỵ binh bộ lạc Nhung tộc xuôi nam tiếp ứng, chặt vật rút khỏi quan trường Trường thành.

Bên ngoài Sơn Hải quan, Địch Vương tập hợp 30 vạn binh chuẩn bị nội ứng ngoại hợp tiến quan sau khi biết được quân tình, chỉ có thể lui binh.

Một trận sóng thần cao ngút trời thay đổi triều đại cứ như vậy đã bị tiêu trừ.

Tin tức truyền đến, kinh thành sục sôi.

Từ Hoàng Đế triều thần, cho tới bách tính Lê dân đều như là ăn Tết, đều hân hoan hơn hởi.

Hoàng Đế đại triều, Tào Văn Chiêu hết mình chiến đấu với Địch Lỗ, có công đánh lui địch, phong làm Trấn Quốc tướng quân, gia phong Thái Tử Thái Bảo.

Ngụy Trung Lương có công quảng trù quân lương, gia phong Thái Tử Thiếu Sư, ngự tứ Hoàng mãng bào.

Thẩm Luyện huyết chiến Sa Hà, có công bảo vệ kinh sư, phong làm Tả Đô Đốc, ngự tứ Kim mãng đới.

Ngoài ra chư tướng đóng giữ Sơn Hải, quan văn vệ thành đều có phong thưởng.

Cao Khải Tiềm đại bại, nhưng niệm y thu lại được đất đã mất, chém đầu bảy ngàn Địch Lỗ, công tội bù trừ, vẫn giữ nguyên chức vụ.

Đây là triều đình.

Dân gian tất nhiên cũng giống như vậy.

Một trận binh tai cửa nát nhà tan đã tiêu tan, dân chúng nhao nhao trở về gia viên.

Cái loạn thế bấp bênh này, lại qua một nạn.

Ngay cả ăn mỳ lưu dân cũng là chạy quanh ăn mừng.

Vì sao?

Vì Trung Sơn Vương Phủ Từ Thiên n dâng thư cho Hoàng Đế, xưng Đại Lê đại thắng Địch Lỗ, cả nước ăn mừng, nhưng kinh thành có rất nhiều nạn dân, vô số người bị đông lạnh chết đói, thỉnh cầu tự trù lương xấu phát cháo cứu tế.

Có lẽ là tâm tình Hoàng Đế đang tốt, miễn đi nghi kỵ, phá lệ hạ chỉ đồng ý Từ Thiên n phát cháo chẩn tai.

Thế là đầu đường cuối ngõ bắt đầu xuất hiện rất nhiều lều phát cháo.

Ăn mỳ lưu dân xếp hàng lĩnh lấy ăn.

Tần Hà cũng chạy tới xem thử, cháo loãng, bên trong còn cho thêm rất nhiều trấu, màu sắc căn bản cũng không phải là máu trắng, mà là màu vàng bụi bặm, giống như súp phân.

Nhưng ngay cả như vậy, số ăn mỳ lưu dân xếp hàng lĩnh ăn ở mỗi lều phát cháo đều là ba tầng trong ba tầng ngoài.

Đại tuyệt rét đậm, chỉ cần là có thể ăn vào miệng tạo ra phân, đó chính là thứ cứu mạng.

Không có người chê.

Kẻ chê đều là có ăn có uống.

Có dân chúng bản địa cũng chui vào ăn ké, nhưng ném thử một ngum liền lắm bầm chửi rửa rồi rời đi.

Tần Hà cảm ứng thử vị trí hiện tại của Từ Thiên n, lại phát hiện ông ta vậy mà đã chạy vào trong cung, cũng không biết là trốn hay là làm cái gì.

Cháo cứu tế rõ ràng là không đạt yêu cầu, nhưng mà xem ở việc nạn dân vẫn có thể ăn vào miệng, hiệu quả cũng không tệ, hẳn nhin.

Còn phải quan sát biểu hiện sau này, nếu như Từ Thiên n còn dám chơi đùa tiểu tâm tư gì, vài phút liền sẽ cho ông ta biết vì sao hoa lại đỏ như vậy.

Bến tàu nhanh chóng khôi phục lại sự náo nhiệt trước kia.

Thương nhân khừu giác nhạy bén chất đầy hàng hóa lại tiến lên phía bắc, thuyền cũng khôi phục qua lại, thương gia lui tới như dật vải.

Các đại viện quán bên bến tàu kinh thành lại đầy người ngồi, xem thổi tiêu, xem múa eo, xem nhảy múa.

Nhưng mấy nhà hoan hỉ mấy nhà sầu, có người vui vẻ, liền có người xui xẻo.

Ai?

Tri phủ Hà Gian, Lương Thế Kiệt.

Xui xẻo đến mức độ nào?

Hoàng Đế chỉ dụ, chém đầu cả nhà!

Ài, báo ứng chính là đến nhanh như vậy, mạnh mẽ như thế!

Chuyện này nói đến, Lương Thế Kiệt này cũng thật xui xẻo.

Lương Thế Kiệt đoạt tình phục chức, phục nhậm Tri phủ Hà Gian.

Phủ Hà Gian nằm ở phía nam đất Yên, cách kinh thành chừng trăm dặm, vốn là không có chút liên quan gì đến đợt đả thảo cốc lần này của Địch Lỗ.

Nhưng đúng là rất trùng hợp, Lương Thế Kiệt lại không trực tiếp đi thẳng đến Hà Gian phục chức, mà lại tiến về phía bắc bái phỏng ân sư, đại lão Đông Lâm Từ Nham Khanh, sau khi viếng thăm xong thì đi tắt qua đường huyện Thuận Nghĩa.

Phía tây bởi vì Cao Khải Tiềm một trận đại bại, chuyển biến bất ngờ.

Mà tin tức lại không thể lưu truyền nhanh chóng, cho nên đợi đến khi tin tức truyền tới huyện Thuận Nghĩa thì Địch Lỗ đã bao vây Xương Bình, mất thấy huyện Thuận Nghĩa sắp không giữ được.

Càng trùng hợp hơn chính là, Tri huyện huyện Thuận Nghĩa lại đang trống chỗ, quan mới chưa đến nhậm chức.

Bách tính toàn thành như rắn mất đầu, lúc này xem xét, ài, Tri phủ Hà Gian Lương Thế Kiệt đang nghỉ chân ở trong huyện.

Tốt a, đều là quan, mặc kệ hẳn là ai, đẩy lên chủ trì đại sự trước rồi nói sau.

Lương Thế Kiệt nghe thấy Địch Lỗ đều đã đánh tới Xương Bình, nào dám chờ ở Thuận Nghĩa nữa, tán binh Địch Lỗ cũng đã đi vòng ở ngoài thành.

Một khi thành bị bao vây, cái huyện thành nhỏ rách nát này cũng chắc chắn xong.

Thế là Lương Thế Kiệt ngoài miệng nói mọi người không cần lo lắng, hết thầy đã có bản quan ở đây, nhưng lại ngầm phái người vụng trộm đi dò đường, nhân lúc bóng đêm chạy trốn.

Chuyện này cũng không biết là bách tính Thuận Nghĩa tức giận tố cáo, hay vẫn là do Ngụy Trung Lương nghe được phong thanh gì.

Ngụy Trung Lương mới lập được đại công nhờ việc trừ lương đã sai sử cơ quan ngôn luận của Yên đảng trực tiếp liên danh dâng một bản vạch tội Lương Thế Kiệt.

Khá lắm, cái này có thể đòi Khanh gia tính mệnh.

Thời điểm Ngụy Trung Lương trù lương, đã không ít lần nhắc trước mặt hoàng đế, nói đảng Đông Lâm cùng cường hào Giang Nam liên hợp ngăn cản trù lương, khiến việc trù lương bị chậm trễ.

Hoàng Đế nghĩ tới đại chiến đã sắp đến, nên nhịn rồi lại nhịn, Địch Lỗ vừa lui, Hoàng Đế liền không nhịn được nữa.

Trực tiếp hạ chỉ, tịch thu tài sản trăm cả nhà Lương Thế Kiệt, Tam pháp ti hội thẩm đều miễn đi.

Thánh chỉ vừa hạ xuống, Phi Ngự Vệ xuất động, từ trên xuống dưới nhà họ Lương ba mươi mấy mạng người đều bị bắt lấy, đưa đến đầu chợ Tây.

Dân chúng vây xem quần tình cuộn cuộn, đồng thanh hô lớn: “Trảm! Trảm! Trảm!” Cục đá, rau thối, phân chó giống như là mưa đập về phía Lương Thế Kiệt.

Lương Thế Kiệt đầu bù tóc rối, mặt xám như tro, trong nháy mắt khi đầu rơi xuống, ông ta trông thấy Lai Phúc nước mắt tuôn đầy mặt đang quỳ gối ở nơi xa.

Dao chém đầu rơi xuống, trong khi cảnh vật đang xoay chuyển, ông ta nghĩ tới Hoàng Thành Nhân – Con hoàng bì tử khổ tu kia.

Giây phút lâm chung, ông ta đã hiểu, đây tất cả đều là báo ứng a.

Chương 190 – Kinh thành có đại khủng bố

“Ài, sớm biết có ngày hôm nay, sao lúc trước còn như vậy.” Tần Hà ném vỏ dưa trong tay đi, lắc đầu không còn gì để nói.

Sự trùng hợp thứ nhất, Lương Thế Kiệt đi báỉ phỏng ân sư, đúng lúc Địch Lỗ đột nhiên xuôi nam.

Sự trùng hợp thứ hai, Lương Thế Kiệt đi đường tắt qua huyện Thuận Nghĩa, đúng lúc trong thành không có quan.

Sự trùng hợp thứ ba, vừa vặn bị Ngụy Trung Lương biết được, lấy ông ta để chèn ép Đông Lâm.

Trùng hợp thứ tư, vừa đúng lúc Hoàng Đế đang trong cơn tức giận với việc Đông Lâm quấy nhiễu việc trừ lương trừ bổng.

Thời gian a, tính mệnh a.

Lương gia có được mệnh âm tổ tiên, có hai phần phúc duyên của Hoàng Thành Nhân cùng Lai Phúc bảo hộ, chỉ cần Lương Thế Kiệt không đem sự tình làm tuyệt, phạm là để lại một đường lui, cả nhà họ Lương dù không thể lên như điều gặp gió, nhưng vẫn có thể tiếp tục kéo dài.

Nhưng mà Lương Thế Kiệt chỉ muốn vui vẻ nhận lấy, một chút cũng không muốn trả giá.

Mười năm vất vả học hành, cũng không biết là “nhân nghĩa lễ trí tín” đã học vào đến bụng chớ nào.

Hành hình hoàn tất, Lương Hà Lương Thị, liền cứ như vậy theo gió mà đi.

Thi thể được mang đến thiêu thi đường.

Theo luật Đại Lê, thi thể quan viên cùng gia quyến bị xử quyết đều phải do thiêu thi đường xử lý, không được xuống đất.

Mười ngày nửa tháng này, dân chúng nhắc đến Lương gia còn có thể nhớ mấy ngụm nước miếng.

Hai ba tháng sau, lại đề cập đến Lương gia, có thể phải suy nghĩ một hồi.

Hồng trần cuộn cuộn, thế sự biến ảo.

Thế gian này rõ ràng đã thiếu đi cả một gia đình, nhưng lại giống như, cái gì cũng không thiếu.

“Bán hạt dưa, bán hạt dưa đây, hạt dưa thơm ngon đây.”

“Son phấn bán giá hời đây.”

“Kẹo hồ lô đây, hai xâu kẹo hồ lô cuối cùng, ăn ngon giá rẻ.”

“....”

Sa điệu Thao Thiết yến, Kinh lạc vạn vật sinh.

Đầu người lặn xuống ở đầu chợ Tây, đã nuôi không biết bao nhiêu tiểu thương cùng người bán hàng rong.

Đây cũng là chúng sinh.

“Lão bản, cho hai xâu kẹo hồ lô.” Tần Hà vội vàng chen vào.

“Có đây, hai xâu kẹo hồ lô, mười văn tiền.” Người bán hàng rong hô lên.

“Mười văn? Sao lại tăng giá rồi, ta vừa mới đi qua chợ bán thức ăn, củ cải cũng đâu có tăng giá.”

“Củ cải tăng giá hay không thì liên quan gì tới kẹo hồ lô của ta?”

“Ài, người cmn... Lần trước người cũng không phải nói như vậy.”

“Vậy người có ăn hay không, chỉ còn hai xâu này thôi, muốn có bán thì phải đợi đến ngày mai.”

Tần Hà lộ vẻ khó chịu, “Ăn.”

Người bán hàng rong xoay chuyển bao vải ở sau lưng tới trước người, giống như làm ảo thuật, lại móc ra hai xâu kẹo hồ lô cắm lên trên bọc rơm: “Kẹo hồ lô đây, hai xâu kẹo hồ lô cuối cùng, ăn ngon giá rẻ đây.”

Tần Hà: “Ân o_O???”

....

Thành bắc, trong một tửu quán vắng vẻ.

Một người đàn ông trung niên sắc mặt vàng như nền ngựa cổ lên ừng ực uống một ngụm rượu vàng cay xè, thở hổn hển, trên mặt lộ ra đầy vẻ cô quạnh.

Cái tửu quán này chính là một gian hàng cỏ tranh bốn phía đều lọt gió, tuyết lạnh lẽo len lỏi qua khe hở rơi vào trong chén rượu đang bốc hơi nóng, nháy mắt đã tan rã không còn gì nữa.

Phía bàn đối diện, một người đàn ông đội mũ da chó có đôi mắt hung ác nham hiểm nhìn về phía người đàn ông trung niên: “Tả Mã đại nhân đúng là nhân nhĩ thoải mái a, còn tới cái tửu quán này thưởng thức rượu?”

“Bằng không ta còn có thể làm cái gì đây?” Liễu Trường An nhìn về phía đối diện, trên mặt xuất hiện một tia trào phúng.

“Vũ Anh Quận Vương không rõ tung tích, chẳng lẽ Tả Mã đại nhân không nên đi tìm hiểu một chút?” Cam Đồ Cát lộ ra vẻ bất mãn.

“Tìm hiểu? Người đoán ta tìm hiểu được cái gì?” Liễu Trường An cười tự giễu, chậm rãi nói: “Chỉ huy sứ Phi Ngự Vệ Thẩm Luyện vậy mà đã đột phá ngoại kinh, ha ha ha”

“Cái gì?”

Vẻ bất mãn của Cam Đồ Cát lập tức cứng đờ lại, gió tuyết đập vào mặt dường như là đột nhiên trở nên lạnh lẽo hơn.

“Ngoài ý muốn à?”

Liễu Trường An cười hắc hắc, bụng rượu lên ừng ực ừng ực đổ ào vào miệng, không ít rượu tràn ra, làm ướt cả cổ áo.

Đối với mật thám Đại Dịch ẩn náu ở kinh thành mà nói, mùa đông này quá mức tàn nhẫn.

Đầu tiên là Liễu Thương bị đốt ở lò hỏa táng, sau đó là bị mất tích liên tiếp.

Hình Nô mất tích, An Ba Cốc mất tích, Nhĩ Mã Hồn mất tích.

Đặc biệt là Nhĩ Mã Hồn, một tướng quân vừa đa mưu túc trí lại vừa có thực lực mạnh mẽ, khi Liễu Trường An gặp được Nhĩ Mã Hồn, ông ta đã cho rằng mình có thể ngược gió lật bàn.

Kết quả, vừa đến núi Trống Đồng, Nhĩ Mã Hồn liền như sao chổi xẹt qua bầu trời, thoáng qua một cái đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Mà sự thảm bại của Nhĩ Mã Hồn so với Vũ Anh Quận Vương lại không đáng nhắc tới.

Đại quân tây lộ hao binh tổn tướng, chạt vạt ra khỏi tường quan, tử thương gần 10 vạn, Vũ Anh Quận Vương mất tích.

Nói là mất tích, thực ra chính là đã chết, ngay cả thi thể cũng không thể tìm được.

Đối với Đại Địch mà nói, tổn thất như vậy đã là thương gân động cốt.

Mẫu chốt hơn là, Đại Địch không chỉ không đánh được vật tư đủ cho mùa đông, còn tiêu hao số lương thảo vốn đã cực độ eo hẹp.

Bạch tai kéo dài, mùa đông này, Địch quốc nhất định sẽ có rất nhiều người chết.

Hiện tại, trong lòng Liễu Trường An đang rất sợ hãi.

Từ rất lâu rồi, ông ta đã mờ hồ nhận thấy kinh thành có một vị nhân vật cực kỳ khủng bố đang ẩn náu.

Người này chưa từng xuất hiện, lại can thiệp vào hết thảy mọi việc.

Mới ban đầu còn tưởng rằng người này chẳng qua là một cường giả mấy chục năm nội kinh, về sau mới phát hiện không chỉ như vậy, chắc là nội kinh đỉnh phong, cuối cùng phát hiện còn vượt hơn dự đoán, có lẽ là phía trên nội kinh.

Vũ Anh Quận Vương vừa chết, Liễu Trường An lập tức hoàn toàn bối rối.

Thậm chí không chỉ là ngoại kinh.

Kinh khủng hơn là, xét từ quỹ đạo hành động của Vũ Anh Quận Vương đến xem, thì cũng không phải đối thủ của người này.

Còn có Thâm Luyện, nội kinh đỉnh phong sử dụng “ngoại kinh đan” cưỡng ép tăng lên thực lực ác chiến một trận với Vũ Anh Quận Vương, kết quả y không chỉ không chết, còn đột phá ngoại kinh.

Đối với vị nhân vật cực kỳ khủng bố kia, Liễu Trường An luôn cảm thấy mình đã quên đi tin tức nào đó rất quan trọng.

Trực giác vẫn luôn nhắc nhở ông ta rằng, ông ta đã từng gặp cái vị nhân vật cực kỳ khủng bố kia.

Chỉ là ông ta có suy nghĩ như thế nào cũng không thể nghĩ ra người kia là ai.

“A Kỳ Na đại nhân gửi tin đến.”

Trầm mặc trong phút chốc, Cam Đồ Cát đột nhiên mở miệng nói.

Liễu Trường An ngẩng đầu, cảm giác như là mình đang đợi tuyên phán vận mệnh.

Đã có nhiều người chết như vậy mà bên phía mình lại không có bất kỳ một tình báo nào có liên quan đến vị “Tồn tại cực kỳ khủng bố” kia, nghĩ cũng biết Địch Vương sẽ nổi trận lôi đình.

“A Kỳ Na đại nhân đã thu được nhắc nhở từ chỗ Linh Tế đại Vu, đối với tồn tại ra tay với Vũ Anh Quân Vương có thiên cơ che lấp, Địch Vương chấp thuận chuẩn bị triệu tập tứ đại Tiên gia nghị sự, lệnh chúng ta án binh bất động, chờ đợi cường viện.” Cam Đồ Cát nói.

Càng ẩn nấp trong Man Kinh càng lâu, y cảm cảm thấy nơi này sâu không thể lường, giống như là vực sâu không đáy.

Trên chiến trường, người biết kẻ địch ở đâu, chết cũng có thể chết một cách rõ ràng.

Mà Man Kinh này rộng như vậy, lại giống như là một vùng rừng rậm tối tăm, nguy hiểm ẩn núp ở trong rừng, ngay cả cường giả ngoại kinh cũng sẽ bị một miệng nuốt hết, cực kỳ tối tăm lạnh lẽo.

“Thiên cơ che lấp?”

Liễu Trường An khẽ thở phào một hơi, suy tư trong chốc lát, ông ta nhìn về phía đầu phố cách đó không xa.

Nơi đó có một sạp bói quẻ, phía sau sạp có một lão già mù mặc áo gai, mắt quấn vải đen đang ngồi.

Trên sạp căng một tấm vải mới sáng ngời, trên tấm vải viết một câu đối.

Phê âm dương đoạn ngũ hành, xem nhật nguyệt trong lòng bàn tay.

Xem phong thủy xét lục hợp, nắm giữ càn khôn trong tay áo.

Hoành phi: Thiết khẩu thần toán, kiêm trị bệnh về đầu óc.

Chương 191 – Bắt Thanh Ngưu Đại Tiên

“Ầm ầm!”

Đột nhiên, một đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống, đánh vào trong thành.

Thiên uy chấn đến toàn bộ bách tính trong kinh thành đều phải rút cổ lại, vẻ mặt kinh hoàng.

Thời gian gần đây không biết kinh thành có chuyện gì xảy ra, thường đột nhiên có sét đánh.

Thế đạo hỗn loạn, ngay cả sấm sét cũng thích làm loạn.

Thật là kỳ lạ.

Tần Hà đang ăn kẹo hồ lô vừa đi đến trước cửa chiêu ngục cũng không khỏi dừng bước lại, ngẩng đầu nhìn trời.

“Tiểu Vũ ca, không phải ngươi vừa mới tan ca à, sao lại quay trở lại vậy?” Bách hộ trông cửa cười nói với Tần Hà.

“A, không phải là Lương Thế Kiệt vừa mới bị trảm sao, ta không yên lòng thi thể, muốn vào nhìn lại một chút.” Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười.

“Tiểu Vũ ca quả là tận tâm với công việc, vậy ngài cứ bận rộn đi.” Bách hộ phòng thủ liền vội vàng gật gật đầu.

“Được rồi, hẹn gặp lại.”

Tần Hà vút que xiên kẹo hồ lô đi, bước nhanh đi vào.

Thi thể quan to tam phẩm, Tần Hà đương nhiên không thể bỏ qua, đi vào một chuyển thuận tay đốt đi, không thể bỏ uổng cái đèn nhiếp phách nhỏ kia, thuận tiện nhìn xem bộ thi cương kia đã đốt như thế nào rồi.

Bách hộ phòng thủ dõi mắt nhìn Tần Hà tiến vào, vẻ mặt nghi hoặc.

Tiểu Vũ ca này cảm giác là lạ, ăn kẹo hồ lô không nói, ngữ khí còn hiền hòa.

Đám biến thái thiêu thi đường kia, từ trước đến giờ không phải là luôn mang cái mặt như mặt người chết à.

Tình huống gì đây?

Rẽ trái rẽ phải tới thiêu thi đường, quả nhiên là thi thể đã được đưa đến, vết máu trên mặt đất kéo dài thẳng một đường vào trong thiêu thi đường.

Cửa đá đã đóng lại, hiển nhiên là sau khi tiếp nhận thi thể, người của thiêu thi đường lại rời đi.

Không trách được Bách hộ phòng thủ nói là Ngụy Vũ vừa tan ca.

Tần Hà nhìn trái nhìn phải không thấy có người, liền mềm nhũn cơ thể chảy đi vào.

Trong nội đường thiêu thi quanh quẩn mùi máu tươi.

Ba mươi mấy người của Lương gia chiếm hẳn một khu lớn, sắp xếp chỉnh tề.

Trừ đó ra thì không có thi thể khác.

Trong thành bắt đầu phát cháo cho nên thi thể rõ ràng đã ít đi, lò hỏa táng gần đây cũng đều rảnh rồi.

Ở giữa thiêu thi đường còn có một lò lửa vẫn đang đốt cháy không ngừng, tự nhiên chính là thi cương.

Tần Hà không biết khi đám người của thiêu thi đường trông thấy bộ thi cương này thì có biểu lộ như thế nào, nhưng thi thể vẫn còn đang đốt cháy, như vậy là đủ rồi.

Cẩn thận quan sát, thi cương đã hỏa táng được non nửa, toàn thân đen nhẻm ửng đỏ, xương cốt có khác biệt rất lớn với xương người, trong miệng đều là răng sắc nhỏ, nhìn có chút rợn người.

Lắc đầu, Tần Hà ném ra mấy cái thuật tịnh vị, chuẩn bị công cụ khởi công.

Xử lý thi thể bị chặt đầu hơi phiền phức, khâu bên trong ba tầng lại khâu bên ngoài ba tầng, còn phải dùng then thép, bằng không không thể dựng lên được.

Huống chi số lượng còn có hơn ba mươi bộ.

Đến cũng đã đến rồi, Tần Hà đương nhiên sẽ không từ bỏ.

Thịt muỗi có nhỏ đi nữa thì cũng là thịt, nỗ lực sớm một chút, mới có thể vô địch sớm một chút.

Đường còn dài mà.

Cho dù là có vô ảnh thủ gia trì Tần Hà cũng phải tốn nửa canh giờ mới hoàn thành việc thanh lý toàn bộ thi thể.

Tất cả ba mươi bảy bộ thi thể đều bỏ vào lò, nhỏ thì hai bộ một lò, lớn thì một bộ một lò.

Oán khí thì chắc chắn là có, suy cho cùng mất đầu cũng tính là chết oan.

Đốt đi chừng ba, bốn tám bữa trấn thi, thưởng thêm bốn, năm cây đinh trấn thi mới coi như giải quyết toàn bộ.

Nhưng khiến Tần Hà có chút không ngờ tới là, Lương Thế Kiệt lại yên lặng.

Cũng không biết là ông ta tự hiến nghiệp chướng nặng nề, hay là do trước khi chết đã tỉnh ngộ nên không có oán khí.

Nếu là như vậy thì thật là ứng theo câu nói kia, chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa đến Hoàng Tuyền chưa bỏ cuộc.

...

Bên này Tần Hà vừa mới bận rộn xong.

Cửa lớn chiêu ngục.

Ngụy Vũ với vẻ mặt như táo bón đang đi về phía chiêu ngục.

Sư mẫu đã hạ tử mệnh lệnh, muốn mình hôm nay nhất thiết phải mang hãn ta về,

Nhớ tới gương mặt béo mập kia gầm gừ kêu gào “Có năng lực người giết chết bản Phật gia, bản Phật gia sẽ không đi ra”, Ngụy Vũ liền có xúc động muốn chém chết hãn ta.

Nhưng người muốn cho Ngụy Vũ thật sự chém hãn ta, Ngụy Vũ không dám.

Cái tên hòa thượng chết này nếu thật sự thiếu đi một cái linh kiện nào, đại sư bá ở Kim Quang Tự kia có thể sẽ xóc cả cái chiêu ngục lên.

Hòa thượng chết kia có chỗ dựa nên chẳng hề sợ hãi.

Bách hộ phòng thủ trông thấy Ngụy Vũ, lập tức tỏ ra như trông thấy quỷ, nói: “Tiểu Vũ ca, ngươi... ngươi đi ra lúc nào vậy, sao ta lại không thấy?”

Ngụy Vũ sững sờ, trầm nghĩ, ngươi quản cả việc ta đi ra ngoài lúc nào à.

Không để ý tới ý, tiếp tục tiến về phía trước.

Nhưng mà bước được một đoạn, Ngụy Vũ lại sững sốt, không đúng!

Buổi trưa, lúc mình tiếp nhận thi thể rồi tan ca, tên gia hỏa này còn bắt chuyện với mình.

Chẳng lẽ... Ông nội ngươi, tên giả mạo lại tới!

Ngụy Vũ vội vàng xoay người, lập tức túm lấy y: “Vừa rồi ngươi trông thấy ta đi vào?”

Bách hộ phòng thủ biến sắc, gật gật đầu: “Đúng vậy, chừng nửa canh giờ trước ta thấy ngươi đi vào, cũng không thấy ngươi đi ra, thật là kỳ quái.”

Ngụy Vũ vỗ tay một cái, kêu lên: “Kỳ quái cái rắm, mau cảnh báo! Có người giả mạo ta mưu đồ làm loạn!”

Bách hộ phòng thủ lập tức trợn to hai mắt, nghĩ thầm, khó trách tên kia nhìn có vẻ không thích hợp, hóa ra là giả.

“Bì bì”

Rất nhanh, tiếng còi chói tai đã huýt vang.

Một đám thủ vệ hô to gọi nhỏ, niêm phong cửa hô người đến.

Ngụy Vũ thì trực tiếp đi đến thư phòng của Thẩm chỉ huy sứ trong nha thự.

Thanh Ngu Đại Tiên.

Xem như bắt được ngươi!

Lần này y muốn mời Thẩm Luyện ra tay, cao thủ ngoại kinh mới ra lò.

Đợi đến khi bắt được Thanh Ngu Đại Tiên, phải hung hăng đim chết hắn ta trong phân trâu.

Không bao lâu sau, Ngụy Vũ đã gặp được Thẩm Luyện.

“Thanh Ngu Đại Tiên?” Chân mày Thẩm Luyện hơi nhướng lên.

Hai bên, Vũ Văn Tĩnh cùng Quý Thành Lương cũng đều biến sắc.

Bọn họ biết đến nhiều chuyện hơn so với Ngụy Vũ biết đến.

Bắt Thanh Ngu Đại Tiên?

Lấy cái gì bắt?

Tại sao lại phải bắt?

Nếu như không bắt được, đắc tội thì phải làm thế nào?

Những điều này.... Tất cả đều là vấn đề.

Hiện tại thế cục rõ ràng sáng tỏ, quả thực có thể dùng đầu gối để nghĩ.

Nhĩ Mã Hồn cùng A Kỳ Ca đều chết ở trong tay Thanh Ngu Đại Tiên.

Còn có hai ngày trước, Đồ Bách Thú đã thề trước mặt mọi người, y căn bản là không có đến xem Thẩm đại nhân.

Đốt thi thể máu lạnh biến thái, Thẩm đại nhân đã sắp chết, y cũng không đến thăm hỏi một chút, nói không chừng chính là đang đợi đốt thi thể Thẩm đại nhân đấy.

Nói hơi xa, quan trọng là Đồ Bách Thú không đến, vậy người đến ngày đó, ngoại trừ Thanh Ngu Đại Tiên còn có thể là ai?

Như vậy còn có thể bắt à?

Thẩm đại nhân còn nhờ hắc mới có thể cứu sống được, còn có ân tình trợ giúp tăng thực lực tiến thêm một bước nữa.

Hai người liếc nhìn nhau một cái rồi đều nhìn về phía Thẩm Luyện.

Quyết định này, chỉ có thể do Thẩm Luyện đưa ra.

Có bắt Thanh Ngu Đại Tiên hay không, hay là có gặp hay không gặp.

Đây là một vấn đề.

Trước mắt mà nói, Thanh Ngưu Đại Tiên ngoài việc tư tỵ công đức ra thì không tìm ra tội xấu nào khác.

Nếu thật sự quyết tâm nhằm vào Thanh Ngưu Đại Tiên thì hai tòa miếu kia đã sớm bị phá hủy.

Còn có thể chờ đến hôm nay?

Thẩm Luyện suy tư trong giây lát, nhìn về phía hai người, lắc đầu nhẹ đến gần như không thể nhìn ra.

Hai người trao đổi ánh mắt một cái, Vũ Văn Tĩnh nói: “Kêu kêu gào gào, ngươi có thể xác định người kia là Thanh Ngưu Đại Tiên, hẳn cười trâu à?”

“Cái đó thì không có, nhưng hắn đã giả dạng làm ta rất nhiều lần, lần này chắc chắn cũng là hắn.” Ngụy Vũ kích động nói, y tin tưởng, chỉ cần mời được Thẩm Luyện ra tay, chắc chắn có thể bắt được Thanh Ngưu Đại Tiên.

“Ngươi có chứng cứ gì không?” Quý Thành Lương hỏi.

Ngụy Vũ lập tức ngậm ngẫn cả người: “Chứng cứ?”

Quốc triều mấy trăm năm, từ khi nào Phi Ngưu Vệ bắt người cần có chứng cứ?

Cảnh này sao trông có vẻ như đã từng gặp vậy?

“Có hay không có?” Vũ Văn Tĩnh ép hỏi.

Ngụy Vũ lắc đầu, Thanh Ngưu Đại Tiên trơn trượt như vậy, có chứng cứ cái rắm nha.

Chỉ có thể đại khái, có lẽ, khả năng là Tàn Hà, nhưng điều này Ngụy Vũ cũng không dám tin tưởng, thật sự là thợ thiêu thi nhỏ nhỏ thì chênh lệch quá lớn.

“Không có chứng cứ ngươi kêu gào cái gì?” Quý Thành Lương lộ ra vẻ không vui nói.

Ngụy Vũ nhất thời cũng sắp khóc, như thế nào mà vừa liên quan đến Thanh Ngưu Đại Tiên, mọi người đều có phản ứng như vậy?

Đến cùng là chỗ nào có vấn đề?

Chương 192 – Có thể coi là bắt được

“Hai vị đại nhân, vấn đề ở đây không phải là có chứng cứ hay không, mà là... Hiện tại, rất có thể là cái tên Thanh Ngu Đại Tiên kia đang ở trong chiêu ngục của chúng ta mưu đồ làm loạn, ta coi như đề phòng cũng cần bắt hấn ta mà, phải không?” Ngụy Vũ nhắm mắt nói.

“Cái này....”

Vũ Văn Tĩnh do dự nhìn về phía Quý Thành Lương, trong lúc nhất thời không biết nên phản bác như thế nào.

Bởi vì gia hỏa này nói cũng rất có đạo lý.

Có người lên vào, không quan tâm người là ai, đều chính là kẻ trộm, vậy nên không thể tha nha.

Bằng không uy nghiêm của Phi Ngu Vệ ở đâu? Uy nghiêm của chiêu ngục ở đâu?

Nó sẽ không trở thành chợ bán thức ăn đi?

“Khục.” Lúc này, Quý Thành Lương ho khan một tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị nói: “Người đây là đang dạy chúng ta làm việc sao?”

Vũ Văn Tĩnh nghe xong thật muốn giơ ngón tay cái cho Quý Thành Lương, cũng nói: “Chúng ta cần người đến dạy chúng ta làm việc như thế nào sao?”

Ngụy Vũ: “o_O???”

“Trời đất chứng giám a, tiểu nhân tuyệt đối không hề có suy nghĩ muốn chỉ dạy hai vị đại nhân.” Ngụy Vũ sợ hãi vội vàng khoát tay, mình rõ ràng là đang giảng đạo lý, làm sao lại trở thành dạy bọn họ làm việc?

Cái chụp mũ này quá khiên cưỡng đi?

Có phải là bọn họ đã nhận được lợi ích gì đó từ chỗ Thanh Ngu Đại Tiên không, cho nên che lấp đủ chỗ cho hấn?

Hiện tại toàn bộ Phi Ngu Vệ đều không bình thường.

Không có cách nào khác, y chỉ có thể nhìn về phía Thẩm Luyện từ này giờ không nói một lời, vị chỉ huy sứ mà mọi người trong Phi Ngư Vệ đều kính sợ từ nội tâm, nói: “Thẩm đại nhân, chuyện nghi ngờ Thanh Ngưu Đại Tiên tiến vào chiêu ngục, xin ngài chỉ thị nên làm việc như thế nào.”

Ngụy Vũ tin tưởng, Thẩm Luyện chắc chắn có thể đưa ra chỉ thị “bình thường”, hắn ta là trụ cột tinh thần của Phi Ngư Vệ, là thánh quang bao phủ, là vạn tà bất xâm, là người không thể bị thu mua, trong lòng Ngụy Vũ đầy sự mong chờ.

“Khụ khụ.”

Thẩm Luyện ho nhẹ một tiếng, nói: “Tiểu Vũ, hai vị Thiên hộ đại nhân nói, cũng có đạo lý.”

“Cái gì?!”

Sự chờ mong trên khuôn mặt của Ngụy Vũ lập tức cứng lại, ngay sau đó, y tông liên tông cửa chạy trốn.

Là khóc rồi đi.

“Kia cái gì... Chúng ta làm như vậy có phải là không hay lắm không, ngộ nhờ lão Đồ lại cho rằng chúng ta liên thủ khi dễ đồ đệ hắn thì làm sao bây giờ?” Ngụy Vũ vừa chạy đi, Vũ Văn Tĩnh có chút bận tâm hỏi.

“Sợ cái gì, lúc Chỉ huy sứ đại nhân hôn mê bất tỉnh hắn cũng không qua thăm một chút, khi dễ thì khi dễ.”

Về mặt Quý Thành Lương tràn đầy sự khó chịu, dừng một chút lại nói: “Ta nghe nói, gần đây Đồ Bách Thú đang say mê một cái lò đốt xác đến từ Tây Vực, nhất định phải phỏng chế được nó, những ngày này đều vẫn luôn ở nhà thử nghiệm lò.”

“Không phải chứ?” Vũ Văn Tĩnh liếc nhìn Thẩm chỉ huy sứ một cái, cả kinh nói: “Lúc Thẩm đại nhân hôn mê, hắn ở nhà thử nghiệm lò?”

“Hai người các ngươi đang nói luyện thuyên cái gì vậy.” Thẩm Luyện quét mắt nhìn qua hai người, nói: “Bản Chỉ huy sứ từ khi hôn mê rồi về thành cho đến khi thức tỉnh cũng mới chừng nửa canh giờ, Đồ Thiên hộ nhất thời không kịp tới cũng là chuyện bình thường.”

“Đúng vậy.” Vũ Văn Tĩnh cùng Quý Thành Lương vội vàng ngâm miệng, không dám nhiều lời.

Thẩm Luyện quẹt ngón tay lên bàn hai cái, nói: “Thanh Ngu Đại Tiên bức hiếp Trung Sơn Vương phát cháo toàn thành, dạo gần đây thi thể hẳn là cũng bớt một chút đi?”

“Hồi bẩm Chỉ huy sứ, đúng là đã bớt đi, chỉ còn một nửa so với bình thường.” Quý Thành Lương trả lời.

“Nếu đã như vậy, liền để cho lò hỏa táng bốn thành hưu mộ bảy ngày, dọn dẹp sạch sẽ, thanh trừ sát khí, còn thiêu thi đường vất vả một chút, tạm thời gánh vác trọng trách đốt thi thể.” Thẩm Luyện khẽ cười nói.

Quý Thành Lương cùng Vũ Văn Tĩnh liếc nhau một cái, đều là khẽ hít một luồng khí lạnh.

Khá lắm.

...

Lại nói về Ngụy Vũ, trở lại cửa lớn chiêu ngục, y tức đến sắp nghiêng nát răng.

Thanh Ngu Đại Tiên đúng không?

Được thôi!

Các đại nhân có thể quản chuyện Ngụy Vũ ta muốn quản, chuyện các đại nhân không quản được, Ngụy Vũ ta càng phải quản, đây chính là thiêu thi đường!

Lão tử đối đầu với ngươi.

“Các đại nhân nói như thế nào?”

Cửa ra vào, Bách hộ phòng thủ hỏi.

Hiện tại chiêu ngục Phi Ngu Vệ đã bị vây kín ba tầng trong ba tầng ngoài, đại môn đóng chặt, chỉ chờ bắt ba ba trong rọ.

“Còn có thể nói như thế nào, bắt người!” Ngụy Vũ giậm chân nói.

Bách hộ phòng thủ không hề nghi ngờ, lập tức hô bằng gọi hữu, dẫn người xông về phía bên trong chiêu ngục.

Phòng thủ bên trong chiêu ngục đa phần là các quan như Bách hộ, Tổng kỳ, vừa tự phát liên hợp lại, lập tức chính là người

đông thể mạnh, thanh thể to lớn.

Xông vào chiêu ngực chỉ làm một việc, phân biệt khuôn mặt, đặc biệt là người trông như Ngụy Vũ, hoặc là người không có ai quen biết.

Ngụy Vũ một mình dẫn đầu, như là nhân vật cốt lõi, khí thế hùng hổ.

Rất nhanh chiêu ngực đã bị lật tung đáy lên trời, chỉ còn dư lại mấy khu vực xung quanh thiêu thi đường là chưa điều tra đến.

“Đi thiêu thi đường.” Ngụy Vũ nói.

Thế là một đoàn người tụ lại cùng đi đến thiêu thi đường.

Thông đạo u ám, ánh lửa chập chờn, bóng tối ở dưới chân tường không ngừng đong đưa co duỗi.

Bách hộ phòng thủ chỉ cảm thấy thân hình Ngụy Vũ nhoáng một cái, y theo bản năng chớp chớp mắt, hết thấy lại là như bình thường, giống như chỉ là hơi hoa mắt.

“Thanh Ngu Đại Tiên ở ngay bên trong.” Ngụy Vũ lớn tiếng nói.

Đám người nhanh chân đi tới, vừa quẹo qua cửa lập tức phát hiện ra một “Ngụy Vũ” khác, “Ngụy Vũ” này quay người trông thấy đám người, vẻ mặt liền tràn đầy sự kinh dị cùng ngạc nhiên.

“Thanh Ngu Đại Tiên!” Bách hộ trực ban hưng phấn hô lớn một tiếng, la lên: “Mau, bắt lại hắn ta!”

“Nhầm rồi, ta không phải là Thanh Ngu Đại Tiên, ta là Ngụy Vũ, ta là Ngụy Vũ, hắn mới là... A” Thanh Ngu Đại Tiên khua tay như quạt gió, kêu to.

Y còn chưa nói hết câu đã bị một tên Phi Ngu Vệ trực tiếp nhào tới.

Ngay sau đó chính là một đám người.

Thời gian mấy cái nháy mắt, trên người “Thanh Ngu Đại Tiên” đã chất đầy đại hán, cảnh tượng có thể xưng là hùng tráng.

Không có cách nào, bản thân mình trong đại lao tự nhiên kiếm được một phần công đức, ai nguyện ý bỏ qua?

“Thanh Ngu Đại Tiên” bị đè đến mắt trợn trắng, một đám Phi Ngu Vệ người thì bắt, người thì trói, người thì bịt miệng, động tác kia phải nói là rất thông thạo.

Rất nhanh gọn, Thanh Ngu Đại Tiên đã bị trói thành bánh ú, mặc cho y kêu la như thế nào cũng vô dụng, lại không ai nghe tiếng.

“Nguy Vũ” thấy vậy, nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng trắng.

“Tiểu Vũ ca, đã bắt được Thanh Ngu Đại Tiên.” Bách hộ phòng thủ hưng phấn đến mặt đỏ bừng cả lên, Thanh Ngu Đại Tiên chính là yên nhân mà Phi Ngu Vệ đã truy nã rất lâu, lần nay y ra sức bắt lấy, nhất định không thể tránh được lập một công lao.

Nói như thế nào đây.

Thời vận đến, muốn cản cũng cản không được a.

Ai có thể nghĩ trông giữ ở cửa nhà còn có thể bắt được một tên tội phạm truy nã chứ?

“Mau chóng dẫn đi thẩm tra, xem hắn ta còn có đồng đảng hay không, có thì nhanh chóng móc ra, miễn cho người chạy mất.” Tàn Hà nhắc nhở.

“Hào, ta muốn đi ngay bây giờ.”

Bách hộ phòng thủ gật đầu, sau đó nói: “Đúng rồi, Vũ ca, lần trước ngươi không phải nói có một cái vật chứng so dấu ngón tay của Thanh Ngu Đại Tiên sao?”

“Vật chứng gì?” Tàn Hà không hiểu.

“Hình như là một chậu phân trâu.” Bách hộ phòng thủ trả lời.

“Phải không, nguồn gốc là từ đây?” Tàn Hà kinh ngạc.

“Cái gì... nguồn gốc?” Bách hộ phòng thủ thắc mắc hỏi lại.

“Không có gì, ngươi cứ tự do phát huy, một lát nữa ta sẽ quay lại.” Tàn Hà lắc đầu.

“Được rồi.” Bách hộ phòng thủ liền vội vàng gật đầu, gọi thủ hạ khiêng Ngụy Vũ rời đi.

“Um um”

Ngụy Vũ ra sức giãy dụa, tức giận đến gân xanh trên trán đều nổi lên, một đám người cũng không giữ nổi y.

Chương 193 – Chuyện cũ theo sương khói

Tần Hà vừa ung dung nhàn nhã ra khỏi chiêu ngục đã cảm nhận được một đạo khí tức phong tỏa chính mình.

Rất mạnh, là cao thủ ngoại kình.

Nhưng Tần Hà không có hứng thú để tâm tới, bước qua đường đi đến chỗ ngoặt, lóe lên hai cái đã cắt đuôi.

Cái thứ nhân quả này, một tơ một sợi cũng là dính lên.

Có thể tránh thì nên tránh a.

Lại dính lên, thuật Thiên cơ che lấp cũng che không nổi.

Lại nói.

Gặp mặt thì nói gì đây?

Rút roi ra, hay vẫn là thọc cổ họng?

Nói thì dễ nhưng nghe không hay a.

Ra khỏi thành trở lại bến tàu, bách biến thần y của Tần Hà đã biến thành một cái áo choàng đen, lại đeo lên mặt nạ, liền đi Miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân.

Đây chính là tạo hình mới do chính bản thân hắn thiết kế cho Thanh Ngưu Đại Tiên, cảm giác thần bí tràn đầy.

Miếu vẫn là ngôi miếu kia, nhưng rõ ràng là đã được tu sửa thêm nhiều chỗ.

Bàn thờ lớn hơn, bộ đoàn cũng nhiều hơn, bức tranh thờ treo ở chính diện cũng đã được đổi mới.

Nóc nhà cũng được lắp lên xà gỗ mới, xem ra không qua bao lâu nữa sẽ lại được lợp ngói.

Bên cạnh tranh thờ còn đặt thêm một cái thùng công đức, đây là nguồn kinh phí đề tu sửa miếu.

Thay đổi lớn nhất chính là nền đất thần đường, trải một lớp gạch, so với nền đất ban đầu tốt hơn không chỉ một chút, khoảng đất trống bên ngoài còn có hai thợ ngỗng đang bận rộn làm việc.

Nhưng không trông thấy Lai Phúc đâu.

Thỉnh thoảng lại có bách tính cùng lưu dân đi vào hứa nguyện lễ tạ Thần, Tần Hà chỉ có thể nghe thấy được một phần nhỏ, đại đa số là không thể nghe thấy.

Khả năng đây chính là sự khác biệt của việc thành tâm và không thành tâm a.

Đến lúc này, miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân cuối cùng cũng đã có dáng vẻ của một ngôi miếu.

Trung Sơn Vương Phủ bắt đầu phát cháo liền có càng nhiều lưu dân chạy tới nơi này.

Đầu đường cuối ngõ đều đang lưu truyền, Thanh Ngưu Tiên nhân đại giá Trung Sơn Vương Phủ, thân dụ Trung Sơn Vương, lệnh Trung Sơn Vương mở kho cứu tế nạn dân, lúc này mới có chuyện phát cháo sau đó.

Lưu dân đến cảm ân nói liền không dứt, tiến vào thần đường hứa nguyện lễ tạ Thần.

Có vài người làm lễ tạ Thần vì việc hôm nay có thể uống được cháo, thuận tiện hứa nguyện phát cháo dừng ngừng, có một vài người thì nguyện tìm kiếm được thân nhân thất lạc, có vài người thì hứa nguyện sang năm mưa thuận gió hòa, chịu đựng qua mùa đông này rồi có thể về nhà....

Nguyện vọng của lưu dân rất mộc mạc, bọn họ chỉ là muốn sống sót mà thôi.

Nhờ vào bọn họ, dạo gần đây mỗi ngày Tần Hà đều có doanh thu hơn ngàn công đức.

Chỉ có điều, hơn này công đức này nếu so sánh cùng quần thể lưu dân ô uơng ô uơng lưu lại kinh thành thì chỉ là chín trâu mất một sợi lông.

Trong bụng có đồ ăn, ngoại trừ những kẻ có lòng cảm ân thì không còn có người đến đây cầu đồ ăn.

Thần tiên Đông Thổ, khó xử nha.

Hơi cảm ứng vị trí một chút, Tần Hà tìm được Lai Phúc ở trong mảnh rừng đằng sau miếu.

Lão đầu vừa lau nước mắt vừa dựng mồ cho người nhà họ Lương, thật thê lương.

Nói là mồ, thực ra chỉ là một đồng đất nhỏ thêm một khúc gỗ khắc chữ làm bia, ngay cả chôn quần áo lập mộ cũng không phải.

Ba mươi mấy bia gỗ dựng thẳng thành rừng, thê thảm không thể tả.

Tiếng bước chân đi đến của Tần Hà kinh động đến Lai Phúc.

Lai Phúc vội vàng tiến lên bái, nói: “Đại tiên, ngài đã tới, lão gia nhà ta hân... Gặp tai vạ bất ngờ...”

Chưa nói hết câu, Lai Phúc đã lại là nước mắt tuôn trào đầy mắt.

“Họa phúc luôn đi theo nhau, người đều có mệnh sẵn, người nén bị thương a.”

Về thị phi đúng sai của Lương Thế Kiệt, Tần Hà không muốn nói nhiều, thời gian sẽ rất nhanh xóa nhòa đi tất cả. Kiếp này của Lai Phúc có phúc duyên thâm hậu, không có Lương gia liên lụy, cuộc sống của ông ta mãi đến gần sáu mươi tuổi mới coi như chân chính bắt đầu.

Một lát sau, Lai Phúc mới hơi bình ổn lại tâm trạng, móc một mảnh da lông màu vàng từ trong ngực áo ra, nói: “Đại tiên, hơn mười ngày trước có một người cho ta chuyển giao thứ này cho ngài, nói đại ân đại đức của ngài, kiếp sau hân sẽ báo đáp, ta hỏi hân tên gì, hân lại nói không cần để lại tên, ngài biết.”

“Hoàng Thành Nhân.”

Ánh mắt Tần Hà hơi tụ lại, đưa tay ra nhận lấy.

Đây là một cái khăn quàng cổ tuyệt đẹp, toàn bộ đều là màu vàng đậm, không có pha tạp một chút màu sắc nào khác, màu lông sáng bóng, có phản quang nhàn nhạt, cầm trong tay nhẹ như không có trọng lượng, xúc cảm rất tốt.

Lúc ở Lương gia, Hoàng Thành Nhân muốn lấy bộ da lông làm giao dịch với mình, muốn mình giết chết Lương Thế Kiệt.

Mình không đồng ý, nhưng là lại cho nó ba ngàn công đức đổi một cái thân người gia nhập khói lửa nhân gian mười ngày.

Nhưng không ngờ được rằng, cuối cùng nó vẫn đem bộ da lông khổ tu trăm năm cho mình.

Chắc là không biết tìm mình ở đâu nên chỉ có thể đưa đến miếu.

Vọng khí thuật đảo qua, bộ da lông này không có một tia oán khí nào, đây chính là do Hoàng Thành Nhân trước khi lâm chung cam tâm tình nguyện lột ra, da lông thuần tịnh mang theo linh tính, có thể bảo vệ hậu thế, cũng có thể làm bảo vật gia truyền.

“Nó còn nói cái gì nữa không?” Tàn Hà hỏi.

“Không có, đưa bộ da lông xong hẳn liền rời đi.”

Lai Phúc lắc đầu, dừng một chút lại hỏi: “Đại tiên, ta nhớ có một con hoàng bì tử vẫn luôn qua lại ở Lương gia, màu sắc rất giống với bộ da lông này.”

“Đây là phúc khí cứu thế khó gặp.”

Tàn Hà thần bí cười, nói xong liền cất khăn quàng cổ lông vàng này, sau đó quay người rời đi.

Hoàng Thành Nhân thọ hết chết già, Lương Thế Kiệt thì đầu rơi xuống đất, một suy nghĩ sai lầm, vạn kiếp bất phục.

Chính là không biết Hoàng Thành Nhân tự chôn cất mình ở nơi nào.

Chắc hẳn, có lẽ là nơi có thể quan sát nhân gian đi?

Nhưng mà chuyện này cũng chẳng còn có liên quan gì đến Tàn Hà, người chết như đèn tắt, quá khứ theo sương khói, ân oán rối rắm của Lương gia cùng Hoàng Thành Nhân cứ như vậy đã hoàn toàn vẽ lên dấu chấm tròn.

Sẽ không còn có người biết đến, càng sẽ không có ai nhắc đến.

Trên cân đồng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng:
“Phúc duyên khó đến bất nghĩa khách, Thiên đạo không trả công ít tín đồ, Chớ nói nhân quả ít báo ứng, Lâm đầu một chút cũng không do người.”

Phản thưởng: Bút cầu nguyện.

Chương 194 – Bút cầu nguyện

Bút cầu nguyện: Đây là một cây bút thần có thể ghi lại lời cầu nguyện của tín đồ, tâm thành thì linh.

Chú thích: Nó khá tốn giấy.

Tần Hà cảm thấy rất vui mừng, cổ tay xoay một cái, bút cầu nguyện lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay.

Đây là một cây bút có hình dáng rất kỳ lạ, trên thân bút có một cái cài bút trông cực kỳ tinh xảo, trông giống như là ba nén hương đang cháy.

Tần Hà lập tức lấy cuốn sổ nhỏ thần kỳ ra.

Không phải chỉ là tốn giấy à.

Đã sớm không lo.

Cẩn thận cài bút cầu nguyện lên trên bìa cuốn sổ nhỏ thần kỳ.

Ôi.

Dài ngắn vừa vặn, đúng là trời sinh một đôi.

Vừa mới cài lên, đã thấy bút cầu nguyện lấp lóe linh quang, sau đó liền bắt đầu ghi chép lên cuốn sổ nhỏ:

Lưu dân Ngưu A Tam Hương trấn, huyện Trần, Duyện Châu
nguyện cầu trong cháo có thêm chút gạo, bớt trâu một chút.

Lưu dân Liễu Tử Thành thôn Liễu Gia Oa, huyện Mễ Chi,
Thiểm Châu nguyện cầu sau khi chết hồn có thể về cố hương.

Hoàng bà dân chuyên trồng rau ở bên bến tàu kinh kỳ làm lễ tạ Thần con trai độc nhất lành bệnh, công đức +5.

Chương quỹ Miêu Ký Ngưu Hành Miêu Vĩnh Đức nguyện cầu có thể gặp được thêm mấy tên đại ngọc giống như Tần Hà, thực hiện được mục tiêu nhỏ là một năm có thể kiếm lời được ba trăm lượng.

Chương quỹ tửu lâu Đường Ký Đường Thiên Khôi nguyện cầu khách vào đầy quán, một ngày thu đầu vàng.

Tần Hà vừa nhìn mặt lập tức liền hơi đen lại.

Cùng là chương quỹ sao có khác biệt lớn như vậy chứ?

Ai là tên đại ngọc?

Đó là ngọc à?

Đó gọi là không thiếu tiền! Không thiếu tiền!

Xem Đường Thiên Khôi Đường đại chương quỹ người ta, nguyện cầu việc buôn bán rục rở phát đạt đi, một ngày thu được đầu vàng thì một ngày thu được đầu vàng đi, không mất mặt.

Bản Thanh Ngưu Đại Tiên anh minh thần võ, thông minh cơ trí, phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn, cử thế vô song; cũng chỉ thua kém một chút so với các vị khán quan lão gia, khán quan nãi nãi đang theo dõi truyện mà thôi.

Ai là kẻ ngọc?

Còn mục tiêu nhỏ?

A phi!!

Học ở đâu ra, đức hạnh!

Tần Hà thở phì một hơi dài, có một cỗ xúc động muốn vọt thẳng đến thân đường đầy Miêu Vĩnh Đức ra ngoài đánh một trận.

Nhưng nghĩ lại, thôi bỏ đi.

Bản tọa đường đường là Thanh Ngưu Đại Tiên, biển rộng có thể thu nhận trăm sông lòng ta có thể bao dung tất cả, trong

bụng tử tướng có thể chống thuyền, không thêm chấp nhận với kẻ gian thương người.

....

Trở lại lò hỏa táng, Tần Hà trông thấy một đám thợ thiêu thi đang vui mừng hớn hở, đang ở đó thì thà thì thảm thương lượng gì đó.

Không chỉ bọn họ, Dương Bạch Đầu cũng tỏ vẻ rất vui mừng, trên tay còn cầm một tờ văn thư.

Tần Hà thắc mắc, thế là liền đi qua.

Dương Bạch Đầu nhìn thấy Tần Hà, cũng tiến lên đón, cười nói: “Tần Hà, Chỉ huy sứ Phi Ngự Vệ Thẩm đại nhân cảm niệm cả năm nay lò hỏa táng có nỗ lực cực lớn chấp hành công vụ, đặc biệt hạ văn thư, lệnh lò hỏa táng bốn thành hưu một bảy ngày, cẩn thận chỉnh lý lại nội vụ, thanh trừ tà khí cùng sát khí.”

“Bảy ngày?” Tần Hà giật mình sửng sốt, cho là mình nghe lầm.

Cái gọi là hưu một, chính là ngày nghỉ định kỳ, quan viên Đại Lê bao gồm quan sai, mỗi tháng chỉ có một ngày hưu một.

Cái nơi như lò hỏa táng này thì càng không cần phải nói, một năm có thể nghỉ hưu một một ngày thì đã có thể coi như là ân trạch.

Nếu như người nói thiêu thi đường có bảy ngày hưu một thì Tần Hà tin, cái đám người kia đốt không hết thì thế thì đẩy về lò hỏa táng, cũng không quan tâm lò hỏa táng có thể chống đỡ được hay không, sẽ có bao nhiêu người chết.

Dù sao có thể không khiến bản thân mệt mỏi thì sẽ không để cho bản thân mệt mỏi.

Lúc nào lò hỏa táng có thể nghỉ ngơi bảy ngày chứ?

Sự việc khác thường thì nhất định có điều kỳ lạ!

Tần Hà cảm thấy không thích hợp, nói không chừng là Thẩm Luyện đã biết được thân phận của mình.

Việc hưu một bảy ngày này, e rằng là có vấn đề gì đó.

Tần Hà lập tức cảm thấy đau lòng.

Bảy ngày a.

Bị đốt thiếu mất bao nhiêu bộ thi thể a?

Một ngày hai bộ thiếu mười bốn bộ, một ngày ba bộ thiếu hai mươi một bộ.

Khá lắm, hôm nay khó khăn lắm mới kiếm lời được ba mươi mấy bộ.

Đã bù trừ mất hơn phân nửa.

Quá thiệt thòi!

Lắc đầu, Tần Hà đang định trở về phòng thiêu thi, kết quả Dương Bạch Đầu lại vội vàng lôi kéo Tần Hà đến một góc khuất không người, xoa tay cười tươi như hoa, nói: “Tần Hà, cái đuôi kia của Cao gia cùng Kiều gia hiện tại càng ngày càng hung, giá tiền đã tăng tới 1000 lượng, như thế nào, có làm hay không?”

“1000 lượng?”

Tần Hà do dự, tiền trà nước này coi như tạm được.

Một nhà 1000 lượng, hai nhà chính là hai ngàn.

Quan trọng nhất không phải là bạc, mà là bảy này này chính mình nên làm cái gì?

Thiêu thi đường không cần xem, đám quan thiêu thi kia đoán chừng phải làm hai ca mới có thể xử lý hết thi thể, hơn nữa đa số thi thể đều là bản địa, tuyết lớn phủ kín đường, thi thể vận chuyển từ nơi khác đến kinh thành cơ bản cũng đã tạm ngừng.

Muốn thi thể khá một chút thì chỉ có thể tự mình tìm.

Mặc dù bãi tha ma còn có mấy cỗ quan tài, nhưng băng đóng dày ba thước, bang bang cứng rắn, Tần Hà không muốn phí cái sức lực kia, cứ nuôi dưỡng ở đó, chờ đến đầu xuân lại nói, đã đánh dấu thuật xác định mục tiêu, không chạy được.

Nhớ tới đủ loại yêu ma quỷ quái du đãng kinh thành vào ban đêm.

Tần Hà cảm thấy, đánh một trận “thịt rừng” cũng không tệ, liền đồng ý: “Được rồi, ta đi nhìn thử xem, có thể làm hay

không cũng chưa chắc chắn.”

“Có câu nói này của người là đủ rồi, Kiều gia cùng Cao gia người ta, bây giờ chỉ nhận người.”

Dương Bạch Đầu hưng phấn đến khuôn mặt đỏ bừng, nói: “Vây ta đây liền đi trả lời bọn họ, nhân lúc hưu mộ, chúng ta làm mấy đơn.”

Sau đó, Dương Bạch Đầu lại nói qua tình hình của Cao gia cùng Kiều gia dạo gần đây cho Tần Hà.

Tóm lại một câu: Quỷ điểm đình.

Chương 195 – Quỷ điểm đình

Cái gọi là quỷ điểm đình, chính là một loại hiện tượng kinh khủng đặc thù.

Thời cổ đại, trước khi xuất chinh, người nào đi người nào không đi, lấy điểm đình sa trường để cân nhắc, điểm đến ai, người đó phải ứng tiếng ra khỏi hàng, làm lính xuất chinh.

Nhưng chiến trường hiểm ác, từ xưa đến nay đi chiến trường chinh chiến có được mấy người trở về?

Đối với người bị điểm đình mà nói, bị điểm đến chính là đi Quỷ môn quan, có thể sống sót trở về hay không thì phải xem mệnh có đủ cứng hay không, không có một chút nào châm chước.

Cái này gọi là tướng điểm binh.

Quỷ điểm đình, chính là tham chiếu theo thuyết pháp “Tướng điểm binh”.

Một con quỷ hay là một thứ kinh khủng nào đó, mỗi ngày chọn một người phải chết, trốn không được, tránh không thoát.

Muốn người chết canh ba, người tuyệt đối sẽ không sống đến canh năm.

Đây là một tình cảnh cực kỳ khủng bố, giết người chỉ là một mặt, một mặt khác, chính là giày vò.

Bởi vì không có ai biết được, người tiếp theo phải chết là ai.

Trong khoảng thời gian này, Kiều gia cùng Cao gia chính là gặp phải quỷ điểm đình.

Hai nhà lần lượt thay phiên nhau, người chết một người, ta chết một người.

Không thêm một người, cũng không bớt một người, chỉ chết có một người, cũng sẽ không lấy nhảm.

Hơn nữa tử trạng cực kỳ thống nhất, chính là rơi đầu.

Vết cắt kia, còn phẳng hơn cả đầu bị trảm ở đầu chợ tây.

Hai nhà sợ hãi vô cùng, hoang mang nháo loạn, tìm người giải quyết chuyện ở khắp nơi nhưng lại không có tác dụng gì, còn chết ba người đến xem chuyện.

Sau đó liền không có ai dám đến xem, đây là đại hung.

Cái gì mà chỉ nhận định Tần Hà, thật ra chính là không thể mời ai tới nữa, tóm được cọng cỏ nào cũng đều xem như cứu mạng.

Quỷ điểm đình hôm nay đến phiên Kiều gia.

Tần Hà không đi gặp người của Kiều gia, ngủ một giấc tu chỉnh lại tinh thần đợi đến trời tối mới vác xẻng đi ra ngoài, đến ngõ Kiều gia.

Ngõ Kiều gia ở là ngõ phú hộ nổi danh ở kinh thành, ở bên trong đều là đại hộ nhân gia, viện tử đều được xây dựng một cách xa hoa.

Có lẽ là do Kiều gia bất tường, mấy viện tử xung quanh cũng bị mất nhân khí, tám chín phần mười là đã rời đi.

Nhưng Kiều gia không dời đi, bởi vì quỷ điểm đình có một quy luật, ai trốn trước kẻ đó chết trước.

Lúc ban đầu người của Kiều gia cũng định trốn đi, nhưng kết quả là đều chết hết, người ở lại ngược lại còn sống lay lắt.

Một tới hai đi, liền không có ai dám chạy trốn nữa.

Mà không trốn thì kết quả cũng có thể từ từ chờ chết, cuối cùng cũng sẽ có một ngày đến lượt.

Tần Hà không biết trong này có bao nhiêu thù bao lớn oán, nhưng rõ ràng đây chính là muốn giày vò người của Kiều gia dưới trạng thái cảm xúc cực độ hoảng sợ, chính là không cho cái dứt khoát.

Tần Hà tìm một gốc cây đại thụ, quan sát đại viện Kiều gia từ phía trên.

Đại viện Kiều gia lúc này có thể nói là đèn đuốc sáng rõ, trạch viện lớn như vậy nhưng khắp nơi đều treo đèn lồng, sợ bị bóng tối bao phủ, chỉ có ánh sáng mới mang đến một chút cảm giác an toàn cho bọn họ.

Tất cả cửa chính, cửa sổ, sảnh, hành lang, hễ là nơi nào người có thể đi lại đều dán lên đủ loại đủ kiểu lá bùa, ngọc bài, dây mực, gạo nếp. Có thứ dùng để trừ tà, có thứ dùng để trấn thi, còn có thứ trấn linh, cẩn thận xem xét, đa số cũng là hàng thật giá thật, cũng không phải đồ lừa đảo.

Những thứ này chắc hẳn là “di sản” của những người đến xem chuyện lúc trước để lại.

Cái nghề xem chuyện này có nguy hiểm cực lớn, nhất là phải đối mặt với cục diện giết người như vậy, đấu phát không thắng, chết như thế nào cũng không biết.

Tiền không dễ lấy.

Nhưng có trọng thưởng thì tất nhiên cũng sẽ có dũng sĩ.

Hiện tại đang có một vị, cả người nhếch nhác, lồi thối lếch thếch, thân gầy như que củi khô, đạo bào to rộng mặc trên người y trông cực kỳ không vừa người, hiện tại y đang ở đình nghỉ mát trong sân Kiều gia tay trái cầm một cái đùi gà, tay phải cầm một đôi đũa dài kẹp lấy đồ ăn trong nồi canh.

Trong đình nghỉ mát được sắp xếp một bàn tiệc, lò lửa đang nấu tỏa ra hơi nóng, đạo sĩ hăng say bận rộn.

Người của Kiều gia đứng vây xung quanh đình nghỉ mát, cũng đều là mang lò sưởi, căn bản không dám ở trong phòng.

Hiển nhiên, đạo sĩ này khiến cho bọn họ cảm thấy cực kỳ an toàn.

Tần Hà thấy vậy, vui vẻ.

Đây chính là người quen nha.

“Đạo trưởng, ngài xem còn cần lấy thêm thức ăn không?”

Kiều Đại vẻ mặt đầy sự tôn kính cẩn thận dè dặt hỏi đạo sĩ.

Những ngày qua đối với Kiều gia mà nói, thật sự là quá mức gian nan, cùng Cao gia thay phiên nhau, hai ngày chết một người, lòng người bàng hoàng, Kiều Đại chỉ có thể mời người xem chuyện khắp nơi, không quan tâm là ai, chỉ cần tới đều có thể nhận trước 100 lượng bạc, nếu là có thể giải quyết được việc này, lập tức sẽ dâng lên ngàn lượng bạc.

Kiều Đại cũng không dám hô giá cao hơn, sợ người chưa tới đã bị dọa chạy mất.

1000 lượng cũng không tính là nhiều, phù hợp.

Trước kia có vài người tới, trên giang hồ cũng coi như là có chút danh tiếng, nhưng kết quả vừa nghe tới là chuyên môn gọt đầu thì trực tiếp bị dọa chạy, hoặc là ở lại thì cũng thật sự bị gọt đầu.

Kiều Đại đã sắp tuyệt vọng, bốn phía cầu gia gia cáo nãi nãi, thậm chí còn phá lệ ngầm đi cầu Phi Ngư Vệ.

Nhưng kết quả là Dịch Lỗ xuôi nam, trên dưới Phi Ngư Vệ cũng loạn thành một đoàn, không ai rảnh bận tâm đến chuyện không liên quan này của nhà y.

Nhưng không thể ngờ tới, hôm nay nhà y lại có thể nghênh đón được một vị cao nhân khó lường đến.

Đệ tử thủ tịch của Lăng Vân Quan, đạo trưởng Ngô Đức.

Lăng Vân Quan danh xưng là đệ nhất quan Giang Bắc, là thánh địa của Đạo môn, xưa nay vẫn có qua lại với Phi Ngư Vệ cùng triều đình, thực lực cùng nội tình đó là chắc chắn là không còn gì phải bàn.

Kiều Đại lập tức cảm thấy, cuối cùng thì Kiều gia cũng có cứu tinh.

Chương 196 – Con đường phát tài

“Vô Lượng Thiên Tôn, lấy thêm chút thịt cũng được.” Đạo sĩ không khách khí chút nào, miệng nhồm nhoàm nói không rõ, đôi đũa dài quơ múa đó là kín kẽ không có khe hở, nước canh nóng bỏng vừa mức lên đã bỏ ngay vào miệng, đám người Kiều gia trông mà mắt tràn đầy sợ hãi thán phục.

Quả nhiên kỳ nhân ắt có kỳ hình, vừa xem đã thấy người này chính là cao thủ.

Tần Hà thấy vậy, được, đã có người lấp hố, vậy thì cũng không cần trông giữ ở chỗ này.

Tên đạo sĩ này vẫn có chút bản lĩnh.

Kinh thành rộng lớn lúc này, ở bên ngoài ánh lửa tuần đêm, yêu ma quỷ quái bắt đầu xuất động.

Vận khí tốt nói không chừng có thể bắt được mấy cái.

Thế là Tần Hà không tiếp tục dừng lại nơi đây, mở ra thuật vọng khí, tránh đi Hoàng Thành chói mắt, bắt đầu tìm kiếm.

Chẳng bao lâu sau, Tần Hà đã tọa định được một đạo khí tức cách đó không xa.

....

“Ô! Ô! Đại quý tiểu quý ngồi thành hàng, bình an vô sự đi.”

“Canh hai đến, hàn triều tới, khóa cửa chính đóng cửa sổ.”

Đầu đường, lão bang tử thành tây gõ vang mõ trúc, tuần canh bên đường.

Lão bang tử có chút khản trương, đây là đại viện Kiều gia, gần đây luôn náo thi, điều làm cho ông ta càng sợ hãi hơn là, mõ trúc trong tay ở trong không khí lạnh lẽo đang hơi hơi nóng lên.

Thứ kia lại xuất hiện, dạo này mỗi lần ông ta đi qua nơi này, mõ trúc cũng đều nóng lên như vậy.

Nhờ đó ông ta vẫn luôn bình an vô sự, chỉ là đại viện Kiều gia thì thảm rồi.

Nghe nói là đã chết rất nhiều người, chôn đều chôn không xong.

Tiếng hô của lão bang tử vẫn không nhanh không chậm như cũ, nhưng chân lại tăng nhanh tốc độ.

Khi tuần tra ban đêm, bất kể là có chuyện gì xảy ra, trừ khi là không kiểm được nữa, còn không thì âm thanh đều phải luôn ổn định.

Toàn bộ chính khí trên người đều dựa vào hơi thở treo ở trong cổ họng kia, ổn định thì những thứ hại người trong bóng tối kia mới không dễ tìm đến người.

Trái lại, nếu người bồi rồi sợ sệt, những yêu ma quỷ quái vốn là không có hứng thú với người cũng sẽ bị hấp dẫn tới.

Nhưng điều khiến lòng lão bang tử đột nhiên trầm xuống chính là, móng vuốt trong tay ông ta rất nhanh đã chuyển từ âm nóng thành nóng bỏng, ngay sau đó, ông ta đã nghe thấy tiếng gầm trầm thấp cùng với tiếng móng vuốt cọ sát vào mặt đất.

“Bành!”

Bỗng nhiên, một thứ gì đó màu đen bất chợt nện xuống giao lộ cách ông ta hơn mấy chục bước.

Tuy nói trên trời chỉ là trăng khuyết, nhưng khắp nơi tuyết trắng xóa, ánh sáng vẫn tương đối không tồi.

Lão bang tử có thể nhìn thấy rõ ràng, đó là một thứ gì đó có bốn chân chạm đất, toàn thân đen sì, thậm chí lộ ra tia sáng lạnh lẽo của kim loại, thi triển sắc bén cào trên nền đá tạo ra tia lửa.

Hiển nhiên đó là một bộ hung thi.

Gương mặt hung thi trắng bệch, giống như là thịt trắng bị trương phình, hai con ngươi đỏ tươi.

Toàn thân lão bang tử lập tức cứng đờ, cực hạn kinh dị khiến lòng tư ông ta đều dựng đứng cả lên.

Hiện tại ông ta đang đứng ngay giữa đường, hai bên đều là tường, quay người chạy rất có thể là không kịp!

Chết rồi!

Nhưng mà, ngay sau đó, còn không đợi hung thi dậy dựa đứng lên.

Một bóng người vai vác xẻng sắt đột nhiên xuất hiện, cúi đầu nhìn về phía hung thi, tiếp đó liền giơ cái xẻng lớn màu đen trên vai kia lên.

“Cạch!”

Ngay sau đó đã đập lên đầu hung thi.

“Rống”

Hung thi gầm rú, nhưng là âm thanh này cũng không còn mang theo sự hung lệ, mà đã biến thành hoảng sợ cùng cầu xin tha thứ.

Bóng người thấy vậy, lại nhấc lên cái xẻng lớn màu đen.

“Cạch! Cạch!”

Lại đập liên tục hai cái, hung thi ngã xuống đất.

Ngay sau đó bóng người móc thứ gì đó từ trong ngực ra, đâm lên thân thể hung thi một cái.

Hung thi kia liền không động dậy nữa.

Lão bang tử trông thấy tất cả, một hơi ghen ở trong cổ họng, cứng đờ đứng nguyên tại chỗ, không dám chuyển động dù chỉ một chút.

Ông ta đã từng trông thấy cái xẻng lớn màu đen này.

Đó là một buổi tối cách đây khá lâu, nhiều lần nguy hiểm thiếu chút nữa đã khiến ông ta sờ sờ bị dọa đến bay mất hồn.

Tiếp đó lại thấy bóng người kia móc ra một cái túi, mở ra thu lại, đã bỏ hung thi vào, sau đó... Chậm rãi xoay người nhìn về phía lão bang tử, hơi nghiêng đầu.

Mắt đối mắt, lão bang tử như rơi vào hầm băng.

“Cứu mạng a!!”

Ông ta không thể kiềm thêm được nữa, sợ hãi quay người chạy, tiếng thét hoảng sợ chói tai vang vọng trong trời đêm.

Nơi góc đường, Tần Hà hơi sững sốt một chút.

Thầm nghĩ, người này có phải là bị bệnh gì hay không, hung thi cũng đã bị giải quyết rồi, người hô cứu mạng cái gì?

Lắc đầu đang chuẩn bị rời đi, nhưng lúc này hắn lại cảm ứng được, một đạo ba động trong bóng tối vốn là không cảm nhận được, vậy mà lại bị tiếng hét sợ hãi của lão bang tử làm lộ ra.

Rõ ràng là có thứ gì đó đang ẩn núp bị ông ta dẫn động.

Đôi mắt Tần Hà lập tức sáng lên như là mắt chó trên áp phích.

Không ngờ trong lúc vô tình lại tìm được con đường phát tài.

Người nói lão bang tử này a, hét to như vậy thì cách cả mười dặm cũng có thể nghe thấy, ai nghe mà không hưng phấn chứ.

Rất nhanh, Tần Hà đã cảm ứng được đạo khí tức ba động kia đang từ xa xa tiến đến gần lão bang tử, còn đón đầu chờ sẵn ở phía trước.

Nói thật ra, coi như thứ này bị hấp dẫn đến nhưng cũng không nhất định là nó sẽ ra tay, trong tay lão bang tử còn có đồ vật có thể khu âm trừ tà đấy.

Nhưng Tần Hà đâu có bận tâm những thứ này, xẻng pháp từ trên trời giáng xuống, một cái xẻng pháp đã đánh một thứ gì đó đang đứng ở đầu tường chuẩn bị tấn công người bay lên khỏi mặt đất.

Nhìn kỹ lại, khá lắm, còn không chỉ là hung thi.

Thân trên là người, thân dưới giống như là thân chó, hiển nhiên là thi khôi bị luyện chế.

Sản phẩm của Luyện thi môn?

Đây là có tiểu lâu la đang thả gió, hay là An Trùng Cửu vẫn chưa rời khỏi kinh thành?

Cũng không sợ bị đột phá ngoại kinh cười lên mặt?

Y như cũ, Tần Hà lại móc ra một cái túi vải vàng, bỏ thi khôi vào.

Xem ra đêm nay sẽ có thu hoạch lớn đây.

“Cứu mạng a”

Lão bang tử bị dọa hét to lần nữa, lại quay đầu chạy, tiếng hét còn chói tai hơn vừa rồi.

Cảnh tượng giống nhau như đúc, lão bang tử còn cho rằng là mình đã gặp phải quỷ đả tường.

Tần Hà thấy vậy, cười hắc hắc, lại đi theo sau.

Rất nhanh, đạo khí tức thứ ba đã dẫn động, lại là một bộ hung thi, đặc biệt là hung thi thi thảo.

Tần Hà đã từng gặp.

Ở đâu?

Chính là trong kịch đèn chiếu của Cao Bán Thành cùng Kiều Đại Lộc.

Thật ra quá trình mỗi một bộ thi thể hung biến đều không giống nhau, hiển lộ sự khác biệt rõ ràng.

Hung thi thi thảo cũng như vậy.

Giống như trên đời không có hai cái lá cây nào giống hệt nhau, trên đời này cũng không thể tìm được hai thi thảo giống nhau như đúc.

Tần Hà đã thấy thi thảo kia hai lần, chắc chắn không thể nhận nhầm.

Không ngờ lần này vậy mà có thể tìm được hung phạm?

Tần Hà cảm thấy ngoài ý muốn.

Nhưng vào lúc Tần Hà đang ngây người, ở hướng đại viện Kiều gia lại đột nhiên truyền ra tiếng thét chói tai.

Đồng thanh vang lên, so sánh với tiếng thét của lão bang tử thì hiển nhiên là rõ ràng hơn rất nhiều.

Tần Hà nhìn xuống hung thi nằm dưới chân, lại nghe tiếng thét gào lộn xộn như là vỡ tổ trong đại viện Kiều gia, có chút ngơ ngẩn.

Hung thi đã nằm xuống, bên kia kêu cái quỷ gì vậy?

Chương 197 – Mê án

Ngay lúc Tần Hà ngây người, Phi Ngu Vệ cùng với Binh mã ti đồng thời xuất động.

Một đoàn người do Bách hộ trực đêm Phi Ngư Vệ Thường Ôn dẫn đầu, vội vã chạy tới bên này.

Không có cách nào.

Tiếng lão bang tử gào thét quá dọa người.

Không thể giả vờ không nghe thấy được, nếu như phía trên hỏi, mình lại hỏi cái gì cũng không biết thì sẽ không thể xuống đài.

“Chuyện gì xảy ra?” Thường Ôn quát hỏi.

Lão bang tử trông thấy đám người Thường Ôn, thiếu chút nữa đã rớt nước mắt, lập tức kêu lên: “Có một tên yêu nhân muốn giết ta! Hắn vác một cái xẻng sắt, quá khủng bố!”

“Ở đâu?”

Thường Ôn không dám khinh thường, vội vàng rút Tú xuân đao ra khỏi vỏ.

“Ngay ở góc đường bên kia.” Lão bang tử chỉ vào góc đường nói.

Thường Ôn vội vàng dẫn người xông về phía đó, nhưng nơi đó làm gì còn có ai.

Ngược lại thì mặt đất đúng là có một vài dấu chân, nhưng quá lộn xộn, không biết ban ngày có bao nhiêu người giẫm qua.

...

Trở lại đại viện Kiều gia.

Lúc này người của Kiều gia đã hỗn loạn thành một núi.

Kiều Đại đã chết.

Tối hôm nay, Kiều gia đã lại mất đi người lãnh đạo.

Kiều Đại là con trưởng của Kiều gia, sau khi Kiều Đại Lộ chết, con trưởng quản lý việc nhà, thời gian này tất cả mọi việc của Kiều gia đều là do Kiều Đại chủ trì.

Y cũng đã chết, nguyên nhân cái chết cũng không thay đổi!

Vẫn là bị cắt đầu!

Chuyện xảy ra rất đơn giản, Kiều Đại đi tiêu đêm, có quản gia và một tên tử đệ đi cùng, chỗ đi vệ sinh cũng không xa, chính

là một cái lều cỏ tạm thời nằm ở sau ngã rẽ.

Quản gia cùng tử đệ Kiều gia đang quay lưng lại chờ người thì bỗng nhiên nghe một tiếng “đông” vang lên.

Quay người lại xem, chỉ thấy thân thể Kiều Đại đứng ở đó, đầu rớt vào thùng nước tiểu, máu bắn cao ba thước.

Không rõ y chết như thế nào, quản gia cùng với tử đệ không nhìn thấy hay nghe thấy bất kỳ một sự khác thường nào.

Người của Kiều gia hô to gọi nhỏ, sắc mặt của đạo sĩ Ngô Đức lập tức trở nên cực kỳ đặc sắc.

Bởi vì y cũng không biết Kiều Đại chết như thế nào.

Dù sao thì là đã chết.

Giống như lúc trước, chỉ biết là người đã chết, đủ kiểu đủ loại rơi đầu, nguyên nhân lại không rõ.

Người của Kiều gia vừa vớt đầu của Kiều Đại lên, vừa vây quanh Ngô Đức hỏi.

Ngô Đức căn bản không thể giải thích rõ ràng, chỉ có thể khoái thác nói là muốn mở thiên nhãn, thi pháp để tìm hiểu rõ ràng.

Tần Hà thông qua Thuận Phong Nhĩ biết được chuyện đã phát triển ra làm sao, biến thành một tử đệ Kiều gia có khuôn mặt phổ thông, không có cảm giác tồn tại, đi đến chỗ Kiều Đại bị cắt đầu.

Thuật vọng khí đảo qua, không còn có khí tức đặc biệt điển hình nào còn sót lại.

Đầu Kiều Đại bị cắt xuống một cách cực kỳ phẳng, vẫn là một kích liền cắt đứt cổ, gọn gàng mà linh hoạt, không có chút dây dưa dài dòng nào.

Kiều Đại trọn to hai mắt, trên mặt đọng lại sự nghi hoặc, trước khi chết cũng không thể phát hiện được một chút nguy hiểm chí mạng nào đang giáng xuống.

Hiện trường đã hoàn toàn lộn xộn, thùng nước tiểu bị xô đổ ra, lều cỏ xây dựng tạm thời cũng bị đẩy đến ngã trái ngã phải, rơm rạ rơi vương vãi khắp mặt đất, vài sợi tơ nhện phát phối bay trong gió lạnh, bên trên bám đầy tro bụi, mặt tường loang lổ, mùi hôi thối bốc lên.

Tần Hà bất giác cũng rơi vào trầm tư.

Mê án a.

Theo kịch đèn chiếu thì Kiều Đại Lộc cùng Cao Bán Thành thật sự là chết dưới vuốt của hung thi, mọi thứ sau đó cũng đều chỉ theo hướng hung thi tập kích.

Nhưng hiện tại hung thi đang yên lặng nằm trong túi đựng thi của Tần Hà.

Vậy thì cái thứ tấn công người này là cái gì?

Chẳng lẽ là có hai bộ hung thi cùng làm loạn?

Đêm nay vừa đúng là một bộ hung thi khác gây chuyện?

Trực giác nói cho Tần Hà biết, chuyện này e là không đơn giản như vậy, sự tình khác thường ắt có điều kỳ lạ.

Nếu như chỉ là hung thi làm loạn, khoảng cách gần như vậy, không có khả năng đạo sĩ không phát giác chút nào.

Khi ở núi Trống Đồng, Tần Hà đã tận mắt nhìn thấy đạo sĩ kia thi triển bản lĩnh.

Cao đồ thủ tịch của Lăng Vân Quan, tuyệt đối không phải là danh hão.

Ngoại trừ hung thi, còn có quỷ mị.

Nhưng lệ quỷ lấy mạng người có lưu loát thể nào cũng vẫn sẽ bị nhiễm quỷ khí nồng đậm hay các loại âm khí lưu lại.

Suy tư trong chốc lát, Tần Hà lắc đầu, dứt khoát quay người rời đi, chuyện nghi hoặc của Kiều gia đã có đạo sĩ đau đầu rồi.

Để cho mình đi suy nghĩ, còn không bằng trở về đốt thi thể hung thi trước xem có manh mối gì không.

Thế là Tần Hà liền trở về lò hỏa táng.

Lấy hung thi ra, đơn giản thanh lý thi thể rồi bỏ thẳng vào lò.

Đôi mắt đậu xanh của đại vương bát trông thấy vậy thì hết sức tò mò, không rõ thi thể này lại lấy từ đâu ra.

Nhưng nó có một ưu điểm mà Tần Hà rất thích, đó chính là khi nên ngâm miêng lại thì tuyệt đối sẽ không hỏi đông hỏi tây, chỉ cắm đầu làm việc.

Đốt chỉ đốt riêng một bộ thi thể, đại vương bát bát hết hỏa lực.

Ngọn lửa Thâm Uyên cộng thêm dầu hỏa làm chất dẫn cháy, tốc độ thiêu đốt thi thể không tồi.

Nhưng dù sao đây cũng là thi thể biến hung, da cứng, quá trình đốt cháy vẫn hơi tốn thời gian.

Đốt gần ba canh giờ, thi thể mới hoàn toàn hóa thành than.

Nhưng mà chuyện làm cho Tần Hà càng thắc mắc hơn lại xuất hiện, bộ hung thi này, vậy mà không hề có liên quan gì đến Kiều gia cùng Cao gia.

Chương 198 – Bần đạo tới trước

Đừng nói là đồng thời xuất hiện, thậm chí bộ hung thi này còn không phải ngậm oán mà chết.

Là tự sinh bệnh mà chết, người ở Hồ Quảng Nam Châu, hưởng thọ ba mươi chín tuổi, trước khi chết vì bệnh cũng đã có nhà có con nối dõi, cuộc sống cũng coi như là an ổn.

Nói thế nào đây, số tuổi thọ này cũng coi như là đã vượt qua tuổi thọ trung bình rồi.

Đối với Tần Hà mà nói thì thi thể như vậy rất “hiếm thấy”.

Bởi vì thi thể có thể đến tay hắn, thì đều là oán khí ngút trời, hoặc chết không cam lòng, kém nhất cũng là chết một cách khác thường.

Còn về nguyên nhân thi thể xảy ra hung biến, kịch đèn chiếu không có thể hiện ra.

Có thể là bị chôn nhầm vào nơi dưỡng thi, hoặc cũng có thể là do người luyện chế thi thể can thiệp.

Từ Hồ Quảng xa xôi đi đến kinh thành, khoảng cách cũng không hề ngắn.

Nghĩ mãi mà vẫn không ra, Tần Hà có chút buồn bực, lấy hai bộ hung thi còn lại ra giao cho đại vương bát xử lý, hắn nằm

xuống đệm chần suy xét.

Chuyện như vậy trước hết chỉ có thể dùng phương pháp loại trừ.

Đầu tiên, Kiều Đại không phải là tự sát.

Ừm... Không phải là tự sát.

Nói nhảm!

Ai không có việc gì lại tự cắt cổ mình chơi?

Hơn nữa, mấu chốt là dùng cái gì để cắt, đây là cái cổ to như cái chén, không phải là cắt móng tay.

Tiếp đó... Liền không có tiếp đó.

“Ài, cái thứ gì.”

Tần Hà lăm bằm một câu.

Nhắm mắt dưỡng thần.

Thích thế nào thì cứ thế ấy đi.

Trước đây ra quyết định chỉ đốt thi thể không cần giải quyết chuyện chính là Kiều Đại này.

Ai ra quyết định người đó chịu trách nhiệm, đêm nay nên đến lượt y chết a.

Số mệnh đã định.

Nói không chừng tối mai sẽ đến phiên “tiểu Cao Bán Thành”.

Tham quan truyền thừa, đứt gãy cũng tốt.

Bớt đi một vài quan lại như vậy, thế đạo này còn có thể sáng trong thêm một chút.

“Gia, ngài làm sao vậy?”

Ài, hành động này lại thể hiện ra ưu điểm thứ hai của đại vương bát mà Tần Hà cũng rất thương thức.

Thời điểm nên nói, đại vương bát lúc nào cũng mở miệng vô cùng đúng lúc.

Nếu cứ nén ở trong lòng thì thật khó chịu.

“Gặp phải một cái mê án, người hỗ trợ phân tích tình huống một chút.” Thế là Tần Hà đặt tay lên trán, kể sơ chuyện xảy ra của hai nhà Kiều Cốc qua một lượt.

Đại vương bát nghe cực kỳ nghiêm túc, nghe xong lại trầm mặc rất lâu, mới nói: “Gia, ta không am hiểu xử án, nhưng từ góc độ của Thủy tộc chúng ta đến đánh giá, thì thật ra con người còn đáng sợ hơn cả những thứ như hung thi, quỷ mị rất nhiều.”

Tần Hà nghe vậy, từ từ mở mắt ra, kinh ngạc nhìn về phía đại vương bát, nói: “Ý của người là, vụ án này có thể là do người gây ra?”

“Ít nhất cũng không thể loại trừ nha.” Đại vương bát nói với vẻ không chắc chắn.

Tần Hà gật gật đầu, dừng một chút lại nhìn về phía nó: “Người cảm thấy ta đáng sợ không?”

Đại vương bát hơi ngừng lại một chút, mặt mũi tràn đầy sự kiên quyết của người vệ đạo, nói: “Gia ngài chính là người hóa ái nhất, rộng rãi nhất, bá khí nhất, uy vũ nhất, anh minh thần võ nhất trên thế giới này, sao có thể đáng sợ được chứ, ai dám nói như vậy, Vương Thiết Trụ ta sẽ là người đầu tiên nổi giận với hắn.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Tần Hà vui vẻ, tay khẽ lật một cái trong lòng bàn tay liền xuất hiện một viên Tây tủy đan, ném cho nó, cảm thán, vẫn là lời bịa đặt dễ nghe.

Phần thưởng của thi thể bình thường đã bị hạ thấp xuống rất nhiều, nhưng hung thi dính qua mạng người như vậy, từ trước đến nay vẫn luôn có phần thưởng không tồi.

Đốt một cái liền đốt ra một viên Tây tủy đan.

Đại vương bát nhận lấy, nhất thời kích động đến mức thiếu chút nữa dội luôn dầu hỏa lên người mình, mừng rỡ nói: “Cảm tạ gia.”

Tây tủy đan, tẩy xương phạt tủy, bài trừ tạp chất bên trong cơ thể, có thể trực tiếp tăng trưởng nền móng.

Mặc dù đại vương bát không nhận ra thứ này là cái gì, nhưng ngửi mùi cũng có thể biết, đây chắc chắn không phải là vật phạm.

Xuất phẩm từ Tần gia, tất nhiên là tinh phẩm.

.....

Qua ngày hôm sau, miễn cưỡng chờ được đến buổi tối.

Tần Hà đi Cao gia, lần này trực tiếp đi vào trong nhà.

Lý do không đứng ngoài quan sát nữa là, Tần Hà trực giác mỗi liên lụy đằng sau hai nhà Kiều Cao có khả năng vượt qua sự tưởng tượng của mình.

Giải quyết dứt khoát, tránh cho đêm dài lắm mộng.

Đạo sĩ cũng ở đây.

Nhưng lần này, đãi ngộ của y không còn được tốt như tối hôm qua.

Rõ ràng là Cao gia đã nhận được tin tức, đạo sĩ cũng không thể ngăn cản được việc giết hại.

Cho nên đãi ngộ của y cũng đã bị hạ xuống theo.

Cao gia cũng chuẩn bị thức ăn, nhưng chỉ là rượu thịt bình thường.

Ngược lại thì “tiểu Cao Bán Thành”, cũng chính là Cao Văn Tùng khi nghênh đón Tần Hà lại ân cần hơn một chút.

Bởi vì lần trước Tần Hà tới đột thi, ít nhất cũng không như xe bị tuột xích.

“Huynh đệ, người theo đạo nào?” Đợi Cao Văn Tùng rời đi, đạo sĩ cau mày hỏi.

“Dưới trướng của Thanh Ngưu Tiên Nhân, Vô Danh.”

Tần Hà thuận miệng nói bừa, hiện tại hắn đã thay đổi khuôn mặt một chút, đảm bảo Cao Văn Tùng không nhận sai người, nhưng đủ để khiến đạo sĩ sau này gặp gương mặt thật của hắn cũng sẽ chỉ cảm thấy hơi giống, nhưng lại không phải cùng một người.

Cầu đạo vô bờ, không đến ngày thành Thần không thể vứt bỏ.

“Thanh Ngu Tiên Nhân?” Sắc mặt đạo sĩ hơi biến đổi, nói: “Không quan tâm là người theo đạo nào, đơn làm ăn này là bản đạo tới trước, người đây chính là thuộc về hành vi cướp đoạt.”

“Người không thể bắt được, ta đây liền không tính là cướp.” Tần Hà phản bác.

“Ai nói bản đạo không bắt được, tối hôm nay bản đạo sẽ bắt được nó.” Đạo sĩ tranh luận lại.

“Hôm qua người không thể bắt được thì cũng đã bỏ qua cơ hội, hôm nay đến lượt ta.” Tần Hà lắc đầu, lộ ra vẻ mặt ta đã ăn chắc người.

“Người đừng có mà làm loạn, không phải bản đạo hù dọa người, liên lụy đằng sau hai nhà Kiều Cao này rất lớn, có thể hù chết người.” Đạo sĩ nghiêm mặt nói.

“Ta chính là người dưới trướng Thanh Ngu Tiên Nhân, trái thanh long phải bạch hổ, trâu già ở bên hông, đầu rồng ở trước ngực, người cắn giết người, Phật cắn giết Phật, người thấy ta bị dọa sợ à?”

Tần Hà nói có vắn có điệu, cố ý trêu chọc y, đạo sĩ rõ ràng là đã có kế hoạch, sợ dĩ đuổi người chính là lo lắng mình đến sẽ gia tăng biến số, nhưng điều này lại càng khơi gợi lên lòng hiếu kỳ của Tần Hà.

Quả nhiên, qua một lát, đạo sĩ khề cần răng, hạ giọng nói: “Vô Danh huynh đệ đứng không, được rồi, nếu người đã biết chuyện này, chắc hẳn là cũng đã biết chuyện này không hề đơn giản, như vậy đi, sau khi chuyện này thành công, 1000 lượng bạc về phần người, chỉ cần người đồng ý một điều kiện của ta, chính là người đừng làm bất cứ điều gì.”

“Đây chẳng phải sẽ tỏ ra là ta không có năng lực, ăn không ngồi rồi hay sao? Tần Hà lắc đầu, “Không được.”

Đạo sĩ lập tức trợn mắt, tức giận nói: “Vô lượng cả nhà người cái Đại Thiên Tôn, người sao lại không biết tốt xấu như vậy chứ?”

Chương 199 – Thi nhân

“Đậu xanh rau má, sao ngươi lại mắng chửi người vậy.” Tần Hà khó chịu, mặc dù nhà mình ở một thời không xa xôi khác, nhưng cũng ngươi cũng không thể ân cần thăm hỏi như vậy a.

Vừa mở miệng ra là đã lấy Đạo hiệu Phật hiệu ân cần thăm hỏi cả nhà người ra, sư phụ nào dạy?

“Vô Lượng Thiên Tôn, tội lỗi tội lỗi.”

Đạo sĩ chấp tay trước ngực vội vàng sám hối, còn lạy vài cái, sau đó y ngẩng đầu lên, khuôn mặt lộ vẻ cực kỳ ngạc nhiên chỉ về phía sau lưng Tần Hà, nói: “Mau nhìn, ở kia có một tên hòa thượng mộng trần!!”

“Ở đâu?!”

Tần Hà sửng sốt, theo bản năng quay đầu.

Đúng lúc này, kinh phong đánh tới, Tần Hà chỉ cảm thấy hai điểm trên ngực hơi hơi tê rần, ngay cả thân thể cũng hơi tê tê.

Quay đầu nhìn lại đã thấy đạo sĩ cười gian, lộ ra vẻ mặt đã thực hiện được âm mưu, nói: “Hắc hắc, trúng chiêu a?”

“Biện pháp này do ai nghĩ ra vậy?” Tần Hà cúi đầu nhìn một chút.

“Đây là biện pháp do Đức gia của ngươi tự nghĩ ra.” Trên mặt đạo sĩ viết đầy sự đắc ý, nói: “Dám đoạt mối làm ăn với Đức gia ta, ngươi còn non lắm, xem chiêu, điểm huyết quỷ hoa thủ!”

Vừa dứt câu, tay đạo sĩ liền giống như là con thoi bay nhảy, bộp bộp bộp bộp điểm không dưới ba mươi lần trên khắp toàn thân Tần Hà, huyết vị nào có thể phong thì đều phong lại hết.

Phong huyết rất chính xác, không hổ là do đệ tử thủ tịch của thánh địa đạo môn ra tay, vô cùng điêu luyện.

“Ngươi đánh lén, ngươi không có võ đức.” Tần Hà phê bình.

“Ta tên là Ngô Đức (*), cần gì võ đức?” Đạo sĩ cũng chẳng thèm kiêng dè tên của mình một chút nào, còn móc một cuộn dây thừng từ trong ngực áo ra, miệng lẩm bẩm vài câu rồi tung về phía Tần Hà.

Chỉ thấy sợi dây thừng đó giống như là sống lại, trực tiếp trói Tần Hà lôi ra khỏi bàn, buộc vào cây cột ở đằng sau, còn tự

động thất nút.

(Note (*) Ngô Đức đồng âm với Vô Đức.)

“Cái này... là pháp khí?”

Tần Hà cúi đầu quan sát dây thừng, đôi mắt lập tức tỏa sáng như mắt chó.

Dây thừng có thể tự động trói người, tuyệt đối là pháp khí.

Pháp khí là một loại đồ vật có thể dựa vào pháp lực để sai khiến, dưới sự thôi động của chú ngữ hoặc là pháp lực sẽ có được tính tự chủ nhất định, sử dụng cực kỳ thuận tiện.

Cái thứ này bất kể là đặt ở chỗ nào cũng đều là bảo bối, có một vài pháp khí có uy lực lớn còn có thể dời núi lấp biển.

Đạo sĩ không hổ là xuất từ danh môn, đúng là xa xỉ a, tiện tay hất ra chính là một kiện pháp khí.

Tần Hà được thưởng một đồng kỹ năng, nhưng cho tới bây giờ, được tính là pháp khí cũng chỉ có bút cầu nguyện cùng với bách biến thần y, ngay cả túi đựng thi thể cũng chỉ có thể nói là có một chút công năng của pháp khí.

“Hừ hừ, cái này gọi là Khốn tiên tác, không biết chứ gì.”

Đạo sĩ phui tay, đắc ý nói: “Nói thật đi, người chui từ đâu ra?”

Nói xong y còn chuyển động vòng quanh Tần Hà, khều chỗ này một cái, nhìn chỗ kia một cái, còn sờ sờ người Tần Hà, mò ra được mấy lượng bạc vụn, ước lượng qua rồi nhét luôn vào túi mình.

Sờ tiếp, lại mò ra ba cái túi đựng thi thể, ngửi ngửi, lại nhét vào túi mình.

Lại sờ lần nữa, không còn thứ gì, ghét bỏ nói: “Người là dưới trướng Thanh Ngưu Đại Tiên, đi ra ngoài chỉ mang vài thứ như vậy?”

“Nơi nào, toàn bộ gia sản đều ở trên người đấy.” Tần Hà chân thành nói.

“Chỉ như vậy mà toàn bộ ở trên người? Quá nghèo.” Sự ghét bỏ trên mặt đạo sĩ càng thêm rõ ràng.

Tần Hà thử giấy dựa mạnh mấy lần, không thể tránh thoát, Khốn tiên tác không hồ là pháp khí, đủ chắc chắn.

“Đừng phí sức nữa, người có giấy thế nào cũng không thoát được đâu.” Đạo sĩ quay người rời đi, tiếp đó đã thấy y chạy đến chỗ Cao Văn Tùng, chỉ vào Tần Hà thì thầm vài câu gì đó.

Cao Văn Tùng lộ vẻ chần chờ, nhưng cuối cùng vẫn là gật gật đầu.

Thế là không có ai quan tâm đến Tần Hà.

Song phương đấu pháp, thắng bại đã định, Cao gia đương nhiên là sẽ đứng về phía người thắng, bởi vì chỉ có người thắng mới có thể kết thúc vận rủi của Cao gia.

Giải quyết xong Tần Hà, đạo sĩ bắt đầu triệu tập người của Cao gia, tất cả trên dưới Cao gia là ba mươi mấy người, ai này cũng đều mang vẻ sợ hãi.

Hung vật không chỉ cắt đầu người mang họ Cao, mà ngay cả quản gia cùng đầy tớ cũng đều là đối tượng tập sát.

Sau khi triệu tập đủ người của Cao gia, đạo sĩ để người của Cao gia tự đứng vững, tiếp đó liền ngồi trên mặt đất, bắt đầu tụng kinh.

Âm thanh ban đầu nghe rất quái lạ, còn mang theo tiếng địa phương, nhưng dần dần, âm thanh của y đã thay đổi, trở thành âm vang hùng hồn, tựa như là tiếng chuông đồng lớn.

Âm thanh cũng chậm chậm từ một phương hướng biến thành bốn phương tám hướng.

Phảng phất như ở trên chín tầng mây có một tôn Thần linh quan sát chúng sinh đang ngâm tụng kinh văn.

Một lực áp bách mạnh mẽ giáng xuống khiến hai vai cùng đỉnh đầu mọi người đều trầm xuống, đến mức khiến cho người ta muốn quỳ xuống.

Giống như chỉ có làm như vậy mới có thể thuyên giảm cái lực áp bách này.

《 Lãng Vân Trấn Tà Kinh 》

Pháp kinh trấn quan của Lãng Vân Quan, lấy ý chí cuộn cuộn hiên ngang giữa trời đất, trấn vạn tà trên thế gian.

Tần Hà âm thầm cảm thán, Lăng Vân Quan quanh năm chiến đấu cùng đủ loại yêu tà quả nhiên phải có một vài bản lĩnh, không có bản lĩnh cũng nội tình căn bản chơi không lại.

Còn có đạo sĩ kia.

Rõ ràng là đã nghi ngờ hung thủ cắt đầu trốn trong đám người Cao gia, bộ hung thi mình vừa đốt đi kia, cũng chỉ là đánh lừa người này tồn tại mà thôi.

Việc này làm cho Tần Hà càng thêm thắc mắc.

Bản thân mình phải thông qua việc xem kịch đèn chiếu của hung thi mới có thể xác định được hung thi cũng không phải hung vật thật sự, hung vật là một thứ khác.

Nhưng đạo sĩ này làm thế nào xác định được?

Thời điểm Kiều Đại chết, rõ ràng là đạo sĩ còn có chút hoang mang, vừa qua ngày đã rõ ràng rồi?

Câu hỏi này tạm thời sẽ không có đáp án, Tần Hà chỉ có thể đặt qua một bên, hẩn cẩn thận quan sát biểu hiện của mấy chục nhân khẩu trên dưới Cao gia này.

Rất nhanh, Tần Hà đã phát hiện ra dị thường.

Giữa đám người, ngón tay của một người mặc trang phục đầy tứ đang chậm rãi duỗi dài ra, thuật vọng khí đảo qua, có thi khí bắt đầu bốc lên.

Chính là hẩn ta, thi nhân!

Dù cho Tần Hà đã có suy đoán từ trước, nhưng khi hẩn trông thấy cái thứ trong truyền thuyết này vẫn không khỏi giật mình kinh hãi.

Cái gọi là thi nhân, chính là một loại thi khôi giống như người, có hô hấp, biết nói, biết nhảy, biết ăn cơm, thoát nhìn thì không khác gì với người bình thường, thi khí tụ lại bên trong, gần như không tỏa ra ngoài nên rất khó cảm nhận được.

Sơ hở lớn duy nhất chính là nhiệt độ cơ thể thấp và gần như không có máu.

Để kiểm chứng thi nhân, ngoại trừ dùng bí pháp ra thì còn có một phương pháp rất trực tiếp, đó chính là đâm một đao qua,

phun máu chính là người, không có máu hoặc máu rất ít thì chính là thi nhân.

Nhưng cái phương pháp này không đến bất đắc dĩ cũng sẽ không ai làm, bởi vì nếu như lỡ đâm sai thì chính là một mạng người, hơn nữa khi phân biệt phải đứng cự ly rất gần, như vậy rất dễ bị nguy hiểm.

Những kiến thức này, đều là Tần Hà đốt đám người của Luyện thi môn kia mà học được. Không thể nghi ngờ, thi nhân thuộc hàng cao cấp trong luyện chế thi khôi.

Đây cũng là nội tình sở tại rất trọng yếu của Luyện thi môn, mấy trăm năm qua, Luyện thi môn luyện chế ra không ít thi nhân lẫn vào trong phố phường, ẩn náu.

Không có ai biết bọn chúng đóng vai người nào, muốn làm gì.

Bên trong thi khôi chứa đựng oán niệm của thi thể lúc còn sống, cần bình phục mới có thể chân chính luyện chế thành công.

Mà phương pháp đơn giản nhất để bình phục oán niệm trên thi thể chính là chém giết, lấy máu tươi của đối tượng oán niệm để cọ rửa.

Mặc dù Tần Hà đã biết có thứ này tồn tại từ trước, hẳn chỉ là không nghĩ tới vừa đoán đã trúng.

“Rống!”

Thi nhân dưới tiếng tụng kinh đã sợ hãi đến mức không thể tiếp tục nguy trang được nữa, gầm rú một tiếng, thi khí rút cuộc không còn bị khống chế, phóng lên trời, quần áo trên người cũng nổ tung, lộ ra thi thể lông trắng.

“Sưu!”

Ngay sau đó, những sợi lông trắng trên thân thi nhân giống như là lông vũ uốn lượn, trong nháy mắt đã kéo thành một sợi tơ quấn về phía đạo sĩ, tốc độ cực nhanh.

Sợi tơ rất mạnh và nhẹ, thoát nhìn như là tơ nhện, nhưng nó căng chặt, cắt chém không khí phát ra âm thanh chói tai.

Đạo sĩ đã có sự chuẩn bị từ trước, trực tiếp lăn qua một bên rồi nhảy lên tránh thoát.

“Ba” một tiếng, cái bàn ở bên cạnh đạo sĩ đã bị cắt ra làm hai, vết cắt cực kỳ vuông vức.

Đây cũng là thứ thi nhân dùng để giết người – thi tông, thứ này ở trong thi nhân cũng coi như là hiếm thấy.

Nếu như đối tượng nghi ngờ là sai thì chỉ rúc đầu vào sừng trâu không thể tự thoát khỏi, vạch trần chân tướng thì thật ra sự việc lại rất đơn giản.

Thi nhân tây oán, thi tông cắt đầu.

“Nghịch chương, liền biết là các ngươi!!” Đạo sĩ hét lớn, giờ tay bấm niệm pháp quyết, ngay sau đó chỉ thấy bốn phương đột nhiên có lưu quang sáng lên, nhanh chóng tạo thành một cái lồng nhốt thi thể trên đầu thi nhân rồi mạnh mẽ rơi xuống nhốt nó vào trong.

Khốn thi lung!

Đây là một pháp trận trần thi đơn giản, cần bố trí sẵn, cũng không biết đạo sĩ chôn cọc trận bằng cái gì, khuyết điểm của nó là rất miễn cưỡng, không thể bị pháp lực quấy nhiễu, nếu không rất có thể bắn nhầm.

“Rồng!”

Thi nhân bất ngờ không kịp đề phòng đã bị nhốt lại, nó điên cuồng giãy dụa, thi tông cuộn ngược, đôi đồng tử đỏ tươi như máu.

Nó bắt đầu cắt chém khốn thi lung.

Lúc này Cao gia mới phản ứng lại, người nào người nấy đều hét lên rồi bỏ chạy.

Những cảnh tượng này nói thì chậm nhưng trên thực tế chỉ xảy ra trong mấy cái chớp mắt, nhanh đến mức khiến người ta không kịp nhìn.

“Ken kết ken kết”

Khốn thi lung phát ra âm thanh không thể chống đỡ nổi gánh nặng, mắt trần có thể thấy, những sợi thi tông kia đã dần dần cắt vào trong, có dấu hiệu sắp bị đổ vỡ.

Đạo sĩ thấy vậy, sắc mặt đại biến.

Cái thi nhân này, lợi hại hơn rất nhiều so với dự đoán.

“Đạo trưởng, có cần giúp một tay không?” Đúng lúc này, tiếng nói của Tần Hà khẽ vang lên.

Chương 200 – Thi tông sắc bén

“Ngoan ngoãn đợi, đừng nói chuyện.” Đạo sĩ cũng không quay đầu lại, đáy lòng trầm xuống.

“Được thôi.” Tần Hà đáp lời.

Khôn thi lung từ trước tới giờ đối phó thi thể vẫn luôn thuận lợi, nhưng hôm nay lại rất xui xẻo, đạo sĩ gặp phải thi nhân khác thường.

Biểu hiện của thi nhân thiên biến vạn hóa, có sức mạnh lớn vô cùng, có đao thương bất nhập, có am hiểu nhảy cao, có am hiểu chạy trốn, thậm chí còn có một vài thi nhân có được một ít kỹ năng đặc biệt, như là ngâm thơ vẽ tranh, nấu rượu bếp núc.

Mười năm trước Tào Hà phủ bắt được một đạo tặc hái hoa, tên đạo tặc kia văn thái nổi bật, thậm chí ngâm thơ vẽ tranh còn có thể độc chiến quần nho, dựa vào tài năng xuất khẩu thành thơ đi khắp nơi khinh bạc thiếu nữ vô tri, ngay cả thiên kim đại tiểu thư Tri phủ Tào Hà phủ cũng không thể trốn được ma chưởng của y.

Tri phủ Tào Hà phủ nổi giận, truy bắt khắp nơi, bắt được y mang về xử trảm, một đao hạ xuống, đầu người rơi xuống đất nhưng lại chẳng có chút máu nào.

Khi đó còn gây ra nghị luận âm ỉ, sau đó Phi Ngư Vệ phái người đến giám định, đó vậy mà lại là một bộ thi nhân.

Thi nhân ngâm thơ vẽ tranh để đối phó, bộ đầu nha môn có thể đề xuống.

Thi nhân có sức mạnh to lớn, đao thương bất nhập khó đối phó, nhưng cũng có biện pháp.

Mà thi nhân có lòng hóa thành tông có thể so sánh với lưỡi dao sắc bén tuyệt thế này, thì thuộc về một loại cực kỳ nguy hiểm trong số đó.

Sợ ý một chút, đầu người rơi xuống đất cũng không biết rõ là chết như thế nào.

“Thiên La duy võng, địa Diêm Ma La; Kiếm sắc rời vỏ, trảm yêu trừ ma; Hết thấy tai nạn hóa thành bụi, Thái Ất Thiên Tôn, nhanh chóng theo pháp lệnh!”

Đạo sĩ nghiêm mặt, miệng thét ra lệnh, tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, lập tức có một tấm kiếm phù từ trong túi bay ra, ngưng kết thành một thanh pháp kiếm ở trên không trung, pháp kiếm phóng lên trời rồi cấp tốc lao xuống, đâm về phía thi nhân.

Tần Hà cũng không cảm thấy kiếm phù như vậy sắc bén bao nhiêu, nhưng kiếm còn chưa đâm xuống, phần đầu thi tông của thi nhân đã như là sương khói gặp ánh mặt trời liền tan rã, bốc ra từng trận thi khí.

Rõ ràng đây là một loại phù chuyên môn đối phó với yêu ma quỷ quái, âm linh tà ma.

“Rống!” Thi nhân gầm rú, khuôn mặt dữ tợn, thi tông cuốn ngược mà lên, đột nhiên quần lấy pháp kiếm đâm xuống.

“Bành bành bành!”

Thi tông cuối cùng đã phát ra âm thanh không gánh đỡ được, bắt đầu đứt gãy thành từng đoạn.

Nhưng thi nhân lại không ngừng sinh ra thi tông bổ sung, tiếp tục quần lấy pháp kiếm, treo ở ba thước trên đỉnh đầu.

Mà bên phía đạo sĩ cũng không hề nhẹ nhõm, ngón tay đang bấm niệm pháp quyết phẳng phát như là đã bị thiên quân trọng vật đè nặng, khuôn mặt căng trướng đến đỏ bừng.

Tràng diện lập tức rơi vào giằng co.

Thi tông dùng toàn lực chống đỡ pháp kiếm, khôn thi lung tạm thời không còn nguy cơ bị phá vỡ, khắp kiếm của đạo sĩ bị ngăn trở, không có cách nào tiến thêm.

“Đạo trưởng, thật sự không cần giúp một tay sao?” Tiếng nói thâm sâu của Tần Hà lại lần nữa truyền đến.

“Không cần, ngươi đừng nói nhảm.”

Đạo sĩ cắn chặt răng, từng chữ từng chữ theo kẽ răng phun ra ngoài, thầm nghĩ, có điểm huyết quỷ hoa thủ cộng thêm khốn tiên tác, ngay cả thần tiên cũng khó tránh thoát, ngươi phí nhiều lời như vậy cũng có ích gì.

Khốn tiên tác có thể trói to có thể trói nhỏ, chuyên môn dùng để đối phó với giang hồ hiệp khách có được dị năng.

Dùng cái gì mà thuật nhuyễn thể, súc cốt công thì cũng vô hiệu, thậm chí ngươi có co lại hành một sợi bông nó cũng có thể trói chặt ngươi lại.

Huống chi còn có quỷ hoa điểm huyết thủ.

“Được rồi.” Tần Hà lại lần nữa đáp lời.

Đối với đạo sĩ mà nói, thời gian giằng co này thật là dài đằng đẳng.

Pháp lực nhanh chóng tiêu hao, trên thân tựa như là có một quả núi đang đè nặng, mồ hôi trên trán tuôn ra như suối, xương cốt toàn thân như sắp bị nghiền nát.

Hơn nữa còn không thể mất đi ý chí, một khi mất đi ý chí vậy thì cũng xong rồi.

Chỉ có thể cắn răng kiên trì, cố gắng ngăn cản nó.

Bằng không, tới nay Cao gia có thể sẽ không lưu lại một người sống.

Thi nhân liên tục gào thét, cũng đang liều chết, tám kiếm phù này có tác dụng khắc chế nó cực mạnh, mỗi sợi thi khí tiêu hao đều là căn nguyên của nó.

Người của Cao gia kinh hoàng nhìn xem hết thấy, một đầy tớ thường này luôn tươi cười chào hỏi người khác lại là quái lông dài, cái thi mao kinh khủng kia giống như là có thể cắt đứt tất cả mọi thứ.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua, hai mươi mấy nhịp thở sau.

“Ông!”

Đột nhiên pháp kiếm lao xuống hơn một thước.

Là thi nhân không trụ nổi, thi tông của nó sau một thời gian liên tục sinh trưởng nhiều như vậy, tốc độ rõ ràng là đã trở nên chậm đi một chút.

Đạo sĩ thấy vậy, đôi mắt sáng lên, khơi dậy chút pháp lực cuối cùng, điều khiển pháp kiếm đâm về phía thi nhân.

Ngay sau đó, pháp kiếm lần nữa hạ xuống một tấc.

Mặc cho thi nhân gào thét như thế nào cũng khó có thể ngăn cản.

Cán cân thắng lợi dần dần nghiêng về phía đạo sĩ.

“Rống!!”

Nhưng vào đúng lúc này, bỗng nhiên có một bóng người từ trên trời giáng xuống, đột ngột rơi vào giữa viện tử.

Đạo sĩ nhìn kỹ lại, khuôn mặt thoáng một cái đã tái ngắt.

Người này mặc áo khoác màu tro, toàn thân đoản đả, là quản gia Kiều gia.

Nhưng ông ta là quản gia sao?

Đương nhiên là không phải, ông ta cũng là thi nhân!

Kiều gia cùng Cao gia đều có một bộ thi nhân gây chuyện, hẳn là cùng một đám luyện chế thi khôi, chia ra hai nhà Kiều Cao cọ rửa tàn oán.

Cái tên ở Cao gia này sắp đỡ không được, cái tên ở Kiều gia liền chạy tới giúp đỡ.

Tôi hôm qua khi Kiều Đại bị cắt đầu, tên quản gia này chính là một trong hai người đi cùng Kiều Đại đi giải đêm, ra tay quả thực rất đơn giản.

Không cần nói nhiều, chỉ cần nhìn một cái, đạo sĩ đã có thể xác định.

Đúng như dự đoán, quản gia không nói một lời, gầm thét một tiếng, thi tông toàn thân như là cây rong nhanh chóng sinh trưởng, trực tiếp cuốn về phía đạo sĩ.

Đạo sĩ kinh hãi, nhảy mạnh một cái, tránh đi.

Pháp kiếm không còn được duy trì, lập tức liền tiêu tán, thân thể đạo sĩ hơi lão đảo, cơ hồ là ngã như chó gặm bùn, bàn đá xanh dưới chân bị thi tông cắt phá thành từng mảnh.

“Tình hình không ổn mọi người mau chạy trốn, không giải quyết được rồi.”

Đạo sĩ đứng dậy, sau đó lăn một vòng bật người phóng đến cây cột.

Một cái thi nhân đã là cực hạn, hai cái thì y hoàn toàn không phải là đối thủ.

Đạo sĩ cũng không còn biện pháp nào khác.

Y bỏ nhào vào chỗ cây cột, không nói hai lời lập tức luống cuống tay chân cởi dây trói ra.

Nhưng mà đang cởi bỏ giữa chừng y lại phát hiện điều bất thường, người đang bị trói trước mặt này, thế mà lại là Cao Văn Tùng.

Mà “Vô Danh” mới vừa rồi bị trói, hiện tại đang vác một cái xẻng lớn màu đen không biết lấy từ đâu ra, vẻ mặt ung dung, thản nhiên hỏi: “Đạo trưởng, lần này có thể giúp một tay rồi chứ?”

Chương 201 – Người bảo không cần

Đạo sĩ thấy vậy, “Ách” một tiếng, hít sâu một hơi, hai tròng mắt đều sắp rớt ra ngoài.

Vô lượng cả nhà người cái Đại Thiên Tôn, đây là tình huống gì?

Khốn tiên tác vậy mà không thể trói được hắn?

Điều này sao có thể chứ?

Còn có Cao gia Cao Văn Tùng, không có bản thân mình thi pháp, làm thế nào mà bị trói lại được?

“Người tự thoát ra?” Đạo sĩ hỏi, trong lòng chính là sấm chớp rền vang.

“Đúng vậy.” Tần Hà gật đầu.

“Không phải, sao người có thể tự mình thoát ra được?”

“Không khó, rất đơn giản nha.” Tần Hà nở nụ cười thần bí.

Đạo sĩ nuốt nước miếng một cái, quả thực không thể tin nổi.

Sau khi tiếp nhận sự thật lại là giận mà không có chỗ trút, hô to: “Không phải, ta nói này Vô Danh huynh đệ, người đã thoát ra sao người lại không tới hỗ trợ?”

Tần Hà lộ vẻ vô tội: “Ta hỏi người ba lần, chính người bảo không cần!”

Đạo sĩ nghe vậy, thiếu chút nữa ngất đi.

Thế đạo này sao vậy, người sao lại đột nhiên thành thật như vậy? Nghe lời như thế chứ?

Nói không chừng người này chính là đầu óc có bệnh.

Không đúng.

Chắc chắn là bị bệnh.

Tình huống như vậy, thấy không ổn thì hoặc là nhanh chóng chạy trốn trước một bước, hoặc là tiến lên hỗ trợ?

Liên đứng ở đằng sau xem kịch, đầu óc người không có bệnh thì ai có bệnh?

“Rong rong”

Trong thời gian nói chuyện này.

Hai tên thi nhân đã cắt phá được khốn thi lung, đôi mắt chúng đỏ tươi như máu, đồng thời nhìn về phía đạo sĩ.

Đạo sĩ nuốt nuốt nước miếng, nói với Tần Hà: “Lên đi, hiện tại cần người giúp đỡ.”

“Được rồi.”

Tần Hà gật đầu, giơ cái xẻng lớn màu đen rồi lao đến hai tên thi nhân.

Đạo sĩ thấy thế, quay người liền phóng tới tường viện, hất người leo lên, nói: “Huynh đệ cố gắng chống đỡ, bản đạo đi gọi người tới giúp ngươi.”

Có đầu sắt ngu ngốc kéo dài thời gian, hiện tại không đi thì còn chờ tới khi nào.

Nhưng mà ngay sau đó, y chỉ cảm thấy sau lưng có kim quang lóe lên.

Tiếp đó, “Bụp bụp bụp”

Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy cái đầu sắt ngu ngốc kia đang quơ mua cái xẻng lớn màu đen, đập liên tục vào hai bộ thi nhân đã ngã xuống đất.

Cái xẻng kia quơ mua tựa như là cái bánh xe gió.

Hai bộ thi nhân bị đập đến thi khí tản ra tứ phía, cái thi tông kinh khủng kia cũng không còn thấy bóng dáng.

“Vô lượng cả nhà ngươi cái Đại Thiên Tôn!”

Đạo sĩ một chân đã leo lên đầu tường trực tiếp thấy choáng váng.

Tất cả những điều này nói ra thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh.

Trong thời gian nháy mắt khi y quay người, hai bộ thi nhân thế mà đã biến thành chuột đất dưới cái xẻng lớn màu đen của đầu sắt ngu ngốc kia, bị đập đến không còn lực trở tay.

Ngay sau đó, chỉ thấy tên đầu sắt ngu ngốc kia vung tay quăng về phía hai bộ thi nhân một cái, có thứ gì đó có hình châm sắc bén đã đâm vào thân thể thi nhân.

Thi nhân lập tức nằm bẹp, không còn động đậy.

Rõ ràng là đỉnh trần thi.

Kỹ thuật chế tác ra nó đã thất truyền mấy trăm năm.

Trong lòng đạo sĩ cuộn cuộn như biển gầm, tay hơi buông lỏng, “ai nha” một tiếng đã rút từ đầu tường xuống đất, đập đến mắt nổi đom đóm.

Đợi y vịn tường đứng dậy mở mắt ra xem xét, tên đầu sắt ngu ngốc kia đã xuất hiện ngay trước mắt, nhìn về phía y nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Quỳ hoa điểm huyết thủ!”

“Ba ba ba ba”

Đạo sĩ chỉ cảm thấy ngực tê rần, sau đó cơ thể y đã không còn nghe sai khiến.

“Không hay rồi!”

Đạo sĩ thầm hô không ổn, cái tên đầu sắt ngu ngốc này không phải là đầu sắt ngu ngốc.

Hắn đây là đang chơi a!

Ngay sau đó, quả nhiên tên đầu sắt ngu ngốc này đã bắt đầu lật thân thể y.

“Huynh đệ, ngươi đây là làm gì vậy?” Khuôn mặt đạo sĩ run rẩy, lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Đôi phương là quỷ nghèo nhưng mình lại không phải a, chỉ khôn tiên tác đã có giá trị liên thành.

“Rõ ràng như vậy mà ngươi không nhận ra được à, đương nhiên là cướp đoạt rồi, học theo ngươi đấy.” Tần Hà nở nụ cười, lục qua lục lại, lục được khôn tiên tác từ trong túi y ra, hài lòng kéo kéo, cất vào túi của mình.

“Đại ca, ta không chơi cái trò cướp đoạt này có được hay không, vừa rồi ta chỉ đơn thuần là đùa với ngươi một chút mà thôi.” Đạo sĩ bắt đầu cầu xin tha.

“Thế à, vậy bây giờ ta cũng đang đùa giỡn với ngươi, ngươi có nhìn ra được không?” Tần Hà lại móc móc, lấy ba cái túi đựng thi thể trong túi áo đạo sĩ về.

“Đại ca, ta sai rồi, ngươi đừng làm như vậy, chuyện gì cũng có thể thương lượng, có thể thương lượng.” Đạo sĩ sắp khóc.

Người trước mặt y này sâu không thể lường, vị trí điểm huyết đều là nơi y đã từng điểm, hơn nữa còn chuẩn xác hơn, nội kinh lại càng mạnh mẽ hơn, không có một hai canh giờ, căn bản là không thể giải được.

“Hiện tại ngươi có thể thử thuyết phục ta đừng đùa giỡn ngươi.” Tần Hà sao có thể dễ dàng bỏ qua cho y, không ngừng lập người y qua lại, từ bên trong mọi túi ngoài, túi ẩn lấy ra đủ loại bùa chú, ngọc bài, cùng với nội đan yêu vật và các loại bình bình lọ lọ không biết chứa đựng cái gì.

Đừng thấy thân thể đạo sĩ gầy nhom, nhưng một thân đạo bào của y lại mang không ít đồ vật.

Sờ trên người xong, Tần Hà lại nhìn về phía quần đạo sĩ, phát hiện quần của y dài rộng hơn quần của người bình thường rất nhiều, có vẻ như ngâm có càn khôn.

Đạo sĩ lập tức kêu to: “Huynh đệ, nơi đó không được, tuyệt đối không được.”

Tần Hà bỏ ngoài tai, thỉnh linh giật ra, lập tức ngạc nhiên há to miệng.

Chương 202 – Thần di

Khá lắm, chỉ thấy trong quần đạo sĩ, kim quang lấp lánh, muôn ngàn tia sáng lóe lên.

Ở bên trong, vậy mà lại cất giấu một quả trứng.

Một quả trứng lấp lóe kim quang!

Lớn chừng chậu rửa mặt, linh tài bảo được làm tổ, vàng bạc tiền đồng thành ổ, bảo khí trùng thiên.

“Oa”

Trên mặt Tần Hà tràn đầy vẻ ngạc nhiên thán phục, đạo sĩ này, khá là có hàng a.

Một cái quần khô trông như có đống ở bên ngoài, nhưng bên trong lại chính là một mảnh không gian.

Nếu móc hết toàn bộ đồ vật bên trong ra, có thể chất đầy cả một gian phòng.

Lại nhìn lên phía trên treo ba cái thứ đen sì.

“Di”

Vẻ mặt Tần Hà lại tràn đầy sự ghét bỏ.

Khuôn mặt đạo sĩ run rẩy, kêu lên: “Huynh đệ, thứ này người tuyệt đối đừng có động đến, tuyệt đối đừng động đến a.”

“Đây là cái gì vậy?” Tần Hà ngắc đầu hỏi.

“Ta không thể nói.” Vẻ mặt đạo sĩ kìm nén lại.

“VẬY ta thò tay đây.” Tần Hà vén tay áo lên, cái thứ đồ chơi này lấy về chiêm lên ăn chắc chắn là ngon lắm đây, cũng không biết là ăn có mùi khai hay không.

“ĐỪNG đừng đừng”

Đạo sĩ kêu to, nói: “Thực ra ta cũng không biết thứ này là cái gì.”

“Nói thật!”

Tần Hà nhìn chằm chằm vào y, ngón tay búng ra một cái ném đi một cái thuật chân ngôn.

“Ta thật sự không biết nó là cái gì.” Đạo sĩ kêu lên.

“Không biết là cái gì mà người ắp nó, còn đặt nó trong đũng quần?” Tần Hà không biết thuật chân ngôn của mình có tạo nên tác dụng hay không, đạo sĩ kia sợ là không dễ nói thật ra như vậy.

“Ta chỉ cảm thấy nó có duyên với ta.” Đạo sĩ nghiêm mặt nói.

“Có duyên cái ông nội người, ba cái túi đựng thi thể của ta ban nãy còn có duyên với người kia.” Tần Hà mắng, sau đó ép hỏi: “Chắc chắn là người biết gì đó, thành thật khai báo, nếu không ta lấy về tráng trứng.”

Đạo sĩ bị buộc không còn cách nào khác, chỉ có thể nói:

“Được rồi, ta nói, thứ này có thể là Thần di.”

“Thần di là cái thứ gì?” Tần Hà sừng sốt, trong mắt có quang mang ngăm lóe lên.

“Chính là đồ vật do thần tiên để lại.” Đạo sĩ trả lời.

“Cái gì gọi là đồ vật do thần tiên để lại? Tần Hà đập phá nồi đất hỏi đến tận cùng.

Đạo sĩ bị hỏi đến sắp khóc, nói: “Vô Danh huynh đệ, ta không biết người có thể hiểu hay không, chính là hiện tại... Dĩ tiên dĩ thần chạy đầy đất, còn những chính thần chư thiên kia lại đi đâu?”

“Cmn.”

Một câu này đã khiến Tần Hà nổi lên lòng hiếu kỳ nồng đậm.

Nghi vấn này, kể từ khi Tần Hà lấy được tào miếu đầu tiên ở Phổ Vân Sơn đã luôn ẩn giấu dưới đáy lòng.

Không biết tìm ai hỏi, càng không biết đi đâu tìm kiếm đáp án.

Nhưng không thể ngờ đến, chuyến đi hôm nay này còn gặp người cùng đường.

Hơn nữa gia hỏa này còn đã có hành động.

Đây là cảm giác thế nào?

Thân thiết!

Cực kỳ thân thiết!!

Qua một lát, Tần Hà nhìn về phía đạo sĩ, đôi mắt đều có tia sáng.

Đường ta không cô độc a!

“Người... người đừng nhìn ta như vậy, ta sợ.” Đạo sĩ bị Tần Hà nhìn đến toàn thân đều sờn gai ốc.

“Khụ khụ.” Tần Hà ho nhẹ một tiếng, lại nhìn về phía quả trứng kia, hỏi: “Người ấp quả trứng kia là muốn thông qua nó tìm được chính thân chư thiên?”

“Không biết, không thể nắm chắc.”

“Rốt cuộc thì nó là thứ gì?”

“Không biết.”

“Khi nào có thể ấp ra?”

“Không biết.”

“Không phải, cái gì người cũng không biết, người làm bừa ấp trứng cái gì, người không sợ ấp ra con chồn, ăn luôn gà người à?” Tần Hà cạ lời, trong lòng thầm nghĩ, tốt xấu gì là người lấy túi làm đũng quần a.

“Ta đã điều tra rồi, nó chắc hẳn là thần di.” Đạo sĩ nói to.

“Trứng này ấp bao lâu rồi?”

“Gần mười năm.”

Tần Hà: “...”

“Trứng ấp lâu như vậy, có biến đổi gì không?”

“Trước đó cũng có, nhưng hai năm gần đây hình như đã ngừng.” Đạo sĩ chần chừ một chút, cuối cùng vẫn nói ra.

“Nhìn đúng thật là có tia thần tính.” Tần Hà gật gật đầu.”

“Huynh đệ, có phải là người biết chút gì hay không?” Ánh mắt đạo sĩ hơi lóe lên.

“Đừng thám thính, hiện tại là ta đang hỏi người.” Tần Hà trừng mắt nhìn y một cái, sau đó nói: “Nghe cho kỹ, hiện tại ta sẽ tuyên bố một quyết định, vật này là của ta.”

“Không cho người động nó!”

“Ai nói là ta muốn động nó, người cứ tiếp tục ấp trứng, ấp ra thì ta lại đến lấy.”

Đạo sĩ: “...”

Tiếp đó Tần Hà lại đánh giá một hồi, càng xem lại càng thấy thích, nhìn về quả trứng huyết sáo một cái, cười hắc hắc nói: “Tiểu bảo bối nhi, đi ra sớm một chút nha, cha nuôi đợi người ở ngoài.:

Đạo sĩ: “.....”

Cách đó không xa, người nhà họ Cao sống sót sau tai nạn đứng trọn to hai mắt nhìn xem một màn này.

Một người tự xưng là dưới trướng Thanh Ngưu Tiên Nhân kéo quần đạo sĩ xuống, huyết sáo với đũng quần đạo sĩ, còn gọi tiểu bảo bối nhi.

“Đại ca, cái này...”

Một tên tử đệ Cao gia vẻ mặt tràn đầy sự ngạc nhiên cùng thắc mắc nhìn về phía Cao Văn Tùng.

Khuôn mặt Cao Văn Tùng giật giật, nói: “Kỳ nhân có kỳ hành, chúng ta đừng có quản chuyện không liên quan, người mau đi lấy 1000 lượng... Không, lấy 2000 lượng bạc tới.”

“Vâng.”

Tên tử đệ đáp lời, vội vàng xuống dưới an bài.

....

Cùng lúc đó, trong một mật thất tối tăm nằm dưới đất ở ngoại ô bên ngoài thành.

Một đại hán có khuôn mặt mang sẹo, dáng dấp cường tráng đang ngồi thẳng chính giữa pháp đàn, đôi mắt khép hờ, làn da trên khắp toàn thân đều hiện lên bí văn màu xanh lục.

Ở tám phương vị của tế đàn đều có tám cỗ quan tài, lúc này, từng tia từng sợi thi khí vô cùng nồng đậm đang từ trong quan tài tràn ra, chậm rãi chui vào bí văn trên thân thể của đại hán.

Bí văn kia không ngừng lấp lóe, tựa như là sống lại, đang lúc sáng lúc tối hô hấp lấy, tựa như rỗng, tựa như rắn, lại giống như một loại dây leo màu xanh nào đó.

Mặt thất vô cùng im ắng, không khác gì như đã phủ bụi.

Không bao lâu sau đã có tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến, cửa mặt thất xuất hiện một bóng người nhàn nhạt, cung kính nói: “Khôi thủ.”

“Chuyện gì?” Giọng nói An Trùng Cửu lạnh lẽo.

“Có ba chuyện cần báo cho khôi thủ đại nhân biết.” Bóng người trả lời, nói tiếp: “Một, Thảm Luyện sử dụng ngoại kinh đan chưa chết, ngược lại đã đột phá ngoại kinh; Hai, mật thám hồi báo, thi cương đang bị đốt cháy ở thiêu thi đường.”

“Cái gì?”

An Trùng Cửu lập tức mở to hai mắt.

Bóng người giật mình sợ hãi vội vàng lui về phía sau một bước, giọng nói càng thêm cung kính: “Bẩm khôi thủ đại nhân, tình báo chuẩn xác, thi đan trong cơ thể thi cương cũng không bị lấy ra.”

Ánh mắt An Trùng Cửu chợt lóe, thanh thi đạo công không tự giác dừng lại, thi khí tràn ra từ quan tài cũng ngừng.

Qua một hồi lâu, bóng người khẽ gọi một tiếng: “Khôi thủ?”

“Chuyện thứ ba là gì?” Giọng nói của An Trùng Cửu đã khôi phục bình tĩnh.

“Thi nhân của chúng ta đặt ở hai nhà Kiều Cao tẩy oán đột nhiên mất liên lạc, chỉ e là đã dữ nhiều lành ít, xin chỉ thị có cần lập tức thực hiện hành động hay không?” Bóng người dò hỏi.

An Trùng Cửu suy tư chốc lát, nói: “Chỉ là hai bộ thi nhân mà thôi, không cần bận tâm, truyền lệnh xuống, tất cả mọi người án binh bất động, bao gồm cả thi nhân đang nằm vùng, chờ đợi mệnh lệnh của ta. Lúc này, việc thứ nhất cần giải quyết chính là cướp đoạt thi đàn.”

“Rõ.”

Bóng người đáp lời, chậm rãi biến mất ở cửa ra vào.

Chương 203 – Dưới sự quản lý của quan lại tàn ác

“Gia, tâm trạng ngài không tệ nha.”

Phòng thiêu thi, đại vương bát nhìn mặt nói chuyện giội một muôi dầu hỏa vào lò lửa, hỏi.

“Ừm, hôm nay thu hoạch rất tốt.”

Tần Hà nằm ở trên đệm chần, gác chân bắt chéo, khẽ ngâm nga hát.

Chuyến này xem như kiếm hời lớn.

Một sợi khố tiên tác, một ít tạp vật, điều càng vô giá hơn là, hắn phát hiện được một quả trứng vàng thần di, thứ này rất quan trọng.

Chỉ là không biết, đến cùng thì đây là niềm vui hay vẫn là thất vọng.

Chính thần chư thiên?

Chúng thần Thâm Uyên?

Thế giới này, hiển nhiên là rộng lớn hơn mình tưởng rất nhiều a.

“Ngươi có biết chính thần không?” Qua một hồi lâu, Tần Hà như là nói chuyện phiếm hỏi đại vương bát.

“Ý ngài là chỉ Phật đà, Đạo tôn cùng với các chúng thần Tiên đình sao?” Đại vương bát hỏi lại.

“Đúng vậy.” Tần Hà gật gật đầu, thế giới này tuy nói là đã thần dã tiên đi đầy đất, nhưng đa phần hương hỏa chân chính vẫn là thuộc về chính thần chư thiên.

Dã thần dã tiên cùng lắm là có một tòa miếu nhỏ.

Chính thần người ta chính là kinh doanh theo chuỗi, ngàn vạn miếu thờ, tín đồ trải rộng, hoàn toàn không thể so sánh.

Càng khiến cho người ta bức mình hơn là, dã tiên dã thần xây miếu thì bị gọi là tư tỵ công đức, là mang tội.

“Chưa từng có ai gặp được chính thần, dù sao mấy ngàn năm qua cũng đều là truyền thuyết, nhưng ta nghĩ, ở một niên đại rất xa xưa nào đó trong cổ đại, chắc hẳn là có một thời đại thần thoại đi.” Đại vương bát suy tư một lát, nói.

Tần Hà nhìn nó với vẻ kỳ quái, hỏi: “Cái này là người tự suy nghĩ ra à?”

Mặt đại vương bát đỏ lên, nói: “Đây là... cha nuôi ta nói.”

“Cha nuôi này của người sao cái gì cũng biết một chút vậy, không phải là thuyền chạy trong đêm nói bừa chứ?” Tần Hà kinh ngạc, đại ô quy kia chuyện gì cũng có thể nói vài câu không sâu không cạn, mà đây vẫn là đại vương bát nói lại, nói trực tiếp thì quả thực ghê gớm a.

“Cha nuôi ta đã sống mấy trăm năm, gặp nhiều nghe nhiều tự nhiên cũng biết nhiều, thiên hạ này rộng lớn như vậy, nếu như ngay cả cha nuôi ta cũng không biết thì e là cũng không có mấy người biết.” Giọng nói đại vương bát mang theo một tia kiêu ngạo.

“Vậy khi nào mời cha nuôi người tới làm khách đi, ta muốn tâm sự với ông ta.” Tần Hà nói.

Đại vương bát lập tức liền sụp đổ, than khóc xin tha: “Gia, ta có thể không trò chuyện cái đề tài này hay không, bất luận là kẻ nào trong thủy tộc cũng đều sẽ không dễ dàng lên bờ, trên bờ là thế giới của con người, đối với thủy tộc ta mà nói, quá nguy hiểm.”

“Người luôn nói với ta là thế giới dưới nước, thế giới dưới nước rất lớn sao?” Tần Hà tò mò hỏi, thế giới dưới nước trên

Đông thổ này, nghĩ đến cũng chỉ là mấy cái đại giang đại hà mà thôi.

Nhưng mỗi lần từ trong miệng đại vương bát nói ra lại cảm giác giống như là vô cùng ghê gớm vậy.

“Gia, thế giới dưới nước rất lớn, thủy đạo hồ nước lộ thiên chỉ là một phần nhỏ trong đó, thủy hệ sông ngòi lại càng rắc rối phức tạp, có rất nhiều nơi ngay cả cha nuôi ta cũng chỉ là mới nghe qua, chưa từng đi đến.” Đại vương bát nói.

“Chắc, cái này cảm giác thật phức tạp a.” Tần Hà không còn gì để nói, ở cái thời không kia còn có cả khái niệm “thôn Địa cầu”, thế giới đều ở trong lòng bàn tay.

Còn cái thời không này nếu có người nào dám nói như vậy, đó nhất định là bệnh tâm thần.

Nhưng mà Tần Hà cũng tưởng tượng không ra, mặc kệ nó là thứ gì, không nhìn thấy thì cứ coi như không tồn tại vậy.

Thư giãn thoải mái mà sống, sống một ngàn năm.

Mỗi ngày đi săn một chút, đốt đốt thi thể, đùa đùa sủng vật, ăn đồ ngon, nhâm nhi rượu, thỉnh thoảng đi làm nhiệm vụ công đức một lần, lại xem nhân sinh muôn màu một chút, có bao nhiêu thư thái a.

Còn những thứ khác, người nào thích người đó quản.

Tần Hà chỉ là tò mò thế giới thần thoại, cảm giác mới lạ qua đi cũng chỉ vậy thôi, nếu một ngày kia thật sự tới thì nói sau.

Cái ổ chó phòng thiêu thi nho nhỏ này của mình, có lấy tiên cung đến cũng không thềm đổi.

Không có cách nào, hấn chỉ thích an nhàn.

Có thể nằm thì tuyệt đối không đứng.

Đương nhiên, nếu ai dám đến quấy rầy sự an nhàn của Tần Hà, vậy thì ngượng ngùng.

Lò đốt xác âm áp, từ tướng lĩnh vương hầu cho tới phổ thông đại chúng, ai nấy cũng đều bình đẳng.

Bớt tán gẫu, trở lại chuyện chính, so với hung thi cứng rắn bang bang thì thi nhân dễ đốt hơn một chút, chưa đến hai canh

giờ.

Hai bộ thi nhân đã cháy thành than.

Rối bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được quá khứ của bọn chúng.

Hai người này đều xuất thân từ nhà giàu, một người tên là Vương Hương Thanh, một người tên là Tô Quế, người ở Thuận Nghĩa kinh kỳ, hai người còn là hàng xóm, từ nhỏ đã bởi vì chút chuyện ai đi tiểu ai nhào bùn mà không hợp nhau.

Trưởng thành thì lại càng tệ hơn, huyện Thuận Nghĩa rộng có một chút như vậy, kỹ viện cũng chỉ có một hai cái, hễ là có cô nương nào ưa nhìn xuất hiện, hai người này liền có thể vì tranh đoạt tình nhân mà đánh nhau.

Thời gian dần dần trôi qua, mãi đến gần bốn mươi tuổi, hai người không còn tuổi trẻ khí thịnh, cũng mất đi năng lực kia, quan hệ mới hòa hoãn lại.

Nhưng mặc dù bọn họ hòa hoãn quan hệ, đám hậu bối tiểu tử lại đã bị ảnh hưởng, vẫn cứ tiếp tục xích mích với nhau.

Một tối hai đi liền có chuyện xảy ra.

Con trai thứ ba của Vương Hương Thanh đánh liệt con trai thứ hai của Tô Quế.

Khá lắm, người hai nhà vốn là không hợp nhau, vừa ra chuyện này liền nháo lớn, song phương đều tụ tập tá điền của mình kéo bè kéo lũ đánh nhau, đình đình bùm bùm tử thương nhiều người.

Chuyện này lập tức ầm ĩ lên, lúc đó huyện Thuận Nghĩa nằm trong tay Tri huyện Cao Lập Hoàn, cần ông ta chủ trì công đạo.

Cao Lập Hoàn này, tiền văn đã nhắc đến, quan tham ô đắc đạo, người trong quan trường đặt cho biệt danh “Cao Bán Thành” tổ truyền.

Cao Bán Thành xem xét, đánh nhau ẩu đả thì quá nhạt nhẽo a.

Muốn làm thì phải kiếm chút kích thích, chỉ ẩu đả đánh nhau thì tràng diện quá nhỏ.

Hướng hồ động đao động binh còn gọi là ẩu đả đánh nhau sao?

Cái này tất nhiên là tụ tập mưu phản!

Khá lắm.

Bản tử đánh xuống, Vương Hướng Thanh cùng Tô Quế đều
ngơ người.

Mưu phản?

Đây là trọng tội lăng trì cả nhà.

Đừng nói là làm, mới nghĩ một chút thôi là chân đã nhũn ra
rồi, cho bọn họ mượn thêm mười lá gan cũng không dám nha.

Nhưng mà có thể làm sao bây giờ, huyện Thuận Nghĩa nhỏ
nhỏ, Tri huyện chính là vua đất, núi cao hoàng đế ở xa, ai cũng
không thể quản được.

Từ xưa đến nay đều có điển sử Huyện lệnh tịch biên gia sản
diệt môn, đây cũng không phải là nói chơi.

Hai nhà cũng thử chạy chọt, nhưng vô dụng.

Hơn nữa không tìm hiểu không biết, vừa tìm hiểu đã phải giật
mình sợ hãi.

Đừng nhìn Cao Lập Hoành chỉ là một Tri huyện thất phẩm nhỏ
bé, năng lượng sau lưng lại rất lớn.

Người trong quan trường xưng “Cao Bán Thành”, dân gian đặt
hiệu “Cao Bái Bì” (lột da).

Không còn cách nào khác.

Đưa bạc a, Cao Bán Thành đã cho người truyền lời, ai cho
nhiều bạc thì thả người đó, ai không đưa nổi thì rơi đầu.

Thế là hai nhà so nhau đưa, đưa hết bạc lại cầm cố gia sản. Ài,
hiệu cầm đồ Kiều ký lúc này ra sân, lúc đưa tiền thì cực kỳ
sảng khoái, lúc trả nợ thì bạc lãi nặng.

Hai nhà đua nhau đưa bạc, người tới ta đi, gia nghiệp Vương
gia hơi kém hơn một chút nên đã thua, không sánh bằng Quế
gia.

Tốt, Cao Lập Hoành kết án.

Vương gia bị chém đầu cả nhà, còn Quế gia mặc dù có thể giữ
được mạng, lại thiếu hiệu cầm đồ lãi cắt cổ, lãi mẹ đẻ lãi con,
lãi đơn lãi kép, không đợi đến ra ngục đã không thể trả nổi,

cuối cùng chỉ có thể rơi vào kết cục bán con bán cái, sống sờ sờ bị bức tử hạ tràng.

Còn về chuyện sau đó hai người này bị luyện chế trở thành thi nhân như thế nào, thì kịch chiếu bóng cũng không thể hiện ra.

Vẫn là câu nói cũ, kịch đèn chiếu chỉ ghi chép là chuyện khi còn sống, không ghi là chuyện sau khi chết.

Tám chín phần mười, lại là kiệt tác của Luyện thi môn.

Đường khẩu kia của An Trùng Cửu luôn thích đóng vai “An Thanh Thiên” quản chuyện bao đồng.

Để một bộ hung thi báo thù, cọ rửa sạch oán niệm trên thi thể, hoặc bức ép một bài thi khô nửa người nửa thi hoàn toàn biến hung, như vậy là ra tai họa hai nhà Kiều Cao.

Quanh đi quẩn lại một vòng, không có lấy một cái thứ tốt, đều là tính toán.

Vương Hường Thanh cùng Tô Quế cũng chẳng phải dạng hiền lành gì, làm đủ chuyện ép bức người nhà lành làm kỹ nữ, khi nam bá nữ.

Bỏ mạng nhà tan cũng là báo ứng, ai cũng không lương thiện hơn ai.

Thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Đất xa mình quân bỏ, trời cao ác quan lẩn. Công khanh đầy nô lệ, vương hầu bày trạch viện. Tham quan đội mũ hầu, dân sống bao đau khổ, Lê Đình cỏ lập mệnh, phúc lấy đâu vững bền.”

Phân thưởng kếp: Một bản 《 Lãng Vân Kinh 》 cùng với một cuộn thi tông.

Chương 204 – Lãng Vân Kinh

Lãng Vân Kinh: Đây là một bộ pháp kinh không trọn vẹn có nguồn gốc từ độ ách, lấy ý chí cuộn cuộn hiên ngang giữa đất trời, trấn được ngàn vạn tà trên thế gian.

Chú thích: Kinh này có tác dụng với các vật âm tà.

Hai mắt Tàn Hà tỏa sáng, đây là thứ tốt nha.

Kinh trấn quan của Lăng Vân Quan có tên là 《Lăng Vân Trấn Tà Kinh》, không biết là có giống với bản 《Lăng Vân Kinh》 này không hay là vẫn có sự khác nhau.

Quyết đoán học tập, lập tức toàn bộ bản Lăng Vân Kinh đã khắc vào não hải Tàn Hà, dù là thiên hoang địa lão, sông cạn đá mòn cũng sẽ không quên mất.

Kinh văn vừa cực kỳ khó đọc vừa tối nghĩa khó hiểu.

Điều khó khăn hơn là, âm tiết của nó không thể phát âm theo cách đọc dựa trên chữ nghĩa trên văn tự, mà hoàn toàn là một kiểu âm tiết khác.

Bản chất của nó là lợi dụng âm thanh dẫn phát ra tàn chí của Thần linh, tụ chính khí thiên địa, trấn áp chư tà.

Khi tụng xướng, mỗi một âm tiết đều không thể nhầm lẫn, rất nhiều người dốc cả một đời, chưa nói đến nguyên cả bản kinh văn, chỉ là đoạn mở đầu thứ nhất cũng không thể niệm thuận miệng được.

Nhưng với Tàn Hà thì đây là kỹ năng, nó không giống như vậy, vừa học là đã biết, mà nó lại là tinh thông ngay.

Hiện tại Tàn Hà còn có thể đọc ngược nó.

Ài, chính là thần kỳ như vậy.

Nguyên lý là gì thì ta cũng không hiểu.

Tiếp đó là phần thưởng thứ hai, thi tông.

Cuộn thi tông rất nhỏ, chỉ như là một cuộn chỉ dùng để khâu vá quần áo, nhưng nó cực kỳ mảnh, một cuộn nhỏ nhỏ như vậy cũng đủ để bện thành một tấm lưới cực lớn.

Về cường độ thì không cần nhiều lời, ngay cả khôn thi lung có thể so sánh với kim thiết cũng có thể cắt vỡ, cũng có thể chống đỡ được pháp kiếm sắc bén.

Là tài liệu tốt để bày trận, tương lai khẳng định sẽ cần dùng đến.

Cẩn thận quan sát một hồi, Tần Hà kẹp nó cất vào trong nách không gian, ngửa đầu ngáp một cái, mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi, bách biến thân y biến thành áo bông dày dặn.

Đại vương bát đã sớm không còn thấy ngạc nhiên, nhẹ nhàng xúc tro cốt xuống, duỗi cổ lấy một gốc nhân sâm đã bị cắn dở chỉ còn dư lại một nửa từ trên xà nhà xuống, vui vẻ đắc ý bắt đầu gặm ăn.

“Oăng”

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một vệt ánh sáng cắt ngang bầu trời, ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng sấm rền.

Âm thanh không lớn, hiển nhiên là ở nơi khá xa.

Đại vương bát ngẩng đầu lên nhìn trời, trong đôi mắt đậu xanh lóe lên một tia khó hiểu, lắc lắc đầu, lại cúi xuống, tiếp tục gặm ăn.

Ban đêm, kinh thành rộng lớn hoàn toàn tĩnh mịch.

Tuyết đã ngừng khá nhiều ngày, lúc này lại bắt đầu rơi xuống.

Trong một đạo quan không biết tên ở đâu đó ngoại ô kinh kỳ.

Đạo sĩ sắc mặt ủ rũ, chuyện gặp phải tối hôm nay khiến y cảm giác bản thân giống như không hoàn chỉnh.

Nhưng cụ thể cảm giác bị thiếu hụt ở nơi nào, nhất thời y cũng không thể nói rõ ra được.

Trên người y cũng không rơi mất miếng thịt nào, thứ duy nhất có thể coi như khá nhức nhối chính là khốn tiên tác, nhưng có trân quý hơn nữa thì cũng chỉ là vật ngoài thân.

Cái cảm giác này khiến y sa sút tinh thần.

Trầm tư hồi lâu, đạo sĩ hiểu ra.

Là bởi vì bản thân mình bị nghiền ép, bị nắm giữ trong tay.

Cái tên gia hỏa cười đùa cột nhà kia, sâu không thể lường, chỉ bằng vài cử chỉ, đã đả kích nhuệ khí dưới đáy lòng mình đến tan tác tơi bời.

“Dưới trướng Thanh Ngưu Đại Tiên, Vô Danh?”

Trong mắt đạo sĩ có tia sáng mờ lóe lên, niết niết ngón tay, chậm rãi nói: “Ta ngược lại muốn xem, ngươi đến cùng là thần thánh phương nào.”

Nói xong, đạo sĩ bắt đầu vờ bấm ngón tay.

Vừa tính.

Ân? Người đã chết?

Tính lại!

Thiên cơ che lấp?

Lại tính lần nữa!

Vẫn là Thiên cơ che lấp?

Trên mặt đạo sĩ lộ ra sự kinh ngạc nồng đậm, suy tư trong chốc lát, pháp lực quanh thân y nổi lên, khuấy động đất bằng gió lốc, quần áo bị gió thổi bay phấp phới.

“Thiên địa vô cực, càn khôn tá pháp, ta tính!!”

“Ta tính!”

“Ta lại tính!”

“Ta lại tính!”

Tốc độ vờ ngón tay bấm tay tính toán của đạo sĩ càng lúc càng nhanh, ngón tay đâm đến lóe tia lửa bay ra tứ phía.

Bất chợt!

Đạo sĩ đột ngột dừng lại, vẻ mặt sợ hãi.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, một tia sét đang nhanh chóng phóng đại trên mắt y.

“Không tốt!”

“Àm âm!”

Ngay sau đó, nửa cái đạo quan đều bị sấm sét bao phủ.

Khí tức cuồng bạo gần như muốn xé nát hết thấy.

Một tia sét tóe lên chui vào trong đũng quần đạo sĩ, không có ai biết, lại càng không có ai phát hiện ra, tia lôi điện kia trong nháy mắt đã chui vào trong quả trứng vàng, vỏ trứng vàng chậm rãi nứt ra một khe nứt rất nhỏ.

....

Tuyết đọng còn chưa tan hết đã có thêm tuyết mới.

Băng đóng ngàn dặm, tuyết rơi vạn dặm, bắc quốc lớn như vậy đều là một mảnh trắng xóa.

Sáng sớm, một con khoái mã phi tốc chạy vào từ cổng thành đông, móng ngựa sắt đập vào lòng động trong cổng thành tạo ra tia lửa, người trên ngựa bị gió tuyết bao phủ, lá cờ trạm dịch sau lưng bay phấp phới.

Người đi đường trông thấy, thi nhau tránh né.

Không bao lâu sau, một tin tức khiến người ta giật mình sợ hãi đã nhanh chóng lưu truyền trên các phố phường.

Nạn dân đất Lỗ giờ cao lá cờ Bạch Liên, giết quan tạo phản, đánh được ba huyện liên tiếp, công chiếm phủ Lai Châu.

Phó tướng Đặng Châu Khổng Vũ Đức trấn áp thất bại, lui về Đặng Châu, đại quân Bạch Liên thanh thế to lớn, đã tạo thành thế lửa cháy lan ra, đang chia binh đánh chiếm Thanh Châu, Đặng Châu.

Tuần phủ Sơn Đông Cố Lương Hữu không có khả năng trấn áp, cầu viện khẩn cấp.

Một ngày này, kinh thành chấn động.

Vừa tống cổ được Dịch Lỗ, yêu nhân Bạch Liên lại bắt đầu làm loạn.

Thân thể Hoàng Đế vẫn luôn ốm bệnh từ sau khi Phụng Thánh Phu Nhân mất tích, lúc này cũng phải khẩn cấp triệu nội các chư thần nghị sự, chỉ dụ liên tiếp hạ xuống, khoái mã từ đủ mọi phương hướng rời thành.

Tín sử truyền lệnh tứ phương.

Phi Ngự Vệ mặc thường phục do thám địch.

Thái giám mặt trắng không râu theo sát phía sau, đốc thúc lương bổng, binh tư.

Bộ máy nhà nước đầy vết rỉ sét loang lổ đã lung lay sắp đổ của Đại Lê này, chưa kịp thở dưới bóng vó ngựa Địch Lỗ, lại bắt đầu phun ra hít vào khói đen, âm âm kêu vang.

Nhưng mà... Tất cả những điều này lại không liên quan gì đến dân chúng trong kinh thành, ít nhất là tạm thời không có quan hệ.

Mỗi ngày đều có bảy thứ phải lo: củi, gạo, dầu, muối, tương, dấm, trà; việc cần làm thì cứ làm, việc nên chửi đồng cứ chửi đồng.

So với nạn dân đất Lỗ không có áo cơm chỉ có thể được ăn cả ngã về không, thì lưu dân kinh thành lại hạnh phúc hơn, liều phát cháo vẫn duy trì liên tục việc phát cháo mỗi ngày, mặc dù gạo càng ngày càng ít, trấu càng ngày càng nhiều nhưng ít ra trước mắt còn có thể ăn được một chút, không đến mức đói chết.

Bọn họ cũng có quần áo mặc, thời gian trước từng nhóm từng nhóm lưu dân chết vì không chịu đựng nổi đều bị lột quần áo, mặc dù quần áo vừa rách vừa nát lại còn thúi, nhưng ít ra cũng có thể che lại thân thể.

Mọi người tìm phòng ốc không người ở tụ tập lại cùng nhau trú, sống ngày nào tính ngày ấy.

Khắp nơi trong kinh thành vẫn náo nhiệt như cũ, bông tuyết mới vừa rơi xuống đã rất nhanh bị giẫm nát.

Ngựa xe như nước, tiếng rao hàng liên tiếp.

Giữa dòng người qua lại, một thanh niên mặc Phi Ngự phục trông có vẻ rất nổi bật.

Người đi đường cùng người bán hàng rong trông thấy y đều thi nhau né tránh.

Nhưng trên mặt thanh niên này lại không có vẻ gì là điều võ giương oai, mà là đầy vẻ do dự, dường như y đang suy xét một quyết định nào đó rất quan trọng.

Ba quẹo hai rẽ, thanh niên mặc Phi Ngự phục đã đi tới đầu phố Trường Lăng.

Nơi đó có một sạp, phía trên sạp căng một tấm vải vàng sáng ngời mới toanh, trên vải viết năm chữ lớn: Chuyên trị bệnh đầu óc.

Sau sạp là một phương sĩ đang ngồi, mắt quấn vải đen, người mặc áo gai.

Vẻ mặt thanh niên mặc Phi Ngự phục từ do dự chuyển thành thắc mắc, chậm rãi đi tới trước sạp.

Lão già mù nghiêng tai lắng nghe, hình như đôi mắt đã không thể nhìn thấy.

“Đại sư, ngài không đoán mệnh sao?” Thanh niên mặc Phi Ngự phục nghi hoặc hỏi.

Lão già mù nói với giọng điệu tẻ ngắt: “Không tính, nếu như khách quan muốn đoán mệnh, xin mời đi nơi khác.”

“Thật ra ta cũng không phải đến để tính mệnh.”

Thanh niên mặc Phi Ngự phục cắn răng, lấy hết dũng khí nói: “Ta chính là cảm thấy, ta khác với những người khác.”

Chương 205 – Nhiệm vụ công đức

“Ồ, đây không phải là tên nhãi Ngụy Vũ kia sao?” Cách đó không xa, Tần Hà mới bước từ trong nhà tắm ra, nhìn về phía đầu phố, sắc mặt kỳ quái.

Trời lạnh như vậy còn chạy đến đầu phố nghe kẻ giả mù đoán mệnh?

Cái thứ mệnh số này có thể tính sao?

Càng tính càng bạc.

Nếu là mệnh số có thể dựa vào tính để lẩn tránh, vậy còn gọi là mệnh à?

“Không cứu nổi.”

Tần Hà lắc đầu, ung dung nhàn nhã quay người rời đi.

Tần Hà rảo bước trên đường phố, đi không có mục đích.

Trên tay cũng có việc, nhưng lại không phải việc rất quan trọng.

Thứ nhất là Trung Sơn Vương Từ Thiên Ân, bắt đầu gian lận rồi.

Trong cháo cứu tế, gạo càng ngày càng ít, trấu càng ngày càng nhiều.

Tìm được cơ hội phải cho ông ta một chút thuốc nhỏ mắt.

Thứ hai là nhiệm vụ công đức.

Nói thế nào đây, hiển linh càng nhiều thì chỗ tốt càng rõ, chính là có thể thu nhận được công đức càng nhanh hơn.

Bất kể là chuyện gì, tin đồn lưu truyền trên phố đều là nhanh nhất.

Thời gian trước, chuyện Thanh Ngưu đưa con đã được lan truyền ra.

Còn có việc nhi tử của Hoàng bà đã khỏi hẳn lao bệnh, cũng là truyền vô cùng thần kỳ.

Chỉ qua thời gian vài ngày, số công đức Tần Hà thu được mỗi ngày đã tăng lên tới 2000.

Ài, sẽ có người bảo.

Không hiển linh thì tự công đức thế nào đây?

Rất đơn giản, hôm nay Trương Tam chạy đến miếu cầu nguyện, ta muốn hôm nay nhận một cuộc làm ăn lớn.

Kết quả, buổi chiều thật sự có mối làm ăn tới cửa.

Tốt rồi, ngày thứ hai Trương Tam đi đến miếu làm lễ tạ Thần, công đức +3.

Trong thời gian gần đây Tần Hà chẳng hề làm gì cũng được không 3 điểm công đức.

Lý Tứ chạy đến trong miếu cầu nguyện, ta muốn hôm nay đi vận cứt chó.

Kết quả buổi chiều y thật sự giẫm lên một bãi cứt chó.

Tốt rồi, ngày thứ hai Lý Tứ lại đi đến miếu làm lễ tạ Thần, công đức + 5, thuận tiện lại cầu nguyện thêm một điều, hôm nay ta có thể đựng đến mười lượng bạc.

Không có vấn đề, đi ra ngoài đựng ngã một ông già, ăn vạ ông ta mười lượng bạc.

Tần Hà chẳng hề làm gì, lại được không 5 điểm công đức.

Đây chính là sức mạnh của miếu “linh”.

Dân chúng thường xuyên đi đến miếu, nguyện vọng kỳ lạ cỏ quái gì cũng có cả, trong đó có rất nhiều nguyện vọng vốn là không cầu nguyện ở trong miếu, cũng có thể đạt tới.

Đúng thời điểm cũng được, số mệnh cũng được.

Một điều nữa, chính là miếu linh, dân chúng kính sợ, do vậy liền thành tâm.

Nhân số vào miếu những ngày này cũng không tăng lên rất nhiều, nhưng điểm công đức lại tăng gấp mấy lần, điều bí mật chính là đây.

Thành tâm thì giá trị công đức của mỗi người cũng cao hơn.

Suy nghĩ một chút, Tần Hà lấy ra cuốn sổ nhỏ thần kỳ, bắt đầu xem xét những lời cầu nguyện trên đó, công đức là đại nghiệp, vẫn cần phải làm một chút, nhanh chóng thăng cấp công đức kim thân.

Bút cầu nguyện không hồ là thần vật, viết lít nha lít nhít trên cuốn sổ nhỏ, tất cả đều là những lời cầu nguyện trong mấy ngày gần đây của các tín đồ.

Nhìn lướt đọc sơ qua, Tần Hà phát hiện.

Chuyện nhỏ mắt cho Từ Thiên Ân cùng với việc làm nhiệm vụ công đức này, có thể hợp làm một.

Chỉ trong mấy ngày gần đây, không dưới 200 lưu dân chạy đến miếu cầu nguyện, khẩn cầu việc phát cháo đừng ngừng lại, nhiều thêm chút gạo, bớt một chút trấu, bởi vì hiện tại trấu trong cháo đã nhiều đến mức ngay cả lưu dân cũng khó nuốt trôi.

Hơn nữa trấu còn chưa được nghiền nát kỹ, có khá nhiều là nguyên cái vỏ trấu, mà gạo bên dưới cũng còn không được bóc vỏ.

Tất nhiên nếu hai chuyện có thể hợp lại làm một, vậy liền làm thôi.

Cảm ứng một chút, cái tên khôn khiếp Từ Thiên Ân kia lại còn trốn đến trong Hoàng Cung.

Hiển nhiên là lần trước ông ta đã bị dọa đến quá mức sợ hãi, nhưng dù đã như vậy, ông ta còn dám thăm dò ở biên giới “nằm lò đốt xác”, lá gan không phải to bình thường.

Không do dự, Tàn Hà đi tới Hoàng Thành.

Thuật vọng khí đảo qua.

Kim long khí vận của Đại Lê, sau khi đánh lui Dịch Lỗ thì cường thịnh thêm một chút trong thời gian ngắn ngủi, nay lại đã suy yếu xuống.

Xu thế suy bại khó có thể ngăn cản.

Tàn Hà đi đến cửa cung, còn cách một trăm bước đã cảm nhận được một lực đẩy rất mạnh, như có thể dời núi lấp biển đánh úp về phía hắn.

Nội kinh cùng pháp lực hơi hơi lóe lên, luồng sức mạnh này liền tản đi.

Tàn Hà bước từng bước đi tới gần cửa cung, lực đẩy càng lúc càng mạnh, nhưng bước chân của Tàn Hà vẫn rất vững vàng.

Tiến lên ba mươi bước, đó chính nơi thành cung mà An Trùng Cửu đã đánh sập, lúc này đã khôi phục lại hình dạng ban đầu.

Tiến lên năm mươi bước, lại là một chỗ bị đánh sập, cũng không biết là người phương nào gây ra.

Đi tới bảy mươi bước, Tần Hà cảm nhận được áp lực.

Tiến lên chín mươi bước, Tần Hà cảm giác bước chân đã có chút nặng nề.

Còn đang muốn đi tới, thì phía trước cửa cung đột nhiên có một lão giả không râu xuất hiện không hề có dấu hiệu nào báo trước, tóc trắng nhưng thân thể vẫn tráng kiện, long linh hồ mãnh, trầm giọng quát lên: “ Các hạ, xin dừng bước.”

Chương 206 – Mời Vương gia xuất cung

“Thái giám Long Vệ?”

Tần Hà mỉm cười, thuật vọng khí đảo qua.

Nhìn số tuổi thọ thì đã sớm không còn ở nhân thế, nhưng lấy khí vận Vương Triều gia thân, nghịch Thiên mệnh.

Hiển nhiên, đây là một tên thái giám Long Vệ.

Cũng không biết đây có phải đám lão ngoan đồng mạnh nhất kia không.

Khí tức hùng hồn, người đứng ở đó, cảm phát trần trong tây, lại giống như là một con rồng đang cuộn nằm đấy.

Nhưng bước chân của Tần Hà cũng không dừng lại.

Người khiến ta dừng bước ta liền dừng bước?

Như vậy thì chẳng phải là rất mất mặt à?

Ta còn muốn đi thêm năm bước.

Bước đến cách thái giám Long Vệ năm bước, Tần Hà đứng lại, gần như là mặt đối mặt, đây gần như cũng đã đạt đến cực hạn.

“Các hạ tự ý xông vào Thánh cung Chân Long, là có ý đồ gì?” Thái giám Long Vệ quan sát trên dưới Tần Hà, ánh mắt nghiêm đầy vẻ ngưng trọng.

Quốc triều mấy trăm năm, kẻ mạnh mẽ xông tới thường thì đến năm mươi bước đã là cực hạn.

Vị này hôm nay đi chín mươi lăm bước.

Tiến thêm năm bước nữa là sẽ phá thành cung cấm bên ngoài, nếu như đối phương có mưu đồ làm loạn, chắc hẳn sẽ có một trận ác chiến.

Kim long khí vận của Đại Lê đã suy yếu rất nhiều.

Nhưng thái giám Long Vệ cũng không có hấp tấp làm ra phòng ngự.

Kẻ có thể bước tới năm mươi bước, chắc chắn không thể nào là yêu ma quỷ quái, âm linh tà ma.

Kim long khí vận tụ niệm lực chúng sinh cả triều Đại Lê cả mấy trăm năm, chính khí mệnh mệnh cuộn cuộn ba ngàn dặm, yêu ma quỷ quái thì đừng nói đến xông, dám tới gần một chút đã là hồn phi phách tán.

Kẻ có thể xông, lại dám xông qua năm mươi bước thì chỉ có thể là người.

Đây cũng là lý do tại sao triều đình “không nói quái lực loạn thần, giữ khoảng cách tôn trọng quỷ thần”.

Đương nhiên, người muốn nói lòng người còn ác độc hơn lòng quỷ, thì đó lại là đề tài khác.

“Đừng khẩn trương, ta chỉ là muốn đi vào uống trà cùng đương kim tại vị, tâm sự một chút, có được không?” Tần Hà hỏi.

Sắc mặt thái giám Long Vệ trầm xuống: “Các hạ, lời này của người quá càn cỡ.”

“Ta chỉ muốn vào uống trà tán gẫu một chút mà thôi, sao lại là càn cỡ chứ?” Tần Hà nghiêng đầu hỏi.

Ánh mắt thái giám Long Vệ dần trở nên lạnh lẽo: “Chân Long ở tại thâm cung, chỉ triệu kiến bách quan quần thần, các hạ không có chức quan, cũng không có tước vị, lấy cái gì để được Chân Long triệu kiến?”

“Vậy nếu ta nhất định phải tiến vào thì sao?” Tần Hà híp híp mắt, lại bước lên một bước.

Cực hạn vẫn có thể đột phá.

“Vậy thì phải xem các hạ đến cùng có mấy phần bản lĩnh, dám đến Thánh cung Chân Long làm càn.” Long khí quanh thân thái giám Long Vệ dâng lên, còn chưa động thủ, đã có bóng chân long quấn quanh thân.

So với mấy tên hàng nhái hộ vệ Khách Thị lần trước thì người này mạnh hơn rất nhiều, bóng chân long còn chưa ngưng thực đã mạnh hơn con lần trước không chỉ mười lần.

Tần Hà nở nụ cười, nói: “Như vậy đi, ngươi tiếp ta một chiêu, sau đó ta đề ra một điều kiện, nếu như ngươi cho rằng điều kiện này phù hợp, chúng ta ai nấy đều vui, nếu ngươi cho rằng không thích hợp, chúng ta lại bàn luận cái khác, thế nào?”

Kỳ thực hẳn cũng không phải là thật sự muốn tìm hoàng đế uống trà, chỉ là nâng cao chào giá mà thôi.

Việc này giống như là đi mượn người ta 100 lượng bạc, thời điểm hỏi mượn thì tuyệt đối đừng nói là mượn 100 lượng, phải mở miệng mượn 200.

Nâng cao chào giá, ngươi lui xuống một bước, nếu đối phương có bạc, xác suất thành công sẽ tăng thêm một chút.

Chính là cò kè mặc cả đấy.

Còn về đương kim tại vị của Đại Lê, Tần Hà không có nhận định gì nhiều về ông ta.

Có thể vận hành được bộ máy nhà nước Đại Lê đầy vết hoen rỉ này đã coi như là một tài xế lão làng.

Có biện pháp để khiến ông ta rớt xuống, nhưng vấn đề là, để ai lên thay?

Cái vị treo cổ trên gốc cây đằng sau?

Hay vẫn là tên dịch tốt chưa bị thôi việc kia? (*)

(Note (*): Sùng Trinh – Hoàng đế cuối cùng của nhà Minh Trung Quốc tự vẫn bằng cách treo cổ.

Dịch tốt ở đây chỉ Lý Tự Thành, người trực tiếp làm cho triều Minh sụp đổ, lên ngôi xưng Đại Thuận Hoàng đế.)

Đây là một thời đại cực kỳ rách nát, nếu có một người không tệ thì đã có thể đốt cao hương.

Thái giám Long Vệ thoáng do dự trong chớp mắt, chậm rãi gạt đầu: “Được, phóng ngựa tới, chúng ta đón người một chiều.”

Tần Hà cười cười, từ từ nhấc chân lên.

Rồi sau đó hung hăng đạp mạnh một cước lên nền đất.

“Oành!”

Trong nháy mắt, một khe rãnh nông từ dưới chân Tần Hà kéo dài ra, phóng thẳng về phía thái giám Long Vệ.

Thái giám Long Vệ sắc mặt đại biến, long khí quanh thân đại thịnh, phát trần vung mạnh ra, một đuôi rồng màu vàng kim theo phát trần lóe lên, đập mạnh về phía khe rãnh đang lan đến.

Kim long quấy đuôi!

“Bành!”

Một tiếng nổ trầm vang lên, gạch đá nổ tung, tạo ra một cái hố lớn chừng cái chậu rửa mặt trên nền đất.

Thái giám Long Vệ sắc mặt đại biến, ánh mắt nhìn về phía Tần Hà lúc này đã có vẻ ngưng trọng hơn rất nhiều, kinh sợ hỏi: “Người chỉ sử dụng man lực?”

“Như thế nào, có thể đề ra điều kiện chưa?” Tần Hà cười hỏi.

Vừa rồi cú đạp đất kia, đúng là hấn chỉ sử dụng man lực, hơn nữa chỉ là một nửa man lực, không sử dụng một chút nội kình cùng pháp lực nào.

Không có cách nào, tẩy căn phạt tùy mấy lần, lại ăn trái cây sức mạnh như là ăn hoa quả bình thường, vô tình đã trở thành như vậy.

“Các hạ, ta tin rằng người cũng biết chức trách của thái giám Long Vệ là gì.” Thái giám Long Vệ liên tục thay đổi sắc mặt, cuối cùng nhắc nhở.

“Sẽ không để người quá khó xử.” Tần Hà cười cười, nói:

“Trung Sơn Vương Từ Thiên Ân nuốt lời với ta, trốn vào Hoàng Cung, trong vòng một nén nhang để cho ông ta đi ra.”

“Xin hỏi tước danh của các hạ?” Ánh mắt thái giám Long Vệ lóe lên.

Tần Hà cười nói: “Bản tọa, Thanh Ngu Đại Tiên.”

Đồng tử thái giám Long Vệ hơi co lại, gật đầu nói: “Chúng ta đã biết, người đợi một chút.”

Vừa dứt lời, thái giám Long Vệ đã từ từ biến mất tại chỗ.

Thật sự là biến mất trong không khí.

Bên trong nơi Kim long khí vận chiếm cứ, còn có rất nhiều tác dụng kỳ diệu.

Ước chừng một nén nhang sau, cơ quan mở cửa cung phát ra tiếng vang, sau đó một cánh cửa nhỏ chậm chậm mở ra, Từ Thiên Ân mặc cẩm y đội kim quan với sắc mặt tái nhợt, run run rẩy rẩy bị đẩy ra ngoài.

Ngay sau đó, cánh cửa nhỏ bịch một tiếng, lập tức đóng lại, âm thanh của cơ quan lại vang lên.

Từ Thiên Ân trông thấy Tần Hà đang đứng dựa vào bên cạnh thành cung chờ đợi, mồ hôi trên trán to như hạt đậu nành, lộ ra một nụ cười trông còn khó coi hơn khóc, nói một cách lầy lòng: “Tiểu Vương gặp qua đại tiên.”

“Trong cung chơi vui như vậy, đến nỗi không cần về nhà?” Tần Hà lườm ông ta một cái, thâm nghĩ, Hoàng đế sao có thể cho phép một nam nhân khác ở lâu trong thâm cung vậy, cũng không sợ trên đầu hai người đồng thời mọc sừng à?

“Đúng... đúng là ở lâu một chút.” Từ Thiên Ân hơi lắp bắp.

“Không phải là người trốn tránh ta chứ?” Tần Hà liếc mắt.

“Không có, không có, tuyệt đối không có.” Từ Thiên Ân lập tức xua tay như quạt gió, vẻ mặt hoảng sợ.

Vừa rồi, lúc thái giám Long Vệ đem ông ta ra, đã nói một câu: “Người đợi ở bên ngoài sâu không thể lường, để tránh Hoàng Cung bị lâm nguy, mời Vương gia lập tức xuất cung.”

Điều này thể hiện cái gì?

Thể hiện là ngay cả con át chủ bài sâu nhất của Đại Lê ở trước mặt người này cũng cảm nhận được lực áp bách mạnh mẽ.

Đây nào chỉ là sâu không thể lường, hoàn toàn chính là vực sâu.

“Thật sự không có?”

“Thật sự không có!”

“Chắc chắn là không có?”

“Chắc chắn không có.”

“Được rồi, lần này ta miễn cưỡng tin tưởng ngươi, sau này không có chuyện gì cũng đừng tiến cung, ngươi xem, để gặp mặt được ngươi khó khăn bao nhiêu a.” Tần Hà nói, nguyên bản hắn còn định quăng thuật chân ngôn đi qua, nhưng mà nghĩ nghĩ một chút, thôi bỏ đi, quăng hay không quăng cũng chẳng khác biệt mấy, lão già này chính là không thành thật.

“Vâng vâng vâng, tiểu Vương lần sau sẽ không tiến cung, cũng sẽ không tiến cung nữa.” Từ Thiên Ân vội vàng gật đầu.

“Vậy đi thôi, đi nhà ngươi ăn cơm.”

“A?”

“A cái gì mà a, đi nhà ngươi ăn cơm.”

“A, vâng vâng vâng, đại tiên giá lâm, trạch viện sơ sài của tiểu Vương nhất định là phát sáng rực rỡ, phát sáng rực rỡ.”

Chương 207 – Chiến loạn đất Lỗ

Một bữa cơm, Tần Hà ăn từ buổi trưa đến khi trời tối. Mãi cho đến khi ánh trăng xuất hiện, Tần Hà mới xoa xoa bụng, mang bảy tám phần men say, xách theo một hộp đồ ăn, hải lòng rời khỏi Trung Sơn Vương Phủ.

Không rõ là hắn đã ăn hết bao nhiêu, dù sao Từ Thiên Ân là khóc lóc quay về.

Ôm bụng hát ngâm nga, Tần Hà ung dung nhàn nhã bước trở về. Cuộc sống thần tiên có lẽ cũng chỉ như vậy, quan trọng hơn là, người một khi đi thuận thì chuyện tốt sẽ nối theo nhau mà đến.

Còn không phải sao, Tần Hà vừa mới vượt qua hai con đường.

Ở phía đối diện bỗng có một cái đèn lồng xuất hiện, tiếng gõ mõ trúc vang lên.

“Ô! Canh một đến, hàn triều tới, đốt than sưởi ấm, cửa sổ nhớ để một khe hở!”

Lão bang tử lại bắt đầu canh tuần bên đường.

Tần Hà thấy vậy, lấy cái xẻng sắt màu đen ra vác lên vai, khuôn mặt kêu vang đồm độp một hồi liền biến thành một nam tử trẻ tuổi có khuôn mặt trắng bệch, đôi mày hung tợn.

Lão bang tử giờ cao đèn lồng lên soi thử, ngay sau đó liền hít sâu một hơi.

“Cứu mạng a!!”

Sau một lát, Tần Hà lại gói được thêm hai bộ thi biến.

Một ngày hạnh phúc và viên mãn biết bao nhiêu.

Trở lại lò hỏa táng, Tần Hà thanh lý thi thể rồi bỏ vào trong lò, đại vương bát thì ở một bên ăn bữa tối.

Cả hộp đồ ăn chứa đầy các món ngon.

Heo sữa quay, thịt viên kho tàu, cá bông lau tách xương, trân châu viên, canh gà rừng hầm, chân giò kho, chân giò hấp, thịt dê nướng cắt miếng, mười món mặn hầm, lại thêm một món xào chay cùng với một bầu rượu ngon.

Tất cả đều là món ngon cung đình, các loại hương liệu đều được bỏ vừa đúng.

Không tanh không nồng, so với các tửu lâu lớn trong kinh thành thì ăn ngon hơn rất nhiều.

Đôi mắt đại vương bát tràn đầy hạnh phúc, ăn đến cả miệng bóng nhẫy.

Cuối cùng nó còn xin Tần Hà thêm một chút bột ớt, những món ăn cung đình này, vị nào cũng có, chỉ thiếu mỗi vị cay.

....

Mấy ngày tiếp đó Tần Hà lại đi săn một chút, làm thêm vài nhiệm vụ công đức, thời gian cứ thế trôi qua.

Tin tức Bạch Liên giáo nổi loạn ở đất Lỗ gián đoạn truyền về kinh thành.

Vào ngày đông chí, Bạch Liên giáo dùng thuốc nổ nổ tung cổng thành Thanh Châu, công chiếm Thanh Châu.

Cùng ngày, Tổng đốc dẹp loạn mới nhậm chức Tôn Nguyên Hóa, đã lĩnh tham tướng Kinh Doanh Bành Hữu Mô, dẫn 2 vạn binh xuôi theo Vận Hà xuống phía nam, đến phủ Tế Nam, Tổng đốc giám sát việc dẹp loạn.

Tổng binh Trương Khả Đại lãnh binh phủ Đăng Lai hợp với bại binh của Khổng Vũ Đức được hơn tám ngàn người, loạn chiến với đại quân Bạch Liên giáo, trước thắng sau bại, song phương giằng co dưới thành Đăng Châu.

Tổng binh Từ Châu Dương Ngự Phàn dẫn 5 vạn binh khẩn cấp đi lên phía bắc, tiến vào chiếm giữ Duyện Châu, đánh lui đại quân Bạch liên đến tấn công.

Phó tướng Đông Xương Vương Lục dẫn 3 vạn binh từ phía đông tiến vào đất Lỗ, loạn chiến với đại quân Bạch Liên, song phương người tới ta đi, đều có thắng bại.

Sau khi triều đình phản ứng lại, hợp binh tứ phía tiến vào dẹp loạn, cục diện vừa ổn định, nhưng cần một trận đại thắng để ấn định chiến thắng.

Mặc dù đại quân Bạch Liên đã bị ngăn cản, nhưng lại được rất nhiều người ủng hộ, đã thất bại hai trận liên tiếp nhưng không hề yếu thế chút nào, hiệp khách, dị nhân giang dương đại đạo, môn phái giang hồ khắp tứ phương đều tham dự vào, còn có tin đồn, chủ tướng Từ Hồng Quang còn mời cả yêu ma quỷ quái trong thiên hạ tới trợ chiến, người càng tụ lại càng nhiều, danh xưng ba mươi vạn đại quân.

Hoàng đế hạ liên tiếp mười tám đạo chỉ dụ, lệnh binh mã tứ phương gấp rút tiếp viện đất Lỗ.

Trong thập đại thần bộ của Phi Ngự Vệ thì có tám tên đã rời kinh, phóng tới đất Lỗ.

Trần quốc tướng quân mới được phong – Tào Văn Chiêu, khẩn cấp lĩnh ba ngàn tinh kỵ binh xuôi nam, phối hợp dẹp loạn.

Một hồi đại chiến đang nổi lên.

Thần bộ Phi Ngự Vệ có hành động, đương nhiên thiêu thi đường cũng sẽ có hành động.

Mà thiêu thi đường vừa có hành động, khó tránh khỏi việc phải rút người từ các lò hỏa táng.

Lần hành động này khá lớn.

Thủ tịch thiêu thi đường Đồ Bách Thú tự mình dẫn đội, điều tổng cộng hơn trăm người từ thiêu thi đường cùng các lò hỏa táng gấp rút tiếp viện phía nam.

Lò hỏa táng thành đông đương nhiên cũng ở trong danh sách, bị điều tất cả là 10 tên thợ thiêu thi cùng hai tên quan sai trực ban đi theo đội xuôi nam.

Bốn tên quan sai trực ban rút thăm, dù rút như thế nào thì Từ Trường Thọ cũng không thể tránh thoát, người còn lại chính là Lý Thiết.

Còn về Tần Hà, lần này Lăng Trung Hải cực kỳ thông minh, y đã chạy đến cửa hỏi trước một câu “Tần ca có đi hay không”, tránh cho sau đó bị gặp tai họa.

Tần Hà tự nhiên là ra vẻ thâm trầm: “Thiên hạ này rộng lớn như vậy, ta muốn đi xem thử.”

Chương 208 – Lamborghini bò

Trước khi xuất phát, dưới sự chủ trì của lò hỏa táng, Lăng Trung Hải đã cử hành một buổi lễ tiễn đưa đơn giản.

Kẻ đi thì như cha mẹ chết, thần sắc trang nghiêm.

Kẻ ở lại thì vẻ mặt may mắn, còn có hai tên suýt chút nữa đã cười ra tiếng.

Phản quân Bạch Liên thanh thế to lớn, ngộ nhờ quan quân bị tiêu chảy không thể đứng vững, thì kẻ có thể còn sống đồng thời quay trở lại cái lò hỏa táng này, chỉ sợ là mười không còn một.

Không ít người đi tới lò hỏa táng này đã được chứng kiến quan binh bị đánh bại là như thế nào.

Đó là tồn tại còn độc ác hơn cả ma quỷ.

Lăng Trung Hải nói rất nhiều, muốn lên giọng quan nhưng lại không giống, cứ nửa nạc nửa mỡ, nhưng dù sao thì đa số thợ thiêu thi nghe cũng chẳng hiểu gì.

Nhưng kết thúc thì cũng coi như thành thật, phát cho mỗi tên thợ thiêu thi hai đồng bạc, xem như tiền lên đường.

Đám thợ thiêu thi bị rút trúng xuất phát, quan sai trực ban đi ở đằng sau, trên khuôn mặt Lý Thiết viết cả 100 chữ không muốn đi, y vẫn chưa chịu bỏ cuộc, nói với Lăng Trung Hải: “Đầu nhì, ta có thể không đi hay không?”

Chuyên đi lần này, Binh mã ty yêu cầu mỗi lò hỏa táng phải có hai tên quan sai trực ban dẫn đội, chỉ một mình Từ Trường Thọ đem vào thì chưa đủ, vẫn phải phải thêm một người, Lý Thiết không may mắn, đã bị rút trúng.

Lăng Trung Hải vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Nói cái gì vậy, đào quân là tội gì người không biết à?”

Lý Thiết lập tức ỉu xiu, hậm hực nhưng không dám nói thêm gì nữa.

Đào quân, trăm lập quyết, tam tộc sung quân!

“Đi đi, đại trượng phu co đầu rút cổ, không giống hán tử.”

Lăng Trung Hải giáo huấn, y còn nói thêm: “Lên đường đi, không cần bận tâm việc nhà, đại ca sẽ giúp người chăm sóc đệ muội cùng nhà đầu, nếu như người về không được, đại ca giúp người nuôi họ.”

“Hả?!”

Lý Thiết lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hãi, thậm chí còn nói lắp bắp: “Không phải... Đại ca, huynh đệ một hồi, người người người...”

“Ai nha, đi mau đi, lát nữa lại trễ giờ.” Lúc này, Từ Trường Thọ đi tới, lôi kéo thanh lý rời đi, nhét y vào trong xe.

Trái với Lý Thiết sợ hãi, Từ Trường Thọ đã thản nhiên, thậm chí y còn cảm thấy khá thoải mái.

Bất kể là rút một người hay là rút hai người, dù sao thì cũng sẽ không thiếu y.

Đội xe đón gió tuyết lên đường.

“Đinh linh linh”

Trên mái cong của ống khói phòng thiêu thi số bảy, chuông ngựa phát ra tiếng chuông dễ nghe, giống như là đang tiễn biệt.

Lăng Trung Hải cùng Cao Lâm Khôn dõi mắt nhìn theo đội ngũ rời đi càng lúc càng xa.

Qua một hồi lâu, Cao Lâm Khôn nhìn về phía Lăng Trung Hải, nói: “Đầu nhi, người nói câu kia với Thiết Tử làm gì, ta thấy hấn tái cả mặt rồi.”

Lăng Trung Hải chậm rãi thở ra một làn khói trắng, túm tay áo nói: “Không kích thích hấn ta như thế, nếu có chuyện gì xảy ra, ta sợ hấn thực sự sẽ không về được a.”

“Ừm... Cũng đúng.”

Cao Lâm Khôn bưng tỉnh hiểu ra, gật gật đầu, sau đó đảo mắt một vòng, nhếch mép cười, nói: “Nương môn Thiết Tử kia có dáng dấp như cây củi khô, nhạt nhẽo, ngược lại thì cái người mà Từ Trường Thọ chọn trúng kia... Hắc hắc hắc.”

“Đậu hũ Tây Thi?” Đôi mắt Lăng Trung Hải hơi hơi sáng lên.

Hai người liếc nhìn nhau, trên mặt dần dần xuất hiện nụ cười bí ối.

“Đại ca, người đừng giành với ta.”

“Nói nhảm, ta là lão đại.”

“Không phải, đại ca người không trượng nghĩa nha.”

“Người còn muốn lặn lội nữa hay không, có tin hiện tại ta liền đổi Thiết Tử quay lại hay không.”

“VẬY.. vậy cái nồi sắt to kia của Tần Hà phải về ta.”

“Chốt.”

...

Tất cả mười hai người của Lăng Trung Hải thành đông xuất phát.

10 tên thợ thiêu thi, hai tên quan sai dẫn đội.

Đội ngũ không tính là lớn, chỉ có hai chiếc xe la, một chiếc chở vật tư, một chiếc chở người.

Ngoài ra còn có hai vật cưỡi, một con lừa nhỏ cũng một con bê vàng.

Từ Trường Thọ cưỡi lừa, còn Tần Hà cưỡi con bê vàng.

Chính là không thấy con ngựa nào.

Không có cách nào, mấy năm nay chiến sự liên tiếp, vật tư trọng yếu như ngựa đã sớm bị triều đình thu hết không còn một móng.

Tính ra, con bê vàng của Tần Hà vẫn khá là cao cấp.

Không có biện pháp, ai bảo hán là thợ thiêu thi duy nhất có thú cưỡi chứ.

Lamborgh bò, đi trăm km hao tổn 10 cái màn thầu nhiên liệu.

Ngoại trừ việc thích phá nhà gây chuyện thì không có tật xấu nào khác.

Đi chưa được bao lâu, đội ngũ của lò hỏa táng thành đông đã tụ hợp với các đội ngũ khác của lò hỏa táng tây, bắc, nam, lúc này đội ngũ mới hoành tráng lên.

Người đứng thứ hai của Phi Ngư Vệ, Đồ Bách Thú lĩnh đội lên đường, đi dọc theo Vận Hà xuôi nam.

Bạch Liên giáo chọn thời gian tạo phản loạn rất tốt.

Một là dân chúng bị đói khổ lạnh lẽo, nhiều kẻ muốn tạo phản loạn.

Hai là Vận Hà bắt đầu đóng băng, tàu thuyền không thông.

Để vận chuyển binh tư quân đội chỉ có thể sử dụng đường bộ, tính thuận tiện suy giảm mạnh.

Nếu như có thể di chuyển qua Vận Hà, xuôi dòng đi xuống, chỉ hai ngày là đã có thể tới Lâm Thanh, năm ngày đã có thể đến dưới thành Tế Nam.

Nhưng Vận Hà vừa bị đóng băng, ít nhất cũng phải đi mất nửa tháng.

Số người trong đội ngũ tăng lên, bầu không khí ngột ngạt cũng trở nên phai nhạt bớt, mà đúng lúc này, tuyết cũng ngừng rơi.

Đám thợ thiêu thi thi nhau ló đầu ra khỏi xe.

“Tần ca, con bò này không phải là đã bán đi rồi à?” Lưu Tam Căn nhìn con bê vàng, thắc mắc hỏi.

“Ta lại mua về rồi.” Tần Hà nói láo mà mặt không hề đỏ, tim cũng không đập nhanh.

“Tần ca đi ra ngoài còn đem theo một con đại vương bát cơ à.” Lý Qua Tử thì để mắt tới đại vương bát đang nằm rạp trên đầu bò.

“Đây là gia sản, không mang nó theo thì sẽ chết đói a.” Tần Hà trả lời.

“Nhiều thịt như vậy, nấu lên chắc chắn là ăn rất ngon.” Lưu Tam Căn nói ba câu thì có một câu nói về ăn thịt.

Ngay lúc này, đại vương bát thò đầu ra, “phì” một tiếng, thè mà lại phun một bãi nước miếng về phía Lưu Tam Căn.

Cái vật nhỏ này có lòng dạ không lớn.

“Ai ai ai, này.. con vương bát này thành tinh rồi, nó nhổ nước miếng kia.” Lão Lương Đầu thấy vậy thì hết sức ngạc nhiên.

Ngay cả Từ Trường Thọ cũng bị gọi lên lòng hiếu kỳ, hỏi:

“Tần Hà, con vương bát này của người từ đâu ra vậy?”

Trong lòng Tần Hà thầm nghĩ, câu hỏi này của người nghe sao mà kỳ cục vậy?

Nhưng hắn vẫn trả lời: “Có một buổi tối ta đi Vận Hà tắm, vô tình bắt được, khá là to nhưng ta không biết làm, nên vẫn nuôi đến bây giờ.”

Đại vương bát: “?”

“Món ăn từ vương bát không dễ làm cho lắm, phải dùng một chút hương liệu khử mùi tanh bùn đi, bằng không sẽ có mùi tanh rất nồng, nhưng mà hương liệu lại rất khó mua được, trong thành chỉ có mấy cửa hàng là có bán.” Từ Trường Thọ nói.

“Những nhà nào vậy?” Tần Hà hỏi.

Đại vương bát: “??”

“Tiệm tạp hóa Thái Hạnh cùng quầy hàng Thập Tam Tuyến chắc chắn sẽ có, bọn họ trao đổi hàng hóa trên biển, có thể lấy được hương liệu từ Nam Dương, nhưng hơi đắt một chút.”

Từ Trường Thọ nói, dừng một chút, y như là nhớ ra điều gì đó, đột nhiên nói với vẻ chân thành: “Nói cái này làm ta nhớ đến một món bí thực trị liệu, nghe nói lấy nhân sâm để nuôi vương bát, đợi đến khi vương bát hấp thụ hết toàn bộ dược lực trong nhân sâm vào trong thịt, lại cho thêm mười mấy vị thuốc vào hầm, canh hầm vương bát này sẽ có hiệu quả thanh tâm tĩnh thần, có thể trị được bệnh về đầu óc.”

Tân Hà: “?”

Đại vương bát: “??”

“Đây chính là phương thuốc gia truyền độc quyền của Kiều Đạo Tam, Kiều đại phu, như vậy đi, đợi chuyến này xong xuôi trở về, ta sẽ bốc thuốc theo phương thuốc của Kiều đại phu, còn người đi mua một ít nhân sâm cho con vương bát này ăn.” Từ Trường Thọ ôm đồm mọi việc.

Đại vương bát nghe vậy, không thể nhịn được nữa, hai chân điên cuồng đạp loạn, từ trên lưng bò nhảy xuống, lập tức lao về phía Tân Hà.

“Cha nuôi, cứu mạng a!!”

Chương 209 – Bệnh thì phải trị a

Ài, lúc này liền thể hiện ra điểm cao cấp của Lamborghini bò.

Hệ dẫn động bốn bánh toàn thời gian, đệm da thật, tự động điều hướng, có hệ thống cân bằng tự động, trèo đèo lội suối như giẫm trên đất bằng.

Trí năng còn mạnh hơn gấp mấy chục lần so với mấy cái thiếu năng cân nhân công sử dụng giọng nói điều khiển kia.

Không cần dùng giọng nói, thậm chí không cần sử dụng tâm linh cảm ứng.

Móng bò vừa nhấc lên giẫm xuống một cái, đã nhấn đại vương bát đang hoảng hốt chạy bừa lại.

Hoàn toàn chính là trí tuệ bò tào.

Tần Hà nghiêng thân túm lấy, lại mang đại vương bát lên bò.

“Quan giam, ta cảm thấy ta đây tràn đầy tinh thần, không cần đến bí phương kia.” Tần Hà nhìn về phía Từ Trường Thọ, lắc đầu kiên quyết.

Nếu như gỡ bỏ hiểu lầm, lỡ như đại vương bát trốn đi không quay về nữa, hắn đi đâu mà tìm đây?

“Ta cũng chỉ là nhớ đến hình như là có việc này, thông suốt được hay không thì còn phải hỏi lại Kiều đại phu mới biết được.” Từ Trường Thọ gật gật đầu, nhưng mặc dù ngoài miệng nói như vậy, trong lòng y đã quyết định, đợi kết thúc chuyến đi này trở về, thế nào cũng phải lấy ngựa chết làm ngựa sống đi thử một lần.

Con đại vương bát này vừa thấy đã biết là vật đại bổ, trên đỉnh đầu nhỏ kia đã hơi gồ lên, có dấu hiệu mọc sừng.

Rất có hy vọng.

Đến lúc này đại vương bát mới ngừng đập loạn, nhưng vẫn là rút đầu co chân vào vỏ, không chịu ra ngoài.

Tần Hà chỉ có thể bỏ nó vào túi rồi treo trên lưng bò.

“Giá!”

Đúng lúc này, hai con khoái mã từ phía sau chạy tới.

Người dẫn đầu có khuôn mặt dài, trên người mặc một bộ Phi Ngư phục mới tinh, uy phong凛冽, y trông thấy đoàn xe của lò hỏa táng thành đông thì theo bản năng kìm ngựa đi chậm lại, ánh mắt tuần sát, sau đó rơi lên người Tần Hà.

Tần Hà quay đầu trông thấy y, nhếch miệng nở nụ cười, cực kỳ nhiệt tình chào hỏi: “Chào Ngự quan gia!”

Y chính là Ngụy Vũ, lần này Đồ Bách Thú dẫn đội xuôi nam, đồ đệ Ngụy Vũ đương nhiên cũng muốn đi theo xuôi nam.

Phi Ngư Vệ xa hoa có khác, mỗi người một con ngựa.

Nha môn nào trên Đại Lê cũng có thể thiếu tiêu xài, duy chỉ có Phi Ngư Vệ là chưa bao giờ thiếu.

Kể từ khi Thẩm Luyện xuất lĩnh Phi Ngư Vệ huyết chiến A Kỳ Ca đánh lui kỵ binh Địch Lỗ, khí thế của Phi Ngư Vệ lại càng trở nên cường thịnh hơn.

Không nói những thứ khác, chỉ mỗi bộ Phi Ngư phục hoàn toàn mới tinh này, chính là vừa được đổi mới.

“Hừ!”

Ngụy Vũ thấy dáng vẻ cười đùa của Tần Hà, khuôn mặt giật giật, hừ lạnh một cái rồi thúc ngựa nhanh chóng rời đi.

Cái dáng vẻ ngạo kiều kia, trông giống như cô vợ nhỏ giận dỗi vậy.

“Tần Hà, có phải là người đắc tội Ngụy Vũ không?” Từ Trường Thọ nhìn theo bóng Ngụy Vũ dờn đi, thắc mắc hỏi.

“Trời đất chứng giám, mỗi lần gặp y ta đều rất lịch sự chào hỏi.” Tần Hà giơ tay lên, đây chính là lời nói thật đến không thể thật hơn.

“Vậy sao y luôn có điệu bộ như là rất khó chịu với người thế?” Từ Trường Thọ lo lắng hỏi.

Ngụy Vũ thật sự không đơn giản, y là đồ đệ của thủ tịch thiêu thi đường Đồ Bách Thú, hơn nữa Ngụy gia rất có thể lực trong Phi Ngư Vệ, đắc tội y cũng không phải là hành động sáng suốt gì.

“Không biết a.”

Ngụy Vũ tỏ vẻ vô tội, nói: “Ta thề, ta cùng y vốn không quen thuộc, lần giao tiếp nghiêm chỉnh vẫn là lúc bị điều đi thiêu thi đường kia.”

“Vậy thì thật kỳ quái.” Từ Trường Thọ nhíu mày suy tư.

“Có khả năng.... là dáng dấp của ta trông đẹp trai hơn y, y chính là đang ghen tị với ta.” Ngừng một lát, Tần Hà nói.

Từ Trường Thọ quay đầu liếc nhìn hắn một cái, lại dờn mắt đi, trầm nghĩ, bí phương canh vương bát kia vẫn phải làm.

Bệnh này vẫn phải trị a.

Bằng không tương lai sau này làm thế nào đây?

...

“Vũ ca, nếu người thực sự thấy tên Tần Hà kia không vừa mắt, ta tìm người xử lý hẳn, Phi Ngư Vệ chúng ta muốn giết một người, không phải dễ như bốn à.”

Sau lưng Ngụy Vũ, Ngụy Nguyên Cát vẽ mặt như táo bón.

Y thực sự không tài nào hiểu được, vì sao mà Ngụy Vũ lại có tranh chấp với một tên thợ thiêu thi nho nhỏ của lò hỏa táng thành đông, mà lại còn rất rối rắm, tới tới lui lui.

Ngụy Vũ lườm Ngụy Nguyên Cát một cái, khó chịu nói: “Mặc dù Ngụy Vũ ta không thể nói là chính nhân quân tử gì, nhưng cũng coi như là đi ngồi ngay thẳng, ta trông giống loại tiểu nhân âm hiểm kia à?”

“Vũ ca, ý của ta không phải là như vậy.” Ngụy Nguyên Cát biến sắc, vội vàng xoa tay nói: “Chỉ là ta thấy người tức giận, lúc trước không phải người nói là đã buông bỏ rồi sao?”

“Nhưng ta vẫn cảm thấy hẳn chính là Thanh Ngư Đại Tiên, chính là con bò kia, không thể nhầm được.” Ngụy Vũ nghiêng răng nói, lần trước bỏ cái giá không nhỏ mua một miếng ngọc bội của lão mù đoán mệnh kia, kết quả cũng không có tác dụng gì cả.

Lão ta chính là một lão lừa đảo chết tiệt, đáng đời bị sét đánh.

“Vì sao không thể nhận làm con bò kia chứ?”

Ngụy Nguyên Cát có hơi nhin không nổi, cặn lời, nói: “Vũ ca người cũng thấy rồi đấy, dọc theo đường đi này cũng chỉ có chúng ta cưỡi ngựa, những người bị chiêu mộ khác ngoại trừ lừa cùng ngựa thì cũng chỉ có trâu bò, hẳn cưỡi bò cũng không có gì khác thường a; Hơn nữa, không phải người đã điều tra qua rồi à, con bò kia đúng là được lão bản Miêu Ký Ngưu hành buôn bán đến kinh thành.”

“Không có khả năng, bò của Thanh Ngư Đại Tiên sẽ không nhận người khác làm chủ, chắc chắn không có khả năng!”

Ngụy Vũ nói với vẻ chém đinh chặt sắt.

Ngụy Nguyên Cát lập tức cảm thấy hơi đau đầu, gần đây cái vị đường ca này của mình thật giống như có chút tẩu hỏa nhập

ma.

Nếu không phải cùng đại hòa thượng tổn thương lẫn nhau.

Thì chính là trái một cái Thanh Ngu Đại Tiên, phải một cái Thanh Ngu Đại Tiên tự khiến mình mặt xám mày tro.

Thanh Ngu Đại Tiên quan trọng đến vậy sao?

Mặc kệ hắn là ai, bận tâm đến làm gì chứ?

Hà có gì phải tự làm khó mình?

Lui một vạn bước, dù cho Tần Hà thực sự là Thanh Ngu Đại Tiên thì như thế nào?

Người định xử lý hắn à?

Những tin đồn trên phố kia vừa nghe đã thấy dọa người, trốn còn không kịp, người lại còn sấn vào?

Ài.

Bệnh của Vũ ca vẫn cần phải trị a.

Bằng không tương lai sau này làm thế nào đây?

Chương 210 – Tam cung cử Vương

Lần này thiêu thi đường cũng không phải là đơn độc xuôi nam, ngoại trừ bốn trăm người của Phi Ngư Vệ, còn có một vạn binh Kinh Doanh.

Đội ngũ trùng trùng điệp điệp kéo dài mấy dặm, đội gió tuyết chậm chậm đi về phía nam.

Gió lạnh rít gào, sương gió xuyên qua quần áo chui vào trong cơ thể, điên cuồng quét đi nhiệt độ.

Lúc mới lên đường thì còn khá tốt, sau chừng nửa ngày đã có người bị đông lạnh ngã xuống đất.

Ngay cả Tần Hà cũng bắt đầu hoài niệm áo lông ở đời sau, chịu thì vẫn chịu được, nhưng mà sương lạnh như dao sắc cắt vào da thịt cũng chẳng hề dễ chịu chút nào.

Thời đại này dân chúng đều mặc áo gai vải thô, khe hở giữa các sợi vải dẹt to đến mức có thể đâm cả cây đinh đi vào, nên dù có bọc mình thành cái bánh ú, gió lạnh vẫn là suu suu chui vào trong.

Lão Lương Đầu có kinh nghiệm, lão hái ít lá chuối khô bên đường nhét vào trong quần áo để chắn gió, đám người của lò hỏa táng thành đông học theo, mới có thể trụ được đến Thương Châu.

Lúc này cuối cùng cũng có tin tức tốt, mặt sông Vận Hà từ Thương Châu đi về phía nam chưa đóng băng hoàn toàn, có thể đi thuyền.

Thế là đội ngũ trùng trùng điệp điệp lại phân thành từng nhóm lên thuyền.

Tần Hà quan sát mặt sông, thuật vọng khí đảo qua, phát hiện đa phần mặt sông ở hai bên đều đã đóng băng, chỉ còn lại một khe băng ở giữa rộng chừng năm sáu trượng, có yêu khí nhàn nhạt bốc lên.

“Gia, đây không phải là mặt sông không bị đóng băng, mà là có thủy tộc phá vỡ mặt băng.” Lúc này đại vương bát thò đầu ra hít một hơi rồi nói.

Dọc đường đi, Tần Hà đã trấn an nó mấy lần, cuối cùng cũng xem như đã bỏ đi ý niệm muốn chạy trốn của nó.

“Ngươi quen biết không?” Tần Hà hỏi.

“Hình như là khí tức của Hắc Long Vương.” Đại vương bát trả lời.

“Hắc Long Vương?” Tần Hà chưa từng nghe đến cái tên này.

“Một con lươn đen, trước kia nó từng làm việc dưới trướng Kinh Hà Long Vương, sau đó không biết gây chuyện gì mà lên ra, trốn đến Vận Hà bên này.” Đại vương bát trả lời.

“Kinh Hà Long Vương?”

Tần Hà càng nghe càng mơ hồ, đối với hắn thì thế giới dưới nước vẫn là một mảnh trống rỗng, mấu chốt nhất là, hắn chưa đốt thi thể nào đến từ thế giới dưới nước.

“Gia, thế giới dưới nước chúng ta có cách nói Tam cung cửu Vương, dựa theo thực lực xếp hạng là, Hoàng Hà Long cung, Lạc Thủy Long cung, Động Đình Long cung, tam cung đều có Vương, ngoại trừ ba Vương này còn có sáu Vương khác, theo thứ tự là Bành Trạch Long Vương, Kinh Hà Long Vương, Sào Hà Long Vương, Vị Hà Long Vương, Hồng Trạch Long Vương, Tiền Đường Long Vương.”

Đại vương bắt thấy Tần Hà không hiểu, chậm rãi giảng giải, nói tiếp: “Tam cung cửu Vương chỉ là thế lực tương đối mạnh bày ở bên ngoài của thế giới dưới nước, thế lực không quá mạnh thì nhiều vô số kể, đếm cũng không thể đếm hết.”

“Ở Vận Hà này không có Long cung sao?” Tần Hà thắc mắc hỏi.

Tam cung cửu Vương trên cơ bản là bao hàm thế dưới dưới nước của các thủy hệ lớn trên Đông Thổ, nhưng duy chỉ có Vận Hà là không có Long Vương chân chính.

“Gia, nếu nói đến điều này thì khá là dài dòng, nói một cách đơn giản thì có ba nguyên nhân, thứ nhất, Vận Hà là kênh đào nhân tạo, khuyết thiếu linh vận của trời đất, không có cơ sở để xây dựng nên Long cung. Thứ hai là các đại Long cung đều nhìn chăm chăm vào cung phụng ở Vận Hà, giữa các phương đều có minh tranh ám đấu, một nhà rất khó độc chiếm. Điều cuối cùng là triều đình, Vận Hà đối với triều đình là cực kỳ quan trọng, triều đình sẽ không cho phép Vận Hà xuất hiện một cái Long cung có thể chống lại triều đình. Tóm lại thì, đủ mọi loại nguyên nhân đặt vào một chỗ, dẫn đến thế giới dưới nước bên dưới Vận Hà tương đối phức tạp, dưới dòng Vận Hà đầy rẫy Long Vương.”

“Vậy cái tên Hắc Long Vương này là như thế nào, nó bị triều đình thu mua?” Tần Hà hỏi.

“Gia, Hắc Long Vương từ trước đến giờ luôn là kẻ không có lợi thì không làm, hơn nữa thường xuyên thất tín, triều đình tìm nó làm việc, e là sẽ xảy ra vấn đề.” Đại vương bắt trả lời.

“Có thể xảy ra vấn đề gì?” Tần Hà hỏi tiếp.

“Khó mà nói, Hắc Long Vương âm hiểm xảo trá, làm việc đều làm đến tận, mấy năm trước không biết nó thăm dò từ đâu

được tin tức có một viên hải minh vận chuyển về kinh thành, nhưng lại không thể xác định được là ở trên chiếc thuyền nào, thế là nó liền lật hết toàn bộ mười chiếc thuyền đi qua, quấy đến lúc ấy tàu thuyền không dám đi trên mặt nước, Vận Hà cũng bị cắt đứt chừng mười ngày.”

“Thực lực nó thế nào?” Tần Hà lại hỏi.

“Nó hơn 200 tuổi, ước chừng khoảng 150 đến 160 năm đạo hạnh, có thể coi là khá cường hãn.” Đại vương bát nói.

Tần Hà gật gù đầu, mặc dù đạo hạnh hơi yếu, nhưng so sánh với nội kinh, 150 đến 160 năm thì trên cơ bản cũng đã sắp đạt đến trình độ nội kinh đỉnh phong.

Nếu là cộng thêm ưu thế dưới nước, cho dù là cường giả nội kinh ra tay, cũng không dễ dàng đối phó được nó.

Khó trách nó dám hoành hành trên Vận Hà mà chẳng hề e sợ.

Cũng không biết Đồ Bách Thú có ý tưởng gì, vậy mà lại kết nối với cái tên Hắc Long Vương này.

....

Đại vương bát lo lắng là đúng.

Gió mạnh vù vù thổi, sau khi đội tàu đi về phía nam được mười dặm, đã có chuyện xảy ra.

Mặt băng phía trước bỗng nhiên khép lại, đường sông cắt đứt, nhưng muốn để đội tàu lớn như vậy dừng lại, vẫn là bị luồng cuồng tay chân, rất nhiều thuyền bị chen sát vào với nhau.

Đồ Bách Thú đứng ở trên đầu thuyền, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Hắc Long Vương, sao lại không đi tiếp?”

Tiếng nói vừa dứt, một cái đầu khổng lồ mọc vây lưng chậm rãi vươn ra từ mặt băng cách đó không xa.

Cái đầu này rất lớn, lớn như một gian phòng vậy, đầu có hai sừng, sống lưng mọc lên vây cá kéo dài, thoạt nhìn giống như là lưng của stegosaurus, mắt lơ lửng đỏ tươi như máu, một cỗ khí tức hung hãn lạnh lẽo đập vào mặt.

“Oa”

“Đây là con gì?”

“Con lươn tinh?”

“....”

Bên trên thuyền, đám thợ thiêu thi cùng binh sĩ lập tức phát ra tiếng hô sợ hãi.

Bọn họ chỉ biết là mặt sông không hoàn toàn bị đóng băng, nhưng không thể ngờ rằng, đây là có thứ gì đó ở phía trước mở đường.

Miệng lươn của Hắc Long Vương hơi hơi giương lên, lộ ra nụ cười rất nhân tính, “Khự khự khự, ngại quá, mặt băng hơi dày, cần thêm tiền.”

Chương 211 – Miệng phun hương thơm

“Hắc Long Vương, giá cả đã thương định rồi, giờ người trả giá thật không đạo nghĩa à?” Trên mặt Đồ Bách Thú tràn đầy hung tợn, quai hàm bạnh ra, mang theo sát khí.

Lần này Phi Ngư Vệ đột ngột khẩn cấp xuôi nam, là do chiến trường đất Lỗ xảy ra thi loạn, tình thế cấp bách.

Hoàng đế hạ mật chỉ, yêu cầu thiêu thi đường đúng ngày quy định tới thành Tế Nam, hiệp trợ trấn áp thi loạn, không tới kịp thời gian sẽ phạt nặng.

Đồ Bách Thú chỉ có thể sai người tìm đến Hắc Long Vương, bỏ ra một cái giá không nhỏ mới có thể để cho nó mở đường tiến lên.

Mặc dù y cũng biết Hắc Long Vương thường hay lật lọng, nhưng lại nghĩ đi được đoạn nào thì hay đoạn đó, dù sao tốc độ đi thuyền nhanh hơn nhiều so với đi đường bộ.

Chẳng thể ngờ rằng, vừa đi được năm mươi dặm, Hắc Long Vương đã tác yêu tác quái.

“Đồ Thiên hộ, có thích hợp hay không thì ta đây không phải là đang thương lượng à, đừng có nóng giận như vậy chứ, chuyện gì cũng có thể thương lượng.” Điệu bộ Hắc Long Vương trông

rất gọi đòn, giọng điệu cũng càng làm cho người ta muốn đập chết nó ngay lập tức.

Khi đang nói chuyện, bên cạnh nó còn từ từ nhô lên ba cái bóng lớn khác, hai đen một đỏ, con nào con nấy to như cái chiếu.

“Oa!”

“Còn có! Còn có!”

“Tổng cộng là bốn con!”

“To quá!”

Đội thuyền vừa mới yên lặng đã lại lần nữa phát ra tiếng hô sợ hãi.

Mọi người đều biết Vận Hà có thủy yêu, nhưng người tận mắt nhìn thấy thường thì đều đã táng ở đáy nước, cảnh tượng này cũng đủ để trên phố một thời gian dài, quả là hiếm thấy.

“Gia, đó là Hắc Long Vương cùng với ba tên thủ hạ, hai con màu đen chính là cua tinh và cá chạch tinh, con màu đỏ chính là cá chép đỏ tinh, bọn chúng là bốn con tồi tệ nhất Vận Hà.” Cái đầu nhỏ của đại vương bát vươn từ trong túi ra ngoài, trong giọng nói chất đầy sự căm hận.

“Tồi tệ đến mức nào?” Tần Hà liếc nhìn nó.

“Tệ đến mức đỉnh đầu lở loét, bờ mông chảy mủ, làm chuyện xấu đều làm đến tận, gia, ngài giết chết bọn chúng cũng có thể coi như là thay trời hành đạo.” Đại vương bát trả lời.

“Thay trời hành đạo?” Tần Hà nghi ngờ, liếc mắt nhìn nó: “Sao ta nghe ra là người đang giật dây ta vậy?”

Thay trời hành đạo?

Bộ thi thể đầu tiên mình đốt, hình như vẫn là do cha ruột nó ủi lật thuyền người ta dẫn đến.

Đều là yêu, kẻ nào lương thiện hơn kẻ nào?

Đôi mắt đậu xanh của đại vương bát hơi tụ lại, cuống quýt nói: “Gia, ta không dám, tuyệt đối không có chuyện đó.”

“Phải không?” Tần Hà híp mắt, thuận tay quăng một cái thuật chân ngôn đi qua.

Miệng đại vương bát lập tức không bị khổng chế, nghiêng răng nghiêng lợi lảm bảm: “Không sai, bản vương bát ta chính là đang giết dây người, mấy tên vương bát đản này bắt nạt cha nuôi ta, có cơ hội bản vương bát ta phải giết chết bọn chúng! Giết chết bọn chúng!”

Đại vương bát: “....”

Tần Hà: “....”

Con bê: “.....”

Bầu không khí lập tức đông cứng lại.

Ngay sau đó, đại vương bát đã phản ứng lại, sợ đến sắp khóc: “Không phải... Gia, gần đây cái miệng này của ta hay nói sảng, ngài... ngài đừng coi là thật, ta tuyệt đối không có ý giết dây người nha, ta cũng không biết tại sao ta lại nói như vậy.”

Tần Hà mỉm cười, nói: “Giết dây hay không giết dây thì cứ bỏ qua một bên đã, cái kia... Vừa nãy người mắng bọn chúng thế nào?”

“Nó mắng bọn chúng là vương bát đản, ha ha ha, cười chết ta rồi.” Con bê nhảy nhót vui vẻ.

Đại vương bát cực kỳ lúng túng, “Gia, ta... ý của ta là bọn chúng từ trong trứng đã không có một con nào tốt cả.”

“Nhưng bọn chúng đều không phải sinh ra từ trứng nha, ha ha.” Con bê bỏ đao không chút thương tiếc.

Đại vương bát: “.....”

Đầu thuyền, Đồ Bách Thú nhìn cái bóng khổng lồ dưới nước, sắc mặt âm trầm, cái tên Hắc Long Vương này rõ ràng là đang điều võ giương oai, không thêm thù lao cũng không phải là vấn đề hợp tác hay không, mà là có muốn làm địch hay không.

Lúc này lại nghe Hắc Long Vương chỉ vào con cá chép đỏ tinh, nói: “Đồ Thiên hộ, người nhìn xem, thủ hạ của ta đục băng khiến cơ thể bị đỏ lên cả rồi, người cảm thấy giá tiền lúc trước có phù hợp không?”

“Đỏ cái bà ngoại người, cái con cá chép đỏ này vốn là màu đỏ!” Đồ Bách Thú nổi giận, nói thẳng.

“Ài ài ài, Đồ lão cẩu, nếu ngươi muốn nói chuyện kiểu này với ông nội ngươi, vậy ta cho ngươi biết chuyện hôm nay không thể thành.” Hắc Long Vương uy hiếp nói.

“A phi, không thành thì không thành, lão tử sẽ không chấp nhận cái thủ đoạn bắt chẹt này của ngươi, ngươi cứ ở đây mà mơ đi!”

“....”

Tiếp đó, một người một yêu, ngươi một lời ta một câu, càng lúc càng nóng nảy, rất nhanh đã biến thành miệng phun hương thơm:

“Mẹ kiếp, cái tên vương bát đản Hắc Long Vương nhà ngươi!”

“Đồ lão cẩu, ngươi mới là vương bát đản, cả nhà ngươi đều là vương bát đản!”

“Ta chọc bà ngoại ngươi!”

“Ta chọc ông nội ngươi!”

“Có bản lĩnh thì đi lên mặt băng đánh một trận a!”

“Có gan thì ngươi xuống nước đi!”

“Cái tên vương bát đản nhà ngươi chờ đó, lão tử lập tức xuống chạt ngươi!”

“Ngươi cái quy tôn tặc, tới đi, ai sợ ngươi chứ!”

“....”

Đám người trên thuyền nghe một người một yêu phun nước miếng lẫn nhau, vẻ mặt lúng túng.

Ngay cả Tần Hà cũng giật giật khóe miệng, đã sớm nghe nói tính khí của Đồ Bách Thú rất nóng nảy, một lời không hợp thì cũng dám ân cần thăm hỏi với cha của Thẩm Luyện cùng Hoàng đế.

Hôm nay gặp được, quả nhiên lời đồn không giả, dăm ba câu đã ân cần thăm hỏi cả nhà Hắc Long Vương.

Hắc Long Vương lòng tràn đầy đắc ý cho là đã nắm chắc hiện tại rõ ràng bị áp chế, khí thế không thua Đồ Bách Thú nhưng chỉ có thể theo y cãi lại, rơi vào thế hạ phong.

Cũng không biết đây có được coi là loạn quyền đánh chết lão sư phụ hay không.

Hai người chửi mắng một hồi lâu, vương bát đản đi qua, quy tôn tử quay lại.

Con bê nghe mà mặt tràn đầy ý cười, liên tục nhìn về phía đại vương bát.

Đại vương bát tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, quay đầu nói với đại vương bát: “Gia, cái con Hắc Long Vương kia mà cắt lát ra nướng chắc chắn là ăn rất ngon, ngoại trừ xương sống ra thì còn lại đều là thịt.”

May Đồ Bách Thú không phải yêu, bằng không đã có thể bị nó đề nghị làm cả cặp.

“Đề nghị này cũng có thể cân nhắc một chút.” Tần Hà nghe đã thấy thèm, thịt của yêu thú có mùi vị như thế nào, hắn còn chưa từng thử đâu.

Chỉ sợ là có chút khó làm, cái thứ này ở dưới nước, ưu thế sân nhà quá rõ ràng.

Sau đó trên thuyền dưới thuyền lại mắng một hồi, cuối cùng là Hắc Long Vương bị ân cần thăm hỏi nên thẹn quá hóa giận, hét lớn một tiếng định cho Đồ Bách Thú nếm thử lợi hại.

Bốn con yêu thú không lơ chìm vào trong nước, chỉ nghe vài tiếng ầm ầm vang lên, một chiếc thuyền ở sau cùng đã bị nước vào.

Sĩ tốt trên thuyền lập tức hét to hoảng sợ, nhao nhao bỏ thuyền trốn đến trên mặt băng.

Đồ Bách Thú nổi giận, lập tức hạ lệnh: “Bắn tên, nã pháp! Nổ chết bọn chúng!”

Phi Ngư Vệ tuân lệnh, ào ào bắn tên vào trong nước, còn nhắc hết thùng gỗ lớn này đến thùng gỗ lớn khác, châm lửa rồi lập tức ném xuống dưới nước.

Ngay sau đó.

“Rầm rầm rầm”

Ánh sáng liên tục lóe lên dưới màn nước đen, toàn bộ đáy nước đều chấn động, nước bắn lên tung tóe.

Uy lực khủng bố không thua kém gì một kích toàn lực của cường giả nội kinh đỉnh phong.

“Gia, xem ra Đồ Bách Thú đã có chuẩn bị từ trước, Hắc Long Vương cũng khó có thể đe dọa thành công được.” Lúc này, đại vương bắt lại thò đầu ra ngoài.

Tàn Hà gật gật đầu, Đại Lê có thể gây ảnh hưởng đủ lớn cho thế giới dưới nước của Vận Hà, cũng là có thủ đoạn.

Trong lịch sử, để đe dọa yêu loại dưới Vận Hà, Đại Lê đã sử dụng không ít thủ đoạn.

Phích lịch pháo đều chỉ là một thao tác thông thường.

Tàn nhẫn nhất chính là hạ độc, cho người hạ độc ở từng đoạn Vận Hà.

Hơn hai trăm năm trước, có một lần thủy tộc trong Vận Hà đã liên hợp lại tổng tiền Đại Lê, Hoàng đế Đại Lê nổi giận, đầu tiên dùng trận pháp phong tỏa đường sông tạo phản kia, tiếp đó bỏ xuống kỳ độc Tây Vực – Thi độc.

Thứ đó có thể phân giải bảy phách chủ thể của vật sống, vật sống chỉ bị nhiễm phải một chút thì sẽ giống như thi thể, dần dần bị thối rữa, cực kỳ ác độc.

Kết quả chính là thủy yêu liên hợp lần đó không có một con nào có thể sống sót, toàn bộ đều bị thối nửa thân thể mà chết, cực ít thủy tộc biết trước đã có ý định chạy lên bờ trốn, nhưng cũng bị cao thủ triều đình dĩ dật đãi lao cắt thành sashimi.

Về phần đoạn Vận Hà kia, mấy chục năm không mọc nổi một ngọn cỏ, đến nay vẫn có oán linh quỷ nước nhiều vô số kể ở dưới đáy nước, oán khí ngút trời.

Không có cách, không hung ác, nền móng vương triều sẽ bị lung lay.

Chương 212 – Đại Vương ngài bị trúng tên

Dưới nước.

Hắc Long Vương nhìn khu vực ánh lửa bùng lên ở cách đó không xa, mặt lươn hơi hơi âm trầm.

Danh tiếng xấu không hề đem lại lợi ích, trái lại đem đến hậu quả là ai giao thiệp với nó đều mang theo lòng phòng bị nặng.

Dưới tình huống khẩn cấp như vậy, thế mà Đồ Bách Thú vẫn mang lên thuyền không ít phích lịch pháo.

Thứ này ở dưới nước có uy lực cực lớn, trúng một pháo ở khoảng cách gần, không đến nỗi là trực tiếp bị nổ chết, nhưng khả năng lớn sẽ bị nổ cho trọng thương.

Hơn nữa cái thứ quỷ quái này có kíp nổ dài ngắn không đồng nhất, không rõ khi nào nó sẽ nổ, bên trong nó còn được bỏ thêm rất nhiều chông sắt có móc ngược, một khi bị chông sắt bắn trúng thì rất khó rút ra, thậm chí có vài chông còn bôi lên độc, cực kỳ không biết xấu hổ.

Mấy thùng phích lịch pháo trôi nổi trong nước, ai nhìn cũng phải e sợ.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

“Không ngờ rằng Đồ lão cầu khó bắt chệt như vậy, một lời không hợp liền trở mặt.” Cá chép đỏ tinh trong lòng có chút sợ hãi, vừa rồi suýt nữa nó đã bị chông sắt đâm trúng.

“Đại Vương, chúng ta nên làm gì đây?” Lúc này, cua tinh lên tiếng hỏi.

“Đợi đi! Vận Hà là địa bàn của chúng ta, không có chúng ta mở đường, những con thú hai chân này cũng đừng nghĩ có thể thông qua Vận Hà đi đến phía nam, ngoài phích lịch pháo, Đồ lão cầu cũng không còn thứ gì có thể uy hiếp được chúng ta.” Hắc Long Vương hừ lạnh.

Vừa dứt lời.

Đột nhiên một tiếng “phốc” vang lên, Hắc Long Vương chỉ cảm thấy đầu hơi trầm xuống, giống như là bị thứ gì đó đâm vào.

Hắc Long Vương ngơ ngác nhìn xung quanh.

Nó không có tay, không biết chuyện gì xảy ra, cũng không thể sờ xem, chỉ cảm thấy sau đầu hơi đau nhói.

Đang muốn mở miệng hỏi, đã thấy ba tên thủ hạ nhìn mình, trên mặt yêu đều tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng được.

Cá chép đỏ tinh sợ hãi đến nói lắp bắp: “Đại đại đại... Vương, người người người... Đầu người trúng một mũi tên.”

“Trúng tên?” Mặt lươn của Hắc Long Vương đầy vẻ khó hiểu.

“Không sai, là mũi tên!”

“Là mũi tên!”

Cá chạch tinh cùng cua tinh cùng nhau hoảng sợ hô to.

Hắc Long Vương lập tức liền thấy không thể hiểu được, không rõ là mũi tên gì mà có thể xuyên qua tầng nước sâu như vậy, lại còn có thể đâm mình bị thương?

Cái đuôi nó cuộn lên, lập tức cuộn cá chép tinh đến trước mặt, qua hình ảnh phản chiếu từ trong ánh mắt sợ hãi của cá chép tinh, Hắc Long Vương thấy rõ được cái mũi tên kia.

Một mũi tên mang lông vũ, không phải nỏ lớn cũng không phải mũi tên từ xe bắn nỏ, chỉ là một mũi tên bình thường nhất do cung tên bắn ra, dài chừng ba thước, cắm ở trên đầu to lớn của mình, đâm đưa trái phải theo dòng nước, giống như là một cái ký hiệu.

“Đại Vương, làm sao bây giờ?” Cá chép đỏ tinh hỏi.

“Đừng hoảng hốt, đây chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, nhờ nó đi là được.” Hắc Long Vương trấn định nói, mặc dù ba tên thủ hạ này cũng đã thành tinh, nhưng linh trí lại không cao, gặp chuyện thường hoảng loạn.

Tầng nước sâu như vậy, cung tiễn không có khả năng bắn đến tận đây, chắc hẳn là do phích lịch pháo nỏ khiến mũi vừa vọt đâm trúng mình, ngoài ý muốn, ngoài ý muốn thôi.

“Vậy Đại Vương ngài nhìn một chút.” Cua tinh nói.

Trong bốn con thủy yêu cũng chỉ có nó có kim, đương nhiên việc rút tên ra thì ngoài nó ra không còn ai có thể làm được.

Hắc Long Vương âm thầm nén nhịn.

Cua tinh cẩn thận cắt mở da thịt ra, cho đến khi cắt đến móc mũi tên, mới kẹp lấy mũi tên kéo mạnh ra.

Hắc Long Vương nhìn mũi tên mang móc ngược kia, mặt lươn càng thêm tức giận.

Vết thương tuy nhỏ, nhưng lại tổn thương mặt mũi.

Cái thứ mang móc ngược này, quá âm hiểm, một vết thương nhỏ như ngón út lại bị buộc phải mở rộng ra thành kích thước như một đồng xu.

“Phốc!”

Đúng lúc này, Hắc Long Vương lại cảm giác thấy đầu hơi hơi đau nhói.

Ngay bên cạnh vết thương vừa rồi, chỉ lệch đi một chút.

Hắc Long Vương lập tức đơ cả người, dự cảm không hay lóe lên trong đầu.

Còn chưa kịp hỏi, đã thấy ba tên thủ hạ lại há to miệng, trợn tròn mắt mình về phía đầu mình.

“Đại Đại Đại Vương... Vương, đầu ngài lại... lại trúng một mũi tên.” Cá chép đỏ tỉnh lại lần nữa sợ hãi lắp bắp nói.

“Đúng vậy, lại trúng một mũi tên!”

“Trúng tên!”

Cua tinh cùng cá chạch tinh cũng gật đầu một cách vô tình.

Hắc Long Vương nổi giận, cả khuôn mặt lươn đều trở nên vằn vẹo.

Đang muốn hạ lệnh rút tên ra.

“Phốc!”

Đầu lại hơi hơi nhói đau.

Vẻ tức giận trên mặt Hắc Long Vương lại lần nữa cứng lại.

Cá chép tinh đã bị dọa đến lập tức tránh xa nó, hô lớn: “Đại Đại Đại Vương.... Vương, đầu ngài lại trúng hai mũi tên.”

“Đúng vậy!”

“Hai mũi tên!”

Cua tinh cùng cá chạch tinh lại gật đầu, cua tinh còn giơ cái kim lớn của mình lên, ken két ra dấu “hai”.

Giống như một tên ngốc.

Hắc Long Vương vội vàng rời khỏi vị trí vừa đứng, lặn xuống chỗ nước sâu hơn, dù nó có là tên ngốc thì lúc này cũng đã phản ứng lại.

Trên thuyền có cao thủ!

Nói không chừng chính là cao thủ ngoại kinh.

Nước sâu như vậy, chỉ có cường giả ngoại kinh mới có thể bắn tên sâu đến vậy, còn có thể khiến mình bị thương.

Dù thế nào thì mình cũng có một trăm sáu mươi năm đạo hạnh, da thịt có tính phòng ngự khá mạnh, người bình thường có dùng đao kiếm cũng khó chém bình bị thương được.

Mạnh như vậy đã khá dọa người.

Máu chốt nhất chính là chính xác, tất cả đều bắn thẳng vào đầu, rõ ràng là đã xác định được vị trí của mình.

Bốn con thủy thú lặn xuống tận đáy sông mới dừng lại.

“Đại Vương, ngài không sao chứ?” Cá chạch tinh quan tâm hỏi, nó là tùy tùng đi theo Hắc Long Vương lâu nhất, có giao tình ở chung một cái động bùn.

“Trông thấy mũi tên từ đâu tới không?” Hắc Long Vương tức đến thở phì phò, chỉ chịu đánh mà không phản kháng không phải tính cách của nó, có thù tất báo mới là phong cách của nó.

Chỉ cần xác định được mũi tên từ chiếc thuyền nào bắn ra, dù có trốn dưới đáy sông, nó cũng có mười cách để lật thuyền.

“Từ hướng kia tới, tốc độ rất nhanh.” Cua tinh chỉ về một hướng.

“Mau giúp ta gỡ mũi tên ra.” Hắc Long Vương trầm giọng nói.

Cua tinh ứng lời, làm như vừa nãy nhổ hai mũi tên ra.

Khỏi phải nói về mặt Hắc Long Vương khó coi ra sao, giống như là một ngọn núi lửa vậy, nó không nói hai lời liền quay người về hướng kia.

Nó không tin tầng nước sâu như vậy, lại cộng thêm nó đã thay đổi vị trí mà đối phương còn có thể xác định chính xác vị trí

của nó. Nếu như không thể, vậy thì đây chính là thời điểm nó phản kích.

Nhưng ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, “sưu sưu sưu”

Liên tiếp mũi tên đã cấp tốc phóng về phía Hắc Long Vương.

Tốc độ nhanh đến không thể tưởng tượng nổi.

Trong nháy mắt những mũi tên đã từ vị trí cao nhất có thể nhìn thấy phóng đến trước mắt nó.

Hắc Long Vương kinh hãi, vội vàng thuấn di tại chỗ.

Thủy độn!

Đây là một trong những thần thông của thủy tộc.

Chỉ có cực ít thủy tộc có thể thức tỉnh, kẻ thức tỉnh được thần thông này đều có tư cách xưng vương ở thế giới dưới nước.

Chỉ chút nữa là mũi tên đã sượt qua người.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng quỷ dị lại xuất hiện, những mũi tên kia lại lóe lên bạch quang, rồi đột nhiên vặn vẹo, ngay sau đó đã chuyển hướng, lần nữa phóng thẳng đến ngay trán Hắc Long Vương.

“Phốc phốc phốc phốc”

Lúc này nó đã không kịp chạy trốn nữa.

Hắc Long Vương chỉ cảm thấy đầu mình giống như được cá chình điện vương thăm hỏi, cả đầu đều bắt đầu đau đớn.

Ba tên thủ hạ há hốc miệng nhìn đầu nó, cả khuôn mặt chỉ còn lại sự hoảng sợ.

Cá chép đỏ tinh lại báo tang theo thường lệ: “Đại Đại Đại Vương... Vương, đầu ngài lại bị trúng tên rồi!!”

Chương 213 – Trường mâu xuyên tim

“Ngừng bắn tên, ngừng bắn tên!”

Trên mặt nước, một sĩ quan thủy quân hiểu rõ tình hình lớn tiếng la lên.

Một khi thủy yếu lặn sâu xuống nước, cung nỏ cũng sẽ mất đi tác dụng, có bắn thêm thì cũng chỉ là lãng phí mà thôi.

Đây đều là thuyền vận binh của thủy quân trên Vận Hà, chỉ trang bị vũ khí cơ bản nhất, không thể chịu được sự lãng phí như vậy.

Đồ Bách Thú cau mày, nghe vậy liền vỗ mạn thuyền hô: “Ngừng bắn tên!”

“Rõ!”

Thế là cờ hiệu phát lên, hiệu lệnh thông truyền.

Nhưng dù sao thì việc truyền đạt hiệu lệnh cũng cần có thời gian, huống hồ không phải toàn bộ người trên thuyền đều là thủy quân, không hiểu rõ tình hình chiến đấu, cũng càng không có kỷ luật nghiêm minh.

Nhất là chiếc thuyền lớn ở giữa kia, không có ai là binh, tất cả đều là thợ thiêu thi.

Hay lắm.

Một đám người nhao nhao hô loạn, thậm chí kéo cung cũng kéo không ra dáng, bắn lung tung loạn xạ.

Ném phích lịch pháo vào trong nước như là không tốn tiền, hò hét hỗn loạn, suýt nữa còn làm cho phích lịch pháo nổ trên sàn thuyền.

Trong đó có một thanh niên nhảy cao nhất, trong tay cầm một cây cung nhảy lên nhảy xuống.

Lúc thì bắn một tên ở đuôi thuyền, lúc thì chạy đến đầu thuyền bắn một tên.

Lúc lại trèo lên trên cột thuyền bắn “biu biu biu”, không biết là có bắn trúng hay không, nhưng hấn bắn khá nhanh.

Như một con khỉ.

Ngay cả con bò không biết lên thuyền bằng cách này kia, cũng đang nhảy nhót, lúc xem chỗ này, lúc ngó chỗ kia.

Cả con thuyền loạn thành một nù.

“Ngừng bắn tên, ngừng bắn tên!”

Trên thuyền, Ngụy Vũ nhận được quân lệnh, vội vàng dẫn theo một đám quan thiêu thi hô to.

Tình cảnh này, dù là người không hiểu thủy chiến cũng biết – Phí sức.

Cung tiễn bắn xuống không đến một trượng đã nổi lên, không thể làm thủy yêu bị thương dù chỉ một chút.

Đám thợ thiêu thi lần lượt dừng tay.

Chỉ có thanh niên kia vẫn mắt diếc tai ngơ, vẫn đứng trên mạn thuyền bắn “biu biu biu”.

Ngụy Vũ thấy vậy, nổi trận lôi đình, hét lớn: “Tần Hà, dừng lại cho ta! Dừng lại!”

Thậm chí y còn xông đến kéo Tần Hà xuống, cả giận nói: “Đã bảo người dừng tay lại, người có nghe thấy không?”

Tần Hà quay đầu, thấy là Ngụy Vũ liền nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng trắng chĩnh tề. “Chào Ngụy quan gia!”

“Người giỏi lắm, đã bảo người đừng bắn rồi, người có nghe thấy hay không?” Ngụy Vũ trừng mắt.

“Ngại quá, Ngụy quan gia, vừa rồi ta không nghe thấy.” Tần Hà cười híp mắt.

Ngụy Vũ thấy dáng vẻ cười đùa tí tưng của hắn thì giận không có chỗ phát, dù sao không thể giơ tay đánh mặt cười, y phát giận thì không hay lắm, chỉ có thể thu cung tiễn của Tần Hà, dạy dỗ vài câu rồi đi qua chỗ khác.

Kết quả, y mới vừa quay đầu đi, Tần Hà đã quay người túm lấy trường mâu trên giá “sưu sưu sưu” phóng thẳng vào trong nước.

Đợi đến khi Ngụy Vũ quay người lại xem, khá lắm, hai hàng mấy chục cây trường mâu trên giá đã biến mất.

Chỉ trong thời gian nháy mắt.

“Người người người làm cái gì vậy?” Ngụy Vũ thét lên.

Tần Hà lộ vẻ khó hiểu: “Quan gia, ngài nói gì?”

“Ta hỏi người đang làm cái gì?”

“Ta... ta đâu có làm gì đâu.” Tần Hà tỏ vẻ vô tội.

“Trường mâu trên giá đi đâu hết rồi?”

“Không biết a.”

“Vừa rồi vẫn còn ở đây.:

“Có à, không biết a.”

“Vừa rồi nó còn ở đây, giờ đi đâu rồi?”

“Thật sự không biết a.”

Ngụy Vũ bỗng nhiên choáng váng, một đoạn ký ức đột nhiên mơ hồ, y lập tức trở nên không chắc chắn.

Thật sự là biến hoá quá lớn.

Vừa rồi hình như trên kệ có hai hàng trường mâu, vừa quay đầu đi rồi quay đầu lại, tất cả đều đã biến mất.

Không thấy Tần Hà ném trường mâu.

Theo bản năng, y nhìn về phía đường đệ Ngụy Nguyên Cát.

Ngụy Nguyên Cát lúc này cũng không rõ ràng, nói: “Vũ ca, ta cũng có chút không nhớ rõ, hình như là có, lại hình như là không có.”

Thế là Ngụy Vũ càng không tự tin, lại nhìn về phía bên ngoài.

Người ở bên ngoài thi nhau lắc đầu, lực chú ý của bọn họ đều đặt trên người tiểu tử này, ai rảnh nhìn giá binh khí bên cạnh làm gì chứ.

“Người cẩn thận đấy!”

Ngụy Vũ đành phải bỏ lại một câu cũng không biết có được coi là lời dọa dẫm hay không rồi rời đi.

Tần Hà nhếch miệng: “Cắt!”

....

Dưới nước.

Cá chép đỏ tinh nôm nớp lo sợ, thân thể run lẩy bẩy.

Thảm!

Quá thảm!

Trước mặt nó, đầu của Hắc Long Vương cắm đầy mũi tên, giống như là cỏ mọc vậy.

Thứ kinh khủng nhất còn không phải là mũi tên, mà là mười mấy cây trường mâu xiên ngang xiên dọc, đâm cho toàn thân Hắc Long Vương đầy lỗ thủng, mà mỗi cái đều là xuyên thẳng qua tim.

Giờ phút này, toàn thân Hắc Long Vương chỉ còn lại sự co quắp cùng với ánh mắt sợ hãi và van xin trước khi chết.

Đôi mắt lơ lửng tròng, mất đi vẻ hung hãn, đang từ từ chết đi.

Không chỉ Hắc Long Vương, của tinh cùng cá chạch tinh ở bên cạnh cũng bị trường mâu đâm xuyên cơ thể, kiêu chết giống nhau y như đúc, lúc này chúng nó đều đã tắt thở.

Máu yêu đỏ thẫm nhuộm đỏ cả đáy nước.

Cá chép đỏ tinh như rơi vào hầm băng, theo bản năng nó muốn tìm cách rời khỏi nơi này, nhưng nó lại không dám động đậy dù chỉ một chút.

Bởi vì hiện tại ở trước mặt nó xuất hiện một hàng chữ màu vàng tràn ngập sát khí nồng đậm: Dám chạy, chết!

Cá chép đỏ tinh thê, nó vốn chẳng hề biết chữ, nhưng hàng chữ kia lại vô cùng thần kỳ, không biết tại sao nó đột nhiên hiểu được nội dung trên hàng chữ, giống như là chỉ dụ của thiên thần.

Hiện Thần thuật: Một pháp thuật nhỏ đến từ Chúng Thần ở Thâm Uyên, học tập thuật này, Thần dụ của ngài có thể hiển hóa ở trước chúng sinh.

Đời này, đến chết cá chép đỏ tinh cũng sẽ không quên được sự kinh khủng của trường mâu kia.

Chớp mắt dừng lại, chớp mắt xuyên thủng, lao nhanh trong nước như là tia chớp, căn bản là không có cách nào né tránh.

Dù có thể tránh đi nó cũng sẽ rẽ ngoặt, cho đến khi đâm trúng trái tim mới thôi.

Hắc Long Vương, một trăm sáu mươi năm đạo hạnh, là bá chủ một vùng nước trong Vận Hà, ngay cả một phần mười bản sự cũng chưa kịp thể hiện ra, thì đầu tiên đã phải chịu uất ức bị tên bắn vào đầu, sau đó lại là loạn mâu xuyên tim, thậm chí cũng không kịp phát tiết.

Cá chép đỏ tinh không biết cái vị đại khủng bố trên mặt nước kia đến cùng là ai, nó không tin mình có thể tránh thoát được trường mâu kinh khủng kia xuyên tim.

Nói thật ra, thực lực của nó yếu nhất trong bốn yêu, chỉ có tám mươi năm đạo hạnh.

Ngay cả Hắc Long Vương cũng không thể tránh được thì huống gì là nó.

.....

Trên mặt nước, Đồ Bách Thú nhìn đội tàu hô hoán rối loạn, vẻ mặt thay đổi liên tục.

Y trực tiếp đối chọi với Hắc Long Vương cũng chỉ là bất đắc dĩ.

Bởi vì quyền chủ động vẫn luôn nằm ở trong tay Hắc Long Vương, thế đánh bạc duy nhất chính là uy hiếp lên bờ di chuyển bằng đường bộ và không giảng hoà với Hắc Long Vương.

Nếu như y có thái độ “dễ thương lượng” thì Hắc Long Vương nhất định sẽ công phu sư tử ngoạm, bắt chẹt y sít sao.

Mong chờ Hắc Long Vương có lương tâm, quả thực là ngây thơ.

Thái độ mình ứng, mới có thể áp giá Hắc Long Vương, không để nó quá trớn.

Nhưng không thể nghi ngờ, cứng rắn rất có thể sẽ khiến kết quả không xác định được.

Có trời mới biết Hắc Long Vương sẽ đối phó như thế nào, có khả năng rất lớn là cái tên vương bát đản có thù tất báo kia sẽ trở mặt, cũng càng có khả năng nó sẽ mở miệng sư tử càng lớn.

“Sư huynh, Hắc Long Vương đã ngừng công kích đội thuyền, chắc là vẫn chưa muốn hoàn toàn trở mặt với chúng ta, hẳn là còn có thể thương lượng.” Lúc này, quan thiêu thi sáu đồng tiền Cung Thiên Hành lên tiếng.

“Chỉ mong là vậy.”

Đồ Bách Thú gật đầu, mắt nhìn chăm chăm vào mặt băng đã bị phích lịch pháo nổ cho tan tành.

Nếu như Hắc Long Vương còn muốn thương lượng, lúc này cũng nên xuất hiện.

Dường như là để kiểm chứng ý nghĩ của Đồ Bách Thú, ngay lúc này, ba cái bóng đen khổng lồ từ dưới đáy nước đen ngòm chậm chậm nổi lên, phá băng mà ra.

Nhưng kỳ quái là, trên thân thể bọn chúng cắm đầy trường mâu, còn là ngựa bụng lên trời.

Chương 214 – Khởi bẩm Đồ đại nhân

“Tê”

Vừa thấy, vẻ mặt của Đồ Bách Thú, Cung Thiên Hành cùng một đám người lập tức cứng lại, sau khi nhìn kỹ, cả đám người đồng thời hít sâu một hơi.

Ông trời ơi!

Bọn họ nhìn thấy cái gì?

Mấy chục cây trường mâu xiên ngang xiên dọc, đâm Hắc Long Vương, cá chạch tinh cùng cua tinh thành con nhím, mỗi cây đầu đâm thẳng vào vị trí yếu hại.

“Tình huống gì vậy?”

“Này này này... Thuỷ yêu đã chết?”

“....”

Rất nhanh, những người còn lại cũng đều trợn tròn hai mắt, không thể tin nổi.

Mấy tên thuỷ yêu kinh khủng có thể húc một cái làm thủng một chiếc thuyền khiến nó bị đắm, cứ như vậy đã chết đi?

Giữa đám người, Ngụy Vũ nhìn thi thể Hắc Long Vương, sấm chớp rền vang trong lòng.

Trường mâu?

Theo bản năng y quay người tìm kiếm bóng dáng Tàn Hà.

Nhưng mà quét mắt một vòng lại chẳng thấy người đâu, không chỉ mỗi Tàn Hà biến mất, ngay cả con bê vàng kia cũng không thấy.

Vừa quay đầu lại, mặt nước cũng phát sinh biến hoá.

Thi thể ba con thuỷ yêu Hắc Long Vương lại bắt đầu dần dần chìm xuống, một bóng hình màu đỏ chậm chậm ngoi lên.

Lại là một tên còn sống.

Con cá chép tinh màu đỏ kia!

Cá chép đỏ tinh lộ ra cái đầu mập, nhìn về phía Đồ Bách Thú, mở miệng nói tiếng người: “Khởi bẩm Đồ đại nhân, ba yêu Hắc Long Vương đã bị tiểu tiên diệt trừ theo kế hoạch của ngài, đường thuỷ đã thông, đại nhân có thể yên tâm tiến về phía trước.”

Nó vừa dứt lời.

Đồ Bách Thú :??

Cung Thiên Hành:???

Ngụy Vũ:????

Trên thuyền đám người: “(☉o☉)...”

Tất cả mọi người hai mặt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, đều ngơ ngẩn.

Cái con cá chép đỏ tinh này, thế mà lại mở miệng hô Đồ Bách Thú là đại nhân, xưng tiểu tiên?

Còn là làm việc theo kế hoạch?

Một câu ngắn ngủi, chuyện bên trong gần như vô cùng, trí tưởng tượng cũng gần như vô tận.

Soạt một cái, tất cả mọi người đều nhìn về phía Đồ Bách Thú, ánh mắt mang theo sự khiếp sợ, khó có thể tin, còn có cả sự kính sợ nồng đậm.

Đặc biệt là đám người của thiêu thi đường, quả thực chính là mắt lấp loé ánh sao.

Không hổ là thủ tịch lão đại.

Quá lợi hại!

Không nói tiếng nào đã thu con cá chép tinh kia làm tay sai, còn để nó ẩn nấp bên cạnh Hắc Long Vương.

Năng lực này!

Thủ đoạn này!

Chỉ hỏi người có phục hay không!

“Sư huynh đánh chiêu này, quá đẹp.”

Mặt mũi Cung Thiên Hành tràn đầy sự kính nể, chậm rãi giơ ngón tay cái lên.

Còn Ngụy Vũ, đó quả thực là đầu cúi rạp xuống đất.

Sư phụ quá lợi hại!

Không chỉ là việc thu phục cá chép đỏ tinh, còn vì sư phụ “biểu diễn”.

Cái dáng vẻ nổi giận kia, dáng vẻ lo lắng kia, dáng vẻ mắng chửi như là muốn lột da ăn thịt luôn Hắc Long Vương kia, cái dáng vẻ tức đến thở phì phò rồi ném phích lịch pháo kia, diễn y như thật.

Bây giờ nghĩ lại, nhất định là vì để mê hoặc Hắc Long Vương.

Không sai, đây là một phần của kế hoạch, con cá chép đỏ tinh kia đã nói rõ ràng.

Sư phụ gạt tất cả mọi người, cá chép đỏ tinh bất ngờ ra tay, lập tức lập công.

Lợi hại, đây cũng quá lợi hại.

Uổng công y còn nghi ngờ cái tên gia hỏa cười bò vàng kia, hồ thẹn, quá hồ thẹn, đó chính là đang khinh nhờn sư phụ.

Giờ khắc này, Ngụy Vũ chỉ muốn đi qua cổng hiển ra đầu gối của mình.

Đồ Bách Thú cảm nhận được ánh mắt vừa khiếp sợ vừa kính nể của đám người, khuôn mặt hơi giật giật, trong lòng có một ngàn dấu hỏi chấm cùng với một vạn bà ngoại nhà ai đang bay.

Cái con cá chép đỏ tinh này vừa mới mở miệng, việc này liền hết đường chối cãi.

Càng bồi rối hơn là, Đồ Bách Thú còn không thể vạch trần nó.

Bởi vì tình huống hiện tại đã quá rõ ràng, có một nhân vật khủng bố đã ra tay, trực tiếp diệt sát cả đám Hắc Long Vương, chỉ chừa lại một tên để mở đường, còn mang cái công lao vất vả này đập lên đầu mình.

Nếu mình không nhận, đó chính là không nể mặt.

Trường mâu xuyên qua tầng nước dày trực tiếp giết chết ba yêu, Đồ Bách Thú tự nhận mình không thể làm được, dù có Thâm Luyện tới cũng không thể.

Có thể khiến chúng bị thương đã là quá đỉnh rồi, đặc biệt là Hắc Long Vương, đó là tiểu bá vương tiếng tăm lừng lẫy trong thế giới dưới nước ở Vạn Hà, một thân bản lĩnh cũng không phải ăn chay, cực kỳ khó chơi.

Đồ Bách Thú lập tức rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Nếu nhận, sau này sẽ chẳng còn đường nào có thể chối cãi, có giải thích thế nào đi nữa cũng sẽ chẳng có ai tin.

Giống như bùn vàng rơi ngay đống quân, không phải phân cũng là phân.

Không nhận, hậu quả sẽ khó lường.

Cái nhân vật khủng bố kia, có thể cũng chính là tồn tại đã cứu sống Thâm Luyện và giết chết A Kỳ Ca.

Thực lực cùng thủ đoạn sâu không lường được.

Nhưng không rõ tính tình.

Thông tin có liên quan tới người này đều đã được niêm phong ở tầng cao nhất Phi Ngư Vệ, họ đang nghi ngờ người này

chính là Thanh Ngưu Đại Tiên đang nổi tiếng trong thời gian gần đây.

Trong lòng Đồ Bách Thú chiến đấu kịch liệt, cuối cùng, vẫn là trước mắt chiến thắng tương lai không rõ.

Cửa ải khó khăn đang ở ngay trước mặt, mà nhân vật khủng bố kia cũng đã trải đường sẵn, không đi, còn ngại cái gì?

Hạ quyết tâm, Đồ Bách Thú cất cao giọng hô: “Đã biết, mau chóng phá băng mở đường, dẫn đội thuyền xuôi nam.”

“Rõ!”

Cả chóp đỏ tinh ứng tiếng, vội vàng quay đầu bơi về phía nam, pháp lực quanh thân hơi dập dờn, ngay sau đó đã thấy một sóng nước cuốn về mảng băng phía trước.

Mảng băng lập tức bị sóng nước nâng lên, đánh mạnh rồi vỡ tan thành từng mảnh, đồng thời kéo dài ra xa.

“Giương buồm!”

“Lên đường!”

Sau một khắc, đội thuyền thông truyền hiệu lệnh, cánh buồm vốn bị hạ xuống lần lượt được kéo lên, dưới gió bắc thổi mạnh, một lần nữa lên đường.

Dưới đáy con thuyền nào đó ở giữa, có ba bộ thi thể yêu vật bị trường mâu găm vào đáy thuyền, theo thuyền xuôi nam.

Đội tàu trùng trùng điệp điệp, chẳng bao lâu sau đã biến mất ở cuối chân trời.

Chương 215 – Thần thông lưỡi nếm

“Hãy hô”

“Hãy hô”

“Hãy hô”

Trên phía bắc, sau khi đội thuyền lớn rời đi không lâu.

Một chiếc thuyền đánh cá nhỏ dựng một tấm vải vàng hình tam giác để làm buồm, trông dờ dờ ương ương, đang lắc lắc lư lư, nghiêng đông ngả tây tiến về phía nam.

Đầu thuyền, một đạo sĩ đen gầy đang điều khiển buồm tam giác mượn sức gió, áo đạo bào rách tung toé, phát quan trên đầu cũng bị thổi xiêu vẹo.

Ở đuôi thuyền đánh cá, một hoà thượng đầu trọc, thân hình mập núc ních đang ra sức khua mái chèo, bởi vì trọng tải quá lớn, đuôi thuyền trầm xuống thấy rõ, dẫn đến đầu thuyền bị vênh lên cao, mái chèo có kích thước không hề nhỏ, nhưng ở trong tay hắn lại giống như hai cây gậy lửa.

Hai người ra sức điều khiển, nhưng thuyền nhỏ vẫn không thể di chuyển nhanh, trái lại còn trông có vẻ như sắp lật.

“Pháp Hải, đừng tiếc sức lực, mặt nước sắp đóng băng lại rồi.” Đạo sĩ quay đầu thúc giục hoà thượng.

“A di cả nhà người Phật, nếu không phải do cái tấm vải rách này của người làm chậm trễ, chúng ta sao có thể đến nông nổi này.” Hoà thượng tức giận nói.

“Người khôn suy xét ngàn lần vẫn có thể mắc sai lầm, bản đạo chỉ là ra ngoài ý muốn có chút xúi mà thôi.” Đạo sĩ tỏ ra ngang ngược, nói: “Ít nhất thì cái buồm này vẫn có tác dụng còn gì, người xem.”

Nói xong, đạo sĩ còn lay động cái buồm tam giác đơn sơ kia như để thể hiện, mũi thuyền cũng theo đó mà xoay trái xoay phải, chỉ là trông có vẻ không quá thông thạo.

“Cái này của người mà cũng xứng gọi là phát minh?” Đại hoà thượng tức đến nghiến răng.

“Cái này gọi là buồm mềm, độc nhất trong thiên hạ, chỉ cần đúng góc độ, cái buồm này có thể giúp thuyền đi ngược gió, dùng còn tốt hơn so với buồm cứng.” Trên mặt đạo sĩ xuất hiện vẻ đắc ý.

“Thứ này của người lợi hại như vậy, còn cần bản đạo ra sức làm gì?” Hoà thượng phản bác.

Đạo sĩ lập tức nghẹn lời, cả khuôn mặt đen đều đỏ lên.

Trong lúc nói chuyện, thuyền đánh cá vượt qua khúc sông, đột nhiên có một chiếc thuyền nửa đắm xuất hiện ở giữa dòng, vừa lúc chắn ngay trước thuyền đánh cá.

“Không tốt, mau chuyển hướng!” Đại hoà thượng trừng to mắt, hô lớn.

Đạo sĩ quay đầu, sắc mặt đại biến, vội vàng điều khiển vải buồm để chuyển hướng, nhưng kết quả thì ngược lại.

Thuyền đánh cá căng gió tăng tốc, đụng thẳng tới cái thuyền đắm kia.

“Bành!!”

“Ai nha”

“A”

“....”

Chỉ nghe một tiếng vang.

Đầu thuyền đánh cá vênh cao trực tiếp trượt bay vọt lên, lăn tròn rồi đập trên mặt băng.

Đạo sĩ cùng đại hoà thượng bị quăng ra, hai khuôn mặt một nhỏ một lớn phanh mạnh ở trên mặt băng, trượt đi hơn mười mấy trượng.

Hai người rên rỉ một hồi lâu mới bùm mặt đứng lên, quan sát mặt băng gần đó, sau một hồi mê man, vẻ mặt trở nên vừa kinh ngạc vừa nghi hoặc.

Chỉ thấy mặt băng gần đó rất lộn xộn, kéo dài cả vài dặm, trên mặt băng có vô số cung tiễn, nỏ, mâu, còn có cả mặt gỗ lơ lửng, có nhiều chỗ còn đang bốc khói.

Thảm nhất chính là con thuyền bị đắm ở ngay sát đó.

“Có yêu khí!”

Mặt béo của đại hoà thượng biến sắc, vội vàng phập phồng cánh mũi ngửi thử.

Dường như là nhận ra không đúng hướng gió, y lại chạy thẳng đến mép nước, “tư lưu” một tiếng, liếm ở viền mặt băng một cái.

“Như thế nào?” Đạo sĩ bùm mặt đi tới.

Đại hòa thượng không trả lời, bấm ngón tay niệm pháp quyết, nói lầm bầm: “Sương khói tứ phương đều vào miệng ta, mani padme hum, lưỡi ném truy tung!” Tiếp đó, y lại vươn đầu lưỡi to ra “tư lưu” một lần nữa, sau đó liếc mắt: “Dưới nước có nháo yêu, có mùi máu tươi, ba con chết.”

“Yêu nào?”

“Lươn yêu, cua yêu, cá chạch yêu.”

“Đám Hắc Long Vương?” Đạo sĩ hít một hơi khí lạnh, cả kinh nói: “Hắc Long Vương cũng không phải dạng vừa, ai có thể giết chết nó trong nước chứ, có thể là nó chỉ bị thương?”

“A di cả nhà người Phật, người có thể nghi ngờ việc bản tăng ăn hết hai trăm cái mìn thần một lần, nhưng người không thể nghi ngờ thần thông lưỡi ném của bản tăng, ta ném được hương vị của máu đầu tim, ba con yêu này chắc chắn phải chết.” Đại hòa thượng nghiêm mặt.

Đạo sĩ lại ghen lời, bởi vì cái đầu lưỡi này của đại hòa thượng, chưa bao giờ ném nhầm bất cứ cái gì.

Giống như y nói, là thần thông.

Còn cao hơn một bậc so với thuật pháp, vô cùng thần kỳ, cực kỳ không nói đạo lý.

“Vậy Hắc Long Vương đã chết, ai mở đường cho Đồ Bách Thú?” Đạo sĩ hỏi tiếp.

“Một con cá chép tinh.”

Mặt mũi đại hòa thượng tràn đầy vẻ thần thánh, giống như là đang tuyên bố một chân lý đúng ở khắp tất cả mọi nơi.

“Vậy mau đuổi theo a, cá chép tinh mở đường, đội tàu có thể sẽ tiến thẳng đến Lâm Thanh, đi chậm thật sự sẽ đóng băng lại hết đây.” Đạo sĩ vội vàng nói.

Thế là hai người vội vàng đi nâng thuyền lên, kết quả vừa nâng lên mới phát hiện, thuyền đánh cá đã bị rơi vỡ, chỗ vỡ to chừng một cái đầu, cả cái cánh buồm dờ dờ ương ương kia cũng đã bị gãy mất.

Mặt béo của đại hòa thượng run rẩy, đạo sĩ thì lộ vẻ ngượng ngùng, cười hắc hắc nói: “Đừng lo, bản đạo còn có một cái

phát minh khác, dù lượn, mượn gió có thể bay lên.”

Chương 216 – Một nồi canh thịt

Sau khi trời tối, trong một cánh rừng hoang vắng không biết tên nằm bên cạnh Vận Hà.

Có một đồng lửa đang cháy bùng bùng, bên trong ngọn lửa nóng cháy là ba bộ thi thể to lớn của yêu thú đang tóe ra tia lửa màu lục đang hoả thiêu.

Bên cạnh đồng lửa còn có một cái nồi lớn, đang “lộc cộc lộc cộc” bốc lên hơi nóng.

Một người một vương bát một bò đang ngồi vây xung quanh nồi, ăn như gió cuốn.

Lần xa nhà này, Tần Hà còn mang cả nồi theo.

Không có cách, một cái nồi sắt không rẻ chút nào, hơn 600 văn tiền đấy.

Nói không chừng đã bị người khác ngấp nghé rồi.

Mà trên đường cũng cần phải dùng.

“Gia, Hắc Long Vương hầm ăn thật ngon!”

Đại vương bát ăn vớ vẻ mặt hả giận, sự vui vẻ trên mặt kia gần như là không thể che giấu được.

Hai vó bê kẹp lấy một cái càng cua lớn, cũng là vui vẻ đến mắt tròn xoe.

Tần Hà húp một ngụm canh thịt, cũng lộ vẻ thoả mãn, sáng khoái nói: “Thế này đã là cái gì, đi theo gia lẫn lộn, sau này dẫn các người đi ăn gan rồng tuỷ phượng.”

“Vâng, gia.”

“Ăn đi, ăn đi, cơ hội như vậy không nhiều đâu.”

Lấy thi thể thủy yêu làm nguyên liệu nấu ăn mà nói thì quá dồi dào, Tần Hà chỉ lấy một phần trên thân ba con thủy yêu mà

một nồi lớn đã không chứa nổi.

Hơn nữa vị trí có thể lấy làm thức ăn lại rất nhiều, tất nhiên phải lựa chọn, bỏ đi những bộ phận có mùi tanh, chỉ cần cho thêm chút gia vị là đã có một nồi canh thịt thơm ngon vô cùng, nước canh đậm đà đến gần như dán được lên thành nồi.

Quan trọng hơn là, thủy yếu tu hành trăm năm, bên trong thịt ẩn chứa tinh khí nồng đậm, cực kỳ bổ dưỡng.

Bổ khí bổ huyết bổ tinh nguyên, rất có lợi cho tu luyện.

Cật tiên công cảm ứng được tinh khí trong đồ ăn, sôi trào âm ỉ, ăn vào cũng cảm thấy no nhanh hơn các đồ ăn bình thường khác rất nhiều.

Chỉ là thanh lý thi thể thì hơi phiền phức một chút, cắt bao nhiêu phải bù vào bấy nhiêu.

Nhưng mà việc này cũng không thành vấn đề, rừng núi hoang vắng thiếu thứ gì chứ không thiếu gỗ.

Có thể dùng để điêu khắc, cũng có thể dùng làm nhiên liệu đốt.

Ngon lửa Thâm Uyên không kén chọn nhiên liệu, gỗ tươi cũng có thể đốt cháy, có điều nhiệt độ thấp hơn một chút, tốc độ cũng chậm hơn một chút.

Nhưng Tần Hà cũng không cần vội vàng, đêm nay hấn qua đêm ở chỗ này, có nhiều thời gian để từ từ đốt.

“Gia, ngài tính khi nào hầm con cá chép đỏ tinh kia?” Sức ăn của đại vương bát không lớn, ăn bữa này trông bữa sau, cũng không biết chỉ là do muốn ăn, hay vẫn cảm thấy báo thù chưa hết.

Lời này cũng khiến con bê nổi lên hứng thú, mắt trâu nhìn Tần Hà, lộ ra vẻ thèm ăn.

Nồi canh này quá thơm ngon, cũng quá gây nghiện.

Tần Hà đặt muống canh xuống, lắc đầu nói: “Chỉ cần cá chép đỏ tinh mở đường cẩn thận, không có suy tính vớ vẩn gì thì tạm thời tha cho nó một mạng, đây là điều ta đã đáp ứng với nó.”

“A, được rồi.” Đại vương bát gật gật đầu, trên mặt hơi lộ ra vẻ thất vọng.

“Cha nuôi người cùng Hắc Long Vương có thù oán gì vậy?” Tần Hà thấy vậy liền tò mò hỏi, cũng không biết là mối thù quá sâu đậm hay là do lòng của đại vương bát quá nhỏ.

“Bọn chúng bắt cha nuôi ta dâng lễ, cực kỳ xấu xa.” Đại vương bát trả lời, giọng nói còn có vẻ như là muốn nói lại thôi, hiển nhiên là có việc không muốn nhắc đến.

Điều này khiến cho Tần Hà lại càng thêm tò mò, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều nữa, đợi thi thể hoá táng, bên trong kịch đèn chiếu có đủ mọi thứ, không cần nóng nảy nhất thời.

“Chết mất chết mất chết mất a!”

“Cứu mạng cứu mạng a!”

Đúng lúc này, đột nhiên có hai âm thanh từ khoảng trời trên Vận Hà cách nơi này không xa xẹt qua, nhanh chóng đến gần rồi lại nhanh chóng đi xa.

Đại vương bát ngẩn người, vội vàng rướn cổ lên cao hơn ngọn cây, nhìn quanh một vòng rồi giật nảy cả mình, cúi đầu nói với Tần Hà: “Gia, trên trời có hai người bay qua, thật là thần kỳ.”

“Ừm, đã nhìn thấy rồi.”

Trong mắt Tần Hà loé lên một tia sáng mờ, đối với hắn mà nói, đêm tối cùng với ban ngày chẳng có gì khác nhau.

Lúc này, có một thứ khá giống với dù lượn đang bay lượn trên khoảng trời Vận Hà, trông dờ dờ ương ương, rất nghi ngờ đó chính là một tấm vải, bị gió mạnh thổi phồng lên, lao nhanh về phía nam.

Phía dưới “dù” đang treo ngược hai người.

Không sai, chính là treo ngược, có lẽ là bị vướng vào chân.

“Dù” lúc cao lúc thấp, lúc cao có thể cuốn tới cực kỳ cao, lúc thấp thì có thể khiến hai người kia mài xuống mặt băng Vận Hà.

Phải nói là hai người kia kêu la rất thảm thiết, nghe có thể khiến cho người ta nổi gai ốc khắp cả người.

“Gia, ta nghe có giọng của hòa thượng?”

Con bê mở miệng nói, sau sự kiện phân – người lần trước, nó cùng hoà thượng mập đã kết phân vượn (*), vừa nghe đã nhận ra là y.

“Ừm, không chỉ có hòa thượng, còn có đạo sĩ.”

(Note (*): Phân vượn – viên phân, đồng âm với duyên phận.)

Chương 217 – Lươn không phải lươn, Vương không phải Vương

Ăn hết thịt trong canh lại bỏ thêm thịt vào, nước canh càng hầm càng ngon, vị càng hầm càng đậm.

Đợi đến khi ăn hết tất cả nguyên liệu nấu ăn, một người hai gia súc đều đỡ lấy cái bụng tròn vo.

Lúc này, kịch chiều bóng cũng tới.

Tần Hà thấy được cuộc đời Hắc Long Vương, cũng coi như là có hiểu biết trực quan về thế giới dưới nước.

Đó đúng là một thế giới, dưới đáy nước không chỉ có nước cùng bùn, còn có cả cung điện vàng son lộng lẫy, động phủ yêu tộc cùng quần thể động thực vật.

Giống như thế giới nhân loại.

Hắc Long Vương là một con lươn màu đen, xuất thân từ tộc lươn ở thủy vực Bành Trạch, không phải từ đầu nó đã có màu đen.

Giống với những kẻ may mắn khác, Hắc Long Vương cũng là cầm cự, vốn tuổi thọ của lươn nhiều nhất chỉ là mười năm, nó lại cầm cự được đến hơn hai mươi năm.

Một ngày nọ đột nhiên có cảm ngộ với núi sông nhật nguyệt, rong rêu đá ngầm, mở ra linh trí, lĩnh ngộ được phương pháp tu hành, tuổi thọ cũng tăng thêm rất nhiều.

Nhưng cái thứ linh trí này, cũng chính là một con dao hai lưỡi.

Lúc còn u mê, chỉ ăn no ngủ ngon là đã có thể thỏa mãn, cái động lươn dài một trượng chính là thiên đường.

Sau khi bắt đầu có linh trí, Hắc Long Vương liền có dục vọng vô cùng vô tận, đạt được thì chỉ thỏa mãn nhất thời, nhưng không đạt được thì lại trăm vuốt cào tim.

Nó khát vọng trở nên mạnh mẽ, khát vọng thế giới rực rỡ đầy màu sắc bên ngoài, vô cùng ghét bỏ cái động lươn vừa tối tăm vừa nhỏ hẹp kia.

Nhưng đạo trời luôn là lấy thừa đắp thiếu.

Được trời đất ưu ái mở ta tinh trí, lĩnh ngộ tu hành đã là may mắn cực lớn, muốn chân chính tu thành, chỉ dựa vào cảm ngộ thì vẫn chưa đủ, còn cần có cơ duyên.

Cái thứ cơ duyên này, có thể là đụng đại vận, cũng có thể là bản thân tạo ra.

Hắc Long Vương chính là giỏi về bản thân tạo ra.

Nói thẳng ra, chính là không từ thủ đoạn.

Lần đầu tiên để Hắc Long Vương nếm được ngon ngọt chính là từ một con lươn chết già trong động lươn, dựa theo cách làm thông thường của tộc lươn thì sẽ lấp kín hang động, trực tiếp chôn thân.

Hắc Long Vương lén xâm nhập vào trong động, nuốt luôn con lươn già kia.

Những con lươn già như vậy đều là tộc lươn đã thức tỉnh linh trí, lại thất vọng chán nản mà chết, trong máu thịt ẩn chứa tinh khí, xác suất có thể sản được huyết thực đồng cấp ở bên ngoài rất thấp, hơn nữa còn rất nguy hiểm.

Hắc Long Vương chính là dựa vào phương pháp này để hoàn thành việc tích lũy thực lực nguyên thủy nhất.

Bởi vì cắn nuốt quá nhiều động loại, da của nó đã từ vàng biến thành đen, tính tình cũng trở nên hung ác tá bạo.

Đồng thời, tộc lươn cũng đã phát hiện ra “kẻ ăn xác” đồng loại trong tộc, rất là sợ hãi, hợp lực đuổi Hắc Long Vương ra khỏi lãnh địa.

Thế là từ đó, Hắc Long Vương liền đi khắp tứ phương.

Sau khi có kinh nghiệm, nó càng diễn giải “không từ thủ đoạn” đến cực hạn.

Việc cắn nuốt đồng loại giúp nó tăng lên lực lượng nhanh chóng, khiến cho nó nghiện, đồng thời cũng làm cho nó không còn muốn khổ tu, chỉ muốn cướp đoạt không từ thủ đoạn.

Cướp ai?

Chính là ai có thì cướp người đó.

Kẻ đầu tiên bị cướp đoạt chính là một con cá nheo tinh.

Hắc Long Vương cực kỳ có mưu kế, trực tiếp diễn tiết mục cúi đầu bái đại ca với cá nheo tinh.

Đó là một con cá nheo tinh có hơn ba mươi năm đạo hạnh, nói yếu thì nó đã có chút thực lực, nói mạnh thì lại chưa tới, vẫn chưa có tư cách thu tiểu đệ độc bá một phương.

Một bái này của Hắc Long Vương làm cho nó mở cờ trong bụng, lòng tự tin tăng mạnh, cảm thấy cực kỳ hài lòng, cộng thêm việc Hắc Long Vương ra sức giật dây, không bao lâu đã kết không ít kẻ thù.

Càng tệ hơn là, Hắc Long Vương còn lấy danh nghĩa cá nheo tinh đi khắp nơi gây chuyện thị phi.

Chẳng qua bao lâu, cá nheo tinh đã bị kẻ thù đánh cho không thể tự mình sinh hoạt.

Lúc này Hắc Long Vương chạy đến nhật xác, tiện thể thu nhận luôn một cái linh căn cá nheo tinh bảo vệ hơn hai mươi mấy năm, chiếm luôn động phủ của nó.

Tiêu quá hết mọi thứ của cá nheo tinh, Hắc Long Vương lại tiếp tục đòi dùi.

Kẻ thứ hai là một con rắn nước tinh có hơn năm mươi năm đạo hạnh, thủ hạ có một đám binh tôm, nhưng không có cua tướng, Hắc Long Vương vừa đến đã trở thành thủ lĩnh của đám binh tôm.

Cứ như vậy, có lợi chiếm lợi, không có lợi thì ra ngoài gây chuyện, thực sự không được thì khích bác ly gián.

Giống như lần trước, rất nhanh rắn nước tinh có kẻ thù ở khắp mọi nơi, không qua bao lâu liền chết ở bên ngoài.

Hắc Long Vương vơ vét hết gia sản của rắn nước tinh rồi bỏ trốn mất dạng, sau đó nó còn tìm cách để lấy được yêu đan của rắn nước tinh.

Cái thứ yêu đan này, nếu ăn trực tiếp mà không được luyện hóa thì cực kỳ nguy hiểm, bởi vì yêu đan ẩn chứa oán niệm trước khi chết, một khi gánh không được, có thể sẽ khiến tinh thần rối loạn, tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng vì thực lực, Hắc Long Vương chẳng thém bận tâm đến điều ấy, nó trực tiếp nuốt yêu đan, cố gắng chống cự qua được, từ đó dường như tính khí nó cũng chịu ảnh hưởng, càng thêm hung ác xảo trá.

Tiếp đó Hắc Long Vương lại bắt thêm 4 yêu.

Chỉ mấy chục năm ngắn ngủi, thực lực của nó đã tăng mạnh, đạo hạnh vượt qua 120 năm.

Kẻ thứ bảy, Kính Hà Long Vương.

Đây là một lão Long Vương, muốn bắt nó chết cũng không dễ dàng như vậy.

Vì thế, Hắc Long Vương mới xem như ổn định qua mấy chục năm.

Nhưng rốt cuộc thì nó không phải là một kẻ an phận, một bên ăn cung phụng, một bên biến thủ, thuận tiện lấy danh nghĩa vương đình lên mặt đất vơ vét, không có việc gì lại chằm ngòi Kính Hà Long Vương với mấy tên Long tử nội đấu.

Kính Hà Long Vương chung quy là lão Long Vương, già mà không chết thì thành tặc, dần dần cũng phát hiện ra Hắc Long Vương không an phận, sau khi điều tra một hồi thì lập tức liên nôi giận, muốn tiêu diệt tên Hắc Long Vương mang lòng dạ xấu xa này.

Mà tên Hắc Long Vương này cũng ghê gớm, nó đã âm thầm nắm lấy không ít thân tín bên cạnh Long Vương, trong đó thậm chí còn có ba “thiên kim” của Long Vương.

Vị trí then chốt có tai mắt, đương nhiên là tin tức sẽ linh thông, Hắc Long Vương vừa nghe tin lập tức chạy trốn.

Dĩ nhiên Kính Hà Long Vương không thể dễ dàng bỏ qua cho nó, liệt kê toàn bộ mười tám tội trạng của Hắc Long Vương, hạ lệnh truy nã.

Đến lúc này, Hắc Long Vương xem như đã hoàn toàn đến đường cùng.

Toàn bộ thế giới dưới nước đều biết đến cái tên “gia nô thất tín” bái ai hại chết người này này.

Danh tiếng xấu, Hắc Long Vương còn muốn ôm đù cũng không còn cửa.

Hắc Long Vương xem xét, được rồi, nơi đây không tiếp nhận gia, tự có nơi tiếp nhận gia, khắp nơi không có ai tiếp nhận gia, vậy gia tự lập môn hộ.

Thế là nó vừa đe dọa vừa hứa hẹn, chiêu mộ ba bốn tay sai, tự xưng Hắc Long Vương, chạy đến thế giới dưới nước Vận Hà “ba Vương không quản”.

Lúc này, Hắc Long Vương đã có một trăm sáu mươi năm đạo hạnh, cộng thêm ba bốn tên tay sai dưới trướng, chẳng mấy chốc đã xưng vương xưng bá ở thế giới dưới nước Vận Hà.

Đẻ vợ vét sạch của cải thì không thể thiếu thủ đoạn.

Mạnh nó không tới gây chuyện, yếu thì nó hà hiếp đến dồn vào chỗ chết.

Vừa hà hiếp, liền hà hiếp đến trên đầu lão quy vương, Ngao Giác Đại Vương, cũng chính là cha ruột cùng cha nuôi của đại vương bát.

Hai cha của đại vương bát liên thủ, nhưng vẫn đánh không lại Hắc Long Vương, bị đánh bầm dập không nói, ngay cả động phủ cũng bị người ta chiếm cố.

Khá lắm, vừa ăn, vừa lấy lại còn ngủ.

Trên trán của hai cha đại vương bát phải nói là xanh tươi môn mơn.

Mặc dù phương diện này của thủy tộc cũng khá loạn, khắp nơi đều là giống loài tạp giao, cũng không tồn tại thứ như là đạo đức, nhưng rút cuộc thì, nói thì dễ nhưng rất khó nghe.

Đại vương bát nhìn thấy tất cả, tự nhiên là kết thù.

Cơ hội vừa đến liền giật dây Tần Hà xử lý chết cái đám Hắc Long Vương này.

Nói tóm lại, Hắc Long Vương nổi tiếng nhưng thật ra lại là một thủy tộc sống không có gì đặc biệt.

Ở thế giới dưới nước lấy cường giả vi tôn, không còn văn minh, thủy tộc vì thực lực không từ thủ đoạn có rất nhiều.

Những thủ đoạn kia của Hắc Long Vương, nói thật ra cũng chẳng tính là gì.

Thuộc về thao tác thông thường.

Đền chiếu thu hồn, thăm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Thiên mệnh thân dài lươn không phải lươn, long chủng tự xưng vương không phải vương, nếu hỏi về hành vi của bầy yêu, trời cao chỉ nói cũng bình thường.”

Liên tiếp ba phần thưởng, cực kỳ phong phú: 《Thuật Thủy Độn》, 《Thuật Hắc Hóa》, 《Thuật luyện đan sơ cấp》.

Chương 218 – Thuật luyện đan sơ cấp

Thuật thủy độn: Học tập thuật này, ngài có thể mượn thần lực của nước mở ra cánh cửa nhảy vọt, trong vòng trong bước hiển lộ rõ thần thông.

Thuật hắc hóa: Học tập thuật này, ngài trở nên cao to vạm vỡ, toàn thân biến thành màu đen, giống như là Ma Thần.

Thuật luyện đan sơ cấp: Thuật luyện đan của học đồ đến từ Thâm Uyên, có thể luyện chế được một vài đan dược đơn giản.

Tần Hà xem xét, lập tức trong bụng nở hoa.

Không hổ là thủy tộc thành tinh, thực lực mạnh đạo hạnh sâu, đợi một thời gian nữa là có thể thử xông phá thành thân người, thoát khỏi thai thú thành người.

Phần thưởng đốt xác hậu hĩnh hiếm thấy.

Quả nhiên cái thứ phần thưởng này, thích ăn đồ mới.

Không thể nghi ngờ, thuật thủy độn là pháp thuật mạnh nhất trong ba loại phần thưởng.

Không gì khác, dùng hai chữ là đủ để giải thích: Thần thông.

Cho tới bây giờ, thuật pháp có thể chân chính xưng là thần thông của Tần Hà chỉ đếm được trên đầu ngón tay.

Bộ pháp chim sẻ tính là một, trong một tắc vuông hiển lộ thần thông.

Thuật thính phong biện vị + Thuận phong nhĩ liên hợp thi triển, có khả năng tạo ra góc nhìn thứ ba, có thể coi là thần thông.

Di hình hoán ảnh cùng vô ảnh thủ hãn là cũng có thể tính là thần thông, nhưng chú giải của thuật pháp lại không ghi rõ.

Còn thuật thủy độn, là thuật pháp có ghi chú rõ ràng là thần thông.

Đây cũng là thuật pháp xưng vô địch trong vòng trăm bước, khuyết điểm duy nhất chính là có hạn định, nhất thiết phải gặp nước mới có thể thi triển.

Tiếp đó chính là thuật luyện đan sơ cấp.

Còn là kỹ năng được ghi chú là đến từ Thâm Uyên, Thâm Uyên vạn năng, học đồ luyện đan Thâm Uyên vô địch, xuất ra thuật pháp cùng không pháp, chưa bao giờ để Tần Hà thất vọng.

Kém nhất chính là thuật hắc hóa, giống như là chẳng có tác dụng gì, cao to vạm vỡ? Tần Hà khỏe khoắn nhưng không vạm vỡ, còn về phần làn da biến thành màu đen, hãn đã có thuật dạ ảm, không cần biến mình thành anh da đen.

Nhưng mà vẫn câu nói cũ, kỹ nhiều không áp thân.

Nói không chừng một ngày nào đó sẽ cần dùng đến.

Quả quyết học tập, ba loại pháp thuật ảo diệu liền lập tức nhớ kỹ trong lòng, không có trở ngại gì, vừa học đã đến mức độ cực kỳ cao thâm.

“Gia, ba viên nội đan.”

Ngọn lửa còn chưa tắt, đại vương bát đã vội vàng nhặt ba viên nội đan từ trong ngọn lửa ra.

Tần Hà nhận lấy, cầm ở trong tay nhưng không hề cảm thấy nóng bỏng, ngược lại là cực kỳ mát lạnh.

Màu sắc ba viên không giống nhau, của Hắc Long Vương chính là màu đen, của cua tinh chính là màu trắng mờ như thạch, còn của cá chạch tinh thì là màu vàng như phân.

Ba viên nội đan tản ra khí tức xao động, nhất là viên của Hắc Long Vương, cảm giác như là có một con Hắc Long Vương nhỏ đang bị phong ấn bên trong, muốn phá đan ra cắn xé người khác.

“Gia, bọn chúng ngang tàng bị báo ứng, còn chưa cam lòng, khiến nội đan cực kỳ xao động, không thể nuốt được.” Đại vương bát nói với vẻ tiếc nuối.

“Luyện thành đan thì sao?” Tần Hà cười cười.

Đại vương bát lắc đầu, “Gia, luyện đan là một môn học vắn rất cao thâm, ngoại trừ một vài luyện đan sư rải rác, thế lực được công nhận có năng lực luyện đan cũng chỉ có Lạc Thủy Long Cung cùng Hồ tộc, nghe nói Tây Vực cũng có luyện đan sư, muốn luyện chế thành đan rất khó.”

“Không phức tạp như vậy.” Tần Hà lắc đầu.

“Hả?” Đại Vương Bát ngăn người.

Tần Hà đặt nồi sắt lớn sang một bên, lại lấy một gốc nhân sâm, một gốc linh chi cùng với ba viên Giang long tử từ trong vách không gian ra.

Đôi mắt đại vương bát lập tức sáng bừng lên như mắt chó, vui mừng hỏi: “Gia, ngài đây là muốn luyện... luyện đan, ngài biết luyện đan?”

“Ừm, có học qua, còn thiếu thực tiễn.” Tần Hà gật đầu.

“A?” Sự mừng rỡ ở trên mặt đại vương bát lập tức cứng lại.

Luyện đan vốn là một tay nghề cần trải qua nhiều lần luyện tập, học qua? Học qua thì có tác dụng gì?

Không có kinh nghiệm được rút ra từ nhiều lần luyện đan thực tiễn, đi luyện đan quả thực chính là một trò cười.

Đan được mà dễ luyện ra được như thế, luyện đan sư đã sớm chạy đầy đường.

“Người không tin ta có thể luyện ra được đan được?” Tần Hà nhìn về phía đại vương bát, cái con gia súc này nghi ngờ đến độ chỉ thiếu viết rõ ràng lên trên mặt.

“Sao có thể chứ, gia ngài không gì làm không được, chỉ là thuật luyện đan, chắc chắn không thể làm khó được ngài.”

Đại vương bát lập tức lộ vẻ mặt tôn sùng, nói đến cuối câu, dường như cảm thấy mình nói quá trợn, thế là lại bớt một chút: “Nếu gia ngài không thể luyện ra đan được, vậy thì chính là do nội đan có vấn đề, lệ khí quá nặng. Ừm, chính là như vậy.”

“Trẻ nhỏ dễ dạy.”

Tần Hà hài lòng gật đầu, đại vương bát nói chuyện càng ngày càng lo trước lo sau.

Thành công thì anh minh thần võ, không thành công thì nó cũng đã tìm sẵn bậc thang.

Cái gì gọi là giọt nước không lọt, đây chính là giọt nước không lọt a.

Chỉ là hơi gượng gạo.

“Nói ra sợ dọa đến người, trình độ luyện đan của ta, đánh khắp thiên hạ không địch thủ, chớ nói với ta cái gì Hồ Tộc, cái gì Long Cung, có một cái tính một cái, bọn chúng đều là rác rưởi.” Tần Hà ngạo mạn nói.

Buồn cười, thuật luyện đan đến từ Thâm Uyên, chắc chắn treo Lạc Thủy Long Cung, Hồ tộc gì đó lên đánh.

Cường thú đan đã đủ lợi hại rồi chứ?

Đó chính là sản phẩm xuất từ tay học đồ luyện đan ở Thâm Uyên.

Ở thế giới này người đi đâu để tìm người luyện được?

“Đúng đúng đúng, gia anh minh thần võ, đa tài đa nghệ, Long Cung cùng Hồ tộc chỉ xứng xách giày cho ngài.” Đại vương

bát gậy đầu như gà mổ thóc, âm thầm thở dài một hơi.

Tiếp đó, Tần Hà không trêu chọc đại vương bát nữa, ổn định tâm thần, chuẩn bị luyện đan.

Dựa theo lẽ thường, để luyện đan thì cần có lò luyện đan, nhưng với Tần Hà thì đây là kỹ năng, kỹ năng vô cùng cao thâm.

Hóa phức tạp thành đơn giản, không cần chú ý nhiều như vậy.

Vung tay lên, Tần Hà trực tiếp đem ba viên nội đan cùng mấy thứ nhân sâm, linh chi, giang long tử ném vào trong ngọn lửa.

Nội kinh tuôn ra rồi đưa qua đó.

Không có lò luyện đan, vậy thì dùng nội kinh nâng đỡ, lơ lửng luyện đan.

Nhưng mà... Ba!

Nội đan cùng các dược liệu phụ kia thế mà cực kỳ không nể mặt, rơi thẳng xuống đồng lửa.

Tần Hà: “.....”

Đại vương bát: “.....”

Con bê: “....”

“Đây chỉ là ngoài ý muốn.” Về mặt Tần Hà tràn đầy bình tĩnh, một cái chữ “hề” cực lớn thiếu chút nữa đã dán lên mặt hắn.

“Nhất định chính là ngoài ý muốn, rõ ràng là ngoài ý muốn, ai nói không phải thì chắc chắn là mù rồi.” Sau gáy đại vương bát lập tức thổi qua một luồng hơi lạnh, thầm nghĩ, đúng như dự đoán a.

“Gia, nó không nói thật lòng.” Con bê không chút lưu tình trực tiếp chọc phá.

“Con bò ngu này, người đừng có mở miệng.”

“Ánh mắt ngươi không đúng.”

....

Ngay vào lúc hai con gia súc nói mát với nhau, kinh lực Tần Hà phun trào ra, chỉ thấy nội đan cùng các nguyên liệu phụ rơi đã vào trong đồng lửa lại từ từ bay lên.

Tiếp đó, lại thấy Tần Hà gảy liên tục mười ngón tay, từng đạo pháp ấn đánh vào trong ngọn lửa, ngọn lửa vốn đang nóng âm đột nhiên trở nên nóng bỏng, nhiệt độ trực tiếp tăng thêm mấy mức, sóng nhiệt bức người.

“Thuật điều khiển lửa?” Đại vương bát ngầy ngẩn cả người, hai mắt đỏ xanh lại sáng lên.

Con bê thì giật mình sợ hãi vội vàng co thân về phía sau, không nhanh thì lông sẽ bị đốt cháy hết.

Ngay sau đó, một cảnh tượng thần kỳ xuất hiện.

Nội đan nguyên bản đốt trong ngọn lửa nửa ngày vẫn lạnh lẽo cùng với các dược liệu phụ, dưới sự thiêu đốt mạnh mẽ của ngọn lửa đã chậm rãi hòa tan, dung hợp thành một thể, biến thành một khối chất lỏng.

Khối chất lỏng đó chìm nổi trên ngọn lửa, sau mỗi lần tiếp xúc với ngọn lửa đều bị đốt ra một luồng hơi khói đủ mọi màu sắc, khối chất lỏng cũng dần dần thu nhỏ lại, cùng lúc này, những luồng hơi khói kia cũng trở nên nhạt màu.

Những hơi khói này đều là tạp chất cùng ý chí còn sót lại của thủy yêu trong nội đan, đủ để kẻ nuốt vào bị tẩu hỏa nhập ma.

Đốt chừng một nén hương, hơi khói kia đã hoàn toàn biến mất, một mùi thơm của đan dược chui vào trong lỗ mũi.

Không bao lâu sau, khối chất lỏng phân ra làm hai, ngọn lửa ngừng cháy, gió sương lạnh lẽo thổi qua, hai khối chất lỏng chậm rãi đông lại, cô đọng thành hai viên đan dược màu xám lớn bằng trứng chim bồ câu.

Đại vương bát cùng con bê đều kích động.

Cường thú đan!

Chương 219 – Đồ Bách Thú

Cường thú đan!

Đây là loại đan dược mà đại vương bát cùng con bê đã từng được ăn.

Đương nhiên là cực kỳ quen thuộc.

Điều càng khiến hai thú càng vui mừng hơn chính là, hai viên cường thú đan này có mùi thơm nồng đậm hơn đan dược lần trước chúng nó dùng, đan khí cũng tinh khiết hơn, lại không có sự xao động như trước khi luyện đan, thậm chí còn mơ hồ thấy được những tia sáng đủ màu lóe lên.

Cùng là cường thú đan, nhưng hai viên đan dược này lại có phẩm chất cao hơn rất nhiều.

Hai thú giương mắt nhìn Tần Hà, giống như là trẻ con đang đợi chia kẹo vậy.

Tần Hà ngửi một hơi, cũng có một cỗ xúc động muốn hóa thân thành “súc vật”.

Hai viên đan dược này, chắc chắn là thượng phẩm.

.....

Sáng sớm hôm sau, đội thuyền Phi Ngư Vệ.

Đồ Bách thú đứng ở đầu thuyền, không hề cảm thấy buồn ngủ một chút nào.

Phía trước đội tàu, cá chép đỏ tinh tặn tụy cẩn thận mở đường, đội thuyền trong gió bắc rít gào nhanh chóng xuôi nam, một đêm đi 300 dặm.

Chỉ một ngày nữa thôi là đội thuyền đã có thể đến tiền tuyến chiến trường, Lâm Thanh.

Dưới nước đã có chuyện gì xảy ra thì Đồ Bách Thú đã không muốn suy nghĩ thêm nữa, không thấy tung tích nhân vật khủng bố kia, nhưng đủ thứ chuyện ly kỳ quỷ quái lại có thể đại khái lần theo dấu chân hấn.

Vài ngày trước thái giám Long Vệ trước của Hoàng Cung xuất động, xong việc lại nói năng thận trọng, nghi ngờ là đã giao thủ với nhân vật khủng bố.

Lần xuôi nam này, bóng dáng của nhân vật khủng bố kia lại xuất hiện, cũng không biết sẽ có chuyện gì xảy ra.

“Sư phụ, ngài vẫn chưa nghỉ ngơi à?” Ngụy Vũ với đôi mắt thâm quầng xuất hiện sau lưng Đồ Bách Thú.

“Ta tỉnh dậy khá sớm.” Đồ Bách Thú chấp tay sau lưng, Phi Ngự Vệ to rộng bị gió lạnh thổi bay phấp phới.

Chuyện khổ sai lần này vốn không cần y phải ra tay, thiêu thi đường xuất hiện chuyện dị thường, bình thường y đều tọa trấn ở kinh thành, không tùy tiện điều động y đi. Thế nhưng có người gièm pha tiến cử, y đặc tội cái tên Thẩm Luyện lòng dạ hẹp hòi kia, tên kia lấy lông gà Hoàng Đế làm lệnh tiễn, y không thể không đi.

Tính ra, y đã mười mấy năm không ra khỏi kinh thành.

“Sư phụ, ngài thu nhận con cá chép đỏ tỉnh này lúc nào vậy?” Yên lặng một lát, Ngụy Vũ cẩn thận hỏi, tối hôm qua y đã suy nghĩ cẩn thận lại một phen, càng nghĩ lại càng cảm thấy không đúng lắm.

Ba con yêu thú Hắc Long Vương chết vì trường mâu xuyên thân, cá chép đỏ tỉnh dùng kế tập sát, nhưng vì sao nó lại dùng trường mâu?

Dưới bụng cá chép đỏ tỉnh cũng chỉ có mấy cái vây cá không thể dựng lên được, nó lại không có tay, nó dùng trường mâu như thế nào?

Hơn nữa từ khi y báỉ sư, sư phụ chẳng hề rời khỏi kinh thành nửa bước, làm gì có cơ hội để thu nhận cá chép đỏ tỉnh chứ?

Hôm qua ngơ ngác bị mọi người kéo theo, tỉnh táo nghĩ lại, không có chuyện nào thích hợp cả.

Một người trên bờ muốn thu phục được thủy yêu dưới nước, không chỉ khó khăn một chút thôi đâu.

“Người đang nghi ngờ sư phụ?”

Lúc này, Đồ Bách Thú xoay người lại, khuôn mặt hung thần cho dù là bình tĩnh hỏi lại cũng khiến cho nội tâm Ngụy Vũ run rẩy.

Đối với vị sư phụ này, trong lòng Ngụy Vũ luôn tràn đầy kính sợ.

“Không dám... Không dám, đồ nhi chỉ là tò mò một chút thôi.” Ngụy Vũ nói lắp bắp.

Đồ Bách Thú lại quay người lại, nói chậm rãi: “Người như vậy mà gọi là không dám?”

Ngụy Vũ lập tức cúi đầu không nói thêm gì nữa, chuyện y nghi ngờ không có cách nào giải thích rõ ràng, nếu miễn cưỡng giải thích thì chính là ngụy biện.

Giữa thầy trò, không đáng.

Đồ Bách Thú thở dài một hơi, nói: “Người nghi ngờ là đúng, vì sư cùng con cá chép tinh này chưa từng gặp nhau, càng không thể nói là thu phục.”

Tinh thần Ngụy Vũ khẽ chấn động, chân chờ một lát, y lấy can đảm nói: “Sư phụ, đồ nhi cảm thấy chuyện này rất có thể là Thanh Ngưu Đại Tiên làm, hơn nữa đồ nhi còn có đối tượng hoài nghi cụ thể.”

“A?”

Đồ Bách Thú xoay người lại, trên mặt lộ vẻ ngoài ý muốn.

Trên danh nghĩa y có mười ba đồ đệ, đa phần đều đã đi tới phân đường thiêu thi tọa trấn một phương, một phần nhỏ thì ở lại kinh kỳ, trong đám tiểu bối thì y chỉ đem theo một mình Ngụy Vũ ở bên người.

Đối với tên đồ đệ Ngụy Vũ này, Đồ Bách Thú cũng khá vừa ý, thiên phú không tồi, điều đáng quý nhất chính là rất bền bỉ, thích truy tìm căn nguyên.

Chỉ là thời gian gần đây không biết Ngụy Vũ xảy ra chuyện gì, luôn mặt xám mày tro.

“Sư phụ, ngài còn nhớ một tên thợ thiêu thi tên là Tàn Hà ở lò hỏa táng thành đông không?” Ngụy Vũ nhắc nhở.

“Thợ thiêu thi?” Đồ Bách Thú lộ vẻ nghi hoặc.

“Chính là cái tên mà ngài đã tự mình thưởng cho hắn một đồng tiền mạ vàng trong năm nay ấy.” Ngụy Vũ nói tiếp.

“Người trẻ tuổi kia rất tinh thần.” Đồ Bách Thú lúc này nhớ ra, hồi tưởng lại một chút rồi gật đầu hỏi: “Hắn thế nào?”

Ngụy Vũ chân chờ trong giây lát mới cắn răng nói: “Hắn.... Hắn chính là Thanh Ngưu Đại Tiên.”

Đồ Bách Thú: “....”

“Sư phụ, ta biết thợ thiêu thi và Thanh Ngu Đại Tiên có chênh lệch rất lớn, nhưng cái tên Tần Hà kia.... Hẳn thật sự là Thanh Ngu Đại Tiên.”

Nguy Vũ đã sắp ngạt thở, tất cả mọi thứ đều chỉ hướng Tần Hà, nhưng chính là không thể lấy được bằng chứng, tất cả mọi người đều cảm thấy, ai là Thanh Ngu Đại Tiên không quan trọng, dù sao hẳn rất lợi hại là được.

Nhưng Nguy Vũ không được, bởi vì việc này liên quan tới vấn đề y còn cần tiếp tục điều trị hay không.

Vấn đề rất lớn.

“Vậy người nói thử một chút, vì lý do gì mà người lại cho rằng một tên thợ thiêu thi là Thanh Ngu Đại Tiên?” Đồ Bách Thú cũng không vội vàng phủ định.

Sau đó, Nguy Vũ một năm một mười kể hết những điểm đáng ngờ xuất hiện trên thân Tần Hà cùng dấu vết của Thanh Ngu Đại Tiên để lại, đặc biệt là chuyện Tần Hà ném trường mâu xuống sông ngày hôm qua.

Chỉ là y cũng không thể phát hiện ra một điều, y càng kể ra, dưới đáy mắt Đồ Bách Thú càng bị sương mù che phủ dày đặc.

Mà điểm đáng ngờ mà y nói, nghe vào trong tai lại cảm thấy rất qua quýt tầm thường.

Cưỡi bò?

Toàn bộ đội ngũ có hai trăm con trâu bò, người cưỡi trâu bò rất nhiều.

Ném trường mâu xuống nước?

Cung tiễn, trường mâu trên thuyền đã có một nửa đã bị ném vào trong nước rồi.

Nhưng thấy dáng vẻ Nguy Vũ càng nói càng kích động, Đồ Bách Thú nói: “Người nghi ngờ hẳn, nhưng lại không có chứng cứ cụ thể, vậy thì điều chuyển hẳn đến thiêu thi đường làm việc đi, có phải hay không thì qua thời gian dài sẽ biết.”

Nguy Vũ lập tức kích động lên, “Vâng, sư phụ, đồ nhi sẽ chứng minh cho ngài thấy.”

“Hiện tại liền đi tìm hắc, gọi hắc tới đây đi, lại chuẩn bị thêm hai đồng tiền mạ vàng, thiêu thi đường của chúng ta cũng nên tuyển thêm vài nhân viên, mà hắc ở lò hỏa táng thành đông cũng khá có năng lực.” Đồ Bách Thú xoay người sang chỗ khác.

“A, còn... còn cho hắc thêm đồng tiền?”

Sự hưng phấn trên mặt Nguy Vũ lập tức cứng lại.

“Ping ping ping”

Đang định nói tiếp thì đúng lúc này, phía trước lại đột nhiên truyền đến một loạt âm thanh sắc bén va chạm.

Ngay sau đó liền nghe thấy phòng quan sát trên cột buồm phát ra tiếng hô lớn: “Phía trước có xích sắt chặn ngang dòng, có biến!”

Hai người lập tức biến sắc, tập trung nhìn về phía trước, chỉ thấy ở cuối chân trời, có ba dây xích sắt to lớn chắn ngang ở mặt sông, đang phản chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo dưới nắng mai.

Sau một khắc, mấy quả cầu lửa thành linh bay vọt lên không, rít gào, rồi đập về phía đội thuyền vẫn còn đang ngủ say.

Tiếng thét thê lương lập tức vang lên.

“Địch tập, địch tập!”

Chương 220 – Binh đi qua như dao cạo

“Đội thuyền cập bờ! Phi Ngư Vệ theo ta lên bờ nghênh địch!”

Đồ Bách Thú hét lớn ra lệnh, giọng nói thô lỗ phá tan gió lạnh thấu xương, vang vọng bên tai mỗi tên Phi Ngư Vệ.

“Nghênh địch!”

“Phi Ngư Vệ lên bờ nghênh địch!”

Hiệu lệnh thông truyền, rất nhanh từ bên trong đội thuyền Phi Ngư Vệ đã liên tiếp phát ra âm thanh.

Nhưng cho dù là đã hạ lệnh gác giáo suốt đêm, mang giáo mà ngủ, vẫn không thể tránh được việc xảy ra hỗn loạn.

Ngay thời điểm tất cả mọi người còn đang kinh hoảng chưa biết có chuyện gì xảy ra, quả cầu lửa bắn lên thật cao đã rít gào phá không nện xuống đội thuyền.

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

Quả cầu lửa lớn như chậu rửa mặt nện mạnh xuống boong thuyền Kinh Doanh ở giữa đội thuyền, trực tiếp đập thủng, dầu hỏa từ bên trong nổ tung ra, lập tức làm dấy lên lửa lớn.

Các phòng nhỏ trên thuyền lập tức phát ra những tiếng kêu đau đớn thảm thiết.

Quả cầu lửa từ trong rừng cây bên sông bắn tới, dù không chính xác lắm, đa phần đều rơi vào trong sông, nhưng vẫn có ba chiếc thuyền bị đánh trúng.

Mà đây chỉ là mới bắt đầu, ngay sau đó lại có thêm mười mấy quả cầu lửa bay vọt lên không, lần nữa phát ra tiếng rít gào nện tới.

“Xuất kích!”

Đồ Bách Thú nổi giận, hét lớn một tiếng rồi nhảy xuống thuyền, phóng vào trong rừng.

.....

Đây là một trận chiến đấu này không có chút nào có thể nói là kịch liệt.

Đồ Bách Thú dẫn hơn hai trăm Phi Ngư Vệ xông vào trong rừng, cũng không vào quá sâu, đã thấy một đám “ác ôn Bạch Liên” xanh xao vàng vọt, quần áo tả tơi ở đó, bọn họ túm tụm lại một chỗ, cầm trong tay đủ loại nông cụ, có cuốc, có xiên phân, có đao bô cùi cán dài, có gậy trúc vót nhọn, có cả đòn gánh, bọn họ đều mang vẻ mặt sợ hãi, nhân số khoảng chừng hơn một ngàn.

Rất nhiều người ở trong đó đang bận rộn vận hành máy ném đá, hò hét hỗn loạn, không hề giống quân đội, ngược lại là trông như một đám ăn mày.

Mấy tên yêu nhân Bạch Liên đầu đội khăn vàng, lớn tiếng hét to, ra lệnh cho đám “ác ôn” tăng nhanh tốc độ, mười mấy cái máy ném đá thô sơ dưới sự xoay chuyển của bánh xe chậm rãi thả thanh bắn ra.

“Giết!”

Đồ Bách Thú đột ngột xuất hiện, sát khí quanh thân trào ra, tựa như là thứ chất, trong vòng hai trượng xung quanh, cỏ cây thì nhau đứt gãy.

Hơn hai trăm Phi Ngư Vệ vừa nhảy ra.

Chiến đấu sau đó chính là đồ sát nghiêng về một bên.

“Ác ôn Bạch Liên” sao có thể là đối thủ của Phi Ngư Vệ, cũng không biết là ai hô lớn một tiếng, “Phi Ngư Vệ tới, chạy mau” đã âm âm sụp đổ.

Mấy tên yêu nhân Bạch Liên sắc mặt đại biến, vội vàng gỡ khăn vàng mang tính biểu tượng xuống rồi lẫn vào đám người, thì nhau chạy trốn.

Không qua bao lâu, hơn ngàn người đã tán loạn tứ phía.

Phi Ngư Vệ chém giết một hồi, để lại ba, bốn trăm người, liền thu binh.

Nhưng mà chuyện này vẫn chưa kết thúc, ngay sau đó Kinh Doanh cũng lên bờ, đuổi theo bóng dáng “ác ôn Bạch Liên” thẳng đến một thôn trấn gần đó.

Ngay sau đó chính là một trận binh tai.

Quan binh Kinh Doanh thấy cái gì cướp cái đó, gặp người liền giết, thì thể chất thành núi.

Đồ Bách Thú cũng không có cách nào ngăn cản, lần xuôi nam này bọn họ chỉ là cùng đi, không có quan hệ lệ thuộc với Phi Ngư Vệ.

Thái giám Lục Tông Lâm đốc quân Kinh Doanh là tâm phúc của Yêm Đảng, càng không cần nề mặt Đồ Bách Thú làm gì.

Yêu nhân Bạch Liên lần trốn trong thôn xóm bạo dân, cắt đứt Vận Hà, công kích đại quân, đe dọa hậu phương.

Chỉ điều này, bất kể Kinh Doanh có giết bao nhiêu người thì cũng là lập công, không có tội.

Thổ phỉ đi qua như lược chải, binh đi qua như dao cạo.

Cướp bóc là con đường thiết yếu để quan quân vơ vét tiền tài, nếu là quá ước thúc, lưỡi dao hướng về phía ai liền khó nói.

Đồ Bách Thú dứt khoát nhắm mắt làm ngơ, lệnh cho Phi Ngư Vệ cắt đứt dây sắt ngang dòng, giương buồm xuôi nam.

Lục Tông Lâm đến lúc này mới vội vàng thu binh trở lại thuyền, bởi vì chậm trễ thì đường luồng sẽ bị đông lại.

Mà lúc này, thôn xóm bị giày xéo đã không còn sinh khí.

....

Hai canh giờ sau, một con bò phi nhanh như gió, từ phía bắc đuổi theo đằng sau, móng bò đập lên mặt đất làm bắn lên từng trận bụi đất, người trên lưng bò nhìn thi thể đầy đất, vẻ mặt khó hiểu.

Người tới, chính là Tần Hà.

Sau khi ăn no nê rồi ngủ một giấc, lúc tỉnh dậy trời đã sáng choang.

Một đường đuổi theo sau, hắn không thấy bóng dáng đội thuyền đâu, ngược lại là từ xa đã trông thấy rõ ràng thôn xóm bốc khói cùng con thuyền đổ nghiêng ở bờ sông.

“Gia, thật nhiều thi thể.”

Đại vương bát đang nằm sấp trên đầu bò nói, nó tìm được một vị trí rất tốt giữa hai cái sừng bò, có thể đặt vừa mai vương bát lên đó.

Đương nhiên, thứ quan trọng nhất chính là thuật cưỡi trâu bò, hai chữ, ổn định.

Tần Hà đưa mắt nhìn xung quanh, hiện trường để lại dấu vết vô cùng rõ ràng, là quan quân gây ra, có lẽ là đội thuyền bị tập kích, giữa la liệt thi thể, còn có một lá cờ Bạch Liên chưa cháy hết.

Điều này khiến Tần Hà giật mình, nơi này còn cách địa phận đất Lỗ mấy trăm dặm, không ngờ phản loạn đã lan đến tận đây.

Việc này rất khác với lịch sử ở thời không mình tới kia.

Cái thời không mình tới kia, hình như là cũng không có cuộc phản loạn này, ít nhất thì Tần Hà không biết đến, nên cho dù có, quy mô cũng sẽ không lớn.

Điều này khiến Tần Hà không khỏi sinh ra hoài nghi.

Có phải là do mình can thiệp vào việc Địch Lỗ xâm nhập, thúc đẩy khí vận Đại Lê tăng lên, nên sau đó Thiên Đạo quay đầu liền sắp xếp một cuộc bạo loạn quy mô lớn cho Đại Lê để trừ đi?

Cái này gọi là không thể nghịch lại chiều hướng chung?

Hoặc có lẽ là, quán tính lịch sử?

Đương nhiên, ý nghĩ này cũng chỉ chợt lóe lên trong đầu Tần Hà, hắn không đi suy nghĩ sâu thêm.

Bởi vì hướng đi lịch sử của cái thời không này quả thực cũng không giống cái thời không kia cho lắm, chiều hướng giống nhau, nhưng chi tiết lại có nhiều khác biệt.

Lắc đầu, Tần Hà trở lại hiện tại.

Thi thể đầy đất, đương nhiên không thể bỏ qua.

Tính sơ qua, ít nhất cũng là hơn ngàn người, chỉ tiếc là, làng xóm đã gần như bị thiêu hủy hết, không có nhiều đồ có thể đốt.

Nhưng mà, Tần Hà cũng không có khả năng đốt hết hơn ngàn người.

Một ngàn cái kịch đèn chiếu trực tiếp biểu diễn trong đầu, 10 Tần Hà cũng sẽ bị điên.

Chỉ có thể lựa chọn thi thể có giá trị nhất để đốt, còn lại đào hố chôn là xong.

Một người hai thú phân công công việc, hai thú chọn lấy thi thể, Tần Hà vung xẻng đào hố.

Đội chọn lấy thi thể xong, hố cũng đã đào xong.

Tần Hà mở thuật vọng khí ra, chỉ chọn lấy ba mươi bộ thi thể trong đó.

Chương 221 – Cơ quan thuật

Bận rộn một trận đến tận buổi chiều.

Tần Hà mới một lần nữa lên đường xuôi nam.

Hơn ngàn bộ thi thể xuống mồ, ba mươi bộ thi thể kia cũng hỏa thiêu.

Ba mươi màn kịch đèn chiếu, khiến cho Tần Hà dù đã nghỉ ngơi một đêm vẫn phải ngáp to.

Phần thưởng không tốt lắm.

Đa phần đều là cho một năm đạo hạnh hoặc là nội kinh, dù sao thì cũng gọi là có.

Thậm chí còn xuất hiện tình huống không cho bất kỳ một phần thưởng nào.

Dân chúng bình thường, lại không bật xác, người khoác áo choàng đen còn chẳng niệm lời phán, đốt cũng như không đốt vậy.

Phần thưởng tương đương càng ngày càng có yêu cầu cao với thi thể, hơn nữa phần thưởng hạng chót là không.

Nhưng đến cùng thì hẳn đã đốt ba mươi bộ thi thể, đủ số lượng.

Cho hai bản kỹ năng, một quả trái cây sức mạnh, một viên Thanh tâm hoàn, một viên Bồi nguyên đan.

Đồ vật rất tạp.

Đầu tiên là kỹ năng, một bản 《 Thuật mình đồng da sắt trung cấp 》 , một bản 《 Cơ Quan Thuật 》 .

Thuật mình đồng da sắt trung cấp: Đây là một môn pháp thuật đến từ Thâm Uyên, luyện tập thuật này, ngài có thể làm cứng lại ba bộ phận trên thân thể, khiến cho đao kiếm khó thương, cứng rắn như đồng sắt.

Trước đây hẳn đốt đi Lương lão thái gia đã được một bản Thuật mình đồng da sắt sơ cấp, đây coi như là lên cấp.

Sơ cấp cũng chỉ có thể làm cứng lại một bộ phận, trung cấp có thể làm cứng lại ba bộ phận, hơn nữa trình độ cứng rắn cũng cao hơn.

Lần trước chính là tim, có thể chống lại được một trào kích của tà tu phách quỷ đạo, thậm chí còn không để lại dấu vết.

Quyết đoán học tập, cúi đầu chậm rãi nhìn về phía dưới.

Nhếch miệng nở nụ cười.

Lần này, nhất thiết phải bù đắp một chút tiếc nuối.

Không có cách, dùng vài chiêu số hơi nhiều, ngay cả bản thân cũng thấy sợ.

Bản kỹ năng thứ hai, cơ quan thuật: Đây là một môn kỹ thuật chế tác ra cơ quan, học tập thuật này, ngài sẽ trở thành cơ quan đại sư.

Quyết đoán học tập, rất nhiều kỹ thuật, kỹ xảo chế tác cơ quan lập tức nhớ kỹ trong lòng.

Tần Hà lập tức giật mình, mặc dù đa phần cơ quan thuật nói là cơ quan, nhưng thật ra có thể dùng một cái tên quen thuộc ở hậu thế để gọi, thuật chế tạo máy móc.

Cái này cũng quá lợi hại.

Tần Hà cảm thấy, chỉ cần chịu đốc hết vốn liếng, cân nhắc một chút, hẳn có thể làm ra cả máy hơi nước.

Chính là ghê gớm như vậy.

Kỹ năng này đến từ một công tượng của Bạch Liên giáo, tên là Ngô Tam Hà.

Những cái máy ném đá kia chính là do Ngô Tam Hà chỉ huy tạo ra.

Nói đến, tên Ngô Tam Hà này cũng không phải người bình thường.

Ngô Tam Hà xuất thân từ công tượng thế gia, nghe nói tổ tiên có cùng nguồn gốc với thủy tổ cơ quan thuật Mặc gia.

Trong tám mươi một nghề thủ công, cơ quan tượng xếp thứ hai, bởi vì việc chế tạo và lắp đặt cơ quan trải rộng trên các nghề khác, đúc nóng, thợ mộc, cơ khí, thợ đá, thợ rèn, xây dựng, công trình dân dụng lớn,...

Nơi có nhiều cơ quan cỡ lớn nhất, chính là tầng phòng ngự trên thành trì cùng với lăng tẩm Hoàng gia.

Hàng phòng ngự thành trì đương nhiên không cần phải nói, hễ là thành trì lớn một chút, nhất là biên quan, cửa thành mở ra đóng lại nhất định phải dùng đến cơ quan thuật. Còn có việc phòng trộm của lăng tẩm Hoàng gia, đây là công việc mà dù cho các triều đại thay đổi thì lăng tẩm Hoàng gia cũng không dừng lại.

Công bộ là một trong “lục bộ” trong triều đình, điều này có thể cho thấy tầm quan trọng của nó.

Trừ cái đó ra, dân gian đóng thuyền, tinh luyện kim loại, thủy lực cùng đủ loại công xưởng đều có cấp dưỡng một tỷ lệ cơ quan tượng nhất định.

Ngô gia là một nhà khá nổi tiếng trong cơ quan tượng, ăn chính là cơm quan gia, chuyên môn tạo cơ quan cửa thành, phụ thân của Ngô Tam Thành còn đã từng làm quan, làm chủ sự cơ quan ti ở công bộ, quan nhỏ bát phẩm.

Công bộ là một cái nha môn có khoản lậu khá béo bở, từ trước đến nay, dính đến xây dựng đều không có một con số cố định, lúc nhiều lúc ít, khoản mờ ám trong đó nhiều a.

Nhưng có một điểm không tốt, chính là một khi xảy ra chuyện thì rất dễ mất đầu.

Phụ thân Ngô Tam Hà, chính là vì bị làm dê thế tội bản án cơ quan biên thành sụp đổ mà mất đầu, Ngô Tam Hà cũng bị liên lụy, điều đi lăng tẩm cực, chuyên tu kiến cơ quan lăng tẩm.

Cái lăng tẩm cực này, chính là chỗ “lâm chung” của công bộ, có thể sống được bao lâu đều phụ thuộc vào việc Hoàng đế khi nào nằm xuống.

Hoàng đế vừa nằm xuống, công tượng biết được bí mật Hoàng Lăng cũng phát định phải chôn cùng một lượt, mà cơ quan tượng đứng mũi chịu sào.

Khi Ngô Tam Hà bị điều đi lãg tãt cục, đã có lời đồn Hoàng đế đời trước long thể bất an.

Nếu muốn sống thì phải chuẩn bị sớm, Ngô Tam Hà liên hợp với đám công tợng cũng sắp bị chôn cùng, âm thầm đào một mật đạo, còn chuẩn bị cả thuốc nổ, đợi đến khi lãg tãt đóng lại, đám người Ngô Tam Hà sẽ nổ sập mật đạo, trốn khỏi lãg tãt.

Nhưng không biết vì sao tin tức lại bị lộ khiến cho Phi Ngư Vệ bí mật bắt giết, Ngô Tam Hà đành phải tự hủy dung, ăn xin trên đường, lúc này mới có thể giữ lại mạng sống.

Nhưng sự trãc trở mà y gặp phải vẫn chưa kết thúc, ăn xin không được mấy ngày, Bình mã ty đã thanh lý ăn mày lưu dân trong thành, ném vào đại doanh lưu dân ở ngoài thành.

Tiền văn đã từng nói về Lưu Dân Doanh, đó chính là một nơi ăn thit người, chỉ cho vào chứ không cho ra.

Sau này Lưu Dân Doanh bạo loạn, mười không còn một, Ngô Tam Hà lại cứu tử nhất sinh, y được Bạch Liên giáo che chở mới có thể giữ lại mạng sống dưới lưỡi đao đuổi giết của quan quân.

Từ đó về sau, Ngô Tam Hà liền gia nhập vào Bạch Liên giáo, trở thành giáo chúng.

Chừng hai tháng trước, bố cục của Bạch Liên giáo ở kinh thành gặp phải cản trở, lượng lớn giáo chúng liền thay đổi vị trí đến đất Lỗ, chuẩn bị phát động chiến tranh.

Ngô Tam Hà cũng tới nơi nằm bên Vận Hà này, rồi xảy ra chuyện ngày hôm nay.

Sự suy sụp vận mệnh của Ngô Tam Hà, chính là kết quả của việc bóng tối hoàng quyền cùng chính đạo không xương giao thoa.

Theo lý thuyết thì bậc cha chú làm quan, chưa nói đến việc có bao nhiêu thoải mái, ít nhất thì hậu bối cũng khá hơn so với người bình thường.

Nhưng sự thực là, dưới bóng hoàng quyền, không có ai là an toàn, có thể hôm nay vừa dựng lên lầu cao, ngày mai lầu cao

đã sập, còn bị ngã thịt nát xương tan, tiện thể đè chết một đám người dưới lầu.

Mà trong loạn thế, lại càng thêm.

Đền chiếu thu hồn, thăm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Cơ quan thuật móc nối vòng vòng, hoàng lăng tẩm cung trôn hiểm hiểm, trong Lưu Dân Doanh trải cử tử, một đời dưới lá cờ Bạch Liên.”

Phản thưởng: Một vị trí cửa vào hoàng lăng sụp đổ cụ thể.

Đây không phải là phản thưởng của người khoác áo choàng đen, mà là Tần Hà đọc được từ trong kịch đèn chiếu.

Có thời gian có thể đi đào đào một chút, chỉ là không biết thi thể Hoàng đế đời trước có được ướp hay không.

Nếu không làm, vậy chắc chắn phát tài rồi.

Chương 222 – Thật sự. Bay quá thấp

Ngoài hai bản kỹ năng thì còn có một viên Thanh tâm hoàn, một viên Bồi nguyên đan.

Thanh tâm hoàn: Hoàn này có công hiệu thanh tâm tĩnh khí.

Bồi nguyên đan: Đan này có tác dụng cố bản bồi nguyên.

Giới thiệu đơn giản đến không thể đơn giản hơn, có công dụng cụ thể là gì còn không bằng đọc tên, phải dùng thử mới biết được.

Nhưng mà... Chắc chắn là không có độc.

Tần Hà tung lên ném vào trong miệng, nhai nát.

Giòn, giống như là đậu tằm rang không cho muối, thơm thơm, hương vị cũng không tồi.

Ngay sau đó, Tần Hà liền cảm giác được đầu dâng lên một chút hơi lạnh, sự mê man do kịch đèn chiếu của ba mươi bộ thi thể mang đến đã lập tức bị quét sạch, giống như là được ngủ đến khi tự tỉnh vậy, cực kỳ tỉnh táo.

Một vật không tồi, có thể tăng thêm hạn lượng đốt thi thể.

Không thể nghi ngờ là Thanh tâm hoàn, đáng tiếc chỉ có một viên,.

Chỉ mong về sau đốt thi thể phổ thông có thể được thêm một chút.

Dùng Bồi nguyên đan thì không cảm giác được có tác dụng gì, chỉ thấy bụng dưới hơi âm ẩm, giống như là được một bàn tay nhỏ vừa mềm mại vừa ấm áp phủ lên, cực kỳ thoải mái.

Trừ cái đó ra, không còn gì khác, cũng không biết cổ cái gì bản, bồi cái gì nguyên.

Lại đi một đoạn, Tần Hà ngẩng đầu nhìn sắc trời đã hơi mờ tối, túm chặt quần áo trên người, nói với con bê: “Lamborgh, tăng hết tốc độ tiến lên, buổi sáng ngày mai chúng ta phải đến thành Lâm Thanh!”

Đã trì hoãn gần một ngày, nếu còn không gia tốc sẽ bị lạc đội.

Còn có hơn trăm dặm đường đây.

“Tốt, gia, ngày ngày vững!”

Đôi mắt bê tỏa sáng, đột nhiên tăng sức lực lên.

Tối hôm qua ăn một viên Cường thú đan vào trong bụng, thể trạng con bê tăng thêm một vòng, tứ chi thêm to khỏe, sừng bò cũng dài ra thêm một tấc, đạo hạnh thẳng tiến đạt đến sáu mươi năm, toàn thân tràn đầy lực lượng!

Lại cộng thêm mượn của Tần Hà một phần nội kinh cùng thuật tạt phong gấp ba lần trên bốn chân.

Bốn vó vừa nhảy lên chính là vượt ra năm trượng có hơn!

Nhưng dù là như vậy, con bê vẫn chưa cảm thấy đủ đã, lại lao đến trên mặt sông đóng băng.

Mặt băng rộng lớn, không có cái gì chặn không có cái gì cản.

Thẳng tấp xông lên!

Rừng núi hai bên “bá bá bá” lui về phía sau, phóng nhanh như điện, thế như sét đánh!

Tần Hà thấy mà hãi hùng khiếp vía, vội vàng tập trung tinh thần, thuật cưỡi trâu bò phát huy đến cực hạn, không dám

khinh thường.

Eo bò hợp nhất!!

Khá lắm.

Lần này thì quả thực không phải là chạy quá nhanh.

Mà thật sự. Bay quá thấp.

“Bò...ò...”

Con bê hưng phấn đến kêu lên.

Phiên dịch: Ta là bò nhanh nhất thế giới! Xin nhớ kỹ tên của ta! Ta tên là Lamborghini!

Ngay cả đại vương bát nạm sắp trên đầu bò cũng rất hưng phấn!

Quá nhanh!

Há miệng ra, đầu vương bát bị gió lạnh thổi lất lư.

Tốc độ đỉnh cao trong cuộc đời vương bát!

Trong thời gian một cái chớp mắt, một người hai thú gào thét xuất hiện ở phía chân trời, lại gào thét biến mất ở chân trời bên kia.

Chỉ để lại trên mặt băng hai hàng vết móng bò đầy rạn nứt.

....

Sáng sớm hôm sau.

Lâm Thanh, nơi này xem như tiết điểm trọng yếu của Đại Vận Hà trên đất Lỗ, sự phồn hoa của nó không hề thua kém với bến tàu ở kinh thành một chút nào, mà lúc này, Lâm Thanh lại càng thể hiện ra sự bận rộn của thời chiến.

Hai đội thuyền khổng lồ từ phương nam và phương bắc đồng thời đến thành Lâm Thanh.

Đội phương bắc là mấy trăm người của thiêu thi đường Phi Ngự Vệ cùng với một vạn nhân mã của Kinh Doanh.

Đội phương nam thì càng khổng lồ, khoảng chừng trên trăm con thuyền lớn, chở đầy lương bổng cùng quân tư đến từ Giang Nam, đi theo còn có ba vạn Chiết binh.

Cũng là cho thủy thú mở đường, trùng trùng điệp điệp tiến về phía bắc, đi tới thành Lâm Thanh.

Vô số dân phu được chiêu dụng đến để mở mặt băng, tiếp dẫn đội thuyền cập bờ, lại thành thực gác xà ngang lên, bắt đầu dỡ lương thực và quân hưởng xuống.

Trên trăm tên thái giám mặt trắng không râu lực lưỡng mặc áo giáp, cầm binh khí đi đi lại lại tuần sát, dùng giọng vẹt đục chói tai để đốc thúc dân phu tăng nhanh tốc độ.

Toàn bộ bến tàu âm ỉ hỗn loạn, nhiều người giống như là con kiến dọn nhà.

Áp vận lương bổng trên thuyền lớn, từng lá cờ lớn viết chữ “Ngụy” phấp phới theo gió.

Đó là đội đốc lương được Ngụy Vương Cửu Thiên Tuế an bài ở Kim Lăng Nam Đô, miệng ngậm Thiên hiền, phụng chỉ đốc lương, tất cả đều là thái giám cao to vạm vỡ, võ trang đầy đủ, nhân số chừng hai trăm người.

Không thua gì với Phi Ngư Vệ ở kinh thành.

Bọn họ cũng giống như Phi Ngư Vệ, là nhân vật mà các phú thương cùng đại địa chủ căm ghét đến ngứa cả răng.

“Hoắc”

“Hoắc”

Phía nam bến tàu Lâm Thanh, hai người một béo một gầy đứng trên tấm gỗ trượt tuyết, đang sức để đẩy trượt trên mặt băng.

Một người là hòa thượng đầu trọc, một người là đạo sĩ mặt đen.

Hai người mặt đầy băng sương, miệng thở ra khói trắng, lạnh đến run lấy bắp, trên lông mày cùng tóc đều là nhũ băng lớn chừng đầu ngón tay, nước mũi đều chảy ở trên mặt.

“Rốt cuộc... quay lại rồi.”

Đại hòa thượng trông thấy cờ xí của đội thuyền ở phía xa xa, sắp rơi nước mắt.

“Quay lại rồi.”

Trên mặt đạo sĩ cũng đầy vẻ kích động.

Quá khó khăn, “dù lượn” bị gió bắc cuốn mạnh đi, mang hai người tiến thẳng về phía nam, bay vượt qua phía nam Lâm Thanh hơn năm mươi dặm mới dừng lại.

Không có dụng cụ phanh lại!

Hai người đành phải quay người trở lại phía bắc, lúc này mới một lần nữa quay lại dưới thành Lâm Thanh này.

Vào giờ khắc này, tòa thành Lâm Thanh lần đầu ghé đến ở trong mắt hai người, giống như là thánh địa trong mộng ảo.

“A di... người... cả nhà người Phật, sau này... đừng... đừng có nói với bản tăng cái gì phát minh, bản tăng sẽ... sẽ không bao giờ tin tưởng nữa.”

Đại hòa thượng đã được lĩnh ngộ khắc sâu vô cùng, thân thể béo tròn lúc này yếu ớt như không cản nổi gió, giống như là bị thiên quân vạn mã bạo lực, lung lay sắp đổ.

Cả khuôn mặt to như cái đĩa đều là dấu vết phanh mặt để lại.

Khuôn mặt cực kỳ thê thảm.

“Đây... đây chỉ là ngoài ý muốn.” Đạo sĩ run run cầm cập, giọng nói không biết là đông lạnh hay là mất sức, nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, “Ít nhất... Ít nhất cái trượt tuyết này của ta còn... còn tạm được mà.”

Sau đó hai người lại đấu nhau vài câu, rồi đẩy trượt tuyết tiến về phía thành Lâm Thanh.

Rất nhanh, hình bóng thành trì đã trở nên rõ ràng.

Lúc này tuyết đã ngừng rơi, gió cũng ngừng lại, mặt trời lâu ngày không thấy chậm rãi nhô ra khỏi đỉnh núi.

Hôm nay cuối cùng cũng tạnh.

Ánh mặt trời bao phủ khắp nơi, tuy không có nhiệt độ, nhưng cũng rất chói mắt, hai người không tự chủ híp mắt lại, ngay trong khoảnh khắc nhìn không rõ này, mặt băng đột nhiên phát ra tiếng hô lớn, tiếng nói bị gió át đi.

“Mau tránh ra!!”

“Không hãm được xe rồi!”

Quay đầu lại, một con vật to lớn mang theo sương gió mãnh liệt nhanh chóng phóng đại ở trong mắt hai người.

Con người hai người cấp tốc co rút lại, hít sâu một hơi, theo bản năng muốn né tránh.

Nhưng đã chậm.

Con vật to lớn kia nhanh chóng và mạnh mẽ như là sấm chớp.

“Bành!”

Một tiếng trầm vang.

Thời gian vào khoảnh khắc này phẳng phất như là đã dừng lại.

Hai người lật tròn bay vút lên không, giới ba trên đầu hòa thượng cùng đạo quan làm bằng bạc của đạo sĩ dưới ánh mặt trời phản chiếu ra kim quang chói mắt.

Bên trên con vật to lớn kia, một thanh niên mặc áo gai há hốc miệng, mặt mũi mang theo gió tuyết, tràn đầy vẻ kinh hãi.

Mà toàn thân con vật khổng lồ kia đều phủ lông vàng, một đôi mắt bò tròn tròn, bốn vó trượt trên mặt băng, quẹt ra bốn cái ngân kéo thật dài.

Ngoài ra, trên đầu bò còn có một con vương bát cũng há to miệng, theo bản năng rút đầu lại.

Ngay chớp mắt sau đó, thời khắc tạm ngừng giải trừ.

“Sưu!”

Hòa thượng cùng đạo sĩ vừa mới rơi xuống đất, con vật khổng lồ kia đã chở một người một vương bát vọt qua khúc sông, biến mất.

“Gia, hình như chúng ta đụng người!”

Khúc sông bên kia, đại vương bát hô lớn.

“Là ai, nhìn thấy không?” Tần Hà vội vàng hỏi, con bê phóng quá nhanh, mặt trời chói mắt, lại thêm nơi đó là một khúc sông, hẳn không thấy rõ.

“Không biết, là hai người.”

Đại vương bát trả lời, nó rút đầu nên không bị ánh mặt trời chiếu làm chói mắt.

“Ngừng ngừng ngừng!”

Tần Hà vội vàng thét ra lệnh.

Mười lần xảy ra tai nạn xe cộ thì có chín lần là do đi nhanh, hơn ngàn vạn con đường, an toàn là thứ nhất.

Con bê nhanh thì nhanh, nhưng mặt băng không hãm phanh được nha.

Xong con bê.

Tốc độ nhanh như vậy chẳng phải là đã đụng nát người ta rồi.

Nghiệp chướng.

“Vô lượng cả nhà người cái Đại Thiên Tôn, đừng chạy!”

“A di cả nhà người cái Phật, đứng lại cho Phật gia ta!”

Nhưng đúng ngay lúc này, bỗng nhiên có hai tiếng hào quen thuộc lại đồng thanh vang lên, mang theo sự tức giận và cuồng bạo.

Tần Hà vừa nghe thấy, chợt cảm thấy toàn thân buông lỏng, lòng tội lỗi vừa mới dâng lên kia, trong nháy mắt đã biến mất không còn tung tích.

“Gia, chúng... chúng ta còn ngừng lại không?”

Con bê cũng chợt dạ không ngớt, nó cũng quen giọng của hòa thượng.

“Ngừng cái rắm a, mau chạy đi, lát nữa lại bị ăn vạ bây giờ!”

Tần Hà vội vàng thúc dục.

“Gia, bọn họ là ai?” Đại vương bát tò mò hỏi.

“Kẻ chuyên ăn vạ!!”

Tần Hà cùng con bê trăm miệng một lời.

Chương 223 – Thi loạn

Bến tàu Lâm Thanh.

Đội ngũ Phi Ngư Vệ cùng thiêu thi đường thi nhau hô hoán dỡ vật tư ở trên bến tàu.

Một đám quan thiêu thi của thiêu thi đường không muốn để dân phu đến hỗ trợ nhưng cũng không muốn tự mình làm, cho nên chỉ huy một đám thợ thiêu thi bận rộn trên dưới.

Từ Trường Thọ cùng Lý Thiết cũng ở đó, đang chỉ huy nhóm người của lò hỏa táng thành đông dỡ xuống vật tư rồi chất lên xe.

Tần Hà vượt thành vòng trở lại thấy không có ai chú ý đến mình liền tiến lại gần.

Từ Trường Thọ cùng Lý Thiết trông thấy Tần Hà, sắc mặt đại biến, vội vàng kéo Tần Hà vào đội ngũ.

“Tổ tông của ta ơi, nửa đường người chạy đi đâu vậy, ta sắp nóng ruột chết rồi!” Từ Trường Thọ vỗ đùi hỏi.

“Ở trên thuyền không thú vị, ta xuống thuyền ra bên ngoài xem.” Tần Hà nhún nhún vai nói.

“Ông trời ơi, thuyền này là người muốn lên thì lên, muốn xuống thì xuống à?” Lý Thiết nhìn Tần Hà với vẻ mặt như là đang nhìn một tên ngốc vậy.

Tần Hà suy nghĩ một chút, gật đầu “Ừm đúng vậy, không khó nha.”

Lý Thiết nghe vậy liền rút cổ lại, cắn răng nói: “Vậy người biết trốn đinh là tội gì không, trăm lập quyết!”

Nói đến câu cuối, Lý Thiết còn làm ra động tác cắt cổ.

“Không phải ta đã về rồi à?” Tần Hà tỏ vẻ vô tội.

“Được được được, ta không nói việc này.”

Lý Thiết vội vàng ngừng câu chuyện, vội vàng nói với Tần Hà: “Vừa rồi Tần Hà tới tìm người, chúng ta đều nói nhất quán là người đã đi nhà xí, người đừng có nói lỡ miệng.”

“Lý ca nói không sai, Tần Hà người nhớ kỹ, dù là ai hỏi người cũng phải cắn chặt, nói trên đường đi tới đây người vẫn luôn ở trên thuyền, không hề xuống thuyền.” Từ Trường Thọ dặn dò một cách trịnh trọng.

“Ta hiểu.” Tần Hà gật đầu.

Lý Thiết cùng Từ Trường Thọ liếc nhau một cái, đồng thời thở phào một hơi, cả nửa đường đi bọn họ đều là lo lắng không yên.

Tội trốn đình bị trăm lập quyết không nói, những người dẫn đội như bọn họ cũng phải chịu tội liên đới, đều phải phạt.

Tiếp đó hai người dặn dò thêm vài câu rồi lại đi làm việc.

Đến khi mặt trời lên cao, toàn bộ vật tư Phi Ngư Vệ mới được gỡ hết xuống thuyền, xe lớn xe nhỏ chở đến thành Lâm Thanh.

Đồ Bách Thú đã ra lệnh, Phi Ngư Vệ vào thành tạm thời chinh đồn một ngày, sáng sớm ngày mai xuất phát đến tiền tuyến Tế Nam.

Trên đường đi thuyền xuôi nam, người không thích nghi được với sông nước gần như là mất đi nửa cái mạng, chóng mặt đến trời đất quay cuồng, thượng thổ hạ tả, toàn thân tê liệt đổ mồ hôi lạnh. Nói chung là, nếu không nghỉ ngơi một ngày, đội ngũ rời rạc như vậy không thể nào xuất phát.

Cửa thành, Đồ Bách Thú không thấy bóng dáng, quan thiêu thi sáu đồng tiền Cung Thiên Hành dẫn theo đám người Ngụy Vũ bàn bạc, muốn vào thành.

Nhưng mà có chuyện kỳ lạ xảy ra, quan binh phòng thủ trông thấy Phi Ngư Vệ thế mà không hề mềm yếu một chút nào, không chỉ không cho qua, ngược lại còn bắt đầu cãi vã.

Tại Tần Hà khế động, thuật thuận phong mở ra.

Lúc này liền nghe thấy bả tổng thủ vệ nói: “Các vị, không phải là tiểu nhân không nể mặt Phi Ngư Vệ, đây là mệnh lệnh của Tổng đốc địa nhân, bất cứ người nào tiến vào thành đều phải thoát y kiểm tra, trên thân kẻ nào có vết thương là bị nghiêm cấm vào thành. Tổng đốc đại nhân công chính nghiêm minh, nếu là trách tội xuống, tiểu nhân không thể gánh nổi.”

“Chỉ là mấy bộ cương thi cũng làm cho các người sợ đến như vậy?” Ngụy Vũ khinh thường hỏi.

“Đây là mệnh lệnh của Tổng đốc đại nhân, nói đến đây thôi, còn xin các vị đừng làm khó tiểu nhân.” Bả tổng nói với giọng điệu kiên quyết.

Tần Hà nghe vậy trong lòng khê động, chuyện chiến trường đất Lỗ xảy ra thì loạn đã truyền về kinh thành trước khi bọn họ lên đường, nhưng là đủ loại lời đồn bay khắp trời, không có một lời chính xác.

Tần Hà cũng không có chỗ nào để hỏi, cuối cùng hôm nay mới nghe được chút tiếng gió.

Đáng tiếc, cuộc bàn bạc sau đó cũng không có nội dung nào giá trị, bả tổng sống chết cũng không chịu nhượng bộ, Cung Thiên Hành không còn cách nào khác, đành phải quyết định không vào thành, hạ trại ngay bên ngoài thành.

Tổng đốc diệt loạn Tôn Nguyên Hóa có toàn quyền phụ trách mọi chuyện liên quan đến việc tiêu diệt phản quân Bạch Liên giáo lần này, đội quân binh mã đất Lỗ do ông ta chỉ huy.

Bả tổng không chịu nhượng bộ, cường thế như Phi Ngư Vệ cũng không dám dùng sức mạnh.

Nếu thật sự náo loạn lên, một đạo thủ lệnh của Tôn Nguyên Hóa là có thể chém người ngay tại chỗ, cho dù cáo trạng đến Ngự tiền, cũng chẳng có ích lợi gì.

Còn về việc thoát y kiểm tra, thì càng là tuyệt đối không thể, cho tới bây giờ chỉ có Phi Ngư Vệ kiểm tra người khác, lúc nào đến phiên Phi Ngư Vệ cởi đồ để người khác tới kiểm tra chứ. Đây là tôn nghiêm và ranh giới cuối cùng của Phi Ngư Vệ.

Thế là đội ngũ chuyển hướng, đi đến bên ngoài thành lập doanh địa tạm thời.

Tần Hà đảo mắt một vòng, cố ý bước chậm đi rút sau đội ngũ, thừa dịp không có ai chú ý đến hắn, tách ra khỏi đội ngũ chạy đến trước mặt tên bả tổng kia, nhếch miệng nở nụ cười, chấp tay hỏi: “Đại ca, chuyện cương thi kia là sao vậy?”

Bả tổng liếc mắt đánh giá Tần Hà từ trên xuống dưới một lần, trong mắt lộ ra vẻ khinh bỉ, không kiên nhẫn phát tay, làm ra động tác xua đuổi.

Nhưng lúc này miệng của gã lại nhanh hơn, nói: “Cương thi cắn người, lúc trước ở trên chiến trường đã có rất nhiều người bị cắn, cái đám vương bát đản Bạch Liên giáo kia không từ thủ đoạn, mời mấy kẻ tà ma ngoại đạo trợ chiến.”

“Không giảng võ đức như vậy à.” Tần Hà gật gật đầu, lại hỏi: “Vậy, bên trong thành Lâm Thanh có cương thi không?”

“Có, hai ngày nay vẫn lục tục có người bị cắn, cũng chính là vì chuyện này nên mới cần kiểm tra mới có thể vào thành, sợ việc này gây ra khủng hoảng nên tin tức bị phong tỏa.” Bả tổng tiếp tục nhanh nhẩu đáp.

“Thì ra là như vậy, ta hiểu rồi, cảm ơn đại ca.” Tần Hà chấp tay nở nụ cười, quay người rời đi.

Bả tổng đứng tại chỗ, giơ tay bịt miệng, vẻ mặt như là trông thấy quỷ.

“Đại ca, chuyện bí mật như vậy, sao ngươi lại nói ra ngoài thế?” Bên cạnh bả tổng, một tên thập trưởng giật mình nhìn gã.

Bả tổng tỏ vẻ vô tội: “Ta... Ta cũng không biết chuyện này là như thế nào, chính là ta... nghĩ tới cái gì liền nói cái đó, không thể không chế miệng được.”

Chương 224 – Không nữ chết đi

Doanh địa tạm thời Phi Ngư Vệ.

So sánh với doanh địa lớn động một chút là hơn vạn đại quân thì doanh địa nhỏ cho mấy trăm người nhỏ hơn rất nhiều.

Nhưng Phi Ngư Vệ cực kỳ biết chọn vị trí, sát bên tường thành, chỗ tốt khác không nói, chỉ việc tránh gió là đã đủ rồi.

Xe quây thành một vòng tròn, dỡ xuống lều da trâu, đốt lò sưởi ấm, thổi lửa nấu cơm, rất nhanh liền khói bếp mịt mờ.

Thợ thiêu thi dựa hơi thiêu thi đường, cũng được ở lều da trâu, mười mấy người ngồi quây xung quanh lò lửa.

Đó là tương đối ấm áp.

Chỉ là hơi nặng mùi.

Nhưng điều này không làm khó được Tần Hà.

Thuật tịnh vị: Thi triển thuật này, ngài có thể khử sạch tất cả những mùi vị khác thường trên thân mục tiêu, hiệu quả phụ thuộc vào mục tiêu sử dụng mà thay đổi.

Có vô ảnh thủ gia trì, thuật tịch vị được ném ra ngoài liên tiếp “biubiubiubiu”.

Toàn bộ lều tạm, đừng nói người, ngay cả đốt than đá cũng không còn có mùi gay mũi.

Chính là thần kỳ như vậy.

Tần Hà lấy chăn đệm trải ở bên cạnh lò, rồi nằm lên đó gác chân bắt chéo.

Ồ vàng ồ bạc, không bằng ổ chăn của mình.

Hai chữ, thoải mái.

“Tần Hà, nửa đường sao không thấy đâu dậy.” Lúc này, Lưu Tam Căn lại gần, tò mò hỏi.

Mấy tên thợ thiêu thi khác nghe vậy, cũng nhao nhao xúm lại, hiện tại ở lò hỏa táng thành đông, Tần Hà mới là lão đại, ngay cả Lăng Trung Hải phân phối thi thể cũng phải xem sắc mặt của Tần Hà, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng.

Còn về bản thân Tần Hà, đó nhất định là đại tiên, lợi hại cực kỳ.

“Đừng có nói nhảm, ta vẫn luôn ở trên thuyền.” Tần Hà híp mắt, giấu đầu hở đuôi.

“Tui trông thấy cả gò, người là từ bên ngoài trở về.” Lưu Tam Căn phản bác.

“Thấy thấy thấy, người trông thấy cái rắm!” Lão Lương Đầu giơ tay đập lên trán Lưu Tam Căn một cái, khiển trách: “Nói linh tinh cái gì đấy, ngậm miệng!”

“Đánh đúng rồi, người chỉ có nói nhảm nhiều.” Lý Qua Tử cũng giơ tay đập y một cái.

Lưu Tam Căn thỉnh linh bị đập hai cái, lại nhìn thấy ánh mắt của người bên ngoài, ôm đầu không dám nói tiếp nữa.

Tần Hà mỉm cười, không nói chuyện.

“Tần ca, người nói một chút, lần này, chúng ta có thể bình an trở về hay không?” Lão Lương Đầu đẩy Lưu Tam Cân ra, chen vào hỏi.

Lời này vừa ra, mọi người đều nhìn về Tần Hà với vẻ trông mong.

Lần trước huyện Phòng gặp ôn dịch, Tần Hà nói lò hỏa táng thành đông không có ai nhiễm bệnh, kết quả thật sự một người bị nhiễm bệnh cũng không có, cực kỳ thần kỳ. Lò hỏa táng ba thành khác thế nhưng là có rất nhiều người chết.

Chuyên xuôi nam này, lòng người hoang mang, quan binh, yêu nhân Bạch Liên, loạn quân, kẻ nào cũng có thể lấy mạng người, bây giờ còn xảy ra thi loạn, lại càng trở nên hung hiểm.

Chẳng ai rõ tại sao lần trước Tần Hà lại có thể nói đúng, nhưng cho dù đó là gặp phải đại vận, thì đó cũng là phúc vận đúng không.

Nói không chừng là miệng người ta ngậm thiên hiển, ngôn xuất pháp tùy ấy chứ.

Lui một vận bước, coi như cái gì cũng không phải, xin một điềm lành cũng tốt nha.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đều hy vọng có thể nghe được lời cát lợi từ trong miệng Tần Hà.

Nếu là trước đây, chết thì chết, cái thể đạo quý quái này, chết sớm siêu sinh sớm, hai mắt nhắm lại chân duỗi thẳng, còn thoải mái gấp trăm lần so với sống sót.

Nhưng bây giờ, lò hỏa táng thành đông đã lâu không có người chết, cuộc sống cũng có mùi khói lửa.

Lão Lương Đầu thích uống rượu, mỗi ngày đổ một muống rượu nhỏ vào trong hồ lô, lại hòa thêm vào một bầu nước, không có việc gì lại nhấp một ngụm, cuộc sống hàng ngày thư thả cực kỳ.

Lưu Tam Cân thích ăn thịt, trên xà nhà treo hai khối thịt khô, khi nào ăn mần thầu bột tạt thì quệt lên trên, cọ cọ rồi ăn, cũng có thể đỡ thèm một chút.

Lý Qua Tử thì càng ghê gớm, lâu lâu lại đi đến đầu hẻm cũ trả giá một lần.

Nói tóm lại, đều không nỡ chết đi.

Lò hỏa táng thành đông trước kia âm trầm kinh khủng, bất tri bất giác đã trở thành “nhà”, mặc dù cả đám đều là đàn ông.

Tần Hà mở mắt nhìn mọi người một cái, lại nhắm mắt lại, nói sâu xa: “Yên tâm đi, chúng ta đều có thể sống sót trở về, nhiều lắm là chịu khổ một chút thôi.”

“Tốt quá!”

“Tần ca nhi nói còn có thể sống sót trở về!”

“Quá tốt gọi!”

“...”

Đám thợ thiêu thi lập tức kích động không thôi, trên mặt đều nở nụ cười tươi như hoa.

“Tần Hà, ta giúp người đâm bóp chân.”

Lý Qua Tử cực kỳ thấu hiểu, lập tức bắt đầu đâm bóp chân cho Tần Hà.

“Tui đâm chân còn lại.”

“Ta bóp vai.”

“Ta ấn bàn chân cho Tần ca.”

“Ta cũng tới.”

“Ta cũng tới.”

“....”

“Tới tới tới, bóp mạnh hơn chút nữa, mạnh hơn chút nữa.”

Đương nhiên là Tần Hà sẽ không chối từ, tứ chi mở ra nhắm mắt hưởng thụ.

Rất nhanh các bộ phận trên thân Tần Hà đã không đủ chia.

“Tần Hà, xảy ra chuyện rồi!”

Đúng lúc này, màn cửa lều đột nhiên bị vén lên, Từ Trường Thọ vô cùng lo lắng chui vào.

Vừa thấy cảnh tượng này, đôi mắt hơi hơi trừng lớn.

Y nhìn thấy cái gì?

Tần Hà nằm ở đó, toàn thân đều là mấy tên đàn ông đàn ang.

...

Thời gian lùi lại.

“Tur lưu”

Đại hòa thượng nằm rạp trên mặt đất, đầu lưỡi vươn ra liếm dẫu chân bò, tròng mắt, nói: “Tìm được rồi, chính là nó!”

Đạo sĩ bùm mặt, ngẩng đầu nhìn về phía lá cờ lớn Phi Ngư giữa doanh trại, nói: “Phi Ngư Vệ lớn mặt, cuời bò đụng người còn dám chạy, hôm nay bản đạo phải lý luận với các người một phen mới được.”

“Hai lần!”

Đại hòa thượng đứng lên, cùng chung mối thù, nhấn mạnh, cả khuôn mặt đều tái đi.

Chương 225 – Xem đụng thành dạng gì

“Phi Ngư Vệ, đi ra cho bản đạo gia!”

“Đi ra!”

Đạo sĩ cùng đại hòa thượng bắt đầu hô lớn.

Cú đụng chạm trên mặt sông kia, đã khiến cho gương mặt vốn đã bị thương do ma sát khi làm phanh kia lại càng nặng hơn, đã thảm lại càng thêm thảm.

Cho nên hôm nay, dù đây là doanh địa Phi Ngư Vệ, cũng cần phải thách thức một chút mới được.

Đặc biệt là đại hòa thượng, nuốt không trôi cục tức này.

Hai lần!

Cùng một con bò!

Như vậy còn có thể nhịn được sao?

Chuyện lần trước y đã sắp quên đi rồi, hôm nay lại đụng tiếp, khiến cảm giác nhục nhã lần trước lại đột nhiên trở nên rõ ràng.

Hai lần đụng người liền chạy, quá đáng!

Quá không giảng công đức!

Hôm nay dù có là liều mạng lại tiến vào chiếu ngục Phi Ngư Vệ, đại hòa thượng cũng phải bắt được người này, thù mới hận cũ tính một lượt.

Hai người la mắng tự nhiên rất nhanh dẫn tới Phi Ngư Vệ phòng thủ.

Thường Ôn Thường Bách hộ vội vàng dẫn người xông ra cửa doanh, người chưa đến đã hỏi trước một câu: “Kẻ nào, dám ở cửa Phi Ngư Vệ la mắng, chán sống à?”

Nhưng đợi đến khi Thường Ôn đi ra, vừa trông thấy người thì lập tức thay đổi sắc mặt.

Cái tên đạo sĩ mặt đen kia y không nhận ra, nhưng cái tên hòa thượng mập này thì có hóa thành tro y cũng có thể nhận ra.

Bắt ba bốn lần, chạy ba bốn lần, hơn nữa còn có mối quan hệ chặt chẽ với phân trâu.

Trong đó còn có một lần là chính tay y bắt, vừa khiêng về, kết quả lãnh đạo trực tiếp Quý Thành Lương lập tức đen mặt, ngay cả một câu khen thưởng cũng không có, ngược lại không hiểu ra sao lại khiển trách y vài câu.

Thường Ôn không nghĩ ra, vội vàng đi nghe ngóng, tìm hiểu tại sao cái tên này ra ra vào vào “bảy lần bắt mạnh hoạch” như vậy.

Sau khi nghe ngóng, khá lắm.

Cái tên mập mạp này, đệ tử thân truyền của Pháp Thiên Đại Sư, trụ trì Kim Quang Tự!

Hơn nữa nếu bàn kỹ hơn, phu nhân của thủ tịch thiêu thi đường Đồ Bách Thú còn là sư mẫu của tên kia.

Quan hệ hơi loạn một chút, nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là thân phận này đặt ở Phi Ngư Vệ cũng là một tấm sắt.

Ngụy Vũ đưng hấn ta thì đó là chuyện trong nhà, người khác nếu dám đưng thì phải cần thận da.

“Đây không phải là Pháp Hải đại sư sao, ngọn gió nào thổi ngài đến nơi này vậy?” Thường Ôn vội vàng điều chỉnh lại vẻ mặt, tươi cười hỏi thăm.

Nhưng mà y không nói lời này còn tốt, vừa nói ra lời này thì quả thực chính là không còn gì để nói.

Hòa thượng lập tức giậm mạnh chân, “A di cả nhà người Phật, ngọn gió nào, là gió bắc, gió bắc thổi bản Phật gia tới nơi này, còn là bay từ trên trời tới!”

“A?”

Thường Ôn tức thì đầu đầy dấu hỏi chấm, không biết mình nói sai ở đâu.

Còn từ bay từ trên trời tới?

Tại sao ngươi lại không trượt từ trên mặt băng tới vậy?

“A cái gì a, chúng ta chính là bay từ trên trời tới.” Đạo sĩ ngang ngược bồi thêm một câu.

“Vị đạo gia này là?” Thường Ôn nhìn về phía đạo sĩ.

Đạo sĩ vênh mặt nói: “Lăng Vân Quan, Ngô Đức!”

Sắc mặt Thường Ôn lại biến đổi, y chưa từng nghe qua cái tên Ngô Đức này, nhưng Lăng Vân Quan như tiếng sấm bên tai, danh xưng đứng đầu Đạo môn. Người này có thể qua lại cùng với Pháp Hải, tất nhiên là thân phận cũng sẽ không kém.

Thường Ôn nhất thời cảm thấy không ổn, hai người này tới hưng sư vấn tội, nếu xử lý không tốt, chắc chắn phải chịu liên lụy.

Lăng Vân Quan cùng Kim Quang Tự, đó chính là một trong hai sự giúp đỡ lớn của Phi Ngư Vệ, giao tình không cạn.

Thường Ôn chấp tay, nhắm mắt hỏi: “Không biết hai vị tới trước Phi Ngư Doanh ta là có chuyện gì cần làm?”

“Trong Doanh các ngươi có người cười bỏ đưng chúng ta, tìm hấn ta ra, chúng là muốn lãnh giáo hấn ta một chút!” Đại hòa thượng đáp.

“Cười... Bò đụng các người?” Thường Ôn tỏ vẻ không hiểu, nói: “Hai vị, duệ sĩ Phi Ngư chúng ta, đều là đi bộ hoặc cưỡi ngựa, không có ai cười bò.”

“Không có khả năng, chính là cười bò, chính là ở đây!” Đại hòa thượng chém đinh chặt sắt, nói: “Thuật lừa nếm truy tung của bản Phật gia nhất định sẽ không sai.”

Thường Ôn sững người, trong óc có linh quang lóe lên, nhớ tới một người.

Thợ thiêu thi phòng số bảy lò hỏa táng thành đông, Tần Hà.

Duệ sĩ Phi Ngư mỗi người một ngựa, không cần phải cưỡi trâu bò, chỉ có thợ thiêu thi mới cưỡi trâu bò, rất dễ loại trừ.

Tần Hà cười bò đi rêu rao khắp nơi, ở Phi Ngư Vệ chẳng phải là bí mật gì.

Dù sao có thể lẫn lộn từ thợ thiêu thi thành quan thiêu thi, trong vòng mười năm cũng chỉ có mỗi mình hắn.

“Người nào ồn ào?”

Đúng lúc này, quan thiêu thi sáu đồng tiền Cung Thiên Hành dẫn theo một đám người cũng đã tới cửa Doanh, Ngụy Vũ đi theo sau.

Một đoàn người vừa đi ra cửa Doanh đã trông thấy hòa thượng cùng đạo sĩ, sắc mặt đều thay đổi, nhất là Ngụy Vũ, đặc sắc đến mức không cần phải nói.

“Cung đại nhân.”

Thường Ôn lập tức thở phào một hơi, có vị lão đại này tới chống, bất kể kết quả có như thế nào cũng sẽ không liên quan đến mình.

Thế là Thường Ôn vội vàng đi tới, nói sơ qua chuyện xảy ra một lượt.

“Cười bò va chạm?”

Ngụy Vũ nghe xong, nụ cười trên mặt lập tức muốn che giấu như thế nào cũng không che giấu đi được, vội vàng nói nhỏ vài câu bên tai Cung Thiên Hành.

Cung Thiên Hành gật gật đầu, nói với hòa thượng và đạo sĩ: “Hai vị, nếu thật là thợ thiêu thi do Phi Ngư Vệ ta dẫn đưng vào hai vị, Phi Ngư Vệ ta tất nhiên sẽ cho hai vị một cái công đạo.”

Nói xong y nhìn về phía Thường Ôn: “Gọi tên Tần Hà kia đến đây, còn có con bò của hắn.”

Thường Ôn lĩnh mệnh, vội vàng dẫn người chạy vào doanh địa.

Chỉ chốc lát sau, Tần Hà cùng con bò của hắn đã bị mang ra ngoài.

“Là người?”

Hòa thượng trông thấy Tần Hà, trong đầu bỗng nhiên thoáng qua hình ảnh khi ở huyện Phòng.

Vừa nhìn đã nhận ra.

Lúc đó y đuổi theo con bê vàng, chính là người này gây rối, lừa mình rồi đi.

“Người là ai vậy?” Tần Hà nghiêng đầu giả ngu.

“Còn hỏi ta là ai, có phải là người cưỡi bò đưng ta không, hai lần!” Đại hòa thượng kích động khua tay múa chân ra một cái “hai”.

“Người bảo ta đưng người, chỗ nào?” Tần Hà nghi ngờ hỏi, mặt không đỏ tim không đập nhanh tay không run, kỹ năng diễn xuất bậc nhất.

“Chỗ nào, người xem thử chỗ này của bản Phật gia...” Đại hòa thượng cúi thấp đầu, lộ ra hai điểm lồi màu đỏ ở phía trên, thật là bị thứ giống như sừng trâu bò đưng vào.

“Còn có chỗ này của ta!” Đạo sĩ cũng buông tay đang bưng mặt ra, chỉ vào khuôn mặt bị thương của mình, “Nhìn đi, đều bị bò của người đưng thành cái dạng gì.”

Tần Hà xem xét, khá lắm, một cái dấu mai vương bát thật lớn!

Một chút cũng không bỏ sót, toàn bộ đều ẩn lên trên mặt.

“Người nói đi, đưng chúng ta thành như vậy, người tính làm sao đây?” Đại hòa thượng hô to.

“Đợi chút.” Tần Hà vội vàng ngăn cản, hỏi: “Người dựa vào đâu mà nói ta cười bò đụng vào người, người có bằng chứng không?”

“Bần tăng có thuật lừa nếm truy tung, chính là thần thông truy tung, há có thể oan uổng người?” Hòa thượng nói.

“Thần thông lừa nếm... Vậy người nếm thử lại đi, nói không chừng là nhận nhầm thì sao.” Khóe miệng Tần Hà hơi hơi giương lên.

“Tốt, bần tăng sẽ để người tâm phục khẩu phục.” Đại hòa thượng nói xong, hai tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng nói lầm bầm: “Sương khói tứ phương đều vào miệng ta, mani padme hum, lừa nếm truy tung!”

Vừa dứt lời, y vươn đầu lưỡi lớn “tư lưu” liếm một cái lên mũi con bê, tốc độ nhanh như tia chớp.

Trong nhất thời, trên mặt tất cả mọi người tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Chỉ có đạo sĩ cùng Ngụy Vũ tỏ vẻ mong chờ nhìn đại hòa thượng.

Lúc này, chỉ thấy đại hòa thượng chép chép miệng, khuôn mặt cứng đờ.

“Con bò này, sao lại không có mùi vị gì vậy?”

Chương 226 – Phóng đại chiêu

“Có đúng mùi không?”

“Có phải nó hay không?”

Đạo sĩ cùng Ngụy Vũ đồng thời thúc dục.

“Nó... nó không có mùi vị.”

Sắc mặt đại hòa thượng nghi hoặc, đây là tình huống mà y chưa bao giờ tưởng tượng đến.

Lưỡi nếm truy tung, không quan tâm là thứ gì, đầu lưỡi vừa liếm xuống.

Hoặc là đúng mùi vị, hoặc là mùi vị không đúng.

Chưa bao giờ có tình huống thứ ba.

Ài, hôm nay xem như y đã được mở mang kiến thức.

Vấn đề không phải là mùi vị có đúng hay không, mà là con bò này căn bản là không có mùi vị gì.

Liếm như là không liếm.

“Gia, vừa xảy ra chuyện gì vậy?”

Lúc này, con bê dùng thuật thú ngữ hỏi.

Thuật thú ngữ, tâm ý tương thông.

Hòa thượng liếm quá nhanh, con bê chỉ thấy cái móng hơi man mát, chưa kịp phản ứng.

“Không có việc gì, như thường.” Tàn Hà trấn an nó.

“A.”

“Đừng nhìn, lát nữa làm cho người ta phát hiện ra người mở linh trí thì sẽ phiền phức.”

“Được.”

Con bê hiếm khi cực kỳ nghe lời như vậy, quay đầu lại không nhúc nhích.

Giống như là một con bò ngốc.

“Pháp Hải, không có mùi vị là có ý gì?” Đạo sĩ không hiểu nhìn về phía đại hòa thượng.

Đại hòa thượng ngập ngừng nói không ra lời, không có mùi vị chính là không có mùi vị, không có ý gì khác.

“Không có mùi vị thì người lại liếm một cái nữa, dù sao người thích trâu bò nhất mà.” Lúc này, Ngụy Vũ mở miệng nói, y ở một bên vui vẻ xem kịch, dù thế nào đi nữa cũng không phải y bị ghê tởm.

Mặt béo của đại hòa thượng run rẩy, quyết định bất chấp, mặt mũi tràn đầy vẻ nghiêm trang quát lên: “Chỉ là thuật che đậy

mùi vị cũng dấm rùi qua mắt thợ, nhìn xem bình tăng làm thế nào chọc thủng người!”

Tiếng nói vừa dứt, đại hòa thượng tay bấm quyết, pháp lực toàn thân dâng lên, quần áo bị thúc bay phấp phới, miệng quát: “Lưỡi thần chính luân, thông mệnh dưỡng thần, la thiên xỉ thần, hầu thần hồ bí, sương khói bát phương, lại vào miệng ta, mani padme hum, lưỡi nếm truy tung!”

Một tràng Phật chú âm thanh vang vọng, như là tiếng chuông lớn.

Tần Hà thấy vậy, ai nha, đại hòa thượng ra đại chiêu.

Hắn vội vàng niết ngón tay, biubiubiubiu lại cho con bê chồng liên tiếp 99 cái thuật tịnh vị.

Không có cách, người có thần thông, ta cũng có.

Kỹ năng, nó chính là không giảng đạo lý như vậy.

“Tư lưu”

Đầu lưỡi đại hòa thượng lại xuất chiêu, lại liếm trên thân con bê một cái.

Chẹp chẹp!

Đại hòa thượng hơi đỏ mặt.

Như thế nào?

Ngụy Vũ lại hỏi, y xem kịch mà trông còn lo lắng hơn cả đạo sĩ.

“Đừng nói chuyện!”

Đại hòa thượng giơ tay cản, ngay sau đó lại là bóng lưỡi bay múa.

“Tư lưu”

“Tư lưu”

“Tư lưu”

“....”

Khá lắm, lưỡi bắn như điện, thời gian một cái nháy mắt đã liếm xuống hai mươi mấy lần.

Mảng da trên mông con bê đều bị liếm đến khoan khoái.

Tần Hà kinh ngạc.

Âm thầm giờ ngón tay cái cho đại hòa thượng.

Không hổ là thần thông!

Trâu bò!

Sắp bắt kịp tốc độ vô ảnh thủ của mình.

Đáng tiếc vẫn là kém một chút như vậy.

Đại hòa thượng liếm một lớp, Tần Hà lại chồng lên một cái thuật tịnh vị, liếm một lớp, Tần Hà lại chồng lên một cái thuật tịnh vị.

Không có cách.

Người đàn ông nhanh nhất thế giới, ai cũng đừng độ nhanh với hắn.

Chẹp chẹp.

Đại hòa thượng ngậm một miếng lông, hoàn toàn hoài nghi nhân sinh.

Vẫn là không có mùi vị gì.

Con nghé con cũng khó hiểu, chỉ qua một hơi mà nó đã cảm thấy cái mông mình giống như bị hờ ra, lạnh suu suu, vội vàng hỏi: “Gia, sao ta cảm thấy có cái gì đó không đúng lắm, có phải hắn ta làm gì ta hay không?”

“Không có việc gì, như thường.” Tần Hà trả lời.

“Có thật không?”

“Thật sự.”

“Được rồi.”

Con bê cố nén ý muốn quay đầu lại.

Nhiều người đang vây xem như vậy, không thể biểu hiện ra cái gì dị thường, phải cầu.

Đây là điều mà Tần Hà đã dặn dò nhiều lần.

Còn về người bên ngoài, toàn bộ đều là một trận mắc ói.

Con bò có mùi vị gì không không biết, dù sao thì thần thông này trời sinh đã mang theo một cỗ mùi lạ.

“Pháp Hải, tình huống ra sao?” Đạo sĩ không còn lời gì để nói, hỏi.

“Không có mùi vị gì, không thể xác định được.” Đại hòa thượng đầu hàng, y đã dùng cả át chủ bài của lưỡi nếm truy tung, vẫn là không có tác dụng.

“Một con bò lớn như vậy mà không có mùi vị gì?” Lúc này, Ngụy Vũ tiến lên trước, trào phúng nói: “Ta xem là đầu lưỡi của người hư rồi.”

“Chính là không có mùi vị.” Đại hòa thượng quật cường, còn nói: “Không tin người đi lên mà ngửi, thuật lưỡi nếm truy tung của bản Phật gia, tuyệt đối sẽ không sai.”

“Làm sao có thể.”

Suy nghĩ của Ngụy Vũ xoay chuyển, muốn nói ở hiện trường có ai càng cảm thấy kích động với việc kiểm chứng thân phận Tần Hà, không phải Ngụy Vũ thì không còn ai khác.

Kết quả này, đương nhiên là Ngụy Vũ không hài lòng.

Ngụy Vũ đi xung quanh con bê một vòng, nhìn về phía dưới bụng bò, trên mặt lộ ra vẻ muốn trêu đùa ác ý, nói với đại hòa thượng: “Người không nếm được mùi vị gì thì chắc chắn là do mùi vị quá nhạt, người có thể tìm một chỗ có mùi vị nặng một chút để thử lại lần nữa.”

Nói xong, Ngụy Vũ còn cầm nghiêng vỏ đao gầy gầy ở dưới bụng con bê, mặt cười như ma quỷ.

“Oe”

Lời này vừa ra, không cần thấy đại hòa thượng liếm, toàn bộ người vây xem đều nôn.

Cái miệng có khẩu vị nặng đến mức nào mới có thể liếm xuống chứ?

Ngay cả đại hòa thượng cũng ghét bỏ, nói: “Muốn liếm thì người liếm đi, thuật lưỡi nếm truy tung của bản Phật gia, há lại để lời nói của người vậy bản?”

“Vậy người đây là không tìm nữa?” Ngụy Vũ hỏi.

Đại hòa thượng lập tức ghen lời, thù mới hận cũ, y không muốn từ bỏ, chỉ tiếc rằng thuật lừa nếm truy tung mất linh.

“Gia, ta muốn quay đầu, ta nhịn không được rồi.”

Ngay vào thời điểm hai người tranh cãi, con bê không nhịn nổi nữa.

Cái thứ kia, phàm là có, ai có thể nhịn được bị người khác lộn xộn chứ.

“Được thôi, vậy ngươi quay đầu đi.” Tần Hà nói với giọng điệu tùy ý.

Con bê được cho phép, thỉnh linh quay đầu, động tác này khiến Ngụy Vũ giật mình sửng sốt, một người một bò bốn mắt nhìn nhau.

Trong lòng Ngụy Vũ đột nhiên dâng lên một tia cảm giác không ổn.

Ngay sau đó, đúng như dự đoán.

“Bò...ò...ò!”

Con bê kêu lên một tiếng kỳ dị, vung móng đá về phía y.

“Đông!”

Một tiếng trầm vang.

Khá lắm, Ngụy Vũ kêu thảm một tiếng, một móng liền bay từ cửa Doanh đến hơn ba trượng.

Chương 227 – Lò hỏa táng Lâm Thanh

“Ngụy Vũ!”

“Ngụy ca!”

Đám người Cung Thiên Hành giật nảy mình, vội vàng đi đỡ Ngụy Vũ.

Ngụy Vũ nằm rạp trên mặt đất, đau đến rên hừ hừ.

Đỡ dậy xem xét.

Khá lắm.

Một cái dấu móng bò trực tiếp in ở trên mặt, mắt thường có thể trông thấy đã bắt đầu sưng lên.

“Bò của người sao lại có thể đá người vậy chứ?” Ngụy Nguyên Cát chất vấn Tần Hà.

Tần Hà tỏ vẻ vô tội: “Bò vậy móng thì ta có cách nào, chỗ đó có thể động à?”

“Người...”

Ngụy Nguyên Cát đột nhiên cảm thấy Tần Hà nói rất đúng, có đạo lý, nhất lời lại không thể phản bác được.

Đúng vậy.

Bò là gia súc, trêu chọc nó chịu một móng, như vậy quá bình thường.

Nếu là người đòi con lừa lên, đừng nói vậy vậy, đi ngang gần nó nó liền có thể cho người một cú đạp thỏ hai vó.

“Hai vị, nếu mùi vị đã không khớp, vậy Phi Ngư Vệ ta cũng sẽ không phụng bồi.” Sắc mặt Cung Thiên Hành hơi đen lại, có lòng muốn quở mắng Tần Hà, lại nhất thời không tìm được lý do.

Quan trọng hơn là, tên tiểu tử Tần Hà này, hiện tại trên ngực đang đeo cái đồng tiền mạ vàng sáng lấp lánh kia.

Như vậy thì không có biện pháp, đều là quan thiêu thi, có thể để cho người ngoài chế giễu, xem nội chiến?

Xem như người đứng thứ hai thiêu thi đường, về phương diện này Cung Thiên Hành tất nhiên là có giác ngộ cao hơn Ngụy Nguyên Cát.

Hơn nữa sư huynh Đồ Bách Thú bên kia, có vẻ như còn muốn điều hấn đến thiêu thi đường.

“Đỡ tiểu Vũ trở về thoa mặt!” Cung Thiên Hành tức giận vung tay lên, lại nói với Tần Hà: “Người cũng trở về đợi đi, không có chuyện gì không được phép ra khỏi Doanh.”

“Vâng, quan gia.” Tần Hà đồng ý rất nhanh.

Thế là đám người đỡ lấy Ngụy Vũ, nối đuôi nhau mà vào.

Mấy người Từ Trường Thọ, Lý Thiết chờ ở bên trong cửa Doanh cũng vội vàng chạy đến vây lấy Tần Hà trở về, còn dắt cả bò đi.

Chỉ sợ hòa thượng cùng đạo sĩ nổi giận lên đả thương người.

Cửa Doanh vừa đóng lại, chỉ còn lại hòa thượng cùng đạo sĩ đứng ở trong gió rét không biết làm sao.

Cung Thiên Hành là người của thiêu thi đường, mỗi ngày đều thanh lý đốt xác, quả thực không cần giống như Thập đại thần bộ hành tẩu bên ngoài, cho Kim Quang Tự cùng Lăng Vân Quan bao nhiêu mặt mũi.

Dù sao cũng không cần đánh quan hệ gì, khó chịu thì cứ việc tới tìm Thẩm Luyện.

Trong khoảng thời gian này, cái tên bụng dạ hẹp hòi Thẩm Luyện kia, xem như tìm không ít việc cho thiêu thi đường.

“A di cả nhà người Phật, chắc chắn là tên tiểu tử kia cười bỏ đụng chúng ta!” Về mặt đại hòa thượng điên cuồng, ánh mắt đầu tiên nhận ra Tần Hà, y đã cảm thấy là tìm đúng người.

Những chuyện trước đó cảm thấy như rất mơ hồ, lại lần nữa nhớ ra rồi.

Trên thế giới này không có chuyện trùng hợp như vậy.

“Nếu ngươi đã chắc chắn là hắn, vậy thì cần gì nói là không có mùi vị, cứ cần chắc là hắn thì không phải xong rồi?” Đạo sĩ nhìn y với ánh mắt như đang nhìn thẳng đàn.

“Này, bản Phật gia đi ngồi thẳng thẩn, không thẹn với trời, không thẹn với đất, chính khí cuộn trào, chưa từng làm ra chuyện gì có một chút đuối lý, há có thể cưỡng ép xác nhận, hồng việc tu hành của ta?” Đại hòa thượng tràn đầy vẻ chính khí.

“Được rồi, được rồi, thu lại đi.” Khuôn mặt đạo sĩ tràn đầy chán ngán.

“Làm sao bây giờ?” Đại hòa thượng hỏi.

“Ta cũng cảm thấy giống như là đã từng gặp tên tiểu tử này ở đâu rồi, chắc chắn là hắn.” Đạo sĩ ngập ngừng, dừng một chút

lại nói: “Mặc kệ, trước tiên làm chính sự đã, chỉ cần biết hấn là ai, sau này còn có nhiều cơ hội.”

“Được rồi.”

Nói xong, hai người bước nhanh rời đi, đi về phía cổng thành.

“Tần ca, vì sao hai người kia lại nói người va chạm vậy?”

Trở lại lều, Tần Hà lại nằm xuống đệm chần, một đám thợ thiêu thi liền xúm lại.

“Sao ta có thể biết được, có thể là ngã vỡ đầu rồi đi.” Tần Hà gãi đầu, vẻ mặt thoải mái dễ chịu.

“Nói không chừng thực sự là con bê đụng, nó có sức lực rất lớn, một móng vừa rồi đã đá Ngụy Quan gia ra thật xa.” Lưu Tam Cân làm ra vẻ mặt như đang suy tính.

“Ba!”

“Ba!”

Vừa nói xong, hai bàn tay đồng thời đập lên hai bên trái phải trên đầu Lưu Tam Cân, trăm miệng một lời: “Ngậm miệng!”

Lưu Tam Cân ôm đầu quay qua nhìn, lại là Lão Lương Đầu cùng Lý Qua Tử.

Lập tức vội vàng ngậm miệng, không dám nói tiếp nữa.

“Lưu thúc, màn thầu có thể ăn bữa, nhưng lời không thể nói lung tung.” Ngay cả Cố Tứ Hải đến lò hỏa táng muộn nhất trong đám thợ thiêu thi cũng lên tiếng nói, lại nhìn một vòng, người nào người nấy đều nhìn Lưu Tam Cân với vẻ mặt bất mãn.

Lưu Tam Cân nhất thời càng không dám nói thêm gì nữa, che miệng ngồi xồm úp mặt vào tường tự ngẫm.

“Tần ca, không có chuyện gì, chúng ta tiếp tục chứ?” Lý Qua Tử lại bắt đầu đám bóp vai cho Tần Hà.

“Đến đây đi, đều dùng sức một chút, không cần thương tiếc ta.” Tần Hà mở ra tứ chi.

.....

Văn minh Đông Thổ lâu đời, không ai nói rõ được là bắt đầu từ khi nào, đốt đi thi thể bị dị biến đã trở thành định luật.

Chỉ có cực kỳ ít người có học thức mới có thể biết được thông qua những câu chữ trong cổ tịch, cổ đại rất xa xưa, tựa hồ không có cái nghề thiêu thi này.

Tất cả lò hỏa táng lớn nhỏ theo thời thế mà sinh, bất kể là triều đại nào, phạm là khu vực đông dân cư, liền nhất định có cái nghề thiêu thi này.

Trần nhỏ có thể chính là có một hai người thiêu thi, còn là kiêm nghề; huyện thành, phủ thành lớn một chút, châu thành nhỏ một chút sẽ có lò hỏa táng tương đối chuyên chức, phân phối một số thợ thiêu thi.

Còn về châu thành lớn thì có thiêu thi đường.

Bên trên thiêu thi đường chính là thiêu thi đường hai Kinh, trong đó lấy thiêu thi đường ở kinh đô xem như tổng đường có quy cách cao nhất.

Sở thuộc của thiêu thi đường Đại Lê có hơi hỗn loạn, ở địa phương nhỏ có thể là huyện thái gia, hương thân trông coi, địa phương lớn một chút có Binh mã ty cai quản, biên quan thì có thể là một tướng quân, đạo đài nào đó quản lý, còn kinh thành lại thuộc sự quản lý của Phi Ngự Vệ.

Nhưng bất luận là sở thuộc của thiêu thi đường loạn bao nhiêu, thì toàn bộ hệ thống thiêu thi là hoàn chỉnh, hơn nữa vận chuyển bình thường, bởi vì bất kể là nơi nào cũng không thể gánh nổi hậu quả của thi loạn.

Thành Lâm Thanh xem như thành thị bên tàu bên cạnh Vận Hà, đương nhiên cũng có lò hỏa táng.

Lò hỏa táng Lâm Thanh, phân phối năm thợ thiêu thi, thực chức ba người.

Màn đêm chậm rãi buông xuống, một đội binh mã áp tải năm chiếc xe ngựa, chậm rãi đi vào lò hỏa táng nhỏ hẹp đồ nát.

Bánh xe xoay tròn, kéo theo tiếng xích sắt va chạm.

Ba tên thợ thiêu thi đang chờ tiếp nhận nghe thấy âm thanh đó, ai nấy sắc mặt tái mét.

Chương 228 – Thi quái lông đen

“Năm bộ cương thi lông đen, không qua đêm, hùng đông mỗi người một lượng bạc.”

Bách phu trưởng binh sĩ phụ trách áp tải về mặt lạnh lòng bỏ lại một câu, vung tay lên, đám binh sĩ lần lượt xốc lên vải liệm, dùng xiên sắt xiên năm thi thể lên lò đốt xác.

Từng bộ thi thể đều hóa thành màu xám tro, đường vân ghê rợn màu đen bò đầy tất cả những vùng da có thể trông thấy được, thoát nhìn giống như thi thể vị nứt nẻ da vậy.

Toàn bộ còn dùng dây sắt to bằng ngón tay cái buộc chặt, tứ chi, cái đầu, trên trán dán bùa trấn thi, trong miệng nhét gạo nếp.

Sau khi đặt lên lò, binh sĩ lại khóa dây sắt vào trên tảng đá nặng ngàn cân nửa chôn dưới đất bên dưới lò đốt xác.

Đá ngàn cân xiêu xiêu vẹo vẹo, trong đó còn bó một góc đã hoàn toàn rời khỏi tảng đất, móc khóa càng là thương tổn chông chất, vặn vẹo, biến hình, nứt ra, trông thấy mà giật mình.

Trong ba tên thợ thiêu thi thì có hai người trẻ tuổi, một người trung niên. Người trung niên lớn tuổi nuốt nước miếng một cái, nói: “Quan gia, đêm nay còn có thêm hai bộ, sợ... sợ là...”

“Sợ là cái gì?”

Bách phu trưởng sắc mặt lạnh lẽo, không kiên nhẫn xua tay, nói: “Thêm hai bộ không phải là bạc cũng trở nên nhiều hơn à, lúc trước đều là năm đồng bạc, hôm nay là một lượng bạc, đừng có nói nhảm nữa, thi thể không thể để qua đêm.”

Sắc mặt ba tên thợ thiêu thi càng trắng hơn, mặc dù bọn họ không phải thợ thiêu thi có kinh nghiệm lâu năm gì, mà là “người mới”, nhưng cũng biết được, thi thể càng nhiều, âm lệ chi khí lại càng nặng, xác suất thi biến lại càng cao.

Bốn ngày trước, bọn họ bị cưỡng ép trung thu đi tới Lâm Thanh, dạy qua loa hai ngày, liền đã đến lò hỏa táng bắt đầu làm việc, lần đầu tiên đốt thi thể, lại chính là thợ thiêu thi lớp trước của nơi này.

Toàn bộ đều vô cùng thê thảm, tình trạng thê thảm khiến ba người đến giờ vẫn liên tục gặp ác mộng.

Bọn họ không có cách nào biết được thợ thiêu thi lớp trước đã chôn ở đây được bao lâu, bởi vì sẽ không có ai nói với bọn họ những điều này, thời khắc này, lò hỏa táng Lâm Thanh đã trở thành nhà giam, không được phép đi vào cũng không được phép đi ra.

Mỗi ngày năm đồng bạc “tiền công”, phàm là người có đầu óc bình thường đều có thể hiểu được, đây là tiền mua mạng.

Mỗi ngày chính là một đạo Quỷ môn quan.

Chịu đựng được, lĩnh một số bạc căn bản là không thể sai.

Không chịu đựng được, rất nhanh sẽ có thợ thiêu thi mới đến đốt thi thể của bọn họ, thuận tiện tiếp nhận cương vị.

Vòng đi vòng lại, ai cũng không biết khi nào đến điểm kết thúc.

Năm thi thể cùng lên đài, nói rõ hai chuyện.

Thứ nhất, thi loạn ở thành Lâm Thành đã trở nên nghiêm trọng hơn.

Thứ hai, rất có thể đêm nay là đêm cuối cùng của ba người.

“Ầm ầm”

Cửa sắt lớn phòng thiêu thi đóng lại.

Khác với lò hỏa táng ở kinh thành, lò hỏa táng Lâm Thanh là một gian lớn công cộng, các thợ thiêu thi đều đốt thi thể cùng một chỗ.

“Nhị thúc, làm sao bây giờ?” Một tên thanh niên run rẩy hỏi.

Ba người này có quan hệ là chú cháu, trên đường chạy nạn bị cưỡng ép trung thu làm dân phu, sau đó gặp phải một phương sĩ kỳ lạ, phương sĩ tiện tay chỉ một cái, ba người liền bị tóm đến thành Lâm Thanh, mơ mơ hồ hồ trở thành thợ thiêu thi.

Hôm nay là ngày thứ ba bọn họ trở thành thợ thiêu thi.

Thợ thiêu thi trung niên cũng là hoang mang sợ hãi, chỉ có thể gắng gượng nói: “Đừng sợ, hai người huyết khí phương cương, có thể trấn áp được.”

Dừng một chút, ông ta lại nói :”Hôm nay chúng ta bắt đầu sớm một chút, cố gắng thêm một chút, mau chóng đốt đi thi thể, tránh cho đêm dài lắm mộng.”

Hai tên thanh niên nghe câu này, mới coi như tìm được một chút dựa vào.

Thế là bắt đầu bận rộn.

Thi thể bị khuyết thiếu không đủ bộ phận, đều là bị cắt xé bỏ mình.

Nếu là thanh lý thi thể như bình thường sẽ tương đối phiền phức, nhưng ở tình huống hiện tại, bổ sung thi thể hay không đã không còn quan trọng.

Con rận quá nhiều sẽ không sợ ngứa, nợ quá nhiều không còn lo nữa.

Bôi một lớp vôi nước qua loa.

Thêm than đá đổ dầu hỏa, chuẩn bị châm lửa, người đàn ông trung niên thổi cây châm lửa, sắc mặt ngưng trọng.

Thi thể bị trấn trụ trước khi bị thiêu sẽ “giãy chết” lần cuối vô cùng ghê gớm, hung tính sẽ hoàn toàn bị kích phát.

Trên một nửa thi thể bật xác, sẽ ở trong khoảnh khắc châm lửa bật xác.

Đây là một đạo Quỷ môn quan.

“Hơ hơ hơ hơ”

Đúng vào lúc này, một bộ thi thể đột nhiên phát ra tiếng rít gào, bắt đầu run rẩy.

“A!”

“Nhị thúc!”

Hai thanh niên bị dọa đến hô lớn, theo bản năng trốn ra đằng sau thợ thiêu thi trung niên.

Thợ thiêu thi trung niên cũng là run lẩy bẩy, cây châm lửa cũng bị rớt xuống đất, ba người bạch bạch bạch lui về phía sau.

Còn chưa châm lửa, vậy mà đã thi biến!

Đại hung!”

“Rầm rầm”

Rất nhanh, thi thể đã từ run run biến thành hoàn toàn bất xác, xích sắt thỉnh thoảng bị kéo căng, ken két kêu vang.

Một cảnh tượng kinh khủng xuất hiện, làn da nứt nẻ của thi thể vốn chỉ có màu xám, lúc này rất nhanh đã mọc ra lông đen, bàn tay cũng biến thành thi thảo sắc bén.

Kinh khủng nhất là đầu cũng xảy ra biến đổi, xương cằm “ầm” kêu vang, nhanh chóng sinh trưởng, một hàm răng lược nhọn màu đen mọc ra, khuôn mặt nứt ra, khuôn miệng trực tiếp kéo dài đến mang tai.

Đó là một cái miệng xé nứt ra!

Cùng lúc đó, lưng thi thể nhanh chóng còng xuống, đồng thời mọc ra rất nhiều gai xương, đôi mắt đỏ tươi như máu.

Đây đâu còn là thi thể của con người nữa, rõ ràng là một thi quái lông đen hình người!

“Két két két...”

Thi thể há miệng, âm thanh phát ra không phải tiếng rống, mà là một âm thanh giống như là xương cốt va đập vào nhau, lại gần như là rần đuôi chuông đang vẩy đuôi. Thi khí bốc lên tựa như thực chất, trong nháy mắt dần cháy bùng trên thi, cùng với cả gạo nếp trên ở trong miệng đồng thời hóa thành tro tàn.

Nó điên cuồng lôi kéo xích sắt, xích sắt kêu vang leng keng, còn cọ sát ra tia lửa.

Lực lượng kinh khủng làm cho người ta sợ hãi, trong ánh mắt hoảng sợ của thợ thiêu thi nó duỗi dài, biến hình ngay trên móc khóa đá ngàn cân.

“Bành!”

Một sợi dây sắt không thể chống đỡ được, trước tiên căng đứt.

Thi quái lông đen lập tức ngồi dậy, âm thanh “két két” càng thêm dồn dập.

“Bành! Bành!”

Ngay sau đó lại có hai dây sắt bị căng đứt.

“Cứu mạng!”

“Cứu mạng a!!”

Ba người không tìm được nữa, triệt để sụp đổ.

Lập tức ngã ngồi xuống dưới đất, té cút té đái bò đến chỗ cửa sắt điên cuồng đập hô cầu cứu.

Ngoài cửa sắt, Bách phu trưởng phòng thủ sắc mặt âm trầm, vội vàng quay đầu nói với thủ hạ: “Mau đi mời Nguyên Thanh Quan Chủ.”

“Vâng!”

Một tên mã tốt ứng tiếng đánh ngựa mà đi.

“A!”

Mã tốt vừa mới rời đi, bên trong phòng thiêu thi liền truyền ra một tiếng hét thảm.

“Kéo kẹt kéo kẹt”

Đó là âm thanh thi quái lông đen gặm cắn thi thể.

Còn có hai tên thợ thiêu thi khác đang quỷ khóc sói gào.

Bách phu trưởng đứng yên không nhúc nhích, giống như chẳng hề nghe thấy vậy.

Đây là số mệnh của thợ thiêu thi.

Thiên hạ có ngàn vạn thi thể, không có khả năng thi thể nào cũng được vận chuyển đến thiêu thi đường thậm chí là kinh đô xa xôi ngàn dặm để làm thêm một bước xử lý, bất kỳ một vương triều nào cũng không thể chịu nổi việc chi tiêu như thế.

Ý nghĩa tồn tại của thợ thiêu thi, chính là vừa đốt đi thi thể, vừa dùng mạng của mình để phân biệt thi thể nào cần phải xử lý thêm một bước.

Nói chuyện ngay trước mắt này, sau khi thi quái lông đen cắn nuốt máu thịt của thợ thiêu thi còn có thể giảm bớt hung tính

đi một chút.

Đội Nguyên Thanh Quan Chủ tới, xác suất trấn trụ được thi thể cũng có thể cao hơn mấy phần.

Còn về phần thợ thiêu thi bên trong.

Thứ mà loạn thể này không thiếu nhất, chính là người; thứ không đáng giá nhất, chính là mạng người.

Không cần cách đêm, thợ thiêu thi mới lập tức có thể vào cương vị.

Chương 229 – Phương sĩ mắt lè

“A!”

“Cứu mạng!”

Tiếng kêu thảm thiết vẫn còn tiếp tục, một lát sau, mãi cho đến khi tên thợ thiêu thi cuối cùng bị tấn công, tiếng kêu thảm thiết mới im bật mà dừng.

Gió lạnh thổi vù vù, mùi máu tươi trong không khí bị thổi bay tán loạn, từ chỗ khe hở của cửa sắt có máu tươi chảy ra ào ào, đem nền đá cẩm thạch vốn là có màu đỏ lại nhuộm đỏ thêm lần nữa.

“Rầm rầm”

Tiếng xích sắt va chạm vang lên liên tiếp, lại chậm rãi yên tĩnh lại một cách kỳ dị.

Bách phu trưởng nghiêng tai lắng nghe, không khỏi khẽ cau mày.

Hắc mao cương có sức mạnh lớn vô cùng, cực kỳ hung mãnh, thuộc về một loại cương thi, nhưng linh trí không thể coi là cao, so sánh với hung thi cùng loại thì mạnh hơn, nhưng bản chất không khác nhau bao nhiêu, là một loại thi quái hành động theo bản năng.

Sau khi cắn nuốt máu thịt, mặc dù hung tính của hắc mao cương sẽ giống như là dã thú mới được ăn no, sẽ giảm bớt một chút, nhưng nó vẫn có xao động.

Hành động thường thấy nhất chính là phá cửa chạy trốn.

Đây cũng là hành động khá nhất trí của hung thi sau khi biến hung.

Nhưng hiện tại phòng thi lại là im lặng đến yên tĩnh.

Có vẻ hơi khác thường.

“Nguyên Thanh Quan Chủ ở đâu?” Bách phu trưởng hỏi thăm người hai bên.

“Đại nhân, ông ta ở Thúy Hương Lâu, sẽ nhanh chóng tới đây.” Một tên thủ hạ trả lời.

Bách phu trưởng tập trung tinh thần bình tĩnh lại, khoanh tay chờ đợi.

Sau thời gian chừng một nén nhang, Nguyên Thanh Quan Chủ tới.

Đó là một tên phương sĩ mắt lé, khuôn mặt gầy nhon, ánh mắt lộ ra vẻ con buôn cùng tham lam, ngồi trên kiệu do hai tên kiệu phu có khuôn mặt đờ đẫn nâng đến, bước đi nhanh chóng.

Mã tốt cưỡi ngựa đi theo, lại bị bỏ lại đằng sau.

Kiệu nâng còn chưa tới, tiếng báo hiệu của hai tên kiệu phu đã truyền tới trước: “Nguyên Thanh thượng nhân giá lâm, Nguyên Thanh thượng nhân giá lâm!”

Tiếng nói trùng điệp, cứng ngắt, không mang theo một tia nhân khí.

“Gặp qua Nguyên Thanh thượng nhân.”

Bách phu trưởng liếc nhìn hai tên kiệu phu một cái, tiến lên nghênh đón.

“Ngũ cốc hoa màu hồng trần đạo, vàng bạc châu báu mạch thượng hành, bản quan chủ nhận tiền không nhận người, có bạc không?” Phương sĩ mắt lé niệm hai câu theo nhịp điệu rồi đi thẳng vào vấn đề, đưa tay ra một câu như vậy, trên mặt đều là vẻ tham lam.

“Thượng nhân yên tâm, không có kính ý, không dám quấy rầy thượng nhân.”

Bách phu trưởng gạt đầu, nói xong liền vẫy tay một cái, một tên sĩ tốt lập tức bước lên trước, mở một cái rương nhỏ trong ngực ra, bên trong là bốn thỏi bạc ròng trắng bóng.

“Có bạc vậy thì dễ làm.” Phương sĩ mắt lé cười, đưa tay cầm lấy thỏi bạc nhét vào trong ngực, hỏi: “Tối nay có loạn gì?”

“Thưa thượng nhân, năm bộ hắc mao cương, một bộ bát dật, thợ thiêu thi đã bị ngộ hại.” Bách phu trưởng trả lời.

Sau khi bắt đầu có thi loạn, Tổng đốc Tôn Nguyên Hóa đã treo bảng mời các lộ dị nhân vân du tứ phương đến trấn thi, ban đầu hơi hỗn loạn, lừa đảo tầng tầng lớp lớp, nhưng cũng ra vài vị thực sự có bản lĩnh.

Phương sĩ mắt lé này chính là một trong số đó.

Ông ta tự xưng là Nguyên Thanh Quan Chủ, cũng không biết là dị nhân phương nào.

Nha môn Tổng đốc cũng không truy xét thân phận thực sự, chỉ cần có thể điều động, đều vẫn luôn dùng.

“Chỉ là hắc mao cương, đơn giản.” Phương sĩ mắt lé gạt gù đắc ý, thét ra lệnh cho hai tên kiệu phu: “Hạ kiệu.”

Nhưng mà hai tên kiệu phu trước sau đều là ánh mắt ngơ ra, chẳng hề động dậy.

“Ta nói hạ kiệu.”

Phương sĩ mắt lé lại lặp lại lần nữa.

Đến lúc này hai tên kiệu phu mới động, nhưng kỳ lạ là bọn họ không hạ kiệu xuống, mà là bước nhanh về phía trước, chộp mất một cái đã đi hơn ba mươi bước.

“Dừng lại, dừng lại.”

Phương sĩ mắt lé vội vàng đập vào đòn khiêng kiệu.

Hai tên kiệu phu lại dừng lại, còn mở miệng hô đồng thanh: “Thanh Nguyên thượng nhân dừng lại! Thanh Nguyên thượng nhân dừng lại!”

Phương sĩ mắt lé vẻ mặt căm hận, “Lui về.”

“Nguyên Thanh thượng nhân lui về, Nguyên Thanh thượng nhân lui về!”

Hai tên kiêu phu nhanh chóng chuyển hướng, lại trở về vị trí cũ.

Bách phu trưởng lẳng lặng nhìn, đã tập mãi thành quen.

Hai tên kiêu phu này của phương sĩ mắt lé, tốc độ nâng kiêu cực nhanh, không ăn không uống, mùa đông khắc nghiệt lại mặc áo ngắn mỏng, chỉ là thường xuyên mất linh.

Nếu là thái bình thịnh thế, Nguyên Thanh Quan Chủ phạm là dám rêu rao khắp nơi như vậy, sẽ bị truy nã ngay lập tức, nhưng đây là loạn thế, chỉ cần có thể dùng, đâu thèm bận tâm gã là ngu quỉ xà thần gì.

“Ta nói hạ kiêu xuống.”

Phương sĩ mắt lé sống không còn gì luyến tiếc, lại lặp lại một lần.

Lần này hai tên kiêu phu mới nâng hạ kiêu xuống, động tác vẫn mạnh mẽ như trước, nâng kiêu lên “ba” một tiếng hạ xuống đất, phương sĩ mắt lé dừng lại ở không trung một cái chớp mắt mới rơi xuống theo, nặng nề dừng lại trên chỗ ngồi kiêu, tức giận đến mức ông ta nhảy dựng lên đá mạnh một cước trên thân kiêu phu, miệng mắng: “Cái thứ ngu xuẩn, cần các nguời có ích gì!”

Kết quả kiêu phu kia bị đá một cái lại chẳng hề nhúc nhích chút nào, giống như là một cây cọc gỗ.

Ngược lại là phương sĩ mắt lé lại “ôi” một tiếng, ôm chân lui trở lại, thiếu chút nữa đã ngã xuống.

“Thượng nhân, bên trong không có động tĩnh rất lâu rồi, còn xin ngài nhanh chóng vào xem một chút.” Bách phu trưởng không muốn đợi phương sĩ mắt lé giày vò thêm nữa, tiến lên thúc giục.

Thành Lâm Thanh chính là vị trí trọng yếu của tiền quân hậu cần, nếu ra bất kỳ đường rẽ gì, nha môn tổng đốc trách tội xuống, ai cũng không thể gánh nổi.

Bằng không cũng không đến nỗi dẫn đội còn mang theo trọng kim, tùy thời thuê tên dị nhân phương sĩ mắt lé này ra tay rồi.

Trực giác nói cho y biết, bên trong không thích hợp.

Quá yên tĩnh.

“Hừ!”

Phương sĩ mắt lé hừ lạnh một cái, lúc này mới chỉnh đốn lại quần áo một chút rồi đi đến trước cửa gian phòng thiêu thi, nói: “Mở cửa ra đi.”

Hai tên binh sĩ vội vàng đi tới trước cửa, mở khóa lớn trên cánh cửa sắt ra, tiếp đó lui lại dùng sức kéo dây xích dài đang thắt ở trên cửa ra.

“Kẹt kẹt”

Cửa lớn phát ra âm thanh ghê răng, từ từ mở ra.

“Két két két”

“Bành!”

Cửa lớn vừa mới mở ra một khe nhỏ, sát theo đó đã nghe một tiếng vang thật lớn.

Một đồ vật toàn thân lông đen đột nhiên lao về phía phương sĩ mắt lé.

Hiển nhiên đó là thi quái lông đen!

Tứ chi nó còn kéo theo dây xích bị đứt, kêu vang rầm rầm.

“Nghịch chương!”

Ánh mắt phương sĩ mắt lé hơi ngưng lại, hất tay ra, một cái túi vải vàng từ trong tay áo ông ta bay ra, trong nháy mắt đón gió phồng lên, úp thẳng về phía thi quái lông đen, dưới chân gọn sóng, lóc sang bên cạnh thân hai bước.

Trong nháy mắt, một người một thi giao qua nhau.

Thi quái lông đen bị cái túi vải vàng bao lại, lúc rơi xuống đất nó muốn xé rách túi vải vàng theo bản năng.

Nhưng vừa kéo túi vải vàng, phương sĩ mắt lé đã chuẩn bị từ trước, nhanh như chớp dán lên trên trán nó một lá bùa trấn thi.

Đó là một tấm bùa trấn thi màu bạc, thi quái lông đen vừa bị dính lên liền ngã xuống.

Qua hai hô hấp, chiến đấu kết thúc.

Nhanh đến mức khiến cho người ta gần như không kịp phản ứng lại.

“Thượng nhân thật cao tay.”

Bách phu trưởng gật đầu, đây không phải là lấy lòng.

“Chỉ là hắc mao cương mà thôi, nếu là nhũ cương, bản quan chủ liền phải nâng lên tinh thần, thi thể các người thu, nhớ trả lại bùa trấn thi cho ta.” Phương sĩ mắt lé cười khinh khinh.

Nhưng mà vừa nói dứt câu.

“Két két”

“Két két két két”

Âm thanh khiến cho người ta sợ hãi lại vang lên lần nữa.

Không phải là thi quái lông đen đã ngã xuống, là ở trong gian phòng thiêu thi phát ra.

Mấy tiếng vang lên, không chỉ một bộ.

“Két két két”

Ngay sau đó, ba bộ thi quái lông đen đồng thời nhảy ra khỏi gian phòng thiêu thi, rơi xuống bên cạnh thi quái lông đen đã ngã xuống đất, xé rách cái túi vải vàng kia, cùng lúc này, trên nóc gian phòng thiêu thi cũng truyền ra âm thanh “két két”.

Không ngờ lại là một bộ nữa!

Khác với những bộ còn lại là, trên sống lưng nó mọc đầy gai xương, thoát nhìn giống như là sống lưng khủng long Spinosaurus, lông đen cũng nhiều hơn, đôi mắt đỏ tươi như đồ.

Gần như là ngay trong khoảnh khắc mọi người ngẩng đầu lên, nó bay nhào xuống, lấy thế thái sơn áp đỉnh rơi đập vào trên thân một binh sĩ đang kéo dây mở cửa, trong nháy mắt sóng máu tung bay, thân thể đột nhiên nát vụn, thậm chí còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm.

Bách phu trưởng thấy vậy, trên mặt dâng lên sự sợ hãi, kinh hô: “Nhũ cương!!”

Phương sĩ mắt lé cũng là vẻ mặt kinh hãi.

Ông ta phản ứng nhanh nhất, quay người liền chạy về phía kiệu nâng: “Chạy mau!”

Nhảy cương, là thi thể biến dị trong hắc mao cương, đương nhiên chính là loại đứng đầu trong hắc mao cương, có linh trí nhất định.

Hắc mao cương có linh trí thấp lạc đàn thì dễ đối phó, một đám mao cương tụ lại đó là rất khủng khiếp, mà thực lực của nhảy cương, còn vượt qua hắc mao cương cả mảng lớn.

Cục diện như vậy, đã là chuyện không thể xử lý được.

“Rút lui, mau rút lui!!”

Bách phu trưởng rống to sau tiếng hô sợ hãi, quay người gấp rút chạy đi.

Nhưng mà y cùng phương sĩ mắt lé đã nhanh, lại vẫn có người còn nhanh hơn bọn họ.

Ai?

Hai tên kiệu phu đầu gối tầm thường kia.

Chỉ thấy bọn chúng “bá” một tiếng nâng lên cái kiệu rồng tuếch, phóng nhanh như gió!

Mấy hơi thở đã không còn thấy tăm hơi đâu, chỉ còn lại tiếng nói vọng về: “Nguyên Thanh thượng nhân chạy mau, Nguyên Thanh thượng nhân chạy mau!”

Phương sĩ mắt lé bị bỏ lại đằng sau cả khuôn mặt đều tái rồi.

“Cái thứ ngu xuẩn, ta còn chưa lên kiệu đâu!”

Chương 230 – Gặp mạnh thì mạnh

“Két két két”

“Phốc”

Qua giây lát, nhảy cương lông đen đã cắt người thứ hai thành thịt vụn.

Thi thảo kinh khủng cực kỳ sắc bén, ngay cả binh khí đều có thể cắt đứt dễ như trở bàn tay, răng nanh trong miệng vừa cắn xuống, thân thể con người đã như là đậu hũ nát.

“Mau chạy mau!”

Đến lúc này không cần Bách phu trưởng cùng phương sĩ mắt lé lên tiếng hô hoán, đám binh sĩ cũng đã rõ ràng lợi hại.

Người nào người nấy đều hận cha mẹ chỉ sinh hai cái đùi, nhanh chân chạy đi.

“Két két két”

Nhảy cương lông đen ngẩng đầu nhìn về phía đám người đang chạy trốn, âm thanh két két càng trở nên dồn dập hơn.

Bốn bộ hắc mao thi nghe tiếng, nhanh chóng lao về phía đám người chạy trốn, nhảy cương lông đen theo sát đằng sau.

Một trận giết chóc máu tanh... bắt đầu.

Quân trận phổ thông còn có thể miễn cưỡng đối phó với hắc mao thi quái lạc đàn, nếu đối đầu với đám hắc mao thi quái có chỉ huy thì cục diện liền trở thành hoàn toàn nghiêng ép.

Có binh sĩ muốn phản kháng, nhưng thoáng một cái đã trở thành một đồng thịt nát.

Kinh khủng nhất vẫn là nhảy cương lông đen.

Một cú nhảy vọt chính là ra xa mười trượng, còn có thể vượt nóc bằng tường, rơi vào trong đám người chính là một cái cối xay thịt.

Một cú nhảy vọt đã chặn đường chạy trốn của mười mấy người.

Thi thảo quét ngang qua một cái đã cắt hai tên binh sĩ gần nhất ra thành hai khúc, miệng nứt cắn xuống, một cái đầu lâu đã bị nó nuốt vào trong bụng, mà gai xương trên sống lưng của nó còn có thể bắn ra, “suru suru suru”, thoáng qua một cái đã đánh ngã bốn năm người.

Đợi đến khi bốn bộ hắc mao cương đuổi đến, mấy cái nháy mắt, mười mấy người kia đã bị tàn sát không còn một mống.

Đám người tránh hiểm không bị chặn lại lập tức bị dọa đến kêu cha gọi mẹ.

Mà như vậy, cũng chỉ là tạm thời.

“Két két két”

Tiếng rít của nhảy cương lông đen lại vang lên, một vòng truy sát mới lại bắt đầu.

“Phân tán ra chạy, đừng tụ tập lại!”

“Vứt bỏ binh khí, có thể chạy nhanh bao nhiêu chạy nhanh bấy nhiêu.”

Bách phu trưởng thấy vậy, vội vàng lớn tiếng hạ lệnh.

Lúc này, hơn mười người còn lại vừa lúc chạy đến ngã ba, nghe lệnh lập tức chạy phân tán ra bốn phía.

Chia đường chia đường, leo tường leo tường.

Rất nhanh mệnh lệnh đã nhận được hiệu quả, sau khi tàn sát hơn mười người, nhảy cương lông đen thấy đám người chạy trốn ra đủ mọi hướng.

Nó đảo mắt một vòng, gà trống nhỏ điếm đến ai thì chọn người đó.

Cuối cùng nó chọn trúng một tên gia mặc trường bào, trên đường chạy trốn vẫn luôn cả nhắc cả nhắc, vừa nãy chính gã đã đánh ngã một tên thủ hạ.

Phương sĩ mắt lé nhìn lại, lập tức thảm kêu khổ.

Lại nhìn về hướng hai tên kiêu phu biến mất.

Ngay cả tiếng vọng cũng không còn nghe thấy.

Người chạy trốn cùng đường với ông ta càng là sợ mất hồn, lần nữa leo tường leo tường, chia đường chia đường, nhưng cũng nhờ đó mà không bị khóa chặt, hơn một nửa chạy trốn.

Đến cuối cùng, chỉ còn lại phương sĩ mắt lé.

Nhảy cương nhảy lên một cái, rơi xuống vị trí sau lưng phương sĩ mắt lé không đến một trượng.

“Hô hô muốn chết muốn chết muốn chết”

Phương sĩ mắt lé ưỡn bụng giờ chân phóng nhanh, từng cái lông tơ sau lưng đều dựng đứng.

Cà nhắc thì cà nhắc, tốc độ lại không chậm chút nào.

Nhảy cương rơi xuống đất liền bay nhào lên, nhưng thế mà lại vô huyệt.

“Két két két”

Nhảy cương tức giận phát ra tiếng rít, lại nhảy lên một cái.

“Nha muốn chết muốn chết muốn chết”

Phương sĩ mắt lé nhìn lại, bị hù đến lần nữa kêu to, tốc độ lại lần nữa tăng lên một đoạn, cực kỳ nguy hiểm tránh thoát.

Nhảy cương lại vô huyệt lần nữa, hơi nghiêng đầu, giống như là không thể hiểu nổi người trước mặt này.

Vì cái gì trông như có tiềm lực vô tận vậy?

Nhảy cương không muốn bỏ qua, lần nữa nhảy lên nhào vào người.

Sức bật của nó rất kinh người, nhảy hai lần liên tục, lại lần nữa bay đến đỉnh đầu phương sĩ mắt lé.

“A muốn chết muốn chết muốn chết”

Phương sĩ mắt lé lần thứ ba tăng tốc, lại là nguy hiểm càng thêm nguy hiểm tránh đi.

Nhảy cương hoàn toàn bị ông ta làm cho không hiểu.

Người này không giữ chữ tín, nói muốn chết mà cũng không đi chết.

Ba lần đều vậy.

Sau đó lại là hai lần đánh giết, vẫn là bị phương sĩ mắt lé tránh đi.

Giống như lần trước.

Phương sĩ mắt lé gặp mạnh thì mạnh.

Nhảy cương vội vàng nghiêng thân, “suru suru suru” bốn cái gai xương nhanh chóng bắn về phía lưng phương sĩ mắt lé.

Đây là chiêu đánh viễn trình của nhảy cương, uy lực không mạnh bằng đuổi kịp rồi tấn công, nhưng lại thắng ở chỗ có phạm vi lớn.

“Ôi muốn chết muốn chết muốn chết”

Phương sĩ mắt lé bị dọa đến cổ họng phát ra tiếng rít, cũng không biết ông ta sử dụng chiêu gì, tay vừa hất lên, lập tức bốn tia sáng trắng như là tia chớp đón lấy gai xương.

“Đinh đinh đinh đinh”

Ngay sau đó là bốn tiếng vang liên tiếp, tia sáng trắng cùng gai xương đụng vào nhau rồi rơi xuống đất.

Không ngờ đó là bốn thỏi bạc ròng, bên trên mỗi thỏi đều cắm một cái gai xương.

Ngay vào lúc này, tốc độ của phương sĩ mắt lé lại tăng lên một lần nữa.

Lần này đã đến phiên ông ta phóng nhanh như gió.

Cấp tốc đuổi kịp hai tên kiêu phu chạy mất tăm hơi, loáng một cái đã treo lên đòn khiêng kiệu, giống như một con khỉ đang treo trên đó, gân giọng hô lớn: “Mau trốn!”

“Nguyên Thanh thượng nhân mau trốn, Nguyên Thanh thượng nhân mau trốn!”

Hai tên kiêu phu lần nữa đồng thanh hô với giọng nói không có một tia nhân khí, nhanh chóng phóng đi xa.

“Két két két”

Nhảy cương dừng lại, rít ra tiếng rít gào tức giận.

Không đuổi kịp.

Hơn nữa nó đuổi quá nhanh, bốn bộ hắc mao thi quái đã bị bỏ lại đằng sau.

Nhưng vào thời điểm nó đang do dự có nên quay đầu hay không.

“A di cả nhà người Phật, chưa đến nửa đêm, giờ tý chưa tới, du cương nho nhỏ lại dám ngông cuồng như vậy!”

Một tiếng Phật hiệu dờ dờ ương ương vang lên, một tên hòa thượng béo tròn xuất hiện ở góc rẽ phía trước, đôi mắt nhỏ tức

giận trừng lên, phật nộ kim cương.

“Vô Lượng Thiên Tôn, đêm nay sẽ đưa người đi gặp Thiên Tôn.” Ngay sau đó, từ sau lưng hòa lượng lại có một tên đạo sĩ đi ra.

Là Pháp Hải cùng Ngô Đức, hai người nghe cảnh giới dám tiến đến.

Nhưng tiếp đó, hai người tập trung nhìn kỹ, lại ngây ngẩn cả người.

Bộ thi quái lông đen mặt này, không giống với thi quái lông đen đã nghe, nó có gai xương.

“Cái này... Giống như là một bộ nhảy cương lông đen?” Đạo sĩ biến sắc, nói với đại hòa thượng.

“A, khinh thường rồi, làm sao xử lý đây?” Khuôn mặt hòa thượng run rẩy.

“Nhảy cương thì nhảy cương a, chỉ có một mình nó lạc đàn, làm nó!” Đạo sĩ cân nhắc trong chớp mắt, cắn răng nói.

“Cùng tiến lên!”

“Mani mani hum, Kim Chung Tráo!”

Hai người hô to một tiếng, phóng tới nhảy cương.

Nhưng rất nhanh... Bọn họ lại chạy vội mà quay về.

Tốc độ quay người chạy trốn còn nhanh hơn tốc độ tiến lên tấn công.

Đạo sĩ tức giận đến thở hổn hển: “Vô lượng cả nhà người cái Đại Thiên Tôn, thành nhóm!”

Chương 231 – Đã động tay chân

Nhảy cương sao có thể trơ mắt nhìn hai người chạy trốn chứ.

Chạy tới đã thao thao chỉ vào mình mắng một trận.

Ai mà không nóng giận chứ?

Nhất là cái tên to mập kia, giống như là thịt viên, lông trên đầu đều cạo sạch sẽ, rất vừa để hạ miệng.

“Két két két”

Nhảy cương kiên quyết dẫn theo bốn bộ thi quái lông đen truy kích.

Đạo sĩ cùng hòa thượng phóng nhanh như gió nhưng vẫn không ngừng bị tiếp cận, nhất là nhảy cương.

Một cú nhảy vọt chính là ra xa mười mấy trượng, từ trên cao rơi xuống chính là thế thái sơn áp đỉnh, rất có uy hiếp.

“Ngô Đức, bộ nhảy cương này mạnh quá mức, chúng ta không cắt đuôi được nó.” Hòa thượng lo lắng la lên.

“Vô lượng cả nhà người cái Đại Thiên Tôn, chắc chắn là có người động tay động chân, bộ nhảy cương này đã bị cường hóa.” Đạo sĩ thở hắt ra tức tối.

Cương thi có nhiều loại, từ nhất phẩm đến cửu phẩm, thi quái lông đen thuộc về du cương nhị phẩm có trí thấp nhất, miễn cưỡng có thể liệt kê vào loại nhị phẩm.

Nhảy cương bình thường là tam phẩm, nhưng bộ nhảy cương lông đen này, thực lực đã thăng đến tứ phẩm.

Muốn đối phó với nó, với đạo tu pháp lực, bình thường phải là cao thủ đỉnh phong sắp sửa nhập phẩm, còn tu nội kinh võ lực thì phải là cao thủ đã vào phẩm.

Đa số cương thi đạo thương khó có thể khiến nó bị thương, tu nội kinh võ lực tất nhiên sẽ bị khắc chế.

Trước tình huống thành nhóm như vậy, để chân chính có nắm chắc, thì phải là cao thủ có phẩm cấp.

Đương nhiên, nếu là người có mang thần thông đặc thù, hay là pháp môn chuyên tu khắc chế thi thể, vậy thì không theo lệ này.

Vẫn là câu nói kia, con đường có thể tu hành có quá nhiều, vạn vật tương sinh tương khắc, mọi thứ chưa bao giờ có tuyệt đối.

“Đêm nay mà không diệt được bộ nhảy cương này, e là thành Lâm Thanh sẽ biến thành ổ cương thi.” Mặt béo của đại hòa thượng nhăn thành một nhúm.

“Vậy có thể làm gì đây, ta chơi không lại nó a.” Đạo sĩ khóc không ra nước mắt.

Trước khi ra cửa đi xuôi nam lần này quên nhìn hoàng lịch, chuyện gì cũng không thuận, gấp rút lên đường đuổi đầy bụi đất, sáng sớm bị bò đụng, trời tối không cẩn thận lại phải đối mặt với nhảy cương lập nhóm không thể chơi lại.

Xui xẻo nha.

“Kéo dài thời gian chờ giúp đỡ, đám người thiêu thi đường ở ngay ngoài thành, sẽ không bỏ qua được.” Đại hòa thượng đề nghị.

Đạo sĩ chân chờ trong chớp mắt, cắn răng nói: “Được!!”

Tiếng nói vừa dứt, pháp lực quanh thân đại hòa thượng xao động lên, đất dưới chân nổi gió, ngón tay bấm niệm pháp quyết hét lớn: “Huyền Quang Kim Chung, bảo vệ pháp thân ta, mani padme hum, Kim Chung Tráo!”

Chỉ thấy một lồng ánh sáng màu vàng có hình cái chuông từ trên trời giáng xuống, bao quanh thân y lại, kim quang hộ thể, đáng vẻ trang nghiêm.

Ngô Đức trượt một cái lăn vào dưới đũng quần đại hòa thượng.

Đại hòa thượng lại nhắc mông béo lên.

Ài, Kim chung tráo hoàn mỹ hộ thể, chắn ở ngay giữa đường lớn.

“Két két két”

Gần như là một giây sau, nhảy cương từ trên trời giáng xuống, thi trảo sắc bén vô cùng mang theo lực lượng kinh khủng mạnh mẽ vồ xuống.

“Bành!”

Một tiếng nổ lớn, đá vụn bay lên.

Kim chung tráo lấp lóe một hồi, suýt chút nữa sụp đổ.

Đại hòa thượng càng là kêu lớn một tiếng, thiếu chút nữa đã đặt mông ngồi lên đầu đạo sĩ.

Nhưng... đến cùng thì Kim chung tráo vẫn chống đỡ được.

Nhảy cương bị lực phản chấn mạnh mẽ đánh bay ngược trở lại, lưu lại trên tấm đá xanh vết cắt trông mà giật mình.

“Két két két”

Cái đầu kinh khủng của nhảy cương nghiêng nghiêng, quan sát cẩn thận cái “mai rùa đen” màu vàng trước mặt, kêu lên một tiếng, lại nhào tới.

Ngay sau đó chính là một trận công kích tựa như gió táp mưa sa, Kim chung tráo bị đập nện đến lấp lóe không ngừng, tùy thời nguy cơ bị sụp đổ.

Càng hung hiểm hơn chính là, bốn bộ hắc mao thi phía sau cũng đã chạy tới.

Mắt thấy sắp bị quần ấu, đại hòa thượng sốt ruột, “Ngô Đức mau lên, bản Phật gia sắp không chịu được nữa.”

“Tới đây!”

Đạo sĩ quát lạnh một tiếng.

Chỉ thấy y ngồi ngay ngắn dưới đũng quần đại hòa thượng, bởi vì chân đại hòa thượng quá mập, nên chỉ có thể hơi mở rộng chân ra, hơi khom chân, mới có thể san ra một chút không gian, cũng may đạo sĩ nhỏ gầy, có thể chứa được.

Mặt mũi đạo sĩ tràn đầy vẻ nghiêm nghị, ngón tay bấm niệm pháp quyết, bắt đầu tụng kinh.

Ban đầu âm thanh nghe rất mơ hồ, nhưng dần dần, âm thanh của y đã thay đổi, trở nên mạnh mẽ vang dội, như tiếng chuông lớn.

Âm thanh cũng chậm rãi từ một phương hướng trở thành bốn phương tám hướng.

Phảng phất như ở trên chín tầng mây có một tôn Thần linh quan sát chúng sinh đang ngâm tụng kinh văn.

Một lực áp bách mạnh mẽ giáng xuống khiến hai vai cùng đỉnh đầu mọi người đều trầm xuống, đến mức khiến cho người ta muốn quỳ xuống.

Giống như chỉ có làm như vậy mới có thể thuyên giảm cái lực áp bách này.

Rõ ràng là pháp kinh trấn quan Lăng Vân Quan — Lăng Vân Trấn Tà Kinh.

Kinh văn vừa ra đã thấy hiệu quả.

Bốn bộ thi quái lông đen thân hình trì trệ, động tác trở nên loạng choạng, quanh thân còn có thi khí bốc lên.

Ngay cả uy thế vung trao của thi cương cũng yếu đi không chỉ một nửa.

Lực uy áp kinh khủng khiến cho nó hành động trì trệ, thi lực ngưng kết lại, thậm chí trên trong thân thể còn có một cảm giác thiêu đốt không thể nhìn được, như là muốn bốc cháy, đem nó thiêu hủy.

“Két két két két”

Nhưng nhảy cương không chỉ không lui về phía sau, ngược lại nó bị kích phát hung tính, cũng bất cần mặc kệ, chỉ huy bốn bộ thi quái lông đen mạnh mẽ tấn công, hơn nữa nó còn phát ra một âm thanh rất đặc thù, dường như là đang kêu gọi thứ gì đó, truyền đi rất xa.

Kim chung tráo vừa mới ổn định lại không đến ba hơi thở, dưới số lượng bù lấp, lại lần nữa lóc lên.

Đại hòa thượng cắn chặt hàm răng nỗ lực chống đỡ.

Tốc độ niệm của đạo sĩ càng nhanh hơn, liều mạng áp chế.

Cục diện tạm thời đạt tới cân bằng, nhưng hiển nhiên, thời gian đứng về bên phía nhảy cương.

Pháp lực của đạo sĩ cùng hòa thượng tiêu hao còn vượt xa tốc độ thi khí của thi quái lông đen bốc hơi.

Cân bằng chỉ là tạm thời, mà hai người cũng chỉ dùng chiêu phòng thủ, căn bản không rảnh sử dụng chiêu tấn công.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

....

Ngay vào thời điểm nơi đây đang giằng co.

Lò hỏa táng Lâm Thanh với vết máu chảy ngang, yên tĩnh giống như chết.

“Bành!”

Một cái bàn tay máu me đầm đìa thành linh chộp lên cửa sắt.

Phát ra tiếng ma sát chói tai.

Ngay sau đó, chỉ thấy bàn tay kia biến hình rất nhanh, xương cốt nhục thể nhanh chóng mọc ra, tay dài ra, biến thành màu đen, đầu ngón tay cùng móng tay trở nên nhọn hoắt, sắc bén.

Kinh khủng hơn là cánh tay, làn da nhanh chóng bò đầy thi văn màu đen, lông đen mọc giống như là cỏ dại sinh trưởng tốt vậy.

“Két két két”

Lại tiếp đó, liền nghe thấy bên trong cũng phát ra tiếng rít kinh khủng, thi thảo cào nát cửa sắt, một bộ thi quái lông đen không trọn vẹn, chậm rãi đứng lên trong bóng tối đằng sau cánh cửa.

Trên khuôn mặt chưa hoàn toàn thi hóa là một gương mặt nổi cơ vàng vọt.

Rõ ràng là thợ thiêu thi trung niên kia.

Ngay sau đó, nứt nẻ bò đầy khuôn mặt thi thể, miệng nứt mở ra, cái khuôn mặt kia nhìn thế nào cũng không thể nhận ra được là ai.

Thợ thiêu thi trung niên bất xác giống như là một cái tín hiệu, những thi thể bị nhảy cương giết chết, bắt đầu nhanh chóng mọc ra lông đen từ các vết thương, cấp tốc thi biến.

Ngay cả bộ phận thi thể tán loạn trên mặt đất không thể bất xác cũng biến thành màu đen, làn da nứt nẻ.

Đằng sau một trận giết chóc lại là một trận thi biến kinh khủng.

Trong lúc nhất thời, tiếng “két két” nổi lên khắp bốn phía, tất cả thi thể bất xác dường như là nhận được sự kêu gọi nào đó, chạy về phía chiến trường nơi nhảy cương đang giăng co cùng đại hòa thượng và đạo sĩ.

Ban đầu đều là nghiêng nghiêng ngã ngã bò đi, rất nhanh đã thích ứng biến thành chạy chậm, chạy chậm lại biến thành chạy nhanh.

Trên đường không ngừng có thi thể bất xác gia nhập vào, dần dần hội tụ thành một nhóm cương thi có mấy chục thi quái

lông đen.

Không qua thời gian bao lâu đã chạy tới chiến trường giằng co.

Cùng lúc đó, cũng có một phương khác chạy tới, đó là một tiểu đội sáu người.

Người dẫn đầu có khuôn mặt dữ tợn, bảy đồng tiền trước ngực lấp lánh sáng ngời.

Chính là Đồ Bách Thú.

Tên lệnh bay lên không dẫn động phong vân, lúc này Đồ Bách Thú dẫn theo đám người Cung Thiên Hành, Ngụy Vũ vượt tường vào thành, lại theo tiếng chạy tới nơi này.

Đồ Bách Thú chỉ mới nhìn lướt qua, vẻ mặt liền nổi giận: “Bách Liên yêu đạo, không từ thủ đoạn, ai cũng có thể tru diệt!”

“Sự phụ, vừa mới bắt xác, số lượng rất nhiều.” Ngụy Vũ sắc mặt kinh hãi, trên thân những thi quái này còn có máu cực kỳ tươi mới.

Vốn cho rằng chỉ là thi quái lông đen đang làm loạn, nhưng không thể ngờ được, không chỉ có thi cương, còn lập thành một nhóm lớn đến như vậy. Thủ đoạn như thế mới chỉ nghe nói qua, chưa từng thấy tận mắt.

Yêu ma tà thuật trong thiên hạ nhiều vô số kể, thủ đoạn càng là không thể tưởng tượng nổi, nếu là để nhảy cương tùy ý giày xéo như vậy, e là thành Lâm Thanh trong một đêm sẽ biến thành thành chết.

“Nhảy cương bị động tay chân, bằng không thi thể bị nó tổn thương sẽ không bắt xác nhanh như vậy.” Đồ Bách Thú nghiêng rằng, sau đó nói tiếp: “Ta đối phó với con nhảy cương này, các ngươi đối phó với thi quái, nhất định phải cẩn thận.”

Chương 232 – Đây là cái bẫy

“Rõ!”

Đám người của thiêu thi đường vội vàng ứng tiếng.

Sau đó còn không đợi bọn họ tấn công, thì quái đã xông đến trước.

Đám người Cung Thiên Hành, Ngụy Vũ vội vàng lập trận, miệng tụng 《 Thất Sát Trấn Thi Kinh 》 .

Thất Sát Trấn Thi Kinh – Pháp kinh trấn đường của thiêu thi đường, cần lập trận rồi tụng ngâm, có tác dụng trấn thi.

Bởi vì thiêu thi đường đã từng trấn áp không biết bao nhiêu trận thi loạn.

Nhân số càng nhiều, uy lực càng mạnh.

Sáu người cùng đồng thanh ngâm tụng, sát khí mạnh mẽ bỗng nhiên lăng lệ, dẫn động cương phong nổi lên bốn phía.

Sát khí, là một loại khí tràng chuyên khắc âm khắc thi, cũng là một loại pháp môn chủ tu trong thiêu thi đường.

Cung Thiên Hành chém ra một đao, một luồng sát khí giống như là ngàn vạn cương châm, đâm vào trong cơ thể của một con thi quái lông đen, thi quái lông đen lập tức bị thủng trăm ngàn lỗ, thi thú bốc lên ào ào.

Lưỡi đao như thái rau, một đao đã bỏ ra cái đầu cứng rắn như sắt của thi quái lông đen.

Ngụy Vũ cầm một cây lang nha bổng trong tay, một bổng đâm thẳng vào miệng của một con thi quái đang nhào về phía y, dùng sức đảo một cái rồi lại hất lên, đã quăng thi quái ra.

Cái thứ sát khí này, nếu đánh nhau với kẻ tu nội kinh thì rất dễ bị ức hiếp, nhưng nếu là đánh nhau với thi thể hoặc là các loại linh, thì lại dùng rất tốt.

Đặc biệt là thi thể, bàn luận lên thì thiêu thi đường mới là nhà trấn thi chuyên nghiệp.

Nhưng thi quái lông đen thắng ở số lượng nhiều, Cung Thiên Hành Ngụy Vũ cũng mới có sáu người, chỉ có thể lui lại thủ ở một góc tường, cố gắng duy trì.

Một bên khác, Đồ Bách Thú đang đối mặt với nhảy cương.

Thế của một người đã vượt qua cả sáu người hợp lực lại, sát khí hóa tia, đã tiếp cận hóa thực chất.

Nhưng mà nhảy cương cũng không phải kẻ ăn chay, cho dù nó bị khắc chế, vẫn có thể đấu ngang sức với Đồ Bách Thú, bốn phía tường đồ phòng sập, một mảnh hỗn loạn.

Đại hòa thượng cùng đạo sĩ lau mồ hôi trên trán, cuối cùng cũng có được cơ hội thở dốc.

Nhưng vào lúc này, biến đổi bất ngờ lại xảy ra.

“Két két két...” Nhảy cương đang chiến đấu đột nhiên rít lên, âm thanh lại có âm điệu giống như vừa nãy nó hô bằng gọi hữu đến.

Trong bóng tối ở phía xa xa cũng vang lên hai tiếng rít hô ứng lẫn nhau.

Ba tiếng rít phảng phất như là xảy ra cộng minh, đâm vào trong tai làm đau màng nhĩ, trái tim giống như là bị thứ gì đó nắm lại, vô cùng khó chịu.

Trong lòng tất cả mọi người đều là lộp bộp một tiếng.

Nhảy cương kêu gọi, còn có hắc mao cương chưa xuất hiện!

“Oanh! Oanh!”

Ngay sau đó, hai tiếng nổ mạnh rơi xuống bên hông, bụi đất tung bay.

Giữa bụi mờ, chỉ thấy lông đen phấp phới, con mắt đỏ tươi như trút, gai xương chọc trời, không ngờ lại là hai bộ nhảy cương.

So với bộ đang chiến đấu với Đồ Bách Thú kia, lại càng cao lớn hơn.

“Đây là một cái bẫy!” Đạo sĩ sắc mặt trắng bệch, cả kinh nói: “Có người muốn chôn thiêu thi đường cùng chúng ta ở đây!”

“A di cả nhà người Phật!” Hòa thượng há miệng mắng một câu.

Còn Đồ Bách Thú, khuôn mặt có bao nhiêu khó coi thì không cần phải nói.

Đây là thiêu thi đường bị người để mắt tới.

Cũng không biết là điệu hổ ly sơn hay là dẫn xà xuất động.

Nếu như là dẫn xà xuất động, vậy thì mục tiêu sẽ là đám người này của mình.

Nếu như là điệu hồ ly sơn, vậy thì mục tiêu sẽ có thêm hơn 100 người bên ngoài thành mà mình dẫn tới kia.

Ba con nhảy cương, một con gây chuyện hai con mai phục, tám chín phần mười là muốn phe này của mình tụ họp lại.

Không kịp nghĩ nhiều, hai con nhảy cương vừa rơi xuống đất, đã cùng nhau nhào về phía Đồ Bách Thú.

Chúng muốn hạ gục người có chiến lực mạnh nhất ở đây trước.

“Sát khí hóa hình!”

Đồ Bách Thú rống to, sát khí toàn thân “phần phật” kêu vang, khí thế đột nhiên tăng lên một mảng.

Ngay sau đó chỉ thấy một bóng người mơ hồ bám vào trên thân y, mỗi hành động cử chỉ không khác gì với y, nhưng thân hình lại cao hơn không chỉ một lần, có thể nhìn thấy khí kinh mơ hồ, chỉ đủ miễn cưỡng phân biệt.

Sát khí hóa hình, là thiên phú thuật pháp mà đạo tu luyện sát khí đạt đến mức cao thâm có thể thi triển ra, là biểu hiện sát khí tràn hóa thành thực chất.

Nghe đồn hình thái cuối cùng của nó là lĩnh vực sát khí, kẻ nắm giữ lĩnh vực, có thể sánh vai cùng Thần minh.

Không thể nghi ngờ, đây là át chủ bài của Đồ Bách Thú.

Sát khí hóa hình vừa ra, trong vòng ba trượng quanh thân y, sát cơ lăng lẹ, đất đá ào ào vỡ vụn.

Một con thi quái lông đen chạm tới biên giới, rất nhanh đã bị sát cơ cường đại này phá da nạo cốt, gần như vỡ nát.

Ba con nhảy cương cũng bị cắt đến thi khí bốc lên ào ạt, nhưng... cho dù là như vậy, thế tấn công của bọn chúng vẫn lăng lẹ như cũ.

Mặc cho Tú xuân đao của Đồ Bách Thú quơ múa kín kẽ không có một khe hở, gió lốc dưới chân cuốn lên, cũng bị buộc phải trái tránh phải né, cực kỳ nguy hiểm.

“Ngô Đức đạo trưởng, mau dùng Lăng Vân Kinh giúp ta!”
Tranh thủ kẽ hở trong lúc chiến đấu, Đồ Bách Thú hô.

Đạo sĩ đã có chuẩn bị từ sớm, vội vàng nói: “Mập mập, nhanh!”

Mập mập khẽ cắn răng: “Huyền Quang Kim Chung, bảo hộ pháp thân ta, mani padme hum, Kim Chung Tráo!”

Trong nháy mắt, Kim chung tráo lại xuất hiện, bảo vệ hai người.

Khuôn mặt đạo sĩ tràn đầy vẻ nghiêm nghị, ngón tay bấm niệm pháp quyết, lần nữa tụng kinh.

“Ông!”

Ngay sau đó, một luồng khí tức cực kỳ hào hùng từ trên trời giáng xuống.

Thiên địa cộng minh, choang choang vang dội.

Thần âm vang vang, từ trên trời cao xuống đến Hoàng tuyền, từ trên chín tầng trời thẳng xuống dưới mây xanh, cộng minh cùng tâm linh.

Giống như đang nêu lên đại đạo trời cao, giống như hành khúc của Thần Linh, lại giống linh đồng đang ca tụng ý chí thiên địa.

Trên đỉnh mây, màn đêm bị xé mở, có linh quang trút xuống, chiếu sáng bầu trời phía dưới.

Luân âm đại đạo, ý chí trời cao.

Chính khí cuộn trào, khuấy động thiên địa.

Linh quang buông xuống.

Chiến trường vốn đang hỗn loạn vì đó mà yên tĩnh.

Tất cả thi quái lông đen giống như là bị đá lớn ngàn cân đập trúng, âm vang nằm rạp xuống đất, thi khí trong thân thể điên cuồng tràn ra, mắt trần có thể thấy, làn da, xương, thịt trở nên khô quắt lại rất nhanh, sau đó từng tắc hóa thành tro tàn.

Thậm chí ngay cả tiếng rít gào cũng không thể phát ra.

Ba con nhảy cương cũng đột nhiên dừng công kích lại, kêu rít lên lẫn lộn dưới đất, toàn thân dấy lên thi hỏa màu lục, trong

thời gian mấy hơi thở, lông đen trên khắp toàn thân đã bị đốt cháy sạch sẽ, chỉ còn dư lại thi thể trơn nhẵn ở trong linh quang chính khí cuộn cuộn liên tục tạc nổ không ngừng, phun ra thi hỏa màu lục.

Tất cả mọi người ở hiện trường đều ngây ngẩn cả người, trong mắt đều là không thể tưởng tượng nổi.

Mặt to như cái đĩa của hòa thượng run rẩy, cả kinh hỏi: “Ngô Đức, Lăng Vân Trấn Tà Kinh của ngươi lúc nào trở nên lợi hại như vậy?”

Bên dưới đũng quần, đạo sĩ lộ vẻ như nhìn thấy quỷ: “Vô lượng cả nhà ngươi cái Đại Thiên Tôn, đây không phải là do ta niệm!!”

Chương 233 – Trấn cương như con kiến

“A?”

Mập mập vội vàng thu Kim chung tráo lui lại.

Quả nhiên chỉ thấy đạo sĩ lộ vẻ ngơ ngác, căn bản là không có niệm kinh.

Mà thần âm từ trên trời cao buông xuống, vẫn còn đang tiếp tục.

“Nhưng mà... Đây là Lăng Vân Trấn Tà Kinh nhà ngươi a.”
Mặt béo của đại hòa thượng nghi hoặc.

Đạo sĩ lại lắc đầu, nói: “Đây không phải là Lăng Vân Trấn Tà Kinh!”

“A?!”

“Đây là.... Lăng Vân Kinh đã thất truyền nhiều năm.” Đạo sĩ chậm rãi đứng lên, ngược nhìn linh quang trên bầu trời, giống như là trông thấy tiên nữ không mặc y phục, rất nhanh trên mặt y lộ ra vẻ si mê.

Đại hòa thượng ngẩn người, sau khi phản ứng lại lập tức “tê” hít một hơi khí lạnh.

Lăng Vân Trấn Tà Kinh, một trong ba chủ chốt Đạo môn – Pháp kinh trấn môn Lăng Vân Quan.

Ba trăm năm trước, Lăng Vân đạo trưởng lấy Lăng Vân Trấn Tà Kinh quét ngang thập đại yêu ma đông thổ, bốn ma trực tiếp bị kinh văn kỳ diệu độ hóa, sáu ma rời bỏ đông thổ, trốn đến tây vực, hải ngoại, bắc nguyên cùng nam cương, từ đó lại không bước vào đông thổ nữa bước.

Dựa vào phân nội tình này, Lăng Vân Quan từng bước thiết lập ba vị trí đầu đạo môn, danh xưng Quan đệ nhất Giang Bắc.

Ba trăm năm trôi qua, Lăng Vân Quan trường thịnh không suy, tuy vẫn có lúc chập trùng, nhưng vẫn luôn chiếm giữ ba vị trí đầu.

Lăng Vân Trấn Tà Kinh, tục truyền là do Lăng Vân đạo trưởng ngộ ra từ 《 Lăng Vân Kinh 》 .

Còn thuyết pháp về 《 Lăng Vân Kinh 》 thì rất nhiều.

Có người nói, Lăng Vân đạo trưởng chỉ lấy được bản 《 Lăng Vân Kinh 》 tàn khuyết, cho nên chỉ có thể thi triển ra một phần, cũng chính là Lăng Vân Trấn Tà Kinh.

Lại có người nói, Lăng Vân đạo trưởng từng chiếm được bản 《 Lăng Vân Kinh 》 hoàn chỉnh, đáng tiếc kinh này chỉ có thể lưu trữ trong miệng, không có cách nào viết vào giấy, kinh văn lại cực kỳ khó hiểu, cho dù là Lăng Vân đạo trưởng tài năng xuất chúng cũng chỉ có thể lĩnh ngộ được một phần rất nhỏ.

Sau khi Lăng Vân đạo trưởng vũ hóa, Lăng Vân Kinh liền thất truyền, chỉ còn lại 《 Lăng Vân Trấn Tà Kinh 》 lưu truyền trong quan.

Chỉ là bản Trấn Tà, cũng đủ đặt đạo môn ba vị trí đầu mấy trăm năm.

Vậy có thể hoàn toàn thi triển 《 Lăng Vân Kinh 》 , là khái niệm gì?

Giờ khắc này, cho dù là đại hòa thượng cũng xuất thân từ thánh địa Phật môn cũng cảm thấy toàn thân tê dại.

Chính đạo thiên hạ.

Lập tâm cho thế gian, lập mệnh cho dân sinh, vì thánh hiền xưa mà kế thừa tri thức gián đoạn.

Chính đạo, tà đạo, cái ngày lên cái kia xuống, có thịnh có suy, đây cũng là thế đạo luân hồi.

Ba trăm năm trước, vừa lúc cuối triều Nhung, Lăng Vân đạo trưởng đột nhiên xuất hiện, suất lĩnh anh kiệt của chính đạo trong thiên hạ, huyết chiến mười năm với yêu ma hoành hành, lại mở ra một cái thịnh thế luân hồi.

Mà kiếp này loạn hai mươi năm, 《 Lăng Vân Kinh 》 đột nhiên hiện thế, chẳng lẽ lại đến thời điểm thế đạo nghịch chuyển?

Phía trước, đám thi quái lông đen dưới thần âm của Lăng Vân Kinh, đã toàn bộ tan thành tro bụi, thậm chí không để lại một chút dấu vết.

Trực tiếp bị độ hóa!

Chỉ còn lại ba con nháy cương đang lẫn lộn, cũng đã sắp hóa thành tro bụi.

Lúc này, đám người của thiêu thi đường cũng đã phát hiện điều khác thường, thần âm vang vọng kia, lại không phải do đạo sĩ niệm ra.

Lập tức mặt mũi ai nấy đều tràn đầy vẻ ngạc nhiên nghi ngờ.

Không biết là người phương nào tụng kinh, lại có uy thế lớn như vậy, ngay cả cương thi tứ phẩm cũng không có một chút lực phản kháng nào.

Chỉ có Đồ Bách Thú là vẻ mặt kinh dị.

Nhân vật khủng bố kia, lại ra tay rồi.

Như hình với bóng, kinh hồng thoáng hiện, khiến người ta cảm thấy mình đối mặt căn bản cũng không phải là một người bình thường, mà là một vực sâu không thấy đáy.

Quá cường đại, cũng quá không thể tưởng tượng nổi.

Trấn cương thi tứ phẩm như trấn sâu kiến.

Đặc biệt hơn chính là thiên đạo luân âm này, như đang niệm đại đạo thiên địa, tráng chí nhút trời, chính nhiên chính khí.

Roi vào trong lòng, gột sạch hỗn độn, rất nhiều nghi vấn trên con đường tu luyện bất tri bất giác đã trở nên rõ ràng, có cảm giác đồn ngộ.

Rất nhiều người giống như là nghe được cao nhân giải hoặc, nghe đến si mê, như là đạo sĩ.

Nhưng vào lúc này, thần âm vang vọng đột nhiên lại im bật mà dừng, thay vào đó là một tiếng chửi mắng: “Ài, cmn, dùng sức quá mạnh!”

Một câu chửi mắng đột ngột không có một dấu hiệu báo trước nào, giống như là một gậy đập xuống, để cho tất cả người đang si mê giật mình bừng tỉnh.

Như là người đang nửa tỉnh nửa mê ngủ trong ổ chăn ấm áp, thì thình lình bị một chậu nước lạnh băng tạt thẳng vào đầu vậy.

Lại giống như là đang vui vẻ thích ý cắn một trái dâu tây tươi ngon mọng nước, nhai a nhai a, đến lúc nuốt bụng mới phát hiện, trên nửa trái còn lại, có nửa con sâu đang ngộ ngộ.

Phía trước có bao nhiêu say mê, thì phía sau có bấy nhiêu khó chịu.

Đạo sĩ phản ứng lớn nhất, bạch bạch bạch lui về phía sau, trực tiếp ngã nhào xuống đất, đầu mai vương bát trên mặt còn chưa tan, trên trán lại thêm một cục u.

Ngụy Vũ cũng phản ứng rất lớn, lang nha bổng “bịch” một tiếng rơi trên mặt đất, vừa vịn đập trúng đầu ngón chân y, đau đến mức y túm lấy đầu ngón chân nhảy lò cò.

Nhân lúc xoay chuyển này, ba con nhảy cương thê thảm nhanh chóng chạy trốn đi, nhưng thậm chí là nhảy vọt chúng cũng không thể làm được.

....

“Két két”

Ba con nhảy cương rít lên, âm thanh đã hoàn toàn mất đi trung khí.

Sau khi thoát khỏi chiến trường thì cấp tốc lao về phía tường thành.

Ván cờ đã bị phá, đi phách đã kêu gọi cùng ra lệnh cho bọn chúng thoát đi thành Lâm Thanh.

Tường Thành cách chiến trường không xa, chẳng mấy chốc sẽ đến.

Nhưng mà, ngay lúc này, ba con nhảy cương chợt phát hiện, phía dưới tường thành có một người đang đứng, trên vai vác một cái xẻng sắt, miệng quở mắng: “Chỉ còn lại có ba con, niệm phí công!”

Nhảy cương có linh trí, biết được người này đang chửi mắng, nhưng lại không hiểu người này đang mắng cái gì, bọn chúng chỉ có thể nghe hiểu tiếng giao lưu của đồng loại cùng mệnh lệnh của thi phách.

“Két két”

Luồng sáng đỏ tươi đã nhạt đi của nhảy cương dẫn đầu đột nhiên ngưng kết lại, phát ra mệnh lệnh công kích.

Nó không biết đây là người nào, chỉ biết là hẳn có mỗi một người, hơn nữa đang chặn đường.

Trước mặt nhảy cương, chỉ cần là người sống, thì đó chính là đối tượng chém giết.

Lãnh ý vô tận từ trong thi thể khiến chúng nó khát vọng lấy máu tươi cạo rửa, máu thịt ấm áp ngọt ngào, là thứ bổ dưỡng nhất khi bị thương tổn.

Hai con nhảy cương còn lại tuân theo mệnh lệnh, cùng nhau gia tốc, đồng thời nhào về phía người kia.

Khoảnh khắc đó tia lửa bắn ra.

Nhảy cương dẫn đầu chỉ nhận thấy người trước mặt hơi hơi lắc một cái, đã biến mất ở hướng chúng đang tiến đánh.

Ngay sau đó, cái xẻng sắt lớn màu đen kia lại đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt, nhanh chóng phóng đại.

“Cạch!”

“Cạch!”

“Cạch!”

Chương 234 – Thiên Thi Quỷ Mẫu

Một thôn trang phía bắc cách thành Lâm Thanh trăm dặm.

Lúc này toàn bộ thôn trang đang rên rỉ trong lửa lớn cháy rừng rực, thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất, máu chảy khắp nơi.

Bên ngoài ánh lửa, vô số lông đen đang bay múa ở trong gió đêm, giống như là ngàn vạn nhành dương liễu rủ xuống bên bờ nước mùa xuân.

Phía dưới lớp lông đen che phủ là những điểm sáng đỏ lăm lăm ta lăm tằm như đom đóm trên đồng quê.

Đó là những đôi mắt tinh hồng, phải lấy ngàn để tính.

Trong vô số đôi mắt tinh hồng, một bà già yếu dị đứng đó, dưới cằm của bà ta có một cái u nang kỳ quái, to như trái bí đao, thông qua vô số xúc tu nối vào làn da xương cốt của bà già, bên trong phát ra ánh sáng màu đỏ sậm, có thứ gì đó đang động đậy.

Cũng không biết tự thân mọc ra, hay vẫn là ngoại lai bám lên.

Mặt bà già đầy nếp nhăn, cầm quả đầu lâu trong tay, phía trên treo một chuỗi lục lạc màu đen.

“Đinh linh linh”

Lục lạc màu đen phát ra tiếng vang dồn dập.

Bà già phát ra tiếng hơi khàn khàn ngạc nhiên: “Thất thủ?”

“Giá hu”

Đúng lúc này, sau lưng bà già có ba con khoái mã phóng tới, đều là đầu đội khăn vàng.

Người cầm đầu mặt râu quai nón, thân mang đoản đao, ánh mắt đảo qua đám thi thể, trong ánh mắt thoáng qua một tia kiêng kỵ.

“Hong trần như ngục, chúng sinh đều khổ, vô sinh lão mẫu, chân không gia hương.”

Râu quai nón mở miệng tụng giáo hào, xuống ngựa, hơi hơi khom người nói: “Bạch Liên hộ giáo thánh quân truyền hương sứ Giả Quỷ Tam gặp quan Thiên Thi Quỷ Mẫu.”

“Thánh sứ có gì chỉ giáo.” Bà già kia cũng không quay đầu lại, giọng nói khàn khàn đến gần như không thể nghe rõ.

“Bản hương sứ truyền lời dò hỏi của Thánh Chủ, Thiên Thi đại quân đã mai phục được vài ngày, lúc nào xuất động phá hủy thành Lâm Thanh?” Râu quai nón trầm giọng hỏi.

“Thủ tịch thiêu thi đường Đồ Bách Thú dẫn đội xuôi nam, đã tới Lâm Thanh, đối thủ của ta là hắn, tru diệt thiêu thi đường, thành Lâm Thanh liền không thành vấn đề.”

“Vậy ngài đã diệt trừ thiêu thi đường rồi sao?” Râu quai nón sững sốt.

“Xảy ra một chút chuyện ngoài ý muốn, còn đang điều tra.”

“Thiên Thi Quỷ Mẫu, bản hương sứ cần phải nhắc nhở ngài, triều đình tiếp viện liên tiếp, ba lộ đại quân đông tây nam ta càng lúc càng thêm áp lực, thành Lâm Thanh có liên quan đến việc phá cục, còn xin ngài mau chóng xuất động thi quân, đánh hạ Lâm Thanh.” Râu quai nón nói với giọng điệu nôn nóng.

“Hành động như thế nào bản mẫu tự khắc có phán đoán, trong vòng ba ngày ta nhất định đánh hạ được thành Lâm Thanh, Thánh sứ không có việc gì thì mời về cho.” Bà già hơi hơi nghiêng đầu, sau đó trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

“Ngươi....”

Khuôn mặt râu quai nón đỏ lên, còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng đột nhiên thấy được đám thi quái lông đen đều đồng thời nhìn về phía y, miễn cưỡng nén lại, lộ vẻ tức giận quay đầu ngựa, giống như là chạy trốn biến mất trong màn đêm.

“Thiêu thi đường, đến cùng thì các ngươi có thủ đoạn gì mà lại có thể phá bốn bộ nhẩy thi của ta hợp lực tấn công?” Về mặt bà già nghi hoặc, u nang dưới cằm bà ta phát ra tiếng “két két két”, một ngàn đại quân đen kịt liền động, ầm ầm như thiên quân vạn mã, rời đi thôn trang tiến vào màn đêm.

Không bao lâu sau, một bộ nhảy thi có hình thể to lớn đi tới bên cạnh bà già, hạ thấp thi thân xuống chờ bà già ngồi lên, nâng lên bà già rồi cũng biến mất, chỉ để lại tàn khuyết thi thể cùng với vết máu vương vãi đầy đất còn đang nói ra tội ác kinh khủng.

Trên thi thể, có vằn đen đang kéo dài, lông đen sinh trưởng.

...

“Quá lỗ rồi.”

Nhìn ba bộ nhảy cương đã ngã xuống đất, Tần Hà lộ vẻ đau lòng.

Tính ra đã hai ba ngày không đốt thi thể, lúc này vừa tới một đám, nhưng chẳng ngờ rằng lại không trải qua được đào tạo như vậy.

Vừa mới niệm 1/3 Lăng Vân Kinh, sơ sẩy một cái đã niệm hết toàn bộ quái lông đen thành tro.

Chỉ còn lại ba con này.

May là vẫn chưa niệm xong, niệm xong đoán chừng ngay cả ba con này cũng mất luôn.

Quan sát nhảy cương trên đất, Tần Hà nhíu chặt mày.

Một xác người bình thường, mọc một thân lông đen, đã biến thành quái vật tứ chi chạm đất, thi thảo, miệng nứt, răng nhọn, mắt đỏ au, so với hung thi bình thường thì mạnh hơn nhiều, máu chốt nhất là còn có tính truyền nhiễm, có thể gọi là biến thái.

Đám tà ma ngoại đạo này, quả nhiên là có đủ loại thủ đoạn.

Xác người rơi vào trong tay bọn họ, chính là một loại vật liệu, cái gì cũng có thể làm ra.

Lắc đầu, Tần Hà lấy ra ba cái túi đựng xác, lần lượt bỏ biến thi vào, treo lên bên hông.

Sau khi phân biệt phương hướng liền đi lò hỏa táng Lâm Thanh.

Hiện tại xung quanh lò hỏa táng Lâm Thanh đã không thấy thi thể, chỉ có vết máu cùng vài bộ phận thi thể mọc đầy lông đen

trên mặt đất, giống như là đậu hũ mọc lông đen.

Cửa ra vào, một tấm vải vàng rơi trên mặt đất, bị đập lên rất nhiều dấu chân máu.

Tần Hà hơi sững sốt một chút, đi đến nhặt tấm vải vàng lên rũ rũ, ngạc nhiên phát hiện, tấm vải vàng này có nguyên liệu dệt cực kỳ có linh tính, hẳn là do một loại lông thú nào đó bện thành, vừa rũ vài cái đã loại bỏ hết dấu chân máu trên đó, có khí tức cùng vết tích luyện chế rõ ràng, ắt hẳn là có công hiệu đặc thù.

Cũng không biết là ai làm rơi ở đây.

Căn cứ theo nguyên tắc mình nhặt được thì đó là của mình, Tần Hà thu vào không gian dưới nách, để đó sau này nghiên cứu.

Tiến vào lò hỏa táng.

Không lớn, nhưng chim sẻ dù nhỏ vẫn có đủ ngũ tạng, tất cả dụng cụ nhiên liệu đều đầy đủ.

Không thể tốt hơn.

Tần Hà trực tiếp đóng luôn cửa sắt lớn vào, lại xách đại vương bát từ trong túi ra.

Thanh lý, đặt lên lò, châm lửa.

“Gia, những quái thi này không dễ đốt a.”

Đại vương bát đã đốt vô số thi thể, thi thể nào dễ đốt thi thể nào khó đốt, vị trí nào trong lò cần tăng thêm nhiệt độ, hiện tại nó đã rất thành thục.

“Tranh thủ thời gian đi, bây giờ còn sớm.” Tần Hà nói.

Vào đêm thi thể nhiều, nửa đêm quỷ nhiều.

Trận thi loạn này náo lên quá sớm, Tần Hà mới vừa ăn xong cơm tối, buổi trưa mới thả lỏng gân cốt một chút, đang định ngâm tắm nước nóng, định tối nay ra ngoài muộn một chút.

Kết quả vừa mới đun dở nước thì công việc đã tới, quỷ kêu đến cách ba dặm còn có thể nghe thấy.

Không có cách nào, Tần Hà chỉ có thể rửa mặt qua loa rồi vác xẻng lớn đi ra ngoài.

Lần theo âm thanh đến xem xét, khá lắm, đám người thiêu thi đường cùng đại hòa thượng và đạo sĩ thiếu chút nữa đã bị thanh lý.

Bất đắc dĩ, Tần Hà chỉ có thể vận dụng Lăng Vân Kinh.

Hiệu quả hơn cả dự đoán.

Điều này khiến Tần Hà càng thêm có mong đợi với bản 《Độ Ách Pháp Kinh》.

Lăng Vân Kinh đã cường hãn như vậy, thế mà chỉ là bản không trọn vẹn của 《Độ Ách Pháp Kinh》, cũng không biết tương lai có thể đốt ra được hay không.

“Bành bành bành”

Bên trên lò đốt xác, lửa cháy bùng bùng, thậm chí còn phát ra tiếng nổ.

Đại vương bát thành thật thi hành mệnh lệnh Tần Hà, tăng tốc đốt thi thể, dội dầu hoả lên trên thi thể giống như là không cần tiền vậy.

Dù sao cũng không phải của mình, chẳng tiếc chút nào.

Tần Hà không có chuyện gì để làm, cũng không muốn đi ra ngoài quản chuyện không liên quan, dứt khoát lấy chăn đệm ra, tìm một chỗ sạch sẽ trải lên, yên lặng chờ phần thưởng.

Kết quả vừa mới nằm xuống, bên ngoài đã có tiếng bước chân đi tới.

Hai người, bước chân chỉnh tề như một, âm thanh trùng điệp với nhau, đang từ khoảng cách hơn trăm bước đi tới.

Còn có một giọng nói đang chửi rủa: “Hai tên ngu xuẩn các ngươi, sau này còn dám nhắc kiểu chạy bỏ ta lại, sẽ đốt hết các ngươi đi.”

“Còn có khăn hoàng phong của ta, không tìm về được cũng đốt các ngươi đi!”

Chương 235 – Người chạy cái gì?

Phương sĩ mắt lé quay lại.

Sống sót sau tai nạn, mồ hôi lạnh đầm đìa.

Ông ta thề, nhảy cương truy sát chính là tình cảnh hung hiểm nhất mà ông ta gặp phải từ khi hành tẩu giang hồ đến nay.

May mắn là vận khí đủ tốt, lại có thêm hai tên đàn của Kim Quang Tự cùng Lăng Vân Quan chạy đến thay ông ta cản lại, mới có thể coi là thoát mạng được.

Sau khi trấn định lại, phương sĩ đột nhiên phát hiện, khi ông ta chạy trốn không thu lại tấm khăn hoàng phong kia, thất lạc ở cửa ra vào lò hỏa táng.

Cho nên ông ta vòng lại, mạo hiểm quay về.

Khăn hoàng phong là một trong những lá bài tẩy của y, đã sắp đặt đến pháp khí, không thể để mất được.

Vòng qua góc đường, phương sĩ mắt lé nhìn phòng thiêu thi một cái, lập tức nheo mắt, vội vàng nói với hai tên kiêu phu: “Dừng lại, dừng lại!”

“Nguyên Thanh thượng nhân dừng lại, Nguyên Thanh thượng nhân dừng lại!” Hai tên kiêu phu lại theo tiếng đồng thanh mở miệng.

“Suyt suyt”

Phương sĩ mắt lé sắc mặt đại biến, vội vàng cầm thanh.

Phương sĩ mắt lé dò xét phòng thiêu thi, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ.

Hiện tại phòng thiêu thi, ánh lửa rực sáng, không biết có chuyện gì xảy ra, cửa sắt lớn vốn đang mở rộng hiện giờ lại đóng chặt. Giống như là có người tiến vào, không biết là đang đốt xác hay là làm gì; lại giống như có người phóng hỏa, bởi vì hiện giờ ống khói trên nóc phòng đang bốc lên khói đen nghi ngút.

Chờ đợi trong phút chốc, phương sĩ mất lé xác định, bên trong không phải phóng hoả, mà là đang đốt xác.

Bởi vì sau mỗi lần ánh lửa hơi hạ xuống, lại sẽ bùng cháy lên lần nữa, còn có thể mơ hồ nhìn thấy một cái bóng nhỏ dài đang đong đưa.

Điều này khiến ông ta càng thêm khó hiểu.

Lò hỏa táng vừa chết một đám người, thợ thiêu thi chính là sống sờ sờ bị nhảy cương lấy làm điểm tâm.

Ai sẽ chạy vào đây đốt xác chứ?

Hiện tại trong đầu ông ta xuất hiện dấu hỏi chấm liên tiếp.

Ai đang đốt?

Đốt cái gì?

Theo bản năng, phương sĩ mất lé nhớ tới tồn tại kinh khủng miệng tụng “kinh văn” kia.

Khi thiêu thi đường đại chiến nhảy cương, phương sĩ mất lé vụng trộm theo dõi tình hình đại khái từ chỗ xa.

Chi tiết không thấy rõ lắm, nhưng kinh văn dẫn động trời đêm trút xuống linh quang thì ông ta lại nhìn thấy rõ ràng.

Thi quái lông đen trực tiếp bị độ hoá, chỉ có ba con nhảy cương chạy trốn.

Có khi nào là ba con nhảy cương kia căn bản là không hề trốn thoát được, mà đã bị bắt lại, sau đó quay về lò hỏa táng này.

Đốt một lần nữa?

Phương sĩ mất lé không biết mình có suy luận chính xác hay không, chỉ cảm thấy có khả năng này.

Bằng không ai lại chạy tới lò hỏa táng âm trầm kinh khủng này cơ chứ?

Trong lúc nhất thời, phương sĩ mất lé không biết mình có nên tiếp tục tiến lên phía trước hay không.

Chần chờ một hồi lâu, không thấy có điều gì dị thường, ông ta quyết định tiếp tục, khẩn hoàng phong sử dụng cực kỳ tốt trong thực chiến, quay đầu trùm một cái, địch nhân muốn trốn cũng không thoát.

“Nghe mệnh lệnh ta, đi lên phía trước, không được phát ra âm thanh nào.” Phương sĩ mắt lé nhỏ giọng hạ lệnh, nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng lại nói thêm một câu: “Nếu như có tình huống gì, ta bảo các người chạy, các người nhanh chóng chạy đi.”

Hai tên kiêu phu dường như đã tìm về trạng thái, nghe lệnh chậm rãi tiến lên phía trước, rón ra rón rén, như là kẻ gian.

Phương sĩ mắt lé đi một bước nhìn ba bước, chậm chậm đi tới cửa ra vào lò hỏa táng.

Cẩn thận nhìn qua một vòng, trong lòng liền hơi trầm xuống.

Khăn hoàng phong trên mặt đất đã biến mất, cũng không cảm ứng được khí tức.

Có lẽ là đánh mất, nhưng khả năng lớn hơn chính là đã bị người bên trong nhặt đi.

Cái thứ kia là dùng lông bụng cầm mao thử bện thành, xuất từ Hôi gia ở đông bắc, cực kỳ có linh khí, người có thực lực mạnh một chút chỉ cần vừa thấy là đã có thể nhìn ra lạ thường.

Dừng trong chốc lát, bên trong phòng thiêu thi vẫn không có phản ứng nào khác, dũng khí của phương sĩ mắt lé tăng thêm một chút, vội vàng chỉ huy hai tên kiêu phu hạ kiêu.

Hai tên kiêu phu nghe lệnh, nhẹ tay nhẹ chân buông cổ kiêu xuống.

Phương sĩ mắt lé lại quan sát một hồi, thấy trong phòng vẫn không có phản ứng gì, liền nghiêng người chuẩn bị xuống kiêu.

“Khụ khụ”

Nhưng vào lúc này, phía trên phòng thiêu thi lại đột nhiên truyền ra một tiếng ho.

Phương sĩ mắt lé ngẩng đầu nhanh như chớp, chỉ thấy có một người đứng thẳng ở trên nóc phòng thiêu thi không biết từ khi nào, nghiêng đầu đánh giá mình với dáng vẻ rất hứng thú.

Phương sĩ mắt lé cả kinh, bởi vì ông ta hoàn toàn không phát hiện ra được là phía trên có người.

Càng đáng sợ hơn là, nhảy cương đã khiến cho ông ta có bóng ma tâm lý, ban nãy bộ nhảy cương kia chính là nhảy từ ngay vị

trí người nọ đang đứng xuống, cắt một binh sĩ thành từng mảnh.

Chính là những mảnh thi thể mọc đầy lông đen trên mặt đất lúc này.

“Chạy mau!!”

Phương sĩ mắt lé bị dọa thét to, vội vàng đập lên đòn khiêng kiệu.

Chắc chắn người này không phải là người bình thường, nói không chừng chính là vị xuất thủ nọ.

Quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ, ba mươi sáu kẻ chạy là thượng sách!

Hai tên kiệu phu trung thực thi hành mệnh lệnh, “bá” một tiếng liền đứng dậy, cấp tốc nâng bật kiệu lên, nhanh đến mức trực tiếp quăng phương sĩ lên giữa không trung.

Sau đó, phóng nhanh như gió!

Tốc độ kia, đó là cực kỳ nhanh.

Phương sĩ mắt lé còn chưa rơi xuống, bọn họ đã phóng ra xa hơn mười trượng, tiếng nói vọng lại: “Nguyên Thanh thượng nhân chạy mau, nguyên Thanh thượng nhân chạy mau!”

Đừng nói phương sĩ mắt lé, ngay cả Tần Hà đều thấy kinh ngạc.

Hay lắm, đây là cái thứ đồ chơi gì?

Chạy nhanh như vậy?

Điều khiển bằng giọng nói?

“Rầm” một tiếng, phương sĩ mắt lé đặt mông rơi trên mặt đất, lại nhìn về phía hai tên kiệu phu, lúc này cũng chỉ còn lại bóng lưng mờ hồ.

Khuôn mặt phương sĩ lúc này có bao nhiêu tái nhợt thì khỏi phải nói rồi, trong lòng có một vạn câu “ngu xuẩn” muốn mắng nhưng không dám mắng ra khỏi miệng.

Bởi vì ngay giây phút này, người đã nhảy xuống trên nóc nhà kia, đang nghiêng đầu nhìn từ trên cao xuống đánh giá ông ta, hỏi: “Người chạy cái gì?”

Chương 236 – Chạy chậm quá nha

“Mắc... mắc tiểu.”

Khuôn mặt phương sĩ mắt lé run rẩy, nặn ra ba chữ.

Người này nhảy từ trên nóc nhà xuống mà yên lặng không một tiếng động, tuyệt đối là cao thủ.

“Mắc tiểu?” Tần Hà nghi ngờ.

“Mắc tiểu.”

“Thật sự là mắc tiểu?”

“Thật sự mắc tiểu.”

“Vậy người đi tiểu a, không đi tiểu được ta cắt cái chân kia của người đi.”

“Hu” Tần Hà khoác Tú xuân đao lên vai, trừng mắt nhìn chăm chăm phương sĩ mắt lé.

Khuôn mặt phương sĩ mắt lé lập tức càng co rúm lại, vội vàng gật đầu nói: “Được, ta.. ta đi tiểu.”

Nói xong ông ta đứng dậy, đi đến góc tường bên cạnh, thấy Tần Hà vác đao cũng không đi theo sau, tròn mắt đảo một vòng, “sưu” một tiếng liền chạy trốn.

Tần Hà thấy vậy.

Ai ui?

Còn dám chạy?

Được rồi, ngày mưa rảnh rồi đánh con trẻ.

....

Phương sĩ mắt lé tập tậ tập tễnh nhưng lại chạy rất nhanh. Quay đầu liếc nhìn Tần Hà một cái, lại phát hiện Tần Hà vẫn đứng tại chỗ, chẳng hề đuổi theo, ngược lại còn mỉm cười với ông ta.

Lòng phương sĩ mắt lé căng lên, cực kỳ sợ Tần Hà thành linh đuổi theo cho ông ta một đao.

Cảm giác bị người khác nắm trong lòng bàn tay, khiến cho ông ta cảm thấy rùng mình.

Cũng không biết vị này thân mặc Phi Ngự phục rốt cuộc có phải là vị cao thủ Phi Ngự Vệ kia hay không, nhưng trong ấn tượng của ông ta hình như là không hề có người như vậy.

Ông ta chạy ra xa chừng sáu con đường mới vịn tường dừng lại.

Quay đầu lại nhìn, đối phương vẫn không có đuổi theo đến đây.

Ông ta không khỏi thở phào một hơi, xa như vậy rồi cũng không đuổi theo, chắc hẳn là đối phương đã buông tha cho mình.

Mạng lớn!

Đang thở hắt hắt, phương sĩ mắt lé lại chợt phát hiện, ở trên đầu tường phía đối diện, hình như có một bóng người đang ngồi xồm.

Ông ta còn chưa lên tiếng, đã thấy bóng người kia đột nhiên lộ ra hai hàm răng trắng: “Chạy đi, sao lại không chạy tiếp vậy?”

“Cmn!”

Phương sĩ mắt lé lập tức bị dọa đến thét lên một cách quái dị, lại chạy trốn lần nữa.

Là người nọ, hẳn vẫn đuổi đến!

Chạy một hồi, phương sĩ mắt lé lại chạy qua chừng tám con đường.

Đang định dừng lại quan sát, lại chợt thấy phía trước có một người đang đứng dựa tường, nhếch miệng cười cười với ông ta: “Tốc độ chưa đủ nhanh nha, ta lại đuổi kịp rồi.”

“A!”

Phương sĩ mắt lé đổ mồ hôi lạnh.

Vẫn là người kia.

Lại lần nữa nhanh chân chạy đi.

“Cố lên cố lên cố lên!”

Lần này Tần Hà không chỉ không thả, còn bước nhanh đuổi theo, đi bên cạnh phương sĩ mất lé hô cổ vũ cho ông ta.

“Duy trì tiết tấu!”

“Đúng đúng đúng, chạy nhanh bước nhỏ, đừng chạy bước lớn.”

Phương sĩ mất lé mặt mũi trắng bệch.

Tốc độ của người này vượt xa chính mình.

Phải mất mạng a!

May mà...

Chạy qua hai con đường, ông ta lại dừng lại lần nữa.

Phương sĩ mất lé lao vào một ngõ nhỏ, nhìn phía trước phía sau không thấy người kia, liền vội vàng xoay người nhảy qua tường vây.

Ông ta xem như đã hiểu, chạy là không chạy thoát.

Nhất định phải trốn.

Trốn đi, không cho đối phương tìm được mình, mới có thể thoát hiểm.

Leo tường vây vào trong viện, phương sĩ mất lé trông thấy một cái vại lớn, vội vàng chui vào trốn, còn đẩy cả nắp vại lại.

Qua một hồi lâu, bên ngoài không có động tĩnh.

Ông ta không khỏi thở phào một hơi lần nữa.

Quả nhiên, trốn đi mới hữu dụng.

Nhưng rất nhanh, một luồng khói đột nhiên bay vào bên trong thông qua nắp vại, đồng thời cái vại lớn lạnh băng hình như đang nóng lên.

Bên ngoài có tiếng lộp bộp, giống như....Đốt! Lửa!

Phương sĩ mất lé hoảng sợ, thò đầu ra xem xét.

Thật là! Củi rơm chất bên cạnh vại nước đã bốc cháy, người nọ còn đang chất thêm củi vào bên cạnh vại, bốn mắt nhìn

nhau, người kia nhếch miệng nở nụ cười: “Như thế nào, có thấy ấm áp không?”

“A!”

Phương sĩ mắt lé đỏ mờ hôi như mưa, lập tức bò lặn ra khỏi vại lớn, một lần nữa phóng đi.

Khoảng nửa canh giờ sau, phương sĩ mắt lé giống như chịu tội.

Chạy tán loạn khắp thành.

Bất kể ông ta chạy đến đâu, Tàn Hà cũng có thể xuất hiện bất ngờ.

Bất kể ông ta trốn ở chỗ nào, Tàn Hà cuối cùng cũng có thể tìm được ông ta.

Hơn nữa... Còn phóng hoá!!

Đáng thương phương sĩ mắt lé, bị đốt đến trên dưới toàn thân đều bốc khói, ngay cả lông mày cũng bị cháy xém.

Không thể trốn trên bờ.

Chỉ có thể trốn xuống dưới nước, trong nước không thể phóng hoá.

Cuối cùng, phương sĩ mắt lé cắn răng, nhảy xuống một cái giếng cổ, lặn xuống dưới.

Ông ta thề, đây là quyết định khiến hãn kinh sợ nhất, hối hận nhất.

Vừa mới trốn kỹ.

“Phù phù” một tiếng, một cái thùng gỗ liền rơi xuống nước, rất nhanh đã chìm xuống, hai đầu còn “tê tê” bắn ra tia lửa.

Đó là kíp nổ đang đốt cháy với tốc độ cực nhanh.

Phương sĩ mắt lé thấy vậy, mắt lập tức trợn trừng.

Thứ này ông ta đã từng thấy.

Phích lịch pháo dùng dưới nước của thuỷ quân Vận Hà!

Thuỷ lôi!

Thuỷ lôi chuyên dùng để đối phó với thuỷ yêu trong Vận Hà!

Thủy lôi có uy lực không hề thua kém với một kích toàn lực của cường giả nội kinh đỉnh phong!

Không sai, cái tên gia súc Tần Hà này, lúc ở trên thuyền đã cảm thấy cái “pháo” lớn này rất thú vị, nên đã thuận tay lấy bảy, tám cái trên thuyền bỏ vào nách không gian.

Không nghĩ tới ở một nơi như vậy còn có đất dụng võ.

Khá lắm.

Cái giếng cổ này thẳng tuột từ trên xuống dưới, lớn bao nhiêu chứ?

Uy lực này...

Phương sĩ mắt lé bơi như điên lên trên, từng chiếc lông tơ đều dựng đứng.

Vừa mới nổi lên mặt nước.

“Ầm ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, phương sĩ mắt lé cùng với sóng nước cực lớn trực tiếp bắn lên không trung, bịch một tiếng đập xuống đất, nhất thời trời đất quay cuồng, mắt nổi đom đóm.

Lắc đầu nhìn lại.

Người kia còn ôm một cái pháo trước ngực, còn đang chuẩn bị châm lửa.

“Phục rồi!!”

Phương sĩ mắt lé quỳ tại chỗ rạp đầu xuống đất, chắp tay trước ngực, hô lớn: “Cao nhân tha mạng! Tha mạng!”

Chương 237 – Bốn người đứng đầu Thi môn

Ông ta xem như đã rõ.

Người này chính là đang lấy mình làm trò đùa.

Nếu còn không xin tha, mệnh sắp bị chơi đến mất luôn rồi.

“Không chạy nữa?” Tần Hà luyến tiếc thu hồi “pháo đốt”.

Phương sĩ mắt lé căn bản là không dám ngẩng đầu lên nhìn, vội vàng dập đầu, “Tiểu nhân có mắt không biết thái sơn, mạo phạm cao nhân, xin tha mạng, xin bỏ qua!”

“Được rồi, dưới đầu gối nam nhi là vàng, nếu ngươi đã chịu cầu xin ta, vậy thì tính mệnh này tạm thời gửi ở chỗ ta đây.”

“Tạ ơn cao nhân.”

“Ba vấn đề.”

“Xin cao nhân cứ hỏi, tiểu nhân nhất định biết gì nói vậy.”

“Thứ nhất, ngươi là ai?”

“Tiểu nhân Tiền Vô Lượng, tự Nguyên Thanh, ở bên ngoài ta đều tự xưng là Nguyên Thanh Quan Chủ, nhưng mà ở trước mặt cao nhân, ta không dám tự xưng.”

“Quan chủ? Ngươi có đạo quan?”

“Có, cũng không có.”

“Nói như thế nào?”

“Trước khi xuất đạo tiểu nhân từng có một vị sư phụ quan chủ, nhưng thế đạo không tốt, toà quan kia ngoại trừ ta cùng sư phụ cũng chỉ còn lại có chuột, sau khi sư phụ qua đời, ta liền trở thành quan chủ.”

“Quan chỉ có một mình ngươi?”

“Lăn lộn giang hồ, bám cái danh đoạ người.”

“Tốt a, vấn đề thứ hai.”

“Ngươi lén lén lút lút ở bên ngoài lò hỏa táng làm cái gì?”

“Ta... Ta đến tìm khăn Hoàng phong, ban nãy khi trần hắc mao cương thi đã đánh rơi ở bên ngoài lò hỏa táng.” Phương sĩ mắt lé bàn giao rõ ràng toàn bộ, không dám nói dối dù chỉ một chút.

Bởi vì lúc này, Tần Hà đang nhìn chăm chăm vào ông ta, chỉ cần ánh mắt hơi thoáng qua một chút, tám chín phần mười sẽ bị phát hiện.

Ông ta không dám, trước mắt bảo mệnh là quan trọng nhất.

“Khăn Hoàng phong?”

“Là một tấm vải màu vàng.” Phương sĩ mắt lé đảo mắt một vòng, hỏi: “Cao nhân.. Ngài có trông thấy không?”

“Không có.” Tần Hà phủ nhận mà mặt không đỏ, tim không đập nhanh, tay không run, cực kỳ dứt khoát, thuận miệng hỏi tiếp: “Vây cái khăn Hoàng phong kia dùng để làm gì?”

Phương sĩ mắt lé: “.....”

“Trả lời.”

“Chính là... dùng để che mắt, thời điểm chiến đấu có thể chiếm được tiên cơ.” Khuôn mặt phương sĩ mắt lé run rẩy.

“Có chú ngữ không?” Tần Hà lại hỏi.

Phương sĩ mắt lé: “....”

“Trả lời.”

“Có.”

Mặt mũi phương sĩ mắt lé tràn đầy vẻ đau lòng, trong lòng có một vạn điều nghi ngờ, nhưng ông ta không dám hỏi a.

Sau đó dưới ánh mắt gần sát của Tần Hà, ông ta giao nộp ra chú ngữ.

Bởi vì ông ta nghi ngờ nghiêm trọng rằng, gia hoả này sẽ lấy mặt của ông ta để thử chú ngữ.

Quả nhiên!

Ngay sau đó.

Tần Hà thật sự móc khăn Hoàng phong từ dưới nách ra!!

Sử dụng chú ngữ thu phóng mấy lần, lại cực kỳ yên tâm thoải mái thu về, còn đặc ý nói: “Nhìn cái gì, đây không phải cái tấm khăn kia của ngươi, tấm này của ta là đực, tấm kia của ngươi là cái, nó không giống nhau.”

“Vâng vâng vâng, không giống nhau, không giống nhau.”

Trong lòng phương sĩ mắt lé lập tức rỉ máu, đồng thời lại cảm thấy may mắn.

Lòng rỉ máu là bởi vì khăn Hoàng phong không còn, may mắn là ông ta không nói dối chú ngữ, bằng không e là mạng nhỏ

liền khó giữ được.

“Một vấn đề cuối cùng.”

Tần Hà nhìn về phía phương sĩ mắt lé, hỏi: “Về những bộ hắc mao cương thi này, người hiểu được bao nhiêu?”

“Hắc mao cương thi là do một tà tu gọi là Thiên Thi Quỷ Mẫu trong Luyện thi môn làm ra.” Chuyện không liên quan đến mình, phương sĩ mắt lé trả lời lại càng thêm rõ ràng mười mười.

“Thiên Thi Quỷ Mẫu?” Tần Hà hơi hơi ngây ngẩn.

Cái danh hiệu này hắn đã biết đến thông qua kịch đèn chiếu của tay sai Luyện thi đường, nhưng chưa bao giờ trông thấy mặt thật, hơn nữa đến cùng thì Thiên Thi Quỷ Mẫu đang ở đâu, làm gì cũng hoàn toàn không biết.

Chỉ biết là có một người như vậy.

Phương sĩ mắt lé cho là Tần Hà không biết, lại nói tiếp: “Đó là một bà già kỳ quái, danh xưng là một trong bốn người đứng đầu của Luyện thi môn, trận tạo phản này của Bạch Liên giáo, bà ta cũng có tham dự.”

Tần Hà gật gật đầu.

Thực lực Bạch Liên giáo có thể coi là mạnh nhưng kỳ thật cũng mạnh có giới hạn, nhưng có một điều, xem như tổ chức chuyên làm phản tặc trên giang hồ, bị các triều đại thay phiên nhau tiêu trừ mà không bị diệt, chắc chắn hô bằng gọi hữu rất lợi hại.

Giang hồ có rất nhiều môn phái, còn có dị nhân, hiệp khách, thậm chí một vài tà tu yêu ma quỷ quái đều có quan hệ dây mơ rễ má mới Bạch Liên giáo. Huống chi, trên danh nghĩa, Luyện thi môn còn là một nhánh của Bạch Liên giáo.

Mà Luyện thi môn, có bốn người đứng đầu.

Thanh thi khôi thủ, An Trùng Cửu.

Thiên thi khôi thủ, Nguyễn Thiên Ngung.

Kim thi khôi thủ, Kim Ô Hào.

Cốt thi khôi thủ, Bạch Lưu Ly.

Đạo luyện thi có vô số nhánh, vô số truyền thừa, bốn đạo trên đây chỉ là bốn đạo cường thịnh nhất trong đó.

Giữa bốn đạo có sự ganh đua lẫn nhau, đều tranh đoạt bảo tọa thứ nhất của thi đạo, quan hệ cực kỳ vi diệu.

Tần Hà đã từng gặp An Trùng Cửu, còn ba vị đằng sau vẫn chưa từng gặp mặt.

Nhưng Thiên thi khôỉ thủ này, nghĩ đến cũng sắp thấy rồi.

“Thi độc của hắc mao cương thi mạnh như vậy sao?” Tần Hà lại hỏi.

Toàn bộ thi thể bị cắn chết đều đã biến mất, chắc chắn là đã bất xác, tốc độ nhanh đến dọa người.

“Hồi bẩm cao nhân, bình thường thì cần một ngày một đêm mới có thể bất xác, hơn nữa chỉ có nhảy cương mới có năng lực lan truyền thi độc, hắc mao cương thi thông thường không có năng lực đó; nhưng ta nghĩ, chắc chắn là Thiên Thi Quỷ Mẫu đã hạ trọng thủ, cường hoá thi độc.” Phương sĩ mắt lé trả lời.

Dừng một chút, ông ta thấy có vẻ như Tần Hà không hiểu nhiều về phương diện này, lại nói tiếp: “Ta nghe người ta nói, hiện tại Thiên Thi Quỷ Mẫu có thể điều động một ngàn hắc mao cương, số lượng nhiều sẽ mất khổng chế.”

“A?”

Sắc mặt Tần Hà hơi đổi.

“Đúng vậy, sẽ không sai, bằng không đất lỗ kia sao còn đến phiên Bạch Liên giáo, Thiên Thi Quỷ Mẫu đã sớm quét sạch tứ phương.” Phương sĩ mắt lé nói, đem Thiên Thi bán sạch sẽ.

Khẩn Hoàng phong không còn, hiện tại ông ta chỉ muốn giữ được cái mạng nhỏ của mình.

Phương sĩ mắt lé ra sức cuối cùng cũng thu được hiệu quả, sau khi Tần Hà lại hỏi thêm vài vấn đề liền khoát tay, nói: “Thấy biểu hiện ngươi không tồi, mệnh tạm thời trả cho ngươi trước, ngươi đi đi.”

“Tạ ơn cao nhân, tạ ơn cao nhân.” Phương sĩ mắt lé vội vàng dập đầu, trước khi đi cả gan hỏi một câu: “Xin hỏi danh hào

cao nhân, sau này gặp lại còn có thể báỉ danh.”

Tần Hà mỉm cười, “Đi không đổi tên ngồi không đổi họ, thiêu thi đường kinh thành, Ngụy Vũ.”

Buổi sáng mập mạp cùng đạo sĩ chửi rửa ở trước doanh, trừ hai người đó ra thì Ngụy Vũ là kẻ nhảy nhót vui vẻ nhất.

Vậy thì lại thêm một cái nôi a.

Thêm một cũng chẳng khác bao nhiêu.

Chương 238 – Cái gì gọi là niềm vui bất ngờ

“Gia, ngài đi đâu vậy?”

Trở lại lò hỏa táng Lâm Thanh, đại vương bát tò mò hỏi.

Tần Hà đã đi ra ngoài một lúc, bên ngoài không biết là có chuyện gì xảy ra, quỷ khóc sói gào.

“Đi nổ cá.”

Tần Hà nằm xuống trên đệm chần, vẻ mặt nhàn nhã, tâm trạng không tồi.

“Nổ cá?”

Đôi mắt đầu xanh của đại vương bát tràn đầy sự khó hiểu, không biết Tần Hà sao đột nhiên lại có hứng thú đi nổ cá.

Lấy cái gì để nổ?

Pháo đốt sao?

Có lòng muốn hỏi, lại sợ bị Tần Hà chê nó lảm mồm, cuối cùng thì đại vương bát vẫn nén lòng tò mò xuống.

Tốc độ đốt cháy thi thể hơi chậm, dành thời gian làm việc mới là vương đạo.

Tần Hà híp mắt nghỉ ngơi, đại vương bát bận rộn thiêu thi thể.

Gian phòng thiêu thi trở nên yên tĩnh lại.

Ngay vào lúc này.

Thành vệ thành Lâm Thanh xuất động, nói chính xác ra hẳn là cuối cùng cũng xuất động, không biết là cảm thấy mình làm rũa đen rứt đầu chung quy là không thích hợp, hay vẫn là lấy được tin tức xác thực từ thiêu thi đường mới đi ra ngoài dọn dẹp.

Nếu bàn luận ra, thành vệ thành Lâm Thanh cùng thiêu thi đường cũng không phải là người cùng một đường.

Thời chiến, thành vệ thành Lâm Thanh chính là một phần của đại quân diệt loạn, thuộc sự chỉ huy của Tổng đốc, thuộc về phía văn võ bá quan. Còn Phi Ngư Vệ thuộc về phía Thiên niên hoạn quan.

Nếu không phải có đạo thánh chỉ của Hoàng đế, Phi Ngư Vệ có thể phái mấy tên Thiên hộ Thần bộ tới đất Lỗ trấn loạn đã không tệ, còn muốn thiêu thi đường xuất động đó là đừng có mơ.

Không dám nói là khoanh tay đứng nhìn nhau, nhưng tâm tư ngóng trông đối phương gặp xui xẻo thì chắc chắn là có.

Thành vệ ô ương ô ương xuất động, dọn dẹp đường phố dọn dẹp đường phố, thu thập mảnh thi thể thu thập mảnh thi thể, nửa thành đều là ngọn đuốc.

Đi ở trước nhất là xe ngựa thu thập mảnh thi thể, đi bên cạnh là thành vệ bao bọc toàn thân kín mít, trong tay cầm xẻng, nhìn thấy dưới đất có mảnh thi thể mọc lông đen liền xúc lên xe, lại dùng nước gạo nếp rửa nền đất.

Vẫn phải nói, động tác vẫn rất thành thạo, hiển nhiên là thường xuyên làm.

Giữa đội ngũ, có một chi đội ngũ một trăm người đột nhiên tách ra khỏi đại đội nhân mã, nhanh chóng chạy về phía lò hỏa táng.

Dẫn đầu, chính là tên bách phu trưởng dẫn đầu chạy trốn ban nãy kia.

Bách phu trưởng đến xem xét, lò hỏa táng vừa mới xảy ra chuyện không may lớn như vậy, thế mà cửa lớn lại đóng chặt, ánh lửa vẫn sáng rực rỡ, lập tức cả người sững sờ.

“Người nào bên trong?”

Dừng một chút, Bách phu trưởng lớn tiếng quát hỏi.

Hiện tại ở đằng sau đội ngũ trăm người có ba người mặc quần áo bình dân đang đứng, đúng là thợ thiêu thi dự bị y mới dẫn tới.

Y tính toán thu dọn ở đây một chút, xem thi thể ba tên thợ thiêu thi đã chết kia còn ở đây không, còn ở đây thì đốt đi, không còn thì đốt thi thể khác.

Nha môn Tổng đốc mới vừa hạ lệnh, phải mau chóng xử lý thi thể biến dị.

Trường hợp khẩn cấp, cho nên y mới không bận tâm thuộc hạ thương vong thảm trọng, sau khi bổ sung nhân thủ lại trở về nơi này.

Trong phòng thiêu thi, Tần Hà ngồi dậy, cách cửa sắt kêu lên: “Lão tử thiêu thi đường, ngươi là ai?”

Tần Hà có thể đoán được đại khái là ai, nhưng muốn hấn nhường chỗ thì không thể, vĩnh viễn không thể nhường.

Không có ai có thể đuổi Tần Hà ra khỏi lò đốt xác.

Nếu có, Tần Hà nhất định sẽ để cho người đó nằm lên lò đốt xác, cảm nhận thử sự ấm áp của nhân gian.

“Ta là Bách phu trưởng thành vệ thành Lâm Thanh, phụng mệnh đến đây khôi phục lò hỏa táng, mời ngươi lập tức mở cửa ra.” Bách phu trưởng lớn tiếng nói.

Trực giác nói cho y biết, có phiền toái.

Người bên trong có giọng điệu bất thiện, trông có vẻ không dễ đánh quan hệ, mâu chốt nhất còn là người của thiêu thi đường.

Thiêu thi đường thuộc về Phi Ngư Vệ, đám người này từ trước đến nay vẫn luôn ngang tàng hống hách.

“Mở ra ông nội ngươi cái sọ chó, lão tử đang đốt xác, xéo đi!”

Đúng như dự đoán, bên trong truyền ra tiếng đâm người chết không đền mạng.

Cái này rất Phi Ngư Vệ.

“Làm càn!”

Bách phu trưởng lập tức tức giận đến đen mặt, nhưng y không thể cứ nhượng bộ như vậy, lạnh lùng quát: “Người nghe rõ cho ta, thành Lâm Thanh cũng không phải là địa bàn của Phi Ngư Vệ người, không thể chấp nhận được việc người giường oai ở đây, lập tức mở cửa ra, bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Nói xong, “choang” một tiếng, y rút bội đao ra.

Đám thủ hạ thấy vậy, cũng tới tấp rút đao ra, bầu không khí bắt đầu trở thành giường cung bạt kiếm.

“Bớt nói nhảm đi, hôm nay lão tử trưng dụng lò hỏa táng, còn nói nhảm nữa lão tử ném pháo nổ chết người.”

Trong phòng thiêu thi, Tần Hà cách cửa sắt mắng, nhưng nhìn ánh mắt hẩn lại không thấy có chút mất kiên nhẫn cùng phần nộ như lời nói thể hiện, ngược lại hẩn mỉm cười, dường như là đang nhớ đến chuyện hay ho nào đó.

Bên cạnh lò đốt xác, đại vương bát trong lòng không còn gì để nói.

Ném pháo nổ chết người bên ngoài?

Hôm nay gia sao vậy, nói mê sáng?

Đốt pháo có thể nổ chết người sao?

Người trở về với hai tay trống trơn, rõ ràng là còn không nổ được dù chỉ một con cá, cá còn không nổ được, vậy thì người lại càng....

Nhưng mà còn không đợi nó nói thềm xong lời trong lòng.

Đã thấy Tần Hà “đông” một tiếng, móc ra một cái thùng gỗ lớn từ trong vách ra, đặt lên bàn thanh lý thi thể.

Đại vương bát hơi sững sờ, sau đó mắt đậu xanh tròn tròn, lập tức bám đầu vào cây cột, giật mình hoảng sợ đến nói lắp bắp: “Gia... ngài ngài ngài gọi đây là pháo... pháo đốt?!”

Hay lắm, đây là thủy lôi nổ thủy yêu!

Một quả đã đủ để khiến cho một chiếc thuyền lớn chìm vào trong nước không có cách cứu!

“Như thế nào, quả pháo này được chứ, ha ha” Tần Hà vui vẻ.

Trong lòng đại vương bát sấm chớp rền vang.
Chút phi nhỏ Tần Hà kia lập tức tan thành mây khói.
Gia, vẫn là cái vị gia kia!
Gia làm việc, vĩnh viễn không cần nghi ngờ!
Mặc kệ là làm gì, vẫn luôn dữ dội như vậy!
Luôn là “bất ngờ” như thế!
Trong nháy mắt, đại vương bát bắt đầu thương hại vị bách phu trưởng bên ngoài kia.
Người khiêu chiến ai không được, lại đi khiêu chiến gia?
Cái gì gọi là niềm vui bất ngờ?
Cái này cmn chính là niềm vui bất ngờ!!
...
“Tốt tốt tốt, quá ngang ngược!”
Bên ngoài, sắc mặt Bách phu trưởng từ đen chuyển thành xanh, chỉ cảm thấy một luồng lửa giận đang bốc lên, nghiêng răng: “Bảo tên ra, lát nữa đánh nhau ta còn biết quý dưới đao này là ai!”
“Lão tử đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, thiêu thi đường, Ngụy Vũ!” Bên trong lập tức kêu lên.
“Rất tốt, họ Ngụy, hôm nay ta sẽ cho người biết, Phi Ngư Vệ ra kinh thành thì nên làm người như thế nào!”
Bách phu trưởng cắn chặt hàm răng, có thể làm sai ở Nha môn Tổng đốc, y cũng có chỗ dựa, thật sự không sợ hãi Phi Ngư Vệ, hướng chỉ bên trong chỉ là một tên lạc đàn.
“Làm ông nội người, người ăn một quả pháo của lão tử trước đi!” Tiếng nói vừa dứt, hai đầu kíp nổ đang bốc cháy bắn ra tia lửa nhảy ra khỏi ống khói trên nóc phòng thiêu thi.
Khoé mắt Bách phu trưởng lập tức thoáng qua một tia khinh miệt.
Pháo?
Chỉ có chút bản lĩnh này?

Nhưng mà ngay sau đó, con người y thành linh co rút lại.

“Mọi người mau tránh!!”

Ngay khoảnh khắc sau, Bách phu trưởng hoảng sợ rống to.

Chương 239 – Đọc sách một cách cứng nhắc

“Đồng!”

Bách phu trưởng vừa nói xong, một cái thùng gỗ đã nặng nề rơi xuống đất, lộc cộc lộc cộc lăn về phía đám người.

Hai đầu lửa đang đốt cháy, ngòi đang nhanh chóng rút ngắn lại.

Rõ ràng là một quả phích lịch pháo dùng để nổ đắm thuyền.

“A!”

“Phích lịch pháo! Phích lịch pháo!”

“Chạy mau!”

Mọi người bị dọa đến mất hồn mất vía, lăn một vòng rồi chạy như điên ra phía sau.

Tình cảnh nhất thời hỗn loạn.

Một đám người có thể chạy nhanh bao nhiêu là cố chạy nhanh bấy nhiêu, ai nấy đều hận mình sinh ra chỉ có hai cái đùi.

Sau chừng mấy hơi thở.

“Ầm ầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, ánh lửa nổ tung bay vút lên trời, chấn động cả trời đất.

Đá vụn cùng bụi đất bắn lên tung toé, sau đó lại ào ào rơi xuống.

Một đám thành vệ lo lắng hãi hùng sờ mặt, sờ tay rồi lại sờ chân.

Sau khi thấy mình còn đủ các bộ phận trên cơ thể thì mới thở phào một hơi.

Sau đó người nhìn ta, ta nhìn người, ai nấy lòng vẫn đầy sợ hãi.

“Vương bát đản!”

Khỏi phải nói gương mặt kia của Bách phu trưởng có bao nhiêu khó coi.

Tuy phích lịch pháo có uy lực lớn, nhưng thời gian dẫn nổ lại dài, dù sao thì cũng là thứ chìm trong nước.

Thời gian nổ mà ngắn quá thì không phải nổ thủy yêu, mà là nổ thuyền của chính mình.

Cho nên cũng không có thương vong.

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là tên vương bát đản trong phòng thiêu thi kia.

Hắn thật sự có gan ném ra!

Hắn không sợ nổ chết người!

“Ta cmn chém chết người cái tên vương bát đản!”

Bách phu trưởng nghiêng răng ken két, cầm ngang yêu đao, chuẩn bị phóng tới phòng thiêu thi.

“Thủ lĩnh, đừng đi!”

“Đối thủ khó chơi!”

Mấy tên tâm phúc thấy vậy, vội vàng kéo y lại.

Lúc này mà xông lên, dù thắng hay thua thì đều không chiếm được ích lợi gì.

Nói cho cùng, thiêu thi đường là tới hỗ trợ trấn áp thi loạn, ngay cả nha môn Tổng đốc cũng phải nể mặt mũi mấy phần.

Hơn nữa thiêu thi đường vừa mới trấn áp được một trận thi loạn khủng bố, thực sự không nên cứng rắn đối chọi với thiêu thi đường.

Nếu thật sự giết tên bên trong kia, lấy cái tính của Phi Ngư Vệ, nhất định là sẽ không bỏ qua, đến lúc đó sẽ lớn chuyện.

Mấu chốt hơn là, Phi Ngư Vệ tạm thời trưng dụng lò hỏa táng đốt xác, danh chính ngôn thuận.

Bất kể là kiện tụng đến đâu thì bên kia vẫn chiếm lý.

Bách phu trưởng giận thì giận, nhưng cũng không phải đồ ngốc, mấy tên thủ hạ vừa kéo vừa khuyên đã lôi được y đi.

Sau cùng còn y bỏ lại một câu dọa nạt: “Họ Ngụy chờ đấy cho ta, chuyện này hai ta chưa xong đâu, đợi về kinh thành, Tào Ngạn ta thấy người lần nào đánh người lần đó!”

Nói xong liền tức tốc dẫn đội rút lui.

“Tào Ngạn?”

Tần Hà thầm nhẩm cái tên này, vẻ mặt tràn đầy sự khó hiểu.

Tiêu môn tiêu hộ bình thường sẽ không có ai tự giới thiệu như vậy.

Họ Tào?

Không phải là Tào Thị tướng môn a?

Họ Tào có đại tiêu Tào tướng quân kia?

Nếu đúng như vậy, quả thức là y không e ngại Phi Ngư Vệ.

Một nhà hai ngoại kinh, hung mãnh như cầu.

“Ai, kệ đi, là ai cũng được, dù sao cũng không có quan hệ gì với ta.”

Tần Hà nhún nhún vai, thanh thần nhàn nhã nằm xuống.

Đại vương bát ở một bên nghe mà yên lặng hỏi trời.

Cái vị mình ôm này.

Tuyệt đối là cực phẩm trong loài người.

Thực lực mạnh, cầu, tự do không vướng bận, còn cmn không biết xấu hổ.

Loại người này, người muốn chích hắc cũng không tìm thấy kẻ hở.

....

Sau khi nổ một pháo, có lẽ thành vệ đã bị hạn chế, có lẽ là lò hỏa táng vốn nằm ở con phố hẻo lánh người ngại quỷ ghét.

Sau nửa đêm, lò hỏa táng không còn bị ai quấy rầy.

Gà sắp gáy sáng, ba bộ nhảy cương đốt xong.

Rối bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được cuộc đời của bọn họ.

Mặc dù ba người là nhảy cương, nhưng đó là do thi độc gây ra.

Không có liên quan gì với lúc còn sống.

Một người là nông dân làm ruộng, một người là thám mã quân doanh, một người là thư sinh.

Hai người trước thì không có nhiều chuyện để nói, đều là người phổ thông tầm thường, sống bình thường không có gì đặc biệt.

Ngược lại người thư sinh kia, đầu óc hơi bất thường.

Thư sinh, tên là Bàng Nhân, người thành Lai đất Lỗ.

Tổ tiên từng khá giả, mặc dù đến thế hệ này của y thì gia đạo sa sút, nhưng cũng coi như vẫn sống được.

Nhà mở hai tiệm bán gạo mì, một tiệm ở thành tây, một tiệm ở thành đông, trong nhà có hai huynh đệ, thư sinh là đệ đệ, còn có một người ca ca tên là Bàng Thiên.

Kể ra hai huynh đệ Bàng Thiên Bàng Nhân cũng chỉ cách nhau có một tuổi, mẫu thân mang thai liên tiếp sinh ra hai anh em này.

Nhưng tính cách hai người lại khác nhau một trời một vực.

Ca ca Bàng Thiên, vô pháp vô thiên, có lẽ là do mẫu thân mang thai liên tiếp nên không có thời gian trông nom ca ca nhiều, nên từ nhỏ đã tự do buông thả, một tuổi đã học đánh người, ba tuổi học u đầu mả trán, cả ngày đánh nhau ở trên đường.

Tục ngữ nói, một tuổi xem lớn ba tuổi xem già (*).

(Note (*): Câu này có nghĩa là những việc tốt xấu của con người có thể nhìn thấy từ lúc ba tuổi.)

Cha làm gia chủ thấy vậy, sau này e là không thể trông cậy gì vào ca ca, liền đặt hết hy vọng lên người đệ đệ, quản thúc chặt chẽ, mời tiên sinh dạy học, đọc thuộc tứ thư ngũ kinh.

Đọc sách có đủ chỗ tốt, trong sách tự có lâu các xa hoa, trong sách tự có dung nhan như ngọc, cho dù không lấy được công danh lợi lộc, có thể tu thân dưỡng tính thì cũng tốt.

Nhưng có một điều, đọc sách không thể đọc quá máy móc, bằng không sẽ hủ lậu.

Bàng Nhân này đọc sách, chính là đọc sách một cách cứng nhắc, gia đình bình thường lại tự mình đọc thành Thánh Nhân kiêm tế thiên hạ.

Từ khi bắt đầu đọc sách, trong đầu đều là đạo lý trong sách.

Trên đường đi đến tư thực trông thấy một tên ăn mày đói là người ngồi bệt bên đường, liền đem cơm chưa cho tên ăn mày ăn.

Ngày thứ hai ra ngoài lại thấy tên ăn mày kia, vẫn là đói là cả người, lại cho tiếp.

Thế là suốt một tháng sau kể từ ngày đó, mỗi ngày tên ăn mày đều ngồi ở đó đợi ăn bánh bột ngô, mỗi ngày Bàng Nhân đói

đến mờ mắt.

Vì sao là một tháng, bởi vì ca ca Bàng Thiên biết được việc đệ đệ mỗi ngày đều đem đồ ăn trưa cho một tên ăn mày, xông lên đập bầm dập cho tên ăn mày kia một trận.

Khá lắm, tên ăn mày kia bị đánh bầm dập một trận, lại bị Bàng Thiên đuổi khắp tám con phố, ngay cả thờ cũng không thờ dốt, phải nói là sinh long hoạt hổ.

Bàng Thiên mắng Bàng Nhân ngu xuẩn, Bàng Nhân lại nói đây là “Mỗi ngày làm một việc thiện, tất có phúc báo”.

Đây là lúc tuổi nhỏ.

Đợi đến khi phụ mẫu qua đời, hai huynh đệ phân nhà thì lại càng nghiêm trọng hơn.

Cha mẹ để lại hai tiệm mỳ gạo cho hai huynh đệ mỗi người một gian.

Ca ca Bàng Thiên không gian thì không làm buôn bán, bên trong mì tốt trộn mì thứ phẩm, bên trong mì thứ phẩm trộn mì tạp, ép mua ép bán, bắt nạt đồng hành lũng đoạn thị trường, thiếu cân thiếu lượng, toàn bộ đều là thao tác thông thường.

Cứ việc ký sổ nợ, có một chút nhử mỳ coi như ta thua, đến cuối năm lại dẫn theo một đám du côn vô lại tới cửa tính sổ sách, một lượng nhập lãi xoay vòng biến thành hai lượng, bốn lượng lãi xoay vòng biến thành tám lượng, nếu người dám không cho, bãi tha ma khó tránh khỏi có thêm một bộ thi thể, để giết gà dọa khỉ, năm ấy y giết chết ba người.

Chỉ trong một năm, Bàng Thiên đã có thêm hai gian cửa hàng.

Còn Bàng Nhân đâu?

Giá cả rõ ràng, già cả không gạt, không quan tâm là có tiền hay không, chỉ cần ở trước mặt y kêu rên đáng thương, đảm bảo sẽ được nợ, thời điểm tính tiền lại rút mấy giọt nước mắt, khoản chưa thanh toán xong kia, nói không chừng sẽ miễn luôn cho người.

Một tới hai đi, mọi người liền biết Bàng Nhân là một người tốt.

Bàng đại thiện nhân, dễ ghi nợ, mà nợ xong còn có thể không cần trả.

Thế là mỗi ngày, tiệm gạo mì của Bàng Nhân còn chưa mở cửa, mọi người đã đứng xếp hàng, bàn bạc xong với nhau là người nợ bao nhiêu ta nợ bao nhiêu.

Người nói làm ăn như vậy, không lỗ chết mới lạ.

Chỉ trong một năm, đừng nói Bàng Nhân có thể kiếm tiền, gạo mì trong cửa hàng đều bị chuyển hết ra ngoài.

May là ca ca Bàng Thiên đoạt lấy sổ sách đến từng nhà tính sổ cho y, y mới tránh được việc phá sản.

Bàng Thiên mắng Bàng Nhân là thiện tài quỷ, Bàng Nhân lại gọi đây là “nghèo thì chỉ lo thân mình, thành đạt thì cứu tế thiên hạ”.

Không chỉ làm ăn thua lỗ, tên Bàng Nhân này còn phá cửa.

Hôm nay quan phủ nói muốn sửa cầu, kêu gọi mọi người quyên góp tiền.

Tất cả mọi người không quyên, chỉ có Bàng Nhân quyên.

Ngày mai quan phủ nói muốn sửa đường, mọi người không quyên, Bàng Nhân quyên.

Dù sao giày vọ một trận xuống, không thấy cầu cũng chẳng thấy đường.

Hàng xóm láng giềng đều nói Bàng Nhân ngốc, Bàng Nhân lại nói đây là “Lo trước cái lo của thiên hạ, vui sau cái vui của thiên hạ.”

Ài, một người như vậy.

Đọc sách đọc đến choáng váng, cả ngày đội lấy “đạo lý” mà sống, sa vào trong đó mà không hề hay biết.

Ca ca Bàng Thiên ra tay ngoan độc, tiền tài vào ào ào như nước, hơn mười năm trôi qua, còn phát triển gia nghiệp đến tận thành Tế Nam, cưới bốn thê thiếp, sinh một đồng nhi nữ.

Đệ đệ Bàng Nhân thì càng sống càng chán nản, nghèo đến nỗi không có cơm ăn.

Ca ca giết người phóng hoả, không việc ác nào không làm, tuyệt đối là loại xấu xa tệ hại đến chảy mủ, kẻ “cường bạo” tiêu chuẩn, nhưng y lại đối xử rất tốt với người đệ đệ Bàn Nhân này.

Giúp đỡ hơn mười năm, ở Tế Nam nghe được Bạch Liên giáo có dị động, vội vàng phái người đến thành Lai đón đệ đệ, sợ xảy ra chuyện.

Nhưng kết quả là vẫn chậm, vừa mới đón được người, đại quân Bạch Liên đã bao vây thành, trong thành còn bạo phát thi loạn.

Nhưng đánh vây thành bắt đầu nhanh mà kết thúc cũng nhanh, thật ra cũng không có nhiều người chết, song hết lần này đến lần khác bên trong lại có Bàn Nhân.

Người cuối cùng mà Bàn Nhân nhìn thấy trước khi chết, là một bà già cầm một cái quả gấc đầu quỷ trong tay, đưa tay vừa điểm một cái đã lấy đi tính mạng y.

Cả một đời thích làm việc thiện, tuyệt đối có thể xưng tụng là người tốt, kết cục lại là độ tử, thậm chí còn không để lại đời sau.

Đền chiếu thu hồn, thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Thủ pháp ngày ngày ưu phiền, cường bạo đêm đêm hoan ca. Hại người ích ta cười ngựa la, chính trực công bằng chịu đói bụng. Sửa cầu tu lộ mất mù loài, giết người phóng hoả có nhiều con. Ta đến Tây Thiên hỏi Ngã Phật, Phật rằng ta cũng chịu bó tay.”

Phản thưởng: 《Thuật Lạc Lôi Sơ cấp》, 《Thuật Biến Âm》, 《Thuật Chú Ngữ》.

Chương 240 – Thuật lạc lôi sơ cấp

Thuật lạc lôi sơ cấp: Một pháp thuật nhỏ đến từ Thâm Uyên, học tập thuật này, người có thể triệu hoán một tia thiên lôi nhỏ từ khoảng không.

Thuật biến âm: Học tập thuật này, người có thể bắt chước bất kỳ một âm thanh nào mà người nghe được.

Thuật chú ngữ: Học tập thuật này, người sẽ không còn phiền não khi điều khiển vật. Chú thích: Chú này có tác dụng đối với pháp khí trở xuống.

Tần Hà nhìn lướt qua, mỉm cười hài lòng.

Không hổ là nhảy cương, đây mới là bộ dáng mà phần thưởng nên có.

Bản nào cũng là kỹ năng.

Đặc biệt là thuật lạc lôi sơ cấp, còn là đồ đến từ Thâm Uyên.

Cái thứ Thiên Lôi này, cho dù là nhỏ yếu, cũng mang theo uy thế trời đất, là cực phẩm khắc âm trấn tà.

Thứ đến từ Thâm Uyên, chắc chắn là tinh phẩm, hiệu quả tất nhiên cũng sẽ không khiến người ta thất vọng.

Thứ hai là thuật biến âm, cái đồ chơi này cộng thêm bách biến thần y cùng với thuật dịch dung, sức thần công.

Chính là một bộ a.

Chỗ sơ hở cuối cùng đã được bịt lại.

Hôm nào rảnh rồi đi Hoàng cung chơi đùa một chút, đương kim Hoàng Thượng đến giờ còn không có một móng con, đã nóng ruột sắp chết rồi.

Ăn lộc của quân, vì quân phân ưu, chính là việc thần công nên làm.

Gì?

Tần Hà không thể tính là thần công?

Câm miệng.

Đừng không coi quan thiêu thi là viên chức.

Thứ ba, thuật chú ngữ.

Ngộ nhớ sau này lại nhặt được pháp khí ở đâu đó, đặc biệt là cái loại phân biệt đực cái kia, đúng không.

Sẽ chẳng cần sầu lo về chú ngữ nữa.

Đây là chú ngữ vạn năng, pháp khí nào cũng có thể sử dụng.

Hơn nữa hiệu quả còn xuất sắc, nói không chừng còn có thể khai phát ra công năng kỳ quái nào đó nữa.

Không có cách, đây là kỹ năng, chính là không giảng đạo lý như vậy, không phục không được.

“Gia, tất cả đều đã đốt xong, xử lý tro cốt thế nào đây?”

Qua một lát, đại vương bát gậy gạt gạt tro cốt trên lò đốt xác, quay đầu hỏi Tần Hà.

Lần này bọn họ chính là chiếm dụng lò hỏa táng của người ta, nên xử lý tro cốt như thế nào cũng là một vấn đề.

“Bỏ bộ tro cốt này vào bình, còn hai bộ kia thì cứ để đó đi.”
Tần Hà chỉ vào lò đốt xác thư sinh.

Cuộc đời của thư sinh khiến người ta thổn thức.

Tần Hà cũng không thể phân biệt được đến cùng thì y là thật sự ngốc, hay là trái tim vẫn luôn cố chấp về thế giới hoàn mỹ.

Khi sự vẫn đục trở thành trạng thái bình thường, trong sạch lại trở thành cái tội.

Thế giới cần kêu gọi anh hùng là bất hạnh, thế giới không chứa nổi trong sạch thật sự là đáng buồn.

Thư sinh ngây thơ, ấu trĩ, nực cười, nhưng y không sai, sai... là cái thế đạo đầy sóng đục cuộn trào này.

“Vâng, gia.”

Đại vương bát gậy gạt gạt đầu, sau khi để trải tro cốt ra cho nguội bớt, nó liền tìm một cái bình rồi bỏ vào.

Tần Hà cầm lấy, bỏ vào không gian dưới nách.

Cái nghĩa trang nhỏ ở ngoại ô kinh thành kia, đã lâu không có thêm mộ mới.

...

Sau khi rời khỏi lò hỏa táng, Tần Hà trực tiếp leo tường trở về doanh địa.

Thi loạn ở Lâm Thanh đã xem như kết thúc.

Nhảy cương kêu gọi thi quái lông đen tạo thành một nhóm tập trung về một nơi.

Sau đó bị mang đi một lượt.

Qua ngày hôm sau, thiêu thi đường chia đội thi hành nhiệm vụ.

Đồ Bách Thú, Cung Thiên Hành dẫn đường chủ thiêu thi mang theo nhân mã cùng ba trăm Phi Ngư Vệ, còn có năm ngàn Kinh Doanh đi theo, dẫn đội chạy tới thành trì tuyến đầu công thủ của trận chiến này, cũng là yếu địa duy trì chiến lược – Thành Tế Nam.

Đám người còn lại chia làm bốn đường, phân ra những địa phương khác.

Lò hỏa táng thành đông thì đi hướng bắc.

Có mười quan thiêu thi do Ngụy Vũ dẫn đầu, cùng với mười tên thợ thiêu thi do Từ Trường Thọ cùng Lý Thiết dẫn đầu.

Đi theo còn có năm mươi Phi Ngư Vệ do Thường Ôn dẫn đầu, 300 binh sĩ đi theo, do một bả tổng tên là Đậu Lão Lục dẫn đầu.

Đội ngũ nhỏ bốn trăm người vẫn khá cuộn cuộn.

Thông qua toạ kỵ có thể nhìn ra địa vị.

Quan thiêu thi cùng Phi Ngư Vệ thì mỗi người một con ngựa tốt, xe ngựa chở đầy các loại vật tư.

Thợ thiêu thi hơi kém hơn chút, nhưng xem như vẫn có trâu bò, có xe, còn có cả lừa.

Còn ba trăm binh sĩ đi theo kia thì thiếu thốn, đi đường hoàn toàn nhờ vào hai cái đùi.

Binh khí thì đủ các dấu vết hoen gỉ, có một vài binh khí đã gỉ sét đến mức chỉ còn lại một nửa, mặc dù quần áo trên người không thiếu, nhưng đủ loại, có mới có cũ.

Thoạt nhìn còn tưởng là tá điền thu hoạch lúa mạch cho nhà địa chủ nào đó cơ.

Tần Hà trông thấy mà ngạc nhiên, đám quan lão gia này cấp đồ cho người ta thật sự qua loa quá mức a?

Người khác cảm thấy như thế nào thì không biết, nhưng sắc mặt Ngụy Vũ thì khỏi phải nhắc cũng biết là đen đến mức nào.

Ba trăm người đi theo là hộ vệ do phủ tổng đốc phân phối, chuyên môn phụ trách bảo vệ an toàn cho đám người của thiêu thi đường.

Nhưng xem cái tính tình kia của đám người này, một khi có chuyện xảy ra, đảm bảo còn chạy nhanh hơn thỏ.

Bảo vệ cái rắm.

“Ai, chỉ có thể dựa vào chúng ta.” Thường Ôn bất đắc dĩ lắc đầu, cũng là áp lực như núi.

Toàn bộ đất Lỗ, khói lửa khắp nơi.

Chẳng thể phân biệt được binh dân đại quân Bạch Liên, ai cũng không biết bọn chúng sẽ tụ tập ở nơi nào, cộng thêm còn có thi loạn cùng yêu ma quỷ quái.

Bất cứ lúc nào cũng có thể gặp chuyện.

Dựa vào năm mươi tên Phi Ngư Vệ thì quá đơn bạc.

Nhưng mà tên bả tổng kia thực sự không hề có một chút ý thức của một tên bả tổng, cũng không biết là chưa từng thấy binh khí hay người vốn là như vậy, người trông béo mập lại còn đen, cứ cười hề hề, hé miệng cười trông như tên ngốc vậy.

Trên thân mặc một bộ khải giáp dán trong găng hất, tay cầm một thanh đao có vỏ đã gỉ sét đến sắp thủng, vỗ ngực đảm bảo với Ngụy Vũ: “Ngụy gia, ngài cứ yên tâm, có Đẩu Lão Lục ta ở đây, đảm bảo các người sẽ an toàn vô sự, nếu ai dám đánh chủ ý đến Ngụy gia ngài, ta sẽ khiến hắn có đi mà không có về.”

Kết quả thì hay rồi.

Y không vỗ ngực còn tốt, vừa mới vỗ một cái thế mà bộ khải giáp đã toạc ra.

Sắc mặt Ngụy Vũ lập tức càng đen hơn, đã sắp đen hơn cả Đẩu Lão Lục, y cố gắng nén lại xúc động muốn mắng chửi người, sai người chia một con ngựa cùng một bộ áo giáp cho hắn ta.

Có thể bảo vệ hay không thì nói sau, đừng làm loạn là được.

Đậu Lão Lục tiếp nhận áo giáp cùng ngựa.

Ôi!

Sự mừng rỡ kia, như là lão già năm mươi tuổi ế vợ cưới được vợ vậy.

Đậu Lão Lục không thể chờ đợi, lập tức muốn lên ngựa cười thử, kêu một đám người nâng hắn lên ngựa.

Nhưng mà ngựa quá cao, lại chẳng chịu phối hợp, mà Đậu Lão Lục thì vừa thấp vừa béo, một đám người làm thế nào cũng không thể nâng y lên.

Cuối cùng, Thường Ôn không nhìn nổi nữa, tìm cho y một cái thang.

Đậu Lão Lục lập tức cảm thấy cái thang này rất hữu dụng, nên lại gọi người cột thang vào bên hông ngựa, để phòng.

.....

Lướt qua đủ chuyện hỗn loạn trên đường.

Một đường cố gắng tiến nhanh, đến lúc trời sắp tối, đội ngũ đã đến được trạm thứ nhất.

Một thôn trang bị thi quái lông đen tập kích.

Hiện tại, toàn bộ thôn trang đã bị thiêu huỷ, thi thể mọc lông đen nằm ngổn ngang trên đất, mặt đất chỉ chít các vết vuốt, vết cào lộn xộn.

Chương 241 – Thi quân

Đám người vừa thấy thi đều tê cả da đầu.

Nhiều dấu chân cùng vết cào như vậy, có nghĩa là có một chi thi quân tập kích nơi này.

Trước đây đã từng nghe đồn rằng, thi loạn trên đất Lỗ là do một chi thi quân dẫn tới, nhưng chỉ là nghe đồn, cũng không ai biết là thật hay giả.

Hiện tại xem ra, lời đồn đó có vẻ là thật.

“Ai nha, hung hiểm quá!” Lưu Tam Cân bị dọa đến run tay.

“Ông trời phù hộ, ông trời phù hộ, ngàn vạn lần đừng có gặp phải thi quân ài.” Lý Qua Tử cầu khẩn tứ phía.

Lão Lương Đầu uống một hớp rượu trong hồ lô rượu, nói: “Gặp phải là mệnh, không gặp phải là vận, mọi thứ trong loạn thế đều sẽ lấy mạng người, càng sợ càng xảy ra chuyện.”

“Từ ca, chiến trận này hơi lớn, chút người này của chúng ta sợ là còn không đủ thi quân nhét kẽ răng a.” Mặt mũi Lý Thiết trắng bệch, thợ thiêu thi còn không nở chết, quan sai trực ban như hấn ta lại càng không nở.

Hiện tại các lò hỏa táng lớn đều trắng trợn xén bớt than đá, tiền lời được chia mỗi tháng cao hơn cả lương tháng gấp mấy lần, còn dư giả hơn thời gian trước rất nhiều.

Tiền tuyến thì eo hẹp, hậu phương thì ăn uống thỏa thuê, chỉ cần có vật tư qua tay, nhất định không dối đến ăn quan lương.

Đương nhiên, đây cũng không phải là điểm mấu chốt.

Mấu chốt là trước khi lên đường, Lăng Trung Hải, cái vị đại ca không trượng nghĩa kia nói muốn giúp hấn ta chiêu mộ cô thế nữ.

Cũng không thể để y được như ý!

“Đừng nói nữa, chuyện như vậy càng nói càng tà tính.”

Sắc mặt Từ Trường Thọ cũng không dễ nhìn, lần trước hấn ta ra tay cứu Dương Xảo Nhi một lần, khó khăn lắm mới có tiến triển, lại bị phái đến cái nơi quỷ quái này.

“Tần Hà, người nói gì đi.”

Lý Thiết nhìn về phía Tần Hà đang nhàn nhã thoải mái cắn hạt dưa trên lưng bò, trên đường đi hấn ta cũng đã nghe nói đến chuyện của Tần Hà.

Miệng khai quang phúc tướng.

Tuy nói là đầu óc có vấn đề, nhưng lời hấn nói lại linh hơn bất cứ ai.

“Yên tâm đi, tất cả chúng ta đều có thể nguyên vẹn trở về.”

Tần Hà phun vỏ dưa ra, khoát tay nói.

Nếu nói ai có tâm tình tốt nhất ở đây, vậy thì đó nhất định phải là Tần Hà.

Tình báo của Tiền Vô Lượng chính xác, đúng thật là có một chi thi quân.

Chắc chắn sẽ phát tài đây.

Thuật vọng khí đảo qua, thi khí ngưng tụ không tan trên toàn bộ bầu trời thôn trang.

Có cao nhân thi đạo đã từng ở đây.

Nghĩ đến, chắc hẳn là Thiên Thi Quỷ Mẫu, Nguyễn Thiên Ngưng kia.

Qua một lát sau, Ngụy Vũ triệu tập đám người Thường Ôn, Đậu Lão Lục đến gặp mặt, tiếp đó hạ mệnh lệnh dựng trại đóng quân, thanh lý thi thể.

Binh sĩ Đậu Lão Lục phụ trách thanh lý thi thể, Phi Ngư Vệ phụ trách tuần tra cảnh giới.

Quan thiêu thi cùng thợ thiêu thi phụ trách dỡ các dụng cụ để đốt xác, làm chuẩn bị cho việc đốt thi thể.

Mấy trăm người trải ra, hỗn loạn nhưng cũng có trật tự.

Ngoại trừ một số ít thi thể biến dị cực kỳ hung hãn, thì đa phần thi thể vào ban ngày sẽ rơi vào ngủ say, cần phải nắm chặt chút thời gian ngắn ngủi cuối cùng trước khi màn đêm buông xuống.

Vẫn phải nói, thân là đồ đệ Đồ Bách Thú, năng lực tổ chức của Ngụy Vũ tương đối không tồi.

Vào lúc sắc trời mờ tối, doanh địa cũng được chuẩn bị xong, một cây gậy trúc dài được dựng thẳng lên.

Phía trên treo một cây đèn lồng bảy trụ, đang xoay chậm chậm, tỏa ra ánh sáng mờ mờ.

Là đèn nhiếp phách.

Đây là sức mạnh sở tại của thiêu thi đường khi đi ra ngoài, trong phạm vi chiếu rọi của đèn nhiếp phách, thi thể sẽ trở nên an ổn hơn rất nhiều.

Cũng không biết Phi Ngư Vệ có bao nhiêu đèn nhiếp phách, mỗi lần Ngụy Vũ xuất động đều có thể mang theo bên mình một chiếc, thật là xa xỉ.

Tần Hà thấy vậy, trực tiếp dọn lò đốt xác của mình đến một phòng ở chưa bị đốt cháy, xem như gian phòng thi thể.

Chỉ cần đèn nhiếp phách không chiếu rọi tới, thì sẽ không ảnh hưởng đến phần thưởng.

Về điểm này nó còn kém hơn chuông ngựa, chuôn ngựa trấn linh trấn thi dựa vào tiếng chuông, nghe vừa thanh thúy lại có lực xuyên thấu mạnh, ở đằng sau cánh cửa đóng kín vẫn có tác dụng, chỉ là không có hiệu quả bằng đèn nhiếp phách.

Rất nhanh, đợt thi thể đầu tiên vào lò.

Không ít bộ thi thể trong đó đã mọc ra lông đen dài, đó là những thi thể bị nhảy cương giết hại, đã bị nhiễm thi độc, chẳng mấy chốc sẽ biến thành thi quái lông đen.

Tần Hà chạy tới chọn lấy bộ có lông dài nhất, mang về gian phòng thiêu thi.

Mọi người đã quen nên không còn cảm thấy ngạc nhiên nữa, tự bận rộn phần mình, kể cả người không quen biết Tần Hà cũng không hề cảm thấy có gì khác thường.

Chỉ có Ngụy Vũ xem mà mặt mũi giật giật, có lòng muốn quản, lại không lòng dạ đi quản, liền mặc kệ Tần Hà, mỗi lần quản chuyện vớ vẩn của Tần Hà, cho dù là đứng xem kịch cũng bị xui xẻo.

Đóng cửa phòng lại rồi quăng một cái thuật cách âm, Tần Hà thả đại vương bát ra.

“Gia, thi độc này thật là mạnh, thời gian ngắn như vậy mà có thể bắt xác thành một bộ du cương.” Đại vương bát thấy mà hết sức ngạc nhiên.

“Không phải thi độc.” Nhưng Tần Hà lại lắc đầu.

“Không phải thi độc?” Đại vương bát không hiểu.

“Là thi trùng.” Mắt Tần Hà loé lên một tia sáng nhạt, ngay sau đó hắn đã có thể nhìn thấy rõ ràng, bên trong hoa văn màu đen đang lan ra trên thi thể, có thứ gì đó đang vận vẹo. Cực kỳ nhỏ bé, cho dù là cầm kính lúp cũng chưa chắc đã có thể thấy được, nhưng thứ này không thể thoát khỏi ánh mắt Tần Hà.

Thi trùng gặm nhấm thi thể, truyền nhiễm gây bắt xác.

“Thì ra là vậy.”Đại vương bát bưng tỉnh.

Sau đó Tần Hà lại kiểm tra một chút, thấy thi thể coi như hoàn chỉnh, liền nhóm lửa trong lò.

Ngọn lửa vừa mới bùng lên, thi thể cũng theo đó bật dậy, “két két két” cái miệng nứt đầy răng nanh, lập tức giơ thi thảo chộp vào Tần Hà.

Động cái đã bật xác, hung hãn không chỉ là một chút.

Đại vương bát thấy mà hít sâu một hơi, khoảng cách gần trong gang tấc, hoàn toàn có thể nói thi thể đang tập sát.

Nhưng người mà thi thể đối mặt, là Tần gia.

Kẻ biến thái từ trước đến nay đều không giảng đạo lý.

Dám bật xác ở trước mặt Tần Hà, đó chính là con lừa lười thì không bị buột – Tím đánh.

Chỉ thấy Tần Hà không tránh không né, nhanh như chớp tát một cái đã quất cho thi thể bị nện mạnh vào lò đốt xác, lập tức thi thể như là bị đổ xi măng, động tác liền bắt đầu trở nên cực kỳ chậm chạp, như một con lười.

Cẩn thận xem xét, có thể thấy trên trán thi thể, đang có một cái đinh trần thi cắm sâu vào.

“Đám động thì đóng nó lại!”

Tần Hà không thêm đề ý, lại lấy đinh trần thi từ trong ngực ra đưa cho đại vương bát, đợi đại vương bát nhận lấy liền quay người ra cửa.

Vào đêm thi thể nhiều, nửa đêm quỷ nhiều.

Buổi tối hôm nay chú định sẽ không bình tĩnh, bên này vừa mới châm lửa, thuận phong nhĩ của Tần Hà đã nghe được tiếng sột sột soạt soạt ở cách đó không xa.

Chương 242 – Ngụy Vũ nổi bão

Rốt cuộc thì phạm vi chiếu rọi của đèn nhiếp phách cũng có hạn.

Ở bên ngoài ánh đèn yếu ớt, có thi thể bị bỏ sót chậm rãi giờ lên thi thảo.

“A”

“Quái vật quái vật!”

“Chạy mau a!”

Ở một góc doanh địa, đột nhiên có tiếng thét sợ hãi nổi lên, binh sĩ với vẻ mặt hoảng sợ chạy như sói, xông như heo.

Một bộ thi quái lông đen đuổi theo sau, một thảo một người, một thảo một người.

Thi thảo sắc bén chụp vào trên thân người giống như là chụp vào đầu hũ.

Nỗi sợ hãi rất nhanh đã lan truyền ra khắp nơi.

Thời gian mấy hơi thở, một nửa doanh trại giống như là sóng cuộn đi, rất nhanh đã rơi vào hỗn loạn, quần áo giáp tả tơi chạy trốn về trung tâm doanh trại.

Bởi vì nơi đó có đèn nhiếp phách.

“Này, yêu nghiệt lông đen, nhận lấy cái chết!” Nhưng lúc này, lại có một người hai tay giờ đao, đi ngược hướng mọi người tiến về phía trước, vóc người mập lùn nhảy lên một cái, trông có vẻ rất hài hước.

Rõ ràng là bả tổng binh sĩ, Đâu Lão Lục.

Thi quái lông đen tất nhiên là phát hiện ra hắn ta, đôi mắt đỏ tươi rời khỏi đám binh sĩ đang chạy trốn chết, kêu “két két” một tiếng rồi phóng về phía hắn ta.

Hai phương va chạm, Đâu Lão Lục trượt một cái tránh đi chính diện.

Sóng đao đã có vết hoen gỉ mạnh mẽ chém sâu vào cánh tay thi quái lông đen, khảm vào sâu một tấc.

Thi thảo thi quái lông đen móc ngang, chộp vào trên sóng đao, tia lửa bắn ra.

Đậu Lão Lục lập tức kêu lên một tiếng, bay ngược ra ngoài, trực tiếp va vào một bức tường khiến nó đổ sập, thi quái lông đen cũng lao đảo một cái rồi ngã xuống đất.

Sau mấy hơi thở.

Thi quái lông đen lắc lắc đầu, lật người đứng dậy, đôi mắt đỏ tươi lại càng thêm hung lệ.

Đậu Lão Lục cũng bật dậy như cá uồn mình, đứng lên từ đồng tro bụi, lúc này lại nhìn về đạo của hắn ta, trên đạo lại thiếu đi một mảnh, thiếu chút nữa là đã cắt ngang.

Đậu Lão Lục vội vàng ném đao đi, nhặt lên cây rìu chuôi ngắn trên mặt đất không biết do ai bỏ lại, thử một chút, tựa hồ cảm thấy nó hơi ngắn, lại nhặt lên một cái chùy.

“Tới!”

Đậu Lão Lục tay trái cầm chùy, tay phải cầm rìu, gõ gõ, khiêu khích thi quái lông đen.

“Két két két”

Thi quái lông đen bị chọc giận, phát ra tiếng rít gào, tứ trào nhảy lên liền nhào tới Đậu Lão Lục.

Đậu Lão Lục chớp lấy thời cơ, tay trái cầm chùy lập tức đập mạnh tới.

Lần nữa lách mình tránh đi chính diện, hai tay cầm rìu, ra sức chặt xuống.

Thi quái lông đen đến cùng là du cương, về phương diện ứng biến thì vẫn kém hơn nhảy cương rất nhiều, nó bị chùy đập thẳng vào mặt, lao đảo một cái rồi trượt về phía Đậu Lão Lục.

Đúng lúc này lưỡi rìu cũng chặt xuống.

Khá lắm.

Lưỡi rìu trực tiếp khảm vào trong đầu thi quái lông đen, chui vào một nửa.

Nhưng đối với thi quái tới nói, cho dù là vết thương này vẫn không đủ để nó lập tức mất đi sức chiến đấu, khoảng cách gần trong gang tấc, lợi trào vung lên, vạch vào ngực Đậu Lão Lục, trào hắn ta bay ngược ra ngoài lần nữa.

Lại có một bức tường trang bị đồ, khói bụi mịt mù.

“Két két két”

Thi quái lông đen lại lật người đứng dậy, điên cuồng lay lười riu trên đầu, da thịt, tóc cùng với óc theo đó cũng rơi vãi ra, hung tính lại không giảm một chút nào.

Lại nhìn về phía Đậu Lão Lục, áo giáp trước ngực trực tiếp bị cắt ra, để lại một vết trao trông thấy mà giật mình, hắn ta che ngực, khuôn mặt run rẩy.

Bị một trao mạnh như vậy, cho dù đã được áo giáp cản bớt, nhưng lực đạo cường hãn lại khiến cho hắn ta khí huyết cuộn trào, hô hấp nghẹn lại, có chút thở không ra hơi.

Càng bất bết hơn là, hai tay của hắn ta lúc này đã trống trơn, bên cạnh lại không có một thứ gì.

“Két két két” âm thanh đòi mạng lại nổi lên, thi quái lông đen đã làm xong chuẩn bị đánh tới một lần nữa, liên tục bị tổn thương khiến hung tính của nó lại trở nên mạnh hơn.

“Mẹ nó chứ!”

Không có binh khí tăng thêm lòng can đảm, Đậu Lão Lục chung quy là có chút hoảng hồn.

Lại nhìn bốn phía, ngoại trừ mấy bộ tử thi ngã xuống đất, tất cả đã chạy không còn một mống.

Căn bản là không có người nào giống như hắn ta ở lại để ngăn cản.

Đậu Lão Lục không nhìn được, xoay người chạy đi.

Lúc này mà còn không chạy thì chính là kẻ ngu.

“Ầm ầm”

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có tiếng sấm rền vang lên, một đạo sấm sét to như ngón tay cái không có dấu hiệu nào từ không trung đánh xuống, ầm nổ vang ngay trên đầu thi quái lông đen.

Óc văng tung toé, lông đen gần như bị hoá thành tro trong nháy mắt, thi quái lông đen vừa mới còn hung hãn vô cùng,

lúc này thi thể không đầu lắc lư mấy lần, “bịch” một tiếng, ngã xuống đất bất động.

Đậu Lão Lục lập tức trợn to hai mắt, quả thực là không thể tin nổi.

Đang yên lành, Thiên lôi từ đâu ra? Còn vừa vặn bổ trúng bộ thi quái lông đen này.

Hắn ta quay sang nhìn xung quanh, còn ngẩng đầu lên nhìn trời.

Gió tuyết đã ngừng, có thể thấy những ngôi sao trên bầu trời đêm, ngay cả một áng mây cũng không có.

Quay đầu nhìn lại, lại giật mình sửng sốt.

Ở nơi thi quái lông đen ngã xuống, chỉ còn có một vùng bị nhiễm đen, tàn thi của thi quái lông đen không ngờ đã biến mất.

Đậu Lão Lục hít một hơi khí lạnh.

Gặp quỷ.

“Thi quái ở đâu?”

Đúng lúc này, Ngụy Vũ, Thường Ôn dẫn theo một đám Phi Ngư Vệ vội vã chạy tới.

Chỉ thấy mặt đất hỗn loạn, Đậu Lão Lục đứng sững sờ trong đám tro bụi còn chưa hoàn toàn tản đi, vẻ mặt như là gặp quỷ.

“Thi quái đâu?” Đám người tuần sát xung quanh một vòng, cuối cùng nhìn về phía Đậu Lão Lục.

“Thi quái bị sét đánh, sau đó... liền biến mất.” Đậu Lão Lục hơi ngập ngừng nói.

“Biến mất?” Ngụy Vũ nghi ngờ.

Tiếp đó, Đậu Lão Lục kể lại đại khái chuyện đã xảy ra qua một lần, cường điệu nói: “Thật sự nó là đột nhiên biến mất.”

Người tới hai mặt nhìn nhau, chỉ có Ngụy Vũ âm thầm nghiến răng: “Thanh Ngư Đại Tiên, chắc chắn lại là ngươi rồi.”

Nói xong hắn ta lệnh cho Đậu Lão Lục khôi phục doanh địa, thu lại phòng ngự, rồi sau đó đi thẳng về khu vực đốt thi thể.

“Tần Hà đâu?”

Vừa đến, Ngụy Vũ liền quát lớn.

Từ Trường Thọ cùng Lý Thiết vội vàng tiến lên đón, Từ Trường Thọ chỉ vào gian phòng bên cạnh, nói: “Ngụy gia, Tần Hà đang ở trong phòng đốt thi thể.”

“Dưới đèn nhiếp phách, vì cái gì hắn lại trốn trong phòng đốt xác?” Ngụy Vũ nói to.

“Bởi vì... ta sợ lạnh a.”

Đúng lúc này, cửa phòng thỉnh linh mở ra, Tần Hà bước ra, trông thấy Ngụy Vũ liền nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Chào buổi tối quan gia.”

“Đốt thi nên đốt dưới đèn nhiếp phách, thi thể không ở dưới đèn nhiếp phách gần như chắc chắn là sẽ bật dậy.” Ngụy Vũ trông thấy dáng vẻ bồn chồn của Tần Hà, tức giận mà không có chỗ xả.

“Quan gia yên tâm, lò đốt xác của ta, đã đặt lên là chưa từng bật dậy.” Tần Hà lộ ra vẻ mặt như chuyện đương nhiên.

“Khẩu khí thật lớn.” Ngụy Vũ tức giận, nói: “Sợ lạnh đúng không, chưa từng bật xác đúng không, vậy ta phân cho người thêm mấy cái lò, để cho người ấm áp hơn, thế nào?”

“Vậy ta cảm tạ quan gia trước.” Tần Hà kích động.

Vẻ mặt Ngụy Vũ cứng đờ: “Đây chính là người tự nói đấy.”

Nói xong, hắn ta quay người sang, nói với Ngụy Nguyên Cát: “Dem toàn bộ lò đốt xác sự phòng cùng với thi thể chưa phân phối mang đến nơi này, để cho hắn được ấm áp ấm áp.”

“A?”

Ngụy Nguyên Cát không tin vào tai của mình.

“A a cái gì, thi hành.”

“Vâng.” Ngụy Nguyên Cát chỉ có thể lĩnh mệnh.

“Quan gia, không được.” Từ Trường Thọ nghe vậy, vội vàng chấp tay nói: “Đầu óc Tần Hà không bình thường, ngài đừng chấp nhặt với hắn.”

“Đúng vậy.” Lý Thiết cũng vội vàng phụ họa, nói: “Tần Hà vẫn luôn như vậy, chúng ta đều đã quen, ngài bớt giận, ta để hần bồi tội cho ngài.”

Nói xong, hai người lại vội vàng nháy mắt ra hiệu Tần Hà, để Tần Hà nhận thua.

“Tần Hà, nhanh đi.”

“Đừng cố chấp rồi lại thua thiệt.”

Không chỉ bọn họ, đám thợ thiêu thi vây xung quanh cũng vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở.

Kết quả, Tần Hà lại xoa cằm: “Phóng ngựa tới.”

Lời vừa ra, toàn trường đều hít sâu một hơi.

Ngụy Vũ xám mặt giờ ngón tay cái lên: “Có khí phách, nhất định đêm nay sẽ để cho người hài lòng.”

Nói xong liền phát ống tay áo, trực tiếp rời đi.

“Tần Hà người điên rồi à?” Từ Trường Thọ vội vàng tiến lên.

“Người căng với hần làm gì, thi quái lông đen không giống thi thể bình thường, quá nguy hiểm.” Lý Thiết cũng nói.

“Yên tâm đi, ta không sao, yên tâm.” Tần Hà cười cười, quay người đóng cửa lại.

Đương nhiên Tần Hà biết mục đích Ngụy Vũ nổi bão là gì, hần ta đang nghi ngờ không biết mình có phải Thanh Ngưu Đại Tiên hay không.

Nhưng mà... Điều này không phải rất hợp lòng Tần Hà hay sao, hần còn đang suy nghĩ làm thế nào để đốt thêm thi thể kia.

Còn về việc Ngụy Vũ đang nghiệm chứng mình?

Thợ thiêu thi tài giỏi nhất từ trước đến nay, hần ta muốn kiểm nghiệm là có thể kiểm nghiệm được?

Chương 243 – Man ngư kình

Binh đến tướng đỡ, nước tới đất ngăn.

Thế nào cũng sẽ có biện pháp.

Ăn đợt phần thưởng này trước rồi nói sau, mới bỏ công ngàn dặm xa xôi chạy tới nơi hoang vu hẻo lánh này.

Phần thưởng quá ít thì không có hời, còn không bằng cứ trông giữ ở bến tàu.

Không bao lâu sau, năm cái lò đốt xác dự bị cùng với năm bộ thi thể chưa bị phân phối được đưa tới.

Tần Hà cười hắc hắc, đóng cửa lớn lại.

Làm việc!

Thanh lý thi thể, đặt vào lò.

Tốc độ tay của Tần Hà cực nhanh, một giây phút cũng không chậm trễ.

Tính thêm cả bộ được phân phối trước đó, tất cả là sáu lò đốt xác cùng bảy bộ thi thể.

Chọn lấy hai bộ có thể hình nhỏ nhút chung vào một lò, đốt một lượt.

Trong bảy bộ thi thể thì có bốn bộ đã mọc lông đen, vừa châm lửa thì toàn bộ đã ngồi bật dậy kêu loạn.

Không cần Tần Hà ra tay, đại vương bát có sự chuẩn bị từ trước đã lấy thể sét đánh không kịp bưng tay cắm xuống một cây đinh, trên cơ bản cũng không có uy hiếp gì.

Không chịu ở yên thì lại bỏ thêm, vẫn không chịu nằm yên thì lại bỏ thêm tiếp, bỏ đến khi nào nó vừa lòng thoả ý, hoàn toàn bất động mới thôi.

Lửa cháy bùng bùng.

Tốc độ thiêu cháy thi thể coi như không tệ lắm.

So với nhảy cương, phẩm cấp của thi quái lông đen kém hơn không ít.

Tần Hà gác chân đợi một canh giờ.

Bộ cháy xong đầu tiên là bộ thi quái lông đen hắc mọc được kia.

Đó không ngờ lại là một hiệp khách, khổ luyện ba mươi năm, có mười sáu năm nội kinh, dạ hành giang hồ, tá túc ở thôn trang này.

Kết quả hay rồi, thi quân vây khắp tứ phía, cho dù hần ta là cường giả nội kinh, cũng chỉ có thể nuốt hận.

Chẳng trách được sao thi mao lại dài như vậy, không chết do tranh đấu giang hồ, mà vô duyên vô cớ bị một đám thi bao bao sủi cảo.

Chết không cam lòng a.

Phần thưởng là công pháp mà hiệp khách tu luyện: Man ngư kinh.

Cái này khiến Tần Hà cảm thấy vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Hắn đã đốt vô số thi thể, phần thưởng cũng vô số, nhưng đa số đều mấy thứ như là thuật pháp, trái cây, đan dược,...

Công pháp chân chính nhận được, chỉ có hai bản.

Một bản là Cật tiên công, một bản là Kinh khí công cứu phẩm.

Bản Man ngư kinh này, chính là bản thứ ba.

Man ngư kinh: Công pháp nội kinh tứ phẩm, luyện tập công pháp này, nội kinh trong cơ thể ngài sẽ hùng hậu như là bò rừng, sức lực lớn cô cùng, tu luyện đến chỗ cao nhất, có thể lay động cả núi cao.

Quyết đoán học tập.

Lập tức trong lòng đã hiểu rõ rất nhiều thứ khó hiểu, vừa học đã đạt đến trình độ hoàn mỹ.

“Bò... ồ... ồ”

Vận hành công pháp, lập tức nội kinh trong cơ thể như vận bò phóng nhanh, một luồng sức mạnh không gì sánh nổi tràn khắp toàn thân.

Tần Hà cầm cái búa đập vụn xương ở bên cạnh lên, nắm lấy đầu búa nhẹ nhàng tách ra.

Một cái búa dày bằng bàn tay “ba” một cái đã bị tách mở từ ngay chính giữa.

Cảnh này đúng lúc bị đại vương bắt nhìn thấy, lập tức kinh hãi đến đôi mắt đậu xanh sắp rơi xuống.

Lực lượng này mà đập một cái lên mai rùa cha nuôi, đừng nói là một cái mai rùa đen, chồng mười mai rùa đen cũng không chống đỡ được.

Ngay cả Tần Hà cũng hết sức ngạc nhiên.

Man ngưu kinh giúp sức mạnh của hắn bỗng chốc tăng thêm hơn mười lần.

Đương nhiên, đây là dưới tình trạng đang vận công, không vận công thì sức mạnh cũng không thay đổi.

Nhưng mà chỉ như vậy cũng đủ khiến người ta kinh ngạc.

Có điều, suy nghĩ một chút, cũng không có gì không bình thường.

Bản thân Man ngưu kinh đã là tứ phẩm, hơn nữa mình còn là kiểu vừa học đã đạt tới trình độ đỉnh cao.

Tăng thêm gấp mười lần sức mạnh cũng là bình thường.

Tần Hà xúc tro cốt lên, bước ra khỏi phòng.

Đám thợ thiêu thi vẫn luôn chú ý động tĩnh của Tần Hà, cửa phòng đột nhiên mở ra đã khiến bọn họ giật nảy mình.

Mãi cho đến khi phát hiện ra là Tần Hà, bọn họ mới thở phào một hơi.

Sau đó xúm lại thì nhau hỏi thăm, bọn họ không dám tin tưởng là một mình Tần Hà lại có thể trấn trụ được nhiều thi thể như vậy, hơn nữa còn là trong điều kiện không ở dưới sự chiếu rọi của đèn nhiếp phách.

Tần Hà thấy vậy, có một số việc là không thể nói lừa gạt qua đi, đặc biệt là những người quen biết ở bên cạnh mình, thuật che đậy Thiên Cơ không có tác dụng bao nhiêu.

Trầm tư trong giây lát, hắn nảy ra một kế, thần thần bí bí nói: “Các ngươi có biết vì sao ta lại dám đốt thi thể như vậy không?”

“Vì cái gì?” Đám thợ thiêu thi lập tức bị gọi lên lòng tò mò.

“Bởi vì đêm qua ta mơ thấy Thanh Ngưu Đại Tiên.”

“A?”

“Thanh Ngu Đại Tiên?”

“Thật hay giả vậy?”

Đám thợ thiêu thi nghe vậy lại càng ngạc nhiên hơn.

Lời đồn về Thanh Ngu Đại Tiên đã sớm nổi tiếng ở kinh thành.

“Ta biết Thanh Ngu Đại Tiên.”

Lúc này, Cố Tứ Hải giơ tay lên, nói tiếp: “Rất linh, có một lần ta đi miếu Thanh Ngu Đại Tiên xin màn thầu, các người đoán thế nào, trên đường trở về lò hỏa táng, thật sự đã có một cái màn thầu từ trên trời rơi xuống, vừa vụn rơi trên người ta, màn thầu trắng nóng hôi hổi!”

Nói đến câu cuối, Cố Tứ Hải đều có chút kích động.

Nhưng đám thợ thiêu thi nghe xong lại không hề tỏ vẻ kinh ngạc, bởi vì Cố Tứ Hải đã kể chuyện này không biết bao nhiêu lần, cứ gặp người là kể.

“Sau đó như thế nào?” Lưu Tam Căn lại vội vàng hỏi Tần Hà.

“Đại tiên đã truyền cho ta trấn thi đại pháp, cho ta đốt nhiều thi thể, ngài bảo ta có số mệnh đặc thù, càng đốt nhiều thi thể thì càng lợi hại, càng an toàn, đến một trình độ nhất định thì sẽ còn có chỗ tốt khác.” Tần Hà trả lời.

“Không phải chứ!”

“Đây... đây cũng quá thần kỳ đi.”

Khuôn mặt đám thợ thiêu thi lập tức tràn đầy vẻ ngạc nhiên.

Có một phòng đầy hung thi kia làm chứng, bọn họ liền tin tưởng lời nói này của Tần Hà.

“Nếu là ta có thể mơ thấy Thanh Ngu Đại Tiên thì tốt quá.”
Lưu Tam Căn vô cùng hâm mộ.

“Cũng không phải chuyện không thể.”

Tần Hà lập tức tiếp lời, nói: “Thanh Ngu Đại Tiên nói, kẻ nào thành tâm cầu khẩn ca tụng Thanh Ngu Đại Tiên, sẽ có thể nhận được ngài ấy tứ pháp trong mộng, các người cũng có thể thử một lần a.”

Nói xong, Tần Hà nở nụ cười thần bí rồi trực tiếp rời đi, lưu lại đám thợ thiêu thi kích động không thôi.

Đặt câu hỏi: Trước mắt bao người, khi đứng quần người bị rách toạc, người sẽ làm gì để đòi sự chú ý của mọi người đi?

Đáp: Tụt quần một người nào đó xuống, sau đó sẽ không còn ai chú ý đến người.

Cây cao đón gió, hạ thấp sự tồn tại của mình trước mọi người, mới là sự che giấu tốt nhất.

Nghĩ tới đây, Tần Hà mỉm cười tự tin.

Xách theo thùng tro cốt đi thẳng tới trước doanh trưởng Ngụy Vũ, hắt nhếch miệng nở nụ cười, “Quan gia, còn có thi thể không, không đủ đốt rồi.”

Chương 244 – Lại thêm năm bộ

Ngụy Vũ cùng Ngụy Nguyên Cát đang ngồi vây quanh lò nấu trà uống trà, nghe tiếng liền ngẩng đầu tiên.

Về mặt kia, không cần phải nói cũng biết là có bao nhiêu đặc sắc.

Có giật mình, có thắc mắc, có chắc chắn, nhưng nhiều nhất chính là tức giận.

Mặc kệ Tần Hà có phải Thanh Ngu Đại Tiên hay không, thì tới cửa đòi thi thể, ngại không đủ thi thể đốt, Ngụy Vũ có thể khẳng định, từ xưa đến nay cũng chỉ có một người này.

May mắn đến mức nào chứ, lại bị mình gặp phải!

“Quan gia?”

Tần Hà thấy Ngụy Vũ ngăn người, lại gọi một câu.

“Muốn thi thể đúng không, có!”

Ngụy Vũ cắn răng thốt ra chữ cuối cùng, âm thanh đè nén cảm xúc muốn bộc phát, nhìn về phía Ngụy Nguyên Cát: “Đem tất cả thi thể của những sĩ tốt đã chết kia, cho hắn.”

Ánh mắt muốn giết người của Ngụy Vũ khiến Ngụy Vũ phải nuốt nước miếng một cái, vội vàng gọi một tên Phi Ngư Vệ bên trong mang Tần Hà đi nhận thi thể.

Ngụy Vũ “bành” một tiếng bóp nát chén trà trong tay, cắn răng nói: “Ta muốn đi chém chết hắn, ngươi đừng cản ta!”

Ngụy Nguyên Cát nghe vậy thì sắc mặt đại biến, nói: “Vũ ca ngươi đừng kích động, lần này chúng ta ra ngoài đã hung hiểm vạn phần, chém đót thợ thiêu thi sẽ phải gặp xui xẻo, hơn nữa mọi người đều đang nhìn chăm chăm, không hay lắm.”

“Chẳng lẽ ta lại không trị được hắn?”

Ngụy Vũ tức giận ném luôn nửa cái chén còn lại trong tay xuống đất, vỡ tan tành.

“Ngươi đừng nóng vội, không thể chém người, nhưng khẳng định là còn rất nhiều biện pháp khác a.” Con ngươi Ngụy Nguyên Cát đảo một vòng, nói: “Không phải hắn muốn thi thể sao, đã như vậy chúng ta cứ đem toàn bộ những thi thể nào hung nhất, khó chơi nhất âm thầm đưa cho hắn.”

“Ngoài ra, nếu gặp được một số tình huống vô cùng nguy hiểm thì cũng điều hắn đi, ví dụ như ban đêm đi tuần tra gì đó, không quá ba ngày, đảm bảo hắn chết chắc.”

“Được, chuyện này liền giao cho ngươi đi làm, trong ba ngày, ta muốn cho hắn hối hận vì đã bắt kính với ta.” Ngụy Vũ nói.

“Vũ ca ngươi yên tâm đi, ta sẽ nhìn chăm chăm vào hắn.” Ngụy Nguyên Cát nói.

Tiếp đó hai người lại nói thêm vài câu, Ngụy Nguyên Cát đi ra doanh trướng, đi tuần sát.

Ngụy Vũ nhắc ấm trà lên châm một ly, hơi nóng bao phủ khuôn mặt đầy những cảm xúc thất thường, chậm rãi nói: “Thanh Ngư Đại Tiên đúng không, ta xem như vậy ngươi còn che giấu thế nào?”

....

Khu vực thợ thiêu thi làm việc, Tần Hà đẩy một cái xe cút kít chất đầy thi thể mới.

Đó đều là những binh sĩ bị thi quái lông đen tập kích giết chết.

Thịt muỗi có nhỏ đi nữa thì cũng là thịt, dù sao cũng không cần hẳn tự mình động tay đốt thi thể, toàn bộ Tần Hà đều muốn.

Tất cả là năm bộ thi thể.

Vừa vặn có thể coi như đốt đốt thi thể thứ hai.

Một đám thợ thiêu thi thấy Tần Hà lại đẩy về năm bộ thi thể, lập tức càng thêm tin tưởng không còn nghi ngờ lời nói của Tần Hà.

Một đêm đốt đi mười mấy bộ thi thể, có thể xưng là kỳ quan.

Bình tĩnh nhất, không ai ngoài đại vương bát.

Trước đó có thể nó sẽ hỏi thêm vài câu, còn bây giờ thì nó chỉ nhìn lướt qua rồi tiếp tục bận rộn công việc.

Tần Hà thanh lý thi thể xong thì đặt để một bên, nó phụ trách đốt xác, thanh lý tro cốt, sau khi làm trống lò lại đem thi thể bỏ vào lò, Tần Hà tới đốt lửa, sau đó nó lại tiếp nhận công việc.

Động tác ăn ý, nước chảy mây trôi, không có một câu nói nhảm hay một động tác nào dư thừa.

Năm, sáu lò đốt xác đồng thời đốt cháy, đại vương bát cũng hoàn toàn có thể chăm nom được hết.

Sau một đêm cố gắng, phần thưởng nhiều, niềm vui cũng nhiều.

《Thuật tạo mộng Trung cấp》, 《Thuật rèn》, 《Thương Hàn Tạp Luận》, 《Kỹ thuật trồng trọt khoai tây》, 《Loạn Chùy Pháp》, 《Trần Thi Văn》.

Còn có tinh tâm hoàn, trái cây sức mạnh, tẩy tuỷ đan, kim sang hoàn.

Ban thưởng nội kinh cùng đạo hạnh thì càng không cần nhắc tới.

Sau nửa đêm, tất cả các lò đốt xác trong doanh địa thiêu thi lần lượt dập tắt, doanh bàn bận rộn đến hơn nửa đêm, ngoại trừ một số người tuần tra ban đêm ra thì tất cả mọi người đều tiến vào mộng đẹp.

Tần Hà hoá thành một cái bóng nhạt đến gần như hoà vào hư không, thông qua lỗ thủng trên nóc gian phòng nhảy ra ngoài.

Chương 245 – Phi Thiên Thi Vương

Cùng lúc đó, ngoài trăm dặm.

Một tòa trang viên.

Trong trang viên lúc này, lông đen như ngàn vạn liễu rủ, im lặng tĩnh mịch.

Chỉ có vô số ánh mắt màu đỏ tươi lúc khép lúc mở không ngừng lấp lóe.

Trong không khí quanh quần mùi máu tươi nhàn nhạt, có thể thấy được những dấu vết loang lổ ở khắp nơi, đó là những vết máu đọng lại.

Ở giữa đại sảnh, gần mười bộ thi thể bày ra, tạo thành một cái đồ án kỳ quái trên mặt đất, thi thể bò đầy hoa văn dây leo màu đen, vừa giống trùng lại vừa giống rắn.

Càng làm cho người ta sợ hãi là trên rốn của toàn bộ thi thể đều bị cắm bắc đèn màu đỏ máu.

Bắc đèn đốt cháy phát ra ánh sáng màu xanh lục, khiến cho cả khung cảnh lộ vẻ quỷ dị âm trầm.

Một bà già ngồi ngay ngắn ở trung tâm, miệng đang thì thầm lầm bầm.

Mắt thường nhìn thấy được, ánh hào quang màu xanh lục kia bắt đầu vận vẹo, giống như là sương mù, từ từ chậm rãi bay về phía bà lão tụ lại, cuối cùng chậm chậm chui vào cục u nang lớn dưới cằm của bà lão.

Cục u nang to như trái bí đao, thông qua vô số xúc tu bám vào da thịt của bà lão, bên trong hồng quang nhấp nháy, có thứ gì đó đang nhúc nhích kịch liệt, hấp thu những sương mù màu xanh lục kia.

Qua một hồi lâu sau, vật kia mới từ từ an tĩnh lại.

Lúc này lại nhìn về những thi thể kia, tất cả đều đã hoá thành một vũng nước màu vàng.

Chính xác là đã bị phân giải.

Bà già mở mắt, cũng ngừng lằm bằm.

Một con nhảy cương lông dài tứ chi chạm đất bò tiến vào.

Đây là một bộ nhảy cương có hình thể to lớn hơn rõ rệt, gai xương cao vút, thi thảo rơi xuống tấm đá xanh để lại những vết cắt rõ ràng, thật giống như không phải là nó đi trên nền đá bản, mà là đất vàng lầy lội.

Nó chậm rãi leo đến trước người bà già, nằm rạp trên mặt đất, ngoan ngoãn giống như là một con mèo.

“Phi Thiên Thi Vương, thức tỉnh đi.”

Tinh quang trong mắt bà lão bùng lên, tiếng nói khàn khàn.

Vừa mới dứt lời, đã thấy cục u nang từ từ nứt ra một cái khe hở, một con trùng ngàn chân toàn thân nổi đầy hoa văn màu đỏ, sau lưng mọc lên hai cánh leo ra từ trong thân thể của bà lão rồi rớt xuống đất.

Nhảy cương vừa giương mắt nhìn, lập tức bắt đầu run lẩy bẩy .

Giống như chuột gặp phải mèo, bị áp chế.

Trùng ngàn chân không nhanh không chậm leo lên lưng của nhảy cương, điều chỉnh vị trí một chút, trực tiếp chui vào, không thấy vết thương xuất hiện, cũng không thấy thi dịch chảy ra, liền biến mất một cách thần kỳ không còn dấu vết.

“Rống!”

Ngay sau đó, nhảy cương đột nhiên ngửa đầu gào to, thi thể bắt đầu “Ầm” kêu vang.

Toàn bộ xương cốt, cơ bắp trên lưng nhanh chóng tổ chức lại.

Gai xương chậm rãi dung hợp với nhau thành hình dáng đôi cánh, đỉnh đầu còn mọc ra cặp sừng màu đen .

Sau một lát, thi thể kết thúc, nó lập tức đứng lên, đôi mắt đỏ tươi đã trở nên linh động, khom người miệng nói tiếng người: “Tạ ơn chủ nhân ban thưởng!”

“Lúc này, một chỗ cách trăm dặm, hơi thở cương loại đã bị cắt đứt, mau đi điều tra.” Bà già mở miệng.

“Vâng, chủ nhân!”

Phi thiên cương khom người lĩnh mệnh, quay người đi ra đại sảnh, đôi cánh màu đen mở ra liền biến mất tại chỗ, lực lượng mạnh mẽ dẫn động cương phong, quạt mấy chục con nháy cương bên ngoài ngã lăn xuống đất.

.....

“Két két két”

Doanh địa thiêu thi, một tiếng gà gáy lớn rót thêm sức sống cho một nửa doanh địa đang lặng yên tĩnh vắng lặng.

Đó là gà trống gáy sáng mà Phi Ngư Vệ đặc biệt mang đến.

Hôm nay đã chú định là một ngày sẽ không an bình .

Ai cũng không biết rồi loạn bắt đầu từ đâu.

Có lẽ là từ một tên thợ thiêu thi vừa thức dậy đã vừa ngáp vừa mắng chửi, nói rằng khó khăn lắm mới ngủ được, thế mà còn nằm mơ thấy một tiên nhân cười thanh ngư.

Tiên nhân muốn giảng đạo ở nhân gian, nhưng tiếc nuôi con người không thành tâm, hiếm người có duyên.

Giấc mơ rất ngắn, nhưng giấc mơ cứ liên tục lặp đi lặp lại nhiều lần, khiến người ta mệt chết.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Mấy tên thợ thiêu thi ở bên cạnh lập tức ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người.

Vẻ mặt như là trông thấy quỷ.

Khuôn mặt biểu tình như là thấy quỷ.

Qua một lát, mấy người xông vào lều vải.

Tiếp đó liền nghe thấy trong lều vải phát ra tiếng kinh hô liên tiếp, sau đó, lại có người từ trong lều vải đi ra, chạy qua chỗ khác.

Cảnh tượng như vậy bắt đầu đồng thời xuất hiện từ rất nhiều nơi, sau đó đã tạo thành một làn sóng, lan ra khắp toàn bộ

doanh địa.

Tất cả mọi người đều lấy làm kỳ lạ.

Bởi vì sau khi hỏi qua hỏi lại mọi người biết được, đại đa số người trong doanh trại, đều mơ một giấc mơ giống hệt nhau.

Thanh Ngu đại tiên nhân muốn truyền pháp giảng đạo, tiếc nuôi không có gặp được thành tâm cùng người có duyên.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu, tiếp đó lại có người tuôn ra, trước đó thợ thiêu thi thành đông, Tần Hà đã từng được Thanh Ngu đại tiên truyền pháp, nghe nói là thiêu thi càng nhiều, thì được càng nhiều chỗ tốt, tương lai có thể sống lâu trăm tuổi, bách bệnh bất xâm.

Vì lấy chỗ tốt, đêm qua người kia một hơi đốt đi mười mấy bộ thi thể.

Mọi người đều nhìn chăm chăm, tận mắt nhìn thấy, nhất định sẽ không sai.

Nhưng không đợi đám người tiêu hoá xong tin tức này, lại có tin tức càng động trời lan truyền.

Ba trăm binh lính cùng cai đầu Đẩu Lão Lục, bất ngờ nhận được Thanh Ngu đại tiên truyền pháp, chỉ trong vòng một đêm đã học được một môn công pháp gọi man ngu kinh.

Thực lực đột nhiên tăng mạnh, có thể tay không rút ra một cây dương lớn .

Chương 246 – Đại tiên truyền pháp

“Vũ ca, xảy ra chuyện, xảy ra chuyện rồi.”

Từ bên ngoài, Ngụy Nguyên Cát nhào té lăn vào doanh trướng, hô lớn.

Ngụy Vũ bị giật mình tỉnh giấc, gần như là nhảy bắn lên, cầm lấy lang nha bổng bên cạnh, nói to: “Thi quân ở đâu?”

Ngụy Nguyên Cát sững sốt sau đó lắc đầu: “Vũ ca, không có... không có thi quân, không phải thi quân.”

Ánh mắt Ngụy Vũ lúc này mới tập trung lại, nhìn về phía Ngụy Nguyên Cát, cau mày nói: “Không phải thi quân thì ngươi kêu gào cái gì, dọa ta một trận.”

Tối hôm qua hấn ta tức giận đến đau gan, trần trọc hồi lâu mới ngủ được.

Kết quả vừa ngủ lại mơ thấy thi quân, trong đó còn có một bộ thi cương bay trên trời, lao về phía hấn ta cắn một cái.

Răng ranh sắc nhọn đầy miệng, sắp dọa chết người.

“Vũ ca, ngươi mau đi xem một chút, bên ngoài đều đang nói Thanh Ngưu Đại Tiên truyền pháp kìa.” Ngụy Nguyên Cát kêu lên.

“Thanh Ngưu Đại Tiên?” Ngụy Vũ nhíu chặt mày lại, “Có chuyện gì xảy ra?”

Thế là Ngụy Nguyên Cát nói qua một lượt chuyện đã xảy ra, lại nói tiếp: “Vũ ca ngươi mau đi xem một chút đi, hình như Thanh Ngưu Đại Tiên thật sự đã hiển linh, tối hôm qua, hơn phân nửa người đều nằm mơ thấy hấn.”

Ngụy Vũ nghe xaong liền không thể ngồi yên, cho Ngụy Nguyên Cát dẫn đường, vội vàng chạy ra ngoài.

Doanh địa bình sĩ cách đó không xa.

Một đám người vây quanh Đâu Lão Lục, đồng thanh hô lớn:

“Nhỏ! Nhỏ! Nhỏ!”

Khuôn mặt Đâu Lão Lục đỏ bừng, ôm một gốc cây dương liễu to như chậu rửa mặt, đang ra sức nhổ nó lên.

Bên cạnh có ba cái cây nhỏ hơn một chút nằm đổ ở đó, trên bộ rễ xum xuê còn mang theo bùn đất mới.

Ngụy Vũ chạy đến thấy vậy, mí mắt giật giật.

Muốn mạnh mẽ nhổ một cây từ dưới đất lên, cần có sức lực không nhỏ, kích thích cây to hơn cánh tay thì phần lớn mọi người đều phải bó tay.

Còn thân cây to chừng chậu rửa mặt thì quả thực là chưa từng nghe thấy, đừng nói nhỏ lên, khiêng còn khó khăn.

Đậu Lão Lục thì sao?

Chỉ thấy rễ cây dương liễu chậm chậm chui ra khỏi lớp đất, bên trong lớp đất phát ra tiếng lộp bộp.

Đó là âm thanh của rễ cây dương bị đứt gãy, bùn đất bắt đầu bung ra.

Sau đó càng lúc càng nhanh, cuối cùng “bành” một tiếng, bụi đất bắn tung toé, cả cái cây đã bị nhỏ lên.

“Hay lắm!”

“Ha ha ha!”

“Bả tổng thần lực!”

Đám binh sĩ ồn ào reo hò, hưng phấn giống như bản thân mình nhỏ gốc cây kia lên vậy.

“Đậu bả tổng, người đây là?” Ngụy Vũ không thể tin được, hỏi.

Đậu Lão Lục xuất thân từ Thích Gia Quân, chính là hậu duệ của Thích Gia Quân uy danh hiển hách của triều Đại Lê trước kia, tập võ tập được một thân man lực, thế nhưng đó chỉ là so với người bình thường, để nhỏ lên một gốc dương liễu thì còn kém rất nhiều.

“Ha ha, chào buổi sáng Ngụy gia, ta đây chính là đang thử lại man ngư tình vừa mới tập được!” Đậu Lão Lục nắm chặt tay thành nắm đấm, vẻ mặt kích động nói: “Tối hôm qua Thanh Ngư Tiên nhân đã truyền cho ta man ngư kinh, loáng một cái ta đã học được, quả thực quá thần kỳ.”

“Người xác định đó là Thanh Ngư Đại Tiên?” Ngụy Vũ hỏi.

“Sao còn có thể nhầm được, tất cả mọi người đều nằm mơ thấy mà, một tiên nhân cười thanh ngư.” Đậu Lão Lục vỗ ngực một cái, nói: “Ta đã sớm nghe đến danh hào của Thanh Ngư Tiên nhân, nhưng không thể ngờ rằng ta lại có thể nằm mơ thấy, ha ha ha.”

“Vậy.... Chúc mừng người.”

Nguy Vũ miễn cưỡng nặn ra một nụ cười cứng ngắc, nói xong liền vội vàng quay người rời đi.

Đi ra một đoạn, Nguy Vũ nghiêng răng nhìn về phía Nguy Nguyên Cát: “Chắc chắn là Tần Hà giờ trò quỷ, hắc đầu rồi?”

“Vũ ca, ngươi đừng có để mắt đến hắc đầu nữa, không phải là hắc, hắc không có năng lực này.”

Khuôn mặt Nguy Nguyên Cát tràn đầy vẻ bất đắc dĩ, nói: “Ta đã nghe ngóng, tên Tần Hà kia cũng được Thanh Ngu Đại Tiên truyền đạo, được một bản trấn thi đại pháp, cũng vì Thanh Ngu Đại Tiên chỉ bảo nên hắc đầu mới cuốn lấy không tha đòi thêm thi thể, bởi vì đốt thi thể càng nhiều, hắc đầu lại càng có thể có được nhiều chỗ tốt.”

“Hiện tại toàn bộ doanh địa đều đang bàn luận về chuyện Thanh Ngu Đại Tiên truyền pháp, hơn nữa đám người Thường Bách hộ còn đem tượng thần Thanh Ngu Đại Tiên về cúng bái, đang khẩn cầu được truyền pháp kia.”

Dừng một chút, Nguy Nguyên Cát lại nói tiếp.

“Cái gì? Dẫn ta đi xem.” Nguy Vũ càng nhú chặt mày.

Tiếp đó hai người lại đi tới doanh địa Phi Ngư Vệ, chỉ thấy một đám người đang vây quanh tượng thần Thanh Ngu Đại Tiên tế bái.

Tượng thần, chính là Thanh Ngu Đại Tiên ngồi thẳng trên lưng một con trâu đen cao to vạm vỡ, trên mặt Thanh Ngu Đại Tiên đeo mặt nạ màu đen, thân mặc áo xanh, giống như ma lại giống như tiên, mang theo một cỗ khí tức khó lường.

Đặc biệt là đôi mắt sau cái mặt nạ kia, bên trong nó như là ẩn chứa một vực sâu, muốn hút người ta rơi vào.

Tượng thần không phải bức họa, cũng không phải tượng đất, mà là một bản điêu khắc gỗ, kỹ thuật điêu khắc vô cùng cao siêu, tượng thần thể hiện rõ được tinh, khí, thần, quả thực đây chính là một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ.

Thường Ôn mang khuôn mặt hưng phấn đang chỉ huy một đám Phi Ngư Vệ dâng hương dâng lễ, tế bái Thanh Ngu Đại Tiên.

“Vũ ca, ta nghe ngóng được, Thường Bách hộ cũng nhận được Thanh Ngu Đại Tiên truyền pháp, là một bộ đao pháp loạn quân, vừa nãy ta đã xem hấn ta biểu diễn, khá là lãng lệ!”
Nguy Nguyên Cát lại nói.

Lời vừa ra, Nguy Vũ cắn chặt hàm răng.

Đúng lúc này, Thường Ôn vừa vặn quay đầu lại trông thấy Nguy Vũ, liền vội vàng vẫy tay với hấn ta, gọi: “Tiểu Vũ, mau tới đây tế bái Thanh Ngu Đại Tiên đi, người nào thành tâm sẽ có thể được đại tiên truyền pháp, chính miệng đại tiên đã đảm bảo rồi, cơ hội chỉ có lần này thôi.”

Về mặt Nguy Vũ lập tức cứng đờ, nói: “Thường ca... Các người làm như vậy không thích hợp a, Thanh Ngu Đại Tiên chính là trọng phạm Phi Ngu Vệ đang truy nã đây.”

“Tiểu Vũ người đừng có nói lung tung.”

Sắc mặt Thường Ôn lập tức trầm xuống, trước tiên chấp tay với tượng thần Thanh Ngu Đại Tiên, về mặt thành kính nói: “Thanh Ngu Đại Tiên cứu khổ cứu nạn, trước đây bị Phi Ngu Vệ chúng ta treo tên chỉ là hiểu lầm mà thôi, hiện tại cũng đã thấy rồi, Thanh Ngu Đại Tiên không so đo hiềm khích lúc trước, còn truyền pháp cho ta, lòng dạ đó rộng lớn đến mức nào, công đức vô lượng đến mức nào chứ.”

Thường Ôn tu luyện hơn nửa đời, cũng chỉ là một Bách hộ nhỏ nhỏ có nội kinh chưa đến 20 năm, Thanh Ngu Đại Tiên vừa truyền pháp trong một giấc mộng đã trực tiếp giúp hấn đồn ngộ được đao pháp loạn quân.

Đao pháp này cực kỳ lợi hại, trong loạn quân, đao pháp đạt đến đỉnh cao, không gặp điều gì bất lợi.

Bộ đao pháp này cũng đã kích thích nội kinh của hấn ta xông phá cánh cửa hai mươi năm.

Thực lực trực tiếp tăng lên không chỉ gấp đôi.

Chuyện vui lớn như vậy, đột nhiên lại nghe được Nguy Vũ ăn nói lỗ mãng, đương nhiên là Thường Ôn không vui.

Thân quen thì thân quen, ăn nói lung tung cũng không thể khách khí với người.

“Mặc dù phía chúng ta còn treo tên Thanh Ngu Đại Tiên, nhưng thật ra hồ sơ đã được niêm phong lại, bỏ tên ra khỏi hồ sơ cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn.” Lúc này, một người khác cũng nói phụ hoạ với giọng điệu khó chịu.

Ngụy Vũ bị trực tiếp giáo huấn ngay mặt, sắc mặt liền càng trở nên khó coi, trong lòng cũng là rối loạn như tơ vò.

Biến hoá quá nhanh, hắn ta có hơi bối rối.

Đang yên đang lành, sao đột nhiên Thanh Ngu Đại Tiên lại truyền pháp?

Mẫu chốt hơn là, vừa truyền pháp đã thấy hiệu quả thần kỳ, có thể trực tiếp tăng thêm thực lực.

Bất luận là Thường Ôn hay là Đậu Lão Lục, khí tức trên thân đã trở nên mạnh hơn rõ rệt.

Điều này quả thực là khó có thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ, Thanh Ngu Đại Tiên thực sự là tiên nhân, cũng không phải là Tần Hà?

Nếu không chuyện này giải thích thế nào đây?

“Vũ ca, ta cũng muốn đi lên báỉ thử.”

Ngụy Nguyên Cát động lòng nói, nhận được truyền pháp thì chính là đối xứng thành pháo, may mắn cả đời cũng khó đối được một cơ duyên như vậy, sao có thể gặp mà bỏ qua?

Hắn ta tu luyện nội kinh kẹt ở chín năm, vẫn luôn không thể xông phá cánh cửa mười năm, đeo cái danh học đồ thiêu thi đã năm sáu năm vẫn chưa thể lấy xuống, hắn ta còn sốt ruột hơn bất cứ ai.

Ngụy Vũ còn đang do dự không biết nên trả lời như thế nào thì đúng lúc này, hắn ta lại nhìn thấy một đám người của thiêu thi đường cùng thợ thiêu thi chạy tới, Tần Hà cũng ở trong đó, còn nhìn về phía hắn ta nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng trắng: “Ngụy quan gia, buổi sáng tốt lành!”

Ngụy Vũ không hề cảm thấy tốt một chút nào, ngược lại lại có một cỗ lửa giận dâng trào, lập tức kéo lấy Ngụy Nguyên Cát rồi rời đi, nghiêng răng nói: “Báỉ báỉ cái gì, coi như thực lực Ngụy Vũ ta có yếu đi chẳng nữa, dù là đời này không thể tiến

thêm, ta cũng tuyệt đối sẽ không bái Thanh Nguu Đại Tiên, tuyệt đối không bao giờ!!”

Chương 247 – Trăm tiếp theo

Trong lúc nói chuyện, Ngụy Nguyên Cát đã bị lôi đi một cách miễn cưỡng.

Tân Hà nghe mà bật cười.

Ngay thẳng kiên định đúng không, được thôi.

Chờ xem.

“A, đều đến rồi, đều đến rồi.”

“Người mơ thấy đều đến bái lạy Đại tiên.”

“Mau mau mau, xếp thành hàng.”

“...”

Thường Ôn vừa thấy thiêu thi đường và thợ thiêu thi, liền vội vàng hào hứng hô lớn.

Không phải là hấn ta nhiệt tình.

Mà là trong mộng Thanh Nguu đại tiên còn nói, có thể tiếp tục truyền pháp cho hấn, nhưng tiền đề là phải làm tốt việc bái tế.

Cần phải có nhiều người hơn.

Còn phải thành tâm.

Ngay cả công cụ cho tế bái này, chính là bức tượng thần này, Thanh Nguu đại tiên đều đã chuẩn bị từ trước.

Vừa tỉnh dậy hấn ta đã thấy bức tượng thần này được đặt ngay đầu giường.

Người nói xem việc này có thể không ra sức sao?

“Đừng làm loạn, từng người từng người đến.”

“Cầu nguyện phải thành tâm!”

“Không cần biết tối nay có mơ thấy Thanh Nguu đại tiên hay không, đều phải đến lễ tạ, tiện thể cầu nguyện thêm một điều.”

“Đại tiên rất bận rộn.”

“Cơ hội lên như điều gặp gió đang ở ngay trước mặt, tận dụng thời cơ, mất đi rồi sẽ không có nữa.”

“...”

Thường Ôn mang theo một đám thuộc hạ bận rộn đến quên cả trời đất.

Thấy ba trăm người của Đâu Lão Lục còn chưa tới, lại vội vàng cho người qua đó mời.

Qua một lát sau Đâu Lão Lục đã mang người tới, lại một đám người chen chúc.

Tần Hà thấy mà vô cùng hài lòng.

Như vậy là đúng rồi.

Truyền pháp cần công đức, cứ luôn bỏ ra thì không được.

Vẫn cần phải có thu vào đúng không.

Đột nhiên Tần Hà phát hiện, thuật truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc này không phải chỉ có tiêu hao công đức, nó còn có thể tích lũy công đức nữa.

Cái này giống như mua vé số, tiêu hai đồng để mua một tờ vé số, liệu một lần trúng năm trăm vạn.

Nhận được truyền pháp, mừng rỡ như điên.

Nếu không có được truyền pháp, thì chính là do người không thành tâm, lại tiếp tục bái lạy.

Lần sau thành tâm một chút, có thể sẽ có đấy.

Nếu mà cả đời bái lạy vẫn không nhận được.

Thế thì thật ngại quá, đó chính là do người chưa từng thành tâm.

Thật là một vòng logic hoàn mỹ.

Tần Hà đột nhiên hiểu được hai chữ “Thần côn” rốt cuộc đến từ đâu rồi.

Cái cảm giác đáng chết này.

Sảng khoái!

...

Cả một buổi sáng doanh địa sôi nổi khác thường, mãi đến khi mặt trời đã lên cao, Ngụy Vũ nhin đến khi tuyên bố đội ngũ lên đường, tất cả mọi người mới trở về trại của mình.

Trạm kế tiếp là trấn Hà Bạt cách nơi này hơn bốn mươi dặm.

Trấn Hà Bạt là một trấn nhỏ gần sông không có gì nổi bật, nơi này từng xảy ra một trận chiến giữa Bạch Liên Quân và Quan quân.

Quá trình chiến đấu cụ thể thì không có ai biết rõ, nhưng kết cục rõ ràng là Quan quân đã đánh thắng.

Cách một ngọn núi có hai nơi chôn xác, một bên là ngôi mộ tập thể lác đác cây cỏ, một bên là những ngôi mộ có bia gỗ cắm thành rừng.

Mộ tập thể chôn Bạch Liên quân, đó là một cái hố lớn phủ đất, có rất nhiều thi thể chôn quá nông, chân tay còn lộ ở bên ngoài, có vài bộ lộ đầu, có vài bộ lộ chân, có có bộ lại lộ tay, bên cạnh hố chôn còn có một mảng lớn máu tươi đã khô.

Rõ ràng là quan quân sau thắng lợi đã không lưu lại tù binh, trực tiếp chôn sống cùng tử thi.

Rừng mộ bên kia thì là mai táng Quan quân nên có ngay ngắn hơn nhiều, tuy rằng rất đơn sơ, nhưng trên bia gỗ đều có tên có họ.

Hai bên chém giết, thương vong không tính hết được.

Nhiệm vụ của đội ngũ chính là xử lý hai phần mộ này.

Mai táng qua loa, thi thể không cam lòng sẽ bò ra từ trong đất.

Nếu như không có người ngó ngàng tới, một khi du thi gặp máu, sẽ biến thành hung thi, sau nữa chính là thi loạn.

Cũng không biết do đội ngũ đã đến muộn, hay là bị chó hoang bới đất, mà đất ở hai bên mộ và hố lớn đều có dấu vết bị tác động.

Hiển nhiên là đã có thi thể rời đi nơi này.

Chỉ là không biết bằng phương thức nào.

Sau khi xây dựng xong doanh địa thiêu thi, màn đêm cũng buông xuống.

Rất nhanh, bộ thi thể đầu tiên đã bò ra khỏi hố đất.

Chương 248 – Chăm sóc lợn nái sau sinh

Số thi thể Tần Hà đã đốt đi không thể đếm được, hắn cũng đã từng đốt rất nhiều thi thể mang bùn đất.

Nhưng tận mắt nhìn thấy thi thể bò ra từ trong đất, vẫn là lần đầu tiên.

Ban đầu là một đôi tay, run run rẩy rẩy thò ra từ dưới đất, sau đó là đầu, thân thể, cơ thể vừa bò vừa phát ra tiếng lộp bộp.

Đó là âm thanh cơ bắp cứng lại bị kéo đứt.

Tiếp đó, thi thể đứng lên, toàn thân bám đầy bùn đất, tóc tai bù xù che phủ cả đầu, bước từng bước du dương xung quanh hố thi thể không có mục đích.

Đây chính là cái gọi là “Hành thi”.

Một bộ thi thể mất đi ba hồn bảy phách, vẫn còn ở trong u mê chưa thức tỉnh hung tính, chỉ thăm dò theo bản năng.

Phi Ngư Vệ đã có sự chuẩn bị từ trước lập tức tiến lên, vung lên thủy hỏa côn, đập một gậy lên đầu hành thi.

Thi thể lập tức thẳng tắp ngã xuống.

Lại dùng thủy hỏa côn xiên một cái, thi thể liền bị khiêng đi.

Chuyện nhỏ như vậy đừng nói là Phi Ngư Vệ, nông dân nào có gan lớn một chút cũng có thể làm được

Đa phần thi thể tiến về nơi thiêu thi chính là xuất hiện như vậy.

Thủy hỏa côn là dụng cụ thẩm tra phạm nhân trong nha môn, trải qua thời gian dài sẽ nhiễm lên một tia quan uy, nhờ vậy mà có thể trấn áp được hành thi. Nếu không có thủy hỏa côn thì cũng có thể sử dụng những thứ mang theo dương khí hoặc sát

khí như là tiền đồng, que cời lửa, băng ghế, dao phay,... thay thế.

Nếu thực sự không có thứ gì, cũng có thể cởi quần áo mặc sát người vùng mạnh qua cũng được.

Hành thi là thi biến dễ đối phó nhất, còn đơn giản hơn bắt gà. Còn về sau đó.

Nếu như thợ thiêu thi có thể trốn được thì sẽ lạng lẽ bị đốt đi.

Nếu như không thể trốn được, bật dậy lần thứ hai, vậy thì thăng cấp.

Tần Hà xem xét, lập tức đẩy xe cút kít lên phía trước, hô: “Tới tới tới, đặt ở đây đi.”

Phi Ngư Vệ thấy vậy.

Nha, đây không phải tên thợ thiêu thi được Thanh Ngư Tiên nhân truyền pháp kia sao.

Nghe nói hắn đốt càng nhiều thi thể, phúc thọ càng nhiều.

Vậy cũng không cần phân phối nữa, cho hắn đi.

Cái việc đốt thi thể này, chỉ có nguy hiểm không có chỗ tốt, sẽ không có ai phản đối.

Thế là Tần Hà đón ở phía trước, hành thi bò ra Tần Hà đều nhận lấy, chất lên năm sáu bộ thi thể, đến khi xe cút kít đầy hắn mới đẩy xe rời đi.

Lần này, nơi Tần Hà chọn để thiêu thi là một cái lò gạch, hắn đi đến bờ sông thanh lý thi thể trước rồi mới trở về lò gạch.

Cửa lò gạch vừa đóng lại, đại vương bát duỗi dài cổ đánh giá thi thể, tới một câu: “Gia, thi thể tối nay rất bình thường nha.”

Qua thời gian chung đụng lâu, nó đã hiểu ngầm một chút bí mật.

Đại vương bát xem mặt mà nói chuyện, sớm đã phát hiện ra thi thể càng hung thì Tần Hà càng hăng hái, thi thể càng bình thường thì hắn càng không có hứng thú.

Mặc dù đại vương bát cũng không hiểu rõ nguyên do là gì, nhưng chuyện này là thực sự.

“Tạm chấp nhận đốt đi.”

Tần Hà sửa sang qua loa lại thi thể, đặt thi thể vào lò.

Nhóm lửa đốt củi xong, đại vương bát lại tiếp nhận.

Sau đó Tần Hà đóng cửa lớn, lại đẩy xe cút kít ra ngoài.

Đợt thứ hai không phải thi thể nào Tần Hà cũng muốn lấy, bắt đầu kén cá chọn canh.

Thi khí không đủ nặng, bộ dáng không đủ hung thì đều không cần.

Đám người Phi Ngư Vệ cũng rất nể mặt.

Khi khiêng thi thể đi ngang qua trước mặt Tần Hà đều tự biết dừng lại cho hắn chọn lựa, kẻ hữu tâm còn có thể hỏi một câu: “Tiểu ca, bộ này như thế nào?”

Tần Hà tựa như là Hoàng nhi gia đang lật thẻ bài, thích thì giữ lại, không thích thì tổng đi.

Không có cách, ai bảo hắn là người may mắn đầu tiên được Thanh Ngư Đại Tiên giảng đạo truyền pháp chứ.

Nói không chừng hắn còn có quan hệ đặc biệt gì đó với Thanh Ngư Đại Tiên đây.

Tạo điều kiện một chút, có khi còn có thể được một ít chỗ tốt.

Đốt thi trên chiến trường, thời gian chết của thi thể không lâu, lại không thấy thi quái lông đen cùng nhảy cương, dấu vết thi quân cũng đã biến mất, đám người liền buông lỏng, cười cười nói nói.

Tâm trạng của Tần Hà cũng không tồi, thi thể bình thường, nhưng có số lượng nhiều bù lại.

Không đến hai canh giờ, đợt thi thể đầu tiên đã đốt xong.

Thế mà cũng ra một bản kỹ năng và một vật thật.

Kỹ năng: 《 Chăm sóc lợn nái sau sinh 》 .

Vật thật: Một bình kinh khí hoàn (mười hạt).

Chỉ đáng tiếc là, không dùng được.

Nhất là bản kỹ năng kia, quả thực chỉ gọi là có, chăm sóc lợn nái sau sinh?

Tần Hà cảm thấy là mình sẽ không dùng đến nó.

Nếu như người cho một bản Chăm sóc trâu bò mẹ sau sinh, hẳn còn có thể truyền cho con bê.

Ngay cả phần thưởng vật thật kinh khí hoàn cũng mạnh hơn nó.

Kinh khí hoàn: Đây là tàn thứ phẩm sau khi luyện chế kinh khí đan thất bại, ẩn chứa một chút kinh khí, có thể hỗ trợ cho việc tu luyện.

Giới thiệu vô cùng bình thường, thậm chí là còn có vẻ ghét bỏ.

Tần Hà ném một viên vào miệng, nhai nhai, vị đắng, chẳng có hương vị gì.

Nội kinh cũng chẳng có động tĩnh gì, quả nhiên chỉ là tàn thứ phẩm, rất ít kinh khí, nhưng cũng may có số lượng nhiều, một bình có mười viên.

Đốt xong đợt đầu tiên, lập tức đổi lô đốt đợt thứ hai.

Đại vương bát đã ngủ cả ban ngày, buổi tối tràn đầy sức sống, Tần Hà lại thưởng cho nó một viên Tẩy tủy đan.

Khi bỏ đợt thi thể này vào lò, thời gian đã tới gần nửa đêm.

Vào đêm thi nhiều, nửa đêm quý nhiều.

Qua giờ thi thể bật dậy, hành thi cũng dần dần ít đi rất nhiều.

Mà đám thợ thiêu thi, không chỉ có nguy hiểm đến từ thi thể, ngay vào lúc mọi người đều thả lỏng tâm tình.

“A” Đột nhiên có một tiếng thét sợ hãi xuyên thủng qua màn đêm yên bình, ngay sau đó lại có tiếng hét: “Quý, có quý a.”

Chương 249 – Sự kiện linh dị

Tiếng hét cao vút trong màn đêm tĩnh mịch nghe cực kỳ chói tai, âm thanh truyền ra rất xa.

Chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người đã cảm thấy một luồng gió cực kỳ lạnh lẽo đánh úp tới, toàn thân đều nổi lên gai ốc.

Sự lạnh lẽo này không phải sự lạnh lẽo do nhiệt độ không khí hạ thấp, có thể xuyên thấu qua lớp quần áo dày cộp, vào đến tận xương tủy.

Ngụy Vũ cùng Ngụy Nguyên Cát đang uống trà trong doanh trướng cả kinh, vội vàng quơ lấy vũ khí vọt ra khỏi doanh trướng.

“Tiếng hét từ đâu?”

Lúc này Thường Ôn cũng chạy vọt ra.

“Trên núi!”

Ngụy Nguyên Cát chỉ vào ngọn núi giữa hai nghĩa địa nói to.

“Đi xem một chút!”

“Nhanh nhanh nhanh!”

Thường Ôn cùng Ngụy Vũ đồng thời gọi người rồi dẫn theo hơn hai mươi người vội vàng phóng tới bên kia.

Khoảng cách cũng không xa, hiện tại nơi đó đã rất hỗn loạn, đám người đang ở nghĩa địa đập hành thi mang về mặt kinh hoàng chạy về.

Ngụy Vũ vội vàng ngăn lại dò hỏi tình huống, một tên Đinh tổng sợ hãi tột độ, nói: “Có năm huynh đệ chết, ngay... ngay ở trong rừng kia.”

“Chết như thế nào?” Ngụy Vũ truy hỏi.

“Cắt... Cắt cổ.” Đinh tổng giơ tay làm động tác cắt cổ.

“Mang chúng ta đi!” Ngụy Vũ trực tiếp hạ lệnh.

Đinh tổng nuốt nước miếng một cái, không hề tình nguyện nhưng lại không dám chống đối.

Dưới sự dẫn đường của Đinh tổng, đám người đi đến bên ngoài cánh rừng ở giữa hai nghĩa địa.

Chỉ thấy ở một chỗ bên trong cách chừng trăm bước, thế mà lại có ánh sáng, có ngọn lửa đang cháy chập chờn.

“Mọi người cẩn thận!”

Thường Ôn rút Tú xuân đao ra, dẫn đầu tiến vào.

Cánh rừng lúc này hoàn toàn tĩnh lặng, ngay cả gió cũng đã ngừng lại.

Nhưng hơi lạnh vẫn đâm vào trong xương tuỷ, phảng phất như là muốn đóng băng người khác vậy.

Thường Ôn nắm chặt Tú xuân đao, ánh mắt quét về phía mặt đất.

Dấu chân lộn xộn, nhưng cơ bản có thể nhận ra đây là dấu chân người, không phải thi quái.

Làm sai ở Phi Ngư Vệ hai mươi năm, hẳn ta đã gặp phải không ít tình huống yêu ma quỷ quái, trực giác nói cho hẳn ta biết, đây là do hung linh làm loạn.

Theo dấu chân, mọi người đi đến nơi có ánh lửa.

Chỉ thấy ở trong rừng có một mảnh đất trống không lớn, năm người quỳ ở trên mặt đất tạo thành một vòng tròn, hai tay nâng cao như trình lễ.

Đầu người trên cổ đã bị cắt rời ra, chuyển vị trí lên trên hai tay, ngay trên đỉnh đầu có một ngọn lửa màu trắng đang lặng lẽ cháy.

Máu tươi văng tung toé chảy đầy đất, tạo thành một cái đồ án quỷ dị nhìn thấy mà giật mình.

Bình khí nhuốm máu vút lộn xộn trên mặt đất, trông rất ghê rợn.

Đây là một cảnh tượng như thế nào?

Năm người quỳ xuống đất cung phụng, nhưng thứ mà bọn họ cung phụng, lại là đầu của chính mình.

Mùi hương quỷ dị phát ra từ ngọn lửa trên đỉnh đầu, trên bình khí nhuốm đầy máu tươi có thể trông thấy rõ ràng những vết tay máu.

Hiển nhiên, là bọn họ tự mình ra tay!

Tự cắt đi đầu của mình!

Cả đám người vừa thấy, mặt mũi lập tức trắng bệch, bạch bạch bạch lui về phía sau.

“Vũ ca, sự kiện linh dị.” Ngụy Nguyên Cát run rẩy đến mức răng va lập cập vào nhau, thi biến dù có khủng bố thì vẫn có thể nhìn thấy được, nhưng sự kiện linh dị thì lại phiền toái, nhìn không thấy, sờ không được, nó sẽ phóng đại nỗi sợ hãi trong lòng mỗi người.

“Thường ca?”

Ngụy Vũ cũng là tê cả da đầu, theo bản năng hắn ta nhìn về phía Thường Ôn, đối phó với thi thể thì thiêu thi đường lành nghề, nhưng đối phó với yêu ma quỷ quái thì phải dựa vào đội truy bắt.

“Rút lui, hừng đông lại đến nhất xác, sau đó mau chóng rời khỏi nơi này.” Thường Ôn mở miệng, sắc mặt khó coi, nói xong hắn ta liền không chút do dự quay người trở về.

Bên trong năm người bị ngộ hại có một người mặc Phi Ngư phục, đó là một trong những thủ hạ của hắn ta.

Đám người thấy vậy, nào còn dám dừng lại thêm, lập tức vội vàng quay người đi theo Thường Ôn trở về như là chạy trốn.

Ngụy Vũ nhú chặt mày, muốn hỏi nhưng lại không dám mở miệng ở đây, chỉ có thể nín nhịn.

Thường Ôn là ở trong đội quy bắt lâu năm, đã trải qua không ít chuyện, một người một thanh tú xuân đao, đối phó với yêu ma quỷ quái tầm thường tuyệt đối không rơi xuống hạ phong.

Nhưng hiện tại hắn ta vừa nhìn một cái đã quay người trở về, ngay cả xác cũng không dám nhặt.

Rõ ràng là thứ hại người này không hề tầm thường.

Phải biết, trong mấy người kia còn có một người là thủ hạ của hắn ta.

Một đám người tới vội vàng, lại vội vàng rời đi.

Bọn hắn chân trước vừa mới rời đi, cánh rừng phía sau lại đi ra một người.

Một tay sờ mũi, một tay cầm cái xẻng vác trên vai, đi tới bên cạnh thi thể nhìn trái ngó phải, tặc lưỡi ngạc nhiên.

Người này chính là Tần Hà.

Vừa rồi tiếng thét kia đột ngột vang lên, khiến hấn giật mình bay luôn cơn buồn ngủ.

Đã vậy nhất thiết phải đến xem.

Có người chết là sẽ có thi thể, có thi thể là sẽ có phần thưởng.

Nói không chừng còn có thể lấy được một cái hàng lớn ngoài định mức.

Gì?

Tần Hà ý chí sắt đá, không có lòng cảm thông?

Ngại quá, đột quá nhiều thi thể, thấy được nhiều cuộc đời bi thảm, lòng đã chai lì rồi.

Đôi ai cũng sẽ như vậy thôi.

Loạn thế cái gì cũng loạn, nhưng có một thứ không loạn – Chính là ai cũng phải chuẩn bị tinh thần bị đột tử.

Quan sát trong chốc lát, trong mắt Tần Hà loé lên một tia sáng mờ, thuật vọng khí mở ra.

Trong cánh rừng lúc này tràn đầy khí âm lệ, từng tia hồn khí được phóng thích ra thông qua những ngọn lửa đang cháy trên đỉnh đầu của năm bộ thi thể, sau đó bị đồ án màu đỏ máu giam cầm.

Lại xem khoảng cách, nơi này cách nghĩa địa thi thể bật dậy khá gần, coi như không có sự kiện linh dị thì cũng đã kinh khủng âm trầm, người bình thường cũng sẽ không chui vào đây.

Cộng thêm việc tự cắt đầu, tình huống rõ ràng là năm người đã bị mê hồn.

Đây là có quỷ thuộc loại cắn nuốt hồn qua lại, còn là một nhân vật khá lợi hại, cũng không biết là thuộc chủng loại gì.

Lại dạo quanh một vòng, không có thêm đầu mối nào.

Tần Hà liền lấy túi vải vàng ra, lắc một cái, đựng thi thể!

Tóm lại, gặp thi phát tài.

Thi thể Phi Ngư Vệ dám thu, Tần Hà dám thu.

Thi thể Phi Ngư Vệ không dám thu, Tần Hà cũng dám thu.

Chương 250 – Sự kiện tế linh

“Thường ca, rốt cuộc có chuyện gì vậy?”

Trở lại doanh trại, Ngụy Vũ vội vã hạ quyết định thu hẹp phạm vi đóng quân, sau đó bước vào doanh trướng của Thường Ôn.

Ngoài nghĩa địa đã không còn thi thể bật dậy, nghĩa là đêm nay có thể không cần phái người đi canh chừng.

Lúc này có quá nhiều người, Thường Ôn có chút do dự, hẳn là có lời chưa nói ra.

Thường Ôn vội vã đóng cửa lều lại, khuôn mặt tái nhợt, nói: “Bây giờ chúng ta chỉ có thể cầu nguyện mấy thứ đó đừng theo chúng ta, nếu không...”, lời còn chưa nói hết, hẳn ta đã thấy rùng mình, ớn lạnh.

“Vậy thứ đó rốt cuộc là gì?” Ngụy Vũ biến sắc, vội vàng hỏi.

“Hẳn người đã nghe nói qua, mười năm trước, sự kiện Tế Linh ở Tứ Phương trấn”. Thường Ôn nói.

Ngụy Vũ hơi mở to mắt, kinh hãi hít sâu một hơi

“Sự kiện Tế Linh?”

Ngụy Nguyên Cát sắc mặt đại biến, nói: “Đây không phải là sự kiện đã vào hồ sơ Phi Ngư Vệ chúng ta sao?”

Thường Ôn nhìn về phía Ngụy Nguyên Cát, khẽ gật đầu: “Không sai, hồ sơ số 117, Tế Linh chạy trốn, cấp độ hồ sơ là cấp Giáp.”

Kể từ khi thành lập đến nay, Phi Ngư Vệ vẫn không ngừng thu thập các thông tin về yêu ma quỷ quái, giang dương đại đạo, dị nhân hiệp khách rồi tổng hợp thành một bộ hồ sơ, phân chia theo bốn cấp độ Đinh, Bính, Ất, Giáp; cung cấp thông tin cho Phi Ngư Vệ phân biệt cùng phá án khi hành tẩu giang hồ.

Chỉ khi các đối tượng trong hồ sơ bị bắt hoặc bị tiêu diệt, vụ án được giải quyết rõ ràng, hồ sơ mới được niêm phong lại. Số hồ sơ đó sẽ thay bởi đối tượng hoặc sự kiện mới. Nếu không,

nó sẽ được truyền từ thể hệ này sang thể hệ khác trong Phi Ngư Vệ cho đến ngày nào đó nó được sử dụng lại.

Đinh cấp thường chỉ là những vụ án liên quan tới giang dương đại đạo, cấp Bính thường là những tội ác tày trời của dị nhân hiệp khách.

Từ cấp Ất trở lên thì tương đối lợi hại, nếu thật sự đụng phải, mỗi lần xuất quân phải có ít nhất hai tới ba Thần Bộ dẫn đội mới có thể thắng được.

Cấp Giáp thì càng ác liệt, toàn bộ Phi Ngư Vệ xuất quân cũng chưa chắc đã có thể đối phó, thường phải liên hợp với các thánh địa như Kim Quang Tự, Lăng Vân Quan, mỗi nhà đều phải lấy ra tất cả các sở trường, liên thủ trấn áp.

Mà trong số những hồ sơ cấp Giáp, có không ít bộ hồ sơ đã bị phủ bụi lâu ngày.

Tỉ như thi cương trước đây là bộ hồ sơ cấp Giáp số 107.

Còn thứ này là Tế Linh, là hồ sơ số 117 cấp Giáp.

Nội dung chi tiết bên trong viết những gì, bản thân Ngụy Vũ cũng chưa từng đọc qua, nhưng chỉ một chữ “Giáp” thôi cũng đủ khiến người ta rùng mình sợ hãi.

Hơn nữa, mười năm trước, sự kiện Tế Linh của Tứ Phương trấn đã huy động mười ba cường giả từ ngũ phương: Phi Ngư Vệ, Kim Quang Tự, La Hán Đường, Lăng Vân Tự, Thái Huyền Cung xuất động, nhưng đáng tiếc vẫn không bắt được Tế Linh, ngược lại còn bị nó đả thương và trốn thoát.

Sau đó Tế Linh đã biến mất không còn dấu vết.

Hồ sơ vừa phong lại, chính là mười năm.

Phi Ngư Vệ đoán rằng sau khi trọng thương, Tế Linh không thể duy trì được linh thể, tự động bị tiêu tán.

Chỉ là không ai ngờ tới, Tế Linh lại xuất hiện nơi đây.

Mà càng tồi tệ hơn là, đừng nói cái gì mà cường giả ngũ phương, ngay đến một Thần Bộ cũng còn không có.

Thường Ôn cũng chỉ là một Bách hộ, đến hiện tại cũng mới chỉ có hai mươi năm nội kinh, mà bản thân Đậu Lão Lục còn kém hơn cả mình.

Tóm lại một câu: Muốn mất mạng người.

Nếu như bị nó để mắt tới, toàn bộ diệt vong trong một đêm cũng không phải là chuyện khó tưởng tượng.

Huống chi hiện giờ mới vừa đến nửa đêm, đêm nay vẫn còn rất dài.

“Không nhìn nhầm chứ?” Ngụy Vũ lúc này vẫn còn có tâm lý may mắn.

“Bất luận là phương thức tế hồn hay Đồ Án máu trên đất, đều giống như trong hồ sơ ghi chép, tuyệt không thể lầm.” Thường Ôn khẽ lắc đầu.

“Vậy chúng ta còn chờ gì nữa, hiện tại lập tức rời đi, nhờ trại.” Ngụy Nguyên Cát chịu không nổi nữa, nghĩ đến cảnh đầu mình trở thành vật hiến tế, hai bắp chân không nhịn được mà phát run.

“Nếu thực sự nó đã để mắt tới chúng ta, có chạy cũng vô dụng, tâm loạn càng loạn thì càng dễ mất mạng, chúng ta không động vào Tế phẩm của nó, hẳn là không đến mực chọc giận nó. Chỉ mong nó chỉ là đi ngang qua, không phải để mắt tới chúng ta.” Thường Ôn lắc đầu nói.

“Vậy nếu chúng ta thực sự động vào Tế phẩm sẽ ra sao?” Ngụy Vũ biết vẫn có hỏi một câu.

Thường Ôn nhìn Ngụy Vũ, gần từng chữ: “Ai động kẻ đó chết trước.”

“A Di Đà Phật, Bồ Tát, Vô Lượng Thiên Tôn, Trần Thượng Tam Thanh, các vị thần tiên chư Phật đều phù hộ ạ” Ngụy Nguyên Cát vừa khẩn vừa nhìn trời cầu nguyện, lại thấy trong trướng có tượng thần Thanh Ngưu, vội vàng chạy tới, lại nói: “Còn có Thanh Ngưu đại tiên, ngài cũng phù hộ ạ”

Ngụy Nguyên Cát vừa nói xong, ánh mắt Thường Ôn lập tức sáng lên, Ngụy Vũ sắc mặt cứng đờ.

.....

“Gia, những thi thể này có chết chút thảm a”. Bên trong lò gạch, Tần Hà đang bận rèn then sắt lấp đầu, Vương Bát Đản vươn cổ tò mò tiến lại gần.

“Có chút thảm a.”

Tần Hà gật gật đầu, tự cắt đầu mình hiển té, mà trên mặt vẫn nở nụ cười, chết cũng không biết mình chết như thế nào.

Điều đáng sợ hơn là ngay đến linh hồn cũng bị đốt cháy thành hồn khí và bị hút mất, thậm chí còn không vào được luân hồi.

Thứ đó quả thật không phải thứ tốt lành gì.

Giống như là việc tế bái.

Bản thân muốn tích công đức, chỉ ít cũng phải mang lại cho các tín đồ một số lợi ích, một chút hi vọng.

Ngược lại cái tên Vương Bát Đản thì hay rồi, cái gì cũng không cho, cả rễ họ cũng đào lên.

Ăn một lần duy nhất là tuyệt hậu.

Năm người a!

Sáng sớm mai đi đến cầu nguyện, ít nhất cũng có được ba mươi điểm công đức.

Cứ như vậy đã bị làm cho không còn.

Còn có đám thi thể này, ngay đến đầu cũng bị lấy mất, không biết thanh lý thi thể có bao nhiêu phiền phức.

Một câu nói, kết đại thâm thù.

Tốt nhất là nó đừng xuất hiện, nếu nhất định sẽ cho nó cảm nhận thử cái gì gọi là sự ám áp của thợ thiêu thi.

Bận rộn một hồi, cuối cùng Tần Hà cũng có thể gắn năm cái đầu trở lại, lúc chuyển thi thể đi thì có hai cái đầu bị lặn ra lộn xộn, cũng không biết có bị đặt lại nhầm không.

“Cộc cộc cộc”

Bên này vừa mới làm xong, cửa lớn lò gạch đã bị gõ vang.

Chương 251 – Linh hồn xuất hiện

Trong rừng.

Một bóng người mơ hồ đột nhiên xuất hiện ở giữa trung tâm màu máu, nhìn về phía những ánh lửa trong doanh địa cách đó không xa, đồng tử hắc khí dần chuyển sang màu đỏ tươi.

Thân là quỷ vật, chưa từng có chuyện mang trong lòng sự độ lượng.

Nó ngủ say mười năm, vừa ngưng kết linh thể lại một lần nữa, đã bị oán khí ngút trời cùng lệ khí đánh thức, vừa mới được ăn nửa bữa cơm nóng, liền bị một người sống vác xẻng khiêng cả bát lẩn đĩa đi mất.

Có thể nhẫn nại, không thể nhẫn nhục.

Nhất định phải lấy đi đầu hắc, nuốt sạch hồn phách hắc, mới giải được cừ hận.

Lần theo hồn khí của các thi thể bay vào doanh địa.

Từ phía đối diện có một đội Phi Ngư Vệ đi tới, có bốn người, bọn họ đang tuần tra ban đêm.

Tế Linh thu lại ánh đỏ trên quỷ đồng tử, há miệng hút vào, chỉ thấy bốn sợi hồn khí cực kỳ nhậy tách rời ra từ trên thân bốn người, sau đó theo lực hút, chậm rãi chui vào miệng Tế Linh.

Một lát sau, có vô số bóng người chậm rãi hiện ra trong con ngươi u ám của Tế Linh.

Những bóng người băng qua nhau, cuối cùng dừng lại ở trên thân một người đàn ông trung niên trong y phục màu trắng, sống lưng thẳng tắp tựa như một thanh kiếm.

Thẩm Luyện.

Tế Linh nhận ra hắc.

Trong trận chiến ác liệt ở Tứ Phương trấn, Tế Linh đã phải chịu thất bại thảm hại trong tay người này.

Phát động Huyền thuật.

Đây cũng là kỹ năng mà Tế Linh am hiểu nhất.

Cả bốn người đột nhiên cảm thấy một trận gió lạnh ập tới, cái lạnh thấu xương tủy, ngay sau đó đồng tử cũng từ từ giãn ra, trong đầu dần dần hiện lên hình bóng Thẩm Luyện.

“Tiến vào trong rừng chờ lệnh.” Hình bóng mờ ảo hạ lệnh.

Bốn người Phi Ngư Cảnh đồ dẫn xoay người, từ từ tiến sâu vào khu rừng tối đen như mực.

Tế Linh thấy vậy, hài lòng cười nhẹ một tiếng.

Đây là một loại lợi dụng “Niệm”, lợi dụng chấp niệm trong lòng người sống sau đó khuếch đại lên gấp mấy chục lần, mấy trăm lần, rồi thông qua đó để đạt được không chế.

Dù là, để mục tiêu đó đi tự sát.

Mà loại “Niệm” này có thể chỉ là một loại cảm xúc, cũng có thể là tình cảm hoặc thậm chí là một trải nghiệm.

Ngưỡng mộ ai đó, sợ hãi ai đó, yêu mến ai đó, rất ghét thứ gì đó...

Mà việc lợi dụng “Niệm” chỉ là một phần nhỏ trong những tác dụng kỳ diệu của huyền thuật.

Dễ dàng không chế bốn người khiến Tế Linh rất hài lòng.

Đợi đến khi hấp thụ hết toàn bộ linh hồn của đội ngũ hơn ba trăm người sống này, nó sẽ có thể khôi phục thực lực được bảy – tám phần.

Thế đạo hỗn loạn là thời điểm thích hợp nhất để mưu cầu việc lớn.

Ngay sau đó nó liền cảm ứng một chút, nhắm mục tiêu vào một lò gạch ở cách đó không xa, bay đến đó.

Miệng quỷ mở ra, một tia Hồn khí tự do trong không khí liền chui vào trong miệng nó.

Hồn khí rất nhạt, rất nhạt.

Nếu như nói Hồn khí của bốn người Phi Ngư vệ trước đó là là một miếng cá muối, thì Hồn khí này chính là nước rửa nồi, vô vị.

Tế Linh bắt đầu thận trọng, nhưng cũng trở nên hưng phấn.

Bởi vì điều này thường mang ý nghĩa, nó đã gặp phải một người có hồn phách cực kỳ cô đọng, có thể là hồn thể biến dị, cũng có thể là cao thủ có thực lực tương đối mạnh.

Nếu như là cái đầu tiên, thì hôm nay nó xem như gặp được bảo vật.

Nếu như là cái sau, thử một chút cũng không sao.

Kể từ ngày nó sinh ra rồi tu luyện đến bây giờ, trong chiến đấu nó chưa bao giờ là cứng chọi cứng, mà sử dụng huyền thuật cực kỳ cường đại.

Đánh không lại còn có thể trốn.

Mà việc chạy trốn, nó có tự tin tuyệt đối.

Mười năm trước ở Tứ Phương trấn, tập hợp ngũ phương cường giả, còn bố trí trận pháp, kết quả thì thế nào?

Mười năm sau quay trở lại, vẫn là một hảo quý.

Hồn khí vào miệng, vô số hình ảnh nhân vật chậm rãi hiện ra trong đồng tử đen u ám của Tế Linh.

Nhưng mà, chuyện để cho Tế Linh không hiểu xuất hiện.

Cái linh hồn này lộ ra nhân vật cùng hình ảnh bối cảnh kết sức kỳ lạ.

Ở đó những ngôi nhà cao vút đến tận mây xanh, những con đường bằng phẳng và thẳng tắp, xe ở đó không cần tới trâu ngựa kéo lại có thể tự đi.

Lại có cả chim sắt khổng lồ bay lượn trên trời, và vô vàn đồ bày kỳ quái phát sáng.

Mà y phục họ mang cũng rất khác lạ, ăn mặc quái dị.

Tế Linh xem mà ngơ ngác.

Không biết chuyện như thế nào.

Nhân vật dừng lại kia thì càng kì quái.

Nói tóm lại là, nhân vật này vô pháp vô thiên, cái gì cũng không sợ.

Người hấn kính sợ không xuất hiện, cũng có nghĩa là “niệm” chưa đạt đến tình độ có thể lợi dụng.

Người hấn sợ hãi cũng không có xuất hiện.

Người hấn tôn kính, không có.

Người hấn căm ghét, vẫn là không có.

Người hấn ưa thích thì ngược lại có không ít, nhưng mà mỗi người đều là áo rách quần manh, nữ, vẫn là lão sư.

Cũng chính là tiên sinh.

Tế Linh triệt để không biết phải làm gì.

Tự cô chí kim, nữ tử không tài thì đức, thiên hạ rộng lớn như vậy, nữ tử vốn dĩ là một bước cũng không ra khỏi cửa, ra ngoài đều phải có nam tử dẫn đường, từ bao giờ nữ tử lại có thể biết đọc sách dạy người, xưng Tiên sinh?

Mà đây còn không phải là đối tượng được tôn kính, là đối tượng ưa thích.

Tế Linh thấy ghê tởm, cái thứ gì đây không biết?

Tại sao lại hỗn loạn như vậy?

Còn có ăn mặc, nghèo đến nỗi khắp y phục đều là lỗ thủng, lưới đánh cá còn có thể lấy làm quần mặc.

Mười năm nó ngủ say này, đã xảy ra những chuyện thăng trầm gì mà có biến đổi lớn như vậy?

Nam nhân chết hết, phải cho nữ tử đi làm tiên sinh dạy học?

Nhưng cũng không đúng, hơn ba trăm người ở đây, chẳng phải tất cả đều là nam nhân sao?

Trăm tư phút chốc, Tế Linh vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, dứt khoát mặc kệ.

Nữ tiên sinh mặc nữ tiên sinh a.

Không quan tâm nó là cái thứ gì, có là được.

Làm việc!

....

“Cốc cốc cốc”

Cửa lớn lò gạch lại bị gõ vang.

“Ai vậy?”

Thanh lý thi thể xong, Tàn Hà vừa mới ngồi xuống, hỏi một câu.

“Tần Tang”

Một giọng nói êm dịu, quyến rũ vang lên.

Ngay sau đó, “ken két” một tiếng, cánh cửa lò gạch chậm rãi mở ra, một bóng người chậm rãi bước vào, thân trên mặc một bộ đồ vest trắng, thân dưới là chiếc váy ngắn ôm hông, chân mang boot cao gót, mái tóc xoăn gọn sóng màu đỏ rượu tùy ý bung xòa trên vai, đôi môi đỏ mọng ướm ắt, đôi mắt đưa tình quyến rũ.

Tần Hà lập tức há to miệng, trong mắt lộ vẻ khó có thể tưởng tượng: “Tiểu Trạch lão sư?”

Chương 252 – Thủy hỏa huyễn cảnh

Tần Hà sửng sờ.

Thời không bị hỗn loạn rồi sao?

Không chút do dự, hắn mở thuật vọng khí ra.

Quan sát tới lui một hồi, lại phát hiện người tới không có hồn khí, không có yêu khí cũng không có quý khí, nhưng là người sống sờ sờ không sai.

Thuật phân biệt yêu.

Cũng không phân biệt ra được.

Tần Hà hoàn toàn bối rối.

Chẳng lẽ là cái lò gạch này thông với thế giới mình tới kia, thật sự là có một lão sư xuyên qua sao?

Ngay vào thời điểm Tần Hà đang ngây ra, người có dáng vẻ cao gầy đã quay người đóng cửa lại, nhoẻn miệng cười, nói với giọng điệu quyến rũ: “Tần Tang nên giáo tập rồi nha.”

Khoé miệng Tần Hà không tự giác nhếch lên, tò mò hỏi: “Tiểu... Tiểu Trạch lão sư, giáo tập cái gì?”

“Tần Tang, hôm nay giáo tập lễ ký nha.”

“Tứ...Thư ngũ kinh?”

“Đúng vậy, Tần Tang.”

“Giáo cái đại quý đầu nhà ngươi!” Nụ cười vừa mới giương lên của Tần Hà lập tức cứng lại ở trên mặt, chỉ vào người cao gầy kia hét lớn: “Yêu nghiệt phương nào, còn không mau hiện ra nguyên hình!”

Mặc dù Tần Hà vẫn chưa nhìn ra một manh mối gì từ người cao gầy này, đồng thời lại có một cảm xúc mãnh liệt đang muốn điều khiển hắn, nhưng lý trí vẫn đang nhắc nhở cho hắn biết, chuyện này không thích hợp.

Truyền tông xuyên qua thời không?

Nói nhảm.

Ngay cả nghề nghiệp ngươi cũng nhảm.

Lão sư sinh học dạy tứ thư ngũ kinh gì chứ?

Trên mặt người cao gầy lộ ra vẻ ngạc nhiên, kinh ngạc nói: “Không ngờ ngươi có thể duy trì tỉnh táo, năng không phải tiên sinh mà ngươi ưa thích sao?”

Lúc này giọng nói kia đã thay đổi, không còn là giọng nói quấy rối động lòng người, mà đã biến thành tiếng chói tai lạnh lẽo, không mang một tia nhân khí.

“Huyền thuật đầy lỗ hồng, cũng dám lấy ra mắt mặt.” Tần Hà híp híp mắt, cao giọng nói: “Ta nói cho ngươi cái gì gọi là lễ, giờ tay không thấy cánh tay, nhắc chân không thấy chân, quần áo che kín thân thể, tóc cột thành quan, đó là bắt đầu của lễ; ngươi nhìn lại ngươi đi, người mà ngươi huyền hoá ra, có lễ nghi nào để nói?”

“Tốt tốt tốt.”

Giọng nói chói tai như là phát hiện ra chuyện gì khó lường, nói: “Không hổ là cao thủ linh hồn cô đọng, có thể khiến cho ta xuất sư bất lợi, uy danh Phi Ngư Vệ không rơi xuống nha, chỉ đáng tiếc là, dù cho ngươi có thể duy trì lý trí, nhưng thân ngươi vẫn ở trong ảo cảnh.”

Tần Hà khẽ nhú mày, cái thứ đồ chơi này nhất định chính là hung linh đã hiển tế năm người kia.

Tìm tới cửa.

Huyền thuật rất lợi hại.

Bởi vì tình cảnh hiện tại của mình, đúng như nó nói.

Biết rõ là huyền cảnh, nhưng lại không có cách nào thoát ra khỏi huyền cảnh.

Bằng chứng rõ ràng nhất chính là thuật vọng khí đã mất đi hiệu lực, hắn đã mở thuật vọng khí, nhưng lại không thể nhìn ra bất cứ điều gì.

Đầu óc vẫn minh mẫn, nhưng cơ thể thì đã bị huyền thuật cách ly.

Hắn cảm thấy bản thân mình đã mở ra thuật vọng khí, nhưng thực tế đó chỉ là một loại ảo giác.

Lợi hại!

Vô cùng lợi hại!

Cũng không biết cái thứ này là thứ gì, huyền thuật của nó e là đã đạt tới trình độ ngộ đạo.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà dự định thử một chút, ngón tay đâm một cái, thuật lạc lôi sơ cấp, lại vung tay lên, thuật phi châm.

Thuật lạc lôi không có một chút phản ứng nào, thuật phi châm trực tiếp xuyên qua thân thể người cao gầy, găm vào trên khung cửa, không có tạo thành bất cứ tổn thương gì.

Tất cả đều là ảo giác, ngay cả người cao gầy trước mặt này, cũng là ảo giác.

“Ta thích nhất đối phó với cao thủ, kiệt kiệt kiệt, tiếp ta một chiêu Thuỷ mạn kim sơn.” Giọng nói chói tai lại vang lên lần nữa, mang theo vẻ trêu tức cùng giễu cợt.

Tiếng nói vừa dứt, bóng người cao gầy trước mắt lập tức tiêu tán, thay vào đó là tiếng nước chảy ầm ầm vang lên từ bốn phương tám hướng.

Khe cửa, khe gạch, nóc phòng, tất cả đều trào nước vào, lượng nước cực kỳ lớn.

Chỉ qua một lát đã ngập đến mắt cá chân, vẫn tiếp tục dâng lên.

Đầu gối, ngực, đùi, mải đến đỉnh đầu.

Rất nhanh, toàn bộ lò gạch đã biến thành thế giới dưới nước.

Tần Hà chìm trong nước, không hề giãy dụa.

Hắn biết bơi, lại từng học thuật nghịch nước cùng thuật lấy hơi.

Huyền cảnh là bởi vì giống như đang lâm vào tuyệt cảnh mới có thể giết người, ví dụ như cảnh chìm trong nước này.

Người không biết bơi, thì huyền cảnh sẽ dẫn phát người đó nín thở theo bản năng của cơ thể, tự mình nín thở cho đến chết.

Mà Tần Hà đã học thuật nghịch nước cùng thuật lấy hơi, nước thực sự không làm cho hắn phản ứng lại là phải nín thở.

Như vậy thì tất nhiên là ảo cảnh cũng không khiến hắn nín thở.

Nói tóm lại chính là, ảo thuật này vô hiệu với hắn.

Mỗi bận tâm chân chính của Tần Hà lúc này là làm thế nào mình mới có thể thoát ra khỏi ảo cảnh này, khôi phục quyền không chế với cơ thể.

Không thể không nói, hung linh này quả thực lợi hại, vượt xa dự đoán của hắn.

Không kém như bộ thi cương kia, hơn nữa nó còn ẩn náu kỹ và nguy hiểm hơn.

Đừng nói người bình thường, dù là cao thủ ngoại kinh rơi vào huyền cảnh của nó, tám chín phần mười cũng phải giao phó.

Cái chuyện nín thở dưới nước này, nín thở được một nén nhang, không nín được một canh giờ.

Nín được một canh giờ, nhưng không nín được nửa một cái đêm dài.

“Người lại có thể chịu được việc chìm trong nước?”

Sau chừng nửa nén nhang, hung linh thấy Tần Hà vẫn không có phản kháng, mà sắc mặt vẫn như thường, không thấy có vẻ gì là đang nín thở, nhin không được kinh ngạc lên tiếng.

Huyền cảnh chìm trong nước chính là một trong số át chủ bài rất hiệu quả của nó.

Chỉ có một số thủy tộc cùng loài yêu đặc thù mới có thể chống đỡ được, kẻ có thể bình tĩnh đứng thẳng không phản kháng, lại còn có thể chống cự một chiêu này, đến hiện giờ cũng chỉ có người trước mắt này.

“Có chiêu gì cứ việc xuất ra, đến khi ta ra tay thì đừng có nói là ta không giảng võ đức.” Lòng Tần Hà khẽ động, mỉm cười nói.

“Tốt tốt tốt, vậy ngươi tiếp ta một chiêu nữa, liệt diễm dung lô.”

Tiếng nói vừa dứt, nước bên trong lò gạch lập tức âm vang tiêu tán, biến mất không còn thấy gì nữa, thay vào đó là những ngọn lửa nóng cháy từ bốn phía lò gạch, cửa lớn, đỉnh lò, lan tràn ra khắp nơi.

Nhiệt độ ngọn lửa cực cao, lan tràn đến đâu thì mọi vật hoà tan đến đó.

Gỗ thì nhanh chóng hoá thành tro tàn, ngay cả viên gạch cũng bị nung chảy, hoá thành dung nham.

Ngọn lửa tràn ngập toàn bộ lò gạch, bao vây lấy Tần Hà.

“Một chiêu này coi như không tồi.” Tần Hà khen.

Nhiệt độ cao của ảo cảnh cũng sẽ không thật sự thiêu chết người, nhưng nó sẽ dẫn phát ra phản ứng sốc của cơ thể.

Giống như là bị chìm trong nước vậy, cũng là bị phản ứng bản năng giết chết.

“Chịu chết đi, linh hồn của ngươi ta nhất định sẽ thưởng thức cẩn thận, tuyệt đối sẽ không lãng phí dù chỉ là một chút, kiệt kiệt...” Hung linh phát ra tiếng cười lạnh càn cỡ.

“Đừng có đắc ý sớm như vậy chứ.”

Trong vòng vây lửa cháy, Tần Hà sắc mặt bình tĩnh, thân có 497 năm nội kinh, 390 năm đạo hạnh, dù có dẫn phát phản ứng sốc thì cũng phải nửa canh giờ.

Rất nhanh, ngọn lửa đã lan đến trên người Tần Hà, ngọn lửa nóng cháy trong nháy mắt đã đốt hết tất cả quần áo.

Nhưng Tần Hà vẫn chẳng hề nhúc nhích, quanh thân có ngoại kinh đang lưu động.

“Người... Lại là cao thủ có phẩm cấp!?” Hung linh hết sức kinh hãi.

“Chỉ là ngũ phẩm, không đáng kể gì.” Tần Hà cười tươi, “Có qua mà không có lại thì thật là bất lịch sự, vậy ngươi cũng tiếp ta một chiêu đi.”

Nói xong, hắn chậm rãi nhắm mắt lại, miệng bắt đầu niệm tụng.

Lập tức một cỗ khí tức hào hùng từ trên trời giáng xuống.

Thiên địa cộng minh, âm âm kêu vang.

Thần âm vang vọng, từ trên trời cao xuống đến Hoàng tuyền, từ trên chín tầng trời thẳng xuống dưới mây xanh, cộng minh cùng tâm linh.

Giống như đang nêu lên đại đạo trời cao, giống như hành khúc của Thần Linh, lại giống linh đồng đang ca tụng ý chí thiên địa.

Luân âm đại đạo, ý chí trời cao.

Chính khí cuộn trào, khuấy động thiên địa.

Lăng Vân Kinh!

Thập toàn cửu mỹ thiếu một môn, trên đời này không có thứ gì là hoàn mỹ cả, bất kể là thuật pháp, công pháp, chiêu thức gì cũng khó có khả năng là không có thiếu sót.

Huyền cảnh đại pháp cũng là như vậy, thứ nó khuyết thiếu, chính là âm thanh.

Hung linh có thể giao lưu với Tần Hà qua âm thanh, vậy cái huyền cảnh này, cũng có thể sử dụng âm thanh để phá bỏ.

Lăng Vân Kinh, có thể trấn được vạn tà thế gian!

“Aaaa!!!”

Quả nhiên, ngay sau đó, ở bên ngoài cửa vang lên một tiếng kêu thảm thiết đến mức khiến cho người ta rùng mình.

Tất cả mọi thứ quanh Tần Hà đều lập tức rút đi.

Trong nháy mắt, nhiệt độ cao biến mất, ngọn lửa, tro tàn, dung nham đột nhiên mờ đi, lộ ra dáng vẻ chân thật bên ngoài huyền cảnh.

Khung cảnh thực sự chính là, cái lò gạch vẫn là cái lò gạch kia.

Một hạt bụi đất cũng không hề thay đổi.

Cửa, từ đầu đến cuối cũng chẳng hề mở ra.

Lò đốt xác bên trong lò gạch, vẫn đang yên lặng đốt thi thể, chỉ có đại vương bát đang vươn cổ nhìn ra bên ngoài với vẻ nghi ngờ, rồi lại nhìn về phía Tần Hà, thắc mắc hỏi: “Gia, ngài nằm mơ à, sao ta nghe thấy ngài niệm kinh? Còn có vừa rồi có thứ gì ở bên ngoài hét một tiếng.”

“Có một đồ vật muốn chơi lên ra.” Tần Hà từ trên đệm chần ngồi dậy.

“A?” Đại vương bát không hiểu, từ đầu đến cuối nó vẫn chuyên tâm đốt thi thể, không hề cảm nhận được bất cứ điều gì khác thường, mãi đến khi Tần Hà bắt đầu lẩm bẩm, mở miệng nói thảm không rõ câu.

Cái gì mà lão sư, lễ ký gì đó, cuối cùng còn trực tiếp niệm luôn kinh văn.

“Cụ thể là gì thì về rồi hẵng nói sau.” Tần Hà cầm cái xẻng sắt lớn màu đen lên, đá một cái lên con bê đang nằm trên đất, nói: “Đừng có ngủ nữa, mau đi truy đuổi thứ kia cùng ta.”

Trong khoảnh khắc hung linh bị thương nó đã lập tức chạy trốn, tốc độ cực nhanh.

Chỉ tiếc là ngay thời điểm mà nó bỏ chạy, thuật pháp của Tần Hà cũng đã khôi phục lại.

Trước tiên quăng một cái thuật xác định mục tiêu đi qua.

Chương 253 – Một đuổi một chạy

Con bê nghe thấy có một tên quỷ nào đó muốn thi chạy cùng nó, lập tức hai mắt bò tròn tròn xoe.

Con bò nhanh nhất thế giới, giống như là người đàn ông nhanh nhất thế giới, không cho phép khinh nhờn.

Không cần Tần Hà thúc giục.

Con bê “vù” một tiếng, lập tức phóng ra ngoài, suýt nữa còn không đợi Tần Hà ngồi lên.

Bốn vó phi nhanh, thế như sét đánh, rừng cây “bá bá bá” lui về phía sau.

Phải gọi là cực nhanh!

Tần Hà cảm ứng vị trí của mục tiêu đã xác định, không ngừng điều chỉnh phương hướng.

Đằng trước.

Tế Linh âm thầm kêu khổ.

Đá trúng ván sắt, còn là một tấm ván sắt lớn siêu cấp.

Một đạo khí tức khoá chặt nó gắt gao, làm thế nào cũng không cắt đuôi được.

Nó không rõ người này đến tốt cùng là thần thánh phương nào, tại sao lại trà trộn vào trong đám thiêu thi.

Dù hấn chỉ mới niệm vài câu Lăng Vân Kinh, đã suýt chút nữa làm mình không thể ngưng tụ quỹ thân, thiếu chút nữa đã trực tiếp tan vỡ.

Đối phương tự xưng cao thủ ngũ phẩm, không giống như là nói dối.

Cao thủ ngũ phẩm là khái niệm gì?

Ngoại trừ đám Ngụy thần cùng một số ít lão ngoan đồng núp trong thánh địa kia, thì e cao thủ ngũ phẩm đã là vô địch thiên hạ.

Vừa mới tỉnh dậy đã đụng phải một tên biến thái như vậy.

Xui xẻo nha.

Phía sau, một người một bò càng lúc càng đuổi sát.

Tế Linh chỉ có thể chui vào trong rừng rậm, lấy cỏ cây để cản trở tốc độ truy binh.

Rất nhanh, khoảng cách đã rút ngắn lại đến chừng một trăm năm mươi bước.

“Vù!”

Một âm thanh xuyên qua không khí vang lên.

Sát cơ cực kỳ ngưng luyện trong nháy mắt bao phủ toàn thân Tế Linh.

“Không tốt!”

Tế Linh hoảng hốt, lập tức phát động ra át chủ bài áp đáy hòm.

Linh thiểm!

Hao tổn bản nguyên linh thể, trong nháy mắt sẽ dịch chuyển từ một chỗ này đến một chỗ khác.

Khoảng cách không dài, cũng chỉ hơn hai mươi bước.

Nhưng chiêu này đã cứu mệnh quý của nó không biết bao nhiêu lần.

Linh thiểm, là một môn thần thông!

Đây cũng là thần thông duy nhất mà Tế Linh nắm giữ, còn lợi hại hơn so với thuật tạo huyền cảnh.

Điều đáng tiếc duy nhất là, không thể sử dụng thường xuyên.

Phát động một lần, nó cần ít nhất một năm mới có thể khôi phục, bởi vì thứ tiêu hao chính là bản nguyên; nếu còn cưỡng ép dùng thêm thì tổn thương sẽ biến thành không thể cứu chữa.

Ở phía sau, Tần Hà trông thấy mà cực kỳ ngạc nhiên.

Thật ra cả hai bên đều không biết rõ nội tình của đối phương, Tần Hà chưa từng biết đến hồ sơ gì đó, còn Tế Linh cũng không biết thợ thiêu thi, nói chung là bồng dung đối chọi với nhau.

Mỗi bên nhìn về đối phương lại càng xem càng kinh hãi.

“Bành” một tiếng.

Ba cái đỉnh trần thi xuyên qua tàn ảnh Tế Linh để lại, đâm vào đá núi ở phía xa, lập tức khiến nó nổ tung thành từng mảnh.

Trên đỉnh trần thi ẩn chứa pháp lực cùng nội kinh, có thể xưng là kinh khủng.

Tần Hà thấy vậy, không tệ, không hổ là vật suýt nữa đã hớ được mình, quả thật là có bản lĩnh.

Nhưng mà chỉ như vậy thì vẫn chưa đủ.

Tần Hà không chút do dự, niết ngón tay một cái, thuật lạc lôi sơ cấp.

“Ầm ầm!”

Đột nhiên không có dấu hiệu nào, một tia thiên lôi to chừng ngón tay cái trong nháy mắt đã từ trên bầu trời quang đãng bổ thẳng xuống, trực tiếp đánh về phía Tế Linh.

Tế Linh lại bị kinh hoảng, không hề do dự, lập tức tiếp tục phát động linh thiểm một lần nữa.

Vào ngay khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, nó đã tránh hiểm đi.

Tia sét đang xuyên qua tàn ảnh, bắn đất đá bay tung toé.

Nhưng lần này, Tế Linh không được thoải mái như lần trước.

Thiên lôi có mang theo một tia thiên uy, dù là không đánh trúng thân thể nó, nhưng lực áp bách kinh khủng giống như một cái chùy lớn, hung hăng nện vào trên thân nó, thiếu chút nữa đã làm linh thể trực tiếp tán loạn.

Tế Linh thâm hô, xong rồi, không ngờ người này còn có thể triệu hoán cả Thiên Lôi.

Đây chính là khắc tinh lớn nhất của tất cả tà vật trên thế gian, bổ trúng thì chính là chết, sượt qua là bị thương, cho dù không sượt qua thân, ánh sáng thiên uy kinh khủng cũng đã khiến nó ớn lạnh.

Nếu thêm một lần nữa thì thật sự sẽ không gánh nổi.

Linh thể của nó vốn đã sắp tan vỡ, lại hao tổn bản nguyên hai lần, thêm một lần thiên uy giáng xuống.

Nó đã là nỗ lực hết đà, không đủ sức để xoay chuyển tình thế.

Nhưng mà có một điều làm cho Tế Linh kỳ quái là, người này lại không tiếp tục phóng thích ra thiên lôi, ngay cả một cây đinh cũng không bắn tiếp.

Chỉ là cầm đầu đuổi theo.

....

Trở lại bên phía Tần Hà, không phải là hấn không thể phóng thích ra thuật lạc lôi nữa.

Mà là vừa rồi trong khoảnh khắc ánh sáng của thiên lôi soi chiếu, hấn đã ngạc nhiên phát hiện ra rằng.

Tề Linh này, không ngờ lại có bóng!

Hiển nhiên là nó đã ngưng kết được quỹ thân.

Mặc dù cái bóng rất nhạt, không được đậm như cái bóng bình thường, nhưng điều này cũng có nghĩa là, nó đã có thực thể.

Như vậy liền sinh ra một vấn đề.

Nếu như đốt con quỹ này đi, có được tính là đốt xác hay không?

Có thể có phần thưởng hay không?

Nghĩ tới đây Tần Hà không khỏi kích động.

Mặc kệ là có hay không, nhất định phải thử một lần.

Như vậy còn có thể phóng Thiên lôi à? Còn có thể bắn đinh trần thi tiếp à?

Không thể.

Ngộ ngữ làm nụ hoa yếu ớt này vỡ tan thành từng mảnh thì hấn còn đốt cái rắm nha.

Không cho phép bắn súng, lạng lẽ tiến vào thôn, bắt sống!

Thế là sau đó một đuổi một chạy, một đuổi một chạy.

Chẳng mấy chốc đã càng chạy càng xa, ở chân trời phía xa xuất hiện một toà thành trì.

Tề Linh trông thấy liền hết sức vui mừng, không chút do dự vọt vào trong đó, qua trong giây lát đã vào thành rồi chui vào trong ngõ hẻm, biến mất không thấy hình dáng.

Tần Hà theo sát mà vào, con bê nhảy lên một cái đã trực tiếp vượt qua tường thành, tiến vào nội thành.

Vừa vặn bị một đám binh sĩ đang tuần đêm bắt gặp, bọn họ giật mình hoảng sợ ngây người ra như phỗng.

Tần Hà không để ý, chỉ dẫn con bê rẽ trái rẽ phải, đi tới trước một ngôi miếu.

Một cổ âm khí vô cùng nồng nặc phả vào mặt, mà trong luồng âm khí đó lại mạng theo một cổ lực lượng bàng bạc.

Trên ngôi miếu lớn có ba chữ to: Thành Hoàng Phủ.

Chương 254 – Thành Hoàng Ti

Tần Hà nhảy xuống lưng bò, thuật xác định mục tiêu đã thể hiện rõ, Tề Linh đang ở ngay bên trong miếu Thành Hoàng này.

“Gia, nó ở bên trong à?” Con bê vung vẩy móng bò, hỏi.

“Ở bên trong.” Tần Hà gật đầu.

“Ta xông vào húc chết nó!” Con bê làm bộ lập tức vọt vào.

Trên đường đi, đại vương bát ra sức làm việc, cực kỳ có cảm giác tồn tại.

Nó bắt đầu cảm thấy có nguy cơ.

Hiện tại còn không biểu hiện, ngộ nhờ một ngày nào đó gia lại thu một tên có cánh thì làm sao bây giờ?

Hoàn toàn có khả năng này.

Boi dưới nước, chạy trên mặt đất, bay trên bầu trời cũng chỉ là vấn đề thời gian.

“Đừng nóng vội.”

Tần Hà vội vàng túm lấy sừng bê.

Con bê ngẩn ra, đang muốn mở miệng hỏi.

Thì thấy từ bên trong miếu Thành Hoàng có một người đi ra.

Người mặc quan bào ô vàng, giày ủng màu đen đế dày, hông đeo mãng đai bạc, đầu đội mũ ô sa, mặt nâu râu dài, thoạt nhìn còn tưởng là vị quan lão gia nào đi ra.

Nhưng mà thuật vọng khí của Tần Hà đã quan sát rõ ràng, trên thân người này không có nửa điểm dương khí, âm khí cực kỳ

ngưng thực. Đồng thời trên thân ông ta còn có một cỗ quan uy bằng bạc.

Tần Hà biết, đây là gặp gỡ Âm Quan.

Thành Hoàng gia!

Một thành có hai quan, một là Dương Quan, hai là Âm Quan.

Dương Quan do Hoàng Nhi Gia sắc phong, từ lớn đến nhỏ tất cả có cử phẩm, còn có thêm các hàm.

Âm Quan thì do Diêm Vương địa phủ phái đến trú đóng ở địa phương, qua lại giữa hai bên âm dương, phân đất mà trị, gần như là mỗi một toà thành đều sẽ được phân cho một Thành Hoàng quản lý, chuyên giám sát sự vụ của hai giới âm dương.

Tra xét dân tình, ghi chép vào sổ thiện ác, câu hồn tác mệnh, đưa âm hồn về Âm Ti, thuận tiện xua đuổi đủ loại quỷ quái gan lớn dám vào tiến thành, quản lý thổ địa, xã quan, dã thần dã tiên gì đó ở địa phương.

Nói tóm lại là, Dương Quan quản người sống, Âm quan quản âm hồn, mỗi bên đều có nhiệm vụ riêng, cùng quản lý một phương.

Vào tháng giêng năm Hồng Võ thứ hai, Cao Tổ Đại Lê “Phong Thần Thành Hoàng trong kinh đô cùng khắp thiên hạ”.

Thần Thành Hoàng ở Kinh đô Nam Kinh Ứng Thiên Phủ vào lúc đó được phong làm “Thừa Thiên Giám Quốc Ti Dân Thặng Phúc Minh Linh Vương”, các Thành Hoàng ở “Long khởi chi địa” như Biện, Hào, Cưu, Hoà, Trừ cũng được phong Vương tước chính thất phẩm.

Những Thành Hoàng của các phủ khác thì phong làm “Giám Sát Ti Dân Thành Hoàng Uy Linh Công”, chính nhị phẩm.

Thành Hoàng châu được phong “Giám Sát Ti Dân Thành Hoàng Uy Linh Hầu” chính tam phẩm.

Thành Hoàng huyện được phong “Giám Sát Ti Dân Thành Hoàng Hiển Hữu Bá” chính tứ phẩm.

Đây cũng là lý do vì sao Thành Hoàng dù là người âm nhưng lại có quan uy trên thân.

Thành Hoàng không chỉ được Diêm Vương phái trú, còn được triều đình “công nhận”.

Số thi thể Tần Hà từng đốt không có một ngàn thì cũng trên trăm, tất nhiên là hắn cũng đã biết đến sự tồn tại của Thành Hoàng.

Chỉ có điều từ trước đến giờ hắn chỉ tiếp xúc với thi thể, không có liên hệ gì với quỷ.

Cho nên cũng chưa từng thấy trực tiếp.

Chẳng ngờ hôm nay vừa đuổi theo một con quỷ, lại gặp phải.

“Người nào đến gây chuyện trước cửa Thành Hoàng Ti ta?”

Âm quan lạnh giọng quát hỏi, vừa dứt câu thì từ sau lưng ông ta lại có hai tên Âm quan đi ra.

Một người cầm trong tay sách vàng bút mực, một người thì đeo bội đao bên hông, đằng sau lại có thêm hai đội quỷ sai nuôi đuôi nhau mà ra, một đội đầu đội mũ chóp nhọn, cầm khốc tang bông, toả hồn liên trong tay, đội còn lại thì tay cầm đại đao cùng trường mâu, nhưng lại là đầu trâu thân người.

Tần Hà nhìn lướt qua, cuối cùng cũng có một ấn tượng trực quan về Thành Hoàng Ti.

Thành Hoàng Ti có một Thành Hoàng, một Văn một Võ phán quan, còn có hai đội quỷ sai, một đội là quỷ sai vô thường, đội còn lại là quỷ sai đầu trâu mặt ngựa, chim sẻ dù nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ, không khác gì huyện nha.

“Ban sai Phi Ngư Vệ, đuổi bắt ác linh đến nơi này.” Tần Hà híp mắt trả lời.

“Hoá ra là dương sai.” Thành Hà nhìn Tần Hà một cách dò xét, vung tay lên nói: “Tà Linh đã bị bản quan bắt trói, đêm nay sẽ được áp giải đến Âm ti để thẩm vấn, chuyện này ngươi không cần quản nữa, mời trở về đi.”

“Bắt trói?”

Tần Hà lập tức cười khẩy, nói: “Trời đất rộng lớn như vậy, ác linh không đến nơi khác, lại cứ một mực tự chui đầu vào lưới, xông vào Thành Hoàng Ti ngươi?”

Tất nhiên là Tần Hà không tin.

Cái gì gọi là loạn thế?

Không chỉ dương thế loạn mà âm phủ cũng loạn.

Trong số người mà quan Đại Lê giết có người vô tội, cứ cách một giết một tất nhiên sẽ có cá lọt lưới.

Mà Âm sai cũng chẳng khá hơn là mấy.

Bằng không trên đời này lấy đâu ra yêu ma quỷ quái nhiều như vậy.

Tần Hà không biết ác linh có quan hệ gì với tên Thành Hoàng này, nhưng rõ ràng, tên Thành Hoàng này đang muốn che chở cho nó.

Vừa mới mở miệng nói lời bất thiện.

“Người đây là có ý gì, bản quan làm việc còn cần giải thích với người hay sao?” Thành Hoàng sầm mặt lại, dáng vẻ cực kỳ kiêu cách nhà quan.

“Xin hỏi cao tính đại danh của Hoàng Thành đại nhân.” Tần Hà buông con bê ra, tiến lên hai bước.

“Câm miệng, tặc danh của Hoàng Thành đại nhân, người há có thể hỏi.” Lúc này, Võ phán quan quát lớn.

“Không dám nói?” Tần Hà hỏi.

“Có gì không dám, bản quan Chủ quan Thành Hoàng Ti Bình Nguyên Châu, Lăng Thiên Hăng, có gì chỉ giáo.” Thành Hoàng Ti vừa trừng mắt, lập tức có một cổ khí tức cực kỳ âm lãnh tràn ra, bên trong ẩn giấu sát khí.

“Chỉ giáo thì không giám nhận, chính là đọi lát nữa đánh nhau, ta còn biết người ta đánh là ai.” Tần Hà mỉm cười.

Chương 255 – Vung xẻng thành bóng

“Hỗn xược!”

Võ phán quan tức giận chỉ vào Tần Hà rồi hét lên: “Yêu nhân to gan dám hết lần này đến lần khác thốt ra những lời lẽ ngông

cuồng, người có tin ta sẽ cho người xuống địa ngục, khiến người vĩnh viễn không thể siêu sinh hay không?”

“Không thể đắc tội với Âm Thần Địa Phủ, cũng giống như dân không thể đấu với quan, trưởng bối trong nhà không dạy cho người biết sao, tên tiểu tử này?” Văn phán quán cũng buông lời.

“Nói như vậy, các người đang muốn bao che cho ác linh?” Tần Hà hơi nghiêng đầu hỏi, rồi khoác cái xẻng sắt lớn lên vai.

Hiện tại hẳn cảm ứng được ác linh đang ẩn nấp sau cửa miếu, vẫn còn đang hoạt động, hiển nhiên còn không bị không chế, nói chi là bắt trời.

“Ta làm việc ở Âm Ti, không cần người dạy bảo.” Võ phán quan nói chém đinh chặt sắt.

“Mau mau rút lui, bằng không đừng trách chúng ta không khách khí.” Văn phán quan tiến lên một bước chuẩn bị động thủ.

Tần Hà lập tức hít một hơi thật sâu, gật đầu nói: “ Nếu đã như thế, vậy được rồi.”

Vừa dứt lời: “Ong!”

Chiếc xẻng lớn màu đen đột nhiên đập mạnh về phía cửa miếu, mang theo sức mạnh cùng pháp lực đáng sợ.

Người lành nghề vừa ra tay nhìn là biết có được hay không.

Sắc mặt của Thành Hoàng thay đổi rõ rệt, lui lại phía sau nhanh như chớp.

Văn Võ phán quan đều giật mình kêu lên, vội vàng né tránh.

“Ầm ầm”

Một tiếng nổ lớn vang lên, cửa miếu phía trước bàn đá xanh đột nhiên lõm xuống, sau đó là một tiếng nổ lớn ầm vang.

Khí thế to lớn tạo thành một làn sóng nổ tung ra quét sạch bốn phía.

Hai ban quỷ sai trực tiếp bị hất bay, Văn Võ phán quan chỉ vì tránh không kịp cũng bị pháp lực làm cho cuốn bay nằm lăn lộn trên đất.

Chỉ có Thành Hoàng tránh hiểm được, không bị ảnh hưởng đến.

Bọn chúng không ngờ rằng, Tần Hà ra tay dứt khoát như vậy, hơn nữa còn là ra tay trước.

Không có một người nào muốn đắc tội với Âm Thần, Diêm Vương dễ chọc, tiểu quỷ khó chơi, thế giới sau khi chết đều do Địa Phủ quản lý, khi còn sống đắc tội với Âm Thần không biết sẽ như thế nào, nhưng một khi chết đi thì chắc chắn một điều là sẽ không được yên ổn.

Văn phán quan có sách vàng bút mực trong tay, Diêm Vương thì núi cao hoàng đế xa, thiện ác đều do y định đoạt, chỉ cần cán bút nghiêng một cái, nói không chừng lại còn được đến điện Diêm La chuyển thế đầu thai, nhưng kết quả lại rơi vào Địa Ngục.

Dù cho chính bản thân không cảm thấy sợ hãi, nhưng còn bạn bè và người thân thì sẽ như thế nào?

Hơn nữa cho dù có thể trở thành Thành Hoàng một vùng, tất nhiên là lực thực cũng sẽ không kém.

Quý Đạo Âm Thần, từ xưa đến nay đạo ở chung là luôn kính sợ tránh xa.

Bất kể là triều đình hay là giang hồ, nếu như Âm Thần xuất hiện cũng đều phải cho chút mặt mũi.

Nhưng Tần Hà này chính là một lời không vừa ý liền chém chém giết giết, đi một bước là một kích như sấm chớp.

Khá lắm!

Một xẻng này đánh xuống chỉ sợ phải mất một tháng để tu sửa lại phần bên ngoài, cửa miếu đều sắp bị đánh sập, toàn bộ cửa miếu đâu đâu cũng là bụi đất.

Bên trong bụi rơi xuống bay mù mịt, Tần Hà lại chậm rãi xuất hiện.

“Bang” một tiếng, hắn ta rút cái xẻng to màu đen nhếch miệng cười: “Tiếp chiêu đi, Pikachu!”

Giây tiếp theo, hắn hóa thành một tàn ảnh phóng đến chỗ Thành Hoàng.

Thuật tạt phong + Bộ pháp chim sẻ.

“Cam đảm đấy!”

Thành Hoàng mí mắt nháy liên hồi, lệnh bài bên hông xoay tròn, đón gió mở rộng ra, chỉ trong nháy mắt liền biến thành một tấm chắn, bên trên có âm khí chảy xuôi, chắn ngang phía trước mặt Tần Hà.

Cái xẻng to màu đen nặng nề đập lên phía trên, lập tức khiến toàn bộ âm khí tản ra, lệnh bài không thể duy trì mãi một hình dạng, lúc biến lớn lúc lại biến nhỏ.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu.

“Bang!”

“Bang!”

“Bang!”

Tần Hà vùng cái xẻng đập lên trên lệnh bài như là bão táp.

Sắc mặt Thành Hoàng trở nên hoảng hốt, ông ta đã phải bỏ ra một cái giá lớn để được Diêm Vương ban thưởng tám lệnh này, nó là minh khí thượng phẩm, tương đương với pháp khí thượng phẩm ở dương gian.

Nhưng thứ như vậy, thế mà lại sắp bị người này mạnh mẽ đánh vỡ!

Man lực mạnh đến cỡ nào!

Nội kinh cùng pháp lực mạnh đến cỡ nào!

Còn không đợi Thành Hoàng tìm ra cách đối phó.

Thì “rầm” một tiếng, lệnh bài vỡ nát, hóa thành những mảnh vụn bay khắp trời, vừa hay đánh vào bàn thờ trong miếu, đánh cái bàn thành từng mảnh gỗ vụn.

Thành Hoàng không màng ngạc nhiên, quỷ khí quanh người toả ra, cơ thể đột nhiên cao lớn lên, đôi mắt nhiễm đỏ, tay biến thành quỷ trảo, mạnh mẽ chộp thẳng vào mặt Tần Hà.

Đây là bị bức ép hiện ra nguyên hình Âm Thần – Mãnh quỷ!

“Vù!”

Thế nhưng, lại có một bàn tay nhanh như chớp tóm lấy quỷ trảo.

Thuật mình đồng da sắt trung cấp!

Thuật này làm cho một bộ phận của cơ thể cứng lại, cứng rắn như đồng với sắt.

Cứng chọi cứng!

“Bang!”

Kim thiết va chạm loé ra tia lửa, quỷ trảo nhất thời khó tiến thêm, ngược lại có một sức mạnh lớn đến không thể địch nổi truyền lại.

Thành Hoàng chỉ cảm thấy bản thân mình bay vút lên trên không, vượt qua vai Tần Hà rồi nặng nề đập xuống đất.

Sau đó lại từ mặt đất bắn lên, lần nữa vượt qua vai Tần Hà, lại nặng nề đập xuống đất.

“ Bang bang bang ~”

Âm thanh một vật nặng đập xuống liên tiếp vang lên bên tai, Tần Hà túm lấy Thành Hoàng trong tay như một cái bao tải cỡ lớn rách nát.

Bên cạnh, Văn Võ phán quan tràn đầy vẻ kinh hãi, mắt hai người bọn họ tròn to đến mức sắp lòi cả ra.

Không hay rồi!

Đá trúng ván sắt rồi, còn là một tấm ván sắt to siêu cấp.

Thành Hoàng đại nhân còn chưa dùng tới một phần mười bản sự, đã bị nghiền thành bã.

Căn bản không phải là đối thủ.

Nhưng mà bọn họ nhận ra đã quá muộn, ngay sau đó, thân thể khổng lồ của Thành Hoàng đã đột nhiên đập về phía bọn chúng.

Vì quá đột nhiên không kịp chuẩn bị, Văn Võ phán quan trực tiếp bị đụng ngã trên mặt đất, lăn thành một đoàn.

Mà như vậy vẫn chưa xong, Tần Hà vung vẩy cái xẻng, lại xông đến.

“Bang bang bang”

“ Không thể hồi đúng không?”

“Muốn khiến trần nhập địa phủ, đúng không?”

“ Bao che cho hung linh đúng không?”

“ ... ”

Tần Hà vừa nói vừa đập xuống, xẻng vung thành bóng, như là nước mưa đánh lên cây chuối.

Chương 256 – Khốn tiên tác

“Nể mặt các người, đúng không?”

“Không thể đắc tội, đúng không?”

“Dân không thể đấu với quan, đúng không?”

“ ”

Khá lắm, liên tiếp đánh đập.

May đây là một đám Âm Thần, nếu như là người sống, đừng nói là đánh như vậy.

Chỉ cần một xẻng đập xuống là đã đủ khiến cho hồn són phân són tiêu rồi.

Ba tên Âm Thần bị Tần Hà đập đánh từ công đường đến đại sảnh, rồi lại từ đại sảnh trở lại công đường, lại từ công đường đập đến cửa miếu.

Con bò thấy vậy thì cũng rất phản kích.

Nó biết ba tên Âm Thần không có phân của nó, bèn lao vào húc vào đám quỷ sai.

Kỳ thực mấy tên quỷ sai không tính là yếu, vấn đề chính là tôn hung thần bên trong kia đã đánh Thành Hoàng như bao cát, nên không ai dám phản kháng lại.

“Bang!”

Một tên quỷ Vô Thường trực tiếp bị húc bay, đập lên vách tường, khiến cho tường bị thủng một lỗ lớn.

“Huynh đệ, đều là người một nhà, đều là người một nhà cả.”

Quỷ sai đầu trâu mặt ngựa vừa chạy vừa kêu lên, phải chui vào trong một nương nước bắn trốn.

Nói chung... Một trận gà bay chó chạy.

Đến khi Tần Hà cảm thấy thỏa mãn, thu lại cái xẻng sắt lớn màu đen, rồi giữ con bê lại, thì toàn bộ miếu Thành Hoàng sập gần như phân nửa.

Tần Hà xách Tế Linh đã bị trói gô lên, tiện tay treo nó lên sừng bò.

Khi Tần Hà vừa vào miếu tên tiểu tử này đã muốn trốn đi, nên đã bị Tần Hà vung tay vung ra Khốn tiên tác, trói nó lại như trói cua.

Khốn Tiên Tác của đạo sĩ không hổ là pháp khí, cho dù khoảng cách xa vẫn có thể bắt trói chính xác, khoảng cách gần thì vừa nhanh lại vừa chuẩn.

Tế Linh hiện giờ đã là nỏ mạnh hết đà, không thể chạy trốn tiếp được nữa.

Lúc này, từ trong đồng gạch ngói vỡ vụn, Thành Hoàng run run rẩy rẩy vịn người dậy, khuôn mặt lộ vẻ dữ tợn nói: “Các hạ, sự sỉ nhục ngày hôm nay Lăng Thiên Hằng ta nhận lấy, người có thể để lại danh hào hay không, sau này cũng có thể lĩnh giáo một chút.”

Thời khắc này, ông ta trông vô cùng thảm hại.

Bộ mình phục mà âm tào địa phủ phát đã bị đánh cho nát tươm, mũ ô sa cùng thất lung đều biến mất, âm khí trong thân quỷ cũng trở nên hỗn loạn, giống như là một khúc gỗ đang bốc khói, muốn ngăn cũng ngăn không được.

Văn Võ phán quan cũng không khá hơn là mấy.

Nhất là Văn phán quan, lúc bị đánh vì bảo vệ sách vàng bút mực nên bị đánh cho bầm dập.

Còn ba tên Âm Thần lúc này giống như bị thiên binh vạn mã giày xéo, lung lay sắp đổ.

Thành Hoàng tức tối.

Tần Hà vốn có thể dùng pháp lực tiêu diệt hết bọn chúng một cách dễ như trở bàn tay, nhưng hắn lại không làm vậy, chỉ

dùng man lực để chà đạp, cho dù có dùng pháp lực thì cũng chỉ dùng để loại bỏ sự phản kháng của bọn chúng mà thôi.

Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục!

Đối với ông ta mà nói, chuyện hôm nay tuyệt đối là vô cùng nhục nhã.

“Như thế nào, còn cảm thấy không phục sao?” Tần Hà hơi nghiêng đầu nói.

Mặt Thành Hoàng giật giật, cắn chặt răng không nói một lời, nói chung là vẫn sợ.

Tần Hà không thèm để ý đến ông ta nữa, xoay người cười lên lưng bò, con bê vung móng phóng ra ngoài, nhanh chóng biến mất ở cuối con đường.

Chỉ còn tiếng nói vọng lại: “ Muốn báo thù thì cứ phóng ngựa tới, bản tọa đi không đổi tên ngồi không đổi họ, Thanh Ngưu đại tiên!”

Thành Hoàng tức giận đến sắp bạo nổ, qua một hồi lâu mới gầm nhẹ lên một tiếng: “ Thanh Ngưu đại tiên, ta với ngươi quyết không đội trời chung, ngươi cứ chờ đây!”

.....

Nhanh như chớp, con bê chở Tần Hà quay lại trở về con đường cũ, chỉ chốc lát sau đã về tới lò gạch.

Tần Hà đem Tế Linh ném lên bàn thanh lý thi thể, chuẩn bị đốt đi.

Cũng không biết quỷ ngung tụ ra thực thể có được tính là thi thể hay không, Tần Hà cũng không chắc chắn cho lắm, chỉ có thể đốt thử một lần.

Trong lòng Tế Linh cũng biết là đại nạn đã đến, nó cũng không cầu xin tha thứ, chỉ nhìn Tần Hà với vẻ mặt biết vậy thì đã chẳng làm: “Vẫn tưởng rằng sau mười năm vẫn còn có thể làm lại một lần, nhưng không ngờ đến, vừa ra tới đã gặp phải ngươi, có lẽ đây là trời muốn tiêu diệt ta đây mà.”

“Xem ra ngươi có giác ngộ hơn cái tên Lăng Thiên Hằng gì kia nhiều.” Tần Hà liếc nhìn nó, thuận tay chongo cho nó một

cái ấn trấn linh, một cái ấn cương linh, một cái ấn định linh, rồi cỡi Khôn tiên tác ra.

Tế Linh cảm nhận được tác dụng của ba ấn, trên mặt càng lộ vẻ tuyệt vọng, nói: “Người rất mạnh, thật sự rất mạnh, bất kể là về nội kinh, pháp lực hay là thuật pháp”

“Cảm tạ người đã có lời khen, nhưng mà người cũng đừng mong rằng ta sẽ tha cho người.” Tàn Hà trái xem phải xét, không thấy chỗ nào cần thanh lý, dứt khoát đem nó bỏ vào lò đốt xác.

“Không quan trọng, ta cùng lắm là hồn phi phách tán, nhưng còn người, có lẽ lúc này Lăng Thiên Hằng đang chạy đến Địa Phủ chuẩn bị Hình ngục cho người đấy, người sẽ vĩnh viễn không thể siêu sinh.” Trên khuôn mặt của Tế Linh hiện ra một nụ cười tàn nhẫn.

“Thật sao, nghe có vẻ dọa người nhỉ.” Tàn Hà nhún nhún vai.

“Người có biết Lăng Thiên Hằng ở dưới Địa phủ là nhân vật như thế nào không?”

Tế Linh nhìn vẻ mặt thờ ơ của Tàn Hà, vẻ mặt hơi cứng đờ, bởi vì nó không thấy được cảm xúc mà nó muốn thấy ở trên gương mặt của Tàn Hà.

“Nhân vật gì?”

Tàn Hà chỉ thuận miệng đáp lời, hắn chọn ra mấy thanh gỗ đào từ đồng vật liệu gỗ bên trong lò gạch.

Đốt quỷ thi không giống như đốt thi thể bình thường, máu chót không phải nhiệt độ, mà là đầy đủ dương khí.

Gỗ gào chứa nhiều dương khí, có thể dùng để đốt quỷ thi.

Đây là Tàn Hà học được từ ba mươi sáu thức trấn linh.

“Lăng Thiên Hằng, là tâm phúc của Tư Mã thống lĩnh Mã Diện, đắc tội với hắn, ngày chết của người đến rồi.” Tế Linh cười lạnh.

Chương 257 – Tế tự chi linh

“Ừm... Sau đó thì sao?” Tần Hà thuận miệng hỏi.

“Người có biết Mã thống lĩnh là ai không?” Tế Linh mở to hung đồng, hỏi.

“Là ai?”

“Ở địa phủ có Thập đại Âm Soái, thì Ngưu Mã Ti độc chiếm thứ hai, Ngưu thống lĩnh cùng Mã thống lĩnh như cây liền cành, người đắc tội một người, chính là đắc tội với cả hai.”

“Ta thừa nhận người rất mạnh, nhưng chắc chắn là người không mạnh đến mức có thể chống lại bọn họ, tiểu tử, người tính sai rồi, người không nên tự báo danh hào, như vậy, ít nhất người còn có thể sống thêm được vài ngày.” Tế Linh nhìn chăm chăm vào Tần Hà.

Nhưng mà nó đã thất vọng, trên mặt Tần Hà không có vẻ gì là để tâm, cũng không lộ ra sắc mặt sợ hãi hay kinh hoàng, vẫn là bộ dáng thế nào cũng được, ngón tay hấn niết thanh gỗ đào một cái, gỗ đào liền vỡ vụn ra thành từng mảnh, sau đó ném chúng vào bên trong lò đốt xác.

“Người... người có nghe ta nói không vậy?” Tế Linh có chút nổi giận.

“Đang nghe đây, người muốn nói gì thì cứ nói đi, lát nữa sẽ không còn cơ hội đâu”. Tần Hà chân thành nói.

“Bỏ chuyện này qua một bên trước đi.” Tế Linh kích động gào lên: “Người có biết rằng người đã đắc tội với ai không?”

“Thì Mã thống lĩnh.”

“Vậy người không biết Mã thống lĩnh là ai sao?”

“Một trong Thập đại Âm Soái.” Tần Hà nhún nhún vai.

Tế Linh: “.....”

“Chuẩn bị tịch diệt rồi, người vẫn nên tiết kiệm một chút sức lực đi, nói nhiều lời vô nghĩa vậy làm gì.” Đại vương bát rốn cổ lại gằn.

Khuôn mặt đã có chút mơ hồ của Tế Linh xuất hiện vẻ giãy dụa, trong lòng cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng cuối cùng nó vẫn mềm giọng nói: “Cái đó... Chuyện đốt ta, chúng ta còn có thể thương lượng một chút không?”

“Không thể.” Tần Hà lắc đầu vô cùng kiên quyết.

“Giữ ta lại đảm bảo ngươi sẽ không chịu thiệt, ta chấp nhận ký kết khế ước quỷ nô, vĩnh viễn làm đầy tớ cho ngươi, hơn nữa còn có thể giúp ngươi ngăn chặn việc Âm tào Địa Phủ đến tìm ngươi báo thù.” Tế Linh có chút kích động nói.

Bất kể là người hay quỷ, một khi bắt đầu cầu xin tha thứ thì toàn bộ dũng khí trong lòng sẽ giống như một quả bóng cao su bị kim chọc thủng, trong chốc lát đã thoát ra sạch sẽ.

“Thật đấy, ta quen biết rất nhiều Âm Thần ở Địa Phủ.”

“Giữ ta lại đổi với ngươi rất có ích!”

Tế Linh nói liên hồi.

Kết quả Tần Hà chỉ chớp mắt trầm ngâm một chút rồi lắc đầu: “Không được!”

Tế Linh càng thêm kích động: “Tại sao chứ, tịch diệt ta thì ngươi có ích lợi gì?”

“Cái lợi thì có rất nhiều, nhưng không thể nói cho ngươi được, kiếp sau... Ách, thật ngại quá, hình như ngươi không có kiếp sau.” Tần Hà dừng một chút, nhận lấy bó đuốc mà Đại Vương Bát đưa tới, không muốn cùng nó tiếp tục nói nhảm nữa, trực tiếp dẫn lửa vào lò.

Than đá đã được dội dầu hoả lên lập tức bốc cháy, bên trên lớp than đá là một tầng gỗ đào, chỉ trong nháy mắt ánh lửa xanh lập lòe cùng khói đã bốc lên.

Lúc này điều kỳ lạ xảy ra, ngọn lửa xanh nhanh chóng đốt cháy Tế Linh rồi bốc lên khói xanh.

Mới đầu Tế Linh còn kêu gào hai tiếng, sau đó muốn kêu cũng không kêu được nữa, quỷ thân bên trong ngọn lửa dần dần mờ đi, sau đó âm vang tiêu tán ra thành những điểm sáng màu xanh, chớp mắt đã biến mất không thấy gì nữa.

Tế Linh khuấy động phong vân đông thổ, cứ như vậy đã vẽ nên dấu chấm tròn.

Tiếp đó, chính là thời khắc lòng người kích động.

Không để cho Tần Hà thất vọng.

Gợn sóng tán đi, màn sân khấu xám trắng chậm rãi buông xuống, tiếng gõ mõ xuyên qua ánh đèn mờ ảo, rồi bóng biểu diễn, như thật như ảo.

Tần Hà thấy được một đời của Tế Linh.

Tế Linh ngay từ đầu đã chính là quỷ, nó cũng không phải là từ âm hồn biến thành, mà do một tế đàn tích tụ oán khí cùng lệ khí hàng trăm năm sinh ra.

Khi Nhung tộc xâm nhập Đông Thổ, có một bộ lạc gọi là Quỷ Phương, bộ lạc này lấy quỷ thần làm đồ dâng để tôn thờ, có thực lực vô cùng cường đại, từng đi theo Hoa Mộc Chân nam chinh bắc chiến, đã từng giao thủ với thần giáo Tây Vực mà không rơi vào hạ phong.

Nhung bộ lạc này có một tập tục làm cho người khác phải sợ hãi, chính là lấy người sống làm vật tế lễ.

Không quan tâm là gặp được chuyện gì, dù là chuyện vui, tang lễ hay lễ tết thì đều tế quỷ thần, mà công phẩm, thì chính là người sống.

Nhung tộc thống trị trung thổ hơn trăm năm, chỗ tế đàn kia cũng liên giết hơn trăm năm, tạo thành không biết bao nhiêu tội nghiệt, lệ khí, oán khí tích tụ lâu ngày liên chậm rãi sinh ra một linh trí.

Linh trí này chính là Tế Linh.

Chương 258 – Tế linh vắng sinh

Tế Linh học được Tế Tự chi pháp, lại ngộ được Huyền Thuật chi môn, trải qua mười năm, cho đến khi Nhung tộc rời khỏi Đông thổ, tế đàn bị phá hủy, nó mới thoát khỏi được vùng đất mình sinh ra .

Trong quy luật tự nhiên không có phân biệt thiện ác, có chăng chỉ là sự ngăn cách của giống loài.

Tế Linh săn bắt người sống, lấy linh hồn làm thức ăn, nó cảm thấy rằng giết người ăn linh hồn chỉ là một chuyện rất bình

thường.

Cũng giống như con người giết dê, mổ lợn, giết gà.

Nếu như trước khi chết dê, lợn, gà có thể sinh ra linh trí thì ở trong mắt bọn chúng, con người cũng không khác gì với Tể Linh.

Thế là Tể Linh đương nhiên trở thành một tà linh chuyên làm chuyện xấu khắp tứ phương.

Huyền thuật thiên phú cường đại đến mức ngay cả thần thông tầm thường nhất dù mới ở giai đoạn đầu cũng đã vô cùng lợi hại.

Huyền thuật vừa mở ra là có thể dẫn dụ người có “niệm” thần cố chấp đi tự sát hoặc tàn sát lẫn nhau, đơn giản như là việc ăn cơm uống nước.

Chỉ trong vòng mười năm, Tế Linh đã nổi danh Quỷ đạo.

Dẫn tới cường giả các lộ Quỷ đạo thi nhau vượn cảnh ô liu đưa cho nó, thậm chí là Âm thần Địa Phủ cũng có hành động mời chào.

Nhưng Tế Linh cực kỳ kiêu ngạo, cũng không thèm để ý đến, tự mình đi khắp nơi tìm thức ăn, tiêu dao tự tại, hơn nữa khẩu vị của nó càng ngày càng lớn.

Mới đầu vật hiến tế chỉ là một người, sau đó là năm người, rồi cả trang, cả thôn, phạm phải vô số sát nghiệp, nó đi đến đâu, nơi đó sẽ ngập đầy máu tanh.

Ban đầu nó còn có thể che dấu một chút, tìm cách xử lý thi thể, mỗi bữa ăn đòi một chỗ, tránh cho người khác quá chú ý.

Không lâu sau nó đã lười, ăn xong cũng chẳng xử lý thi thể, để lại cảnh tượng kinh khủng ở hết chỗ này đến chỗ khác.

Thậm chí có chỗ nó ăn liên tục mấy tháng cũng không rời đi, ăn một bữa cho đến khi Phi Ngư Vệ cùng tất cả đại thánh địa tới “tiễn đưa” mới chịu rời khỏi tiệc.

Suy cho cùng thì con người không phải là gia súc, nếu thật sự quyết tâm muốn nhằm vào, luôn có nhiều biện pháp để ngăn cản.

Trận chiến ở trấn Tứ Phương, tà linh đã cắn nuốt linh hồn của hơn bốn trăm người, nhưng cũng đã sa vào vòng vây của “Tru tà đại trận”, cao thủ ngũ phương liên thủ vây giết, nó phải cửu tử nhất sinh mới trốn thoát được.

Tìm đến một chỗ cực âm chi địa ngủ đông mười năm để phục hồi lại linh thể, đang định thừa dịp loạn thế đông sơn tái khởi, kết quả ăn xong bữa đầu tiên thì đã gặp phải tên biến thái Tần Hà.

Lần này vận khí của nó đã hết, đến cả Thành Hoàng cũng không bao che nổi nó.

Từ góc nhìn của loài người xem ra ở nó là một tồn tại rất thần bí, rất nguy hiểm và rất tà ác.

Nhưng nhìn theo góc độ của Tế Linh, nó hoàn toàn chỉ là một sinh linh rất bình thường và nhàm chán.

Giết người ... Hút linh hồn... Bị truy sát...Giết người ... Hút linh hồn...Lại bị truy sát....Giết càng nhiều người hơn, càng hút nhiều linh hồn, bị đánh tới độ cuộc sống cũng không thể đảm đương nổi

Qua mấy trăm năm thăng trầm mãi mới đến ngày hôm nay.

Nếu nói nó thuần khiết như một trang giấy trắng thì cũng đúng, già mà không chết thì thành tặc.

Người như thế, thì quỷ cũng đồng dạng.

Lăn lộn trong quỹ đạo thời gian dài, ít nhiều cũng sẽ có vài bạn cũ, vài kẻ địch, có chút tính toán, lại có chút thủ đoạn, nhận tiện biết được vài bí mật.

Nơi nào có người nơi đó có giang hồ, nơi nào có quỷ nơi đó cũng có vòng tròn quan hệ.

Trong đó có quan hệ đến sự hỗn loạn của Âm tào Địa Phủ.

Triều đình trên dương gian đang nhiễu loạn, Âm gian Địa Phủ cũng không hề yên tĩnh.

Dương gian thì khói lửa khắp nơi, cõi âm thì cũng cờ quạt hỗn loạn, người khóc quỷ gào.

Thành Hoàng Lăng Thiên Hằng vì muốn chiêu binh mãi mã, mở rộng thế lực mà bao che cho Tế Linh.

Nếu nói đến chuyện này thì sẽ rất dài.

Tần Hà không quá quan tâm đến những điều này, Thiên Đạo hỗn loạn không có nơi nào là tịnh thổ, óc heo đánh ra óc chó người nào thích thì đi mà bận tâm.

Đừng cản trở mình đốt thi thể nhận thưởng là được.

Ai dám mạo phạm tới cửa, vậy thì khiến cho bọn chúng biết cái gì gọi là sự ầm áp của thợ thiêu thi.

Cái gì gọi là sự ám áp “ Đáng chết”.

Chương 259 – Công đức hồn quyết

Đền chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người mặc áo choàng đen mở miệng vàng: “Bệ đá ba thước chất đầy xương trắng, vô số vong hồn uổng mạng tể thiên; Tể Linh ngâm thai nghén chín mươi năm, ba trăm năm chìm nổi trong Quỷ đạo; Nhờ thiên phú thần thông sống ung dung, lục đạo bất dung cuối cùng thành không.”

Ban thưởng cho : 《Công đức Hồn quyết 》

Công Đức Hồn Quyết: Lấy công đức tu luyện linh hồn, đợi đến khi đức thành Kim Hồn, ngài sẽ có thể sánh vai cùng với thần linh.

Tần Hà vừa thấy lập tức cảm thấy cực kỳ vui sướng, cả người sôi sục.

Khá lắm.

Không hổ là quý thi, không hổ là lần đầu tiên, phần thưởng đúng là giá trị.

Lần trước được bộ 《 Công Đức Kim Thân Quyết 》.

Bây giờ lại được một bộ 《 Công Đức Hồn Quyết 》.

Một bộ để luyện thân, một bộ để luyện hồn.

Hoàn mỹ vô khuyết.

Tể Linh có thể tạo ra huyễn cảnh cho hần, mặc dù chính bản thân hần biết rõ là huyễn cảnh, lại như không thể thoát ra, vấn đề chính là do linh hồn không đủ mạnh, chỉ là nhiều tinh khí hơn người bình thường một chút, còn trên bản chất thì vẫn không có gì khác biệt.

Tể Linh lợi dụng những nhược điểm của mình để bố trí huyễn cảnh, bằng không nó sao có thể lộng hành như vậy.

Công Đức Hồn Quyết cực kỳ vừa vặn tu bổ khuyết điểm này.

Còn về hiệu quả của nó, Tần Hà không hề lo lắng chút nào, có bộ Kim Đức Kim Thân Quyết trước đây làm ví dụ, chắc chắn là bản này cũng sẽ không khiến hắn thất vọng.

Không chút do dự, hắn lập tức học tập.

Chỉ trong nháy mắt, trong lòng đã hiểu rõ được tất cả các nội dung chủ yếu, thậm chí những điều ảo diệu liên quan đến hồn phách cũng hiểu rõ ràng.

Nhìn lại công đức một chút, đã tích lũy hơn bốn vạn, đại khái cũng đủ dùng trong một lần.

Nê cung của Tần Hà, nơi cư trú của linh hồn, đứng ở giữa là một bản Tần Hà thu nhỏ, mờ nhạt và trong suốt, tất cả đều được phản chiếu trong đôi mắt hơi có vẻ trống rỗng của Tần Hà.

Đúng lúc này, kim quang từ bốn phương tám hướng vọt tới nê cung, giống như những dòng nước chảy màu vàng, trong nháy mắt đã chui vào bên trong tiểu Tần Hà.

Ngay sau đó, vô số những bí văn phức tạp lập lòe bên ngoài thân thể tiểu Tần Hà, lúc sáng lúc tối, giống như đang hô hấp.

Mắt thường có thể thấy, thân hình của tiểu Tần Hà kêu lộp độp một hồi rồi lập tức trở nên ngưng thực, cũng cao lớn hẳn lên.

Chẳng qua bao lâu đã cao bằng một nửa Tần Hà, hồn thân còn nhiễm kim sắc, càng ngày càng sáng, kim quang càng lúc càng tỏa ra bốn phía.

“Ong!”

Sau vài hơi thở, từ lượng biến dẫn đến chất biến, hồn thể đạt đến mức giới hạn, một luồng khí tức mãnh liệt phóng ra.

Bên ngoài không thấy hắn có bất kỳ hành động nào, chỉ thấy ngọn lửa trong lò bị cương phong thổi làm cho lay động.

Đại vương bát vội vàng quay đầu, khuôn mặt tràn đầy sự kinh ngạc, bởi vì nó cảm thấy một cỗ uy áp, uy áp đến từ linh hồn, khiến cho nó có xúc động muốn quỳ bái.

Nhưng cảm giác này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Chỉ qua thời gian mấy hơi thở, cảm giác uy áp liền biến mất không dấu vết.

Trong nê cung, tiểu Tần Hà chậm rãi thu lại kim quang, ánh vàng chói mắt bỗng phân tán đi, lộ ra một hồn thân khoẻ khoắn, cường tráng mang theo kim sắc thánh quang.

Nó đã không còn mơ hồ, mà đã biến thành thực thể.

Hơi thở cường đại không biết gấp bao nhiêu lần.

Nhất phẩm công đức Kim Hồn đã đúc thành công!

Tâm niệm khê động, công đức Kim Hồn trực tiếp rời khỏi thân thể, hạ xuống bên cạnh lò lửa.

Kim Thân cùng Kim Hồn nhìn nhau mỉm cười, ngay cả độ cong đều giống nhau như đúc.

Đại vương bát kinh ngạc tròn tròn cặp mắt đậu xanh, nó còn làm rơi cả cái kẹp gấp than xuống đất.

Nó đã nhìn thấy cái gì? Là một tiểu hào gia?

Giống nhau như đúc, mà uy áp đến từ linh hồn từ tiểu hào gia kia còn mạnh mẽ hơn không chỉ gấp hai lần!

Sau đó, nó nhìn thấy tiểu Tần Hà vung vẩy nắm tay nhỏ, không ngờ đánh ra cả kinh phong, mặc dù so với nhục thể thì vẫn còn kém rất nhiều, nhưng như vậy cũng đã rất ghê gớm.

Nếu như đặt nó bên ngoài thì việc đánh ngã một đám người bình thường cũng không thành vấn đề.

Phỏng chừng còn có thể khoa tay hai cái với cường giả nội kinh.

Từ nay về sau, nếu như lại có thứ gì đó dám mê hoặc hay tấn công linh hồn Tần Hà, vậy thì nhất định sẽ là một kinh hỉ cực lớn, lại khó có hiệu quả.

Sau đó Kim Hồn lại chơi đùa một hồi, thuần thực hồn thể, lúc này mới bay về phía cơ thể, loé lên một cái chui vào nê cung, biến mất không thấy gì nữa.

Đại vương bát thở dài một hơi, cổ quy lực kia, lại biến mất.

Tần Hà mở mắt ra, tâm trạng cực kỳ vui vẻ.

Xem ra sau này không có chuyện gì có thể bắt vài mảnh quý về đốt, có khi lại được ban thưởng khá nice ấy chứ.

Nhưng nhất định phải là quỷ đã ngưng kết ra quỷ thân, bằng không sẽ không được coi là thi thể, đốt xong cái gì cũng không có.

Nghĩ đến Lăng Thiên Hằng, Tần Hà cảm giác có chút mất mát, sớm biết như vậy hẳn đã bắt ông ta đến rồi đốt cùng một chỗ rồi.

Nhưng nghĩ lại thì cũng không sao cả.

Lăng Thiên Hằng có thù tất báo, còn có cái gì mà Mã Thống Lĩnh, Ngưu Thống Lĩnh.

Về sau ắt sẽ có cơ hội.

“Gia, hồn phách vừa rồi là của ngài sao?” Đại vương bát không nén nổi tò mò, cẩn thận dò hỏi.

Tu luyện linh hồn rất khó, ngay cả hai người cha của đại vương bát cũng chỉ mới nghe qua chứ chưa từng thấy.

Nhưng kết quả, Tần Hà đột nhiên xuất ra một cái linh hồn màu vàng, mỗi quyền đánh ra đều mang kinh phong.

Chuyện này ghê gớm đến mức nào.

“Ừm, vừa mới có ở chỗ tiểu thành.” Tần Hà nói.

“Gia, ngài thật lợi hại!” Hai mắt Đại vương bát lập tức sáng như sao, cái bắp đùi mình ôm này, giống như một câu đố, chưa đến cuối cùng, vĩnh viễn cũng sẽ không biết nó thô đến mức nào.

Mỗi lần phát hiện ra một điều điều bất ngờ đến chấn động.

Kể cả luyện đan thuật, Hồn công, sức mạnh hay truyền đạo,... mỗi một môn đều lợi hại không gì sánh bằng.

Mà tất cả lại hợp trong một thân, quả thực giống như là bất hack.

Quá kinh khủng, quá thâm sâu không thể dò.

“Lời tăng bốc ta nhận, tranh thủ đốt xác đi, ta ra ngoài một chuyến.” Tần Hà đứng lên đi ra ngoài.

Công Đức Kim Hồn Quyết tuy là thứ tốt, nhưng nó phải tiêu hao công đức.

Bốn vạn công đức, loáng một cái đã chỉ còn lại có ba chữ số.

Cần phải nghĩ cách thu thập nhiều hơn nữa.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tàn Hà cảm thấy, có lẽ nên bắt đầu từ đội ngũ này.

Mặc dù ba trăm người thì hơi ít, nhưng bọn họ là hạt giống, bồi dưỡng cẩn thận, đến khi tụ hợp với đại quân mới có thể tận hết khả năng lôi kéo người đến kính bái, tranh thủ đánh một mẻ lớn.

Những cái khác đều rất tốt, chỉ là công đức thật sự quá khó kiếm.

Chương 260 – Bái đại tiên nhân

Năm kẻ hiển tế “mỉm cười” xuất hiện trong mộng nhiều lần.

Ngụy Vũ ngủ không yên giấc, nửa đêm trằn trọc, cảm giác như bản thân mình đang bước đi trên mặt băng mỏng có thể vỡ tan bất cứ lúc nào, phía dưới tấm băng tối đen như mực có vô số cương thi, ác quỷ há mồm chực sẵn.

Đột nhiên, tảng băng vỡ tan, y rơi thẳng xuống

Thân thể lặn lộn lác lư trong bóng tối.

Đột nhiên mở mắt, chỉ thấy Ngụy Nguyên Cát phản kích kích động lay người mình, trong miệng hô to gì đó, qua một lát sau, thanh âm mới truyền vào trong tai: “Vũ ca Vũ ca, ta đã đột phá cánh cửa mười năm rồi, ta đã đột phá cánh cửa mười năm rồi, ha ha ha ha”

Ngụy Vũ vội vàng ngồi dậy lau trán, trên đó đã phủ một lớp mồ hôi lạnh.

Gần đây áp lực quá lớn, liên tục xảy ra chuyện không nói, còn đủ loại phiền muộn.

Lắc lắc đầu ngồi dậy, Ngụy Nguyên Cát lúc này cũng đã buông hấn ra, đang hưng phấn quơ quơ nắm đấm.

“Người mới nói cái gì?” Ngụy Vũ hỏi.

“Vũ ca, ta vượt qua rồi, ta đột mười năm rồi, ha ha” Ngụy Nguyên Cát hưng phấn lại nhào lên.

“Phải không?”

Ngụy Vũ lập tức giãn lông mày, thay hẳn mừng rỡ.

Bản thân vị đường đệ này cũng vất vả, ngộ tính kém, gia sản nhà họ Ngụy không tồi, cũng trợ giúp không ít, chỉ tiếc nội kình của hắn tiến triển chậm chạp, vẫn luôn kẹt ở mười năm, đây cũng không thể tính là một cửa ải, nhưng hắn ta đã bước chân vào cửa ải này bốn năm năm rồi mà vẫn không có tiến triển chút nào.

Thật không ngờ ngày hôm nay chỉ một buổi sáng đã đột phá.

Thật là chuyện tốt.

“Sao đột nhiên lại đột phá vậy ?” Ngụy Vũ hiếu kỳ, trước khi hừng đông cả hai đều nằm ngủ, theo đạo lý hắn ta làm gì có thời gian tu luyện.

Mặt mũi Ngụy Nguyên Cát tràn đầy vẻ kích động, kêu lên:

“Vũ ca, Thanh Nguu đại tiên, là Thanh Nguu đại tiên, tối hôm qua ta mơ thấy Thanh Nguu đại tiên , hắn ban thưởng ta một viên nội kình đan, ta ăn hết liền đột phá rồi, ha ha ha”

Biểu cảm tò mò của Ngụy Vũ lập tức cứng đờ.

“Vũ ca, Thanh Nguu đại tiên truyền pháp là thật.”

“Thanh Nguu đại tiên thực sự có thật!”

“Chúng ta cùng đi tế bái Thanh Nguu đại tiên đi!

“Mọi người đều bái rồi, chỉ còn chúng ta thôi.”

“....”

Ngụy Nguyên Cát nắm lấy bả vai Ngụy Vũ lắc lắc dữ dội, hắn ta không phát hiện ra sắc mặt Ngụy Vũ rõ ràng đen lại.

“Bái, bái cái đầu nguoi!”

“Ngụy Vũ ta tuyệt đối sẽ không bái tên Thanh Nguu đại tiên kia”

“Tuyệt đối sẽ không!”

“Nguoi cũng không được đi!”

Ngay sau đó, Ngụy Vũ đột nhiên bạo phát, bóp Ngụy Nguyên Cát đến mất hần ta trọn trắng.

.....

Lúc này trời đã sáng rõ, doanh địa hoàn toàn sôi trào.

Đêm qua Thanh Ngưu Đại Tiên lại lần nữa nhập mộng, chọn hơn mười người truyền pháp.

Mặc dù không phải truyền công pháp, mà là một chút giảng giải và cảm ngộ liên quan đến tu luyện, nhưng cũng đáng trân quý.

Thanh Ngưu Đại Tiên, thần tiên đến mức nào, mỗi chữ đều là chân ngôn.

Điều quan trọng nhất là những lời giảng giải và cảm ngộ này dường như đã khắc sâu vào tâm trí họ.

Hoàn toàn không có cảm giác lãng quên hay lơ mơ sau khi tỉnh dậy.

Vô cùng rõ ràng.

Bọn hắn có thể nhớ rõ từng chữ mà Thanh Ngưu nói ra, hơn nữa những lời giảng giải, cảm ngộ khắc sâu trong tâm hồn, ý niệm thông suốt, không có một chút thắc mắc nào.

Nói tóm lại, chính là một đêm đốn ngộ.

Mười người được truyền pháp sức lực đột nhiên tăng mạnh.

Thực lực của Thường Ôn Bách hộ Phi Ngưu Vệ từ 20 năm trực tiếp tăng đến 25 năm, hơn nữa lực lượng hậu bị đầy đủ, ba mươi năm đại quan sẽ không gặp bất kỳ trở ngại nào, đột phá chỉ là vấn đề thời gian.

Ba mươi năm là khái niệm gì?

Đã có thể gọi là cao thủ.

Bốn mươi năm gần như có khả năng trở thành Thần bộ.

Trừ cái đó ra, Bả tổng binh sĩ Đậu Lão Lục cũng được Thanh Ngưu đại chiếu cố một lần nữa, thực lực cũng tăng lên một bậc.

Từ Trường Thọ ở lò hỏa táng thành đông cũng may mắn, nghe nói ngoài việc giảng giải cùng cảm ngộ trên tu luyện, hắn ta

còn có được thêm một bản thuật loạn đầu trên đường, mười mấy người không thể tới gần, mỗi chiêu đều đánh vào chỗ hiểm, cực kỳ lợi hại.

Hơn nữa, Thanh Ngưu đại tiên còn ban cho đan dược.

Đó là một thứ gọi là nội kinh đan.

Lò hỏa táng thành đông còn được ban thêm một viên nữa, cho một quan sai trực ban tên là Lý Thiết.

Bên phía binh sĩ cũng có ba tên may mắn.

Tu hành mười năm vẫn không tu ra được một chút nội kinh, sau khi dùng một viên đan dược, liền trở thành cường giả nội kinh, sở hữu hai ba năm nội kinh.

Đây đúng là một trận hoan lạc.

Thanh Ngưu đại tiên thương xót với gian khổ của nhân loại, ngài truyền pháp cho đại chúng, chỉ cần thành tâm tế bái, sẽ nhất định có cơ hội.

Cơ duyên lớn trước giờ chưa từng có!

Đối với một chuyện tốt như vậy, trời còn chưa sáng, doanh trưởng của Thường Ôn đã đông đến hỗn loạn.

Đến khi trời hửng sáng, thì toàn bộ doanh địa đã trống rỗng, mọi người đều đang xếp hàng để tế bái Đại tiên.

Đến trước tượng thần Thanh Ngưu Đại Tiên, đầu tiên là trả nguyện, Thường Ôn đã nói, mơ thấy coi như đã đạt thành nguyện.

Tiện thể ước nguyện thêm điều nữa, xong rồi thì mau mau tránh đường, mọi người đều đang đợi đấy.

Sắc mặt Ngụy Vũ đen khỏi nói, nhưng y lại không thể phát tác.

Ngoại trừ hắn ta cùng Ngụy Nguyên Cát, toàn bộ người trong doanh địa đều đang ở đó tế bái đại tiên.

Làm bữa sáng?

Không có thời gian!

Thu dọn doanh địa chuẩn bị xuất phát!

Bái đại tiên xong rồi tính sau!

Không thể làm cho quần chúng nổi giận, dù có tức giận đến đâu, y cũng chỉ có thể nhịn xuống.

“Vũ ca, thực ra chúng ta cần gì xung đột với chỗ tốt.” Ngụy Nguyên Cát nhìn doanh trưởng nhộn nhịp của Thường Ôn, trông mòn con mắt, hận không thể lập tức bay ngay qua đó.

Hôm qua hẳn ta không bái địa tiên, chỉ là thâm niệm trong lòng mấy trăm lần, cầu khẩn đại tiên lâm hạnh.

Kết quả, người đoán xem.

Ngay cả điều này cũng linh!

Lòng dạ Thanh Ngu Đại Tiên rộng lớn đến cỡ nào!

Thanh Ngu Đại Tiên thương thương cảm tín đồ đến cỡ nào!

Người xem đại tiên tốt như vậy, người đi đâu mà tìm đây?

Như vậy mà Vũ ca còn ngoan cố.

Đầu Vũ ca chắc chắn có vấn đề rồi, vấn đề rất lớn.

Gây xung đột với ai không được, người cũng đừng xung đột với chỗ tốt, đúng không?

Người tỏ ra có cổ khí như vậy làm gì?

Quan trọng nhất là, người không bái thì thôi đi, tại sao người lại ngăn cản ta?

Người có một sư phụ tốt, ta không có, người có tư chất ngộ tính tốt, ta không có.

Ngụy Nguyên Cát như có trăm cái móng vuốt đang cào vào lòng, hẳn có trực giác mãnh liệt rằng nếu hôm nay mình tế bái thì đêm nay sẽ có chỗ tốt.

Chậm trễ thêm nữa, thì sẽ không thành tâm, Thường Ôn cũng đã sắp dẹp quây.

“Đừng nói nhảm, nếu người dám đi, sau này đừng nhận ta là đường ca nữa!” “Ngụy Vũ tỏ thái độ ngang ngược.

“Được thôi, không vấn đề gì.”

Ngụy Nguyên Cát trả lời, tiếp đó chỉ thấy “Vù” một tiếng, lao thẳng về phía doanh trưởng Thường Ôn, tiếng nói vọng lại:

“Vũ ca, thật ra ta vẫn luôn coi huynh là thân ca!”

Ngụy Vũ: ° △ °

Chương 261 – Ánh tà dương của thần thoại

“Chỉ còn lại mấy người các người thôi, còn chen chúc gì nữa.”

“Sửa soạn chỉnh tề quần áo đi.”

“Ai kia, lau sạch mũi đi rồi tiếp tục vái lạy.”

“...”

Ở trong lều của Thường Ôn, bức tượng thần Thanh Ngưu đại tiên đặt ở trên cao, dâng cúng đầy đủ nén hương.

Thường Ôn và Đậu Lão Lục đang duy trì trật tự, hôm nay người đến tế bái bắt đầu sớm hơn so với hôm qua, trời sáng rõ đã tới lượt cuối.

Chờ đến người cuối cùng bái xong, Thường Ôn cầu khẩn một câu, tiếp đó chuẩn bị cất tượng thần, kết thúc việc tế bái hôm nay.

“Chờ một chút.”

Chính lúc này có một người hấp tấp vội vàng từ xa xông tới, nói:” Chờ ta đã, ta còn chưa cúng bái mà.”

Người đó chính là Ngụy Nguyên Cát.

Những người bên ngoài lều vội vàng tránh ra, họ đều nhận ra người này.

Đệ đệ của Ngụy Vũ, cái chân chó mà hắn ta đi đâu cũng mang theo bên mình.

“Mau lên mau lên, chờ người đấy.”

Thường Ôn vừa trông thấy liền vội vàng vẫy tay với hắn ta, mọi người đều đến rồi, chỉ thiếu hai huynh đệ họ, cũng không biết là có việc gì.

Hôm nay rất khá, cuối cùng cũng có một người đã thông nào.

Ngụy Nguyên Cát chạy đến trước tượng thần, vội vàng sửa soạn lại quần áo, quỳ phịch xuống một tiếng, đầu rạp xuống đất: “Thanh Ngu đại tiên trên cao, tiểu nhân Ngụy Nguyên Cát nguyện làm tín đồ trung thành nhất của ngài...”

Tiếp đó Ngụy Nguyên Cát vừa đập đầu vừa cầu nguyện, khá lắm.

Thật sự là đập đầu mà.

Trán đập thẳng xuống đất phát ra tiếng bang bang.

Mới đập đầu mấy lần mà trán đã đỏ lên rồi.

Thường Ôn và Đậu Lão Lục nhìn đến ngây người.

Để cho người tế bái chứ có phải để cho người tự hành hạ mình đâu.

Tần Hà ở lò hỏa táng thành Đông, người đầu tiên được Thanh Ngu đại tiên truyền pháp cũng không đập đến mức này đâu.

“Tần Hà, bái lạy đại tiên cần phải bái lạy như thế này à?”

Thường Ôn nhìn về phía Tần Hà đang ngồi vắt chân cắn hạt dưa, lại gần nhỏ giọng hỏi.

Trong lều trại lúc này, ngoại trừ Ngụy Vũ ra thì tất cả mọi người trong doanh địa đều đến rồi, ngay cả Từ Trường Thọ, Lý Thiết cũng chen vào.

Thanh Ngu đại tiên truyền pháp, người thành tâm thì linh.

Nhưng tất cả mọi người đều không biết như thế nào mới gọi là thành tâm, không biết tiêu chuẩn là gì.

Tụ họp ở đây một là náo nhiệt, hai là trong lòng nghĩ muốn xem xem ở phương diện tế bái có cần phải chú ý điều gì hay không.

Tần Hà liếc mắt nhìn Ngụy Nguyên Cát đang coi đầu là chày gỗ, trực tiếp lắc đầu: “Không cần, Thanh Ngu đại tiên đã nói rồi, thân thể da tóc cha mẹ cho, không dám tổn thương, thành tâm tất sẽ linh.”

Địa vị hiện tại của Tần Hà trong doanh địa có thể nói là nước lên thì thuyền lên.

Hết cách rồi, người đầu tiên được Thanh Nguu đại tiên truyền pháp, nắm quyền giải thích cuối cùng đối với việc tế bái Thanh Nguu đại tiên.

Hắn nói cái gì thì chính là cái đó.

Người khác không rõ, nhưng Thường Ôn thì biết rõ ràng, tối qua Tần Hà ám chỉ cho hắn ta tổ chức việc tế bái tốt thì sau này sẽ còn có ban thưởng.

Kết quả thế nào, thật sự có thưởng rồi.

Hắn ta thấy, quan hệ giữa Thanh Nguu đại tiên và Tần Hà nhất định là không tầm thường.

Quay lại việc Ngụy Nguyên Cát tế bái với cách thức tự hành thân, đối với Tần Hà mà nói tất nhiên hắn sẽ không cổ vũ.

Hắn chỉ muốn tích lũy một chút công đức, cho mấy đại chiêu ăn công đức kia ăn no, không muốn có ý định tạo ra một cái tà giáo.

Cho nên vừa có dấu hiệu thì hắn cần phải đưa ra thái độ dứt khoát thể hiện lập trường rõ ràng.

Mấy người nghe xong không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nếu như phải hành hạ bản thân mới thể hiện được sự thành tâm, vậy thì phiền phức.

Cái trò hành hạ bản thân này không hề có hạn mức cao nhất.

Ngụy Nguyên Cát không chịu lắng nghe, ý chí kiên định mà đập đầu chín mươi chín lần mới hưng phấn rời đi.

Thường Ôn chờ một lúc không thấy ai đến nữa, mới thu lại tượng thần kết thúc việc tế bái buổi sáng.

Đám đông đến mong chờ mà đến, lại mong chờ mà đi.

Tần Hà cũng rất hài lòng.

Đội ngũ ba trăm người, đóng góp được hơn một nghìn tám trăm công đức.

Tuy rằng cũng chỉ đủ tiêu hao cho một lần truyền pháp, nhưng cũng coi như không tồi.

Bình quân mỗi người có hơn sáu điểm.

Cộng thêm người miếu Lương Thành tiên nhân bắt đầu có thu vào, tổng công đức đã vượt ngưỡng hai nghìn.

Công đức không nhiều, chỉ có thể truyền một ít giảng giải, cảm ngộ không tiêu tốn quá nhiều công đức, hoặc là đưa một ít kính khí đan không có mấy giá trị.

Bằng không sẽ lỗ vốn.

Nhưng đối với những người được truyền pháp, chỉ là như vậy cũng đã đủ để họ kinh ngạc vui mừng.

Sau đó kéo dài hơn mười ngày.

Đội ngũ đốt thi đi vòng quanh hướng Tây Bắc thành Tế Nam, đi khắp nơi đập thi diệt hoả.

Cũng có thương vong nhưng cũng không có vấn đề gì lớn.

Tần Hà cũng đang tiếp tục truyền pháp.

Mười ngày sau đó, đội ngũ đốt thi ba trăm người này bất giác đã phát sinh biến hóa lớn thay đổi cả đại cục.

Ban đầu tất cả người có sức mạnh nội lực cộng lại, nhiều nhất tầm mười người.

Mà giờ đây, vừa không chú ý, cường giả nội kinh đã đạt đến một trăm sáu mươi, trăm bảy mươi người, sắp đến một nửa.

Thường Ôn và Đâu Lão Lục mạnh nhất, nội lực bình quân đã đột phá được năm mươi năm.

Đây là khái niệm gì?

Hai chuẩn thần bộ!

Trình độ trung bình của Thập đại thần bộ Phi Ngư Vệ, cũng chưa đến sáu mươi năm nội kinh.

Ngụy Nguyên Cát đột phá hai mươi năm nội kinh.

Ngay cả Từ Trường Thọ và Lý Thiết cũng đã trở thành cường giả nội kinh.

Một đám thợ thiêu thi cũng nhận được chiêu cố, được truyền cho văn trấn thi cùng một vài pháp môn nhỏ tụ khí dưỡng thần.

Mà đây còn là kết quả của việc Tần Hà đã tìm hãm, không truyền thụ hoàn toàn.

Nếu mà ra sức để truyền thụ, thì ba trăm người này có thể sẽ vô định thiên hạ.

Nhưng điều này cũng đã đủ để làm người ta chấn động rồi.

Một khi thực lực mạnh mẽ thì đội ngũ sẽ có đủ khí thế, sẽ không còn phải e dè sợ hãi như trước kia.

Chỉ cần không gặp phải nhậy cương, thì con đường phía trước sẽ chẳng có trở ngại gì, như là thái dưa cắt rau.

Về phần yêu ma quỷ quái, khi ba trăm người tập hợp cùng một chỗ với nhau, dương khí, tinh khí đầy trời, bọn chúng sẽ phải tránh xa mà đi đường vòng, căn bản là không dám tiếp cận.

Điều mà Tần Hà không biết đó là, hành vi tiện tay truyền pháp của hắn để kiếm công đức, tương lai sẽ gây ra ảnh hưởng lớn đến thế cục thiên hạ, vượt quá dự đoán của hắn.

Bao gồm một số người được truyền pháp, sau này sẽ dần dần được cộng đồng công nhận, đồng thời sẽ mang theo cái tên tuổi vang dội: môn đồ Thanh Ngưu.

Mà hành vi của hắn cũng được ghi vào sử sách, sử xưng “Thanh Ngưu truyền đạo.”

Đoạn thời gian này cũng được giới tu luyện gọi là “Ánh tà dương thần thoại.”

Đương nhiên đây đều là về sau này.

Ngay lúc này, ba trăm người của đội ngũ thiêu thi bị miễn cưỡng dính chặt vào với nhau, đang phải đối mặt với nguy cơ lớn nhất từ khi xuất phát tới giờ.

Bị hơn hai vạn quân của Bạch Liên đại quân bao vây!

Sự tình xảy ra quá đột ngột, khi đội ngũ đốt thi tiến vào khu vực lân cận Lưu huyện, đột nhiên gặp phải một đội Bạch Liên yêu quân, nhân số khoảng chừng năm trăm người.

Hai bên thấy nhau lập tức đối chiến.

Kết quả tự nhiên không cần nói rồi, hai người chuẩn đại thần bộ dẫn theo một đám cường giả nội kinh, đánh như thái dưa

cắt rau, đem đám yêu quân Bạch Liên đánh đến người ngã ngựa đổ.

Đánh nhau xong, đến lúc thẩm tra người còn sống mới phát hiện, chuyện lớn không hay rồi.

Trước đây Quan quân đại bại, tình hình thành Tề Nam hết sức nguy hiểm, Bạch Liên quân chia quân càn quét các huyện xung quanh, giống như châu chấu ùn ùn kéo đến.

Ba người Thường Ôn, Ngụy Vũ, Đâu Lão Lục thương lượng, không thể tiếp tục ở dã ngoại, phải nhanh chóng đi tìm chỗ trú ẩn.

Thế nên đã lãnh đạo đội ngũ hơn ba trăm người chạy nước rút trăm dặm, nhanh như chớp đã chạy tiến vào huyện Lư.

Kết quả chân trước vừa bước vào thành chân sau Đại quân Bạch Liên cũng đã tới.

Hơn hai vạn người, đem Lư huyện, một cái huyện thành nhỏ đồ nát không người biết đến, bao vây không một giọt nước lọt qua.

Chương 262 – Quỷ đạo môn

Ngàn người lấp đầy thành, vạn người lấp đầy đồng.

Nghe đến số lượng hai vạn người thì cũng chỉ như vậy, nhưng nếu thật sự là đặt sờ sờ trước mặt, thì quả thực chính là che trời lấp đất.

Cả vùng Lư huyện, nhân khẩu mới không quá vạn người, trú đóng hai ngàn quân, trên thực tế số người được ăn no không đến một ngàn, số còn lại là bụng rỗng.

Thiên tổng trú đóng là một tên vô dụng, hắn ta tên là Lương Thường Vận, khi đội ngũ ba trăm người thiêu thi tiến vào thành, tên gia hỏa này uống rượu ngủ quên vẫn còn chưa tỉnh.

Vừa nghe tin yêu quân Bạch Liên tới, mọi người bị dọa đến mặt mũi trắng bệch, sợ đến vỡ mật, run run rẩy rẩy liên tiếp hỏi Thường Ôn và Ngụy Vũ mấy chục lần, phải làm sao bây giờ phải làm sao bây giờ.

Ngụy Vũ và Thường Ôn còn có thể trả lời như thế nào đây.

Cho dù liều mạng cũng phải trụ vững chứ sao.

Người khác đầu hàng có lẽ còn giữ được một mạng, nhưng Phi Ngư Vệ mà đầu hàng thì chỉ có một chữ chết.

Thù hận mấy trăm năm giữa Phi Ngư Vệ và Bạch Liên không hề đơn giản.

Nếu nói về Phi Ngư Vệ, mấy trăm năm vẫn chiến đấu nơi tiền tuyến, nhân số không nhiều, nhưng cũng được coi như là một ít tinh hoa cuối cùng còn tồn tại trong số ít của triều Đại Lý.

Đặc biệt là Thường Ôn, Bách hộ đội truy bắt, hẳn ta đã có không ít kinh nghiệm.

Sau khi thương lượng với Đẩu Lão Lục thì không chút do dự, lập tức thu nạp hơn nghìn người của Lương Thường Vận kia, năm mươi người Phi Ngư Vệ tản ra mỗi người đem theo một đội. Sau đó triệu tập dân tráng trong thành đến bảo vệ thành, còn tung tin đồn, nói Bạch Liên giáo ăn thịt người, gắp người thì giết, thấy đồ vật thì cướp.

Đồng thời tiến hành từ hai phía, hiệu quả cũng không tồi.

Mấy nhà cường hào phú hộ trong Lưu Huyện bị dọa sợ, lập tức mang gia đình, tá điền đi trợ trận, quyền tiền quyền lương thực.

Sau một hồi chiêu mộ, lại triệu tập được thêm hơn ngàn người.

Tập hợp lại một chỗ được hơn hai nghìn năm trăm người, cuối cùng cũng có thể đứng kín trên tường thành, còn thiết lập ra quy tắc, chia ụ ra để bảo vệ, kẻ nào thất thủ sẽ bị chém, lại để cho hơn ba trăm người bên Đẩu Lão Lục làm quân dự bị và quân đốc chiến.

Nói chung nhìn dáng vẻ cũng có vài phần khí thế của tướng quân trên sa trường.

Mà yêu quân Bạch Liên bên ngoài thành cũng đặc biệt nỗ lực, bao vây thành mà không thấy công thành, khói bếp mịt mù, nhóm lửa nấu cơm.

Ăn no uống đủ mới phái một người chạy đến kêu hàng, Thường Ôn nhẹ nhàng ôn tồn trả lời một câu “Đầu hàng thì có

thể đầu hàng, nhưng điều kiện đưa ra lại là vấn đề, cần phải thương lượng một chút.”

Khá lắm, quay đi quay lại mặc cả mấy lần thì trời cũng đã tối rồi.

Yêu quân Bạch Liên thấy vậy, được, vậy thì ngày mai nói tiếp vậy.

Qua ngày hôm sau, chung quy là không thể thương lượng tiếp được nữa.

Đánh nhau thôi.

Một đám lớn yêu quân Bạch Liên chen chúc hỗn loạn khiêng thang trúc hướng về phía tường thành.

Người dẫn đầu để trần thân trên, cầm trong tay một thanh đao đầu quý xông lên trước nhất, toàn thân giống như là đồng đúc, đỉnh đầu bao phủ oán khí và sát khí nồng đậm, thậm chí trong ánh mắt có luồng ánh sáng màu đỏ đang lập lòe.

Đằng sau người đàn ông vai trần, còn có một tiểu đội tinh nhuệ tầm hai mươi người, ánh mắt người nào người nấy đều bất thường, mặt mày dữ tợn, trong tay cũng đều cầm đao đầu quý.

“Hình như là người của Quỷ đao môn!” Ngụy Vũ vừa thấy mặt liền biến sắc.

Những năm gần đây Quỷ đao môn hoạt động mạnh, có khoảng năm người của Quỷ Dao môn đã vào hồ sơ cấp Ất của Phi Ngư Vệ, liên tục có xung đột chính diện với các đội Thần bộ của Phi Ngư Vệ.

Nghe qua nhiều lần, ngay cả Ngụy Vũ là người của thiêu thi đường cũng có ấn tượng.

“Là Quỷ Cước Tam của Quỷ Dao môn!” Thường Ôn biến sắc.

Lai lịch của Quỷ Dao môn thần bí, theo truyền thuyết sau khi một tên phản môn cận bã của Đại Dao hội báii quý, tu vi đột nhiên tăng mạnh, sau đó đã thành lập ra môn phái này.

Quỷ Cước Tam là đường chủ của Quỷ Dao môn, trình độ tu luyện đã đạt đến năm mươi năm nội kinh, là người hung ác tàn nhẫn, giết vô số mạng người.

Điều này làm cho lòng Thường Ôn thêm căng thẳng.

Lần này Bạch Liên giáo phản loan, tình thế còn gay go hơn rất nhiều so với dự đoán.

Nhân vật nhân tàn nhẫn trời không phục đất không phục như Quỷ Cước Tam, vậy mà lại tình nguyện mở đường cho cho yêu quân Bạch Liên, dẫn đầu công thành?

Rốt cục lần này Bạch Liên giáo đã tập kết được bao nhiêu tà ma ngoại đạo trợ chiến đây?

Khó trách tiền tuyến đại bại, thành Tề Nam cũng bị bao vây.

Trong lúc hấn ta ngậy người, Quỷ Cước Tam đã sải bước đến, bỏ người phía sau gần trăm bước, nhảy lên một cái vọt lên tường thành, chém một đao về phía đầu Thường Ôn, rất dứt khoát, rất có khí thế lấy đầu của thượng tướng kẻ thù trong đội quân hỗn loạn.

Thường Ôn nhìn từ trên cao xuống, đương nhiên là sớm đã có sự chuẩn bị, chỉ thấy hấn lặn một vòng, tránh một đao vào đầu, Tú xuân đao vung nghiêng về phía Quỷ Cước Tam.

Nhưng mà một đao kia của Quỷ Cước Tam nhìn có vẻ sắc bén nhưng thực tế chỉ là hư chiêu.

Thường Ôn vừa động, hấn ta cũng thay đổi chiêu thức.

Cơ thể giữa không trung thuận thế xoay vòng, mượn lực từ eo để xoay người một cái, hai tay cầm đao, ra sức chém về phía Tú xuân đao của Thường Ôn.

“Keng” một tiếng, cứng chọi cứng.

Thường Ôn chỉ cảm thấy tức ngực, giống như bị đánh trúng một quyền rồi, gan bàn tay tê dại, bạch bạch bạch lui về phía sau, thiếu chút nữa từ trên đầu thành rơi xuống.

Ngược lại Quỷ Cước Tam hạ xuống đất một cách vững vàng, trấn tĩnh không việc gì.

“Đậu Lão Lục, mau đến hỗ trợ!” Sắc mặt Thường Ôn trở nên khó coi.

Cao thủ so chiêu, chỉ cần ra tay liền biết sâu cạn, đều là năm mươi năm nội kinh, Quỷ Tam Cước còn mạnh hơn hấn ta nhiều.

Đơn độc đánh chiến, không quá mười chiêu sẽ thua.

“Ăn của Lão Đâu ta một chùy!”

Thường Ôn vừa dứt lời, một chiếc chùy từ không trung đập về phía Quỷ Cước Tam, thế đại lực trầm.

Quỷ Cước Tam ngang đao đón đỡ, tiếng kim loại va chạm vang lên, chùy bắn ngược trở lại, Quỷ Cước Tam lùi lại một bước.

Đâu Lão Lục đã tới.

Hắn ta một tay cầm đao, một tay đón lấy chiếc chùy vừa bị bắn ngược trở lại, cùng với Thường Ôn mỗi người một bên bao vây Quỷ Cước Tam.

“Khí lực không tồi.”

Nhưng trên mặt của Quỷ Cước Tam lại không hề có vẻ gì gọi là nghiêm trọng, ngược lại còn lộ ra vẻ mặt châm chọc, nói :” Chỉ đáng tiếc là tốc độ vẫn còn hơi chậm.”

“Yêu nhân to gan, hôm nay là ngày chết của ngươi!” Đâu Lão Lục khẽ quát một tiếng liền xông lên.

Thường Ôn thấy vậy, cũng lập tức bao lại từ phía sau, ba người đồng thời đánh nhau thành một đoàn.

Quỷ Cước tam không hổ là nhân vật tàn nhẫn thành danh trong giang hồ đã lâu, ngay cả một đấu hai cũng không bị rơi vào thế hạ phòng, từng chiêu đều hung hữ mạnh mẽ ác liệt.

Trái lại, Thường Ôn cùng Đâu Lão Lục thì vẫn còn thiếu chút ý tứ.

Thường Ôn nhanh nhẹn có thừa nhưng không đủ lực lượng, Đâu Lão Lục thì rất mạnh mẽ nhưng lại không đủ nhanh nhẹn.

Chưa ra hai mươi chiêu, hai người liên thủ mà vẫn bị áp chế, liên tục bại lui.

Quỷ Cước Tam cười lớn “Ha ha”, càng chiến đấu càng dũng mãnh, còn mở miệng nói gây thù hận: “Bản lĩnh của các ngươi đều do sư nương truyền dạy hay sao, không đủ đâu, vẫn chưa đủ đâu.”

Trong một lầu nhỏ trên cổng thành cách đó không xa, một người nào đó đang cắn hạt dưa đột nhiên cảm thấy bị xúc phạm.

Hừ, tiểu tử!

Xem ngươi đắc ý kìa.

Không đủ phải không?

Thỏa mãn ngươi đấy!

“Biu!”

Thuật tạt phong một chân!

Chương 263 – Thắng một cách quỷ dị

Quý Cước Tam chơi trò mèo vờn chuột, mà chuột còn có hẳn một cặp, nên hẳn ta đang rất là phần khích.

Đột nhiên cảm giác chân trái của mình sinh ra một sức mạnh kỳ lạ, tốc độ chân đột nhiên tăng nhanh, giống như là được bôi mỡ vậy.

Biên độ, tất nhiên là cực lớn.

“Két!”

Một tiếng vang khẽ.

Con ngươi Quý Cước Tam trừng lớn đến sắp lòi cả ra, khuôn mặt run rẩy kịch liệt.

Động tác tấn công cứ như vậy đột ngột dừng lại, một tay hắn ta từ từ che lên đũng quần, hai chân chầm chậm thu lại, há to miệng, “hít” sâu một tiếng.

Đau!

Đến tận óc!

Đậu Lão Lục cùng Thường Ôn được nơi lòng áp lực, không khỏi thở phào mấy hơi.

Thế công của Quỷ Cước Tam quá mức ác liệt, lại liên tiếp không ngừng, hai người không còn dư lực chống đỡ, nguy hiểm cận kề.

Sau khi tập trung nhìn lại, cả hai đều sững sờ, không biết có chuyện gì xảy ra.

Quỷ Cước Tam đứng ở đối diện, vẻ mặt cực kỳ đau đớn, ngay cả tay cầm đao cũng đang run rẩy.

“Tình huống gì đây?” Thường Ôn liếc nhìn Đâu Lão Lục.

“Hình như là kéo căng quá, hấn ta có vết thương cũ à?” Đâu Lão Lục cũng không hiểu ra sao.

“Sao ta lại cảm thấy giống như là hấn bị trượt chân?” Thường Ôn nhíu mày.

“Mặc kệ là bị cái gì, hấn ta đang không thoải mái thì tốt rồi, nhân lúc hấn ta đang bệnh, mau lấy mạng hấn ta, lên!” Đâu Lão Lục cắn chặt răng, giọng cao chuyè vọt tới.

Thường Ôn thấy vậy, cũng vội vàng đuổi theo sau.

“Gan chó!”

Quỷ Cước Tam vội vã điều chỉnh lại vẻ mặt, hét lớn một tiếng, lập tức chém ra một đao, thuận thế ra một cái chổi chân sát đất mạnh mẽ ác liệt.

Ủm đúng, cái chổi chân!

Khá lắm!

Phải gọi là mạnh mẽ ác liệt, Thường Ôn cùng Đâu Lão Lục còn chưa cận thân, cái chổi chân đã quét qua.

Tốc độ phải nói là cực nhanh, thế phải gọi là mãnh liệt, dẫn động gió nổi lên thổi y phục hai người bay phấp phới.

Quỷ Cước Tam “Ai ui” một tiếng, cả người theo cái chân kia văng ra ngoài với một tư thế cực kỳ quỷ dị.

Khuôn mặt chà thẳng xuống đất tạo ra một vết dài, sau đó nằm sấp dưới chân hai người.

Thế là khung cảnh lại tạm dừng một lần nữa.

Ban đầu Thường Ôn cùng Đâu Lão Lục bị gió mạnh cuốn tới làm cho hết hồn, tốc độ kia, chỉ thiếu chút nữa là mắt đã nhìn

không kịp.

Sau khi tập trung nhìn lại, khá lẩm, đây là tạo hình gì?

Hắn ta đang định dùng mặt để chà đổ tường thành hay sao?

Về phần Quỷ Cước Tam, hắn ta đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Chân trái của hắn ta giống như là đã tự sinh ra ý thức tự chủ, tự có suy nghĩ riêng.

Không hề hoạt động theo suy nghĩ của hắn ta.

Từ trên cao nhìn xuống, ba đôi mắt đều lộ vẻ ngạc nhiên riêng biệt.

Ngay sau đó, Thường Ôn cùng Đẩu Lão Lục giơ đao, chuy lên, sau đó vung mạnh về phía đầu Quỷ Cước Tam.

Mặc kệ hắn ta làm sao, có hời mà không chiếm thì chính là đồ ngốc!

Lần này, Quỷ Cước Tam không tránh khỏi bị luồng cuồng tay chân.

Cao thủ so chiêu, một khi bị đối phương bắt được sơ hở, bất kể chênh lệch thực lực bao nhiêu, cũng không tránh khỏi sẽ rơi vào thế yếu, một chút sơ suất thì chính là chết.

Kế tiếp lại một trận binh binh bang bang, bùm bùm bùm bùm, trong nháy mắt, tình thế đã bị xoay chuyển.

Thường Ôn cùng Đẩu Lão Lục bám lấy sơ hở liên tục tấn công mạnh mẽ, quyết đoán.

Quỷ Cước Tam thì ngược lại.

Đừng nói là chiến đấu, ngay cả bước hắn ta cũng không bước được!

Không dám động đây, động nhẹ một chút đã kéo đến chỗ kia.

Hắn ta bị buộc chỉ có thể đứng bất động tại chỗ đón đỡ thế công của hai người.

Nhưng dù như vậy hắn vẫn có thể chống cự được, kêu gào nói: “Lão tử đứng bất động một chỗ cho các người đánh, xem các người có thể làm gì được ta, sư nương dạy đúng là sư nương

dạy, ha ha ha, chờ người của ta lên được đầu tường, chém chết hết các người!”

Sắc mặt của Thường Ôn cùng Đâu Lão Lục lập tức khó coi, đối phương quả thực có vốn để phách lối.

Mấu chốt hơn là, những người còn lại của Quỷ đao môn theo sát phía sau lúc này cũng đã vọt đến dưới tường thành, đang chuẩn bị băng tường xông lên.

Trong lầu nhỏ trên cửa thành, Tần Hà thấy vậy không khỏi lắc đầu.

Đúng là nội kinh là nội kinh còn thực lực là thực lực, hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Tên Quỷ Cước Tam này đúng là một nhân vật có số má, nội kinh hùng hậu, đao pháp tinh xảo, phong cách chiến đấu thì ác liệt.

Đã như vậy rồi mà vẫn chưa thể đánh gục.

Ài, có thể làm sao đây.

Tiếp tục hỗ trợ thôi.

Làm người tốt phải làm đến cùng, đưa Phật đưa đến Tây Thiên.

“Sư nương”, chính là dịu dàng quan tâm như vậy đây.

Thoả mãn hấn ta!

Biubiubiu!

Hai chân thuật tạt phong, hai tay thuật tạt phong!

Ba lần!

Tiếp theo liền thấy “sưu” một tiếng, tốc độ Thường Ôn cùng Đâu Lão Lục đột nhiên tăng nhanh, binh khí quơ múa nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Hai người đang đối chiến cũng phải giật mình bật thốt ra tiếng, không biết là có chuyện gì xảy ra.

Thời gian của mình giống như là đột nhiên được tua nhanh, hoặc có lẽ là, thời gian của Quỷ Cước Tam bị tua chậm lại.

Đao kiếm giao nhau, tia lửa bắn ra.

Ngay vào thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Quỷ Cước Tam đỡ được Tú xuân đao của Thường Ôn chém về phía hắn ta.

Nhưng mà hắn ta phòng được Tú xuân đao, lại không phòng được chùy sắt lớn.

“Bành!”

Ngay sau đó, đầu của Quỷ Cước Tam dưới một kích mạnh mẽ của Đậu Lão Lục, đã giống như một trái dưa hấu, bị đập nát.

Chiến đấu cứ như vậy im bật mà dừng, có chút máu tanh.

“Oa”

“Lợi hại!”

“Đậu Bả tổng quá uy vũ!”

Đám Phi Ngư Vệ cùng binh sĩ đang hồi hộp quan chiến lập tức reo hò.

Mặc dù quá trình chiến đấu hơi có vẻ quỷ dị, nhưng cuối cùng đã thắng lợi.

Đại tướng quân địch tấn công thành, bị một chùy đập bể đầu.

Sảng khoái!

Cực kỳ sảng khoái!

Đám người hò reo.

Nhưng mà Tần Hà lại quăng vỏ hạt dưa, tức giận mắng: “Cái chân thối bà nội ngươi Đậu Lão Lục, cmn ai bảo ngươi đánh bể đầu?”

Chương 264 – Không gì kiêng kị

“Bang!”

Tử thi đổ xuống đất, Tần Hà nhìn mặt đất chỗ trắng chỗ đỏ mà mặt run rẩy.

Quỷ Cước Tam có hình dáng thế nào đây?

Không nhớ rõ.

Móa nó chứ.

Đậu Lão Lục đúng là không có chút giác ngộ nào.

Dưới sự phấn khích lòng tin như tăng gấp trăm lần.

Đúng lúc này, những người khác của Quỷ Dao Môn đã nhảy lên tường.

Hai mươi mấy người mắt đỏ không cần đến thang đã đập lên tường mà nhảy lên đầu thành, vừa nhìn.

Khá lắm, đầu thành đã không có động tĩnh gì, lão đại của mình đã nằm trên đất, màu trắng màu đỏ đều xuất hiện.

Ngay sau đó, một cái chùy sắt hung hăng đánh về phía bọn hắn.

“Giết tặc!!”

Đậu Lão Lục gầm lên giận dữ.

“Giết!”

“Chém chết bọn chúng!”

Lập tức tiếng hò hét nổi lên từ bốn phía.

Tên Quỷ Cước Tam chết, tinh thần các chiến sĩ đầu thành cũng trở nên phấn chấn.

Đặc biệt là Thường Ôn và Đậu Lão Lục, đối chiến gian nan với Quỷ Cước Tam, nhưng đối chiến với những thuộc hạ này của Quỷ Cước Tam lại không có khó khăn gì.

Cắt dưa thái rau, một đao chém một cái, một chùy đập một cái.

Lật đi lật lại mười mấy cái rồi tinh rồi mù.

Những tên còn lại của Quỷ Dao Môn kinh ngạc đến rơi cả tròng mắt.

Cái này gọi là công thành cái quái gì nữa, phải gọi là chịu chết!

Không tốt rồi, mau tách ra chạy!

Bảy tám người quay người từ trên tường thành nhảy xuống, lập tức bỏ chạy.

Yêu quân Bạch Liên xung phong nhìn thấy đều ngơ ngác.

Đại tướng công thành không thấy, mà tốc độ đám thuộc hạ chạy về còn nhanh hơn so với tốc độ khi xông lên.

Một đám người đông nghịt, có người thông minh, có người không thông minh.

Người thông minh phát giác ra điều không thích hợp, giảm tốc độ theo bản năng, người không thông minh thì vẫn gào thét xông lên phía trước.

Bỗng chốc trở nên hỗn loạn, giẫm đạp lên nhau.

Cách tường thành hai ba mươi bước thì sao, loạn đến nỗi không có cách nào nhìn.

Người Quỷ Dao Môn tuyệt đối không phải thứ tốt đẹp gì, cũng không cần ai gọi, cứ chỉ lo chạy phần mình, còn giẫm lên đỉnh đầu đại quân để trở về.

Đại quân xô đẩy dưới chân tường thành, một trận mưa đá từ trên tường trên thành nện xuống .

Kết quả tất nhiên không phải nói nhiều.

Chỉ có mấy thang trúc đã dựa lên trên tường thành, còn chưa kịp giữ vững treo lên thì đại quân đã sụp đổ hoàn toàn, xông đến như thủy triều, lại ôm đầu lùi lại như thủy triều.

Trên đầu thành sĩ khí phân chấn, hò hét nhảy múa.

Tần Hà thấy vậy không nói hai lời liền chạy xuống cửa thành, cũng không biết từ xó xỉnh nào lôi ra một cỗ xe đẩy tay.

“Nào nào nào, cho nhờ qua nhờ qua nào.”

“Thu chân lại đi thu chân lại đi”

“ ... ”

Đám người Phi Ngư Vệ sớm đã không thấy kỳ quái.

Không chỉ không ngăn cản, còn giúp mặc quần áo giúp tử thi.

Tần Hà người ta là môn đồ đầu tiên của Thanh Ngưu đại tiên, địa vị đã có tiêu chuẩn nhất định.

Không thấy người ta giống Thanh Ngưu đại tiên, đều cười bò sao.

Không dám quản, cũng không thể quản được.

Cái này chính là siêu nhiên.

Tần Hà đẩy một chuyển không đủ, lại đẩy thêm chuyển nữa mới được đẩy được mười mấy cỗ thi thể này về lò thiêu thi của Lưu huyện.

Nơi này hiện giờ đã trở thành nơi trú quân của thiêu thi đường cùng lò hỏa táng thành đông.

Lấy lò thiêu thi ở trung tâm, lại trưng dụng thêm mấy căn nhà xung quanh.

Đại chiến sắp bắt đầu, thi thể chồng chất như núi, trưng dụng thêm lò hỏa táng là hợp tình hợp lý, bằng không thi thể xử lý không xong sẽ gây loạn, không có cách nào thủ thành nữa.

Chiến trường thiêu thi không gì kiêng kị.

Đây là quy tắc đời đời lưu truyền của thợ thiêu thi.

Ý tứ muốn nói, nếu hai quân xảy ra giao chiến, vậy thì thiêu thi sẽ không hạn chế đến buổi tối, ban ngày cũng có thể thiêu.

Có hai nguyên nhân: một là thi thể quá nhiều, không kịp nắm bắt thời gian đến tối càng phiền phức, hai là hai quân đối chọi, huyết khí, sát khí, tà khí ngập trời, lợi cho thi không lợi cho linh, quỷ thấy phải chạy đường vòng, xác suất phát sinh sự kiện linh dị rất thấp.

Đương nhiên... quy tắc này đối với Tần Hà mà nói, sớm đã dùng làm giấy chùi mông, đã sớm vứt đi.

Trong nội gian thiêu thi độc lập, sáu đài thiêu thi đã được chuẩn bị ổn thỏa.

Đóng cửa, thanh lý thi thể.

Bước này có chút rắc rối, tên vương bát đản Đậu Lão Lục, đàn độn đập chùy, có bốn cỗ tử thi đều bị nát đầu.

Tần Hà trầm lặng một lúc, quyết định tạm dừng việc thanh lý thi thể, thiêu những thi không bị vỡ đầu trước.

Quý Dao Môn cùng một đám, xem kịch đèn chiếu hắc là sẽ biết tên đen đuôi bị mất đầu trông như thế nào.

...

Đồng thời lúc này, trong đại tướng của yêu quân Bạch Liên.

Sắc mặt của một đám người yêu nhân Bạch Liên và đám tà môn trợ chiến ngạc nhiên xen lẫn nghi hoặc, y phục của bọn chúng loè loẹt đủ kiểu, ngay đến yêu nhân Bạch Liên trừ trên đầu đội khăn vàng, mặc quần áo cũng không giống nhau.

Thoạt nhìn, ai không biết còn tưởng đây là gánh hát tụ họp đây.

Trên vị trí thượng thủ, một người của yêu nhân Bạch Liên đội mũ ngũ phật kim tuyến, cổ đeo thiên châu đang nghe người của Quỷ Dao Môn dưới đường báo cáo, lông mày hơi nhăn lại.

Trận chiến mở màn không thuận lợi, không nói đại quân công thành bị tan rã, Quỷ Cước Tam và mười mấy thủ hạ đều không quay về.

Đây là truyện trước đây chưa từng có.

Càn quét một đường từ thành Tề Nam qua đây, các châu phủ không bỏ thành đầu hàng thì cũng đánh trống bỏ dùi.

Hôm nay có thể coi đụng phải cục xương rồi.

Lại là một cái Lưu huyện nho nhỏ chẳng hề có danh tiếng gì.

Thật sự có chút ngoài ý muốn.

“Hộ pháp đại nhân, triều đình vừa bại quân lính tan rã, hoàn toàn là do lũ tay sai Phi Ngự mạnh mẽ chống đỡ, chờ ta đi giết đám người chim kia, Lưu thành sẽ phá được.”

Đội người của Quỷ Dao môn nói xong, một vị đầu đà đeo khuyên ở đầu mũi cất giọng nói ồm ồm đi ra khỏi hàng, ôm quyền với người trên vị trí thượng thủ, gương mặt hấn ta đỏ au, tai to mũi cao, nhìn rất quý dị, cực giống tiểu quý trên bức họa.

“Được, Dương Ngỗi thượng nhân chủ động xin đi hiến sức vì nghiệp lớn của Thánh Giáo ta, chuyện sau khi thành, bản hộ pháp chắc chắn sẽ gửi thư xin giáo chủ, chính thân cho thượng nhân.” Bạch Liên hộ pháp thấy thế liền mỉm cười cổ vũ.

Vị Dương Ngỗi thượng nhân này là cao nhân tà đạo có tiếng ở đất Lỗ, am hiểu thuật thải bỏ, dù là Thập đại thần bộ của Phi

Ngư Vệ đến thì cũng phải nhượng bộ lui binh, thực lực còn trên cả Quỷ Cước Tam.

Mà coi như hấn ta đánh không lại, rút đi cũng không có vấn đề.

“Không dám, hộ pháp đại nhân cứ chờ tin tốt của ta, ta đi một lát sẽ quay lại!” Dương Ngỗi thượng nhân ôm quyền, sau đó phất ống tay áo một cái, tiêu sái đi ra khỏi trướng.

Chương 265 – Người trước ngã xuống, người sau tiến lên

Đám người tà đạo còn lại trong trướng trao đổi ánh mắt với nhau, trên mặt đều có chút động lòng.

Đơn giản chỉ có một câu “thỉnh phong với giáo chủ đại nhân, cho thượng nhân chính thân” thể hiện rất nhiều thứ.

Bạch Liên giáo chủ bất ngờ xuất hiện, chiêu mộ anh hào khắp thiên hạ, đưa ra khẩu hiệu: “Bãi bỏ khoa cử, chia đất phong hầu, cha truyền con nối, cùng nhau gây dựng nên một thiên đường vương quyền”, mục tiêu nhắm thẳng vào Lê đình.

Khẩu hiệu vừa ra, liền thu hút ánh mắt chú ý của toàn bộ giang hồ.

Chư ma tà đạo vốn đã có dã tâm gây sóng gió trong thời buổi loạn lạc giờ có không ít kẻ gia nhập, thế lực ngày càng bành trướng.

Kể từ đó Bạch Liên đại quân liên tiếp giành chiến thắng, vài ngày trước đã khiến quan quân thất bại thảm hại, vây khốn Tế Nam phủ, chư ma tà đạo vốn chỉ có ý định đứng ngoài cuộc, giờ tự nhiên cũng động lòng.

Bởi cứ tiếp tục theo đà phát triển này, nói không chừng Bạch Liên giáo thực sự có thể lật đổ Lê Đình xuống đất.

Loạn thế đã trải qua hơn hai mươi năm, đã đến lúc cải thiên hoán địa.

Lại nói Bạch Liên giáo chủ kỳ nhân, đột nhiên xuất hiện, pháp lực thâm sâu khó dò, khiến ngay cả Bạch Liên thánh chủ Từ Hồng cũng cam tâm tình nguyện đi theo ông ta.

Tại Tế Nam thành, chỉ với ba chiêu đã đánh bại Trần quốc tướng quân Tào Văn Chiêu, đệ nhất cao thủ ngoại kinh của triều đình, một chiêu thuật vẩy đậu thành binh, đã khiến ba nghìn kỵ binh Quan Ninh bỏ chạy toán loạn.

Trên giang hồ còn âm thầm lan truyền tin đồn, nói Bạch Liên giáo chủ là một lão ngoan đồng của Bạch Liên giáo đã quy ẩn hàng trăm năm, mà Bạch Liên Thánh chủ Từ Hồng lại chính là đồ tử đồ tôn của ông ta.

Thực hư ra sao không ai biết rõ, nhưng từ việc Thánh chủ Hồng Liên cam tâm tình nguyện phò tá hắc mà nói, ắt hẳn có liên quan với Bạch Liên giáo.

Trước mắt triều đình mới bại trận, thế lực Bạch Liên giáo ngày càng thêm bành trướng, các phe phái trên giang hồ cũng ùn ùn gia nhập vào.

Lúc này nếu còn không lập công chính thân, lại còn trì hoãn thêm nữa thì ngay cả canh cũng không có để húp.

Cái gọi là “Lập công chính thân”, chính là quy củ do Bạch Liên giáo chủ đề ra, chỉ có những người lập công, nhận được danh hiệu “Bạch Liên hộ pháp” mới có tư cách chiêu binh mãi mã, tương lai phân đất phong hầu mới có danh phận chiếm lĩnh một phương.

Bãi bỏ khoa cử, phân đất phong hầu là điều chưa từng được thực hiện trong hàng ngàn ngàn năm kể từ khi nhà Càn thống nhất.

Tương lai hoàn mỹ như vậy đã thu hút sự chú ý của tất cả các thế lực trên giang hồ.

Đại vương triều thống nhất quá hùng mạnh, đã chèn ép giang hồ tới mức không thở nổi.

Ví dụ như triều Đại Lê, Phi Ngự Vệ, Thập đại Thần bộ tung hoành khắp nơi, giết người không ghê tay, đã có bao nhiêu danh môn trên giang hồ đều bị bọn chúng tàn sát không chừa một ai.

Đánh thua thì chết, đánh thắng thì gây thù, nói không chừng ngày sau liền bị liên hợp vây quét.

Mẫu chốt là lại có một đám tự xưng là thánh địa danh môn “Chính Nghĩa” có quan hệ mật thiết với bọn chúng, thật đáng hận.

Phản đồ!

Gió lớn nổi mây cuộn trôi, sao có được dững sĩ thủ bốn phương.

Có áp bức, tất có phản kháng.

Bằng không có một ngày dẫn phu nhân ra khỏi thành, ăn lẩu hát ca, đột nhiên trong nhà bị Phi Ngư Vệ tịch thu tài sản, giết hết cả nhà.

Giang hồ khổ vì Lê lâu rồi!

Cho nên ngày tháng không có Phi Ngư Vệ mới là ngày tháng tốt lành.

Trong khoảnh khắc mọi người đang còn do dự Dương Ngỗi thượng nhân đã nhảy ra ngoài, đây cũng xem như là đã nắm bắt cơ hội.

Nếu thành công giết được tướng địch, ắt sẽ như cá vượt Long môn.

Nghĩ tới đây, đám người hơn hai mươi tên tà đạo nảy sinh ghen ghét, đố kị, lòng thầm nguyện rửa Dương Ngỗi thượng nhân thất bại, tốt nhất là giống như Quỷ Cước Tam, chết ở trên thành đừng trở về, kéo không tiện nghi đều bị cướp đi hết.

Một kẻ hái hoa tặc, nội kinh còn yếu kém, không biết xấu hổ tự xưng Thượng nhân?

Phi, không biết xấu hổ!

So với đám người tà đạo, thống binh của Bạch Liên giáo ít tâm tư hơn nhiều, chỉ hi vọng Dương Ngỗi thượng nhân nhanh chóng truyền tin mừng về để bọn họ chiếm thành lấy lương thực.

Trên đường đi tới, gần như lương thảo của bọn họ đều sắp không đủ duy trì.

Thời gian trôi đi, trong đại tướng ai cũng mang những tâm tư riêng.

Ước chừng sau khoảng nửa nén nhang.

“Báo!”

Một binh sĩ Bạch Liên xông vào doanh trướng: “Khởi bẩm Hộ pháp đại nhân, Dương Ngỗi thượng nhân đã bại trận!”

“Cái gì?”

Khuôn mặt nhóm người Bạch Liên giáo thay đổi rõ rệt.

Đám người tà đạo ban đầu còn mừng thầm trong lòng, nhưng sau lại là kinh sợ, có hơi mâu thuẫn.

“Vậy người đâu?”

Bạch Liên hộ pháp kích động đến mức đứng bật dậy khỏi ghế.

“Hồi bẩm Hộ pháp đại nhân, Dương Ngỗi thượng nhân bị tướng địch dùng đại chùy nện mạnh xuống đất, e là lành ít dữ nhiều”. Bạch Liên binh sĩ thành thật nói.

Chính hắn là kẻ dẫn người tới gần xem trận đánh, Dương Ngỗi thượng nhân một mình bay lên tường thành, ban đầu còn giành thế thượng phong, áp đảo hai tướng địch dần rút lui, sau đó không biết xảy ra đại biến gì, đột nhiên liền rơi vào thế hạ phong, bị đánh ngược lại.

Nói cái gì mà ngã xuống đất, suy cho cùng cũng chỉ là cố giữ chút mặt mũi, Dương Ngỗi thượng nhân hoàn toàn bị vỡ tung đầu, não cũng bị lòi cả ra ngoài.

Chết không thể chết lại!

“Hồng trần tựa ngục, chúng sinh đều khổ, Vô Sanh Lão Mẫu sẽ phù hộ hắc vãng sinh cực lạc”.

Bạch Liên hộ pháp vẻ mặt đau buồn, sau đó oán hận nói: “Lưu Thành nho nhỏ đã lấy đi hai viên đại tướng của ta, chư vị mời đi theo ta xem trận, hôm nay ta nhất định phải hạ được Lưu Thành, vì hai vị tuần giáo báo thù rửa hận!”

“Cần tuân theo ý chỉ của Hộ Pháp đại nhân!” Đám người trong doanh trướng ứng lời.

Thế là đám người ra khỏi quân doanh, tiến lại phía chân thành, Bạch Liên binh sĩ giải thích ngắn gọn những gì đã xảy ra.

Đám người tà đạo nghe xong, tâm tư lập tức lại nổi lên.

Dương Ngỗi thượng nhân vậy mà có thể cùng đối thủ giao đấu nhiều hiệp, thậm chí vừa mới bắt đầu còn có thể chiếm thế thượng phong, nghĩa là sức mạnh của hai tướng địch liên thủ vốn là ngang sức ngang tài với Dương Ngỗi thượng nhân, bất phân thắng bại.

Có hi vọng!

Dương Ngỗi thượng nhân nhìn như dọa người, nhưng thực ra nội kinh yếu kém, lực lượng dự trữ không đủ, rất có thể bởi nguyên nhân này mới bại trận.

Một người đàn ông mặc đồ lệch théch, khuôn mặt nhếch nhác, hàm răng vàng khè nhảy ra trước tiên: “Hộ pháp đại nhân, để ta đi chiêu cố bọn chúng.”

Vừa dứt lời, còn không đợi Hộ Pháp đại nhân đáp lời, liền vội vàng hướng tường thành phóng tới.

Chương 266 – Cái Thất vụt nhảy

Thấy vậy, đám người tà đạo lại thi nhau vỗ đùi tiếc nuối.

Bà nội cái căng, mới chớp mắt lão quỷ đã nhảy ra!

Lại chậm một bước!

Thế là lại giống như lần trước, đám người lại tới tập nguyên rửa lão quỷ chết trên tường thành, ai bảo người nhảy nhanh như thế chứ.

Về mặt Bạch Liên hộ pháp hơi cứng đờ, nhưng mũi tên đã rời dây cung, chỉ có thể nắm mũi thừa nhận, nhìn về phía mọi người cười, nói: “Dũng khí Cái Thất quả thực rất đáng khen ngợi, chỉ là tính khí có hơi nóng nảy, nhưng mà niệm tình hân ta cũng là nóng lòng muốn hộ giáo, có thể bỏ qua không cần

truy cứu, lời hứa vừa rồi vẫn có hiệu lực, kẻ có thể trăm được tướng địch, đều có thể thỉnh phong chính thân”.

Đám người tà đạo vừa nghe thấy vậy, thậm chí còn nguyên rửa dử dội hơn.

Chết trên tường thành vẫn còn xem là quá nhẹ, tốt nhất là bị đánh cho tới phọt phân, nói chung là càng thê thảm càng tốt.

Nhưng bất kể trong lòng có toan tính gì, trên mặt bọn họ cũng không biểu lộ ra, đều là lão hồ ly trên giang hồ, sẽ không dễ dàng biểu lộ dáng vẻ hỉ nộ, đặc biệt là những nơi mà toan tính nhỏ nhất bay đầy trời như vậy.

Bọn họ thậm chí còn nhiệt tình chúc mừng Bạch Liên hộ pháp.

“Diêm hộ pháp thật khoan dung độ lượng, tại hạ kính phục”. Một thanh niên tay cầm quạt sắt, mắt tam giác, mũi ưng chấp tay xu nịnh nói.

“Hộ pháp đại nhân nhất ngôn cửu đỉnh, có thể đi theo hộ pháp đại nhân kiến công lập nghiệp, là vinh hạnh của chúng ta.” Một nam tử cường tráng với bộ râu quai nón, trên cổ treo đầy khô lâu pháp châu nói với giọng ồm ồm.

“Diêm hộ pháp đã lập được nhiều chiến công hiển hách, ngày đại nghiệp của thánh giáo thành công, nhất định sẽ được phong Vương bá tướng, sau này toàn bộ tiền đồ của chúng ta đều dựa vào hộ pháp đại nhân”. Một người phụ nữ trung niên mặt vàng vừa nói vừa nở một nụ cười yêu kiều.

“Bạch Liên chiếu thế, Hộ pháp đại nhân tựa như một ngọn đèn sáng”

“Hộ pháp đại nhân uy danh lừng lẫy”

“Chúng ta nguyện cả đời đi theo Hộ pháp đại nhân, đến chết cũng không thay đổi!”

....

Ba người dẫn đầu, ngoài ra còn có khoảng hơn chục người khác cũng sôi nổi thúc ngựa theo sau để biểu thị lòng trung thành.

Thực lực của họ cao thấp không đều, thanh niên quạt sắt, cường giả râu quai nón, nữ tử mặt vàng thực lực tương đối

cao, còn lại thì đều yếu hơn một chút, nhưng mỗi người đều có thể mạnh riêng, đa phần đều có nội kinh và pháp lực trên ba mươi năm.

Diêm hộ pháp vẫn đang đắm chìm trong những làn sóng ca ngợi, trong mắt vui mừng nhưng nét mặt lại lộ vẻ trách trời thương dân: “Được chư vị quá khen, ta cảm kích vô cùng, chỉ mong đại nghiệp thánh giáo sớm ngày thành công, sớm ngày giải thoát dân chúng khỏi nước sôi lửa bỏng, cũng là cho chư vị hộ giáo một phen tiền đề”.

Lời vừa nói xong, đám người tất nhiên là lại tranh nhau thổi phồng tán dương một phen.

“Hộ... Hộ pháp... đại nhân... tôi tôi... tôi nguyện nguyện ý đi theo ngài, ngài, ngài...”

Giữa lúc đám đông đang tung hô, một giọng nói lấp ba lấp bấp đột nhiên vang lên, nhưng đó là một người đàn ông có khoảng cách giữa hai mắt rộng đến kỳ dị, hắn ta có dáng vóc thấp, đầu lưỡi không thể thu hết vào miệng, lộ ra một nửa, lời nói lấp ba lấp bấp.

Đám người đồng loạt nhìn về phía hắn ta, trên mặt không khỏi lộ ra một tia khinh thường.

Ngay cả Diêm hộ pháp cũng khẽ cau mày, thanh âm ôn tồn, nhưng lại trực tiếp cắt ngang: “Lòng trung thành của người bản hộ pháp hiểu rõ, không cần nhiều lời”.

Người đàn ông nói lấp tên Dư Bát Lang, cũng là một nhân vật tiếng tăm đã lâu trên giang hồ, mọi người còn đặt biệt hiệu cho hắn là “Lang nói lấp”, có hơn bốn mươi năm nội kinh, cũng coi như trên mức trung bình trong đám người.

Không có vấn đề gì khác, chỉ nói lấp thôi.

Mọi người đã qua hai đợt nịnh nọt, hắn mới vừa nói ra câu đầu tiên.

Chậm hơn nào chỉ một nhịp.

Người đàn ông nói lấp bị ngắt lời, sắc mặt lập tức trở nên lo lắng, lại nói: “Đại... đại nhân... ta... ta ta...”

Hắn ta sốt ruột nhưng hắn ta không thể theo kịp!

Nói chậm, tất những việc khác đều chậm, đặc biệt là việc lập công.

Trên đường đi tới có rất nhiều cơ hội lập công, nhưng hắn nói lắp, ngậm miệng im lặng ở băng ghế cuối, chẳng bắt được cơ hội nào cả.

Nhưng mà càng lo lắng, hắn ta lại càng nói lắp bắp, một chữ “ta” đã nói tới nửa ngày mà một chữ vẫn chưa thốt ra được.

“Nhìn kia, trên đầu tường khai chiến rồi!”

Có người chờ đợi đã mất hết kiên nhẫn, cố ý ngắt lời hắn.

Thực ra cũng không tính là cố ý, bởi vì trên đầu tường thực sự bắt đầu giao đấu rồi.

Đám người dứ khoát không thèm để ý đến người đàn ông nói lắp đang tức giận đến đỏ mặt.

Đầu tường.

Nam tử ăn mày đang giao đấu với Đậu Lão Lục và Thường Ôn, từ xa nhìn lại, nam tử ăn mày đang khua cây Đả Cầu Bổng trên tay kín đến không một kẽ hở, hai người bị đánh tới mức liên tục bại lui, đầu tường chột nổi lên trận cuồng phong pháp phối, thậm chí một số binh sĩ thủ thành trực tiếp bị thổi bay rớt xuống thành.

Tình huống vô cùng lạc quan!

“Hay!”

“Lợi hại!!”

Đám người Bạch Liên giáo thấy vậy, cũng hào hứng khen hay.

“Đả cầu côn pháp của Cái Thắt đã đạt tới trình độ đại thành!”

“Đây là Côn pháp Hồng gia đã thất truyền, nghe nói Cái Thắt có được một nửa phần trước, quả nhiên lợi hại”.

...

Đám người tà đạo cũng lần lượt lên tiếng, nhưng giọng điệu lộ rõ không có bao nhiêu chân thành.

Nhưng mà vừa nói xong, thế cục trên đầu tường đột nhiên bị đảo ngược.

Không hiểu tại sao, chỉ thấy Cái Thất đột nhiên che lấy đũng quần lùi lại phía sau, còn đánh rơi cả Đả Cầu Bổng.

Sau đó thì đừng nói đến đánh nhau, đứng còn không vững.

Hai tên tướng địch dẫn theo không dưới hai mươi người cùng nhau bao vây, lập tức phản công một cách tài tình.

Quần ẩu!

Cái Thất bị đánh tới đầu óc quay cuồng, vội vàng định nhảy khỏi thành tàu thoát.

Kết quả không biết một chiếc móc sắt từ đâu bay tới, lập tức móc lấy hần ta, mắc lên ụ nhô trên tường thành.

Lại tiếp đó, bị một trận thập bát ban binh khí đập loạn, Cái Thất liền không có động tĩnh, một thứ gì đó màu vàng chảy xuống từ cơ thể hắn.

Khá lắm.

Thực sự là bị đánh phọt phân.

Ngay sau đó, còn có một chiếc xe ba gác tiến đến đầu tường, một vài binh sĩ hét lớn đem Cái Thất ném lên xe, ngay cả thi thể cũng bị lôi đi.

“Cái Thất bị người ta đá háng sao?” Thanh niên quạt sắt hít một hơi khí lạnh, kinh hãi hỏi.

“Hình như không phải bị đá háng, là bị tách ra”. Cường giả râu quai nón nói.

Tất cả những điều này kể ra thì lâu, thực tế từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc, cũng chỉ là mười mấy hơi thở công phu.

Đặc biệt là cục diện cuối cùng chuyển biến quá đột ngột, không kịp phản ứng, càng không kịp tương trợ.

Sắc mặt Diêm hộ pháp nhất thời trở nên vô cùng khó coi, vừa rồi tổn thất Quỷ Cước Ba và Dương Ngỗi thượng nhân, còn tưởng rằng đối phương là xảo thắng, cho nên không ngăn Thất ăn mày xung phong nhận việc.

Kết quả thì sao, lại tổn thất thêm một người.

Chưa nói đến việc mất đi ba vị cao thủ, chính là mặt mũi đại quân cũng khó mà giữ được.

Nếu tin tức bị truyền ra ngoài, các hộ pháp khác và đường chủ còn không phải cười đến bể bụng.

“Một Lưu Thành nho nhỏ, thế mà lại làm tổn thất ba người của bản hộ pháp, tốt tốt tốt...”

Diêm hộ pháp nghiêng răng, quay lại nói với đám tà đạo: “Hai tên tướng địch trên thành liên thủ đối phó với một người bên ta, thật không có chút đạo nghĩa giang hồ nào, đã như vậy bản hộ pháp cũng không cần xem trọng, lần này các người bốn người cùng lên, quân ầu trở về!”

“Chém chết hai tên tướng địch, bốn người đồng thời được thỉnh phong chính thân, ai nguyện ý đi?”

Ngay khi những lời này vừa thốt ra, đôi mắt của đám người tà đạo vốn có phần giật mình vì cái chết của Cái Thất, lại lập tức sáng lên.

Một đánh hai có thể phát sinh biến cố.

Bốn đánh hai há chẳng phải mười phần chắc chín sao?

Chương 267 – Yêu nhân sốt ruột rồi

“Ta nguyện đi!”

“Ta cũng nguyện đi!”

“Tính thêm ta đi!”

“Ta đi, ta đi!”

“.....”

Cả đám người tà đạo đồng loạt đứng lên, đám đông vô cùng phấn khích.

Bốn đánh hai, không khác bắt cá trong chậu nước, đúng là mười phần đã nắm chắc chín.

Lúc này không tranh giành còn định chờ tới khi nào.

Lui một vạm bước cứ cho như có đỡ mảnh khỏe gì đi nữa, đối phương cũng chỉ có hai người, tuyệt đối không thể giữ được bốn người phe ta.

Tính về điểm này, vậy thì càng thêm chắc chắn rồi.

Diêm hộ pháp thấy mọi người hăng hái thì vô cùng vừa lòng.

Quả nhiên là ban thưởng hậu hĩnh mới có được dũng phu.

Nhìn quét qua toàn bộ đám đông, mấy người có thực lực mạnh nhất phản ứng cũng nhanh nhất, giờ phút này đều đã đứng lên.

“Hộ pháp đại nhân, phái ta đi đi, lần này nếu không lấy được thủ cấp của tướng địch ta xin mang đầu về gặp.” Nam tử trẻ tuổi mũi như chim ưng, trong tay cầm quạt lông ôm quyền lớn tiếng nói.

“Tốt, ngươi tính là một người.” Diêm hộ pháp gật đầu.

“Hộ pháp đại nhân, quý linh châu của ta có thể khắc chế nội kinh, phái ta đi đi.” Một người đàn ông cao lớn có râu quai nón, trên cổ đeo chuỗi hạt hình đầu lâu vôi vàng nói.

“Được, ngươi cũng tính là một người.”

“Hộ pháp đại nhân, nô gia cũng muốn đi cùng.” Nữ tử trung niên mặt vàng cũng kiêu mị lên tiếng, nói xong còn ném một ánh mắt đầy mê hoặc về phía Diêm hộ pháp.

“Ngươi... Cũng tính thêm một người nữa đi.”

Diêm hộ pháp giật mình khẽ rung mình một cái, vôi vàng dờn khỏi ánh mắt đối diện của nữ tử trung niên mặt vàng kia rồi nhìn về phía đám đông.

“Còn thiếu một người nữa.”

Ông ta liếc mắt về phía Dư Bát Lang đang lấp bắp.

Cả đám người ngoại trừ nữ tử mặt vàng, thanh niên mũi ưng, tráng hán râu quai nón thuộc về thực lực mạnh nhất của Dư Bát Lang, những kẻ còn lại đều không đủ bốn mươi năm chiến lực.

Lần này xuất kích, tốt nhất là có thể sử dụng toàn lực như sư tử vỗ cỏ tránh cho lại nảy sinh rắc rối ngoài ý muốn.

Dư Bát Lang đương nhiên đã sớm đứng lên, thấy Diêm hộ pháp nhìn về phía mình hắn ta lại càng thêm kích động.

Nhưng hắn ta càng kích động, lại càng không thể nói được thành lời.

Vừa rồi tốt xấu vẫn có thể lắp bắp được nửa câu, mà lúc này ngay đến một chữ cũng không thốt ra được.

Đầu lưỡi to giống như đã chặn lại cổ họng, cho dù hắn có tự mình tát hai cái cũng vô dụng.

Nếu như tất cả mọi người yên lặng, hắn ta đứng lên giơ cánh tay ra hiệu cũng đủ rồi, nhưng bây giờ đám đông phân khích, người người chủ động xin ra trận, đều giơ tay thật cao lại còn thi nhau xem giọng ai to hơn.

Dư Bát Lang không nói nên câu, vậy nên đã hoàn toàn bị “Nhấn chìm”.

Diêm hộ pháp chờ vài hơi, thấy Dư Bát Lang trước sau vẫn là không nói nên lời, chỉ đành chỉ vào nam tử có hơn ba mươi năm nội kinh bên cạnh mà nói: “Người đi đi.”

“Tạ hộ pháp, thuộc hạ nhất định sẽ không làm cho ngài thất vọng.” Tên nam tử này kích động không thôi, nói xong còn có ý liếc mắt nhìn Dư Bát Lang, trong mắt toàn là đắc ý.

Dư Bát Lang tức khắc tức đến đỏ mặt rồi dậm chân một cái.

Nhân lực đã định, bốn người đơn giản chỉ là chạm vào đầu một cái, sau đó từng người thi triển bản lĩnh, nhằm về phía tường thành.

.....

Đầu tường.

Đậu Lão Lục kích động múa may đại chùy, kêu lên: “Mẹ nó, tiền đồ của Đậu lão lục ta ~”

Tiếp đó hạ gục ba tên cường giả thực lực hơn năm mươi năm, tồn tại đã sắp tiếp cận đến nội kinh đỉnh phong.

Việc này đừng nói đặt ở trước kia, ngay cả mười ngày trước đây hắn cũng không dám nghĩ tới.

Mà hết thấy những thứ này, đều là pháp truyền của Thanh Nguu đại tiên.

Phần lớn cảm ngộ tu hành trực tiếp là lĩnh ngộ trong tâm, man ngưu kinh được coi là công pháp nội kinh, sau đó lại truyền 《Loạn chùy pháp》, tương xứng với đại chùy ở trong tay mình, phải gọi là thần võ, mạnh mẽ đến mức bản thân cũng không dám tin.

Mặc dù là hai đánh một còn bị đôi phương áp chế đến phải cố hết sức đánh.

Nhưng người cũng phải xem đây là điểm gì nữa.

Trước khi truyền pháp chính mình chỉ có nội kinh không đến hai mươi năm, đừng nói là đấu với cường giả có nội kinh đỉnh phong, chỉ nghĩ đến thôi cũng đã thấy bắp chân run lẩy bẩy.

Cùng kích động như vậy còn có Thường Ôn, Ngụy Nguyên Cát và cả đám người.

Thường Ôn liên tiếp hạ gục ba đối thủ còn mạnh hơn mình, vui sướng như muốn bay lên.

Ngụy Nguyên Cát nhảy vào đánh hội đồng, đâm chém lên người Cái Thất được nhiều nhất kiếm, cũng có cảm giác tràn đầy thành tựu.

Nếu như trước kia, đừng nói là đâm vào người, chỉ cần đến gần ngay lập tức đã bị hơi thở trên người của Cái Thất ép đến mức nội kinh không thể luân chuyển được trôi chảy, giống như với người thường.

Tất cả mọi người đều đang hưng phấn, lại càng thêm cung kính, ngưỡng mộ với Thanh Nguu đại tiên, chỉ có một người có chút cô đơn.

Đương nhiên đó là Ngụy Vũ.

Hắn mới là người đã từng thống lĩnh đội ngũ này, bất luận là trên danh nghĩa hay về thực lực.

Kết quả không đầy nửa tháng, cái đội ngũ không đến ba trăm người này, thế mà số người có thực lực vượt qua hắn đã đạt đến hơn ba mươi người.

Thường Ôn và Đẩu Lão Lục thì càng không cần phải bàn, phóng ngựa như bay.

Ngay tới Ngự Nguyên Cát cũng đã sắp đuổi kịp hấn ta.

Trước đây có hành động gì, Thường Ôn và Đẩu lão lục đều rất chủ động tìm mình thương lượng.

Vậy mà bây giờ bọn họ tuy vẫn vô cùng khách khí với mình, nhưng sự khách khí này, nó thật sự quá “Khách khí” đấy.

Không có chiến đấu thì thực lực ở trình độ nào cũng chỉ là khái niệm.

Mà đã có chiến đấu, thực lực bày ra trước mặt đó chính thể hiện rõ ràng nhất.

Đảo điên trời đất!

“Mọi người chú ý, yêu nhân Bạch Liên đã hành động, bốn người!”

Đúng vào lúc này, có người chỉ vào dưới thành hô to.

Cả đám đông nhất loạt nhìn về phía doanh địa đại quân của Bạch Liên, tập trung quan sát lại phát hiện quả nhiên đã xuất kích rồi, đúng là có bốn người.

“Không xong rồi, yêu nhân Bạch Liên sát ruột rồi!” Sắc mặt Thường Ôn thay đổi.

“Bốn người?” Đẩu lão lục cũng nheo mắt lại.

Trước đây quân mình là hai đánh một, mà bây giờ quân địch vừa xuất kích đã là bốn người, cũng tương đương với hai người bên địch đánh một người bên phe mình.

Độ khó nâng cao lên cũng không phải chỉ một chút.

Còn đang do dự làm sao để ứng phó, bốn tên Bạch Liên yêu nhân đã nhanh như điện chớp vọt tới dưới thành, nhảy lên một cái, ầm ầm rơi xuống đầu tường.

“Oành ~”

Bốn người không hề che giấu, đồng thời hoàn toàn phóng thích khí tức, dẫn động tới trận gió cuồng loạn càn quét xung quanh như thủy triều.

Thay đổi về lượng dẫn đến thay đổi về chất, chỉ trong nháy mắt đã đem toàn bộ mọi người ngoại trừ Thường Ôn và Đậu Lão Lục bay ngược hết ra bên ngoài, ngay đến cường thủ có ba mươi năm nội kinh cũng bị ép đến bạch bạch bạch đập lui về sau, căn bản không thể chống đỡ được.

Đội trận gió suy yếu nhìn lại thì Thường Ôn và Đậu Lão Lục đã bị bốn người vây vào giữa.

Tất cả mọi người như rớt vào hồ băng.

Đây là còn chưa động thủ đã có uy thế như vậy.

Hoàn toàn đúng là Thái Sơn áp đỉnh ~

Chương 268 – Thái Sơn áp đỉnh

Giờ khắc này.

Trong lòng Thường Ôn như đang có hàng nghìn câu bà nội người đang bay loạn.

Trong lòng Đậu Lão Lục lại là một vạn câu ông nội nhà người đang đuổi nhau.

Đây đúng là không giảng võ đức mà.

Từng người từng người tới còn được, đồng thời xông đến thì sao mà đỡ được?

“Lũ chuột nhất khốn kiếp, thành thực khai báo, các người đã dùng thủ đoạn gì giết hại người của Thánh giáo ta?” Thanh niên mũi ưng vung quạt sắt, lạnh lùng nói.

Chỉ nhìn thấy quạt sắt kia mỏng như cánh ve, lộ rõ sự sắc bén, vừa nhìn đã biết không phải vật thường.

“Nhanh báo tên ra đây, linh châu của Thiết Mỗ không nuốt quỷ hồn vô danh!” Tráng hán râu quai nón cũng quát nói.

Chuỗi hạt pháp châu đầu lâu trên cổ hắn ta bốc lên quỷ khí, lượn lờ xung quanh thân hắn, càng khiến hắn ta nổi lên đáng

vẻ giống như một tôn Ma thần, làn da phát ra ánh kim loại lạnh lẽo, đáy mắt sắc đỏ loé lên.

“Câm miệng, thứ giang hồ tà nghịch tàn sát dân tình không từ việc ác nào như ngươi, nên để cho thiên lôi đánh trúng!”

Thường Ôn cắn chặt răng cắn, Phi Ngư cốt khí kiên định nhất định thà chết chứ tuyệt đối không yếu thế hơn đám tà ma ngoại đạo này.

“Ngươi khỏi cần nói, chúng ta biết ngươi là tay sai của Phi Ngư.”

Nữ tử trung niên mặt vàng nhìn chằm chằm vào Thường Ôn, trên mặt thoáng hiện lên một tia tàn nhẫn, cười nói: “Lúc nữa ngươi tốt nhất nên hồn phi phách tán, nếu không nhất định sẽ khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết không xong, ha ha ha ~”

Nói xong nàng ta lại nhìn về phía Đâu Lão Lục nói: “Còn ngươi nữa, sắp chết rồi còn không mau báo danh đi?”

“Có gì mà không thể báo?”

Đâu Lão Lục trừng mắt cắn răng nói: “Các ngươi mở to mắt lên mà nhìn rõ cho lão tử, lão tử đây là hậu duệ của Thích Gia Quân, Đâu Lão Lục, đi không đổi tên ngồi không đổi họ.”

“Rất tốt ~”

Nam tử mũi ưng nghe thấy thế sắc mặt càng thêm lạnh lẽo, nói: “Hậu duệ Thích Gia Quân đúng không, chờ diệt ngươi rồi, bốn tọa sẽ dành chút thời gian giết sạch hết đám hậu duệ Thích gia quân các người.”

“Ngươi dám!” Đâu Lão lục biến sắc.

“Có dám hay không do ta không phải ở ngươi, không tin cứ ở đầu cầu Nại Hà chờ mà xem, ngươi cùng đám hậu duệ Thích gia quân của ngươi sẽ cùng nhau xuống địa ngục.” Trên khuôn mặt nam tử mũi ưng lộ ý cười cuồng loạn.

“Không riêng hai người các ngươi, tất cả đám người trong cái thành này đều phải chết, ha ha.” Màu đỏ tươi trong ánh mắt của tráng hán râu quai dần dần cũng mang theo một tia tham lam.

“Hươu chết về tay ai còn chưa chắc đâu, ra tay mới thấy rõ thực lực, đến đây đi!” Thường Ôn gầm lên, cùng Đậu Lão Lục trao đổi ánh mắt và chuẩn bị cướp thời cơ ra tay trước.

Dưới nguy cơ này, có thể chiếm bao nhiêu cơ hội chính là bấy nhiêu cơ hội.

Nhưng chính vào lúc này...

“Thùng~ thùng thùng ~”

Bỗng nhiên có một cái bao tải to từ trên trời giáng xuống mà không hề có dấu hiệu nào báo trước, rơi vào một chỗ giữa sáu người, lộc cộc lộc cộc xoay vòng tại chỗ.

Mơ hồ còn có khói trắng toát ra.

Sáu người đều bị biến cố này này làm cho kinh ngạc, vội vàng dừng lại rồi theo bản năng mà nhìn trái phải xung quanh.

Nhưng không hề có lấy một dấu vết nên nên không thể biết được thứ này từ đâu ra.

Mà khói trắng toát ra từ trong cái túi này càng lúc càng dày đặc.

“Bọn đạo chích phương nào, lên lên lút lút, mau ra đây!” Cái túi này ở gần nam tử mũi ưng nhất, hắt hét lớn một tiếng, vung quạt sắt, một đạo ngay lập tức đập mạnh vào bao tải.

“Xoạt ~”

Một âm thanh vang lên, cái bao tải lập tức bị chia năm xẻ bảy, hóa thành những mảnh vụn.

Để lộ ra thứ đồ bên trong.

Sáu người tập trung nhìn vào, lập tức đồng loạt hít vào một ngụm khí lạnh, con người đều tròn tròn lên.

Đây là một thùng gỗ tròn xoe, thân thùng dùng mấy vòng sắt bao quanh, thùng gỗ có hai đầu, ở hai đầu thùng có hai lưỡi lửa đã chìm hẳn vào trong thùng, chỉ còn nhìn thấy tia lửa đang phun ra.

Rõ ràng là Phích lịch pháo trầm nước!!

Giờ khắc này cả sáu người bất luận ta hay địch, đều như rơi vào hầm băng.

“Tránh ra!”

“Chạy mau!”

Sáu người đồng loạt thất thanh kêu to.

Ông trời ơi!

Đây là tên thất đức nào ném đến vậy?

Phích lịch pháo trăm nước chuyên dùng để đối phó với thủy yêu dưới sông nước, bên trong thùng tất cả đều là hỏa dược và bi thép định sắt, uy lực khủng bố hoàn toàn không hề thua kém một kích toàn lực của cao thủ ngoại kinh!

Đây là cái khái niệm gì?

Với khoảng cách gần như vậy, sáu người có người nào liên tính người đó, không chết cũng bị trọng thương.

Ngay sau đó, sáu người gần như đồng thời tháo chạy.

Thường Ôn và Đậu Lão Lục cò giò lên chạy, chạy nhanh hết mức có thể.

Bốn người tà giáo Bạch Liên cũng ngay lập tức vội vàng quay người, vắt chân lên chạy.

Nhưng mà không giống với Thường Ôn và Đậu Lão lục, bước đi của bọn họ vô cùng khoa trương.

Một bước chân bước đi chính là giạng thẳng chân.

“Răng rắc ~”

Được lắm, một bước chân giãn cân giãn cốt, hạ thân trực tiếp đập xuống mặt đất.

Vừa kéo vừa đập, lập tức đau đến sốc óc.

Đừng nói ba người tráng hán râu quai nón hay nam tử mũi ưng, ngay cả nữ tử mặt vàng thân mình đã trải qua trăm trận chiến, cũng không chịu nổi kiểu va đập như vậy.

Tất cả bốn người đều ngã thẳng xuống đất đầy đau đớn, tốc độ rút lui cứ như vậy đã bị chậm lại một bước.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Đậu Lão lục cùng với Thường Ôn chạy như bay nhanh như làn khói.

Còn không đợi bốn người làm ra phản ứng tiếp theo.

“Dùng đoàng~~”

Một ánh sáng trắng mãnh liệt đột nhiên phát sáng, phản chiếu bốn gương mặt khiếp sợ.

Ánh lửa bốc lên tận trời, sóng xung kích cuồng bạo xé rách tất cả mọi thứ xung quanh, lỗ châu mai hai bên trực tiếp bị san thành đất bằng, lầu nhỏ trên cửa thành cũng bị hóa thành hàng ngàn mảnh vụn.

Nền móng tường thành lún xuống, trên tường thành bằng phẳng xuất hiện một cái hố to, gạch đá nát thành bột mịn..

Bốn bóng người cùng với bụi đất và mảnh vụn bay văng tứ tung, máu bắn lên trời.

Bay lên trên cao rồi lại giống như miếng giẻ rách, từ trên cao rơi xuống.

Phi Ngư Vệ và lính thủ thành đều chấn động đến sững sờ.

Nom nớp lo sợ hồi lâu mới đứng dậy xem xét.

Khá lắm.

Thảm!

Như thế nào cũng chỉ có một chữ thảm!

Nữ tử trung niên mặt vàng tắt thở ngay tại chỗ.

Nam tử mũi ung và một người trung niên khác toàn thân chỉ còn phần nào đó đang co giật.

Tráng hán râu quai cũng là một mớ máu thịt mơ hồ, run run rẩy rẩy giơ lên tay mà mắng chửi: “Dùng Phích lịch pháo... thật không giảng... võ đức a ~”

Chương 269 – Điều vì thu hoạch

“Bạch Liên yêu nhân bị thương nặng rồi, giết chết bọn họ!”

Đây vẫn còn chưa hết, trong lúc kinh hoàng cũng không biết là ai đã hô lên một câu.

Tất cả mọi người ngơ ngác nhìn ta, ta lại nhìn người, trong mắt dần dần dâng lên sát khí.

Ngay sau đó.

“Nhân lúc hấn đang yếu lấy mạng hấn!”

“Đừng để bọn chúng hồi sức lại ~”

Đám đông giận dữ hét lên, múa may các loại binh khí rồi xông lên.

Chết rồi thì quất xác hội đồng.

Còn lại một hơi thở vậy thì càng thảm hại hơn.

Mười tám loại binh khí đồng thời ra trận, chỉ còn thiếu chưa có phân thân.

Không có cách nào khác, bọn họ đều rất sợ hãi.

Không khiến cho bọn chúng hoàn toàn lạnh thì trong lòng sẽ không yên.

Đúng lúc này, Tần Hà đẩy xe đẩy lại đã xuất hiện.

Vừa thấy một màn này, thì lập tức nhảy dựng lên.

“Mẹ nó ai cho các người giày xéo thi thể như vậy?!”

“Dừng lại, đều dừng lại đi!”

“.....”

Thế là đám người ồn ào lúc này mới dừng lại.

Tần Hà đẩy xe đẩy tay đi lên phía trước, thu nhặt thi thể, tức giận dùng chửi bới rồi bỏ đi.

.....

Ngoài thành, hàng ngũ đại quân Bạch Liên.

Một tiếng vang lớn, chấn động khiến tất cả mọi người kinh hồn bạt vía.

Sau khi bốn người Tà đạo bốn người bước lên tường thành, Diêm hộ pháp đã ra mệnh lệnh chinh đồn quân ngũ chuẩn bị công thành, kết quả đại quân vừa mới bắt đầu động tác, đã có tiếng nổ mãnh liệt phát ra.

Những người tinh mắt lập tức phát hiện trong sóng khí do vụ nổ sinh ra đó có bóng hình bốn người Tà đạo.

Sắc mặt của Diêm hộ pháp trở nên vô cùng khó coi.

Không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng bốn người Tà đạo kia khẳng định là lành ít dữ nhiều.

Lúc này đã không còn thấy bóng dáng bọn họ.

Quan trọng nhất chính là lại thêm lần nữa xảy ra chuyện xấu.

Điều đó có nghĩa là ba lần trước đây căn bản không phải là chuyện ngoài ý muốn.

Khẳng định trong quân địch có cao thủ, hơn nữa rất có thể là cường giả ngoại kinh.

Chỉ là hẳn không hiểu rõ, cường giả ngoại kinh duy nhất Tào Văn Chiêu của quan quân đã bị giáo chủ dùng ba chiêu đánh bại ở dưới thành Tế Nam, phải lui về Lâm Thanh, một Lưu Thành nho nhỏ lấy đâu ra cao thủ ngoại kính chứ?

Nếu thực sự là có, vậy tại sao không chủ động xuất kích?

Mà phải chờ người của mình đến tận cửa?

Cường giả ngoại kinh nếu như từ trong thành giết chóc ra ngoài, không cần đem theo quá nhiều người, mấy trăm người đã có thể phá tan đội quân hai vạn người của mình, không một chút vấn đề.

Mà cho dù số lượng cường giả Tà đạo trợ chiến nhiều, nhưng lòng người không thống nhất thì căn bản cũng không có khả năng ngăn cản.

Tâm tư Diêm hộ pháp xoay chuyển thật nhanh, lựa chọn to lớn đang bày ở trước mắt, đó là tiếp tục công thành hay nên rút lui?

Cường giả trong đám người Tà đạo gần như đã chết hết, số người còn lại kém xa bọn họ, lực chiến không ổn, phải làm sao mới được?

Cẩn thận trầm ngâm một lát, Diêm hộ pháp nhận ra trước hết cần phải làm rõ tình hình.

Nếu như trong thành thực sự có cường giả ngoại kinh có cấp bậc, bản thân mình phải báo lại cho giáo chủ đại nhân biết được, cho dù thất bại rút lui cũng xem như có công không có tội.

Sau khi hạ quyết tâm, Diêm hộ pháp nhìn về phía mọi người rồi nói: “Quân địch mạnh mẽ, bản hộ pháp muốn phái một sứ giả mượn cơ đầu hàng vào thành để tìm hiểu chân tướng, sau khi sự thành vẫn được chính thân, ai nguyện đi không?”

Lời này vừa nói ra, cả đám đông yên lặng, không một ai lên tiếng đáp lại, chỉ còn gió lạnh gào thét.

Liên tiếp bảy cao thủ đã chết đi, đều là có đi mà không có về.

Giờ phút này cho dù là một con heo cũng đã cảm nhận được vị rồi.

Đi chính là chịu chết, kẻ nào đi kẻ đó ngu ngốc, thế là ai nấy đều mắt nhìn mũi, mũi lại nhìn tim.

Diêm hộ pháp lập tức trở nên nóng nảy, thâm nghĩ các người cái đám khốn kiếp này đúng là không có lợi thì không ngóc dậy, chờ đến một ngày kia đại nghiệp Thánh giáo thành công, nhất định sẽ để giáo chủ làm thịt hết các người.

Theo bản năng, Diêm hộ pháp hướng ánh mắt về phía Dư Bát Lang.

Muốn thám thính chân tướng thì tất nhiên là thực lực cao chút mới tốt, nếu không dựa vào cái gì mà thám thính?

Thêm một điều nữa là Dư Bát Lang trước nay vẫn luôn không bắt được đến cơ hội để thể hiện, nói không chừng có lẽ lần này cũng sẽ ra mặt.

Đón nhận ánh mắt của Diêm hộ pháp, khuôn mặt của Dư Bát Lang hơi nhúc nhích.

Diêm hộ pháp thấy thế không khỏi dâng lên một tia hy vọng, trực tiếp gọi tên: “Dư Bát lang, ngươi có nguyện đi không?”

Dư Bát lang ngậy người, lắp bắp nói: “Đi ~ đi đi ~ đi đi.....”

“Ngươi nguyện ý đi sao?” Diêm hộ pháp vô cùng vui mừng.

“Đi..... Không đi được.” Dư Bát Lang liều mạng lắc đầu, lời nói lộn xộn cả lên.

Sắc mặt Diêm hộ pháp trầm xuống.

.....

“Gia, chất lượng của đám thi thể hôm nay rất cao nha.” Trong gian phòng đốt thi tách biệt, Đại Vương Bát kinh ngạc cảm thán nhìn Tần Hà bốn cỗ thi thể Tần Hà vừa kéo về.

Tuy rằng đã chết nhưng vẫn còn sót một tia uy áp như lúc còn sống, Đại Vương Bát có thể cảm nhận rõ ràng được sự bá đạo của nó.

Bao gồm cả trước đây, có tổng cộng mười tám cỗ, trong đó số cường già đã sắp chiếm một nửa.

“Ồ, cũng xem là tạm.” Tần Hà gật đầu, cũng khá là vừa lòng, không uổng công chính mình mấy ngàn dặm từ kinh thành đi đến Lưu thành nhỏ nhoi không có ai biết đến này.

Một đường bốn ba tất cả vì cái gì chứ?

Đều là vì thu hoạch nha.

“Mau chóng đốt đi, tranh thủ trước khi trời tối phải thiêu hết toàn bộ.” Tần Hà phân phó nói.

“Vâng, gia!”

Đại Vương Bát tràn đầy nhiệt huyết, lần lượt đổ từng muôi dầu hỏa lên lò hỏa táng.

Lửa cháy hùng hực, thi thể nhanh chóng bị thiêu đốt, phun ra đủ loại màu sắc.

Thân thể của tà ma ngoại đạo chính là một cái bình độc lớn, thứ gì cũng có, đốt ra lửa cháy có đủ loại màu sắc.

Đại Vương Bát đốt thi, Tần Hà thanh lý thi thể, bận rộn hơn một canh giờ, cuối cùng cũng xem như đã thanh lý hết những thi thể có thể thanh lý được.

Đám gia súc trên đầu tường kia, người đã chết lại còn bị quất xác, làm cho hấn thanh lý thi thể càng phiền phức.

Thời gian đã tới buổi trưa, nhóm thi thể đầu tiên đã thiêu sạch, là mấy tên môn chúng chưa bị nổ nát của Quỷ Dao Môn, không có gì đáng để nói, đều là một lũ trời đánh đáng chết.

Lại là non nửa canh giờ nữa, nhóm thi thể thứ hai lại được thiêu sạch.

Trong đó cuộc đời khi còn sống Cái Thất, lại có chút thú vị.

Chương 270 – Cái Trường Sinh

Cái Thất, tên thật là Cái Trường Sinh

Sinh ra tại Cái gia thành Yến, tổ tiên khá giả, có nhiều của cải, không tính là đại phú nhưng cũng coi như có chút danh tiếng.

Gia tộc có hơn trăm nhân khẩu.

Cái Trường Sinh là con trai trưởng, có thể nói hẳn ta sinh ra đã ngâm thìa bạc.

Nếu như hẳn ta an ổn kế thừa sản nghiệp tổ tiên, dù cả một đời không lập nên công trạng gì, cũng có thể sống cuộc sống mà vô số người bình thường ngưỡng mộ.

Tuy nhiên con người mà, vĩnh viễn luôn không biết đủ.

Bản chất con người, một bài cũng không đủ ca.

Bôn ba cả ngày chỉ vì đói, bụng no liền nghĩ đến áo quần, có cơm đủ ăn áo đủ mặc, lại nghĩ đến vợ đẹp yêu kiều;

Cưới được vợ đẹp sinh con cái, lại oán không ruộng thiếu căn cơ, ruộng đồng phì nhiêu rộng bát ngát, ra ngoài lại ngại thiếu ngựa đi;

Ngựa, la oằn mình trong máng cỏ, sợ không chức quan người bắt nạt, thất phẩm quan huyện còn chê nhỏ, lại muốn khoác áo tím trong triều;

Nhất phẩm đương triều làm Tể Tướng, còn muốn sơn hà đoạt đế ngôi, vừa lòng thoả ý làm Thiên Tử, lại muốn trường sinh bất lão kỳ;

Một khi cầu được trường sinh dược, lại đến cùng Thượng Đế so bì, không đủ không đủ không biết đủ, nhân sinh nhân sinh phải làm sao?

Nếu muốn lòng thể nhân thỏa mãn, trừ phi mơ giấc mộng Nam Kha.

Cái Trường Sinh được đặt tên là Trường Sinh, ẩn chứa lời chúc phúc của phụ mẫu đối với hắn, hy vọng hắn ta luôn bình an, trường thọ.

Tuy nhiên sự kỳ vọng của phụ mẫu nhiều khi sẽ hoàn toàn trái ngược, Cái Trường Sinh chính là như thế.

Hắn trời sinh thông minh, ưa thích mạo hiểm, không thích những gì an toàn.

Nếu có thể treo tường hắn tuyệt đối sẽ không đi qua cửa, có thể nhảy lầu tuyệt đối sẽ không đi cầu thang.

Hắn không thích đọc sách, nhưng thích nghe sách, thích nghe những kỳ nhân dị sự trong miệng của tiên sinh thuyết thư.

Trong những chuyện mà tiên sinh thuyết thư kể, ngoài những hí kịch mà mọi người đều thích thì còn lại chính là chuyện giang hồ.

Cái Trường Sinh thích giang hồ, thường xuyên tưởng tượng bản thân là một hiệp khách, khoái ý ân cừ, trừ gian giúp yếu, tiêu dao tự tại.

Kỳ thực điều này cũng rất bình thường, trong lòng thiếu niên nào chẳng có mộng làm “hiệp khách”?

Nhưng suy cho cùng, mộng vĩnh viễn là mộng, nếu giang hồ đẹp đến như vậy, còn cần tới đao kiếm làm chi?

Năm mười bốn tuổi, Cái Trường Sinh bỏ nhà ra đi, ẩn nấp trong lòng giấc mộng giang hồ viễn vông, dự định tìm kiếm danh sư, bá sư học nghệ, tiểu ngạo giang hồ.

Có lẽ ngay từ đầu ông trời đã quá dịu dàng với hắn, không cho hắn ta gặp đủ ngăn trở cùng đánh đập. Vì thế gây ra chuỗi bi kịch sau đó.

Cái Trường Sinh vừa ra khỏi cửa đã gặp một vị hiệp khách giang hồ tên gọi Lương Sơn Hữu.

Thấy Cái Trường Sinh bừng bừng khí khái anh hùng, nôn nóng cầu học, Lương Sơn Hữu liền dẫn y đi một đoạn giang

hồ, dạy hẳn một chút kinh nghiệm hành tẩu giang hồ cùng nửa bộ côn pháp.

Sau khi cùng Lương Sơn Hữu tách ra, Cái Trường Sinh về nhà luyện tập Côn Nghệ .

Với tất cả nhiệt huyết, Cái Trường Sinh tăng lên bản lĩnh, tu ra nội kình, có năng lực hành tẩu trong giang hồ

Hai năm sau, Cái Trường Sinh chính thức bước vào giang hồ.

Nhưng lần này, ông trời không còn dịu dàng nữa, đánh đập cực kỳ mãnh liệt.

Khi vừa vào giang hồ, Cái Trường Sinh đã chọc phải người tàn nhẫn hơn hẳn ta rất nhiều – Bang đầu Địa Long Bang, Trần Địa Long.

Trần Địa Long là thành danh trong giang dương đại đạo đã lâu, bị liệt vào danh sách truy nã của Phi Ngư Vệ. Về sau không chịu nổi sự truy nã của Phi Ngư Vệ, y liền thay đổi hình dạng, mai danh ẩn tích, mở một nhà Xa Mã Hành.

Cầu không đổi được ăn phân, Trần Địa Long mai danh ẩn tích chỉ là không muốn bị Phi Ngư Vệ truy sát, chưa từng nghĩ tới việc rửa tay gác kiếm

Tiền văn đã từng nói, xa, thuyền, điểm, cước, nha, vô tội cũng nên giết.(*)

(Note (*): đây là một số nghề nghiệp ở thời phong kiến: người đánh xe, lái thuyền, nhân viên khách điểm, phu khuân vác, người môi giới, thường hoạt động chui, bắt cóc, mua bán, sát hại người, tống tiền,...)

Xa mã hành chở người trèo đèo lội suối, đường đi xa xôi, tùy tiện tìm một nơi vắng vẻ giết người đoạt của, giết xong chôn, ngay cả quỷ cũng không biết.

Buôn bán người, giết người cướp của là chuyện thường xảy ra.

Trần Địa Long dẫn đầu một đám dân liều mạng chính là làm việc này.

Cái Trường Sinh nghe được phong thanh, dựa vào bản lĩnh cứu được một đoàn người, những người được cứu lập tức tố cáo Trần Địa Long với quan phủ.

Quan phủ lập tức tra ra Trần Địa Long là tội phạm truy nã của Phi Ngư Vệ, ngay sau đó liền báo cáo Phi Ngư Vệ, Phi Ngư Vệ tức thì cử người đến tra xét.

Trần Địa Long nghe tin lập tức cảm hận, Phi Ngư Vệ đã đánh hơi được, thật không dễ dàng mới có vài năm yên ổn, có nhà có gia đình, lại phải bắt đầu chạy trốn.

Trần Địa Long nuốt không trôi cục tức này, lập tức truy tìm lai lịch của Cái Trường Sinh, bởi vì kinh nghiệm trên giang hồ của Cái Trường Sinh không đủ, nên hắn ta lưu lại quá nhiều dấu vết.

Rất nhanh Trần Địa Long liền tra được thân phận Cái Trường Sinh, không nói hai lời dẫn thuộc hạ xông tới Cái gia, không tìm được Cái Trường Sinh, liền đem trăm người Cái gia giết sạch cho hả giận.

Đội Cái Trường Sinh nghe được tin chạy về nhà, đập vào tầm mắt hắn là hơn trăm bộ thi thể đã bốc mùi hôi thối, oán khí ngút trời, một cơn ác mộng ám ảnh.

Chỉ trong nháy mắt, giấc mộng giang hồ của Cái Trường Sinh vỡ nát tan tành.

Giang hồ đã phơi bày một góc nhỏ hiện thực tàn khốc cho Cái Trường Sinh thấy.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, tiểu ngạo giang hồ đầy gió tanh.

Giang hồ tức là ân oán, nhà không còn, ân oán chồng chất, Cái Trường Sinh đã không thể tách rời khỏi giang hồ.

Trong ba mươi năm sau đó, Cái Trường Sinh vừa tu luyện, vừa tìm kiếm tung tích Trần Địa Long.

Mỗi hận thấu xương khiến hắn ta hoàn toàn mất đi dung nhan, trở thành một kẻ thô kệch, nhếch nhác, không khác gì một tên ăn mày.

Thế giới giang hồ dần dần được phơi bày ra, và nó cũng đã khiến hắn ta quên mất mục đích ban đầu của mình.

Sống và chết, máu và lửa.

Cái gọi là hành hiệp trượng nghĩa trên giang hồ quả là ngày thơ và nực cười.

Người lừa ta gạt, cá lớn nuốt cá bé, gió tanh mưa máu mới là bộ mặt thật chốn giang hồ.

Ba mươi năm ròng rã, Cái Trường Sinh lấy biệt hiệu là Cái Thất, thực lực ngày càng tinh tiến, nhưng hắn ta vẫn không tìm thấy tung tích của Trần Địa Long, chỉ tìm được người nhà của y.

Ba mươi năm sau, nhân vật hành hung hoán đổi, Cái Trường Sinh lại trở thành kẻ giết cả nhà người ta.

Từ tiếng kêu rên trước khi chết của người nhà Trần Địa Long, hắn ta mới biết được Trần Địa Long sớm đã bị Phi Ngư Vệ giết chết, mà còn theo phương thức thà giết nhầm còn hơn bỏ sót.

Chính vì thế, Phi Ngư Vệ cũng không hủy thông cáo truy nã Trần Địa Long, bởi vì họ không chắc chắn y thực sự đã chết hay chưa.

Thù lớn chưa báo, nhưng ân oán của Cái Trường Sinh cùng Trần Địa Long đã kết thúc.

Không còn kẻ thù, Cái Trường Sinh đã mất đi mục tiêu, sau đó cứ như vậy sống lơ mơ qua nhiều năm, đến khi nghe nói giáo chủ Bạch Liên đột nhiên xuất hiện, chiêu mộ anh hùng trong thiên hạ, hắn ta liền tới Lỗ Địa.

Thế là có chuyện xảy ra sau đó.

Đền chiếu thu hồn, thăm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Niên thiếu không biết giang hồ hiểm, hiểu được đã đến tuổi trung niên, mặc áo gối kiếm canh năm dậy, gió tanh mưa máu ác mộng ám, nhân gian như sóng người như nước, chỉ thán giang hồ mấy người về.”

Phản thưởng: Đả Cầu Bồng Pháp.

Chương 271 – Đả cầu bồng pháp

Đả cầu bổng pháp: Tuyệt học Cái Môn, học tập thuật pháp này, người có thể đánh với cao thủ như đánh chó.

Tần Hà xem xét, tuy rằng giọng điệu có chút điên cuồng, nhưng thế nào cũng có thể coi như là một kỹ năng chiến đấu.

Không tồi.

Quyết đoán học tập, trong lòng hắn lập tức hiểu rõ ba mươi sáu thức đánh chó, thông hiểu rõ ràng.

Đặc biệt là chiêu “Thiên Hạ Vô Cầu” cuối cùng, tổng cộng có sáu biến, một chiêu trượng đánh ra, bốn phương tám hướng đều là gậy, kinh lực mạnh mẽ, bao nhiêu liền đánh bấy nhiêu.

Cái gọi là “Thiên Hạ Vô Cầu” đó chính là nghĩa này, sự tinh diệu của bổng pháp đã đạt đến võ học tuyệt nghệ.

Trên lò đốt xác, thi thể Cái Trường Sinh từng chút từng chút hóa thành tro tàn, hoàn toàn trở thành quá khứ.

Người chết như đèn tắt, hắn ta đã trở thành một hạt bụi trên cõi giang hồ mệnh mông này.

Sẽ không còn ai nhớ đến hắn ta, càng không còn ai nhớ được quá khứ của hắn ta.

Đồng thời tan biến còn có giấc mộng giang hồ, những yêu hận tình thù, cùng với những thị phi thiện ác của hắn ta.

.....

Tiếp đó, thi thể lại lục tục đốt hết.

Quỷ Cước Tam, Dương Ngỗi thượng nhân, thanh niên quạt sắt, nữ tử trung niên mặt vàng, tráng hán râu quai nón đều công hiến ra đồ tốt.

Quỷ Cước Tam công hiến một quyển 《 Quỷ Môn Dao Quyết 》 , là đao pháp trấn môn của Quỷ Môn, đặc trưng là hung ác tàn nhẫn.

Dương Ngỗi thượng nhân công hiến một quyển 《 Thái Bỏ Thuật 》 , đây là một quyển công pháp, ưu điểm lớn nhất là khi tu luyện thì rất thoải mái, có điều khuyết điểm lớn nhất đó là phải tiêu tốn rất nhiều tiền, nếu như người không chịu bỏ tiền thì rất dễ bị người đánh.

Nữ tử trung niên mặt vàng công hiến một quyển 《Hoàn Ngã Phiêu Phiêu Quyền》, là một quyển thuật pháp.

Hoàn Ngã Phiêu Phiêu Quyền: Học tập thuật này, người có thể thông qua quyền pháp điều hoà xương cốt trắng cơ, tôi cốt luyện da, có tác dụng làm đẹp dung nhan.

Thanh niên quạt sắt công hiến ra một quyển thuật pháp tên là 《Hư Ảnh》.

Hư Ảnh: Thi triển thuật này, thân thể của người sẽ biến thành cái bóng huyền thuật hư ảo, vừa thật vừa giả, khó phân biệt được thật giả.

Chú ý: Thuật pháp này đạt đến cảnh giới lĩnh ngộ càng cao thì hư ảnh lại càng nhiều, cực hạn chính là thần thông.

Tần Hà vừa thấy liền vô cùng mừng rỡ.

Đây là quyển thuật pháp thứ ba mà hắn học được, hơn nữa có ghi chú rõ ràng là thần thông.

Yêu cầu là lĩnh ngộ đến mức cực hạn mới có thể trở thành thần thông.

Nhưng đối với Tần Hà mà nói, đây quả thật không được coi là điều kiện.

Hắn vừa tự học tập chính là đã đạt tới cảnh giới thông thấu rõ ràng, từ trước đến giờ vẫn luôn là thần kỳ như vậy.

Lập tức học tập, thi triển.

Chớp mắt sau, bên trong gian phòng thiêu thi nho nhỏ đột nhiên xuất hiện thêm ba Tần Hà, đứng ở bên cạnh lò đốt xác đối diện với Đại Vương Bát, đồng thời nhếch miệng nở nụ cười với nó.

“Cmn ~”

Đại Vương Bát tức thì giật mình kinh hô ra tiếng, muôi dầu lắc một cái, dầu hỏa trực tiếp bị hất thẳng lên mông của con bê.

“Đùng” một tiếng, ngọn lửa bùng lên.

“Ôi ôi ~ Lửa lửa lửa lửa ~ cháy rồi cháy rồi ~”

Con bê đang buồn chán nằm rạp trên đất bị đốt lập tức nhảy lên cao ba thước, điên cuồng lắc móng rồi xoay cổ qua thời lửa.

Ba Tần Hà bên cạnh thấy thế, vội vàng một người ấn đầu trâu, một người đi lấy nước, một người còn lại thì đi lấy vải bố.

Nhanh lẹ trùm vải bố lên rồi dội nước lạnh, ngọn lửa cũng được dập tắt.

Đại Vương Bát trợn tròn mắt, tuy rằng Tần Hà thường xuyên ở trước mặt nó thì triển một ít công pháp cùng thuật pháp kỳ quái.

Nhưng bốn Tần Hà đồng thời xuất hiện thì vẫn là lần đầu tiên.

Không riêng gì nó, con bê sau khi bình tĩnh lại cũng sững sốt nhìn qua, có ba vị gia đang đứng quanh thân mình, ngoài ra còn có một người đang nằm trên đệm chặn.

Giống nhau như đúc, máu chốt là tất cả đều không phải hư ảnh.

Hư ảnh không thể cầm vải bố cũng không thể đi lấy nước được.

“Gia, ngài đây là cái thuật pháp gì vậy?” Đại Vương Bát muốn phân biệt thật giả, nhưng lại phát hiện ba người trước mặt có vẻ mặt khác nhau, không có một chút sợ hãi nào.

“Hư Ảnh pháp thuật.”

Ba “Tần Hà” tự đánh giá lẫn nhau, sau đó lại đều tỏ vẻ hài lòng.

Vừa có thể động thủ lại có sức lực, chỉ cần không thi triển công pháp thuật pháp hay năng lực tu luyện thì quả thực không có một sơ hở gì.

Đừng nói là người khác, ngay cả chính Tần Hà cũng không phân biệt được rõ ràng.

“Gia, đâu mới là ngài vậy?” Con bê tò mò hỏi.

“Các ngươi đoán xem.” Tần Hà đang vịn đầu bò cười hỏi.

“Nói nhảm, khẳng định người đang nằm trên đệm chặn kia mới là thật.” Đại Vương Bát liếc mắt nhìn Tiểu Hoàng Ngưu,

lắc đầu không còn gì để nói.

Con bê ngủ để ngư người rồi, trước khi Tần Hà thi triển thuật pháp thì chân thân còn đang nằm trên đệm chần, sau khi thi triển, ba người đồng thời xuất hiện, vậy thì ba người xuất hiện sau đó chắc chắn là hư ảnh.

Con bê không phản bác, bởi vì suy luận của Đại Vương Bát rất rõ ràng.

Nhưng Tần Hà đang nằm trên đệm chần kia lại nở cười. nói: “Trả lời sai rồi.”

Vừa dứt lời, hắc đã hoá thành một tia sáng loé lên rồi biến mất trong chớp mắt.

Đại Vương Bát há to miệng, chậm rãi quay đầu lại, cả kinh nói: “Thuật pháp này còn có thể thay đổi chân thân của ngài sao?”

“Trả lời chính xác!”

“Tần Hà” đang dắt trâu nhếch miệng cười, hai “Tần Hà” bên cạnh cũng hóa thành tia sáng chớp một cái, vãi bố và thùng nước rơi trên mặt đất.

Đại Vương Bát thấy vậy, nổi khiếp sợ trong lòng liền giống như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt.

Tần Hà vô cùng vừa lòng.

Không hổ là thần thông, chất lượng cao hơn sản phẩm của Thẩm Uyên không ít.

Hơn nữa đây cũng không phải điểm cuối cùng, bàn tay vung lên, “Ong ~” một tiếng, pháp lực chấn động, gian phòng thiêu thi nhỏ nhỏ bỗng chốc đứng đầy “Tần Hà”.

Số lượng người ít nhất cũng phải năm, sáu mươi.

Chật kín đến nỗi gian đốt thi không còn lấy một khoảng trống.

Đại Vương Bát cùng con bê lại lần nữa hít sâu một hơi.

Số lượng hư ảnh còn có thể nhiều như vậy, ai mà còn nhận ra được chứ?

“Thu ~”

Tiếp đó, Tần Hà huyền hoá đang nằm trên đệm chăn khê búng tay một cái.

Trong nháy mắt, trừ hẩn ra, tất cả “Tần Hà” trong phòng đều đã biến mất không thấy nữa.

Thật giả thay đổi, số lượng nhiều mà còn rất chân thực, đây đúng là chỗ lợi hại của thần thông, không có bất kì đạo lý nào có thể nói rõ.

Vẫn có một chút đáng tiếc đó là, tuy rằng hư ảnh tiếp cận chân thật, nhưng không có biện pháp thi triển bất cứ nội kình, pháp lực hay thuật pháp nào, vào lúc chiến đấu cũng chỉ có thể dùng để dời đi chân thân, mê hoặc kẻ địch, không thể chiến đấu.

Nếu được như vậy thì thật là quá kinh khủng rồi.

Nhưng dù chỉ là vậy Tần Hà cũng đã thỏa mãn, nếu như hư ảnh cũng có thể chiến đấu, vậy thì lợi hại đến mức không còn Thiên Đạo rồi.

Lão tử “Nhất khí hóa tam thanh” cũng chỉ có thể lực bất tòng tâm.

Sau đó Tần Hà còn nghịch ngợm hồi lâu rồi mới thu lại thần thông.

Rồi mới chuyển lực chú ý sang phân thưởng mà tráng hán râu quai nón công hiến ra.

Tráng hán râu quai nón vốn là tăng nhân, sau này sinh ra tâm ma nên nhập vào tà đạo.

Phân thưởng là một bản bí pháp Phật môn: 《Đại Uy Thiên Long》.

Chương 272 – Đại Uy Thiên Long

Đại uy thiên long: Bí thuật bất truyền đến từ Thâm Uyên, thi triển thuật này, người có thể triệu hồi ra Thiên Long hộ pháp, long này có tên là Naga, có lực lượng không có gì là không thể phá.

Tần Hà cảm thán, khá lắm.

Nó không chỉ nổi danh khắp nơi, lại còn đến từ Thâm Uyên.

Chuyến đi Lưu thành này quả thực là kiếm lời lớn.

Vừa được một thần thông, lại có thêm một bí pháp tới từ Thâm Uyên.

Tuyệt vời, thật sự là quá tuyệt vời.

Quay lại Đại uy thiên long.

Đây là “Thiên long” của Phật môn, tên là “Naga”, khác với thần long của đông thổ.

Nhưng mặc kệ nó là cái gì, lợi hại là được rồi, có lực lượng không gì không phá nổi.

Lực lượng công kích điên hình.

Mặc dù lực lượng của hắn đã rất mạnh, nhưng lực lượng bản thân dù có mạnh thế nào đi nữa thì đối phó với thuật pháp vẫn bị thua thiệt.

Đại uy thiên long có thể được miêu tả là “không có gì là không thể phá”, vậy chắc chắn là sức mạnh của nó vượt xa hắn.

Lập tức học tập, ngay lập tức, những bí ẩn của thuật pháp đã được hắn hoàn toàn thông hiểu, đạt đến trình độ tuyệt mỹ.

Tần Hà không thể không lại cảm thán “thật ghê gớm” một lần nữa, thuật pháp này không chỉ hung mãnh, còn có thể nắm bắt trình độ, tiêu tốn càng nhiều pháp lực, thiên long được triệu hoán ra lại càng lợi hại.

Nhưng hạn độ của nó cũng rất cao, nên không thể thi triển ra ở trong phòng thiêu thi, bằng không chỉ là đánh ra một kích yếu nhất của thiên long, nơi này cũng không thể chứa lại dù là một mảnh ngói vỡ.

Hắn lại cẩn thận nghiên cứu trong chốc lát.

Tần Hà lại bắt đầu kiểm kê những thứ khác.

Ngoại trừ mấy tên cường giả chuẩn nội kinh đỉnh phong, mười mấy tên lão luyện của Quỷ đạo môn cũng đốt ra mấy thứ đồ tốt.

Một viên Cường thú đan, một viên Hoá hình đan, ba bình Nội kinh hoàn, một bình Nguyên khí hoàn, một bản «Kỹ thuật trồng trọt bắp».

Cường thú đan, Nội kinh hoàn thì không cần nhắc lại, «Kỹ thuật trồng trọt bắp» thì thuộc về kỹ thuật nông nghiệp, đến hiện tại Tần Hà đã tích góp được mấy bản, cái thứ này thậm chí là hạt giống còn chưa được truyền tới từ Châu Mỹ, có trời mới biết đến khi nào mới có thể phát huy ra được tác dụng.

Nguyên khí hoàn cùng Nội kinh hoàn không khác nhau là mấy, đều là bán thành phẩm do luyện chế Nguyên khí đan thất bại, chỉ ẩn chứa nguyên khí cực kỳ ít ỏi, có thể dùng để đề thăng pháp lực.

Truyền tin phù: Vật này làm bằng ngọc, có thể truyền tin ngàn dặm, dùng xong sẽ lập tức hỏng.

Bình thường thì không thể sử dụng, nhưng vừa dùng tới thì chính là chuyện lớn.

Cuối cùng là trọng điểm: Hoá hình đan.

Hoá hình đan: Đan này có thể trợ giúp loài yêu xung kích quan ải hoá hình.

Chú thích: Loài yêu đã đạt tới trình độ sắp hoá hình mới có thể sử dụng.

Tần Hà vừa xem, đôi mắt lập tức sáng lên.

Một câu vô cùng đơn giản: xung kích quan ải hoá hình, đã tỏ rõ sự bất phàm của nó.

Hắn nuôi hai con gia súc, đại vương bát cùng con bê vàng, đạo hạnh đều đã vượt qua bảy mươi năm được một thời gian.

Nhất là đại vương bát, ăn nhân sâm mấy trăm năm như là ăn cơm, thì thoảng còn cho thêm một số thứ khác như Cường thú đan, Tẩy tủy hoàn.

Cứ như vậy, không biết từ lúc nào, đạo hạnh của nó đã vượt qua một trăm năm.

Đây là đã đến trình độ có thể hoá hình.

Vừa lúc cần dùng đến.

Không chút do dự, Tần Hà trực tiếp ném viên Hoá hình đan kia cho đại vương bát.

Lại đem viên Cường thú đan ném cho con bê vàng.

Mình đã kiếm được lời lớn, vui vẻ rồi cũng không thể quên hai chúng nó, đặc biệt là đại vương bát, trong khoảng thời gian này, mỗi ngày nó đều đốt trên bảy, tám bộ thi thể, có công lao cực lớn.

Con bê lập tức mừng rỡ, Tần Hà cho chính là Cường thú đan mà nó biết.

Ăn một viên có thể tăng thêm hai mươi năm đạo hạnh, hơn nữa thân thể cũng được cường hoá, hiện tại, đạo kiếm bình thường đã rất khó có thể chân chính tổn thương được nó, nói là mình đồng da sắt cũng chưa đủ, ngay cả đạo kiếm chém lên thân nó đều bị bắn ngược trở lại.

Đại vương bát thì hơi ngần ra một chút, vì nó không biết thứ Tần Hà ném cho nó là cái gì.

Nhưng khi Tần Hà vừa bình thân nói một câu “Hoá hình đan”, đại vương bát lập tức hưng phấn đến mức cái mai cũng trở nên run rẩy.

Hạnh phúc tới quá đột ngột, không hề chào hỏi một câu đã đập thẳng ngay mặt, suýt chút nữa đã khiến nó ngất đi.

Hoá hình!

Đây là đại quan vô cùng khó khăn và nguy hiểm của loài yêu, thành công thì hoá thành hình người, đạo hạnh cũng tăng thêm một bước, còn thất bại thì đạo hạnh tiêu tan, khả năng lớn là cát bụi trở về với cát bụi.

Còn có một con đường là “Thảo phong”, nhưng lựa chọn con đường này thì chỉ có hình người không còn đạo hạnh, chấm dứt con đường tu hành.

Hoá hình có độ khó cực kỳ cao, đa phần loài yêu sẽ không tiến hành hoá hình khi chưa thể nắm chắc, cho dù là đã đạt tới trình độ có thể hoá hình.

Mức độ có thể hoá hình tùy thuộc vào chủng tộc của yêu mà khác biệt.

Thủy tộc thì trung bình là một trăm năm.

Vậy như thế nào mới có thể coi là nắm chắc?

Không có giới hạn cao nhất!

Có thể là hai trăm năm, ba trăm năm, năm trăm năm, thậm chí là một ngàn năm.

Cũng có số nhiều loài yêu không muốn bắt chấp nguy hiểm, cả đời cũng không thử hoá hình, luôn lấy bản thể xuất hiện.

Tóm lại là, đối với loài yêu mà nói, Hoá hình đan là một vật cực kỳ trân quý.

Ném một viên xuống thế thối dưới nước cũng đủ để dẫn phát chiến tranh giữa các thủy vực, dù là các yêu thú có mối quan hệ khá tốt cũng có thể trở mặt với nhau.

Trước khi đến thành Lâm Thanh, đạo hạnh của đại vương bát đã đạt đến một trăm năm.

Đã đến trình độ có thể hoá hình.

Nhưng cái việc hoá hình này, đừng nói là thử, dù chỉ là nghĩ đại vương bát còn không dám nghĩ.

Một trăm năm chỉ là trình độ thấp nhất để hoá hình của loài ba ba, chỉ mới thoả mãn điều kiện hoá hình, hoàn toàn không thể nói đến xác suất thành công.

Đừng nói một trăm năm, ngay cả cha ruột của nó Ngao Giác Đại vương đã có hơn ba trăm năm đạo hạnh, cha nuôi Huyền Thủy Quy Vương cũng đã có hơn bốn trăm năm đạo hạnh vẫn chưa thử xông phá hoá hình.

Chẳng thể ngờ được rằng!

Thi thể còn chưa đốt hết, gia đã tiện tay ném tới một viên đan dược, mà viên đan dược này còn là Hoá hình đan mà nó mơ cũng không dám cầu được đến.

Mấu chốt là giọng điệu bình thản cùng với dáng vẻ tiện tay ném Hoá hình đan cho nó của gia, lại chỉ giống như là ném cho nó một cái màn thầu mà thôi.

Đây, chính là khí phách của gia!

Cái gì gọi là trụ bạch ngọc chống trời, cái gì gọi là xà tử kim bắc ngang biển!

Chính là đây!

Bắp đùi to đến mức có thể khiến người nghi ngờ vương bát sinh!

“A, gia, đây đây đây....” Đại vương bát bật thốt lên tiếng chói tai.

Đối với loài yêu mà nói, việc hoá thành hình người không phải là không có lực hấp dẫn, mà là quá khó quá nguy hiểm.

Bằng không loài yêu đã có thể tách khỏi đông thổ, phân đất lập nên Yêu quốc, sánh ngang cùng nhân tộc.

Con người là linh trưởng của vạn vật.

Câu nói này không phải là nói suông, thực sự là con người đã chiếm rất nhiều sự ưu việt.

Ví dụ như tộc ba ba có ngàn ngàn vạn vạn loại trong thiên hạ, nhiều vô số kể, nhưng số lượng kẻ thực sự tu luyện được thành danh chấn một phương thì ít ỏi đến mức có thể đếm trên đầu ngón tay.

Phần lớn loài ba ba đều không thể mở ra linh trí, u u mê mê qua hết một đời.

Còn con người thì sao?

Nếu như chịu chăm chỉ học tập cùng khổ luyện, trong năm mươi người có thể cho ra một người tu luyện hoặc là tu hành.

Cái gì gọi là linh trưởng?

Cái tỉ lệ một trên năm mươi này, được gọi là linh trưởng.

Được trời đất ưu ái, ông trời chính là bất công như vậy đấy.

Không phục?

Không phục cũng vô dụng.

Ở thời đại thần thoại, nhân tộc chỉ là một chủng tộc hơi có vẻ mạnh mẽ một chút, không hề có lực lượng áp đảo được vạn tộc, thậm chí có một thời gian trong thời kỳ thượng cổ, nghe nói nhân tộc còn là nô lệ và huyết thực mà Yêu tộc chăn nuôi.

Thời đại Thần ẩn, nhân tộc càng ngày càng trở nên cường thế.

Đến thời đại mạt pháp hiện tại, nhân tộc đã sớm vô địch trên đất bằng, các tộc khác chỉ có thể nhân lúc hỗn loạn tạo ra chút sóng gió, một khi đến thịnh thế thì kẻ nào lộ diện, kẻ đó sẽ phải xui xẻo.

Yêu thú hoá thành hình người, không chỉ thực lực tiến thêm một bước, còn có thể nắm được lệnh bài thông hành để đi lại trong thế giới loài người.

Có thể lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn đủ loại tài nguyên tu hành được cất chứa trong thế giới loài người.

“Cứ làm việc tốt, sau này sẽ có thứ tốt.” Tần Hà khoát khoát tay, rốt cuộc thì đại vương bắt đốt xác là không thể để cho người khác thấy, nếu nó có thể hoá thành thân người, sau này dù làm chuyện gì cũng sẽ dễ dàng hơn.

“Vâng, gia!” Đại vương bát vô cùng kích động, qua một hồi lâu sau khi bình tĩnh lại, nó mới hỏi tiếp: “VẬY.... gia, vậy ta nên hoá hình khi nào? Ta cần thời gian để hoá hình, khoảng chừng ba ngày.”

“Ba ngày?”

Tần Hà suy tư một lát, nói: “VẬY thì chúng ta ở lại Lưu thành ba ngày, một đường đi tới, giờ cũng nên tu chỉnh một chút, người thu dọn xong tro cốt rồi bắt đầu hoá hình đi.”

“Vâng!” Đại vương bát hưng phấn đáp lời, nói xong nó vội vàng đi thanh lý lò đốt xác.

Tần Hà thấy vậy, gồi đầu lên hai tay bắt đầu suy nghĩ.

Ba ngày.

Đại vương bát không rảnh.

VẬY thì phải kiếm vài đôi tượng có giá trị cao một chút để đốt.

Không thể đốt số lượng nhiều, giá trị riêng phải cao.

Đốt ai được đây?

Chương 273 – Ngụy Vũ khí phách hùng hồn

Ngày mùa đông lúc nào cũng luôn ngắn ngủi.

Sau khi đại quân Bạch Liên vội vàng qua quýt công thành rồi gặp thất bại đã thu binh quay trở lại doanh địa, sĩ khí hạ xuống, co rút ở trong doanh trại.

Bên này lên bên kia xuống, quân thủ trong nội thành thì sĩ khí đại chấn, dưới sự chỉ huy của Thường Ôn cùng Đâu Lão Lục, tất cả đã bắt đầu tế bái Thanh Ngu Đại Tiên.

Ban ngày liên tục thắng lợi một cách quý dị khiến cho bọn họ đều nghĩ đến Thanh Ngu Đại Tiên.

Không chỉ có ba trăm binh sĩ tế bái, còn có cả thanh niên trai tráng lên thành, đến cuối cùng bách tính bình thường cũng gia nhập vào.

Thời buổi loạn thế, một tín ngưỡng có thể khiến người ta cảm thấy bình an là rất trân quý.

Nơi tế bái thì rất đơn giản, lột một toà miếu Thành Hoàng bỏ hoang trong nội thành là được.

Còn tượng thần Thanh Ngu Đại Tiên là một bản 3D lập thể, do môn đồ đầu tiên của Thanh Ngu Đại Tiên Tần Hà, lấy khúc gỗ xông phá cửa thành thu được từ đại quân Bạch Liên ghép lại rồi điêu khắc mà thành, đặt ở trên đại sảnh, sau đó lại thay đổi bảng hiệu ngoài cửa.

Tân Thần vào vị!

Khá lắm, tượng thần kia phải nói là sinh động như thật!

Thanh ngưu thần tuần uy vũ, khuôn mặt Thanh Ngu Đại Tiên bị mặt nạ che đậy, trông vô cùng thần bí, sau mặt nạ là ánh mắt sâu thẳm, phảng phất như là có thể nhìn xuyên tất cả mọi thứ trong nhân thế, có sức mạnh chấn động linh hồn.

Thứ khác không nói, chỉ riêng vẻ ngoài này là đủ rồi.

Sau này công đức thu được sẽ càng nhiều.

Đây là miếu Thanh Ngu Tiên Nhân đường đường chính chính, không đóng cửa, sau này đặt luôn ở đây, muốn tới lúc nào cũng được.

Tín ngưỡng chính là đơn giản như vậy, nó không phụ thuộc vào ngôi miếu tráng lệ bao nhiêu, mà phụ thuộc vào việc người có tin hay không, linh hay không.

Còn gì thuyết phục hơn việc dùng khúc gỗ công thành của quân địch để điêu khắc tượng thần chứ?

Tế bái từ lúc xế chiều cho đến tận đêm khuya, người muốn tế bái đã tế bái xong, tất cả mới trở nên bình lặng.

“Thân ca, mời ngài uống trà.”

Trong doanh trướng của Ngụy Vũ, Ngụy Nguyên Cát nâng một ly trà, hướng về phía Ngụy Vũ cười “hắc hắc”.

“Người lại đi tế bái Ngụy Thần kia?”

Ngụy Vũ nhìn vết thương do đập đầu chồng chất trên trán Ngụy Nguyên Cát, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Ca, ngài không thể khinh nhờn đại tiên như vậy.”

Ngụy Nguyên Cát vội vàng xua xua tay, nói: “Ngài cũng thấy rồi đấy, Thanh Ngu Đại Tiên truyền pháp rộng rãi như thế nào, ta coi như là có qua có lại, về tình về lý cũng phải đi tế bái một chút, đúng không?”

“Lắm lý lẽ.” Ngụy Vũ trừng mắt.

“Ca, ta thật sự không thể hiểu nổi, ngài cứ kèn cựa Thanh Ngu Đại Tiên làm gì, chuyện mấy này nay ngài cũng thấy rồi đấy, Thường Ôn cùng Đậu Lão Lục đã mạnh mẽ đến mức nào rồi, ngài làm khó với cái gì cũng được, nhưng đừng nên làm khó với thực lực của bản thân nha.”

“Hơn nữa Thanh Ngu Đại Tiên linh như vậy, rất có thể là đang lạc giá ở Lưu thành, đợi đến khi đại tiên rời đi rồi, qua thôn này cũng không còn tiệm này đâu.”

“Bái sư còn phải ba bái chín đập đầu mà, không mất mặt.”

Ngụy Nguyên Cát hết lòng khuyên bảo, trông thấy Ngụy Vũ càng dần càng “sa đoạ”, hẳn ta đã trở thành “Hoàng đế không vội nhưng thái giám đã sốt ruột”.

“Mất mặt mũi, quá cmn khó coi, ta không nhìn được đáng vẻ vì thực lực mà khúm núm của các ngươi, giao dịch, đây là giao dịch! Dưới đầu gối nam nhi là vàng, lạy trời lạy đất lạy phụ mẫu, Ngụy Thần không nằm trong số này.” Ngụy Vũ đập bàn, khí phách hùng hồn.

“Được rồi được rồi được rồi... Ngài đừng nói nữa, thân ca, ta không trêu chọc ngài.” Ngụy Nguyên Cát nghe vậy liền trực tiếp đầu hàng, hay lắm, nếu lời này bị Thanh Ngu Đại Tiên nghe được, ngươi không cần truyền pháp nhưng ta cần a.

Bỏ đi, sau nay ta bảo kê ngươi vậy.

Nói xong, Ngụy Nguyên Cát liền gỡ giáp cởi áo đi ngủ.

Khi này bái tể Thanh Ngu Đại Tiên hấn ta đập đầu quá mạnh, nên giờ đầu hơi choáng váng, giống như là bị chấn động não.

Trong trướng trở nên yên tĩnh lại, chỉ có ánh nến chập chờn.

Ngụy Vũ niết đầu ngón tay, sắc mặt lúc sáng lúc tối, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Ngụy Nguyên Cát một cái.

Không bao lâu sau, đến khi Ngụy Nguyên Cát bắt đầu cất tiếng ngáy, hấn ta nhẹ nhàng cầm lên một bọc vải nhỏ đã chuẩn bị sẵn từ trước ở bên cạnh, rồi rón ra rón rén đi ra khỏi doanh trướng.

.....

Trong gian phòng thiêu thi.

Con bê cùng đại vương bát đều đã ngủ say.

Con bê mới ăn một viên “Cường thú đan” do Tần Hà luyện chế, lúc này lại ăn thêm một viên, nên cũng giống như đại vương bát ăn Hoá hình đan, rơi vào trạng thái ngủ say.

Tần Hà tỉnh dậy, lật cuốn sổ nhỏ thần kỳ trong tay, chuẩn bị làm việc.

Miếu Thanh Ngu Đại Tiên mới treo biển thành lập, bút câu nguyện đã ghi chép lại những nguyện cầu của tín đồ lên trên cuốn sổ nhỏ thần kỳ.

“Kẻ thành tâm thì linh” cũng không phải là một câu nói suông, bởi vì nếu không thành tâm, bút câu nguyện sẽ không ghi chép lại, Tần Hà cũng sẽ không biết được.

Mà Tần Hà truyền pháp lại dựa vào ghi chép của bút cầu nguyên trên cuốn sổ nhỏ thần kỳ.

Cho nên việc thành tâm là rất quan trọng.

Mở ra cuốn sổ nhỏ thần kỳ, nhìn xuống.

Xếp ở vị trí đầu vẫn là Thường Ôn cùng Đậu Lão Lục.

Hai tên dẫn đầu này lấy đặc quyền, mỗi lần đều là bọn họ lấy hương đầu.

Nhưng xem ở việc hai người họ thành tâm như vậy, lại có công bận việc tứ phía để lập miếu, nhần nhin, không chỉ nhần nhin, còn phải ban phần thưởng lớn.

Không có cách, trong bụng tể tướng có thể chống thuyền, lòng dạ Thanh Ngưu Đại Tiên chính là bao la rộng lớn như vậy đấy.

Mỗi người một viên Tẩy tẩy đan, tranh thủ trước khi đến thành Tế Nam, cho hai con hàng này trở thành cường giả ngoại kinh, đi quần áo cái tên giáo chủ Bạch Liên giáo gì đó, đỡ phải tự mình ra tay.

Đại tiên nhìn xuống chúng sinh, siêu nhiên thế ngoại, tự mình ra tay thì quá mất phong thái.

Tần Hà lại lật xem tiếp.

Chọn lựa từng điều.

Chu Đại Xương rất thành tâm, cho ban thưởng.

Đỗ Tử Đằng rất thành tâm, cho ban thưởng.

Sử Kiến Nhân cũng rất thành tâm, cho.

Cô Tứ Hải cũng rất thành tâm, nhưng tên khốn kiếp này lúc ban ngày đập mình một cước, không cho.

Lý Thiết, cho.

Vương Thiết Côn, lúc ban ngày đụng vào mình mà chẳng thèm xin lỗi, không cho.

Từ Trường Thọ lão ca, cho.

Nguy Nguyên Cát, vẫn thành tâm như cũ, nhưng ngại quá, không cho.

Đào Đại Cương....

Thi Chân Tường....

Nguy Vũ...

“Ồ?”

Nhìn thấy cái tên cuối cùng, Tần Hà lập tức từ trên đệm chần bật ngồi dậy.

Kẻ bị cưỡng chế cũng không chịu té bái Đại Tiên, Nguy Vũ, không ngờ cũng đã buông bỏ?

Tần Hà cảm thấy cực kỳ ngoài ý muốn, nhưng lại càng cảm thấy có thành tựu hơn.

Mặt trời mọc từ phía tây hay sao vậy, sự lôi cuốn đáng chết này của Thanh Ngưu Đại Tiên, quả nhiên là không ai có thể cản được.

Kẻ bị cưỡng chế cũng không chịu té bái này lần đầu tiên đi té bái, thế mà còn té bái thành tâm như vậy, mặc dù chỉ là vừa đủ đến mức bút câu nguyện ghi chép lại, thế nhưng đó cũng là thành tâm.

Chắc, nhất định phải ban phần thưởng nha.

“Ban cho cái gì được đây?” Tần Hà trầm ngâm suy nghĩ.

Chương 274 – Có thể hợp tác không?

Bên ngoài Lưu thành, doanh địa đại quân Bạch Liên.

Lúc này tiếng ngáy đã vang khắp toàn bộ doanh địa, binh sĩ gác đêm rũ rượi hoặc ngồi hoặc tựa vào nhau vây xung quanh đồng lửa.

Quần áo, vũ khí của bọn họ có đủ loại, đồ tốt một chút thì là cướp đoạt được từ đám quan quân, đồ kém hơn thì là tự chuẩn bị, đặc biệt là vũ khí, chắc xúc phân, cuộc cũng không ít.

Do vậy, khi Tần Hà vác xẻng sắt lớn đi nghênh ngang ở giữa doanh trại đại quân Bạch Liên thì hoàn toàn không có ai chú ý tới hắn.

Mãi cho tới khi hắn đi đến doanh địa trung tâm mới gặp phải ngăn trở.

Tên đội trưởng đội binh sĩ Bạch Liên trên đầu đội khăn vàng đang trông giữ cửa doanh chỉ vào Tần Hà tiến đến, hỏi: “Ngươi, làm cái gì?”

“Ta... Đi dạo xung quanh chút.” Tần Hà gãi gãi đầu, đây thực sự là lời nói thật, việc trong thành đã làm xong, hắn khá là rảnh rỗi.

Cho nên đi ra ngoài tản một, xem thử có thể mang một hai bộ thi thể phẩm chất cao về hay không.

Không tìm được mục tiêu phù hợp khiến hắn hài lòng ở doanh địa của đám binh sĩ bình thường, thế là Tần Hà đi đến trung tâm doanh địa.

Trong quân đội thường bố trí đội tinh nhuệ ở trung tâm, đội quân Bạch Liên cũng tuân theo quy tắc này.

Rõ ràng trung tâm doanh địa được canh phòng sâm nghiêm hơn rất nhiều, khí tượng hơi hơi phát tán ra ngoài cũng mạnh mẽ hơn, rõ ràng là có không ít cường giả nội kinh ở bên trong.

“Đi dạo?”

Ánh mắt Binh tổng thủ vệ lạnh lẽo, quát lên: “Ta thấy ngươi giống mật thám quan quân phái tới, lên, bắt hắn lại cho ta, thẩm vấn nghiêm khắc!”

Nhưng mà qua một hồi lâu, Đỉnh tổng thủ vệ cũng không nghe thấy tiếng thủ hạ đáp lời.

Theo bản năng, hắn ta quay người lại nhìn, tức thì hắn ta sợ hãi phát hiện, hai mươi mấy tên thủ hạ của mình đều mang vẻ mặt ngơ ngẩn, cười “hắc hắc”, thậm chí có vài tên còn chảy cả nước dãi ra ngoài.

“Ngươi... Ngươi là ai?” Đỉnh tổng thủ vệ lắp bắp sợ hãi.

Hắn ta là hiệp khách đã lăn lộn nhiều năm trong giang hồ, có nội kinh mười mấy năm, đã từng nghe thấy, gặp qua không ít chuyện, tình trạng đám thủ hạ này của mình, trông giống như là đã lâm vào trong huyền cảnh.

Người tới là dị nhân, thực lực rất mạnh, còn có yêu pháp.

“Ta là ai không quan trọng, quan trọng là, cái mạng nhỏ của người hiện tại đang gửi ở chỗ ta, hỏi thăm một chút, có thể hợp tác hay không?” Tàn Hà nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai hàng răng chính tề trắng sáng.

Uy hiếp trần trụi.

Đỉnh tổng thủ vệ chỉ cảm thấy gió thổi qua từng kẽ xương, toàn thân lạnh buốt đến phả ra hàn khí.

Kinh nghiệm cùng trực giác mãnh liệt nói cho hắn ta biết, người trước mặt này thực sự có năng lực lấy đi tính mạng của mình trong chớp mắt.

Mấu chốt nhất là, hắn ta không muốn thử.

Bỏ không làm hiệp khách giang hồ, chạy tới làm một chức quan nhỏ ở Bạch Liên cũng chỉ là muốn một chữ lợi mà thôi, chưa đến mức gọi là trung thành gì đó.

Trong nháy mắt, hắn ta liền đưa ra quyết định, ngay sau đó lập tức nặn ra một nụ cười, nói: “Cao nhân, có chuyện gì ngài cứ phân phó.”

“Cái doanh địa này của các người, có cao thủ tà đạo không?” Tàn Hà hỏi thẳng, tiện thể ném ra thuật chân ngôn.

“Ban ngày lúc công thành đã chết mất một đám, cao thủ tà đạo cũng không còn mấy tên.” Đỉnh tổng thủ vệ trả lời, khi nói, sắc mặt của hắn ta vẫn như thường, không có mâu thuẫn gì với thuật chân ngôn, hiển nhiên là thực sự trả lời thật.

Tàn Hà gật đầu, sau đó hỏi tiếp: “Công thành thất bại, Diêm Hộ pháp có hành động cầu viện binh không?”

“Có, Diêm Hộ pháp đã liên tục phái đi chừng mấy nhóm nhân mã đi cầu viện, có cả chim bồ câu truyền tin.” Đỉnh tổng thủ vệ biết gì nói nấy, hắn ta có thể làm sao được đây, có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình, những thứ khác đều không quan trọng.

Tàn Hà nghe xong, càng thêm hài lòng, nói: “Vậy Diêm Hộ pháp của các người còn ở đại trướng trung tâm doanh địa không?”

“Không ở, lúc công thành ban ngày đã hao tổn cao thủ thảm trọng, Diêm Hộ pháp lo sợ mình bị đánh lén nên đã chuyển tới

lều binh thứ mười hai ở phía đông đại trướng trung tâm, còn ở đại trướng trung tâm thì chỉ là một tên giả mạo.” Đinh tổng thủ vệ tiếp tục trả lời.

Tần Hà lập tức nhướng mày.

Diêm Hộ pháp có trực giác rất nhanh nhạy nha, thế mà đoán được mình sẽ đến?

Thỏ khôn có ba hang, nếu không phải mình thuận miệng ép hỏi Đinh tổng thủ vệ, thì muốn tìm tên kia còn phải phiền phức một chút.

Mà cái tên Đinh tổng thủ vệ này, không hồ là kẻ sành đời, phát huy đến tận cùng câu nói Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, phải nói là bán một cách triệt để.

“Được rồi, đã biết, lát nữa thưởng cho ngươi một phần thưởng nhỏ.” Tần Hà nói, nói xong, thân hình của hắn dần dần mờ đi, sau đó đã biến mất như một làn khói ở ngay trước mặt Đinh tổng thủ vệ.

Đinh tổng thủ vệ còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm thì đã phải hít ngược trở lại vào trong.

Cao thủ!

Tuyệt thế cao thủ!

May mắn mình không nói dối gạt nửa chữ, bằng không e là đã bàn giao ở nơi này.

“Bành”

Đang cảm thấy may mắn, hắn ta bỗng nhiên cảm nhận được mặt đất hơi hơi chấn động, giống như là vật nặng nào đó bị đập mạnh xuống đất, nhưng mà âm thanh phát ra lại rất nhỏ, gần như là không thể nghe thấy.

Không đến mấy hơi thở sau, từ chỗ bóng tối cách đó không xa, cao nhân vừa biến mất kia đã bước chậm rãi đi ra, trên vai vác thêm một người.

Không đúng, là một bộ thi thể.

Trên thân mặc pháp bào Bạch Liên, đầu trọc lóc.

Đúng là... Diêm Hộ pháp.

Đinh tổng thủ vệ trực tiếp há hốc mồm, trong lòng chấn động, trong đại trưởng trung quân của Diêm Hộ pháp, có hơn mười tên cường giả có trên hai mươi năm nội kinh bảo vệ.

Kết quả chỉ mới thoáng qua một cái, không chỉ Diêm Hộ pháp ngòm, thi thể còn bị vác đi.

Mẫu chốt nhất là, ở chỗ đại trưởng trung quân vẫn còn không có phản ứng gì.

Yêu nghiệt, đại khủng bố.

“Cung cấp tin tức không sai, cho thưởng.” Tần Hà tiện tay ném qua một viên hình tròn.

Đinh tổng thủ vệ không phản ứng kịp, luống cuống tay chân đón lấy, sau khi nhìn kỹ, đôi mắt hắn ta lập tức trợn tròn.

Nội kinh hoàn.

“Tạ... Tạ ơn cao nhân!” Đinh tổng thủ vệ kích động đến nói năng lộn xộn.

Hắn ta đã từng thấy nội kinh hoàn một lần, có thể trợ lực tu luyện, nghe nói có tác dụng cực kỳ tốt, có tiền cũng không mua được.

Không thể ngờ rằng, hắn ta đơn giản chỉ là cung cấp một tin tức, đã có thể đổi lấy được một vật trân quý như vậy.

Giờ khắc này, ánh mắt của Đinh tổng thủ vệ hoàn toàn tỏa sáng.

Cuộc mua bán này, quá có lời.

Hắn ta lập tức vội vàng hỏi: “Cao nhân, sau này ngài còn đến nữa không?”

Chương 275 – Tự đề cử mình

Một lúc sau, một tiếng thét sợ hãi đột nhiên vang lên từ trong chỗ sâu của doanh địa trung quân, “Mau... Người mau tới, có thích khách... Hộ pháp đại nhân biến mất rồi.”

Tiếp đó, ngọn đuốc nổi lên khắp tứ phía, tiếng hô hào truyền khắp doanh địa, binh sĩ tuần tra ban đêm lung sục khắp nơi.

Không qua bao lâu, mười mấy tên yêu nhân cùng cao thủ tà đạo đã tụ tập lại ở trong doanh trướng, sắc mặt đầy vẻ sợ hãi cùng sầu lo.

Trong doanh trướng xuất hiện một cái hố cực lớn, dưới cái hố còn có dấu vết hình người, bên cạnh là những mảnh kiếm vỡ rơi tán loạn.

Rất rõ ràng, đây là do một đòn rất mạnh tạo thành.

Nhưng vấn đề là, vừa rồi không có ai nghe được âm thanh gì, chỉ cảm nhận được mặt đất hơi chấn động một cái.

Trong doanh trướng còn có bảy, tám yêu nhân nằm ở đó, kẻ nào kẻ nấy đều mang nụ cười ngơ ngẩn, nước dãi chảy ròng ròng, không biết là lâm vào mộng cảnh gì mà đến tận bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

“Tinh thông thuật cách âm, thuật trọng kích, huyền thuật, nếu như là do một người làm, vậy nhất định là cao thủ đỉnh cấp.” Trong đám yêu nhân, một lão già mặc áo xanh phân tích.

Không ai đáp lời, bởi vì đây là chuyện rõ ràng rành, vấn đề hiện tại là, hộ pháp đại nhân dữ nhiều lành ít, hiện tại phải làm thế nào?

Nên tiếp tục thủ vững chờ cứu viện, hay là vội vàng chạy trốn?

Rất nhanh trong trướng đã vang lên tiếng nghị luận ầm ĩ.

Theo bản năng, có không ít người nhìn về phía Dư Bát Lang.

Ban ngày lại thêm buổi tối thiệt hại một trận, hiện tại trong toàn bộ đại quân thì thực lực của Dư Bát Lang là cao nhất.

Binh lính hao tổn thì chín trâu mất một sợi lông, nhưng tổn hại cao thủ thì quá thảm rồi.

“Đừng đừng.. Đừng nhìn ta, ta ta ta... Chính là một tên.. nói nói... lấp, cái cái.. cái gì cũng không... Không biết, hết thấy do do... do Sư gia làm... làm làm chủ.” Dư Bát Lang trông thấy ánh mắt của mọi người, vội vàng rút cổ lại, lấp bấp nói.

Hắn ta đã nhận thấy rõ, ván này kẻ nào đứng ra kẻ đó chết, nếu như tất cả không có ai đứng ra thì kẻ đứng đầu chết.

Sống hơn mấy chục năm, Dư Bát Lang lần đầu tiên cảm thấy, nói lấp cũng không phải chuyện gì xấu.

Ông trời đóng một cánh cửa lại, lại mở ra một cái cửa sổ, nếu không mình đã đột tử mấy lần rồi.

Khi nào quay về phải lấy ra dùng hết các biện pháp có thể che giấu thực lực, nếu thực sự không được nữa thì phải âm thầm trốn đi.

Mặc dù “câu” dễ bị lỡ mất cơ hội, nhưng mạng lớn!

Ai thích thì kẻ đó cứ ra mặt đi.

Đám người thấy vậy, chỉ có thể đưa mắt nhìn về phía lão già mặc áo xanh.

Sư gia mà Dư Bát Lang nhắc tới, chính là lão già mặc áo xanh này.

Ông ta là người của Thánh chủ, thực lực không ra sao nhưng lại có tư lịch rất cao; còn Diêm hộ pháp là người bên phái Giáo chủ, hai người thuận mắt nhưng không thuận lòng, ông ta thường bị Diêm Hộ pháp âm thầm chèn ép, thời điểm nghị sự còn thường không được vào trong trường bông, mang cái danh sư gia nhưng lại thường bị làm việc vặt.

Lão già áo xanh nghe thấy Dư Bát Lang lùi bước, còn tỏ thái độ ủng hộ mình, sau khi hơi sững người thì đôi mắt lập tức đã sáng bừng lên như mắt chó, trên mặt lộ vẻ tham lam quyền dục, cười nói: “Dư Bát Lang khiêm tốn.”

“Không không không.... Không khiêm tốn, sư... sư gia.... bảo bảo... bảo xử lý như thế nào, cứ cứ cứ... xử lý như thế ấy.” Hai tay Dư Bát Lang khua như khua quạt, còn lùi về phía sau một bước.

Lão già áo xanh thấy vậy, sự tham lam dưới đáy mắt càng lộ rõ, sau khi chần chờ trong chớp mắt, ông ta vội vàng chấp tay nói: “Chư vị, lão phu tầm thường không có gì nổi bật, may mắn được Thánh chủ đại nhân ưu ái, phó thác làm sư gia chủ soái, hiện tại tam quân như rắn mất đầu, cần gấp một người đứng ra chủ trì sự vụ, nay được Dư Bát Lang tôn sùng, lão phu mặt dày tự tiến cử, tạm thay chức Hộ pháp đốc quân, chư vị thấy thế nào?”

Đám người hai mặt nhìn nhau, trên mặt rất nhiều người xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Cái này... Mặt dày tự tiến cử, thực sự là mặt đủ dày a.

Cái chuyện lên nắm quyền này, dù người có mặt dày vô sỉ đến mức nào, cũng đều coi trọng “Ba khuyên”.

Cái gọi là ba khuyên, chính là để người khác khuyên nhủ, thuyết phục mình lên nắm quyền, mình thì chối từ, lại khuyên can, lại chối từ, tiếp tục khuyên, lúc này mới cố là lên chức nắm quyền.

Người này tỏ ra không kịp chờ đợi như vậy, tướng ăn cũng quá là khó coi.

Nhưng dù có oán thâm như thế nào thì cũng không có ai đưa ra lời phản đối, quả thực trong giáo ông ta là người có tư cách nhất, ngay cả bên phía cao thủ tà đạo, Dư Bát Lang cũng đã tỏ thái độ rõ ràng.

Bóp mũi nhận thôi.

Kết quả là, lão già áo xanh thuận lợi thượng vị.

Tạm thay chức Hộ pháp đốc quân.

Mệnh lệnh ông ta ban bố đầu tiên, chính là mang tất cả mọi thứ trong đại trướng trung quân, ngoại trừ cái kim trướng kia, dọn tất cả vào doanh trướng của mình, tiện thể thu lấy luôn hơn mười Thánh nữ mỹ mạo theo quân.

Tiếp đó, ông ta lại ban bố ra mệnh lệnh thứ hai, toàn quân co vào doanh bản, tăng cường tuần tra, thủ vững chờ đợi cứu viện.

Viện quân... Đang trên đường thúc ngựa chạy tới.

Dư Bát Lang đã thu thập xong đồ đạc chuẩn bị chạy trốn, thấy vậy, lại đặt tay nải xuống.

....

“Bành!”

Trong gian phòng thiêu thi, Tần Hà trực tiếp bỏ thi thể Diêm Hộ pháp vào lò đốt xác.

Chuyện ra ngoài này coi như khá hài lòng, lão yêu này có đạo hạnh hơn năm mươi năm, đã chạm đến cường giả nội kinh đỉnh phong.

Mấu chốt nhất là thân phận của người này – Một trong những nguyên lão của phái Văn Hương Liên giáo.

Chắc hẳn có thể đốt ra được thứ tốt.

Liên giáo như là một cái vòng khung, bên trong chứa đủ mọi thứ, có thể nói là phe phái trong nội bộ mọc lên như rừng, có đủ loại giáo phái: Kim Thiền, Vô Vô, Pháp Hoa, Tịnh Không, Văn Hương, Đại Thừa, La Đạo, Vô Sinh Lão Mẫu, Bí Xã, Mật Tông, A Di Đà,...

Các phái đều có thế lực, địa bàn, đường khẩu riêng, phái “Vô Sinh Lão Mẫu” của Thánh chủ Từ Hồng cũng chỉ là một trong những phái mạnh nhất trong số đó.

Phái Văn Hương, thế lực đứng sau phái Vô Sinh Lão Mẫu.

Tên Diêm Hộ pháp này, chính là nguyên lão của phái Văn Hương.

Lúc đánh nhau, Tần Hà đập một xẻng khiến cả người lẫn vũ khí đều bị đập vào trong đất, da thịt không bị tổn hại, chỉ là gân cốt cùng nội tạng đã hoàn toàn lẫn lộn, cho nên cũng không cần thanh lý thi thể.

Nhóm lửa đốt than đá, giội thêm dầu hoả, sau đó hắn liền nằm lên đệm chần, đi ngủ.

Cứ từ từ mà đốt, không vội.

Đốt không xong, ngày mai đốt tiếp.

Đốt xong, ngày mai lại đến cái khác.

Chính là phạt hệ như vậy, chính là sao cũng được như thế đấy.

Chương 276 – Quá ức hiếp người!

“Ồ ó ồ”

Gà trống gáy sáng, Lưu thành yên ắng cả đêm chậm rãi thức tỉnh từ trong cơn mơ.

Song phương đối chiến đều hiểu rõ, người ở bên ngoài không thể đánh vào trong, mà người ở bên trong cũng không thể đánh ra ngoài được, cho nên ban đêm mọi người đều được ngủ yên.

Không qua bao lâu, cả tòa thành trì không lớn bắt đầu vang lên liên tiếp những tiếng thét chói tai.

Đó là những âm thanh ngạc nhiên khi biết mình nhận được Thanh Ngu Đại Tiên truyền pháp hoặc ban thưởng.

Giống như bình thường, Thanh Ngu Đại Tiên vẫn còn đang tiếp tục truyền pháp.

Nhưng trong những âm thanh ấy không chỉ có vui mừng, còn có cả tức giận.

“Bành!”

“A!!”

“Tên khốn kiếp, làm nhục nhã ta!”

“Ta và người không xong, không xong!”

“....”

Ngụy Vũ đập mạnh một quyền xuống khiến cho cái bàn trước mặt vỡ thành từng mảnh, liên tục rít gào.

Úc hiếp người!

Quá ức hiếp người!

Người khác đều là cho công pháp, thuật pháp, kém nhất cũng được cảm ngộ tu hành, đan dược.

Đến chỗ hấn ta, lại là cái gì mà 《Chăm sóc lợn nái sau sinh》?

Kiến thức sản công(*) dơ bẩn ti tiện.

(Note (*)) Sản công: Chỉ những người đàn ông ở cũ thay vợ khi vợ sinh sản.)

Nhục nhã!

Đây chính là sự nhục nhã trần trụi.

Ngụy Vũ tức giận đến sùi bọt mép, hai mắt trợn trừng như chuông đồng, đồ đạc cùng bàn ghế trong doanh trướng đều bị

hắn ta đập ngã, trông có vẻ như không có ý định bỏ qua.

“Vũ ca... Có chuyện gì vậy?”

Trong góc doanh trường, Ngụy Nguyên Cát núp ở bên cạnh giường, hãi hùng khiếp vía nhìn mà chẳng hiểu ra sao.

Mới sáng sớm hắn ta còn chưa tỉnh ngủ, Ngụy Vũ đã bật dậy đập đồ đạc lung tung như nổi cơn điên.

Không thể hiểu nổi.

“Người đừng có hỏi, hiện tại ta đang rất muốn đâm người, đâm người!” Ngụy Vũ quay đầu trừng mắt với Ngụy Nguyên Cát, cả khuôn mặt đều tràn ngập sát khí.

Ngụy Nguyên Cát bị sự quá khích của Ngụy Vũ làm cho cả người run rẩy, vội vàng ngậm miệng lại.

Thời gian chừng nửa nén hương sau đó Ngụy Vũ đều đập phá đồ đạc phát tiết, đập cho đến khi không còn gì để đập nữa, hắn ta mới nguôi ngoai một chút.

“Vũ ca người... Vẫn ổn chứ?” Ngụy Nguyên Cát thực sự không thể nhịn nổi nữa, lại lên tiếng hỏi thăm.

“Ta không sao.” Ngụy Vũ nghiêng răng, nhả ra từng chữ, nhưng trông cái dáng vẻ căm hận đến muốn nghiền nát cả hàm răng kia, không hề giống như là không có chuyện gì.

“Ồm... Có chuyện gì xảy ra vậy?” Ngụy Nguyên Cát cẩn thận dò hỏi.

“Đã nói là không có chuyện gì rồi, chỉ là ta đột nhiên nghĩ tới một người, hiện tại cực kỳ muốn dùng Lang nha bổng đâm chết hắn!” Ngụy Vũ điên cuồng làm ra động tác đâm.

Động tác này khiến cho Ngụy Nguyên Cát nhớ đến bộ mị thi kia, lại giật mình hoảng sợ, vội vàng ngậm miệng.

Vị đường ca này của mình... Không đúng, phải là thân ca, không có tật xấu gì, chỉ có điều hơi nhỏ mọn, thường thích chui đầu vào ngõ cụt.

Cũng không biết là ai trêu chọc y, then chốt là, dạo gần đây hình như cũng không có ai phát sinh xung đột hay gây khúc mắc gì với y cả.

Thật là kỳ quái.

Lắc đầu, Ngụy Nguyên Cát mặc kệ ý, dù sao khuyển cũng chẳng có tác dụng gì, sau này mình bảo kê ý là được, tùy ý đi.

Hạ quyết định, Ngụy Nguyên Cát vui vẻ ném thư 《 Quỷ Đao Quyết 》 hôm qua vừa mới lấy được.

Thanh Ngu Đại Tiên quá hào phóng, bộ đao pháp này chính là thuật pháp nội kinh lục phẩm, là Đao quyết trấn môn của Quỷ Đao Môn, đao pháp lăng lệ tàn nhẫn, cực kỳ hung hãn.

Chém ra một đao, giống như là lệ quỷ rít gào, hết sức lợi hại.

Bản thân mình dùng đao, tu chính là sát khí công, hoàn toàn có thể thi triển được bản đao quyết này.

Máu chó hơn là, Đại tiên truyền Đao quyết trực tiếp khắc sâu vào trong đầu, hoàn toàn không tồn tại quá trình học tập cùng lĩnh ngộ, quả thực có thể xưng là nghịch thiên.

Thấy được sự phi phạm của quỷ đao quyết, Ngụy Nguyên Cát càng trở nên kích động, nụ cười trên mặt cũng càng lúc càng trở nên rõ ràng.

Giờ khắc này, hắn ta kính ngưỡng Thanh Ngu Đại Tiên như nước sông cuộn cuộn, liên miên không dứt.

Đại tiên chính là thần tiên, không so đo hiềm khích trước kia, khoan dung độ lượng, trong bụng tử tế có thể chống thuyền; nếu không phải là có Ngụy Vũ ở đây, hắn ta đã quỳ xuống ngay tại chỗ, lúc này hắn ta thực sự muốn quỳ xuống để dập đầu tạ ơn Thanh Ngu Đại Tiên ngay lập tức.

“Người cười gì vậy?” Ngụy Vũ thấy được vẻ mặt của Ngụy Nguyên Cát, nghiêng đầu hỏi.

Ngụy Nguyên Cát giật mình hoảng sợ, ngẩng đầu lên, vội vàng nói: “Ta... Đâu có cười đâu.”

“Rõ ràng ta vừa trông thấy người đang cười.” Ngụy Vũ tập trung nhìn kỹ.

“Ta nhớ tới một chuyện vui về.” Ngụy Nguyên Cát nhắm mắt nói bừa để ứng phó.

“Chuyện gì?” Ngụy Vũ tiếp tục truy hỏi không bỏ.

“Vợ ta sinh con... Ày, không phải, là... ừm... ừm...” Ngụy Nguyên Cát bị ép hỏi đến nói năng lộn xộn.

Ngụy Vũ trực tiếp cắt ngang: “ Là cái tên ngụy tiên kia lại tiếp tục truyền pháp cho người phải không?”

“Vũ ca, sao người biết được?” Ngụy Nguyên Cát đầu hàng.

“Nói, hắn truyền pháp gì cho người?”

“Quỷ môn đao quyết, chính là bộ Đao quyết trấn môn của Quỷ đao môn kia.”

“Đao quyết lục phẩm?”

“Đúng vậy, lục phẩm.”

Vẻ mặt của Ngụy Vũ dần dần trở nên bình tĩnh, gật gật đầu, cười nói: “Luyện tập cẩn thận, đây là thứ tốt.”

Nói xong, hắn ta chậm rãi xoay người, bước ra khỏi doanh trướng, đi đến doanh trướng bên cạnh, tức giận hét to: “Giờ nào rồi còn chưa chịu rời giường?”

“Các người cái đám lười biếng!”

“Còn chưa dậy ta đâm chết các người!”

“A, coi ta là ai, muốn nhục nhã ta đúng không!”

“Ta cùng các người không xong, đều không xong!”

“Bình bang bành bành!”

Ngay sau đó liền nghe thấy cái doanh trướng kia cũng truyền ra tiếng đồ vật bị đập phá, giống như là vật lộn cực kỳ kịch

liệt, dọa đến đám quan thiêu thi ở trong trướng bỗng đều vội vàng chạy ra bên ngoài.

Lúc này bên ngoài cũng đã tụ tập không ít người đến vây xem.

“Tình huống gì vậy?”

“Không biết a, vừa sáng ngày ra đã nổi điên.”

“Kháng cự không bái đại tiên, đoán chừng là đầu óc có bệnh.”

“Chắc chắn là như vậy.”

Đám người nghị luận âm ỉ.

“Chuyện gì vậy?”

Đúng lúc này, Tần Hà cắn hạt dưa bước xuyên qua đám người đi đến, hỏi thăm trái phải.

Đám người vây xem trông thấy là Tần Hà, lập tức liền mồm năm miệng mười kể khái quát chuyện bọn họ đã trông thấy.

“Ai, nghiệp chương.”

Tần Hà lắc đầu không còn gì để nói, nghĩ thâm, chuyện này cũng không thể trách ta được.

Đều là do đám quần chúng vô lương kia xúi dục, không tin người quay đầu xem thử.

Bên trong quần chúng có người xấu nha.

Chương 277 – Rượu mơ

Cắn hạt dưa xem kịch xong, Tần Hà vươn vai một cái, đi dạo lòng vòng trong Lưu thành.

Đại quân công thành, không khí toàn thành đều khẩn trương, đường phố lộ rõ vẻ tiêu điều.

Khắp nơi đều là cảnh khô cằn lá rụng xen lẫn với băng tuyết, người đi đường tới lui vội vàng.

Số cửa hàng mở cửa buôn bán cực kỳ ít ỏi.

Có một nơi duy nhất có thể coi là khá náo nhiệt, chính là miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân mới được dựng lên.

Nhờ có Phi Ngư Vệ, ba trăm binh sĩ và thanh niên trai tráng cùng thủ thành, bách một truyền mười, mười truyền trăm, cái miếu Thành Hoàng nho nhỏ bị vứt bỏ sau khi được thay đổi diện mạo, đã có nhân khí một lần nữa.

Tần Hà ngấm nhìn xung quanh, sau đó tiến vào một quán rượu còn mở cửa cách đó hai con phố.

Quán rượu không lớn, chỉ có hai, ba cái bàn, treo rèm vải kín mít, trong góc còn đặt lò sưởi, vừa tiến vào đã cảm nhận được một luồng hơi ấm phả lên mặt, cực kỳ thoải mái.

“Chưởng quỹ, rượu ngon, thức ăn ngon, có thể mang lên được bao nhiêu thì cứ mang lên hết đi.” Tần Hà ngồi xuống bàn, kêu chưởng quỹ.

Có lẽ là vẫn còn sớm nên quán rượu cũng không có khách hàng, chỉ có một chưởng quỹ tóc bạc trắng đang lau quầy.

“Khụ khụ... Khách quan ngài chờ một lát.” Lão chưởng quỹ ho khan một cái, trên khuôn mặt nhăn nheo giương lên vẻ tươi cười.

Không lâu sau, “rượu ngon thức ăn ngon” được mang lên.

Một đĩa đậu muối, một đĩa dưa góp, một đĩa mơ khô, một hũ rượu.

“Chưởng quỹ, chỉ... chỉ có những thứ này thôi sao?” Tần Hà cảm thấy hơi thất vọng, vốn dĩ hắn đang định ra ngoài ăn chút thịt.

“Khách quan, chỉ còn lại những thứ này.” Lão chưởng quỹ chậm rãi lắc đầu, sau đó nói tiếp: “Đĩa thức ăn không được ngon lắm, nhưng hũ rượu mơ này, chính là do cháu trai cháu dâu ta tự mình cất, mời khách quan dùng, có thể nếm thử, có một phong vị khác.”

“Sao chưởng quỹ biết đây là lần đầu tiên ta tới đây?” Tần Hà hơi cảm thấy ngoài ý muốn, hắn đã thay đổi hình dạng, còn bắt chước khẩu âm bản địa, nhưng không thể ngờ rằng lão chưởng quỹ này vừa nhìn đã xem thấu.

“Đất vàng chôn đến cổ, đa phần đều là buôn bán cho hàng xóm láng giềng, khách mới tới, đương nhiên là sẽ biết ngay.” Lão chưởng quỹ cười cười, thuận tay rót rượu cho Tần Hà.

“Chưởng quỹ khách khí.”

Tần Hà vội vàng dùng hai tay bưng chén rượu đỡ, đến khi rượu đầy thì bưng lên nhấp một ngụm, ánh mắt sáng lên.

“Rượu ngon!”

Rượu mơ hơi ngọt, không gắt không chát, uống vào miệng không cay rát, nuốt xuống cổ họng thấy êm dịu, đặc biệt nhất là mang theo mùi mơ thoang thoảng, thấm vào ruột gan, uống cực kỳ khoan khoái.

Muốn ủ được rượu trái cây như vậy, không thể thiếu được nước tốt, nguyên liệu tốt cùng tay nghề tốt, ngay cả việc hái mơ cũng cần phải đúng thời điểm, bất kể là thiếu đi một bước nào, cũng không thể cất ra được loại rượu này.

“Khách quan cứ từ từ nhâm nhi, rượu này chỉ còn lại một hũ cuối cùng này.” Lão chưởng quỹ nhẹ nhàng đặt hũ rượu xuống.

“Chỉ còn lại có một hũ này?” Tần Hà lập tức cảm thấy tiếc nuối, thầm nghĩ nếu ông lão còn có, nhất định sẽ mua vài hũ về uống dần.

“Năm nay trời đại hạn, cây mơ ngoài thành đều bị khô héo, sau này cũng sẽ không còn rượu mơ nữa.” Lão chưởng quỹ lắc đầu, trên mặt nhiễm lên một tia cô đơn cùng tịch mịch.”

“Thuyền chìm liếc thấy ngàn buồm lướt, trên đầu cây bệnh vụn mầm xanh, cây già khô héo, cây non nảy mầm, không đến mấy năm nữa, cây sẽ lại tươi xanh.” Tần Hà an ủi.

Kết quả chưởng quỹ lại lắc đầu, nói: “Sẽ không, cho dù có cây mơ, cũng không có người?”

“Tại sao vậy?”

Tần Hà cười hỏi, gơ tay đẩy băng ghế bên cạnh ra, ra hiệu đối phương ngồi xuống nói chuyện.

Có rượu, có đồ ăn, chỉ còn thiếu chuyện xưa.

Sau khi cùng lão chưởng quỹ nói chuyện tâm sự, hắn mới biết được, toà Lưu thành này không chỉ trải qua đại hạn, lúc giữa năm còn từng bùng nổ một trận ôn dịch.

Dân chúng trong thành người thì trốn, người thì chết, giày vò đến trời đông giá rét ôn dịch rút đi, Lưu thành cũng chỉ còn không đến một vạn người.

Hàng xóm láng giềng mười nhà trống chín, quán rượu không có lương thực, không mợ, cũng không còn có khách hàng, đã sớm không thể duy trì buôn bán tiếp.

Bán xong hũ rượu cuối cùng còn sót lại này, sẽ phải đóng cửa ngừng kinh doanh.

“Cháu trai cháu dâu ngài đâu rồi?” Tần Hà hỏi.

“Giữa năm đã đi trốn ôn dịch, vốn là bọn họ định mang ta đi cùng, nhưng bộ xương già này của ta đâu còn đi được, cho nên liền ở lại, may mắn tránh thoát được ôn dịch, đại nạn không chết, nhưng cũng không biết cháu trai cháu dâu đi trốn ôn dịch như thế nào.” Lão chương quỹ lắc đầu thở dài, trên mặt phủ đầy sự lo âu.

Tần Hà không khỏi trầm mặc.

Đất Lỗ liên tục thiên tai nhân họa không ngừng, thổ phi làm loạn khắp nơi, không trốn thì chết, mà trốn cũng là cử tử nhất sinh.

Lão chương quỹ đã cao tuổi, nếu như cháu trai cháu dâu bất hạnh đi sớm, dù cho quán rượu này có khách, cũng không có ai cất rượu.

Một mình sống đến cuối đời, quãng đời còn lại cô quạnh, lão chương quỹ kinh doanh quán rượu cả một đời, quán rượu nhỏ này chính là tinh khí thần của ông lão.

Con người một khi không còn tinh khí thần, cũng chẳng còn bao lâu.

Trầm mặc trong phút chốc, Tần Hà mỉm cười, nói: “Chương quỹ cứ thả lỏng tinh thần, nhìn đến sang năm, binh loạn đất Lỗ bình ổn lại, cháu trai cháu dâu của ông cũng sẽ trở về, năm sau mưa thuận gió hoà, sẽ có quả mợ, cũng sẽ có rượu.”

Lão chương quỹ nghe vậy thì sững sờ, chớp tay cười nói:

“Cảm tạ khách quan trấn an, mệnh lão hủ, lão hủ biết.” Giọng điệu này hiển nhiên là lão chương quỹ không tin lời Tần Hà nói.

Tần Hà thấy vậy, lại nói tiếp: “Lời ta nói cũng không phải là nói bừa để trấn an ông, mà là thuật xem tướng, ta xem tướng mạo của chương quỹ, có hậu bối đưa ma.”

Lão chương quỹ nghe xong, đôi mắt đục ngầu lập tức sáng lên mấy phần, vội vàng hỏi: “Lời này của khách quan, là thật?”

“Đương nhiên là thật.”

Tần Hà gật đầu.

.....

Qua một hồi lâu sau, Tần Hà rời khỏi quán rượu, hắn được lão chương quỹ tiễn ra tận cửa.

Bước trên đường phố vắng vẻ, phần lớn phòng ốc xung quanh bị thủng, tuyết đọng không có người quét dọn, đó đều là nhà trống, không ít cửa sổ còn có dấu vết bị cạy mở.

Khói bếp bay lura thưa, tình cảnh bi thảm.

Hoàn toàn khác với bến tàu Vận Hà “náo nhiệt”, cảnh tượng duy nhất thể hiện ở những nơi khác, đó chính là tiêu điều.

Người sống đói gầy như quỷ, thành trì suy bại không khác gì thành quỷ.

Tình cảnh lão chương quỹ gặp phải, cũng chỉ là một hình ảnh thu nhỏ nhỏ bé ở trong loạn thế mà thôi.

Vô số người chạy nạn rời đi, sau đó cũng không quay về nữa, không ai biết bọn họ đi đâu, họ cứ như vậy biến mất, vô tung vô ảnh.

Đợi đến thịnh thế luân hồi, không gian sinh tồn mà bọn họ lưu lại chẳng mấy chốc sẽ được nhân khẩu mới lấp đầy.

Vòng đi vòng lại, từ luân hồi này sang một cái luân hồi khác.

Tần Hà không có động lực đi can dự vào tiến trình này, hoặc có lẽ là, hắn không biết can dự chuyện này có ý nghĩa gì.

Hắn chỉ là truy đuổi phần thưởng đốt xác, dựa vào cảm giác bước từng bước tiến lên phía trước.

Trừ phi là bạo phát cách mạng khoa học kỹ thuật của đời sau.

Nhưng vấn đề là, đây là một thế giới lấy võ tu luyện, yêu ma quỷ quái ăn thịt người tằm cốt, dị nhân hiệp khách hoành hành

trắng trợn, sẽ giống như hậu thế sao?

Tần Hà cũng không biết, đi một bước nhìn một bước thôi.

Quay lại lão chương quỹ.

Vừa quét thuật vọng khí qua, Tần Hà liền biết cháu trai cháu dâu của lão chương quỹ đã không còn ở trên nhân thế.

Cả thiên hạ đều loạn, số người chạy nạn có thể sống tiếp là cực ít, đa phần đều là chuyển sang nơi khác chôn.

Nhưng câu nói mà Tần Hà nói với lão chương quỹ cũng không phải là lời nói bừa để trấn an, thật sự sẽ có người cho lão chương quỹ đưa ma.

Người sống một đời, chính là kỳ diệu như vậy.

Chương 278 – Diêm Hộ pháp

Cho đến khi Tần Hà đi dạo xong quay trở về gian phòng thiêu thi, thời gian cũng đã tới gần trưa.

Diêm Hộ pháp da dày thịt béo cũng đã hỏa táng xong.

Rối bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được cuộc đời của Diêm Hộ pháp.

Diêm Hộ pháp tên là Diêm Yển, là người Nhật Chiêu đất Lỗ.

Nhật Chiêu ở gần biển, làm nông nghiệp khó khăn, lại thêm Đại Lê ra chính sách cấm biển, buôn lậu hoành hành, thương nhân buôn muối vừa là thương nhân cũng là thổ phỉ, mỗi thôn trại đều có dân tráng vũ trang, dân phong bưu hãn.

Diêm Yển, chính là sinh ra trong một gia đình thương nhân buôn lậu muối phổ thông.

Cái nghề buôn lậu muối này có rất nhiều nguy hiểm, vừa phải đề phòng quan phủ, vừa phải đề phòng đám người cùng nghề.

Nếu chỉ là cầu an ổn, lấy muối bán cho muối thương, thì lợi nhuận lại rất ít ỏi, ăn không đủ no.

Muốn ăn no mặc ấm, cũng chỉ có thể chó cùng rút giậu, vận chuyển tiến vào nội địa buôn bán.

Từ nhỏ Diêm Yến đã thông minh lanh lợi, đi theo thúc bá vào nam ra bắc, tuổi niên thiếu đã từng trải không ít.

Càng từng trải, dã tâm của hắn ta cũng càng tăng thêm.

Diêm Yến không cam lòng cả đời làm một kẻ buôn lậu muối, mỗi giây phút đều tự phấn đấu vươn lên, khổ học vài năm, muốn thi đậu công danh.

Nhưng mà con nhà nghèo không có một chút cơ sở nào, muốn thi đậu công danh nói thì dễ làm thì khó.

Không có tiên sinh dẫn đường, lại càng không thể biểu được bạc.

Con đường cầu lấy công danh còn chưa bắt đầu, đã tuyên cáo kết thúc.

Vẫn không thành, Diêm Yến lại đi học võ.

Học được năm, ba chiêu thức, đối phó được năm, ba người bình thường, nhưng cũng chỉ được như vậy.

Tiến thêm bước nữa là tu luyện, nhưng lại khổ vì không có người dẫn đường.

Chỉ có chí lớn, không có cánh để bay lên, cứ như vậy, nhiều năm trôi qua, Diêm Yến gần như đã nhận mệnh.

Nhưng mà vận mệnh lúc nào cũng coi trọng người có sự chuẩn bị, hoặc là nói, người có dã tâm.

Vào thời điểm Diêm Yến hai mươi tuổi, quan phủ vây thành lùng bắt một yêu nhân Liên Giáo tên là “Khô Bồ”, lúc ấy không chỉ có Phi Ngư Vệ xuất động, còn có cả thành vệ, bộ khoái, thanh thế to lớn, còn treo thưởng 3000 lượng bạc.

Khô Bồ bị vây giết, trọng thương sắp chết, trời cao không còn lối, địa ngục không cửa vào, ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Diêm Yến đi ngang quan phát hiện ra ông ta, còn nhận ra người này.

Nếu là người bình thường sẽ chọn lựa như thế nào?

Nói nhảm, chắc chắn là giao cho quan phủ lĩnh thưởng rồi.

3000 lượng bạc, đối với những kẻ như Diêm Yến mà nói, đó chính là bước một bước lên trời.

Mua đất đai ruộng đồng, xây nhà cưới vợ, cũng đều là chuyện nhỏ.

Đại phú đại quý còn muốn lấy thêm, nhà khá giả thì dư dãi.

Chỉ cần không quá tiêu pha, quãng đời còn lại không chỉ áo cơm không lo, còn có thể lưu lại cho đời sau không ít gia sản.

Nhưng Diêm Yến làm như thế nào?

Hắn ta gánh lên nguy hiểm, không chỉ cứu sống Khổ Bồ, còn đưa ông ta ra khỏi thành đang bị bao vây.

Chuyện này nhìn thì như không có gì, nhưng trên thực tế trong đó ẩn chứa tính cá cược mang theo gian nguy cực lớn.

Đầu tiên là chứa chấp yêu nhân Liên Giáo.

Đây chính là tội nặng, nhẹ thì chém đầu thủ phạm, người nhà bị lưu vong, nặng thì lăng trì xử tử, xử trảm cả nhà.

Cường độ chèn ép của Đại Lê đối với Liên giáo, là mạnh nhất chưa từng có so với các triều đại trước.

Thời điểm Đại Lê gây dựng đã từng có sự hợp tác gần gũi cùng Liên Giáo, cho nên biết rõ đám người này lợi hại, sau khi khai quốc lập triều liền lập tức trở mặt không quen, bắt giết trắng trợn.

Không quen biết lẫn nhau, không chỉ có đánh cược mạng sống của mình, còn cược mạng sống của cả nhà.

Vẽ vẽ chỉ là điều này, đã có thể dọa 99,99% người lùi bước.

Sau đó là chuyện mang Khổ Bồ ra khỏi thành bị bao vây.

Việc này khó càng thêm khó.

Trọng binh vây thành, trạm kiểm soát khắp nơi, đừng nói mang một người đang hôn mê đi ra, chính là mang một con mèo con, một con cún nhỏ cũng rất dễ bị phát hiện.

Diêm Yến sử dụng phương pháp vận chuyển muối lậu, dùng xe ngựa, quan tài, thuyền,... đủ loại phương thức, gánh lên cực lớn nguy hiểm mang Khổ Bồ ra khỏi vây thành.

Bước cuối cùng chính là đánh cược.

Diêm Yến cứu Khổ Bồ, chỉ hy vọng Khổ Bồ có thể làm người dẫn đường cho hắn ta, hắn ta bức thiết muốn trở nên mạnh mẽ,

trở thành người trên người.

Nhưng hai người chẳng hề quen biết nhau, Khổ Bò bị hôn mê còn không biết có thể tỉnh lại hay không, khi tỉnh lại rồi có đồng ý làm người dẫn đường cho hắn ta hay không, không thể biết được.

Tất cả mọi hành động của Diêm Yến, chính là dùng tính mệnh cả nhà để đánh cược, đánh cược một khả năng có thể leo lên.

Không thể nghi ngờ, hắn ta là một tay cờ bạc, một tay cờ bạc điên cuồng bất chấp mọi hậu quả.

Cá cược có muôn vàn rủi ro, nhưng một khi thắng cuộc, thu hoạch lại có tỉ lệ thuận với nguy cơ.

Diêm Yến thắng cuộc, hắn ta được Khổ Bò dẫn trở về thôn mai danh ẩn tích chữa thương, thời gian vừa trôi qua chính là ba năm.

Khổ Bò rất ưa thích người trẻ tuổi đã cứu mình này, vừa có gan lại vừa có đầu óc, do vậy liền thu hắn ta làm đệ tử, dốc túi dạy bảo, công pháp, thuật pháp, kinh nghiệm, cùng với đủ loại thoại thuật giang hồ, không giữ lại chút nào.

Vừa chỉ dạy, Diêm Yến đã nhanh chóng học được, ngộ tính cực cao.

Ba năm sau, Khổ Bò dẫn theo Diêm Yến quay trở lại giang hồ.

Diêm Yến cũng chính thức gia nhập vào phái Văn Hương Liên Giáo.

Sau đó, dưới sự dìu dắt của Khổ Bò, Diêm Yến giống như được bật hack, phi tốc vọt lên, không đến sáu năm đã trở thành thanh niên cao thủ nổi danh Liên Giáo.

Nhưng mà cây cao đón gió lớn, có người bất mãn với sự nổi trội quá mức của Diêm Yến, biết được xuất thân của Diêm Yến liền báo cho quan phủ.

Phi Ngư Vệ xuất động, bắt tam tộc hơn 20 người nhà Diêm Yến, sau khi xác minh liền đem toàn bộ xử trảm.

Từ đó Diêm Yến liền hoàn toàn đối đầu với Phi Ngư Vệ.

Khắp nơi đánh cướp đủ loại tài nguyên tu hành cùng cung phụng của triều đình, phạm án không dưới ba mươi lần.

Hơn nữa Diêm Yến cũng thay đổi tính cá cược, trở nên cực kỳ cẩn thận, chưa bao giờ tùy tiện lộ diện, ra một kích rồi lui, bắn một phát đổi một chỗ khác, làm việc không theo một quy luật nào.

Phi Ngư Vệ đã từng giảng bày dụ bắt, nhưng toàn bộ đều lấy thất bại mà kết thúc.

Mà Diêm Yến lại là càng cướp càng mạnh, trò giỏi hơn thầy, xuất đạo hai mươi năm đã trở thành một trong tam cự đầu của phái Văn Hương, nâng địa vị phái Văn Hương trong Liên Giáo lên cao vượt trội.

Lại sau nữa, giáo chủ Liên Giáo đột ngột xuất hiện, trù tính khởi binh ở đất Lỗ.

Diêm Yến lập tức chiêu binh mãi mã, đứng ra hưởng ứng đầu tiên, chẳng mấy chốc đã mở rộng thế lực đến hơn vạn người.

Giáo chủ Liên Giáo có qua có lại, phong hấn ta làm Tả hộ pháp, phân hơn ba mươi tên cao thủ tà đạo trợ chiến, danh tiếng cùng thế lực nhất thời trở nên nổi trội, lập tức vượt trên Thánh Chủ Liên Giáo.

Mãi cho đến khi hấn ta đến cái Lưu thành nho nhỏ này, kích gây chìm trong cát.

Đền chiếu thu hồn, thăm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Niên thiếu gò bó du long hãm ghèn, đại bàng giương cánh thành khô thủ; bần động bắt nguồn từ hỗn độn, Bạch Liên soi sáng thịnh thế lên; tinh kỳ tung bay tứ phương ứng, xẻng đen vung vẩy lại thành không.”

Phản thưởng: Một tia khí hỗn độn.

Chương 279 – Khí hỗn độn

Một tia khí hỗn độn: Đây là một tia khí đến từ thế giới hỗn độn, là nguồn gốc vạn vật, có diệu dụng vô tận.

Chú thích: Đây là Thần di.

Tần Hà vừa thấy, tốt lắm.

Phản thưởng này thật bùng nổ.

Khí hỗn độn, vừa nghe tên đã thấy cực kỳ lợi hại.

Mặc dù chỉ là một tia, nhưng vấn đề là, Diêm Yển cũng chỉ là một tên nội kinh đỉnh phong, một tia cũng quá là bạo nổ.

Hơn nữa chú thích còn đưa ra nguồn gốc rõ ràng: Thần di.

Đến tận bây giờ, Tần Hà vẫn chưa rõ ràng cái gọi là Thần di là gì, nhưng chắc hẳn là chỉ những vật phẩm được để lại từ thời đại thần thoại, có được thần thông quý thần khó lường.

Nhắc đến Thần di, cái quả trứng ở trong túi đựng quần đạo sĩ Ngô Đức kia, có vẻ như cũng là Thần di.

Lần trước gặp hắn ta cũng không xem lại, không biết như thế nào.

Vừa lật tay một cái, tia khí hỗn độn liền chậm rãi rơi xuống lòng bàn tay hắn, đôi mắt Tần Hà tức thì tròn tròn, đảo đảo một cái, thiếu chút nữa đã cắm đầu xuống đất.

Man Ngưu kinh kêu vang, gia trì thêm gấp mười lần sức mạnh.

Lúc này hắn mới có thể ổn định lại thân thể.

Thật nặng!

Một tia khí hỗn độn, rất nhạt rất nhạt, giống như là một tia hơi khói.

Nhưng chỉ là một tia như vậy lại nặng tựa như là vạn quân, chỉ dùng sức mạnh bản thể của Tần Hà thì hoàn toàn không thể nâng được nó.

Không hổ là Thần di, cụ thể có tác dụng gì thì giới thiệu cũng không có nói rõ ràng, nhưng chỉ riêng cái trọng lượng này, đã đủ ghê gớm đủ lợi hại.

Cẩn thận quan sát, khí hỗn độn giống như là một cuộn tơ tằm không có màu sắc.

Nó không có màu sắc, hoặc có lẽ là, nó có tất cả các màu.

Cẩn thận nhìn kỹ nó, có trắng đen giao nhau, lại giống như là có bảy màu rực rỡ, nhưng chớp mắt một cái, những màu sắc kia hình như lại đã biến mất, vô cùng thần dị.

Tần Hà thử nhào nặn một chút.

Kết quả hẳn lại phát hiện, có thể nhẹ nhàng nâng khí hỗn độn, nhưng chỉ cần hơi hơi dùng sức, nó lập tức biến thành “hư vô”, xuyên qua ngón tay, giống như là đột nhiên biến thành linh thể, không phải là vật thật.

Sau khi nghiên cứu thứ này một hồi lâu, Tần Hà vẫn không biết rõ sử dụng thứ này như thế nào, không thành hình cũng không chịu lực, đành phải thu vào không gian dưới nách, giữ lại để sau này lại nói.

Bên trong lò đốt xác, thi thể Diêm Yến dần dần hóa thành tro tàn.

Một đời khô thủ phong vân giang hồ, cứ như vậy đã trở thành dĩ vãng.

Tắt lò dập lửa xúc tro cốt, Tần Hà lấy mười mấy quả trái cây sức mạnh, năm viên Tủy tửy đan từ không gian dưới nách ra, nuốt tất cả vào bụng.

Không phát động Man Ngưu Kinh thì thậm chí còn không nâng được khí hỗn độn, bản thân mình vẫn quá yếu đi.

Không thể ngừng việc đốt xác.

Muốn tiến lên, phải phấn đấu, không thể lười biếng.

....

Cùng lúc đó, thành Tế Nam.

Xem như thủ phủ của đất Lỗ, thành Tế Nam thực sự là một tòa thành lớn chân chính.

Tường thành cao ngút đến tận mây xanh, sông bảo vệ thành sâu không thấy đáy, đồng thời xem như khu vực tiền tuyến tiêu diệt đại quân Bạch Liên lần này, phòng thủ thành Tế Nam đã gần như hoàn mỹ.

Trên đầu tường thành đặt đầy máy ném đá, đại bác, bồ cào quét thành cực lớn cũng được dựng lên thật cao, chuyên dùng để đối phó với các dụng cụ leo thành, cung mạnh nỗ cứng thì nhiều chi chít, ngay cả dưới nước trong sông bảo vệ thành cũng có thủy thủ răng nanh sắc nhọn bơi qua bơi lại.

Cả tòa thành Tế Nam lớn như vậy đã vũ trang thành con nhím.

Bên ngoài thành, doanh trại đội quân Liên giáo trải dài nhìn không thấy cuối, xe công thành, máy ném đá khổng lồ đang được tăng cường lắp ráp, đao thương như rừng, tinh kỳ như biển.

Trong khoảng đất trống ở giữa thành trì và doanh trại, một đoạn sông bảo vệ thành dài đến hai trăm bước đã bị lấp bằng, thi thể nằm la liệt trong rừng mũi tên giống như cỏ dại, đất cháy khô khắp nơi.

Trong doanh trường quân Liên Giáo.

Một nam tử mặc áo bào trắng kim liên, trên mặt đeo mặt nạ đồng xanh trong mắt chất đầy vẻ tức giận nghe khoái mã dưới trường báo cáo.

Hai bên, đám yêu nhân Liên Giáo mang vẻ mặt ngưng trọng.

Mức độ chuyên biến xấu của cục diện ở Lưu thành đã vượt qua sự dự đoán của tất cả mọi người.

Đại tướng quân yểm trợ đang trên đà phát triển, Tả hộ pháp Diêm Yến, vậy mà biến mất một cách không hiểu thấu giữa trung quân, dữ nhiều lành ít.

Mà trước đó Diêm Yến đã cầu viện, nói ở Lưu thành gặp phải cường địch, hao tổn mất sáu tên cao thủ giang hồ trợ chiến có nội kinh đỉnh phong, thực lực giảm mạnh, cho nên thỉnh cầu viện binh.

Sáu tên nội kinh đỉnh phong, hợp lại sức mạnh đã đủ để nghênh chiến một tên cường giả ngoại kinh.

Nếu là cộng thêm cả Diêm Yến, bức lui, thậm chí là vây giết một tên cường giả nội kinh cũng không phải là việc khó gì.

Sáu tên cường giả nội kinh kia chính là người mà Liên Giáo đã lựa chọn cẩn thận, mỗi người có một thể mạnh riêng, nếu phối hợp tốt với nhau, hoàn toàn có thể hoành hành không phải kiêng nể gì trên khắp chiến trường đất Lỗ.

Vậy mà tất cả đã bị hao tổn mất chỉ trong một ngày.

Hơn nữa đây còn là một cái Lưu thành nho nhỏ, chẳng có danh tiếng gì.

Hiện tại lại thêm Diêm Yến cũng đã xong.

Tam quân không có chủ soái, toàn bộ cao thủ lại bị hao tổn, chỉ quân yểm trợ kia tổn thương nguyên khí thảm trọng.

Nói là quân yểm trợ, song thật ra đó là một chi kỳ binh mà Liên giáo âm thầm bố trí, mặt ngoài thì chỉ có hai vạn nhân số, nhưng số lượng cao thủ cực kỳ nhiều, thậm chí chủ soái còn ẩn giấu ba ngàn binh Liên giáo tinh nhuệ.

Chính là để mê hoặc quan quân, tiếp đó chờ đợi đến thời điểm phù hợp thì liên hợp với thi quân của Thiên Thi Quỷ Mẫu, đồng thời tập kích bất ngờ Lâm Thanh, một lần đoạt thành.

Lâm Thanh là căn cứ hậu cần của thành Tế Nam, chỉ cần đoạt được, thành Tế Nam cái con nhím tâm thường này sẽ không cần đánh đã tan.

Mặc cho người phòng thủ chặt chẽ đến cỡ nào, không còn lương thực tiếp tế, chỉ cần một tháng là có thể vây khốn thành Tế Nam thành tòa thành quỷ.

Đến lúc đó, toàn bộ đất Lỗ sẽ không còn phiền phức gì.

Sách lược rất tốt đã bị hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Mấu chốt nhất là, không biết kẻ tập kích Diêm Yên là ai, đại chiến trên đầu tường thành cũng chỉ có hai tên Bách hộ Phi Ngư Vệ cùng hậu duệ Thích Gia Quân không biết từ đâu xuất hiện.

“Có theo dõi kỹ các cao thủ ngoại kinh không, có khả năng đó là cao thủ ngoại kinh biên quân hoặc là thánh địa đã tới Lưu thành hay không?” Lúc này, Thánh chủ Liên Giáo Từ Hồng mở miệng hỏi.

Giáo chủ Liên Giáo đột nhiên xuất hiện, Thánh chủ là ông ta cũng chỉ có thể đứng vị trí thứ hai, nhưng vẫn nắm giữ quyền thế cực lớn.

“Đều đã theo dõi kỹ các cao thủ ngoại kinh, hơn nữa Lưu thành cũng không thuộc điểm dự định của quan quân tiến đến đất Lỗ.” Một tên đầu lĩnh mật thám đứng lên trả lời, sau khi chần chờ trong giây lát, hắn ta nói tiếp: “Có tin tức báo cáo, nói rằng chi đội ngũ thiêu thi ba trăm người ở Lưu thành kia, mười mấy ngày nay vẫn luôn đang tế bái Thanh Ngưu Đại Tiên, không biết là có liên quan gì.”

“Thanh Ngu Đại Tiên?”

“Tiên gì cơ?”

“Chưa từng nghe đến.”

“Hình như là một tên đã tiên xuất hiện vào thời điểm huyện Phòng bùng nổ ôn dịch, còn từng bị Phi Ngu Vệ truy nã.”

“...”

Vừa nói xong lời này, trong trường lập tức nổi lên tiếng nghị luận ầm ĩ.

Sắc mặt Từ Hồng đại biến, đối với ông ta mà nói, cái tên này chính là nỗi sợ hãi đã bị ông ta dẫn xuống đáy lòng.

Ông ta chưa từng gặp Thanh Ngu Đại Tiên, nhưng một loạt chuyện xảy ra ở kinh thành đều có từng tia từng sợi liên hệ với cái tên này, khuất sau làn sương mờ ảo, như ẩn như hiện.

Đại tướng ngoại kinh Địch Lỗ A Kỳ Ca có khả năng rất lớn chính là chết ở trong tay Thanh Ngu Đại Tiên.

Âm hồn không tan a.

Tất cả sắp xếp cùng bố trí của mình ở kinh thành đều bị quấy đến nát bét, chuyện không thành mới chuyển sang đánh chiến đất Lỗ, kết quả cái tôn đại thần kia lại tới.

Theo bản năng, Từ Hồng nhìn về phía Giáo chủ Liên Giáo trên chủ vị, ánh mắt hơi hơi lấp lóe, nhưng lại không mở miệng.

“Giáo chủ, nếu việc tập kích Lâm Thanh bất ngờ đã xảy ra sự cố, vậy thì nhanh chóng đánh hạ thành Tế Nam, chỉ cần đoạt được thành Tế Nam, thanh thế của chúng ta sẽ càng lớn, cao thủ đến đâu nhập vào Thánh giáo ta chỉ sẽ càng nhiều hơn, nhân thủ hao tổn ở Lưu thành cũng coi như không phải vấn đề gì lớn.” Lúc này, một tên nho sinh đầu đội khăn tay cầm quạt lông vũ chấp tay nói.

Giáo chủ Liên Giáo gật đầu nhẹ đến gần như không thể thấy được, chậm rãi đứng lên nói: “Tốt, vậy tôi nay liền quyết một trận tử chiến, nhất định phải hạ được thành Tế Nam!”

“Rõ!” Đám người trong trường đáp lời.

“Vị trí Thiên Thi Quý Mẫu?” Tiếp đó, Giáo chủ lại hỏi.

“Bẩm giáo chủ, Thiên Thi Quỷ Mẫu đang ẩn nấp ở bên ngoài, cách Lâm Thanh một trăm năm mươi dặm.”

“Quân đã hao tổn, tiếp tục ẩn nấp cũng không còn ý nghĩa gì, lập tức điều bà ta đi Lưu Thành điều tra, căn dặn bà ta đừng có áp sát quá, chuyện Thanh Ngưu Đại Tiên, bản Giáo chủ tự có sắp xếp.”

“Rõ!”

Chương 280 – Đại vương bảo ta đi tuần núi

“Đại vương bảo ta đi tuần núi, ta lại xoay chuyển cả nhân gian.”

“Đánh lên trống của ta, gõ lên chiêng của ta.”

“Cuộc sống tràn ngập những giai điệu.”

“.....”

Phía bên ngoài Lưu Thành, đêm đen gió lớn, tuyết bắt đầu ngừng rơi.

Tần Hà không có việc gì để làm lại vác lên cái xẻng đen lớn, vừa ngâm nga khẽ hát, vừa đi dạo quanh đại doanh Liên Quân.

Đi tới đi tới, từ phía doanh trướng đối diện có một tên nam tử đầu trọc mặt mũi dữ tợn chui ra, nửa người của hắn ta vẫn còn ở trong doanh trướng, vậy mà đã móc thẳng em ra bắt đầu xì xì.

Chẳng thèm tìm một góc hoặc một nơi nào đó cách xa một chút, cũng không sợ mùi khai.

Tần Hà trông thấy, liền đảo thuật vọng khí qua.

Ái chà!

Oán khí quần lấy thân, trên tay ít nhất cũng dính hơn trăm mạng người vô tội.

“Người nhìn cái gì?”

Lúc này, tên nam tử đầu trọc cũng trông thấy Tần Hà đang đứng đối diện nhìn, hắn ta trừng mắt.

Tần Hà sững sốt, chớp chớp mắt, chần chờ nói: “Nhìn người..... thì sao?”

“Người nhìn tiếp đi!” Trên mặt tên nam tử đầu trọc xuất hiện vẻ giận dữ.

“Được thôi.” Tần Hà tỏ vẻ thành thật, lần này không chỉ nhìn, hắn còn nhìn một cách cực kỳ nghiêm túc, sau đó còn tỏ vẻ ghét bỏ “Chặc chặc chặc”.

“Azzzz, cmm!!!”

Tên nam tử đầu trọc lập tức nổi cơn tam bành, kéo quần lên, xoay người liền chạy vào trong doanh trướng, lúc trở ra thì trong tay đã cầm một thanh đại khảm đao, chỉ vào Tần Hà rồi quát: “Tôn nhi khốn kiếp này, lão tử chém chết người!”

Còn chưa dứt lời, hắn ta sải bước, vung đại đao lên chém về phía đầu Tần Hà, vừa mạnh vừa nhanh lại vừa độc.

Cường giả hai mươi năm nội kinh, đã đánh cướp, giết vô số người.

Người còn chưa đến, hơi thở mãnh liệt đã dẫn động gió mạnh tấp vào mặt.

Tần Hà không nhúc nhích, hắn chỉ vươn ra hai ngón tay.

Nhẹ nhàng kẹp một cái.

Thế công nguyên bản như là sét đánh, đại đao nặng như chuông đồng lập tức đã bị Tần Hà kẹp giữa hai ngón tay.

Động tác nhẹ nhàng giống như thứ bị kẹp không phải là đao mà chỉ là một quả nho.

Nhất thời sắc mặt của tên nam tử đầu trọc đã trở nên hoảng hốt, một cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đỉnh đầu.

Không tốt!

Cao thủ tuyệt đỉnh!

Lúc này, đã thấy cao thủ tuyệt đỉnh lắc đầu bất mãn, “Người bảo ta nhìn, ta nhìn, người lại chém ta, người không giảng võ đức...”

Vừa dứt lời, hắn nhanh như chớp giơ xẻng đen lớn gõ nhẹ lên cái đầu trọc kia một cái.

“Bang!”

Trong nháy mắt toàn thân tên nam tử đầu trọc đã cứng đờ, đồng tử nhanh chóng phóng đại, ngã thẳng xuống đất.

Tần Hà nhanh tay lẹ mắt vung tay lên, một cái túi vải vàng đón gió phồng lên, tên nam tử đầu trọc còn chưa rơi xuống đất đã bị thu vào bên trong.

Túi vải vàng đóng lại, xoay một vòng, tiếp đó nhanh chóng thu nhỏ lại, đến khi trở lại trong tay của Tần Hà thì đã giống như là đang đựng một con mèo nhỏ, lại treo lên trên hông, bộ thi thể đầu tiên, giải quyết.

Thuật chú ngữ: Học tập thuật này, người sẽ không còn phiền não khi điều khiển vật.

Thuật pháp này vô cùng thực dụng, có thể điều khiển vạn vật, Khổn Tiên Tác, túi đựng thi thể chỉ là chuyện nhỏ, hơn nữa thuật này còn sử dụng thuận tiện hơn chú ngữ, hiệu quả điều khiển vật lại càng tốt.

Như là túi đựng thi mà nói, càng tùy tâm sở dục, mà hơn nữa số lượng đựng cũng càng nhiều.

Chính là thần kỳ như vậy, chính là không nói đạo lý như thế đây.

Nhắc lên đại khảm đao rơi trên mặt đất ném vào trong không gian dưới nách, Tần Hà lại vác xẻng lên vai, tiếp tục ngâm nga hát “Tuần núi”.

Hắn vừa mới rời khỏi, từ khe màn doanh trướng lại vờn ra một cái đầu, mắng: “Tam Trọc Tử tên vương bát đản nhà ngươi, đi tiểu còn lấy đao của ta làm gì?”

Nhưng hắn ta mắng xong, ngó trái ngó phải cũng không nhìn thấy người, trên mặt đất chỉ có mấy hàng dấu chân lộn xộn, liền hùng hùng hổ hổ rút đầu trở về.

...

“Đại vương bảo ta đi tuần núi, ta lại xoay chuyển cả nhân gian.”

“Đánh lên trống của ta, gõ lên chiêng của ta.”

“.....”

Sau đó gần nửa canh giờ, doanh địa Liên Giáo rộng lớn thỉnh thoảng lại vang lên tiếng ngâm nga của bài ca này.

Đôi khi sẽ tạm dừng một chút, nhưng rất nhanh lại vang lên.

Cứ như vậy ước chừng hai ba lần.

Đạo bước đạo bước, Tần Hà đi tới đại doanh trung tâm.

Đình tổng thủ vệ vừa nhìn thấy là Tần Hà, đôi mắt lập tức sáng lên giống như mắt chó, vội vàng tươi cười chạy đến:
“Cao nhân cao nhân, ngài đến rồi.”

“Hôm nay có hàng lớn nào không?” Tần Hà gật gật đầu.

“Có, vừa có vị mới nhận chức Hộ pháp đốc quân, chính là một lão già mặc áo xanh, còn có một người nữa gọi là Dư Bát Lang, tên quái gở bị nói lấp, không thích nói chuyện; hiện tại bọn họ là hai người lợi hại nhất trong doanh địa.” Đình tổng thủ vệ nhìn xung quanh, thấy một tên thủ hạ của mình đã bắt đầu lâm vào mộng cảnh, vội vàng nhỏ giọng nói.

“Người ở đâu?” Tần Hà hỏi.

“Đại trưởng của tân Hộ pháp đốc quân ở hướng Tây Nam, cách đại trưởng trung quân hai trăm bước, Dư Bát Lang thì ở bên cạnh đó không xa, tuyết trên doanh trường của bọn họ đều đã được ta phái người đi dọn dẹp sạch sẽ, rất dễ phân biệt ra.” Đình tổng thủ vệ xoa xoa tay nói.

“Đi nghiệm hàng trước đã, hàng tốt sẽ lại thưởng cho ngươi.” Tần Hà nhắc chân đi vào bên trong.

“Tạ ơn cao nhân, tạ ơn cao nhân.” Đình tổng thủ vệ cực kỳ vui vẻ.

...

Trong doanh trường của Hộ pháp đốc quân tân nhiệm, sư gia áo xanh Lý Nghiêu mang về mặt đầy sợ hãi nhìn vị khách không mời mà đến đang ngồi trên chủ vị ăn như gió cuốn, trái tim nhỏ đập mạnh kêu bùm bùm.

Trên vị trí chủ vị, một thi quái lông dài mọc ra cánh xương đang dùng thi thảo vừa cắt một bộ thi thể trắng như tuyết, vừa bỏ một miếng thi thể máu me đầm đìa vào trong miệng.

Miệng nứt của thi quái mọc đầy răng nanh, con người đỏ tươi như máu, khí tức cực kỳ dọa người.

Lý Nghiêu biết đây là thứ gì.

Thi quái mạnh nhất dưới trướng của Thiên Thi Quỷ Mẫu – Thi Vương Phi Thiên.

Thi quái này không chỉ có thực lực mạnh mẽ, còn có linh trí không thua kém con người, hơn nữa nó còn thể bay trên trời, vừa cường hãn lại vô cùng khó chơi.

Vừa rồi ông ta đang cùng với Thánh nữ theo quân được yêu thích nhất điên loạn đảo phượng ở trong doanh trướng, thứ này bất ngờ hạ xuống thông qua cửa thoát khói, không nói một lời đã giết chết Thánh nữ rồi ăn, trông đáng vẻ giống như quỷ chết đói dầu thai vậy.

Lý nghiêu bất mãn, nhưng ông không dám biểu hiện ra ngoài dù là một chút.

Mấy canh giờ trước bên phía Giáo chủ đã đưa tin tới, nói rằng chuyện ở đây sẽ có Thiên Thi Quỷ Mẫu tiếp nhận.

Kết quả Thiên Thi Quỷ Mẫu còn chưa xuất hiện, ngược lại là cái thứ này đến trước.

Thật quá đáng.

Cả quân doanh hơn hai vạn người, người ăn ai không ăn, lại đi ăn Thánh nữ xinh đẹp yêu kiều.

Trâu gặm mẫu đơn, ăn no bẻ bụng cái tên vương bát đản chết tiệt nhà người.

Chẳng qua bao lâu, thi thể của thánh nữ xinh đẹp đã bị Thi Vương Phi Thiên ăn hết bảy tám phần, Lý Nghiêu thấy vậy liền vội vàng nặn ra nụ cười, cẩn thận dò hỏi: “Không biết Thi Vương đại nhân có hài lòng hay không, nếu mà chưa đủ, ta lại gọi thêm hai thánh nữ qua đây để Thi Vương đại nhân hưởng dụng.”

“Không cần, lần này ta tới là theo lệnh của Quý mẫu nhà ta, đặc biệt tới để tra hỏi tình hình cụ thể, nói đi, chuyện gì xảy ra?” Thi Vương Phi Thiên bỏ lại huyết thi, mở miệng nói, âm thanh như là lấy mảnh vỡ thủy tinh cọ xát vào nhau vậy, nghe vào tai liền khiến người ta cảm thấy khó chịu giống như tim gan bị bóp chặt.

“Hồi bẩm Thi Vương đại nhân, chuyện này...” Lý Nghiêu mở miệng, nhưng còn chưa đợi ông ta nói hết câu, mảnh cửa doanh trướng đã bị vén lên, một thanh niên mặc áo gai vải thô, vác một chiếc xẻng đen lớn đã chui vào.

Vừa trông thấy Lý Nghiêu cùng Thi Vương, vẻ mặt hắn hơi sửng sốt, sau đó liền nhếch miệng nở nụ cười: “Ồ, đều ở đây à?”

Chương 281 – Mang đến ầm áp

Thi vương phi thiên và Lý Nghiêu trông thấy Tần Hà, đều sửng sờ.

Lý Nghiêu lập tức quát hỏi: “To gan, ngươi là người phương nào, dám can đảm tự ý xông vào doanh trướng bản đốc quân?”

“Ta là.... Tổng Ôn Noãn (*).” Nụ cười của Tần Hà không hề giảm, thuận tay ném ra thuật cách âm, đợi lát nữa sủng hạnh hai tên này, không thể để người bên ngoài nghe thấy âm thanh gì.

(Note(*): Tổng Ôn Noãn: mang đến ầm áp.)

“Tổng Ôn Noãn nào?” Lý Nghiêu hoàn toàn không nhận biết Tần Hà, theo bản năng, ông ta nhìn về phía Thi vương phi thiên, bởi vì ông ta không biết người này có phải là người của Thiên Thi Quý Mẫu hay không.

Thi vương phi thiên vừa mới tới, người này cũng đã tiến vào theo sau, không thể loại trừ khả năng này.

Xung quanh doanh trướng của mình đã ngầm bố trí hơn hai mươi tên cường giả nội kinh bảo vệ, người này không nhận

được lệnh đã im hơi lặng tiếng đi vào, chắc chắn không phải là người bình thường.

Nhưng mà trông dáng vẻ của Thi vương phi thiên lại giống như là không hề quen biết người này, trong mắt nó chứa đầy sự đề phòng cùng nghi hoặc.

“Người chính là Hộ pháp đô đốc mới nhậm chức?” Không chờ Lý Nghiêu hỏi thêm, Tần Hà đã mở miệng hỏi trước.

“Chính là bản đốc, người là người phương nào, xưng tên ra, bằng không đừng trách ta không khách khí!” Lý Nghiêu nói với giọng điệu lạnh lùng.

“Người là Dư Bát Lang?” Tần Hà không để ý tới ông ta, lại nhìn về phía Thi vương phi thiên.

Trước khi đi đến đại tướng trung quân, hắn đã đi tới doanh trướng của Dư Bát Lang trước, phát hiện trong ổ chăn vẫn còn ấm, nhưng lại không có một người, chắc hắn là đã đi ra khỏi trướng bỗng làm gì đó.

Nơi này lại có hai người, hắn là người còn lại chính là Dư Bát Lang.

Một tên Hộ pháp đốc quân, một tên cường giả tà đạo ở chung một chỗ là rất bình thường.

Chỉ là hắn không ngờ rằng, tên Dư Bát Lang này lại là một thi quái?

Còn là loại mọc cánh?

Thật thú vị.

“Người không phải người của Liên Giáo?” Thi vương phi thiên đã nhận ra không thích hợp, lập tức đứng dậy.

“Người là ai, muốn làm cái gì?!” Lý Nghiêu cũng trừng to mắt, không ngờ người này lại chỉ vào Thi vương phi thiên hô Dư Bát Lang, vậy khẳng định hắn không phải người bên phía Thiên Thi Quỷ Mẫu.

“Thực ra cũng không có gì, chỉ là ta đánh chết hai vị, hoặc là bị hai vị đánh chết mà thôi.” Nụ cười trên mặt Tần Hà lại càng tươi, vừa nói ra câu này, hắn cảm thấy thật sự quá sáng khoái.

“Làm càn!”

“To gan, có ai không, có thích khách, bắt thích khách!!”

Thi vương phi thiên cùng Lý Nghiêu đồng thời gầm thét, Lý Nghiêu chính là lớn tiếng hô hoán, ông ta biết rõ sự kinh khủng của người tới hơn thi vương phi thiên, chắc chắn Diêm Hộ pháp chính là chết trong tay người này.

“Đừng gọi nữa, dù người có la rách cổ họng cũng sẽ không có ai nghe thấy đâu.” Tần Hà cười tà tiến tới gần, tên này kêu la lớn khiến hắn cảm thấy rất hưng phấn, thích nhất người khác kêu la nha.

“Chết đi!”

Con người đỏ tươi như máu của Thi vương phi thiên bắn ra sát cơ, lắc mình một cái đã đến trước người Tần Hà, cánh xương chém thẳng về phía Tần Hà, gió sắc như dao, nhanh như tia chớp.

Thực lực phóng ra trong chớp mắt, lại có thể so sánh với cường giả ngoại kinh tu kinh khí cùng cường giả phẩm cấp tu pháp lực.

Đôi mắt Tần Hà lập tức sáng bừng lên, không ngờ Thiên Thi Quỷ Mẫu lại có thể bồi dưỡng ra được thi quái lợi hại như vậy, còn mạnh hơn thực lực bản thân bà ta một chút.

Cái này... Cmn, thật là niềm vui bất ngờ!

“Suu!”

Trong nháy mắt, cánh xương sắc bén của Thi vương phi thiên đã chém xuống đỉnh đầu Tần Hà.

Đây là một trong những át chủ bài mạnh nhất của nó, biểu hiện của Tần Hà đã để nó không dám giữ lại chút nào.

Nhưng mà ngay chớp mắt sau, nó đã cảm thấy bóng người trước mặt lóe lên một cái, Tần Hà đột nhiên đã biến mất, thay vào đó là Lý Nghiêu với vẻ mặt ngơ ngác.

“Không tốt!”

Thi vương phi thiên vội vàng thu lực, nhưng đâu còn kịp nữa, “Phốc” một tiếng, cánh xương sắc bén đã chém nghiêng qua, trực tiếp phân Lý Nghiêu ra làm hai.

Đôi mắt Lý Nghiêu trợn trừng, ông ta chỉ có hơn ba mươi năm đạo hạnh, hoàn toàn không hiểu rõ chuyện gì vừa xảy ra đã bị biến thành hai nửa, thậm chí còn không có cơ hội hết thảm.

“Rống!”

Thi vương phi thiên tức giận đến nổi bão, đánh ra một kích không chỉ không thể giết được tên khách không mời mà đến kia, ngược lại còn bổ luôn đồng đội, đây là sự sỉ nhục.

Nó không hề dừng lại, gào thét một tiếng liền quay người nhào về phía Tần Hà, móng vuốt sắc bén lạnh lẽo, thi khí toàn thân âm âm rung động, khi vọt lên trước, khí thế đã dâng lên đến cực hạn.

Giờ khắc này, phảng phất như nó đã không còn là thi quái, mà là một con cự thú khổng lồ, mang theo lạnh lẽo cùng sự rét buốt vô tận.

Lúc này Tần Hà cũng có hành động, động tác đơn giản, xoay cái xéng đen lớn, đập xuống một xéng.

“Bành”, một tiếng vang thật lớn, Thi vương phi thiên bị đập mạnh xuống đất, mặt đất lập tức bị lún sâu xuống, tạo thành một cái hố to, gần như khiến cả doanh địa đều rơi xuống.

Lại nhìn kỹ Thi vương phi thiên, nửa bả vai cùng đôi thi thảo đã nát bấy, hoàn toàn biến mất.

“Người là Thanh Ngưu Đại Tiên?”

Nhưng mà cho dù đã như vậy, Thi vương phi thiên vẫn có thể mở miệng nói chuyện, giống như là việc đứt gãy tứ chi không hề ảnh hưởng tới nó chút nào, hơn nữa nó còn đang khôi phục lại một cách nhanh chóng.

“Đi không đổi tên ngồi không đổi họ.” Tần Hà thẳng thắn thừa nhận.

“Người rất mạnh, chẳng qua nếu như người cho rằng chỉ là như vậy thì đã có thể lưu lại bản Thi vương thì quá ngây thơ rồi.” Con người đỏ tươi màu máu của Thi vương phi thiên bùng lên, ngay sau đó cánh xương của nó vỡ mạnh một cái, lập tức phóng thẳng lên không trung, tốc độ nhanh như tia chớp.

Năng lực không có cách phá giải của Thi vương phi thiên không phải là dực trăm, mà chính là năng lực phi hành.

Chỉ cần sử dụng lực lượng một lần quạt cánh, Thi vương phi thiên có thể bay lên không ba mươi bước, hoàn toàn có thể kiến cho mọi công kích từ dưới mặt đất không thể làm gì được nó.

Nhưng mà ngay sau đó, dị biến lại xảy ra, trên đỉnh đầu của Thi vương phi thiên đột nhiên xuất hiện một mảnh ánh sáng mà không hề có một dấu hiệu báo trước nào, đợi nó vừa ngẩng đầu lên nhìn một cái, một đạo Thiên Lôi đã đột ngột đánh xuống từ trên bầu trời tăm tối, đánh thẳng vào mặt nó.

Thuật Lạc lôi sơ cấp!

Thi vương phi thiên còn không kịp phát ra tiếng kêu thảm, đã bị đập mạnh xuống đất một lần nữa.

Lần này thảm hơn lần trước rất nhiều, đôi cánh xương đã bị đánh nát thành tro, nửa thân cũng nửa đầu cũng biến mất, thi khí toàn thân ào ào bốc lên.

Máu chót nhất là tốc độ khôi phục của nó, chậm hơn trước đây không chỉ mấy lần, lực lượng Thiên lôi quanh thân nó vẫn đang nhảy lên, khiến cho toàn thân của nó run rẩy, hoàn toàn không thể kiềm chế được.

Tia sét sơ cấp tuy nhỏ, nhưng nó có uy lực của Thiên lôi, chuyên khắc chế yêu ma quỷ quái, âm linh tà ma.

Một kích này nếu đánh lên người sống, có thể chỉ là cơ thể tê rần cùng với một vài vết thương nhẹ, người bình thường cũng chưa chắc bị đánh đến chết.

Nhưng rơi vào trên thân Thi vương phi thiên, đó chính là một kích nặng nề.

Tần Hà thấy vậy, tất nhiên là sẽ không cho nó thêm bất kỳ cơ hội nào nữa.

Đưa tay hất lên, ba mươi cây đinh trần thi thô to đã bắn thẳng về phía Thi vương phi thiên.

Thi vương phi thiên bị đóng ở trên mặt đất, đến lúc này thậm chí còn không thể run rẩy.

Nhắc đến cái thứ này, đã khá lâu rồi hấn chưa dùng tới nó.

“Thích khách!”

“Có thích khách!”

“Mau bảo vệ đốc quân đại nhân!”

Tiếng đập cánh của Thi vương phi thiên cùng với tiếng sét đánh cuối cùng cũng dẫn động hộ vệ cảnh giác, đám người lập tức hô hoán phóng tới doanh trướng.

Tần Hà vội vàng lấy túi vải vàng thu hai bộ thi thể vào, tiếp đó khóa chặt vào một người cách nơi này hơn trăm bước, tâm niệm khế động, lại sử dụng di hình hoán ảnh lên ra ngoài.

Trong nháy mắt Tần Hà đã biến mất không còn tăm hơi, thay vào chỗ là một nam tử có vóc người to béo nhưng thấp lùn, khoảng cách giữa hai mắt rộng đến khác thường. Chỉ thấy hấn ta tụt quần ngồi xôm dưới đất, lộ ra cái mông đen sì, trong tay cầm một xấp giấy vàng, vẽ mặt ngơ ngác.

Không đợi hấn ta phản ứng lại, phần phần một tiếng, từ chỗ màn hình cửa lập tức có một đám người xông tới, đám người trông thấy hấn ta đều sửng sờ, đôi mắt tròn tròn, càng lúc càng tròn to.

Người xông vào đầu tiên giật giật miệng, khiếp sợ hỏi: “Dư... Dư Bát Lang, tại sao ngươi lại ở trong trướng đốc quân... đi ị?”

Chương 282 – Dư Bát Lang

Thời gian quay ngược trở lại, ban ngày.

Dư Bát Lang cảm thấy mỹ mãn chui ra từ trong doanh trướng Lý Nghiêu.

Trước ngực hơi phồng lên, đó là hai gốc nhân sâm tuyết sơn ba trăm năm mà Lý Nghiêu dúi cho hấn ta.

Tối hôm qua Lý Nghiêu có thể thượng vị, hoàn toàn chính là nhờ mình cất nhắc ông ta, bằng không Lý Nghiêu căn bản không thể thượng vị, càng không thể được mọi người phục.

Chỉ là có hơn ba mươi năm đạo hạnh mà muốn chiếm giữ chức đốc quân?

Mơ giỏi lắm.

Mặc kệ, Lý Nghiêu có qua có lại cũng được, hay là vì để cho mình tiếp tục ủng hộ ông ta cũng được, tóm lại là cho hấn ta hai gốc nhân sâm tuyết sơn ba trăm năm này, trên cơ bản là đã rút mất một nửa quân khổ của quân yểm hộ.

Nhân sâm tuyết sơn giúp tăng cường khí huyết, là thứ cực kỳ bổ dưỡng tinh luyện nội kinh, mà nhân sâm trăm năm cũng đã là chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, còn nhân sâm ba trăm năm, nếu không có con đường cùng bối cảnh đặc thù, mơ cũng đừng có mơ.

Kể từ sau khi ba châu Liêu Đông bị người Địch chiếm giữ, nhân sâm tuyết liên lâu năm lại càng khó gặp được một lần.

Nghe nói là Giáo chủ Liên Giáo trước khi khởi quân đã tiếp xúc với Địch Lỗ, sau đó Liên Giáo liền có được khá nhiều nhân sâm tuyết liên lâu năm, cũng không biết đang mưu đồ hành động gì, trước khi đại chiến đã lục tục bán thưởng ra một chút.

Bản thân mình lăn lộn mấy tháng trời, cũng mới lấy được một gốc trăm năm.

Kết quả tối hôm qua nói hai câu cho Lý Nghiêu lên thượng vị, đã được cho hai gốc ba trăm năm. Nếu may mắn, nó có thể giúp mình tăng nội kinh lên tới năm mươi năm, như vậy cũng coi như đã chạm đến ranh giới nội kinh đỉnh phong.

Cầu phú quý trong nguy hiểm.

Không thể nghi ngờ, tối hôm qua quyết định ở lại là chính xác.

Có Lý Nghiêu đứng mũi chịu sào, mình chỉ cần khiêm tốn một chút, che đậy khí tức ba động, không gây nổi bật, hấn là sẽ an toàn.

Trừ phi có nội ứng.

Nếu như Lý Nghiêu chết mình mới chạy trốn cũng không muộn, nếu như không chết, vậy thì lại đi đòi ông ta thứ gì đó, dám không cho thì làm phản ông ta.

Dư Bát Lang lập tức bị “Kế sách hoàn mỹ” của mình thuyết phục.

Hắn ta cảm thấy, ngoại trừ bị nói lấp, bản thân hắn ta nhất định là hóa thân của trí tuệ và thần vũ, cũng chỉ có Gia Cát Thần Cơ năm đó là có thể so sánh với mình.

Không đúng.

Nói lấp cũng không có gì không tốt, có thể giữ mạng.

Cái đám xui xẻo Cái Thất, Quỷ Cước Tam, Dương Ngỗi đua nhau đi tranh đi đoạt.

Kết quả như thế nào?

Đều chết sạch sẽ a?

Các người dù liều mạng đi nữa, tối đa cũng chỉ lấy được nhân sâm hai trăm năm phải không?

Lão tử chẳng làm cái gì, hai gốc nhân sâm tuyết sơn ba trăm năm đã tới tay.

Mà đây vẫn chỉ là đồ khai vị, sau này còn có thể đòi thêm.

Lợi hại như vậy đấy!

Giờ khắc này, Dư Bát Lang cảm thấy mình đột nhiên lĩnh ngộ được áo nghĩa tận cùng của “Cầu”.

Cầu, mới có thể khiến kẻ sót lại làm vương.

Cầu mới là vương đạo.

Đồng thời hắn ta cũng cảm thấy mình thật cô đơn, muốn tìm ai đó chia sẻ một chút.

Cầu đạo tuyệt đỉnh không thắng được lạnh lẽo nha.

Cứ miên man suy nghĩ một cách đặc ý như vậy, Dư Bát Lang đã về đến doanh trường.

Một đám người đang vội vàng bận rộn quét dọn, thanh lý tuyệt động trên nóc doanh trường của mình.

Dư Bát Lang nhận ra tên đội trưởng trong đó, Đinh tổng trông coi cổng lớn đại doanh trung quân của doanh địa, tên là Tôn Bình, thực lực rất bình thường, nhưng rất biết xử lý mọi việc.

“Dư tiên sư trở lại rồi.”

Lúc này, Tôn Binh trông thấy Dư Bát Lang, vội vàng tươi cười đi tới, xoay người nói: “Tiểu nhân thấy xung quanh doanh trướng Dư tiên sư có khá nhiều tuyết đọng, nên đặc biệt tới để quét dọn.”

“Ừm.... Không không... Không tồi... Tiểu tiểu... tiểu tư người.... biết biết.... biết làm việc.” Tâm trạng Dư Bát Lang vốn đang tốt, thế nên càng thấy Tôn Binh nhìn thuận mắt.

“Tôi hôm qua Dư tiên sư đại công vô tư, cánh tay làm trụ chống trời ngăn cơn sóng dữ, chống đỡ tình thế nguy nan, chúng tiểu nhân đều đã được nghe, đây đều là việc chúng tiểu nhân phải làm, sau này Dư tiên sư có cần tiểu nhân làm cái gì, ngài cứ mở miệng, núi đao biển lửa tiểu nhân cũng không chối từ.” Tôn Binh nịnh nọt nói.

“Tốt... Rất tốt, có có... có tiền đồ, có... có cơ hội, sẽ... sẽ đề bạt người.”

Dư Bát Lang được nịnh bợ lập tức cảm thấy cả người như muốn bay lên, ngay cả nói chuyện cũng trôi chảy hơn mấy phần, hoàn toàn không phát hiện ra sự quan sát cùng cười thầm trong mắt Tôn Binh.

Quay trở lại trong trướng, Dư Bát Lang lấy hai gốc nhân sâm tuyết sơn ba trăm năm ra, cẩn thận quan sát trong chốc lát rồi trực tiếp gặm ăn.

Trừ phi là dùng để luyện đan, bằng không cái thứ này cũng không có phương thức nào tốt hơn là nhai nuốt trực tiếp.

Việc luyện đan thì không cần suy xét, luyện đan sư đều là những tồn tại ghê gớm, mình không thể tiếp xúc được cấp bậc đó.

Cắn hai ba miếng, Dư Bát Lang đã nuốt hết hai gốc nhân sâm tuyết sơn vào trong bụng.

Khí huyết trong cơ thể hắn ta lập tức cuộn trào lên, kinh khí rung động âm âm, nội kinh cũng dần dần trở nên hùng hậu hơn.

Mãi cho đến khi trời tối, cái cảm giác này mới từ từ biến mất.

Hắn ta thành công đột phá đại quan năm mươi năm.

Nhưng cùng lúc này cũng đã sinh ra một chút tác dụng phụ, cái bụng làm phản.

Tiêu chảy.

Nhai sống nhân sâm tuyết sơn chính là như vậy, tiêu chảy còn là nhẹ, còn có người không thể chịu được bị thất khiếu đổ máu.

Thế là Dư Bát Lang vội vàng nắm lấy một xấp giấy vàng, sau đó vội vã chạy ra ngoài doanh trường đi nhà xí.

Nói là nhà xí, nhưng thật ra chỉ là một bãi đất trống hơi khuất, bên cạnh đặt một cái xẻng, tự đào hố xả, xả xong tự lấp.

Dư Bát Lang hành động nhanh chóng, đào hố, cởi quần, ngồi xổm, làm thành một mạch.

Không có cách nào, cái chuyện bị tiêu chảy này, không nhanh thì lát nữa sẽ phải giật quần.

Ngay vào thời khắc Dư Bát Lang sắp mở van.

Đột nhiên....

“Đông!”

Một tiếng trầm vang lên, mặt đất đột nhiên bị chấn động một cái, giống như là có một tảng đá lớn nặng ngàn quân rơi xuống.

Dư Bát Lang giật mình sợ hãi, vội vàng đóng chặt van.

Chấn động này rất quen, đêm qua vào thời điểm Diêm Hộ pháp mất tích, cũng chính là âm thanh này.

Không ổn!

Vô cùng không ổn!

Nói không chừng cái tên “quỷ hưng mũi chịu chết” Lý Nghiêu kia cũng đã xảy ra chuyện rồi.

“Ầm ầm!”

Ngay sau đó, lại có một màn sáng trắng lóe lên.

Bầu trời tối đen lại đột nhiên đánh xuống một tia sấm sét mà không có một dấu hiệu nào báo trước.

Trong khoảnh khắc bầu trời sáng lên, Dư Bát Lang loáng thoáng nhìn thấy một người có cánh bị tia sét đỏ đánh xuyên qua, sau đó toàn thân bốc lên tia lửa rồi rơi xuống, nện vào doanh địa.

Xem xét phương hướng cùng khoảng cách, chính là vị trí doanh trưởng của Lý Nghiêu, không qua bao lâu, phía bên kia đã có một tiếng thét to truyền đến.

Không tốt!

Chắc chắn là đã xảy ra chuyện!

Dư Bát Lang đã xác định chắc chắn.

Mau! Bắn pháo xong rồi đi! Không thể tiếp tục ở lại nơi này!

Hạ quyết định, Dư Bát Lang vội vàng xả van, lập tức vừa xả đã như trút.

Nhưng mà đúng lúc này lại xảy ra dị biến, hắn ta chỉ cả thấy tầm mắt mình hơi hoa lên một cái, sau đó cảnh sắc xung quanh đã thay đổi.

Không còn thấy bãi đất trống.

Mình lại ngồi xổm ở trong một cái doanh trưởng bị thùng một lỗ to.

Phía sau là một cái hố to bị đập lún, đồ đạc đồ vỡ nằm lung tung lộn xộn.

Ở phía bên cạnh cách đó không xa còn có một vũng máu lớn, vô cùng mới mẻ, còn đang bốc lên hơi nóng.

Cùng lúc nó, màn cửa doanh trưởng bị xốc lên, một đám người ào ào nối đuôi nhau tiến vào, tiếp đó trợn to mắt chó sững sờ nhìn mình, tròng mắt sắp rớt cả ra ngoài.

Triệu Đại Hải tiến vào đầu tiên chỉ vào mình, khiếp sợ hỏi: “Dư... Dư Bát Lang, tại sao ngươi lại ở trong trưởng đốc quân... đi ị?”

Dư Bát Lang nhìn nhìn đám người, lại nhìn nhìn cái doanh trưởng quen thuộc này, lại cúi đầu nhìn xuống hỏa lực đang phun trào sau lưng, nuốt nước miếng một cái, nói: “Cái kia, ta nói ta cái gì cũng không biết, các người tin không?”

Lời ra khỏi miệng, chính là lời nói trôi chảy nhất trước nay chưa từng có.

Chương 283 – Giải thích một chút

“Tật nói lắp của ngươi khỏi rồi à?” Triệu Đại Hải giật mình hỏi, hiện tại trong toàn bộ đám cao thủ tà đạo, hẳn ta là người có năng lực gần bằng Dư Bát Lang, cho nên mở miệng nói chuyện cũng chẳng thèn kiêng kị gì.

“Ta nói ta không biết, ngươi tin không?” Dư Bát Lang chậm rãi giơ giấy vàng lên che đi nửa bên mặt, có nhiều người vây xem như vậy, dù da mặt có dày như tường thành cũng không thể đỡ nổi tình cảnh này a, mấu chốt nhất là, van vừa xả lại không thể dừng lại.

“Ở đây xảy ra chuyện gì?” Triệu Đại Hải truy vấn.

“Khum biết, đang đi ị.” Dư Bát Lang lắc đầu.

“Độc quân đại nhân đâu?”

“Không biết nha, đang đi ị mà.”

“Vì sao trên mặt đất lại có một cái hố lớn như vậy, không phải ngươi đánh rắm làm sụp chứ?” Triệu Đại Hải tự bị suy đoán của mình làm giật mình hô to.

“Nói rồi, khum biết, đang đi ị mà.”

“Lỗ thủng trên doanh trường từ đâu ra, còn có sét đánh?”

“Khum biết khum biết, đi ị đi ị!!”

“....”

Triệu Đại Hải liên tục hỏi không ngừng, Dư Bát Lang gần như sụp đổ.

Thâm nghĩ đợi lão tử phóng xong, phóng ra bao nhiêu ta cho ngươi ăn bấy nhiêu, cái tên vương bát đản nhà ngươi, trước kia ngươi chỉ yếu hơn ta một chút, hiện tại đã yếu hơn ta cả một đoạn, hừ.

“Người không giải thích có phải là đang chột dạ hay không, nhất định người phải giải thích rõ ràng!” Triệu Đại Hải vẫn chưa chịu bỏ qua.

“Đúng, là... là ta đánh rắm làm súp, tới... tới đây, lão tử lấy cái rắm đánh súp... đánh chết người!” Dư Bát Lang nổi bão, nghiêng răng nói.

Triệu Đại Hải biến sắc, không chỉ không sợ hãi, hắn ta còn chỉ vào Dư Bát Lang mắng: “Dư Bát Lang người giỏi lắm, người tập kích độc quân đại nhân... Còn dám khiếm nhã, người chính là gian tế!!”

“Các huynh đệ, lên, bắt lấy cái tên đi bậy lung tung này, đi thỉnh công với giáo chủ đại nhân!”

Hắn ta vừa hô câu này, đám người xông vào doanh trướng liền ta nhìn người, người nhìn ta, rồi chậm rãi nâng lên binh khí của mình.

Dư Bát Lang mạnh thì mạnh thật, nhưng có nhiều người đồng lòng, lấy nhiều đánh ít lúc nào cũng chiếm được phần hơn.

Huống chi còn có Triệu Đại Hải dẫn đầu, không thua được.

Dư Bát Lang thấy vậy, cả khuôn mặt lập tức tái đi, không chút do dự, hắn ta lập tức kéo quần lên quay đầu chạy đi.

Giải thích? Ngay cả bản thân ta còn không hiểu đến cùng là có chuyện gì xảy ra, giải thích cái rắm nha.

Bùn đất rơi ngay đũng quần, không phải phân cũng là phân.

Chạy thôi.

“Đứng lại!”

“Bắt thích khách!”

“Đừng chạy!”

“.....”

Ngay sau đó, doanh địa chủ soái liền vang lên liên tiếp tiếng hò hét hô hoán hỗn loạn.

Trước cổng doanh địa chủ soái.

Tôn binh nghe thấy tiếng hò hét bắt người từ bên trong truyền ra, lập tức hải hùng khiếp vía, thậm hô không ổn.

Hắn ta nghĩ thầm, có phải là mình đã đánh giá thực lực cao nhân quá cao rồi hay không?

Tối hôm qua lúc xử lý Diêm Hộ pháp vẫn rất ổn, hôm nay sao lại bị phát hiện rồi?

Nhỡ như cao nhân bị bắt, lại khai mình ra, phải làm thế nào mới ổn đây.

Mình chỉ là một Đinh tổng thủ vệ nho nhỏ, vài phút đã bị người ta xử lý, cho dù có đào vong giang hồ, Liên Giáo cũng sẽ không bỏ qua cho mình.

Bình tổng lập tức cảm thấy sốt ruột giống như con kiến đang bò trên chảo nóng.

Đang bước qua bước lại, từ cách đó không xa có một người đi ra.

Tập trung nhìn kỹ, lại chính là cao nhân.

Tôn Bình lập tức thở phào một hơi, đồng thời trong lòng hắn ta cũng nổi lên thắc mắc.

Cao nhân đã ra đến cổng, vậy trong doanh địa đang hô bắt ai vậy?

Không kịp suy nghĩ thêm, Tôn Bình vội vàng nở nụ cười tiến lên nghênh đón, nói: “Cao nhân, ngài ra rồi.”

Trên mặt Tần Hà đã không còn vẻ hưng phấn như vừa nãy, hắn “ừ” nhẹ một tiếng, bàn tay thò vào dưới nách móc móc, lấy ra một viên đan dược tròn ném qua.

Đôi mắt Tôn Bình lập tức sáng bừng cả lên, vội vàng nhận lấy cảm ơn liên tục: “Tạ ơn cao nhân, tạ ơn cao nhân!”

Nhưng mà nói xong, hắn ta quan sát viên đan dược trong tay vài giây, lại hơi hoang mang.

Tầm mắt không đủ rộng, không nhận ra được đây là thứ gì.

“Cao nhân, cái này cái này... Đây là?” Tôn Bình vội vàng hỏi dò.

“Tây tủy đan.” Tần Hà nói một cách thản nhiên.

“Tây... Tây tủy đan?” Tôn Bình hít sâu một hơi, kích động đến thiếu chút nữa ngất đi.

Tây tửu đan là thứ gì?

Hai năm trước Đại Dao Hội cùng Tiểu Dao Hội đánh nhau một trận lớn, tử thương trên trăm người, nghe nói chính là vì một viên Tây tửu đan.

Khá lắm, đừng nói là lấy được cái thứ này, có thể nhìn một cái biết nó như thế nào, đã đủ để nỗ cả đời rồi.

Cao nhân thuận tay ném qua, giống như đây chỉ là một thứ không đáng tiền vậy.

Cái đui này, quá lớn!

Quá quá lớn!

“Chậc... Dư Bát Lang là một quái vật, sao người không nói trước?” Tần Hà cắt ngang Tôn Bình đang hưng phấn, nghĩ thầm, may mắn là mình biết Thuật lạc lôi, không thì có khi đã để nó chạy mất rồi.

“Dư Bát Lang... Quái vật?” Tôn Bình hơi sững sốt một chút, không hiểu rõ cho lắm, nói: “Mặc dù Dư Bát Lang nói chuyện hơi kỳ lạ, nhưng... cũng khá bình thường a.”

Tần Hà lắc đầu, không có hứng thú nghiên cứu sâu thêm.

Tôn Bình như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, ánh mắt không tự chủ nhìn xuống dưới, khi nhìn thấy chân Tần Hà, hắn ta không hỏi hơi sững sốt.

Cao nhân... Lại chỉ mang có một chiếc giày?

Một chân để trần giẫm lên mặt đất.

“Cao nhân, hình như ngài rớt mất một chiếc giày rồi?” Tôn Bình vội vàng nhắc nhở với ý tốt, lúc cao nhân đi vào, hình như không phải như vậy nha?

Tần Hà hơi sững người, chậm rãi xoay mặt đi, sắc mặt đen sì nói: “Chuyện này người nào hỏi người đó chết!”

Chương 284 – Cấp bậc quý phi

Tôn Binh bị dọa đến rụt cổ lại, vội vàng bịt miệng không dám nói thêm gì nữa.

Mãi cho đến khi Tần Hà rời khỏi, hắn ta mới thở phào một hơi.

Cầm Tủy tủy đan lên ngửi ngửi, an ủi trái tim nhỏ đang nhảy loạn.

“Đừng chạy!”

“Đứng lại!”

“...”

Đúng lúc này, tiếng hô hoán truy bắt trong doanh địa hướng về phía hắn ta.

Tôn Binh vội vàng cất kỹ Tủy tủy đan vào trong người rồi nhìn chăm chăm về phía bên kia.

Rất nhanh, từ cách không xa có một người chạy tới.

Cơ thể mập lùn như là một cái vạc sứ lớn, hai tay xách quần, chạy nhanh như gió lốc lao về phía mình.

Đôi mắt Tôn Binh lập tức tròn tròn.

Dư Bát Lang!

Không phải là y đã bị cao nhân xử lý rồi à?

Cái kẻ đang xông tới này là người hay hồn?

Nếu như là hồn mà nói, có phải là nó đang đuổi theo thi thể của mình hay không?

Tức thì Tôn Binh vừa sợ hãi lại vừa chột dạ, bị dọa cấp tốc né tránh.

“Sưu” một tiếng, Dư Bát Lang lao ra cổng, phóng nhanh như gió.

Theo sát sau đó là một mùi hôi thối tạt vào mặt.

Mùi thối hun Tôn Binh đến dờn sông lấp biển, ngay cả tên thủ hạ của hắn đã lâm vào mộng cảnh cũng phải tỉnh lại.

Đến lúc này rốt cuộc Tôn Binh đã xác định, Dư Bát Lang này là người sống, cũng không bị cao nhân xử lý.

Qua mười mấy hơi thở sau, đám người Triệu Đại Hải truy kích cũng đã đến cổng doanh địa trung tâm.

“Ông nội nhà ngươi, chạy thật nhanh!”

Nhìn bóng lưng Dư Bát Lang phóng nhanh như gió, Triệu Đại Hải chỉ có thể dừng lại, có lòng lại không đủ lực.

Thực lực tên cà lăm này hình như đã mạnh hơn trước đây, chạy thật nhanh.

Đám người thấy Triệu Đại Hải dừng lại, cũng nhao nhao dừng bước.

“Triệu tiên sư, làm sao đây?” Có người hỏi.

Triệu Đại Hải cắn hận nói: “Còn có thể làm sao, dùng bồ câu truyền tin cho Giáo chủ, nói rằng Dư Bát Lang âm mưu ám hại hai vị Hộ pháp, hiện tại đã chạy trốn.”

“Rõ!” Có người đáp lời, vội vàng đi xử lý.

“Tất cả quay lại doanh trại đi, tăng cường tuần tra gấp bội, chờ chỉ thị của Giáo chủ.” Triệu Đại Hải khoát tay.

Thế là đám người quay trở về doanh địa, Tôn Bình thấy vậy cúi người gật đầu đưa tiễn: “Các vị tiên sư đi cẩn thận, các vị tiên sư vất vả rồi, ngày mai tiểu nhân sẽ quét tuyết cho các vị tiên sư.”

Chẳng mấy chốc, đám người đã rời khỏi.

Tôn Bình đứng thẳng người, nhìn qua hướng Tần Hà biến mất, lại nhìn sang hướng mà Dư Bát Lang chạy trốn, sau lại nhìn về bóng lưng của đám người Triệu Đại Hải, vẻ mặt dần dần tràn đầy vẻ thắc mắc, nhỏ giọng lầm bầm: “Sao cảm thấy hơi loạn nha?”

.....

“Bành!”

Trong phòng thiêu thi độc lập của Tần Hà, Thi vương phi thiên bị ném vào lò đốt xác.

“Hơ hơ hơ”

Cho dù trên thân Thi vương phi thiên đã ghim ba mươi cây đinh trần thi thì nó vẫn đang cố gắng trùng to cặp mắt đỏ tươi

màu máu, phát ra tiếng rít gào qua các kẽ răng cắn chặt, không chịu bị chi phối.

Thậm chí đỉnh trần thi còn bốc lên từng luồng khói xanh, trở nên nóng đỏ, nó vẫn đang bị thi khí dày đặc ăn mòn.

Tần Hà thấy vậy, càng xem càng cảm thấy hài lòng, càng nhìn càng thấy ưa thích, đây chắc chắn là thi thể cấp bậc “ái phi”, nhất định phần thưởng sẽ không tồi.

Sự khó chịu khi mất đi một chiếc giày cũng lập tức đã biến mất không còn tăm hơi.

Nói đi cũng phải nói lại, cái tên tiêu chảy khốn kiếp kia, đừng để bốn đại tiên biết ngươi là ai, bằng không nhất định sẽ để ngươi thưởng thức cận thận cái gì gọi là “không tiêu hóa được”.

Báo hại mình phải đi tìm Từ Trường Thọ đòi một đôi giày mới.

Quá mất vệ sinh.

Không nói lời thừa thãi, Tần Hà lại thưởng Thi vương phi thiên mười cây đỉnh trần thi.

Kết quả như vậy vẫn chưa đủ, thân thể Thi vương vẫn còn đang run rẩy, chỉ là run rẩy với biên độ nhỏ hơn mà thôi, đỉnh trần thi vẫn còn đang tiếp tục tan rã, càng biến thái hơn chính là, vị trí bị đánh nát vừa rồi lại có dấu hiệu hồi phục lại.

Thực sự Tần Hà có hơi giật mình.

Không hổ là thứ có danh xưng là Thi vương, thật sự quá lợi hại, quá ghê gớm.

Bốn mươi cây đỉnh trần thi vừa thô vừa lớn còn chưa đủ để nó phục tùng.

Xem tình trạng này có thể thắng cho nó làm “quý phi” rồi.

Nhưng mà đây cũng không phải vấn đề gì lớn, thưởng thêm mười cây đỉnh trần thi chỉ là Tần Hà muốn thử xem cơ sở của Thi vương phi thiên mà thôi.

Bốn mươi không được thì tám mươi, tám mươi không được thì trăm sáu, chuyện nhỏ.

Cho tới khi Tần Hà thưởng 72 cây, Thi vương phi thiên mới triệt để nằm yên.

Mở lò đốt xác, thi thể này khó cháy, dùng ngọn lửa đến từ Thâm Uyên đốt những thi thể biến thái như vậy càng ngày càng khó khăn.

Nhưng mà Tần Hà có nhiều thời gian, không vội.

Sau đó lại thêm ba bộ thi thể vào lò, nam tử đầu trọc cũng ở trong đó, da thịt vẫn còn nguyên vẹn, chỉ cần thanh lý qua là được.

Cuối cùng là thi thể Lý Nghiêu, cái tên này bị Thi vương phi thiên bỏ làm hai, quả thực là gia tăng công việc cho Tần Hà, khâu chùng nửa canh giờ mới ghép ông ta lại được như cũ.

Đợi đến khi xong việc, trời đã khuya.

Năm thi thể yên lặng hỏa thiêu, Tần Hà đi tới xem thử đại vương bát đang hóa hình trong thùng nước một chút, kết quả phát hiện trong thùng toàn là bọt nước, còn tỏa ra một mùi tanh kỳ lạ, không nhìn thấy thân thể.

Hắn lại nhìn sang con bê vàng, thân thể nó đã to cao thêm, đang ngủ say ngon lành.

Không thấy có điều gì dị thường, Tần Hà mới nằm lên trên đệm chăn.

Tiếp đó chính là thời gian chờ đợi.

Một canh giờ sau, trừ Thi vương phi thiên, bốn thi thể còn lại đã lần lượt hỏa táng xong.

Nam tử đầu trọc cho phần thưởng là một bản 《Thê vân tung》.

Thê vân tung: Học tập thuật này, người nhảy lên một cái có thể vượt lên trên chín tầng trời.

Kỹ năng này hơi lạ, khiến Tần Hà phải sửng sốt mấy giây.

Nhảy lên một cái có thể vượt qua chín tầng trời?

Sau đó thì sao? Xuống như thế nào?

Roi xuống à?

Tần Hà học tập xong cũng không dám thử.

Nếu như từ trên chín tầng trời rơi xuống, mình nhất định sẽ là người xuyên việt đầu tiên tự mình chơi chết mình.

Quyết đoán niệm phong lại.

Chờ đến ngày nào đó mình có thể bay, hoặc là học được Như Lai Thần Chưởng, lúc đấy mới có thể dùng đến nó.

Hai tên còn lại cho phần thưởng là một bản 《Thiết sa công》, một bản 《Dã hồ quyền》.

Một bản là công pháp, một bản là kỹ pháp.

Không có đặc điểm gì nổi bật, nhưng tốt xấu gì cũng có thể coi là kỹ năng, luyện đến cực hạn cũng có thể tiểu ngạo giang hồ.

Cuối cùng là Lý Nghiêu, không biết có phải là do vừa mới lên chức hay không, phần thưởng rất khác biệt với thân phận của ông ta, nói thẳng ra chính là chả ra sao, thế mà lại là một bản 《Thuật nuôi vịt》.

Thuật nuôi vịt: Học tập thuật này, đời này nuôi vịt không còn gì khó khăn.

Chương 285 – Thần tiên bọn bề nhiều việc

Tần Hà xem mà cảm thấy hơi hỗn loạn.

Thuật nuôi vịt?

Bản thân không làm vịt, tại sao phải học cách nuôi vịt?

(Note: Ở Trung Quốc, làm vịt còn có nghĩa là làm trai bao.)

Có điều, việc đã tới nước này, cũng chỉ có thể như vậy.

Nuôi vịt thì nuôi vịt, tuy rằng có chút tổn thương lòng tự trọng, địa vị nghề nghiệp cũng rất thấp, nhưng tốt xấu gì cũng là một kế sinh nhai.

Tâm niệm khê động, trong nháy mắt trăm ngàn kỹ năng nuôi vịt hiện lên một cách rõ ràng trong đầu, cực kì thành thạo.

Lại tăng lên đủ loại tri thức kì quái.

Sau khi xúc đi tro cốt của Lý Nghiêu, Tần Hà lại lấy ra cuốn sổ nhỏ thần kỳ.

Lại đến canh giờ truyền pháp.

Giai đoạn phần đầu chính là gian khổ như vậy, bận rộn như thế đấy.

Thuật truyền đạo thụ nghiệp giải hoặc hơn hẳn thần thông, cực kỳ lợi hại, nhưng cũng có một nhược điểm, đó là khi truyền pháp phải chạm lên đỉnh đầu của đối phương để truyền.

Vì để phòng ngừa bị đối phương phát hiện, còn phải vận dụng thuật tạo mộng trung cấp, thuật dạ ẩn, thuật hắc hóa,... mà điều phiền phức nhất chính là tìm người.

Bận rộn một hồi ít nhất cũng phải tốn mất một canh giờ.

Hiện tại bách tính Lưu Thành cũng tham gia vào, ban đêm còn phải mở rộng phạm vi đến bọn họ, lượng công việc lại càng nhiều.

Để làm được một thần tiên tốt có lương tâm cũng không dễ nha.

Mở cuốn sổ nhỏ thần kỳ ra, Tần Hà cẩn thận chọn lựa, tiếp đó lại là một hồi bận rộn.

Đối với binh sĩ thủ thành, tiếp tục cho các vật dụng để tu luyện không tốn hao nhiều công đức như công pháp, cảm ngộ, kinh khí hoàn, pháp lực hoàn, còn có thiết sa công, dã hồ quyền,...

Còn bách tính thì cho một số loại thuốc chữa bệnh cùng kiện thể như Kim sang hoàn, Tẩy tủy đan, chỉ cần tùy tiện bóp lấy một chút thuốc vụn cũng đủ cho bách tính bệnh nặng biến thành bệnh nhẹ, bệnh nhẹ biến thành không có bệnh.

Điều mà bọn họ cầu nguyện nhiều nhất, chính là về phương diện này.

Thỉnh thoảng hẳn cũng sẽ cho một ít tài nguyên trên phương diện tu hành, để đa dạng hóa một chút.

Trải qua một trận bận rộn, căn cứ theo quan điểm thức đêm không tốt cho cơ thể, Tần Hà dứt khoát làm suốt đêm.

Đại nghiệp công đức vĩ đại đang phát triển như một quả cầu tuyết, thời gian này nhất định phải cố gắng thêm chút sức.

Truyền pháp liên tục cho tới khi gà gáy sáng, Tần Hà mới hoàn thành xong công việc.

Qua ngày hôm sau Lưu Thành chấn động đến mức nào thì không cần phải nói.

Mới sáng sớm, miếu Thanh Ngu đại tiên đã chật kín người.

Đừng nói tới gặp, bách tính Lưu Thành nghe còn chưa từng nghe qua có vị thần tiên nào linh như vậy, chỉ cần thành tâm, có cầu ắt sẽ linh.

Bên phía đám binh sĩ cũng sinh ra oanh động không nhỏ.

Bởi vì Thanh Ngu đại tiên truyền công pháp, thuật pháp cùng tài nguyên trân quý, cường độ tu luyện được tăng lên đáng kể.

Nhất là Đâu Lao Lục và Thường Ôn.

Mỗi người đều nhận được một viên Tảo Tủy Đan.

Cái thứ này vừa xuất hiện, kẻ tu luyện hiểu được đây là vật gì vừa trông thấy, ai nấy cũng đều trợn mắt há hốc mồm.

Đó là đan dược tảo cân phạt tủy, tăng cường căn cơ tu luyện, cực kỳ hiếm thấy.

Loại đan dược như vậy chỉ có những thế lực siêu nhiên có Luyện đan sư như là Long cung ở thế giới dưới nước, Hồ tộc, cùng với một số ít Thánh địa mới có.

Những kẻ tu luyện bình thường thì chưa chắc đã được nghe qua.

Một viên Tảo tủy đan có thể đề thăng nội kình, ít thì mười năm, nhiều thì cũng có hai mươi, ba mươi năm, tùy từng người mà khác nhau.

Mà điều quan trọng hơn là một khi đã trải qua quá trình tôi luyện căn cơ, xác suất thành công khi đột phá ngoại kình sẽ được tăng thêm rất nhiều, mở rộng bình cảnh.

Hai viên đan dược vừa ra, ánh mắt của vô số người liền phát xanh.

Đậu Lão Lục và Thường Ôn bị nhìn tới mức toàn thân run rẩy, vội vàng nuốt luôn đan dược vào bụng, chỉ sợ người khác nổi lên ác ý.

Sau đó, dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, hai người chậm rãi bài xuất tạp chất tẩy cân phạt tử ra ngoài, khí tức từng bước từng bước được tăng cường, càng lúc càng khiếp người.

“Tẩy Tử Đan đều đi ra!”

Ở bên ngoài đám người vây xem, khuôn mặt Ngụy Nguyên Cát tràn ngập vẻ hâm mộ, trong nháy mắt hắn ta bỗng cảm thấy Quỷ quyết đao mà hôm qua vừa mới lấy được, đã không còn “thơm ngon” nữa.

Quỷ Đao Quyết rất tốt, nhưng so với Tẩy Tử Đan thì vẫn kém hơn một chút.

Đồng thời trong lòng của hắn ta không khỏi có chút ghen ghét, đổ kị: “Ta đập đầu tới mức não cũng sắp bị chấn động, thế mà cũng chỉ được Quỷ đao quyết, hai người bọn họ thành tâm đến mức nào mà nhận được Tẩy tử đan vậy?”

“Việc này chẳng liên quan gì tới việc có thành tâm hay không.”

Bên cạnh Ngụy Nguyên Cát, Ngụy Vũ cũng có mặt, nét mặt thì tỏ vẻ thờ ơ nhưng ánh mắt lại liên tục liếc qua liếc lại quan sát Thường Ôn và Đậu Lão Lục.

“Không liên quan?” Ngụy Nguyên Cát sừng sốt, hỏi: “Tại sao lại nói như vậy?”

“Cũng không thể nói là không có quan hệ gì, nhưng cũng phải xem sự cống hiến, đóng góp, tên Thanh Ngu...khụ khụ, Ngụy Tiên kia rõ ràng là muốn tích tụ công đức, mà Đậu Lão Lục và Thường Ôn ngoài việc phát động mọi người tế bái, còn chủ trì việc xây dựng miếu Thanh Ngu tiên nhân, vừa hay đáp ứng đúng nhu cầu của Ngụy Tiên, bởi vậy mới ban thưởng lớn hơn mọi người.” Ngụy Vũ phân tích nói.

Ngụy Nguyên Cát nghe xong, đôi mắt lập tức liền sáng lên, vội vàng nói: “Không sai, thì ra là như vậy, xem ra chỉ thành tâm tế bái thì cũng không thể đạt được phần thưởng lớn nhất, nhất

định phải truyền bá Thanh Ngu đại tiên tín ngưỡng mới được”.

Nói xong, hắn ta lại nhìn Ngụy Vũ với ánh mắt vừa sùng bái, vừa tiếc hận nói: “Sur huynh, ngươi đã có thể xem thấu rõ ràng như thế, vậy ngươi còn chống cự cái gì nữa? Nếu như lúc trước ngươi chủ trì việc tế bái Thanh Ngu đại tiên, Tẩy tủy đan hôm nay chính là của ngươi rồi”.

Ngụy Vũ lập tức ghen đến đỏ bừng cả mặt, nhưng cuối cùng cũng không thốt ra được một lời phản bác.

Chương 286 – Thuật Thần truyền

Ngụy Nguyên Cát nhìn thấy dáng vẻ này của Ngụy Nguyên Cát, chợt cảm thấy có hy vọng.

Thần ca chính là không thể xuống đài, thật ra là đã thâm động lòng.

Ai có thể kháng cự được sự hấp dẫn của Tẩy tủy đan chứ?

Hơi suy nghĩ một lát, Ngụy Nguyên Cát vội vàng nhỏ giọng nói: “Thần ca, ngươi cũng đã thấy đẳng cấp của Thanh Ngu Đại Tiên rồi, vừa ra tay đã là hai viên Tẩy tủy đan, hơn nữa năng lực truyền đạo tuyệt đối xứng đáng với hai chữ thần tiên, bất kể là thực lực hay phẩm đức đều có tư cách để chúng ta tế bái, chúng ta không cần phải kháng cự.”

“Ta, cái tên...” Ngụy Vũ vẫn cãi lại theo bản năng.

Ngụy Nguyên Cát vừa thấy thế, lập tức cắt ngang: “Thần ca, ngươi cứ nghe ta, nếu là ngươi cảm thấy mất mặt, chúng ta đi vào lúc tối muộn vậy, chờ đến khi không còn ai nữa thì ngươi cùng ta tế bái, bái một lần ngươi sẽ biết, không có ban thưởng thì thôi, nếu như có ban thưởng thì không quan tâm phần thưởng là cái gì, đều có hơi lớn.”

Khuôn mặt Ngụy Vũ hơi giật giật, hắn ta cắn răng nói: “Dù sấm sét hay mưa gió, đều là ân mà trời ban cho chúng ta, đúng không?”

Nguy Nguyên Cát nghe vậy, lập tức giơ ngón tay cái lên: “Vũ ca, vẫn là người có văn hóa, chính là ý này.”

Khuôn mặt Nguy Vũ nhất thời càng co giật ác liệt hơn.

...

Một ngày này, dân quân Lưu Thành tế bái Thanh Nguu Đại Tiên đã đạt tới một độ cao mới.

Công đức của Tàn Hà đang nhanh chóng được tích tụ.

Không chỉ riêng nhân số công hiến công đức trở nên nhiều hơn, ngay cả giá trị công đức cũng tăng cao.

Trung bình cao đến +8.

Chỉ một ngày này Tàn Hà đã tích tụ được hơn ba vạn công đức.

Có điều Tàn Hà vẫn chưa biết việc này.

Bởi vì thần tiên cũng cần phải ngủ, rồi bóng biểu diễn, truyền pháp, thuật tạo mộng đều cực kỳ tiêu hao tinh lực.

Thời gian dài, cho dù là Tàn Hà cũng không chống đỡ nổi.

Tàn Hà vừa nằm xuống đã ngủ thẳng đến tận đêm khuya mới tỉnh.

Mà lúc này, thi thể Thi vương phi thiên cũng đã được hỏa thiêu xong.

Thi vương rất mạnh, nhưng đó là sau khi chết đi, mà lực lượng đó còn là do thi trùng phụ thể mang đến, Tàn Hà cũng đã tìm thấy thi thể của thi trùng còn chưa hoàn toàn cháy hết trong tro cốt của Thi vương, trông nó giống như là con cuốn chiếu vậy.

Khi còn sống Thi vương là một nghệ nhân của gánh xiếc giang hồ, đi theo thúc bá trưởng bồi vào nam ra bắc mãi nghệ đầu đường, tên là Cỗ Tiểu Ngu.

Há miệng nuốt kiếm, đập tảng đá lớn trên ngực, phun lửa, cách không lấy vật, bịt mắt phóng đao,.. đều là những biểu diễn thường thấy, nhưng dân chúng rất thích xem.

Thế đạo không tốt, dân chúng không dư dả, đặc biệt là phương bắc còn bị thiên tai mấy năm liên tục, Cỗ Tiểu Ngu chỉ có thể

cùng thúc bá trưởng bồi vòng qua vòng lại dần tiến xuống phía nam.

Phương nam tương đối trù phú, cuộc sống của dân chúng cũng hơi khá hơn một chút.

Nhưng sao có thể tính được số trời, người có họa phúc sớm chiều.

Rất xui xẻo, gánh xiếc nhỏ của nhà Cổ Tiểu Ngư gặp phải thi quân.

Thế là toàn bộ người của gánh xiếc đã trở thành một thành viên của đại quân Thiên Thi.

Có lẽ là do thể chất Cổ Tiểu Ngư khá đặc biệt, cho nên thi thể của hắn ta đã bị Thiên Thi Quỷ Mẫu chọn trúng, một đường từ thi quái lông dài biến thành nháy cương, lại từ nháy cương biến thành Thi vương phi thiên.

Phân thưởng: Thuật Thần truyền.

Thuật Thần truyền: Một pháp thuật truyền đạo đến từ chư Thần ở Thâm Uyên, thi triển pháp thuật này, ngài có thể bỏ qua sự hạn chế của khoảng cách, cách không tạo mộng truyền pháp giảng đạo cho tín đồ.

Chú thích: Thuật này cần phối hợp với thuật tạo mộng mới có thể thi triển, hơn nữa chỉ có tác dụng với tín đồ.

Tần Hà vừa thấy, hạnh phúc đến mức suýt chút nữa đã ngất đi.

Tâm trạng này giống y như lúc Đâu Lão Lục cùng Thường Ôn nhận được Tây tử đan vậy.

Muôn cái gì đến cái đó.

Mới vừa rồi hắn còn cảm thấy phải chạm vào tín đồ mới có thể truyền pháp quá phiền phức, kết quả lúc này đã tới một bản thuật Thần truyền.

Sau này truyền pháp giảng đạo sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Chẳng cần bước chân ra khỏi nhà cũng có thể cách không truyền pháp.

Hơn nữa còn không cần tìm người, việc phiền phức nhất khi truyền pháp chính là tìm người.

Có mấy tên xui xẻo ngày nào cũng đổi chỗ ngủ, Tần Hà tìm không thấy, cho nên cũng chỉ có thể là gà trống điếm tới ai thì chọn người đó truyền pháp.

Đây là số mệnh, muốn cho cũng chẳng tìm thấy người đâu.

Không chút do dự, Tần Hà lập tức học tập.

Trong nháy mắt hắn đã hiểu rõ sự ảo diệu của thuật Thần truyền, không hổ là thuật pháp truyền đạo đến từ chư Thần Thâm Uyên, vô cùng huyền diệu, nó đã chạm tới sự huyền bí của không gian.

Đáng tiếc đây chỉ là kỹ năng, cũng không có chứa cảm ngộ về không gian, bằng không Tần Hà e là đã lập tức phi thăng rồi.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà định thử nghiệm một chút.

Hắn vội vàng lấy cuốn sổ nhỏ thần kỳ ra, nhanh chóng tìm kiếm, cuối cùng tìm được hai cái tên ở trang cuối cùng.

Ngụy Nguyên Cát, Ngụy Vũ.

Tần Hà lập tức cảm thấy hài lòng mãn ý, quả nhiên là không có ai kháng cự nổi sự hấp dẫn của Thanh Ngưu Đại Tiên.

Ngụy Vũ ngừng một đêm, lại bắt đầu tế bái tiếp.

Chỉ đáng tiếc là, giá trị công đức chỉ có +5, Ngụy Nguyên Cát còn đến +9.

Không thể cho quá tốt, sợ người kiêu ngạo.

Biu~

Thuật nuôi vịt!

Chương 287 – Lưu thành hồi cuối

“A!!”

“Lại làm nhục ta!”

“Hắn chính là cố ý!”

“Chắc chắn là hấn cố ý!”

“....”

Thuật nuôi vịt vừa mới truyền đi, phía bên doanh địa thiêu thi liền vang lên tiếng Ngụy Vũ cuồng loạn gào thét.

Lớn tiếng đến mức vang vọng gần nửa tòa Lưu thành.

Không biết bao nhiêu người đang trong giấc mơ bị giật mình bừng tỉnh, không quan tâm là nghe được rõ ràng hay không nghe được rõ ràng, đều mắng to một câu: “Đồ thần kinh!”

Tần Hà nghe thấy cũng lắc đầu.

Các vị lão gia theo dõi cứ nhất định muốn đưa thuật nuôi vịt cho người làm giàu.

Bốn đại tiên biết nghe lời phải.

Có cách nào, có cách nào chứ.

Đứa trẻ quật cường, người phải biết phúc.

Phải biết sấm chớp mưa gió, đều là ân mà ông trời ban cho.

Tần Hà cảm thấy hài lòng cất cuốn sổ nhỏ thần kỳ đi, sau đó từ trên đệm chần ngồi dậy, cầm lên túi đựng xác, vác cái xẻng đen lớn lên, đi tới doanh địa liên quân.

Liên quân là nơi tam giáo cửu lưu tụ hội, đánh chết toàn bộ có thể có kẻ oan uổng, nhưng cách một đánh một thể nào cũng có cá lọt lưới, có thể mài được bao nhiêu thì cứ mài bấy nhiêu, mài hết thì chuyển sang chỗ khác.

....

Sau bốn ngày liên tục như vậy, chi quân bao vây Lưu thành đã bị phá.

Quân yểm trợ Liên quân dưới sự dẫn dắt của tân tân tân tân tân tân tân nhiệm Hộ pháp đốc quân Tôn Bình đã hốt hoảng rút lui.

Tôn Bình, từ một tên Đình tổng thủ vệ chẳng có lấy một chút cảm giác tồn tại nào, sợ ý một cái đã đột phá ba mươi năm đạo hạnh, sợ ý một cái nữa lại “được đề cử” làm Hộ pháp đốc quân.

Sau đó, hấn ta liền vội vàng dẫn người rút chạy.

Không thể trách là hấn ta quá nhát gan, bởi vì vào đêm trước đó, lúc Tần Hà chuẩn bị rời đi đã thuận miệng khen hấn ta một câu: “Nội kinh của ngươi cũng không tồi nha.”

Năm ngày sau, Đậu Lão Lục cùng Thường Ôn dẫn hơn ngàn người đi về phía thành Tế Nam.

Bởi vì Thanh Ngưu Đại Tiên đã hạ xuống pháp chỉ, lệnh đám môn đồ Thanh Ngưu đi tới Tế Nam.

Tiểu đội thiêu thi cộng thêm mấy trăm thanh niên trai tráng Lưu thành hùng dũng oai vệ, khí thế bùng bùng xuất phát, hoàn toàn không quan tâm đến mấy chục vạn đại quân Bạch Liên ở ngoài thành Tế Nam.

Có pháp chỉ Thanh Ngưu Đại Tiên, tất cả mọi người đều tràn ngập lòng tin.

Bởi vì đã từng chứng kiến sự thần kỳ, lại có thêm thực lực ở đó.

“Đại quân môn đồ” chỉ hơn ngàn người nhưng có đến hơn tám trăm người là cường giả nội kinh.

Trên hai mươi năm đạo hạnh có hơn ba trăm người.

Trên ba mươi năm có hơn bảy mươi người.

Trên bốn mươi năm có mười chín người.

Trên năm mươi năm có bốn người.

Nội kinh đỉnh phong hai người.

Chính là lợi hại như vậy, chính là chấn động như thế đấy.

Thực lực này, cao thủ mười vạn đại quân tụ tập lại một chỗ, cũng chỉ như vậy mà thôi.

Giữa đội ngũ kéo dài hơn hai dặm.

Tần Hà cười trên con bê vàng, gặp ai cũng giới thiệu người thiếu niên đang ngồi trên cổ bò ở đằng trước: “Đây là đầu bếp của ta, tên là Vương Thiết Trụ, làm quen một chút.”

Đám người thấy là Tần Hà, trên mặt liền lộ ra vẻ tôn kính.

Tần Hà là môn đồ thủ tịch của Thanh Ngưu Đại Tiên, miệng còn từng khai quang, rất linh nghiệm.

Lại nhìn về phía thiếu niên kia, trông đáng vẻ chừng mười ba mười bốn tuổi, trắng trẻo sạch sẽ, chỉ là đôi mắt hơi nhỏ, còn bị gù lưng, trông như là đang cõng một cái nôi.

Nhưng mặc kệ hấn ta có đáng vẻ như thế nào, đừng nói là người, dù chỉ là nuôi một con rùa, thì bọn họ nhất thiết cũng phải khen hai câu.

Nhất định phải nể mặt Tần gia nha.

Kẻ không biết ăn nói khen một câu: “Đáng đáp đầu bếp này của Tần gia ngài rất thần tuấn.”

Kẻ biết ăn nói thì khen: “Vị bếp trưởng này của Tần gia ngài có tướng thần dị, ắt hấn tương lai sẽ là nhân trung long phượng, chỉ nghe cái tên này, cũng đã thấy vừa cứng vừa cao rồi.”

Lúc này, Tần Hà sẽ chấp tay nói: “Có nhãn lực, đáng đáp cũng bình thường, nhưng cái tên này, chắc chắn là vừa cao vừa cứng.”

Thế là đám người lại thi nhau gật đầu nói phải.

Sau đó Tần Hà lại chạy sang chỗ khác: “Đây là đầu bếp của ta, Vương Thiết Trụ... Làm quen một chút.”

Không đến nửa ngày, tất cả mọi người đều đã biết đến cái tên “Vương Thiết Trụ” này, tướng mạo rất đặc biệt, lai lịch rất đặc biệt, mà tên lại càng đặc biệt.

“Gia, cảm giác làm người thật tốt.” Đại vương bát vẫn chưa hết hứng khởi.

Lâu hơn so với dự đoán, chừng năm ngày đại vương bát mới hoàn thành hóa hình quan, hơn nữa bởi vì tuổi còn nhỏ, nên trở thành thiếu niên.

“Gia, ta cũng muốn làm người...” Con bê vàng hâm mộ nói nhỏ, mặc dù cơ thể của nó đã càng thêm vạm vỡ, thực lực cũng mạnh hơn, nhưng nếu so sánh với việc hóa hình, cũng không khỏi thua chị kém em.

“Ta biến thành người có thể giúp đỡ gia đốt thi tốt hơn, người biến thành người, gia cười ai đi?” Đại vương bát sỉ vả con bê vàng không chút khách khí.

Con bê vàng khó chịu, công gia cũng thôi đi, trên cổ còn bị thứ đồ chơi kia cưỡi, nó mắng: “Ta... Ta biến trở lại còn không được à? Coi như ta đứng lên, gia cũng có thể ngồi lên trên vai của ta, chỉ là không có vị trí của người.”

“Một con bò còn muốn làm người... Cắt.”

“Người một con vương bát thối, so với ta thì tốt hơn chỗ nào?”

“Ta chính là hậu duệ ngao vương, thân có huyết mạch thần ngao.”

“Pì, cả nhà người đều là vương bát thối.”

“....”

“Được rồi được rồi, ngừng lại được rồi.” Thấy hai thú bắt đầu cãi nhau âm ỉ, Tần Hà vội vàng cắt ngang, hắn nói với con bê vàng: “Chờ sau này luyện ra Hóa hình đan sẽ cho người.”

“Tạ ơn gia, gia tốt nhất với ta.” Con bê vàng lập tức mừng rỡ.

.....

Một ngày sau, đội ngũ đi đến thành Cửu Liên.

Đây là một tòa thành nhỏ đã hoàn toàn bị phá hủy.

Sau khi đại quân Bạch Liên công phá được tòa thành nhỏ này đã tiến hành đồ thành, dân chúng trong thành đều đã bị giết sạch.

Có thi thể thì tất nhiên không cần vội vã lên đường.

Phát động Hiển thần thuật, Thanh Ngưu Đại Tiên hạ xuống pháp chỉ: Đốt thi tại chỗ.

Thi thể thôi rửa không cần xử lý, trực tiếp mang đi chôn cất.

Thi thể không bị thôi rửa thì xem như đã bị biến dị, cộng thêm còn có không ít thi biến lãng vãng, Tần Hà xem như thu hoạch không tồi.

Địa điểm tiếp theo, huyện Ân.

Bị đồ.

Địa điểm thứ ba, Lâm Ấp.

Bị đồ.

Địa điểm thứ tư, Tế Dương.

Nơi này mặc dù không bị đồ, nhưng lại bị quan quân cùng Liên quân thi nhau tai họa, cũng là đã thoi thóp.

Trong thành có hơn bốn ngàn Liên binh.

Đậu Lão Lục chỉ dẫn theo năm trăm người xung kích đã đánh hơn bốn ngàn quân này kêu cha gọi mẹ.

Đội ngũ nghỉ ngơi ở đây hai ngày.

Ba ngày sau.

Đại quân môn đồ nhân lúc bóng đêm, mang hành trang gọn nhẹ tiến lên, đi đến vị trí cách thành Tế Nam mười dặm.

Ở trên cao nhìn xuống từ xa, doanh bàn Liên quân giống như là biển sao, ánh lửa lăm ta lăm tấp như sao trên trời, từ đường chân trời bên này kéo dài đến bên kia, hoàn toàn không nhìn thấy phần cuối.

Trong trung tâm biển sao, rõ ràng có một vòng ảnh lửa cao hơn, cũng chói tề hơn, ánh lửa lơ mờ chiếu sáng một quái vật khổng lồ màu đen.

Tựa như là một con cự thú vô biên nằm rạp trên mặt đất.

Đó chính là trung tâm đại chiến bạo loạn đất Lỗ, cũng là tiền tuyến hai bên chiến đấu ác liệt nhất.

Thành Tế Nam!

Tần Hà quan sát một lượt, hết sức hài lòng.

Trong đêm tối người khác không thể trông thấy, nhưng hắn thấy rõ ràng.

Hiển nhiên là thành Tế Nam đã gặp phải công kích cực kỳ mãnh liệt, có vài đoạn thành trì bị đổ sụp, cũng đã được đắp lên như cũ, mặt đất vỡ ra mấy cái hố lớn, rõ ràng là đại quân Liên giáo đã dùng thuốc nổ phá thành.

Đồ Bách Thú lĩnh bảy, tám Thần bộ Phi Ngư Vệ cùng quan binh thủ thành, chống cự cực kỳ ngoan cường.

Đại quân Liên giáo ắt có cao thủ cấp bậc ngoại kinh, nhưng vẫn không có cách nào phá thành.

Dưới thành thi thể chất thành núi, sắp chất cao gần bằng tường thành.

“Đại thành khí tượng a.” Tần Hà không nhịn được tán thưởng.

Chỉ là Lưu thành với hơn vạn người đã cống hiến cho mình hơn mười vạn công đức.

Mà nội thành Tế Nam, có mười mấy vạn quân cùng 40 vạn dân.

Vất vả kinh doanh, một buổi sáng gặp gió thuận.

Sắp phát tài rồi!

Chương 288 – Viện quân

“Viện quân?”

Trong nội thành Tế Nam, Đồ Bách Thú, một đám Thần bộ cùng với tướng lĩnh quan quân đồng thời nhìn chăm chăm vào Ngụy Nguyên Cát đang mặc trang phục dạ hành, tất cả đều là hai mắt nhìn nhau, đều cho là mình nghe lầm.

Ba mươi vạn phản quân Bạch Liên bao vây thành, châu phủ xung quanh đều đã bị càn quét, thành Tế Nam đã trở thành một hòn đảo cô độc.

Viện quân muốn đột phá tầng tầng lớp lớp vòng vây, còn muốn đục xuyên qua 30 vạn quân phản loạn đã vây kín thành thùng sắt.

Làm sao có thể?

“Viện quân ở đâu ra?” Thiết Ứng Thần bộ hỏi.

Đại quân Địch tộc phá tường biên xông vào, Thập đại Thần bộ Phi Ngư Vệ bị cấp tốc gọi hồi kinh, huyết chiến ở Sa Hà, một lần đánh tan tinh nhuệ Địch tộc.

Địch tộc vừa mới rút về quan ngoại, đất Lỗ lại xuất hiện bạo loạn Bạch Liên.

Thế là tám trong Thập đại Thần bộ lại phân ra từng nhóm xuôi nam, chiến một trận ở thành Tế Nam, Giáo chủ Bạch Liên Giáo dùng ba chiêu đánh bại Tào Văn Chiếu, một chiêu vấy

đậu thành binh đánh quân tinh nhuệ nhất của Thiết Kỵ Quan Ninh phải chật vật chạy trốn, quan quân bị thua thảm hại, hao binh tổn tướng.

Thập đại Thần bộ có năm người bị vây nhốt ở thành Tế Nam, hai người bỏ mình, một người mất tích. Quân tinh nhuệ bách chiến dưới trướng mà bọn họ dẫn theo cũng bị hao tổn hơn phân nửa. Nhưng cũng may là nhờ có bọn họ liên hợp với Đồ Bách Thú cùng sáu, bảy tướng lĩnh quan quân, mới có thể ngoan cường chống đỡ được thế công của Giáo chủ Bạch Liên.

Hai chữ “viện quân”, chính là tin tức tốt nhất mà thành Tế Nam muốn nghe được nhất lúc này.

Nhưng không có ai là kẻ ngốc, quan quân thành Lâm Thanh đang được tập kết lại một lần nữa, nhưng chỉnh đốn đội quân chiến đấu, xuất phát cũng cần phải có thời gian.

Viện quân từ đâu ra?

“Chúng ta từ Lưu thành tới, đường ca, Thường Ôn cùng đội ngũ thiêu thi đang ở ngay bên ngoài thành mười dặm, có hơn một ngàn người.” Ngụy Nguyên Cát trả lời.

“Hơn một ngàn người?” Cả khuôn mặt Thiết Ứng Thần bộ đều là vẻ nghi ngờ.

Nếu không phải là hắn ta biết rõ gốc rễ của Ngụy Nguyên Cát, biết y là đường đệ của đồ đệ Đồ Bách Thú Ngụy Vũ, lúc này đã kêu người lôi y ra chém.

Nói lời mê sảng như vậy, tám chín phần mười chính là đã phản bội, đầu nhập đến đại quân Bạch Liên rồi tới lừa gạt mở cổng thành.

“Viện quân” muốn vào thành, nhất định phải mở cổng thành, có thể quân địch đang mưu đồ điều này.

“Đúng vậy, nhân số chúng ta không nhiều, hành trang gọn nhẹ, rất dễ dàng xuyên qua kẽ hở của đám phản loạn Liên quân, chỉ cần mở cửa thành ra, đêm nay liền có thể vào thành.” Ngụy Nguyên Cát nói.

Mấy ngày vừa rồi, Thanh Ngu Đại Tiên đã ban thưởng cho hắn ta thuật Dạ ấn cùng thuật leo núi, nhờ vậy hắn ta đã dễ

dàng xuyên qua doanh địa phản quân, trực tiếp leo tường tiến vào thành Tế Nam.

Cả đám Thần bộ cùng tướng lĩnh quan quân đều là người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng, tất cả ánh mắt dồn về phía Đồ Bách Thú.

Đồ Bách Thú xem như người đứng thứ hai trong Phi Ngư Vệ, thực lực cũng chỉ cách trình độ ngoại kinh một bước, cộng thêm bảy tên Thần bộ đều nghe ông ta chỉ huy, mà trong thời gian này quan quân mặt xám mày tro, một cách tự nhiên, Đồ Bách Thú liền trở thành người lãnh đạo của thành Tế Nam.

Quyết định này, chỉ có Đồ Bách Thú có thể đưa ra.

Một ngàn viện quân là quá ít ỏi, ở trong chiến trận công thành chính diện gần như không đưa đến tác dụng gì, cũng có gì để bàn cãi, nhưng viện binh chính là viện binh, đừng nói một ngàn người, dù chỉ là ba trăm người, đó cũng là viện binh.

Với tình hình hiện tại mà nói, đề chấn sĩ khí thành Tế Nam là rất quan trọng.

Viện binh vào thành sẽ thể hiện thành Tế Nam không còn là cô thành, quan quân đã có thể xuyên qua vòng vây chuyển vận lực lượng cho thành Tế Nam, chỉ cần kiên nhẫn kiên trì, sẽ có thể chống đỡ đến lúc được giải vây.

Đây chính là “hy vọng”, không thể nhìn thấy cũng chẳng thể sờ được, nhưng lại có ảnh hưởng rất lớn đến quân tâm sĩ khí.

Nhưng đồng thời điều này cũng mang theo mỗi nguy hiểm to lớn, nếu như viện binh này có bấy, kết quả khó mà lường được.

Khoát tay ra hiệu cho Ngụy Nguyên Cát đi ra ngoài, đám người trong trường bắt đầu bàn luận.

Lo âu và nghi ngờ chiếm phần nhiều.

Bởi vì việc này quá mức nằm ngoài sự tưởng tượng của bọn họ.

“Đồ Thiên hộ, ngài quyết định thế nào?” Thiết Ứng Thần bộ trung cầu ý kiến.

“Thà tin là có.”

Đồ Bách Thú hơi híp mắt lại, chậm rãi nói: “Thay vì ngồi sầu lo trong vây thành, không bằng bắt lấy chút hy vọng, có thể nói là ta nhìn đứa bé Ngụy Nguyên Cát kia từ nhỏ tới lớn, sẽ không có nhược điểm gì bị nắm trong tay phản quân.”

“Để cho bọn họ tiến vào từ thành tây, mở ửng thành trước, đợi đến sau khi kiểm tra cẩn thận thực hư mới mở cổng thành chủ. Chuẩn bị đầy đủ, cứ ứng đối như là phản quân muốn đánh lên cổng tây đoạt thành.” Đồ Bách Thú quyết định nhanh chóng.

....

Đêm khuya, một chi hơn ngàn người, đầu đội khăn vàng của phản quân Bạch Liên đi tới trước một trạm gác.

“Mở cửa ra, chúng ta muốn đi qua.” Đâu Lão Lục gằn giọng hô.

Nhưng mà thủ vệ trạm gác phản quân lại chẳng hề có động tĩnh gì, cũng không có ai đáp lời, cả trạm gác giống như là không có người đóng quân.

Đâu Lão Lục lại đập cửa mấy lần, vẫn không thấy có ai đáp lời.

Lúc này liền nghe Tần Hà nói một câu: “Không có ai, tự mở cửa đi.”

Đâu Lão Lục nửa tin nửa ngờ, sai một tên thủ hạ, nhảy lên một cái leo lên cửa trạm gác.

Chỉ chốc lát sau, cửa đã được mở ra từ bên trong.

Đám người tiến vào trong trạm gác xem xét, phát hiện trú binh trong trạm gác đều đang ngủ, còn là ngủ sâu như chết.

Mà đây cũng mới chỉ là bắt đầu, sau đó cả một đường đến mười mấy trạm canh gác, toàn bộ đều là như thế.

Một ngàn người hoàn toàn không gây ra bất kỳ một động tĩnh nào đã nhân lúc đêm khuya, mò tới dưới tường thành Tế Nam.

Chương 289 – Người có tâm nhìn xa.

Trên thành, Đồ Bách Thú cùng một đám người đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón quân địch, cảm ứng được khí tức ba động mệnh mông cuồn cuộn của một đám người đến dưới thành, giật mình hoảng sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, thật sự có thể nghĩ làm đây là mười vạn đại quân.

Thường Ôn cùng một vị Bả tổng thiết giáp không rõ thân phận dẫn đầu đằng trước nhất lại là nội kinh đỉnh phong.

Từng hàng từng nhóm phía sau, tất cả đều là cao thủ nội kinh.

Đội ngũ hơn ngàn người, số người không phải cường giả nội kinh lại chỉ chiếm một phần rất nhỏ.

Không thể tưởng tượng nổi.

“Không ngờ Thường Ôn đã đạt đến nội kinh đỉnh phong?”

Thiết Ứng Thần bộ chấn động không thôi.

Đều là người của Phi Ngư Vệ, đương nhiên là bọn họ đều biết Thường Ôn, một tên Bách Hộ đội 2 đội truy bắt dưới trướng Quý Thành Lương, không có việc gì thường đứng ngay cửa chiếu ngục thủ vệ, rất quen mặt.

Một Bách hộ nho nhỏ, nội kinh chưa đạt đến hai mươi năm.

Rốt cuộc là gặp được cơ duyên gì mà có thể nhảy lên trở thành nội kinh đỉnh phong.

Nội kinh đỉnh phong chính là khái niệm như thế nào?

Chính là Đồ Bách Thú!

Thập đại Thần bộ cũng mới chỉ có thể tính là chuẩn đỉnh phong.

Càng đến gần trình độ ngoại kinh, càng khó tiến thêm.

Mà tên Bả tổng thiết giáp ở bên cạnh kia, cũng như vậy.

Từ khi nào chỉ là một chức Bả tổng lại cần một nội kinh đỉnh phong tới làm?

Khuôn mặt Đồ Bách Thú cũng run rẩy, những người khác ông ta không biết, nhưng mấy chục người của Phi Ngư Vệ kia thì dù chỉ là nhìn dáng đứng ông ta cũng nhận ra được.

Khá lắm, gần như tất cả đều là ba mươi năm nội kinh trở lên.

Ngoại trừ, Ngụy Vũ!

Ngụy Nguyên Cát đã sắp đạt đến bốn mươi năm, vậy mà Ngụy Vũ vẫn còn như cũ không nhúc nhích.

Trực giác nói cho Đồ Bách Thú biết, trong một tháng tách ra, nhất định là chi đội ngũ này đã xảy ra những chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Vô cùng có khả năng... là tồn tại kia đã làm gì đó.

Nhưng cho dù là như vậy, vẫn làm cho người ta phải chấn kinh.

Thần thánh phương nào lại có năng lực lớn như vậy?

“Mở cửa thành.”

Qua một hồi lâu, Đồ Bách Thú hạ lệnh.

Khi phương đông dâng lên màn trắng bạc, đội ngũ ngàn người tiến vào thành Tế Nam.

Sau khi trời sáng rõ, thành Tế Nam sôi trào.

Tin tức “viện quân” vào thành như là mọc cánh bay ra khắp nơi.

Đây là tin tức tốt duy nhất khiến lòng người phấn chấn sau khi quan quân đại bại dưới thành Tế Nam.

Có viện quân liền thể hiện vòng vây quanh thành Tế Nam đã sắp không bao vây được nữa, đại quân Bạch Liên không người bị nổi đã bắt đầu xuất hiện vẻ thất bại.

Dân chúng cùng binh lính phổ thông không biết rõ ràng viện quân là như thế nào, chỉ biết là đã có viện quân tới, dân tâm sĩ khí lập tức được tăng cao.

Huyết chiến hơn nửa tháng, thành Tế Nam cùng đại quân Bạch Liên đã là huyết hải thâm cù.

Sau khi thành bị phá có khả năng rất lớn là sẽ bị đồ thành, ngày thành phá, chính là tận thế của tất cả mọi người.

....

Nhưng mà viện quân đã vào thành, gọn sóng mà viện quân mang đến cũng chỉ mới là bắt đầu.

Sáng sớm, Tần Hà ngáp một cái, vén màn doanh trướng lên, lấy ra một cái ghế bập bênh rồi nằm lên trên đó, chờ đợi quý khách “có tầm nhìn xa” tới cửa.

Đại thành khí tượng, vạn tượng đổi mới, đây là một khởi đầu mới.

Không bao lâu sau, người “có tầm nhìn xa” đầu tiên tới.

Thường Ôn.

Thường Ôn dẫn theo bốn tên thủ hạ, lén la lén lút đi tới trước doanh trướng, hắc hắc cười nói với Tần Hà: “Tần ca, còn có tượng thần Thanh Ngưu Đại Tiên không? Ta muốn loại có thể dựng lên, càng lớn càng tốt.”

“Có thì có đấy, chỉ là.... Không cho không.” Tần Hà híp mắt, duỗi ra một ngón tay lắc lắc.

“Dễ bàn dễ bàn.” Thường Ôn xoa xoa tay hưng phấn nói.

Tần Hà liền vỗ tay một cái, hô: “Vương Thiết Trụ.”

“Vâng, gia.”

Từ trong doanh trướng, đại vương bát lập tức bung ra một thứ được vải dầu che kín, kéo vải dầu ra, một tôn tượng thần Thanh Ngưu Đại Tiên 3D lập thể xuất hiện.

Thường Ôn vừa trông thấy, hai mắt lập tức sáng lên.

Tượng thần này còn to hơn tượng thần trong miếu Thành Hoàng cũ ở Lưu Thành kia.

Thanh ngưu thần tuấn, tiên nhân khó lường, đôi mắt giống như là vực sâu hút hồn, sinh động như thật.

“100 lượng bạc, không mặc cả.” Đại vương bát trực tiếp ra giá.

“Thành giao!” Thường Ôn giao bạc một cách vô cùng sảng khoái, tiếp đó vui mừng phấn khởi gọi bốn tên thủ hạ khiêng tượng thần rời đi.

Vương Thiết Trụ dõi mắt nhìn theo Thường Ôn đám người rời khỏi, giơ ngón tay cái lên với Tần Hà, “Gia, ngài tính toán thật chuẩn, sáng sớm đầu tiên vào thành, bọn họ thực sự đến mua tượng thần.”

“Đây gọi là Khương Thái Công câu cá, người tình nguyện mắc câu.” Tần Hà mỉm người, ở cái loạn thế này, người có thể còn sống lại nổi trội, kẻ nào không phải nhân tinh?

“Đúng vậy, gia, trí tuệ của ngài kinh thiên động địa khiếp sợ quỷ thần, tất cả mọi chuyện ở nhân gian đều nằm trong lòng bàn tay ngài.” Vương Thiết Trụ nịnh nọt nói.

“Bớt nịnh hót, có khách đến thăm, tiếp khách đi.”

Vừa dứt lời, ở cửa ra vào quả nhiên là lại có thêm năm sáu người tới.

Đậu Lão Lục, dẫn theo bốn năm tên thủ hạ.

“Tần ca, còn có tượng thần đại tiên không?” Đậu Lão Lục cất lên nụ cười.

“100 lượng, không mặc cả.” Vương Thiết Trụ trực tiếp tiếp lời, sau đó vén lên tấm vải dầu trong một góc doanh trường.

Bên trong tấm vải vẫn là một tôn tượng thần bằng gỗ, giống y hệt tượng thần trước đó.

“Không có vấn đề.”

Đậu Lão Lục cũng đưa bạc vô cùng sảng khoái, sau đó gọi thủ hạ đến khiêng tượng thần đi.

Lúc này hẳn ta lại chú ý tới, ở một góc khác trong doanh trường còn có một tấm vải dầu che phủ, vội vàng đi tới vén lên xem thử, trợn to mắt, nói: “Không chỉ còn một tôn nha.”

“Đúng là không chỉ một vị.” Vương Thiết Trụ gật đầu.

Đậu Lão Lục đảo mắt một vòng, nói: “Có thể bán luôn tôn này cho ta không?”

“Không bán.” Vương Thiết Trụ lắc đầu.

“Ta trả tiền gấp đôi.” Đậu Lão Lục hơi cắn răng.

“Số lượng vốn là có hạn, chỉ có ba tôn, một người chỉ có thể thỉnh một tôn, không thể làm lũng đoạn.” Vương Thiết Trụ vẫn lắc đầu, đây là chuyện Tần Hà đã bàn giao.

“Ba tôn?” Âm lượng của Đậu Lão Lục cất cao lên mấy độ.

“Thường Bách Hộ mới tới, đã thỉnh một tôn đi.” Vương Thiết Trụ nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng trắng.

“Chết tiệt, mau mau mau... Bị tên gia súc Thường Ôn kia vượt lên trước rồi!” Đậu Lão Lục vội vàng như là bị lửa đốt đến đít, vội vàng gọi thủ hạ lập tức rời đi.

Lại một lát sau.

Vị thứ ba, Ngụy Nguyên Cát, cũng là lén la lén lút, mang theo ba tên quan thiêu thi.

“Mua tượng thần à?” Vương Thiết Trụ chủ động hỏi.

“A... Làm sao người biết?” Ngụy Nguyên Cát sững sờ.

“100 lượng, một tôn cuối cùng, không mặc cả.” Vương Thiết Trụ vô cùng thành thạo kéo ra tấm vải dầu cuối cùng.

“Một tôn cuối cùng là có ý gì?” Sắc mặt Ngụy Nguyên Cát hơi hơi thay đổi.

“Thường Bách hộ cùng Đậu Bả tổng mới vừa thỉnh đi hai tôn, vận khí người không tồi, một tôn cuối cùng, có lấy hay không?”

“Có có!”

Ngụy Nguyên Cát liền vội vàng gật đầu, cực kỳ nhanh chóng đưa 100 lượng cho Vương Thiết Trụ, sau đó cũng gọi người khiêng tượng thần đi.

Một lát sau, Tần Hà liền nghe thấy tiếng nói chuyện vọng lại từ phía ngoài hơn trăm bước: “Vũ ca, không xong, hai tên gia súc Thường Ôn cùng Đậu Lão Lục kia đã vượt mặt ta rồi.”

Chương 290 – Đi quán ăn

Tần Hà nghe vậy, mỉm cười.

Thiên hành kiện, quân tử tự cường không ngừng phấn đấu vươn lên.

Ngụy Vũ rất có tiềm lực nha.

Sau khi Ngụy Nguyên Cát rời khỏi không lâu, người thứ tư tới, là Ban đầu Bộ khoái Lưu thành.

Cũng là người thông minh biết nhìn xa trông rộng.

Mặc dù không thể tính là hần ta tới trễ, nhưng tượng lập thể 3D đã hết, chỉ còn tranh điêu khắc.

Loại này thì có thể làm ra nhanh chóng, Vô Ảnh Thủ “bá bá bá” một hồi là xong.

Đến trưa, Tần Hà đã bán được mười mấy bức tranh điêu khắc.

Ngay cả Từ Trường Thọ cùng Lý Thiết cũng đến hỏi mua, Vương Thiết Trụ rất có nhãn lực, thấy vậy cũng không lấy tiền của bọn họ.

“Thu được bao nhiêu bạc?” Tần Hà hỏi.

“Hơn 600 lượng.” Vương Thiết Trụ hưng phấn nói.

“Đi kêu đám người của lò hỏa táng thành đông đi, hôm nay chúng ta đi quán ăn!” Tần Hà đứng dậy.

“Vâng, gia!”

Vương Thiết Trụ vui vẻ đến nhảy cẫng lên.

Trước đây mỗi khi Tần Hà đi quán ăn, nó vẫn luôn phải trốn trong thùng nước mà ăn.

Từ sau khi hóa thành hình người, ra ngoài đi ăn quán vẫn là đại cô nương lần đầu lên kiệu.

Thế là Vương Thiết Trụ vội vàng chạy đi gọi đám người của lò hỏa táng thành đông, sau khi tụ tập đủ, đám người liền đi tửu lâu lớn nhất ở gần đó.

Đúng là thành lớn có khác, cho dù là đã bị vây thành hơn nửa tháng, tửu lâu vẫn có thể làm ra mấy bàn thịt rượu ra hình ra dáng.

Ngoại trừ giá cả đắt đỏ ra thì không có gì để bắt bẻ.

Bốn người Tần Hà, Lý Thiết, thi thể, Vương Thiết Trụ ngồi một bàn, vừa ăn vừa nói chuyện.

Lý Thiết cảm khái: “Chuyến đi ra ngoài lần này, thật sự là kiếm bọn rồi!”

Nhờ có Thanh Ngưu Đại Tiên truyền pháp, hần ta đã từ một người bình thường trở thành cường giả có hai mươi năm nội kinh, cảm giác giống như là nằm mơ vậy.

“Cơ duyên quả thực là một thứ rất kỳ diệu.” Từ Trường Thọ cũng không cảm khái, dừng một chút, hất ta nhìn về phía Tần Hà, hỏi: “Tần Hà, nội kinh của ngươi đạt đến mức nào rồi?”

Tần Hà hơi sững người một chút, cười nói: “Ừm... Mười năm.”

“Vậy ngươi phải cố gắng lên.”

Từ Trường Thọ nói thâm thía: “Khi bái đại tiên, phải thành tâm một chút, đừng có có tư tâm tạp niệm, chúng ta không thể so sánh với đám người dẫn đầu như Thường Ôn cùng Đậu Lão Lục, nhưng cũng cần phải có chút chí khí phải không; Không đủ thiên phú, ta bái đại tiên nhiều chút, rất nhiều người đã đạt đến hai mươi, ba mươi năm, người mới mười năm, quá yếu”

Tần Hà lập tức bị nói đến á khẩu không biết nói gì, chỉ có thể ậm ừ đồng ý: “Ừm, đúng... đúng vậy.”

“Tần Hà, ca cũng phải nói ngươi một chút.”

Lúc này Lý Thiết lại tiếp lời, nói: “Ngươi chính là môn đồ đầu tiên của Thanh Ngu Đại Tiên đây, đại tiên đã truyền cho ngươi thuật chạm khắc, mệnh cho ngươi chạm khắc tượng thần, một cơ duyên tốt biết bao nhiêu chứ, đạo gần đây chúng ta bái đại tiên nhân ngươi cũng không tham gia, đã mấy ngày rồi ngươi không bái rồi đi, như vậy không được đâu.”

“Ta... Ta hơi bận rộn.” Khóe miệng Tần Hà hơi giật giật.

“Có bận rộn như thế nào đi nữa cũng phải dành ra chút thời gian đi bái đại tiên chứ, đây là chính sự.” Từ Trường Thọ nói một cách nghiêm túc, sau đó lại nói thêm: “Sau này mỗi sáng sớm ta sẽ tới gọi ngươi, xác định thời gian địa điểm cụ thể đi bái đại tiên đi, không thể lười biếng.”

“A?” Tần Hà choáng váng, vội vàng nói: “Không cần đâu, ở chỗ ta có tượng thần, lúc nào cũng có thể bái.”

“Vậy cũng không giống nhau, tượng thần có nhiều người bái mới có thần tính, Thanh Ngu Đại Tiên mới có thể nghe thấy lời cầu nguyện của ngươi, mới linh, lại nói, chỉ là đi bái đại tiên nhân ngươi cũng ngại phiền thì sao có thể nói là thành tâm được?” Từ Trường Thọ bác bỏ, lại nói tiếp: “Quyết định như vậy đi, sau này mỗi sáng sớm ta đến gọi ngươi, mọi người cùng nhau đi.”

Tần Hà lập tức bối rối.

Tượng thần nhiều người bái mới có linh tính?

Đm cái này là ai bảo vậy?

Sao mình lại không biết?

Từ trước đến giờ mình đều dựa vào ghi chép trên cuốn sổ nhỏ thần kỳ, công bình công chính, chưa bao giờ trộn lẫn chút tư tâm tạp niệm nào.

Không cần mọi người tụ tập nha.

Tần Hà vội vàng suy nghĩ làm thế nào để chối từ, mỗi ngày dậy sớm tự bái mình?

Đó là bệnh, cần phải trị.

Đây là chuyện người bị tự luyện nặng mới có thể làm ra.

Đúng lúc này, tiểu nhị bùng thức ăn lên bàn: “Khách quan, đây là gà hầm nhân sâm mà bàn ngài kêu, xin mời thưởng thức.”

Đây là một tô canh lớn tràn đầy, cũng là món chính.

Thịt gà dày chắc, bóng dầu, bên cạnh là những vụn màu vàng.

Từ Trường Thọ cùng Lý Thiết vừa nhìn đã lập tức thèm nhỏ dãi, nói một tiếng liền cầm đũa lên bắt đầu ăn.

Một đường bồn ba, an toàn không có vấn đề.

Nhưng không thể đảm bảo cơm nước, thậm chí còn xuất hiện tình huống mấy ngày bị cạn lương thực, có thể ăn no bụng đã coi như là thấp nhang cầu nguyện, ăn ngon chính là chuyện xa xỉ.

Huống chi đây lại còn là một món ăn bổ dưỡng.

Vương Thiết trụ cũng là hai mắt tỏa sáng, cầm đũa lên kẹp một miếng thịt bỏ vào miệng, sau đó lại hơi sừng sốt: “Không phải là gà hầm nhân sâm à, tại sao lại không có mùi vị của nhân sâm vậy?”

Nhắc đến nhân sâm, Vương Thiết Trụ chính là kẻ có quyền lên tiếng nhất, tất cả mọi người ăn không ngon, chỉ có nó là bữa nào cũng ăn nhân sâm.

Câu này vừa thốt ra, Lý Thiết cùng Từ Trường Thọ đều bật cười, Từ Trường Thọ giải thích: “Gà hầm nhân sâm chính là tên món ăn, không phải là dùng nhân sâm hầm, mà là dùng củ cải mùa đông, có câu nói là, ăn củ cải mùa đông có thể so sánh với nhân sâm, không có gì sai.”

“Nếu thật sự là dùng nhân sâm, ta cũng ăn không nổi.” Lý Thiết cũng nói.

Vương Thiết Trụ bưng tỉnh, thế giới loài người có một ít quy tắc cấm, nó có biết một chút, nhưng không đầy đủ.

Dùng một chút, Từ Trường Thọ giống như là nhớ ra cái gì, nhìn về phía Tần Hà: “Đúng rồi, Tần Hà, sao dạo này không thấy con vương bát lớn người nuôi kia rồi, hẳn là cho ăn nhân sâm như vậy cũng được rồi chứ?”

Chương 291 – Oan gia ngõ hẹp

Tần Hà sửng sốt, vội vàng ngẩng đầu lên.

Vương Thiết Trụ run rẩy một chút, dũa rơi trên mặt đất.

“Các người... Sao phản ứng mạnh như vậy?” Lý Thiết hơi khó hiểu, hỏi.

“Không có gì.” Tần Hà lắc đầu.

“Trượt... Trượt tay.” Vương Thiết Trụ vội vàng nhặt dũa lên.

“Sao người không nói gì vậy, con vương bát kia đâu rồi?” Từ Trường Thọ lại truy hỏi.

Chần chừ trong chớp mắt, Tần Hà dứt khoát cắn răng nói: “Đã nấu ăn rồi.”

Vì chuyện này mà lần trước hắn đã phải trấn an đại vương bát hai ba lần, còn cho thêm thuốc mới chặt đứt suy nghĩ muốn chạy trốn của nó.

Bây giờ lại đến nữa.

“Ăn rồi?”

“Ăn rồi.”

“Không có hiệu quả a.”

Lý Thiết trực tiếp lắc đầu, quay sang nói nhỏ với Từ Trường Thọ: “Nếu như có hiệu quả thì cũng không cần chúng ta khuyên hấn đi bái đại tiên rồi.”

Từ Trường Thọ rất tán thành, hấn ta lại hỏi Tần Hà: “Trước khi ăn đã cho ăn đủ nhân sâm chưa?”

“Đã cho ăn đủ, mỗi bữa đều cho ăn nhân sâm.” Tần Hà theo đó nói tiếp, lập tức nhận được ánh mắt cảm kích từ Vương Thiết Trụ.

“Vậy chính là do vương bát chưa đủ tuổi, không có hiệu quả rõ ràng.”

Lý Thiết nói với giọng điệu chắc chắn, lại nói: “Nếu có thể bắt được một có vương bát yêu tu hành trăm năm, lấy nó để luyện thành đan dược rồi dùng, chắc chắn sẽ có hiệu quả rõ ràng.”

“Ta cũng đã nghe nói, hình như tên là “Trang Nguyên Hoàn” gì đó, nghe nói tiên triều có một thư sinh nhờ chiếm được viên đan dược đó mà thi đậu Trạng nguyên.” Từ Trường Thọ gật đầu.

“Có điều thật là đáng tiếc, vương bát có đạo hạnh trăm năm đã khó tìm, bắt được lại càng khó, mà luyện đan cũng không phải là việc người bình thường có thể làm được, rất khó.” Lý Thiết lắc đầu nói.

Tần Hà: “....”

Vương Thiết Trụ: “....”

“Nhưng mà người cũng đừng nản chí.”

Từ Trường Thọ vỗ vai Tần Hà, nói khích lệ: “Sau này mỗi sáng sớm theo ta đi bái đại tiên, cuối cùng cũng sẽ có một ngày người có được năng lực bắt được vương bát yêu, cũng có thể tìm được người luyện đan, phải có lòng tin, phải có nghị lực.”

“Có chí ắt làm nên.”

Lý Thiết cũng nói thêm: “Nghe nói ở ngay bên trong Vận Hà ở kinh thành chúng ta có một con ngao vương già cũng một con

rùa già, nếu có thể lấy bọn chúng để luyện, vậy đoán chừng có thể sánh vai với Gia Cát Thần Cơ đấy.”

“Lợi hại như vậy à?” Tần Hà sững sờ.

“Nói không chừng đấy, có truyền thuyết là Gia Cát Thần Cơ đã luyện một con vương bát già ngàn năm ở trong Mân Giang, sau khi ăn liền cơ trí thông thiên địa, lúc này mới thành thánh. Nghe nói sau này còn muốn luyện thêm một viên cho Lưu A Đầu sử dụng, đáng tiếc là không thành không, thế là tên Lưu A Đầu kia liền ngu xuẩn cả đời.” Lý Thiết nói đầu ra đấy.

“Ngàn năm vương bát vạn năm rùa, rùa đen tăng thọ, vương bát tăng trí óc, ngay cả trong Thần Nông Kinh cũng có ghi lại thuyết pháp này.” Từ Trường Thọ cũng nói.

“Cái này...” Tần Hà lập tức chân chờ.

Phân thưởng đột xác có đủ thứ, nhưng vẫn chưa thấy thứ gì có thể tăng cường trí óc, có đôi khi hắn vẫn luôn bỏ quên vài chuyện, có vẻ như là đầu óc vẫn chưa đủ.

Ngay lúc này Vương Thiết Trụ liền ném đĩa xuống lầu rồi vội vàng nói: “Ừm.. đĩa ta rót mất rồi, ta xuống lầu nhặt.”

“Không được nhúc nhích.” Tần Hà dùng thuật thú ngữ ra lệnh.

“Gia, ta đừng trò chuyện chủ đề này được không?” Vương Thiết Trụ tui thân cũng dùng thật thú ngữ trả lời.

“Trong ba người đồng hành, ắt có người làm thầy của ta, học một chút tri thức thì thì có ảnh hưởng gì đến người chứ, người cũng có mắt cọng lông nào đâu, trong thiên hạ này ngàn ngàn vạn vạn vương bát cùng rùa đen, đâu chỉ có một nhà của người?” Tần Hà phê bình, nói tiếp: “Lại nói, người không tin khẩu vị của ta, người cũng phải tin nhân phẩm của ta chứ.”

Vương Thiết Trụ sững sờ cả người, nó chớp chớp đôi mắt đậu xanh, sau đó nói: “Gia, ta vẫn nên đi nhặt đĩa thôi.”

Tần Hà: “....”

Nói xong nó lập tức chạy xuống lầu nhanh như một làn khói, suýt nữa còn đụng vào một tên đầu trọc.

“A, a di cả nhà người Phật, sao bản tăng cảm nhận được, trên người kẻ vừa rồi kia có mùi của yêu nhi?” Tên đầu trọc đưa

mắt nhìn theo hướng Vương Thiết Trụ rời đi, gãi gãi cái đầu trụi lủi, trên đó có hai hàng giới ba màu vàng kim rất bắt mắt.

“Có không, không có nhìn kỹ a.”

Ngay sau đó ở đằng sau người trọc lại có một người đạo sĩ giống như khi ló ra.

Tần Hà vừa thấy, hay lắm.

Đây không phải là Pháp Hải cùng với Ngô Đức sao, không ngờ bọn họ cũng bị vây ở thành Tế Nam.

Oan gia ngõ hẹp a.

Không chỉ Tần Hà trông thấy họ, Lý Thiết cùng Từ Trường Thọ cũng trông thấy, hai người lập tức nháy mắt ra dấu với Tần Hà.

Lúc trước ở thành Lâm Thanh, chính là hai tên này chửi rửa ở cửa đại doanh Phi Ngư Vệ, nói Tần Hà cười bò đụng bọn họ, thuật lừa nếm của hòa thượng, riêng một ngọn cờ.

Rất nhanh hòa thượng cùng đạo sĩ cũng phát hiện ra Tần Hà, đồng thanh hô lên: “Là ngươi!”

“Hai vị có gì chỉ giáo?” Tần Hà mỉm cười.

“Lần trước có phải ngươi cười bò đụng chúng ta không, thành thật khai báo, bằng không bản đạo sẽ cho ngươi biết tay.” Đạo sĩ bắt đầu xắn tay áo lên.

Sau chuyện lần trước, bọn họ trở về càng nghĩ càng cảm thấy sai sai, một con bò to như vậy sao có thể không có mùi vị gì được?

Thuật lừa nếm truy tung của hòa thượng có thể xưng là thần thông, tuyệt đối không phải là hư danh. Không có mùi vị gì đã thể hiện có gì đó kỳ quặc, có kỳ quặc liền thể hiện có tật giết mình, có tật giết mình chính là thể hiện kẻ đụng vào bọn họ chính là tên gia hỏa cười trâu này.

Cái này gọi là giấu đầu lòi đuôi, chưa đánh đã khai.

“Đúng, còn phải khai báo hai lần!” Thịt mỡ trên thân đại hòa thượng rung rung, cũng bắt đầu xắn tay áo lên.

Tần Hà lắc đầu quả quyết: “Không có, bò của ta là một con bò lương thiện, từ trước đến nay chưa bao giờ đụng người.”

“Người đây là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chưa đến Hoàng Hà chưa từ bỏ.” Lúc này đạo sĩ đã xắn tay áo xong, gọi đại hòa thượng: “Đánh hấn, người này cười bò gây chuyện, không thành thật!”

Vừa dứt lời, đạo sĩ đã bước ra một bước dài giơ tay chụp về phía Tần Hà, tốc độ cực nhanh.

“Yêu đạo to gan!”

Cùng lúc này, Từ Trường Thọ vỗ bàn đứng lên, một chân đá về phía đũng quần đạo sĩ, tốc độ nhanh như thiểm điện.

Thuật loạn đấu trên đường: Khi người hỗn chiến ở trên đường, người chính là một tồn tại vương giả tầm thường.

Thuật loạn đấu trên đường, lấy đá háng, khóa cổ, chọc mắt, túm đầu, đập mũi, đập thân, độc long toàn, hầu tử trộm đào làm sở trường, trong đó thành thực nhất chính là đá hàng, không ai có thể hơn.

Trong khoảng thời gian Tần Hà truyền pháp gần đây, hấn truyền thụ nhiều nhất cho người của lò hỏa táng thành đông chính là thuật loạn đấu trên đường.

Chuyện thường xảy ra ở bên tàu chính là đánh nhau, về phương diện này lò hỏa táng thành đông tuyệt đối không thể thua.

Mặc dù Từ Trường Thọ chỉ có hai mươi năm nội kình, nhưng thuật loạn đấu trên đường mà Tần Hà truyền thụ cho đã đạt đến trình độ hóa cảnh.

Thêm nữa là đạo sĩ căn bản không thể ngờ được rằng, hai tên thợ thiêu thi bên cạnh này vậy mà lại còn có võ công.

“Đông” một tiếng, cánh tay vươn ra của đạo sĩ thỉnh linh móc ngược trở lại, tròng mắt lập tức trợn lồi ra, cổ họng phát ra tiếng hít khí lạnh “hừ hừ hừ”.

“Ngô Đức!”

Hòa thượng thấy vậy lập tức giật mình kêu lên, vội vàng đi đỡ đạo sĩ: “Người không sao chứ?”

“Ta... không có việc gì.... cẩn thận.... đằng sau” Đạo sĩ một tay che háng, một tay chỉ về phía đằng sau hòa thượng.

Phía sau hắn ta, Lý Thiết đang nhìn hòa thượng mập với ánh mắt sáng bừng.

“Suu!”

Lý Thiết bất chợt nhắc chân đá háng.

Đại hòa thượng có nhắc nhở, vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc đã nhanh chóng kẹp chặt hai cái đùi mập lại.

“Bụp!”

Không thể ngờ rằng vậy mà lại kẹp lại được cái chân kia của Lý Thiết, không hổ là đệ tử thủ tịch quan môn của Kim Quang Tự.

Hòa thượng cúi đầu nhìn xuống cái chân mình kẹp lấy kia, cả khuôn mặt đều tái, la lớn: “A di cả nhà người Phật, các người không...”

Nhưng mà ngay sau đó, còn không chờ hắn ta mắng xong, bóng người trước mặt hắn ta đã lóe lên một cái, trong tầm mắt hắn ta đã nhìn thấy hai đầu ngón tay nhanh chóng phóng đại.

Là Tần Hà!

Chương 292 – Đạo đức xã hội ngày càng suy đồi

Chọc mắt!

“Ai nha!!”

Đại hòa thượng kêu thảm một tiếng, che mắt loạn choạng lui về phía sau.

Cú chọc mắt này không phải nhanh bình thường, đại hòa thượng căn bản không có cơ hội tránh đi.

Mà như vậy vẫn còn chưa hết.

Lý Thiết vừa mới rút được chân ra đã nhân cơ hội lại ra một cú đá háng.

“Đông!”

“Ai nha!!”

Đại hòa thượng lo cái này mất cái kia, lại hét lên một tiếng thảm thiết.

Đạo sĩ thấy vậy, hoảng loạn đến tái mặt: “Hòa thượng, mau mở Kim chung tráo ra!”

Đại hòa thượng không bận tâm đến cơn đau đến nhếch miệng nghiêng răng, miệng giống như lò xo, bật nhanh niệm chú:

“Huyền quang kim chung, bảo hộ pháp thân ta, mani padme hum, Kim chung tráo!”

Trong nháy mắt, một cái lồng ánh sáng hình chuông lớn màu vàng từ trên trời giáng xuống, bao xung quanh thân thể hắc ta, kim quang hộ thể, tướng pháp trang nghiêm.

Tần Hà vừa thấy, ồ nha?

Hòa thượng có tiến bộ a.

Nhìn cái Kim chung tráo này, không chỉ tốc độ thi pháp nhanh hơn, còn to hơn trước đó một cỡ, lúc này hắc ta đã không cần phải thu môn lại.

Đạo sĩ cũng phản ứng cực nhanh, lặn một cái tiến vào Kim chung tráo, sau đó che háng suýt xoa một hồi rồi chỉ vào ba người Từ Trường Thọ, Lý Thiết, Tần Hà la lớn: “Vô lượng cả nhà người Đại Thiên Tôn, các người hạ lưu... các người không giảng võ đức.”

“Võ đức cái rắm, yêu tăng yêu đạo, đều không phải người lương thiện.”

Từ Trường Thọ nhìn Kim chung tráo mắng, sắc mặt hơi khó coi, khễ cần môi, đá một cước lên trên, lập tức hắc ta bị phản chấn bạch bạch bạch lui về sau, ngã ngồi xuống đất.

“Ha ha, Kim chung tráo của bản Phật gia vừa mở ra đã đứng ở thế bất bại, bọn đạo chích các người, hôm nay nhất định phải cho các người biết tay.” Hòa thượng vừa mắng, vừa điên cuồng chớp chớp mắt để đôi mắt nhanh chóng khôi phục.

“Xong, e là chúng ta không thể phá được cái mai rùa đen này.” Sắc mặt Lý Thiết đại biến, vội vàng lôi kéo Tần Hà lui về phía sau: “Mau chạy thôi, hai cái tên này cũng không phải là người bình thường.”

“Không có chuyện gì, ta thấy hai mắt hòa thượng này mơ mơ màng màng, xuân tâm xao động, có thể là sắp tẩu hỏa nhập ma rồi.” Tần Hà nở nụ cười thần bí.

Thuật tạo mộng trung cấp!

Trong chốc lát, đại hòa thượng chỉ cảm thấy cảnh tượng trước mắt đã thay đổi.

Ký ức nổi lên, mình bị kẹt trong một phòng giam nho nhỏ của Phi Ngư Vệ, mười ngày mười đêm không ăn không uống, mỗi ngày còn bị một tên biên thái ép đâm phân bò, nặn phân người, vừa không có ăn vừa không có uống, cảm giác đói bụng kinh khủng khiến hắn ta rất muốn nhặt phân bò trên mặt đất nuốt.

Đúng lúc này, đạo sĩ đột nhiên xuất hiện ở bên ngoài ngục giam, nói không có cách nào cứu hắn ta ra ngoài được, nhưng có mang đến cho hắn ta một con heo sữa quay.

Một con heo sữa quay rất lớn, heo sữa quay tỏa mùi thơm phức... đang ở ngay bên ngoài cửa ngục giam.

Đại hòa thượng không thể nhìn nổi nữa, lập tức bỏ nhào lên trên song ngục, lè lưỡi bắt đầu liếm.

Song ngục quá nhỏ, hắn ta không thể cắn, nhưng lại có thể liếm.

Hương vị không có gì đặc biệt, cũng không thấy thơm như khi ngửi, nhưng đại hòa thượng vẫn chảy nước miếng ròng ròng.

Bởi vì hắn ta đói, rất rất đói,

Một tia trực giác nói cho hắn ta biết có gì đó không đúng, nhưng hắn ta lại không có cách nào để tự kiểm chế được.

Cùng lúc đó, dưới một góc nhìn khác.

“Hòa thượng, tỉnh... tỉnh đi, hu hu hu...” Đạo sĩ bắt đầu hô loạn.

Thật đáng thương, đạo sĩ căn bản là không biết có chuyện gì xảy ra, đại hòa thượng bất thành linh nổi điên, dùng một cái đèn hắt ta ngã xuống đất, lè lưỡi bắt đầu liếm.

Khá lắm!

Đạo sĩ từng vào nam ra bắc, được chứng kiến vô số chuyện, nhưng chuyện này, chắc chắn là lần đầu tiên trong đời hắt ta gặp phải.

Đại hòa thượng nặng như ngọn núi, đèn nặng trên người hắt ta, giống như là một con chó đang nhào đèn lên một con gà con, đây thế nào cũng không ra.

Còn cái lưỡi hòa thượng thì cứ liên tục bắn ra như điện chớp, đạo sĩ chỉ cảm thấy như là mình đang bị một trăm con chó thi nhau liếm vậy.

Hắt ta cũng không dám há miệng ra, sợ cái lưỡi kia sẽ chui tọt vào trong cổ họng mình.

“Hòa thượng này có đam mê gì vậy?” Từ Trường Thọ thấy mà trợn mắt há hốc mồm, hắt ta mới từ dưới đất bò dậy đã thấy hòa thượng đèn lên đạo sĩ liếm điên cuồng, nước miếng ứa ra, trông thật sự rất dọa người.

“Ban ngày ban mặt, ban ngày ban mặt, ngay trước mặt mọi người mà hai người này lại dám làm chuyện cầu thả như vậy!” Lý Thiết tỏ vẻ ghê tởm, run rẩy chỉ ngón tay về phía hai người hô.

“Hu hu...” Đạo sĩ không thể chịu được, ra sức một cước đá văng hòa thượng ra, kêu lên: “Phi phi phi, hòa thượng người mau tỉnh lại đi, người đang ở trong huyền thuật!”

Trong lòng hắt ta thấy sợ hãi không gì sánh nổi, dù là Kim Quang Tự hay là Lăng Vân Quan thì cũng đều có riêng Pháp môn tự cổ tâm thủ cảnh, huyền thuật bình thường căn bản không có khả năng mê hoặc được đại hòa thượng. Ngay cả Hồ tộc được coi là kẻ am hiểu huyền thuật nhất tới, ngoại trừ mấy lão ngoan đồng, nếu không có sự sắp xếp bố trí từ trước, cũng rất khó có thể mê hoặc hòa thượng trong nháy mắt.

Nghĩ đến điều này, đạo sĩ bò dậy xoay người chạy.

Nơi này có khác thường!

Nhưng lúc này đại hòa thượng đã hoàn toàn mất đi sự lòng phòng thủ, đột nhiên bổ nhào về phía trước, xô thẳng vào đạo sĩ rồi cả hai lăn từ trên cầu thang xuống, lăn qua đại đường rồi quăng ra đường.

Trên đường người đến người đi, khá lắm, cảnh tượng này rất nhanh đã khiến cho một đám người vây lại.

Người vây xem ba tầng trong ba tầng ngoài.

Các lão gia thì trợn to hai mắt quan sát kỹ càng, ai hơi ngượng ngừng thì che mặt lại, kẻ ngón tay lại mở ra.

Đại cô nương tiểu tức phụ vừa nhìn qua, “ai nha” một tiếng che mặt xấu hổ chạy đi.

Người xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện thì dậm chân chỉ vào đạo sĩ hô: “Cởi quần hăn ta, cởi quần hăn ta ra!”

Cảnh tượng thỉnh linh lại giống như bến tàu.

Bất cứ ai cũng đều thích hóng chuyện.

“Đúng là đạo đức xã hội ngày càng suy đồi, ngày càng suy đồi nha.”

Tần Hà thấy vậy thì trực tiếp lắc đầu, sau đó lại giống như là làm ảo thuật, móc một hạt dưa từ trong túi ra, chen vào.

Chương 293 – Tào Ngạn

“Gia, chuyện như thế nào?”

Lúc này Vương Thiết Trụ cũng chen lấn tiến vào, trong tay còn cầm cái đùi gà đã bị cắn dở chỉ còn dư lại một nửa.

Đám người của lò hỏa táng thành đông thì lại hô hoán thêm bạn bè người quen tới, tất cả ngồi hết bốn bàn.

Lầu một của tử lâu kín chỗ, bốn người Tần Hà mới đi lên lầu hai.

Vương Thiết Trụ xuống lầu cũng không hề rời đi mà chỉ là chạy xuống lầu một giành ăn.

Không chỉ nó, lúc này đám người của lò hỏa táng thành đông cũng đều xông tới, vừa xem chính là che mặt không dám nhìn thẳng.

Hai thằng đàn ông, ban ngày ban mặt, đúng là sống lâu gặp.

“Không biết, ta cũng đang thắc mắc đây.” Tần Hà lắc đầu.

Vương Thiết Trụ gật gật đầu, đôi mắt đậu xanh tròn to, xem say sưa.

“To gan, chiến thời dám tụ tập quần ẩu, đều coi là mật thám bạch liên mà xử tội, bắt lại cho ta!!” Đúng lúc này, một tiếng quát lớn như sấm rền cực kỳ uy nghiêm đột nhiên vang lên, sau đó chỉ thấy hai nhóm binh sĩ mặc khôi giáp sáng loáng nhanh chóng tiến về phía bên này.

Dẫn đầu là một thanh niên trên thân mặc áo giáp, phong thần như ngọc, tư thế hiên ngang, có điều khuôn mặt có vẻ lạnh lùng.

Mọi người người vây xem vừa thấy tình cảnh không ổn, vội vàng rời khỏi như chim bay tản ra.

Chiến thời nội thành cấm đi lại ban đêm, ngay cả ban ngày cũng tuần tra sâm nghiêm, một khi bị đội tuần tra bắt đi, có tội cũng bị lột xuống một lớp da.

“Tào giáo úy, mau mau tới hỗ trợ a hu hu” Đạo sĩ vừa trông thấy thanh niên mặc áo giáp thì vội vàng hô lớn.

Khuôn mặt thanh niên mặc áo giáp lạnh lùng, nhưng khi hắn ta nhìn thấy rõ ràng đạo sĩ, sắc mặt liền thay đổi, ngạc nhiên hỏi: “Ngô đạo trưởng, người sao vậy?”

“Hòa thượng bị trúng huyền thuật, mau giúp ta kéo hắn ta ra!” Đạo sĩ kêu lên, hiện tại hòa thượng y như một con bạch tuộc, gắt gao quấn chặt lấy đạo sĩ.

“Mau, giải cứu đạo trưởng.” Thanh niên mặc áo giáp vội vàng gọi binh sĩ thủ hạ.

Một đám người đồng thời xử lý, vừa túm vừa kéo rồi tách ra, dùng sức chín trâu hai hổ, cuối cùng cũng kéo được hòa thượng ra.

Đạo sĩ lão đảo bò lên, trên mặt đầy vẻ hoài nghi nhân sinh.

Tần Hà nhìn về phía thanh biên mặc áo giáp, mắt hơi lóe lên, đây cũng là người quen đã từng gặp mặt.

Lúc trước ở thành Lâm Thanh, Tần Hà chiếm dụng lò hỏa táng Lâm Thanh, thanh niên mặc áo giáp dẫn người muốn đuổi hắn ra ngoài, kết quả là bị Tần Hà dùng một quả Phích Lịch Pháo dạy hắn làm người.

Thanh niên áo giáp lúc đó còn hỏi thăm tên họ Tần Hà, nòi này, đương nhiên là Ngụy Vũ vác.

Kết hợp với việc hắn ta quen biết với Ngô Đức, tám chín phần mười hắn ta là người của nhà tướng Tào Thị, hình như có tên là Tào Ngạn.

“Ngô đạo trưởng, Pháp Hải đại sư vẫn chưa tỉnh.” Lúc này thanh niên áo giáp nói.

Đại hòa thượng vẫn bị vây hãm trong ảo cảnh, lơ đãng như rắn tỉnh, ai lại gần liếm người đó.

Cả đám binh lính đều đã tái mét mặt mày.

Đại sư thì đại sư, nhưng người mất vệ sinh như thế, ai chịu nổi chứ?

“Trời lại trước đi!” Đạo sĩ vừa lau mặt vừa la lớn.

Thế là đám binh sĩ lại lấy dây thừng ra, trời đạo sĩ thành cái bánh gù mới xem như yên tĩnh lại.

“Đạo trưởng, đã xảy ra chuyện gì?” Thanh niên mặc áo giáp lại hỏi.

Về mặt đạo sĩ liền nhăn nhó: “Có người dùng huyền thuật với hòa thượng.”

“Huyền thuật?” Thanh niên mặc áo giáp biến sắc, hắn ta xuất thân từ nhà tướng Tào Thị, gia tộc vẫn luôn qua lại với Lăng Vân Quan cùng Kim Quang Tự, hắn ta biết rõ cấp bậc của Pháp Hải, có thể sử dụng huyền thuật mê hoặc được Pháp Hải thì chắc chắn thủ đoạn không phải dạng vừa.

“Chẳng lẽ là yêu nhân Bạch Liên?” Thanh niên mặc áo giáp nghi ngờ hỏi.

“Ta đang xô sát với mấy tên thợ thiêu thi thì Pháp Hải đột nhiên trúng huyền thuật, nói không chừng là có liên quan đến

mấy tên thợ thiêu thi kia.”Đạo sĩ trả lời.

“Thợ thiêu thi?” Thanh niên mặc áo giáp càng khó hiểu, thợ thiêu thi là đám gì hắn ta rõ ràng, đa phần bọn họ đều là nạn dân ăn mày, trước đây lúc ở thành Lâm Thanh, hắn ra còn từng chủ trì đốt thi một khoảng thời gian.

Cái quần thể thuộc tầng lớp thấp nhất, nhỏ yếu nhất, dựa vào cái gì mà có thể đánh được với đạo trưởng như Ngô Đức?

Theo bản năng hắn ta nhìn qua bốn phía, nhưng lúc này làm gì còn tên thợ thiêu thi nào.

Tất cả mọi người đều đã đi mất.

Chỉ còn lại một thiếu niên gù đang gặm đùi gà trong một góc cùng một phụ nữ đang dựa tường cắn hạt dưa.

Hai người thấy thanh niên mặc áo giáp nhìn về phía bọn họ, lúc này mới giống như là kẻ ngốc có dây thần kinh bị chậm nửa nhịp vừa phản ứng lại, chạy nhanh như một làn khói.

“Ngu xuẩn.” Thanh niên mặc áo giáp mắng một câu.

Lúc này đạo sĩ cũng đã chỉnh đốn lại bản thân xong, vội vã chạy vào tử lâu, đến lúc hắn ta quay ra thì mặt còn đen hơn lúc bị hòa thượng liếm.

Không chỉ ba tên thợ thiêu thi hạ lưu kia chạy, ngay cả tiểu nhị cùng chương quỹ tử lâu cũng bị dọa chạy, phải nói là bên trong trống rỗng.

Bất đắc dĩ, hắn ta chỉ có thể gọi thanh niên mặc áo giáp khiêng đại hòa thượng lên một chiếc xe rồi kéo đi.

Không lâu sau đó, từ một góc xó xỉnh cách đó không xa lại có hai cái đầu nhô ra, chính là thiếu niên cùng “người phụ nữ” ban nãy.

Thiếu niên ngẩng đầu nhìn “người phụ nữ”, mắt lấp lóe đầy ánh sao: “Gia, thuật dịch dung của ngài tuyệt đối là cấp tông sư, không có một sơ hở nào.”

Không chỉ là dịch dung, ngay cả quần áo trên người cũng biến thành váy lụa.

Thủ đoạn như vậy, ngay cả thần tiên tới cũng đừng mong nhận ra.

“Bớt nịnh hót, giao cho ngươi một nhiệm vụ.” Tần Hà rút người trở lại, trên mặt vắn vẹo một thoáng, biến trở về nguyên dạng, bách biến thần y cũng biến thành áo thô vải gai bình thường.

“Gia ngài phân phó, lên núi đao xuống biển lửa không chối từ.” Vương Thiết Trụ nói với vẻ kiên quyết.

“Lên núi đao xuống biển lửa, ngươi chắc chắn chứ?” Vẻ mặt Tần Hà tràn đầy nghi ngờ.

“Xác định, rất chắc chắn, gia chỉ cái nào, ta tuyệt đối không nhúu mày dù chỉ một chút.” Vương Thiết Trụ vỗ vỗ ngực nói, gia lại còn biết dịch dung cùng biến áo, thủ đoạn này, cái đuôi lớn này, nhất định phải ôm thật chặt rồi.

“Vậy ngươi vào nôi đi.” Tần Hà bữu môi.

“Gia... ta... ta đùa thôi.” Vương Thiết Trụ một giây đã bị phá phòng ngự, lập tức méo máo.

“Bớt lắm mồm, mau đi điều tra một chút xem đạo sĩ cùng hòa thượng kia gần đây ở trong thành đã làm những chuyện gì.” Tần Hà phân phó.

“Vâng.” Vương Thiết Trụ đáp lời, sau đó chạy đi nhanh như chớp.

Thời gian không qua bao lâu nó đã quay lại: “Gia, đã hỏi thăm rõ ràng, trong khoảng thời gian bị vây thành này, đạo sĩ cùng hòa thượng vẫn luôn thủ thành, chủ yếu là đối phó với thi quân cùng với ác quỷ tà ma công thành, qua lại nhiều với Đồ Bách Thú.”

“Thi quân?”

Tần Hà hơi sửng sốt, nghĩ thầm, Thiên Thi Quỷ Mẫu lại lui về thành Tế Nam rồi.

Chương 294 – Đại yến liên quân

“Cũng không phải, đội thi quân này khác với đội thi quân trước đây chúng ta đốt, đây là giáp thi, tốc độ khá là chậm nhưng có độ phòng ngự rất cao, muốn dùng nội kình đánh chết thì rất khó, sức mạnh của chúng cũng rất lớn.” Vương Thiết Trụ nói.

“A?”

Đôi mắt Tần Hà lập tức lóe sáng.

Thi Môn có tứ đại khôi thủ.

Thanh thi khôi thủ, An Trùng Cửu.

Thiên thi khôi thủ, Nguyễn Thiên Ngung.

Kim thi khôi thủ, Kim Ô Hào.

Cốt thi khôi thủ, Bạch Lưu Ly.

Đạo luyện thi có vô số nhánh, vô số truyền thừa, bốn đạo trên đây chỉ là bốn đạo mạnh nhất trong đó.

Thanh thi khôi thủ An Trùng Cửu chính là lấy mình làm thi thể mà tu luyện, hắn đã từng gặp.

Thiên thi khôi thủ Nguyễn Thiên Ngung còn ôm tỳ bà nửa che mặt, vẫn chưa gặp qua chân nhân.

Dùng giáp thi, hắn là Kim thi khôi thủ, Kim Ô Hào.

Giáp sĩ cấp thấp nhất là Thiết giáp thi, sau đó là Đồng giáp thi, mạnh nhất là Kim giáp thi.

Tương đương với Thi Vương của Thiên Thi Quỷ Mẫu.

Tốt lắm tốt lắm, có hy vọng.

Tần Hà nhin không được bắt đầu xoa tay, trung tâm chiến tranh có khác.

“Giáp thi bắt đầu xuất hiện vào lúc nào?” Suy nghĩ một chút, Tần Hà lại hỏi.

“Ngay bảy, tám ngày trước, bạch liên yêu quân công thành với quy mô lớn, ngay cả tường thành bị đánh sập hai chỗ, suýt nữa phá thành, mấy ngày nay mới an ổn.” Vương Thiết Trụ nói.

Tần Hà gật gật đầu.

Lực hiệu triệu của Bạch Liên giáo trong giang hồ thật đúng là rất lớn.

Ngoại viện gì cũng có thể mời đến được.

Mấy ngày nay chắc chắn không phải là an ổn lại, mà chính là đang tụ lực, chuẩn bị cho thành Tế Nam một kích chí mạng cuối cùng.

Như vậy sao có thể được.

Đại nghiệp công đức mới vừa trải rộng ra nội thành đã muốn quyết định thắng bại?

Việc thắng bại chỉ là một phần, sau này mình biết đi đâu tìm tà ma ngoại đạo liên tục không ngừng nhiều như vậy đây?

Đại nghiệp công đức chắc chắn cũng sẽ bị chịu ảnh hưởng.

Việc này cần thiết phải kiên quyết ngăn cản.

“Đi thôi, đi về nghỉ ngơi.... Buổi tối làm việc.” Tần Hà gọi.

“Vâng, gia.

.....

Một nơi bên ngoài cách thành Tế Nam ba dặm có một tòa sơn trang Lỗ Vương chiếm diện tích khá rộng, rường cột trạm trổ.

Sau khi Liên quân chiếm giữ nơi này, đã lấy sơn trang Lỗ Vương làm doanh trướng chủ soái.

Vào đêm.

Sơn trang Lỗ Vương giăng đèn kết hoa, Giáo chủ Liên giáo phát thiệp anh hùng, chuẩn bị một trận công phá thành Tế Nam, hùng cứ Đất Lỗ.

Đêm xuống, anh hùng các lộ giang hồ quần tụ, đại yến.

“Chư vị!”

Giáo chủ Liên giáo nâng chén, cất cao giọng nói: “Giang hồ trong thiên hạ đã khổ sở vì Lê từ lâu, ung trào triều đình coi chúng ta như gà như chó, tùy ý chém giết. Nay Bạch mỗ nâng Thánh kỳ thảo phạt Lê Đình, may mắn được chư vị vững chắc tương trợ mới có đại yến hôm nay. Bạch mỗ hứa hẹn, sau khi thành phá sẽ phân đất phong hầu, chư vị đang ngồi chỗ này, bất kể là tới trước tới sau đều luận công mà phong, noi theo

Chư hiền Tiên Tần, cùng chư vị chung kiến Vương đạo cõi yên vui!”

“Giáo chủ thành minh!”

“Nguyện đi theo giáo chủ!”

“Giáo chủ khôi phục chế độ phân đất phong hầu của Tiên Hiền, công đức vô lượng!”

“Bách Liên chiếu thế, vãng sinh cực lạc!”

“....”

Dưới sảnh đường, chừng hơn trăm người cùng nhau nâng chén, cao giọng tâng bốc, vui vẻ hòa thuận.

Bọn họ mặc đủ loại trang phục khác nhau, binh khí thì càng đặc biệt, ngay cả tướng mạo cũng là hình thù kỳ quái, rất nhiều người ngồi không có tướng ngồi, bộ dạng hung dữ, ngoại hình phản cảm.

Nếu không biết đây là giang hồ tụ hội, còn tưởng là gặp phải bữa cơm của nhà thương điên cỡ lớn.

Qua một lát, từ cửa ra vào đại đường.

Một người thanh niên mặc áo gai tò mò tiến vào bên trong.

“Đứng lại.” Thủ vệ cửa ra vào giơ tay cản lại: “Có thiệp anh hùng cùng quân bài mới có thể tiến vào, xin mời lấy ra thiệp anh hùng hoặc quân bài.”

Thanh niên áo gai nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Vốn là có nhưng không cẩn thận làm mất rồi.

“Đi đi đi” Thủ vệ trừng mắt: “Còn không cẩn thận làm mất, người không có thì đúng hơn, nơi nào chạy tới ăn chùa, xéo đi!”

“Tránh ra, lão tử muốn đi tiểu, cản trở ta làm gì.” Đúng lúc này, sau lưng thủ vệ, một tên trung niên mặt sẹo với dáng vẻ hung tợn đẩy thủ vệ sang một bên.

Thủ vệ tức giận nhăn nhó, nhưng sau khi thấy rõ là trung niên mặt sẹo, trên mặt lập tức lộ ra vẻ nịnh nọt: “Hóa ra là Thiết Ma thượng nhân, mời ngài, nhà xí đi thẳng rẽ trái.”

“Hừ.”

Trung niên mặt sọc say lơ dờ mắt nhắm mắt mở liếc thủ vệ một cái, hừ nhẹ một tiếng, nghênh ngang rời đi.

“Thượng nhân cẩn thận dưới chân, giẫm ớn.” Thủ vệ lại hô.

Nói xong lại chờ đến khi bóng dáng trung niên mặt sọc biến mất ở chỗ rẽ, lúc này thủ vệ mới nhìn về phía Tần Hà, nhìn từ trên xuống dưới một cách soi mói, cười khinh miệt: “Nhìn thấy không, Thiết Ma thượng nhân, đã từng một đêm đồ hơn ngàn, ung khuyến triều đình chết trên tay hắn không dưới trăm người, nếu người có thể lợi hại như hắn ra, không có thiệp không có bài, người cũng có thể tiến vào.”

“Lợi hại như vậy?”

“Hâm mộ chứ gì, vậy người cứ đứng một bên hâm mộ đi thôi, một hồi nếu có cơm thừa rượu cạn, nói không chừng có thể thưởng người một chén, hừ hừ.” Cả khuôn mặt thủ vệ đều tràn ngập vẻ coi thường.

“Được thôi, vậy lát nữa ta lại tới.” Tần Hà lắc đầu, nói xong thì quay người rời đi, đi thẳng rẽ trái, cũng đi nhà xí.

Ngay sau đó liền nghe mặt đất hơi rung nhẹ, chỉ chốc lát sau, trung niên mặt sọc đã nghênh ngang trở về.

“Thiết Ma thượng nhân, tốc độ ngài đi nhà xí, thật là nhanh.” Thủ vệ vội vàng tiến lên mấy bước đón lấy, lại khôi phục dáng vẻ nhỉnh nọt, mở miệng quả thực là không có gì để nói cũng phải tìm ra thứ để nói.

“Nhanh? Người bảo ta nhanh?” Trung niên mặt sọc lập tức nhìn chằm chằm thủ vệ, đôi mắt dữ tợn cũng trở nên lạnh lùng.

Lòng thủ vệ lập tức lộp bộp một tiếng: “Ta... Ta... Thượng nhân, nhanh thì có cái gì không tốt sao?”

Lời nói cũng trở nên lấp bắp.

“Tại sao có thể nói đàn ông nhanh? Người đang miệt thị ta?” Trung niên mặt sọc trừng mắt một cái.

“Ta... ta sai rồi.” Thủ vệ vội vàng tự tát mình hai cái, vội vàng nói: “Đại nhân không nhanh, không nhanh chút nào.”

“Không nhanh?” Lần này trung niên mặt sọc lại càng nổi giận, gắt: “Vậy ý của người là ta già, động tác quá chậm?”

“A? Ta ta không có không phải...” Thủ vệ nhất thời tròn tròn mắt, khoa tay múa chân giải thích, nhưng nửa ngày cũng không khoa tay ra một cái rõ ràng.

“Không phải? Không phải cái gì?”

“Là là... Ta...”

“Lại phải (*)? Phải cái gì?”

“Ta ta ta... Không biết a!”

(Note (*): 是:là, vâng, phải,...)

Bị trung niên mặt sẹo trừng, thủ vệ suýt nữa sồn cả đái.

Thiết Ma thượng nhân này chính là cường giả nội kinh đỉnh phong, Giáo chủ cũng phải khách khí với hắn ta, thủ vệ không dám đắc tội dù chỉ một chút.

“Không biết? Không biết vậy người nói nhầm làm cái gì?”

Theo sau đó, trung niên mặt sẹo nện một quyền lên mặt thủ vệ, trực tiếp đập hắn ta ngã ra đất, lại đi tới đá mấy cú liên tục, lúc này mới lộ vẻ sáng khoái đi vào.

Chương 295 – Độc Vu Môn Miêu Thiên Hòa

Trong sơn trang là một cảnh tượng hoàn toàn khác.

Trung niên mặt sẹo thấy hai bên không có người, quần áo hơi lóe lên ánh sáng nhạt, biến thành một bộ áo gai, khuôn mặt lại nhúc nhích lộ độ một hồi, đã biến thành gương mặt của tên thủ vệ kia, hắn nhếch miệng nở nụ cười rồi bước vào bên trong.

Rẽ hai ba lần, đến đại đường.

Vừa quan sát một lượt, cặp mắt của Tàn Hà liền lập tức lóe sáng y như đôi mắt đặc trưng của con sói trong bãi tha ma kia.

Lại nhìn trên Giáo chủ Bạch Liên đeo mặt nạ đồng xanh, mặc trên thân một bộ áo trắng sen vàng ngồi trên chủ vị đại đường, nhìn thế nào cũng thấy thuận mắt.

Nhân tài a!

Nhìn lướt xuống dưới, ở mấy vị trí gần chủ vị, Tần Hà nhìn thấy một vị cao thủ tà đạo có khuôn mặt giống như được bôi lên một lớp phấn vàng, còn có hai bọc hình người được vãi vàng bao kín đang đứng sau lưng, chính là xuất chúng như vậy, chính là chói mắt như thế, tựa như là ánh đom đóm trong đêm tối vậy.

Không cần đoán, kẻ này chắc chắn là Kim thi khôi thủ, Kim Ô Hào.

Phía đối diện Kim Ô Hào còn có một nam tử mặc áo bào đen, quanh thân tỏa ra âm khí bức người, cũng không rõ là ai.

Ngoài hai vị này ra, còn có hơn mười người hoặc mặt mày dữ tợn, hoặc bộ dạng kỳ quái, khí tức cũng đều cực kỳ nội liễm cường hãn.

Chỉ là không thấy bóng dáng của Thiên thi khôi thủ Nguyễn Thiên Ngung, cũng không biết đến cùng thì bà ta đang ở đâu.

Quan sát thêm vài lần, Tần Hà bước vào đại đường, định tìm chỗ ngồi cuống.

Trong đại đường tuy hỗn loạn, nhưng các món ăn được bài trên bàn, lại là tràn đầy thành ý.

Đủ loại đồ ăn chung nước luộc hàm bày la liệt, không ngừng có người phục vụ từ bên cửa hông nối đuôi nhau mà vào, dâng lên đồ ăn, dọn đĩa trống, trên mặt đất đầy mảnh xương cùng thịt vụn.

Nhân sĩ giang hồ, ai nấy đều có sức ăn rất lớn.

Nhìn trái ngó phải, gần như mỗi bàn đều ngồi kín người, duy chỉ có một cái bàn trong góc ở cách đó không xa lại chỉ có một người đang ăn uống, tạo sự tương phản rõ ràng với tình cảnh xung quanh.

Trang phục người này từ trên xuống dưới đều đính thêm những chiếc túi nhỏ, lỗ tai cùng mũi đều đeo vòng bạc, trên đầu đội mũ lông, xem cách ăn mặc là nhân sĩ phương ngoại.

Khiến người ta chú ý nhất là bên cạnh chén rượu của hắn ta lại có một con rết bốn đuôi màu sắc sặc sỡ đang dựng lên, lớn chừng cánh tay trẻ con.

Nhân sĩ giang hồ xung quanh ai nấy đều tránh xa, đồng loạt chen đến bàn khác ăn uống, ngay cả người phục vụ cũng là mang về mặt sợ hãi vội vàng đặt thức ăn xuống rồi xoay người bỏ chạy.

Tần Hà hứng thú, đi đến trước bàn cười hỏi: “Không ngại ta ngồi ở đây chứ?”

Giọng nói không lớn nhưng lại làm cho xung quanh lập tức yên tĩnh lại, hơn mười đôi mắt đồng loạt nhìn về phía Tần Hà.

Trong ánh mắt đều mang theo sự khó hiểu, ngạc nhiên sau đó đồng thời cười trên nỗi đau của người khác.

“Mau nhìn, có người đi đến bàn của Miêu Thiên Hòa kia.”

“Đại trưởng lão Độc Vu Môn, trên dưới toàn thân không độc thì chính là cổ, hắc hắc hắc, có trò hay để xem rồi.”

“Người nay có phải bị đàn hay không vậy.”

“....”

Nam tử đội mũ lông ngỗng ngẩng đầu, ánh mắt hung ác nham hiểm cổ quái quan sát Tần Hà, qua một hồi lâu mới ngoài cười mà trong không cười nói: “Ngồi đi.”

“Cảm ơn.” Tần Hà trực tiếp ngồi xuống đối diện hấn ta, cầm lấy bầu rượu tự rót cho mình một ly.

Một chén rượu vào bụng, không tồi, là rượu ngon trên thị trường khó mua được.

“Ngươi... Biết ta là ai không?” Nam tử đội mũ lông lợn tròn mắt nhìn chăm chăm vào Tần Hà đang đặt chén rượu xuống.

“Không biết.” Tần Hà lắc đầu.

“Bao nhiêu tuổi?” Nam tử đội mũ lông lại hỏi.

“Tám tuổi.” Tần Hà trả lời mà không cần suy nghĩ.

“Ngươi như này mà tám tuổi?” Nam tử đội mũ lông sững sốt.

“Cơ thể ta lớn hơi nhanh.” Tần Hà cười nói.

Khuôn mặt nam tử đội mũ lông hơi giật giật, đưa tay chộp lấy bầu rượu tạo thành một luồng gió nhẹ đập thẳng vào mặt Tần Hà.

Trong nháy mắt, Tần Hà lập tức cảm giác được chóp mũi hơi hơi tê dại.

Hai luồng khí một nóng một lạnh theo xoang mũi chui vào trong cơ thể, một luồng chui vào bụng, một luồng chui vào trong tim phổi, dừng ở kinh mạch trái tim.

Là độc!

Tần Hà hết sức kinh ngạc.

Thủ pháp hạ độc thật là kín đáo!

Độc thật là lợi hại!

Người này chỉ là đưa tay ra túm lấy bầu rượu tạo ra một luồng gió nhẹ, không hề có một sự tiếp xúc nào với mình, lại càng không có động tác bỏ độc trực tiếp, thế mà đã hoàn thành việc hạ độc.

Hơn nữa còn là hai loại độc khác biệt.

Độc lạnh đánh vào phần bụng, khiến bụng người trúng sôi sục cồn cào, nóng lòng muốn đi nhà xí.

Độc nóng thì đánh vào kinh mạch trái tim, đợi khi người trúng độc rời khỏi đi nhà xí, lại tấn công trái tim độc chết đối phương.

Thủ pháp hạ độc cực kỳ kín đáo, kẻ trúng độc mất mạng trong nhà xí, muốn đưa ra bằng chứng là hẳn ta làm cũng không được.

Chân chính giết người trong vô hình.

Tần Hà lập tức vui vẻ, quả nhiên là kẻ “hạ đứng trong bầy gà”, không phải là đầu óc có vấn đề, chính là có thực lực rất ghê gớm.

Thủ pháp hạ độc này e là đã đạt đến trình độ ngộ đạo.

Nhân vật như vậy, từ trước đến giờ đều cho phần thưởng rất phong phú.

Tâm niệm vừa động, chín trăm năm nội kinh của Tần Hà khẽ chấn động một cái liền đem độc nóng ở vùng tim ép xuống bụng.

Cật tiên công phát động, trong nháy mắt đã hấp thụ sạch sẽ hai phần độc này, hóa thành một tia nội kinh tinh khiết tản vào trong cơ thể, tụ vào trong kinh mạch.

Từ khi xuôi nam đến giờ, Tần Hà ít nhất cũng đã đốt đi bốn trăm bộ thi thể, mặc dù số lượng thi thể tinh phẩm chỉ chiếm một phần rất nhỏ, nhưng số lượng nhiều cho nên đạo hạnh cùng nội kinh đều vẫn tăng trưởng tương đối khả quan.

Nội kinh chín trăm, đạo hạnh bảy trăm, cửu phẩm kinh khí công cũng tăng lên tới thất phẩm, nói ra có thể dọa chết người.

Đặt ở trong thế giới phạm trần, cho dù là bỏ bớt một nửa, đó cũng là Lục địa thần tiên.

Khu trừ chút độc ấy cũng chẳng thành vấn đề.

Nam tử đội mũ lông nhìn chăm chăm Tần Hà, thời gian vào khoảnh khắc này phảng phất như đang dừng lại, từng chút từng chút trôi qua.

Dần dần, sắc mặt của tên nam tử đội mũ lông trở nên hơi có vẻ cổ quái, hỏi: “Người không có việc gì?”

“Không có việc gì a.” Tần Hà cười nói.

“Vậy ta mời người uống chén rượu, không biết người có dám uống hay không.” Nam tử đội mũ lông hí hóp mắt.

“Mời!” Tần Hà ra dấu.

“Có khí phách!”

Nam tử đội mũ lông gật đầu tán thưởng, tiếp đó cầm bầu rượu lên, rót một chén rượu đầy cho Tần Hà.

Cảnh tượng này khiến người xung quanh giật mình, tiếng xì xào bàn tán trong nháy mắt cũng lớn hơn mấy phần.

“Oa chơi lớn!”

“Miêu Thiên Hòa kiêu ngạo như thế, vậy mà lại tự rót rượu!”

“Người này chết chắc rồi!”

“Mặc dù Miêu Thiên Hòa chỉ có năm mươi năm đạo hạnh, còn chưa đạt đến đỉnh phong, nhưng thủ thuật độc cổ này đã xuất quỷ nhập thần, ngay cả cường giả ngoại kinh cùng phẩm cấp cũng không dám trêu chọc.”

“Giáo chủ sắp xếp cho hần ta ngồi ở đây, chính là vị không dám ngồi quá gần hần ta, sợ hần ta hạ độc mình.”

“Ta dám đánh cược, chén rượu này một khi xuống bụng, tiểu tử này chắc chắn sẽ thành một bãi nước mủ.”

“Hần không dám uống!”

“Không uống cũng chết, trong vòng mười bước, Miêu Thiên Hòa muốn hạ độc ai thì vẫn chưa có người nào có thể không bị trúng chiêu.”

“.....”

“Nghe thấy bọn họ nói chuyện không?”

Miêu Thiên Hòa vừa rót rượu vừa nhìn chăm chăm Tần Hà, nói với vẻ chế giễu: “Bây giờ nếu như người quý xuống cầu xin ta, lại cắt lưỡi đo, ta có thể cân nhắc tha cho người một mạng.”

Rất nhanh, rượu đã đầy chén, nhìn từ bên ngoài, rượu không có bất cứ một sự thay đổi nào, mùi rượu thơm ngát vẫn bay vào mũi.

Nhưng ly bích lại nổi lên những bọt khí li ti đã nói lên rượu này đã bị hạ độc.

Một khi vào bụng, lập tức chọc thủng nội tạng, thối rữa, hóa cốt chảy mủ.

Tần Hà đã từng thấy không ít độc dược ở Trung Sơn Vương phủ, cũng không hề ít, nhưng chưa từng gặp phương thức hạ độc bí ẩn như vậy.

Nhìn mà cảm thán.

“Như thế nào, sợ hãi?” Miêu Thiên Hòa thấy Tần Hà không nói gì, trên mặt đã lộ ra nụ cười khiến người ta phải sợ hãi.

“Không thể nói là sợ, chỉ là cảm thấy cái ly này hơi nhỏ, lát nữa chúng ta đổi qua chén.” Tần Hà cười cười, bùng ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

Chương 296 – Thí Thần Tán

“Hítzz”

Cảnh tượng này khiến xung quanh sợ hãi đến mức hít một hơi khí lạnh.

“Hảo gia hỏa, là một kẻ hung hãn!”

“Hung hãn cái rắm, ta xem đó là một kẻ ngu!”

“....”

Những người ở gần thì thi nhau chạy đi.

Sợ Tần Hà đột nhiên nổ tung rồi bắn cả máu mủ lên mình.

Trước đây Miêu Thiên Hòa đã từng làm như vậy, cái này gọi là độc dịch phát nổ.

Người trúng độc sẽ bất thành linh bị bạo thể, mủ dịch bắn tung tóe, người dính phải cũng sẽ thi nhau ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép.

Vừa đổ xuống chính là một mảng lớn.

Chính là biến thái như vậy.

“Rượu ngon!”

Tần Hà đặt chén rượu xuống, khen một câu, mặt không đổi sắc.

Vẻ chế giễu trên mặt Miêu Thiên Hòa lập tức cứng lại.

Mặc dù hai loại độc đầu tiên cũng có thể lấy mạng người, nhưng chỉ cần có nội kinh hoặc đạo hạnh vượt qua ba mươi năm thì vẫn có thể đỡ được.

Còn loại này thì dù có đạo hạnh hoặc nội kinh đạt đến năm mươi năm cũng chưa chắc đã đỡ được, ít nhất thì cũng sẽ không làm được đáng vẻ mặt không đổi sắc như vậy.

Điều này nói rõ... Cái người ngồi trước mặt mình này, hoặc là có đạo hạnh hoặc nội kinh đã vượt qua năm mươi năm, hoặc là có thủ đoạn đặc thù nào đó.

Tóm lại, không phải người bình thường.

Quan trọng nhất là người này còn trẻ tuổi, thật hiếm thấy.

“Không tồi, vậy ta lại mời người một chén.” Miêu Thiên Hòa khôi phục sắc mặt như lúc ban đầu rất nhanh, khen Tần Hà một câu, cười nói: “Chén rượu này sẽ càng thêm mỹ vị, không biết người có dám uống thử hay không.”

Miêu Thiên Hòa cũng không hề nói dối, loại độc này của hắn ta có tên là vạn kiến căn, là vị độc xương, lấy kiến độc đặc hữu ở đầm lầy Nam Cương cộng thêm mười mấy vị kịch độc tinh luyện, ăn vào thơm ngọt rất vừa miệng.

Có điều một khi vào bụng, loại độc này sẽ lập tức bám vào trong xương cốt, khiến người ta ngứa ngáy không chịu nổi, giống như là có hàng vạn con kiến đang gặm nhấm.

Kẻ trúng độc sẽ điên cuồng cào cấu thân thể, cào xé da thịt trên người, cạo đến cốt tủy toàn thân cho đến khi tắt thở.

Tử trạng cực kỳ kinh khủng, lại còn là “tự sát”, quả thực rất độc ác.

“Phóng ngựa tới, cái ly quá nhỏ, chúng ta đổi qua chén đi.”
Tần Hà vẫn là mặt không đổi sắc, cầm lấy cái chén to bên cạnh đổi cái ly trước mặt đi.

“Rất tốt.” Da mặt Miêu Thiên Hòa giật giật, hắn ta rót rượu vào trong chén, rất nhanh cái chén đã tràn đầy, nói: “Mời!”

“Làm phiền.” Tần Hà giả chấp tay một cái, bùng lên chén lớn, ừng ực ừng ực, lại là uống một hơi cạn sạch, lớn tiếng khen: “Quả nhiên rượu này rất mỹ vị, rượu ngon!”

Dưới bàn rượu, bàn tay Miêu Thiên Hòa không thể nhìn thấy từ từ nắm chặt lại.

Người vây quanh càng là tỏ vẻ như gặp phải quỷ.

Nếu không biết thân phận của Miêu Thiên Hòa thì còn tưởng hai người này là hảo hữu chí giao đang nâng ly cạn chén đây.

Rất quái gở.

“Miêu Thiên Hòa không hạ độc hay sao vậy?”

“Không có khả năng, từ trước đến giờ Miêu Thiên Hòa không có bằng hữu, nghe nói thân bằng hảo hữu cũ của hắn ta đều đã bị hắn ta hạ độc chết hết rồi, ngay cả ân sự thụ nghiệp cũng không bỏ qua.”

“Người có thể để hắn tự mình rót rượu cho, chỉ có thể là người chết!”

“.....”

Từng tiếng xì xào bàn tán không ngừng truyền vào trong tai Tần Hà, không dùng Thuận phong nhĩ cũng có thể nghe thấy.

“Còn có rượu ngon không, ta người này thích uống rượu, lúc này vừa mới nếm được chút mùi vị.” Tần Hà cười hỏi.

Miêu Thiên Hòa hơi nghiêng răng, lời này vào trong tai hắn ta, chính là thuyết minh rõ ràng một câu: Độc này của ngươi không được a, cũng chỉ đủ ta rửa miệng.

Câu nói này có thể nói với bất kể người nào, nhưng tuyệt đối không thể nói với Miêu Thiên Hòa.

Hắn ta là kẻ chơi độc, đây chính là nhục nhã, nhục nhã!

“Được, muốn rượu ngon đúng không, có!” Miêu Thiên Hòa cắn răng, một lần nữa cầm lấy bầu rượu, rót cho Tần Hà một chén, trong lòng hơi hơi nuôi tiếc.

Vị độc được này hẳn ta đã phải trả giá không nhỏ mới có thể luyện thành, chỉ đủ dùng một lần, chuyên môn sử dụng để đối phó với cường giả ngoại kinh hoặc cao thủ phẩm cấp.

Không dám nói vừa dùng là mất mạng, nhưng tuyệt đối đủ lột da với cường giả ngoại kinh và cao thủ phẩm cấp.

Ngoại kinh, phẩm cấp!

Miêu Thiên Hòa không tin người trước mặt này còn có thể đỡ được.

Cấp bậc cao thủ loại này, trong triều đình cùng giang hồ đã là cao thủ cấp bậc cao nhất.

Trên nữa cũng chỉ có m Thần Địa Phủ, Ngụy Thần Thiên Đình cũng với tu chân giả siêu phẩm cực kỳ ít ỏi trong một số thánh địa đại tộc.

Những tu chân giả này đều e ngại nhân quả phàm trần, rất ít khi tham dự vào phân tranh phàm trần.

Người trước mặt nhất định không thể là loại người này, bản thân mình cũng không có năng lực khiến cho cường giả cấp bậc này nhắm vào.

Hóa kinh tán.

Loại độc này có tác dụng y như tên gọi, có thể làm tiêu tan kỳ kinh bát mạch trên cơ thể người dùng, dẫn động nội kinh của người tu luyện phá vỡ kinh mạch, giống như nham tương bắn ra, khiến người tu luyện căng chết.

Theo một trình độ nào đó mà nói, người có nội kinh càng mạnh thì độc hiệu phát tác càng kinh khủng.

Cho dù là cường giả ngoại kinh cũng khó chống đỡ được.

Hóa kinh tán vào rượu, còn là một chén tràn đầy.

Tần Hà vừa bùng lên lại là một hơi cạn sạch, cuối cùng còn chép chép miệng, tỏ vẻ rất không hài lòng, nói: “Không uống ngon như vừa rồi, hơi chua chua.”

Miêu Thiên Hòa thấy vậy, chỉ thấy một luồng hơi lạnh xộc thẳng từ bàn chân lên tận óc.

Không tốt!

Đá trúng tám sắt, tám sắt cực dày.

Không ngờ Hóa kinh tán cũng không thể hạ được hấn, mặt vẫn không đổi sắc.

Còn về hương vị.

Buồn cười, ở đâu có nhiều độc được có vị ngon chứ.

Nghe nói là Hóa kinh tán này có vị hơi chua, dù sao thì Miêu Thiên Hòa cũng chưa từng thử qua, nhưng nghe người trước mặt này nói như vậy, chắc hẳn là thật.

“Lại uống một chén, tình huống gì đây?”

“Hạ độc hay vẫn là không hạ độc vậy?”

Miêu Thiên Hòa giật mình sợ hãi, người vậy xem thì lại càng mơ hồ.

Hai người này người rót rượu ta uống rượu, chẳng lẽ thật sự là hảo hữu chí giao?

Bằng không nhiều lần rót rượu như vậy, cũng nên có kết quả rồi chứ.

“Còn có cái nào nồng hơn không, ta thích rượu mạnh.” Tần Hà đặt chén xuống, lại nói.

Miêu Thiên Hòa nuốt nước miếng một cái, sau đó hạ quyết tâm liều một phen, cắn chặt răng, nói: “Có!”

Đã đắc tội người trước mặt rồi, hôm nay không bàn giao thì cũng phải lột da.

Nếu đối đã muốn độc hơn, vậy thì độc hết mức, xem ai hung hãn hơn ai!

Nói đến, Miêu Thiên Hòa thật sự là có một loại độc được kinh khủng đến mức ngay cả hấn ta cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Thí Thần tán!

Vị độc được này không phải do hấn ta tạo ra, mà là di vật đại trưởng lão Độc Vu Môn đời trước để lại.

Nghe nói loại độc này lấy hoa bên bờ sông Hoàng Tuyền cỡi U Minh luyện chế, độc hiệu và phương pháp luyện chế cụ thể Miêu Thiên Hòa cũng không biết, chỉ biết đây là độc dược vẫn luôn được Độc Vu Môn truyền lại từ đời này sang đời khác.

Độc như tên, có thể giết Thần!

Đây là độc dược có thể đối phó tu chân giả siêu phẩm!

“Có vậy thì người rót rượu đi.” Tần Hà thúc giục, mấy loại độc dược trước đã giúp hắn tăng thêm mười năm nội kình, không hổ là đại trưởng lão Độc Vu Môn, trên người có đồ tốt không ít.

Trên dưới toàn thân đều là túi, đoán chừng bên trong tất cả đều chứa độc.

Kết quả Miêu Thiên Hòa lại đỏ mặt, hơi hơi lắp bắp nói: “Rượu này.... Ta phải điều chế một chút.”

Tần Hà nhất thời cảm thấy kỳ quái, tất cả mọi người đều lăn lộn giang hồ, kẻ nào không mặt dày như tường thành chứ, thứ đồ chơi một văn tiền ba cân, người lại đột nhiên đỏ mặt như đại cô nương?

Cái thứ gì?

Rất nhanh Tần Hà cũng đã hiểu nguyên do.

Chỉ thấy Miêu Thiên Hòa đầu tiên là rót một chén rượu, sau đó lại lấy một cái hộp từ trong túi ra, sau khi mở ra bên trong là một cái bình ngọc màu đen.

Miêu Thiên Hòa lại đeo một đôi bao tay giống như ruột khô lên, cẩn thận mở bình ngọc ra, sau đó một viên đan dược màu đỏ thẫm vào trong chén rượu, sau đó cầm đĩa lên nghiền nhỏ, hòa tan nó vào rượu.

Cảnh tượng này không chỉ khiến người vây xem trợn mắt há hốc mồm.

Ngay cả Tần Hà cũng là giật giật khuôn mặt.

Ban nãy đều là trong lúc giờ tay nhắc chân hạ độc một cách bí ẩn, lúc này vừa mang bao tay, vừa đổ vào trong rượu, lại còn phải dùng đĩa hòa tan.

Sự khác biệt này cũng quá lớn rồi đi?

Ngay cả một tên gốc cũng biết là người đang hạ độc a.

Cao thủ dùng độc chuyên nghiệp như vậy lại dùng thủ pháp không chuyên nghiệp như thế để hạ độc ngay trước mắt mọi người.

Đúng là phải đỏ mặt.

Tần Hà nhìn thoáng qua chén rượu đen sì, lại nhìn về phía Miêu Thiên Hòa, chân chờ một chút, hỏi: “Người trắng trợn như vậy, ta uống hay là không uống đây?”

Một câu nói khiến cho khuôn mặt Miêu Thiên Hòa lại càng đỏ hơn.

Chương 297 – Rết bốn đuôi

Uống hay là không uống?

Miêu Thiên Hòa cảm thấy mình vừa xấu hổ lại vừa suy sụp.

Người trước mặt hỏi ra câu này, cũng đã thể hiện hẳn cực kỳ tự tin, đây là chuyện tốt cũng là chuyện xấu.

Chuyện tốt, đối phương có thể sẽ uống.

Chuyện xấu, nhỡ như đối phương không ngã xuống thì tám chín phần mười hôm nay mình sẽ phải giao phó.

Toàn bộ sát cơ đều nằm trong ly rượu mời.

Còn đám người vây xem thì càng là xôn xao xì xào.

Hạ độc trắng trợn như vậy, người coi người ta là gốc à?

Ngay cả rượu cũng bị đổi màu, còn sủi một đồng bọt kìa.

“Ta đây... đây là đại bổ hoàn, hòa vào rượu nó liền... Nó cũng có hương vị riêng, độc được gì, quả... quả thực là nói hươu nói vượn.” Miêu Thiên Hòa cứng cổ miễn cưỡng “giải thích”.

Đám người vây xem đương nhiên sẽ không công khai mở miệng mỉa mai, nhưng từng ánh mắt soi mói cùng khinh bỉ đều kiểu “Miêu Thiên Hòa người hóa ra cũng chỉ như vậy”, lại làm cho Miêu Thiên Hòa rất muốn kiếm một khe đất mà chui vào.

Đại trưởng lão Độc Vu Môn, tồn tại đi đến đâu cũng khiến người ta phải kính sợ, ngay cả Giáo chủ Bạch Liên cũng phải kính trọng mà không dám thân cận. Bị ép đến mức phải trợn mắt nói dối như vậy thì đúng là lần đầu tiên.

Mẫu chốt nhất là, từ đầu đến cuối đối phương đều là vẻ mặt ôn hòa, không hề nói một câu dọa dẫm, càng không có nghiêng răng nghiêng lợi, gương nanh múa vuốt.

“Thứ này của ngươi là đại bổ hoàn?” Tần Hà hỏi.

“Là đại bổ hoàn.” Miêu Thiên Hòa cứng cổ đến cùng.

“Vậy thì tốt a.” Tần Hà cười gật gật đầu, nói: “Nếu ngươi đã có ý tốt như vậy, ta sao có thể không biết thẹn mà không tin chứ, đúng không?”

“Ha ha... Ha ha, đúng đúng đúng.” Vẻ mặt Miêu Thiên Hòa trở nên cứng đờ, trong lòng thì đang âm thầm cầu nguyện, thuốc này, nhất định phải có tác dụng.

Tuyệt đối đừng có hết hạn a.

Nói xong Tần Hà bung chén lên, cẩn thận quan sát, khá lắm, thứ này vẫn còn đang sủi bọt.

May mà biết là độc dược, bằng không còn tưởng là coca cola đây.

Ngửa cổ lên ừng ực ừng ực uống hết cả chén, hắn chép chép miệng, khen: “Đúng là hương vị không tồi, có đặc sắc riêng, hơn nữa cũng rất mạnh, rượu ngon!”

Hy vọng của Miêu Thiên Hòa trong nháy mắt tan vỡ, cả người giống như rơi vào hầm băng.

Ngay cả Thí thần tán dược Độc Vu Môn đời đời truyền lại cũng không thể hạ nổi người này, tuyệt đối là khủng bố.

“Còn nữa không?”

Tần Hà vẫn chưa thỏa mãn, vị độc dược này xem như không tồi, trực tiếp hóa thành mười bảy năm nội kinh.

Lão tiểu tử này không nói điều, đúng là “đại bổ hoàn”.

Ba con trâu cũng không bổ bằng nó.

“Không có.... Hết rồi.” Miêu Thiên Hòa lắc đầu.

Tần Hà tức thì cảm thấy hơi thất vọng, còn chưa đã nghiền a.

Lúc này, hắn bỗng nhiên nhìn về phía con rết bốn đuôi ngay cạnh bầu rượu, đôi mắt hơi hơi sáng lên.

“Đây là thứ gì?” Hắn hỏi.

Con rết này mọc ra bốn đuôi, màu sắc sặc sỡ, xem xét chính là vật kịch độc.

“Đây là cỏ ta nuôi.” Miêu Thiên Hòa trả lời, vừa mở miệng nói thì trong lòng hắn ta cũng lại dâng lên niềm hy vọng một lần nữa.

Có lẽ người của Độc Vu Môn không giỏi việc tu luyện, nhưng nói về chơi độc cùng chơi cỏ, Độc Vu Môn xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất.

Độc không hạ nổi Tần Hà, có lẽ cỏ có thể làm được.

Tần Hà uống độc dược nhưng không có bất kỳ một triệu chứng nào, nói không chừng là có liên quan đến công pháp tu luyện, hoặc là ngay trong cơ thể hắn có thứ gì đó có thể hấp thụ độc dược, thậm chí có thể là cỏ trùng.

Liên tục nuốt độc dược vào trong bụng nhưng lại giống như là đang ăn cơm uống nước, thật không giống bình thường.

Coi như mạnh đến thế nào thì cũng phải thể hiện ra một ít biểu hiện kháng độc phải không?

Mặc dù cỏ cùng độc không phân biệt, nhưng đến cùng thì chúng vẫn khác nhau.

Một cái là vật chết, một cái là vật sống.

Nếu như có thể để cỏ trùng tiến vào cơ thể người trước mặt này, không dám nói là có thể làm cho hắn như thế nào, nhưng chỉ cần dây dưa một hồi thì mình đã có thể chạy trốn.

Vừa rồi bị đánh vào tâm lý không nhẹ, suýt nữa quên mất chuyện này.

“Cỏ?”

Tần Hà quan sát nó, càng nhìn càng thấy thích, toàn thân con rết lấp lóe ánh sáng rực rỡ, còn có cả ánh kim loại, một cái chân có đèn mười mấy màu sắc.

Xem xét cũng rất “bồ”.

Không kìm lòng được, Tần Hà giơ tay tóm lấy con rết.

Miêu Thiên Hòa thấy vậy đôi mắt liền sáng rực lên, muốn cái gì tới cái đó!

Trời cũng giúp ta!

Con rết bốn đuôi này chính là dị chủng Nam Cương, trăm cổ chi vương, không chỉ có thể giúp mình tu luyện, còn có thể dẫn độc, đối chiến với thi độc.

Toàn thân giống như thiết giáp, ngàn chân như gai nhọn, sắc bén vô cùng, cho dù là mình đồng da sắt cũng có thể dễ dàng đâm thủng một cách dễ dàng như trở bàn tay, nó chỉ cần tạo ra một vết thương nhỏ như lỗ kim ở trên thân người là có thể thông qua đó chui vào trong cơ thể.

Đến lúc đó thì sống hay chết hoàn toàn chỉ là một suy nghĩ của mình.

Cổ độc sư tiến vào trong cơ thể, người dù có mạnh đến như thế nào thì cũng không thể không bận tâm đến, phải biết nơi yếu nhất chính là bên trong.

Miêu Thiên Hòa kiềm lại hưng tính của con rết, cho đến khi Tần Hà sắp tiếp xúc với con rết mới hạ lệnh cho nó công kích bất ngờ.

Chỉ thấy con rết như là tia sét bắn ra, ngàn chân bám vào tay Tần Hà, miệng tấn công về phía ngón tay Tần Hà.

Miêu Thiên Hòa thấy con rết đã bám được vào tay Tần Hà, hy vọng trong lòng càng tăng thêm.

Nhưng mà hy vọng đến nhanh, tuyệt vọng đến cũng rất nhanh.

Sau một khắc hần ta liền phát hiện, cặp vuốt ở miệng cùng với ngàn chân sắc bén của con rết vậy mà tóa ra tia lửa.

Không thể đâm vào!

Chương 298 – Rết nướng

Miêu Thiên Hòa giật mình hoảng sợ, vội vàng trao đổi với con rết.

Đâm một phát, hai phát, lại đâm thêm phát nữa... kết quả là đâm như thế nào cũng không thể đâm vào được.

Ngay cả vuốt ở miệng cũng thiếu chút nữa bị rụng.

Hai người ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, bầu không khí lập tức trở nên lúng túng.

“Tại sao cổ của ngươi lại muốn đâm ta?” Tàn Hà hỏi.

Thuật mình đồng da sắt trung cấp đã sớm để hắc đao kiếm khó thương, mặc dù mũi đâm của cổ đâm rất sắc bén, nhưng vẫn là kém chút.

“Nó... nó bị hoảng sợ, không nhận sự khống chế của ta, ta tuyệt đối không để nó đâm ngươi, tuyệt đối không có.” Miêu Thiên Hòa bị dọa đến bắt đầu run rẩy, vội vàng phải sạch quan hệ một cách vô cùng gượng gạo.

“Phải không, vậy ta lại tin ngươi một lần, chỉ là cổ....” Tàn Hà nhìn chăm chăm vào hắc đao.

“Nó có tội thì tất phải trừng phạt, cứ theo... theo ngài xử trí.” Miêu Thiên Hòa chần chờ trong chớp mắt, hơi cắn chặt hàm răng.

Hắc đao đã tuyệt vọng, bất kể là cổ hay là độc cũng không thể làm gì được đối phương, về phần thực lực của mình, hắc đao từ đầu đến giờ cũng không thêm suy xét.

Không có cổ cùng độc, bản thân mình đừng nói là đối chiến với đối thủ ngang cấp, ngay cả đối chiến với đối thủ yếu hơn mình mười năm cũng chưa chắc đã có thể thắng được.

“Tốt, chỉ chờ những lời này của ngươi.” Tàn Hà vui vẻ búng ngón tay một cái, ngay sau đó giống như là làm ảo thuật, móc từ dưới nách ra một cái giá nướng nhỏ cùng một cái lò than nhỏ, lại lấy ra một con dao bạc nhỏ, giơ tay một cái đã cắt đi đầu rết, tựa như là đang cắt đậu hũ vậy.

Miêu Thiên Hòa lập tức kêu lên một tiếng, cổ này cũng hắc đao có kết nối tâm thần, cổ chết, hắc đao cũng sẽ bị thương.

Động tác của Tần Hà cũng không ngừng lại, răng rắc răng rắc đã cắt thi thể con rết thành mười mấy khối.

Đây chính là một con rết lớn chừng một cánh tay, dài chừng hai thước, lại có bốn cái đuôi, có thể bỏ đầy một cái đĩa lớn.

Nhóm than, bôi dầu, rắc muối, hương liệu,... động tác kia, mây trôi nước chảy!

Tốc độ phải nói là rất nhanh.

Đám người vây xem đều thấy choáng váng.

Độc của Miêu Thiên Hòa không thể độc chết người này, đã bị hấn ăn vào bụng, cổ của Miêu Thiên Hòa không thể giết chết người này, bị hấn làm thành đồ nướng.

Mỗi cảnh tượng đều rất huyền huyền, gần như thần thoại.

Quá mức khiến người ta khó có thể tin.

Thuật đồ nướng chính là không giảng đạo lý như vậy.

Đảo mất một cái, ở giữa những món ăn đủ loại trên bàn lại có thêm món rết nướng, mùi thơm đồ nướng nồng đậm cũng tỏa ra.

Tần Hà bị gọi lên con thềm, kiếp trước hấn từng ăn loại thức ăn có nguyên liệu hắc ám như vậy, nhưng con rết to mập như vậy, nhiều thịt như vậy, đây tuyệt đối là chuyện ngĩ cũng không dám nghĩ.

Dị chủng chính là dị chủng, thịt bên trong vỏ giáp xác giống hệt như thịt tôm trắng nõn, cực kỳ săn chắc.

Cũng không biết có phải vì có thêm độc dược hay không mà mùi thơm lại cực kỳ quyến rũ.

Dùng dao nhỏ cắm một khối bỏ vào trong miệng, ngoài giòn trong mềm, vừa cắn xuống một cái, vỏ giòn bên ngoài bao lấy lớp thịt mọng nước bên trong, cực kỳ ngon miệng.

Mấu chốt nhất là, cái cảm giác này, không phải là động vật giáp xác thì tuyệt đối thể cảm nhận được, bình thường khó nếm được.

Tần Hà vừa nhấp rượu vừa ăn liên tục bảy tám khối, nhìn về phía Miêu Thiên Hòa mặt xám như tro, hỏi: “Như thế nào, bị

thương?”

“Một ít vết thương cũ năm xưa, không sao.” Miêu Thiên Hòa bình tĩnh chờ vận mệnh thăm phán, sau khi một người đã dùng hết tất cả mọi khả năng vào lĩnh vực mà bản thân am hiểu rất mà thất bại thảm hại lâm vào tuyệt cảnh, thì thường sẽ có hai loại biểu hiện tuyệt vọng.

Một loại là cuồng loạn nổi điên, không cam tâm.

Một loại là bình tĩnh, lòng như tro nguội.

Miêu Thiên Hòa chính là loại sau.

“Con rết này nuôi không tòi, có muốn thử một khối không?” Tần Hà cầm lên một miếng thịt, lại bỏ vào trong miệng.

“Không cần.” Miêu Thiên Hòa dờ dẩn lắc đầu.

“Nhân gian khó có được mấy lần ném thử a, bỏ lỡ thì phải đến kiếp sau.” Tần Hà nhìn hắn ta.

Miêu Thiên Hòa rùng mình một cái, bởi vì Tần Hà nói “kiếp sau”.

Một búa đập xuống, rốt cuộc thì hắn ta vẫn không cam lòng, nói: “Ban đầu không biết cao nhân tới, vừa mới có nhiều đặc tội, có thể cho tại hạ một con đường sống hay không, ta nguyện làm nô làm bộc, cả đời phục vụ cao nhân.”

“Trên người của người quần lầy quá nhiều oán lệ cùng nhân quả, không được.” Tần Hà lắc đầu, giọng điệu kiên quyết.

Nội kinh đã sắp đạt tới đại quan ngàn năm, sắp bước vào hàng ngũ tu chân giả siêu phẩm, đôi mắt Tần Hà có thể nhìn thấy nhiều thứ hơn.

Ví dụ như, nhân quả.

Miêu Thiên Hòa có quá nhiều nghiệp chương, nghiệp hỏa quần thân, ở gần loại người này, không chết thì cũng sẽ bị trời phạt.

Miêu Thiên Hòa nghe thấy Tần Hà nói đến “nhân quả”, lòng lại càng thêm lạnh lẽo.

Bởi vì tồn tại có thể nhìn thấy nhân quả, chỉ có siêu phẩm.

“Nhìn dáng vẻ này của ngươi, vẫn là chưa cam lòng nha, như vậy đi, cho ngươi một cơ hội chạy lấy mạng.”

Tần Hà cười cười, nói: “Bây giờ ngươi bắt đầu trốn, nếu trước khi hừng đông ta không đuổi kịp ngươi, coi như mạng ngươi lớn, nếu như ta đuổi kịp ngươi, ngươi uống thuốc độc tự vẫn, thế nào?”

Miêu Thiên Hòa nghe vậy, trong mắt chợt xuất hiện ánh sáng. Một luồng ánh sáng cầu sinh.

Ngay sau đó, hắn ta liền co cứng vọt ra khỏi đại đường.

Ngay cả một chữ cũng không nói đã chạy thoát thân.

Tần Hà thấy vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười.

Rất tốt, miễn cho đánh rần động cỏ.

Đưa mắt nhìn về phía đại sảnh đường, người ở đó cũng không phát hiện nơi này có dị thường, dù cho có hơi thắc mắc thì trong chốc lát cũng không phân rõ được là có chuyện gì xảy ra, đám người vẫn còn đang nhiệt tình nâng ly cạn chén cùng Giáo chủ Bạch Liên.

Tần Hà cầm lên một miếng thịt, chỉ về phía đám người kia, miệng lầm bầm: “Già trông nhỏ chỉ đến ai, ta liền chọn người đó....”

Chương 299 – Luận bàn riêng

“Chọn ai đây....”

Đưa Tần Hà dừng lại trên đầu Giáo chủ Bạch Liên.

Trầm ngâm trong chớp mắt, Tần Hà lắc đầu, tiếp tục....

“Gà trông nhỏ chỉ đến ai ta liền chọn người đó, ai đây, ai đây.”

Cuối cùng, đưa dừng lại trên đầu Kim thi khôi thủ Kim Ô Hào.

Lúc này Tần Hà mới hài lòng gật đầu.

Đây đúng là ý trời.

Thế là Tần Hà bung vĩ nướng tiến về phía sảnh đường.

Lướt qua đám người, xuyên thẳng qua những người phục vụ đang qua lại, không có người nào chú ý đến Tần Hà.

Mãi cho đến khi Tần Hà lấy một cái ghế rồi đặt mông ngồi xuống bên cạnh Kim Ô Hào thì ánh mắt lơ dờ ngà ngà say của Kim Ô Hào mới chú ý đến Tần Hà.

Hắn ta hơi sừng sốt một chút, tiệc tối liên quân, chủ vị, khách mời cũng là có phân quy cách, khách ngồi càng gần chủ vị thì địa vị cũng cao hơn, hơn nữa đều là một mình ngồi một chỗ.

Kim Ô Hào không rõ lai lịch của Tần Hà, theo bản năng tưởng rằng do Giáo chủ Bạch Liên sắp xếp.

“Người là?”

Kim Ô Hào hơi nhúu mày, thắc mắc hỏi.

“Kiếm Cơm.” Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười.

Mày hỏ của Kim Ô Hào tức thì càng nhúu lại sâu hơn, sắc mặt cũng lộ vẻ khó chịu nhưng không có phát tác.

Đại yển liên quân, mặc kệ là người nổi giận do nguyên nhân gì thì cũng đều coi như là hạ bệ mặt mũi Giáo chủ Bạch Liên.

Tiếp đó Tần Hà liền đặt vĩ nướng trước mặt, cầm một khối thịt rết lên bỏ vào miệng, phát ra tiếng răng rắc rắc vang dội, giống như là sợ Kim Ô Hào không nghe thấy vậy.

Trong miệng hắn còn nói lảm bảm những câu kiêu như là “Ừm, ăn ngon!”, “Ăn ngon thật!”, “Giòn, mùi thịt gà!”, say mê thưởng thức chẳng thèm coi ai ra gì, khiến người xung quanh nhao nhao liếc nhìn sang.

Ngay cả Giáo chủ Bạch Liên cũng nghiêng đầu sang liếc nhìn Tần Hà, trong lòng thì thâm thắc mắc vừa nãy cũng không thấy người này, chắc hắn là người của Kim Ô Hào a? Bằng không sao có thể ngồi chung một chỗ chứ.

Giáo chủ Bạch Liên chỉ là liếc mắt nhìn một cái, sau đó liền nâng chén cách không cụng ly với Kim Ô Hào, sau khi Kim Ô Hào mỉm cười nâng chén đáp thì lại nâng chén xã giao với những người khác.

Kim Ô Hào đặt ly không xuống, giờ tay đang định lấy bầu rượu rót đầy thì bất ngờ lại bắt hụt.

Không ngờ Tần Hà đã cầm lấy bầu rượu trước hấn ta.

Tần Hà cũng không rót rượu vào ly mà trực tiếp đổ thẳng rượu vào miệng.

“Ừng ực ừng ực...”

Sau đó chính là âm thanh uống rượu vang lên.

“Ngươi....”

Hai tay Kim Ô Hào lập tức nắm chặt.

Nhưng hấn ra thở dài một hơi, lại buông ra, chuyển sang cầm đĩa hướng về về đĩa thịt bò trước mặt.

“Suru!”

Ngay sau đó, chỉ thấy cả thịt bò cùng cái đĩa đồng thời biến mất.

Quay đầu nhìn lại, Tần Hà lại bung đĩa thịt bò kia ăn như hổ đói.

Lại bị cướp ăn!

Kim Ô Hào cảm thấy máu xông lên đỉnh đầu, thân là khôi thủ nhất mạch, bất luận địa vị hay là tôn nghiêm, từ xưa đến nay chưa từng có ai dám khiêu khích hấn ta như vậy. Đừng nói khiêu khích, chỉ cần một ánh mắt không hợp, Kim Ô Hào đã có thể nổi bão giết người rồi.

Nếu không phải địa điểm không phù hợp, hấn ta đã không nhẫn nhịn đến tận bây giờ.

“Rót cuộc thì ngươi là ai?” Kim Ô Hào trầm giọng khẽ quát hỏi.

“Kiếm Cơm.” Tần Hà vẫn nói câu cũ, thuận tay ném ra thuật cách âm.

Kim Ô Hào tức giận đến lồng ngực phập phồng, trong lòng thầm mặc niệm “Không thể chấp nhặt với kẻ ngu, không thể chấp nhặt với kẻ ngu, thế cục thiên hạ đại biến, không thể vì việc nhỏ mà làm hỏng việc lớn”, cứ như vậy qua chừng mười mấy hơi thở thì hấn ta mới áp được cơn giận xuống.

Không còn rượu, không còn thịt bò, hấn ta lại cầm lấy dao định cắt lấy heo sữa quay trước mặt.

Một con heo to như vậy, tên đàn này cũng không thể gặm hết đi?

Nhưng... Hấn ta lại sai lầm.

“Suu” một tiếng, lợn sữa cũng đã biến mất.

Nghiêng đầu nhìn sang, cái tên đàn độn kia đang bụng con heo sữa gặm ở đầu một miếng, “chặc chặt chặt”.

Kim Ô Hào thề, hấn ta ăn cái gì cũng đều thích chép miệng, cho nên bình thường cũng không quá miễn cảm với âm thanh người ta phát ra khi ăn, nhưng lúc này thì khác.

m thanh ăn uống của người ngày truyền vào trong tai lại khiến lửa giận của hấn ta bốc lên ngùn ngụt.

Bực nhất là ánh mắt của tên kia, cứ trùng trùng nhìn nhìn về phía hấn ta, trên mặt chỉ thiếu viết lên sáu chữ: Giỏi thì tới cắn ta đi.

“Rốt cuộc thì ngươi có ý gì?” Kim Ô Hào nghiêng răng ken két, vẻ mặt đã hoàn toàn nổi giận.

“Không có ý gì.” Tần Hà cười cười, sau đó đột nhiên tỏ vẻ thành thật: “Ta chính là muốn đánh chết ngươi, hoặc là bị ngươi đánh chết.”

“Cuối cùng thì cũng lộ ra bộ mặt thật, có gan!” Ánh mắt Kim Ô Hào bùng lên, nói: “Nói thử xem, muốn đấu như thế nào?”

“Đi ra ngoài hai dặm có một rừng cây nhỏ, đơn đấu.” Tần Hà trả lời.

“Như vậy cũng tốt, miễn cho ảnh hưởng đến mặt mũi giáo chủ, ta chờ ngươi một nén nhang, không tới là hèn.”

Kim Ô Hào đã cực kỳ tức giận, lập tức đứng dậy đi ra ngoài, ngay sát phía sau hấn ta là hai bộ thi mặc kín giáp hành động y hệt đi theo.

Tần Hà thấy vậy thì khoe miệng hơi hơi nhếch lên.

Một người ba bộ, cộng thêm hai bộ vừa rồi, 5 bộ.

Thêm một cái nữa là đêm nay liền đủ.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà đặt con heo sữa xuống, bung chén rượu đi về phía đối diện, ở phía đối diện là một nam tử mặc áo bào đen, quanh thân lượn lờ đầy quỷ khí, trong vòng mười bước xung quanh đều lạnh lẽo.

Hiển nhiên đây là một tên quỷ tu.

“Ngươi là?” Quỷ tu nghi ngờ nhìn về phía Tần Hà.

“Ta là thủ hạ của Kim Ô Hào, đại nhân nhà ta nói rằng muốn ra ngoài đơn đấu với ngươi, bảo là nhìn ngươi không vừa mắt, muốn đánh ngươi.” Tần Hà nói.

Lời này của hắn là bắn tên có đích, bởi vì hắn đã quan sát được từ đầu đến giờ hai người này không hề nâng ly với nhau, rõ ràng là quan hệ không tốt, tám chín phần mười là không hợp nhau.

Tên quỷ tu nghe vậy thì đôi mắt âm lãnh lập tức trợn trừng, nghiến răng nói: “Kim lão quỷ uống hai lượng rượu thì không biết mình họ gì rồi, ai sợ ai chứ, chỗ nào?”

“Ở rừng cây nhỏ ở bên ngoài cách đây hai dặm, hắn ta đang chờ ngươi ở đó.” Tần Hà trả lời.

Nghe vậy, tên quỷ tu cũng nổi giận rời chỗ đi ra ngoài.

Cảnh tượng này cũng dẫn đến không ít sự chú ý, dù sao cũng là hai người ngồi ở vị trí chủ khách, mỗi hành động đều có ảnh hưởng cực lớn.

Một người đi ra ngoài thì có thể là giải quyết nổi buồn, hai người đều đi ra ngoài vậy thì nhất định là có chuyện rồi.

“Vì sao Kim thi khôi thủ cùng với Bách quỷ tôn giả lại đồng thời rời chỗ?” Lúc này, Bạch liên Thánh chủ Từ Hồng mang theo vẻ nghi ngờ đi tới, nhìn về phía Tần Hà hỏi.

Tần Hà nhếch miệng cười cười, “A, bọn họ ngửa tay cho nên tự hện nhau ra ngoài luận bàn riêng rồi.”

Chương 300 – Đại nghiệp Thánh giáo

“Ngươi là ai? Hình như ta chưa từng gặp ngươi?” Tần Hà nhìn chăm chăm vào Tần Hà, nghi ngờ hỏi.

“Thánh chủ đại nhân bề bộn nhiều việc, ngươi không nhận ra ta, nhưng ta nhận ra ngươi nha.” Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng trắng, nói xong thì trực tiếp quay người rời đi.

Từ Hồng ngẩn người, một cảm giác quen thuộc ập đến, lập tức ông ta cảm thấy khuôn mặt này không còn lạ lẫm, giống như là đã từng thấy ở đâu đó rồi.

Trong chốc lát lại không thể nghĩ ra cụ thể là ai.

Ở trong góc đại đường, một tên nam tử thanh niên trông thấy toàn bộ cảnh này liền cúi đầu giống như đang suy nghĩ điều gì, sau đó ánh mắt hắn ta hơi lóe lên, trong đôi mắt tràn đầy vẻ kinh dị.

“Sao Kinh Vũ huynh không uống vậy?” Có người bên cạnh thúc dục nam tử thanh niên uống rượu.

Nam tử thanh niên mắt điếc tai ngơ không thèm để ý đến, ngay sau đó hắn ta đột nhiên đứng dậy, đi đến trước tầm mắt của Từ Hồng, đưa mắt ra hiệu một cách khó mà nhận ra rồi đi ra khỏi đại đường.

Từ Hồng thông thả trò chuyện cùng đám người giang hồ vài câu rồi mới đi ra khỏi đại đường.

“Vũ Nhi, có chuyện gì?”

Từ Hồng tìm đến Phong Kinh Vũ ở một góc hẻo lánh.

“Sự phụ....”

Phong Kinh Vũ hơi chân chờ trong chớp mắt, cắn răng nói: “Chúng ta rời khỏi Tế Nam thôi.”

“Vì lý do gì?” Từ Hồng không hiểu.

“Ta nghi ngờ... Thanh Ngưu đại tiên đã xuất hiện ở trên yến hội.” Phong Kinh Vũ trả lời.

Tin tức này giống như là một quả bom dội thẳng vào trong óc Từ Hồng, chấn động đến mức khiến sắc mặt ông ta đại biến.

Lời đồn về Thanh Ngu đại tiên càng ngày càng được công khai rộng.

Liên giáo cũng đã sớm để ý tới Thanh Ngu đại tiên từ ngàn vạn dấu vết nhỏ để lại, không riêng gì bản thân ông ta, còn có cả Giáo chủ Bạch Thiên Cương.

Trong đầu Từ Hồng chợt lóe lên hình ảnh của nam tử áo gai vừa rồi, tức thì giật mình hoảng sợ đến hít sâu một hơi.

Thanh Ngu đại tiên thật sự tồn tại, nhưng từ trước đến giờ cũng không dùng dáng vẻ thật sự gặp người khác.

Ông ta không thể xác định chắc chắn nam tử áo gai kia là Thanh Ngu đại tiên, nhưng chỉ cần là có khả năng thì cũng đã đủ kinh người.

Những nơi Thanh Ngu đại tiên đi qua thì đủ loại cao thủ đều giống như sao chổi rớt xuống, ngay cả Quận Vương Địch Lỗ đường đường là ngoại kinh cao thủ cũng mất tích một cách im hơi lặng tiếng, trở thành mê án.

Lúc trước Lưu Thành truyền đến tin tức rằng Thanh Ngu đại tiên xuất hiện ở Lưu Thành, kết quả phân quân bên đó mất đi một đám cao thủ.

Cũng may đám người đó đa phần đều là người của Bạch Thiên Cương, nếu là phía bên mình, nhất định là đã tổn thương nguyên khí nặng nề.

“Sư phụ, người sáng suốt không đứng dưới nơi nguy hiểm, chúng ta cần đi ngay bây giờ.” Phong Kinh Vũ vội vàng nói.

“Không thể hành động lỗ mãng.” Từ Hồng lắc đầu, nói: “Hiện tại đại nghiệp Thánh giáo ta đang khí thế bừng bừng, nếu lúc này chúng ta rời đi không từ giả, sau này chúng ta sẽ không còn chỗ đặt chân ở Liên giáo, chắc chắn Bạch Thiên Cương sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy, nói không chừng sẽ trực tiếp chụp mũ cho chúng ta là thông đồng với kẻ địch.”

“Bạch Thiên Cương so sánh với A Kỳ Ca thì như thế nào, mười mấy vạn đại quân Địch Lỗ không ai bì nổi, thế mà cũng phải bại đầy thôi, Thanh Ngu đại tiên chuyên giết cao thủ, quá nguy hiểm...” Phong Kinh Vũ không cam lòng nói.

Từ Hồng giơ tay lên cắt đứt lời Phong Kinh Vũ, bước đi bước lại tại chỗ.

Đột nhiên ông ta thành linh đứng lại, giật mình hoảng sợ nói: “Không tốt, Kim Ô Hào cùng Bách quỷ tôn giả đi ra ngoài so tài.”

“Àm...”

Đúng lúc này, giống như là để xác minh suy nghĩ của Từ Hồng, mặt đất dưới chân đột nhiên chấn động nhẹ một cái, âm thanh rất nhỏ nhưng cảm giác chấn động lại truyền đến rất rõ ràng, giống như có một tảng đá vừa rơi xuống ở cách đây mấy chục bước vậy.

“Àm...”

Ngay sau đó là tiếng thứ hai, tiếng thứ ba, tiếng thứ tư, tiếng thứ năm.

“Àm âm!”

Tiếp đó không thể ngờ rằng còn có một đạo Thiên Lô không có một dấu hiệu nào báo trước từ bầu trời tối tăm đánh xuống, soi sáng ra một bóng người màu đen đang rơi từ trên cao xuống.

Sau đó, tất cả trở nên yên tĩnh lại, không gió, không mưa, cũng chẳng có sấm sét, giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Sư phụ, nếu như người vừa rồi kia chính là Thanh Ngưu đại tiên, vậy thì việc này chắc chắn là hấn ra tay rồi, không thể trì hoãn nữa.” Sắc mặt Phong Kinh Vũ lộ vẻ sợ hãi.

Vẻ mặt của Từ Hồng cũng trở nên hết sức khó coi, cắn răng nói: “Đại nghiệp Thánh giáo, xong rồi!”

Chương 301 – Mời uống thuốc độc

“Chèo nhanh lên, chèo nhanh lên!”

Trên mặt sông Tế Thủy, dưới sự hợp lực của bốn người, một chiếc thuyền đang nhanh chóng tiến về phía nam.

Miêu Thiên Hòa liên tục lên tiếng thúc giục, thi thoảng lại nhìn về phía đằng sau với vẻ mặt kinh hoảng.

Bốn tên môn chúng của Độc Vu Môn ra sức chèo thuyền, không dám nơi lỏng chút nào.

Bọn họ đều là thủ hạ của Miêu Thiên Hòa, có thể xưng là tâm phúc, nhưng bọn họ lại rất e ngại Miêu Thiên Hòa.

Miêu Thiên Hòa rất khắc nghiệt và nhẫn tâm, một lời không hợp thì ngay cả ân sư truyền nghiệp cho cũng dám độc chết, cho nên bọn họ cũng chẳng là gì cả.

Quan trọng nhất là, Miêu Thiên Hòa còn sử dụng độc khổng chế bọn họ.

Một khi đến thời gian mà bọn họ không được Miêu Thiên Hòa cho thuốc giải thì bọn họ sẽ độc phát thân vong.

Bọn họ hoàn toàn phải phụ thuộc vào Miêu Thiên Hòa, sống chết đều trong tay hắn ta, không có hề có năng lực phản kháng cùng một hy vọng nào.

Lúc này bọn họ đang cực kỳ thất vọng.

Chuyến này là Độc Vu Môn nhận lời mời của Giáo chủ Bạch liên giáo Bạch Thiên Cương đến thành Tế Nam trợ chiến.

Nhưng kết quả là sau thời gian một bữa cơm, Miêu Thiên Hòa gần như là bỏ lăn quay trở lại bên tàu, cực kỳ vội vàng đoạt lấy một chiếc thuyền nhanh chóng rời khỏi Tế Nam.

Giống như là gặp phải cái gì đó rất khủng bố.

Hoảng loạn y như chó nhà có tang.

Càng kỳ lạ hơn là, nội thành dưới thành Tế Nam vẫn rất yên tĩnh, không có chuyện gì khác thường xảy ra.

“Chèo nhanh lên, lấy hết sức mà chèo, nếu như ta chết thì các ngươi cũng phải chết.” Miêu Thiên Hòa méo mặt nạt lớn, trực giác nói cho hắn ta biết, sợ là mình không qua được ngày này đêm nay.

Người kia quá đáng sợ, dùng độc được gì cũng không thể hạ được, phòng ngự thân thể thì ngay cả con rết bốn đuôi cũng không thể đâm vào được.

Nhưng hắn ta cũng không buông xuôi, bản năng cầu sinh mạnh mẽ thúc đẩy hắn ta suy nghĩ đủ mọi biện pháp chạy trốn.

Chạy cũng rất khó chạy thoát vì hắn ta không am hiểu sử dụng tốc độ.

Chỉ có thể trốn.

Trốn chỗ nào?

Trong nước.

Ngoài con rết bốn đuôi, hắn ta còn nuôi một cỗ là con chồn nước, có thể giúp hắn ta lấy hơi trong nước, nhờ đó mà có thể trốn ở dưới nước trong thời gian dài.

Cho nên hắn chọn chạy trốn bằng đường thủy.

Chạy theo đường thủy, có thể chạy xa được bao nhiêu thì chạy bấy nhiêu.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bốn tên thủ hạ vã mồ hôi như tắm, ra sức khua mái chèo.

Miêu Thiên Hòa thì trốn trong ô bông trên thuyền, dùng độc được đặc chế để che giấu khí tức cùng ba động, thỉnh thoảng lại quan sát bốn phía thông qua khe hở ô bông.

Thành Tế Nam đen nghịt trong màn đêm cũng càng dần càng xa, qua thời gian không đến một nén hương thì đã không còn thấy bóng dáng.

Thấy vậy Miêu Thiên Hòa mới thở phào nhẹ nhõm.

Lý trí nói cho hắn ta biết, chỉ với khoảng cách này thì vẫn còn chưa đủ, còn thiếu rất nhiều, nhưng có thể rời khỏi cái tòa thành trì khổng lồ đáng chết ấy thì cảm giác đè nặng kia cũng được vơi đi đôi chút.

Nhưng mà đúng vào lúc này.

Miêu Thiên Hòa cảm thấy như là hoa mắt, một bóng người màu đen từ phía rất xa lóe lên hai cái liền xuất hiện ở cuối thuyền hắn ta trong chớp mắt, tựa như là u linh.

Miêu Thiên Hòa vừa cẩn thận nhìn kỹ thì đã cảm thấy cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân xộc thẳng lên đầu.

Là hắn!

Nhanh như vậy mà đã đuổi kịp.

Xung quanh là một vùng sông nước, thế nhưng hắt lại lấp lóe mà tới, quỷ dị, nguy hiểm, thần bí.

Thủ đoạn như vậy, căn bản Miêu Thiên Hòa không có cách nào lý giải được.

“Người trốn chưa đủ xa nha.” Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười.

Sau khi thu thập thi thể ở rừng cây nhỏ xong, vốn là hắt còn định trở về lấy bò đuổi theo.

Kết quả là vừa dùng thuật xác định mục tiêu để cảm ứng thì phát hiện, tên gia hỏa này lại chạy trốn theo đường thủy.

Hay lắm!

Đây rõ ràng là xem thường thần thông thủy độn của mình a.

Thế là Tần Hà liền đến.

Chỉ với thời gian mười mấy hơi thở, một đường vọt thẳng từ mép nước bên tàu đến trên thuyền.

Lúc này Miêu Thiên Hòa nào còn dám nói câu thừa thải, nhảy lên một cái đã từ đầu thuyền chui xuống dưới nước.

Thấy vậy Tần Hà vẫn thong dong chẳng hề nôn nóng, trái lại hắt còn chờ đợi với vẻ hứng thú.

Chạy trốn?

Chạy trốn là không thể nào chạy trốn được.

Đời này cũng không có khả năng lại chạy trốn một lần nữa.

Dưới nước.

Miêu Thiên Hòa ẩn nấp bên dưới đáy nước, xuôi theo dòng nước hướng về phía hạ du đồng thời len lén thả chồn nước ra.

Chồn nước nhanh chóng đi xa, chỉ chốc lát sau đã phồng bụng bơi đến bên miệng Miêu Thiên Hòa rồi đổi hơi cho hắt ta.

Đây cũng chính là công dụng của chồn nước, chỉ cần chồn nước lấy hơi không bị phát hiện thì trên lý thuyết, hắt ta có thể ẩn nấp ba ngày ba đêm dưới nước.

Nhưng không qua bao lâu Miêu Thiên Hòa đã luống cuống.

Vì chồn nước lại không quay lại.

Mắt thấy sắp chết ngạt, Miêu Thiên Hòa chỉ có thể nổi lên, tiếp đó liền bị Tần Hà chỉ huy bốn tên thủ hạ dùng móc câu móc lên.

“Tốt, ngươi nên thực hiện lời hứa của ngươi rồi, uống thuốc độc tự vẫn đi, đừng có bày trò gì nữa, nếu không ta sẽ cho ngươi nếm thử cảm giác thiêu chết là như thế nào.” Tần Hà nhếch miệng cười nói, lúc này trên bả vai hắn có một con chồn nước nhỏ đang đứng đó, cái đầu nhỏ tròn tròn, hoàn toàn chưa trưởng thành.

Miêu Thiên Hòa hoàn toàn tuyệt vọng, hiện tại hắn ta đã dùng hết thủ đoạn, dù là dùng độc hay chạy trốn thì đều là giãy giụa một cách vô ích trong bàn tay đối phương, chẳng có lấy một ý nghĩa nào.

“Có thể tha ta một mạng không, dù là điều kiện gì ta cũng chấp thuận.” Miêu Thiên Hòa nói ra câu cuối cùng ôm một tia may mắn.

“Không được.” Tần Hà lắc đầu.

“Được rồi, vậy ra có thể biết, Miêu Thiên Hòa ta là chết ở trong tay ai không?” Miêu Thiên Hòa cắn răng hỏi.

“Bản tọa đi không đổi tên ngồi không đổi họ, thiêu thi đường, Ngụy Vũ!” Tần Hà nhếch miệng cười nói, câu này nói ra thật sự như là thuộc lòng a.

“Ngụy Vũ!”

Miêu Thiên Hòa nghiêng răng, tức giận hét lên: “Ta lấy cái chết để nguyên rửa, nguyên móng ngươi thổi rửa!”

Vừa nói xong, hắn ta lật bàn tay một cái lấy ra một viên đan dược, trực tiếp nuốt thẳng xuống bụng, ngay sau đó sắc mặt hắn trở nên trắng bệch với tốc độ có thể trông thấy bằng mắt thường, tứ chi buông lỏng, ngã xuống bỏ mình.

Chương 302 – Thuật nguyên rửa

“A?” Tần Hà ngây ngẩn cả người.

Không đợi hắn hiểu đó là ý gì, đã thấy một tia sáng đỏ từ đỉnh đầu Miêu Thiên Hòa bắn ra, cách Tần Hà hơn mười trượng lượn quanh ba vòng rồi nhanh chóng lao đi xa, biến mất ở chân trời.

Nhìn phương hướng chính là thành Tế Nam.

Tần Hà giật mình hô, khá lắm.

Hình như cái này chính là thuật nguyên rửa a.

Miêu Thiên Hòa không chỉ biết chơi cổ cùng độc, còn có thể chơi thuật nguyên rửa?

Có chút lợi hại, khó trách không ai dám trêu chọc hắn ta.

Đây cũng quá âm hiểm rồi.

Có vẻ giống con búp bê nguyên rửa hành A Kỳ Ca bảy ngày bảy đêm mà Tần Hà đã từng được thưởng trước đây, nhưng khác biệt cũng rất lớn.

Trong khi Tần Hà đang ngây người, bốn tên thủ hạ Miêu Thiên Hòa vừa thấy Miêu Thiên Hòa đã chết thì vội vàng chen nhau bổ nhào lên người hắn ta, lục lọi hết mọi túi trên thân, cuối cùng tìm ra một bình sứ, đổ ra mấy viên đan dược, sau đó mừng như điên mỗi người đoạt lấy một viên nuốt.

Đó là thuốc giải của độc dược mà bọn họ trúng.

Tần Hà thấy vậy, lắc đầu, vung tay lên một cái, túi vải vàng bao lấy thi thể Miêu Thiên Hòa, sau đó hắn liền hóa thành một tàn ảnh biến mất.

Bốn người xem xét thấy Tần Hà đã rời đi thì ta nhìn người, người nhìn ta, thở dài một hơi, đều có cảm giác như được sống sót sau tai nạn.

Miêu Thiên Hòa chết, độc cũng đã được giải, từ đây bọn họ đã khôi phục sự tự do.

Tất cả điều này đến một cách cực kỳ huyền diệu, cực kỳ đột nhiên, cũng cực kỳ vui vẻ.

Phải biết, Miêu Thiên Hòa tới thành Tế Nam chuyến này đem theo tất cả là gần hai mươi người, kể cả xe ngựa cũng là

thượng đẳng.

Trong hai mươi người này thì bọn họ có tư lịch cận nhất, địa vị thấp nhất, bị để lại bên tàu để trông coi thuyền.

Những người khác thì đều đi lên bờ gây họa.

Miêu Thiên Hòa chết đi, bọn họ không lấy được thuốc trị hoãn, ba ngày sau đều sẽ thủng ruột nát bụng, kêu rên mà chết.

....

“Bành”

“Bành”

“ ”

Nội thành Tế Nam, trong phòng thiêu thi riêng biệt, Tần Hà lần lượt bỏ sáu bộ thi thể xuống.

“Gia, đêm nay thu hoạch rất tốt nha.” Đại vương bát đã chuẩn bị từ trước chờ đợi Tần Hà trở về vừa thấy vậy thì hai mắt tỏa sáng, những người này vừa nhìn đã biết không đơn giản.

Cho dù là đã chết rồi vẫn tỏa ra khí tức rất mạnh.

Trong đó còn có hai bộ giáp thi, một bộ kim giáp thi, một bộ đồng giáp thi.

Lấy cặp gắp than đâm thử, làn da mềm, nhưng xem xét cẩn thận lại có tiếng kim thiết va chạm phát ra, rất thần kỳ.

“Đây chính là hiện tượng đại thành đi.” Tần Hà cũng rất hài lòng.

Thiết Ma thượng nhân đi nhà xí, Miêu Thiên Hòa, Kim Ô Hào cùng với hai bộ giáp thi của hắn ta, còn có Bách quỷ tôn giả.

Rõ ràng toàn là cao thủ, chinh chinh tề tề.

Sau khi thanh lý thi thể qua thì nhóm lửa đốt than đá, bắt đầu đốt xác.

Tần Hà nằm lên giường, chợt nhớ tới tia sáng đỏ vừa rồi, liền hỏi đại vương bát:

“Ngươi biết thuật nguyên rửa không?”

Mặc dù đại vương bát không trải qua nhiều chuyện, nhưng hai cha của nó đều là lão yêu quái.

“Thuật nguyên rửa?” Đại vương bát nghiêng đầu nhìn sang.

Thế là Tần Hà kể lại chuyện tia sáng đỏ phóng ra sau khi Miêu Thiên Hòa chết.

Đại vương bát hít một hơi khí lạnh, nói: “Gia, thuật nguyên rửa là một nhánh của thuật Cổ Vu, khi thi triển thì cần kẻ nguyên rửa trả giá rất lớn, đã sớm mai một, chỉ còn di tồn số ít ở Nam Cương, đa phần đều là tồn tại dưới hình thức bí thuật.”

“Hiệu quả của nó phụ thuộc vào sự trả giá của kẻ nguyên rửa, nếu như kẻ nguyên rửa lấy tính mạng ra để trả giá, lúc đó sẽ cực kỳ khó chơi.”

“Có thể khó chơi đến mức độ nào?” Tần Hà truy vấn.

“Khó mà nói, phải xem trình độ của người thi triển, nếu trình độ cao thì giết định tám trăm tự tổn một ngàn, trình độ thấp thì cũng không có hạn mức, có thể là tự mình mất đi nửa cái mạng còn đối phương chỉ bị xây xát một chút.”

“Như vậy chẳng phải là lỗ lớn à?”

“Cũng bởi vì như vậy nên thuật nguyên rửa mới bị mai một, nghe đồn vào thời đại thần thoại thượng cổ, kẻ nguyên rửa có thủ đoạn có thể lấy một cái giá rất nhỏ để thi triển thuật nguyên rửa, thế nhưng điều đó đã thành truyền thuyết. Bây giờ thì thuật nguyên rửa chỉ xuất hiện khi mấy kẻ tà ma ngoại đạo muốn phản công trước khi chết mà thôi.”

“Sao đột nhiên ngài hỏi chuyện này vậy? Ngài trúng chú thuật sao?” Đại vương bát thắc mắc.

“Cái này thì không có, là một người quen bị trúng thuật nguyên rửa.”

“Nguyên rửa cái gì?”

“Mông bị thôi rửa.”

“Thế thì chắc là vấn đề không lớn, không được thì cắt mông đi là xong?”

“Cắt mông?” Tần Hà hình dung thử cái cảnh tượng kia, gật gật đầu, lúc này mới yên tâm lại, nhàn nhã thoải mái nằm trên đệm chần.

Đúng lúc này, túi vải nhỏ bên hông hắn hơi động đập một chút, hắn liền nhấc túi lên, đổ ra được một vật nhỏ lông xù xù.

Chính là con chồn nước kia, cổ của Miêu Thiên Hòa.

Thân dài chừng một xích, lông có màu xám có màu trắng, đôi tai cặp mắt đều nho nhỏ, trông rất dễ thương, nhưng lúc này nó đã thoi thóp, ngay cả lông cũng mất đi sự mượt mà, trở nên khô cứng.

Người nuôi cổ chết thì cổ trùng cũng sẽ nhận trọng thương, nhẹ thì khô cạn huyết khí, nặng thì chết bất đắc kỳ tử tại chỗ, cho dù là có sống sót được thì thường chỉ là tạm thời, rất khó sống được lâu.

“Gặp được ta, số ngươi cũng thật tốt.” Tần Hà vuốt vuốt đầu nhỏ tròn tròn, móc từ dưới nách ra một viên tinh khí hoàn, bóp nát rồi đưa đến bên miệng nó.

Cái mũi chồn nước nhỏ mấp máy ngửi được mùi thuốc, mở đôi mắt uể oải ra rồi há miệng nuốt lấy vụn thuốc.

Gần như là trong nháy mắt, ánh mắt của vật nhỏ đã sáng lên rất nhiều.

Lúc này đại vương bát cũng nhìn thấy chồn nước nhỏ, hơi sững sờ, tiếp đó lập tức tiến đến gần, hỏi: “Gia, đây là cái gì?”

“Chồn nước nha.” Tần Hà không ngẩng đầu.

Mặt đại vương bát hơi giật giật, gãi đầu một cái nói: “Gia, nó bị nội thương à, nhìn giống như là không được rồi nha.”

“Ừm, đúng là bị thương.” Tần Hà gật gật đầu.

“Nếu không thì... chôn đi?” Đại vương bát đề nghị.

Tần Hà ngẩng đầu lờm lờm hắn một cái: “Đây là lời gì, ông trời có đức hiếu sinh, cái gì gọi là không được, ở chỗ ta đây không có cái gì là không được, chỉ cần là còn có một hơi thở thì sẽ không chết được.”

“Ách... Vâng vâng vâng.” Sắc mặt đại vương bát cứng đờ, hậm hực lui lại, lúc đi ngang qua con bê vàng đang nằm, giò chân đá nó một cước.

Chương 303 – Vương Thiết Trụ nói

Bê vàng mơ mơ màng màng ngóc đầu lên, nhìn trái nhìn phải một hồi, chẹp chẹp miệng, vừa nằm xuống, tiếng ngáy bò lại vang lên.

Chuyến xuôi nam lần này, kẻ rảnh rỗi nhất chính là nó.

Ngoài thời gian đi đường ra, thì nó sẽ nằm lười biếng phơi nắng hoặc là đi đến gốc cây nào đó cọ cọ ngứa, ban này còn có thể tìm mấy con bò cái trêu đùa, còn buổi tối trừ ngủ ra thì không có việc khác.

Con bê cũng đã từng thử việc thiêu thi nhưng kết quả sau một lần đựng đồ thùng dầu hỏa, suýt chút nữa đã khiến hai chúng nó thiêu cùng, thì đại vương bác đã kiên quyết không cho nó đựng đến lò đốt xác.

Đại vương bác thấy con bê như vậy, tức thì tức giận mà không có chỗ xả.

Người nha, còn có tâm tình ngủ.

Nó quay đầu nhìn Tần Hà, thấy Tần Hà không chú ý đến mình, bèn múc một môi dầu hỏa hất mạnh một cái, dầu hỏa tạt lên trên thi thể rồi bắn tung tóe ra ngoài, vừa vắn rơi vào trên mông bò.

Ngay lập tức con bê co rụt mông bò, cái mũi nó mấp máy hai cái, từ từ mở mắt ra... Ngay sau đó từ dưới đất bật nhảy lên, hét to: “A... Cái mông cái mông.... cháy, cháy, cháy rồi!”

“Phù phù phù”

Nó vội vàng quay đầu thôi.

Kết quả là càng thôi lửa lại càng lớn.

Đại vương bác lấy vậy, bình tĩnh không vội vàng múc một bầu nước tạt tới, lúc này lửa mới nhỏ lại, sau khi không cam lòng vùng vẫy mấy lần, hóa thành một luồng khói xanh dập tắt.

Lúc này nhìn lại, cái chỗ lúc trước bị đại hòa thượng liếm trọc, khó khăn lắm mới mọc ra chút lông thì nay lại bị đốt trọc.

“Vương Thiết Trụ cái tên vương bát đản nhà ngươi, ngươi đốt ta làm gì?” Con bê vàng hô to.

“Ai bảo ngươi dựa vào gần lò đốt xác như vậy chứ.” Đại vương bát nhún nhún vai, bận rộn làm việc.

Con bê chỉ có thể ngậm bồ hòn, tức mà chẳng làm gì được, theo bản năng nó muốn cào trạng với Tần Hà, nhưng vừa nghiêng đầu nhìn sang đã thấy Tần Hà đang cho chồn nước nhỏ ăn.

“Hả?” Con bê trợn to đôi mắt bò, tò mò đi tới gần, hỏi: “Gia, đây là thứ gì?”

“Chồn nước.” Tần Hà trả lời.

“Nó bị thương à, trông có vẻ nặng nha.” Con bê ngửi ngửi cái đuôi chồn nước, lại nhìn Tần Hà một cái, con ngươi đảo hai vòng.

“Ừm, bị nội thương.” Tần Hà gật đầu.

“Như vậy thì không cứu được rồi, như vậy chúng ta... chôn nó đi, đúng lúc ta đang muốn đi ra ngoài ị, một hố giải quyết luôn.” Con bê đề nghị.

Tần Hà nghe vậy thì trừng mắt, trực tiếp đập cho nó một cái vào đầu, cả giận nói: “Ai bảo ngươi là cứu không được, ở chỗ ta đây, chết rồi ta cũng có thể kéo từ Điện Diêm Vương về.”

Con bê vội vàng lui ra sau hai bước, hô to: “Đây... đây là Vương Thiết Trụ nói, nó để cho ta chôn.”

Vương Thiết Trụ: “Cái đậu má #@**&%....O_o \$#!”

Tần Hà nghe vậy thì nhìn sang Vương Thiết Trụ, tức giận nói: “Vương Thiết Trụ, ngươi làm trò gì?”

Vương Thiết Trụ: “(ㄟ _ ㄟ)”

Con bê thấy vậy, vội vàng quay đầu tránh đi, miệng bò hơi hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười thực hiện được gian kế.

....

Cùng lúc đó.

Đại doanh liên quân, một đám yêu nhân bạch liên đang vây quanh một cái hố lớn trong rừng cây nhỏ, trên mặt mỗi người đều lộ vẻ ngờ vực không yên.

Một yến hội vui vẻ náo nhiệt, thứ gì cũng tốt cả.

Kết quả vừa mới tiến hành được một nửa, cái bao độc quái Miêu Thiên Hòa kia lại chạy trước, sau đó là Kim Ô Hào cùng Bách quỷ tôn giả lại hẹn nhau đến rừng cây nhỏ luận bàn riêng.

Sau vài tiếng vang trầm một tiếng sét đi qua.

Bọn họ đã biến mất không thấy bóng dáng.

Trong rừng cây nhỏ chỉ còn sót lại một cái hố to, dưới đáy hố to còn có mấy dấu hình người.

Dưới hố có yêu nhân bạch liên đang tìm kiếm, rất nhanh đã có một người trong số đó nâng một miếng vải đen bị đốt cháy chạy tới, nói: “Khởi bẩm giáo chủ, phát hiện mảnh áo của Bách quỷ tôn giả.:

Bạch Thiên Cương đưa tay cầm lấy miếng vải quan sát một lượt, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Bách quỷ tôn giả, Kim Ô Hào đều là cao thủ hàng đầu mà mình phải trả một cái giá không nhỏ để mời đến trợ chiến, nói là trợ thủ đắc lực cũng chưa đủ.

Xem tình huống này, tám chín phần mười là đã lạnh.

Việc này khiến Bạch Thiên Cương không khỏi nghi ngờ, đang yên đang lành sao đột nhiên hai người này lại hẹn ước chiến riêng?

Hai người họ không thể nào đồng quy vu tận được, trông có vẻ giống như là bị người tập kích hơn.

Bởi vì thời gian chiến đấu vô cùng ngắn, gần như là nhất kích mất mạng.

Thực lực của Kim Ô Hào cùng Bách quỷ tôn giả tương đương nhau, không có khả năng phân ra thắng bại nhanh như vậy được.

Mấu chốt nhất là, Bạch Thiên Cương tự nhận, ngay cả bản thân mình cũng không thể nhất cử tập sát Kim Ô Hào cùng Bách quỷ tôn giả.

Phải biết, Kim Ô Hào còn có cả Kim giáp thi hộ thân.

Kim giáp thi có phòng ngự cực cao, rất khó phá được phòng ngự của nó.

Như vậy càng khiến người ta phải sợ hãi.

Đúng lúc này, một tên thủ lĩnh mật thám bước nhanh đi tới, nhỏ giọng nói hai câu bên tai Bạch Thiên Cương.

Trong mắt Bạch Thiên Cương càng bắn ra tia phản nộ.

Phúc vô song chí họa bất đơn hành.

Chẳng thể ngờ rằng Thánh chủ Bạch Liên Từ Hồng lại mượn danh nghĩa “Giám sát quân lương” rời đi không thêm từ giả.

Chương 304 – Năm cấp truyền pháp

Bạch Thiên Cương đeo mặt nạ đồng xanh cho nên sự thay đổi trong ánh mắt ông ta cũng không bị mọi người thấy được.

Con tức giận thoáng qua trong chớp mắt, sau đó Bạch Thiên Cương mỉm cười nói với đám nhân sĩ giang hồ: “Mọi người bình tĩnh đừng hốt hoảng, Kim thi khôi thủ cùng với Bách quỷ tôn giả vừa bị chó săn triều đình tập kích, nhưng hiển nhiên là chó săn triều đình đã đánh giá thấp thực lực của Kim thi khôi thủ cùng Bách quỷ tôn giả, hai vị kia đã đuổi theo chó săn triều đình, tạm thời rời đi.”

Đám người biểu lộ khác nhau, một số ít có chút bận tâm suy nghĩ, nhưng lại không tìm thấy sơ hở trong lời nói của Bạch Thiên Cương.

“Chư vị, một chút nhạc đệm nho nhỏ mà thôi, chúng ta tiếp tục yến hội, tiếp theo còn có vũ kỹ Lỗ Vương Phủ hiến sắc cho Thánh giáo ta!” Lúc này lại có một vị quân sự đứng ra, cao giọng nói.

Lập tức trên mặt đám người lộ ra nụ cười âm tà.

Vương gia Lê Đình kẻ nào kẻ nấy đều giàu đến chảy mỡ, mười phần ruộng đất thì năm phần quy về Vương gia, bốn phần về quan thân cường hào, dân chúng Lê Đình đáng thương cũng chỉ có được một phần đất, lại phải gánh chịu đủ vô số kẻ các loại thuế má trong thiên hạ.

Lỗ Vương Chu Nghệ Hối, giàu có đất Lỗ, ngày thường thích nhất là ca múa.

Ca nữ vũ kỹ trong phủ có một không hai thiên hạ, nghe nói có thể so tài cao thấp với Hồ nữ.

Lỗ Vương xây đóng ở Duyện Châu, sau khi đại quân Liên giáo công phá Duyện Châu thì Lỗ Vương đã tự thiêu mà chết, mấy trăm ca nữ vũ kỹ trong phủ đều rơi vào trong tay Liên giáo.

Đêm nay được nhìn no mắt đây.

Mẫu chốt là sau khi xem cho đã con mắt, nói không chừng còn có thể động tay động chân.

Tất cả đều là tới bán mạng trợ chiến cho Bạch Liên giáo, Bạch Thiên Cương cũng sẽ không đến mức tiếc rẻ việc này.

Nghĩ tới đây, cả đám nhân sĩ giang hồ lập tức đã rút hết mọi suy tư lo nghĩ ra sau óc.

“Giáo chủ, Từ Hồng phản bội chạy trốn, nên xử trí như thế nào?”

Đợi sau khi đám người rời đi, quân sự mới khom người hỏi ý, đây là một lão giả tóc hoa râm, trong mắt lấp lóe sự tàn nhẫn.

“Hết thầy chờ sau khi chúng ta công phá thành Tế Nam rồi nói tiếp.”

Bạch Thiên Cương nói, dừng một chút, ông ta chân chừ trong giây lát, cắn răng nói: “Để tránh đêm dài lắm mộng, sáng sớm ngày mai khởi xướng tổng tiến công, đánh hạ thành Tế Nam.”

“Rõ!”

Không bao lâu sau, doanh địa đại quân Liên giáo đã thông truyền hiệu lệnh, dưới bóng tối che chở vô số nhân mã bắt đầu được điều động.

Mưa gió nổi lên.

....

Trong phòng thiêu thi.

Tần Hà chẳng thể ngờ rằng, hành động của hắn không chỉ không thể trì hoãn thời gian đại quân Liên giáo khởi xướng tổng tiến công, ngược lại còn kích thích Bạch Thiên Cương bí quá hóa liều, khởi xướng tiến công sớm hơn dự định.

Lúc này hắn đang cầm cuốn sổ nhỏ thần kỳ quan sát thành quả của đám người Đâu Lão Lục, Thường Ôn, Ngụy Nguyên Cát cùng Ngụy Vũ.

Tần Hà cảm ứng được trong nội thành Tế Nam đã có thêm mười mấy tòa “Thần miếu”, nhưng có lẽ là do vừa mới bắt đầu, vẫn chưa thể phát tán rộng rãi, nên những Thần miếu này gần như là không có doanh thu công đức, bình quân còn chưa tới hai trăm.

Tần Hà lại cố ý lật xem Ngụy Vũ, kết quả phát hiện.

Không biết có phải vì tên gia hỏa này vẫn bán một cách không thành tâm hay không, thế mà lại không có ghi chép.

Điều này khiến Tần Hà hơi phiền muộn, nghĩ thầm, người mau mau bán đi, nếu nhưng người còn không bán nữa, không chừng cái mông thôi nát thật thì xử lý sao được?

Bản đại tiên công bình công chính như vậy, người không bán, bản đại tiên cũng không thể cho người không Kim sang hoàn nhà.

Đúng không, sốt ruột chết người a.

Lắc đầu, Tần Hà lại nhìn xem tổng số lượng công đức của mình.

Tính từ Lưu thành đến giờ, trừ bỏ số sử dụng để truyền pháp, tất cả để dành được hai mươi một vạn công đức.

Tâm niệm khê động, thăng cấp Công đức kim thân, chỉ qua một lát đã đạt đến tam phẩm.

Thăng cấp Công đức hồn quyết, sau một lát đã đến nhị phẩm.

Lại xem lại, công đức chỉ còn sáu vạn.

Con đường công đức thành Thánh quả nhiên là dài đằng đẵng, bản thân hẳn đã được bật hack như vậy mà thăng cấp vẫn còn chậm như thế.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà lại lật ra ghi ghép cầu nguyện, chỉ cần là bái tế ở Thần miếu mới lập, hơn nữa thành tâm thì đều lựa chọn, tiếp đó “biu biu biu” bắt đầu truyền pháp.

Muốn tu luyện cho chút cảm ngộ, bí quyết tu luyện, cùng một ít công pháp, thuật pháp phổ thông không tốn nhiều công đức, cầu y thì cho đơn thuốc,...

Trong khoảng thời gian này, Tần Hà đã tích được không ít công pháp, thuật pháp cùng với kỹ năng.

Như là 《 Thiên Kim Phương 》 , 《 Thiết Đầu Công 》 , 《 Kim Cương Thối 》 , 《 Bách Bộ Xuyên Dương 》 , 《 thuật câu cá 》 , 《 Đại Lực Thần Quyền 》 , 《 thuật phụ sản 》 , 《 kỹ thuật trồng trọt tiểu mạch 》 , 《 kỹ thuật cải tiến giống lúa 》 , 《 thuật luyện thép tơ cáp 》 , 《 Dưỡng Sinh Pháp 》 , 《 kỹ thuật thuần phục ngựa 》 , 《 Yêm Công Thuật 》 .

Còn có 《 Thất Thương Quyền 》 , 《 Khinh Công lướt trên mặt nước 》 , 《 Trảo nãi long trảo thủ 》 vân vân.

Đều là mấy thứ không hao tổn bao nhiêu công đức.

Hơn nữa Tần Hà cũng sẽ không truyền một cái chính trình độ “đạt đến hóa cảnh”, giảm tiêu chuẩn xuống một chút, truyền đến tinh thông là đủ rồi.

Dựa theo mức độ tiêu hao công đức, Tần Hà lấy tiêu chuẩn của mình để định ra năm cấp truyền pháp.

Truyền thụ toàn bộ không giữ lại chút nào là đạt đến trình độ hóa cảnh, cần tiêu hao công đức hết hạn mức.

Cao thâm nhưng có giữ lại một chút, là trình độ đại thành, chỉ cần một nửa công đức.

Giữ lại hết chỗ cao thâm là trình độ tinh thông, chỉ cần ba phần mười công đức.

Thấp hơn nữa còn có trình độ tiểu thành và nhập môn, theo thứ tự là hai phần và một phần mười.

Dựa vào tiêu chuẩn hành tẩu giang hồ, bất luận là môn công pháp hay thuật pháp nào, chỉ cần nhập môn là đã có năng lực hành tẩu giang hồ.

Tiêu thành thì được xem như là kẻ có năng lực trong giang hồ, tinh thông là cao thủ giang hồ.

Đối với đa phần người bình thường mà nói, cấp bậc tinh thông đã đủ dùng.

Hạ mức tiêu chuẩn xuống, cùng với một lượng công đức, nguyên bản chỉ có thể truyền kỹ năng cho một người, bây giờ có thể truyền cho ba người mà vẫn còn dư.

Nhưng cho dù như vậy, Tần Hà vẫn “biu biu biu” bắn ra hơn một vạn công đức.

Không có cách, thành trì rộng lớn.

Cần phải bỏ ra một chút, muốn bắt được sói thì tiếc gì đôi giày.

Chương 305 – Độc nhất là lòng người

Rải ra hơn vạn công đức, hiệu quả cũng rất nhanh chóng.

Còn không phải sao, lúc này mới sau nửa đêm vẫn còn trong thời cấm đi lại ban đêm, trời tối thui, trong thành đã xao động.

Có người sau khi được truyền pháp thì hưng phấn đến gào thét, giống như là không ngủ vậy.

Tần Hà nghe thấy, tất nhiên là trong lòng ngập tràn vui vẻ, đây chính là hiệu quả mà hắn muốn.

Công đức có hy vọng rồi!

Lúc này, thi thể Miêu Thiên Hòa cũng được hỏa táng xong.

Chơi độc tổn hại thân thể, thân thể không đầy đủ nên cũng cháy nhanh hơn bình thường.

Chiếu bóng biểu diễn, như thật như ảo, Tần Hà thấy được cuộc đời Miêu Thiên Hòa.

Miêu Thiên Hòa sinh ra trong Miêu gia ở Nam Cương, đời đời tổ tiên đều là Miêu y, chữa bệnh cứu người, rất có đức vọng.

Vùng đất Nam Cương, núi cao trùng điệp, khe nước hang sâu, đủ loại sài lang hổ báo rắn độc, chương khí tầng tầng lớp lớp, văn minh Đông Thổ trải qua mấy ngàn năm cho đến Đại Lê vẫn còn trong trạng thái nửa hoang sơ, dân phong buru hãn, thường xuyên phản loạn.

Ba mươi năm trước, thổ ty Bá Châu phản loạn, Lê Đình xuất 30 vạn binh phân ra bảy đường tiến đến diệt trừ, nhưng vì không chịu được nóng bức, không quen khí hậu, binh sĩ bị bệnh rất nhiều.

Bởi vì lang y trong quân không đủ, quan quân liền điều động Miêu y nơi đó.

Cả nhà Miêu Thiên Hòa chính là một trong số đó.

Đầu tiên chính là điều động, cả nhà Miêu Thiên Hòa chính là người Miêu, đại chiến nổ ra, cho dù bọn họ không tham gia phản loạn thì cũng không vừa mắt đám quan quân bại hoại không có quân kỷ từ xa tới này, tất nhiên là bài xích, cho nên cự tuyệt quan quân mời.

Quan quân mời không được nên trực tiếp dùng sức mạnh cưỡng chế, bắt hết bảy người cả nhà Miêu Thiên Hòa đi.

Tổ phụ Miêu Thiên Hòa hơn sáu mươi tuổi trước tiên không chịu được giày vò, thở không ra hơi liền chết đi.

Đây là kiếp nạn thứ nhất.

Kiếp nạn thứ hai.

Sau khi bị bắt đến đại doanh quan quân, Miêu gia không dốc công sức để làm, đây đưa trị liệu, một ngày có thể khỏi thì tuyệt đối không thể khỏi trong một ngày, đây đưa ba năm ngày lại nói tiếp, không thể khỏi trong một ngày, kéo dài thời gian, hiệu quả chữa trị quá nhỏ cuối cùng chỉ có thể bay mạng.

Dần dần bọn họ đã bị tướng lĩnh quan quân phát hiện ra mạnh mẽ, ra lệnh một tiếng, đại ca Miêu Thiên Hòa bị chém đầu trước mặt mọi người để cảnh cáo.

Đồng thời để bắt ép Miêu gia dốc sức trị liệu, tướng lĩnh quan quân còn quy định thời gian điều trị, nếu quá thời gian điều trị

được đặt ra thì cứ ba binh sĩ bệnh chết sẽ chém một người của Miêu gia.

Thật đáng thương, cái chuyện không quen khí hậu này cũng có nặng có nhẹ, một khi đột phát bệnh nặng, cho dù là thần tiên tại thế cũng khó mà cứu được.

Vì thế hai người ca ca cùng một vị thúc thúc của Miêu Thiên Hòa cũng lần lượt bị chém.

Kiếp nạn thứ ba.

Sau khi dẹp được phản loạn yên ổn, quan quân rút lui, chỉ trong thời gian ba tháng ngắn ngủi, bảy người Miêu gia thì chỉ còn lại Miêu Thiên Hòa cùng cha hắt ta sống nương tựa vào nhau.

Dây thừng thường đứt chỗ mảnh, vận rủi thường để ý những người cơ khổ.

Thế lực thổ ty còn sót lại âm thầm ngóc đầu trở lại, bắt đầu xử lý “Miêu gian” cho hả giận.

Miêu gia lại bị đề mắt tới.

Miêu phụ bị trói, đau khổ cầu xin, nói rằng đều là bị quan quân bức ép, là do bất đắc dĩ.

Nhưng mà thế lực thổ ty còn sót lại làm sao nghe lọt tai điều này, chúng chỉ nóng lòng muốn giết người lập uy để xây dựng lại trật tự thống trị của thổ ty, Miêu phụ bị lột da sống trước mặt mọi người, lấy thịt chặn chó.

Miêu Thiên Hòa vì không ở nhà nên tránh thoát được một kiếp, nhưng lại chứng kiến tất cả.

Người thân lần lượt bị chết thảm, Miêu Thiên Hòa khóc khô huyết lệ, sau khi thu thập lại thi thể của cha, lập thề báo thù.

Từ xưa đến nay, “thuốc” cùng “độc” không khác biệt.

Thuốc có thể cứu người, cũng có thể giết người.

Cùng là một thứ, dùng để cứu người thì gọi là thuốc, dùng để giết người thì gọi là độc.

Cộng thêm ở Nam Cương có rất nhiều thứ có độc cùng chướng khí, cho nên Miêu y cũng sử dụng nhiều độc vật để trị

bệnh hơn.

Miêu Thiên Hòa đi theo phụ thân và huynh trưởng học tập y thuật, mưa dầm thấm đất, tất nhiên là cũng học lướt qua cách sử dụng độc vật.

Cho nên hắn ta cũng không phải báo thù kiểu “mười năm không muện”, mà chỉ tranh sớm chiều.

Cuộc đời gặp phải biến động lớn, tận mắt nhìn thấy từng người thân chết thảm, lòng căm thù sâu đậm đã thúc đẩy Miêu Thiên Hòa không từ thủ đoạn.

Thời điểm đó thế lực thổ ty còn sót lại cũng đang âm thầm chiêu binh mãi mã, hắn ta bèn dùng thân phận trẻ mồ côi bị quan quân gây họa để gia nhập thế lực thổ ty, mà hắn cũng không cần trả vờ sự căm hận đến tận xương tủy, sau khi tự mình ra tay giết chết quan quân lưu trú, hắn ta đã hoàn toàn được chấp nhận.

Sau nhiều lần tìm kiếm, Miêu Thiên Hòa tìm được đám người đã giết chết phụ thân mình.

Quá trình không có gì quanh co lòng vòng, một bình độc thấu dầu, ngay cả đám người vô tội, tất cả năm mươi người ăn cơm chung một nồi đều bị hạ độc chết.

Sau khi báo thù xong bên người Miêu, Miêu Thiên Hòa lại cải trang tiến về thành Bá Châu, tìm kiếm tên tướng lĩnh quan quân kia, biết được tên tướng lĩnh quan quân kia đã dẫn binh đi đất Thục, không rõ địa điểm cụ thể, hắn ta chỉ có thể vừa chế tạo độc dược, vừa cải trang tiếp cận phủ trạch của tướng lĩnh quan quân.

Hắn ta đã nguy trang thành tiều phu, chuyên chờ đợi ở gần phủ trạch tướng lĩnh quan quân.

Thiếu niên bán củi tốt giá thấp, dần dần đã nhận được sự chú ý và ưu ái của quản gia phủ trạch.

Thời gian không phụ người có lòng, mấy tháng sau tướng lĩnh quan quân đã chiến thắng hồi phủ, đặc chí tự mãn, đại yến thân bằng.

Đây quả thực chính là cơ hội trời cho.

Vào ngày đại yến, trong phủ ra ra vào vào, còn cần đến số lượng lớn củi lửa, Miêu Thiên Hòa ra vào cũng không có người trông coi, sau khi hạ gục một tên hạ nhân thì đã xâm nhập được vào nhà bếp.

Mười mấy loại độc dược mẫn tính không mùi không màu không vị được trộn lẫn vào trong rượu và thức ăn, tất cả những người ăn uống trong yến hội không có một ai thoát khỏi.

Yến hội kết thúc, sau ba ngày ba đêm, mấy trăm người bị nát ruột thủng bụng mà chết, không thể cứu chữa.

Miêu Thiên Hòa vừa làm đã ử ra một bản đại án kinh thiên.

Tổng đốc Nam Cương nghe tin thì rất kinh hãi, một bên vội vàng cấp tấu triều đình, một bên hạ lệnh quy định thời gian phá án.

Loại án lớn đến mức này, nha dịch phổ thông thì căn bản là bất lực, chỉ có Phi Ngư Vệ tiếp nhận.

Phi Ngư Vệ đào sâu ba thước, rất nhanh đã phong tỏa được Miêu Thiên Hòa, đồng thời phát ra hải bộ lệnh.

Miêu Thiên Hòa chưa từng tu luyện, chỉ là một thiếu niên bình thường, làm sao có thể là đối thủ của Phi Ngư Vệ được, chẳng qua bao lâu hắn ta đã không còn đường trốn.

Nhưng thám án thành Bá Châu không chỉ hấp dẫn sự chú ý của Phi Ngư Vệ, mà còn có đại trưởng lão Độc Vu Môn, Lãnh Cảnh Sơn.

Độc Vu Môn chuyên sử dụng độc dược, vừa xuất hiện bản án lớn do dùng độc như vậy thì đối tượng mà Phi Ngư Vệ nghi ngờ đầu tiên chính là Độc Vu Môn, cho nên Độc Vu Môn khó mà không chú ý đến.

Lãnh Cảnh Sơn sau khi thấy Miêu Thiên Hòa dùng độc, cảm thấy hắn ta là một hát giống dùng độc rất tốt, có thiên phú, liền cứu hắn ta thoát khỏi vòng vây bắt của Phi Ngư Vệ, nhận làm đệ tử.

Đến đây, vận mệnh của Miêu Thiên Hòa đã xảy ra bước ngoặt cực lớn.

Cổ độc ăn mòn lòng người, gia đình gặp họa, sau khi trải qua cừu hận rồi báo thù, tâm tính của Miêu Thiên Hòa cũng thay

đôi rất nhiều, trở nên nóng nảy táo bạo dễ tức giận, nhẫn tâm vô tình.

Lãnh Cảnh Sơn cảm thấy tâm tính Miêu Thiên Hòa ngoan độc nên có ý dẫn dắt.

Nhưng sự dẫn dắt của ông ta dưới con mắt của Miêu Thiên Hòa lại là bài xích, chèn ép, thế là lòng căm thù chôn sâu, gieo xuống mầm tai họa.

Không thể không nói, kẻ có thể thuận gió đứng lên, ngoài việc được thời vận gia thân thì còn phải có thiên phú cùng tài trí.

Trong phương diện sử dụng độc dược, Miêu Thiên Hòa đã thể hiện ra thiên phú cực kỳ cao, rất nhanh đã tỏa sáng trong Độc Vu Môn, quét ngang cùng thế hệ.

Chỉ với thời gian chừng mười mấy năm, hắn ta đã trở thành cao thủ số một số hai trong Môn, cộng thêm việc hắn ta có thù tất báo, độc ác tàn nhẫn, người trong Môn cũng đều phải e ngại, không dám cạnh tranh với hắn cái gì, kể cả chức vị đại trưởng lão sau khi Lãnh Cảnh Sơn trăm năm.

Lãnh Cảnh Sơn dự cảm Miêu Thiên Hòa nếu cứ tiếp tục như vậy thì nhất định sẽ gây tai họa cho Độc Vu Môn, định không đem chức đại trưởng lão cho hắn ta mà ngược lại là cho người khác.

Nhưng lúc này Miêu Thiên Hòa đã đủ lông đủ cánh, sao còn có thể chịu đựng nổi sự “chèn ép bắt nạt” này, hoặc là không làm, một khi đã làm thì phải làm đến cùng, cho nên hắn ta đã độc chết Lãnh Cảnh Sơn, người là ân sư truyền nghiệp cũng đồng thời là ân nhân cứu mạng của mình.

Sau khi hạ độc chết Lãnh Cảnh Sơn, Miêu Thiên Hòa đã hoặc độc hoặc giết toàn bộ tộc nhân của Lãnh Cảnh Sơn cùng đối thủ cạnh tranh tiềm ẩn ở trong môn, nhổ cỏ tận gốc, hoàn toàn nắm quyền Độc Vu Môn.

Mười mấy năm sau đó Miêu Thiên Hòa hành tẩu giang hồ, ai nghe đến cũng phải biến sắc. Mãi cho đến khi hắn ta nhận được lời mời của Giáo chủ Bạch Liên, tiến về phía Bắc đến Tế Nam trợ chiến, và gặp Tần Hà trên đại yến.

Đèn chiếu thu hồn, thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Thầy thuốc tể thế thắng bảy tu,

trải qua ba kiếp đồ ương họa, Độc Vu Môn trước thiếu niên vào, trưởng lão mộ sau nhân ma ra, người người đều sợ độc đứt ruột, có điều độc nhất là nhân tâm.”

Phản thưởng: 《 Độc Kinh 》 .

Chương 306 – Thiết bố sam, thuật chúc phúc

《 Độc Kinh 》 : Đây là một bản kỳ thư, tổng hợp ngàn vạn độc vật trên thế gian, độc thuộc kinh này, người chính là Độc Vương.

Chú: Cuốn kinh này là di vật của Thần để lại.

Tần Hà vừa xem, khá lắm, lại thêm một bản thần di.

Tâm niệm khê độc, học xong rồi hăng nói tiếp.

Ngay lập tức hắn đã hiểu rõ được ngàn vạn độc vật trên thế gian, độc là gì, độc tính như thế nào, thứ gì tương sinh tương khắc, làm sao phối trí độc phương, giải thích độc như thế nào, giải độc như thế nào, nội dung vô cùng tỉ mỉ và cụ thể.

Thậm chí trong độc kinh còn có cả công pháp tu luyện, mượn độc tu luyện, dung luyện nhục thể, cuối cùng có thể thành tựu độc tiên, duy ngã độc tôn cửu thiên thập địa.

Đây đúng là một bản sách thần di.

Đa số độc vật giới thiệu trên sách đều là những thứ nghe thôi đã rợn người, Tần Hà chưa từng nghe qua, không chỉ bao gồm độc vật, nó còn có cả nơi sinh ra độc vật ấy, tất cả đều cực kỳ lạ lẫm.

Khả năng rất lớn là không có ở giới này.

Sau khi tiếp xúc với mấy món thần di hiện thế thì càng ngày càng có nhiều chứng cứ chứng minh.

Thế giới này trước khi tu luyện giang hồ như hiện tại, đã từng tồn tại thế giới tu chân.

Có thể là từ lịch sử xa xưa của giới này, cũng có khả năng là một không gian khác, hoặc cũng có thể là cả hai cùng đồng hành.

Hơi đáng tiếc là, Độc Kinh không có tác dụng gì nhiều với Tần Hà.

Thứ nhất là có Cật tiên công nên gần như độc vật không thể tổn hại gì đến Tần Hà.

Thứ yếu là cũng không có ý định tu luyện công pháp trong Độc Kinh.

Tần Hà tu luyện hai phương diện, một là nội kinh, hai là pháp lực.

Mà công pháp tu luyện trong độc kinh lại là tu luyện độc kinh, một loại kinh lực rất kỳ lạ, xung đột với nội kinh.

Nó không giống như Man ngư kinh, Cật tiên công, hay cửu phẩm kinh khí công là dựa trên vào công pháp nội kinh nên không bài xích lẫn nhau.

Muốn tu luyện độc kinh, nhất định phải tản mất nội kinh, đẩy ngã làm lại, không thể đồng thời tu luyện.

Làm như vậy hại nhiều hơn lợi, không bao lâu nữa nội kinh Tần Hà sẽ đột quá đại cửa ải ngàn năm.

Đặt Độc kinh sang một bên, cũng không lâu lắm, những thi thể còn lại cũng lần lượt bị hỏa táng xong.

Kim Ô Hào cho ra thứ tốt, một bản 《 Thiết bố sam 》 .

Thiết bố sam: Đây là một bản thuật pháp tu luyện khí kinh, tu luyện thuật này, vận khí bộc phát, giúp ngài đao thương bất nhập.

Đại Minh đỉnh đỉnh Thiết bố sam không phải là cường hóa thân thể, mà là vận dụng khí kinh ngoài thân để chống cự, đạt được hiệu quả đao thương bất nhập.

Còn hiệu quả cụ thể như thế nào thì phải dựa vào nội kinh thâm hậu ra sao để định ra.

Tần Hà chín trăm năm nội kinh, một khi sử dụng thì ngay cả Kim chung tráo của đại hòa thượng cũng phải gọi tổ tông.

Quyết đoán học tập.

Sau đó là Bách quỷ tôn giả, không ngờ lại cho ra một bản 《Độ tà kinh》.

Độ tà kinh: Đây là một bản tàn kinh có nguồn gốc từ 《Độ Ách Pháp Kinh》, có thể siêu độ chẳng lành.

Chú thích: Bản kinh dịch này liên quan đến nhân quả, người không có công đức chính quả phải cẩn thận khi sử dụng.

Đối với Tàn Hà mà nói thì đây là thứ cực tốt.

Lăng Vân kinh trấn linh, Độ linh kinh độ linh, hai bộ kinh văn này đều bắt nguồn từ vô thượng bảo điển 《Độ Ách Pháp Kinh》, điều này làm cho Tàn Hà càng tò mò hơn về bộ pháp kinh này, đây chính là thứ mà chỉ cần dựa vào bản không đầy đủ của tàn bản đã có thể dựng lên một thánh địa.

Còn về việc liên quan đến nhân quả thì có vẻ như có thể sử dụng công đức để thay thế.

Có điều việc này vẫn còn phải chờ thí nghiệm.

Trước đây chôn vàng Hoàng Thành Nhân được hẩn cho công đức làm “người” mười ngày, chắc hẳn cũng đã chạm tới nhân quả, nhưng có vẻ như cũng không có kết quả gì không tốt cả.

Tiếp theo đó chính là Thiết ma thượng nhân, cho một bản 《Thuật chúc phúc》.

Thuật chúc phúc: Đây là pháp thuật chúc phúc đến từ chúng thân Thâm Uyên, triển khai pháp thuật này, mục tiêu có thể tiến vào cảnh giới phúc chí tâm linh (*), có thể dùng lúc tu luyện và chiến đấu, hiệu quả tùy theo từng người mà khác nhau.

*(Phúc chí tâm linh: Vận may tới đầu óc cũng sáng sủa linh hoạt hơn.)

Lại là một thứ khá là ghê gớm, kết hợp với thuật tạt phong, một cái thêm chúc phúc, một cái kéo chân sau.

Sau này Tàn Hà muốn người nào thắng, người đó muốn thua cũng khó.

Cho người được thì người được, không được cũng phải được.

Cho người không được thì không được, kể cả được cũng không được.

Chính là lợi hại như vậy đấy.

Liên tục nhận được bốn phần thưởng không tòi, hai phần thưởng mà giáp thi cho ra sau đó lại không còn thú vị.

Một bản 《Thuật giáp cứng》, một bình Nội kinh đan.

Thuật giáp cứng phù hợp với yêu vật có vỏ cứng thi triển, Tần Hà định truyền cho Vương Thiết Trụ.

Vì chỉ có nó có mai.

Nhắc đến cũng kỳ, Vương Thiết Trụ đã hóa thành hình người nhưng cái mai cũng không có biến mất, vẫn còn mai như cũ.

Cũng may là người ta đều cho rằng là do nó bị gù nên cũng không dẫn đến nghi ngờ gì.

Ngay cả Tần Hà cũng không hiểu rõ chuyện này là như thế nào.

Bản thân Vương Thiết Trụ thì càng không hiểu được.

Chỉnh lý lại phần thưởng, Tần Hà dần dần thiếp đi.

....

Ở một phía khác trong doanh địa, Ngụy Nguyên Cát mỉm cười tỉnh dậy từ trong mơ.

Thanh Ngưu Đại Tiên lại ban thưởng tới.

Thiết đầu công!

Một thuật pháp phòng ngự tương đối thực dụng, điều khiển khí kinh bao ngoài đầu, có thể khiến đầu cứng rắn như là đồng sắt, đao kiếm khó thương đến dù chỉ một chút, thậm chí có thể dùng đầu sắt đập kẻ địch.

Hơn nữa phạm vi bao trùm của Thiết đầu công là từ đỉnh đầu xuống đến toàn bộ cổ.

Che đây được rất nhiều chỗ yếu hại!

Đầu sắt đầu sắt, người khác có đao, ta có đầu sắt.

Thật là quá tuyệt vời.

“Nếu như Thiết đầu công có thể phủ kín toàn thân thì tốt.”

Nguy Nguyên Cát sờ sờ đầu mình, vui vẻ tưởng tượng, dừng lại một chút hắn ta lại cảm thấy không đúng, thậm chí nói: “Bao phủ kín toàn thân không phải là Thiết đầu công mà là Thiết bố sam, không biết là Thanh Ngu Đại Tiên có Thiết bố sam không nhỉ.”

“Khinh người quá đáng! Khinh người quá đáng!”

Trái ngược với Nguy Nguyên Cát từ trong mơ cười tỉnh, Nguy Vũ cùng lều lại là vẻ mặt tức giận.

Ban ngày hắn ta cùng với Nguy Nguyên Cát mua đất xây miếu, bận trước bận sau, cũng đã tế bái, kết quả Nguy Nguyên Cát được ban thưởng đúng hẹn.\

Còn hắn ta thì một cái rằm cũng không có.

“Tại sao không cho, tại sao lại không cho!!”

Nguy Vũ nắm chặt tay, nghiến răng ken két, 《 Hộ lý heo mẹ hậu sản 》 hắn ta nhìn, 《 Thuật nuôi vịt 》 hắn ta cũng nhìn.

Nhục nhả về nhục nhả, mặc dù kỹ năng khó coi nhưng thế nào cũng có thể coi là kỹ năng, nhiều tài không sợ thiệt.

Nhưng hôm nay bận rộn trước sau cả một ngày, lại là không công.

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Nguy Nguyên Cát nghiêng đầu nhìn sang, thấy Nguy Vũ lại sắp nổi khùng, vội vàng điều chỉnh lại vẻ mặt, phân tích nói: “Anh ruột, ta cảm thấy ngươi vẫn quá chống đối với Thanh Ngu Đại Tiên, chưa đủ thành tâm.”

“Đừng gọi ta là anh ruột, mẹ ta không có sinh ra thằng em trai là ngươi, ta đã rất thành tâm rồi, bái cũng đã bái, dập đầu cũng dập đầu, còn muốn thế nào nữa?” Nguy Vũ trừng mắt, lồng ngực phập phồng nói.

Nguy Nguyên Cát nghĩ thầm, với cái dáng vẻ dựng râu trợn mắt này của ngươi thì thành tâm mới là lạ ấy, nhưng hắn ta cảm thấy không thể từ bỏ việc điều trị Tàn Hà, cho nên bèn khích lệ: “Vũ ca, ngươi nghe là khuyên một câu, thời điểm ngươi tế bái thì tạm thời cứ cho là đang tế bái Thánh Thượng

hiện giờ, nếu như vẫn không có cảm giác, thì cứ coi Thanh Ngu Đại Tiên làm cha mẹ, làm sư phụ mà bái, trời đổ sấm sớm mưa giông đều là ban ân, cái gì cũng phải nhin, nếu như còn không được truyền pháp môn nào ra đáng, ra ăn phân trâu cho người xem.”

“Ta sẽ không bao giờ lại...” Ngụy Vũ theo bản năng lại bắt đầu lẩm bẩm, trong lòng vẫn cảm thấy rất mâu thuẫn.

“Lại nữa!”

Lúc này đến phiên Ngụy Nguyên Cát trừng mắt, hắn ta cũng thấy rất nôn nóng, từ thành Lâm Thanh đi ra, tất cả mọi người đều có tiến triển rất nhanh, chỉ có vị đường ca này của mình bị bỏ lại, ngay cả hít bụi đường sau cũng không được.

Sắc mặt Ngụy Vũ cứng lại, lúc này mới cắn răng hậm hực nói: “Người... chắc chắn chứ?”

“Không được truyền ta ăn phân trâu, nói được thì làm được, thề với trời.”

Ngụy Nguyên Cát tỏ vẻ nghiêm túc, nói xong thì trong lòng lại âm thầm cầu nguyện, “Thanh Ngu Đại Tiên, nhất định ngài phải truyền cho a, nếu không cái vị đường ca này của mình thật sự sẽ bắt mình ăn phân trâu.”

Ngụy Vũ nghe vậy, sắc mặt mới trở nên dễ nhìn hơn một chút, cũng không mạnh miệng thêm nữa.

Dừng một chút, hắn ta cầm lấy giấy vàng trên bàn, đứng dậy đi ra ngoài.

Ngụy Nguyên Cát thấy vậy thì không biết nói gì: “Sao người lại đi nhà xí nữa, lần này là lần thứ mấy rồi?”

Chương 307 – Ngụy Nguyên Cát giác ngộ

Ngụy Vũ khoát khoát tay, trực tiếp rời đi.

Ngụy Nguyên Cát thấy vậy, lắc đầu nhỏ giọng lẩm bẩm:

“Trước đây cũng là thiên chi kiêu tử a, làm sao lại luân lạc tới

mức này rồi?”

Nếu nói về Ngụy Vũ, Ngụy Nguyên Cát thừa nhận từ đáy lòng, Ngụy Vũ là thiên chi kiêu tử của Ngụy gia.

Phi Ngư Vệ có tất cả hơn trăm gia tộc lớn nhỏ.

Lão đại Chỉ huy sứ Thẩm Luyện không thu đồ đệ, cũng chỉ có lão nhị Đồ Bách Thú thu đồ đệ.

Bao nhiêu thanh niên tuần kiệt mài nhọn cả đầu nhưng Đồ Bách Thú chọn bảy tám năm cũng chỉ chọn một mình Ngụy Vũ trong thế hệ thanh niên trẻ tuổi này, đó cũng không phải là không có nguyên nhân. Mặc dù đúng là có nhân tố gia tộc, nhưng Ngụy Vũ có thể bộc lộ tài năng từ trong nhiều người như vậy, bản thân cũng có thiên tư.

Tuổi vừa mới chừng hai mươi nhưng nội kinh đã đạt đến hai mươi sáu, hai mươi bảy năm, hơn nữa còn tiến bộ rất vững bước.

Không đến mấy năm là có thể sẽ đột phá ba mươi năm.

Ngay cả Đồ Bách Thú cũng đã nói rằng Ngụy Vũ không có bình cảnh ba mươi năm.

Nếu dựa theo khuynh hướng này phát triển, Ngụy Vũ có hi vọng bốn mươi tuổi xung kích nội kinh đỉnh phong, năm mươi tuổi có thể thấy được cấp độ ngoại kinh.

Hoàn toàn ổn thỏa có thể làm dự bị Chỉ huy sứ tương lai.

Nhưng mà hiện tại, số mệnh a.

Ngụy Vũ lại chống đối với Thanh Ngư Đại Tiên.

Hết lần này đến lần khác bỏ lỡ truyền pháp, một lần hai lần thì không thấy rõ cái gì, nhưng một tháng trôi qua.

Cảnh còn người mất a!

Với thực lực hai mươi năm, Ngụy Vũ đã hoàn toàn bị bỏ xa mười tám con phố.

Ngay cả bản thân mình cũng đã có bốn mươi năm nội kinh, hơn nữa còn nắm giữ bốn, năm công pháp, thuật pháp cùng rất nhiều cảm ngộ tu luyện.

Việc này khiến Ngụy Nguyên Cát hiểu ra một đạo lý.

Người nếu như gặp được cơ duyên, ngàn vạn lần cũng không thể bỏ qua, đi ngược dòng nước không thể tiến sẽ thụt lùi.

Người nếu là một con gà, ở trong nhà nông thì dù tài giỏi tới cỡ nào thì người cũng chỉ là một con gà, không nói trước được lúc nào sẽ bị lên bàn. Nhưng nếu người sinh ra ở Tiên gia, lại có thể thăng tiên.

Còn có trâu.

Trâu của Thanh Ngưu Đại Tiên nhất định là cưỡi mây về gió, thần ngưu nuốt cả núi sông.

Người thử nhìn con bò của Tần Hà đi, vô lại du côn, đúng là một con gia súc.

Đều là trâu bò bị người ta cưỡi nhưng khác biệt lớn đến vậy đấy.

Ôm đùi là phải ôm nhanh.

Khí khái cái gì, tôn nghiêm cái gì, một đồng tiền có thể mua ba trăm cân, không đáng tiền.

Tăng thêm thực lực mới gọi là thơm.

Lại nói, người không ôm thì có người khác ôm, hai mái hiên so sánh một cái, đến lúc đó người có hối hận cũng không còn kịp rồi.

Ngụy Nguyên Cát quyết định, đợi sau khi dẹp được Bạch Liên giáo thì sẽ đi vân du tứ hải, truyền bá tín ngưỡng Thanh Ngưu Đại Tiên.

Cả ngày quanh quẩn trong thiêu thi đường đốt thi thể, thật không có chí khí.

Ngay vào lúc Ngụy Nguyên Cát đang suy nghĩ về tương lai, Ngụy Vũ đã quay trở lại, giấy trên tay vẫn còn.

“Vũ ca, sao vậy?” Ngụy Nguyên Cát tò mò hỏi, không dùng đến giấy, không giống như là bị tiêu chảy nha, nhưng Ngụy Vũ đã đi ra đi vào bảy tám lần rồi.

Khuôn mặt Ngụy Vũ có vẻ tái xanh, đỡ mép giường ngồi xuống, cắn răng nói: “Hình như là... bị bệnh trĩ, muốn đi nhà xí.”

“A?!”

Ngụy Nguyên Cát tròn tròn mắt.

Người gặp xui xẻo, đúng thật là đánh rắm cũng có thể nện vào chân.

Cường giả nội kinh có nội kinh hộ thể, cũng không phải là không có chuyện sinh bệnh, nhưng cực kỳ ít ỏi.

Mà bị bệnh trĩ lại càng ít hơn.

Thứ nhất không nát rượu, thứ hai không ăn nhiều thịt cá, thứ ba cũng không phải là kỹ nam.

Bệnh trĩ từ đâu ra?

“Nghiêm trọng không, hay là tìm lang y?” Ngụy Nguyên Cát hỏi.

“Không cần, nhịn hai ngày là được rồi.” Ngụy Vũ lắc đầu, cái thứ này quá xấu hổ, Ngụy Nguyên Cát chính là đường đệ mình, người khác thì đánh chết hắn ta cũng sẽ không nói.

Sau đó bầu không khí trầm mặc một hồi.

Ngụy Nguyên Cát nhìn ra bầu trời vẫn còn tối đen, trông có vẻ rất kỳ lạ, nói: “Hôm nay sao trời vẫn còn tối như vậy? Ta nhớ hình như là gà trống đã gáy sáng rồi mà?”

“Đúng là đã gáy sáng rồi.” Ngụy Vũ gật đầu.

“Bao lâu?” Ngụy Nguyên Cát lại hỏi.

Ngụy Vũ nhớ lại, nói: “Sau khi gà trống gáy sáng thì ta đi nhà xí bốn lần, mỗi lần cách nhau chừng nửa canh giờ....”

Nói chưa hết câu hắn ta đã dừng lại.

Sắc mặt Ngụy Nguyên Cát cũng biến đổi.

Sau khi gà trống gáy sáng thì ta đi nhà xí bốn lần, mỗi lần cách nhau chừng nửa canh giờ, tổng cộng chính là hai canh giờ.

Trời có thể nào cũng phải sáng rồi mới đúng, ít nhất cũng không phải là tối đen như hiện giờ.

Thời điểm sắc trời cần sáng lại không sáng, cái này gọi là đảo lộn cần khôn.

Là trò mà Bạch Liên giáo bày ra.

“Không hay rồi, xảy ra chuyện!” Ngụy Vũ rề rà đứng lên.

Vừa dứt lời, phảng phất giống như là để kiểm chứng lời nói của Ngụy Vũ.

“U u u”

Tiếng kèn lệnh từ phía chân trời xa vang lên, truyền vào trong thành, ngay sau đó chính là những tiếng thét lệnh như sóng dội, giống như là nước thủy triều vượt qua tường thành ập vào trong thành vậy.

Trong chốc lát khiến cho người ra không khỏi giật mình ớn lạnh.

“Đây là... Liên quân công thành!” Ngụy Nguyên Cát vỗ đùi.

Chương 308 – Liên quân công thành

Lúc này, quan sát từ trên cao.

Sắc trời vẫn tối tăm mịt mờ, loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng người ở ngoài xa nhưng rất khó thấy rõ thân thể.

“Bạch Liên chiêu thế, vãng sinh cực lạc!”

“Bạch Liên chiêu thế, vãng sinh cực lạc!”

“....”

Vô số binh sĩ Bạch Liên miệng tụng Liên Hào ào từ trong quân doanh, giống như là nước thủy triều tràn về phía thành Tế Nam, tạo thành một vòng vây cực lớn.

Binh giáo như rừng, cờ bay như biển, nhìn không thấy điểm cuối.

Xe công thành, xe đâm phá thành to lớn đi đầu, mấy trăm xe bắn đá ở phía sau, sát khí ngút trời.

“Đương đương đương đương”

Đầu thành Tế Nam, binh sĩ gồng giáo chờ sáng dưới tiếng thét lệnh của quan quân nối đuôi nhau lên thành, cấp tốc chiếm giữ

vị trí phòng thủ.

Binh sĩ quân doanh nội thành hơi hốt hoảng mất trật tự cũng bị thúc dục nhanh chóng tiến về phía tường thành tiếp viện.

“Lôi tướng quân, Đồ Thiên hộ, Liên quan ra hết, muốn đồ công thành!” Đầu tường, quan phòng thủ thành vội vàng chạy tới trước đám người Đồ Bách Thú vừa mới đến đầu tường, khom người báo cáo.

“Hiện tại là giờ nào?” Đồ Bách Thú vượt qua ông ta bước nhanh đi đến rìa thành, lạnh giọng hỏi.

Ở bên cạnh Đồ Bách Thú còn có một vị tướng quân mặc thiết giáp áo bào đỏ đứng đó, ước chừng bốn năm mươi tuổi, khuôn mặt có vẻ sâu khổ.

Người này là đại tướng trấn thủ thành Tế Nam, tổng binh Tế Nam, Lôi Minh.

Sau khi quân đại bại dưới thành, Lôi Minh đã thu gộp mấy vạn tàn binh co đầu rút cổ trong nội này, tiếp quản thành phòng.

Bất luận là phẩm cấp hay địa vị thì trên danh nghĩa ông ta đều là người đứng đầu thành Tế Nam.

Nói là trên danh nghĩa bởi vì sau khi Đồ Bách Thú và năm, sáu tên Thần bộ Phi Ngư Vệ cùng mấy trăm tinh nhuệ Phi Ngư Vệ vào thành, đã tạo thành nghiền ép về mặt chiến lực cho Lôi Minh.

Qua vài lần chiến đấu thủ thành, Đồ Bách Thú đã vượt quá chức phận trở thành thủ lĩnh.

Lôi Minh cũng vui vẻ bỏ gánh nặng xuống, không hề mâu thuẫn.

“Khởi bẩm Đồ Thiên hộ, hiện tại đã là giờ ty.” Quan phòng thủ thành trả lời.

Đồ Bách Thú ngẩng đầu nhìn trời, thở dài nói: “Hay cho một chiều diên đảo càn khôn.”

Nếu là trời trong, cho dù là vào thời điểm đêm dài nhất, thì giờ ty mặt trời đã lên cao.

Bây giờ trời vẫn còn chưa sáng.

“Sắc trời chưa sáng, âm khí không tiêu tan, tám chín phần mười là Bạch Liên giáo muốn xuất ra thi quân hoặc là quý vật.” Lúc này Lôi Minh mở miệng lo lắng nói.

“Mau đi mời Ngô Đức cùng Pháp Hải!” Đồ Bách Thú quay người phân phó.

“Vô lượng Thiên tôn, không cần.”

“A Di Đà Phật, chúng ta đã tới rồi.”

Tiếng nói vừa dứt, từ trên tường thành một phía khác, đại hòa thượng cùng đạo sĩ đã vội bước nhanh đi tới.

“Ngô Đức, Pháp Hải, lát nữa đối phó thi quân cùng quý vật đều dựa vào các ngươi, chúng ta sẽ dốc hết toàn lực hộ pháp cho các ngươi.” Đồ Bách Thú nói với hai người.

“Sư thúc yên tâm, chúng ta cùng tà vật không đội trời chung.” Đại hòa thượng với cái bụng tròn vo nói.

Đồ Bách Thú hài lòng gật đầu, ánh mắt nhìn về phái đại quân Bạch Liên đen nghìn nghịt, trong mắt đầy vẻ ngưng trọng.

Giáo chủ Liên giáo Bạch Thiên Cương bày ra trận thế lớn như vậy, rõ ràng là chuẩn bị không tiếc bất cứ giá nào.

Nếu lần này cầm cự được thì Bạch Liên nhất định sẽ suy thế, còn nếu không đỡ được lần này thì thành Tế Nam cũng xong rồi.

Chuyện Bạch Liên giáo mời tà đạo giang hồ khắp tứ phương đến trợ chiến, tất nhiên là Đồ Bách Thú cũng biết đến, đối ứng với đó chính là mấy trăm người tu luyện từ Lưu thành đến kia.

Giang hồ thiên hạ quá lớn, cao thủ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, nếu như không phải đám người kia chia thành năm bè bảy mảng chém giết lẫn nhau thì triều đại này cũng đã sớm bị thay đổi.

Mà lúc này, Bạch Thiên Cương đã tập hợp bọn họ thành một khối, trong đó cường giả nội kinh đỉnh phong đã nhiều đến năm sáu người.

“Giết!”

“Xông lên!!”

Liên quân chẳng thèm thương lượng gì, trực tiếp xông lên công thành.

Xe bắn đá bắn đá như mưa, nện ở trên tường thành phát ra từng tiếng vang trầm đục, đại quân Bạch Liên theo sát phía sau, giống như dê vỡ, ào ào lao đến.

“Phòng ngự, bắn tên!”

Nhận lấy mà không đáp trả thì chẳng phải phép, rất nhanh trên tường thành cũng vang lên tiếng gầm thét, lập tức sàng nổ, cung tiễn dây cung liên chiến, mũi tên trút xuống như mưa.

“Bành bành bành”

Đại pháo đầu tường cũng đồng loạt thi nhau phát uy.

Trong giây lát, liên quân còn chưa tiếp chiến nhưng công kích từ xa đã khiến bọn chúng phải tử thương nặng nề, giống như sóng lúa đổ rạp, từng mảng từng mảng ngã xuống.

Nhưng Liên quân cũng không lùi bước, ngược lại còn tăng tốc độ xông lên, dẫn đến xe công thành, xe đâm phá thành cũng tăng tốc tiến đến.

Đợi đến khi sàng nổ cùng máy bắn đá mất đi góc bắn, thương vong cũng nhanh chóng giảm xuống.

Xe công thành đi tới cùng vô số thang mây gác lên tường thành, cuộc chiến leo thành thảm thiết liên bắt đầu.

“Chắc chắc chắc, gia, nhìn đồng thi thể này, chỉ trong giây lát này thôi mà chúng ta dùng mười ngày mười đêm cũng đốt không xong a.” Cách đó không xa, Vương Thiết Trụ nhìn mà tặc lưỡi cảm thán.

“Cho nên... chúng ta cần phải tìm bộ tốt mà đốt.” Tàn Hà vươn vai một cái, cả người thoải mái.

Giấc này hấn ngủ khá lâu, cuối cùng là bị những tiếng la giết này đánh thức.

Dậy xem xét, khá lắm, bên ngoài thành âm khí ngút trời, che lấp cả bầu trời, trời hôm nay hoàn toàn là không thể sáng lên.

“Vâng.” Vương Thiết Trụ gật đầu mạnh xuống.

Nó không biết vì sao Tần Hà lại thích đốt thi thể, nó chỉ biết là, đốt được thi thể càng cao cấp thì Tần Hà cho nó phần thưởng càng phong phú.

Chỉ mỗi điều này là đã đủ rồi, Vương Thiết Trụ rất thông minh, dò chưa từng đi dò xét nguyên do.

“A, chớ sẵn triều đình, đại gia ta tới rồi đây, chịu chết đi!”

Đúng lúc này, một cái móc bay đến rơi xuống trước mặt Vương Thiết Trụ, không đến thời gian ba, năm hơi thở sau đó, một tên đại hán cao to vạm vỡ đã nhảy lên gò thành, mắt hổ phóng ra sát khí, điều võ giương oai, lớn tiếng hét to.

“Gia, tên này được không?” Vương Thiết Trụ hỏi.

“Lúc liều mạng còn nói nhảm, trông bộ dạng này có vẻ như không có đầu óc, không có gì đặc biệt.” Tần Hà lắc đầu.

“Được rồi, đi người!”

Vương Thiết Trụ gật đầu, tiếp đó nhanh như chớp đập ra một cước.

Đại hán vạm vỡ lập tức “ai nha” một tiếng, lại từ tường thành bay ra ngoài.

Chương 309 – Quân đoàn người giấy

“Gia, tên này được chứ?”

“Không có thực lực.”

“Tên này thế nào?”

“Chẳng có chỗ nào đặc biệt cả.”

“Tên này cũng tạm được ha?”

“Dáng dấp quá cao, khó bỏ vào lò.”

“Vậy thì... tên này?”

“Quá xấu.”

“Ây, ở đây có một tên đẹp trai này!” Đôi mắt Vương Thiết Trụ sáng lên.

“Đập chết hắn cho ta!!”

“Vâng, gia.”

“....”

Thế là trên đầu thành, Tần Hà giống như tuyết tú, một bên cầm hạt dưa, một bên chỉ huy Vương Thiết Trụ, lựa đi lựa lại, kén cá chọn canh.

Gậy đánh chó trong tay Vương Thiết Trụ bay múa trái phải, giữ yên sự nhàn nhã thong thả của Tần Hà.

Tần Hà chọn, một gậy gỗ chết, Tần Hà không cần, một gậy đánh bay.

<Đả cẩu côn pháp> một khi đạt đến hóa cảnh, về cả công lẫn thủ, đừng nói người tu luyện bình thường, dù cho là cao thủ nội kinh đỉnh phong cũng không xơi mui được gì.

Đám người đang liều mạng ở bên cạnh thấy mà choáng váng.

Một tên bả tổng sau khi giết một người thì “bach bach bach” lui về phía sau, nhìn không được hô to: “Hai vị đại ca, đang liều mạng đấy, các người đừng làm như kiểu là đang dạo phố được chứ? Mau hỗ trợ giải vây đi!”

Lúc này hắn ta đang bị hai tên binh sĩ Bạch Liên vừa nhảy lên tường thành liên thủ giáp công, chỉ còn sức để chống đỡ.

Kết quả Vương Thiết Trụ lại tỏ vẻ chê bai nói: “Hai tên kia của ngươi trông đáng ghét quá xấu xí, gia nhà ta không cần.”

Bả tổng nghe vậy thì sắp khóc, đang liều mạng đấy, ngươi còn để ý yêu nhân Bạch Liên xấu hay không à?

Xấu hay không xấu thì đao trong tay bọn chúng cũng có thể chém ngươi thành hai khúc a.

Ngay trong khoảnh khắc bả tổng phân tâm, hai tên binh sĩ Bạch Liên đã một cước đạp bả tổng bay xuống bậc thang.

Ngay sau đó, hai tên binh sĩ Bạch Liên liếc nhau một cái, nổi giận gầm lên một tiếng rồi đồng thời nhào về phía Vương Thiết Trụ.

Ngay mới vừa rồi... Người này nói rằng bọn họ xấu xí.

Có thể nhẫn nại, không thể nhẫn nhục.

Đúng là hơi xấu một chút thật, nhưng người cũng không thể nói ra như vậy chứ.

Tồn thương tự ái biết bao!

Hai người này phối hợp cực kỳ ăn ý, một kẻ tung người vọt lên bổ thẳng một đao về phía đỉnh đầu Vương Thiết Trụ, một kẻ thì lộn người chém ngang đao về phía hai chân Vương Thiết trụ.

Một đường đánh trên, một đường đánh dưới.

Nếu chỉ dựa vào một đường, kẻ cả thế công có lảng lệ thì đối thủ cũng rất dễ tránh né, còn hai đường hợp kích thì lại chính là sát chiêu mười phần tàn nhẫn.

Một chiêu này bọn họ đã hợp luyện qua vô số lần, một kích không thành còn có thể biến chiêu, biến chiêu lại có mười mấy cách biến đổi.

Hai người này, danh xưng “Tân Hà song hùng”, là nhân vật hung ác khiến người có thực lực cao hơn bọn họ một đẳng cấp cũng phải cực kỳ cẩn thận dè chừng.

Nhưng mà... Vương Thiết Trụ chỉ vung lên cây gậy đao qua.

“Bành! Bành!”

Tân Hà song hùng đã kêu thảm một tiếng rồi giống như là đạn pháo, trực tiếp từ trên đầu thành bắn ra ngoài.

Vương Thiết Trụ liếc nhìn theo, lắc đầu không còn gì để nói: “Đã bảo là quá xấu rồi, còn đi lên góp làm gì không biết.”

“Thiết Trụ, bên kia có một tên cũng không tồi.” Đúng lúc này, Tân Hà ở đằng sau lên tiếng gọi.

“Vâng, gia, tới ngay đây.” Vương Thiết Trụ lập tức xoay người, đuổi theo.

Chỉ chốc lát sau, cả tổng lẫn xuống bậc thang sung mặt sung mũi leo lên, ngó trái ngó phải, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc hỏi: “Người đâu?”

.....

Kiến công thành, chém giết thảm thiết ở tường thành rất nhanh liền tiến vào gay cấn.

Chỉ riêng người té xuống từ trên tường thành đã giống như mưa rơi xuống đồng bằng, thanh leo thành đổ xuống lại gác lên, mỗi một lần ngã xuống lại có một chuỗi người té quỵ khóc sùi gào.

Đá bay, mũi tên, đao quang kiếm ảnh, gió tanh mưa máu.

Đây là thịnh yển của tử thần.

Vô số sinh mệnh cứ như vậy mất đi.

Mà điều này, chỉ mới là bắt đầu công kích thăm dò.

Không qua bao lâu sau, ở phía chân trời, một khí tức rét lạnh hung hãn phóng lên tận trời, đại quân Liên giáo vây thành tách ra một khe lớn, giữa khe lớn đó, từng mảnh từng mảnh đôi mắt đỏ tươi sáng lên, giống như là đom đóm trong trời đêm, lấp lóe không ngừng.

Dưới ánh sáng mờ ảo, vô số lông dài tung bay trong gió, giống như là ngàn vạn cành liễu rủ bên bờ sông, lại giống như ngàn vạn cây rong đung đưa dưới đáy nước.

“Thi quân!”

“Là thi quân!”

Trên tường thành, quan quân trông thấy cảnh này thì cực kỳ hoảng sợ, liên tục sợ hãi kêu lên.

Không ít người bị dọa sợ đến hai chân run rẩy, sắc mặt trắng bệch.

Bọn họ không sợ chiến đấu với người, nhưng lại rất e sợ những thứ quỷ dị như vậy.

Không biết, luôn khiến con người ta sinh lòng sợ hãi.

Mà vậy vẫn chưa hết.

Ngay sau đó lại nghe thấy một tiếng pháo nổ, ở một phía khác của vòng vây cũng tách ra một khe hở.

Trong khe hở đó âm khí ngút trời, rất nhiều bóng người màu trắng phát ra tiếng rít chói tai bước nhanh về phía trước, toàn thân bọn chúng màu trắng, không có một tia tạp chất, chúng

quơ đao kiếm, hành động trông có vẻ cứng nhắc nhưng bước đi lại nhanh như bay.

Khi bọn chúng vọt tới sông bảo vệ thành, một số bóng người màu trắng kia giẫm phải vũng nước đọng, không đi thêm được mấy bước thì hai chân đã gập lại rồi ngã trên mặt đất, rất nhanh hai chân đã khô quắt dán trên mặt đất, nhưng bọn chúng cũng không dừng lại, hai tay điên cuồng quơ cào tiếp tục hướng về phía trước, cứ thế mà kéo đứt chân dính đất thành hai khúc, nhưng có điều lại chẳng hề có chút máu tươi nào bắn ra.

“Kia là người giấy?”

“Thuật hát đậu thành binh của Giáo chủ Bạch Liên!”

“....”

Trên tường thành, đám người ngạc nhiên kêu to.

Chiến tuyến vốn đang vững chắc, chẳng mấy chốc đã hơi buông lỏng.

Nếu như ở dưới thành không có đội độc chiến, e là giờ phút này đã có không biết bao người người chạy trốn.

Đại quân người giấy cùng thi quân hợp binh cùng nhau, giống như là một quỷ đao âm lãnh, đánh thẳng đến tường thành.

Khí thế cực kỳ ngang tàng, rất nhiều binh sĩ Liên quân ở phía trước không kịp tránh đi loáng một cái đã bị chìm trong đó, tiếp đó chỉ thấy từng đám máu tươi bắn ra tung tóe rồi biến mất không thấy gì nữa.

“Đồ Thiên hộ, số lượng thi quân vượt qua một ngàn, đạt đến năm ngàn, người giấy cũng tương đương, hợp binh một vạn, Liên giáo đây là muốn liều mạng a.” Một vị thần bộ sợ hãi nói.

Đối với công thành thì một vạn cũng không tính là gì.

Ít hơn một vạn nhiều hơn một vạn thì tường thành Tế Nam vẫn có thể chống đỡ được, Lưu Thành đã rót mấy trăm cường giả nội kinh vào thành Tế Nam, hơn nữa chiến lực cao cấp cũng rất nhiều.

Nhưng một vạn này, lại là không sợ chết, không sợ đau, không có tình cảm, cũng không biết sợ hãi là cái gì, một vạn chỉ biết

giết chóc.

Con kiến nhiều cũng có thể cắn chết voi, đứng trước một lực lượng kinh khủng như vậy, con người rất dễ dàng mất đi dũng khí.

Đây không phải là nhát gan, mà là cảm giác run sợ từ đáy lòng.

Mà điều này chính là mục đích của Giáo chủ Bạch Liên khi đảo lộn càn khôn, sắc trời không sáng, dương khí không lên, hai cái thứ này mới có thể ra trận công thành.

Ba ngàn Thiết kỵ Quan Ninh đã từng thế chẻ tre, chính là bị người giấy đánh giết phải liên tục bại lui, chật vật rút đi.

Nếu không cũng chẳng có chuyện dưới thành Tế Nam thất bại thảm hại cùng trận vây thành sau đó.

Sắc mặt Đồ Bách Thú lộ vẻ ngưng trọng, quay đầu nhìn về phía đạo sĩ.

Không nói câu gì, lúc này trên mặt đạo sĩ tràn đầy vẻ nghiêm nghị, ngón tay bấm niệm pháp quyết, bắt đầu tụng kinh.

Ban đầu âm thanh rất mơ hồ, nhưng không qua bao lâu sau đã biến đổi, trở nên vang vọng rõ ràng, tựa như là tiếng chuông đồng gõ vang, âm thanh cũng dần dần từ một phương hướng biến thành bốn phương tám hướng.

Phảng phất giống như là ở trên chín tầng mây có một tôn Thần linh quan sát chúng sinh đang ngâm tụng kinh văn.

Một lực áp bách cực kỳ nặng nề buông xuống khiến cho hai vai cùng đỉnh đầu người ta bị đè nặng.

Lăng Vân Trấn tà kinh!

Kinh văn vừa ra, thi quân đang điên cuồng công kích đã bị kìm hãm thân hình, hành động loạn choạng lảo đảo, quanh thân bốc ra một lượng lớn thi khí, trong nháy mắt uy thế đã giảm đi hơn một nửa.

Có vài thi quái vừa mới hình thành thì lặn lộn trên đất, tiếp đó từng khúc hóa thành tro, trực tiếp bị trấn diệt.

Nhưng mà hình ảnh này cũng chưa thể khiến cho đám người buông lỏng, bởi vì mặc dù thi quân bị áp chế mạnh nhưng đại

quân người giấy lại không bị ảnh hưởng bao nhiêu.

Bọn chúng chỉ hơi hỗn loạn trận hình, nhưng chưa đủ để sức chiến đấu của chúng giảm xuống.

“Không tốt, Lăng Vân Trấn tà kinh không có bao nhiêu hiệu quả với người giấy!” Có người hoảng sợ hô to.

Lòng Đồ Bách Thú cũng trầm xuống.

Đúng là Lăng Vân Trấn tà kinh có khuyết thiếu.

Thi quân là tà vật, ứng với Lăng Vân Trấn tà kinh.

Nhưng đại quân người giấy của Bạch Liên giáo chủ lại là lấy âm linh phụ giấy mà thành, không thuộc phạm vi âm tà.

Theo bản năng, Đồ Bách thú nhìn về phía đại hòa thượng, nói: “Pháp Hải, Kim Quang Tự có Độ linh pháp chú, người có thể niệm được không?”

Về mặt đại hòa thượng cứng ngắc, ôm đầu trục nói: “Sur thúc, chỉ... niệm thông được nửa bộ, độ không được.”

“Nửa bộ thì nửa bộ, mau!” Đồ Bách Thú hô lớn.

Trấn Tà Kinh Lăng Vân Quan, Độ linh pháp chú Kim quang tự, có thể xưng là song tuyệt, danh khắp thiên hạ.

Chỉ là cái sau khó hơn cái trước rất nhiều, đại hòa thượng cũng chỉ mới học được một nửa.

Chương 310 – Độ linh pháp chú

Đại hòa thượng chỉ có thể chấp tay trước ngực, nhắm mắt lại.

Phạn âm vang lên, khác với Trấn tà kinh vang vọng, niệm ngữ của Độ linh pháp chú lại mười phần kỳ ảo, nghe vào tai cảm giác như ở trên chín tầng mây bỗng nhiên có cánh cửa tiếp dẫn mở ra, có thần linh đang nhỏ giọng ngâm xướng cùng cầu nguyện, có thể xoa dịu hết thấy bị thương cùng chấp niệm trên thế gian.

Một sự yên bình từ sâu trong linh hồn tràn ngập tâm linh, muốn trực tiếp phi thân mà đi, ngây dại, mê.

Chú này vừa ra, khí thế người giấy rõ ràng bị yếu đi, một phần nhỏ âm linh phụ trên người giấy hóa thành từng điểm sáng tiêu tan, người giấy mất đi sự chống đỡ cũng lập tức ngã xuống đất, tiếp đó bị người giấy theo sát đằng sau giẫm đạp thành từng mảnh giấy vụn.

Ngay cả ánh mắt kinh khủng lấp lóe của thi quân cũng bị giảm bớt mấy phần.

Độ linh pháp chú, không chỉ có thể độ hóa âm linh mà còn có thể “tĩnh diệt” âm linh.

Nhưng như vậy... Vẫn chưa đủ!

Thi quân cùng đại quân người giấy vẫn ào ào đánh về phía tường thành như sóng nước thủy triều.

“Nghênh địch, nghênh địch!”

Đã dùng hết mọi thủ đoạn, Đồ Bách Thú chỉ có thể lớn tiếng hét to nghênh đón xung kích!

Cao thủ tụ tập trên tường thành cũng chỉ có thể giương ra binh khí của mình, chuẩn bị liều mạng.

Thi quân hung mãnh nhất, rất nhanh con thi quái lông dài đầu tiên đã nhảy lên tường thành, trong nháy mắt đã dùng thi trảo cắt chém một tên binh sĩ thủ thành ra thành mảnh vụn, sau đó nó thay đổi hướng công kích, lao về phía đại hòa thượng cùng đạo sĩ.

“Nhận lấy cái chết!”

Một tiếng quát to vang lên, chỉ thấy một thanh đại chùy bất thành linh đập về phía thi quái, trực tiếp đập nó chia năm xẻ bảy.

Người này có dáng dấp thấp nhưng chắc nịch, một tay cầm chùy, một tay cầm đao.

Chính là bả tổng ba trăm binh sĩ, Đẩu Lão Lục.

Nhưng đây mới chỉ là con đầu tiên, ngay sau đó chính là con thứ hai, con thứ ba, con thứ tư.

Tiếp đó là người giấy đầu tiên, người giấy thứ hai.

Không có một ngoại lệ nào, ngay sau khi bọn chúng vừa nhảy lên trên tường thành thì đều nhào về phía đại hòa thượng cùng đạo sĩ.

Mặc dù Lăng Vân Trấn tà kinh cùng nửa bộ Độ linh pháp chú không thể trực tiếp diệt sát người giấy và thi quái, nhưng vẫn có lực sát thương cực lớn, còn là có tính chất quần thể.

Đối với thành quân chống lại thi quân và người giấy mà nói, có thể ngăn cản được mấy phần đã là khó khăn, trực tiếp “tĩnh diệt” quá mức kinh thể hãi tục.

“Hộ pháp!”

Đồ Bách Thú bỏ ra một chương, đánh một bộ nhảy cương vừa nhảy lên tường thành thành hai nửa, quay đầu hô to!

Có chú ngữ và kinh văn của hòa thượng cùng đạo sĩ, cục diện còn khó không chế được, nếu như bị cắt đứt, vậy thì không cần đợi đến cao thủ Liên quân xuất động cũng đã xong rồi.

Không nói những cái khác, chỉ nói đám nhảy cương kinh khủng này.

Không có áp chế, cho dù là cao thủ nội kinh đỉnh phong hay cao thủ trước phẩm đều phải cực kỳ cẩn thận, sơ sẩy một cái chính là vạn kiếp bất phục.

Sao có thể dùng một chương đánh nó thành hai khúc đơn giản như vậy.

Đậu Lão Lục nghe vậy, vội vàng lắc mình mấy cái, chần ở trước người đạo sĩ.

Còn có Thường Ôn cũng từ khoảng cách hơn hai mươi bước chạy đến, canh giữ ở bên cạnh đại hòa thượng.

Hai người sau khi tiến vào thành Tế Nam quả thực đã làm cho đám người trong nội thành Tế Nam chấn động không nhẹ, thành Tế Nam cứ như vậy vô duyên vô cớ có thêm hai tên cường giả nội kinh đỉnh phong.

Với tình huống như vậy, Đồ Bách Thú cũng không dám tùy tiện sắp xếp bố trí.

Thường Ôn còn nói được, dù sao đều là Phi Ngư Vệ.

Nhưng Đâu Lão Lục kia lại thuộc về Chiết binh, mà thực lực của hơn ba trăm binh sĩ thủ hạ kia lại càng có thể xưng hào hoa.

Đồ Bách Thú bèn đề hấn ta chỉ huy ba trăm người này như cũ, xem như đội dự bị, tùy thời bổ khuyết lỗ hổng.

Kết quả bọn họ lại là đội ngũ đầu tiên xông từ quân doanh đến tường thành.

Đâu Lão Lục cùng Thường Ôn dẫn mười mấy người bao bọc xung quanh đạo sĩ cùng hòa thượng, ngăn cản thi quái và người giấy nhào đến.

Rất nhanh chiến đấu đã tiến vào hồi gay cấn.

Thi quái và người giấy như sóng nước thủy triều, hung hãn không sợ chết, cho dù đã bị suy yếu nhưng công kích vẫn cực kỳ lăng lệ.

Thương vong trên tường thành rất mong đã tăng cao, quan quân bình thường hoặc có thực lực hơi thấp căn bản không phải là đối thủ của những thứ này, mà số lượng cao thủ lại chênh lệch rất lớn.

Chẳng mấy chốc từng đoạn từng đoạn tường thành mất đi, quan quân phòng thủ thành lần lượt bị chém thành mấy khúc, không thể chú ý trước sau, chỉ có thể tụ lại với nhau gắng sức chống cự.

Thậm chí có người còn bị ép đến mức không có chỗ đặt chân trên tường thành, chỉ có thể rút lui hoặc là bị nhấn chìm.

Hòa thượng cùng đạo sĩ đang được bảo vệ ở giữa lúc này cũng là áp lực như núi.

Đặc biệt là hòa thượng, hấn ta chỉ có thể niệm thông một nửa Độ linh pháp chú, hơn nữa còn phải cố hết sức, hiệu quả ư, ngay cả 1/3 hiệu quả cũng không thể phát huy ra.

Nếu có thể niệm được hoàn chỉnh Độ linh pháp chú, thi quân không dám nói chắc, nhưng chắc chắn có thể “tĩnh diệt” tám chín phần mười cái đám người giấy kia.

Đáng tiếc, Độ linh pháp chú quá khó.

Đừng nói hấn ta, trong toàn bộ Kim Quang tự, số người có thể niệm được kinh này cũng không quá ba người.

Một người là trụ trì Kim quang tự, Pháp Thiên đại sư, hai người còn lại cũng đều là lão giả trong chùa.

Đại hòa thượng có thể niệm được một nửa cũng đã xem như lợi hại.

Đúng lúc này, đại hòa thượng chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên một cái, trước mặt hấn ta đã xuất hiện một người, người này nhìn về phía hấn ta nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Hòa thượng, ngươi không được a.”

Nói xong, hấn còn đưa tay vỗ lên trán đại hòa thượng một cái.

Chương 311 – Tịnh diệt

“Ba” một tiếng.

Âm thanh vừa rõ ràng vừa vang dội lại dứt khoát.

Đại hòa thượng lập tức trợn trừng mắt, đây chẳng phải là tên khốn kiếp đụng phải mình à?!

Hai lần!

Còn có mấy ngày trước, tên khốn kiếp này không biết dùng biện pháp gì mê hoặc mình, dẫn đến bây giờ mình ở chung một chỗ với đạo sĩ đều cảm thấy rất lúng túng.

Đúng, không sai, lúng túng!

Hai cái tên da mặt dày không khác gì tường thành, bạn thân đi tiêu chơi bòn với nhau từ nhỏ đến lớn.

Thế mà hiện tại lại lúng túng!

Đều là nhờ tên khốn kiếp này ban tặng!

Nhưng vào khoảnh khắc đại hòa thượng đang định bộc phát ra lửa giận trong lòng thì đột nhiên... Thế hồ quán đỉnh!

Dĩ vãng Độ linh pháp chú cực kỳ khó nhớ, thành linh lại trở nên rõ ràng, không còn khó hiểu như trước.

Hơn nữa không chỉ là phần mình đã thuộc, ngay cả phần chưa thuộc kia, đều cũng trở nên trôi chảy.

Giống như là “đốn ngộ” vậy.

Đại hòa thượng không kịp nổi giận, trong lòng lúc này đã nổi lên gió to sóng cả.

Không qua bao lâu hắn ta đã phát hiện ra, bản Độ linh pháp chú mà hắn ta mới đột nhiên “đốn ngộ” được này, có chút khác với bản hắn ta đã từng học, chú vẫn vẫn là chú vẫn, nhưng âm luật đã có sự thay đổi, điều này cũng khiến cho toàn bộ pháp chú giống như là được trao cho “linh” vậy, sống lại.

Cái này không giống như chú ngữ mà càng có vẻ giống như kinh luật, giống như là đang hát tụng.

“Pháp Hải, ngưng dừng dừng lại chứ!” Ngay vào lúc đại hòa thượng giật mình hoảng hốt khiến pháp chú đột ngột dừng lại, thi quân cùng người giấy liền mất đi áp chế, chiến lực cũng lập tức vọt lên.

Trong nháy mắt, cục diện vốn đang duy trì một cách miễn cưỡng đã đến bờ vực sụp đổ.

Đại hòa thượng cả kinh, vội vàng tập trung lại tâm thần.

Thay đổi âm luật, tụng lên bản Độ linh pháp chú vừa mới “đốn ngộ”.

Chỉ trong chớp mắt, khí tức thiên địa đã lập tức biến đổi.

Gió bay cành liễu, vén mây thấy mặt trời.

Kinh luật nguyên bản không linh lúc này không còn phát ra từ miệng đại hòa thượng, mà là đến từ trên chín tầng mây.

Ngẩng đầu nhìn trời, một tôn Thần linh mờ mờ chậm rãi ngưng kết lại, ngồi ngay ngắn trên đám mây, hai tay chấp trước ngực, tựa như đang niệm chính đạo thiên địa, lại như đang nhỏ giọng lầm bầm.

Phảng phất như Thần linh đang quan sát hết thấy mọi khó khăn, gian khổ, tội ác trên nhân gian, mang theo sự từ bi trách trời thương dân.

Bên cạnh Thần linh có một cánh cửa tiếp dẫn từ từ mở ra.

Bên trong đó có vạn trượng hào quang, rực rỡ phước lành.

Đó là một phương thế giới cực lạc, tất cả linh hồn chịu khổ chịu nạn, thân hãm Địa ngục đều có thể nhận được siêu thoát.

Sự yên bình đến từ linh hồn tràn ngập tâm linh, muốn phi thăng mà vào.

Chém giết kịch liệt vào thời khắc này cũng đều dừng lại, tất cả mọi người chỉ cảm thấy sát khí, lệ khí trong lòng dần dần rút đi, u mê, ngây dại.

Thi quân dần dần bốc lên thi khí, tiếp đó nằm rạp xuống, bắt đầu từng khúc từng khúc hóa thành tro tàn, người giấy thì dấy lên ngọn lửa, lửa cháy ngút trời, bị đốt đến biến mất không còn sót lại chút gì.

Không qua bao lâu sau, thời gian cũng chỉ chừng mấy chục hơi thở.

Đợi đến khi đại hòa thượng niệm xong kinh luật thì dưới tường thành đã là một mảnh trống không.

Thi quân cùng đại quân người giấy không ai sánh nổi đã biến mất không còn dấu vết.

Thậm chí ngay cả trong đại quân Bạch Liên còn có một vài linh tu bị niệm đến hồn phi phách tán, trực tiếp “tĩnh diệt”.

Cả chiến trường rộng lớn đều xôn xao, trên dưới tường thành đều là trợn mắt há hốc mồm.

“Hòa thượng, người đây là... tình huống thế nào?!” Đạo sĩ giật mình ngạc nhiên nhìn chằm chằm đại hòa thượng.

Hắn ta đã từng lắng nghe Lăng Vân Kinh ở thành Lâm Thanh trực tiếp trấn diệt một chi tiêu đội thi quân, cực kỳ cường đại, sau nhiều lần hồi ức âm lật Lăng Vân Kinh đó, cuối cùng hắn ta mới có thể xướng tụng Lăng Vân Trấn tà kinh tăng lên một nấc thang lớn.

Đối đầu với những thứ như là nhảy cương, Lăng Vân Trấn tà kinh đã có thể tiến hành áp chế ở mức độ rất lớn, chỉ cần nội kinh vượt qua năm mươi năm, cũng có thể diệt sát bọn chúng.

Vốn cho rằng đây đã là một tiến bộ cực lớn.

Nhưng lại chẳng thể ngờ rằng, đại hòa thượng lại im hơi lặng tiếng niệm được hoàn chỉnh Độ linh pháp Kim Quang Tự!

Hơn nữa còn niệm trôi chảy giống như là bị táo bón mười năm đột nhiên được bôi mỡ heo, quả thực là không thể tin nổi.

Hơn nữa nghe chú luật lại cảm thấy khác khúc đồng luật với Lăng Vân Kinh trước đây hẳn ta từng được nghe một cách khó hiểu.

Một vài âm tiết rất giống nhau.

Gặp quỷ rồi.

“A Di Đà Phật, ta... ta cũng không biết chuyện gì xảy ra.” Đại hòa thượng cũng ngờ ngác không hiểu, kích động đến thịt mỡ toàn thân đều run rẩy.

Đang yên đang lành bị người ta vỗ đầu một cái lại tự xưng “đốn ngộ”.

Cái này tìm ai nói lý lẽ đây?

Theo bản năng đại hòa thượng nhìn trái nhìn phải tìm Tần Hà, nhưng lúc này sao có thể còn nhìn thấy người.

Thậm chí đại hòa thượng có chút hoảng hốt, người tới vừa rồi, là Tần Hà sao?

Hắn không có việc gì tới đập mình một cái làm gì?

Lướt qua sự khiếp sợ, chấn kinh cùng sự vui mừng khôn xiết của quan quân bên này.

Đại quân Bạch liên bên kia, đó chính là tình cảnh bi thảm.

Đám cao thủ giang hồ nguyên bản đang dâng cao sĩ khí chờ chuẩn bị xuất phát hái đào lập tức người nào người nấy đều sắc mặt đại biến, sĩ khí rớt xuống ngàn trượng.

Thi quân cùng người giấy không ai bì nổi trong nháy mắt đã hóa thành tro tàn, điều này nói rõ trong thành Tế Nam còn có cao thủ thực lực cực mạnh, nói không chừng chính là cao thủ siêu phẩm do thánh địa phái ra.

Ánh mắt Bạch Thiên Cương cũng lộ ra vẻ khó hiểu, quan quân lật bàn quá nhanh, quá triệt để.

Thậm chí mình còn không có cơ hội nhúng tay.

Tuy số lượng cao thủ giang hồ rất nhiều, nhưng chia năm bè bảy mảng không có lực ngưng tụ.

Thuận gió thì sung như chó, ngược gió thì yếu như gà.

Nguyên bản chuyện bốn cao thủ nội kinh đỉnh phong mất tích đã khiến cho những người này sinh nghi, cuối cùng nhờ vào hơn trăm ca nữ vũ kỹ của Lỗ Vương phủ mới xem như ổn định được cục diện.

Vốn cho rằng thi quân cùng đại quân người giấy hợp binh lại với nhau, cho dù không thể đoạt thành, nhưng chỉ cần kìm lại được tường thành, hung hăng suy giảm bọn chúng một hồi, trận chiến sau đó cũng trở nên thuận gió.

Những tên cao thủ giang hồ này cũng có thể gia sức.

Nhưng chẳng thể ngờ rằng, thi quân cùng người giấy tạo ra tác dụng quá nhỏ, ngược lại còn bị quan quân lập uy.

Giờ khắc này Bạch Thiên Cương chỉ cảm thấy đại thế đã rời đi.

“Giáo chủ, thi quân cùng người giấy công thành gặp trở ngại, hẳn là có chó săn triều đình am hiểu kinh chú ở trên tường thành bộ ngựa đá xe, thuộc hạ đề nghị giải quyết tên chó săn kia trước rồi lại đi công thành.”

Lúc này, lão giả tâm phúc lớn tiếng đề nghị, trong lời nói còn có ám chỉ cho Bạch Thiên Cương.

Bạch Thiên Cương tất nhiên là chấp thuận, trực tiếp hạ lệnh: “Hiện tại thu binh!”

Cao thủ giang hồ hạ sĩ khí thì cũng chẳng còn tác dụng lớn, nếu miễn cưỡng công thành thì khả năng lớn kết quả chính là sập bần.

Cục diện như vậy chỉ có thể thu binh, ít nhất cũng có thể giữ lại đám cao thủ giang hồ này cho bọn họ mượn thế áp chế đám quân trấn giữ nội thành, sau đó lại mưu toan tiếp.

Hơn nữa lão giả tâm phúc đã chỉ ra, đối phương chỉ là có chó săn am hiểu kinh chú trên tường thành, thực lực cũng không cao, mặc kệ cao thủ giang hồ tin hay không, cũng coi như là một câu trấn an.

Giờ khắc này, trong lòng Bạch Thiên Cương có thể nói là có nỗi khổ khó nói.

Mời cao thủ giang hồ đến phải hao tổn cái giá cực lớn không nói, không chỉ không thấy thỏ không thả chim ưng, còn không thể chịu được nghịch cảnh.

Chỉ cần xuất hiện tình huống tổn công mà không có kết quả thì đám người này liền do sự không tiến, bỏ công không dốc sức.

Đây cũng là tai họa ngầm khi thế lực Liên giáo mở rộng quá nhanh.

“Đùng đùng đùng”

Tiếng trống lui quân vang lên, Liên quân công thành rút lui như nước thủy triều, để lại thi thể cùng hỗn loạn đầy đất.

Trên tường thành tất nhiên là reo hò phấn khích, Tần Hà cùng Vương Thiết Trụ nhân cơ hội gọi đám thợ thiêu thi ra, đẩy ba, bốn chiếc xe lớn chẳng biết từ lúc nào đã được bỏ lên trên tường thành.

“Nhặt xác nhặt xác, nhường đường một chút, nhường đường một chút a.”

“Nhắc chân cao lên, nhắc chân cao lên!”

Chương 312 – Kẻ độc thần

Hồi lâu sau, cho tới khi Tần Hà gọi đám người được mùa trở về, đúng lúc gặp Ngụy Vũ đang vịn tường đi ra ngoài doanh địa thiêu thi.

“Chào quan gia!”

Tần Hà chào hỏi, vẫn với nụ cười rực rỡ như vậy, dào dạt nhiệt tình như thế.

“Hừ.” Ngụy Vũ hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý tới Tần Hà, lướt ngang qua.

Ngụy Vũ không thích người bận rộn, càng không thích Tần Hà bận rộn.

Những người được Thanh Ngu Đại Tiên truyền pháp, mỗi một chút tiến bộ thì sẽ mạnh hơn hẳn ta một chút.

Hâm mộ, ghen ghét, căm hận!

Còn về Tần Hà, trước đây Ngụy Vũ rất chắc chắn hẳn chính là Thanh Ngu Đại Tiên, nhưng hiện tại lại có hơi không dám khẳng định.

Bởi vì thực sự Thanh Ngu Đại Tiên biểu hiện quá thần kỳ.

Tần Hà chỉ là một tên thợ thiêu thi, thực lực có hơi với không tới, chênh lệch quá nhiều.

Hơn nữa Tần Hà cũng đã công khai thừa nhận hẳn là môn đồ đầu tiên của Thanh Ngu Đại Tiên, điều này cũng rất phù hợp để giải thích cho việc trước đó hẳn “không bình thường”.

Có điều làm cho Ngụy Vũ không hiểu là, nếu như Tần Hà không phải là Thanh Ngu Đại Tiên, vậy tại sao Thanh Ngu Đại Tiên vẫn không “ưu ái” mình vậy?

Không thành tâm sao?

Ngụy Vũ thừa nhận, đúng là có chút.

Nhưng vấn đề là cũng đã cho phần thưởng rồi, chỉ là không thể nào nói ra được mà thôi.

Dù sao Ngụy Vũ cũng chẳng biết rốt cuộc mình như thế nào.

Cả một năm, mình làm gì cũng không thuận lợi.

Đầu tiên Tần Hà mà mình ghét lại trở thành quan thiêu thi.

Tiếp đó lại mâu thuẫn với đại hòa thượng, dẫn đến việc kết mối thù sâu đậm với phân trâu.

Hiện tại vừa nhớ lại một chút cũng đã mắc ói.

Sau đó nữa là dưới sự truyền pháp của Thanh Ngu Đại Tiên, thực lực của tất cả mọi người xung quanh đều giống như cây vừng nở hoa, liên tiếp lên cao.

Chỉ có mình giậm chân tại chỗ.

Còn có bây giờ, mắt thấy đã gần đến cuối năm, không thể hiệu nổi lại đột nhiên bị bệnh trĩ, hơn nữa còn rong huyết, ngay cả đại chiến vừa rồi cũng không bắt kịp.

Quả thực chính là suy thần phụ thể.

Tần Hà cũng không tức giận, hướng về bóng lưng Ngụy Vũ hô một tiếng: “Quan gia, bái thần linh thì cần phải thành kính a.”

“Ai cần người bần tâm.”

Ngụy Vũ quay đầu trừng mắt Tần Hà một cái rồi bước nhanh rời đi.

Tần Hà lắc đầu, tiếp tục dẫn đội xe đi vào doanh địa.

“Tần Hà, người chào hỏi với phần tử bảo thủ cổ chấp này làm gì, đừng để ý đến hắn ta, tránh cho nhiễm phải xui xẻo.” Sau khi cách xa Ngụy Vũ, Từ Trường Thọ lại gần nhỏ giọng nói.

“Đúng vậy, người chính là môn đồ đầu tiên của đại tiên, nên phân rõ giới hạn với loại người bất kính đại tiên như hắn ta.” Lý Thiết cũng nói phụ họa.

“Không nghiêm trọng vậy chứ?” Tần Hà cạ lời.

“Loại người như Ngụy Vũ chính là kẻ độc thần, là dị giáo đồ.” Từ Trường Thọ nói một cách nghiêm túc.

Tần Hà lập tức càng không biết nói gì, còn gọi cả dị giáo đồ?

Các người muốn làm gì?

Bản đại tiên khoan dung rộng lượng, trong bụng tế tướng có thể chèo thuyền, cho đến bây giờ cũng chưa từng nhả ra cái từ này.

Lại nói, nếu như thần tiên bị người ta mắng chửi vài câu đã mắng người không tin là kẻ độc thần hay dị giáo đồ.

Vậy thì chỉ có hai trường hợp.

Hoặc là không đủ thần cách, hoặc là thần côn miệng méo niệm kinh bừa.

“Thanh Ngưu Đại Tiên nói, tin hay không là tự do của mỗi người, không thể bởi vì lý do người khác không tin liền đi bài xích người khác, như vậy không tốt.” Tần Hà trực tiếp phản bác.

Dấu hiệu này không tốt, mình cũng chỉ muốn kiếm chút công đức, không muốn dạy ra cái gì không hay.

Người tin, theo nhu cầu truyền chút pháp cho chút ban thưởng.

Người không tin, đường rộng mệnh mỏng mỗi người đi một bên, không thù không oán.

“A?” Lý Thiết mở to mắt, hỏi: “Thanh Ngu Đại Tiên còn nói qua những lời như vậy?”

“Nếu không sao ta có thể đánh tiếng chào hỏi với Ngụy Vũ chứ, Thanh Ngu Đại Tiên nói, không thể kéo bè kết phái.”
Tần Hà nói với vẻ chân thành.

Mọi người nghe vậy thì đều quay qua nhìn nhau, nhưng không có ai dám phản bác.

Tần Hà nói phải, đó chính là phải.

Ai bảo người ta là môn đồ đầu tiên của Thanh Ngu Đại Tiên chứ, ngay cả tượng thần Thanh Ngu Đại Tiên cũng là do người ta điêu khắc đấy.

.....

Đại chiến ban ngày là trận đại chiến cuối cùng của cuộc phản loạn Liên giáo vào cuối năm âm lịch.

Thành công đánh lui đại quân Liên giáo công thành, binh lính cùng dân chúng đều vui mừng khôn xiết, cũng làm cho nội thành có thêm chút không khí Tết.

Liên giáo thất bại, bên này xuống bên kia lên, Lê Đình đã một lần nữa tập hợp lại một chi đại quân với hơn hai mươi vạn binh ở Lâm Thanh.

Đêm không hết lương thực, binh khí áo giáp cùng binh nguyên đang không ngừng dọc theo Vận Hà chưa đóng băng tiến lên phía bắc, đến thành Lâm Thanh.

Hoàng đế ban bố thánh chỉ, muốn trước khi tháng giêng kết thúc giải vây thành Tế Nam, trước khi cày bừa vụ xuân bắt đầu dẹp yên đất Lỗ.

Nếu như bỏ lỡ cày bừa vụ xuân, phản loạn đất Lỗ sẽ tiếp tục kéo dài không kỳ hạn.

Trời cao Hoàng đế xa, Thánh chỉ Hoàng đế cũng chỉ là mong muốn đơn phương mà thôi, nhưng nó cũng cho Tần Hà một bảng thời gian.

Tề Nam không thể bị bao vây quá lâu, cũng không thể phá quá sớm.

Quá lâu sẽ khiến cho đất Lỗ bỏ lỡ cày bừa vụ xuân, còn quá sớm thì viện quân Lâm Thanh chưa đến kịp, nếu như làm không tốt thì dư nghiệt Bạch Liên sẽ nhảy sang địa phương khác.

Thế là mười ngày sau.

Lò đốt xác trong phòng thiêu thi của Tần Hà xác định thời gian định lượng, mỗi ngày bỏ vào sáu bộ.

Cũng không phải chuyên chọn lựa cao thủ, ngược lại thì đụng tới ai là người đó.

Từng chút từng chút làm lẻ tẻ, cơ bản làm cho Liên giáo tê liệt.

Chương 313 – Bữa tiệc bàn dài

Ba mươi tháng ngày, đây là ngày cuối cùng của tháng, cũng là ngày cuối cùng của năm Bính Dần.

Xác chết đói trải khắp Quan tây, khói lửa trải khắp đất Lỗ, phía bắc thì mệnh mông tuyết trắng, đối với Đại Lê mà nói, một năm này đều là trắc trở.

Nhưng bất kể thiên hạ là hưng hay vong, bất kể dân chúng là nghèo hay giàu.

Thì thứ không có ảnh hưởng gì nhất, chính là thời gian.

Đối với thời gian mà nói, thật ra thời điểm cuối năm là một thứ không hề tồn tại, nó chỉ là bởi vì được người ta đặt cho tiết điểm, mới có ý nghĩa đặc biệt.

Thời điểm giao thừa, mỗi năm một lần.

Trẻ con thêm tuổi, người già thêm thọ.

Qua khoảnh khắc giao thừa chính là một năm mới, bất kể cuộc sống có bao nhiêu gian nan trắc trở, đó cũng là một năm mới.

Thế là, hy vọng lại dần dần sinh ra.

Chỉ có điều những thứ như là khoảnh khắc giao thừa này, bước qua là hy vọng, bước không qua chính là tuyệt vọng.

Liên quân, đại sảnh chủ soái.

Một bàn tiệc dài cách chỗ ngồi, hai đầu bố trí quỳnh tương mỹ tửu.

Bạch Thiên Cương mặc một bộ áo bào trắng thêu kim liên ngồi yên lặng ở một đầu, đôi mắt nhìn chăm chăm về phía cửa lớn cách hơn mấy chục bước, đang chờ đợi.

Qua không bao lâu, cửa lớn từ từ mở ra, một thanh niên mặc áo gai mang theo gió tuyết bước vào, quét mắt nhìn quanh một vòng, nhếch miệng cười nói: “Xem ra người cũng biết rằng ta sẽ đến.”

Cả đại sảnh lớn như vậy lúc này chỉ có một mình Bạch Thiên Cương.

“Ta vốn cho rằng đối thủ của ta là Tào Văn Chiếu, ba chiêu đánh bại hắn ta; không thể ngờ được, đối thủ của ta lại là người, chưa từng gặp mặt, Thanh Ngưu Đại Tiên.” Bạch Thiên Cương quan sát Tần Hà từ trên xuống dưới một lượt.

“Xem ra là người tính qua ta nha, kết quả như thế nào?” Tần Hà mỉm cười chậm rãi khép cửa lại.

“Lấy uy thế sấm sét che đậy thiên cơ, hiểm thấy trên đời, nhưng thiên cơ của người không chỉ là che lấp đi mà còn trải qua nguy tạo, người không phải là lưu dân Tấn Tây, bối cảnh của người không thể nào chỉ là một tên thợ thiêu thi.” Bạch Thiên Cương nhìn thẳng vào mắt Tần Hà, muốn từ trong ánh mắt của Tần Hà nhìn ra được thứ gì đó.

“Sớm đã nghe nói thuật tính toán của Liên giáo độc nhất giang hồ, quả nhiên lợi hại.” Ánh mắt Tần Hà bình tĩnh, nhưng trong lòng lại cảm thấy có hơi bất ngờ.

Trên người mình có thiên cơ, ai tính toán cũng sẽ phải chịu sét đánh, kết quả ở chỗ Bạch Thiên Cương lại trở thành ngoại lệ, không biết là Bạch Thiên Cương vừa nhìn đã có thể xuyên thấu qua mê vụ thiên cơ, hay còn có bí pháp chống sét gì đó.

Thiên hạ vạn đạo, đúng là sâu không thể lường.

Không có chuyện gì là chắc chắn tuyệt đối.

“Chỉ là thuật nhỏ không đáng nhắc đến, mời ngồi.” Bạch Thiên Cương ra một dĩa tay mời Tần Hà.

Tần Hà cũng không khách khí, sau khi ngồi xuống liền cầm lấy bầu rượu tự rót cho mình một ly, chất rượu trong vắt, hương thơm bay vào mũi, quan trọng nhất là còn ấm nóng, đây đúng là chờ đợi mình đến a.

“Rượu ngon, sao người biết được là ta sẽ đến?” Tần Hà tự uống một ly, khen.

“Ta không tính được người, lại tính đến ta, đêm nay ta có một kiếp nạn, vào thời điểm này, cho nên ta đoán được rằng người sẽ đến.” Bạch Thiên Cương chậm rãi nói.

“Đều nói kẻ nhìn trộm thiên cơ có thể tính cho người khác nhưng lại rất khó tính cho bản thân mình, đến người thì ngược lại, đúng là có chút thú vị.” Tần Hà lại một lần nữa lộ ra vẻ tò mò.

“Chỉ là một tiểu thuật, không đáng nhắc tới.” Bạch Thiên Cương lắc đầu.

“Như vậy ta lại càng thắc mắc, người có thể tính được ta, cũng có thể tính cho chính mình, vậy tất nhiên là người cũng có thể tính toán được đại thể thiên hạ, lấy hành động làm phản của Liên giáo thì cũng chỉ có thể làm loạn một vùng, khó thành một nước, ra chế độ phân đất phong hầu, người nghiêm túc à?” Tần Hà đặt chén rượu xuống.

“Chẳng phải Hán tổ Lưu Bang cũng trải qua phân phong, ta bắt chước ông ấy đoàn kết lại nghĩa sĩ giang hồ, lật đổ bạo lê, sao lại không được? Đợi sau khi nhất thống thiên hạ, ta cũng sẽ đi nhân đạo.” Bạch Thiên Cương nghiêm túc nói.

“Nếu người đã nói như vậy, rượu này là không thể uống tiếp rồi.” Tần Hà nhìn chằm chằm Bạch Thiên Cương với ánh mắt sáng quắc, đặt bầu rượu vừa mới nhắc lên xuống bàn.

Về mặt Bạch Thiên Cương trở nên cứng đờ, hỏi: “Người muốn như thế nào?”

Tần Hà mỉm cười nói: “Bàn tiệc ngày hôm nay, người ta chỉ có thể có một người còn sống rời đi, thắng thắn, đây chẳng phải

là ý định ban đầu của người khi sắp đặt tiệc rượu này sao?
Chuyện đến rồi người lại sợ?”

Giờ phút này, dưới góc nhìn thứ ba của Tần Hà, trang viên Lỗ Vương đã bị một khí thế thần bí bao phủ.

Tần Hà không biết đó là cái gì, nhưng chắc chắn nó liên quan đến thiên cơ.

Nói cách khác, cuộc nói chuyện của hai người lúc này sẽ không thể nghe bị nghe trộm hay tính toán được.

Nếu vèn vện chỉ là quyết đấu thì hoàn toàn không cần phải bố trí như vậy.

“Tốt tốt tốt, không hổ là Thanh Ngưu Đại Tiên.” Ánh mắt Bạch Thiên Cương tràn đầy vẻ kinh ngạc, nói: “Nếu đã như vậy, ta với người hãy thẳng thắn đàm luận đi?”

“Người muốn đàm luận như thế nào?” Tần Hà hỏi.

“Như vậy, bất kể ta hay người hỏi về vấn đề gì, người bị hỏi đều phải trả lời là đúng hoặc không đúng, sau khi trả lời, người đặt câu hỏi không thể chất vấn, người trả lời cũng không cần phải giảng giải, có được không?” Bạch Thiên Cương nói.

“Có thể.” Tần Hà gật đầu, nói thêm: “Ba câu hỏi đổi một lần, người trước đi.”

“Đã nhường.” Bạch Thiên Cương hơi chấp tay, hỏi: “Người là người của triều đình?”

“Không phải.” Tần Hà lắc đầu.

“Người có thù oán với Bạch Liên giáo?”

“Không có.”

“Người không phải là người của thế giới này?”

Tần Hà chần chờ một chút, trả lời: “Phải, cũng không phải.”

Mí mắt Bạch Thiên Cương hơi hơi nháy lên một cái, chậm rãi gật đầu nói: “Tới phiên người.”

“Người thì sao, không phải là người của thế giới này?” Tần Hà lại đem câu hỏi vừa rồi ném trở lại.

Bạch Thiên Cương chần chờ trong chớp mắt, gật đầu: “Đúng.”

“Vậy ta đoán, ngươi là thần sứ hạ giới của Ngự Thiên Đình?”
Tần Hà mỉm cười.

Sắc mặt Bạch Thiên Cương tức thì trở nên hơi khó coi, tiếp tục gật đầu: “Đúng.”

“Vậy ta đoán tiếp, ngươi phản loạn căn bản hoàn toàn không phải để thay đổi triều đại, ngươi chỉ muốn cắt đứt khí vận Đại Lê?” Tần Hà truy vấn.

“Làm sao ngươi biết nhiều như vậy, rốt cuộc thì ngươi là ai?”
Trên mặt Bạch Thiên Cương đã hiện ra vẻ kinh dị, đứng bật dậy hỏi.

“Ngươi không trả lời ta, hơn nữa câu hỏi của ngươi cũng không tuân theo quy tắc.” Nụ cười trên mặt Tần Hà càng sâu.

Chương 314 – Thần sứ thượng giới

Mặt Bạch Thiên Cương co rút lại, qua một hồi lâu mới cắn răng nói: “Đúng!”

“Rất tốt.” Tần Hà vỗ tay một cái, cười nói: “Bây giờ đến phiên ngươi, nghĩ kỹ rồi hãy hỏi, việc này liên quan đến sống chết đây.”

“Ngươi cũng là thần sứ thượng giới?” Bạch Thiên Cương nhìn chằm chằm vào Tần Hà.

“Cũng không phải.” Tần Hà lắc đầu.

“Vậy ngươi đi xuyên qua giới?”

“Không có.” Tần Hà mỉm cười.

“Vậy... Ngươi là Âm thần Địa phủ?”

“Cũng không phải.” Tần Hà tiếp tục lắc đầu.

Vẻ mặt Bạch Thiên Cương lại một lần nữa trở nên cứng đờ, tức giận hỏi: “Vậy ngươi từ đâu xuất hiện?”

“Câu hỏi này của ngươi không thể dùng phải hoặc không phải để trả lời, hơn nữa ngươi lại phạm quy.” Tần Hà duỗi một

ngón tay ra lắc lắc, nói: “Bây giờ nên đến ta hỏi ngươi.”

Bạch Thiên Cương thấy vậy đành phải nhẫn nhịn, chậm rãi ngồi xuống.

“Ngươi từng đi thượng giới?” Tần Hà bắt đầu hỏi tiếp.

“Không có.” Bạch Thiên Cương lắc đầu.

“Ngươi xuất thân từ Liên giáo?”

“Đúng.”

“Vây...” Tần Hà trầm tư trong phút chốc, lại hỏi tiếp: “Vây Ngụy Thần sau lưng ngươi là đang mưu đầu Kim long khí vận của Lê Đình?”

Bạch Thiên Cương lập tức trừng to mắt: “Ngay cả chuyện này ngươi cũng biết?”

“Đây xem như là câu hỏi thứ nhất, đúng vậy.” Tần Hà gật đầu.

Một loạt những mảnh vỡ từ trong kịch chiếu bóng cùng với nhiều thần di liên tiếp xuất hiện, Tần Hà chung quy là đã dần dần chấp ghép ra được thời kỳ ban đầu của thế giới này.

Thời kỳ thượng cổ từ rất xa xưa của thế giới này đã từng tồn tại một thời đại thần thoại, khi đó có Tiên, có Thần, có Phật.

Nhưng không biết vì nguyên nhân gì, những Tiên, Thần, Phật kia đã rời đi giới này, đi tới một nơi khác, có thể đó là Thâm Uyên.

Chính Thần rời đi dẫn đến trật tự xuất hiện chỗ trống, thế là có một đám người điền vào chỗ trống đó.

Mà đám người này chính là cái gọi là – “Ngụy Thần”.

Bọn họ còn xây dựng lại một tổ chức gọi là “Thiên Đình”.

Ngụy Thần, Ngụy Tiên không phải chính thống, địa vị cũng không nhận được sự thừa nhận, bọn họ có một đối thủ mạnh mẽ – thuộc hạ của Thiên Đình cũ, Địa Phủ.

Bởi vì e ngại nhân quả cho nên Ngụy Thần, Ngụy Tiên cũng không thể trực tiếp can thiệp vào chuyện dưới nhân gian, chỉ có thể thông qua “Thần sứ hạ giới” để thực hiện mục đích của mình.

Cuộc phản loạn của Bạch Liên giáo lần này có nhiều điểm khiến người ta khó hiểu.

Đầu tiên chính là việc Bạch Thiên Cương đột ngột xuất hiện, Tần Hà đã đốt một đồng đại lão giang hồ nhưng lại không có lấy được một chút thông tin gì về vị giáo chủ này, chỉ nhận được một vài lời đồn không phân biệt được thật giả.

Thứ hai là cách làm của Bạch Thiên Cương, có thể nói là làm ngược lại.

Ông ta mời đám người tà đạo khắp nơi đến trợ chiến, đồ thành, cướp bóc, đốt, giết, cách làm hoàn toàn không có chút nào tranh thủ nhân tâm.

Nếu có cũng chỉ là lấy lương thực để hấp dẫn dân đói nhập ngũ, cuốn thanh niên trai tráng lưu dân theo.

Phải biết, không phải tất cả giang hồ đều là tà đạo, hiệp khách chính phái, nghĩa sĩ trung nghĩa ở đâu cũng có.

Nhưng Bạch Thiên Cương lại không hề mời những người này, mà chỉ mời toàn tà môn ma đạo, ngay từ đầu cách làm này đã khó hiểu.

Tần Hà cũng là trăm mối vẫn không có cách giải, cuối cùng đến mấy ngày trước, sau khi đốt một tên quân sự tâm phúc theo cạnh Bạch Thiên Cương mới biết được ông ta có thể là “Thần sứ hạ giới”, sau đó, tất cả trở nên thông suốt sáng tỏ.

Trận phản loạn này căn bản không phải là để thay đổi triều đại, mà là để mưu đồ con Kim long khí vận trong Hoàng Cung ở Kinh thành kia.

Bởi vì ngoài Kim long khí vận ra, Tần Hà thực sự không nghĩ ra còn có thứ gì có thể liên quan đến số mệnh của cả một vương triều.

Số mệnh một triều liên quan đến tính mệnh cả ức vạn Lê dân trong Thiên Hạ.

Ngụy Thần chọn ra một tên Thần sứ, mượn tay Bạch Liên giáo khuấy lên cuộc phản loạn đất Lỗ, gió nổi mây phun, thay ngang khắp đồng.

Thậm chí việc đất Lỗ bị hạn hán kéo dài, nói không chừng cũng là do bọn chúng gây ra.

Thủ bút này, đã hoàn toàn không thể lấy bốn lạng dịch ngàn cân để hình dung, quả thực chính là một điểm tựa nhắc lên cả địa cầu.

Ngay cả Tần Hà cũng muốn giơ ngón tay cái cho bọn chúng.

Lợi hại!

“Người không phải là Thần sứ thượng giới, cũng không phải là Âm Thần địa phủ, chẳng lẽ người tới từ Thánh Địa hoặc là Long cung dưới nước?” Bạch Thiên Cương đứng dậy nhìn chằm chằm Tần Hà.

“Đều không phải.”

Tần Hà mỉm cười lắc đầu, nụ cười này rơi vào mắt Bạch Thiên Cương làm ông ta tức giận phát điên.

Tần Hà đã biết tất cả mọi chuyện về ông ta, thế nhưng ông ta làm thế nào cũng không đoán được lai lịch Tần Hà.

Không phải Thần sứ, không phải Âm Thần, cũng không phải đến từ Thánh địa hay Long cung.

Trong thiên hạ này, còn có chỗ nào có thể xuất ra cao thủ như vậy?

Nếu là người bình thường, Bạch Thiên Cương cũng không có bất kỳ hứng thú gì đi tìm hiểu lai lịch, trực tiếp giết là xong.

Nhưng Tần Hà lại hiển lộ ra năng lực “giảng đạo truyền pháp”, việc này khiến ông ta không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Năng lực như vậy, chỉ có Chính Thần có thần cách trong truyền thuyết mới có.

“Vậy rốt cuộc thì người đến từ đâu?” Bạch Thiên Cương hơi nổi điên.

“Phá lệ trả lời người một lần.” Tần Hà tự rót một ly rượu uống, sau đó đặt chén rượu xuống, cười nói: “Ta đến từ lò hỏa táng, là một tên thợ thiêu thi, chuyên đốt tà ma ngoại đạo, yêu ma quỷ quái, không biết là người thuộc loại nào?”

“Người cuồng vọng!” Trên mặt Bạch Thiên Cương nổi lên lửa giận.

“Giống nhau giống nhau, thứ ba thiên hạ.” Tần Hà khoát khoát tay, khiêm tốn nói.

Bạch Thiên Cương phóng ra khí thế, nhưng lại chậm chạp chưa ra tay, sau cùng lại nói: “Có thể không quyết đấu hay không, người cùng ta liên thủ với nhau chiếm nửa giang sơn Lê Đình dễ như trở bàn tay, ta có thể nhường vị trí Giáo chủ này lại cho người, quyền lực, địa vị còn không cao hơn một tên thợ thiêu thi gấp vạn lần?”

“Không, đối với ta mà nói, quyền lực, danh lợi không quan trọng chút nào.” Tần Hà lắc đầu, chậm rãi dựa vào ghế.

“Vậy thì thứ gì quan trọng với người, ta có thể làm thỏa hiệp với mức độ lớn nhất.” Bạch Thiên Cương chưa cam lòng.

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười trông như một ác ma: “Đốt người, đối với ta là rất quan trọng.”

Chương 315 – Người đến từ đầu

“Đó chính là không có thương lượng?” Trên mặt Bạch Thiên Cương hiện lên vẻ dữ tợn.

“Không có thương lượng.” Tần Hà lắc đầu.

“Được, thiên đường có lỗi người không đi, địa ngục không cửa người lại muốn xông vào, ta muốn xem thử xem, người đã không phải Thần sứ, lại lấy sức mạnh đi tìm chết từ đâu ra!”

Bạch Thiên Cương hoàn toàn bộc phát, nhấc tay vung lên, ba tia màu đen lóe lên. Ngay sau đó chỉ thấy ba bóng người màu đen từ trên trời giáng xuống, vây Tần Hà vào giữa.

Đây là ba người giấy màu đen, toàn thân đen sì, hoàn toàn không có một chút phản quang nào, dáng dấp trông có vẻ mỏng manh nhưng lại mang theo khí tức hung hãn cực kỳ âm lãnh.

Giống như minh thú đến từ Địa phủ, đại biểu cho tử vong.

Mà ba người giấy ngày cũng không hề giống hết nhau, mỗi cái một vẻ, trông rất sinh động. Một cái là nam tử cao gầy, cầm trường đao trong tay; một cái là nữ tử mập lùn, tay cầm lưỡi hái; còn một cái là lão giả, hai tay mỗi bên một ngọn lửa.

Tần Hà vừa thấy rõ, đôi mắt lập tức sáng lên.

Hay lắm, đều cùng là người giấy, nhưng ba cái này mạnh hơn quá nhiều.

Cái đám ô ương ô ương lúc công thành kia quả thực là không thể nào so sánh được.

Hàng so hàng chỉ muốn ném đi.

Không nói những thứ khác, chỉ riêng phần khí tức này đã phải đến phẩm cấp.

Ít nhất cũng là cao thủ tứ phẩm, tương đương với hơn ba trăm năm nội kinh hoặc pháp lực.

Thực lực này, nếu đặt ở bên ngoài đủ để quét sạch tứ phương, ba tôn liên thủ e là có thể đơn đấu nửa Thánh địa!

“Còn có thể làm người giấy thành như vậy?” Tần Hà nhìn hết sức tò mò.

Thiên hạ vạn đạo, quả nhiên là huyền diệu, sâu không thể lường.

“Ở trong tay thiên thần thượng giới, một cọng cỏ còn có thể đánh đổ núi cao, một hạt cát còn có thể lấp biển, mặc dù thuật người giấy chỉ là một thần thuật phổ thông, nhưng dùng để đối phó với đám người tu luyện hạ giới, lại là dư xài.”

Khuôn mặt Bạch Thiên Cương lộ vẻ ngạo nghễ, ông ta thường thức sự thay đổi trên vẻ mặt Tần Hà, cái kẻ vẫn luôn cười cợt nhả này, trên khí thế chưa từng lộ ra dù chỉ là một chút xiu ngung trọng.

“Đây là thủ đoạn Ngụy Thần sau lưng người đưa cho người?” Tần Hà truy vấn, trong lòng thâm tán thưởng.

Ngụy Thần, Ngụy Thần, mặc dù bọn họ bị coi thường, không nhận được sự thừa nhận của hạ giới, cũng vô cùng e ngại nhân quả, nhưng dù thế nào bọn họ cũng là kẻ tu chân có dính dáng đến chữ “Thần”.

Người tu chân cùng người tu luyện, mặc dù chỉ khác nhau một chữ, nhưng lại khác nhau một trời một vực.

Chênh lệch ở giữa, có thể nói là vô cùng xa.

Lợi hại, lợi hại.

Sau này nhất định phải phát triển nghiệp vụ thiêu thi lên thượng giới, đó mới là phương hướng phát triển.

“Không sai, thân là Thần sứ, làm sao không có vài thủ đoạn Thiên thần ban cho chứ, không phải là người không nghĩ tới điều này chứ?”

Trên mặt Bạch Thiên Cương lộ ra một tia trào phúng, nói:

“Người không phải Thần sứ, lại đàn gảy tai trâu, cứ nhất định phải cứng rắn với ta, nếu không nghĩ tới điều này, chết cũng có hơi oan đấy, hừ.”

“Cái này...” Tần Hà ngập ngừng một chút rồi mới nói tiếp:

“Nghĩ thì có nghĩ đến, chỉ là không ngờ rằng cái đuôi người ôm cũng có chút lợi hại, có thể đi ngang nhân gian a.”

“Ày, mặc dù nói ôm đuôi có vẻ khó nghe, nhưng chính xác là vậy.”

Bạch Thiên Cương nghe vậy, trên mặt chung quy là hơi thả lỏng ra một chút, nói: “Nếu như người hối hận, ta có thể cho người thêm một cơ hội, nhưng về phần điều kiện ấy, cần phải thay đổi một chút, dù sao ta đã dùng ra thủ đoạn này, phải có đền bù một chút phải không?”

“Điều kiện gì?” Tần Hà tò mò hỏi.

“Quỳ xuống cầu xin ta, tiếp đó ký kết huyết khế chủ tớ với ta, làm nô bộc của ta.” Bạch Thiên Cương tỏ vẻ hả hê thoải mái, nói tiếp: “Trước hết đừng vội vàng cự tuyệt, ngày sau ta lên cao huy hoàng, người cũng không lỗ, dù sao người cũng có thể coi là người có bản lĩnh, chỉ cần thần phục một mình ta mà thôi, không mất mặt.”

“Mất mặt, quá khó coi.”

Tần Hà lắc đầu nói: “Ta người này trời sinh đã có bệnh, quỳ trời quỳ đất quỳ phụ mẫu quỳ chính mình, những người khác ta không thể quỳ xuống được.”

“Quỳ... Chính mình?” Bạch Thiên Cương sững sờ, mặt lộ vẻ khó hiểu.

“Cái này thì nói rất dài dòng, chúng ta bỏ qua đi.”

Tần Hà vội vàng khoát tay, nói: “Nhưng ngươi có kẻ Trương Lương thì ta có thang trèo tường, hôm nay thi thể của ngươi, bản đại tiên xác định phải đốt rồi.”

“Đều đã như vậy ngươi còn muốn cứng rắn?” Mặt Bạch Thiên Cương lạnh đi, nghiêng răng nói: “Ngươi từ đâu tới ta không hỏi ra được, tự giới thiệu đi, trên tay Bạch mỗ không giết quỷ vô danh.”

Tần Hà hơi hơi nghiêng đầu: “Ta là bạch hack.”

“Bạch hack?” Bạch Thiên Cương sững sờ.

“Tục xưng... Tool hack.”

Chương 316 – Tam tài âm linh trận

Bạch Thiên Cương nghe vậy càng chẳng hiểu ra sao, nhưng mặc kệ Tần Hà nói cái gì thì cũng đã tỏ rõ thái độ.

Bốn chữ, không chết không thôi.

Ông ta lập tức nổi giận hô: “Vậy ngươi đi chết đi!”

Vừa dứt lời, khí thế ba người giấy cũng âm âm bốc lên, âm khí toàn thân như hóa thành thực chất, gần như là trong nháy mắt đã bao phủ Tần Hà vào bên trong.

Trong tầm mắt Tàn Hà, tất cả mọi thứ xung quanh xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Trong âm khí kinh khủng, hắn đã rơi vào một phương thế giới cực kỳ đáng sợ.

Mặt đất căn cỗi khô hạn, từng làn khói đặc từ những khe nứt phóng lên trời, tất cả mọi thứ xung quanh đều tỏa ra mùi cháy khét, bầu trời bị khói đặc bao phủ, không thấy ánh mặt trời.

Không có cỏ cây sông núi, không có mặt trời cùng trăng sao.

Có, chỉ là đất căn liên miên vô tận.

Trên đất căn, vô số âm linh mở ra đôi mắt màu máu tươi, ở trong đó chất chứa vô tận âm lãnh, bạo ngược cùng điên cuồng.

Mà ở trong đó, còn có ba tôn âm linh cao lớn như tòa tháp.

Một cái là nam tử cao gầy, cầm trường đao trong tay; một cái là nữ tử mập lùn, tay cầm lưỡi hái; còn một cái là lão giả, hai tay mỗi bên một ngọn lửa đang cháy bùng bùng.

Tàn Hà phải ngẩng đầu lên mới có thể trông thấy khuôn mặt của bọn chúng.

Điều này khiến Tàn Hà không nhìn được mà hít một hơi khí lạnh.

Không hổ là thủ đoạn mà Ngụy thần ban cho, đã vượt qua tưởng tượng của mình.

Vốn cho rằng ba người giấy mấy trăm năm đạo hạnh liên thủ đã đủ ghê gớm rồi, lại chẳng thể ngờ rằng bọn chúng không chỉ đơn giản là người giấy.

Bọn chúng còn là trận linh!

Ba trận linh liên thủ kéo mình vào trong sát trận.

Trong nháy mắt thân hình đã phóng đại hơn mấy trăm lần, rất có lực áp bách về thị giác, khí tức cũng càng thêm kinh người.

Hóa thân thành Linh tướng giấy.

Thủ đoạn này cũng thật là lợi hại.

“Ông!”

Linh tướng giấy nam tử phát động ra công kích trước tiên, nó quơ ngang đao, trực tiếp quét về phía Tần Hà.

Tần Hà chỉ cảm thấy như là một cây đại thụ chọc trời đang đập thẳng về phía mình, đao chưa đến nhưng âm phong mạnh mẽ đã cuốn đến cắt mắt.

Dưới chân Tần Hà lóe lên một cái, người lập tức trở thành một tàn ảnh ở nguyên chỗ.

“Ầm ầm!”

Đao lớn chém xuống, tạo thành một khe rãnh cực lớn trên mặt đất khô cằn.

Công kích của Linh tướng giấy nam tử cũng chỉ là bắt đầu, ngay sau đó công kích của Linh tướng giấy nữ tử cùng Linh tướng giấy lão giả liền theo sát mà tới.

Song chạc của Linh tướng giấy nữ tử găm thét từ trên cao đâm xuống, chấn thiên động địa, Linh tướng giấy lão giả lại càng thêm lợi hại, hai tay đẩy ra chính là hai đám lửa cháy cực lớn nhanh chóng phóng về phía Tần Hà.

Ngọn lửa cháy hùng hực nhưng nó lại không hề có một chút nhiệt độ nào, ngược lại còn tỏa ra sự lạnh lẽo khiếp người.

Những nơi nó đi qua, không khí phát ra tiếng nổ lốp bốp, đó là âm thanh bị đông lại.

Tần Hà không dám lấy thân ra thử, tiếp tục tránh né, nội kinh cùng pháp lực đồng thời chấn động, đôi chân thi triển cả thuật thấp, công pháp cùng với buff mới xem như không có gì nguy hiểm.

Ba tướng linh giấy ầm ầm công kích điên cuồng nhưng không thể chạm đến Tần Hà chút nào.

“Tiểu tử, tam tài âm linh trận có thể giết chết cao thủ ngũ phẩm, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ngươi!” Âm thanh vui sướng của Bạch Thiên Cương đang khổng trận từ trên cao truyền xuống.

Ngay cả chính Bạch Thiên Cương cũng không biết trận này thi triển ra là dạng gì.

Kết quả tất nhiên khiến ông ta hết sức hài lòng.

Ba đại Linh tướng giấy tựa như là Âm thần Địa phủ, không ai bì nổi.

Hơn nữa Linh tướng giấy chỉ là bắt đầu, đằng sau Linh tướng giấy còn có âm linh che trời rợp đất, kẻ nào kẻ nấy đều là mắt đỏ máu đầy đừ tợn, ào ào nhào đến.

Trừ phi có thể đánh xuyên trận pháp.

“Dám đối địch với thượng giới đã đủ để ngươi kiêu ngạo, đáng tiếc bộ ngựa đá xe, tráng niên chết sớm.” Giọng nói của Bạch Thiên Cương tiếp tục truyền đến.

“Ngươi nói quá nhiều lời, cẩn thận lát nữa lại đau mặt.” Tần Hà đáp lại ông ta một câu.

Nói xong, hắn không chần chờ nữa.

Phá trận!

“biu biu biu”

Đầu tiên là bắn đầy thuật Tật phong vào chân sau ba Linh tướng giấy.

Linh tướng giấy vốn khá là linh hoạt trong nháy mắt đã lâm vào hỗn loạn, xiêu xiêu vẹo vẹo, gần như không thể đứng vững.

Tần Hà thừa cơ tiến đến gần.

“biu biu biu”

“Trần linh ấn, Trối linh ấn, Nhược linh ấn, Cương linh ấn, Lật linh ấn, Chú linh ấn, Tê linh ấn, Định linh ấn,... Thái sơn phụ thể ấn, Càn khôn đảo ngược ấn.”

Vô ảnh thủ chông lên ba mươi sáu thức trấn linh, một mạch mà thành.

Ba Linh tướng giấy bị làm suy yếu, bị tê liệt, bị định thân, bị trối, bị trấn áp, bị đảo ngược âm dương,... đủ loại buff tiêu cực, chỉ có không nghĩ ra, không có ở đây không có.

Ngang ngược như vậy đây, không giảng đạo lý như thế đây.

Linh tướng giấy có cao có lớn hơn nữa thì cũng là âm linh.

Chỉ cần là âm linh thì cứ để ba mươi sáu thức trấn linh lo.

Sau khi cố định được Linh tướng giấy, Tần Hà lại xoa xoa ngón tay, tiếp đó hai mươi mấy tia sấm sét đồng thời đánh vào ba Linh tướng giấy.

Sét đánh nổ ra tia lửa, giống như là dầu hỏa bắt lửa, trong nháy mắt ngọn lửa đã nhấn chìm ba Linh tướng giấy.

“Zi zi zi”

Ba Linh tướng giấy phát ra tiếng kêu thảm thiết, dưới lôi hỏa mãnh liệt thiêu đốt đã hóa thành quả cầu lửa, ầm ầm ngã xuống.

“Ngươi... Làm sao ngươi biết nhiều pháp thuật như vậy?” Âm thanh tràn đầy vẻ khó có thể tin của Bạch Thiên Cương truyền tới.

Tần Hà ngẩng đầu nhìn trời, hướng về phía khuôn mặt mờ ảo của ông ta, nhếch miệng nở nụ cười: “Đã nói rồi, ta là bất hack.”

“Ngươi... Ngươi sẽ không thắng được, Linh tướng ngã xuống còn có ức vạn giấy linh, chúng nó cũng có thể hao mòn chết ngươi!” Âm thanh quật cường của Bạch Thiên Cương truyền đến.

“Phải không?”

Nụ cười trên mặt Tần Hà càng tươi, ngay vào khoảnh khắc vô số âm linh sắp nhấn chìm hắn, quanh người hắn lóe lên kim quang.

“Ông!”

Một luồng khí tức chí dương chí cương cực kỳ mãnh liệt như là nước thủy triều phóng ra khắp tứ phương, trong vòng bốn trượng, âm khí, quỷ khí, oán khí, lệ khí lập tức bị tịnh hóa.

Kim quang vạn trượng, giống như là mặt trời trên cao.

Những nơi tia sáng chiếu tới, hết thảy âm linh trực tiếp hóa thành khói xanh tiêu tán, ngay cả một chút dấu vết cũng không để lại.

Công đức kim thân quyết: Công đức gia thân, một khi dựng thành kim thân, ngài có thể sánh vai cùng thần minh.

Công đức kim thân lục phẩm!

Đây là thu hoạch lớn nhất mười mấy ngày nay ở thành Tế Nam.

Tụ được số lớn công đức đã giúp công đức kim thân của Tần Hà tăng thêm ba phẩm, từ tam phẩm đạt đến lục phẩm.

Sánh vai thần minh!

Công đức kim quang vừa ra liền quét sạch tứ phương.

Phá trận!

Ngay sau đó, cảnh sắc xung quanh liền đại biến.

Đất cần liên liên vô tận cùng khói đặc ngút trời đã biến mất không thấy gì nữa, tầm mắt trở nên rõ ràng, hắn đã quay lại đại sảnh.

Thay đổi duy nhất, chính là ba cái giấy linh đã ngã xuống đất, đang dấy lên lửa lớn rừng rực, còn có vẻ mặt của Bạch Thiên Cương, từ đỏ chuyển sang trắng, trong mắt thì tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi cùng với sợ hãi.

Giống như bị người khác vả miệng liên tục một trăm cái, muốn có bao nhiêu khó coi liền có bấy nhiêu khó coi.

“Còn có chiêu không, nếu có thì cứ việc xuất ra, nếu như không có, ngày này sang năm chính là ngày giỗ của ngươi nha.” Tần Hà khễ phui phui tro bụi không tồn tại trước ngực, mỉm cười hỏi.

Vả mặt tới quá nhanh quá mạnh, sắc mặt Bạch Thiên Cương từ đỏ chuyển sang trắng, từ trắng chuyển sang xanh, lại từ xanh chuyển về trắng, nhả mặt nói: “Còn có thể thương lượng một chút không, ta có thể quỳ xuống xin ngươi.”

Chương 317 – Khắc tinh của tội ác

“Ta không thích kẻ không có cốt khí, cho nên, không được.” Tần Hà lắc đầu.

Bạch Thiên Cương gần như tuyệt vọng, nhưng vẫn chưa buông bỏ: “Nếu như ngươi giết ta sẽ hoàn toàn trở mặt với

thượng giới, đối với người mà nói việc này cũng không có bất kỳ một chỗ tốt nào, thủ đoạn thượng giới hơn xa ba Linh tướng giấy kia, người cùng ta bắt tay giảng hòa thì đối với người cũng có chỗ tốt, tất cả đều có thể thương lượng mà.”

“Hoàn toàn trở mặt?” Tần Hà trầm tư một chút, vẫn lắc đầu.

Sớm muộn gì sau này cũng muốn phát triển nghiệp vụ đến thượng giới.

Vì mục đích bản thân mà gây ra chiến loạn, khiến mấy trăm vạn sinh linh đất Lỗ bị đồ thán, điều này nói rõ thượng giới rất nhiều kẻ xấu a.

Không trở mặt sớm thì sau này đến lúc phát triển nghiệp vụ lại khó mà hạ thủ a.

Tốt nhất là toàn bộ cái thượng giới rác rưởi kia đều là kẻ xấu, vậy thì lại càng hoàn mỹ.

Đương nhiên, đây không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là mấy trăm vạn sinh linh đồ thán, nhất định phải có người chủ trì chính nghĩa.

Cái tên khốn kiếp Bạch Thiên Cương này, không biết là đã đồ bao nhiêu thành, nợ máu thành từng đồng, phải chết.

Thanh Ngưu Đại Tiên chính là giúp đỡ chính nghĩa như vậy đấy.

Chính là khắc tinh của tội ác nha.

Bạch Thiên Cương thấy Tần Hà vẫn lắc đầu, biết là đã không có khả năng cầu xin bỏ qua, lập tức bộc phát toàn lực, thân hình nhanh như chớp, xoay người bỏ chạy.

Nhưng mà ông ta nhanh, Tần Hà còn nhanh hơn.

Hắn vung tay lên một cái, ba cây đinh trần thi vừa thô vừa lớn đã nhanh chóng phóng ra, thoáng một cái đã găm ông ta lên cột.

Tần Hà hơn chín trăm năm nội kình!

Sắp phá ngàn đến cấp độ khác.

Mà thực lực của Bạch Thiên Cương mới miễn cưỡng nhập phẩm, coi như là tăng gấp đôi thực lực cũng không thể chạy

thoát.

Một cây đinh trần thi xuyên thẳng từ sau ót ra khỏi miệng.

Hai cái từ xương tỳ bà xuyên ra trước ngực.

Bạch Thiên Cương trợn trừng mắt, giật giật vài cái, chết không nhắm mắt.

Đến chết ông ta cũng không rõ, rốt cuộc là mình đụng phải quái vật gì.

Mạnh đến vô biên!

Mạnh đến không tài nào hiểu được!

Ngay vào khoảnh khắc Bạch Thiên Cương tắt thở, một khuôn mặt mờ hồ chậm rãi từ trên thân Bạch Thiên Cương hiện hóa ra, ánh mắt âm trầm rơi vào trên người Tàn Hà, lại khiến lông tơ hần không tự chủ được mà dựng thẳng lên.

Ngụy Thần quan sát!

“Phàm nhân, là người giết tôi tớ của bản tôn?”

Khuôn mặt mờ ảo kia mở miệng, ánh mắt kia phảng phất như là có thể xuyên thấu qua thời gian và không gian, xuyên đến bí mật sâu nhất trong nội tâm Tàn Hà, khiến Tàn Hà cảm giác như là không mảnh vải che thân.

“Không sai, là ta.”

Tàn Hà chấn động nội kinh, theo bản năng bắt đầu chống cự cái cảm giác bị quan sát đó.

Rất nhanh, cảm giác khó chịu đã rút đi như nước thủy triều, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

“Thật to gan, ngươi có biết bản tôn là ai không?” Khuôn mặt mờ ảo hiện lên vẻ tức giận.

“Biết một chút, Bạch Thiên Cương có nói qua.” Tàn Hà đứng thẳng người, mỉm cười nói tiếp: “Có gì chỉ giáo?”

“Nếu ngươi đã biết thân phận bản tôn, vậy bản tôn lệnh ngươi lập tức quỳ xuống, thay Bạch Thiên Cương làm nô, tiếp tục hoàn thành sứ mệnh, bằng không bản tôn nhất định sẽ trấn ngươi vào U minh luyện ngục, khiến ngươi vĩnh thế không được siêu sinh.” Gương mặt mờ ảo kai uy hiếp.

“Ngại quá, đầu gối của ta trời sinh đã có bệnh, không quỳ được.” Tần Hà lắc đầu, còn lộ ra vẻ mặt thiếu đánh, khiêu khích nói: “Có năng lực, người tới hạ giới tìm ta ăn vạ nha.”

“Tốt, tốt lắm!”

Gương mặt mờ ảo kia bị chọc giận, lạnh giọng nói: “Phản nhân cuồng vọng vô tri, cứ chờ đây mà nhận lấy lửa giận của bản tôn, bản tôn sẽ cho ngươi biết, cái gì gọi là Thần, cái gì gọi là phàm! Đến lúc đó, hối hận cũng đã muộn!”

Nói xong, gương mặt mờ ảo kia liền âm vang mà tiêu tán, hóa thành một luồng cương phong lăng lệ, sắc bén như đao đánh úp về phía Tần Hà.

Tần Hà vùng tay lên, nhẹ nhàng chống cự.

Cảm nhận thử khí tức Ngụy Thần thượng giới, hẩn mỉm cười.

Ngụy Thần thượng giới đúng là không phải mạnh bình thường, nhưng nếu mình đối đầu cũng không thấy áp lực bao nhiêu.

Nhưng mà có sao nói vậy, lý do an toàn, mình vẫn phải tranh thủ tăng thực lực đến ngàn năm.

Cẩn thận có thể bắt ngàn ve sâu mùa thu, cẩn thận có thể chạy thuyền vạn năm.

Dù sao đây cũng chỉ là một tia khí tức bám vào trên thân Bạch Thiên Cương, không phải là chân thân.

Nghĩ tới đây, Tần Hà trực tiếp móc lò đốt xác từ dưới nách không gian ra.

Đơn giản thanh lý qua thi thể Bạch Thiên Cương rồi cứ thế bỏ vào lò.

Đốt thi thể tại chỗ!

Chương 318 – Người hầu Tôn Binh

Đốt than nhóm lửa, lại giội lên thêm chút dầu hỏa, lửa cháy bùng bùng.

Tần Hà nhìn lò đốt xác trước mặt, cảm thấy rất hài lòng.

Đây là một cái lò đốt xác đã được cải tiến dựa trên lò đốt xác của thiêu thi đường, đặc điểm lớn nhất là có thể gấp lại, không chiếm bao nhiêu không gian.

Đây cũng là thành quả thực tiễn từ [Thuật rèn] làm ra.

Lòng lò và giá đỡ có thể gấp lại hết cỡ, chỗ nào có thể gấp đều gấp lại, không thể gấp thì ráp ráp, cứ như vậy không gian dưới nách có thể thoải mái nhét được năm, sáu lò.

Hạn chế duy nhất là nhiên liệu, bởi vì chỉ có thể bỏ than đá đủ đốt sáu bộ, nếu bỏ thêm nữa thì không đủ không gian.

Làm xong những thứ này, Tần Hà phải tay trở lại ghé bên bàn tiệc, nhàn nhã thoải mái tự rót cho mình một ly rượu.

Phải nói là, mặc dù Bạch Thiên Cương đáng chết, nhưng rượu này đúng thật là tràn đầy thành ý.

Nhân gian khó ném được mấy lần.

Cũng không biết là rượu ngon vợ vét được từ chỗ nào.

Xem chừng tám chín phần mười là Lỗ Vương phủ, cả đất Lỗ người chết đói khắp nơi, cũng chỉ có Lỗ Vương phủ cùng một đám quan to cường hào mới có thể sống thoải mái hưởng thụ.

Không được hoàn mỹ chính là, Bạch Thiên Cương chuẩn bị rượu ngon nhưng lại không chuẩn bị đồ nhắm.

Cho nên uống cứ cảm thấy thiếu thiếu.

Thế là Tần Hà móc lấy đồ nhắm trong không gian dưới nách.

Đậu phộng hạt dưa đậu hũ chiên, hạt đào cá khô ô mai mặn, tóm lại là mấy thứ đồ ăn vặt.

Kết quả Tần Hà móc trái móc phải, mò trên mò dưới một hồi cũng chỉ móc ra được một hạt dưa.

Gần đây không có việc gì liên cùng Vương Thiết trụ ngòi nhậu nhâm nhi, ăn xong lại quên bỏ sung vào.

“Chậc, thiếu chút a.” Tần Hà lập tức cảm thấy rượu ngon trước mặt không còn ngon nữa.

Uống rượu mà không có thức nhắm như không mặc áo thắt cà vạt, không ra dáng.

Suy nghĩ một chút, ánh mắt Tần Hà hơi hơi sáng lên, chỉ nghe một trận tiếng lốp bốp vang lên, hắn đã biến thành dáng vẻ của Bạch Thiên Cương, lại thi triển bách biến thần y, áo gai vải thô đã biến thành áo bào trắng thêu sen vàng.

Tiếp đó hắn mở ra cửa lớn đại sảnh, hướng ra phía ngoài hô một tiếng: “Người tới!”

Không bao lâu sau, Tần Hà liền nghe thấy tiếng bước chân.

Một tên người hầu mang vẻ mặt nịnh nọt đẩy cửa đi vào, cung kính nói: “Giáo chủ có gì phân phó?”

Tần Hà vừa trông thấy người này, hơi sững sờ.

Đây không phải là Đinh tổng thủ vệ Tôn Binh đã từng cùng hắn giao thiệp nhiều lần ở Lưu thành sao?

Gia hỏa này còn nhận không ít phần thưởng từ chỗ mình đấy.

Nhờ đó mà thực lực liên tục tăng lên, cuối cùng sau khi liên tiếp bảy, tám tên đảm nhiệm chức Hộ pháp Đốc quân quân yểm trợ Liên quân chết, hắn ta đã cùng toàn bộ hai vạn quân yểm trợ rút lui khỏi Lưu thành.

Chẳng thể ngờ rằng, vậy mà hắn ta đã lẫn lộn đến bên người Bạch Thiên Cương, còn trở thành một kẻ hầu cận.

Còn rất được ưu ái nha.

Nhưng mà Tần Hà không nghĩ tới, Tôn Binh lúc này đang cung thuận cúi đầu vừa vận nhìn thấy đôi giày trên trên hắn, cũng là sững sờ.

Giày này, có chút đặc biệt.

Đế giày làm bằng vải, bàn chân khá dài, mũi giày bao lấy hai ngón chân cái đang không chịu ngoan ngoãn muốn chui đầu ra ngoài.

Giây phút này như có tia chớp lóe lên, Tôn Binh nhớ đến một người, một người vừa khiến hắn ta sợ hãi nhưng cũng khiến hắn ta rất phần khích – cao nhân Lưu thành.

Hắn ta đã từng làm dẫn đường cho cao nhân kia đập chết liên tiếp bảy, tám tên Hộ pháp Đốc quân ở Lưu thành, lấy được rất nhiều ban thưởng.

Nguyên bản hấn ta còn muốn đầu nhập vào cao nhân kia, nhưng kết quả, phút cuối cùng cao nhân cho một câu “Thực lực ngươi không tệ nha”, làm hấn ta suýt chút nữa đã sòn tiêu ngay tại chỗ, sau đó hấn ta lập tức liều mạng mang theo hơn hai vạn người, nhanh như chớp chạy về dưới thành Tế Nam.

Giày mà vị cao nhân kinh khủng kia đi, chính là như vậy.

Tôn binh đã từng cố ý quan sát giày cao nhân, bởi vì cao nhân đã từng đi một chiếc mất một chiếc, sau đó Tôn Binh còn phát hiện một chiếc bên cạnh nhà xí, trên đó dính đầy “tương vàng”.

Ngay lập tức, một ý niệm mạnh mẽ nổi lên trong lòng Tôn Binh giống như là cỏ dại mọc rễ nảy mầm.

Hấn ta cả gan ngẩng đầu lên dò xét Tần Hà.

Nhìn lên nhìn xuống cũng không thấy được có gì khác thường, nhưng vẫn thấy là lạ ở chỗ nào đó.

Lại hơi liếc mắt nhìn sang bên một cái, hai con ngươi hấn ta lập tức co rút lại.

Lúc này, cách hơn vài chục bước có một cái lò đang cháy, nếu không nhìn kỹ còn tưởng rằng đó là lò sưởi, nhưng vừa quan sát kỹ hơn thì sẽ phát hiện, bên trong vậy mà có một một thi thể nằm đó.

Đây là đang thiêu thi!

Mà đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là trên ngón tay cái của thi thể kia còn đeo một chiếc nhẫn ngọc có hình bông sen trắng.

Đó là tín vật thể hiện thân phận Giáo chủ Bạch Liên – Nhẫn ngọc Thánh Liên!

Nhẫn ngọc Thánh Liên chính là thánh vật của Liên giáo, người nào trong Bạch Liên giáo đeo lên cái nhẫn này sẽ có thể hiệu lệnh tam quân, tuyệt đối không thể tùy ý vứt bỏ, càng không thể có chuyện đeo trên người thi thể.

Cộng thêm chiều dài thân thể của thi thể trong lò.... Tôn Binh chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng ngược lên, cảnh tượng này quá quen thuộc, bảy, tám tên Hộ pháp Đốc quân ở Lưu thành kia, cũng chính là “mất tích” như vậy đấy.

Gọi là mất tích, nhưng thực tế là thi thể đã bị mang đi đốt.

Giống như trước mặt vậy.

Chết rồi!

Mình xông vào hiện trường án mạng rồi!

Tần Hà cũng nhìn thấy sự khác tường của Tôn Bình, ánh mắt nghi ngờ kia, ánh mắt hốt hoảng kia.

Đều thể hiện một chuyện, có vẻ như là mình đã đề lộ ra sơ hở nào đó.

Theo tầm mắt của Tôn Bình, Tần Hà cũng chú ý đến cái nhẫn ngọc sen trắng kia, vẻ mặt lập tức cứng đờ.

Cẩn thận mấy vẫn có sơ sót, cẩn thận mấy vẫn có sơ sót a!

Cái đám này ăn mặc, quá cmn xấu hổ.

Bất quá cái việc lúng túng xấu hổ này, nó là tương hồ, chỉ cần người không ngại thì chính là người khác ngại.

“Khụ khụ”

Tần Hà hạ nhẹ hai tiếng, chậm rãi đi đến bên cạnh thi thể Bạch Thiên Cương, đưa tay tháo nhẫn ngọc xuống, đưa lên miệng thổi thổi hai cái, tiếp đó lại đeo lên tay mình, hỏi: “À này, người có cái gì thắc mắc sao?”

Tôn Bình nuốt nước bọt, đầu lắc giống như trống bỏi, vội vàng nói: “Không có, không có chút thắc mắc nào cả, Giáo chủ đại nhân.”

Chương 319 – Có rất nhiều thắc mắc

“Thật sự không có gì thắc mắc?” Tần Hà nghi ngờ.

“Thật sự không có.” Tôn Bình lại sợ hãi lắc đầu.

“Chắc chắn không có?”

“Chắc chắn không có.”

“Thật ra người có thể có, bản Giáo chủ có thể giải thích một chút.”

“Tất cả mọi hành động của Giáo chủ, không cần giải thích với thuộc hạ, thuộc hạ không có bất kỳ một thắc mắc nào, không có, không có.” Tôn Bình liếc mạng lắc đầu, bị hù đến rớt đầy mồ hôi lạnh.

Giải thích?

Hiện trường án mạng mà người còn muốn giải thích?

Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là nghi ngờ.

Tuy cái lò kia nhỏ, nhưng bỏ thêm một thi thể nữa cũng không thành vấn đề.

Đây là thứ nhất.

Thứ hai.

Giáo chủ thật sự đã bị người thiêu đến không rõ mặt mũi, nhẫn ngọc cũng được đeo trên tay người.

Có nghi ngờ thì cũng có thể đi đâu nói lý lẽ chứ?

Hô một tiếng, người nghĩ thị vệ xông vào chủ soái sẽ tin ai?

Còn về việc đốt thi thể, thì dễ sưởi ấm không được à?

Thứ ba.

Người nói người đốt bộ thi thể này nhưng ngay cả nhẫn ngọc cũng chẳng thèm lấy xuống, trước nhà xí còn có thể giẫm phân, tâm người lớn bao nhiêu a.

Nhờ như giải thích không đủ mạch lạc, dẫn đến then quá hóa giận.

Ta cmn tìm ai nói lý lẽ đây?

Cho nên, cái việc thắc mắc này, tốt nhất anh bạn nhỏ đừng nên có, bằng không tuổi trẻ chết sớm a.

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” Tần Hà thấy vậy, hài lòng gật đầu.

Tôn Bình: “....”

Nói tới Tôn Bình, phải nói là một nhân tài, đáng vẻ mềm mại như là thủy xà yêu thanh lâu.

Tảo biển tảo biển, lay động theo gió.

Biết xem thời thế, mắt sáng như đuốc, ra tay ngoan độc, không chịu sự ràng buộc của đạo đức hay lòng trung thành, còn rất biết bắt lấy thời cơ.

Cái thứ khôn kiếp này đi đâu cũng có thể sống tốt.

Chỉ cần không chết, cuối cùng cũng sẽ dẫn đầu.

“Giáo chủ đại nhân, với ngài thuộc hạ luôn trung trinh như một, xông pha khói lửa cũng không chối từ, chỉ cần ngài có cần, thuộc hạ nhất định sẽ dốc hết toàn lực, không biết Giáo chủ đại nhân gọi tiểu nhân đến đây là có gì phân phó?” Tôn Binh đánh rần dập đầu trước, trước tiên thể hiện sự trung tâm.

Tôn Binh mang theo bại binh Lưu thành nhanh chóng chạy về thành Tế Nam, sau dựa vào ba tác lược không xương, đổ hết toàn bộ hết thảy sai lầm cho Dư Bát Lang.

Chính là con hàng bị tiêu chảy kia.

Chuyện Dư Bát Lang tập sát Hộ pháp Độc quân đời thứ hai cùng Phi thiên Thi Vương đã sớm bị báo cáo lên từ trước, Tôn Binh cũng chỉ thêm chút mắm chút muối mà thôi.

Mặc dù Bạch Thiên Cương có hơi nghi ngờ nhưng cũng không tiện vạch toạc ra trước mặt mọi người, càng khó mà trách phạt Tôn Binh, cho nên liền giữ hấn ta ở bên người, dự định quan sát, thuận tiện cho hấn ta cái danh “Thị vệ hộ giáo”.

Thế là mới có chuyện Tàn Hà hô gọi dẫn đến Tôn Binh đi tới.

Cái gì gọi là phân vườn?

Đây chính là.

*(Phân vườn nói lái từ duyên phận)

Tàn Hà ngẫm hiều trong lòng, ngẩng đầu nhìn trời, lộ ra vẻ mặt tang thương, nói: “Tôn Binh a, gần đây con đường đại nghiệp của Thánh giáo ta gặp phải trắc trở, bản Giáo chủ trái lo phải nghĩ, ngay mới vừa rồi đã đột nhiên hiều ra, kẻ thành đại nghiệp phải đi chính đạo, kẻ được dân tâm mới có thể có được thiên hạ.”

“Mạnh tử nói, cách có được thiên hạ: Được dân ủng hộ thì được thiên hạ. Cách có được sự ủng hộ của dân: Được lòng

dân thì được dân. Cách có được lòng dân: Làm đủ những điều dân muốn, còn điều dân ghét thì đừng đem đến hại dân, chỉ vậy thôi.”

“Gia Cát Thần Cơ nói, gần gũi hiền thần, tránh xa tiểu nhân, nhờ đó nhà Hán mới có thể thịnh vượng, còn thân với tiểu nhân, xa lánh hiền thần, thì sau này nhà Hán sẽ sụp đổ....”

“Ngụy Trung Vũ triều nói....”

Tiếp đó là một phen thao thao bất tuyệt, mới đầu Tôn Bình còn nghe cẩn thận nghiêm túc, nhưng càng nghe hẳn ta lại càng cảm thấy không thích hợp, biểu lộ cũng dần dần mất không chế.

Đây là cái thứ gì đây?

Trình độ thi thư này, ít nhất là mười hai năm thiết... học hành gian khổ đi?

Càng lúc càng nghe không hiểu a.

Mắt thấy Tần Hà vẫn muốn tiếp tục không ngừng, Tôn Bình đành mở miệng cắt đứt: “Giáo chủ đại nhân nói đúng, gần đây con đường đại nghiệp của Thánh giáo ta gặp phải trắc trở, chỉ trách một đám tà ma ngoại đạo xâm nhập vào đội ngũ, chúng ta nhất thiết phải thanh trừ chúng đi, mới có thể... Ừmm, tránh xa tiểu nhân, đạt được lòng dân.”

“A, đề nghị này của ngươi không rồi, rất hợp tâm ý bản Giáo chủ.” Tần Hà lộ vẻ mặt như suy xét lời nói của Tôn Bình.

“Đề nghị?”

Tôn Bình hơi sửng sốt, nghĩ thầm, đây là kiến nghị gì chứ, đây là đọc hiểu có được hay không?

Nhưng hẳn ta nào dám nói ra nha, cao nhân nói đây là đề nghị của mình, vậy nhất định nó phải là đề nghị của mình, thế là hẳn ta vội vàng gật đầu: “Thuộc hạ đã sớm thấy đám tà ma ngoại đạo kia không vừa mắt, bọn chúng đều là đám khốn kiếp, là cầm thú, là súc sinh, là ký sinh trùng, người người có thể tru diệt.”

“Vậy ngươi cảm thấy, bản Giáo chủ phải xử lý đám tà ma ngoại đạo kia như thế nào đây.” Tần Hà xoa xoa tay nói.

Vẻ mặt Tôn Bình lập tức cứng đờ, theo bản năng hắn ta nhìn về phía lò đốt xác, chần chờ nói: “Nếu không thì... đốt đi?”

Ánh mắt Tần Hà sáng lên, nhìn Tôn Bình với vẻ càng nhìn càng ưa thích.

Tiểu nhân không phải thứ tốt, nhưng lại dùng tốt nha.

Tôn Bình thấy ánh mắt sáng rực của Tần Hà nhìn mình, theo bản năng lại nhớ tới câu nói của Tần Hà lúc trước, “Thực lực của ngươi không tệ nha”, lập tức rút cổ lại.

Bởi vì hắn ta không biết được Tần Hà đang coi trọng người khác hay là coi trọng mình nha.

“Khụ khụ”

Tần Hà thấy vậy thì nhanh chóng thu hồi lại ánh mắt, ho nhẹ hai tiếng, nói: “Ừm... Trục tiếp đốt bọn chúng đi có phải không tốt lắm không, mặc dù bọn chúng là cầm thú, là súc sinh, là ký sinh trùng người người có thể tru diệt. Nhưng dù sao bọn chúng cũng là tới để giúp Thánh giáo ta hoàn thành đại nghiệp nha.”

Tôn Bình nghe vậy lập tức thở phào một hơi, lập tức kiên định chủ ý, nghiêm mặt nói: “Giáo chủ đại nhân không thể nhân từ với bọn chúng được, nếu không thành trừ đám cầm thú, súc sinh, ký sinh trùng này, đại nghiệp Thánh giáo ta ắt lâm nguy.”

“Đạo lý đúng là như vậy, nhưng bản Giáo chủ cảm thấy, làm như vậy thì quá tuyệt tình, không phù hợp với sự khoan dung rộng lượng của bản Giáo chủ, không tốt lắm.”

Tần Hà ôm ngực trên mặt lộ vẻ trách trời thương dân, nói xong quay trở lại trên ghế ngồi, cầm lên bầu rượu “róc rách rách” tự rót cho mình một ly.

Tôn Bình thấy thế thì hơi sững người một chút, con mắt đảo một vòng, chần chờ nói: “Vậy hay là, chuẩn bị rút rượu ngon món ngon tiễn đưa bọn chúng?”

“Cứ làm vậy đi!” Tần Hà cho Tôn Bình một ngón tay, khen.

Chương 320 – Lễ vật đầu tiên

“Vâng, cao nhân.” Tôn Binh vội vàng gật đầu.

“Hả?” Tần Hà hơi sững sờ.

“Vâng... Giáo chủ đại nhân.” Tôn Binh đổ mồ hôi, vội vàng đổi giọng, miệng không cẩn thận nói nhảm.

Tần Hà đánh giá trên dưới Tôn Binh một lượt, qua mấy hơi thở sau mới phát tay một cái, nói: “Đi đi.”

Tôn Binh như được đại xá, giống như là chạy trốn đi ra ngoài đại sảnh.

Lau trán một cái, tay áo ướt đầm một mảng.

Cùng lúc đó, niềm vui sướng cực độ cũng ngập tràn trong lòng Tôn Binh.

Cái gì gọi là nguy cơ.

Chính là có nguy hiểm mới có cơ hội, nguy hiểm càng lớn, cơ hội cũng càng nhiều.

Phóng tầm mắt nhìn doanh địa Liên quân âm trầm với những bó đuốc như biển sao rực rỡ, tay Tôn Binh run rẩy.

Giao thừa năm nay, mập rồi.

....

Không qua bao lâu sau, đủ loại đồ ăn đã được bày la liệt đầy khắp bàn dài.

Bay trên trời, chạy trên đất, bơi trong nước, muốn có cái gì có cái đó, rượu ngon cả một vạc lớn.

Lại qua một lát sau, tên tà ma ngoại đạo đầu tiên đã tới cửa.

Đây là “lễ vật” mà Tôn Binh cẩn thận chọn lựa, bất kể là ngoại hình hay khí tức oán lệ bao phủ quanh thân đều vượt xa tiêu chuẩn của Tần Hà.

Làn da ngăm đen, khuôn mặt dữ tợn, răng nanh đầy miệng, đôi mắt lấp lóe những tia sáng đỏ rực, bộ quần áo bởi vì nhiễm

quá nhiều máu tanh nên đã không thể nhìn ra được màu sắc ban đầu.

Tần Hà dùng thuật Vọng khí đảo qua, thiếu chút nữa đã phun thẳng rượu trong miệng ra ngoài.

Trên đầu người này bao phủ oán khí nồng đậm, trong đám oán khí đang bốc lên kia có vô số gương mặt trẻ nhỏ lơ mờ chìm nổi.

“Tiểu nhân Lý Đại Chủy, bái... bái kiến Giáo chủ đại nhân.”
Lý Đại Chủy hơi lấp bắp, mặt mũi tràn đầy vẻ mừng rỡ vài chào Tần Hà.

Vừa nãy Tôn Bình tìm hấn ta, nói rằng Giáo chủ đại nhân triệu kiến, không phải thăng quan chính là phát tài, tóm lại chắc chắn là chuyện tốt.

Lý Đại Chủy mừng rỡ, nghĩ thầm bản thân mình mang tiếng xấu lan xa, giáo chủ đại nhân lại muốn triệu kiến riêng mình, lúc này bèn sửa soạn lại một phen, đi theo Tôn Bình tới.

Giáo chủ đại nhân là người thế nào?

Đột ngột xuất hiện, ba chiêu đánh bại thủ lĩnh chó săn triều đình không ai bì nổi – Tào Văn Chiêu, trong giang hồ được nhiều người ủng hộ, được nhân vật lớn như vậy triệu kiến, nhất định chính là cơ duyên.

Đại doanh Liên quân, đến là đúng.

“Người... ăn trẻ con?” Tần Hà đặt chén rượu xuống, mỉm cười hỏi.

Lý Đại Chủy chần chờ, cái danh thích ăn trẻ con đặt ở bên ngoài cũng không phải là cái thanh danh tốt đẹp gì, không nói các nhân vật chính phái, ngay cả đám cùng là tà ma ngoại đạo cũng không ưa hấn ta.

Tà ma ngoại đạo động một chút là giết người ở trong giang hồ nhiều vô số kể, nhưng thích ăn người thì quả thực không nhiều.

“Có cái gì nói cái đó, Giáo chủ đại nhân biết thưởng thức anh hùng trọng dụng anh hùng, khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, số người Giáo chủ đại nhân đã từng gặp còn nhiều

hơn cơm người ăn.” Tôn Binh vỗ vai Lý Đại Chủy một cái, tỏ vẻ người cứ yên tâm đi.

Lý Đại Chủy thấy vậy, lúc này mới thừa nhận: “Bẩm giáo chủ đại nhân, lúc ta còn nhỏ trong nhà gặp nạn, không có cơm ăn, rất nhiều người bị chết đói, cuối cùng chỉ có thể ăn thịt trắng mà sống....”

Sau đó, Lý Đại Chủy liền đem chuyện đam mê ăn thịt người giải thích qua một lần.

Không có cái gì mới, chính là gặp thiên tai sắp chết đói, chỉ có thể ăn thịt người.

Nhưng không giống với người khác, hắn ta ăn một lần thì đã nghiện.

Những người khác sau khi ăn thịt người sống sót, nhẹ thì chỉ cần hơi nhớ lại là buồn nôn, nặng một chút thì cả đời cũng không dám đụng tới thức ăn mặn.

Hắn ta thì hay rồi, nghiện.

Bộ phận nào ăn ngon, nam hay nữ, già hay trẻ, còn làm ra cả thực đơn.

Không chỉ sinh khẩu như vậy (*), còn có vận khí, dưới cơ duyên xảo hợp hắn ta lại đạt được một bản công pháp tu luyện huyết khí, càng là không thể kìm được việc ăn thịt người.

*(sinh khẩu: miệng trở nên thèm ăn những thứ như vậy, ngoài ra sinh khẩu cũng có nghĩa là súc sinh).

Chỉ mấy ngày trước, hắn ta còn đem một ca kỹ được phân cho mình đi ninh.

Tần Hà từng chứng kiến nhiều vô số tội ác, nhưng biến thái như vậy thì rất hiếm gặp, hắn ta đã hoàn toàn đánh mất nhân tính tối thiểu, chính là một con dã thú ăn thịt người.

Mới đầu nghe rằng hắn ta vì để sống sót thì còn có một chút thông cảm cho hắn ta, nhưng nghe đến đằng sau biết được tên khốn kiếp này chủ động đi săn, không thịt người không vui, thì tâm đã như sắt đá.

“Tốt, bản Giáo chủ đã hiểu.” Tần Hà mỉm cười cắt đứt Lý Đại Chủy miêu tả với cái vẻ như đang hiển bảo vật, bộ dáng kia,

trông như là đang muốn phát triển Tàn Hà cùng Tôn Binh trở thành “người trong đồng đạo” vậy.

“Ban rượu.”

Tàn Hà gảy ngón tay về phía Tôn Binh.

Tôn Binh hơi sững sờ, nghĩ thầm, người xông đến giết hấn ta đi chứ, còn ban rượu làm cái quái gì.

Thế nhưng là Tàn Hà đã lên tiếng, Tôn Binh cũng chỉ có thể lĩnh mệnh, đưa một cái ly cho Lý Đại Chủ, tiếp đó rót cho hấn ta một chén rượu.

Lý Đại Chủ mang về mặt sung sướng nhận lấy, cảm tạ một câu rồi uống một hơi cạn sạch.

Giáo chủ đại nhân về mặt hiền lành, còn ban rượu, điều này rõ ràng là rất hài lòng với mình a.

Cơ hội lên như điều gặp gió đã ở trong tầm tay.

Nhưng mà... hy vọng lớn bao nhiêu thì tuyệt vọng liền sâu bấy nhiêu.

Lý Đại Chủ còn chưa đặt chén xuống đã cảm thấy toàn thân vô lực, ngay cả khí kinh cũng đang biến mất một cách nhanh chóng, còn chưa đợi hấn ta phản ứng lại.

“Bịch” một tiếng, hấn ta đã ngã trên mặt đất, miệng há ra, ngay cả sức nói chuyện cũng không còn.

Tôn Binh sợ hết hồn, nhìn xuống Lý Đại Chủ đang nằm trên nền đất, thiếu chút nữa đã ném thẳng bầu rượu trong tay ra ngoài.

Cái này cmn... Là trúng độc!

Tàn Hà thấy vậy, bung chén rượu lên uống cạn một hơi.

<Độc Kinh> không hổ là bảo điển dùng độc, thử nghiệm thực tiễn một chút, hiệu quả xem như không tệ.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, bỏ hấn ta vào lò đi.” Tàn Hà chỉ về phía sau tấm bình phong.

Tôn Binh vội vàng nghe theo, túm lấy Lý Đại Chủ trên đất đem đến sau tấm bình phong.

Vừa nhìn một cái hấn ta đã giật mình sợ hãi, sáu cái lò đốt xác được sắp đặt ngay ngắn chỉnh tề, trong đó có ba cái đã được bỏ sẵn than đá.

Dầu hỏa, xẻng, thùng tro cốt, đầy đủ mọi thứ.

Hấn ta cẩn thận đặt Lý Đại Chủy vào lò.

Tần Hà đi tới, không nói hai lời lập tức múc một môi dầu hỏa giội lên trên, tay áo nhẹ vàng vung lên, một ngọn lửa lò ở bên cạnh đã bị cuốn đến, trong nháy mắt đã nhóm lửa Lý Đại Chủy.

Tôn Bình thấy thế thì càng sợ hãi, cái tên Lý Đại Chủy kia còn chưa tắt thở đâu.

Chương 321 – Bạch Thị Cử Nguyên

“Có phải người có điều gì thắc mắc không?” Tần Hà nhìn về phía Tôn Bình.

Tôn Bình lập tức hốt hoảng, vội vàng nói: “Bẩm Giáo chủ đại nhân, thuộc hạ không có bất kỳ thắc mắc nào cả, những tên khốn kiếp, cầm thú, súc sinh, ký sinh trùng này người người đều có thể tru diệt, một mối lửa thiêu chết bọn chúng đã là trời cao ban ân. Nếu cho thuộc hạ đến xử lý, nhất định để bọn chúng muốn sống không được, muốn chết không xong.”

“Giáo chủ đại nhân nhân từ, Giáo chủ đại nhân khoan dung độ lượng.”

“Chủ yếu là đề nghị của người rất tốt.” Tần Hà lại một lần nữa ngồi về chủ vị, mỉm cười nói: “Vì đại nghiệp Thánh giáo, người đừng cảm bước ra bước đầu tiên, tiếp tục cố gắng, bản Giáo chủ coi trọng người.”

“Vâng!”

Tôn Bình lại một lần nữa đổ mồ hôi như mưa, vội vàng đi ra ngoài lo liệu.

Kết tiếp cũng là làm như thế.

Giáo chủ triệu kiến, ai dám không tới?

Trong vòng hai canh giờ Tôn Binh đưa đến tất cả là hơn hai mươi người.

Điều này khiến Tần Hà có chút giật mình.

Hơn mười ngày qua hắn đã qua qua lại lại hao mòn đại doanh Liên quân, vốn cho rằng không còn bao nhiêu kẻ khốn kiếp tội tác tà trời.

Kết quả cho Tôn Binh dẫn đến mới biết được, còn kha khá cá lọt lưới.

Thực ra Tôn Binh cũng là một nhân tài, biết được mấy tên khốn kiếp ở chỗ nào trong Liên Quân.

Kỳ thực Tần Hà giật mình, Tôn Binh lại càng giật mình.

Bởi vì hắn ta phát hiện, cùng là một bình rượu độc, nhưng hiệu quả có thể nói là đủ loại, miệng sùi bọt mép chết, toàn thân co giật chết, ngạt thở chết, hai mắt vừa xoay một vòng liền chết, mơ sáng chết,....

Nói chung có thể chết cùng đã khá tốt, thảm nhất chính là Lý Đại Chủ.

Người còn chưa chết đã bị bỏ vào lò.

Sau người thứ hai mươi ba, trông thấy trình độ tà ác của những người mà Tôn Binh dẫn tới có xu hướng giảm xuống, hơn nữa lò đốt xác mang tới cũng đều đã đầy, Tần Hà cuối cùng kêu ngừng.

Tần Hà kích lệ một câu rồi tiện tay ném một cái bình sứ cho Tôn Binh, bên trong là một viên Tây tử yểm đạn cùng một viên Nội kinh đạn.

Kết quả Tôn Binh vừa nhìn lướt qua đã hưng phấn đến mặt mũi đỏ bừng.

Có hai viên đạn dược này, nội kinh đỉnh phong đã ở trong tâm tay.

Càng quan trọng hơn chính là, có phần thưởng cũng liền đồng nghĩa với việc Tần Hà không có ý định ra tay với hắn ta.

An toàn qua ải, đầy bồn đầy bát, ít nhất thì hôm nay sẽ không bị xử lý.

Còn về ngay mai, tốt nhất là chuồn mau một chút.

Đừng lấy đến đồng tiền cuối cùng, dù sao thì chắc chắn đại quân Liên giáo hoàn toàn xong đời rồi.

Thời gian mấy ngày trước một lượng lớn cao thủ Liên giáo bị mất tích, bây giờ xem ra, đều là kiệt tác của vị cao nhân này.

Đáng tiếc mình không kiếm được chút gì.

Qua đêm nay, đại quân Liên giáo có sụp đổ hay không cũng chưa biết chừng.

Cáo tạ một tiếng, Tôn Bình lui ra ngoài.

Đại sảnh lớn như vậy cũng chỉ còn lại Tàn Hà tự uống rượu một mình, cùng với hai mươi mấy bộ thi thể đang chìm trong ngọn lửa cháy rừng rực.

Không qua bao lâu, trước mắt Tàn Hà dần dần mờ ảo, màn sân khấu xám trắng chậm rãi buông xuống.

Đây là kịch đèn chiếu của Bạch Thiên Cương đã tới.

Bạch Thiên Cương xuất thân từ Bạch Thị Cửu Nguyên, đại truyền cửu thế, là danh môn vọng tộc bản xứ, vốn có tên là Bạch Thiên Nguyên.

Nhưng đối với một gia tộc truyền cửu thế tới nói, danh vọng là thứ mà dòng chính mới xứng đáng có được, Bạch Thiên Nguyên cũng chỉ là một con cháu dòng thứ ở ngoài rìa, không có khác biệt bao nhiêu với dân chúng bình thường, nhiều lắm chính là người ngoài biết được người họ Bạch, không dám bắt nạt người quá mức mà thôi.

Cửu Nguyên ở nơi biên quan, tuy được triều đình miễn trừ thuế ruộng đất, nhưng lao dịch xây thành trấn giữ quan ải lại cực kỳ nặng nề.

Có tiền có thể bỏ tiền miễn đi lao dịch, không có tiền chỉ có thể bị triệu tập đi trấn thủ biên cương, xây thành, khai thác mỏ.

Hoàn toàn có thể nói là ăn bữa nay lo bữa mai, đi tuần tra trấn thủ biên cương có thể bị Nhung tộc giết chết, xây thành thì ngã chết, mệt chết, mở núi thì bị đá đè chết.... Trải qua thời gian

dài, kẻ có thể may mắn giữ được mệnh đều là nghèo đến tiều ra máu.

Trước khi Địch tộc quật khởi, Đại Lê từng chém giết với Nhung tộc gần ba trăm năm, huyết cừu sâu tựa như biển, dân vùng biên giới sinh hoạt rất gian khổ. Lúc Đại Lê hùng mạnh thì còn tốt, có thể xuất quan đi cướp Địch Lỗ, phụ cấp một chút gia dụng; nhưng Đại Lê vừa trở nên suy tàn thì tương đối thảm rồi, chỉ có phần bị cướp.

Cho nên có rất nhiều dân vùng biên giới bỏ trốn vào trong Đại Lê.

Bạch Thiên Nguyên lúc tuổi còn trẻ đã dẫn người nhà bỏ trốn đến đất Tấn.

Nhưng mà chuyện bỏ trốn vào trong này, một là sợ quan phủ, hai là sợ gặp cướp.

Bạch Thiên Cương rất xui xẻo, đầu tiên là gặp phải cướp, tất cả của cải mang theo đều bị cướp sạch, người nhà lần lượt bị đói bụng cóng chết, cuối cùng ông ta lại bị rơi vào trong tay quan phủ.

Người trốn biên cảnh bị bắt lại, chỉ có một con đường: Trảm lập quyết.

Ở trong lao ngục ăn một tháng cơm tù, vốn cho rằng đường đời đã đi đến phần cuối, nhưng lúc này gậy quấy phân heo xuất hiện.

Ai?

Đương nhiên là yêu nhân Bạch Liên giáo.

Việc yêu nhân Liên giáo thích làm nhất chính là cướp pháp trường, không quan tâm tử tù trên pháp trường là vì mạng sống hay vì cừu hận, trời sinh chính là “phản tặc”, đều là thành viên mới lý tưởng của Liên giáo.

Thuận lý thành chương, Bạch Thiên Nguyên đã gia nhập Liên giáo.

Có điều Bạch Thiên Nguyên ở Liên giáo phát triển cũng chẳng ra sao, trải qua mười năm mới tu ra được nội kinh, trở thành một tên Tiểu hương sử.

Nhưng có lúc, thiên phú không tốt cũng không có gì, diện mạo cũng có thể góp sức.

Lúc đó phái La Đạo Liên giáo có một vị nữ khôi thủ, gọi là Kim liên phu nhân, hơn năm mươi tuổi, xuất thân từ thanh lâu, có mối quan hệ mập mờ với rất nhiều khôi thủ Liên giáo.

Có lẽ là hơi ngán dăm khôi thủ, một ngày nọ Kim liên phu nhân đột nhiên tâm huyết dâng trào, nhìn trúng Bạch Thiên Nguyên có diện mạo không có chỗ chê.

Dung mạo Bạch Thiên Nguyên không dám nói có thể so sánh với Phan An, cũng không dám nói là đẹp trai hơn các vị độc giả lão gia, nhưng diện mạo, dáng người tuyệt đối là nhất lưu thượng đẳng, hơn nữa còn từng đọc sách, hiểu biết chữ nghĩa.

Mẫu chốt hơn là, Bạch Thiên Nguyên người ta về cái phương diện kia, phải nói là thiên phú dị bẩm.

Kim liên phu nhân hưởng dụng qua một lần liền mê.

Ôi!

Chó săn nhỏ này quá là dụ người thích.

Cứ như vậy, Bạch Thiên Nguyên cuối cùng cũng đến thời, leo lên cành cao Kim liên phu nhân, lại thêm cái tên Bạch Thiên Nguyên này cũng đúng là có chút có tài nhưng không gặp thời.

Một chiều thuận gió bay lên, rất nhanh đã trở thành phụ tá đắc lực không thể thiếu của Kim liên phu nhân, mặc dù thực lực không tăng nhiều, nhưng quân sự bày mưu tính kế thì dư xài.

Có sao nói vậy, mặc dù Bạch Thiên Nguyên và Kim liên phu nhân chênh lệch tuổi khá nhiều, nhưng tình cảm cũng lại là thật.

Đối với Bạch Thiên Nguyên, Kim liên phu nhân có ơn tri ngộ, còn ngược lại thì Bạch Thiên Nguyên làm gì cũng đều ra sức.

Chồng trẻ vợ già ngoại trừ việc không thể sinh con, những thứ khác đều rất tốt.

Nhưng làm sao tính nổi số trời, người có họa phúc sớm chiều, đột nhiên Kim liên phu nhân luyện công không biết thế nào lại bị tẩu hỏa nhập ma, chết trắng cả.

Bạch Thiên Cương thỉnh linh không còn chỗ dựa, rất nhanh đã bị một đám nguyên lão phái La Đạo liên thủ gạt bỏ.

Bạch Thiên Cương từ trên trời rớt xuống đất, nản lòng thoái chí.

Nhưng không lâu sau, Bạch Thiên Nguyên đột nhiên được Kim liên phu nhân đã chết báo mộng, bảo ông ta vào ngày mười lăm tháng bảy năm nhuận Bính Dần đi đến núi Thiên Đài, đem theo mảnh ngọc bội đã tặng ông ta, sẽ có một cơ duyên chờ ông ta.

Sau khi tỉnh lại Bạch Thiên Cương nửa tin nửa ngờ, không biết là nên tin hay không.

Bởi vì thời điểm báo mộng là năm Bính Thân, cách thời gian giữa năm Bính Dần còn đến mười năm.

Ài, đây chính là nguyên do Bạch Thiên Cương “đột ngột xuất hiện”.

Một con “chó săn nhỏ” bị phái La Đạo gạt bỏ, sau khi mai danh ẩn tích mười năm, đeo lên mặt nạ, thay đổi tên họ quay trở về, có quỷ mới nhận ra ông ta.

Hết lần này tới lần khác ông ta lại rất quen thuộc Liên giáo, cho nên không có ai nghi ngờ thân phận Liên giáo của ông ta, còn nghĩ lầm ông ta là lão ngoan đồng Liên giáo ở ẩn nhiều năm.

Còn về phần cái gọi là cơ duyên kia, đương nhiên chính là công việc “Thần sứ thần giới”.

Bạch Thiên Nguyên đã từng đứng trên cao tất nhiên là không cam lòng làm một người bình thường, dưới sự trợ giúp đốt cháy giai đoạn của Ngụy Thần thượng giới, thực lực ông ta trực tiếp thăng tới phẩm cấp, còn được ban cho mấy thuật pháp cùng với át chủ bài để bảo toàn tính mạng.

Thế là liền có cuộc phản loạn đất Lỗ.

Đền chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Đôn đài Phong Hỏa thủ biên đình, địa lao pháp trường đào nội tặc, vân gian chúng sinh thông thông khách, Kim liên khôi thủ dạ dạ hoan, Thiên Đài sơn thượng Thần sứ kế, Cửu U tuyên hạ bách vạn oan.”

Phần thưởng: Thuật tát đậu thành binh.

Chương 322 – Tát đậu thành binh

Thuật tát đậu thành binh: Học tập thuật này, tiện tay vung lên, người sẽ có được thiên quân vạn mã.

Tần Hà xem xét, có chút lợi hại.

Đây chính là thuật pháp người giấy thành binh của Bạch Thiên Cương.

Không chút do dự, quyết đoán học tập.

Trong nháy mắt trong lòng Tần Hà đã hiểu rõ nhiều loại bí pháp “chế đậu”, thông hiểu rõ ràng, đạt đến hóa cảnh.

Điểm mấu chốt của thuật Tát đậu thành binh không nằm ở chỗ “vung”, mà ở chỗ “chế đậu”.

“Đậu” ở chỗ này là một thuật phụ linh, cũng không phải là bốc bừa một nắm đậu tương rải ra là có thể thành binh.

Nhất định phải là đồ vật phụ linh, có thể là đậu tương, cũng có thể là thanh sắt, thanh gỗ, hột đào, ve sầu mùa thu, đồng tử quạ đen, thậm chí còn có thể là hòn đá hoặc là mảnh giấy.

Đồ vật phụ linh khác nhau thì binh được tạo thành cũng sẽ khác nhau.

Giấy phụ linh tạo ra binh, chính là người giấy binh.

Người giấy binh của Bạch Thiên Cương chính là loại yếu nhất trong đó, sợ nước sợ lửa, khiếm khuyết rất rõ ràng.

Dưới thành Tế Nam, nếu như Tào Văn Chiếu có sự chuẩn bị từ trước mà nói, ba ngàn Thiết kỵ Quan Ninh căn bản sẽ không bị giết đến nỗi đại bại phải chạy tán loạn.

Mà Bạch Thiên Cương không dám thừa thắng xông lên cũng là vì hiểu rõ khuyết điểm của người giấy.

Cho nên trong cuộc vây chiến thành Tế Nam, tổng cộng Bạch Thiên Cương cũng chỉ dùng người giấy binh hai lần.

Nếu bàn luận ra, còn không dùng tốt bằng thi quân lông dài của Thiên thi quý mẫu.

Đồng thời, “chế đậu” phụ linh này cũng có hơi rắc rối, đó là nhất định phải bắt được một vài linh thể như là u linh, âm linh hay du phách,... mới có thể chế thành.

Nhưng mà khuyết điểm không che lấp được ưu điểm, đây chính là đại chiêu có thể nắm giữ thiên quân vạn mã.

Bạch Thiên Cương thân là Thần sứ hạ giới, bất kể là thân phận hay thực lực, phần thưởng đốt ra được há có thể kém?

Tần Hà bỏ thuật pháp này sang một bên, tiếp tục chờ đợi phần thưởng kế tiếp.

Thời gian ước chừng một đêm, hơn hai mươi bộ thi thể.

Đến khi Tần Hà rời khỏi đại doanh, hắn đã mang theo hai mắt quàng thâm đánh ngáp rời đi, nói chung kịch đèn chiếu khá là hao tổn tinh lực.

Kết quả đương nhiên không cần phải nói, rất phong phú.

Giá trị cao nhất có bốn hạng.

Một bản [Thuật mình đồng da sắt cao cấp], không có gì để nói.

Nếu nhục thân bật hết lực phòng ngự mà nói, ngay cả Tần Hà cũng có chút tê, không biết là sẽ mạnh đến mức nào.

Một bản [Thuật du long].

Thuật du long: Bí thuật thân pháp đến từ Thâm Uyên, học tập thuật này, thân pháp của ngài sẽ uyển chuyển như là du long, lướt qua vạn bụi hoa trên người cũng sẽ không dính lên một cái lá.

Một thuật pháp tương đối thực dụng, đặt cùng bộ pháp chim sẻ cũng không có xung đột. Một cái là bộ pháp, một cái là thân pháp, hai bên đồng thời phối hợp có thể xưng vô địch.

Một bản [Sư hồng công].

Sư hồng công: Học tập thuật này, trong vòng trăm bước, một tiếng gầm nổ của người có thể diệt chư tà, phá nát non sông.

Đây là bản thuật pháp âm công đầu tiên của Tần Hà, có thể gầm phá nát non sông, không có hạn mức cao nhất, phụ thuộc

vào nội kinh và pháp lực của bản thân.

Thứ tư là một thổi huyền thiết.

Huyền thiết: Đây là một khối huyền thiết đến từ Thâm Uyên, được học đồ đúc binh rèn thành thổi, có thể dùng để rèn đúc binh khí, giúp nó trở nên càng kiên cố hơn.

Huyền thiết đen sì, gần giống hệt như màu cái xẻng đen lớn của Tần Hà, nhưng so cùng thể tích lại nặng hơn gấp mười lần.

Cộng thêm [Thuật rèn] lấy được lúc trước, vừa vặn có thể thăng cấp binh khí một chút.

Mặc dù cái xẻng đen lớn lợi hại, nhưng trải qua vài lần dùng toàn lực để đập, cái xẻng cũng đã xuất hiện vết nứt.

Đương nhiên, đây không phải là do địch nhân quá mạnh, chỉ đơn giản là do Tần Hà dùng lực quá mạnh để đập.

Tóm lại là, cái xẻng đen lớn kia đã càng ngày càng không thể đáp ứng được phản lực dưới sự tăng trưởng sức mạnh của Tần Hà.

Một thổi huyền thiết được ban thưởng hoàn toàn không đủ để làm ra một vũ khí mới, nhưng có thể hòa vào cái xẻng đen lớn để tiến hành thăng cấp.

Đối với Tần Hà mà nói, như vậy đã đủ dùng.

Ngoài bốn hạng này ra, còn lại chính là một đồng đan dược, công pháp, thuật pháp nhỏ gì đó.

Cũng có thứ chẳng có tác dụng gì, ví dụ như [Kỹ thuật chiết cây giống cây ăn quả], [Kỹ thuật phối giống heo nái], còn có một bản [Bản đồ hàng hải].

.....

Nội thành Tế Nam.

“Ồ ó ồ”

Trời bắt đầu hửng sáng, một tiếng gà gáy vang lên, một ngày mới bắt đầu.

Đồng thời, đây cũng là ngày đầu tiên của năm mới.

Thời gian thành bị bao vây kéo dài đã làm nhạt đi sự vui vẻ đầu năm mới, vật tư khan hiếm cũng khiến người trong thành

lo lắng hốt hoảng.

Cũng may Đồ Bách Thú đủ bá đạo, chẳng thêm nể mặt kẻ nào, cưỡng chế đẩy ra pháp lệnh thời chiến, thu gom toàn bộ lương thực trong thành theo giá thị trường, lại lấy giá thị trường bán ra, đồng thời bố trí mấy điểm phát cháo trong thành, như vậy mới miễn cưỡng không để cho thành Tế Nam người chết đói khắp nơi.

Đương nhiên cũng có không ít thương nhân thông qua đủ loại thủ đoạn giấu giếm, trữ hàng, dựng lên chợ đen hét giá.

Bởi vì mặc kệ thời điểm nào, cho dù ngày mai sẽ là tận thế, cũng không thể ngăn cản được bản tính tham lam của con người.

Chỉ có sợ hãi mới có thể khiến cho bọn chúng lùi bước.

Đồ Bách Thú không hổ là lão Phi Ngư Vệ, nghĩ cũng chẳng thêm nghĩ đã vung tay lên, hơn một trăm thương nhân phạm pháp trực tiếp bị bắt rồi đưa đến pháp trường, răng rắc răng rắc, chém một cái là đầu người lăn lông lốc.

Chém xong người lại thuận tay khám xét nhà bọn chúng, thế là lại được thêm một đồng vàng bạc phát thưởng cho tướng sĩ thủ thành, một mũi tên trúng hai con chim, lúc này mới ổn định được cục diện.

Nhưng số lương thực trong kho cũng chỉ có nhiều đó, bán ra một cân là thiếu đi một cân, lúc này đám người Đồ Bách Thú đã hoàn toàn không có niềm vui năm mới, bởi vì lương thực đã sắp thấy đáy.

Giới lính cũng chỉ đủ năm ngày nữa, nếu đại quân thành Lâm Thanh vẫn chưa thể đến đây giải vây.

Thành Tế Nam này sẽ bị đoạn lương.

Đúng lúc này, một tiếng reo hò vui sướng vang vọng khắp thành: “Thành Lâm Thanh xuất binh rồi!”

Chương 323 – Cơ hội ăn tiệc

Đó là tiếng của binh sĩ thuộc trạm truyền tin bằng bồ câu trên thành Tế Nam.

Chim bồ câu đã mang thư từ thành Lâm Thanh đến thành Tế Nam, triều đình đã một lần nữa tập kết ba mươi vạn binh mã, trong đó bao gồm ba vạn chín quân tinh nhuệ cửu biên, bốn vạn Miêu binh Nam Cương.

Một vạn kỵ binh tiên phong đã xuất phát từ hôm qua, ít ngày nữa sẽ đến dưới thành Tế Nam.

Mấy chục vạn Liên quân từ đầu đến cuối không có cách đánh hạ được thành Tế Nam, đã cho triều đình thời gian và không gian để trọng chinh binh mã.

Thời tiết âm dần lên cũng khiến băng tuyết trên Vận Hà tan chảy, vật tư từ nam tới bắc đang nhanh chóng được tập kết về thành Lâm Thanh.

Đối với dân chúng thành Tế Nam tới nói, tin tức này chính là tin mừng chờ đợi đã lâu.

Ngày đầu tiên của năm Đinh Mão, cuối cùng triều đình cũng đã phát binh.

Vô số người quỳ xuống đất, hướng về phương bắc hô to: Vạn tuế!

Người người nhà nhà hân hoan hơn hở, lấy cả pháo cất dưới đáy hòm ra đốt.

Trong lúc nhất thời, nội thành đã náo nhiệt gấp mười lần so với năm trước.

Nguyên bản có rất nhiều cửa hàng không mở cửa buôn bán, lúc này cũng bắt đầu bán ra hàng hóa.

Ngay cả giá lương thực cũng hạ xuống không ít.

Bởi vì các thương nhân đều hiểu, lúc này nếu còn không bán ra hàng tồn, đợi đến lúc thành giải vây, càng bán không được giá.

Phủ tướng quân trong nội thành cũng trở thành đại dương vui vẻ.

Đại quân Bạch Liên liên tiếp bị đánh bại đã mất đi nhuệ khí, bại vong là chuyện sớm muộn.

Phủ tướng quân đã sớm nhận được tin tình báo, rất nhiều cao thủ trong đại quân Bạch Liên đã biến mất một cách không hiểu thấu, nghi ngờ rằng đã thoát đi đại quân Bạch Liên.

Điều này không có gì kỳ lạ, những tên cao thủ giang hồ kia, kẻ nào kẻ nấy đều là không có lợi thì không làm, trông thấy cuộc phản loạn Bạch Liên đã dần trở nên vô vọng, bọn chúng không thọc cho một dao cũng đã coi là không tội.

Máu chốt hơn là, bọn họ đã lấy được quân tình xác thực hơn.

Đại quân tiên phong của triều đình đánh đầu thắng đó, đã liên tiếp hạ được hai tòa châu huyện, đều là một trống đánh xuống.

Tóm lại chính là cục diện rất tốt đẹp, Bạch Liên được hoàn.(*)

*(Thuốc viên làm từ hoa sen trắng có tác dụng thanh nhiệt giải độc, giải tỏa căng thẳng. Ở đây có nghĩa là mối nguy từ Bạch Liên đã được giải).

Phủ tướng quân còn vì thế mà bày tiệc nước chảy, mời đầu não các lộ nhân mã tham dự vào công cuộc phòng thủ thành đến tham dự khánh công.

Cục diện không coi là lớn, yến hội cũng không tính là xa hoa, nhưng cảnh tượng lại rất náo nhiệt, ăn uống linh đình, nâng ly cạn chén.

Đầu lĩnh đám thợ thiêu thi cũng nhận được lời mời.

Đừng thấy thợ thiêu thi địa vị thấp, đó cũng được coi là một đường khâu, chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đều đủ, phủ tướng quân ném xuống một quân lệnh cho thiêu thi đường, thiêu thi đường lại vỗ trán một cái, liền cũng cho mấy tên quân sự thiêu thi mấy cái danh ngạch.

Ài, thế là Lý Thiết cùng Từ Trường Thọ lại được hời.

Cái gì gọi là thà làm đầu gà không làm đuôi trâu?

Chính là ý tứ này.

Ta dù kém, nha môn có khó khăn, cơm canh đạm bạc, nhưng ta là đầu mục; dù người có hung ác, bộ ngành của người có lợi hại đi chăng nữa người cũng chỉ là một cái lông đuôi, tiệc bày ra người cũng không có tư cách lên bàn ngồi, chỉ hỏi người có tức hay không.

Nhưng mà Lý Thiết cùng Từ Trường Thọ lại rén nha.

Người có tư cách tham gia yến hội phủ tướng quân đều là nhân vật ghê gớm, hai người bọn họ yếu gà lại được lẫn lộn vào bên trong, cảm giác giống như là già Lưu lần đầu tiên khi đặt chân vào đại quan viên, không biết nên bước chân trái vào trước, hay vẫn là bước chân phải vào trước.

Mà hai người cũng không muốn bỏ qua cơ hội ăn tiệc này.

Làm sao bây giờ.

Hai người bàn bạc một phen, liền kéo Tần Hà đang ngủ ngon lành đến chảy cả nước miếng dầy.

Môn đồ thứ nhất của Thanh Ngu Đại Tiên, danh truyền khắp tam quân.

Có người chống ở đằng trước, hai người chúng ta mới có dũng khí.

Tần Hà vừa mới ăn uống vui vẻ cả đêm ở đại doanh Liên quân nên cũng chẳng có chút hứng thú nào, ngả người xuống muốn ngủ tiếp.

Lý Thiết cùng Từ Trường Thọ sao chịu.

Người no không biết kẻ đói khổ, người đói không kết kẻ no hư.

Người ăn đến tròn bụng, còn hai chúng ta thì đã lâu không được bỏ chút chất béo nào vào bụng rồi đấy, thế là hai người dựng Tần Hà dậy kéo đi phủ tướng quân.

Đi tới phủ tướng quân, người trông cửa là một tiểu Kỳ quan, cũng là môn đồ Thanh Ngu.

Vừa thấy Tần Hà, khá lăm, ngay cả thiệp mời cũng không cần nhìn liền đã cho qua.

Môn đồ thứ nhất của Thanh Ngu Đại Tiên, ai nhận được một chút chỗ tốt từ Thanh Ngu Đại Tiên cũng phải cho mấy phần mặt mũi.

Ba người như vào nhà trống, thuận lợi đi tới nơi mở tiệc, bên trong tương đối náo nhiệt, nhưng đa phần đều là sĩ quan trong quân, không quen biết, thế là bọn họ lượn quanh một vòng,

tìm thấy đám người thuộc đường khẩu thiêu thi ở trong một góc.

Có thiêu thi đường, cũng có quản sự lò hỏa táng của hai thành khác.

Ngụy Vũ cùng Ngụy Nguyên Cát cũng ở đây, ngoài ra còn có một tên đại hòa thượng và một tên đạo sĩ.

Đại hòa thượng rất nổi bật, không muốn chú ý tới hắn ta cũng khó, người ta thì đều là hai người cùng ngồi một băng ghế, còn riêng hắn thì một mình chiếm một băng ghế vẫn còn chề bé.

Đó chính là Ngô Đức cùng Pháp Hải.

Từ Trường Thọ, Lý Thiết vội vàng đi qua chào hỏi Ngụy Nguyên Cát cùng Ngụy Vũ, quản sự cấp trên, vẫn phải cho chút mặt mũi.

Tần Hà vươn vai một cái, cũng toét miệng chào hỏi: “Chào hai vị quan gia!”

Ngụy Nguyên Cát cười tươi đáp lại.

Ngụy Vũ thì quay mặt đi, không để ý đến Tần Hà.

Hôm nay tâm tình của hắn ta không tốt lắm, bởi vì cả hai người khiến hắn ta khó chịu đều xuất hiện.

Một người là đại hòa thượng, kẻ thù cũ, nhìn thấy hắn ta là có cảm giác như ăn gì cũng có mùi phân trâu.

Một người thì là Tần Hà, cho đến bây giờ chưa từng có xung đột chính diện, nhưng không biết tại sao, lại có xúc động muốn đập hai quyền lên mặt hắn, nhất là cái nụ cười kia của hắn, quá cmn ngứa mắt.

Ngụy Vũ lạnh nhạt, còn đại hòa thượng lại rất hào hứng.

Hơn mười ngày trước, lúc đại chiến trên tường thành, chính là tên môn đồ thứ nhất của Thanh Ngưu Đại Tiên này đã đập một cái lên đầu hắn ta, khiến hắn ta thê hồ quán đĩnh, làm hắn ta đốn ngộ, ngộ ra được [Độ linh kinh].

Tốt lắm, chuyện này rất ghê gớm đấy.

[Độ linh kinh] không biết đã lưu truyền qua bao nhiêu đời ở Kim Quang Tự, bất thành linh lại được “đốn ngộ” ra, đại hòa

thượng nghĩ mãi vẫn không thể hiểu được.

Quả thực quá ư thần kỳ, không thể tưởng tượng nổi.

Nghĩ tới nghĩ lui, đại hòa thượng cảm thấy chỉ có thể là có liên quan đến cái tát kia của Tần Hà.

Bởi vì Tần Hà vừa vỗ lên đầu hắn ta một cái, hắn ta đã cảm thấy như là đã thông kỳ kinh bát mạch vậy, ngay lập tức có thể thấy được.

Mặc dù không thể nghĩ rõ ràng, nhưng sự thật tình huống là như vậy.

Đại hòa thượng đứng dậy, Lý Thiết cùng Từ Trường Thọ vội vàng kéo Tần Hà ra đằng sau.

Đây là oan gia nha, lúc trước đã đánh nhau một trận ở tửu lầu, sau đó không biết thế nào, hắn ta lại cùng cái tên đạo sĩ đang ở bên cạnh kia làm ra hành động xấu hổ không biết thẹn, chẳng ra làm sao.

Kết quả đại hòa thượng lại không có chút dáng vẻ nào như định trả thù cả, mà trái lại còn mang vẻ mặt hòa nhã chạy đến trước mặt bọn họ, xoa xoa tay rồi chỉ vào trán của mình, tỏ vẻ trông đợi, nói với Tần Hà: “Này, người lại đánh ta một cái nữa đi!”

Chương 324 – Người đánh ta một cái nữa đi

Lý Thiết cùng Từ Trường Thọ sững sờ, liếc nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ vẻ không hiểu.

Theo bản năng bọn họ còn tưởng là mình nghe lầm.

Vô duyên vô cớ lại bảo Tần Hà đánh hắn ta một cái?

Cái gì vậy?

Có sở thích bị ngược đãi hay sao?

Ngay cả Tần Hà cũng thiếu chút nữa không phản ứng kịp.

Hắn quan sát đại hòa thượng từ trên xuống dưới một lượt, nghĩ thầm, người thật đúng là dám tự mở ra một con đường a.

Lúc ở trên tường thành kia là do Liên quân đang công thành, cần cấp tốc, mà bản đại tiên thì không muốn quá rêu rao.

Mấu chốt nhất là người không phải tín đồ, bằng không đã “biu” một cái, trực tiếp bắn cho thuật truyền đạo là đã giải quyết được vấn đề, căn bản không cần đến “tiên nhân phủ trán ta”, lấy tay ra vỗ.

Không phải tín đồ, đây là điểm mấu chốt.

Người đã quá hời rồi, lại còn muốn nữa?

Đại hòa thượng mặt dạn mày dày tỏ vẻ mong đợi đưa đầu tới gần: “Tới tới tới, mau đánh ta một cái đi!”

Lần này không chỉ riêng Lý Thiết cùng Từ Trường Thọ.

Ngay cả Ngụy Vũ, Ngụy Nguyên Cát cùng đạo sĩ cũng là tròn mắt, trên đầu đầy dấu hỏi chấm.

Hòa thượng đây là đang ngứa da à?

Đúng là sống lâu thấy lắm chuyện kỳ!

“Đây... Chính là do người nói nha.”

Tần Hà nhấn mạnh, sau đó “vút” một tiếng, vung mạnh cái băng ghế bên cạnh lên, “vụt” một cái, hung hăng đập lên đầu đại hòa thượng.

“Rầm” một tiếng vang rất lớn, băng ghế lập tức đã biến thành hai khúc.

Đại hòa thượng tròn mắt, rút đầu lại, con người đảo tròn lên trên, thân thể lắc lư mấy lần “bach” một cái, ngã xuống đất.

Tứ chi co giật, miệng sùi bọt mép.

Tần Hà thấy vậy nhìn sang mọi người xung quanh, chỉ vào hòa thượng rồi nói với vẻ mặt vô tội: “Các người đều nghe thấy rồi đó, là hắn ta bảo ta đánh ta, chuyện không liên quan đến ta nha.”

“Không sai.” Từ Trường Thọ vội vàng giơ tay làm chứng, nói: “Yêu cầu như thế này, đời ta chưa từng thấy bao giờ.”

“Thật vô liêm sỉ.” Lý Thiết cũng lắc đầu.

Nói xong ba người trực tiếp ngồi xuống bàn, đại hòa thượng một người chiếm hai chỗ ngồi, còn về đạo sĩ, đã hô to một tiếng, bật dậy nhào về phía đại hòa thượng rồi: “Hòa thượng, hòa thượng, ngươi sao rồi?”

Vừa vặn trông ra một vị trí.

Không một chỗ thừa, cũng chẳng thiếu một chỗ.

Rất tốt.

Lên bàn tiệc, bên phải Tần Hà là Ngụy Nguyên Cát, đối diện là Ngụy Vũ.

“Hai vị quan gia uống rượu không?”

Tần Hà phát huy ra kỹ xảo bắt chuyện cao siêu, nhếch miệng cười nói.

Ngụy Nguyên Cát nhìn đại hòa thượng đang nằm trên đất một cái, lại nhìn về phía Tần Hà, mặt giật giật đáp lại: “A đúng đúng, uống rượu uống rượu.”

Ngụy Vũ thì trợn trắng mắt, tiếp tục không thèm để ý đến Tần Hà.

Tần Hà cũng không thức giận, đổi chén rượu, rót cho Từ Trường Thọ, Lý Thiết cùng bản thân mình một ly đầy, cười nói: “Một đường đi tới, các vị quan gia, huynh đệ không gặp phải nguy hiểm gì, hơn nữa còn có thu hoạch lớn, chi bằng chúng ta hãy cùng kính Thanh Ngu Đại Tiên một ly đi?”

Đám người liếc nhìn nhau một cái, tất cả gật gật đầu, sau đó thì nhau nâng ly rượu lên, chỉ có Ngụy Vũ thờ ơ, tựa như là chẳng hề nghe thấy.

“Ngụ ca.” Ngụy Nguyên Cát khẽ đụng Ngụy Vũ một cái, điên cuồng ra hiệu.

“Các ngươi uống đi, hôm nay ta đột nhiên cảm thấy khó chịu, tửu lượng kém.” Ngụy Vũ tỏ ra vẻ mặt chẳng hề bận tâm.

Tần Hà thấy vậy, khá lắm, đây là tức tối trong lòng a.

Trông cái dáng vẻ này, ngươi thành tâm mới có quý.

Khó trách mấy ngày gần đây cũng không thấy có lời cầu nguyện nào của hần ta được ghi chép lại.

“Ừmm, gần đây thân thể Vũ ca không được thoải mái.” Ngụy Nguyên Cát vội vàng giảng hòa, sau đó thì thầm với Ngụy Vũ: “Vũ ca, dù sao Thanh Ngưu Đại Tiên cũng có ân với ta, ngươi chỉ cần nhấp một chút gọi là thôi, tới tới tới.”

Nói xong hắn ta bưng chén rượu Ngụy Vũ đưa tới.

Lúc này Ngụy Vũ với miễn cưỡng nhận lấy, cũng không ra hiệu tỏ ý với đám người, đã tự mình uống một hơi cạn sạch.

Về mặt mọi người hơi cứng đờ, chỉ có thể mặc kệ hắn ta rồi nâng ly tỏ ý với nhau, lại nói vài lời xã giao mới uống rượu trong ly.

Một ly rượu vào bụng, bầu không khí cũng tốt hơn một chút, đám người bắt đầu nói chuyện phiếm, chủ đề rất tự nhiên mà chuyển đến việc gần đây nhận được truyền pháp gì, cùng với việc dùng tư thế nào để bái đại tiên càng linh, kết quả đều rất không tồi.

Hơn mười ngày, kém nhất cũng từng nhận được một lần ban thưởng.

Công pháp, thuật pháp, đan dược, cảm ngộ, kinh nghiệm tu luyện,... đồ vật gì cũng có.

Bầu không khí dần dần náo nhiệt.

Chỉ có Ngụy Vũ âm trầm không lên tiếng, khuôn mặt thì càng nghe càng đen, nghiến răng ken két.

Mà lúc này ở một bên, đạo sĩ vừa là ấn huyết nhân trung vừa là võ võ mặt, cuối cùng cũng đã làm cho đại hòa thượng tỉnh lại.

Đại hòa thượng lắc lắc đầu, vội vàng từ dưới đất bò dậy, sờ lên đầu, nhìn không được “rít” một tiếng.

Trên cái trán trơn bóng đã sưng lên một cục.

“Hòa thượng, đầu ngươi bị cửa kẹp à, đang yên đang lành ngươi tìm người đánh ngươi làm gì?” Đạo sĩ khiếp sợ hỏi, khá lắm, nguyên một băng ghế, thiếu chút nữa bị người khác đập chết.

“Ta không sao, ta rất tốt.”

Nhưng đại hòa thượng lại không có chút giác ngộ nào về cái gọi là ‘sinh mệnh đáng quý’, chỉ có nỗi ám ảnh ‘buổi sáng nghe được đạo, tối chết cũng cam lòng’, hắn ta lại ngó trái nhìn phải, tầm mắt khóa chặt vào Tần Hà đang ném muối đậu vào miệng ở bàn tiệc bên cạnh, lại đi tới.

“Ai, hòa thượng người đừng có mà chơi xấu nha, vừa rồi là chính người bảo người ta đánh mình nhá.” Từ Trường Thọ vừa trông thấy liền vội vàng đứng lên ngăn cản đại hòa thượng.

Đại hòa thượng sờ sờ cục u trên đầu, chân chờ trong chớp mắt, cắn răng giậm chân một cái, nói: “Không chơi xấu, không trách các người, chính là....”

Nói đến cuối câu, đại hòa thượng nhìn về phía Tần Hà hỏi: “Có thể không dùng vũ khí hay không, chỉ cần dùng tay vỗ một cái?”

“Người... chắc chứ?” Mặt Tần Hà giật giật.

“Chắc chắn, chắc chắn.” Đại hòa thượng lướt qua Từ Trường Thọ, đi tới trước mặt Tần Hà, gật đầu như gà mổ thóc.

Đạo sĩ nghe vậy, theo bản năng muốn tiến lên ngăn cản.

Còn tới nữa?

Kết quả Tần Hà căn bản là không cho hắn ta thời gian phản ứng, nhanh như chớp giơ tay lên vỗ một cái lên đỉnh đầu đại hòa thượng.

Năm mươi năm nội kinh!

“Rầm!”

Đại hòa thượng rút đầu lại, thân thể lay một cái, hai con mắt lại bắt đầu trợn lên.

“Hòa thượng!” Đạo sĩ cực kỳ hoảng sợ, vội vàng chạy đến dìu hắn ta.

Hòa thượng méo miệng, run run rẩy rẩy chỉ vào Tần Hà: “A di cả nhà người Phật, người... sao tay người...nặng như vậy?”

“Cái này a?”

Tần Hà giơ tay lên, tỏ vẻ chân thành nói: “Cái này là Thiết sa chuông.”

Hòa thượng nghe vậy, thân hình béo mập duỗi thẳng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh, tứ chi lại bắt đầu co giật, miệng sùi bọt mép.

Thể trọng cực lớn còn khiến đạo sĩ đang đỡ “ôi” một tiếng, té ngã trên đất.

Đám người thấy thế, hai mặt nhìn nhau.

Từ Trường Thọ lộ vẻ không thể tưởng tượng nổi, nói: “Đã từng gặp yêu cầu vô liêm sỉ, nhưng chưa từng thấy yêu cầu nào vô liêm sỉ đến như vậy, bị đánh còn có thể nghiệm à?”

Chương 325 – Sau Lỗ loạn

“Đây là bệnh, cần phải trị.” Lý Thiết còn bổ thêm một câu.

Không chỉ hai người bọn họ, người xung quanh trông thấy cảnh tượng này cũng đều đang lắc đầu.

Tin đồn về trận tranh cãi của hòa thượng cùng đạo sĩ đã sớm bị lan truyền ra, hơn nữa còn trở thành một giai thoại vui trong thành Tế Nam.

Tin đồn truyền từ miệng người này sang miệng người kia, đầu đường này vẫn còn chỉ là đại hòa thượng cùng đạo sĩ tranh cãi, đến giữa đường đã biến thành đại hòa thượng có ý đồ cưỡng bức đạo sĩ, đến cuối phố đã đồn thành, Lăng Vân Quan cùng Kim Quang Tự muốn trở thành thông gia, nhưng hai bên đều không có nữ nhân, cho nên để hai tên đệ tử làm gay.

Dù sao thì khó nghe đến mức không thể nghe nổi.

Đám người rải lời đồn nói có mắt có mũi, như là được tận mắt chứng kiến vậy.

Không quan tâm người nghe tin hay không, nhưng hai người này đã xem như nổi danh.

Cho nên lại thêm việc hôm nay, không ít người nhìn đại hòa thượng cùng đạo sĩ với ánh mắt rất kỳ lạ.

Chuyện khác không rõ ràng, nhưng đại hòa thượng chắc chắn là có khuynh hướng chịu ngược (máu M).

Nhưng mà trong thế giới giang hồ vốn đã có đủ loại người kỳ quặc quái lạ, cho nên cũng chỉ đàm tiếu mà thôi, không có ai đi tìm tòi thật giả.

Yến tiệc vẫn còn tiếp tục.

Thật tâm mà nói, hơi có chút sơ sài.

Thức ăn đều là những món thông thường, không khác gì đĩa đồ nhắm trong phòng Tàn Hà.

Món chính thế mà còn có màn thầu, thịt thì chính là chút cá ướp muối, dưa muối gì đó.

Có điều số lượng đủ no bụng.

Nhưng ăn tiệc mừng không chú trọng là đồ ăn có tốt hay không, chủ yếu là bầu không khí.

Niềm hy vọng mang tới hân hoan vui sướng cao hơn hết thảy, khiến cho người ta tinh thần tỏa sáng, cho dù là thân đang ở trong nghịch cảnh cùng khốn cảnh.

Thân ở tiền tuyến chiến tranh, ở nơi nguy hiểm nhất, ở ngay trung tâm gió lốc, chống cự đại quân Bạch Liên không ai bì nổi, mạnh mẽ kiên cường nâng lên chút khí vận cuối cùng cho Đại Lê.

Áp lực lớn đến có thể tưởng tượng được, người thần kinh yếu còn có thể bị dọa đến mất ngủ cả đêm .

.....

Vài ngày sau yến hội, tin tức tốt theo nhau mà đến.

Đại quân triều đình thế như chẻ tre, mà có một điều rất kỳ lạ là đại quân chủ lực của Bạch Liên đang chiếm đóng ở ngoài thành Tế Nam lại không có bất kỳ một phản ứng nào.

Không như trước kia xuất quân ra ngăn cản, cũng không có đánh về chinh quân chuẩn bị chiến đấu, càng không có công thành lần nữa.

Cứ như vậy ngồi xem quân yểm trợ ngoại vi Bạch Liên bị đại quân triều đình lấy ưu thế tuyệt đối nghiền ép, từng tầng từng tầng sụp đổ.

Tiến triển thuận lợi như vậy lại khiến đại quân triều đình không khỏi sinh ra nghi ngờ.

Chủ soái Trần Quốc Tướng quân Tào Văn Chiêu vội vàng thu hẹp quân tiên phong, xuất thám mã ra khắp tứ phía, xác định quét sạch tất cả các cứ điểm xung quanh mới có thể tiếp tục tiến lên, chỉ sợ trúng mai phục.

Lấy ra hết sự cẩn thận khi hành quân ở quan ngoại.

Mặc dù mật thám tình báo đã báo cáo nhiều lần, rằng trong nội bộ đại quân Bạch Liên đã xảy ra vấn đề lớn, rất nhiều cao thủ bị mất tích một cách không rõ ràng, nghi ngờ có thể là trung khu đã bị tê liệt.

Quả nhiên, vào lúc đại quân triều đình sắp đột phá lá chắn cuối cùng, đại quân Bạch Liên thật sự đã âm âm tan rã.

Mấy chục vạn người vứt bỏ áo giáp, mỗi người phân một chút lương thực và tiền bạc biến từ binh thành dân, nhanh chóng tản vào dân gian, biến mất không thấy bóng dáng.

Sau khi đại quân Bạch Liên tan rã, những quân yểm trợ còn lại cũng thi nhau tán loạn.

Binh sĩ Bạch Liên vốn là dân nghèo, gần như trong vòng một đêm đã biến mất không còn thấy bóng dáng, hỗn loạn chia của, vội vàng nhanh chân rời đi, chỉ đại quân phản loạn không ai bì nổi này cứ như vậy biến mất như chưa từng xuất hiện.

Lúc mới bắt đầu đại quân triều đình thế như chẻ tre, đến giữa thì cẩn thận hết mực, đến cuối cùng cùng vì sự trì hoãn này, mãi đến năm ngày sau mới vừa tới bên dưới thành Tế Nam.

Thu phục Tế Nam, mây khói chiến chinh to lớn trên khắp đất Lỗ đã nhanh chóng tiêu tan.

Cứ như vậy lại qua hơn một tháng, đất Lỗ đã hoàn toàn được dẹp yên.

Đông đi xuân đến, băng tuyết hòa tan, đại địa đói khát hấp thu lấy “nước mưa” từ mùa đông mang tới.

Chồi non cỏ cây ương ngạnh nằm im cả một năm qua cũng đã bắt đầu vươn ra đầu cành.

Trong vô số những phế tích, dân chúng còn sống sót sau trận chiến bắt đầu chinh lý lại gia viên.

Sau khi dọn dẹp tường đổ, xương cốt di dãi, đất Lỗ lại nghênh đón vòng luân hồi hưng suy mới.

Bách tính mênh mông giống như là cỏ dại trên đồng, sau lửa cháy vẫn luôn có thể chào đón mùa xuân mới.

Không gian người chết bỏ lại, không qua bao lâu sẽ bị nhân khẩu mới thay thế.

Luân hồi chính là như thế, những vòng lặp đi lặp lại.

Chỉ là nếu tản bước giữa thôn xóm, khó tránh khỏi hiu quạnh vắng vẻ.

Trăm dặm không có người ở, mười dặm không tiếng gà gáy.

“Gia, rốt cuộc thì chúng ta đi đâu vậy?”

Ở một nơi phía đông nam cách thành Tế Nam hơn trăm dặm, Tàn Hà cưới con bê vàng, Vương Thiết Trụ cưới con lừa nhỏ, rải bước tiến lên trên cánh đồng không rõ mục đích.

Sau khi ra khỏi thành Tế Nam, Tàn Hà cũng không nói là đi đâu, nhưng dưới chân lại có đường, đi qua hết thôn xóm bị tàn phá này đến thôn xóm bị tàn phá khác.

Một đường, mưa gió đi cùng.

“Không đi đâu, đi bừa.” Tàn Hà đội mũ rộng vành, mỉm cười nói.

“Đại quân triều đình đã khai hoàn, chúng ta không đi cùng sao?” Từ khi Vương Thiết Trụ trở thành người cũng trở nên nói nhiều hơn.

“Đợi khi nào đi hết đất Lỗ, chúng ta liền trở về, theo kịp.”

“Tại sao phải đi hết đất Lỗ?”

“Bởi vì ta đã đồng ý với một người, năm sau đất Lỗ sẽ mưa thuận gió hòa.”

Chương 326 – Một đường mưa gió đi cùng

Đại vương bát ngấn người, không hiểu cho lắm.

Ngẩng đầu nhìn trời, gió cuốn mưa xuân, nước mưa rơi không ngừng, vô số chồi non xanh biếc bị ngả cong đầu, nước mưa dọc theo những khe rãnh, dốc núi hội tụ thành dòng, chảy về đồng ruộng xa xa.

Khắp nơi đều là ướt át.

Kể từ sau khi rời khỏi thành Tế Nam, mưa vẫn rơi như vậy, hôm nay đã là ngày thứ ba, không hề ngừng lại chút nào, mà mưa cũng không lớn thêm, cũng không nhỏ đi.

Cho tới bây giờ đại vương bát chưa từng gặp cơn mưa nào kỳ lạ như vậy.

Thế là cứ như vậy, đi một đường, mưa một đường, đi một đường, mưa một đường.

Đảo mắt đã rất nhiều ngày trôi qua.

Một ngày này, cuối cùng mưa cũng đã nhỏ đi.

Nhưng Tàn Hà lại tăng nhanh tốc độ, chốc chốc lại ngẩng đầu nhìn trời, tựa như đã phát hiện ra điều gì đó dị thường.

Lại qua một ngày nữa, mưa đã tạnh.

Theo lý thuyết, mưa đã tạnh, không còn ẩm ướt, hẳn là cảm giác cũng phải trở nên thoải mái hơn chút.

Nhưng đại vương bát lại không cảm thấy thoải mái một chút nào, ngược lại còn cảm thấy thủy khí quanh thân như là bị xua tản đi một cách khác thường, cảm giác khô nóng khó chịu.

Cỏ cây khô héo khắp nơi, mặt đất nứt nẻ.

Thỉnh thoảng có thể thấy được thi cốt không tên ngã rạp trên đất, hấp dẫn vô số ruồi nhặng cùng quạ đen.

“Gia, nơi này không thích hợp.”

Đại vương bát quan sát xung quanh, càng nhìn càng giật mình sợ hãi, xem như một Thủy tộc, nó khá là nhạy cảm với nồng độ hơi nước xung quanh.

Đại hạn nơi này đã không phải là vấn đề trời không hạ mưa xuống, mà là có một cỗ lực lượng đang điên cuồng xua đuổi thủy khí, cực kỳ cường đại.

Tần Hà gật đầu, mắt nhìn về phía chân trời xa xa, bóng dáng một ngôi trần nhỏ xuất hiện ở cuối chân trời, bèn nói: “Năm thiên tai nhiều yêu ma quỷ quái, chúng ta tới đó thử xem, có lẽ sẽ có đầu mối nào đó.”

Một đường đi tới, tất nhiên Tần Hà không phải là không có mục đích, hẳn chính là đang dẫn mây cho mưa.

Đại lượng công đức gia thân, cuối cùng đã cho Tần Hà tiền vốn để thi triển ra thuật Hô phong hoán vũ.

Thuật Hô phong hoán vũ: Học tập thuật này, ngài có thể hóa thành Thần Lôi Vũ, hàng trạch nhân gian.

Chú thích: Thuật này cần tiêu hao công đức.

Nhắc đến thuật Hô phong hoán vũ, phải nói là rất thần kỳ, pháp thuật câu thông lực lượng gió, mây, sấm sét, mưa, nhất niệm gió tới, nhất niệm mây tuôn, niệm tiếp giông tố cùng đến.

Thi triển ở phạm vi nhỏ cũng không tính quá hao tổn công đức.

Một đường đi tới, mưa gió làm bạn, lượng công đức tiêu hao cũng chưa vượt qua mười vạn.

Nhưng mà sau khi tới nơi này, dù đã sử dụng ba phần pháp lực, mấy vạn công đức, song lại là một giọt mưa cũng chưa rơi xuống.

Gió bị ngăn trở, mây cũng bị ngăn trở.

Trên trời cao mênh mông, hình như có một lực lượng kỳ lạ nào đó đã che đậy mây mưa.

Phía dưới đại địa rộng lớn còn có một chùm khô nóng phá đất mà lên.

“Gia, ta đi trước dò đường!”

Đại vương bát gặt đầu, vôi vàng móc một cây củ cải ở trong túi ra, treo vào một cái cần câu, thả xuống trước mặt con lừa.

“Âu a âu a...”

Con lừa vừa nhìn thấy cây củ cải, lập tức mở to hai mắt hưng phấn kêu to, miệng mở rộng tiến lên muốn cắn lấy cây củ cải kia, bước chân cũng trở nên nhanh hơn rất nhiều.

Con bê thấy vậy thì thở phà ra một hơi dài, tức giận nói: “Gia, cái tên kia ngu ngốc như vậy, dựa vào cái gì mà đồng hành cùng ta, ta cảm thấy mình đang bị nhận lấy vũ nhục, nhục nhã vô cùng!!”

Tần Hà nghe vậy không khỏi mỉm cười.

Sau khi đại vương bát trở thành người, thỉnh thoảng cũng sẽ ra ngoài đi dạo một mình.

Có mấy lần đại vương bát muốn kéo con bê vàng đi cùng, nhưng kết quả con bê vàng chẳng thèm nể mặt đại vương bát, không chỉ không để đại vương bát cười nó, còn tuyên bố muốn cười đại vương bát.

Một tối hai đi, đại vương bát tức giận, liền dắt về một con lừa nhỏ không biết lấy từ nơi nào.

Ôi! Cái dáng vẻ kia, làm cho con bê vàng tức tối không nhẹ.

Cái con lừa nhỏ kia đúng là mang tính cách của một con lừa, dắt không đi, đánh thì lùi lại, còn rất thích vẩy móng.

Cuối cùng đại vương bát không có cách, liền nghĩ ra một chiêu treo củ cải này.

Kết quả đúng là dùng rất tốt.

Con lừa bú sữa bình kia vẫn luôn cho rằng mình có thể ăn được cây củ cải đằng trước.

Sau khi thử nghiệm thành công, mỗi lần đại vương bát cười lừa ra ngoài, nhất định sẽ mang theo củ cải cùng cây gậy trúc.

Tất nhiên là con bê vàng nhìn mà ngứa mắt.

Cái thứ đồ gì đây?

Dùng lại câu nói của nó, cái này gọi là mặt mũi “tộc có móng” đều đã bị con lừa ngu ngốc này ném sạch.

“Máu chốt không phải là ngu ngốc hay không, máu chốt là đằng trước phải có mồi nhử, sau khi đến nơi, Vương Thiết Trụ thật sự vẫn sẽ cho nó ăn củ cải.” Tần Hà cười nói.

“Một cây củ cải đã có thể dụ dỗ nó, ta cảm thấy ngu ngốc vẫn là điểm máu chốt.” Con bê vàng khẳng định.

“Ngươi chắc chắn chứ?” Tần Hà hơi nghiêng đầu.

“Xác định cùng với chắc chắn, nó chính là tên ngu xuẩn.” Con bê nói chém đinh chặt sắt.

Tần Hà mỉm cười không nói gì, móc từ không gian dưới nách ra một cái cần câu giống hệt như Vương Thiết Trụ, lại lấy ra một viên Cường Thú đan treo lên trên, rủ xuống phía trước đầu con bê.

Con bê vàng sững sờ, dừng bước lại, cái mũi phập phồng mấy lần, sau đó mắt bò sáng bừng lên, kêu to: “Bò....ò....”

Phóng nhanh như một làn khói.

Chương 327 – Trấn nhỏ vùng sông nước

Tốc độ đột nhiên bộc phát kia, “suru” một tiếng đã sượt qua bên cạnh con lừa nhỏ, sau mấy cái nháy mắt cũng chỉ có thể trông thấy cái đuôi con bê vàng đang vung vẩy.

Đại vương bát suýt chút nữa đã bị xóc bay ra khỏi lưng lừa, tức giận đến mức mặt mày tái mét, ý gì đây?

Bắt nạt con lừa nhỏ của ta chạy không nhanh đúng không?

Ta không chạy người cũng không chạy, ta vừa chạy người liền chạy nhanh như vậy?

Vương bát đàn!

“Giá giá!”

Đại vương bát vội vàng lại móc ra một cây củ cải mùa đông to bự, bỏ thêm vào đầu cần câu trước mặt con lừa.

“A ầu, a ầu...”

Con lừa nhỏ vừa thấy, vurun lưởi ra chạy nhanh hơn.

.....

Qua một lát sau đã đến trấn nhỏ.

Tần Hà từ trên lưng bê nhảy xuống.

Đây là một thị trấn không nhỏ, nếu như xây một tường thành bao quanh, hoàn toàn có dáng vẻ của một thành nhỏ.

Trấn nhỏ không trải qua chiến loạn, kiến trúc, nhà ở ở nơi này có vẻ tinh xảo đẹp đẽ hơn những nơi khác, trong những nơi lọt vào trong tầm mắt có thể thấy được mấy gian đình viện, ngói xanh tường đỏ, đình đài lầu các, vừa nhìn đã biết không phải gia đình bình thường.

Nhưng mà điều khiến cho người ta sợ hãi chính là, trấn nhỏ lúc này cực kỳ yên tĩnh vắng lặng, trên đường đầy những cành khô cùng lá rụng, không người quét dọn.

Toàn bộ trấn nhỏ trống không, sát khí cùng tử khí nồng đậm quanh quần.

Thỉnh thoảng có thể nhìn thấy hai ba bóng người, nhưng đều là thoáng qua nhanh chóng, giống như là quỷ mị, phảng phất như đang né tránh thứ gì đó.

Nhưng thứ khiến người ta nhìn thấy mà giật mình sợ hãi nhất, chính là đày hồ trợ trợ ngoài trấn.

Đây là một trấn nhỏ gần mặt nước, bên cạnh là một cái hồ rộng với lượng nước cực kỳ dư thừa.

Có điều giờ khắc này, toàn bộ hồ nước đã cạn khô trở thành một vùng đất trắng, khe nứt to lớn đến độ hoàn toàn có thể khiến một người lớn rơi vào.

Khe nứt cực sâu, từ trong cái khe còn có từng luồng khói bụi bốc lên, từ cách hơn mấy chục bước kéo dài đến xa cuối chân trời, giống như là một lò đốt khổng lồ, đến mức cả bầu trời đều bị khói bụi bao phủ.

Dọc theo bờ hồ có rất nhiều thuyền đánh cá mắc cạn trên bãi bùn mặt đất, ngổn ngang lộn xộn, ngẫu nhiên có thể thấy được vài chiếc thuyền hoa.

Không thể nghi ngờ, đây vốn là một trấn nhỏ vùng sông nước cực kỳ náo nhiệt.

Thuyền hoa tồn tại, chứng tỏ ở đây đã có kỹ nghệ được nhiều người ưa thích, đây là tiêu chí về sự hường lạc.

Nhưng không biết vì lý do gì, đã trở thành đáng vẻ như bây giờ.

Không có cái gì do dự, Tần Hà bước từng bước tiến vào trấn nhỏ.

Ngày xuân đã âm dần lên, cây cối hai bên đường vẫn còn khô héo, không thấy một chút màu xanh nào.

“Răng rắc răng rắc”

Cành khô lá rụng dưới chân bị giẫm nát, mỗi bước đều phát ra tiếng vang.

Âm thanh này kinh động đến những ánh mắt trong nhà, xuyên thấu qua khe cửa cùng lỗ thủng trên cửa sổ nhìn ra, sau khi chạm phải ánh mắt Tần Hà lại vội vàng tránh đi.

Thuận phong nhĩ có thể nghe thấy rõ ràng tiếng thở hổn hển của bọn họ.

Cả tòa trấn nhỏ, đều run rẩy trong bầu không khí khô cằn.

Tiến vào trong trấn, từng nhà đều đóng chặt cửa sổ, trước cửa đa số nhà đã chất đồng bụi đất đến mắt cá chân, rõ ràng là người đã rời đi.

Ngay vào lúc Tần Hà đang buồn bực vì không biết đi đâu tìm người hỏi thăm chút tình huống, mùi rượu thoang thoảng lại xen lẫn trong khói bụi bay vào xoang mũi Tần Hà.

Tần Hà dừng bước lại, nhìn về phía mùi rượu bay tới, nơi đó là một góc đường, ở đó dựng lên một quán rượu nhỏ, mấy cái bàn nhỏ cùng một cái lò lửa, trên lò lửa đang hâm nóng rượu.

Tần Hà đi tới, chỉ thấy trước sạp có dựng một tấm biển hiệu, hơi nghiêng ngả gắn ở bên cạnh lò lửa, phái trên viết bốn chữ: Quầy Rượu Trăm Lượng.

Chủ quán là một nam tử trung niên để râu cá trê, làn da vàng vọt như nện, đang nằm vênh chân bắt chéo trên ghế, nhàn nhã

cắn hạt dưa, trông thấy Tần Hà đi tới cũng chẳng thèm ngồi dậy, chỉ là nhạt nhạt hỏi một câu: “Uống rượu?”

Tần Hà gật đầu, “Uống rượu”.

“Ngồi đi.” Chủ quán chỉ chỉ cái bàn sau lưng.

Tần Hà ngồi xuống, chủ quán đứng dậy múc một bầu rượu, lại bung lên một đĩa hạt dưa đặt xuống trước mặt Tần Hà, còn thuận tay bóc một nắm hạt dưa trong đĩa rồi ngoắc ngoắc tay nói: “Một trăm lượng.”

Tần Hà nhìn sang cái biển hiệu “Quầy Rượu Trăm Lượng”, không nói hai lời, móc ra hai thỏi bạc ròng đưa tới.

Chủ quán nhận lấy, tiện tay ném vào cái hộp gỗ bên cạnh ghế nằm, cái dáng vẻ tùy ý kia, giống như là thứ ném vào không phải hai thỏi bạc ròng, mà chỉ là hai đồng tiền vậy.

Tần Hà thấy vậy thì rất tò mò, nhưng lại không mở miệng hỏi thăm.

Toàn bộ trần nhỏ người nào người nấy đều run rẩy sợ hãi, chỉ có ông ta nằm ở đầu đường giống như bình thường.

Mẫu chốt nhất là, một bầu rượu một đĩa hạt dưa đưa giá một trăm lượng bạc.

Bán cả con bê vàng cùng con lừa cũng không được cái giá này.

Ông ta không bị người ta đánh chết, tất có lỗi riêng.

Tần Hà chính là muốn nhìn thử một chút, đây rốt cuộc là con đường gì?

Cái gì?

Không có lỗi riêng, chỉ là lừa đảo lòng dạ độc ác?

Không sao cả, nếu không có lỗi riêng, cứ tiễn ông ta lên đường là được.

Cho nên Tần Hà cũng không vội vàng, đất Lỗ bị tàn phá, ra khỏi thành muốn tìm được một nơi có thể uống rượu cũng không hề dễ dàng.

Rót một ly đầy uống một hớp rượu, rượu không ngon không dở, nhưng thẳng ở nhiệt độ phù hợp, hơi nóng ấm, không đến nỗi khó uống.

“Nguyên Thanh thượng nhân giá lâm, Nguyên Thanh thượng nhân giá lâm!!”

Đúng lúc này, hai tiếng nói đồng thanh đột nhiên vang lên, âm thanh cứng nhắc, không có một chút nhân khí nào.

Tần Hà theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy cách đó không xa có một cỗ kiệu nâng đang đi tới.

Thân thể hai tên kiệu phu nâng kiệu thẳng đơ, cứng ngắt, khuôn mặt đờ đẫn.

Ngồi trên kiệu là một phương sĩ mắt lé, khuôn mặt gầy nhon, ánh mắt lộ ra vẻ đầu cơ cùng tham lam, trông thấy quán rượu, vội vàng hạ lệnh: “Dừng lại, dừng lại.”

“Thanh Nguyên thượng nhân dừng lại, Thanh Nguyên thượng nhân dừng lại!!” Kiệu phu với khuôn mặt đờ đẫn lại đồng thanh hô, dừng lại trước quán rượu.

Chương 328 – Tiền Vô Lượng, Bạch Lưu Ly

Tần Hà thấy vậy, khoe miệng hơi hơi nhếch lên.

Người quen cũ a.

Nguyên Thanh quán chủ, Tiền Vô Lượng.

Sau khi bị mình đánh một quả Phích lịch pháo ở thành Lâm Thanh thì không thấy ông ta nữa, không ngờ rằng ông ta lại xuất hiện ở nơi này.

“Hạ kiệu!”

Tiền Vô Lượng lại hạ lệnh, hai tay bám chắc vào đòn khiêng kiệu.

“Thanh Nguyên thượng nhân hạ kiệu, Thanh Nguyên thượng nhân hạ kiệu!”

Hai tên kiệu phu hô to, đồng thời “bá” một cái, trong nháy mắt hạ kiệu xuống.

Hai tay Tiền Vô Lượng nắm chặt lấy đòn khiêng xem như là đã có dự kiến từ trước, lại không có chuyện kiệu đã hạ xuống mà người còn trên không trung, ngã dập mông lần nữa.

Đây là đã ngã ra kinh nghiệm.

Tiếp đó Tiền Vô Lượng đi đến trước mặt chủ quán, cúi đầu khom lưng nói: “Tiền Vô Lượng bái kiến Ngân đạo trưởng.”

Nói xong lại vội vàng móc ra hai thỏi bạc nguyên bảo lớn, khoảng chừng hai trăm lượng, nói: “Đây là tiền góp của tiểu nhân.”

Chủ quán rượu vẻ mặt không thay đổi phun vỏ dưa ra, nói: “Người phải năm trăm lượng.”

Vẻ mặt Tiền Vô Lượng lập tức cứng đờ, nhưng lại không dám trái lời, mặt hơi giật giật mò một thỏi kim nguyên bảo nhỏ từ trong túi ra, nói: “Thỏi vàng này có thể tương đương với ba trăm lượng.”

“Đi ngồi đi.”

Chủ quán rượu phát phát tay, từ đầu đến cuối chẳng thèm nhìn lấy Tiền Vô Lượng một cái.

“Vâng.”

Tiền Vô Lượng đau lòng ném vàng bạc nguyên bảo vào hộp gỗ, tự mình lấy một bầu rượu và một đĩa đậu muối, tự tìm một cái bàn ngồi xuống.

Tần Hà lập tức càng ngạc nhiên.

Tiền góp?

Mình đây là đã gia nhập vào một đoàn đội nào đó một cách không hiểu thấu?

Có chút thú vị nha.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà vẫy tay với Tiền Vô Lượng, ra hiệu ông ta tới ngồi chung.

Chắc chắn Tiền Vô Lượng biết tình huống là như thế nào.

“Bằng hữu, có chuyện gì sao?” Tiền Vô Lượng quan sát Tần Hà vài lần, hỏi.

Lúc này Tần Hà đã thay đổi khuôn mặt, cho nên ông ta không thể nhận ra, chỉ cảm thấy áo gai trên người Tần Hà trông có vẻ hơi quen mắt.

“Có việc muốn hỏi người.” Tần Hà trả lời.

“Có việc?” Con người Tiên Vô Lượng đảo quanh một vòng, gật gật đầu, nâng bầu rượu và đồ nhắm tới ngồi cùng Tần Hà, hỏi: “Người có chuyện gì?”

“Lúc nào làm việc?” Tần Hà hỏi một câu lập lòe nước đôi.

Đương nhiên là hắn không thể vừa mở miệng đã lộ ra nhân bánh. Nếu như lập đội, vậy tất nhiên là làm việc gì đó với một mục đích đặc biệt, hỏi một câu làm việc, làm cái gì cũng đều phù hợp.

Quả nhiên lời này không khiến cho Tiên Vô Lượng nghi ngờ, ông ta lắc đầu: “Ta đây cũng không rõ, chỉ là nếu đã giao tiền góp, vậy thì cứ chờ thôi, Ngân đạo trưởng sẽ tự có sắp xếp.”

Tần Hà tiếp tục tìm hiểu: “Người cảm thấy việc này có thể thành không?”

“Có Ngân đạo trưởng ở đây, cùng lắm thì ăn chút thiệt thòi, không đến mức bị bỏ mệnh.” Tiên Vô Lượng trả lời, sau đó còn nói thêm: “Nếu như may mắn bắt được Bạt thi kia, nhất định là phát tài.”

Lời này vừa ra, Tần Hà theo bản năng cảm ứng chủ quán, kết quả phát hiện thực lực ba động của ông ta lại có chút mơ hồ, cũng không biết là do công pháp đặc thù, hay là trên người có bảo vật đặc biệt nào đó.

Nhưng có một điều không thể nghi ngờ, ông ta là một cao thủ, bằng không Tiên Vô Lượng cũng sẽ không tất cung tất kính với ông ta như vậy.

Tiếp đó chính là “bạt thi” trong miệng Tiên Vô Lượng.

Cổ ngữ có nói, ruộng cạn xuất ra bạt, lấy tên Hạng Bạt.

Đây là một loại cương thi đặc thù có thể chế tạo ra hạn hán với phạm vi lớn, cực kỳ cường đại.

Nơi đây ngăn mây ngăn gió, thuật Hô phong hoán vũ mất đi tác dụng, nhất định là có liên quan tới Bạt thi này.

Điều này khiến Tần Hà hơi kích động.

Bạt thi chính là cương thi cao giai biến dị, chỉ có thể ngộ mà không thể cầu.

Cổ tịch ghi chép, bạt thi phẩm cấp có thể đạt từ lục phẩm đến cửu phẩm.

Phải biết, nhảy cương phiên bản biến đổi thăng cấp cùng lắm cũng chỉ tứ phẩm, Thi Vương phi thiên, Kim giáp thi không quá ngũ phẩm.

Bạt thi thấp nhất đã là lục phẩm, mà có thể khiến cho cả đất Lỗ đại hạn tuyệt đối không thể là cấp thấp nhất.

Chênh lệch giữa mỗi phẩm cấp giống như lạch trời, thực lực có thể hoàn toàn nghiền ép.

“Bảo bối” như vậy, sao có thể không làm cho Tần Hà kích động chứ?

Đây ít nhất cũng thuộc cấp bậc “Quý phi”, nói không chừng còn có thể phong Hậu.

“Bằng hữu, trước đây chúng ta đã từng gặp nhau chưa?” Lúc này Tiền Vô Lượng nghi ngờ dò xét Tần Hà, càng nhìn càng cảm thấy Tần Hà rất quen.

“Chưa từng gặp mặt.” Tần Hà lắc đầu một cách cực kỳ dứt khoát, chết cũng không thừa nhận.

Tiền Vô Lượng gãi gãi đầu, có điều trong lúc nhất thời cũng không nghĩ ra, bèn hỏi tiếp: “Người giao bao nhiêu tiền góp?”

“Ít hơn người một chút.” Tần Hà xảo quyết trả lời.

Hiển nhiên Tiền Vô Lượng không hài lòng với đáp án này, nhưng vào lúc này, một nam tử thanh niên mặc đồ trắng như thư sinh công một cái hòm xiềng xuất hiện trước quán rượu, hấp dẫn sự chú ý của Tiền Vô Lượng, thanh niên khom người nói: “Vãn bối bái kiến Ngân đạo trưởng.”

Chủ quán ngẩng đầu nhìn hắn ta một cái, nói: “Tiền góp hai trăm lượng.”

“Vâng.”

Thư sinh áo trắng không chút do dự giao ra hai trượng lượng, tiếp đó cũng giống như Tiền Vô Lượng, tự mình lấy rượu và đồ nhắm, ngồi xuống cái bàn mà Tiền Vô Lượng ngồi ban nãy. Hắn ta còn mỉm cười chào hỏi Tần Hà, lại nói với Tiền Vô Lượng: “Tiền quan chủ, đã lâu không gặp, nội thương của ngài khôi phục thế nào rồi?”

“A ha ha, đa tạ quan tâm, vẫn ổn vẫn ổn.” Mặt Tiền Vô Lượng co quắp, miễn cưỡng cười đáp lại.

“Hắn ta là ai?” Tần Hà hỏi băng quơ không chút khách khí.

Tiền Vô Lượng cắn chặt hàm răng, dùng giọng rất nhỏ nói: “Một trong tứ đại Khôi thủ của Thi môn, Bạch Lưu Ly.”

Tần Hà liếc nhìn một cái, cmn.

Cái gì gọi là duyên phận? Đây chính là duyên phận!

Tứ đại Khôi thủ Thi môn, mình đã gặp hai người rồi, còn diệt đi một người.

Đã từng gặp An Trùng Cửu cùng Kim Ô Hào, nửa người kia là được chứng kiến thủ đoạn nhưng chưa từng gặp mặt, Thiên thi quỷ mẫu, Nguyễn Thiên Ngưng.

Chỉ có Cốt thi Bạch Lưu Ly là hoàn toàn chưa từng có bất cứ một sự giao thoa nào.

Không ngờ được rằng lại đột nhiên gặp mặt trực tiếp như vậy, so với Nguyễn Thiên Ngưng còn ôm tỳ bà che nửa mặt kia thì dứt khoát hơn nhiều.

Tần Hà không khỏi đánh giá Bạch Lưu Ly vài lần.

Hào hoa phong nhã, nụ cười dịu dàng, mặc một bộ quần áo trắng trông như thư sinh, so sánh với danh hào của hắn ta thì thật sự là khác biệt quá lớn.

“Ngươi sợ hắn ta?” Tần Hà thu hồi ánh mắt, hỏi Tiền Vô Lượng.

Lúc này Tiền Vô Lượng đang đưa lưng về phía Bạch Lưu Ly, sau khi ông ta trả lời Bạch Lưu Ly xong liền lộ ra dáng vẻ vừa nghiêng răng nghiêng lợi vừa có chút sợ sệt, khỏi phải nói có bao nhiêu đặc sắc.

Sắc mặt Tiền Vô Lượng lúc xanh lúc đỏ một hồi, vẻ mặt trông như sắp khóc nói: “Nội thương của ta chính là do hấn ta đánh.”

Tần Hà: “.....”

Chương 329 – Nhộn nhịp một cách thần kỳ

Tần Hà hơi cảm thấy hỗn độn, theo bản năng liếc nhìn Bạch Lưu Ly một cái.

Nói tới, Bạch Lưu Ly đã đánh người ta sau đó lại còn hỏi thăm, người có ý tốt à?

Giống bản đại tiên, có đánh người ta cũng phải đổi khuôn mặt đi ra ngoài.

Làm người vẫn phải có điểm hạn mức a uy.

Bạch Lưu Ly thấy Tần Hà nhìn mình, mỉm cười, còn bung chén rượu lên tỏ ý với Tần Hà.

Tần Hà ngượng ngùng, cũng bung lên ly rượu đáp lại.

Sau đó hấn mới nhìn Tiền Vô Lượng, hỏi: “Đánh chỗ nào?”

Tiền Vô Lượng cắn răng chỉ vào trái tim của mình, lại xòe hai ngón tay chỉ vào mắt của mình, nhả ra bốn chữ: “Còn có nơi này.”

Tần Hà lập tức hít sâu một hơi.

Khá lắm.

Thương thể kia có hơi nặng đấy.

Nguyên bản hấn còn cho rằng cặp mắt lé này là do trời sinh đây, hóa ra là bị người ta đánh ra.

Còn đánh cả vào tim, không biết có bao nhiêu “thương” tâm đâu.

*(Thương tâm: tổn thương trái tim, làm đau lòng).

“Nguyên nhân là gì?” Tần Hà truy vấn.

Con người Tiên Vô Lượng đảo quanh một vòng, cứng cổ nhỏ giọng nói: “Hắn ta... cướp đồ vật của ta.”

Tần Hà lại liếc nhìn Bạch Lưu Ly một cái.

Người giỏi lắm Bạch Lưu Ly!

Lại dám cậy lực đánh người, còn trắng trợn cướp đoạt đồ vật của người khác.

Chỉ bằng hai điểm này, nhất định phải đánh dấu cho người hai hạt đậu đen.

Thanh Ngu Đại Tiên có pháp chỉ, gom đủ ba hạt đậu đen liền miễn phí đưa tặng ẩm áp.

Bây giờ chỉ còn thiếu một hạt.

“Ừmm, hắn ta còn có hành vi tội ác nào khác không?” Tần Hà xoa xoa tay hỏi.

“Hắn ta... ờm... ừ...” Tiên Vô Lượng há miệng, sau đó nghiêng đầu ngẩn người, qua khá lâu cũng không nói chuyện.

Tần Hà xoa tay đến mức sắp tóa lửa vẫn không đợi được câu tiếp theo của ông ta.

“Vô lượng cả nhà người cái Đại Thiên Tôn.... Nghiệp chương, nơi đây nhất định là ra Hạng Bạt!”

Đúng lúc này, một tiếng đạo hiệu dờ dờ ương ương lại vang lên, cách đó không xa từ trong gió lốc cuốn lên cành khô lá rụng, hai thân hình một mập một gầy đang bước nhanh đi tới. Người gầy giống khỉ chính là đạo sĩ, người dáng dấp béo mập như Phật Di Lặc chính là hòa thượng.

Tần Hà tập trung nhìn kỹ, sắc mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Thế giới này thật sự là quá nhỏ, đi đến đâu cũng có thể gặp được “tổ hai người mập gầy” này.

Viên phân a!

Tiên Vô Lượng thì tối sầm mặt lại, đạo hiệu dờ dờ ương ương của đạo sĩ mới mở miệng ra là đã kéo cả nhà ông ta ra .

“Hắn ta ân cần thăm hỏi cả nhà người kìa.” Tần Hà chỉ chỉ đạo sĩ, xem nào nhiệt không chê chuyện lớn, đổ thêm dầu vào lửa.

Tiền Vô Lượng nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu: “Tên khốn khiếp!”

Mặc dù hiện tại ông ta là một người ăn no cả nhà không đói, nhưng vô duyên vô cớ bị người ta thăm hỏi cả nhà, trong lòng tất nhiên là cảm thấy khó chịu.

Trong khi đang nói, hòa thượng cùng đạo sĩ cũng đã đi tới gần.

Đạo sĩ vừa nhìn thấy chủ quán, đôi mắt lập tức sáng bừng lên, vui vẻ chạy lên trước hô: “Sur thúc, ngài đến đất Lỗ này lúc nào vậy?”

Kết quả chủ quán lại là giơ tay ra, nói: “Bớt lời kéo làm quen đi, uống rượu ba trăm lượng.”

Sự vui vẻ trên mặt đạo sĩ cũng không thay đổi, nói tiếp: “Sur phụ đề cho ta tới tìm ngài đây, bảo ngày mau mau trở về một chuyến, có chuyện cần thương lượng, ngài đi ra ngoài sắp được bốn năm rồi.”

“Tìm ta, hừ.” Chủ quán hừ lạnh một cái, nói: “Không cần tìm, người trở về thì cứ nói cho hắn, ta đã chết ở bên ngoài rồi.” Nói xong lại ngoắc ngoắc tay: “Nhanh lên, ba trăm lượng.”

Về mặt đạo sĩ cuối cùng cũng trở nên cứng đờ, sờ sờ vào túi, lúng túng nói: “Sur thúc, không... không có nhiều bạc như vậy.”

“Văn bối Pháp Hải, bái kiến Ngân Đạo trưởng.” Lúc này hòa thượng cũng đi tới trước mặt, khom người hành lễ.

Chủ quán vừa trông thấy mặt hắn ta, xoay tay một cái, nói: “Sáu trăm lượng.”

Hòa thượng sững sờ, nhìn chủ quán một cái, lại nhìn đạo sĩ một cái, theo bản năng che túi tiền của mình lại, thắc mắc hỏi: “Thấp nhất không phải là năm trăm lượng à, tại sao lại sáu trăm chứ?”

“Lên giá.” Đạo sĩ lập tức trả lời.

“A Di Đà Phật, đắt như vậy?” Hòa thượng lộ vẻ đau lòng, nhìn về phía đạo sĩ hỏi: “Người đã đưa chưa, sao ta chưa thấy người giao bạc?”

“Đây là sự thúc của ta, ta có thể nợ trước, người là người ngoài, một phân bạc cũng không thể thiếu.” Đạo sĩ lại trả lời.

Đại hòa thượng nuốt nước bọt một cái, lưu luyến không buông móc một thỏi vàng từ trong túi y ném vào hộp gỗ, đau lòng đến mặt mày nhăn nhúm cả lại.

Sáu trăm lượng, đủ mua mười con trâu, ba mươi con lừa.

Tiếp đó, đạo sĩ cùng hòa thượng cũng tự lấy rượu và đồ nhắm rồi ngồi xuống.

Cứ như vậy, không qua bao lâu, quán rượu nguyên bản còn trống vắng, nay đã trở nên nhộn nhịp một cách thần kỳ.

Tần Hà nhìn sắc trời một chút, lúc này trời đã gần tối.

Cũng sắp phải làm việc.

Trước khi trời trở nên tối hẳn, quán rượu đã nghênh đón vị “khách uống rượu” cuối cùng.

Người này Tần Hà cũng nhận biết, còn từng đóng giả hắn ta.

Thiết giản Thần bộ Phi Ngư Vệ, Vũ Văn Tĩnh.

Năm ngoái Linh Sơn Vệ xuất hiện sự kiện quỷ thuyền, tử thương hơn hai trăm dân chúng vô tội.

Wũ Văn Tĩnh liền rời kinh đi đến Linh Sơn Vệ.

Hình như sau đó chuyện không thể thuận lợi xử lý, cộng thêm Địch tộc xông phá quan, đất Lỗ phản loạn, cho nên về sau liền không có tin tức của hắn ta.

Không thể ngờ rằng, hắn ta cũng tới đây.

Lần này lại càng náo nhiệt rồi.

Phi Ngư Vệ, Kim Quang Tự, Lăng Vân Quan, Luyện Thi Môn, lại thêm Thanh Nguyên quan chủ.

Cục diện càng lúc càng khiến Tần Hà cảm thấy thú vị, đặc biệt là quan hệ giữa bọn họ còn vô cùng vi diệu, vừa nghĩ một chút thôi đã thấy kích động rồi.

Wũ Văn Tĩnh thân mang Thiết giản, cũng không ngồi một mình mà “bịch” một cái, ngồi xuống trước mặt Bạch Lưu Ly.

Hai người mắt đối mắt, có tia lửa đang lóe lên.

“Bọn họ có thù oán à?”

Tần Hà không chút khách khí lại hỏi Tiền Vô Lượng, trong đây ông ta là người yếu nhất lại còn đi một mình, cho nên theo bản năng muốn tìm người kết đội, bằng không cũng sẽ không có chuyện vừa vẫy tay một cái là ông ta đã ngoan ngoãn tới ngồi.

Tiền Vô Lượng chần chờ một chút, nhỏ giọng nói: “Là như vậy, ngoài các danh môn thánh địa ra thì Phi Ngư Vệ không hòa hợp với các môn phái khác, không có trực tiếp đánh nhau đã là khá tốt rồi, hơn nữa Bạch Lưu Ly còn từng giết người của Phi Ngư Vệ.”

“Vậy đây là tử địch nha.” Tần Hà nhướn mày, thâm nhủ, đã có manh mối hạt đậu đen thứ ba.

“Vẫn chưa đến mức.”

Kết quả Tiền Vô Lượng lại lắc đầu, nói: “Bởi vì mấy tên Phi Ngư Vệ bị Bạch Lưu Ly giết, sau đó không bao lâu đã bị xóa tên.”

“Xóa tên?” Tần Hà sửng sốt.

Phi Ngư Vệ tổ chức rất sâm nghiêm, đứng đi vào, nằm đi ra, một ngày gia nhập Phi Ngư Vệ, cả đời đều là Phi Ngư Vệ.

Xóa tên chỉ có một trường hợp, đó chính là bị điều tra ra chuyện làm hỏng danh tiết, hơn nữa còn là chuyện tương đối nghiêm trọng.

Chuyện vào nhà cướp của, hoặc là vu oan giá họa cho người khác,... Ở trong Phi Ngư Vệ cũng không coi là chuyện lớn; trong Phi Ngư Vệ cũng không phải tất cả mọi người đều thẳng thắn cương nghị, một thân chính khí, cái đường khâu này cũng là ăn mặn.

Ngay vào lúc hai người đang bốc lên khí thế dẫn đến cương phong nổi lên bốn phía, chủ quán chậm rãi đứng dậy, nói: “Muôn đánh thì làm xong rồi hãy đánh.”

Vừa nói xong, một luồng thi khí nồng đậm theo hơn gió khô khốc từ phía mặt hồ thổi tới.

Chương 330 – Thể hiện thần thông

Tần Hà thấy vậy, không hổ là nửa đêm quý nhiều, vào đêm thi nhiều.

Hôm nay trời vừa mới tối, nó đã không chờ đợi được rồi.

Thi vụ màu xám nồng đậm đến mức trước nay chưa từng thấy, che trời rợp đất vọt tới, trong chớp mắt đã khiến cho sắc trời vừa tối trở thành giờ tay không thấy được năm ngón, nếu cẩn thận ngửi thử sẽ nhận thấy trong không khí còn mang theo một mùi cá ươn nhàn nhạt.

“Thi vụ thật là lợi hại!”

Tiền Vô Lượng giật mình sợ hãi hô, thi vụ này không chỉ có thể che đầy tầm mắt, còn có thể áp chế cảm ứng của người tu luyện.

Lúc này thân ở trong thi vụ, giống như bốn phương tám hướng đều là tường đồng vách sắt, cảm ứng bị thu hẹp lại một khoảng cách rất lớn, tầm nhìn càng là lúc thấy lúc không.

Mặt đối mặt còn không thể nhìn rõ được khuôn mặt đối diện.

Ngay cả Tần Hà, cũng không khỏi giật mình sửng sốt.

Bởi vì ngay cả thuật nhìn ban đêm của hắn cũng bị ảnh hưởng tới, khoảng cách bị hạn chế chỉ còn chừng hai mươi mét, xa hơn nữa thì rất mờ lung.

Không hổ là cương thi cao phẩm, còn chưa hiện thân, trận thế đã khó lường.

“Phá chương!” Chủ quán thấy vậy, quát lạnh một tiếng.

Vừa dứt lời, chỉ thấy từ trên đỉnh đầu cùng hai vai ông ta “bùng” một tiếng bốc lên ngọn lửa, ngọn lửa màu xanh, tia sáng yếu ớt.

Nhưng ngay khi nó vừa xuất hiện, trong nháy mắt đã xua tan thi vụ, đẩy phạm vi tầm tới ra xa mười trượng.

Tần Hà xem xét, khá lắm.

Đây là một đạo sĩ tu “dương khí”.

Trên người sống có ba ngọn “dương hỏa”, phân biệt ở trên đỉnh đầu cùng hai vai, là cái thể hiện cho dương khí của một người có dồi dào hay không.

Nhưng dương hỏa này chỉ có thể thông qua một vài thiên phú hoặc thuật pháp đặc thù mới có thể trông thấy.

Dương khí dồi dào tới mức trực tiếp bùng lên như một ngọn lửa giống như quán chủ, không có trải qua tu luyện thì tuyệt đối không thể hiện hóa ra như vậy, đây là một hiện tượng phải loại tu luyện đạt tới trình độ cao thâm mới có thể xuất hiện.

Thiên hạ vạn đạo, Tần Hà cũng không rõ “dương khí” mà đạo sĩ tu rốt cuộc có cái gì thần kỳ, nhưng không thể nghi ngờ, dùng nó để đối phó với âm linh tà ma, yêu ma quỷ quái thì tuyệt đối là chuyên khắc chế.

Lăng Vân Quan không hổ là thánh địa, cường giả trong quan vừa ra tay chính là bắt phạm.

Cảnh tượng này không chỉ hấp dẫn ánh mắt của Tần Hà, trên mặt Bạch Lưu Ly cũng thoáng qua vẻ cực kỳ ngạc nhiên.

Chủ quán xuất ra pháp môn phá chướng.

Những người còn lại cũng thể hiện thần thông.

Nếu như không phá được chướng, lát nữa ngộ nhờ có xảy ra tình huống khẩn cấp gì, sẽ trở thành kẻ mù lòa.

Đầu tiên là hòa thượng, bấm ngón tay niệm pháp quyết, sau đó hét to một tiếng: “Huyền quang Kim chung, bảo hộ pháp thân ta, mani padme hum, Kim chung tráo!”

Chỉ thấy một lồng ánh sáng có hình cái chuông lớn từ trên trời giáng xuống, bao phủ lấy thân thể hấn ta, kim quang hộ thể, đáng vẻ uy nghiêm.

Kim quang kia như có thần lực, dễ như trở bàn tay đã xua đi khu vực đen tối.

Ngay sau đó là Tiền Vô Lượng, chỉ thấy ông ta móc một bình ngọc nhỏ từ trong túi ra, lại không biết là bên trong đựng cái gì mà lại tỏa ra ánh sáng trắng mờ ảo, cũng có thể xua tan đi bóng tối.

Tiếp đó là đạo sĩ, hấn ta thì càng đặc sắc, trực tiếp gỡ đũng quần ra, rồi từ trong đó móc ra một thanh kiếm.

Kiếm không coi là dài, nhưng kim quang lại tỏa ra bốn phía, hơn nữa bên trên còn nhiễm lên tia nhỏ thần tính, mặc dù hiệu quả không sánh bằng với Kim chung tráo, nhưng so với bình ngọc nhỏ của Tiên Vô Lượng thì mạnh hơn không ít.

Cuối cùng chính là Tần Hà.

Hấn nghĩ trái nghĩ phải, lại nhận ra hình như mình không có thứ gì phát sáng cả.

Nhưng nếu như người không kiếm được cái đồ vật phát sáng nào, thì giống như là phá hủy đội hình.

Không có cách, Tần Hà chỉ có thể đi về phía lò lửa hâm nóng rượu rồi rút ra một cây củi đang cháy.

Không sai, chính là củi lửa, vừa “tâm thường”, lại vừa khác biệt với những người khác.

Đám người thấy vậy đều là mặt giật giật, ngay cả chủ quán cũng không khỏi nhìn thêm Tần Hà hai lần.

Đã từng gặp người tùy ý, nhưng chưa từng thấy ai tùy ý đến vậy.

“Huynh đệ, thứ này của người hơi đơn sơ a, nhờ như... bị tắt thì làm sao xử lý?” Cả khuôn mặt Tiên Vô Vượng đều giật giật, nói với Tần Hà.

“Yên tâm, lửa của ta không dễ bị dập tắt như vậy.” Tần Hà cười cười, thuận tay giơ cây củi lửa lên, vẻ mặt rất lạc quan.

“Tập trung tinh thần, Hạng Bạt không giống phạm vật, một cái sơ sẩy sẽ phải nuốt hận.” Đúng lúc này, chủ quán mở miệng cắt đứt, ánh mắt của ông ta sáng rực nhìn về phía cách đó không xa, dương hỏa trên đỉnh đầu cùng hai vai càng trở nên sáng tỏ.

“Hơ hơ hơ”

Ngay sau đó, còn nhanh hơn so với mọi người dự đoán, thân hình bạt thi cũng không trốn không tránh, cứ như vậy chậm chậm từ trong thi vụ xuất hiện.

Đây là một quái vật toàn thân khô quắt, gầy nhom, làn da giống như vỏ cây già khô héo, chiều cao tương tự con vượn, cao hơn một trượng, cánh tay gần như là kéo lê trên đất, đôi mắt lấp lóe những tia xanh lục lạnh lẽo.

Chương 331 – Cường thi cử phẩm

Càng kinh khủng hơn là, toàn thân Hạng Bạt mọc đầy đầu lâu người, lớn thì to bằng nắm tay thanh niên, nhỏ thì chỉ có chừng móng tay.

Toàn thân đều là lít nha lít nhít, thoát nhìn giống như là được phủ lên một lớp lân giáp làm từ đầu lâu người vậy.

Trong số đó, cái đầu lâu ở trước ngực là lớn nhất, nó mơ hồ có hình dạng một khuôn mặt người đáng sợ được ghép lại từ những đầu lâu nhỏ, trông cực kỳ khiếp người.

Mà đây vẫn chỉ là áp lực từ ngoại hình mang tới.

Khí tức của nó càng thêm kinh người, uy áp kinh khủng áp đến làm kinh lực cùng pháp lực của đám người gần như bị ngưng trệ.

Khiến cho người ta có xúc động muốn quỳ xuống bái, không sinh ra ý chí chống cự.

“Hitzz....”

Cường hãn đến như vậy, theo bản năng mọi người hít sâu một hơi.

“Hạng Bạt cử phẩm!”

Sắc mặt Thiết giản Thần bộ Vũ Văn Tĩnh đại biến.

Trong thiên hạ có đủ loại đủ kiểu cường thi, nhiều vô số kể, nhưng có thể đạt đến lực phẩm trở lên thì đã cực kỳ hiếm thấy.

Cử phẩm, toàn bộ vùng đất Đông Thổ đại lục cũng chỉ có vài tên.

Nhưng ở trong đó cũng không có Hạng Bạt.

Hạn Bạt có phẩm cấp cao đến như vậy, xem chừng là đã tìm được thủ phạm khiến đất Lỗ năm ngoái bị khô hạn hơn nửa năm rồi.

Ngay cả chủ quán cũng không khỏi thay đổi sắc mặt.

Hạn Bạt cử phẩm, bình thường phải cần trên mười người của các đại thánh địa liên thủ mới có thể giao đấu với nó.

Hơn nữa còn phải chuẩn bị vận dụng trận pháp từ trước.

Mà đó vẫn chỉ là giao đấu không bị miểu sát, muốn thắng được nó, cũng phải xem ông trời có nể mặt hay không.

Đám người tạm thời được mình chiêu mộ trong quán rượu này hoàn toàn không đáng chú ý.

Nói cụ thể hơn chính là, không phải người tu luyện đã nhập phẩm, tới cũng chỉ là pháo hôi.

Nhưng mà Hạn Bạt đã xuất hiện, lúc này muốn đổi ý thì cũng đã trễ.

Chỉ có thể ra sức đánh cược một lần.

“Chết rồi!” Tiền Vô Lượng miệng run lập cập.

Bạch Lưu Ly, đạo sĩ còn có đại hòa thượng, cũng đều là mí mắt giật giật.

Chỉ có Tần Hà là hai mắt tỏa sáng, “Oa” một tiếng, suýt chút nữa còn hô to, tốt lắm.

Tên này, căn bản là không thể bỏ vừa một cái lò đốt xác a.

“Kiệt kiệt kiệt...”

Đúng lúc này, Hạn Bạt nhìn chăm chăm vào đám người, vậy mà còn nhếch miệng nở nụ cười, âm sát không có một chút nhân khí nào rơi vào trong tai mọi người, khiến người ta cảm thấy khó chịu như trái tim bị người ta bóp chặt.

Nụ cười rét lạnh kia, hiển nhiên là đã có linh trí.

Đây cũng là điểm kinh khủng nhất của cương thi cao phẩm, lấy thi thành yêu, thi thể đã sinh ra linh trí một lần nữa, không còn u mê, không còn dựa theo bản năng hành động như các loại hung thi, thi quái.

“Người không phải cương thi hạ giới.” Chủ quán nhìn ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Hạng Bạt.

Mỗi một con cương thi cửu phẩm đều có lai lịch, trên cơ bản đều từng có tiếp xúc với tất cả các thánh địa cùng Phi Ngư Vệ.

Một phe muốn diệt nhưng lại không diệt, bởi vì chỉ cần vô ý một chút thì sẽ thương vong thảm trọng, một phe thì không muốn nghiệp chướng nặng nề nên kích động các đại thánh địa cùng Phi Ngư Vệ liên thủ, không tiếc bỏ ra bất cứ giá nào trấn sát chúng.

Cho nên cương thi cửu phẩm, chưa từng có kẻ lạ mặt, đều bị ghi chép vào danh sách cương thi từ khi còn là cương thi cấp thấp.

Hai phương ăn ý với nhau, nước giếng không phạm nước sông.

Con Hạng Bạt này chưa từng bị ghi chép, lại đột nhiên xuất hiện, rõ ràng không phải là thứ của hạ giới.

“Kiệt kiệt kiệt... Không tệ không tệ, vậy mà vừa gặp đã có thể nhìn ra lai lịch bản tôn, bản tôn còn tưởng rằng hạ giới đều là một đám sâu kiến ngu dốt đấy.” Ánh mắt Hạng Bạt nhìn chằm chằm vào chủ quán, toét cái miệng thì đen như mực, khen: “Đầu lâu của người có tư cách trở thành một phần của bản tôn, đúng lúc ở chỗ này còn thiếu một đầu lâu cường giả phẩm cấp.”

Nói xong nó còn nâng thi thảo cực lớn lên, chỉ chỉ vào một chỗ trống trên đồ án khô lâu trước ngực, chỗ đó còn thiếu một cái đầu lâu to chừng nắm tay, lộ ra làn da cương thi khô nứt bên trong.

“Cho nên, chịu chết đi!”

Vừa dứt lời, nó đã hóa thành một tia chớp nhanh chóng phóng tới chủ quán.

Thi thảo lạnh lẽo sắc bén, chớp mắt đã tới.

“Cẩn thận!”

Đám người đồng thời giật mình hoảng sợ.

“Nghịch chướng!”

Con người chủ quán lập tức co rút lại, dương hỏa trên đỉnh đầu cùng hai vai bùng lên giống như là nổ tung ra, gần như bao phủ lấy toàn bộ thân thể, hai tay ông ta cấp tốc kết một cái pháp ấn ngăn ở trước người, đồng thời nhanh chóng lùi lại.

Một kích độc sức của cương thi cửu phẩm, cho dù là cao thủ phẩm cấp, cũng cần phải tránh đi phong mang, nếu không rất có thể sẽ bị nhất kích tất sát.

Đây là kinh nghiệm xương máu rút ra được thông qua biết bao cuộc giao đấu của các đại thánh địa với cương thi cửu phẩm từ xưa tới nay.

Vây đánh còn khó khăn, huống chi là một đôi một.

Trong chớp nhoáng này, gần như chủ quán đã làm xong chuẩn bị thụ thương, Hạng Bạt tập kích quá nhanh, khí thế quá mạnh, bốn năm nay chủ quán rượu gặp vô số cục diện, khả năng rất lớn là hôm nay có thể nằm ở đây.

Nhưng mà vào đúng lúc này, Hạng Bạt đang lao đến nhanh chóng lại không biết xảy ra chuyện gì, thình lình lão đảo một cái, “rầm” một tiếng, đập đầu xuống đất, lập tức bụi đất tung bay.

Chương 332 – Đánh nó

Biến cố xảy ra vô cùng đột ngột, làm cho tất cả mọi người sửng sờ.

Không biết là có chuyện gì xảy ra.

Dưới tình huống chiếm ưu thế cực lớn, vậy mà Hạng Bạt lại lấy đầu đi nện đất?

Đây là thao tác gì vậy?

Lấy đầu nện đất tạo hố, sau đó chôn đám người bọn họ xuống?

Đám người vừa không hiểu vừa lùi lại.

Chủ quán thì lòng còn hoảng hốt, cũng không dám tùy tiện tiến lên.

Chỉ có Tần Hà ra tay, “ba” một tiếng, một cây củi còn đang cháy đã bay ra, nện thẳng lên trán Hạng Bạt, vừa độc vừa chuẩn, khiến cho nó vừa rút đầu ra khỏi hố đất đã bị đập cho lảo đảo.

Miệng hắn còn hô: “Đánh nó!”

Tiền Vô Lượng thấy thế, tròn mắt sắp rớt cả ra ngoài.

Đại ca!

Người thật là quá dũng cảm a!

Có phải là người bị đàn hay không?

Có phải đàn hay không?

Vô duyên vô cớ người lại đi hấp dẫn hỏa lực làm gì?

Đám người cũng đều hít sâu một hơi, đây là quái thai từ đâu chui ra vậy?

Đánh nó, có thể, chúng ta tán thành cả hai tay.

Nhưng đánh thì cmn người đừng có dùng củi đốt chứ!

Cái thứ kia không thể tổn thương nó một cọng lông, chỉ có thể chọc giận nó thôi.

Quả nhiên.

“Rống!”

Hạng Bạt gầm thét, ánh mắt xanh lục trong nháy mắt đã biến thành màu đỏ.

Một mặt là đột nhiên bị thất bại một cách không thể hiểu nổi, mặt xám mảy tro, tổn thương lòng tự tôn, càng quan trọng hơn là còn có một con sâu kiến, dám lấy gậy đập nó.

Cây gậy?

Xem thường ai đẩy?!

Tần Hà lại rút lấy một cây củi đang cháy trong lò lửa ra, quan sát kỹ một lượt, ại nha, ngại quá, hình như vừa rồi quá kiêu căng rồi.

Điều này không phù hợp với khí chất và thiết lập khiêm tốn của bản đại tiên.

Thế là không nói hai lời, “soạt” một cái, nhanh chóng đặt cây củi lửa vào tay Tiền Vô Lượng đang mang về mặt khiếp sợ.

Đúng lúc này, Hạng Bạt ngẩng đầu lên.

“Ta cmn!”

Tiền Vô Lượng bị dọa sợ đến suýt kêu to, cái thanh củi này quá bỏng tay!

Ừm... Đúng là hơi bỏng tay, vừa rút ra khỏi lò, một đầu còn đang đốt cháy, có thể không bỏng tay à?

Nhưng mà ông ta đã không còn cơ hội trả cây củi lại cho Tần Hà, đôi mắt đỏ rực của Hạng Bạt đã khóa chặt vào Tiền Vô Lượng, khí thế bốc lên, càng trở nên cường hãn hơn.

Giờ khắc này, Tiền Vô Lượng đang chửi mẹ.

Ông ta có một vạn câu “Mẫu thân người mạnh khỏe” muốn hỏi thăm Tần Hà.

Người dừng cảm thì người dừng cảm đến cuối cùng đi, cmn người bầy ta làm gì?

Không cần rút lương tâm à?

“Rống!!”

Hạng Bạt lại hét to một tiếng, nhào về phía đám người.

Thế công còn mạnh hơn lần trước, chỉ là mục tiêu đã đổi từ chủ quán sang Tiền Vô Lượng.

Tiền Vô Lượng chỉ cảm thấy hai chân mình trở nên cứng ngắc, hoàn toàn không di chuyển được.

Hạng Bạt cửu phẩm, chỉ mới tưởng tượng thôi cũng đã đủ để khiến cho người ta rơi vào tuyệt vọng.

“Rầm!”

Nhưng mà lúc này, cảnh tượng trước đó lại xuất hiện lần nữa.

Hạng Bạt lao tới trước còn chưa được hai bước, hai chân đã lão đảo một cái, một lần nữa lại ngã xuống đất.

Bởi vì thế xông quá mạnh, thế nên lại là một trận bụi đất tung bay.

Hạn Bạt giận dữ, ra sức giãy dụa bò lên, tiếp đó, đứng dậy, ngã xuống, đứng dậy, ngã xuống,... Thất tha thất thểu, trong lúc nhất thời đã hoàn toàn không còn thể xông lên.

Một cái chân đột nhiên trở nên linh hoạt cực độ, khiến nó hoàn toàn không thể nắm giữ cân bằng.

“Đánh nó!”

Ngay lúc này, Tần Hà lại hô to một câu, vung lên cái ghế nằm gác chân của chủ quán, xoay một vòng rồi nện mạnh lên đầu Hạn Bạt.

“Rầm!”

Trong chớp mắt, cái ghế nằm đã bị đập tan, hóa thành vô số mảnh vụn.

Đó thật sự là bị đập tan, mảnh vỡ nhỏ đến mức trở thành bột trức vụn gỗ.

Một kích toàn lực với gần một ngàn năm nội kinh cùng đạo hạnh, cho dù là một cái ghế nằm, nhưng thực ra lực đạo cũng là rất kinh khủng.

Kết quả, Hạn Bạt không ai bì nổi lại ở ngay trước mắt bao người, vừa mới ngẩng đầu lên đã bị hung hăng đập xuống đất trở lại.

Dáng vẻ anh dũng không sợ hãi của Tần Hà kia, tựa như là chiến thần hạ phàm.

Chỉ là sử dụng vũ khí quá tùy tiện, không phải củi lửa thì chính là ghế nằm.

“Mẹ nó!”

Chủ quán nhìn về phía Tần Hà với ánh mắt khiếp sợ.

Cao thủ vừa ra tay đã biết như thế nào, sức mạnh một kích kia của Tần Hà, khiến ông ta không khỏi phải quan sát kỹ lại vị cao thủ chiêu tới một trăm lượng bạc này.

Đây là gặp phải Lục địa Thần tiên a.

Chỉ là tiếc cái ghế nằm được làm từ gỗ lim tơ vàng và trúc vảy rồng kia của mình.

Chương 333 – Không đề xướng ném đồ gia dụng

Gỗ lim tơ vàng đương nhiên là khối phải nói, đó là ngự dụng Hoàng gia, cực kỳ trân quý.

Trúc vẩy rồng thì lại càng quý, một cây trúc để hoàn toàn trưởng thành cần thời gian một trăm năm, cứng rắn như sắt, nhưng sờ vào lại cảm thấy mềm mại như tơ tằm, bất kể là trời nóng hay lạnh, cũng không thấy lạnh lẽo.

Định giá thấp nhất cũng là vạn lượng bạc, hơn nữa còn là có tiền cũng không mua được.

Loáng một cái, đã bị Tần Hà đập nát.

Có điều hiệu quả lại là rất tốt.

Gần ngàn năm nội kinh cùng pháp lực, có thể đánh vỡ trúc long lân sánh được với kim thiết thành bột phấn, lực đánh khủng bố, cho dù là Hạng Bạt cửu phẩm, cũng bị đập đến đo người.

Vùi đầu trong đất, ngừng mấy hơi thở mới động dậy nhấc đầu lên.

Lúc này Tần Hà mới nhìn nó.

Không hổ là Hạng Bạt cửu phẩm, như vậy còn có thể chống đỡ được?

Tiếp tục!

Không chút do dự, Tần Hà quay người cầm lên cái bàn uống rượu, xoay tròn, “rầm” một tiếng, lại hung hăng đập mạnh lên đầu Hạng Bạt.

Khá lắm.

Đầu Hạng Bạt lại bị vùi vào trong đất.

Chủ sạp nhói lòng một cái.

Cái bàn gỗ Bồ đề!

Giá trị phải đến hơn vạn.

Mặc dù bề ngoài trông xoàng xĩnh, nhưng nguyên liệu của nó là hàng thật giá thật nha.

Mà đây cũng mới chỉ là bắt đầu!

Ném bàn xong Tần Hà lại quay đi ném những vật dụng khác trong quán.

“Rầm!”

Một băng ghế gỗ Đan Dương.

Giá trị 5000 lượng.

Cây gỗ này chỉ mọc trên vách núi cheo leo, hơn nữa còn phải không bị những thứ khác che chắn, được mặt trời chiếu từ sáng đến tối, cực kỳ hiếm thấy.

“Rầm!”

Một cái ghế mây Long huyết đằng.

Giá trị không thể tính được.

Nghe đồn Huyết long đằng là một loại dây leo được tắm rửa máu giao long rồi biến chủng thành, chỉ có thể mọc ở một vài nơi có địa thế đặc thù.

“Rầm!”

Một tấm bảng hiệu ngọc Hỏa văn.

Ngọc Hỏa văn sản sinh ở nơi có dung nham, phía trên nó có đường vân màu đỏ lửa, vật này quanh năm ấm áp mà không khô hanh.

Giá trị mấy ngàn lượng.

“Rầm!”

Lại là một băng ghế gỗ Đan dương.

“Rầm!”

Cái thứ ba.

.....

Dù sao thì chỉ cần Hạng Bạt vừa nâng đầu lên khỏi hố đất, Tần Hà nhất định đập đầu nó xuống lại, tiện thể lại hô to một câu: “Đánh nó!”

Nói chung là cầm tới cái gì thì lấy cái đó đập nó.

Hiệu quả rất rõ ràng, sau khi đập mấy chục cái, Hạng Bạt không chỉ chân không lưu loét, ngay cả thi thảo cũng không nghe sai khiến.

Dù đầu cứng hơn nữa cũng không chịu được ngàn năm nội kinh cùng đạo hạnh đập như vậy nha.

Cả đám nhìn xem mà choáng váng.

Chiến đấu vốn phải là rất hung hiểm, nhưng đầu tiên thì là Hạng Bạt lấy đầu nện đất hai lần, tiếp đó sau khi vị “dũng sĩ” này ra sân, phong cách đã trượt về một phía không thể tưởng tượng nổi với một cách không thể hiểu được.

Thậm chí điều này còn khiến cho bọn họ nghi ngờ.

Cái tên bị đánh kia thật sự là... Hạng Bạt cửu phẩm sao?

Quả thực là tương phản quá lớn, khiến bọn họ không biết phải làm sao, cứ như vậy đứng ngơ ra mà nhìn một mình Tần Hà bận rộn.

Mất thấy Tần Hà lại giơ một cái băng ghế lên, có người đã không nhìn được nữa.

Ai?

Chủ quán!

Xem như Lục đương gia Lăng Vân Quan, Ngân Bách Lượng (Bạc trăm lượng) không có sở thích nào khác ngoài việc thích sưu tầm đồ gia dụng, càng là gỗ hiếm lạ thì ông ta càng thích.

Đạo chơi bốn năm, đánh vô số quái, mặc dù các vật dụng trong quán rượu này có vẻ trông rất bình thường, nhưng trên thực tế mỗi một vật đều là kỳ trân có tiền cũng không mua được, tất cả đều là do ông ta sưu tầm từng cái một.

Ngay cả cái nồi sắt dùng để hâm nóng rượu kia, cũng được chế tạo từ vân thiết thiên thạch.

Tần Hà đập như vậy, dù ông ta đã cố duy trì bình thản, vẫn không thể chịu nổi.

Đm, không phải gia sản của người nên người không đau lòng a.

Nếu còn không ngăn cản nữa, bản đạo trưởng sẽ phải một đêm trở lại trước khi vân du a.

“Thí chủ chậm đã!”

Ngân Bách Lượng vội vàng ngăn cản Tần Hà, đưa tay đỡ lấy cái băng ghế đang lơ lửng trên cao, nói: “Đánh nhau dùng vũ khí, không hề xướng ném đồ gia dụng nha.”

Tần Hà dừng lại một chút, vũ khí?

Có a, cái xẻng đen lớn, còn là xẻng đen lớn được bỏ thêm tinh hoa huyền thiết, quơ lên rất có lực.

Có điều, vấn đề hiện tại là, nếu lấy ra cái xẻng đen lớn, chẳng phải là sẽ lộ tẩy ngay à.

Ở đây có quá nhiều người quen, không thể dùng được.

Thân phận môn đồ thứ nhất của Thanh Ngưu Đại Tiên sẽ không thể che dấu được nữa.

Bản đại tiên tuy có nhiều acc clone, nhưng không có một cái nào là dư thừa.

Thế là Tần Hà lắc đầu thẳng thừng: “Ta không có vũ khí.”

Ngân Bách Lượng cạn lời, thầm nghĩ ngay cả vũ khí người cũng không có, sao người có thể lăn lộn đến Lục địa thần tiên nhỉ, ông ta vội vàng nói: “Sẽ có vũ khí, nhưng người không thể dùng đồ gia dụng làm vũ khí được.”

“Không thể dùng đồ gia dụng?” Tần Hà hơi sững sốt, trong lòng thầm nghĩ, người đứng là quá keo kiệt bủn xỉn rồi, mấy món đồ gia dụng vừa cổ lỗ vừa cũ kỹ này mà cũng tiếc.

Vừa rồi người còn thu hơn một ngàn lượng bạc đấy!

“Không thể!” Ngân Bách Lượng kiên quyết lắc đầu.

“Được thôi, vậy ta không dùng đồ gia dụng.” Tần Hà bất đắc dĩ gạt đầu, hạ băng ghế xuống đưa cho Ngân Bách Lượng.

Ngân Bách Lượng nhận lấy, vội vàng cất ra xa xa, tránh cho Tần Hà lại tiện tay nhấc lên thì xong.

Nhưng ông ta vừa đặt băng ghế xuống, đã nghe “xoảng” một tiếng vang rất lớn, nền đất dưới chân cũng nảy lên một cái.

Ngân Bách Lượng quay người, chỉ thấy một cái “trùm đầu” đen như mực đã chụp lên đầu Hạng Bạt vừa mới nâng lên, từ đầu đến cổ, kết hợp hoàn mỹ.

Cách “trùm đầu” còn có thể phân biệt tướng mạo Hạng Bạt rõ ràng, đầu là đầu, mặt là mặt, răng là răng, dán sát đến khít khao.

Lại nhìn kỹ phần đen như mực kia, rõ ràng là một đồng nhỏ nồi.

Trên lò lửa, cái nồi lớn làm từ thiên thạch để hâm nóng rượu kia đã không cánh mà bay.

Hiển nhiên là cái nồi thiên thạch kia đã bị Tần Hà đập lên đầu Hạng Bạt, một kích thành hình.

Đám người: “....”

Ngân Bách Lượng: “.....”

“Đây không phải là đồ gia dụng, đây là đồ làm bếp!” Tần Hà thấy Ngân Bách Lượng nhăn nhó mặt mày, chỉ vào cái trùm đầu thành hình kia nhấn mạnh nói.

Trong lòng Ngân Bách Lượng lập tức có một vụn câu “Vô lượng cm người Đại Thiên Tôn” không biết nên âm thầm thăm hỏi ai.

Nhưng việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể nhắm mũi mà nhận.

Ai bảo người ta là Lục địa thần tiên chứ.

Mau lên đi, không cho Hạng Bạt nằm thẳng, e là đồ gia dụng sẽ còn bị đập nữa.

Thế là Ngân Bách Lượng chỉ vào Hạng Bạt hô to: “Còn thất thần làm cái gì, đánh nó đi!”

Chương 334 – Cấp bậc tiên nữ

“Đánh nó!”

Đạo sĩ là người đầu tiên hưởng ứng, đẩy đáy quần ra, một tiếng “Loang choang” vang lên, thế mà đã rút ra một thanh bảo kiếm.

Kiểm này tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, dày đặc đến không nhìn rõ thân kiếm, thật sự là đại “bảo kiếm”.

Tiền nhập pháp lực, đại bảo kiếm càng sáng hơn, thậm chí còn dẫn động không khí quanh nó khuếch tán ra như gợn nước.

Hiển nhiên là một pháp khí.

Đệ tử thủ tịch thánh địa, vừa ra tay đã là bất phàm.

Lần trước bị Tần Hà tịch thu một bộ Khốn tiên tác, lần này lại xuất ra thứ khác.

Pháp khí khác với phàm khí, nó có thể mượn pháp lực điều khiển, có thể nói là uy lực khác nhau một trời một vực.

“Chiang!”

Đại bảo kiếm vung lên, hung hăng chém vào lưng Hạng Bạt, tức thì một luồng thi khí bốc lên, thân thể khổng lồ của Hạng Bạt không khỏi run rẩy.

Đạo sĩ vừa động, hòa thượng cũng động.

Hai thanh Hàng ma xử vào tay, kim quang quanh thân đại thịnh, điên cuồng đâm về phía Hạng Bạt.

Tiếp đó là Thiết giản Thần Bộ Vũ Văn Tĩnh.

Thiết giản màu đen được nội kinh thôi thúc đến phát ra tiếng “Keng keng”, giản này chính là thần giản tổ truyền của Vũ Văn thế gia, đó chính là một thanh pháp khí, khi thiết giản rung động, khẽ đụng một cái có thể đánh vỡ kim thạch, cực kỳ lợi hại.

“Oanh!”

Wu Văn Tĩnh cũng giơ Thiết Giản lớn đập xuống thắt lưng Hạng Bạt, lực đánh còn mạnh hơn một bậc so với bảo kiếm của đạo sĩ, Hạng Bạt bị đập đến nằm rạp trên mặt đất.

Cuối cùng Tiền Vô Lượng cùng Bạch Lưu Ly cũng đồng thời ra tay.

Tiền Vô Lượng cất bình ngọc đi, lấy ra một xâu đồng tiền.

Đồng tiền này hết sức kỳ lạ, lại là lấy dây thừng xỏ qua từng cái một, ở nơi tay cầm có một đầu dây, kéo mạnh một cái, đồng tiền lập tức bị kéo chặt, trở thành một cây kiếm đồng tiền.

Đồng tiền trong kiếm đồng tiền kia, mỗi một đồng đều là tiền cổ trải qua vô số bàn tay người trong hồng trần, tụ nạp dương lực và niệm lực chúng sinh, chuyên khắc chế âm linh tà ma, yêu ma quỷ quái.

Kiếm này chém lên lưng Hạng Bạt, thi khí cũng ào ạt bốc lên.

Mà khiến người ta chú ý nhất lại là Bạch Lưu Ly, chỉ thấy pháp lực quanh thân hắn ta cuộn trào lên, sau lưng xuất hiện một hư ảnh lưu ly cực lớn, mỗi một hành động cử chỉ đều không có khác biệt gì Bạch Lưu Ly, ngay cả khuôn mặt lơ mơ kia cũng giống y hệt Bạch Lưu Ly.

Cẩn thận quan sát, hư ảnh kia cũng không phải là bóng người, mà là một pháp tướng bạch cốt cực lớn.

Lưu ly cốt thân!

Đây là bí thuật lấy thi nhập pháp, rất hiếm thấy trong Luyện thi môn.

Những thứ khác đều là Thanh thi quỷ thể, Kim giáp thi, ngàn thi quái,... đó đều là thực thể.

Chỉ có Lưu ly cốt thân của Bạch Lưu Ly là pháp tướng, tương tự với Kim thân pháp tướng của Phật môn.

Ngay sau đó, Lưu ly cốt thân dần dần trở nên ngưng thực, nó được đúc thành từ xương trắng trắng tinh, toàn thân xương trắng, lại mang theo vài phần hư ảo, giống như là lưu ly, nó cao hơn một trượng, so với Hạng Bạt còn cao lớn hơn.

“Bùm!”

Lưu ly cốt thân nện xuống một quyền, không khí phát ra tiếng nổ vang.

Ngay sau đó chính là tiếng “rầm rầm” vang lên, nửa thân thể Hạng Bạt lún xuống đất.

Mạnh đến đáng kinh ngạc.

“Đánh nó!”

“Đánh!!”

“Đánh cmn đi!”

Cả đám la hét ầm ĩ, vây xung quanh Hạng Bạt chính là điên cuồng thăm hỏi.

Trong nháy mắt, tâm lý e sợ đối với Hạng Bạt đã tiêu tán rất nhiều.

Cảm giác như con Hạng Bạt này có vẻ hơi yếu.

Hoàn toàn không có thực lực đến cấp độ cửu phẩm, cảm thấy giỏi lắm cũng chỉ có thất phẩm mà thôi.

Chỉ có Ngân Bách Lượng không cho là như vậy.

Bởi vì ông ta để ý thấy rằng, mỗi lần Tần Hà đập trúng Hạng Bạt, đều có một cái vằn ấn được kết từ pháp lực đánh vào trong cơ thể Hạng Bạt, lóe lên một cái rồi biến mất, rất khó phát hiện ra.

Vằn ấn kia cực kỳ huyền ảo, hơn nữa mỗi lần đánh ra cũng không giống nhau, có một cỗ thần tính cực kỳ nội liễm.

*(Nội liễm: ấn vào bên trong, giấu vào bên trong, hướng nội).

Người này, thật sự là Lục địa thần tiên không thể nghi ngờ.

Quan sát của ông ta là đúng, đây là một phần thưởng mà Tần Hà đốt ra được ở Lưu Thành.

Trần thi văn: Đây là một bộ thần văn thiên tiên, có tác dụng trấn thi, học tập nó, trấn thi thiên hạ không còn khó.

Chú thích: Thần văn này kết thành từ pháp lực, pháp lực càng mạnh, hiệu dụng càng mạnh,

Trần thi văn cùng ba mươi sáu thức trấn linh có cách làm khác nhau nhưng kết quả giống nhau đến kỳ diệu.

Chỉ có một điều là, một cái đôi phó linh, một cái đôi phó thi.

Trước mắt đã có đất dụng võ.

Kết quả nằm trong dự đoán, nhưng cũng ngoài mong đợi.

Trong dự đoán là, dưới ngàn năm pháp lực của Tần Hà gia trì, tác dụng của trấn thi văn mạnh hơn không chỉ một chút, đương nhiên có thể ngăn chặn cương thi cửu phẩm.

Nhưng đồng thời, ngược lại điều đó cũng đã chứng minh sự cường hãn của cương thi cửu phẩm, dưới sự trấn áp liên tục của Tần Hà, thế mà Hạng Bạt này vẫn còn có lực phản kích.

Gần một ngàn năm pháp lực, thế gian còn có mấy người có được?

Hạng Bạt không ngừng cố gắng ngẩng đầu lên, ra sức giãy dụa, không chịu đi vào khuôn khổ.

Tần Hà vừa đánh vừa nhìn mà chảy nước miếng, cái này cmn tuyệt đối là cương thi cấp bậc “tiên nữ”, đẹp đến nghiêng ngả chúng sinh, đẹp đến không không có bè bạn.

Hài lòng, cực kỳ hài lòng.

“Rống!”

Hạng Bạt gầm thét, một luồng thi khí mang theo mùi cá ươn thiếu chút nữa đã phả vào mặt Tần Hà.

Tần Hà nhanh như chớp tát một cái đập đầu nó trở lại trong đất, xấn tay áo lên.

Không phục?

Đến đây đi Pikachu, tiếp chiêu!!

Chương 335 – Nhảy disco trên đầu cương thi

Tần Hà trực tiếp nhảy lên trên đầu cương thi, vừa giẫm vừa nhảy, cho nó tới một bản nhảy disco trên đầu cương thi.

Cảnh tượng này, náo nhiệt đến không tả nổi.

Một đám người la hét om sòm, mừng Hạng Bạt điên cuồng từ trong ra ngoài.

Sức mạnh kia, so với hoa khôi Di Hồng Viện luận bàn lục nghệ còn mạnh hơn.

Cho dù là đại năng thánh địa, cao thủ phẩm cấp Ngân Bách Lượng nhìn mà cũng phải ngơ ngẩn.

Hạ Bạt cử phẩm, sau khi bị người này chế trụ đầu đã không còn phản kháng.

Đầu chôn dưới đất, chỉ còn phần bị đánh.

Đây chính là Hạ Bạt cử phẩm a, bỏ bừa vào một thánh địa nào đó, thương vong thảm trọng còn là nhẹ, nặng một chút thì có thể còn có mấy người sống sót cũng phải xem số lượng như thế nào.

Thảm một chút thì cũng có thể là diệt môn luôn.

Đây cũng không phải là nói đùa, bất kể là cương thi cao phẩm gì, cho dù là bát phẩm, đều cần mấy thánh địa liên thủ lại, chuẩn bị đầy đủ thì mới có thể vây quét thắng lợi.

Chênh lệch, thật sự cực kỳ lớn.

Người không hiểu, rất dễ dàng sinh ra ảo giác, cương thi cử phẩm cũng chỉ thế mà thôi.

Ngân Bách Lượng nhìn mà không khỏi kích động.

Hạ một con cương thi cử phẩm, cho dù là cao thủ phẩm cấp, nói ra cũng là chuyện cực kỳ có mặt mũi, có thể mang đi khoác lác cả đời.

Cái gì?

Có Lục địa thần tiên trợ giúp?

Như vậy lại càng có mặt mũi!

Nói ra người có thể không tin, vị Lục địa thần tiên kia chính là mộ danh mà đến, còn cho một trăm lượng tiền rượu.

Cái này quả thực chính là phân bộ cấp, phần độc nhất.

“Đánh nó, đánh cmn đi!”

Ngân Bách Lượng cao giọng hét lên một câu, cũng gia nhập chiến đoàn.

Xem như cao thủ phẩm cấp, ông ta ra tay lại càng mạnh mẽ, toàn thân ngập chìm trong dương hỏa, tiện tay ra một chưởng, chính là đập ra một ấn hung hăng đánh vào lưng Hạ Bạt.

Chưởng này còn mạnh hơn cú chém vật lý rất nhiều, trực tiếp để lại trên lưng Hạ Bạt một cái ấn đen.

Thậm chí dương hỏa mạnh mẽ còn có thể thẩm thấu vào lưng Hạng Bạt, khiến nó bắt đầu cháy lan.

Thế là cứ như vậy, binh binh âm âm hai năm bốn, Hạng Bạt nằm trên đất không còn không tĩnh.

Xương cột sống bị gãy thành bảy, tám khúc, da tróc thịt bong, toàn thân cháy đen, phải nói một chữ, thảm.

Tần Hà nhắc chân, từ trên đầu cương thi nhảy xuống.

Kết thúc công việc!

“Vô lượng cả nhà người cái Đại Thiên Tôn, nó đã chết rồi sao?” Đạo sĩ lau mồ hôi trên trán, cẩn thận hỏi.

Mặc dù uy lực bảo kiếm của hắn ta không tồi, nhưng muốn duy trì lâu vẫn khá là lao lực, đáng người nhỏ gầy khiến hắn ta bẩm sinh đã không có nhiều sức lực.

Tất cả mọi người cũng không xác định được, không có ai lên tiếng.

Ngược lại thì Tiền Vô Lượng tối sầm mặt lại, khó chịu nói: “Người là đệ tử đạo môn có thể dùng câu cửa miệng vậy không, phải chú ý khẩu đức, khẩu đức!”

Đạo sĩ hơi ngần ra, đánh giá Tiền Vô Lượng từ trên xuống dưới một lượt, lộ ra vẻ mặt thiếu đánh, nói: “Bản đạo gia quen rồi, người quản được à?”

“Người người.... ta....” Tiền Vô Lượng lập tức tức giận đến đỏ bừng cả mặt.

“Khụ khụ.”

Lúc này, Bạch Lưu Ly tăng hắng một cái, nói: “Ngô đạo trưởng có chỗ không biết, vị tiên sinh mặt lé này, họ Tiền, tên Vô Lượng.”

Đạo sĩ: “.....”

Hòa thượng nhíu mày, gãi gãi cái đầu trọc lóc, cười nói: “Cũng may không có người tên A Di.”

“Đừng nói nhảm nữa, Hạng Bạt có dị trạng!” Đúng lúc này, Vũ Văn Tĩnh đột nhiên hô lên cảnh báo, theo bản năng cầm ngang Thiết giản, đề phòng.

Mọi người vừa nghe vậy thì giật mình, tập trung nhìn lại.

Quả nhiên.

Quanh thân Hạng Bạt lại đột nhiên phát ra ánh sáng mờ mờ, một khuôn mặt chậm rãi xuất hiện trên thân Hạng Bạt, ánh mắt âm trầm rơi vào trên người Tần Hà, khiến lông tơ trên người hắn không tự chủ được mà dựng ngược cả lên.

Hiển nhiên là, Ngụy Thần quan sát!

Từng xuất hiện một lần vào thời điểm Giáo chủ Bạch Liên Bạch Thiên Cương chết.

“Phàm nhân hạ giới, chính là người giết tôi tớ của bản tôn?”

Khuôn mặt mờ ảo kia mở miệng, ánh mắt kia phảng phất như là có thể xuyên thấu qua thời gian và không gian, xuyên thẳng đến bí mật ẩn giấu sâu trong đáy lòng Tần Hà, khiến Tần Hà cảm giác như mình đang trần trụi không có gì che chắn.

Nhưng mà vừa nói xong, tên kia như là đã phát hiện ra điều gì đó, rõ ràng hơi dừng lại một chút, tiếp đó hô nhỏ một tiếng: “Là người?!”

“Không sai, là ta.”

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, nội kinh âm âm chấn động, quen đường bắt đầu chống cự lại cái cảm giác bị quan sát này.

Rất nhanh, cảm giác khó chịu đó đã nhanh chóng rút đi như là thủy triều, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa.

Cùng lúc đó, Tần Hà ngoài miệng cười, nhưng ánh mắt lại lạnh xuống.

Trước khi đến Tần Hà đã có dự cảm.

Bạch Thiên Cương đột ngột xuất hiện, thống nhất Bạch Liên Giáo kéo cờ tạo phản, khuấy đảo toàn bộ đất Lỗ khiến nó trở nên hỗn loạn, sau lưng là có Ngụy Thần thượng giới thúc đẩy.

Như vậy thì đại hạn liên tiếp hơn nửa năm trên đất Lỗ thì sao?

Ngụy Thần có thể tạo ra một Bạch Thiên Cương, thì cũng có thể dẫn phát một trận đại hạn cực kỳ bi thảm.

Một đường đi tới, Tần Hà vừa kéo mây ban mưa, cũng vừa tìm kiếm nguồn gốc gây ra hạn hán.

Nhưng không nghĩ tới, thật sự đúng như phỏng đoán.

Trận đại hạn toàn bộ đất Lỗ, cũng là do Ngụy Thần làm ra.

Coi mấy trăm vạn sinh linh như chó cảnh, cắt đứt mưa rào, gây nên bạo loạn, chỉ là vì tư dục của bản thân.

Miệt xưng Ngụy Thần, danh xứng với thực.

“Hư ảnh Ngụy Thần?” Ngân Bách Lượng trông thấy hư ảnh, giật mình hoảng sợ.

Cả đám cũng là sắc mặt kinh dị.

Danh tiếng Ngụy Thần đã có nhiều lưu truyền trong giang hồ, nhưng chưa từng có người gặp tận mắt.

“Câm miệng, ta chính là Thần linh thượng giới, há có thể để tiện dân các ngươi làm bần!!” Khuôn mặt mờ ảo kia nhìn về phía Ngân Bách Lượng, quát chói tai.

“Được rồi được rồi, có rắc thì mau đánh ra, đánh xong thì mau xéo đi!” Tần Hà không nhìn được khoát khoát tay, miệng phào gì đó đáng ghét nhất.

“Tốt tốt tốt, lần trước đã tha cho ngươi một lần, vẫn còn dám lỗ mãng, Thiên đường có lối ngươi không đi, Địa ngục không cửa ngươi lại cứ xông tới, lần này sẽ cho ngươi biết, kết quả chọc giận bản thần là như thế nào!” Ngụy Thần giận dữ hô.

Chương 336 – Chứng ma

Vừa dứt lời, khuôn mặt mờ ảo kia đột nhiên hóa thành một cái ấn ký màu đỏ máu, nhanh như chớp chui vào trong cơ thể Hạng Bạt, tiếng nói vang vọng lại: “Tiểu tử, chịu chết đi!!”

“Rống!”

Ấn ký màu máu nhập thể, Hạng Bạt bỗng nhiên điên cuồng giãy dụa, gào thét đứng lên.

Một cỗ khí tức cường đại hơn trước đó mấy chục lần bộc phát ra, giống như là một bức tường khí, bức bách đám người phải “bach bach bach” lui về phía sau, cảm giác như trên ngực bị ai nện một búa, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Ngay cả Ngân Bách Lượng cũng phải cấp tốc lui lại đằng sau hai bước, càng đến gần Hạng Bạt, lực áp bách lại càng tăng thêm gấp bội.

Tiền Vô Lượng thực lực kém nhất thì trực tiếp kêu lên một tiếng, cả người bay thẳng ra ngoài, nện xuống cách đó hơn mười bước, đau đến nhe răng nhếch miệng.

Khi khí tức Hạng Bạt tăng lên, ngoại hình của nó cũng biến hóa.

Vô số đầu lâu người trên thân nó cũng đột nhiên sống lại, bọn chúng lộ ra vẻ mặt cực kỳ đau đớn, giống như là bên trong cơ thể Hạng Bạt có một Địa Ngục, mà bọn chúng thì đang ở trong địa ngục đó, từng giây từng phút phải chịu đau khổ cực hình.

Bọn chúng vặn vẹo, kêu thảm, gào thét, ngay cả ánh mắt trống rỗng cũng sáng lên màu máu.

Vô số tia sáng màu máu ghép lại tạo thành một hình ảnh cực kỳ kinh khủng, từng cái miệng đầu lâu há rộng, phảng phất như là muốn nuốt lấy cái gì đó, lại giống như là muốn phun ra thứ gì.

Cảnh tượng như vậy, cho dù là một đám lão giang hồ cũng cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Ai nấy đều sắc mặt đại biến, lông tơ dựng thẳng.

Chỉ có Tần Hà thản nhiên như không, đôi mắt hắc còn sáng bừng lên như mắt chó khắc vàng.

Ôi cha má ơi!

Cương thi cửu phẩm còn chưa phải là cao nhất?

Còn có thể cường hóa?

Dị biến?

Mặc kệ nó là cái gì, nhưng chắc chắn là nó đã từ “tiên nữ” biến thành Cửu Thiên Huyền Nữ.

Tuyệt không thể tả, tuyệt không thể tả.

Một lời không hợp liền thẳng cấp, quả thực quá khiến cho người ta vui mừng.

“Đây là.... Chúng ma!”

Lúc này, vẫn là Ngân Bách Lượng có kiến thức rộng rãi, ngạc nhiên hô lên.

Cái gọi là Chung ma.

Tên như ý nghĩa, chính là gieo xuống ma chung.

Đây là một loại biến dị còn kinh khủng hơn cường hóa cùng dị hóa.

Ma, đến từ chỗ sâu phạm trần, là một loại tà linh vạn vẹo, điên cuồng, sa đọa, vì truy cầu sức mạnh cực hạn mà từ bỏ tình cảm và lý trí, biến thành uế thể chỉ biết giết chóc.

Đây là thứ còn khủng bố hơn gấp trăm lần quỷ, quái, ác linh.

Quỷ, quái, ác linh đa phần là giết hại sinh linh vì nhu cầu bản thân, còn có thời gian yên tĩnh ngủ đông.

Mà ma thì không có.

Tồn tại hoàn toàn là để sát戮, mãi cho tới khi bị hủy diệt.

Chung ma.

Chính là gieo xuống gốc ma vào cơ thể Hạng Bạt, khiến nó ma hóa, trở thành thi ma!

Đây là một thủ đoạn cực kỳ độc ác, cực kỳ không cân nhắc hậu quả.

Hạng Bạt hóa thành thi ma sẽ độc hại ngàn vạn dặm, tạo ra oan nghiệp vô tận.

“Rống!”

Hạng Bạt bị ma hóa, đột nhiên ngẩng đầu, tứ chi bành trướng với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy rõ ràng, thi trào dài nhọn lại càng trở nên dữ tợn khủng bố, hình thể cũng lớn hơn một vòng.

“Mệnh ta xong rồi!” Đạo sĩ thấy cảnh này, mặt mũi trắng bệch.

“A, chết rồi chết rồi, quả này chết thật rồi!” Tiên Vô Lượng trợn to mắt lé, khuôn mặt tràn đầy sợ hãi.

“Xong!” Vũ Văn Tĩnh hoàn toàn mất hy vọng.

Chuyện về chung ma, các đại thánh địa cùng Phi Ngự Vệ đều có ghi chép lại, nếu như ma được gieo xuống trên thân quỷ

quái thông thường, còn có thể đối phó.

Nhưng Hạng Bạt là cương thi cao phẩm, vốn đã cực kỳ lợi hại, nay lại thêm ma, cho dù là Gia Cát Thần Cơ tái thế, cũng khó có thể toàn thân trở ra.

“Thần tiên, còn có thể đối phó được không?” Chỉ có Ngân Bách Lượng là vẫn ôm một tia hy vọng, cũng không thềm đề ý bí mật gì nữa, trực tiếp hỏi thẳng Tần Hà.

Tần Hà liếc nhìn ông ta một cái, nói: “Thử một chút thôi!”

Vừa dứt lời, Tần Hà thuận tay hất lên, mười mấy cây đinh trần thi nhanh như chớp bắn về phía lưng Hạng Bạt.

Nhưng mà... Chỉ thấy tia lửa liên tục lóe lên.

Mười mấy cây đinh trần thi vừa thô vừa to, cho dù cộng thêm gần ngàn năm nội kinh và pháp lực, cùng với đủ loại buff, vậy mà hoàn toàn không thể đâm vào nó, dưới tác dụng của lực lượng to lớn, toàn bộ đã biến thành những đồng sắt nhỏ, rơi từ trên thân Hạng Bạt xuống.

Tần Hà xem xét, lợi hại!

Không hổ là Cửu Thiên Huyền Nữ.

Không ngờ đinh trần thi hoàn toàn không có tác dụng.

Lại đến, Thiết Sa Chưởng!

Trần thi vẫn!

“Rầm” một tiếng, Tần Hà đánh một chưởng lên đầu Hạng Bạt, tiếng nổ vang cả một vùng.

Nhưng lần này, đầu Hạng Bạt chỉ là hơi chúi xuống, lại không lún vào trong đất.

Không chỉ như thế, nó còn mở ra cái miệng rộng đầy răng nanh, nổi giận gầm to một tiếng, rồi nhanh như chớp tấp về phía Tần Hà, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Chương 337 – Phòng ngự kinh khủng.

“Cẩn thận!!”

Ngân Bách Lượng thấy vậy, cực kỳ hoảng sợ.

Hàm nộ của Hạng Bạt cửu phẩm ma hóa cắn một cái, chỉ e là Lục địa thần tiên cũng không đỡ được.

Thần tiên quá sơ sẩy rồi, cách Hạng Bạt gần như vậy, ngay sát bên miệng Hạng Bạt, Hạng Bạt vừa há miệng ra là có thể cắn

trúng.

Còn về những người khác, cũng chỉ kịp hít một hơi khí lạnh.

Tốc độ của Hạng Bạt quá nhanh, bọn họ hoàn toàn phản ứng không kịp.

“Rầm!”

Một tiếng vang lớn phát ra.

Đám người theo bản năng đảo con người qua chỗ khác, không muốn nhìn thấy cảnh tượng thảm thiết kia, chỉ dám dùng khoeo mắt liếc nhìn.

Nhưng mà ngay sau đó, đám người đã từ từ trợn to hai mắt.

Chỉ thấy miệng đầy răng nanh sắc bén của Hạng Bạt đã cắn lên đùi Tần Hà, có điều lại là ken két kêu vang, tia lửa bắn ra bốn phía.

Thế mà... Không cắn được!

Trong lòng mọi người lập tức cuộn trào lên gió to sóng cả, quả thực là không dám tin vào hai mắt của mình.

“Cắn đủ chưa?”

Tần Hà cúi đầu nhìn Hạng Bạt, mặt hơi giật giật.

Không khiến hắn bị thương, nhưng lại khiến hắn chán ghét.

Người cắn nơi nào mà không được, người lại cắn bắp đùi?

Cho rằng mình thật sự là Cửu Thiên Huyền Nữ à?

Nếu như người là Cửu Thiên Huyền Nữ, cái bắp chân này... cắn, thì cứ cắn đi.

Người đây chính là đã đánh giá quá cao về sức quyến rũ của bản thân rồi.

Cho người mặt mũi!

Tần Hà nghiêng răng, dưới ánh mắt nhìn chăm chú của đám người đang trợn mắt há hốc mồm, hắn kéo lấy Hạng Bạt, bước từng bước đi về phía Vũ Văn Tĩnh đang ngậy người ra như phồng, đoạt lấy đại Thiết giản của hắn ta.

Tiếp đó vung lên rồi “Bùm bùm bùm” điên cuồng đập xuống Hạng Bạt.

Thiết giản tung bay, tựa như giông tố mưa bão.

Có gần ngàn năm nội kinh cùng pháp lực gia trì, Thiết giản rung động phát ra tiếng keng keng vang dội, như muốn chấn vỡ luôn cả mảnh không gian này.

Cho dù Hạng Bạt đã ma hóa, dưới những cú đập Thiết giản kinh khủng như vậy, cũng bị đập đến trời đất quay cuồng, nói lỏng miệng ra.

Đám người lần này càng là hoàn toàn hóa đá.

Nguyên bản mọi người còn tưởng rằng tên gia hỏa này là một tên ngốc, chẳng thể ngờ rằng, hắn thật sự quá mạnh!

Lục địa thần tiên!

Chắc chắn là Lục địa thần tiên!

Tồn tại có thể tiếp nhận được cú cắn của Hạng Bạt, không phải Lục địa thần tiên là gì nữa?

Còn về phòng ngự của Tần Hà, Hạng Bạt cũng đáng bị xui xẻo.

Mọi người ai cũng đều có bắp đùi, người cắn ai không cắn, người lại cứ nhất quyết phải cắn cái tên biến thái Tần Hà này.

Nói về phòng ngự của Tần Hà, đầu tiên là Thuật mình đồng da sắt cao cấp, cái thứ này đặt ở hạ giới hoàn toàn là đi ngang, đã tiếp cận đến thuật pháp cấp bậc thần thông.

Tiếp đó là Thiết bố sam, một pháp môn khí kinh lợi hại đến không còn gì để nói.

Tiếp đó nữa là Kim cương thối, cái thứ này cũng có tác dụng cường hóa gân xương da thịt.

Cuối cùng là Bách biến thân y, đừng thấy tờ tầm đen mềm mại có thể làm quần áo, thực ra đó là thượng phẩm phòng ngự đệ nhất thiên hạ.

Bốn lớp phòng ngự gia thân, lại thêm gần ngàn năm nội kinh, không có trực tiếp khiến toàn bộ hàm răng nhọn kia của Hạng Bạt gãy hết, hoàn toàn là do lực cắn của nó không đủ cộng thêm răng lợi quá cứng cáp.

Mặc dù... Phòng ngự của Tần Hà lợi hại, nhưng sức phòng ngự của Hạng Bạt đã ma hóa cũng rất lợi hại, Thiết giản điên

cuồng đập mạnh đến như vậy, nhưng cũng chỉ khiến Hạng Bạt ngã xuống đất không còn lực phản kích, vẫn còn liên tục gào thét, cũng không bị đập đến chia năm xẻ bảy.

Tần Hà thấy vậy.

Người giỏi lắm Pikachu!

Đủ năng lực thì tiếp chiêu đi, bản đại tiên ra đề khó.

Vậy người nhận lấy này.

“Rầm!”

Tần Hà ra sức đập một kích đập Hạng Bạt ngã xuống đất, sau đó giơ Thiết giản lên, rồi lấy tốc độ tay cực nhanh vẽ phù lên trên đó, pháp lực mạnh mẽ tuôn ra, khắc lên trên đó các đường vân trùng lặp.

Vẫn là Trấn thi văn.

Văn này chuyên dùng pháp lực thôi động, không chỉ có thể đánh ra ngoài cơ thể, còn có thể bám vào trên binh khí.

Thời gian hai nhịp thở trôi qua, đại Thiết giản vốn tối đen đã biến thành thân binh tỏa tia sáng ra bốn phía, trấn thi văn trên giản giống như sống lại, lúc sáng lúc tối, tựa như đang hô hấp.

Ngay sau đó, dưới chân Tần Hà lóe lên một cái, trong nháy mắt đã xuất hiện đằng sau lưng Hạng Bạt.

Tiếp đó, hấn vung đại Thiết giản lên, hướng về phía lỗ nhĩ Hạng Bạt mà hung hăng thọc vào, gần như là chui vào tận gốc.

Một trong ba đại tuyệt chiêu trấn thi – Khí quán tràng hà!

Chương 338 – Kết nối giao nhau

“Ngao ngao ngao!”

Tiếng rống Hạng Bạt biến đổi rõ ràng.

Sau lưng co rút lại, bốn chân đạp loạn điên cuồng.

Những tia sáng Trấn thi vẫn vậy mà xuyên thấu qua thân thể Hạng Bạt, vô số đầu lâu bắt đầu tan ra, sau đó hóa thành một luồng khói xanh xen lẫn trong thi khí chậm rãi tiêu tán.

Tần Hà thấy vậy, hết sức hài lòng.

Khí quán tràng hà Trấn thi đại pháp, phù hợp để sử dụng cho nhưng thi thể dị biến có lực phòng ngự siêu cao, huyết vị cứng đờ.

Nhận được vô số phần thưởng, Tần Hà dần dần cũng đã biết được tất cả kinh mạch, huyết vị trên cơ thể con người, hơn nữa còn là hoàn toàn thông hiểu.

Kinh mạch huyết vị không chỉ có ở mỗi bên ngoài thân thể, bên trong cũng có.

Một giản xuyên vào từ cửa ruột, tránh đi các vị trí cứng, đâm trúng hơn mười huyết vị liên tiếp, hiệu quả trấn thi vô cùng khả quan.

Trong nháy mắt khí thể Hạng Bạt đã hạ xuống non nửa, cũng không bận tâm đến việc đi cắn người nữa, mà một mực nằm trên mặt đất điên cuồng cào, nắm, quấy loạn.

Đám người thấy vậy, cảm giác cả người chấn động, thẳng thắt lưng, miệng lập tức mở to ra thành hình “— □ —”.

Quá hung tàn, quá kích thích!

Quá không có nhân tính!

“Giản của ta!”

Chỉ có Vũ Văn Tĩnh là hai tay ôm đầu, túm tóc của mình, vè mặt như sụp đổ.

Khí quán tràng hà mặc dù có hiệu quả tốt, nhưng mà nói thì dễ còn nghe thì khó a.

Đây chính là Thần giả tổ truyền của mình, bình thường đều che chở bảo vệ giữ gìn cực kỳ cẩn thận, giống như là cháu trai bảo bối nói dối tông đường dòng tộc đình vậy, chỉ sợ nhiệm phải một chút vấy bẩn nào đó.

Lần này thì hay rồi, toàn bộ Thần giản vậy mà đã chui toàn bộ vào cửa ruột Hạng Bạt!

Việc này giống như là một cái chén vàng tổ truyền đột nhiên bị bỏ vào một đồng phân, sau đó dù người có rửa nó sạch sẽ đến cỡ nào, dù là nung chảy ra rồi rèn lại, nhưng một khi nhớ lại chuyện nó đã từng đựng phân, cũng có thể lập tức mất hết khẩu vị.

Trước đây một tên đồ đệ của Đồ Bách Thú trong thiêu thi đường sử dụng Lang nha bổng, cũng đã từng xuyên qua cửa ruột của một bộ mị thi, nhiễm lên thi khí.

Mặc dù sau đó dùng tốt hơn, thế như chuyện đó đã khiến tên đồ đệ kia bị âm thầm chê cười một thời gian khá dài.

Trong nháy mắt Vũ Văn Tĩnh cảm thấy, vì mặt mũi gia tộc, mình phải giết người diệt khẩu.

Nếu như có thể mà nói!

“Người nên cảm thấy vui vẻ mới đúng, Giản của người sau này sẽ có tác dụng trấn thi kỳ diệu.” Lúc này, Bạch Lưu Ly mở miệng an ủi hắn ta một câu, có điều trong ánh mắt đều là vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

“Người câm miệng!”

Vũ Văn Tĩnh trừng mắt hung tợn nhìn Bạch Lưu Ly.

Nghĩ thầm, nếu muốn giết người diệt khẩu, nhất định sẽ bắt đầu từ người.

“Rõng rõng rõng!”

Hạ Bạt gắng gượng chống đỡ qua cơn đau đón ban đầu khi bị xuyên ruột, dần dần thích ứng cảm giác kia, sau đó toàn thân thi khí âm âm bốc lên, gào thét muốn nhổ Thiết giản ra.

Thiết giản cứng như vậy trong nháy mắt xuyên vào phía sau, cho dù là hình thể của nó cũng bị chống lên bao tử.

Không thể chấp nhận được.

Nhưng còn không đợi nó có động tác tiếp theo.

Tần Hà một lần nữa động, dưới chân hắn lóe lên một cái, hóa thành một bóng mờ vọt đến bên cạnh Tiên Vô Lượng, nói: “Bạt thi khó trấn, cũng mượn binh khí của người dùng một chút.”

Vừa dứt lời, không đợi Tiền Vô Lượng phản ứng lại, Tần Hà đã nhanh như chớp đoạt lấy kiếm đồng tiền trên tay ông ta, “bá bá bá” cũng bắt đầu vẽ trận thi văn lên phía trên.

Kiếm đồng tiền vốn đã có tác dụng trấn thi, sau khi phụ thêm trận thi văn, ánh sáng tỏa ra bốn phía, khiến nó vốn không có gì đáng chú ý trong nháy mắt đã biến thành thần binh.

“Nghịch chương, còn không đền tội!”

Tiếp đó, Tần Hà quát khê một tiếng, nhân lúc Hạng Bạt đang há miệng gào thét, kiếm đồng tiền đã hóa thành một tia sáng đỏ hồng, trực tiếp chui vào miệng nó xuyên thẳng qua cổ họng, vào đến dạ dày.

Cùng với Thiết giản là một trước một sau, tới một cái kết nối giao nhau.

Tuyệt chiêu thứ hai trong tam đại trận thi – Gặp nhau trên cầu Ô Thước.

“Ngao”, Hạng Bạt lại gào thảm thiết một tiếng, điên cuồng giãy dụa, ngay sau đó lại là một mảng lớn đầu lâu chậm rãi tan ra, hóa thành khói xanh, một lần nữa khí thế hạ xuống non nửa.

“Ngao”, đúng lúc này, trong đám người cũng phát ra một tiếng gào thảm thiết, chính là Tiền Vô Lượng vừa mới phản ứng lại.

Chương 339 – Nam Minh Ly Hỏa

“Cái này.... Quá tàn bạo rồi!”

Tiền Vô Lượng cũng suy sụp, mặc dù kiếm đồng tiền cũng là kiếm, nhưng chung quy là vẫn không thể so sánh với những vũ khí khác như kiếm cứng hay Thiết giản.

Nó được xâu lại từ dây mực cùng tiền Ngũ Đế mà thành, hai thứ đó đều có tác dụng khắc thi, giống như là nước với lửa.

Nước không thể dập lửa thì phải xem có bao nhiêu nước, lửa lớn bao nhiêu. Lửa quá lớn còn nước lại quá ít thì nước không chỉ không thể dập được lửa, trái lại còn có thể bị đốt khô.

Kiểm đồng tiền cũng là như vậy, chém vào Hạng Bạt thì được, nhưng nếu là trực tiếp cắm thẳng vào trong cơ thể Hạng Bạt.

Khả năng lớn nhất không phải là trấn trụ Hạng Bạt, mà là bị thi khí của Hạng Bạt phản phệ, dẫn đến cả thanh kiếm bị phân giải.

Coi như nó có thể chống đỡ được thi khí, kiếm đồng tiền này cũng không thể gánh được lực đâm cắm tàn bạo như vậy a.

Dây mực có cứng rắn hơn nữa thì cũng chỉ là sợi dây, cắm vào thì dễ, nhưng rút ra thì tám chín phần mười là đứt thành từng mảnh.

Tiền Vô Lượng ông ta không thể so sánh với người xuất thân từ vọng tộc thánh địa.

Cái kiếm đồng tiền này là bảo bối đáng giá nhất của ông ta.

Bình thường đều chú ý che chở giữ gìn cẩn thận, không dính bụi trần, còn thường phải dùng máu gà trống để bảo dưỡng dây mực, dùng mỡ bò đánh bóng đồng tiền.

Lau lau chà chà phải nói là bóng loáng, lau xong còn không quên một cái, lại hô một tiếng, tiểu bảo bối.

Bây giờ thì xong rồi, đã bị hủy hết rồi.

Xui xẻo nha.

Mua hai tên kiêu phu thì mua đúng hai hàng dõm, lúc trước ở thành Lâm Thanh thì bị một tên khốn kiếp cướp khăn vải vàng ngay trước mặt, còn bị hấn đánh một quả Phích lịch pháo, suýt chút nữa đã bỏ mệnh.

Hiện tại lại bị ngoan nhân này lấy kiếm đồng tiền thành vũ khí sử dụng một lần duy nhất.

Thời vận không đủ, thời vận không đủ a!

Đợi đến sau khi kết thúc chuyện này, nhất định phải tìm một ngôi miếu quỳ bái, xua đi vận rủi.

Gần gần đất Lỗ nổi lên miếu Thanh Ngưu tiên nhân, người người thờ phụng, ngày nào đó mình cũng đến đó bái một chút, nói không chừng có thể thực hiện được.

Quay lại Hạng Bạt, hai thanh pháp khí cộng thêm trấn thi văn đâm một trước một sau đã xuyên nó thành một xiên nướng, rất

nhều đầu lâu lơ lửng trên thân thể nó cũng hóa thành khói xanh tiêu tán.

Nhưng mấy cái đầu lâu lớn nhất ở trên ngực nó, không chỉ không có tiêu tán, ngược lại càng thêm điên cuồng cùng dữ tợn, trong miệng đầu lâu tối đen như mực còn có ánh sáng màu xanh lam đang ngưng kết lại.

Một cỗ khí tức nóng ran bốc lên, đồng thời thi vụ bốn phía cũng cuộn trào càng thêm mãnh liệt.

Tần Hà thấy vậy.

Ai nha?

Còn có thể giãy dụa?

Không hổ là cương thi cửu phẩm, cho dù bị áp chế như vậy mà vẫn còn có át chủ bài.

Quật cường, quả thật rất quật cường nha!

Lúc này đám người cũng phát hiện ra dị thường, vốn còn đang định xông lên tiếp tục đánh đập một hồi, nhưng lại vội vàng dừng lại, tiếp đó điên cuồng chạy về phía sau.

“Phùng!”

Ngay sau đó, đầu lâu trước ngực cương thi cửu phẩm phun ra một ngọn lửa màu lam cực kỳ hung mãnh, cuồng bạo, bao phủ tứ phương.

Những nơi ngọn lửa màu lam đi qua, tất cả các đồ vật có thể bị thiêu hủy trong nháy mắt đã hóa thành tro tàn, cho dù là tảng đá không thể cháy, cũng bị biến thành bột đá.

Càng kinh khủng hơn là, ngọn lửa màu lam kia còn chui xuống dưới đất.

Chỉ qua thời gian không đến mấy hơi thở, trong vòng năm mươi bước xung quanh đã hóa thành đất cằn.

Nhiệt lực nóng bỏng xông lên tận trời, như muốn nướng chín luôn mọi người.

Hai mắt Tần Hà sáng bừng lên, đây là dị hỏa.

Không chút do dự, hắn vội vàng lấy đá lửa trong không gian dưới nách ra.

Đá lửa: Đây là một khối đá lửa đến từ Thâm Uyên, có thể dùng để chứa đựng mọi lửa.

Trước mắt đang chứa đựng: Ngọn lửa đến từ Thâm Uyên, đây là ngọn lửa bình thường nhất ở Thâm Uyên.

Việc sâu nhất khi đốt thi hiện giờ không phải là lò đốt xác, càng không phải là nhiên liệu.

Mà là hỏa chủng.

Mặc dù ngọn lửa đến từ Thâm Uyên cũng rất tốt, nhưng đó chỉ là ngọn lửa bình thường nhất ở Thâm Uyên, đốt thi thể tầm thường thì rất tốt, nhưng nếu là thi thể khá cứng thì không đáng nhắc tới, vừa tốn thời gian vừa tốn công.

Rốt cuộc!

Hôm nay trên thân Hạng Bạt cửu phẩm này, xuất hiện dị hỏa.

“Đây là Nam Minh Ly Hỏa, cẩn thận!” Lúc này, Ngân Bách Lượng hô to nhắc nhở.

Đám người lui ra sau trước một bước, ở cách xa xa, nơi tầm mắt nhìn thấy đã trở thành một biển lửa.

Nam Minh Ly Hỏa, truyền thuyết chính là ngọn lửa bản mệnh của dị chủng Chu Tước thời kỳ Hồng hoang thượng cổ, trên thân Hạng Bạt có ngọn lửa này, thể hiện nó có thể là từ thi thể có huyết mạch Chu Tước biến dị thành.

Nam Minh Ly Hỏa là hỏa trong ngũ hành, chuyên khắc thủy thể.

Nơi có ngọn lửa này cháy, có thể dẫn phát hạn hán nghiêm trọng, nhẹ thì mười dặm, nặng thì trong vòng mấy trăm đến hơn ngàn dặm.

Như Hạng Bạt cửu phẩm này, có thể gây khô hạn mấy ngàn dặm, bao trùm vùng đất một châu.

Đây cũng là nguồn gốc gây ra hạn hán ở đất Lỗ hơn nửa năm.

Cho dù là Tần Hà có thuật Hô phong hoán vũ, cũng bị áp chế cực lớn dẫn đến mất linh.

Hai mắt Tần Hà hoàn toàn phát sáng.

Có hỏa chủng này, sau này đốt thi thể cũng sẽ trở nên thuận tiện hơn rất rất nhiều....

Không giống với ngọn lửa thông thường, hễ là dị hỏa thì nhất định có hỏa chủng, chỉ khi nào lấy được hỏa chủng, mới có thể lấy được dị hỏa.

Mà hỏa chủng của Hạng Bạt, nằm ngay trên thi đàn của nó, đang ở ngay giữa ngực.

Lúc này, Tần Hà tự lại pháp lực hùng hồn quanh thân, tạo nên một tầng cách ly với ngọn lửa, nếu nhìn từ ngoài vào, chỉ có thể nhìn thấy một bóng người mờ ảo bên trong biển lửa cháy rừng rực.

Bởi vì nhiệt độ quá cao dẫn đến hình ảnh bên trong bị vặn vẹo méo mó đến biến hình, rất giống như sắp bị hòa tan.

Tần Hà nhìn xung quanh một vòng, không do dự nữa, lấy cái xẻng đen lớn ra.

Cái xẻng đen lớn trải qua rèn đúc lại, màu sắc càng trở nên tối tăm hơn, trước kia là đen như mực, bây giờ thì đen đến không có một tia phản quang nào.

Kiểu dáng cũng không có thay đổi gì nhiều, điểm thay đổi duy nhất chính là đã bỏ đi bờ xẻng, không còn chỉ là vũ khí cùn nữa.

Huyền thiết mài lưỡi, sắc bén vô song.

Tần Hà vung đại Thiết sạn tử lên, cầm thẳng xuống ngực Hạng Bạt, lại nạy xẻng một cái, một viên thi đàn màu lam đã trực tiếp bị đào lên.

Chỉ trong nháy mắt, biển lửa Nam Minh Ly Hỏa đang cháy rừng rực đã phi tốc biến mất, dập tắt.

Chỉ để lại một nền đất cháy khô bốc lên khói đen dày đặc.

Tần Hà lại đem đá lửa tới gần, trong nháy mắt, một tia sáng màu lam đã chui vào trong đá lửa, để lại trên bề mặt đá lửa một ấn ký có hình ngọn lửa màu xanh lam.

Thông tin chứa đựng nổi lên trong đầu đã lập tức biến thành: Nam Minh Ly Hỏa, đây là hỏa trong ngũ hành, thường phun ra từ miệng dị thú Hồng hoang thượng cổ.

Tần Hà vừa xem, đã thành.

Chương 340 – Chiến lợi phẩm

Nhưng lúc này, chuyện khiến cho Tần Hà phải giật mình đã xảy ra.

Thi đan bị đào ra, ngay sau đó thi thể Hạng Bạt đã từng khúc hóa thành tro tàn với tốc độ cực kỳ nhanh chóng, chỉ để lại một vài mảnh xương vỡ rất nhỏ.

Một cách đương nhiên, Thiết giản màu đen cùng kiếm đồng tiền cũng lẳng lẳng nằm yên trong đồng tro bụi.

Đây là tình huống ngoài dự liệu của Tần Hà, vừa lấy thi đan cùng hỏa chủng ra, không ngờ cái Bạt thi này lại lập tức hóa thành tro tàn.

Đáng tiếc.

Nếu như có thể đốt thi thể được nhận thêm một phần thưởng nữa thì tốt quá.

Đây chính là cương thi cửu phẩm a.

Đáng tiếc, có trăm ngàn loại cương thi, mỗi loại đều có đặc điểm khác biệt.

Hạng Bạt này, chung quy là không thể lấy được phần thưởng hai lần.

Ước lượng qua thi đan trong tay rồi Tần Hà thuận tay nhét nó vào không gian dưới nách, sau đó lắc mình một cái, biến mất không còn thấy bóng dáng.

Vừa rồi đã quá phô trương, nếu còn ở lại nữa thì có khả năng sẽ bị nhìn thấu thân phận.

Đi sớm thì tốt hơn.

Cảnh tượng này rơi vào trong mắt đám người đang tránh ở xa xa, ai nấy đều là hai mắt nhìn nhau.

Sau khi Nam Minh Ly Hỏa tắt, khói đen dày đặc che chắn, bọn họ còn chưa thể nhìn rõ có chuyện gì xảy ra, người kia cũng đã biến mất rồi.

Tiền Vô Lượng cùng Vũ Văn Tĩnh liếc nhìn nhau một cái, đồng thời phóng tới chỗ đồng tro tàn của Hạng Bạt, vội vàng vàng hoảng hốt tự mình cầm lấy vũ khí của mình, sau đó lại đồng thời thở dài một hơi.

Đặc biệt là Tiền Vô Lượng.

Không ngờ rằng kiếm đồng tiền của mình vẫn hoàn hảo không có chút tổn hại nào, dây mực không bị đứt, đồng tiền cũng không sứt mẻ, hơn nữa trấn thi vẫn bên trên vẫn còn rực rỡ sáng ngời.

Đường vân kia, nhìn qua là biết sẽ không dễ dàng biến mất.

Điều đáng tiếc duy nhất là, kiếm đồng tiền có mùi cá ươn.

Đây là mùi hôi thối đặc trưng của Hạng Bạt.

Hình dung thế nào đây, giống như là sau khi cá chết để nguyên một ngày, tanh kèm theo thối, rất khó ngửi.

Không chỉ ông ta, Thiết giản của Vũ Văn Tĩnh cũng giống như vậy.

Vũ Văn Tĩnh còn vội vàng lấy nước ra cọ rửa một hồi, kết quả rửa xong ngửi thử, mùi không không bớt đi chút nào, tựa như là đã ngấm vào trong thân giản vậy.

Giờ khắc này, hai người vừa đau đớn lại vừa hạnh phúc.

Hạnh phúc là trấn thi vẫn người kia vẽ lên không phải thứ tầm thường, từ nay về sau vũ khí sẽ có hiệu quả trấn thi cường đại.

Đau đớn chính là bảo bối của mình thối hoắc, giống như là bị rơi xuống hố phân vậy, sau này còn che chở giữ gìn như thế nào đây?

Sao còn ôm ngủ được nữa?

Đeo lên người cũng là mang một mùi cá ươn.

Kiếm đồng tiền của Tiền Vô Lượng thì còn khá tốt, ít nhất là đâm vào miệng Hạng Bạt, còn Vũ Văn Tĩnh thì thảm rồi, từ hậu môn đâm vào, còn thiếu chút nữa là cả chuôi cũng chui vào.

Chuyện này mà truyền đi, Vũ Văn gia sẽ trở thành trò hề.

Điều này khiến Vũ Văn Tĩnh không khỏi cân nhắc một lần nữa, có nên giết người diệt khẩu hay không.

Nhưng mà vấn đề này hẳn cũng không có hy vọng, bởi vì trong số đám người này, cũng chỉ có một mình Tiên Vô Lượng là hẳn ta có chắc chắn thắng được.

“Mau nhìn, cương thi để lại răng cùng cốt xá lợi!!” Đúng lúc này, đạo sĩ hô to một tiếng, khom lưng lấy một chiếc răng từ trong đồng tro bụi ra.

Mọi người vừa nghe vậy liền vội vàng xúm lại.

Tiện tay khều khều thử, phát hiện quả nhiên là bên trong tro bụi có để lại một vài thứ.

Có răng, có chất xương kết tinh, thật sự là xá lợi không thể nghi ngờ.

Tồn tại phẩm cấp cao, không quan tâm là chủng loại gì, toàn thân cũng đều là bảo vật.

Cương thi cũng là như vậy.

Một cái răng cương thi cửu phẩm có thể đổi lấy mấy vạn lượng bạc, xá lợi thi cốt cương thi cửu phẩm có thể đổi một cây nhân sâm ba trăm năm cực kỳ hiếm gặp, vô cùng diệu dụng.

Có thể dùng để làm binh khí, thi triển trận pháp và chiến đấu.

Đây cũng là một trong những động lực để các đại thánh địa vây quét cương thi, bằng không chỉ dựa vào một tinh thần trọng nghĩa cùng tình cảm đã đi tìm cương thi liều mạng, thì quá yếu ớt, không thể duy trì lâu dài.

Thiên hạ rộn ràng, đều là vì lợi mà đến, thiên hạ nhốn nháo, đều là vì lợi mà đi, câu nói này đặt ở đâu cũng đều phù hợp.

Ngân Bách Lượng tổ cục quán rượu, thuận tiện thu bạc đoàn, chính là hướng về những vật này mà tới.

Chỉ là bọn học không thể ngờ rằng, thứ xuất hiện lần này là một cương thi cửu phẩm, suýt chút nữa toàn quân bị diệt.

“Phát tài rồi!” Đại hòa thượng mừng rỡ, vội vàng tìm kiếm răng cốt xá lợi của cương thi để lại.

“Tìm thử xem có tất cả bao nhiêu.” Trên mặt Ngân Bách Lượng cũng nổi lên một tia mong chờ.

Bàn về đau lòng, Tiền Vô Lượng cùng Vũ Văn Tĩnh đều không bằng ông ta.

Một trận Nam Minh Ly Hỏa đã đốt sạch toàn bộ quán rượu của ông ta, ngay cả một cái chân ghế cũng không để lại.

Nếu biết trước còn không bằng dùng để đập cương thi đâu.

Nhưng ông ta cũng không thể hiện ra ngoài mặt, bởi vì có hậu bối ở đây, đánh gãy răng cũng phải nuốt xuống bụng, giữ mặt mũi.

Giờ thì nhìn những chiến lợi phẩm này có thể bù đắp được bao nhiêu.

Rất nhanh chiến lợi phẩm đã được gom lại đủ, tất cả có ba viên cốt xá lợi, mười tám cái răng cương thi.

Răng cương thi khá nhiều, trong đó đa phần đều là bị Tần Hà đập rụng, vùi vào trong đất nên tránh được việc bị thiêu đốt.

Số lượng nhiều như vậy, có thể kiếm đầy bốn đầy bát.

Tiếp đó, Ngân Bách Lượng chủ trì phân phối chiến lợi phẩm, Vũ Văn Tĩnh chần chờ trong chốc lát, cắn răng nói: “Ta từ bỏ chiến lợi phẩm, toàn bộ biếu cho chư vị, nhưng ta hy vọng chư vị không truyền chuyện đã xảy ra hôm nay ra ngoài.”

Đám người ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, trên mặt đều lộ ra nụ cười hiểu ý, Bạch Lưu Ly nói: “Người yên tâm, chuyện Thiết giản của người từng đâm cương thi, chúng ta sẽ giúp người giữ bí mật.”

“Các người phải thề mới được!” Vũ Văn Tĩnh quả quyết nói.

“Phát thề!”

“Phát thề!”

“Không có vấn đề.”

Mọi người vừa nghe có loại chuyện tốt này, đương nhiên là đồng ý.

Một cái răng cương thi chính là mấy vạn lượng bạc, một hạt xá lợi chính là một cây nhân sâm mấy trăm năm.

Thế là ngoài Ngân Bách Lượng ra, cả đám lần lượt phát thề, còn về Ngân Bách Lượng, thân phận của ông ta ở đó, không đến mức khua môi múa mép lung tung.

Sau khi cả đám đã phát lời thề xong, Vũ Văn Tĩnh cuối cùng mới thở phào một hơi, mặc dù công hiến ra hết toàn bộ chiến lợi phẩm, nhưng so với mặt mũi gia tộc, cũng đáng.

Vũ Văn gia uy vọng mấy trăm năm, không thể phá hủy ở trên tay mình.

Nhưng hẳn ta không biết là.

Lúc này, ở một phía khác ngoài trấn nhỏ, Vương Thiết Trụ cùng con bê vàng nhìn Tần Hà gió bụi dặm trường bước ra từ trong trấn, vội vàng hỏi: “Gia, bên trong có chuyện gì xảy ra vậy?”

Lúc trước bọn chúng đang định tiến vào trấn nhỏ, kết quả bị Tần Hà dùng Huyền thần thuật ngăn cản, tiếp đó không qua bao lâu sau toàn bộ trấn nhỏ đều bị thi vụ bao trùm, bọn chúng liền bỏ ý định, vẫn luôn ở bên ngoài chờ đợi Tần Hà đi ra.

“Vừa rồi ta xem một trận chiến đấu, cực kỳ kích thích.” Tần Hà mỉm cười.

“Kích thích như thế nào?” Đại vương bát tò mò hỏi.

Tiếp đó Tần Hà kể qua chuyện xảy ra bên trong bằng đôi ba câu, còn về chi tiết, tất nhiên là chỗ nào cần che đậy thì che đậy đi. Đại vương bát nghe xong, ngọn lửa nhiều chuyện bốc cháy bùng bùng, giật mình nói: “Thần giả tổ truyền Vũ Văn gia tiếng tăm lừng lẫy, thế mà lại thông ruột cho Hạng Bật?”

“Đây cũng quá kích thích a?”

Chương 341 – Khải hoàn hồi kinh

“Đúng là tương đối kích thích!”

Tần Hà lộ ra vẻ mặt trầm mê, còn làm ra mấy động tác đâm cầm minh họa, cảm giác như là còn muốn làm thêm mấy lần.

“Biến thái a.” Đại vương bát vô tư không biết, cảm thán đánh giá.

“Như vậy... Biến thái à?” Tần Hà hơi nghiêng đầu hỏi.

“Có chút.” Đại vương bát gật đầu.

Tần Hà lại nhìn về phía con bê vàng, kết quả con bê còn kích động hơn, “Đâu chỉ là biến thái, quả thực chính là biến thái cuồng ma.”

“Ta cảm thấy vẫn bình thường.” Tần Hà sờ sờ cằm, chần chờ nói, “Hết thấy... Đều là để trần thi mà.”

“Cái này... Khụ khụ.” Đại vương bát ho khan hai tiếng, chột dạ liếc nhìn con bê một cái, lúng túng không nói tiếp.

“Bất kể là kẻ nào nhét đồ vật vào hậu môn của người ta, đều là tên biến thái đáng chết.” Con bê quả quyết nói, lúc nói chuyện thì nhìn chằm chằm đại vương bát, chỉ thiếu nước chỉ thẳng mặt gọi tên.

Lúc trước hai bọn nó xảy ra mâu thuẫn, đại vương bát đã nhét một quả ớt vào cửa hậu của nó.

Cảm giác cay nóng kia, đến giờ con bê vẫn còn chưa quên được.

Cho nên đối với hành vi đâm cửa ruột, con bê là căm thù đến tận xương tủy.

“Đó hoàn toàn do nóng nảy, hơn nữa về kết quả mà nói, hiệu quả khá tốt.” Đại vương bát ngược mắt 45 độ nhìn trời, vẻ mặt thiếu đánh.

“Người còn dám nói!” Con bê nổi giận, đây chính là nói những chuyện không nên nói, chạm vào nỗi đau người khác, nó liền cáo trạng với Tần Hà: “Gia, ngài nghe thử đi, cái con vương bát này biến thành người, nhưng nó không nói tiếng người a.”

Tần Hà thì lộ vẻ suy tư, qua một hồi lâu nói: “Ta cảm thấy Thiết Trụ nói có đạo lý.”

Con bê: “....”

Đại vương bát: “☉▽☉”

.....

“Ầm ầm.....”

Một hồi lâu sau, trên trời cao.

Vô số mây đen cuộn trào đến, xua tan hắc khí trong thiên địa, sấm sét rền vang.

Tia sét lớn như cánh tay, dày đặc như mạng nhện, chiếu sáng cả đại địa.

Gió nổi lên, mây cuộn cuộn!

Trong trần nhỏ, vô số đôi mắt ẩn giấu trong bóng tối lộ ra vẻ sợ hãi, ngửa đầu nhìn lên những tia lôi xà trên trời cao, mang theo nỗi sợ hãi nồng đậm xen lẫn với mong đợi.

Nửa năm qua, trần Vân Trạch quá khó khăn.

Hạn hán liên miên, hồ nước khô cạn, ruộng đồng nứt nẻ khô cằn, đất lạnh ban đầu nay đã trở thành một mảnh hoang mạc.

Kinh khủng hơn là, trong chỗ sâu nhất của hồ nước còn có thi quái làm loạn, mỗi ngày nhất định tiến vào trần nhỏ ăn nhân khẩu.

Ít thì một người, nhiều thì ba, năm người.

Hồ nước khô cạn, khe nứt cũng không có dê bò, trong đó chỉ có đồng xương trắng phau cùng vô số oan hồn.

Trần Vân Trạch phồn hoa trước kia, mười nhà ở, chín nhà trống.

“Rầm rầm.....”

Rất nhanh, mây đen rủ xuống, hóa thành mưa tầm tã.

Màn mưa lớn dày đặc, như muốn trả lại toàn bộ lượng mưa đã thiếu trong nửa năm qua.

Từ ngọn cây, đầu tường, từ đỉnh núi sa hóa dần dần hội tụ lại, trở thành dòng suối, lại biến thành dòng lũ, tràn vào đáy hồ khô khốc.

Đất đai, sông núi, cỏ cây, cùng với vô số hạt giống cỏ dại ẩn dưới lớp đất bùn chờ đợi ngày nẩy mầm đang điên cuồng uống

những giọt mưa ngọt ngào từ trên trời rơi xuống, “ục ục” kêu vang.

Đại địa hồi xuân, mùa xuân chỉ là đến trần Vân Trạch chậm một bước, cuối cùng rồi nó cũng đã bắt kịp.

Không cần thời gian bao lâu, đợi đến khi cỏ cây trở lại, con cá bơi về, xương trắng dưới đáy hồ hóa thành đất bùn, nơi đây sẽ khôi phục trở lại thành trần nhỏ vùng sông nước phồn hoa.

Về phần trận đánh chấn thiên động địa trước lúc trời mưa kia, cũng sắp trở thành một lời đồn đại cùng truyền thuyết, mặc người ta sửa soạn, cho đến khi trở thành một câu chuyện vui lạ sau bữa cơm.

Lúc này, nếu như có một đôi mắt từ những đám mây trên bầu trời quan sát đại địa, sẽ có thể phát hiện, đất Lỗ rộng lớn lấy trần Vân Trạch làm trung tâm, màn mưa đang không ngừng khuếch tán ra phía ngoài, mãi đến khi bao trùm cả đất Lỗ.

Lôi xuân cuộn cuộn, hàng trạch nhân gian.

Một năm mới này, đất Lỗ chắc hẳn sẽ mưa thuận gió hòa.

....

Ba ngày sau, Tần Hà lên đường trở về.

Đại quân triều đình đã khai hoàn từ hơn nửa tháng trước, Hoàng Đế hạ chỉ, Tổng đốc Tôn Nguyên Hóa đất Lỗ thu gom hạt giống, đốc thúc đất Lỗ cày bừa vụ xuân, chờ lại sinh ra dân loạn.

Nửa tháng sau, đại quân triều đình ai về nhà nấy, ai tìm mẹ người nấy.

Đất Chiết trở về đất Chiết, Từ Châu trở về Từ Châu, cửu biên trở về cửu biên,... Một đường phân tuyến không ngừng, đến khi trở lại Kinh thành, chỉ còn lại hơn ba trăm người của Phi Ngư Vệ cùng bốn ngàn Kinh Doanh.

Chuyến đi đất Lỗ, trước bại sau thắng.

Phi Ngư Vệ hao tổn hơn hai trăm người, Kinh Doanh thì thảm hại hơn, hai vạn người chỉ còn lại bốn ngàn.

Thieu thi đường cùng lò hỏa táng cũng hao tổn không ít người, trong đó lò hỏa táng thành nam đã toàn quân bị diệt, lò hỏa

táng thành tây chỉ còn sót lại hai người.

Nhưng kỳ tích chính là, lò hỏa táng thành đông lại không hao tổn dù chỉ một người, mười hai người đi, mười ba người trở về.

Rời Kinh mấy tháng, đám người lò hỏa táng thành đông rảo bước trên bến tàu náo nhiệt, trên lưng vác bao lớn bao nhỏ, vui mừng hớn hờ.

Tần Hà ung dung nhàn nhã cười trên lưng bò, hít một hơi không khí đầy mùi hỗn tạp trên bến tàu, mùi tiền, mùi hôi chua, bụi đất, mùi gia súc cùng thức ăn,... Cảm giác thân thanh khí爽.

Chuyên đi đất Lỗ mấy tháng, hắn đã đi rất rất nhiều nơi, nhưng so tới so lui, vẫn là bến tàu Kinh thành càng khiến cho Tần Hà hoài niệm.

Nơi này có người đi đường, thương nhân qua lại thành dòng, nơi này có tiếng địa phương ngũ hồ tứ hải, nơi này có vô số buồn vui nhân gian, nơi này có hồng trần cuộn cuộn.

Thiên hạ đại loạn, cũng sẽ không ảnh hưởng đến nửa phần phồn hòa nơi này.

Lò hỏa táng thành đông.

Quan sai trực ban Lăng Trung Hải, Cao Lâm Khôn cùng với Dương Bạch Đầu lo liệu một lễ chào mừng ngắn gọn.

Mười hai người khai toàn, chuyện này đối với lò hỏa táng thành đông tới nói cũng có thể coi là vinh quang, nói ra Lăng Trung Hải cũng cảm thấy có mặt mũi.

Lễ chào mừng đi qua, đám người như chim bay tản ra .

Từ Trường Thọ không thể chờ đợi thêm, mang theo đặc sản đất Lỗ đi gõ cửa đậu hũ Tây Thi Dương Xảo Nhi, Lý Thiết thì nhanh chóng phóng về nhà, đám thợ thiêu thi thì kẻ ra đường kiếm ăn, kẻ đi đầu hẻm cũ.

Tần Hà thì trở về phòng thiêu thi.

Phòng thiêu thi vẫn y nguyên như lúc hắn đi, thay đổi duy nhất là, trên cái bếp lò lệch bảy, tám xoay kia, lại dư ra một cái nồi.

“Gia, lúc chúng ta ra cửa chẳng phải là đã mang nồi đi theo à?” Đại vương bát nhìn cái nồi sắt lớn trên bếp lò, vẻ mặt như trông thấy quỷ hời.

“Đúng là mang đi theo rồi.”

Tần Hà gãi gãi đầu hơi ngẩn người, sau đó vội vàng lấy cái nồi lớn từ không gian dưới nách ra, trên đường đi, cái nồi này còn từng dùng để nấu lươn tinh, cua tinh cùng cá chạch tinh.

“Vậy cái nồi này là ở đâu ra?” Đại vương bát cũng là đầu đầy dấu hỏi chấm.

“Đúng vậy, ở đâu ra?” Tần Hà cũng không hiểu.

....

Cùng lúc đó, trong phòng quan sai trực ban.

Lăng Trung Hải cùng Cao Lâm Khôn thông qua khe hở trên cửa sổ, nhìn trộm phòng thiêu thi số bảy.

“Thủ lĩnh, Tần Hà sẽ không nhận ra cái nồi kia là chúng ta mua chứ?” Cao Lâm Khôn hỏi.

“Chắc là không đâu, cái nồi kia ta mua ở cùng một cửa tiệm với cái nồi của Tần Hà, hơn nữa cũng là nồi cũ, không có nhiều khác biệt.” Lăng Trung Hải lắc đầu nói.

“Bốn trăm văn tiền a, lỗ lớn.” Cao Lâm Khôn vỗ đùi, trên mặt đều là vẻ đau lòng.

Chuyện này còn phải bắt đầu nói từ ngày đám người Tần Hà xuất phát đi đất Lỗ.

Đất Lỗ chiến loạn, sự sống chết của những người ra đi đều khó lường.

Hai người đã để ý đến cái nồi sắt lớn kia của Tần Hà từ trước.

Nếu như Tần Hà không thể từ đất Lỗ quay về, cái nồi sắt lớn kia xem như là di sản, sẽ tiện nghi cho bọn họ.

Nhưng kết quả Tần Hà vừa đi thì bọn họ phát hiện, không thể ngờ chiếc nồi lớn kia lại không cánh mà bay, biến mất.

Rõ ràng lúc Tần Hà lên đường không mang nồi theo, đang yên đang lành, một đồ vật lớn như vậy thế mà lại biến mất, lật tung toàn bộ lò hỏa táng cũng không tìm được.

Hai người càng nghĩ, càng cảm thấy tám chín phần mười là cái nôi kia đã bị trộm đi.

Đây coi như là bày ra chuyện rồi.

Nếu như Tần Hà không quay về, vậy thì tất cả dễ nói.

Nhưng nếu Tần Hà trở về, chuyện vui liền lớn.

Bởi vì Lăng Trung Hải đã nhiều lần tức giận chỉ vào Tần Hà mắng, “Thằng điên nguoi mau mau bị thi thể nhào đi cho xong, lão tử lấy nôi sắt nguoi bán mua rượu uống.”

Cái gì gọi là họa từ miệng mà ra, chính là đây.

Tần Hà trở về từ đất Lỗ, phát hiện nôi đã mất, nghi ngờ ai đầu tiên?

Đương nhiên là Lăng Trung Hải cùng Cao Lâm Khôn rồi.

Nhớ lại hành động của Tần Hà trong quá khứ, Lăng Trung Hải cùng Cao Lâm Khôn đã cảm thấy e ngại.

Nếu như muốn gây sự, không biết sẽ là tình cảnh gì.

Thế là hai người thảo luận một hồi, được rồi, mua nôi đắp vào a.

Đầu óc Tần Hà thi thoảng bị động kinh, không thể trêu vào.

Kết quả là, hai người nguyên bản muốn mưu đồ bí mật chia nhau cái nôi sắt lớn của Tần Hà, nhưng một cái lông cũng không lấy được, ngược lại còn vô duyên vô cớ bỏ ra một cái nôi.

Chương 342 – Thi cương và Miếu

Đang nói chuyện, cửa phòng thiêu thi số bảy mở ra, Tần Hà đi ra tiến về phòng trực ban.

“Đến rồi đến rồi!” Hai người vội vàng co đầu rút cổ lại, chạy đến bên bàn ra vẻ như đang làm việc.

“Cốc cốc cốc”, rất nhanh, tiếng gõ cửa vang lên.

“Khụ khụ, vào đi.” Lãng Trung Hải ho nhẹ một tiếng, hô.

Cửa phòng mở ra. Tần Hà tiến vào, nhếch miệng nở nụ cười, trực tiếp hỏi: “À ừ.... Sau khi ta đi có người sử dụng phòng thiêu thi của ta à?”

“Không có, tuyệt đối không có.” Lãng Trung Hải vội vàng lắc đầu, đứng dậy.

“Sao có chuyện này được chứ, muốn trưng dụng cũng sẽ trưng dụng phòng thiêu thi của người khác, Tần ca ngươi là quan thiêu thi, không thể nào.” Cao Lâm Khôn cũng lập tức xua xua tay.

Phi Ngư Vệ xuất chinh khai hoàn hồi triều, đồng thời rất nhiều tin tức nhỏ cũng đã theo đó giống như mọc cánh bay về Kinh thành.

Chuyện nóng chính là Thanh Ngưu Đại Tiên không biết vì lý do gì, cũng đi đất Lỗ, hơn nữa còn truyền đạo cho tín đồ, với thời gian mấy tháng ngắn ngủi, bọn họ đã mơ hồ tạo thành một thế lực, gọi là Môn đồ Thanh Ngưu.

Mà Tần Hà, lại chính là người đứng đầu trong Môn đồ Thanh Ngưu đó.

Lý do hai người vội vàng hấp tấp mua nôi lấp vào, chính là dò xét được tin tức này.

Đám thợ thiêu thi xuất hành lần này, kiếm lời lớn rồi.

Người nào người nấy đều nhận được Thanh Ngưu Đại Tiên truyền đạo, trình độ nội kinh ít nhất cũng là bảy, tám năm, kẻ mạnh nhất đã gần tới hai mươi năm nội kinh.

Cường giả nội kinh!

Đây là chuyện mà Lãng Trung Hải cùng Cao Lâm Khôn cũng không dám mơ tưởng.

Lúc này, đừng nói là Tần Hà, ngay cả những tên thợ thiêu thi trở về kia, hai người cũng không dám lên mặt với bọn họ.

Đối mặt với Tần Hà, càng là cẩn thận từng ly từng tí.

Bởi vì nghe đồn, nội kinh của Tần Hà cũng đã đạt tới trình độ mười mấy năm.

Đây chính là cao thủ đấy!

Gần bằng Từ Trường Thọ và Lý Thiết!

Hơn nữa còn có tin đồn, Tần Hà đã được thủ tịch thiêu thi đường Đồ Bách Thú khâm điểm, nâng lên thành Quan thiêu thi ba đồng tiền, bất cứ lúc nào cũng có thể thăng tiến vào Phi Ngư Vệ.

Như vậy lại càng lợi hại hơn.

Một cuộc bạo loạn đất Lỗ, hai người cũng không biết đất Lỗ đã bị loạn đến như thế nào.

Nhưng đám người quay trở về thì đã có sự thay đổi rất lớn.

Quả thực không thể so sánh.

Điều này làm cho người ta vừa ao ước vừa đổ kỵ.

Lò hỏa táng khác cũng xuất chinh, không quan tâm là đi trị ôn dịch hay là chiến loạn, đều là mười người đi, hai, ba người trở lại, thậm chí không còn gì để nói.

Duy chỉ có lò hỏa táng thành đông.

Làm gì cũng là mười người đi, mười người trở về, hơn nữa không chỉ có không có một người sót lại, còn nhận được rất nhiều chỗ tốt.

Lần này thì càng kiếm lời to, được truyền pháp.

Chuyện như vậy thì có thể tìm ai nói lý lẽ đây.

“Thật sự là không có?” Tần Hà nghi ngờ hỏi.

“Thật sự không có.” Lăng Trung Hải gật đầu một cách trịnh trọng.

“Vậy trong phòng ta, sao vô duyên vô cớ lại có thêm một cái nôi vậy?” Tần Hà lại hỏi.

“Thêm một cái?” Lăng Trung Hải ngẩn cả người, cẩn thận hỏi: “Có thêm một cái là có ý gì?”

“Lúc ta đi đất Lỗ, ta có mang nôi đi theo nha.” Tần Hà trả lời, nói tiếp: “Hiện tại trong phòng ta còn có một cái nôi, còn là nôi cũ.”

Lăng Trung Hải: “....”

Cao Lâm Khôn: “....”

“Hai vị?” Tần Hà nhìn hai người với vẻ kỳ quái, trực giác nói cho hắn biết, hai người này đang che giấu điều gì đó.

“A, ta nhớ ra rồi.”

Lăng Trung Hải nhanh chóng động não, vội vàng nói: “Năm ngoái lò hỏa táng thanh lý dọn dẹp vật phẩm, tìm ra một cái nồi, không có chỗ để nên ta thuận tay liền cho người đặt vào phòng của ngươi.”

“A đúng đúng, nói đến chuyện này ta cũng mới nhớ ra, chuyện nhỏ như con thỏ, chúng ta không để ý.” Cao Lâm Khôn cũng vội vàng phụ họa.

Không giấu được nữa, vậy cũng chỉ có thể thay đổi cách nói.

“Thế à, vậy cảm ơn a.”

Tần Hà nhíu mày, nghĩ thầm, tám chín phần mười là hai người này nhắm nhe cái nồi của mình, sau đó không biết xảy ra chuyện gì, lại mua nồi khác đắp vào cho mình.

Có điều Tần Hà cũng không có ý định nghiên cứu kỹ chuyện này.

Rời Kinh mấy tháng, cần phải nghe ngóng vài tình huống.

Đến tận bây giờ bộ cương thi kia của mình vẫn còn chưa đốt xong, chắc hẳn là đã xảy ra đường ngang lối rẽ.

Còn có việc thu thập công đức của mình ở Kinh thành, một tháng trước đột nhiên bị thu hẹp, chắc chắn là cũng có chuyện gì đó đã xảy ra.

Hai người này đều là địa đầu xà trên đất Kinh thành này, cho dù không biết nội tình, chung quy vẫn sẽ biết một chút tình huống đại khái.

Thế là Tần Hà đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp nghe ngóng.

Hai người đương nhiên là trả lời một năm một mười, hiện tại đã không giống trước kia, Tần Hà có thể coi như là một bước lên trời, cũng không thể lạnh nhạt với hắn như trước.

Nghe ngóng một hồi, sắc mặt Tần Hà hơi đen lại.

Trong khoảng thời gian mình không có ở đây, có người dám nạy căn cơ của mình!

Đầu tiên là thi cương, chuyện này hai người đương nhiên là không thể biết nội tình, cho nên Tần Hà không hỏi thẳng trực tiếp.

Nhưng hắn vẫn dò xét được một tin tức quan trọng.

Thanh thi Khôi thủ An Trùng Cửu đã từng ghé thăm chiêu ngục Phi Ngư Vệ, không rõ động cơ.

Lập tức Tần Hà đã khẳng định, chuyện thi cương chắc chắn là An Trùng Cửu gây ra, bởi vì thi đàn cương thi có sức hấp dẫn cực lớn với ông ta.

Bằng chứng lớn nhất là, sau khi An Trùng Cửu ghé thăm chiêu ngục Phi Ngư Vệ, thực lực đã đột phá đến nội kinh đỉnh phong, còn đạt đến trình độ ngoại kinh, tiếp đó ông ta đã đánh một trận với Phi Ngư Vương Thẩm Luyện ở lại Kinh thành, hai bên không phân thắng bại.

Sau đó là chuyện miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân.

Miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân của mình, thế mà bị sụp đổ!

Đó là vào một đêm khuya, không có ai biết có chuyện gì xảy ra, Thanh Ngưu Tiên Nhân của mình lại đột nhiên âm vang sụp đổ mà không có một dấu hiệu nào báo trước, trở thành phế tích.

Tần Hà nghe được việc này, sắc mặt lại càng đen.

Mặc dù miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân được dựng lên từ một tòa miếu Ngưu Nhân bỏ hoang, nhưng mấy chục năm qua nó cũng không bị sụp đổ, mình vừa mới rời khỏi Kinh thành, nó liền sụp, cũng quá là trùng hợp rồi.

Hơn nữa trong miếu còn có Lai Phúc lo liệu giữ gìn, nào dễ dàng sụp như vậy chứ.

Rõ ràng là có người đang gây chuyện với mình a.

Vương bát đàn, chơi trộm tháp đúng không.

Chờ đó, người ăn không hết đừng hòng mà đi.

“Tần Hà, ta còn nghe người ta nói, có người thấy vào cái đêm mà miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân sụp đổ, có một con hồ ly lảng vảng ở phụ cận.” Qua một lát, Lăng Trung Hải bỗng nhiên nói.

Chương 343 – Xây lại miếu mới

“Hồ ly?” Tần Hà hí híp mắt.

Nếu như không phải trùng hợp mà nói, như vậy nhất định là có âm mưu từ trước.

Sau khi nói thêm vài câu, Tần Hà gọi Vương Thiết Trụ, đi ra ngoài.

Đi đâu?

Đương nhiên là đến miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân rồi.

Tại nghe không bằng mắt thấy.

Nhưng mà đợi đến khi tới nơi, Tần Hà lại là sững sờ.

Chỉ thấy, mặc dù đúng là miếu thờ ban đầu đã bị đổ sụp trở thành phế tích, nhưng vào giờ khắc này, trên phế tích đó lại là dáng vẻ bận rộn.

Rất nhiều xe đẩy tay, xe cút kít tụ tập xung quanh phế tích, hơn mười người đang dọn gạch ngói bẻ lên xe, không ngừng vận chuyển ra ra vào vào.

Toàn bộ cây bụi khô héo xung quanh cũng được dọn dẹp sạch sẽ, còn trải thêm một đường đá để thuận tiện ra vào.

Ven đường còn có xe bò đang gỡ xuống từng tảng đá cẩm thạch, gạch xanh vương vức, còn có cả rường cột đã chạm khắc xong.

Toàn bộ hiện trường phế tích đã trở thành một cái công trường, chỗ xa hơn còn có dấu vết đang đào mương rãnh.

Công nhân đang làm việc cũng không phải là lưu dân, cũng không phải là thợ hồ bình thường.

Trong đó có rất nhiều người mặc áo xanh, đang cầm lấy thước dây cùng bản vẽ đi tới đi lui.

Rõ ràng là thợ thủ công cục Công Bộ.

Tần Hà cảm thấy kinh ngạc, đến gần xem thử, lại phát hiện ra vài người quen.

Thường Ôn, Ngụy Nguyên Cát, còn có một người càng khiến hắn ngạc nhiên đến sững sờ.

Đồ Bách Thú!

Ba người đang tụm lại để thương lượng chuyện gì đó.

Tần Hà thấy vậy, lập tức đã hiểu.

Đây là.... Đang xây lại miếu a.

Kể từ sau khi Công đức kim thân từng bước đề cao phẩm giai, Tần Hà càng nhạy cảm ơn với việc tỵ nạn công đức.

Phương hướng nào có miếu, Tần Hà chỉ cần cảm ứng thêm một chút là đã có thể biết được vị trí.

Cộng thêm bút câu nguyện ghi chép, phạm là có miếu mới xây dựng, Tần Hà chỉ cần quét danh sách một lượt, cơ bản đã biết ai là người xây miếu.

Vòng tới vòng lui cũng chỉ có nhiều đó người.

Hơn nữa người xây miếu rất nhạy bén, sau khi xây xong miếu thì sẽ bái đầu tiên.

Chỉ sợ người khác đoạt đi công lao.

Lúc này ở đất Lỗ, miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân đã mọc lên như nấm.

Vền vện một thành Tế Nam, đã xây hai mươi mấy tòa miếu.

Chính là nhờ có cơ sở đó, Tần Hà mới có tiền vốn mà đi kéo mây ban mưa khắp đất Lỗ.

Đương nhiên, để thưởng công lao xây miếu Tần Hà cũng truyền đạo truyền pháp không ít.

Tế bái Thanh Ngưu Đại Tiên để lấy được phần thưởng còn phải xem có thành tâm hay không, cũng phải xem tâm trạng

của Tần Hà, con đường có khả năng nhận được truyền pháp cao nhất, cũng chỉ có con đường xây dựng miếu.

Tín đồ trong miếu thờ càng nhiều, phần thưởng càng phong phú.

Đối với chuyện xây miếu này, Tần Hà không hề cảm thấy ngoài dự đoán, điều khiến hắn bất ngờ đó chính là tốc độ.

Lúc này đám người vừa mới trở về Kinh thành, còn không có nghỉ chân, bên này đã khởi công rồi.

Sự thật lại chứng minh một điều.

Trên đời này, chỉ có một yếu tố ràng buộc hiệu suất làm việc của “người làm việc”, chính là có cho đủ “cơm” hay không.

Quản lý cái gì, văn hóa cái gì, toàn bộ cũng không bằng danh từ cho cơm.

Thiên hạ rộn ràng, đều là vì lợi mà đến, thiên hạ nhốn nháo, đều là vì lợi mà đi.

Đây cũng là hồng trần cuộn cuộn cơ bản nhất, rất đơn giản, rất thực dụng, không có cái gì cong cong vòng vòng.

Tần Hà rất thích loại mô thức này, cho đủ phần thưởng, việc tiến độ cùng phát triển hoàn toàn có thể vượt qua ngoài dự liệu của mình, nhìn mà than thở.

Nếu là một ngày nào đó mình không cho phần thưởng nữa, miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân giảm bớt dần cung phụng, tượng phân phủ bụi, thậm chí là sẽ bị bỏ hoang như miếu Ngưu Nhân, bị phá hủy, hắn cũng sẽ không cảm thấy ngoài ý muốn.

Nếu không phải như thế, vậy thì nhất định là có kẻ mượn miếu hắn kinh doanh.

Tần Hà đoán không sai, thành Tế Nam là thành lớn không sai, hỏi thử thành nào lớn nhất thiên hạ này?

Đương nhiên là Kinh thành.

Theo đại quân triều đình khai hoàn hồi triều, cuộc tranh giành xây miếu cũng được mang về kinh thành.

Thường Ôn, Ngụy Nguyên Cát đã ném được rất nhiều ngon ngọt, tất nhiên vẫn là tiên phong.

Đậu Lão Lục thì đã được lên chức, điều đi cửu biên làm tướng quân rồi.

Còn Đồ Bách Thú vì đã được chứng kiến hết thấy mọi chuyện ở thành Tế Nam, lại thêm Ngụy Nguyên Cát như tấm gương sống rõ ràng, cả ngày xuất hiện ở trước mắt, nên cũng nửa tin nửa ngờ gia nhập vào.

Thẩm Luyện đột nhiên đột phá tới trình độ ngoại kinh một cách không thể hiểu được, khiến ông ta cũng động tâm không thôi.

Đồ Bách Thú đã kẹt ở nội kinh đỉnh phong thời gian khá lâu, chỉ có điều ông ta làm người khiêm tốn, ít khi quản chuyện lật vật, cho nên người ngoài gần như đã quên mất, người đứng thứ hai Phi Ngư Vệ, cũng là nội kinh đỉnh phong.

Đối với Đồ Bách Thú mà nói, việc xây dựng một ngôi miếu cũng chỉ là việc thuận tay mà thôi.

Còn không phải sao, ngay cả người của cục Công Bộ đều bị ông ta mời đến.

Rường cột trụ miếu cần nhiều năm chú tâm điêu khắc, ông ta trực tiếp lấy từ trong kho Công Bộ, có sẵn.

Một tòa miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân chiếm diện tích rất rộng, nhưng kỳ hạn công trình cũng chỉ cần hai tháng.

Tần Hà nhìn xung quanh một vòng lại phát hiện, ngay cả Đồ Bách Thú cũng tới, nhưng lại không nhìn thấy Ngụy Vũ.

Sau khi rời khỏi thành Tế Nam, Tần Hà đã không còn thấy tên của Ngụy Vũ dưới ngòi bút của bút cầu nguyện, cũng không biết là hắn ta đã hoàn toàn từ bỏ, hay vẫn là thật sự không thể thành tâm được.

Đứa trẻ đáng thương, thẳng thắn cương nghị, rường cột nước nhà a.

Lắc đầu, bách biến thân y hơi lóe lên, khuôn mặt biến đổi, Tần Hà đã hóa thành một tên quan nhỏ áo xanh tiến vào công trường.

Sao khi đi vòng quanh phế tích một vòng, Tần Hà phát hiện, gạch ngói cực kỳ vỡ nát, không chỉ riêng gạch ở chỗ cao, ngay cả gạch ở dưới nền cũng bị vỡ đến không còn rõ hình dáng.

Hiển nhiên, miếu cũ không phải tự nhiên bị sụp đổ, mà là chịu công kích.

Vọng khí thuật mở ra, từng tia từng sợi yêu khí nhàn nhạt đang quanh quẩn ở khoảng không phía trên phế tích.

“Yêu loại?”

Ánh mắt Tần Hà lóe lên tia lạnh lẽo.

Mặc dù miếu cũ cũng nên phá, trải qua thời gian lâu năm như vậy có nguy cơ đổ sụp bất cứ lúc nào, hơn nữa nơi này cũng xem như ngôi miếu đường đường chính chính đầu tiên của mình, chính xác cũng quá là tàn tạ.

Nhưng vấn đề là, mình tự phá hủy cùng với bị người khác “nhiệt tình” phá hủy.

Đó là hai chuyện khác nhau!

Nhiệt tình như vậy đúng không, được rồi, nhất định sẽ để người cảm nhận được cái gì gọi là “nhiệt tình” thật sự, nhiệt tình đến toàn thân nóng ran.

Chương 344 – Thi cương bất tường

Rời khỏi công trường, Tần Hà lại đi thiêu thi đường trong chiều ngục.

Trên đường đi, hấn lắc mình biến hóa một cái, đã biến thành dáng vẻ của Ngụy Vũ.

Thật ra đối với Tần Hà mà nói, thi biến thành ai cũng không quan trọng nữa, dù sao cũng không có ai bắt hấn được.

Cửa ra vào, Bách hộ trông giữ cửa đã thay người.

Thường Ôn nội kinh đỉnh phong, đã có thực lực ngang bằng với Đồ Bách Thú, đương nhiên không thể lại làm thủ vệ.

“Vũ ca!”

Bách hộ trông coi là một người trẻ tuổi, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, xem nét mặt hơi giống với Ngụy Nguyên

Cát, hắn ta vừa trông thấy Tần Hà liền chạy tới.

Tần Hà dừng lại, không nói chuyện, bởi vì hắn không biết thân phận của người này, nhưng chắc hắn là có quan hệ với Ngụy Nguyên Cát.

Quả nhiên, Bách hộ trẻ tuổi nhìn xung quanh một cái, nhỏ giọng nói: “Vũ ca, trong cung đã đưa tin tới, ngày mai Cúc lão nghỉ mộc ở nhà, ngài trực tiếp tới cửa là được.”

“Trong cung?” Tần Hà không hiểu.

Nghĩ thầm, không phải là Ngụy Vũ chán ghét hồng trần, muốn tiên cung chứ?

Không đúng nha, hắn ta có thể xuất gia đến Đạo gia hoặc Phật môn được mà.

Tiên cung làm gì?

Đây chính là muốn cắt phụ tùng nha.

Ngài mình phóng tiêu xa quá?

Bách hộ trẻ tuổi thấy dáng vẻ ngơ ngác của “Ngụy Vũ”, trên mặt lập tức lộ ra vẻ nghi ngờ, hỏi: “Vũ ca, không phải là.... Ngài để cho ta đưa lời cho Cúc lão thái y trong cung, bảo tìm ông ta xem bệnh à, ta đã nhờ cậu ra đưa lời, Cúc lão thái y cũng đã đồng ý, vừa lúc ngày mai ông ấy xuất cung nghỉ mộc, có thời gian.”

Tần Hà ngẩn người, mơ hồ hiểu ra một chút.

Trước khi chết, Miêu Thiên Hòa đã hạ xuống một thuật nguyên rửa, nguyên rửa người ta mộng thối nữa.

Lúc đó thứ kia đã bay về phía thành Tế Nam.

Ngụy Vũ đây là trúng chiêu nha.

Chuyện đã qua đi mấy tháng, Tần Hà đã sớm bỏ quên.

Thuật nguyên rửa của Miêu Thiên Hòa cũng khá lợi hại đấy.

Chuyện này rắc rối rồi.

“Cái kia... Tay nghề Cúc lão thái y kia như thế nào?” Tần Hà tò mò hỏi.

“Vũ ca, xem người nói kia, cả đời Cúc lão thái y dựa vào tay nghề cắt trĩ ăn cơm Cung gia, nếu lão nhân gia ông ấy là thứ hai thiên hạ, không có ai dám xưng thứ nhất.” Bách hộ trẻ tuổi nói.

“Vậy là tốt rồi.”

Tần Hà gật đầu, suy nghĩ một chút lại nói thêm: “À này, buổi tối người đến nhà ta, lại nói chuyện này lại cho ta biết một tiếng.”

“Nhưng mà... Bây giờ ta đã nói cho người biết rồi mà.” Bách hộ trẻ tuổi trên đầu đầy dấu hỏi chấm.

“Chuyện này quá quan trọng, ta sợ mình quên mất, nhất định người phải đi đây, tuyệt đối đừng quên đây.” Tần Hà căn dặn, đợi Bách hộ trẻ tuổi với vẻ mặt ngơ ngác không hiểu gật đầu, hần mới đi đến chiêu ngục.

Chiêu ngục vẫn như vậy, mặt tối âm u của Vương triều thể hiện rõ ở nơi này không thể nghi ngờ.

Có vài người đáng chết, có vài người không đáng chết.

Ung dung nhàn nhã đi dạo một vòng, Tần Hà đi tới cửa thiêu thi đường.

Lúc này sắc trời còn sớm, thiêu thi đường còn chưa mở cửa, Tần Hà trực tiếp chui vào.

Bên trong đặt không ít thi thể.

Đại chiến đất Lỗ, thiêu thi đường có không ít người xuất chinh, ngay cả Đồ Bách Thú cũng xuất động, đoán chừng là nhân thủ không đủ nên mới còn tồn nhiều như vậy.

Chính giữa nhất còn có một cỗ quan tài cột xích sắt đặt đó, phía trên dán đủ loại bùa và ấn ngọc.

Tần Hà lập tức kích động lên, vội vàng đến gần quan sát, kết quả lại ngửi được mùi quen thuộc trên đó.

Cẩn thận ngửi lại, phát hiện là thi cương.

Điều này khiến Tần Hà khó hiểu, không phải thi cương đã đem đi đốt rồi à, tại sao lại phong vào trong quan tài rồi?

Khó trách qua mấy tháng rồi mà không thấy tin tức hỏa thiêu xong.

Như này thì đừng nói là mấy tháng, một ngàn năm cũng vô dụng thôi.

Đi vòng quanh quan tài quan sát kỹ càng một lượt, Tần Hà phát hiện, trên quan tài không chỉ có phù văn trấn thi, còn có cả phù văn trấn linh.

Điều này thể hiện rõ là thi cương bất tường.

Cũng không rõ chuyện gì xảy ra.

Có điều, chuyện này đối với Tần Hà mà nói, căn bản cũng không coi là chuyện.

Vung lên đại đao bên cạnh, chém đứt xích sắt, lại dùng xà beng cạy hai ba cái mở nắp quan tài ra.

Một luồng khí tức âm lãnh phả vào mặt, sau đó thi cương lập tức ngồi dậy, trên khuôn mặt mơ hồ, một đôi mắt nhìn chằm chằm thẳng vào Tần Hà.

Thi cương là do một loại thi trùng Tây Vực biến thành, có hơi tương tự với trùng yêu, nhưng lại không hoàn toàn là yêu, mà là một con đường khác biệt không thể giải thích rõ ràng được.

Cơ thể giống như một con giòi khổng lồ, ngoài con mắt, thì ngũ quan trên khuôn mặt cực kỳ mơ hồ, tay chỉ có hai ngón, dưới thân không phải chân, mà là một cái đuôi.

Lúc này toàn thân thi cương đang rụng từng mảnh đen xám, đó là do trước đây bị đốt gây ra, trên ngực có một vết thương dài chừng một cái thước, thi đan đã không cánh mà bay.”

Từ trong ánh mắt trống rỗng của thi cương, Tần Hà thấy được một thứ quen thuộc – Ánh phân thân.

Chính là bái bóng mờ trồn từ đằng sau cửa sắt lớn bên cạnh thi đường kia, còn từng trồn vào cái bóng của Tần Hà, bị Tần Hà tiêu diệt một lần.

Cái bình sứ ở bên cạnh cửa sắt lớn chính là chỗ nó dung thân.

Trước đó nó chỉ du đãng loanh quanh nơi này, bây giờ đã tiến thêm một bước, đoạt thi.

Khó trách bị thiêu thi đường phong vào trong quan tài.

“Lại là người!” Ảnh phân thân trông thấy Tần Hà, cực kỳ hoảng sợ.

“Người biết là ta?” Tần Hà cảm thấy hơi khó hiểu, lần trước lúc diệt nó, mình cũng không dùng khuôn mặt Ngụy Vũ, hơn nữa thời gian mới chỉ trôi qua nửa năm, ảnh phân thân đã lại ngưng tụ ra.

Con gián đập mãi không hết!

“Cho dù người có hóa thành tro lão phu cũng nhận ra người.”
‘Thi cương’ nghiêng răng nghiêng lợi, vừa dứt lời, nó đã nhảy lên một cái, nhanh như chớp giơ tay chộp về phía Tần Hà.

Ngón tay thành trảo, tốc độ nhanh như sét đánh, không khí bị đánh xuyên đến phát ra tiếng rít.

Không ngờ, là thực lực phẩm cấp!

Mí mắt Tần Hà hơi giật giật, khá lắm, mấy tháng không quay lại thiêu thi đường.

Ở đây xảy ra chuyện lớn, không ngờ ảnh phân thân chiếm giữ thi cương lại có thể mạnh đến như vậy.

Phương pháp xử lý nó của thiêu thi đường là sai lầm, mặc dù bỏ vào quan tài, phong quan có thể trấn áp thi cương cùng ảnh phân thân trong nhất thời, nhưng cũng cho ảnh phân thân đủ thời gian chiếm đoạt thi cương.

Nếu như bọn chúng dung hợp thành một thể, đến lúc đó dù Thẩm Luyện có tự mình ra tay, cũng không trấn áp được nó.

Mà đến ngày chúng hoàn toàn dung hợp lại, phong quan cũng có thể bị nó phá nát một cách dễ dàng như trở bàn tay.

Đây là uống rượu độc giải khát.

Tần Hà thấy vậy, Du long bộ lóe lên, lệch người đi nửa bước.

Tiếp đó hần lấy tốc độ nhanh gấp mấy lần thi cương, nhanh như sét đánh, vỗ một chưởng lên trên trán của nó.

Ngay lập tức, một đường vân màu vàng đã khắc lên trên đầu thi cương, tỏa sáng rực rỡ.

Đây là văn ấn đặc thù được dung hợp lại từ Ấn trần linh cùng Trần thi văn, vừa có thể trần thi lại vừa có thể trần linh.

Dưới ngàn năm pháp lực của Tần Hà gia trì, nó tựa như là thần ấn.

Có thể trần áp hết thấy bất tường.

Thi cương lập tức không thể động đậy, hoảng hốt nói:

“Người... Lại là Lục địa thần tiên?”

Lục địa thần tiên chính là danh xưng của cường giả cao phẩm, là một khái niệm sơ lược.

“Lần này người còn có di ngôn gì?” Tần Hà phỉ tay, tiếp đó gơ tay hất nó một cái, liền hất đó lên lò đốt xác.

“Di ngôn?” Khuôn mặt thi cương lộ vẻ quật cường, nói: “Lậpx phu chiếm giữ bảo thể tuyệt thế thi cương, người tưởng đốt chết ta dễ như vậy, lão phu công nhận người rất lợi hại, nhưng nếu người nghĩ rằng địa hỏa có thể hỏa thiêu thi cương, đó là chuyện nằm mơ giữa ban ngày, lão phu cứ như vậy tiêu tốn thời gian cùng với người, xem ai mãi được ai!”

“Mãi?”

Tần Hà lắc đầu, lấy đá lửa trong túi ra, “phốc” một cái đã lóe lên một tia lửa màu xanh lam, mỉm cười nói: “Người cảm thấy ta còn cần cùng người tiêu tốn thời gian à?”

Trong chốc lát, nhiệt độ toàn bộ thiêu thi đường đã tăng lên một mảng lớn.

“Nam... Nam Minh Ly Hỏa!!”

Ngay sau đó, thi cương hoảng hốt hô to.

Chương 345 – Nhị ca phát đạt

Màn đêm buông xuống, cửa chiêu ngục.

Bách hộ phòng thủ trẻ tuổi Ngụy Nguyên Xuân một tay chống nạnh một tay cầm Tú xuân đao, buồn chán không biết làm gì

đá đá hòn sỏi trên đất, yên lặng chờ đợi tiếng chiêng gõ vang kết thúc giờ làm.

Trước khi nhậm chức, hẳn ta còn tưởng rằng canh cổng là công việc rất thoải mái, về sau mới phát hiện, cái này cmn không phải việc cho người làm một mình.

Đúng là canh gác cửa ra vào rất rảnh rồi, nhưng lại chẳng thể nghỉ ngơi.

Phải mắt nhìn sáu hướng tai nghe tám phương, bởi vì không biết được khi nào sẽ có Thiên hộ, Chỉ huy sứ, thủ lĩnh đường khấu hay là tiền bối ra vào, xem như hạ quan cùng hậu bối, người phải lần lượt chào hỏi.

Người tới, chuyện tới mà người không ở đó, sẽ bị coi là bỏ bê nhiệm vụ.

Đi nhà xí còn phải chọn thời gian, nước cũng không dám uống nhiều.

Phạm nhân được áp tới phải dò hỏi đăng ký, nhưng vấn đề là có một số việc có thể hỏi, có một số việc lại không thể hỏi.

Nghênh đón, đưa tiễn người cũng phải nhìn mặt mà nói chuyện, ai nói chuyện gì, người ta biểu lộ vui vẻ hay không vui vẻ, làm tốt thì thêm điểm, nhưng làm không tốt sẽ đắc tội với người ta.

Thỉnh thoảng còn có cấp trên, người nhà phạm nhân nhờ người tìm gặp ai đó, nhờ giúp đỡ chút việc, chuyển lời, đưa đồ,... Người lại phải xem đó là ai, đưa cái gì, cái gì có thể đưa, cái gì không thể đưa.

Cho nên thứ mà thủ vệ phòng thủ không chỉ là cánh cổng, còn phòng thủ tâm nhãn.

Đến cuối ngày, đứng đến hai chân mỏi nhừ, nhìn đến hai mắt cay xè, nụ cười cũng trở nên cứng đờ.

Mẫu chốt là, cương vị công việc này mỗi ngày đều đứng ở trước mặt các cấp trên, cảm giác giống như là đi trên dây thép vậy, rất chênh vênh, chỉ sợ nói sai một câu nào đó.

Tuy nói nếu làm tốt công việc này cũng có thể quen biết rộng, mở rộng nhân mạch.

Nhưng tinh thần mệt mỏi a!

Thật đúng là không bằng đi ra ngoài bắt phạm nhân.

Bắt được thì lập công, không bắt được thì cùng lắm là chịu mắng hai câu.

Nếu có thể gặp được công việc tịch thu gia sản, vậy thì sướng điên luôn.

Chỉ cần chăm nhẹ một chút là đã bằng nửa năm bồng lộc.

“Đương đương đương”

Đúng lúc này, tiếng chiêng vang lên.

Đã đến giờ hạ ban, Ngụy Nguyên Xuân triệu tập thủ hạ, bàn giao phòng phủ, chuẩn bị đi đến nhà Ngụy Vũ một chuyến.

Bởi vì vừa rồi Ngụy Vũ đã bảo hấn ta buổi tối lại đến nhắc nhở mình một tiếng.

Mặc dù có hơi kỳ lạ, nhưng đi thì đi thôi, đều là người trong nhà, hấn ta vẫn thường xuyên đến cửa.

Nhưng lúc này lại có một đám Phi Ngư Vệ trẻ tuổi cùng thế hệ với hấn ta chạy tới, người cầm đầu cười “hắc hắc”, khoác vai Ngụy Nguyên Xuân hỏi: “Tiểu Xuân, hôm nay nhị ca ngươi có ở nhà không.”

“Không biết, cả ngày ta đều trực ban mà.” Ngụy Nguyên Xuân lắc đầu.

Nhị ca của hấn ta, chính là kẻ trước đây chẳng có danh tiếng gì trong thiêu thi đường, hiện tại lại nóng bỏng tay, Ngụy Nguyên Cát.

Chuyến đi đất Lỗ, để cho nhị ca Ngụy Nguyên Cát như cá vượt Long môn, thực lực tăng tới trình độ đỉnh phong.

Cùng với Thường Ôn đội truy bắt, được xưng là “Phi ngư song hùng”.

Ngay cả Hoàng Nhi Gia đều hạ chỉ khen thưởng.

Vinh quang cỡ này, phong quang cỡ này, tiền đồ vô lượng đến cỡ này, đê bẹp người bên ngoài.

Phải biết, trong thế hệ trẻ tuổi bọn họ, Ngụy Nguyên Cát cũng chỉ là xếp cuối hàng, luôn đi theo sau Ngụy Vũ làm việc vặt,

không có mấy người coi trọng Ngụ Nguyễn Cát.

Nhưng lúc này đã không giống ngày xưa, nhị ca đã phát đạt.

Thế mà người muốn dựa vào hắn ta leo lên, cũng liền tới.

Những người trẻ tuổi cùng thế hệ này đã từng không chào đón hắn ta, bây giờ đều vội vàng tiến đến nịnh nọt, muốn Ngụ Nguyễn Cát sau này giúp đỡ bọn họ.

“Đừng như vậy, nhị ca ngươi có ở nhà hay không ngươi còn không biết?” Người cầm đầu nói với vẻ không tin, nói xong thì đưa bàn tay đang nắm ra, bỏ thứ gì đó vào lòng bàn tay Ngụ Nguyễn Xuân.

Ngụ Nguyễn Cát cảm thấy trong lòng bàn tay mình có một cục gì đó cứng cứng, lật tay xem xét, đó là một thỏi vàng ròng vàng óng, ít nhất cũng nặng ba lượng. Ánh mắt hắn ta lập tức sáng lên, lời nói cũng lập tức thay đổi: “Cái kia, hôm nay nhị ca ta chắc là ở nhà.”

“Vậy thì đúng rồi, đi đi đi, mang các huynh đệ đi gặp nhị ca ngươi, để cho mọi người chiêm ngưỡng sự uy phong của nhị ca ngươi một chút.” Người cầm đầu vội vàng nói.

“Được thôi, nhưng mà ta phải qua nhà Vũ ca một chuyến trước đã, Vũ ca đã bảo ta qua nhà một chuyến.” Ngụ Nguyễn Cát gật đầu.

“Vũ ca?” Người cầm đầu sững sờ, hỏi: “Ngụ Vũ?”

Ngụ Nguyễn Xuân gật đầu.

“Này, ngươi còn chạy đến nhà Ngụ Vũ làm cái gì, hắn ta đã không có tư cách sai bảo ngươi làm việc rồi.” Người cầm đầu lắc đầu không đồng tình.

“Đúng vậy, chuyến đi đất Lỗ có nhiều người như vậy, thực lực đều có tăng trưởng đi lên, chỉ có hắn ta là không nhúc nhích chút nào, thời thế thay đổi rồi.”

“Có nhị ca ngươi bảo kê ngươi, ngươi không cần lại đi cho hắn ta mặt mũi gì cả.”

“Hắn ta còn có mặt mũi gọi ngươi à.”

“Hắn ta là cái thá gì.”

“....”

Đám người người một lời ta một câu, cao nâng, thấp giãi, trên mặt đều là vẻ khinh thường.

Ngụy Nguyên Xuân nhú mày, tuy những lời này khó nghe, nhưng đúng là như vậy.

Trước đây Ngụy Nguyên Cát người là thiên kiêu chi tử, người có việc, các huynh đệ, bao gồm cả nhị ca ta đều đi theo sau nghe sai bảo, không sao.

Nhưng bây giờ so ra đã không bằng, người phải tự mình hiểu lấy chứ.

Có việc gì cần giúp đỡ, nếu huynh đệ có đủ năng lực sẽ giúp đỡ một chút.

Nhưng đã giúp đỡ rồi việc rồi, cũng đã nói cho người biết rồi, người còn bảo ta đi nhà người thông báo một lần nữa?

Cái này không phải gọi là tạo việc à.

Ta rảnh rồi ư?

Vốn là Ngụy Nguyên Xuân cũng không cảm thấy gì, nhưng vừa bị đám người này đâm chọc một cái, trong lòng cũng cảm thấy không cam lòng.

Thế là liền giả bộ chối từ, rồi trực tiếp dẫn đám người kia về nhà, nghĩ thầm, buổi tối tiện thể nói với nhị ca một chút, điều mình đi, tránh khỏi công việc phòng thủ tổn tinh thần.

...

Lò hỏa táng thành đông, phòng thiêu thi số bảy.

Năm cái lò đốt xác xếp thành một hàng, lửa cháy bùng bùng.

Ngọn lửa màu xanh lam gần như sắp đạt đến điểm giới hạn hòa tan lò đốt xác.

Năm cái lò đốt xác làm cho cả căn phòng thiêu thi như là sắp bốc cháy.

Chính giữa, thi thể thi cương nằm trong ngọn lửa, từng chút từng chút hóa thành tro tàn với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Đối mặt với nhiệt độ cao tuyệt đối, thi cươg biểu hiện cũng không mạnh hơn thi thể bình thường là bao.

“Gia, lửa này thật là nóng a.” Vương Thiết Trụ bị buộc đến gần như không có cách nào tới gần lò đốt xác.

“Lò đốt xác của chúng ta cần phải cải tiến, nếu không sẽ không chống đỡ nổi.” Tần Hà bình luận.

“Nam Minh Ly Hỏa tính mãnh, không cần bỏ thêm nhiều than đá, cũng không cần thông gió, như vậy kiếm chút gạch đất chịu nhiệt quây lại là được, lại làm thêm một cái ống khói nữa, bằng không cả phòng này cũng sẽ bị cháy.” Vương Thiết Trụ nói.

“Người xem mà xử lý đi, làm một cái lò thử nghiệm trước đã.” Tần Hà gật gật đầu. Nguyên bản hắn định đốt thi thể ở thiêu thi đường luôn.

Nhưng kết quả phát hiện, thiêu thi đường sử dụng địa hỏa, cho nên kết cấu lò không phù hợp để sử dụng Nam Minh Ly Hỏa thiêu thi, cho nên đã đem thi cươg cùng bốn bộ thi thể có phẩm chất tạm được mang về.

Nam Minh Ly Hỏa quả nhiên không làm cho người ta thất vọng, ngọn lửa nóng rực cháy bùng bùng, tốc độ đốt thi thể tăng thêm gấp mấy lần so với trước kia.

Mặc dù thời gian chờ đợi rất ngắn, nhưng lại khô nóng khó chịu.

Cuối cùng, thời gian một nén nhang sau, năm thi thể đã hỏa thiêu xong.

Phần thưởng coi như không tệ, cho dù ánh mắt Tần Hà đã càng ngày càng cao, cũng là cười không khép miệng lại được.

Một bản [Thuật tự lành], một bản [Mắt âm dương], hai viên Đại dương đan, một viên Kim sang hoàn.

Trong đó lấy thuật tay đứt mọc lại do thi cươg đốt ra là cường hãn nhất.

Thuật tự lành: Bí thuật bất truyền đến từ thần Sinh mệnh Thâm Uyên, học tập thuật này, thân thể ngài bị thương sẽ thực hiện ‘tay gãy mọc lại’ trong thời gian ngắn, thân thể tàn phế khôi phục bình thường.

Chú thích: Tốc độ tay đứt mọc lại cùng khôi phục thân thể tàn phế phụ thuộc vào thực lực bản thân.

Phần thưởng vừa ra, Tần Hà lập tức tràn đầy cảm giác an toàn, thiên hạ này, cuối cùng cũng có thể yên tâm lớn gan đi xông pha.

Chương 346 – Mắt âm dương

Sau thuật Tự lành chính là mắt âm dương.

Mắt âm dương: Đây là thuật pháp đến từ Luân hồi, học tập thuật này, ngài có thể nhìn thấy rõ ràng hai giới âm dương.

Lại là một kỹ năng không tồi.

Người có ba hồn bảy phách, nhưng Tần Hà chỉ từng gặp âm linh tà ma, yêu ma quỷ quái, chưa từng thấy được hồn phách.

Cho dù là sử dụng một thuật nhãn khác – thuật Vọng khí, hẳn cũng chưa từng thấy chúng.

Hiển nhiên, muốn thấy được hồn phách, nhất định phải có được thuật nhãn đặc thù.

Mắt âm dương, thuật pháp đến từ Luân hồi. Có nó, đã không thành vấn đề.

Quyết đoán học tập, mở ra mắt âm dương.

Ngay tức thì, thế giới trước mắt Tần Hà đã xảy ra biến hóa.

Tất cả mọi thứ trước mắt hắn đều mất đi màu sắc, chỉ còn có trắng và đen, thậm chí ngay cả vật thể cũng trở nên hơi mờ ảo.

Bên trong tro cốt nóng hổi trên lò đốt xác, có linh thể nằm yên ở đó, dáng vẻ không có chút khác biệt nào với nguyên thi thể.

Đó là linh hồn người chết.

Tần Hà tò mò tiến lên phía trước, đưa tay chậm rãi xuyên qua linh thể.

Nhưng mà... Không có cảm giác gì.

Giống như là hư vô.

Lửa nóng không thể tổn thương nó một chút nào, pháp lực cũng không hề cảm nhận được sự tồn tại của nó.

Giống như là nó không tồn tại trong mảnh không gian này vậy.

Nhưng rõ ràng nó thực sự tồn tại, ít nhất thì mắt âm dương có thể nhìn thấy sự hiện hữu của nó.

Đúng lúc này, một tiểu quỷ đầu đội mũ chóp nhọn, trên tay cuốn xích sắt đen thò đầu vào ngó nghiêng phòng thiêu thi.

Màu sắc của nó đậm hơn so với hồn thể một chút, nó trực tiếp đi xuyên tường vào, đối với nó, cột nhà vách tường là không có chút cản trở nào, nó đi đến bên cạnh lò đốt xác rồi quét mắt nhìn xung quanh một vòng, sau đó văng xích sắt ra.

Một sợi xích sắt trong nháy mắt đã chia ra làm bốn, trói lại bốn linh hồn đang nằm thẳng trong lò thiêu thi, lại kéo một cái, bốn linh thể theo đó lập tức dựng thẳng lên, đứng trước mặt tiểu quỷ.

Tiểu quỷ làm việc rất chuyên chú, nhưng lại bị ánh mắt Tàn Hà đánh thức, nó như có cảm ứng, ngẩng đầu, cùng Tàn Hà mắt đối mắt. Thấy Tàn Hà nhìn chăm chăm vào mình, nó hơi ngần người sau đó rút cổ lại, vội vàng lôi kéo bốn linh thể chạy nhanh như một làn khói.

Dáng vẻ kia, cực kỳ giống dáng vẻ của con nai bị giật mình hoảng sợ.

Tàn Hà thấy vậy, cười một tiếng.

“Gia, ngài cười gì vậy?”

Vương Thiết Trụ thấy ánh mắt Tàn Hà nhìn chăm vào vào một vị trí trống rỗng, nó dụi dụi mắt nhưng vẫn không trông thấy có thứ gì, lại thấy trên mặt Tàn Hà xuất hiện nụ cười nên cực kỳ tò mò.

“Vừa rồi có một tên quỷ sai tới.” Tàn Hà trả lời theo đúng sự thật.

“Gia, ngài có thể trông thấy quỷ sai?” Vương Thiết Trụ giật mình ngạc nhiên.

“Có thể.” Tàn Hà gật đầu.

“Quý sai kia trông như thế nào vậy?” Vương Thiết Trụ nổi lên hứng thú.

“Vóc dáng nhỏ bé, câu hồn.” Tần Hà trả lời, dừng một chút lại hỏi: “Hai cha kia của ngươi, đối với chuyện về linh hồn hiểu rõ được bao nhiêu?”

Lúc trước ở đất Lỗ, Tần Hà đã đập một tòa miếu Thành Hoàng, đánh một đám âm quan, nghe nói còn là tâm phúc của Ngưu thống lĩnh ở Địa Phủ, tên là Lăng Thiên Hằng thì phải.

Mặc dù buông lời hung ác dọa dẫm vang động trời, nhưng kết quả thì vẫn chưa thấy đâu, không biết là do đôi phương không tìm thấy mình, hay đó hoàn toàn chỉ là khoác lác.

“Ta từng nghe qua đôi chút.” Vương Thiết Trụ trả lời, nói tiếp: “Linh hồn là một loại linh thể vô cùng yếu ớt, nghe nói vì để bảo vệ cho linh hồn không bị tổn thương, cũng là để giữ gìn trật tự luân hồi, Thiên thần thượng cổ lấy không gian pháp tắc, trao cho linh hồn năng lực xuyên qua không gian, cho nên nói thực ra, linh hồn cũng không ở trong cùng một giới với chúng ta, nếu không sử dụng bí thuật đặc thù của Âm tào Địa phủ, rất khó tổn thương được linh hồn, cũng rất khó phát hiện được sự tồn tại của chúng.”

“Vậy quá trình linh thể hóa thành quỷ thì như thế nào?” Tần Hà hỏi tiếp.

Oan hồn hóa thành lệ quỷ, rất nhanh liền có thể nắm giữ được lực sát thương cực kỳ mạnh, hơn nữa người tu luyện cũng rất dễ dàng khiến bọn chúng tổn thương, trong quá trình chuyển đổi này hiển nhiên là đã xảy ra biến hóa nào đó.”

“Sau khi chết, nếu linh hồn có oán khí sâu nặng sẽ thu nạp lấy âm khí, oán khí rót vào hồn hóa thành quỷ, khi linh hồn không còn tinh khiết thì sẽ bị cái không gian kia khu trục. Cho nên mặc dù quỷ rất lợi hại, nhưng lại có thể sát thương được nó, có một vài quỷ lợi hại đến trình độ nhất định sẽ có thể ngưng tụ ra thực thể, ví dụ như quỷ tốt âm phủ.” Vương Thiết Trụ giải thích.

“Ngươi biết không ít nha.” Tần Hà cười cười, những điều này hẳn đã mơ hồ phát hiện ra, cũng thông qua kịch chiếu bóng

thấy được một chút, nhưng thấy được cùng biết rõ nguyên nhân bên trong, lại là hai chuyện khác nhau.

“Mặc dù nói là nói như vậy, nhưng tình huống thật sự là như thế nào, ta cũng không biết rõ ràng.” Tần Hà lắc đầu.

“Hay là khi nào mời cha nuôi cùng cha ruột người lên làm khách đi?” Tần Hà sờ sờ cằm, hỏi, gia hỏa này từ khi lên bờ thì chưa quay về dưới nước lần nào.

Hiện tại nếu quay về, không nói những thứ khác, chỉ riêng cái thân người này, đã có thể coi là áo giáp về làng.

“Ta đi xúc tro cốt.” Vương Thiết Trụ theo bản năng né tránh.

Tần Hà lắc đầu, không trêu chọc nó nữa.

Lật tay một cái, lấy ra phần thưởng thứ ba, đại dương đan.

Trong đầu hắn lập tức xuất hiện thông tin giới thiệu.

Đại dương đan: Đan này có thể phong bế lại một hơi dương khí của người chết, chuyên để người chết kéo dài mạng, có tác dụng trong thời hạn ba ngày.

Tần Hà xem xét, cũng là đồ tốt, nói không chừng một ngày nào đó sẽ dùng tới.

Cất đan được vào không gian dưới nách, Tần Hà lại quay người nằm lên đệm chăn của mình.

Rời đi mấy tháng, cuối cùng đã trở về.

Mấy tháng này, hắn băng qua rừng núi hoang vắng lạnh lẽo, đi qua nhà trọ cũ kỹ nơi sơn thôn đầy mùi ẩm mốc, cũng đi qua hành cung Lỗ Vương xa hoa đến cực điểm.

Nhưng nằm hết chỗ này đến chỗ kia, hắn phát hiện, mặc kệ ở ngoài tốt hay xấu, ở vàng ổ bạc cũng không bằng cái ổ này của mình.

Trải một lớp đệm chăn lên giường đất, người nằm lên trên đó.

Ài, chính là thoải mái.

Tần Hà không biết vì lý do gì, dù sao thì cảm thấy rất thoải mái, rất tự tại.

Nghĩ tới nghĩ lui, có thể đây chính là cái gọi là vòng thoải mái a.

Nằm bên cạnh trái tim Đại Lê, có gió thổi cỏ lay gì cũng sẽ không thoát khỏi tầm mắt của mình, càng không thể thoát khỏi lời đồn đại truyền trong phố phường.

Ăn uống chi tiêu trên bến tàu đều có đủ, mỗi ngày còn có đủ chuyện đặc sắc xem không hết.

Muốn ăn thì ăn, muốn ngủ thì ngủ, nếu ai có mắt như mù đến trêu chọc mình thì lấy xẻng đập chết hắn ta, mỗi ngày còn có thi thể tự động tới cửa.

Có vào bộ là nằm tới, có vài bộ là đứng tới.

Cái gì gọi là khoảng thời gian thần tiên, cái này gọi là thời gian thần tiên.

Tần Hà không thể tưởng tượng ra, còn có nơi nào sống ung dung tự tại, thoải mái tự do, vui vẻ tự tại hơn nơi này.

Đương nhiên, thi thoảng vẫn sẽ có một số người xuất hiện không đúng lúc làm nhiễu loạn khúc nhạc dạo ngắn.

Không phải sao, vào một buổi tối mấy ngày sau, ngay vào lúc Tần Hà đang mơ mơ màng màng sắp ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng người nào đó hô to: “Cháy rồi, cháy rồi!”

“Gia, miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân bên kia cháy rồi.” Trên xà nhà, Vương Thiết Trụ vừa nghe thấy động tĩnh đã leo lên nóc phòng kiểm tra, cúi đầu xuống hô một tiếng.

Tần Hà mở mắt ra, nhanh chóng lưu loát nhảy lên trên nóc nhà, phóng tầm mắt nhìn ra xa.

Chỉ thấy công trường xây dựng miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân ở bên kia, đang dấy lên hỏa hoạn ngút trời.

Tần Hà trầm tư giây lát, thân hình lóe lên một cái, lập tức biến mất tại chỗ, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Chỉ qua thời gian mấy hơi thở, Tần Hà đã đến công trường.

Chỉ thấy nơi vốn đặt vật liệu gỗ, đã dấy lên hỏa hoạn ngút trời, một đám nhân công trông coi vật liệu buổi tối đang hô to hô nhỏ dập lửa.

Một người trong đó có râu ria hoa râu, chính là Lai Phúc.

Nếu nói ai là người đề tâm nhất tới việc xây lại miếu Thanh Ngu Tiên Nhân, thì trừ Lai Phúc ra không thể là ai khác.

Tần Hà mở thuật vọng khí ra, nhìn quanh bốn phía.

Rất nhanh ánh mắt hắn đã khóa chặt một đạo yêu khí, đang lấy tốc độ cực nhanh phóng về phía ngoại ô.

“Nghịch chương!”

Không chút do dự, Tần Hà lập tức đuổi theo, rất nhanh đã phong tỏa một cái bóng đen.

Tập trung nhìn kỹ, đó lại là một con chuột có hình thể to lớn, to chừng một con chó.

Hiển nhiên là một con chuột yêu.

Chuột yêu quay người nhìn chăm chăm vào Tần Hà, chẳng hề sợ hãi, mở miệng nói tiếng người: “Ba ngày sau tại võ đài trong bình doanh ở ngoại ô, Tứ đại Tiên gia khiêu chiến Thanh Ngu Đại Tiên, các hạ có dám ứng chiến?”

Chương 347 – Ước chiến

“Làm sao người biết ta là Thanh Ngu Đại Tiên?” Tần Hà cảm thấy ngoài ý muốn, hí hí mắt, lúc này hắn đã biến thành một lão giả tóc bạc trắng, ngay cả dáng người cũng là lưng còng.

Lại không thể ngờ rằng, như vậy vẫn còn bị nhận ra, rất kỳ quái.

“Thực ra ta không nhận ra người người là ai, nhưng lửa vừa bùng lên, người chính là người đầu tiên đuổi theo ta, nhất định là Thanh Ngu Đại Tiên.”

Trên mặt chuột tinh lộ ra vẻ đắc ý, nó nói tiếp: “Đã từng nghe nói Thanh Ngu Đại Tiên có biết che đậy thiên cơ, nếu không chủ động xuất hiện, ai cũng không tìm thấy được, hôm nay gặp mặt, quả đúng là như vậy.”

“Điều này khiến người vui vẻ hay khiến người thất vọng vậy?” Tần Hà đứng khoanh tay, hỏi.

“Ta vui vẻ hay thất vọng thì đâu có quan trọng gì, quan trọng là, ngươi có dám ứng chiến không?” Chuột tinh lắc đầu, nhếch miệng, lộ ra một nụ cười khinh miệt.

“Vừa phân cao thấp, cũng quyết sinh tử?”

“Không sai, vừa phân cao thấp, cũng quyết sinh tử.” Chuột tinh nói với vẻ ngạo mạn.

“Vậy chúng ta là một chọi bốn hay là các ngươi lần lượt lên chiến?”

“Đều không phải, khi động thủ, Tứ đại Tiên gia chúng ta chỉ xuất động một tên, tùy ngươi lựa chọn, dù sao, chúng ta bắt nạt ngươi quá thì cũng không hay, truyền ra ngoài sẽ hỏng danh tiếng.” Chuột tinh trả lời.

“Chỉ một tên xuất động?” Tần Hà lắc đầu, nói: “Không đủ, không đủ, phương bắc các ngươi không phải có ngũ đại tiên gia à, sao chỉ có bốn nhà?”

“Gia tộc Hồ tiên khinh thường ra tay với ngươi, có Tứ đại Tiên gia chúng ta là đủ rồi, như vậy cũng đã đủ cho ngươi kiêu ngạo, có thể để cho Tứ đại Tiên gia chúng ta đồng thời xuất hiện, trong nhân tộc mấy trăm năm qua, ngươi là người đầu tiên, đủ để tên ngươi ghi danh vào sử sách rồi đấy.” Chuột tinh nghiêng đầu nhìn thẳng vào Tần Hà.

“Nói như vậy, ta còn phải cảm thấy vinh hạnh à?” Tần Hà híp híp mắt, mỉm cười nói: “Không bằng như vậy đi, ba ngày sau, ngũ đại Tiên ra các người đồng thời ra tay, một ván xì tố năm cây, thời gian này ta đang bận, không rảnh chơi cùng các ngươi.”

Chuột tinh ngây ngẩn cả người, sau khi phản ứng lại, trên mặt nó lộ ra vẻ không thể tin nổi, nói: “Được được được, không hổ là Thanh Ngưu Đại Tiên, khẩu khí lớn đấy, hy vọng ba ngày sau, ngươi còn có thể khí phách được như vậy, cáo từ.”

Nói xong, chuột tinh định rời đi.

“Khoan đã.”

Ngay lúc này, Tần Hà quát khê một tiếng, giọng điệu cũng trở nên lạnh lùng hơn mấy phần.

“Sao vậy?” Chuột tinh dừng lại.

“Quên nói cho người biết, con người của ta có thù không để qua đêm, bình thường kẻ nào đắc tội ta đều báo ngay tại chỗ.” Ánh mắt Tần Hà lạnh lùng, chậm rãi nói: “Cho nên người không thể cứ rời đi như thế.”

“Người có ý gì?” Ánh mắt chuột tinh lập tức ngưng lại.

“Ta đây nói rõ ràng một chút, các người ước chiến ta, quyết sinh tử hay quyết thắng thua đều được, nhưng các người vô duyên vô cớ phá hủy miếu thờ của ta, đốt vật liệu xây miếu của ta, không thể cứ thế mà đi như vậy được.” Tần Hà chậm rãi lắc đầu.

Vừa nói dứt lời, hấn vung tay lên.

Lập tức có một cây đinh trần thi sắc bén nhanh như sét đánh bắn về phía chuột tinh.

“Người dám!”

Chuột tinh hoảng hốt, lông khắp toàn thân đều dựng đứng lên, theo bản năng nó muốn nhảy tránh đi.

Nhưng mà tốc độ của cây đinh trần thi kia quá nhanh.

Giống như là xuyên qua không gian, đợi đến khi nó vừa phản ứng lại thì đinh trần thi đã đến trước mặt.

“Phốc!”

Sau một tiếng vang, cái đuôi chuột to như đuôi heo đã trực tiếp bị lưỡi sắc cắt đứt tận gốc, máu tươi bắn tung tóe.

“Aaaa!!!”

Chuột tinh hét lên thảm thiết, nhất thời đau đớn đến mức lăn lộn trên đất.

Đuôi chuột gắn liền với xương sống, đó là nơi có hệ thần kinh dày đặc nhất.

Bị cắt sống như vậy, còn đau đớn hơn cả đứt mười ngón tay liền tim.

“Cái đuôi của ta, cái đuôi của ta!!”

Chuột tinh kêu rên, vội vàng điều động yêu lực chặn lại cảm giác đau đớn mới coi như là đỡ hơn một chút, sau đó nó lật người lại, nhìn chằm chằm Tần Hà với vẻ mặt cực kỳ oán hận:

“Thanh Ngu Đại Tiên, ngươi dám ra tay với ta, ngươi chờ! Ngươi chờ đấy!”

Nói xong, nó liền hóa thành một bóng đen rời đi.

“Còn dám buông lời hung ác dọa dẫm?”

Tần Hà nghe vậy, lại lấy mười cây đinh trần thi cỡ nhỏ từ trong không gian dưới nách ra, thuận tay vung lên.

Mười cây đinh trần thi nhanh như tia chớp chui vào trong màn đêm.

Ngay sau đó.

“A!!”

Chuột tinh lại hét thảm thiết một tiếng.

“Thanh Ngu Đại Tiên, ngươi sẽ phải hối hận!” Nó lại buông một lời hung ác dọa dẫm.

Tần Hà nghe vậy, còn nữa?

Vậy tiếp tục.

Không nói một câu, Tần Hà lại lấy ra mười cây đinh trần thi cỡ nhỏ.

Sưu!

“A!”

Chuột tinh lại một lần nữa hét lên thảm thiết.

Nhưng lần này nó học được thông minh, đã ngậm miệng lại.

Tần Hà không còn nghe thấy nó nói gì nữa, lúc này mới buông tha cho nó.

Miệng thôi!

Giữ lại mạng của ngươi cũng chỉ là để ngươi nhắn lời lại thôi, còn chưa nói ngươi béo ngươi đã thở gấp rồi? (*)

*(Câu nói chế nhạo người không tự nhận thức rõ năng lực của mình, không biết khiêm tốn.)

Dám nói vớ vẩn thì thưởng cho ngươi mười cây đinh trần thi, dám nói vớ vẩn nữa thì lại thưởng thêm cho ngươi mười cây đinh trần thi, không tin không biến ngươi thành con nhím.

Xử lý xong chuột tinh, Tần Hà quay người rời đi.

Cái gì mà ước chiến không ước chiến, Tần Hà chẳng thèm để trong lòng, đang yên đang lành toàn bộ ngũ đại gia tiên lại đồng thời phái người xuôi nam, trong đám này ngoài Liễu gia có tên Liễu Thương ở trong tay mình ra, thì những nhà khác cũng không có khúc mắc gì với mình cả.

Không thể nghi ngờ, đây là tác phẩm của Dịch tộc.

A Kỳ Ca chết đã khiến bọn chúng xù lông.

Mùa xuân là mùa giao phối, vạn vật khôi phục sau khi trải qua nạn băng tuyết liên miên.

Dã tâm xuôi nam của Nhung tộc, cũng đã khôi phục lại.

Nhưng đối với Tần Hà mà nói, đây cũng không coi là chuyện.

Vẫn câu nói cũ, không dám đến trước mặt, thì thích thế nào cứ làm thế đấy, nếu dám đến trước mặt ta, vậy thì ngại quá.

Cái xẻng đen lớn của Thanh Ngưu Đại Tiên, đã sớm thêm khát đến khó chịu rồi.

Chương 348 – Bên trong gà ăn mày không có ăn mày

Qua ngày hôm sau, nắng chói chang.

Nghĩ đến việc ba ngày sau sẽ có tứ đại tiên gia đến ném thi thể, tâm trạng Tần Hà không tồi.

Hắn từng đốt thi thể nhiều vô số kể.

Nhưng tính đến giờ, số lượng yêu loại chân chính bị hắn đốt đi có thể đếm trên một bàn tay.

Đầu tiên là Liễu Thương, tiếp đó chính là Hắc Long Vương dưới đáy nước cùng với ba tên thủ hạ của nó.

Ban thường đều rất không tồi.

Càng quan trọng hơn là, yêu loại, có thể làm đồ nướng nha!

Con chuột tinh hôm qua mập như vậy, suýt chút nữa Tần Hà đã không nhìn được, hắt đi mua chút gia vị để sẵn.

Từ Trường Thọ đã từng nói qua, ở Kinh thành có tiệm tạp hóa Thái Hanh cùng quầy hàng Thập tam tuyến có bán hương liệu Nam Dương, chỉ là hơi đắt.

Mặc dù kỹ năng đồ nướng không cần dùng đến hương liệu thì vẫn có thể nướng thịt ăn ngon mỹ vị, nhưng thiếu đi hương liệu thì chung quy là vẫn thiếu một chút hương vị, kỹ năng cũng không thể từ không sinh có.

Ung dung nhàn nhã đi trên đường, Tần Hà ngân nga hát một điệu hát dân gian, đây nhìn một chút, kia ngó một chút.

Từ sau khi mùa xuân đến, số lượng lưu dân ăn mày trên đường rõ ràng đã giảm bớt đi rất nhiều.

Có một phần là vì trời đã mưa xuống nên trở lại quê hương, có một phần là vào mùa xuân các ngành các nghề cũng bắt đầu bận rộn, nên thu nạp thêm lưu dân làm việc, đây đều là thời tiết ban tặng.

Đương nhiên, nguyên nhân lớn hơn lại là vì phần lớn lưu dân đã không thể chống chọi được qua trời đông giá rét.

Xuân về hoa nở, cỏ mọc chim bay, vạn vật khôi phục.

Ngay cả tiếng rao của những người bán hàng rong cũng trở nên có sức lực hơn rất nhiều.

“Bán kẹo hồ lô!”

“Bán kẹo hồ lô đây, vừa ngon vừa rẻ đây!”

Ngã tư đường, một người bán hàng rong đang bán kẹo hồ lô, tay hắn ta nâng cao bó rơm, giống như là cây cột vậy, từ rất xa đã có thể nhìn thấy.

Tần Hà trông thấy thì vội vàng chen đến, quan sát xâu kẹo hồ lô, hỏi: “Kẹo hồ lô bán như thế nào?”

“Ăn ngon giá rẻ, ba văn tiền một xâu, mười văn tiền ba xâu!”

Người bán hàng rong vừa nhìn thấy là Tần Hà liền vui mừng nhướn mày, hỏi: “Khách quan lấy mấy xâu?”

Tần Hà nghe vậy, giá rẻ hơn trước một chút rồi, lúc mùa đông còn bán mười hai văn tiền hai xâu đấy, thế là nói: “Lấy ba xâu

đi, ta ném thử trước đã.”

Người bán hàng rong này không thành thật, lúc mùa đông còn lấy củ cải gọt tròn tằm đường làm kẹo hồ lô bán.

Lừa đảo.

Trả mười văn tiền, lấy đến tay ba xâu hồ lô đường.

Cắn một miếng, nhai nhai, sắc mặt Tần Hà lập tức tối sầm lại: “Lão bản, bên trong xâu kẹo hồ lô này của ngươi cũng không phải là quả sơn tra a uy.”

Lần trước là củ cải, lần này thì hoàn toàn chẳng có mùi vị gì, khô khốc chẳng hề mọng nước, không biết là làm từ cái gì.

“Lời này của ngươi không đúng rồi.”

Người bán hàng rong lộ ra vẻ vật nghiêm trang, nói: “Kẹo hồ lô, kẹo hồ lô, chỉ cần xâu này của ta như cái hồ lô, nó liền gọi là kẹo hồ lô, ai nói nhất định trong kẹo hồ lô bắt buộc phải là quả mận bắc, trong món đầu sư tử có sư tử à?”

(Đầu sư tử: Tên một món ăn, món thịt viên)

Tần Hà sửng sờ, chậm rãi lắc đầu: “Hình như không có.”

“Bên trong món Phật nhảy tường có Phật à?”

“Ừm... Không có.”

“Bên trong món gà ăn mây có ăn mây không?”

“Không có.”

“Bên trong thịt Đông Pha có Đông pha tiên sinh à?”

“Cũng không có.”

“Vậy ngươi dựa vào cái gì mà yêu cầu bên trong kẹo hồ lô nhất định phải là quả sơn tra?” Người bán hàng rong đường hoàng nói.

Tần Hà ngây ngẩn cả người, trong lúc nhất thời lại không biết phản bác như thế nào.

Bởi vì hẳn ta nói rất có đạo lý nha.

“Còn mua thêm không?”

“Có.”

“Lấy bao nhiêu?”

“Hai mươi văn tiền.”

“Sáu xâu, đây!”

.....

Ngay vào lúc Tần Hà đang đi dạo, cách đó hai con đường.

Một đám dân chúng đang vây quanh hai người, vây ba tầng trong ba tầng ngoài, người nào người nấy ánh mắt sáng rực, trông có vẻ rất hứng thú.

Trong đám người, một thanh niên có khuôn mặt anh khí, thân mặc áo giáp đang tay nắm chân đá một thanh niên mặc Phi Ngự phục, vừa đánh còn vừa mắng: “Thieu thi đường đúng không?”

“Ngụy Vũ đúng không?”

“Phi Ngự Vệ đúng không?”

“Ồ thành Lâm Thanh dám ném Phích lịch pháo vào bản gia đúng không?”

“Có bản lĩnh ngươi ném một quả Phích lịch pháo nữa đi!”

“Không phải là ngươi rất kiêu ngạo à?”

“Cho là ta tìm không được ngươi sao?”

“....”

Thanh niên mặc thiết giáp mỗi khi chửi một câu sẽ quyền đâm cước đá một cái.

Thanh niên mặc Phi Ngự phục bị hắn ta tóm lấy giờ lên đánh, đã không còn chút phản kháng nào, mặt mũi bầm dập, máu mũi chảy ròng, trông cực kỳ chật vật.

Nếu như Tần Hà ở đây, chắc chắn có thể nhận ra.

Thanh niên mặc áo giáp kia, chính là Tào Ngạn từng có tiếp xúc với Tần Hà ở thành Lâm Thanh, lúc đó Tào Ngạn dẫn người muốn đuổi Tần Hà ra khỏi phòng thiêu thi, lại bị Tần Hà dùng một quả Phích lịch pháo dạy dỗ làm người.

Hai bên cách cánh cửa phòng thiêu thi, không có trực tiếp gặp mặt nhưng đã kết cừ oán.

Còn cái người đang bị đánh kia, hiển nhiên là Ngụy Vũ.

Tào Ngạn xuất thân từ Tào thị tướng môn, trận chiến trên đất Lỗ Trần quốc tướng quân Tào Văn Chiêu lại lập công mới, thánh quyền chính vinh, Tào Ngạn thân là con em dòng chính Tào Thị tướng môn, đương nhiên là sẽ chẳng có chút e ngại nào với Phi Ngự Vệ.

Về phần Ngụy Vũ, hoàn toàn chính là đã chết lặng.

Sau khi hồi cung, hắn ta lập tức tìm đến Ngụy Nguyên Xuân, nhờ cứu cứu Ngụy Nguyên Xuân truyền lời cho Cúc lão thái y, định cắt búi trĩ đã giày vò hắn ta mấy tháng nay đi.

Cúc lão thái y có tay nghề cắt trĩ đệ nhất, trong thiên hạ khó có thể tìm được người thứ hai.

Kết quả hôm nay hắn ta đến hỏi Ngụy Nguyên Xuân, lại biết được không ngờ hai ngày trước Cúc lão thái y đã nghỉ mặc rồi, hiện đã quay lại trong cung.

Ngụy Nguyên Xuân còn một mực chắc chắn là đã chính miệng nói chuyện này với Ngụy Vũ.

Ngụy Vũ hoàn toàn sững sờ, ngáy ngày nay hắn ta không hề đi ra khỏi cửa, mà Ngụy Nguyên Xuân cũng chẳng hề đến nhà hắn ta, càng không có việc đã nói chuyện Cúc lão thái y nghỉ mặc với hắn ta.

Khoảnh khắc đó, Ngụy Vũ thậm chí còn muốn tự tử luôn.

Cúc lão thái y một tháng chỉ xuất cung nghỉ mặc một lần, bỏ lỡ thì chỉ có thể chờ đến tháng sau.

Chương 349 – Còn có Vương pháp à

Ngụy Nguyên Xuân chỉ lên trời thề, trong lòng Ngụy Vũ lại càng lạnh lẽo.

Một đám người trở về từ đất Lỗ, cảnh còn người mất.

Trước cửa nhà mình từng sắp bị đập phá, bây giờ có thể giăng lưới bắt chim.

Những thanh niên cùng thế hệ đã từng đi theo đằng sau mình, nhiệt tình gọi “Vũ ca Vũ ca” kia, hiện tại đều không còn thấy bóng dáng.

Càng khiến hắn ta chết lặng hơn chính là.

Một người mặc áo giáp chặn đường hắn ta lại, hỏi một câu: “Người chính là Ngụy Vũ?”

Ngụy Vũ nghe vậy, đương nhiên nói là đúng.

Thieu thi đường Ngụy Vũ, đi không đổi tên ngồi không đổi họ.

Ai hỏi cũng là câu nói này.

Kết quả người kia vừa nghe xong thì lập tức nghiêng rằng nghiêng lợi: “Xem như tìm được người rồi, ta đánh!”

Người tới có hơn ba mươi năm nội kinh, còn Ngụy Vũ chỉ có hai mươi năm, thực lực chênh lệch quá lớn, cộng thêm người kia gần như là đột kích, Ngụy Vũ bị một cú đấm trúng mũi, đầu óc choáng váng, sau đó chỉ có thể chịu đánh.

Ngụy Vũ thề với trời, hắn ta hoàn toàn không biết cái tên điên này.

Không biết tên này từ đâu chui ra.

Y còn chém đinh chặt sắt nói là mình từng ném một quả Phích lịch pháo vào y.

Thượng thiên trên cao, Hậu Thổ làm chứng.

Ngụy Vũ lấy máu thề với trời, từ trước đến giờ, hắn ta chưa từng ném một quả Phích lịch pháo vào người nào.

Không có, tuyệt đối không có.

“Bành bành bành”

Hành hung một trận, trên thân Ngụy Vũ có hơn 200 cây xương thì bị đánh gãy mất một nửa.

Toàn thân từ đầu đến chân là không còn một chỗ nào lành lặn, mặt mũi sưng phù như đầu heo, người thì co quắp dưới đất không khác gì một đồng bùn nhão.

Tào Ngạn thấy thế, hung ác đá mạnh vào hông Ngụy Vũ một cước rồi mới nghênh ngang dời đi, trước khi đi còn buông lời

dọa nạt: “Nhớ kỹ tên gia, Tào Ngạn, sau này ta thấy ngươi một lần liền đánh ngươi một lần!!”

Ngụy Vũ “hừ hừ” hai tiếng, nghiêng đầu một cái, ngắt đi.

Bị cường giả nội kinh hành hung một trận, đừng nói là người, ngay cả là một con trâu nó cũng không thể chịu nổi.

“Người vừa rồi kia là ai vậy, lại dám đánh cả người của Phi Ngư Vệ?”

“Tào Ngạn, người của Tào thị tướng môn, cháu trai của tướng quân Tào Văn Chiếu.”

“Nghe nói là trước đây luôn ở tại biên quan, gần đây mới đi theo Trần quốc tướng quân hồi Kinh diện Thánh.”

“Khó trách lại dám can cở như vậy, quan sai Phi Ngư này, xem như đau khổ chịu uống một trận đánh.”

“Ai nói không phải chứ.”

Dân chúng vây xem đưa mắt nhìn theo bóng lưng Tào Ngạn rời đi, rồi chỉ chỉ trỏ trỏ Ngụy Vũ, xì xào bàn tán.

Trên đường phố dám hành hung người của Phi Ngư Vệ, trong thiên hạ đâu có được bao nhiêu người, thế là người vây xem càng lúc càng không giảm bớt, ngược lại nhiều người tiến tới vây xem.

Phi Ngư Vệ bị hành hung ngay trên đường phố Kinh thành, đây tuyệt đối là một tin tức lớn.

Xem nhiều một chút, lúc trở về liền có thêm mấy phần đề tài nói chuyện.

Đúng lúc này, một thanh niên thân mặc áo gai, trên tay cầm xâu kẹo hồ lô đường hiếu kỳ chen lấn đi vào, ngó trái ngó phải cực kỳ tò mò, hai má thì phồng lên như một con hamster, túm lấy một nhóc mập đang vây xem ở bên cạnh, hỏi: “Tình huống gì vậy, đây là đánh xong rồi à?”

Người này chính là Tần Hà đang đi dạo ăn uống.

Trên đường phố Kinh thành, đánh nhau ẩu đả là cảnh tượng rất thường gặp.

Đánh nhau không có vấn đề, vấn đề là đánh có đặc sắc hay không, có tung bừng náo nhiệt hay không, nếu như có thể mang đến tiết mục hện đánh nhau cùng báo thù, vậy thì xem càng hay.

“Đánh xong rồi, không có gì hay để xem.” Nhóc mập là một thiếu niên chừng mười hai mười ba tuổi, vừa nói chuyện vừa ngoáy mũi, khuôn mặt tràn đầy vẻ tiếc nuối khi không xem được trò hay.

“Đánh xong rồi mà còn nhiều người vây xem như vậy.” Tần Hà thật sự không còn gì để nói, cắn một viên kẹo hồ lô rồi chuẩn bị quay người rời đi, chợt phát hiện có gì đó không đúng, người nằm trên mặt đất kia trông có vẻ khá quen.

Thế là hắn lại hỏi nhóc mập: “Người trên mặt đất kia là ai vậy?”

“Thieu thi đường, hình như tên là... Ngụy Vũ thì phải.” Nhóc mập bắn bay cút mũi trong tay.

“Ai?!”

Tần Hà lập tức mở mở to mắt, bẹp một tiếng, xâu kẹo hồ lô trên tay rơi xuống đất.

Hắn lại vội vàng nhặt xâu kẹo hồ lô lên thổi thổi bụi, rồi đưa cho nhóc mập: “Cầm giúp ta một lát, không được phép ăn vụng đấy!”

Nói xong hắn ta chạy nhanh đến giữa vòng người, cẩn thận quan sát,

Khá lắm, thật sự là Ngụy Vũ!

Mặt mũi sưng vù, ngay cả mẹ ruột cũng chưa chắc đã có thể nhận ra.

“Mã nó điêu dân, dám giết mã của ta, ách... Không đúng, dám đánh nòi của ta!!” Tần Hà lập tức cảm thấy lửa giận vọt lên, xắn tay áo rồi quay sang bốn phía hét lên giận dữ: “Ai làm, đứng ra cho lão tử!”

“Ngay ban ngày ban mặt, ban ngày ban mặt, còn có Vương pháp không? Còn có luật pháp không?”

Tiếng gầm thét giận dữ cực kỳ bá khí, người vây xem càng xì xào bàn tán, nhưng không có ai lên tiếng trả lời.

Cuối cùng vẫn là nhóc mập nhai kẹo hồ lô lên tiếng: “Đừng kêu nữa, người đã sớm đi rồi.”

“Vương bát đản khôn khiếp, ra tay nặng như vậy, lương tâm không đau à?” Tần Hà chỉ có thể lẩm bẩm chửi rửa, tạm thời bỏ qua, suy nghĩ một chút, nâng Ngụy Vũ rời đi.

Thương thế như vậy mà nằm trên đường phố, không chết cũng phải tàn phế.

Tuy nói Ngụy Vũ chỉ là một trong số vô vàn các thân phận giả của Thanh Ngu Đại Tiên, hơn nữa không thể sử dụng để làm việc lớn, nhưng đó cũng là một thân phận mà.

Tuy Thanh Ngu Đại Tiên có nhiều thân phận giả, nhưng không có một cái nào dư thừa cả.

Vương bát đản đồ con rùa, dám đánh nòi của Thanh Ngu Đại Tiên.

Chờ đây, báo thù không qua hôm sau, lát nữa để cái nòi này đi đánh lại.

Ba ngoặt hai rẽ, Tần Hà đi đến một ngôi miếu hoang vắng vẻ, đặt Ngụy Vũ lên cái bàn thờ tàn tạ, cẩn thận kiểm tra.

Bà nội nó, gãy xương hơn phân nửa không nói, kinh mạch cũng bị cắt đứt, sau mông vẫn còn đang chảy máu.

Nòi bị đánh bẹp nha!

Không nói hai lời, Tần Hà lấy từ dưới nách không gian ra một viên Kim sang hoàn, một viên Tây tủy đan, cây miệng Ngụy Vũ ra nhét vào, thấy hấn ta không nuốt lại tìm một cái que thọc nó xuống.

Rất nhanh, xương cốt, kinh mạch bị đứt gãy trên khắp toàn thân Ngụy Vũ đã phát ra âm thanh sinh trưởng.

Tây tủy đan cũng phát huy tác dụng, đang tiến hành tẩy kinh phạt tủy, tinh luyện căn cơ cho Ngụy Vũ.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà lại cởi quần Ngụy Vũ ra.

Dưới mông chảy máu không ngừng, không biết là do bị thương hay là do bị Miêu Thiên Hòa nguyên rửa.

Cởi ra xem xét, Tần Hà không khỏi hít sâu một hơi.

Thuật nguyên rửa của Miêu Thiên Hòa thật sự lợi hại, một khối tĩnh mạch to như vậy, giống như là một cái tổ ong vò vẽ, sung viêm không nói, còn bị đập mạnh một cước làm vỡ nát.

Nếu không cắt hết tận gốc cùng phần thịt bị nát, bệnh này không thể khỏi được.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà lại lấy tú xuân đao từ không gian dưới nách ra.

Đã giúp, vậy thì phải giúp tới cùng.

Thanh Ngưu Đại Tiên, pháp lực vô biên.

Đến đóng vai một lang trung cắt trĩ cũng không thành vấn đề.

Chương 350 – Heo cũng có thể đánh

Y thuật Đông thổ chủ yếu lấy hình thức chữa nội.

Vọng văn vấn thiết, kê đơn bốc thuốc, quy trình chung là như vậy.

Nhưng ngoài chữa nội, y thuật Đông thổ cũng có đao thuật, thuật này thì thái y trong hoàn cung là am hiểu nhất, dựa trên cơ sở là thiên hoạn quan.

Trong cái thời đại không có thuốc tiêu viêm, dù là một miệng vết thương lớn nào cũng có thể khiến người ta dễ dàng mất mạng, huống chi thiên còn là làm cho cả một bộ phận cơ thể biến mất.

Ở phương diện này, thái y được ưu đãi trong việc nắm giữ tài nguyên để luyện tập.

Trên thực tế thông qua một vài phương thuốc bí thuật gia trì, các triều đại thay đổi, tỉ lệ nhiễm trùng sau khi thiên hoạn quan đã cực thấp, chỉ có rất rất ít kẻ xui xẻo bị mất mạng.

Có cơ sở này, lấy đao thuật cắt búi trĩ chữa bệnh cũng không phải là chuyện lạ.

Nhưng bất kể thế nào, cho dù là ở hậu thế, động đao cắt búi trĩ, trước trước sau sau cũng phải xử lý nửa tháng mới có thể ra viện.

Cắt chỗ nào, cắt bao nhiêu, vị trí nào có thể cắt, vị trí nào không thể cắt, cắt xong thì khâu lại như thế nào, kiêng cái gì,... đều phải xem trọng, đó đều là học vấn.

Thậm chí ngay cả đao cụ cũng phải chế tạo đặc biệt theo mục đích sử dụng.

Nhưng ở chỗ Tần Hà thì không cần phức tạp như vậy.

Trực tiếp vỗ thuốc mê lên mũi Ngụy Vũ, lại dùng tú xuân đao “phốc phốc” một tiếng đâm vào, xoay đao một vòng khoét một cái, lại kéo một phát.

“Phốc!”

Một khối máu thịt to chừng cái chén liền trực tiếp bay ra ngoài.

Giải phẫu hoàn thành!

Khá lắm, máu bắn ra đầy nửa mặt tường.

Sắc mặt Ngụy Vũ lập tức trở nên tái trắng với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, nhưng rất nhanh đã dừng lại, tiếp đó tiếng “tạch tạch” liên vang lên, đó là âm thanh thịt miệng vết thương đang mọc lại.

Không qua thời gian bao lâu, máu đã ngừng chảy, thịt đã lành lặn lại, sắc mặt Ngụy Vũ cũng trở nên hồng hào.

Đây chính là Kim sang hoàn, thánh dược chữa thương, làm người chết sống lại, làm xương trắng mọc ra thịt.

Chỉ cần không phải là cắt đứt nguyên cái mô, nó cũng có thể mọc trở lại.

Cái gì gọi là đao thuật đỉnh cao, chính là đây.

Từ xưa đến nay chưa từng có, sau này cũng sẽ không có, dù cho lão thái y chuyên cắt trĩ trong cung tới, cũng phải cúi đầu chịu thua.

Tần Hà quan sát khối thịt trên đất, trong lòng thâm cảm thán, thuật nguyên rửa của Miêu Thiên Hòa quả nhiên rất lợi hại, trĩ trĩ ngoại trĩ hỗn hợp, trĩ nào cũng không sót.

Quá ác độc, may mắn kẻ trúng chiêu không phải là mình.

May mắn đến cỡ nào a.

Lắc đầu, Tần Hà quay lại bên cạnh Ngụy Vũ.

Lúc này Tần Hà đã đổi thành đại sư điêu khắc, trong mắt hắn, Ngụy Vũ với cái quần tụt đến nửa chân đã nghiêm nhiên trở thành một tác phẩm.

Nhìn khuôn mặt sưng vù như cái đầu heo của Ngụy Vũ, Tần Hà vung quyền liên đánh, “bụp bụp bụp” vang dội, cái bàn thờ đều muốn phá tan thành từng mảnh.

Hoàn ngã phiêu phiêu quyền: Học tập thuật này, người có thể thông qua quyền pháp dung cốt tráng cơ, tôi cốt luyện da, đặt đến hiệu quả thẩm mỹ lệ nhan.

Quyền pháp này còn có thể chinh cả dung mạo, tiêu trừ sưng thì đương nhiên là quyền đến đâu tan đến đó.

Rất nhanh những mảng tím xanh trên khuôn mặt Ngụy Vũ đã biến mất không còn một mống, khôi phục dung mạo.

Tần Hà nhìn một chút, vẫn cảm thấy chưa hài lòng.

Khuôn mặt Ngụy Vũ quá dài, như là mặt ngựa, ảnh hưởng cực kỳ lớn đến nhan sắc, hơn nữa xương cốt không đủ sắc nét, lại còn không ít các tí vết như tàn nhang.

Tiếp tục.

Hoàn ngã phiêu phiêu, từng bóng quyền ra nhanh như huyễn ảnh, khuôn mặt Ngụy Vũ dưới những bóng quyền kia bắt đầu thoát thai hoán cốt.

Mặt dài dần dần ngắn lại, khuôn mặt cũng dần dần sắc nét hơn, làn da càng thêm trắng mịn, tí vết, tàn nhang đã biến mất không còn dấu vết.

Sau thời gian mười mấy hơi thở, Tần Hà dừng lại.

Ôi!

Ngụy Vũ vẫn là Ngụy Vũ, người quen biết hẳn ta chắc chắn vẫn có thể nhận ra, nhưng khí chất dung mạo của hẳn ta, lại xảy ra thay đổi đến nghiêng trời lệch đất.

Phong thần như ngọc, mày kiếm nhập tẩn, khuôn mặt như được điêu khắc, môi căng bóng như bôi mỡ, cộng thêm một bộ Phi Ngưu phục phụ trợ, thật ra đáng một đại quan nhân phong độ.

Dung mạo này, nữ nhân nhìn thấy sẽ phải hét lên, nam nhân nhìn đến không biết chuyển hướng, ngay cả Tần Hà cũng không khỏi thưởng thức một hồi lâu.

Đây là bề ngoài, kế tiếp là bên trong.

Cái nôi có vẻ ngoài đẹp trai hơn nữa, mỗi ngày bị người ta hành hung đến mặt mũi bầm dập, kinh mạch đứt đoạn, thì cũng không phải là vấn đề.

Vấn đề là đánh khuôn mặt Ngụy Vũ, nhưng tổn thương chính là mặt mũi Thanh Ngưu Đại Tiên nha.

Không nói hai lời, Tần Hà lập tức bắt “biu biu biu” liên tục về phía khuôn mặt anh tuấn của Ngụy Vũ.

Vũ khí của Ngụy Vũ là lang nha bổng, vậy cho trước một bộ [Đả cầu bổng pháp].

Đả cầu bổng pháp: Tuyệt học Cái môn, học tập thuật pháp này, người chiến cao thủ như đánh chó.

Sau thuật pháp còn phải có công pháp.

Man ngưu kinh: Công pháp nội kinh tứ phẩm, luyện tập công pháp này, kinh khí trong thể nội ngài sẽ có thể mạnh mẽ như trâu rừng, lực lượng lớn vô cùng, tu luyện đến mức độ thâm sâu nhất, còn có thể lay chuyển là sơn nhạc.

Sau công pháp, lại cho thêm một bản bộ pháp.

Bộ pháp chim sẻ: Học tập bộ pháp này, người sẽ có thể di chuyển nhẹ nhàng như một con chim sẻ, nhảy chuyển na di, giữa tác vuông lộ ra thần thông.

Cho hơn ba loại, đều là dùng để đối phó với người.

Ngộ nhớ gặp phải yêu ma quỷ quái, còn phải có chiêu.

Vung tay lên, Đại uy thiên long.

Đại uy thiên long: Bí thuật bất truyền đến từ Thâm Uyên, thi triển pháp thuật này, người có thể triệu hồi ra Thiên long hộ pháp, long này lên là Naga, có lực lượng không có gì là không thể phá.

Về phần đẳng cấp, truyền cho hấn ta trình độ đại thành đi, nếu truyền cao hơn sợ hấn ta kiêu ngạo.

Cuối cùng lại thêm chút cảm ngộ tu luyện.

Có điều kiện này, đừng nói là người, ngay cả một con heo cũng có thể đánh.

Bận rộn xong, Tần Hà trầm ngâm chốc lát, nghĩ hấn là không bỏ sót cái gì, liền phui phui tay, phát áo mà đi.

Cái nôi này, bền chắc rồi.

Qua một hồi lâu sau.

“A?!”

“A!!!”

Hai tiếng thét liên tiếp từ trong miếu hoang truyền ra, cực kỳ chói tai, ngay cả kẻ điếc đều phải bịt tai lại.

Tiếng đầu tiên là hoảng sợ.

Tiếng thứ hai, lại là mừng rỡ!

Chương 351 – Thần tích

“Trả... Kẹo hồ lô cho người.”

Cách ba con phố, nhóc mập mang vẻ mặt không thể tin nổi đưa trả một viên kẹo hồ lô cuối cùng cho Tần Hà.

Vừa rồi người này đưa cho nhóc một xâu mứt quả, nâng lên vị quan sai Phi Ngư Vệ bị hành hung kia liền rời đi.

Vốn nhóc còn tưởng rằng hấn đã không cần xâu kẹo hồ lô này nữa, nhưng chẳng thể ngờ rằng, cách ba con phố mà đối phương còn tìm đến.

Con mẹ nó.

“Người chỉ để lại cho ta có một viên? Đường trên kẹo hồ lô đâu?” Tần Hà nhận lấy mút quả, mặt hơi giật giật, xâu kẹo hồ lô được trả lại trên tay hắn lúc này chỉ còn một viên cuối cùng, hơn nữa đường bao phía trên còn bị liếm sạch.

“Ta đâu biết người còn có thể trở về lấy chứ.” Nhóc mập nhìn Tần Hà từ trên xuống dưới với ánh mắt dò xét xen lẫn khinh bỉ, điều nhóc nói hoàn toàn là tình hình thực tế.

Hơn nữa nhóc không biết là, Tần Hà có thể tìm được nhóc mập ở cách ba đầu đường phố là đã hạ xuống thuật xác định mục tiêu lên người nhóc.

Nếu như biết, hiện tại ánh mắt kia không phải là vẻ khinh bỉ, mà chính là châm chọc.

Đường đường Thanh Ngưu Đại Tiên, lại dùng thuật xác định mục tiêu để tìm mút quả.

Đây là kẹo kiệt bún xin đến mức nào a!

Nếu biết trước thì nhóc đã ăn nhanh cho hết, cần gì phải liếm đường cả nửa ngày như vậy.

“Tốt xâu gì người cũng nên để lại một nửa chứ.” Tần Hà tỏ vẻ ghét bỏ, phía trên viên trái cây gì không rõ kia đầy nước trơn bóng, đó đều là nước bọt.

“Cắt, cái kẹo hồ lô khoai lang này của người, bản thiếu gia cũng chả thèm nhá.” Nhóc mập khinh bỉ liếc mắt một cái rồi mang về mặt kiêu ngạo rời đi.

Loạn thế buông xuống, khắp nơi đều là quỷ gầy, rất hiếm thấy mấy tên mập mạp, nhóc có thể ăn đến một thân thịt, đương nhiên không phải con nhà bình thường, một xâu kẹo hồ lô đúng là không đến mức lấy làm của hiếm.

Nhưng mà Tần Hà lúc này cũng không hề nổi giận, mà ngược lại là ngậy ngân cả người.

Bởi vì nhóc mập nói kẹo hồ lô này là kẹo hồ lô “khoai lang”.

Điều này làm cho trong đầu Tần Hà lóe lên tia sáng.

Khoai lang, cũng gọi là khoai lang, khoai lang.

Đây chính là một loại lương thực phụ cao sản, không kén chọn đất, tùy tiện chọn một mảnh đất hoang ngoài dã ngoại cũng có

thể trồng được.

Có cái thứ này, ruộng nào có đất đều là ruộng tốt.

Ngoại trừ khoai lang, còn có bắp ngô cùng khoai tây, ba loại nông sản này có danh xưng là cao sản tam bảo.

Trước thời Đại Lê, đất đai Đông thổ mệnh mông có thể chịu tải nhiều nhất là 8000 vạn nhân khẩu, nếu nhiều hơn thì nhất định sẽ sinh loạn.

Chỉ có một trận bạo loạn chết đi bảy, tám phần, nhân địa mâu thuẫn mới có thể hòa dịu, mới có thể bắt đầu lại từ đầu.

Đây cũng là bí mật trị loạn Luân hồi.

Nhưng ở trong cái thời không hậu thế kia, mặc dù những năm cuối Địch triều chiến loạn mấy năm liên tiếp, dân chúng lâm than, nhưng vẫn có bốn vạn vạn nhân khẩu.

Chênh lệch gấp năm lần.

Đây cũng là nhờ sự cống hiến của lương thực cao sản.

Không cần đến bất kỳ tiến bộ gì về khoa học kỹ thuật làm nông, chỉ là giống nông sản khác nhau.

Ở cái thời không này, lúa mì cùng lúa nước không chỉ có sản lượng thấp mà còn rất yếu ớt, hơi có chút hạn hán hay ngập úng thì sẽ không cho người thu hoạch được một hạt nào.

“Đây thật sự là khoai lang?” Tần Hà nhìn viên kẹo hồ lô cuối cùng trên tay.

Nên miêu tả mùi vị thế nào đây, nhai hết lớp đường cực kỳ mỏng bên ngoài thì sẽ thấy nhạt như nước ốc, không đắng, không ngọt cũng chẳng chát, chẳng có mùi vị gì, hơn nữa cảm giác sợi xơ rất rõ ràng, không hề giống với khoai lang ở hậu thế.

“Chẳng lẽ nguyên nhân là do chưa được biến đổi giống?” Tần Hà nghi hoặc, cũng không biết đây rốt cuộc có phải là khoai lang hay không.

Suy nghĩ một lát, Tần Hà đi đến chợ bán thức ăn.

Nói tới nơi nào có bán thứ này, khả năng lớn nhất chính là chợ bán thức ăn.

Không lâu sau, Tần Hà đã đến chợ bán thức ăn.

Hoàng A Bà vẫn đang ngồi tỉ mỉ nhặt rau trong một góc chợ, động tác của bà cực kỳ chậm chạp, trên khuôn mặt chất đầy nếp nhăn lộ ra sự hiền lành và tĩnh lặng của năm tháng.

Trên bồ cỏ trước mặt, giá đậu, cải trắng, rau hẹ được sắp xếp chỉnh tề, xanh tươi căng mọng nước.

Hoàng A Bà trông thấy Tần Hà, trên gương mặt hiền từ nở nụ cười: “Rất lâu không thấy tiểu quan nhân tới chợ bán thức ăn rồi.”

“Đi xa một chuyến vừa mới trở về.” Tần Hà cười, ngồi xổm xuống, hỏi: “Thời gian trước nghe nói thân thể lệnh lang không tốt, không biết hiện tại đã đỡ hơn chút nào chưa?”

“Đã khỏi rồi.” Khuôn mặt Hoàng A Bà càng thêm tươi sáng, nói: “Đều là nhờ Thanh Ngưu Đại Tiên hiển linh, nhi tử ta không chỉ thân thể khỏe mạnh lại, mùa thu năm ngoái còn qua thi Hương đây.”

Nhắc đến nhi tử mình, Hoàng A Bà không khỏi nói nhiều thêm vài câu.

“Nha, đây chính là cử nhân a, xin chúc mừng.”

Tần Hà cười chấp tay một cái, nói tiếp: “Không bao lâu nữa chính là kỳ thi mùa xuân, lệnh lang tiến thêm một bước thì chính là tam bảng tiến sĩ rồi, nói không chừng chính là quan trạng nguyên đây.”

“Cảm ơn lời tốt lành của quan nhân.” Hoàng A Bà cười híp cả mắt lại.

Tiếp đó Tần Hà lại cùng Hoàng A Bà tán gẫu vài câu việc nhà rồi mới lấy khoai lang ra, hỏi: “Hoàng A Bà, ngài xem thử ở đâu có bán thứ này?”

“Đây là khoai lang?” Con mắt đục ngầu của Hoàng A Bà nhìn xem một chút, nói: “Trại heo bên kia có trồng, hình như là trồng để cho heo ăn, trước đây chưa từng thấy thứ này.”

“Trại heo?” Đôi mắt Tần Hà hơi hơi sáng lên.

Con mẹ nó, thì ra ban đầu thứ này thật sự là dùng để cho heo ăn a.

Bán kẹo hồ lô vậy mà lại dùng thức ăn cho heo làm kẹo hồ lô, lương tâm xấu xa.

Phi, gian thương!

Có được tin tức, Tần Hà lại đi đến trại nuôi heo.

Trước đây Tần Hà cũng từng có nghe nói về trại nuôi heo ở ngoài thành, trùng hợp quá, đó lại là sản nghiệp của Trung Sơn Vương Phủ.

Loạn thế buông xuống, giá lương thực tăng cao, ăn cơm còn thành vấn đề, ăn thịt thì càng khó hơn, trong nhà dân chúng bình thường có thể nuôi được mấy con gà đã là không tệ, thì sao có thể dám nuôi heo chứ.

Chỉ có hào môn quyền quý vì muốn có thể ăn thịt đều đặn, mới xây dựng trại chăn nuôi súc vật, cũng tiêu hao bớt chút lương thực bị ảm mốc, trên cơ bản là tự chăn nuôi tự mình sử dụng.

Không qua bao lâu Tần Hà đã đi ra khỏi hành, đến trại nuôi heo, quả nhiên phát hiện ra khoai lang chất như núi ở trong một túp lều khuất đằng sau trại heo.

Tất cả đều được thu hoạch từ trong đất, trên những củ khoai lang to bằng nắm tay trẻ con đều có mầm khô bọc bùn đất.

Một tên có dáng vẻ là quân sự đang nằm trên ghế bập bênh, còn ba năm tên hạ nhân thì đang bận cắt khoai lang bỏ vào thùng, chế biến thức ăn cho heo.

Tần Hà thấy cảnh này, bách biến thân y biến thành áo bào đỏ Phi Ngư phục, vác tú xuân đao lên vai rồi trực tiếp leo tường đi vào.

Quân sự tên là Khâu Tam Hải, là quân gia cấp Đình của Trung Sơn Vương phủ, hơn nữa còn là loại cấp đình thấp nhất không được ưa thích, bị ném ở cái trại nuôi heo này, cả ngày làm bạn với súc sinh cùng phân heo.

Khâu Tam Hải vừa trông thấy Tần Hà, người run lên một cái.

Áo bào đỏ Phi Ngư phục, đây là màu áo bào của Thiên hộ Phi Ngư Vệ, có kém nhất cũng là một tên Thần bộ.

Những người này, ai nấy đều là nhân vật hung ác một lời không hợp liền diệt môn.

Khâu Tam Hải cùng mấy tên hạ nhân không dám thất lễ, vội vàng chạy lên phía trước quỳ xuống nghênh đón: “Tiểu nhân Khâu Tam Hải bái... bái kiến thượng sai Phi Ngư.

Tuy rằng nơi này là sản nghiệp của Trung Sơn Vương phủ, nhưng Khâu Tam Hải cũng chỉ là một quản gia ngoài rìa của Vương phủ, không có năng lực cũng không có can đảm lơ là một vị Thiên hộ Phi Ngư Vệ.

Chẳng qua khiến hắn ta cảm thấy kỳ quái là, vị Thiên hộ này thế mà lại xuất hiện một thân một mình.

“Những khoai lang này đều là do các người trồng?” Tần Hà đi thẳng vào vấn đề, hỏi.

“Là... Là tiểu nhân dẫn bọn họ trồng.” Toàn thân Khâu Tam Hải khẽ run rẩy, cẩn thận dò hỏi: “Không biết Thượng sai đại giá, thế nhưng là có gì cần tiểu nhân cống hiến sức lực.”

“Thành thật khai báo, người bắt đầu trồng khoai lang từ khi nào, trồng để làm gì, lấy giống từ đâu?” Tần Hà ném ra một loạt câu hỏi.

Mặc dù khoai lang là lương thực cao sản, nhưng cũng phải trải qua một thời gian dài đằng đẳng mới bị con người phát hiện, được con người tiếp nhận.

Không thể ngờ rằng, ở đây đã trồng thành quy mô, quả thực khiến cho người ta ngoài ý muốn.

Khâu Tam Hải vừa nghe một loạt câu hỏi như là thẩm án của Tần Hà, bị dọa sợ đến sắp sớt tiểu ra quần, dưới sự sợ hãi, điều gì có thể nói không thể nói hắn ta cũng đều bàn giao toàn bộ rõ ràng.

Vẫn là vì một chữ, lợi.

Trại nuôi heo chăn nuôi heo, số lượng mỗi một con đều đều rõ ràng, số lượng lương thực ẩm mốc được đưa đến cũng được ghi chép, tuy nói là nuôi 180 con heo, nhưng thế nào thì heo cũng là gia súc có giá trị, bất kể là lớn nhỏ sống chết, đều phải nộp lên để kiểm tra và giết mổ.

Không gian mà Khâu Tam Hải có thể động tay động chân bỏ túi riêng không lớn, ít nhất thì cũng không thỏa mãn được cái miệng của hắn ta, bằng không cái trại nuôi heo này có thể đến lượt Khâu Tam Hải đến quản lý chứ.

Không có bối cảnh không có chỗ dựa, Khâu Tam Hải cũng không dám thả gan ra làm chuyện gì lớn.

Không thể mưu lợi từ trên thân heo, vậy thì cũng chỉ có thể moi từ trên lương thực chăn nuôi heo thôi.

Ở đây lại ứng với câu nói kia, thiên hạ rộn ràng, đều là vì lợi mà đến, thiên hạ nhốn nháo, đều là vì lợi mà đi.

Khâu Tam Hải nghe ngóng nhiều nơi, cuối cùng tìm được một loại lương thực cho heo ăn có thể thay thế cho lương thực năm mốc, chính là khoai lang.

Hắn ta sai người lấy giống từ phương nam về, bắt đầu trồng thử nghiệm trên quy mô nhỏ, sau khi phát hiện không có vấn đề gì, gan cũng lớn hơn, lấy hết toàn bộ đất hoang xung quanh trại chăn nuôi ra trồng khoai lang.

Cái thứ khoai lang này không kén đất, cũng không cần phải xử lý chăm sóc gì nhiều, cũng chẳng cần bón phân, cứ trồng là có thể mọc, vấn đề chỉ là mọc nhiều hay mọc ít mà thôi.

Heo có thức ăn mới, như vậy chỗ lương thực ảm mốc vận chuyển tới kia có thể mang đi bán lấy tiền.

Nhờ vào đó mưu lợi, những năm qua Khâu Tam Hải rốt cuộc được sống khá dễ chịu, trong tay cũng dư dả chút đỉnh, heo nuôi ra cũng không tồi, mỗi năm khảo hạch gia đình đều được thượng đẳng.

Tần Hà đột nhiên xuất hiện, khiến hắn ta theo bản năng cho là, việc mình làm đã bị Trung Sơn Vương phủ biết, giờ chính là mượn tay Phi Ngự Vệ bắt người đi.

“Thượng quan tha mạng, thượng quan tha mạng, tiểu dân không dám nữa.” Khâu Tam Hải nói xong thì cuống quýt dập đầu, bốn chôn lo sợ.

“Tha mạng cái gì, bản sai chỉ đi ngang qua đây xem thử, cái thứ này rất tốt, trồng nhiều một chút.” Tần Hà nói, nói xong

hắn lần lượt vỗ lên trán đám người Khâu Tam Hải mỗi người một cái, quay người liền đi.

Đám người nhất thời ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, ôm đầu hoảng hốt sợ hãi.

Bởi vì lúc này trong đầu bọn họ đều xuất hiện rất nhiều tri thức kỳ lạ gọi là [Kỹ thuật gây giống cùng trồng trọt khoai lang!]

Đây là.... Thần tích!

Chương 352 – Báo thù không qua đêm

Cùng lúc đó, trong kinh thành.

Một tin tức như mọc cánh đã nhanh chóng lan truyền khắp Kinh thành.

Nội dung cực kỳ nóng.

Con em dòng chính Tào thị tướng môn, cũng chính là cháu trai của Trần quốc tướng quân Tào Văn Chiếu, đã hành hung đồ đệ của thủ tịch thiêu thi đường Phi Ngư Vệ Đồ Bách Thú ngay trên đường phố.

Một phe là Tào thị tướng môn nắm giữ quân quyền cửu biên, một phe là Phi Ngư Vệ miệng ngậm thiên hiến nắm giữ quyền lực tiền trạm hậu tẩu.

Việc song phương giao phong, rơi vào trong mắt người có tâm, người hiểu chuyện, đó chính là chuyện có khả năng đã được sắp xếp.

Có người nói đây là Tào Văn Chiếu đang thăm dò Thẩm Luyện, có người nói là do Phi Ngư Vệ giấu giếm tình báo, gài bẫy Tào Văn Chiếu ở đất Lỗ, cho nên lúc này Tào Văn Chiếu thụ ý tử đệ gia tộc, làm cho Phi Ngư Vệ khó chịu, thậm chí còn có người nói, An Bình quận chúa tuyển chọn Phò mã gia, Tào Văn Chiếu cùng Thẩm Luyện đều có ý, nên bắt đầu âm thầm không vừa mắt nhau,...đủ loại lời đồn bay đầy trời.

Phi Ngư Vệ biết được Ngụy Vũ bị hành hung, khẩn cấp xuất động.

Nhưng mà khi đến nơi, ngoại trừ một vũng máu trên đất ra thì không thấy Ngụy Vũ.

Bắt một số người thẩm vấn, kết quả những người này chỉ biết là Ngụy Vũ đã bị một người mang đi, nhưng mà ai mang thì không thể nhớ ra được. Không chỉ là không thể nhớ được người kia trông như thế nào, thậm chí là nam hay nữ cũng chẳng nhớ được.

Chuyện quỷ dị như vậy đã dẫn phát Phi Ngư Vệ chấn động.

Ngay vào lúc Phi Ngư Vệ định lục soát tìm kiếm khắp toàn thành thì Ngụy Vũ lại xuất hiện.

Trên quần áo dính rất nhiều máu, nhưng sắc mặt lại hồng hào khác thường, long hành hổ bộ, không có dáng vẻ gì như là bị thương.

Thấy ai cũng không mở miệng, trực tiếp quay lại thiêu thi đường lấy thanh lang nha bổng của mình, lại đi kho vũ khí lấy một quả Phích lịch pháo, rồi đi về phía Tào phủ.

Đám người Phi Ngư Vệ đều kinh hãi.

Ngụy Vũ đây là muốn báo thù a.

Thế là cả đám lũ lượt đi theo, một số người sợ Ngụy Vũ ăn thiệt thòi, có tâm lên khuyên giải, nhưng lại bị Ngụy Vũ dùng ánh mắt muốn giết người trừng lui.

Trong đó có Ngụy Nguyên Xuân, ánh mắt kia của Ngụy Vũ, trừng đến hắn ta dựng hết lông tơ toàn thân.

Điều này khiến hắn ta khiếp sợ không thôi, Ngụy Vũ chỉ có hơn hai mươi năm nội kinh, lúc nào mà một ánh mắt lại có uy thế đến vậy?

Nhưng mà Ngụy Nguyên Xuân vẫn cảm thấy không thích hợp, vội vàng đi thông báo cho Ngụy Nguyên Cát cùng Thường Ôn.

Gia hỏa Ngụy Vũ này, muốn làm lớn chuyện a.

Mang cả Phích lịch pháo đi, đây không phải là đánh không lại nên chuẩn bị cùng Tào Ngạn đồng quy vu tận chứ.

Ngụy Nguyên Cát cùng Thường Ôn vừa nhận được tin tức Ngụy Vũ bị hành hung, đang vội vàng trở về thì lại nhận được tin tức mới, liền lập tức chạy về phía Tào Phủ.

Các Thiên hộ đại nhân Phi Ngư Vệ không tiện đứng ra nên chỉ có thể để hai người họ ra mặt.

Dù sao, thế hệ hậu bối trẻ tuổi xảy ra tranh đấu, nếu đám già này nhảy ra thì cũng quá mất bức cách.

Rất nhanh, Thường Ôn cùng Ngụy Nguyên Cát đã đến Tào Phủ.

Vừa nhìn một cái, cảnh tượng thật náo nhiệt.

Một đám người ô ương ô ương vây xem ba tầng trong ba tầng ngoài.

Ngụy Nguyên Cát theo bản năng muốn tiến lên khuyên giải.

Hắn ta đã từng nghe nói về Tào Ngạn này, bốn mươi năm nội kinh, đã gần đạt tới nội kinh đỉnh phong.

Công pháp tu luyện nội kinh của y là tuyệt học của Tào thị tướng môn, kinh khí công rất bá đạo, loại nội kinh này bắt nguồn từ binh nghiệp nên cực kỳ hung ác bá đạo, trước mặt y lỡ có một bước vô ý thì ngay cả nội kinh đỉnh phong cũng phải ăn thiệt thòi.

Tào thị tướng môn ra hai cao thủ ngoại kinh, tuyệt đối không phải là hạng ăn chay.

Ngụy Vũ mới chừng hai mươi năm nội kinh, chắc chắn sẽ phải chịu thiệt lớn.

Nhưng lúc này, Thường Ôn lại đưa tay ngăn Ngụy Nguyên Cát lại, nói: “Từ từ, cung đã ra dây không quay đầu, chúng ta bày ra tình cảnh lớn như vậy đi tới trước cửa Tào Phủ, nếu là đầu voi đuôi chuột xám xịt rút lui, sau này Ngụy Vũ sẽ không thể ngẩng đầu làm người, Phi Ngư Vệ cũng mất hết mặt mũi.”

Ngụy Nguyên Cát nhìn đám người đông nghịt xung quanh, vẻ mặt khó coi, bởi vì Thường Ôn nói có đạo lý.

Khiêu chiến thua sẽ bị mất mặt, nhưng ít ra không mất đi cốt khí.

Nhưng nếu đã đến cửa mà còn e ngại rút lui, không biết bên ngoài sẽ nói thế nào đây.

Khí khái Phi Ngự Vệ cũng bị mất.

“Nếu thật sự đánh không lại, hai chúng ta nhúng tay là được, không để Ngự Vũ thua quá khó nhìn.” Thường Ôn lại nói tiếp.

Ngự Nguyên Cát chỉ có thể gật đầu, nghĩ thầm, Vũ ca người đây là tình huống gì vậy?

Vừa chịu một trận đánh, lại chạy tới tặng đầu người?

Mặc dù Phích lịch pháo rất mạnh, nhưng dùng thứ này đánh, nói ra cũng mất mặt a.

Mấu chốt nhất là, kíp nổ của Phích lịch pháo rất dài, ném ra bên ngoài muốn nổ được một người hành động bình thường, không khác gì người ngốc nói mớ cả.

Trong lúc hai người nói chuyện, Ngự Vũ đi tới cửa Tào Phủ, lạnh lùng quát một tiếng: “Tào Ngạn, đi ra ngoài đánh một trận!”

Hộ vệ Tào gia thấy một đám Phi Ngự Vệ tới cửa, lập tức đóng cửa lớn lại, nhanh chóng chạy đi báo cáo Tào Ngạn.

Trong Tào phủ, Tào Ngạn lúc này đang luyện công.

Vừa nghe hạ nhân tới báo, nói là bại tướng dưới tay Tần Hà tới cửa khiêu chiến, lập tức cười nhạo một tiếng, có xúc động muốn lập tức lao ra lại hành hung hấn ta một trận, cho hấn ta biết vì sao bông hoa đỏ như vậy, nhưng lại cảm thấy nếu mình vội vàng ra ngoài như vậy sẽ hạ giá trị bản thân.

Người muốn chiến? Ta liền lập tức phụng bồi?

Cho người đẹp mặt, không được!

Thế là Tào Ngạn dẫn tính tình xuống, tiếp tục luyện công, chuẩn bị phơi Ngự Vũ ở đó một hồi rồi nói tiếp.

Nhưng mà vào đúng lúc này.

“Ầm ầm!”

Một tiếng nổ cực lớn vang lên, chấn thiên động địa, chỉ thấy từ phía cửa lớn, một đám mây đen phóng lên trời.

Trong nháy mắt, khuôn mặt Tào Ngạn đã đen thành nghiên mực.

Âm thanh này, hẳn ta không thể quen thuộc hơn được.

Phích lịch pháo!

Ở thành Lâm Thanh, hẳn ta chính là bị một quả Phích Lịch Pháo nổ đầy bụi đất.

Vừa rồi lúc hẳn ta hành hung Ngụy Vũ, cũng mắng Ngụy Vũ là “Có gan người lại ném Phích lịch pháo a.”

Kết quả ông nội người, thực sự ném một quả Phích lịch pháo tới.

“Có gan đây!”

Tào Ngạn tức giận đến đập một quyền đánh vỡ cái bàn trước mặt.

Chương 353 – Gặp ma ban ngày

Mặc dù Phích lịch pháo không nổ đến người, nhưng đây là khiêu khích.

Đánh chính là đánh mặt Tào Ngạn, đánh đến nóng bùng bùng.

Tào Ngạn tức giận đến thở gấp, lập tức xách quân đao lên rồi xông ra ngoài.

Đến cửa ra vào xem xét, đại môn Tào gia chỉ còn lại hai ụ đá, toàn bộ đại môn đã bị nổ san bằng.

Ngụy Vũ vác lang nha bổng, một người đứng ngay trước cửa.

“Người....”

Tào Ngạn theo bản năng định mắng chửi, nhưng vừa nhìn thấy khuôn mặt trắng trẻo kia của Ngụy Vũ đã sững người ra.

Gương mặt này, rất đẹp trai.

Khiến hẳn ta phải ghen tị, nhưng đồng thời cũng làm cho hẳn ta chấn kinh.

Bởi vì ngay mới vừa rồi, gương mặt này đã bị mình hành hung thành đầu heo, như thế nào vừa quay đầu lại, không chỉ khuôn mặt phục hồi như cũ, còn trở nên đẹp trai hơn?

Đây là gặp ma ban ngày à!

Thế là câu mắng chửi của hắn ta đã bẻ ngoặt thành: “Ngươi... Là Ngụy Vũ?”

Trong lòng không khỏi nghĩ thầm, đây chẳng lẽ là ca ca hay là đệ đệ song sinh của Ngụy Vũ?

Bằng không tại sao nhan sắc lại đột nhiên tăng cao như vậy, máu chốt là, vừa rồi mình không chỉ đánh mặt Ngụy Vũ thành đầu heo, còn cắt đứt mấy đoạn kinh mạch.

Thương thế nặng như vậy, nhẹ thì nằm bẹp trên giường mấy tháng, nặng thì trực tiếp tàn phế.

Tuyệt đối không thể đứng lên nhanh như vậy được.

“Lão tử đi không đổi tên ngồi không đổi họ, vừa rồi ngươi vô cớ tập kích ta, là đạo lý gì?” Ngụy Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, cho đến tận lúc này, hắn ta vẫn không tài nào hiểu được, vì sao Tào Ngạn lại đột nhiên động thủ với mình.

“Ngươi ở thành Lâm Thanh chiếm lò hỏa táng của ta, còn lấy Phích lịch pháo nổ ta, đừng có mà ở đây giả vờ vô tội.” Tào Ngạn quát lớn.

“Tốt tốt tốt, ngươi không chỉ tập kích ta, còn ngậm máu phun người.” Ngụy Vũ tức giận vô cùng, nổi giận nói: “Vậy thì so tài xem thật giả đi, Tào gia tặc tử, nhìn đánh!”

Tiếng nói vừa dứt, dưới chân Ngụy Vũ liền lóe lên bộ pháp chim sẻ, phóng tới Tào Ngạn.

“Thật can đảm!”

Tào Ngạn biến sắc, bởi vì hắn ta đột nhiên phát hiện.

Khí thế Ngụy Vũ đã thay đổi, trở nên rất mạnh.

Hơn nữa bước chân còn tạo thành ảnh, rõ ràng là một loại bộ pháp nào đó.

Người vừa động, so sánh với thời điểm ban nãy khi bị đánh, tưởng chừng như là hai người.

“Ăn ta một bông!”

Ngụy Vũ gầm lên, cũng không ra hoa chiêu đặc biệt gì, chính là đánh một đòn cảnh cáo về phía Tào Ngạn.

Dựa vào sức mạnh, dựa vào tốc độ.

Trong cơ thể hắn ta, man ngư kinh chấn động ầm ầm.

Gấp tám lần sức mạnh cơ sở gia trì.

Cảm nhận đầu tiên của Tào Ngạn chính là tốc độ của Ngụy Vũ, chỉ trong nháy mắt người đã đến trước mặt, lang nha bổng đã đập nện xuống.

Đây là một kích giận dữ của Ngụy Vũ, thế đại lực trầm.

Tào Ngạn có năng lực tránh đi, nhưng vội vàng tránh đi thường sẽ đồng nghĩa với mở rộng sơ hở.

Rất dễ dàng bị chiêu tiếp theo sau của đối phương đánh bại.

Chọi cứng!

Tào Ngạn lập tức làm ra quyết định, ngang đao đón đỡ.

Một kích tức giận của Ngụy Vũ tương đối lợi hại, hơn nữa khí thế cũng rất mạnh.

Nhưng Tào Ngạn không cho rằng một kích này của Ngụy Vũ có thể làm gì được mình, nói không chừng là do Ngụy Vũ đã sử dụng một loại đan dược đốt huyết tăng trưởng nội kinh nào đó, làm cho uy lực tăng gấp đôi bình thường.

Căn cứ vào biểu hiện trước đây của Ngụy Vũ, đừng nói là một kích, ba kích hắn ta cũng đỡ được.

Nhưng mà ngay sau đó, trái tim Tào Ngạn lạnh lẽo.

“Rầm!”

Lang nha bổng hung hăng đập nện xuống.

Tào Ngạn chỉ cảm thấy giống như là Thái Sơn áp đỉnh, cả người lập tức trầm xuống.

Cổ tay cầm đao suýt chút nữa đã trật khớp, quân đao bị đập đến va vào bả vai hắn ta, “răng rắc” một tiếng, sau đó là một tiếng xương nứt cực kỳ thanh thúy vang lên.

Ngay sau đó, hai người đối chiến đều đồng thời kêu đau ra tiếng.

Tào Ngạn đánh giá thấp uy lực một kích này của Ngụy Vũ, Ngụy Vũ cũng vậy, không có dự đoán chính xác về lực lượng của mình, bạch bạch bạch lui về phía sau, suýt chút nữa lang nha bổng đã tuột khỏi tay.

Nhưng bất kể như thế nào.

Một kích này đã lập tức phân ra cao thấp.

Ngụy Vũ chỉ là bị đẩy lui, còn Tào Ngạn thì thảm rồi, hai chân trực tiếp bị lún xuống đất, sâu đến quá gối.

Đầu vai nứt xương, cổ tay đau nhức kịch liệt, còn nội kinh trong cơ thể thì bị chấn đến đảo ngược, suýt chút nữa đã phun một búng máu ra ngoài.

“Òa!”

Một màn này cũng khiến toàn bộ đám người vây xem phải chấn kinh.

Một kích toàn lực của Ngụy Vũ, xem xét ba động nội kinh chấn ra ngoài, rõ ràng là trình độ hơn bốn mươi năm nội kinh.

Chênh lệch lớn đến mức phải lấy ngàn dặm để tính.

“Thực lực vũ ca mạnh hơn quá nhiều!” Ngụy Nguyên Xuân trợn to hai mắt, không thể tin nổi.

“Đây là.... Bằng trình độ với chúng ta.” Mặt Thường Ôn hơi giật giật.

Ngụy Nguyên Cát thì mang vẻ mặt rung động, “Không cách nội kinh đỉnh phong bao nhiêu đâu.”

Không chỉ riêng bọn họ, ngay cả Tào Ngạn cũng giật mình sửng sốt, ngạc nhiên quát hỏi: “Rốt cuộc thì người là ai, người không phải Ngụy Vũ?”

Hắn ta không hiểu, cách thời gian trước sau chưa đến nửa canh giờ, tại sao một người lại có thay đổi lớn đến như vậy.

“Luối khô, lão tử đi không đổi tên ngồi không đổi họ.” Ngụy Vũ cũng không biết dung mạo mình đã thay đổi, hét to một

tiếng, lại phóng về phía Tào Ngạn: “Tào gia tặc tử, gần đây có người thì không có ta, nhận lấy cái chết!”

Ngay sau đó, kịch chiến bộc phát.

Thực lực Ngụy Vũ tăng lên cực lớn, quơ múa lang nha bổng kín không kẽ hở, tinh túy của Đả cầu bổng pháp hiển lộ rõ ràng.

Cộng thêm Man ngư kinh tăng lực lượng lên gấp tám lần, có thể nói là chiêu nào chiêu nấy thế đại lực trầm.

Nhưng mà Tào Ngạn cũng không phải kẻ ăn chay, nội kinh Tào gia bá đạo hùng hồn như long ngâm biển gầm, phong mang cực kỳ bá đạo, quân đao chém đến mang theo thế không gì không thể phá.

Đây là công pháp tu luyện lĩnh ngộ được từ trên chiến trường, là điểm tựa và nội tình của Tào thị nhất tộc, giao đấu sa trường, đại khai đại hợp, khí thế kinh người.

Nhưng cho dù như thế, Tào Ngạn vẫn là có khổ khó nói.

Nhất lực hàng thập hội!

Chiêu nào chiêu nấy của Ngụy Vũ đều là thế đại lực trầm, hơn nữa càng đánh càng thành thạo, nội kinh bá đạo của Tào Ngạn càng đỡ càng tổn sức.

Chương 354 – Thức thứ ba của Đả cầu bổng pháp

“Rầm!”

Lang nha bổng ầm ầm đánh xuống.

Mặc dù quân đao của Tào Ngạn là chiến đao dày rộng, cũng không chịu được mà bị uốn thành một đường cong làm người ta khiếp sợ.

Lang nha bổng là vũ khí cùn, dưới sức mạnh cường đại gia trì, chiến lực cực kỳ cường bạo.

Nếu như quân đao của Tào Ngạn không phải là được làm từ huyền thiết thì đã sớm gãy mất rồi.

Còn Ngụy Vũ thì càng đánh lại càng hung mãnh, càng đánh càng hung phấn, hẳn ta cảm thấy Tào Ngạn đã không còn sức chống đỡ.

Ngụy Vũ cảm giác như là đang bay vậy.

Lang nha bổng dần dần hóa thành tàn ảnh, điên cuồng đập nện về phía Tào Ngạn.

[Đả cầu bổng pháp] trình độ đại thành, dù xem như xếp hạng riêng, cũng đủ để hùng bá một phương trong giang hồ, độc chiếm vị trí đầu, chỉ cần không chết, giang hồ ắt sẽ có truyền thuyết.

Tào Ngạn có thể nỗ lực chống đỡ công kích hung mãnh như vậy, cũng đã đủ để vui vẻ tự đắc.

Có điều cây kim so với cọng râu, rốt cuộc thì râu vẫn kém hơn một bậc.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Tào Ngạn dưới trọng kích đã lộ ra yếu vị rõ ràng.

Ngụy Vũ thấy vậy, lập tức sử dụng ra thức thứ ba của Đả cầu bổng pháp.

Phản Tróc Cầu Đòn!

“Bành!@”

“Ngao ngao!”

Tào Ngạn trực tiếp bị đánh đến kêu ra tiếng chó, cả người cả người lẫn đao bay ngang nện vào phế tích chỗ đại môn bị sụp đổ, tung lên một đám bụi đất.

“Oa!!”

“Lợi hại!!”

Đám người vây xem lập tức phát ra tiếng ngạc nhiên thán phục.

Lần này thì không xem như là chuyện đột ngột, bởi vì Tào Ngạn về sau dần dần rơi xuống hạ phong, người có mắt đều đã nhìn ra.

“Vũ ca lợi hại!”

“Phi ngư uy vũ!!”

“...”

Đám người Phi Ngư Vệ càng là lớn tiếng la lớn.

Trong tình huống ước chiến như vậy, chỉ có người trong cuộc mới có thể tự lấy lại mặt mũi, nếu người khác giúp đỡ thì dù là thắng cũng rất khó coi.

Ngụy Vũ ra một bóng tróc mộng này, xem như đã lấy lại được mặt mũi cho Phi Ngư Vệ.

Sau đó lại gán cái danh không giảng võ đức, đánh lên trên đường cho Tào thị tướng môn.

Hoàn mỹ!

Phi Ngư Vệ va chạm với Tào thị tướng môn, Phi Ngư Vệ thắng một nước nhỏ, cực kỳ có mặt mũi.

Về phần Ngụy Vũ thì quả thực giống như là nằm mơ.

Hạnh phúc tới theo một cách quá mộng ảo.

Chịu một trận đánh đập, đòi lấy một đồng truyền pháp khiến người ta phải hô hấp dồn dập.

Giờ khắc này, thậm chí Ngụy Vũ còn cảm thấy, nếu trận đánh chỉ chịu đòn kia có thảm hơn gấp mười lần, hẳn ta cũng có thể đón nhận.

Không có chuyện gì càng sung sướng hơn việc thực lực tăng vọt.

Ngụy Vũ không khỏi giơ tay lên, đón nhận những tiếng reo hò của đám người, giống như là đấu sĩ ngay giữa sàn đấu thú.

Tiểu thiên tài trước kia của thi thể đường, đã lại trở về vị trí trung tâm Phi Ngư Vệ.

Thiên tài vĩnh viễn là thiên tài, không cần nhiều ánh nắng, cũng chẳng cần nhiều mưa ban, chỉ cần một viên Tẩy tủy đan, đã có thể tăng thêm hai mươi năm đạo hạnh.

Tăng trưởng lớn như vậy, đã gần như là vượt qua tất cả mọi người.

Cảm xúc bị đè nén đã lâu nay đột nhiên được phát tiết, thậm chí làm cho Ngụy Vũ muốn khóc.

Nếu biết sẽ như vậy, sao lúc trước còn như thế chứ!

Thực lực mới là thật thơm!

Ngay vào lúc Ngụy Vũ đang hưởng thụ lấy thắng lợi, Tào Ngạn run run rẩy rẩy che mờ vịn tường đứng lên, trên mặt vẫn là vẻ không dám tin, chỉ vào Ngụy Vũ nói: “Ngươi, vô sỉ... Ngươi không phải là Ngụy Vũ, các ngươi không phải là một người, các ngươi không phải là một người!”

Thực lực chênh lệch cực lớn, người cảm nhận rõ ràng nhất, chính là hắn ta.

Bất kể là khí tức hay dung mạo cũng có sự khác biệt rất nhiều, ngay cả khuôn mặt cũng không phải là một.

Tào Ngạn hẳn không phục!

Phi Ngự Vệ không biết xấu hổ, tìm người gian lận!

“Nói năng bậy bạ, ngậm máu phun người! Lão tử đi không đổi tên ngồi không đổi họ, trời đất chứng giám, còn lâu mới vô sỉ như ngươi!” Ngụy Vũ trực tiếp mắng lại, rồi nói tiếp: “Không phục chứ gì, tiếp tục tới đi!”

Tào Ngạn đau đến nhe răng trợn mắt, chỉ vào Ngụy Vũ nói: “Ngươi chờ đấy, ta nhất định sẽ quay lại báo thù!”

Tiếng nói vừa dứt, trong tay hắn ta đột nhiên xuất hiện một tấm phù văn màu bạc, “bụp” một tiếng dán lên trên đùi.

Tiếp đó chỉ thấy hắn ta lóe lên tia sáng bạc, “suru” một cái, phóng nhanh như gió thuận theo đường phố.

Hiển nhiên là.... Chạy!

Chiến trường giết định, lúc công kích thì dũng cảm tiến tới là đúng, nhưng lúc rút lui, nếu cần thiết cũng có thể chạy.

Bằng không sau đó mà thất bại thì sẽ phải bỏ mạng.

Tào thị tướng môn có truyền thừa đồng thọ với triều Đại Lê, đương nhiên cũng không phải là binh chỉ có đầu mà không có óc.

Bàn về kỹ thuật chạy trốn của Tào thị tướng môn thì không khác là mấy so với nội tình của bọn họ, đều là bậc nhất.

Trần quốc tướng quân Tào Văn Chiếu triển đấu cùng A Kỳ Ca, quân không thấy quân liền phát huy kỹ thuật truy kích cùng rút lui đến cực hạn.

Dưới thành Tế Nam, Giáo chủ Bạch Liên dùng ba chiêu đánh bại Tào Văn Chiếu, Tào Văn Chiếu lập tức dẫn binh từ thành Tế Nam rút lui về thành Lâm Thanh chỉ trong một ngày.

Tổ truyền!

Không có những năng lực này, Tào thị tướng môn sớm đã cát bụi trở về với đất.

Một tướng quân vừa có thể đánh lại vừa có thể chạy, mới thực sự là khó đối phó.

Đám người Phi Ngư Vệ thấy vậy thì miệng lập tức mở to ra thành hình chữ “O”.

“Tật hành phù!” Thường Ôn ngạc nhiên hô lên.

Loại phù này chỉ có thánh địa đạo môn mới có thể làm ra, cực kỳ khó lấy được, là thứ giúp chạy trốn bảo toàn tính mạng thượng thượng phẩm.

Nguy Vũ thấy vậy thì tối sầm mặt lại, tốc độ như vậy, hẳn ta có bất chấp tất cả thì cũng chẳng thể đuổi kịp.

Bộ pháp chim sẻ chỉ chuyên môn nhảy chuyển na di trong cự ly ngắn, không phù hợp để truy đuổi người với cự ly dài.

Bất đắc dĩ, Nguy Vũ chỉ có thể trả lại câu dọa nạt vừa nãy mà Tào Ngạn nói với mình: “Tào gia tặc tử, sau này lão tử thấy ngươi một lần, đánh ngươi một lần!!”

Chương 355 – Đuổi theo đập

“Đánh thì đánh, sợ ngươi à!”

Từ phía xa xa, tiếng nói quật cường của Tào Ngạn truyền về.

Nguy Vũ nghe vậy, tức giận đến nghiến răng, vừa nghiêng đầu liền để mắt tới Tào phủ.

Mặc dù Tào phủ nói là phủ, nhưng trên thực tế người của Tào gia cơ bản không có sống ở đây, nó chỉ là một tòa nhà trống do Hoàng đế ban thưởng.

Căn cơ của Tào thị tướng môn là ở biên thành, tự tạo thành một thể hệ, kim cấm không vào, tát nước không thấm.

Muốn điều động đám người này, cũng chỉ có thể dùng tiền, dùng rất nhiều tiền.

Đây cũng là nguyên nhân khiến cho văn võ bá quan trong triều, thậm chí là ngay cả Hoàng đế đều không thích cả lớn cả nhỏ đám biên quân này.

Mỗi năm Liêu lương cùng biên lương gần như là móc rỗng quốc khố Đại Lê.

Dù vậy nhưng người còn không thể không cho, bởi vì Dịch Lỗ bên kia vừa đánh vừa dây dưa với tướng môn cửa biên, người người đều dùng danh lợi mua chuộc lòng người, ghi giá công khai.

Nếu người không cho, nói không chừng trên đầu tường cửa biên liền đổi luôn cờ lớn, Đại Lê cũng xong đời.

Cho nên tướng môn cửa biên cũng rất thức thời, có việc vào Kinh, không có việc thì rời đi rất nhanh, nhất định không để gia thuộc ở lại Kinh thành.

Bằng không một ngày nào đó bị Hoàng đế giam lỏng trở thành con tin thì muốn khóc cũng không có chỗ ngồi khóc.

“Đập nó cho ta!”

Ngụy Vũ nổi giận gầm lên một tiếng, chỉ về phía Tào Phủ, hai ngày trước Tào Văn Chiêu đã rời Kinh trở về biên quan, Tào phủ hiện giờ chính là một tòa nhà trống.

Trước khi đến Ngụy Vũ đã hỏi rõ ràng điều này.

“Đập!”

“Đập nó!”

“...”

Ngụy Vũ mang theo uy thế đại thắng, bá khí âm âm, đám người Phi Ngư Vệ đồng thời hưởng ứng.

Thế là đám người ồ ạt xông vào Tào phủ, từ đại môn đập đến cửa sau, lại từ cửa sau đập trở lại cửa trước.

Không tránh được việc đánh luôn cho quản gia cùng gia đình ở lại trông coi Tào phủ một trận.

Ngay cả chó được nuôi trong phủ cũng bị tát cho hai cái.

Phi Ngư ra trận, không còn một ngọn cỏ.

Giờ khắc này, Ngụy Vũ rút cuộc đã mở mào nở mặt!

.....

Cùng lúc đó, bên tàu ngoại thành.

Tần Hà xoa xoa cằm, mặt mũi đầy vẻ xoắn xuýt.

Chuyên môn đi đến trại nuôi heo một chuyến, phát hiện khoai lang, lại truyền [Kỹ thuật gây giống cùng trồng trọt khoai lang], đơn thuần là làm theo cảm xúc.

Nhưng sau khi tỉnh táo lại cảm thấy, vấn đề căn bản của cái loạn thế này không phải là giống cây nông sản hay sản lượng gì gì đó, mà là vấn đề phân phối, có quá nhiều quyền quý bóc lột đến tận xương tủy, tham lam vô độ.

Một vương triều lớn như vậy đè nặng trên vai những trung nông không còn sót lại bao nhiêu này, sản lượng có cao hơn nữa thì cũng đâu có ích gì, cuối cùng vẫn phải phá sản.

Đa phần dân chúng bị phá sản sẽ phải trở thành tá điền hoặc biến thành lưu dân, hoặc là vào rừng làm cướp, căn bản không có đường sống nào khác, về cơ bản đều mất đi năng lực mặc cả.

Cạnh tranh đến chết, cho chút cơm ăn liền có thể làm gia súc, liền có thể làm nô lệ.

Nếu người không làm thì sẽ có người khác làm.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tần Hà cảm thấy, chỉ trồng nhiều thêm chút hoa màu gia tăng sản lượng thì hoàn toàn chẳng thay đổi được cái gì.

Đời sau sản lượng lương thực cao cũng chỉ là tăng thêm nhiều nhân khẩu.

Muốn thay đổi, phải cho thuốc mạnh.

Toàn diện đa phương vị, toàn diện nở hoa, quấy cho long trời
lở đất.

Thế đạo này đã hoàn toàn thối nát, dù biến thế nào cũng không bằng đời.

Hôm nay dành ra chút thời gian, khi có năng lực thay đổi nhưng lại chẳng làm gì thì chung quy vẫn cảm giác như có nút thắt.

Đi một đoạn, nhìn thấy trong tiệm may có một thợ may, Tần Hà đi lên lấy thế sét đánh không kịp bưng tai vỗ nhẹ lên đầu thợ may.

Truyền pháp, [Kỹ thuật chế tạo máy may đơn giản].

Lại đi một đoạn, trong thấy hai phụ tử nông phu đang bán tiểu mạch bên đường, công lên “bộp bộp” hai cái.

Truyền pháp, [Kỹ thuật trồng trọt tiểu mạch].

Xoay người, trông thấy một tên mã phu đang bán ngựa ở cách đó không xa, xông lên “bộp bộp” hai cái.

Truyền pháp, [Kỹ thuật thuần phục ngựa], [Kỹ thuật bồi dưỡng ngựa giống].

Trông thấy một người chăn nuôi heo đang bán heo con, xông lên “ba” một tiếng.

[Chăm sóc heo nái sau sinh].

Cứ như vậy Tần Hà một đường đi dọc bến tàu vừa đi vừa vỗ lên đầu người khác, trông thấy người cảm thấy phù hợp liền truyền.

Về phần có truyền đúng hay không, hữu dụng hay không.

Không biết, dù sao cứ truyền cho, hữu dụng thì dùng, không cần thì bỏ đó.

Có điều cảnh tượng này ở trong mắt người qua đường lại là một hình ảnh khác.

Một tên Phi Ngư Vệ phát điên, gặp người liền xông lên vỗ đầu người ta, dáng vẻ rất hung ác, đến mức làm cho người bán hàng rong hai bên bến tàu đều bị dọa sợ chạy trốn, sợ bị cái tên Phi Ngư Vệ này đánh lên đầu.

“Chạy mau đi.”

“Phi Ngư Vệ phát điên đập hôn phách người ta kìa.”

“Không chạy thì bị đập nát hồn đấy.”

Trong lúc nhất thời Tần Hà đập đến chỗ nào, chỗ đó liền gà bay chó chạy.

Tần Hà không cảm thấy ngượng ngùng chút nào, cũng không có ý định rời đi, dù sao thì đâu có mang mặt của mình đâu.

Trông thấy người phù hợp thì giơ tay lên đuổi theo đập.

Đập một đường, Tần Hà liền đi tới một cái xưởng đóng tàu.

Đây là xưởng đóng tàu trực thuộc nha môn Thủy quân Vận Hà, chuyên môn chế tạo thuyền chiến thủy quân, thuyền vận lương các loại.

Bên trong xưởng đóng tàu lúc này cực kỳ náo nhiệt, sau trận chiến đất Lỗ, đất Lỗ là chiến trường chính, mặt sông Vận Hà cũng từng nổ ra một cuộc chiến đấu kịch liệt, thuyền chiến nha môn thủy quân bị tổn thất nặng nề.

Cho nên hiện tại đang chế tạo bổ sung thuyền chiến, đám thuyền công đang hô hào vận sức kéo xương rồng, hơn mười tên thợ đóng tàu thì bận rộn chỉ huy.

Trong ngoài xưởng đóng tàu có vài chục tên binh sĩ mặc áo giáp đang phòng thủ.

Hai mắt Tần Hà sáng rực lên.

Vận Hà chính là một trong những sản nghiệp lớn nhất của triều Đại Lê, trong đó nghề đóng thuyền có rất nhiều nhân tài kiệt xuất.

[Kỹ thuật chế tạo cánh buồm tàu chiến], [Kỹ thuật chế tạo máy hơi nước], [Kỹ thuật rèn đúc], [Bản đồ hàng hải],... Những kỹ năng này, đã thêm khát khó nhìn.

Cái gì?

Bản đồ hàng hải, cánh buồm tàu chiến không thể sử dụng ở Vận Hà, chỉ có thể sử dụng trên biển, râu ông nọ cắm cằm bà kia?

Ngại quá, người cảm thấy Tần Hà quan tâm à?

Hắn là người tinh tế tí mĩ như vậy sao?

Không sai biệt lắm là được rồi, truyền xong coi như là hoàn thành nhiệm vụ.

Không chút do dự, Tần Hà rút tú xuân đao ra, hô to một tiếng: “Phi Ngư Vệ phá án, tất cả mọi người quỳ xuống, vươn đầu ra!”

Quan binh phòng thủ thấy thế, con mẹ nó!

Một tên nhãi con Phi Ngư Vệ lạc đàn, lại dám xông vào xưởng đóng tàu nha môn thủy quân?

Những nha môn khác có thể sợ người, nhưng nha môn thủy quân còn lâu mới sợ người nhá!

Tổng đốc nha môn thủy quân chính là đương kim Cửu thiên tuế Ngụy Vương đấy, vừa mới có công trừ liệu lương thực trợ giúp đất Lỗ, được Hoàng Nhi Gia ngự tứ áo măng bào tứ trào, ân sủng đang thịnh.

Người là cái thá gì?

Nửa năm trước Phi Ngư Vệ các người cũng chỉ là một con chó dưới quyền Cửu thiên tuế Ngụy Vương mà thôi.

Thủ lĩnh giáp sĩ là một tên thái giám mặt trắng không râu cao to uy vũ, hấn ta hét lớn một tiếng: “Kẻ nào lại dám xông vào trọng địa nha môn thủy quân, tới đây, bắt lấy cho ta!”

Hô gọi một tiếng, cả đám lập tức hô hào phóng tới Tần Hà.

Tần Hà thấy vậy, bất đắc dĩ chỉ có thể quyền đánh viện đường lão Nam Sơn, cước đá nhà trẻ Bắc Hải.

Ba hạ năm gạt hai, không mất bao lâu đã hạ gục toàn bộ đám người này.

Một đám công tượng trong xưởng đóng tàu thấy người tới hung mãnh như vậy, bị dọa đến trốn đông trốn tây, nhưng đều bị Tần Hà tóm hết từng người ra, vỗ đầu toàn bộ.

Một người cũng không lọt.

Thuật xác định mục tiêu, muốn chạy cũng không có cửa.

Làm xong việc, Tần Hà hài lòng phúi phúi quần áo, xách quần một cái, quay người rời đi.

Lúc đi ngang qua tên thái giám thủ lĩnh, đối phương nghiêng răng nghiêng lợi hỏi một câu: “Tài nghệ không bằng người không lời để nói, nhưng tương lai còn dài, cái hạ có thể để lại tính danh?”

Tần Hà quay đầu liếc nhìn hắn ta, cười nói: “Đi không đòi tên ngồi không đòi họ, thiêu thi đường, Ngụy Vũ.”

Chương 356 – Ngụy Diên

Thái giám thủ lĩnh lập tức nghiêng răng ken két.

Thiêu thi đường đúng không?

Được!

Nếu ngươi là Thiên Hộ, Thần Bộ thì cũng coi như xong, Hoàng quyền đặc cách, tiền trăm hậu tấu.

Nhưng ngươi lại là thiêu thi đường, thiêu thi đường là ai?

Lão hắc đốt thi thể!

Chớ bắt chuột xen vào việc của người khác.

Chạy vào đuổi theo người trong xưởng đóng tàu chỉ để vỗ đầu một trận, không làm gì khác.

Đây là sự nhục nhã trần trụi.

Việc này giống như là con sói đuôi to tiến vào Di hồng viện, cô nương người ta đều đã cởi quần áo ra, ngươi lại lắc đầu rời đi.

Ý gì đây?

Tốt xấu gì ngươi cũng phải chém hai người tỏ ý một chút chứ.

Chờ đó, dám xông vào địa bàn của Cửu thiên tuế Ngụy Vương, nhất định phải cho ngươi mặt mũi nở hoa.

....

Rời khỏi xưởng đóng tàu, Tần Hà lại đi tiệm rèn, tiệm giã thóc, nơi xay bột, bến tàu dỡ hàng,... Cuối cùng, Tần Hà lại đi vào nội thành, đi đến một cái nha môn thanh thủy nhất trong

tất cả các nha môn thanh thủy trong triều Đại Lê – Thiên tinh giám.

Sau một hồi bận rộn, đến khi Tần Hà xong việc thì trời đã gần tối. Lúc này toàn bộ bến tàu cùng với một nửa Kinh thành đang lưu truyền một truyền thuyết “Ngụy Vũ Diên”.

Trên phố đồn rằng, Phi Ngư Vệ có một tên điên đập hôn, đi ra ngoài không làm gì khác, chỉ chuyên đập đỉnh đầu người ta.

Đến khi đêm xuống, lời đồn đại đã dần dần chuyển hóa thành khủng hoảng.

Bởi vì những người bị đập lên đỉnh đầu kia bắt đầu liên tục nói mê sảng hoặc là làm ra hành động kỳ quái.

Lư trưởng quỹ tiệm thợ may lắm nhảm muốn tìm thợ mộc để làm một bộ “máy may” gì đó, chẳng thèm làm việc.

Lý lão đầu bán mứt lê về nhà liền cầm lấy dao bổ củi đi chặt hết một nửa nhánh cây lê trong nhà, nói cái gì mà làm mũi tên.

Cửu cang đầu trên bến tàu thì phá hủy sáu chiếc xe ngựa lấy bánh xe, nói muốn tạo gia “ròng rọc” gì đó, Cang đầu Hành bang nhìn thấy sáu chiếc xe ngựa mới bị tháo dỡ không ra hình, tức giận trối Cửu cang đầu ngay tại chỗ.

Còn có Doanh Lão Lục Thiếu chương quỹ tiệm bột gạo, sau khi bị đập đầu thì vội vàng vàng xông về nhà, nói rằng muốn làm “tạp giao” cho cây lúa nhà mình.

Lời kia vừa thốt ra đã khiến cho lão mù tử trong nhà then đến mặt mũi đỏ bừng, tiểu nương xấu hổ che mặt chạy, ngay cả lão chương quỹ bị bệnh liệt giường nhiều năm cũng phải trừng to mắt.

Đây là lời lẽ ô uế gì vậy?

Di hồng viện có nhiều hoa xanh đỏ hồng như vậy, ngươi muốn giao thì giao à?

Ngươi còn muốn tạp giao?

Cây lúa trong ruộng có thù oán gì với ngươi?

Xã hội suy đồi, không có đạo đức, nhân tính biến thái a!

Kết quả là, lão quản gia vội vàng dẫn một đám gia đình vây thiếu chương quỹ trong nhà, đồng thời phân phó gia đình cẩn thận trông coi vựa lúa trong nhà, nhưng cảm thấy vẫn chưa đủ, thế là nhốt luôn cả heo nái, chó cái, gà mái trong nhà vào cùng một chỗ.

Đủ chuyện quỷ dị như vậy, vừa vặn ẩn chứng truyền ngôn trên bến tàu.

Cái tên Phi Ngư Vệ điền kia, chuyên đập hồn phách người ta.

Chỉ cần để hấn ta đập một cái vào đầu, ba hồn sẽ mất đi một, người lập tức bị điên.

Những người bị đập đầu kia đều là bị hấn ta gieo họa.

Kết quả là qua ngày hôm sau, sau khi uống rượu khánh công đến say rượu một đêm, Ngụy Vũ đi lên đường phố, liền thấy được tình cảnh như vậy:

Đầu tiên là một người bán hàng rong nhìn thấy Ngụy Vũ, tiếp đó là nụ cười thương mại trên mặt hấn ta lập tức cứng đờ, cuối cùng hóa thành vẻ hoảng sợ cực độ, bỏ lại gánh hàng thét to một tiếng: “Tên điên Phi ngư đi ra ngoài rồi!”

Trong nháy mắt, đường phố vốn đang huyền não lập tức trở nên yên tĩnh.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía bên này.

Tiếp đó mặt của bọn họ liền giống như người bán hàng rong kia, vẻ hoảng sợ tột độ nhanh chóng hiện đầy khuôn mặt.

“Ngụy Điền tới!”

“Chạy mau!”

“Chạy mau đi!”

“Cứu mạng a, Ngụy Điền đập hồn tới rồi!”

“.....”

Cả con đường lập tức hỗn loạn, đám người kêu cha gọi mẹ, ngã lăn lộn chạy trốn tránh xa Ngụy Vũ.

Trong lúc nhất thời các sạp hàng bên đường thì nhau bị đụng đổ xuống đất, hàng hóa bị giẫm nát dưới chân, các cửa hàng

thì cấp tốc thi nhau đóng cửa lại, ngay cả xe cút kít chuyên vận chuyển xác ra ngoài thành cũng bị ném ở giữa đường.

Mặt đất hỗn loạn!

Ngụy Vũ giống như bị hóa đá nhìn xem hết thấy, mặt mũi tràn đầy vẻ khó hiểu.

Theo bản năng hắn ta nhìn về phía đằng sau mình, nghĩ thầm chẳng lẽ là đại ma đầu nào đó tới?

Nhưng đằng sau hắn lại trống không, nguyên cả con đường chỉ còn lại có một mình hắn ta.

Thế là mang theo vẻ mặt tràn đầy nghi hoặc, Ngụy Vũ lại đi sang một con đường khác.

Một cách tự nhiên, hỗn loạn lại truyền đến con phố kế tiếp, chẳng mấy chốc lại chỉ còn một mình hắn.

“Vương bát đản, tình huống gì vậy?”

Ngụy Vũ càng mơ hồ, mình đã trở nên đẹp trai hơn nha, như thế nào ai nấy đều giống như là trông thấy quỷ vậy?

Chương 357 – Xin một thứ

Cùng lúc đó, lò hỏa táng thành đông.

“Ken kết”

Tiếng cửa ma sát làm cho người ta cảm thấy ghê răng vang lên, Tần Hà đi ra khỏi phòng thiêu thi, duỗi chân vươn vai một cái.

Lập tức cảm thấy cả người tinh thần sảng khoái.

Hôm qua truyền pháp một trận, đã rất lâu rồi hắn không có bận rộn làm việc như vậy.

Hết thấy hắn đã truyền cho hơn hai trăm người trong các ngành các nghề, những người đó chính là hạt giống thay đổi của Đông thổ.

Cũng không biết có thể phát triển thành dáng vẻ như thế nào đây, nghĩ đến còn có hơi kích động.

Hai trăm người bị truyền pháp đẩy, đoán chừng là tất cả sẽ đi cúng bái Ngụy Vũ, một đêm thành Thánh cũng không chừng.

Đại ân công đức lớn như vậy, như thế nào cũng không phụ những thiệt thòi mà Ngụy Vũ phải gánh chịu.

“Bò...ò...”

Đúng lúc này, con bê từ dưới cây đại thụ chạy tới.

Tần Hà liếc mắt nhìn nó một cái, hỏi: “Người không ở trong Ngưu hành, lại ở đây làm cái gì?”

“Gia, ta phát hiện một tình huống.” Con bê nói.

“Tình huống gì?” Tần Hà tò mò.

“Đêm qua có một con chuột tinh chạy đến chuồng bò trộm bò.”

“Trộm bò?” Tần Hà sững sờ, lại hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Bị ta húc chạy mất rồi.”

“Chạy tới chỗ nào?”

“Bãi tha ma.”

Tần Hà lập tức nhíu mày.

Cái này gọi là gì nhỉ, đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, tự dung lại chui tới cửa?

Cũng không đúng.

Mình căn bản là chưa từng đi tìm, không tính.

Có điều, bãi tha ma không phải là địa bàn của kẻ cạnh tranh bãi tha ma chỉ vương với hân, con lang vương kia à.

Hôm trước chuột tinh còn tìm đến mình ước chiến, quay đầu lại chạy đến bãi tha ma, tình huống gì đây.

“Gia, chúng ta đi bãi tha ma một chuyến đi.”

Đôi mắt con bê lấp lánh ánh sao, từ rất lâu nó đã biết chuyện ở bãi tha ma có một con lang vương, trước đây thực lực của nó chẳng ra sao nên cũng chẳng dám tới đó, nhưng giờ đã khác xưa rồi, nó đang nổi lên hứng thú.

“Được rồi.”

Tần Hà gật gật đầu, quay đầu căn dặn Vương Thiết Trụ sửa lại cửa lớn một chút, sau đó dẫn con bê ra khỏi lò hỏa táng, chuẩn bị tiến về bãi tha ma.

“Tần Hà!”

Nhưng mà vừa mới ra khỏi cổng lò hỏa táng, một tiếng gọi từ nơi không xa đã truyền đến.

Là Từ Trường Thọ, tối hôm qua hắn ta lặn mất tăm, chẳng biết là đã chạy đi đâu.

Thực lực đám người lò hỏa táng thành đông đều tăng vọt, ngày ngày đều là đêm bình an, bốn tên quan sai trực ban cũng bắt đầu trở nên lười biếng, mỗi ngày sau khi phân chia thi thể xong là lại lặn mất.

Bình thường là hai tên trông giữ, hai tên chuồn đi.

Tối hôm qua là đến lượt Từ Trường Thọ cùng Cao Lâm Khôn lặn.

“Tư ca, trong sở không có chuyện gì, ngươi lại lộn về đây làm gì?” Đợi Từ Trường Thọ đi tới gần, Tần Hà thắc mắc hỏi, nhìn dò xét Từ Trường Thọ từ trên xuống dưới một lượt.

Chỉ thấy Từ Trường Thọ hai mắt đầy quầng thâm, nhưng thần thái lại sáng láng, vẻ mặt rất thỏa mãn, biểu lộ còn có chút dư vị chưa hết, hắn ta nhìn hai bên một cái, thấy không có ai, liền kéo Tần Hà sang một bên, xoa xoa tay “hắc hắc” cười cười: “Tần ca, ta muốn xin ngươi một thứ.”

“Ngươi nói đi, chỉ cần ta có.” Tần Hà lập tức đồng ý.

“Ừm, cái kia.... Trước đây khá lâu rồi không phải là ngươi từng làm sữa chua một lần sao, cái kia, ca còn muốn một chút.” Từ Trường Thọ nói, mặt mũi đỏ bừng.

“Ngươi muốn cái thứ kia làm gì?”

Tần Hà ngạc nhiên, lần trước Từ Trường Thọ uống hết một bát, sau đó phải đi Tiểu thúy lâu xả ba ngày mới xả hết nội hỏa đấy, khoan đã, ánh mắt Tần Hà sáng lên, giật mình nói:

“Không phải là ngươi cùng đậu hũ Tây thi kia này nọ chứ?”

Đậu hũ Tây Thi Dương Xảo Nhi chính là một con cá trắm đen thảo phong thành người nha, tuy nói đã là thân người, nhưng

dù sao đó cũng là ngư tinh trưởng thành, nếu thật sự làm chuyện, người bình thường sao có thể ăn tiêu.

Nguyên phối của Dương Xảo Nhi, Sở Lão Tam, chính là vì như vậy mới đánh rắm đấy.

“Hắc hắc, hắc hắc.” Từ Trường Thọ không trả lời, chỉ cười hắc hắc, trên mặt đầy vẻ dư vị vô cùng.

Đáp án đã sáng tỏ.

Tần Hà bó tay rồi, trước kia đã biết Dương Xảo Nhi đã thay đổi thái độ với việc Từ Trường Thọ miệt mài dày công, đặc biệt là sau lần Từ Trường Thọ đứng ra kia, người khác ăn tàu hũ ngọt thì chỉ cho một muôi đường, riêng Từ Trường Thọ thì hẳn hai muôi.

Nhưng không nghĩ tới, phát triển nhanh như vậy.

Bọn họ mới trở về từ đất Lỗ chưa được mấy ngày đâu.

Thật đúng là, củi khô bén lửa a.

Tần Hà không biết là, đất Lỗ đại loạn, Từ Trường Thọ dẫn đội xuất chinh, đối với người khác mà nói, đó là công việc cử tử nhất sinh, khả năng cực lớn là không thể trở về được nữa.

Cộng thêm chiến trường đất Lỗ thường xuyên truyền về tin tức, nói là chiến sự không thuận lợi, tử thương thảm trọng.

Mà cái bến tàu Kinh thành này lại là nơi tin tức linh thông.

Mấy tháng này, Dương Xảo Nhi mặt ngoài là vẫn mài đậu bán đậu hũ như trước đây, nhưng thật ra đã mất hồn mất vía, tâm loạn như ma.

Những năm qua nàng đều nhìn thấy rõ sự quan tâm bảo vệ của Từ Trường Thọ đối với mình, bỏ xuống trong lòng, dù có là tảng đá cũng sẽ được ủ nóng lên. Huống hồ một nữ nhân một thân một mình trong cái loại thế này, chung quy vẫn là cần nam nhân để dựa vào.

Kết quả là cứ dè nén như vậy qua mấy tháng, đợi đến khi Từ Trường Thọ sống sót trở về, lại xuất hiện trước mặt nàng.

Tầng giấy dán cửa sổ mong manh kia cũng chẳng cần ai chọc phá, hai người vừa mắt đối mắt cũng đã đủ đốt cháy lớp giấy kia rồi.

Trước việc chia lìa sinh tử, thì thân phận gì, ánh mắt thế tục cái gì, toàn bộ đều là không quan trọng, con cóc ghẻ Từ Trường Thọ này, đi một chuyến đất Lỗ, thắng lợi trở về lại có được chuyện vui ngoài ý muốn, thật sự khiến người ta ghen tỵ.

Chương 358 – Không có

Nói thực ra, trước đây Từ Trường Thọ đã từ vào nam ra bắc, dáng vẻ nào hắc ta cũng đã từng được gặp, ngựa gầy Dương Châu, thuyền nương Tây Hồ, bà di Đại Đồng, ni cô Thái Sơn, hoa xanh đỏ hồng, muôn hình muôn vẻ.

Nhưng mà so sánh với Dương Xảo Nhi, đó chính là câu, người so người ắt xấu hổ mà chết, hàng so hàng ắt có hàng kém muốn vứt đi!

Dương Xảo Nhi vẫn còn bộ dáng thù mị thướt tha, giống như là một trái đào mật, bóp một cái đã chảy ra mật ngọt.

Thần ngư vẩy đuôi, thịt mềm như ngọc, mỗi lần đến cực hạn, Từ Trường Thọ đều cảm giác như mình đang cười một con cá trắm đen bay lượn trên đám mây.

Tư vị trong đó, là dư vị vô cùng.

Nhưng mà sau một đêm chinh phạt, Dương Xảo Nhi chịu được, Từ Trường Thọ lại cảm thấy mình hơi có chút gánh không nổi.

Qua hai đêm, Dương Xảo Nhi càng mặn mà, Từ Trường Thọ thì không khác gì bị ép khô.

Qua đêm thứ ba, Từ Trường Thọ mang theo hai mắt gấu mèo, tìm Tần Hà hỗ trợ.

Thật sự là không chống nổi.

“Từ ca, nếu như ngươi không muốn trắng niên mất sớm, ngươi phải bớt bớt chút đi.” Tần Hà không còn gì để nói.

Dương Xảo Nhi thảo phong thành người, thiên phú nội mị.

Cái gọi là nội mị, chính là có dáng vẻ quyến rũ một cách tự nhiên, nàng cũng không muốn thể hiện ra là người không đứng đắn, hay là chủ động có ý định đi câu dẫn nam nhân, nhưng sự

quyển rũ trên người tủa ra lại không thể che giấu được, trêu chọc đến người ta.

Cộng thêm dáng vẻ của Dương Xảo Nhi vẫn còn trẻ trung duyên dáng yêu kiều, nói thẳng ra chính là khắc chồng.

Nếu như nam nhân cười nường tử như vậy mà không biết tiết chế một chút, việc chết sớm gần như là điều tất nhiên.

“Ài, xem người nói kia, chết dưới hoa mẫu đơn có làm quỷ cũng phong lưu, người không hiểu được đâu.” Từ Trường Thọ lắc đầu như trống bỏi, vẻ mặt say mê, sau đó lại nói tiếp:

“Người cứ nói đi, cái sữa chua kia còn có thể lại làm một chút không?”

“Ách... Cái này.”

Tần Hà theo bản năng liếc nhìn con bê một cái.

Sữa chua có thì có thật, nhưng khá là tốn bò.

Một bát sữa chua một con bò đấy.

Mẫu chốt nhất là, Ngưu Hành Miêu Vĩnh Đức từ sau lần con bò giống kia bị chết đến giờ, vẫn chưa bổ sung lại đâu.

Xung quanh đây cũng chỉ có một mình con bê mà thôi.

“Bò... ồ...”

Con bê giật mình hoảng sợ, theo bản năng lùi về sau hai bước, sau đó “sur” một tiếng, phóng nhanh như gió.

Thoáng qua một cái đã không thấy bóng dáng nữa, bỏ luôn ý định đi bãi tha ma.

Phiên dịch: Gia, ta mắc tiểu, đi trước một bước.

Tần Hà: “....”

Từ Trường Thọ nhìn bóng lưng con bê rời đi, kỳ quái hỏi:

“Tần Hà, tại sao bò của người chạy rồi?”

“Đại khái là, động dục rồi.”

Tần Hà cười cười, sau đó nói: “Từ ca, cái sữa chua kia là đặc chế, phải thêm mấy vị thảo dược hiếm, hiện tại không có được liệu.”

“Không làm được?” Từ Trường Thọ lập tức tràn đầy vẻ thất vọng.

Nhớ tới ba ngày đó, Từ Trường Thọ không hỏi hoài niệm một hồi, cái kia phải gọi là đại sát tứ phương không có địch thủ a, sau đó hẳn ta nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng nghi ngờ là do chén sữa chua kia của Tần Hà.

Chẳng thể ngờ rằng, hiện tại không còn.

“Không làm được.” Tần Hà lắc đầu.

Cái thứ kia quá mạnh, sẽ tổn thương thân thể, không nên dùng nhiều.

Mẫu chốt là, tổn bò, mỗi tay, cũng không tử tế, chẳng ra sao cả/

Ban đầu là do không có thuật nhìn ban đêm, lại không có kinh nghiệm, nên mới đánh bậy đánh bạ làm một chén lớn.

Bây giờ nói thì dễ, nghe thì khó a.

Nhờm gớm.

“Ài, đáng tiếc.” Từ Trường Thọ lắc đầu, lại nói: “Ta đã nói thứ kia mạnh như vậy, ắt không phải là thứ đơn giản.”

Sau đó Từ Trường Thọ lại nói thêm vài câu rồi quay người rời đi.

Tần Hà gãi gãi đầu, nghĩ thầm, nhìn cái bộ dáng này của hẳn ta, sớm muộn gì cũng sẽ chết trên bụng Dương Xảo Nhi.

Nhưng mà... Thanh Ngưu Đại Tiên, pháp lực vô biên nha.

Không có sữa chua, nhưng mà còn có thuật phòng the.

Vậy không coi là chuyện rồi.

Tìm cơ hội nào đó truyền cho hẳn ta cái trình độ tiểu thành là đủ dùng rồi.

Chương 359 – Lại đến bãi tha ma

Dọa con bê chạy mất, lại tiến đi Từ Trường Thọ.

Giờ chỉ còn mỗi Tàn Hà, hấn một mình đi đến bãi tha ma.

Mấy tháng không tới, lũ chó trong bãi tha ma đã càng thêm hung mãnh, mỗi con chó đều to khỏe như con nghé con, răng nanh nhọn hoắt, ngay cả hổ cũng không hung ác như chúng nó.

Chó hoang vẫn nhiều như trước, hổ trên mặt đất càng ngày càng bị đào sâu.

Rất nhiều hố sâu như cái động.

Gần như là Tàn Hà vừa xuất hiện, đã bị lũ chó hoang để mắt tới.

Trước kia khi đàn chó hoang trông thấy người đi đến thì còn dò xét vài lần, sau đó mới hô hoán nhau nhào lên tấn công người.

Hiện tại thì đã thay đổi hoàn toàn, chúng vừa trông thấy người đã giống như trông thấy miếng thịt mang máu tươi, im hơi lặng tiếng lập tức xông đến, như là chỉ sợ kêu lên một tiếng sẽ bị con chó khác giành trước mất, cứ cắn một miếng rồi nói tiếp.

Lần này Tàn Hà không có bất kỳ một chút do dự nào.

Vừa vung tay đã đánh ra mười đạo khí kinh màu trắng.

Kinh khí hóa thành hình dạng như đỉnh trần thi, trong nháy mắt đã vọt xuyên qua năm, sáu con chó đang trước, mà như vậy vẫn còn chưa hết, tiếp đó những khí kinh này còn đâm xuyên cả những con chó lao sát theo đuôi những con đang trước kia, cuối cùng mới găm vào cây cối hoặc là đất đá.

Ngay tức thì, những con chó kia gần như là không thể phát ra một âm thanh nào, đã nằm trên mặt đất, trợn trừng đôi mắt đỏ rực, toàn thân co giật.

Đây là đợt thứ nhất, sau đó là lượt thứ hai, đợt thứ ba.

So với lần đánh đập trước kia, Tàn Hà lần này có thể nói là tràn đầy sát khí.

Lý do rất đơn giản, chó hoang ở nơi này đã đói đến phát điên rồi.

Thời tiết ẩm lên xuân về hoa nở, thi thể lưu dân bị đông lạnh đói chết đã giảm bớt rất nhiều, những con chó này không có đủ đồ ăn, chẳng qua bao lâu nữa chúng sẽ xông ra khỏi bãi tha ma đi ra ngoài kiếm ăn, đến lúc đó chắc hẳn sẽ là một trận tai nạn.

Trên thực tế mỗi năm ở bãi tha ma đều xuất hiện tình huống nạn chó hoang như vậy.

Mỗi lần đều là nhờ quan phủ hoặc Phi Ngư Vệ bỏ ra một cái giá rất lớn để thanh trừ, mới có thể duy trì cân bằng một năm, rồi lại vòng đi vòng lại như cũ.

Mùa đông là mùa xuân của chó hoang, mùa xuân là mùa đông của chó hoang.

Không khác gì những lưu dân đông lạnh đói chết kia, đều là số mệnh.

Tần Hà vừa đi vừa thanh lý, chuyên chọn mấy con chó dẫn đầu có thể hình cao to, sức ăn lớn mà giết.

Đường hẳn đi qua, chắc chắn không bỏ sót.

Bầy chó cũng thực sự như là Tần Hà dự đoán, đã đói đến phát điên rồi.

Có con chó đầu đàn ngã xuống, bầy chó lập tức liền đồng thời xông lên xử lý, tranh nhau cắn xé nuốt chửng, không hề có một tia chần chừ.

Trong lúc nhất thời, máu thịt văng tung tóe, huyết tinh đầy đất.

Chỉ cần một chút thời gian ngắn, thi thể con chó nào ngã xuống đất cũng bị đồng bọn xông lên cắn xé, biến thành xương tàn thịt vụn.

Không hề có một chỗ nào có thể nuốt xuống bụng là bị lãng phí.

Thế là cứ như vậy, một đường đi, một đường thanh lý, Tần Hà dần dần đi đến chỗ sâu trong bãi tha ma.

Đây là một mảnh núi rừng Tần Hà chưa từng đặt chân đến.

Tán cây rộng lớn che khuất bầu trời, xung quanh hoàn toàn yên ắng tĩnh mịch, không chỉ không có bầy chó, ngay cả lũ

quạ đen luôn đi theo sau bầy chó giành ăn xương vỡ thịt vụn cũng không thấy bóng dáng.

Tia sáng lò mờ, xương trắng rải khắp nơi.

Điều khiến cho Tần Hà phải kinh ngạc chính là, có một cỗ âm khí dày đặc ngưng tụ không tan, thậm chí là ngưng kết thành sương mù, phiêu tán ở giữa rừng.

Thứ này khiến Tần Hà thực sự có chút không hiểu.

Mặc dù chưa từng gặp mặt Yêu lang kia, nhưng nó là yêu, nếu như nơi đây yêu khí ngút trời thì cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng hiện tại, ở nơi này chẳng hề có yêu khí, chỉ có âm khí, quả thực rất kỳ quái.

Trên trong âm khí nồng đậm, không thể sử dụng giác quan thứ sáu để dò xét vì khoảng cách bị thu hẹp lại còn rất ngắn, tầm mắt cũng bị che chắn, cho dù là dùng thuật nhìn ban đêm cũng bị nhận hạn chế.

Nghĩ nghĩ, Tần Hà vác xẻng sắt lên vai, bước từng bước tiến vào sâu bên trong.

Vượt qua hai ngọn đồi, Tần Hà đi tới chỗ sâu nhất âm vụ.

Trước mắt xuất hiện một cảnh tượng khiến Tần Hà phải mở to hai mắt.

Chỉ thấy một dòng nước đục ngầu từ dưới đất phun lên, chảy một đoạn giữa sơn cốc, sau đó lại lần nữa chui xuống đất.

Bên trong dòng nước vàng đục đang cuộn chảy kia, có vô số khuôn mặt dữ tợn, răn rết, dị thú chìm chìm nổi nổi, mà đây vẫn chưa phải là thứ nổi bật nhất.

Thứ nổi bật nhất chính là một cây cầu treo ngay chính giữa dòng nước, hai bên cầu có ngàn vạn đóa hoa đỏ như lửa phủ kín đại địa, màu sắc đỏ rực, kéo dài ra ánh đỏ chói mắt, giống như là ngọn lửa chiếu rọi, lại giống như trái thảm màu máu, phủ kín hai bên bờ cạnh cây cầu.

“Ánh hoàng hôn chiếu ba đường, bị ngàn mạn châu sa nở, hoa nở ba đường không thấy lá, lá về Vong Xuyên đã không hoa, bích lạc Hoàng Tuyền, Minh Phủ mở ra; Tần Hà, tuổi thọ của

ngươi đã hết, còn không mau tiến nhập Địa Phủ, rửa sạch tội nghiệt cả đời!!”

Đúng lúc này, một tiếng quát âm lãnh không mang theo một tia dương khí nào truyền đến.

Chương 360 – Tuổi thọ đã hết

Tần Hà nhìn về phía xa, chỉ thấy phía bên kia sông Hoàng Tuyền, có một vị vương giả đội mũ quan tua rua mặc áo bào xanh đang ngồi thẳng trên cung điện màu đen, giống như thiên thần.

Vương giả mặc áo bào xanh ngồi đó, bên cạnh còn có một phán quan mặc áo bào trắng tay cầm sách vàng, đôi mắt hằm hằm, giọng nói mang theo một cỗ lực lượng cường đại chấn nhiếp tâm hồn người ta.

Khiến cho người nghe được, không nhìn được mà lập tức làm theo lời đó.

Rõ ràng cung điện màu đen rất xa, nhưng mà Tần Hà lại có thể xuyên thấu qua sương đen nồng đậm nhìn thấy rõ mồn một, giống như là đang ở ngay đó vậy.

Không gian đè nén làm cho hần không khỏi sinh ra cảm giác hoảng hốt trong nháy mắt.

“Tuổi thọ ta đã hết?” Tần Hà mang theo nghi hoặc đối mặt với Vương giả.

“Tần Hà, người Tấn tây, từ cổ thổ liệu mạng lưu lạc đến Lê Kinh, mấy năm gần đây lấy thủ đoạn không rõ đi trộm thọ, tội ác tày trời, nay hồn nhập địa phủ, từ Âm ty phán xét xử trí.” Phán quan mặc áo bào trắng nói, khuôn mặt ông ta chính trực, ánh mắt uy nghiêm.

“Ta không bệnh tật không gặp phải tai nạn, từ đầu đến chân đều tốt, ngươi dựa vào đâu mà nói là tuổi thọ của ta đã hết?” Tần Hà chất vấn.

“Danh sách sinh tử định sinh tử, sao lại có lỗi!” Phán quan áo bào trắng quát chói tai, lại nói tiếp: “Luân hồi do mệnh, sinh tử do trời định, thọ nguyên của ngươi đã hết, không tin ngươi quay đầu lại mà nhìn.”

Tần Hà chậm rãi xoay người, trên mặt lập tức lộ ra một tia kinh dị.

Chỉ thấy cách vài ngọn đồi bên ngoài, có một thanh niên thân mặc áo gai vai vác xẻng sắt đang đứng đờ ở ranh giới âm vụ, không nhúc nhích.

Dáng vẻ kia, trang phục kia, vậy mà giống mình y như đúc.

Không đúng!

Đó chính là mình!

Nhục thân của mình!

Tần Hà chỉ cảm thấy một luồng hơi lạnh chạy ngang qua đầu.

Khá lắm!

Đây là thủ đoạn gì, không ngờ có thể làm cho mình chia lìa hồn thể một cách bất tri bất giác như vậy.

Mấu chốt nhất là, chính mình hoàn toàn không hề phát giác ra được.

Lại cúi đầu nhìn về phía mình, trên dưới toàn thân không khác gì với nhục thân, nhưng... Trên mặt đất không để lại một dấu chân nào, cành khô, lá rụng, xương trắng bị mình giẫm dưới chân, cũng không có bất kỳ tổn hại.

Hắn lại ước lượng thử cái xẻng trên vai, nó đã không còn là kim loại, mà là một đám âm khí cực kỳ ngưng luyện.

“Đây là thủ đoạn gì vậy?” Tần Hà tò mò hỏi.

“Vong hồn dẫn vào Địa phủ chính là Thiên Đạo, cần gì phải dùng thủ đoạn? Mấy năm gần đây ngươi trộm thọ, còn muốn có tam tai lục bệnh táng thân hay sao?” Phán quan áo bào trắng lại lần nữa quát lên.

“Nếu ta không đi thì sao?” Tần Hà hơi nghiêng đầu, nhếch miệng cười hỏi.

“Thiên Đạo luân hồi, không ai có thể kháng cự.” Lúc này, Vương giả áo bào xanh mở miệng nói, ngữ điệu không nhanh không chậm: “Tần Hà, mặc dù mấy năm nay ngươi trộm thọ, nhưng bước vào Hoàng tuyền, lại có hoa mạn châu sa tiếp dẫn, có ánh lửa chiếu sáng minh lộ vãng sinh, đây là vinh dự đặc biệt dành cho thánh hiền nhân gian, bản Vương cũng sẽ không làm khó ngươi, sau đi đến Địa phủ, ngươi có thể trực tiếp chuyển thế luân hồi, vãng sinh cực lạc.”

Vãng sinh cực lạc!

Giọng điệu của Vương giả áo bào xanh rất bình thản, nhưng mỗi câu mỗi từ lại như đâm sâu vào tâm hồn người, khiến người ta không tự giác mà buông xuống hết tất cả kháng cự trong lòng, không nhận được muốn tuân theo lời nói của ông ta.

Đặc biệt là bốn chữ cuối cùng, cho dù là kẻ có ý chí kiên định nhất trong nhân thế cũng sẽ bị tan rã.

Vãng sinh cực lạc, đây là phúc khí mà bao nhiêu người đại đức cửu thế cũng không thể tu tới.

Vương giả áo bào xanh hứa hẹn, lại dễ như trở bàn tay.

“Diêm Quân điện hạ mở ra minh lộ, tự mình tiếp dẫn ngươi nhập Địa phủ, còn không mau lên đường?” Phán quan áo bào trắng lại nói.

“Cái kia.... Được rồi.”

Tần Hà gật gật đầu, quay đầu nhìn về phía nhục thân của mình một cái, nhắc chân đi về phía bên bờ Hoàng tuyền.

Không thể không nói.

Phong cảnh hiện tại bên bờ Vong Xuyên, thực sự là rất đẹp.

Khi Tần Hà bước đến bên bờ, vô số bông hoa đỏ rực lan tràn tới, giống như là một tấm thảm đỏ.

Tần Hà nhận ra loài hoa này.

Hoa bỉ ngạn.

Đây là loài hoa duy nhất ở Minh giới, có lá không có hoa, hoa nở không thấy lá, hoa cùng lá vĩnh thế không được gặp nhau, giống như là chia cách âm dương vậy.

Nghe nói hoa này đản sinh vào thời điểm thiên địa hồng hoang, là loài hoa tự nguyện gia nhập vào địa ngục, mang theo bí mật to lớn về vãng sinh luân hồi.

Chương 361 – Canh vàng

Tần Hà nhin không được mà quan sát tỉ mỉ.

Cánh hoa dài nhỏ, giống như lông mày nữ nhân, vừa dài vừa cong, tất cả các cánh đều cuốn về giữa, ôm lấy nhau khép lại một chỗ, lại giống như mười ngón tay chụm lại làm hình dạng cầu khảm, phía trên có hơi khói màu đỏ quanh quẩn.

Vô số hơi khói tụ lại cùng với nhau, tạo thành một thảm đỏ rực cháy, quanh co thông hướng đến cây cầu duy nhất bên sông Hoàng Tuyền.

Tần Hà không khỏi bị lóa mắt mê muội, trên dương gian có muôn vàn hoa khoe màu đua sắc, muôn hồng nghìn tía, nhưng loài hoa duy nhất Minh phủ này, lại đẹp hơn trăm hoa gấp trăm lần.

Giống như một bức tranh duy mỹ.

Tần Hà rảo bước ngắm hoa, xem đây một chút, nhìn kia một chút, thậm chí còn hái xuống một bông hoa bĩ ngạn.

Nhưng bông hoa bĩ ngạn này lại chỉ dừng lại mấy cái chớp mắt trên tay Tần Hà là đã khô héo, tiếp đó đã nhanh chóng hóa thành tia lửa mà biến mất không thấy gì nữa.

Hoa này héo tàn một cách dứt khoát như vậy đây.

Không hổ là hoa của Minh phủ.

“Tần Hà, Diêm Quân điện hạ tự mình tiếp dẫn còn chờ đợi đã lâu, người còn lề mề cái gì, còn không mau qua cầu.” Phán quan áo bào trắng thúc giục.

“Đến rồi, gấp cái gì!”

Tần Hà bị khuấy nhiễu sự hứng thú, bước từng bước lên cầu Nại Hà.

Theo bước chân Tần Hà, tầm mắt hắn cũng trở nên thay đổi.

Nguyên bản từ chỗ sườn núi nhìn thấy sông Vong Xuyên chỉ là một dòng suối nhỏ, nhưng khi vừa tới bờ sông, sông Vong Xuyên đã biến thành một dòng sông thông đến tận trời, từ đầu cầu nhìn ra xa, mặt sông rộng lớn, trời nước một màu.

Chỉ có hoa bỉ ngạn còn chiếu lên một mảnh đỏ rực.

Cái cầu treo Nại Hà kia cũng như vậy, lúc này đã biến thành một cây cầu thông thiên cực kỳ hùng vĩ.

Tần Hà chậm rãi bước lên cầu.

Phía dưới cây cầu thông thiên cực lớn, vô số khuôn mặt thủy thú dữ tợn cũng phóng đại hình thể, bọn chúng mở to đôi mắt đỏ rực, răng nanh như sắt nhọn, có một con cá đuôi rắn to như chiếc thuyền lớn, có một bộ thi hài xương trắng lớn như ngọn núi, cũng có to chừng bàn tay, lại có thiết giáp thú mãng miêng tạo thành đàn thành lũy rậm rạp lít nhít.

Hoàng Tuyền cuộn cuộn, bọn chúng như ẩn như hiện trong nước, chìm chìm nổi nổi, bọn chúng gào thét, thỉnh thoảng lao ra khỏi mặt nước, muốn cắn xé Tần Hà.

Nhưng Tần Hà chẳng hề sợ hãi chút nào, ngược lại hắn còn tám tác lấy làm kỳ lạ.

Tiếc là không vớt chúng lên được, nếu vớt lên được mà nói, hẳn thật sự muốn vớt một bộ lên đốt thử.

Truyền thuyết, chìm trong sông Vong Xuyên chính là một loại hình phạt của Địa phủ, nếu như tội hồn bị phán chìm sông, vậy bọn chúng sẽ hóa thành rắn rết chìm xuống dưới nước Vong Xuyên, vĩnh thế không được siêu sinh.

Trừ khi có thể kéo vong hồn đi ngang qua xuống nước rồi thay thế.

Nhưng mà cầu Nại Hà hùng vĩ như thế, muốn kéo được vong hồn từ trên cầu xuống nước, nói nghe thì dễ.

Cho dù là những bộ thi hài xương trắng cao lớn như ngọn núi kia, cũng khó mà làm được.

Cầu Nại Hà rộng lớn, sông Hoàng Tuyền gào thét, đi tới đi tới, Tần Hà đã đi đến giữa sông Hoàng Tuyền.

Chỉ thấy một bà lão tóc bạc trắng, khuôn mặt nhăn nheo đang ở trên cầu nổi lên Minh Hỏa nấu một nồi canh, canh trong nồi màu như nước trà đục, giống như là nước dưới sông Vong Xuyên, lăn cuồn cuộn không ngừng, bốc lên từng luồng hơi nước màu trắng.

“Bỉ ngạn hoa khai khai bỉ ngạn, đoạn trường thảo sâu sâu đoạn trường, Nại hà kiều tiền nhược nại hà, Tam sinh thạch tiền định tam sinh, một chén canh quên hết muôn phiền, sẽ cách ngăn phiền não một thế, cũng ngăn cách một thế nhân duyên, thân nhẹ tiến Luân hồi, vãng sinh cực lạc.” Bà lão trông thấy Tần Hà, cầm chén lên mức một chén canh đục ngầu.

“Ngươi là, Mạnh bà?” Tần Hà hỏi.

“Đúng vậy.” Bà lão chậm rãi gạt đầu.

“Đây là canh Mạnh bà?” Tần Hà liếc nhìn chén canh.

“Đúng vậy.” Bà lão lại gạt đầu lần nữa.

“Ta có thể không uống không?” Tần Hà tỏ vẻ thành thật, bộ dáng kia, chỉ thiếu điều viết lên mặt sáu chữ: Lão tử sợ ngươi hạ được.

“Không được.” Bà lão nhú mày một cái, trong mắt lóe lên vẻ không kiên nhẫn.

“Vậy thì thêm chút rau thơm đi, ta thích mùi vị rau thơm.” Tần Hà lại nói.

“Tục vật thế gian, ngươi đây là đang khiêu chiến uy nghiêm Luân hồi.” Bà lão nghiêm mặt cảnh cáo.

“Chỉ đùa chút mà thôi, nghiêm túc như vậy làm gì chứ.”

Tần Hà liếc mắt, sau đó nhận lấy chén canh từ trong tay bà lão, đưa lên miệng rồi cẩn thận thổi thổi, nhấp một ngụm nhỏ, chép chép miệng, lại hỏi: “Thật sự không có rau thơm à?”

Chương 362 – Cùng nhau uống, đừng khách khí

“Không có!” Bà lão trầm giọng.

“Không sao, ta có.” Kết quả Tần Hà lại nhếch miệng nở nụ cười, đặt chén canh xuống, thò tay xuống dưới nách móc trái móc phải, móc trên móc dưới, cuối cùng móc ra được một thứ màu xanh.

Vậy mà... Thật sự là rau thơm!

Rau thơm, còn gọi là rau ngò rí.

Tiết xuân hàn se lạnh, mọc từng tá từng tá trên đất hoang, không có người ăn, nhưng Tần Hà lại rất thích.

Bà lão: “....”

Tiếp đó, Tần Hà không chỉ lấy ra rau thơm, còn lấy ra cả dao, cối đá, thớt, rồi cả muối, hồ tiêu, hành, gừng, tỏi, hoa tiêu.

Đừng thắc mắc vì sao Tần Hà đã là linh hồn mà vẫn có thể móc đồ từ không gian dưới nách ra, đây chính là sự thần kỳ của không gian.

Số lượng công đức cực lớn đã đúc “Công đức hồn thân” đạt tới thất phẩm, sớm đã đạt tới cảnh giới thoát hư hướng thật.

Đợi đến khi hồn thân của Tần Hà ngưng ra cái bóng, thì dù có từ bỏ nhục thân, đó cũng là Lục địa thần tiên.

Bà lão xem mà choáng váng, khuôn mặt chật đầy nếp nhăn kia, thoáng qua vẻ cực kỳ khó có thể tin cùng sợ hãi.

Ngay cả ở nơi cung điện màu đen phía xa kia, cũng là hỗn loạn một hồi.

Tần Hà không nhanh không chậm, cắt khúc rau thơm, giã nhỏ hành tỏi gừng cùng với hồ tiêu, sau đó lại lần lượt bỏ vào canh, cuối cùng lại bỏ thêm chút muối ăn, xong xuôi hắn mới một lần nữa nâng chén canh lên uống một ngụm, lúc này hắn mới hài lòng gật đầu, nói với bà lão: “Nấu canh như vậy mới uống ngon nha, tay nghề này của ngươi chẳng phát triển theo thời gian gì cả.”

Nói xong, hắn một hơi uống hết ba chén canh lớn.

Sau đó hắn lau miệng, lại lấy ra một cái chén mới, múc một chén canh đặt trước mặt bà lão, nói: “Cùng uống đi, đừng khách khí.”

Toàn thân bà lão run lên một cái, dò xét nhìn những mảnh rau màu xanh nhỏ nổi lơ lửng trong nồi, ánh mắt tràn đầy sự nghi ngờ, nghi ngờ rằng canh này có phải là đã mất đi hiệu lực hay không.

Canh Mạnh bà, uống một chén quên mất một đời, một thế yêu hận tình cừu, tham sân si cũng đều hóa thành mây khói mà tiêu tán.

Mà vong hồn trước mặt này, lại chẳng hề thấy có một chút công hiệu nào.

“Như thế nào, không định nể mặt hay sao?” Tần Hà hí hóp mắt, trong mắt bắn ra khí tức nguy hiểm.

Khuôn mặt bà lão hơi co quắp, tay run run bung lên chén canh Mạnh bà, nhấp một miếng.

Giờ khắc này, phảng phất như là chủ khách đã đổi chỗ, Tần Hà đã trở thành người nấu canh, còn bà lão kia đã trở thành vong hồn chuẩn bị đi đầu thai.

“Hương vị thế nào?”

Tần Hà hỏi với vẻ mong đợi, bộ dáng kia, giống như là đầu bếp nấu hỏi thực khách xem món ăn mình nấu như thế nào vậy.

Bà lão ngây ngốc gật đầu, canh Mạnh bà được bỏ thêm gia vị, đương nhiên là có mùi vị khác biệt rồi.

“Vậy thì đúng rồi đi, sau này người cứ như vậy mà nấu canh.” Tần Hà cười cười, búng tay một cái, bắn ra thuật chân ngôn.

Sau đó hần thờ ơ hỏi một câu: “Người thật sự là Mạnh bà à?”

Bà lão đột nhiên cảm thấy miệng mình đã mất đi không chế, vẻ mặt giật mình, miệng phun lời thật: “Ta là âm sai cấp đình Quảng tiền điện Mạnh bà ty, Mạnh Giang.”

Lời vừa ra khỏi miệng, Tần Hà cười, bà lão thì che miệng lại, khuôn mặt tràn đầy vẻ kinh dị.

Trong cung điện màu đen, một đám văn võ Âm thần cũng đều là người người sắc mặt đại biến.

Phán quan áo bào trắng vỗ ngực kinh đường một cái, tức giận quát lên: “Tần Hà, người nhục nhã Âm sai, xem thường Luân

hồi, niệm tình người vi phạm lần đầu nên bỏ qua không tính toán, nếu người còn cố chấp không chịu tỉnh ngộ, cũng đừng có mà trách Âm ty ta không nể tình!”

Tần Hà nghiêng đầu nhìn về phía cung điện màu đen, nhếch miệng nở nụ cười: “Đừng nóng vội đừng nóng vội, lập tức tới lập tức tới đây.”

Nói xong, Tần Hà đặt chén xuống, tiếp tục tiến lên, bước chân vẫn như cũ, không nhanh không chậm.

Bà lão dõi mắt nhìn theo Tần Hà đi xa, khuôn mặt tràn đầy vẻ dữ tợn cùng nếp nhăn dần dần biến mất, mặt mũi trở nên trơn nhẵn, lại trở thành dáng vẻ của một thiếu niên mặt ngả vàng.

Hắn ta chân chờ trong chớp mắt, thân ảnh chậm rãi phai nhạt đi, biến mất không còn thấy bóng dáng.

Đồng thời biến mất cùng hắn ta, còn có cái nồi lớn kia cùng với bếp lò.

Bên bờ kia sông Vong Xuyên, vẫn là hoa đỏ rực như lửa, chiếu sáng Minh lộ, một mực kéo dài đến cung điện màu đen.

Lại là một hồi ung dung nhàn nhã, qua một hồi lâu sau, Tần Hà mới bước vào đại điện.

Ngay vào khoảnh khắc hắn bước vào đại điện.

“Ầm ầm” một tiếng động thật lớn vang lên, cửa điện màu đen đã ầm vang hạ xuống.

Chương 363 – Không thể nói chuyện

Tần Hà quay đầu liếc mắt nhìn đại môn, thắc mắc hỏi: “Tại sao muốn đóng cửa?”

“Âm ty thẩm phán, không cần hỏi nhiều, yên lặng chờ thẩm vấn là được.” Phán quan áo bào trắng nói.

“Được rồi.”

Tần Hà ngoáy mũi, tỏ ra đáng vẻ muốn sao cũng được, lại nhìn lướt qua đại điện Âm quan một vòng.

Đúng là Âm quan, kẻ nào kẻ nấy đều quý khí ngút trời, đặc biệt là cái vị mặc áo bào xanh gọi là “Diêm Quân” ngồi yên lặng trên vị trí thượng thủ kia, đã ngưng tụ ra thực thể, hiển nhiên là cực kỳ đồn nén rắn chắc.

Tiếp đó là phán quan áo bào trắng, ông ta cầm trong tay sổ sinh tử cùng bút phán quan, vẻ mặt thì như là hận không thể móc tim người ta ra, giống như người ta nợ ông ta ba trăm xâu tiền không trả vậy.

Xuống dưới nữa chính là một đám quý tốt âm sai với khuôn mặt dữ tợn.

Có Hắc Bạch Vô thường, có đầu trâu mặt ngựa.

Cảnh tượng này, nếu là lại thêm một tiếng “Uy vũ” thì quả thực không khác một cộng lông với huyện nha trên dương gian.

“Tội hòn Tần Hà, ngươi đã biết tội của ngươi chưa?” Phán quan áo bào trắng vỗ ngực kinh đường, quát hỏi.

“Tội?” Tần Hà khoanh tay lại, híp mắt nói: “Ta có hoa bĩ ngạn dẫn đường, là thánh hiền nhân gian, không phải bảo không làm khó ta, trực tiếp đi đầu thai chuyển thế, vãng sinh cực lạc sao?”

“Đó là ân điển của Diêm Quân, nhưng đời này của ngươi làm việc thiện việc ác gì cũng cần thiết phải nói ra rõ ràng, đây là quy định Địa phủ.” Phán quan áo bào trắng trả lời.

“Được thôi, vậy ta cùng các ngươi tâm sự, dù sao giờ cũng đang rảnh rỗi.” Tần Hà cười cười, đảo mắt nhìn qua hai bên, lại nói tiếp: “Trên nhân gian tứ tài gặp quan không cần quỳ, cử nhân tiến nhập đường còn được ban ghế ngồi, ta là thánh hiền nhân gian, nay đi tới nơi Âm tào Địa phủ này, ngay cả một cái ghế cũng không có sao?”

Sắc mặt phán quan áo bào trắng cứng lại, khoát tay nói với một tên quý tốt: “Cho hắn ngồi.”

Quý tốt vội vàng bưng một cái ghế đến trước mặt Tần Hà.

Tần Hà kéo ghế qua rồi ngồi xuống, lại vắt chân bắt chéo, mỉm cười nói: “Như vậy đúng rồi đấy.”

Sắc mặt phán quan áo bào trắng càng trở nên âm trầm, nói: “Tần Hà, ngươi biết ngươi phạm vào tội nghiệt lớn bao nhiêu không?”

Tần Hà nghe vậy, híp mắt nói: “Ngươi còn muốn nói chuyện như vậy với đại gia ta, hôm nay coi như là kết thúc.”

“Tiến vào điện Diêm Vương, ngươi còn dám xem thường Âm ty?” Phán quan áo bào trắng vỗ mộc kinh đường, giận dữ quát: “Ta xem ngươi có vẻ như đang muốn ném thử mùi vị vĩnh trấn minh ngục cứu u.”

“Cứ như vậy không có ý nghĩa rồi.”

Tần Hà mang vẻ mặt tràn đầy thất vọng, lắc đầu, đứng lên nói: “Vốn ta còn muốn tâm sự tử tế cùng các ngươi một hồi, nhưng xem điệu bộ này của các ngươi, là dự định kết thúc ở đây rồi, nếu đã không thể nói chuyện, vậy thì hãy đi thẳng vào vấn đề đi, các ngươi tư lập điện Diêm Vương, rốt cuộc là có lai lịch gì?”

Nói đến cuối câu, giọng của Tần Hà đã mất đi độ ấm.

Lời này vừa ra, phán quan áo bào trắng lập tức biến sắc, ngay cả vẻ mặt “Diêm Quân” áo bào xanh cũng thay đổi.

“Ngươi có ý gì?” Phán quan áo bào trắng cùng Diêm Quân áo bào xanh trao đổi ánh mắt.

“Bớt nói điều thừa thãi, ngươi là ai, lại dám tư lập điện Diêm Vương, giả dạng Âm thần!” Trên thân Tần Hà bộc phát ra một cỗ khí thế cực kỳ mãnh liệt, xông thẳng về phía phán quan áo bào trắng.

Công đức hồn thân cao phẩm, cho dù không còn nội kinh, nhưng pháp lực vẫn minh mông hùng hồn như biển.

Phán quan áo bào trắng chỉ cảm thấy một lực áp bách cực kỳ kinh khủng trực tiếp đặt xuống đầu vai, toàn thân quỷ khí bất ổn, âm thân có xu thế vỡ nát.

Nó vội vàng ổn định lại âm thân rồi hô lớn: “Ta chính là phán quan Âm ty!”

“Nói láo, trả lời lại lần nữa!” Tần Hà búng tay một cái.

Trong nháy mắt, phán quan áo bào trắng chỉ cảm thấy miệng mình đã mất đi không chế, há miệng liền nói: “Ta là Tào quan cấp bính Quảng tiền điện Giả Sung, em vợ Lăng Lập Hằng.”

Lời này vừa ra, toàn bộ Âm quan trong điện Diêm Vương đều lập tức thay đổi sắc mặt.

Điện Diêm Vương nơi này, chính là một cái pháp bảo, có năng lực ghi chép lời nói, cho nên cũng không thể nói lung tung, bằng không nếu để Diêm Quân biết được, tất cả Âm quan có mặt ở nơi này, có một kẻ tính một kẻ, toàn bộ sẽ không thể chịu đựng nổi.

Chương 364 – Thánh hiền dương gian

“Diêm Quân” thì hung tợn trừng mắt nhìn phán quan áo bào trắng, cả giận nói: “Cái thứ ngu xuẩn, người nói hươu nói vượn cái gì vậy?”

Điện Diêm Vương cùng Sở sinh tử, bút phán quan đều thuộc về pháp bảo Luân hồi, chỉ khi “phán quyết” Tần Hà ở trong điện Diêm Vương, mới có thể lợi dụng được sức mạnh Luân hồi để trấn sát Tần Hà.

Nhưng mà có vẻ như từ khi bắt đầu Tần Hà đã phát hiện ra manh mối, hơn nữa còn dẫn động dị tượng hoa bỉ ngạn xuất hiện, điều này nằm ngoài dự đoán của bọn họ.

Bởi vì thật sự chỉ có thánh hiền dương gian, mới có thể dẫn động loài hoa suy nhất Minh giới xuất hiện tiếp dẫn.

Từ khi mặt pháp đến nay, người như vậy cực kỳ ít ỏi.

Từ khi Đại Lê lập triều đến nay, chỉ xuất hiện có ba vị.

Một vị là Lưu Cơ, người có đại công lập triều, một vị là Thánh đạo cự tử Dương Minh, vị còn lại là Lăng Vân đạo trưởng Lăng Vân quan.

Đây là vị thứ tư, được thiên cơ che đậy, Thanh Ngu Đại Tiên không hề nổi danh, Tần Hà.

Vì phá bỏ tầng thiên cơ che đậy kia, bọn họ đã vận dụng không ít thủ đoạn, thậm chí có một vài thủ đoạn nhất định phải qua Diêm Quân ngầm đồng ý mới có thể sử dụng.

Nhân gian lại xuất hiện thánh hiền, cho dù là Diêm Quân Địa phủ, cũng không thể làm như không thấy.

Thiên Đình tan vỡ, chư Thần quy ẩn, thế giới chia làm ba mảnh.

Một là tàn giới Thiên Đình, hiện tại đang bị một đám Ngụy Thần chiếm cứ.

Một là Địa phủ, Âm quan phong Thần, địa vị ngang với “Ngụy Thần Thiên Đình”.

Mảnh lớn nhất vẫn là dương gian, chúng sinh cho dù chịu đủ mật pháp kiềm chế, nhưng vẫn có những người kinh tài tuyệt diệu thành tựu được thánh hiền chi vị.

Điện Diêm Vương, chính là trọng bảo do các đời Diêm Quân chấp chương, lấy lực lượng Luân hồi để khu động, cho dù là bậc thánh hiền tiến vào bên trong, một khi bị phán định có tội ác tày trời, cũng chỉ có thể ngoan ngoãn mà đi vào khuôn khổ.

Dù sao điện Diêm Vương, dụng cụ của Luân hồi, cũng là Thần di thời đại Thiên đình thần thoại, chính là Thần vật.

Thánh hiền so sánh với nó, là rất yếu nhược.

Chỉ là ngay từ đầu Tần Hà đã biểu hiện hoàn toàn không phối hợp, bọn họ đã hao phí rất nhiều lực lượng Luân hồi để tách hồn phách hắn ra khỏi thân thể, nhưng vẫn khó có thể đối phó.

Canh Mạnh bà hoàn toàn vô hiệu, uy áp linh hồn lại càng có xu thế bị nghiền áp.

Mấu chốt nhất là, dường như ngay từ đầu, hắn đã nhìn xuyên thấu rõ ràng đây là một ván cờ.

Mà đây vẫn chưa tính là cái gì, Tào quan Giả Sung giả mạo phán quan lại bắt ngờ nói ra thân phận thực sự của mình.

Đây quả thực là thiếu năng trí tuệ!

Việc tự mình sử dụng điện Diêm Vương này cũng không hề thuộc phạm vi mà Diêm Quân ngầm đồng ý!

Giờ khắc này, Lăng Thiên Phạm rất rất muốn bóp chết cái tên cực kỳ ngu xuẩn kia, thành việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, chỉ có phá là giỏi.

“Nha, vội vàng phủ nhận như vậy làm gì?” Tần Hà lập tức vui vẻ, chỉ vào Lăng Thiên Phạm nói: “Còn nguoi, lại là nhân vật phụ nào đây, dám giả mạo Diêm Quân?”

Em vợ Lăng Lập Hằng, cái danh này vừa xuất hiện, Tần Hà lập tức đã hiểu rõ nguyên do làm ra cái hồ bầy này.

Lăng Lập Hằng, chính là cái tên quan Thành Hoàng trong miếu Thành Hoàng ở đất Lỗ mà mình đã đập kia, kẻ có ý đồ bao che cho hung linh, về sau báo ra danh hào Ngưu thống lĩnh Ngưu Mã Ty.

Có điều không thể ngờ rằng, Ngưu thống lĩnh chưa thấy đâu, ngược lại là đi ra một cái cục như vậy.

Cũng phải nói, như vậy đã coi như là rất lợi hại.

Tòa đại điện này mơ hồ có Thần uy bao quanh, thật sự không đơn giản.

Tần Hà chật vắn, lúc này đến phiên Lăng Thiên Phạm giống như Giả Sung, ông ta chỉ cảm thấy miệng mình đã mất đi không chế, vô ý thức nghĩ đến cái gì liền nói ra cái đó: “Ta chính là Phó quan tuần thành thành Diêm La, Lăng Thiên Phạm.”

Lời này vừa ra, đến lượt Giả Sung cùng một đám Âm quan há hốc miệng thành hình chữ “O”.

Vừa mới rồi ông ta còn mắng Giả Sung là thứ ngu xuẩn, nói hươu nói vượn, quay đầu một cái đã bàn giao cả quần lót?

Đặc biệt là Giả Sung, ông ta lập tức biểu lộ “Cũng không gì hơn cái này”, ai cũng dừng khinh thường ai.

Đều tại cháu trai cả Lăng Lập Hằng của nguoi, chộc ai không tốt, lại chộc thánh hiền dương gian, giờ còn oán được ai?

Lần này thì hay rồi, trình diễn không nổi nữa, chỉ có thể đối cứng.

Chương 365 – Cường ép động thủ

Lăng Thiên Phạm lập tức che miệng lại, dáng vẻ như ăn phải phân.

Cái miệng này của ông ta từ khi sinh ra khỏi bụng mẹ chưa bao giờ thành thật đến như vậy.

Nhưng không hổ là người dẫn đầu, phó quan tuần thành thành Diêm La, tồn tại gần với thủ hạ thập đại Âm soái của Diêm Quân, Lăng Thiên Phạm lập tức đứng dậy, hất vạt áo bào, giận dữ chỉ vào Tần Hà: “Diệt hồn hẩn!”

Vừa dứt câu, Lăng Thiên Phạm cũng động thủ đầu tiên, ông ta vừa duỗi tay ra, một cây xiên ba chạc đã xuất hiện trong tay, nhảy lên một cái rồi nhanh như tia chớp đâm về phía mặt Tần Hà, tốc độ cực nhanh.

Đôi mắt Tần Hà hơi hơi sáng lên.

Cao thủ phẩm cấp!

Thực lực này nếu như đặt ở dương gian, bỏ qua sự tương khắc của âm dương, ít nhất cũng đối ứng với một cao thủ tứ phẩm.

Nhưng như vậy mà ông ta chỉ là một tên phó quan tuần thành.

Có thể thấy được một chút nội tình của Địa phủ.

Xiên ba chạc đâm nhanh như sét đánh, mang theo phong mang có thể đâm xuyên qua hết thủy, kinh khủng nhất là ở trên đó còn có một tia khí u minh quanh quẩn, đây là đặc điểm đặc thù của minh binh Địa Phủ, có lực sát thương cực lớn đối với linh hồn.

Một xiên này mà đâm trúng, sẽ giống như việc quỷ bị sét đánh vậy.

Nhẹ thì linh hồn bị trọng thương, hơi nặng thì là linh hồn tiêu tán.

Bất kể là nhẹ hay nặng thì cũng không thể tiếp nhận được.

Tần Hà thân như du long, gần như là sượt sát qua tránh khỏi xiên ba trạc.

Tiếp đó hấn duỗi hai ngón tay ra, đâm thẳng về phía đôi mắt của Lăng Thiên Phạm.

“Ai nha!”

Lăng Thiên Phạm kêu thảm một tiếng, lão đảo loạn choạng ngã sang một bên.

Mặc dù Âm thần phẩm cấp đã có thể mở ra thị giác cảm ứng, nhưng đôi mắt vẫn như là người sống, là một bộ phận yếu hại yếu ớt.

Linh hồn Tần Hà đã đúc thành công đức hồn thân, mang theo lực lượng công đức chúng sinh cuộn cuộn mênh mênh, có thể trấn áp chư tà, đâm nhẹ một cái, gần như là đâm mù luôn đôi mắt của Lăng Thiên Phạm.

“Làm càn, ăn ta một côn!!”

Theo sát phía sau Lăng Thiên Phạm, Giả Sung cũng động thủ.

Mặc dù Giả Sung chỉ là một tiểu lại Công tào cấp bính, nhưng lấy thực lực đối ứng với dương gian, thì cũng đã đạt đến trình độ ngoại kinh hoặc là cao thủ phẩm thấp.

Ông ta cầm một cây khốc tang bổng trong tay, nhắm thẳng vào đầu Tần Hà mà đập tới.

Tần Hà xem xét, không tồi, đều rất dũng mãnh nha.

Ăn người một côn đúng không?

Lên kẻo!

Tần Hà trông tránh không né, vươn tay chộp một cái, tốc độ kia chính là nhanh hơn Giả Sung không biết bao nhiêu lần.

Giả Sung chỉ cảm thấy trên tay mình trống không, không ngờ khốc tang bổng đã biến mất.

Lại nhìn kỹ lại, rõ ràng là Tần Hà đã chộp đến tay hấn.

Tần Hà mỉm cười.

Sau đó là thức thứ tám của Đả cầu bổng pháp, Bổng khiêu lật khuyên.

Tần Hà thuận tay hất một cái đĩa lật bay Giả Sung, xoay hần ta ở giữa không trung một vòng.

Tiếp đó lại tìm đúng cơ hội, thêm một chiêu “Khí quán tràng hà”!

Âm thần không có nhục thân, cho nên không nghe được tiếng động.

Thế nhưng ba động pháp lực trên thân, lại khiến cho người ta cực độ kinh dị.

Về phần thị giác, vậy càng lại giật mình bùng nổ.

Giả Sung thực sự là ăn một bồng, cây khốc tang bồng to chừng cái chén như vậy, trên thân lại có không ít những gồ cục sắc bén nổi lên, tất cả đều từ cửa ruột mà vào.

Cái kia phải nói là ngây ngất.

Giả Sung “ngao” một tiếng, gào ra tiếng chó.

Đám quỷ tốt quỷ sai cùng âm binh ở một bên, còn chưa động thủ mà khí thế đã mất đi một nửa.

“Tội hồn” này không biết có lai lịch gì, vậy mà lại hung tàn đến thế.

Lăng Thiên Phạm bị một chiêu chọc thẳng vào mắt, Giả Sung thì càng thâm hơn.

Cả đám quỷ tốt âm binh đều là giật mình sợ hãi, nhao nhao dừng lại thể công kích.

Mặc dù bọn chúng là tâm phúc của Lăng Thiên Phạm cùng Giả Sung, nhưng biểu hiện của Tần Hà quả thực là cực kỳ chấn động khiến người ta sợ hãi, làm cho dũng khí của bọn chúng bị áp chế trong nháy mắt, sinh ra do sự.

Bọn chúng tận mắt chứng kiến hết thấy, nhưng Lăng Thiên Phạm lại không thể nhìn thấy.

Ông ta vội vàng sử dụng bí pháp khôi phục lại tầm nhìn, vừa thấy được tình trạng thâm hiểm kia của Giả Sung, trong lòng liền biết mình đã đụng phải người không thể chọc nổi, ông ta lập tức ném một thương về phía Tần Hà, dự định chạy trốn.

Người trong nghề vừa ra tay, đã biết như thế nào.

Thực lực của người trước mặt này vượt xa tưởng tượng của ông ta, nhục thân ở bên ngoài, chỉ dựa vào linh hồn mà vẫn có thể đối chiến với Âm quan, còn chiếm thế thượng phong, quả thực là trước nay chưa từng gặp, chưa từng nghe thấy.

Cháu trai Lăng Lập Hằng đã phán đoán sai, người này chắc chắn không phải là cao thủ phẩm thấp, mà là cường giả cao phẩm, sâu không lường được.

Cấp tốc, chạy mau.

Nhưng mà Tần Hà sao có thể buông tha cho ông ta chạy đi như vậy.

Tượng đất còn có ba phần tức giận, xây dựng ván cục tính toán mình, giờ còn muốn chạy?

Cửa ở tây thiên!

Không chút do dự, hất gơ tay, tâm niệm khê động, đại thiết sản lập tức rơi vào trong tay hắn, sau đó xoay tròn một vòng, hung hăng đập thẳng xuống đầu Lăng Thiên Phạm.

Bình khí giao kích!

“Oanh!” một tiếng vang trầm, cây xiên ba mũi của Lăng Thiên Phạm hoàn toàn không phải là đối thủ của cái xẻng đen, tại chỗ bị đập bay, sau đó cái xẻng đen không ngừng thế đánh, trực tiếp đập lên trên đỉnh đầu của Lăng Thiên Phạm.

Khá lắm.

Nếu như nói vừa rồi đám quỷ sai chỉ bị chấn động đến sợ hãi, vậy một kích này, hoàn toàn khiến cho bọn chúng sợ vỡ mật.

Chỉ thấy, đầu Lăng Thiên Phạm đã bị đập rụt xuống.

Không còn thấy cổ!!

Chương 366 – Tình thế Địa phủ

Lăng Thiên Phạm cảm thấy như thế nào thì không ai biết được, nhưng sự trùng kích về thì giác như vậy, quả thực là

không gì sánh nổi.

Mặc dù Âm sai đã không còn giống như người sống chia lực phủ ngũ tạng, chia cổ đầu tứ chi, mà giống như là một thể năng lượng.

Nhưng bị đập đầu tiên vào cổ như thế này, vẫn là quỷ sinh lần đầu tiên.

Mà đây vẫn chỉ là mới bắt đầu.

Tần Hà quan sát Lăng Thiên Phạm.

A?

Thật sự là đầu có thể tiến vào cổ?

Không hồ là Âm quan ngưng kết thành thực thể gần với thập đại Âm soái, quả nhiên là rắn chắc.

Thế là Tần Hà liền giống như đánh chuột đất, lại đập một đập khiến đầu Lăng Thiên Phạm tiến vào cổ.

Kéo lên lại đập xuống, xem thử cái đầu này có thể co duỗi được mấy lần.

Lăng Thiên Phạm lập tức thấm rồi, đại thiết sản của Tần Hà không chỉ có lực lượng cực lớn, hơn nữa còn chứa cả lực lượng trấn phong cực kỳ cường đại.

Ông ta bị đánh đến mức một nửa phần năng lực cũng không thể thi triển ra được.

Chỉ có thể bò loạn khắp nơi bị động chịu đánh.

Đập nện chừng mấy chục cái, đến khi Tần Hà đã nghiền, mới buông tha cho ông ta... Một cái xẻng đánh đến ông ta không thể tự gánh vác sinh hoạt, chỉ có thể co quắp nằm trên đất.

Tần Hà vác xẻng lên vai, quay người nhìn về phía đám quỷ tốt quỷ sai, lạnh lùng nói: “Còn chưa đi, định đợi ta mời khách ăn cơm à?”

Đám quỷ sai quỷ tốt nghe vậy, như được đại xá, vội vàng ném đủ loại binh khí bồng tử qua một bên, hóa thành một làn khói biến mất không còn thấy bóng dáng.

Kẻ chạy trốn vội chạy trốn, kẻ báo tin đi báo tin.

Tần Hà quay người lại, nhìn về phía Giả Sung, lúc này Giả Sung mang vẻ mặt dữ tợn vừa rút xong khố tang bỗng ra, cùng Tần Hà bốn mắt nhìn nhau.

“Thánh hiền tha mạng, thánh hiền tha mạng!”

Sau một khắc, Giả Sung trực tiếp quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, đáng vẻ kia, làm gì còn có chút uy nghiêm nào của “phán quan” nữa, chỉ là một tên hèn nhát sợ chết mà thôi.

“Tha mạng cũng được, nhưng ngươi nhất định phải cho ta một lý do không giết ngươi.” Tần Hà đứng thẳng trước mặt Giả Sung.

“Ta... Ta có thể cho ngươi rất nhiều vàng bạc châu báu, bất kể là dương gian hay âm phủ, đều có thể.” Giả Sung hoảng hốt đến nói năng lộn xộn.

“Không có hứng thú.” Tần Hà lắc đầu.

“Ta có thể nhờ cậy quan hệ giúp ngày tăng thêm tuổi thọ, bên chỗ phán quan ta có người.” Giả Sung lại nói.

“Không có hứng thú.” Tần Hà vẫn lắc đầu.

Tử vong?

Cảnh tượng kia hẳn thật sự chưa từng suy nghĩ đến.

Khi thực lực của ngươi mạnh đến mức ngay cả Địa phủ cũng không làm gì được, chỉ cần không phải bị trời phạt, ông trời không chứa chấp nổi ngươi nữa, thì khi nào chết, bản thân tự nói mới tính.

Hiện tại lúc nhàm chán, Tần Hà còn thỉnh thoảng cảm thán một câu “Cuộc đời này dài đằng đẳng, mình cmn làm sao qua đây”.

“Vậy thánh hiền ngài muốn cái gì, ta... ta nhất định sẽ thỏa mãn ngài.” Giả Sung sợ đến mấy hồn mất vía, lời nói cũng trở nên run rẩy.

“Nói chân tướng chuyện này một chút đi.” Tần Hà kéo cái ghế sang, lại ngồi xuống.

“Vâng vâng vâng.” Giả Sung gật đầu như gà mổ thóc.

Sau đó qua lời của Giả Sung, Tần Hà mới hiểu rõ ràng tỉ mỉ chuyện đã xảy ra cùng với tình thế của Địa phủ hiện giờ.

Lăng gia ở Bình Nguyên Châu nơi Lăng Lập Hằng làm thành hoàng, ở Địa phủ xác thực là rất có tổ chức, mặc dù gia tộc ở dương gian không có nhiều nhân khẩu, nhưng ở Địa phủ lại xuất ra mấy vị Âm quan.

Kẻ có chức cấp lớn nhất chính là Lăng Thiên Phạm đang nằm dưới đất kia, phó quan tuần thành thành Diêm La, chỉ thấp hơn thập đại Âm soái một bước.

Có điều một bước này lại xa hơn so với trong tưởng tượng rất nhiều, thập đại Âm soái Địa phủ, kẻ nào kẻ nấy đều là tồn tại có chiến lực cường hãn, hơn nữa mỗi kẻ đều có binh riêng, cây tốt rễ sâu, cho dù là Diêm Quân cũng phải cho bọn chúng một chút mặt mũi.

Trong Địa phủ có câu nói “Âm soái làm bằng sắt, âm binh như dòng nước”.

Mấy trăm năm trôi qua Âm soái chưa từng thay đổi, còn âm binh dưới trướng bao gồm cả phó quan thì liên tục đổi một lượt lại đổi một lượt.

Mâu thuẫn giữa các thập đại Âm soái rất sâu đậm, nếu viết ra toàn bộ quan hệ trong đó có thể làm ra tới mười bộ Chân Hoàn truyện.

Diêm Quân kẹt ở giữa, cũng chỉ có thể làm một nhân vật điều đình trung gian.

Tóm lại là, Địa phủ hiện tại cũng hết như dương gian, đều là loạn thế.

Thập đại Âm soái mỗi người đều có suy tính riêng, các lộ ngưu quỷ xà thần tách đất tự phong, Ngụy Thiên Đình thì nhìn chăm chăm Địa phủ, còn có các ma đầu bị trấn áp dưới Minh Ngục Cửu u cũng đang rục rịch.

Địa Phủ hiện giờ không khác gì một thùng thuốc nổ, chỉ miễn cưỡng duy trì sự cân bằng.

Ai cũng không biết được khi nào nó sẽ phát nổ.

So với những tin tức này, chút chuyện Lăng gia thiết lập ván cục bầy Tần Hà kia, quả thực là không thể coi là chuyện.

Đặc điểm điển hình nhất của loạn thế chính là tự mình tạo thành đoàn đội, Lãng gia vì sinh tồn, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Kẻ mà Lãng gia dựa vào, chính là Âm soái Ngưu mã ty Địa phủ – Ngưu thống lĩnh.

Nhưng mà việc dựa vào này cũng chỉ là Lãng gia tự nhận, Ngưu thống lĩnh được xem như Âm soái đệ nhất, thống lĩnh mười vạn ngưu tốt Địa phủ, cho nên ở trong mắt nó Lãng gia có bao nhiêu phân lượng thì còn phải đánh thêm một dấu chấm hỏi.

Dù sao thì Ngưu thống lĩnh không ra tay, Lãng gia chỉ có thể vận dụng hết năng lực của mình, dưới tình huống Âm soái các lộ cùng Diêm Vương nhắm một con mắt, bố trí ra cái ván cược “Câu hồn thâm phán” này.

Nhưng mà thật đáng tiếc, sau chuyến đi đất Lỗ.

Tần Hà có đại lượng công đức gia thân, linh hồn đã không kém gì nhục thân, cho nên dù Lãng gia có được Âm ty ngầm đồng ý, thậm chí vận dụng cả thần khí điện Diêm Vương này, cũng chỉ là lãng phí thời gian.

Lòng bàn tay Tần Hà lóe lên một cái, Nam Minh Ly Hỏa lập tức bùng lên trên đầu ngón tay hắn, phóng ra những tia sáng màu xanh, toàn bộ đại điện lập tức bị nhuộm thành màu xanh.

Giả Sung thấy vậy, đôi mắt lập tức trừng to, giật mình hoảng sợ hô: “Nam... Nam Minh Ly Hỏa!”

“Ánh mắt không tồi.” Tần Hà cười cười, giơ tay bắn ra, một đốm lửa nhanh như chớp rơi xuống trên thân Giả Sung, trong nháy mắt đã bốc lên ngọn lửa rừng rực.

“A!!”

Giả Sung la hét thảm thiết, sợ hãi tuyệt vọng gào lên: “Ta biết gì cũng đã nói hết, tại sao còn muốn giết ta?”

“Bởi vì... Làm sai thì phải bị trừng phạt.”

Tần Hà chân thành nói, nói xong hắn lại bắn ra một đốm lửa, đồng thời đốt luôn Lãng Thiên Phạm đang nằm rạp trên mặt đất đến bây giờ vẫn chưa thò đầu ra ngoài.

Chương 367 – Mạnh bà ty

Cùng lúc đó, Mạnh bà ty.

Đây là một trong thập đại ty nha của Âm tào Địa phủ, nói là nha môn, nhưng thật ra đó lại là một tòa cung điện.

Dưới sắc trời vĩnh thế luôn mờ tối của Địa ngục, cung điện to lớn giống như một con cự thú cực kỳ khổng lồ đang nằm trên minh địa khô cằn, bất cứ lúc nào cũng có thể nhào lên cắn người.

Trước cung điện có hai cái đèn lồng màu đỏ máu, trông giống như là cặp huyết mâu của con cự thú này vậy, khiến cho người ta cực kỳ sợ hãi.

Trong đại điện lúc này, một vị mỹ phụ nhân dáng người diễm lệ, thân hình mảnh mai đang khép hờ mắt phượng, nằm nghiêng trên một chiếc trường kỷ lớn, chỉ lộ ra bóng hình duyên dáng trên tấm màn lụa.

Vài tên nam nữ xinh đẹp mỹ mạo với vẻ mặt yêu dị cầm đèn lồng canh giữ ở hai bên, những ánh mắt dò xét kia, khiến cho thiếu niên mặt vàng đang quỳ rạp xuống báo cáo không nhìn được mà run lẩy bẩy.

Mỹ phụ nhân nằm trên trường kỷ lớn kia, chính là thống lĩnh Mạnh bà ty, một trong thập đại Âm soái Địa phủ, Mạnh bà.

Mỗi ngày địa phủ tiếp nhận hàng ngàn hàng vạn âm hồn, nếu dương gian gặp phải thiên tai nhân họa, thì thậm chí một ngày phải tiếp nhận mười vạn, mấy chục vạn âm hồn.

Như vậy đương nhiên là một mình Mạnh bà không thể làm xuể.

Cho nên Mạnh bà mà các vong hồn thấy trên cầu Nại Hà, cũng không phải là bản tôn của Mạnh bà, mà là Âm sai của Mạnh bà ty, chuyên phụ trách thanh trừ ký ức vong hồn.

Không quan tâm bản chức nó là gì, Mạnh bà ty chính là một cái đường khâu, thống lĩnh hơn vạn Âm sai, thực lực không thể khinh thường.

Mạnh bà chính là trời của Mạnh bà ty, nắm quyền sinh sát trong tay, chỉ cần một câu.

Không phải là dọa thiếu niên mặt vàng dưới sảnh đường, mà thực sự là uy nghi vô cùng.

“Người nói là, tội hồn kia uống canh người nấu, không bị thanh trừ ký ức, lại còn bỏ thêm hương liệu dương gian vào canh?” Trước trường kỷ Mạnh bà, một tên nữ tử mang vẻ mặt lạnh lùng hỏi.

“Vâng vâng vâng, hắn còn uống luôn ba chén lớn.” Thiếu niên mặt vàng gật đầu như gà mổ thóc, sau đó nói tiếp: “Hồi bẩm thống lĩnh, tiểu nhân thề, canh tiểu nhân nấu tuyệt đối không có vấn đề.”

“Thánh hiền kia, nhưng có tục danh?” Nữ tử lạnh lùng lại hỏi.

“Có, hắn tên là...”

Thiếu niên mặt vàng gật đầu khẳng định, sau đó liền dừng lại, bởi vì hắn ta có suy nghĩ, hồi tưởng lại như thế nào cũng không nghĩ ra, người kia tên gọi là gì.

Thậm chí ngay cả gương mặt của người kia, cũng mơ hồ không rõ.

“Tại sao không nói tiếp?” Nữ tử lạnh lùng nhú mày, toàn bộ đại diện lập tức lạnh lẽo hơn mấy phần.

“Ta ta ta... Ta quên rồi.” Thiếu niên mặt vàng bị dọa đến run rẩy, nhưng có làm thế nào cũng không nhớ nổi.

“Đi, người đi xuống đi, chuyện này không được lộ ra ngoài.”

Nữ tử lạnh lùng thấy đáng vẻ muốn moi ruột móc gan của hắn ta, trực tiếp phát tay, đợi đến khi thiếu niên mặt vàng như được đại xá đi khỏi, nữ tử mới khom người nói với Mạnh bà: “Khởi bẩm phu nhân, tội hồn kia có thể dẫn động hoa bỉ ngạn xuất hiện tiếp dẫn, canh vàng đối với hắn ta cũng vô hiệu, chắc chắn là thánh hiền dương gian không thể nghi ngờ.”

“Thánh hiền nhân gian che đậy thiên cơ lại xuất hiện, khanh khách.... Cái này muốn tính ra, phải là Gia Cát Thần Cơ mới có khả năng a?”

Trên trường kỷ lớn, khoe miệng Mạnh bà hơi hơi giương lên, thờ ơ nói: “Phái người truyền bá ra ngoài, nói Ngưu thống lĩnh tính kế thánh hiền nhân gian, thậm chí còn sử dụng cả điện Diêm Vương, nhưng sẵn ụng không thành còn bị ụng mỗ, làm mất luôn cả điện Diêm Vương, Địa phủ sắp loạn rồi.”

“A.... Cái này?”

Nữ tử lạnh lùng nghe xong, còn tưởng rằng mình nghe lầm, sau khi ngẩn người trong giây lát mới vội vàng nói: “Vâng, phu nhân.”

.....

Nam Minh Ly Hỏa vẫn hung mãnh như vậy.

Chỉ qua thời gian mười mấy hơi thở, quỷ thân của Giả Sung đã bị thiêu đốt sạch sẽ, không còn để lại chút gì.

Ông ta chỉ là một Công tào cấp bính, quỷ thân còn chưa ngưng tụ thành thực thể, vừa bị Nam Minh Ly Hỏa đốt, quỷ thân đã bốc cháy mãnh liệt như là đang đốt người giấy.

Lăng Thiên Phạm thì biểu hiện tốt hơn một chút, nhưng thời gian đốt cháy cũng chỉ chừng một nén nhang.

Quỷ thân ngưng tụ ra thực thể được coi là thi thể, cho nên cũng dẫn động ra kịch chiếu bóng.

Nhưng kịch chiếu bóng lần này, lại hoàn toàn khác với trước đây.

Trước đây khi đốt quỷ thân ở dương gian, kịch chiếu bóng đều là biểu diễn khi còn sống, còn sau khi chết hóa thành quỷ thân như thế nào, thành tựu quỷ vương ra sao,... đều không được hiển lộ ra dù chỉ một chút.

Nhưng mà kịch chiếu bóng của Lăng Thiên Phạm, lại là bắt đầu biểu diễn từ ngày ông ta tiến vào Địa phủ, trở thành Âm bính.

Tương đồng, khi còn sống ông ta là người thế nào, chết ra làm sao, cũng đều không được lộ ra.

Tàn Hà suy nghĩ một hồi, chán hẳn điều này là do tính đặc thù của Âm tào Địa phủ, nếu như vong hồn đi vào Địa phủ trở

thành Âm binh, vậy sẽ coi như là một hình thức khác của sinh mệnh.

Quá khứ đã trải qua những gì, thuộc về âm dương cách biệt, không liên quan đến nhau.

“Quỷ sinh” của Lăng Thiên Phạm không có gì đặc biệt, việc ông ta trở thành Âm binh rõ ràng là nhờ Lăng gia trải sẵn đường, tiếp đó ông ta một đường từ Âm binh từng bước lên chức, cũng đều là nhờ sự giúp đỡ của gia tộc cùng với một chút may mắn.

So sánh với dương gian thì chẳng có gì khác biệt, quả thực là tương tự giống nhau.

Về phần khám phá thiên cơ tìm được mình, hoàn toàn là nhờ vào việc sử dụng các thần khí Sổ sinh tử cùng dụng cụ Luân hồi nhìn qua một chút.

Phân thưởng: Đại La pháp chú.

Đại La pháp chú: Pháp chú chi thuật đến từ Phật Môn Thâm Uyên, học tập thuật này, ngài sẽ có được năng lực dời núi trấn biển, có thể trấn được vạn tà trên thế gian.

Tần Hà vừa thấy, lập tức vui vẻ.

Trước đây cho ra một Thiên long Naga, có lực lượng không gì không phá nổi.

Bây giờ lại cho thêm Đại La pháp chú, có năng lực dời núi trấn biển.

Nhất lực nhất pháp, hoàn toàn chính là đại chiêu.

Điều mấu chốt nhất, đây là kỹ năng, chính là phóng thích nội kinh cùng pháp lực không bị giới hạn.

Hai chiêu đồng thời phóng ra, mặc kệ nó là thi thể hay là linh, hoặc là thứ gì khác, thì đều có thể trấn áp.

Tiếp đó Tần Hà dò xét điện Diêm Vương, đây đúng là một tôn thần khí, kể từ khi tiến vào nơi này đồng thời cửa lớn bị đóng lại, đã có một cỗ uy áp như có như không quanh quẩn trên đỉnh đầu hắn, khí tức kia, phảng phất như là một tòa núi cao, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy thể thái sơn áp đỉnh mà trấn áp mình.

Mà thứ tác động đến cỗ khí tức này, chính là sổ sinh tử trên bàn dài kia.

Ván cục mà Lăng Thiên Phạm thiết lập, chính là muốn lợi dụng sổ sinh tử xúi giục mình xung tội, tiếp đó lợi dụng cỗ khí tức này để trấn sát hắn.

Ý tưởng rất tốt, nhưng thao tác lại có trăm ngàn chỗ hở, chẳng ra làm sao.

Suy tư chốc lát, Tần Hà mở miệng niệm thầm.

Thuật chú ngữ!

Ngay sau đó, điện Diêm Vương lấy tốc độ cực nhanh mà thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành kích thước chừng bàn tay, xoay tròn trong lòng bàn tay Tần Hà.

Ánh mắt Tần Hà sáng lên, không ngờ còn có thể như vậy?

Sau khi cẩn thận quan sát vài lần, Tần Hà nhét nó vào trong túi.

Chương 368 – Làm việc theo bản năng

Có câu nói, trong động bảy ngày bằng ngàn năm bên ngoài.

Âm dương hai giới không chênh lệch lớn như vậy, nhưng thời gian trôi qua cũng không giống nhau.

Đơn giản mà nói, âm phủ một ngày bằng bảy ngày dương gian.

Cái gọi là đêm đầu thất hồi hồn, chính là chỉ thời gian vong hồn đi tới Vọng hương đài, ở Âm tào Địa phủ, chỉ cần một ngày.

Tần Hà ung dung nhàn nhã tham quan phong cảnh Địa phủ, nếm canh Mạnh bà, xem đám Lăng Thiên Phạm diễn kịch, thời gian tổng cộng chưa tới nửa ngày.

Nhưng ở dương gian, thời gian đã trôi qua chừng ba ngày.

Mấu chốt nhất là, hồn Tần Hà tiến vào Địa phủ, nhưng nhục thân vẫn ở khu vực biên giới phân cách âm dương.

Nếu là người bình thường, linh hồn rời khỏi thân thể, không có linh hồn áp trụ bảy phách, sau một khoảng thời gian bảy phách sẽ dần dần tiêu tán, khi mất đi bảy phách, thân thể sẽ tử vong rồi bắt đầu thối rữa.

Nhưng Tần Hà lại không phải là người bình thường, hắn là Lục địa thần tiên.

Công đức kim thân thất phẩm, chỉ bằng nhục thân cũng có thể thành Thánh.

Đứng chờ ba ngày?

Đó là chuyện không có khả năng, đời này cũng sẽ không đứng đợi vô công ba ngày.

Ngay vào lúc linh hồn Tần Hà đang ngấm hoa bỉ ngạn trải dài mặt đất.

Nhục thể của hắn dưới bản năng thúc đẩy, đã vác đại thiết sạn đi trở về lò hỏa táng.

“Tần ca!”

“Chào Thất gia!”

“.....”

Cổng lớn lò hỏa táng, tốp năm tốp ba thợ thiêu thi nhiệt tình chào hỏi Tần Hà.

Sau khi trở về từ đất Lỗ, có vài thợ thiêu thi tu ra được nội kinh đã không thèm để mắt đến thân phận thợ thiêu thi, ra ngoài tìm nghề khác kiếm sống.

Lò hỏa táng lại có thêm mấy tên thợ thiêu thi mới.

Thế là danh xưng của Tần Hà lại thăng cấp thêm một bước, đám thợ thiêu thi cũ vẫn gọi Tần Hà là “Tần ca”, còn đám thợ thiêu thi mới đến có bối phận thấp hơn, liền gọi theo thứ tự phòng thiêu thi của Tần Hà, tôn một tiếng “Thất gia”.

Có ý tốt hay xấu, định cậy nhờ hay không thì muốn gọi Tần Hà như thế nào cũng được, miễn là không hô Thanh Ngưu Đại Tiên.

Tâm trạng tốt thì hần cười cười đáp lại, tâm trạng không tốt thì “ừ” một tiếng.

Nhưng mà lần này, Tần Hà lại phảng phất như là không nghe thấy vậy, trực tiếp trở về phòng thiêu thi số bảy, “rầm” một cái, đóng cửa lại.

Hành động này khiến Vương Thiết Trụ đang chuyên tâm sửa then cài sợ hết hồn, đồng thời cũng làm cánh cửa kẹt luôn đầu ngón tay của nó.

“Ai! Nha!”

Vương Thiết Trụ bị kẹt tay lập tức nhảy dựng lên, mặt mũi vặn vẹo điên cuồng vung vẩy tay, nhìn kỹ lại, năm ngón tay đã bị kẹt đen mất bốn cái.

Đậu xanh!

Tay đứt ruột xót!

Nó đau đến mức ngoại trừ hét thảm được một tiếng, đến nói cũng không nói ra được.

Qua một hồi lâu sau, nó lấy Kim sang hoàn ra, cẩn thận bóp nát một chút rồi đắp lên, cuối cùng mới hóa giải được đau đớn.

Sau đó nó mới đẩy cửa vào phòng.

Trực giác nói cho nó biết, hình như gia có điểm gì là lạ.

Trở về không mở miệng nói câu nào, còn đóng cửa lại, mình rõ ràng còn đang ngồi đó sửa lại then cài cửa.

Từ trước đến giờ gia chưa bao giờ biểu hiện như vậy cả.

Khi nó tiến vào chỉ thấy Tần Hà đang ngồi ngây ra ở trên giường, bất động, cũng không nói chuyện, vẻ mặt thì dờ dẩn.

“Gia?”

Vương Thiết Trụ cẩn thận gọi một tiếng.

Tần Hà không có phản ứng nào, giống như là không nghe thấy vậy.

Dự cảm trong lòng Vương Thiết Trụ càng thêm mãnh liệt, nó tiến lại gần thêm một chút, lại gọi một tiếng: “Gia, ngài đã về rồi?”

Nói xong, Tần Hà vẫn như cũ chẳng hề có chút phản ứng nào, thậm chí mắt cũng không nháy một cái, phẳng phất như là một pho tượng vậy.

Tim Vương Thiết Trụ lộp bộp một tiếng, thậm hồ không hay rồi.

Gia thật sự bất thường.

“Gia... Tại sao ngài không nói gì vậy?”

Vương Thiết Trụ tiến đến gần, khua khua tay trước mắt Tần Hà, thấy Tần Hà vẫn không có phản ứng gì, nó trực tiếp nắm lấy bả vai Tần Hà, lắc lư hai cái.

Lần này, Tần Hà cuối cùng cũng có phản ứng, đờ đẫn quay đầu nhìn về phía Vương Thiết Trụ, trong cổ họng phát ra âm thanh giống như tiếng thủy tinh cọ sát vào nhau, nói ra một chữ: “Ăn.”

“Ăn?”

Vương Thiết Trụ ngây ngẩn cả người, theo bản năng nhìn về phía bếp lò còn đang bốc hơi nóng.

Chần chừ giây lát, nó đi qua cầm lấy hai cái màn thầu bột trắng.

Đây là bánh mà sáng hôm nay nó mới nhào bột hấp, vừa mới ra lò còn đang tỏa hương thơm ngào ngạt, bản thân nó cũng vừa mới ăn xong.

Trông thấy màn thầu, cuối cùng Tần Hà cũng có động tác.

Hắn cầm lấy màn thầu liền lập tức bỏ vào miệng ăn, ăn như hổ đói.

Hai cái màn thầu, cắn ba miếng đã hết.

Vương Thiết Trụ thấy thế, dứt khoát bê nguyên lồng hấp lấy hết chỗ màn thầu còn lại đưa cho Tần Hà.

Tần Hà tiếp tục ăn như hổ đói, nhanh gọn lẹ ăn sạch sẽ một lồng màn thầu, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Vương Thiết Trụ, không nói chuyện.

Nhưng trên mặt hắn viết rõ hai chữ: Không đủ.

Vương Thiết Trụ xem xét dáng vẻ này liền biết, không có mười lăm tám lăm e là không thỏa mãn được hắn.

Nó biết rất rõ, Tần Hà đói sẽ ăn rất rất nhiều.

Một con bò cũng không coi là nhiều.

Nói không chừng là do quá đói, nhớ năm đó, lúc Vương Thiết Trụ nó bị nát mai nằm lơ lửng trong thùng nước, còn đói thảm hơn như vậy.

Lúc đó đừng nói là mở miệng nói chuyện, ngay cả đầu óc cũng mất đi linh hoạt.

Không nói hai lời, Vương Thiết Trụ vội vàng đi ra ngoài, đẩy một chiếc xe cút kít đi đến bến tàu.

Một hơi mua hết sạch một tiệm bán màn thầu, mang về một xe đầy ắp toàn là bánh màn thầu một trắng.

Tiếp đó chuyển vào phòng thiêu thi, Tần Hà lại tiếp tục ăn.

Sau gần nửa canh giờ, một xe màn thầu đã hết sạch.

Tần Hà vẫn không mở miệng nói chuyện, nhưng trên mặt cuối cùng không còn viết chữ “đói”.

Ngồi yên lặng một hồi, hắn đứng lên, tiến đến bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

Yên tĩnh đứng nhìn, không động đậy chút nào.

Qua một hồi lâu, hắn lại nhìn chằm chằm vào lò đốt xác trong phòng.

Nhìn lò đốt xác xong hắn lại đi ra ngoài, dọc theo bến tàu đi thẳng về phía nam, đến một nghĩa trang nhỏ.

Khá lắm, Vương Thiết Trụ cũng không biết còn có một nơi như vậy.

Xuân về hoa nở, đầy khắp núi đồi đều là những đóa hoa nở rộ, một loạt nấm mồ được sắp xếp chỉnh tề, sơn thanh thủy tú.

Tần Hà đứng sững sờ trước những ngôi mộ kia, qua rất lâu mới đi trở về.

Về đến liền ngã đầu nằm ngủ, ngủ thẳng một giấc tới khi quan sai đưa thi thể đi biến đến.

Toàn bộ quá trình đốt thi thể là Vương Thiết Trụ hoàn thành dưới ánh mắt đờ đẫn nhìn chăm chú của Tần Hà, không có Nam Minh Ly Hỏa, cũng không có ngọn lửa Thâm Uyên, chỉ dùng cây châm lửa bình thường.

Đốt xong xuôi tất cả mất gần ba canh giờ.

Tồn thời gian hơn mọi ngày nhiều như vậy, Vương Thiết Trụ không chịu nổi.

Nó xác định, đồng thời cũng chắc chắn, Tần Hà đã xảy ra vấn đề, tám chín phần mười chính là bị mất hồn!

Việc này khiến nó cảm thấy như trời sắp sụp đổ vậy.

Mọi chuyện trước đây đều là do Tần Hà làm chủ, Vương Thiết Trụ nó chỉ là đốt một ít thi thể, làm một chút việc vặt.

Hiện tại Tần Hà xảy ra vấn đề, khiến lòng nó hốt hoảng không yên, không biết nên làm gì bây giờ.

Nói về thực lực, nó có, nói về trí thông minh, nó cũng có, nhưng nó lại không có năng lực lãnh đạo.

Hơn nữa nó rất rõ thực lực Tần Hà là như thế nào, trình độ như vậy mà có thể bị mất hồn, nó cảm thấy khó có thể tưởng tượng được.

Suy nghĩ một hồi lâu, nó đi tìm Từ Trường Thọ.

Bàn về quan hệ, Từ Trường Thọ là người mà Tần Hà tôn kính nhất, cũng là người hán tín nhiệm nhất.

Từ Trường Thọ nghe được việc Tần Hà bị mất hồn thì cực kỳ hoảng sợ, sau khi kiểm tra một phen, sắc mặt hắn ta rất khó coi, nói: “Không tốt, thật sự là mất hồn, ánh mắt đờ đẫn, ấn đường phát đen, hiện tại hắn hành động hoàn toàn dựa theo bản năng.”

“Từ thúc mau cứu chủ nhân nhà ta đi.” Vương Thiết Trụ gần như là cầu khẩn.

“Yên tâm, chuyện này ta chắc chắn sẽ lo liệu tới cùng.”

Từ Trường Thọ nói, hắn còn nói thêm: “Ta biết một thầy coi bói mù, ở ngay đầu phố Trường Lăng, biết trị bệnh về đầu óc, cũng biết gọi hồn, trước tiên tìm ông ta thử xem, kiểm tra đúng bệnh rồi nói tiếp.”

“Tốt lắm, vậy chúng ta đi ngay bây giờ?”

“Việc này không nên chậm trễ, lập tức đi ngay.” Từ Trường Thọ gật đầu.

Thế là hai người vội vàng dẫn Tần Hà đi ra ngoài, đến đầu phố Trường Lăng.

Chương 369 – Tính người khó tính mình

Xuân về hoa nở, đào hồng liễu lục, trời trong gió nhẹ, bướm lượn yến về.

Đầu phố Trường Lăng.

Đối với Vương Bán Hạt mà nói, hôm nay là một ngày tốt lành!

Ngày hoàng đạo!

Nên quay lại nghề cũ!

Năm ngoái ông ta tính toán hai lần, đều bị che đậy thiên cơ.

Vương Bán Hạt muốn tìm hiểu thiên cơ, lại liên tiếp bị Thiên Lô đánh.

Nửa mù biến thành mù thật.

Để tránh gặp bất trắc, nửa năm qua Vương Bán Hạt đã rửa tay gác kiếm, phong quẻ cầu bình an.

Vận đổi sao dời, nửa năm đã trôi qua, hiện tại cuối cùng cũng đã tới ngày tốt lành “mở phong”.

Vương Bán Hạt giữ giữ tám vải vàng đặt dưới đáy rương, trải lên trên bàn, tám vải vàng chậm rãi rủ xuống, lộ ra bộ câu đối.

Xem âm dương đoạn ngũ hành, xem nhật nguyệt trong lòng bàn tay.

Xem phong thủy xét lục hợp, nắm giữ càn khôn trong tay áo.

Hoành phi: Thiết khẩu thần toán.

Ngay vào hôm qua, tấm vải vàng vẫn còn viết sáu chữ “Gọi hồn, trị bệnh đầu óc”.

Hai đạo Thiên Lô đánh xuống đối với Vương Bán Hạt mà nói, vừa là chuyện vui vừa là chuyện buồn.

Đầu tiên là buồn, vì nửa mù đã biến thành mù thật, phong quẻ nửa năm, tài vận suy bại, miệng ăn núi lở.

Dù sao thì việc gọi hồn cùng trị bệnh đầu óc có rất ít khách hàng.

Nó không giống việc đoán mệnh, không quan tâm là người giàu hay người nghèo, là hăng hái tiến lên hay điều đứng khốn cùng, hễ là người có lòng tò mò về số mạng của mình, trong túi lại có hai đồng tiền dư dả, thì đều thích đến đây ngồi cùng ông ta đôi chút.

Nếu là tính chuẩn việc vui, không chừng còn được khen thưởng chút “tiền mừng”, nếu là tính được việc tai họa, thí chủ tránh tai, cũng có một chút “tiền chuyển vận”.

Tóm lại, nghề chính mới là chính đạo.

Nói về chuyện vui.

Hai đạo Thiên Lô kia đánh xuống, gây ra động tĩnh khá lớn.

Hàng xóm láng giềng vài dặm xung quanh một truyền mười, mười truyền trăm, lại truyền đến tai người kể chuyện Lưu Khoái Chủy kia, tiếp đó liền có một bộ [Dò tìm bí mật Vương Bán Hạt bị sét đánh] chia làm năm chương mười hồi ra đời, xem như dương danh cho ông ta.

Đoán mệnh có thể tính đến mức bị sét đánh, người nói việc coi bói này lợi hại đến cỡ nào.

Thế là người của nửa Kinh thành đều biết, Vương Bán Hạt lợi hại, có thể nhìn trộm thiên cơ.

Thế là người đến đoán mệnh nối dài không dứt.

Nhưng Vương Bán Hạt phong quẻ, ‘giã từ sự nghiệp trên đỉnh vinh quang’, trong lúc vô tình lại tạo thêm hình tượng “thần toán” Vương Bán Hạt.

Hiện tại thời gian phong quẻ đã qua, làm lại nghề cũ, có hy vọng một ngày thu đầu vàng.

Vương Bán Hạc đã tính ra ngày hôm nay chính là ngày tốt nhất trong hơn nửa năm, giờ này là canh giờ tốt nhất.

Trải vải vàng ra, cắm cờ vàng xuống, mở cửa.

Không phải sao, vừa đốt hương, bày ra quả, chén, đồng tiền xong xuôi, thí chủ liền tới cửa.

Ba người.

Hai người bước chân vội vã, một người đi không nhanh không chậm.

Chính là nhóm người Từ Trường Thọ, Vương Thiết Trụ.

Từ Trường Thọ đi thẳng vào vấn đề, nói rõ ý định đến, Vương Bán Hạc vừa nghe chỉ là gọi hồn, không phải xem bói, nhưng cũng nhận, dù sao đều là công việc. Ông ta nói: “Người sống mất hồn, phải xem tuổi thọ trước, để ta sờ cốt kiểm tra, đặt tay lên đây.”

“Được.”

Vương Thiết Trụ vội vàng đặt tay Tàn Hà lên bàn.

Vương Bán Hạc lấy tay bắt mạch, cảm lấy cổ tay Tàn Hà, lần theo mạch đập đi lên hướng xuống, ban đầu không sờ thấy được gì, nhưng sau khi sờ mấy tắc, mắt mù của ông ta lập tức trợn to, giật mình hoảng sợ hít sâu một hơi.

Cốt tượng người này, nào phải là người sống mất hồn, rõ ràng là đã không ở nhân thế, đã thành xương trắng trong đất!

Nhưng mà cảm nhận mạch đập thì mạch tượng người này lại rất hùng hồn, khí huyết tràn đầy, tựa như là long tượng thiên thần.

Cả hai giao hội, khiến cốt tượng hỗn độn như chưa mở ra, khó mà phân biệt rõ ràng.

Vương Bán Hạc như bị điện giật vội vàng buông tay, sắc mặt đại biến.

“Vương thần toán, như thế nào?” Từ Trường Thọ hỏi.

Nhưng không đợi Vương Bán Hạc mở miệng trả lời, đã thấy Tàn Hà đột nhiên đứng dậy, quay người, “sưu” một tiếng, phóng nhanh như bay.

Không ngờ lại là.... Chạy.

Từ Trường Thọ cùng Vương Thiết Trụ liếc nhìn nhau một cái, chẳng hiểu ra sao.

“Đuổi... Đuổi theo.”

Vương Thiết Trụ phản ứng lại trước tiên, vội vàng đuổi theo.

Gia đã mất hồn, không thể để gia chạy loạn được.

Từ Trường Thọ xin lỗi một câu rồi cũng vội vàng đuổi theo.

Vương Bán Hạt ngây người, chỉ cảm thấy lông tơ toàn thân đều dựng đứng cả lên.

Hai mắt không thể nhìn thấy, nhưng ông ta cảm nhận được, trên đỉnh đầu đang có thiên uy ngưng tụ lại.

“Ầm ầm!”

Một tiếng nổ vang cực lớn, một tia thiên lôi to chừng ngón tay cái từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt tia sáng đã bao phủ toàn bộ sập bói toán cùng cả một trượng xung quanh.

Tiếng sấm rền vang vọng cả tòa Kinh thành, rất nhiều người chỉ nghe tiếng cũng không trông thấy sét đánh, ngẩng đầu lên nhìn trời với vẻ mặt mừng rỡ.

Kinh trập, cày bừa vụ xuân, nên gieo hạt.

Chỉ hơi có chút kỳ quái là, bầu trời quang đãng, mặt trời chói chang.

Không biết sấm sét này từ đâu ra?

Chương 370 – Đại quan nhân Phi Ngư

Tần Hà đi một vòng thành, đứng lại trước cửa Di Hồng viện.

Kinh trập, cày bừa vụ xuân, nên gieo hạt.

Đây chính là mùa sinh sôi nảy nở.

Vạn vật đều hành động theo bản năng, Tần Hà cũng vậy.

Cách đó không xa, Vương Thiết Trụ đuổi theo đến thở không ra hơi.

Tốc độ của Tần Hà quá nhanh, nó dùng hết sức bú sữa mẹ để đuổi theo mới không bị mất dấu Tần Hà.

Thực lực của Từ Trường Thọ kém chút nên đã sớm tụt lại phía sau không theo kịp.

Tú bà trông thấy Tần Hà, ánh mắt không khỏi lộ ra vẻ khinh thường.

Người này thân mặc áo gai vải thô, từ trên xuống dưới đều lộ vẻ nghèo kiết xác.

Đặc biệt là đôi giày vải trên chân kia, ngón chân cái đã sắp mài phá mũi giày chui ra.

Nhưng có thể làm sao đây?

Đây là vị khách đầu tiên vào sáng sớm hôm nay.

Đó chính là thần tài.

Chỉ có thể tiến lên nghênh đón, không thể đuổi đi.

Thế là bà ta liền gọi các cô nương tiến lên nghênh đón.

Có điều tú bà gọi thì gọi, các cô nương đều không muốn.

Mới sáng sớm, có không ít cô nương đã nằm cày cả đêm, đau lưng mỗi eo chân chuột rút không nói, họ vẫn còn chưa tỉnh ngủ đâu đây.

Nếu kia là công tử ca trẻ tuổi nhiều tiền, vậy khẳng định không có vấn đề.

Lấy khuôn mặt tươi cười, dáng vẻ thướt tha yêu kiều chào đón khách, đó là tu dưỡng nghề nghiệp.

Nhưng người trước mắt này là kẻ nào chứ?

Quả thực là khuyên bò không nên ăn cỏ, phí công.

Thế là ai nấy đều quay người đi tiếp tục chải tóc, không thèm liếc mắt nhìn.

Tần Hà thấy vậy, quay người chạy đi nhanh như chớp, đi tới một chỗ góc tường.

Bách biến thân y, thuật dịch dung, súc thân công.

Khá lắm.

Chỉ mấy cái chớp mắt, người đã hoàn toàn thay đổi.

Phong thần như ngọc, mày kiếm nhập tẩn, khuôn mặt như được điêu khắc, môi căng bóng như bôi mỡ, cộng thêm một bộ Phi Ngư phục phụ trợ, hoàn toàn chính là một đại quan nhân phong độ.

Ai?

“Ngụy.. Ngụy Vũ?”

Vương Thiết Trụ trơ mắt nhìn xem Tần Hà biến đổi thành người khác, đôi mắt đậm xanh trợn tròn xoe.

Nó biết bách biến thần y của Tần Hà có thể biến đổi thành đủ kiểu trang phục, Tần Hà có thể biến đổi khuôn mặt, nó cũng đã từng thấy.

Nhưng trực tiếp biến đổi thành dáng vẻ của Ngụy Vũ như vậy, đây là lần đầu tiên nó chứng kiến.

Giờ khắc này, nó rút cuộc hiểu ra vì sao lúc nào Ngụy Vũ cũng không ưa gia.

Cái trực giác đáng chết kia, thật sự là không chút sai lầm.

Thậm chí đã biến thành Ngụy Vũ đến mức thành bản năng!

Cái tên kia đến cùng là đã gánh thay gia bao nhiêu oan uổng?

Trong lúc nó còn đang ngây người, Tần Hà lại chạy đến trước mặt tú bà.

Ôi!

Các cô nương vừa thấy, đôi mắt lập tức sáng bừng lên!

Đại quan nhân Phi Ngư thật anh tuấn!

Mặc bộ đồ này, lại thêm thân cao này, có uổng công cũng là tình nguyện a.

Ngay cả tú bà cũng phải lau nước miếng bên khóe miệng, vội vàng gọi: “Các tỷ muội, tiếp khách nha!”

Ngay tức thì, một đám oanh oanh yến yến đã tụ lại, khăn lụa bay múa, nghênh đón Tần Hà đi vào bên trong.

Nhưng mà Tần Hà lại không nhúc nhích tý nào, chậm rãi móc ra một túi tiền từ dưới nách, lại lấy tiền đồng từ trong túi ra, lần lượt bỏ từng xâu tiền vào trong tay mỗi cô nương.

Đồng tiền vàng óng xâu thành một chuỗi, mỗi xâu có số lượng đều nhau, không thừa không thiếu.

Vừa tròn năm mươi văn.

Các cô nương lập tức hai mặt nhìn nhau, không hiểu năm mươi văn này là có ý gì.

Cảnh tượng quỷ dị, tú bà vội vàng đi lên dàn xếp, nói: “Quan gia cho tiền thưởng, các người còn đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau tạ ơn quan gia.”

Các cô nương lúc này mới bừng tỉnh ra, rồi rít nói cảm ơn, có cô nương gan lớn, trực tiếp dán mình lên thân Tần Hà.

Kết quả lúc này Tần Hà lại mở miệng: “Không không phải tiền thưởng, là... là tiền bao hết.”

Lời này vừa ra, tú bà cùng các cô nương đều đơ người.

Bao hết, mỗi người năm mươi văn?

Cái giá này... là giá cả của đã nương ở đầu hẻm cũ.

Đây là Di hồng viện, tiền thưởng đều phải từ lượng trở lên, mỗi lượng có thể đổi một ngàn văn.

Tú bà lập tức tỏ vẻ không vui.

Đường đường Di hồng viện Kinh thành, sau lưng cũng có chỗ dựa, một tên Phi Ngư Vệ, thật sự cũng không coi là gì.

Mỗi ngày bọn họ chiêu đãi không biết bao nhiêu quan lại quyền quý.

Còn đặt bao hết?

Đừng nói là năm mươi văn tiền, dù có nhắc đến một rương hoàng kim, cũng không thể được.

Nhưng mà không đợi tú mà mở miệng chửi mắng, Tần Hà đã bắt đầu động thủ.

Làm gì?

Lột y phục a.

Suu suu suu.

Vô ảnh thủ.

Ôi, phải gọi là cực nhanh, gọi là sạch sẽ.

Ngay cả tú bà cũng không bỏ qua.

Chương 371 – Thái Tam Dao

Ai nha, cảnh tượng này, từ sau ‘tửu trì nhục lâm’ của Thương Trụ Vương, đây chính là chuyện kích thích nhất.

Trước mặt mọi người, ngay trước cửa trên đường lớn người đến người đi.

Một đám oanh oanh yến yến trong nháy mắt đã sạch trơn, bên cạnh còn có một tú bà trơn nhẵn.

“Oa!”

Vẻ mặt Vương Thiết Trụ trong nháy mắt đã biến thành hình 〇〇〇.

Động tác của gia quá nhanh!

Đôi mắt cũng phản ứng không kịp.

“A!!”

Ngay sau đó, một đám oanh oanh yến yến phản ứng lại đã lập tức thét lên, vội vàng đưa tay che chắn.

Nhưng một đôi tay có thể lớn bao nhiêu chứ, che trước không che được, che trên không che được dưới.

Lúc này vẫn là tú bà nhanh trí, vội vàng hô to: “Che mặt! Che mặt!”

Thế là một đám oanh oanh yến yến vội vàng bùm mặt, loạng choạng lão đảo chạy vào bên trong.

“Oa!”

“Ta đã thấy cái gì vậy!”

Biến cố xảy ra đột nhiên, khiến cho các nam nhân trên phố ai nấy đều trở thành mắt chó khắc kim, ngay cả kẻ mắt không tốt

cũng được chữa khỏi.

Cảnh tượng này, quá đẹp.

Tất cả mọi người đều nhìn một cái.

Không sai, chỉ một cái.

Bởi vì bọn họ đều không nỡ chớp mắt.

Kẻ đầu tên Tần Hà thì vỗ tay vui vẻ: “Trông rất đẹp!”

Vương Thiết Trụ tròn tròn hai mắt nhìn theo bóng oanh oanh yền yền biến mất ở cửa ra vào, lau nước miếng chảy xuống khóe miệng, rồi vội vàng tiến lên định kéo lấy Tần Hà rời đi.

Ông trời ơi!

Mau đi nhanh, gây ra chuyện lớn rồi.

Kết quả, không đợi Vương Thiết Trụ đưa tay.

“Rầm” một tiếng vang cực lớn, đại môn Di Hồng viện ầm vang mở ra.

Một tên hán tử dáng người thấp lùn cầm dao phay trong tay dẫn theo một đám gia đình đờ đờ sát khí vọt ta, rống to một tiếng: “Ai dám giương oai ngay trước cửa Di Hồng viện!!”

Tiếng rống tràn đầy lực lượng, chấn đến toàn bộ người trên đường đều phải bịt tai lại.

Người này vừa xuất hiện lập tức khiến cho đám quần chúng ở phía xa xa vốn chưa nhìn đủ, đang nhao nhao tụ tập tới gần bị dọa đến hít sâu một hơi, nháo nhác tan tác như chim muông.

Tên lùn cầm dao phay này chính là một nhân vật hung ác.

Đại ma cô Di Hồng viện – Thái Tam Dao.

Một cái dao phay dùng đến xuất thần nhập hóa, có tiếng là một đao giết người, một đao chém quỷ, một đao chặt yêu.

Mười năm trước trên giang hồ, người này chính là kẻ muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Về sau ẩn cư ở nơi này, không còn hành tẩu giang hồ.

Hắn ta lợi hại đến mức nào thì người giang hồ đã không thể nói rõ, nhưng có hắn ta trấn Di Hồng viện, xướng khách nổi

liền không dứt, đủ mọi tam giáo cửu lưu, ngũ hồ tứ hải, nhưng vẫn gió êm sóng lặng.

Theo sát phía sau, tú bà cũng mặc quần áo xốc xếch xông ra, chỉ vào Tần Hà thét lên: “Tam Dao, chính là hấn, chính là hấn!!”

Ánh mắt giận dữ của Thái Tam Dao lập tức khóa chặt vào Tần Hà, hấn ta nổi giận gầm lên: “Tiểu tử, nộp mạng đi!”

Tiếng nói vừa dứt, hấn ta đã vung mạnh đao ra.

Dao phay trong nháy mắt đã bay ra, phóng thẳng về phía mặt Tần Hà, phía sau đao nổi liền một sợi dây xích, còn chuôi đao vẫn nằm trong tay Thái Tam Dao.

Hiển nhiên, đây là thanh liên đao (dao gắn xích).

Tần Hà thấy vậy, nhanh như chớp bước qua một bên theo bản năng, tránh đi.

Tiếp đó hấn xoay người, chạy đi.

Lao nhanh như gió.

Thái Tam Dao thấy vậy, sao có thể mặc kệ cho Tần Hà rời đi, thế là hấn ta vội vàng dẫn theo người điên cuồng đuổi theo.

Nhưng mà khi hấn ta đi ngang qua Vương Thiết Trụ, hấn ta lại dừng lại, nhanh như chớp tóm lấy cổ áo Vương Thiết Trụ, quát: “Người cùng hấn là đồng bọn?”

Lúc Thái Tam Dao xuất hiện cũng mang theo hiệu quả giải tán hết mọi người trước cửa Di Hồng viện.

Chỉ có người vừa chạy đi kia cùng tên gù trước mặt là còn đứng ở đây.

Vương Thiết Trụ theo bản năng ngửa người ra sau, vội vàng lắc đầu: “Không phải, không phải, ta chỉ đi ngang qua.”

Câu hỏi ngu ngốc này, ai thừa nhận chính là kẻ ngu.

“Vậy người biết kẻ chạy đi kia là ai không?” Thái Tam Dao ép hỏi, tú bà chỉ thẳng vào cái kẻ đã chạy mất kia, cho nên hấn ta cũng không nghi ngờ.

“Hấn, hấn là...” Đôi mắt đậu xanh của Vương Thiết Trụ đảo quanh một vòng, nói: “Là Phi Ngu Vệ thiêu thi đường, Ngụy

Vũ.”

“Người biết hẩn?” Thái Tam Dao nổi lên lòng nghi ngờ.

“Bây giờ khắp Kinh thành có mấy ai là không biết Ngụy Vũ, kẻ đập đầu người trên bến tàu hai ngày trước chính là hẩn, kẻ xấu.” Vương Thiết Trụ nghiêm mặt trả lời.

“Thieu thi đường, Ngụy Vũ?”

Thái Tam Dao nghiêng rặng, buông Vương Thiết Trụ ra, tức giận nói: “Rất tốt, một tên quan thieu thi nho nhỏ cũng dám lỗ mãng, lão tử sẽ cho người biết thế nào là hòa thượng chạy được nhưng chùa không chạy được!”

“Đuổi theo cho ta!”

“Rõ!”

Thế là một đám người lại đặng đặng sát khí tiếp tục truy đuổi.

“Gia ơi, ngài gây chuyện nhỏ chút đi, hồn còn chưa về đâu đấy.”

Vương Thiết Trụ đưa mắt nhìn theo đám người đi xa, nhón chân lên quan sát, trong lòng vừa lo lắng vừa cạn lời.

Qua một lát, nó lượn một vòng rồi cũng âm thầm đi theo.

Chương 372 – Quần áo ở đâu ra

Cái gọi là bản năng, chính là một loại trạng thái từ bỏ hết tất cả đạo đức thế tục, xấu hổ cùng lý trí, hành động tùy ý xúc động theo bản tính giống loài.

Ví dụ như trẻ con đói bụng thì muốn ăn, khát thì muốn uống.

Bản năng của người trưởng thành thì đa phần đều bị kiềm chế, dưới sự định kiến và xấu hổ.

Bản năng thường sẽ đối lập với đạo đức và lý trí.

Ví dụ như nói về tính, ví dụ như khi trông thấy một người thì có xúc động muốn đánh hẩn, còn có ham muốn chiếm hữu,...

Khi một người hoàn toàn buông thả bản năng, mà hấn còn có năng lực hành động không gì sánh kịp, thì cảnh tượng sẽ tương đối.... Hỗn loạn.

....

Cách ba con phố.

“Bán kẹo hồ lô, bán kẹo hồ lô đây!”

“Kẹo hồ lô chua chua ngọt ngọt đây!”

“....”

Một người bán hàng rong mang vẻ mặt rất khôn khéo đang nâng một bó rơm cắm đầy kẹo hồ lô, đứng ở ngay ngã tư đường lớn tiếng rao hàng.

Thỉnh thoảng sẽ có người tiến đến, sau đó lộ vẻ khó khăn hoặc là chê bai, nhưng vẫn mua lấy một hai chuỗi rồi mới rời đi.

Trên thân người bán hàng rong giống như là có ma lực giao dịch thần kỳ.

“Kẹo hồ lô này bán thế nào?” Một ông lão tóc bạc trắng dắt tay một đứa bé đi đến.

Con người người bán hàng rong nhanh chóng đảo qua trên thân lão giả và đứa bé một lượt, cười nói: “Giảm giá, bảy văn tiền một xâu, ngài muốn lấy mấy xâu?”

“Bảy văn?”

Ông lão hơi nhíu mày, quan sát những xâu kẹo hồ lô cắm trên bó rơm một chút, nói: “Mật này người làm không đạt, có pha trộn thêm mủ đào, quả sơn tra cũng quá nhỏ chỉ toàn là hạt, quá đắt.”

“Nha, lão trượng ngài thật tinh mắt nha.”

Người bán hàng rong chấp tay một cái, cười nói: “Giá đường tăng cao, ta đây chỉ là làm buôn bán nhỏ nên cũng rất khó khăn, thế này đi, ta tính ngài năm văn tiền một xâu, như thế nào?”

“Bảy văn, hai xâu.” Ông lão duỗi ra hai ngón tay.

“Được rồi, hai xâu thì hai xâu vậy, ngài lấy đi.” Người bán hàng rong giả bộ chần chờ trong chớp mắt, cắn răng dậm chân

đồng ý.

Đưa ra hai xâu kẹo hồ lô, thu vào bảy đồng tiền, mua bán thanh toán xong, khóe miệng của người bán hàng rong hơi nhếch lên ý cười.

Việc làm ăn buôn bán này, hàng nào rẻ thì nhập hàng đó, còn bán hàng thì dựa theo địa vị xã hội, có thể kiếm lời được bao nhiêu là kiếm bấy nhiêu, tất cả đều nhờ vào nhãn lực.

Đã hỏi giá rồi không thể rời đi với tay không.

“Bán kẹo hồ lô, bán kẹo hồ lô đây!”

“Kẹo hồ lô chu chua ngọt ngọt đây!”

Người bán hàng rong lại lớn tiếng rao hàng.

Không bao lâu sau, Tần Hà ôm một đồng quần áo từ đằng xa chạy tới, vừa nhìn thấy kẹo hồ lô, hai mắt hắn lập tức sáng lên.

Người bán hàng rong trong thấy là Tần Hà, hai mắt cũng tỏa ra ánh sáng.

Khách hàng cũ!

Hắn ta liền chỉ vào kẹo hồ lô nói: “Khách quan, hôm nay ngài đến rất đúng lúc, đây chính là kẹo hồ lô chính tông, mật chính tông, quả sơn tra chính tông, chỉ còn lại có ngần này thôi, bỏ qua lần này sẽ phải đợi rất lâu mới có lại, ăn ngon không đắt, mười lăm văn một xâu, mua nhiều giảm giá.”

Ánh mắt của Tần Hà rời khỏi những xâu kẹo hồ lô kia, nghiêng đầu đánh giá người bán hàng rong một cái, rồi một tay đưa đồng quần áo ôm trước ngực đưa cho người bán hàng rong, sau đó.....

“Suu!”

Không ngờ hắn đã túm lấy bọc rom, phóng nhanh như bay!

“Ài o_O???”

Trong lúc nhất thời người bán hàng rong không kịp phản ứng lại.

Từ khi hắn ta bắt đầu vào nghề mười năm trước, chưa bao giờ gặp phải tình huống nào như thế này.

“Cái đồ vô lại, ăn cướp! Ăn cướp a!”

Sau khi phản ứng lại người bán hàng rong lập tức giậm chân hô to, sau đó giơ chân đuổi theo.

Nhưng hẳn ta làm sao có thể đuổi kịp Tần Hà chứ, không được bao xa đã mất đi dấu vết.

Hắn ta cúi đầu nhìn đồng đồ trước ngực, tất cả đều là quần áo của nữ nhân, lại kiểm tra qua rồi ngửi thử một chút, ở trên đó còn có mùi son phấn cùng nhiệt độ cơ thể.

Cũng không biết là lấy từ đâu ra.

“Vương bát đản, thứ người nào!”

Mắng vài câu lại chần chừ một hồi, người bán hàng rong đành phải đặt ánh mắt trở lại trên những quần áo kia.

Định bụng đi hiệu cầm đồ xem thử, dù sao đây đều là áo tơ tằm, có lẽ nó đáng giá một ít tiền.

“Người mắng ai đấy?”

Đúng lúc này, một thiếu niên lưng gù dừng lại trước mặt hắn ta.

Người bán hàng rong đang bức bối, không thêm đề ý nói:

“Người quản ta mắng ai làm gì, cũng đâu có mắng người.”

Thiếu niên lưng gù mang vẻ mặt tức tối, một cước đạp hắn ta ngã xuống đất rồi chỉ vào hắn ta nói: “Câm miệng, còn nói nữa ta làm thịt ngươi!”

Người bán hàng rong vội vàng bịt miệng lại không dám lên tiếng.

Khá lắm.

Xem cái tốc độ đá ra kia, chắc chắn không phải là người bình thường.

Chỉ là trông mặt hơi lạ, không biết là người từ đâu xuất hiện.

Thiếu niên lưng gù thấy hắn ta đã e sợ, nhìn trước nhìn sau một cái, nhanh chóng chạy đi.

Người bán hàng rong đứng lên, vẻ sợ hãi trên mặt dần dần biến mất, sau đó hắn ta nghiêng răng, chỉ về phương hướng mà thiếu niên lưng gù biến mất, mắng to: “Vương bát đản, chính là chủi ngươi đấy, vương bát đản!”

“Cả nhà người người nào cũng là vương bát đản!”

“....”

Đúng lúc này, sau lưng người bán hàng rong lại đột nhiên “rầm rầm” vang lên tiếng bước chân dày đặc tiến lại gần.

Người bán hàng rong xoay người, giật mình kêu lên.

Một đám người đặng đặng sát khí đang xông về phía mình, người dẫn đầu tay cầm dao phay, sắc mặt dữ tợn.

Rõ ràng là đại ma cô Di Hồng viện, Thái Tam Dao.

Thái Tam Dao liếc nhìn thấy quần áo trước ngực người bán hàng rong, dừng lại, một phát túm lấy cổ áo hấn ta xách lên, giận dữ quát: “Quần áo này ở đâu ra?”

Người bán hàng rong sợ đến suýt té đái, run rẩy nói: “Thái gia, hiểu lầm hiểu lầm, vừa rồi có người cướp hàng của ta, còn cưỡng ép đẩy những quần áo này vào tay ta.”

Xem như khách quen Di Hồng viện, hấn ta vừa trông thấy Thái Tam Dao liền biết những quần áo này là từ đâu tới.

Khá lắm, tên biến thái không biết xấu hổ!

Không chỉ ăn cướp, còn ăn trộm, đường đường là quan sai Phi Ngự Vệ, có thể giữ thể diện một chút được không?

“Đánh hấn!”

Thái Tam Dao chỉ đáp lại hai chữ.

Tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, thà nhảm hơn cứ thế bỏ qua.

Nghe vậy, đám hộ vệ Di Hồng viện lập tức xông lên cho một trận quần ẩu.

Đợi đến khi đám người hô hoán rời đi, người bán hàng rong chỉ có thể nằm trên mặt đất rên “hừ hừ”.

Quần áo tơ tằm trước ngực cũng đã bị cướp đi.

“Vương bát đản!”

Người bán hàng rong co rúm lại, mắng một câu, khóc không ra nước mắt.

Rõ ràng lúc đi ra ngoài hấn ta đã xem hoàng lịch.

Kinh trập, cày bừa vụ xuân, nên gieo hạt, nên khai trương.

Tại sao còn bị xui xẻo như vậy.

....

Bên phía Tần Hà.

Hắn vác bó rơm vừa chạy vừa ăn kẹo hồ lô, quả sơn tra, kẹo hồ lô chính tông.

Hiếm khi được đã nghiền.

Chỉ là mật đường không được ngọt lắm, giống như bị trộn thêm thứ gì.

Còn có gương mặt này, hình như mang theo chức năng dẹp quang đường phố, một khi bị người nhận ra, lập tức gây ra hỗn loạn tung bừng.

Nhưng mà chuyện này đối với bản năng tới nói, đây đều là sao cũng được, không quan tâm.

Chạy một hồi, Tần Hà dừng lại trước cửa một nhà tắm kì, hắn hơi nghiêng đầu một lát, đi vào.

Chương 373 – Phòng tỉ vụ

Cùng lúc đó, nha thự Phi Ngư Vệ.

Ngụy Vũ bưng chén trà trước mặt lên uống cạn, lúc này ở trước mặt hắn ta có một cái lò lửa nhỏ đang đun nước trà, lộ cột lộ cột, hơi nước lượn lờ trước khuôn mặt đang cố hết sức duy trì sự bình tĩnh của hắn ta, làm nổi lên sắc xanh trên mặt.

Hiện tại Ngụy Vũ đã chân chính hiểu được một câu nói.

Cái gì gọi là người mà không biết lo xa ắt có ưu sầu tới gần.

Thanh Ngư Đại Tiên truyền pháp giúp cho hắn ta một bước lên trời, một trận chiến đánh bại hồ tử Tào thị tướng môn Tào Ngạn.

Hơn nữa, sau trận chiến đó thực lực hắn ta vẫn đang dần dần tăng lên, bởi vì được lực của Tẩy tủy đan vẫn còn chưa hết.

Qua hai ngày, hắn ta đã vọt tới trình độ nội kinh đỉnh phong, đạt đến cùng cấp bậc với Ngụy Nguyên Cát và Thường Ôn.

Đồng thời hắn ta cũng nghênh đón một chuyện vui khác, sự phụ của hắn ta, chính là thủ tịch thiêu thi đường Đồ Bách Thú, một sáng đột phá, chính thức bước vào hàng ngũ cao thủ ngoại kinh.

Lần này, hắn ta không chỉ đoạt lại bảo tọa người đứng nhất trong các hậu bối tử đệ Phi Ngư Vệ, còn càng củng cố chắc chắn hơn.

Nha thự còn chuyên môn sắp xếp cho hắn ta một phòng ti vụ độc lập.

Phi Ngư Vệ có một truyền thống bất thành văn là, người được phân cho một phòng ti vụ độc lập, có thể nắm giữ quyền hạn chiêu mộ nhân mã độc lập lĩnh mệnh tạm thời.

Cái gọi là độc lập lĩnh mệnh, chính là người có thể tự mình nhận lấy một mệnh lệnh, tiếp đó điều một phần nhân mã trong Phi Ngư Vệ đi hoàn thành nhiệm vụ đó. Về phần nhận mệnh lệnh gì thì không quan trọng, người có thể nhận một mệnh lệnh năm trăm năm vẫn chưa thể hoàn thành.

Mệnh lệnh chưa hoàn thành thì nhân mã mà người chiêu mộ sẽ luôn làm ban sai thủ hạ của người, trừ khi là bị Chỉ huy sứ giải trừ mệnh lệnh.

Nói thẳng ra, chính là nắm giữ quyền hạn thêm người thành lập đội ngũ.

Những Thần bộ, Thiên hộ kia đều có phòng ti vụ riêng của mình.

Mà đây cũng là nguyên nhân mà Phi Ngư Vệ kim đâm không vào, hắt nước không ngấm, kẻ nào không có gốc rễ trong Phi Ngư Vệ thì dù muốn thành lập đội ngũ cũng không thể làm được, từ trên xuống dưới chỉ có một người, chẳng làm nên cái gì.

Phòng ti vụ không lớn, chỉ là một nơi uống trà nói chuyện phiếm, nhưng nó lại là thứ tượng trưng cho quyền lực cùng địa vị.

Một buổi sáng theo gió bay lên, áo đẹp ngựa tốt chí khí uống mừng.

Theo lý thuyết, tâm tình của Ngụy Vũ vào giờ khắc này phải không tệ mới đúng.

Nhưng bây giờ, hắn ta chỉ có xung động muốn giết người.

Hai ngày vừa qua, có người giả mạo hắn ta đi đập đầu người khắp nơi, toàn bộ người bị chụp đầu đều điên rồi, người thì nói những lời nói kỳ lạ, người thì hành động quái dị.

Chuyện này khiến hắn ta bây giờ đi ra ngoài đều phải đeo mặt nạ.

Nếu không thì hắn ta vừa lộ mặt ra là sẽ kèm theo BUFF “dẹp quang đường phố”, cả con đường sẽ biến thành gà bay chó chạy trong nháy mắt, còn có chức năng tốt hơn mười lần lệnh cấm đi lại ban đêm của Binh mã ty.

Đột nhiên vô duyên vô cớ mang tiếng oan, làm cho hắn ta cảm thấy như nhất thời đã quay trở lại thời điểm bị Tào Ngạn hành hung.

Mà đây vẫn chưa hết.

Ngay tại vừa rồi, mấy tên trẻ tuổi cùng thế hệ nương tựa hắn ta vừa nói cho hắn ta biết một tin tức.

Người giả mạo hắn ta lại xuất hiện.

Lần này là lột quần áo các cô nương Di Hồng viện ngay trên đường phố, sạch sẽ không bỏ sót thứ gì, ngay cả vú bà cũng không bỏ qua!

Ngụy Vũ nghe xong liền thở ra một hơi dài, uống thêm một chén trà nóng mới miễn cưỡng đè ép lại được cơn tức giận đã dâng lên đến cổ họng.

Lột quần áo cô nương Di Hồng viện ngay trên đường phố?

Nghe thử đi!

Đây là chuyện con người có thể làm sao?

Nếu ngươi muốn, nguyên một cái phòng bao, chỉ cần đủ bạc thì mười người tám người, trai gái mập gầy cao thấp, muốn làm gì thì cứ làm.

Nhưng ngay trên đường phố?

Còn ở trước mắt bao người?

Con mẹ nó như vậy vô liêm sỉ đến cỡ nào, biến thái đến cỡ nào chứ!

Nếu việc này xảy ra ở trước kia, Ngụy Vũ chắc chắn đã quơ lấy lang nha bổng, dẫn người xông ra tìm đánh người kia rồi.

Trước đây đại hòa thượng chính là bị hắn ta mạnh mẽ thăm hỏi như vậy.

Nhưng bây giờ, hắn ta lại có điều lo nghĩ.

Bởi vì tên biến thái kia, có khả năng rất lớn là Thanh Ngưu Đại Tiên!

Không có gì khác, trực giác!

Lần trước hắn ta bị Tào Ngạn hành hung, ngay sau đó Thanh Ngưu Đại Tiên liền truyền pháp cho hắn ta!

Nếu không nghĩ được mùi gì từ trong việc này thì hắn ta cũng quá có lỗi với thể chế bồi dưỡng nhân tài của Phi Ngưu Vệ.

Thanh Ngưu Đại Tiên cao cao tại thượng, quan sát nhân gian, nhưng mà ai biết được hắn có sở thích quái đản gì đó hay không.

Tào tặc còn tốt, vợ người ta thì sao?

Sở thích quái đản, không có biến thái nhất, chỉ có biến thái hơn.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu người kia thực sự là Thanh Ngưu Đại Tiên thì nên làm cái gì đây?

Người đánh hắn, hay là không đánh hắn?

Đắc tội Thanh Ngưu Đại Tiên, sau này chắc chắn sẽ vô duyên với việc truyền pháp.

Nếu thật sự đó là Thanh Ngưu Đại Tiên, đó chính là sấm sét mưa dông, đều là trời ban ân a!

Cho nên dù là rất tức giận, nhưng Ngụy Vũ vẫn nhịn được.

Dù sao hắn ta cũng không còn thanh danh tốt, thêm chuyện này cũng chẳng là gì.

Đương nhiên cũng có một mặt rất quan trọng, đó là Thái Tam Dao đang truy đuổi tên giả mạo kia.

Xem kết quả trước, nói không chừng Thái Tam Dao có thể thử ra tên giả mạo kia có phải là Thanh Ngu Đại Tiên hay không.

Nếu không phải mà nói, trên mặt Ngụy Vũ lập tức lộ ra vẻ dữ tợn.

Nhất định vặn đầu người xuống rồi nhét vào đít, vương bát đần.

“Vũ ca, bình tĩnh, bình tĩnh.”

Ngụy Nguyên Cát nhắc ấm trà lên, rót cho Ngụy Vũ một chén trà.

Bên cạnh Ngụy Nguyên Cát còn có Thường Ôn, Ngụy Nguyên Xuân, cùng với một đám tử đệ hai nhà Thường, Ngụy có huyết thống tương đối gần đang ở một bên chờ phân phó.

Ba người thưởng thức trà, câu được câu không trò chuyện, từ đầu đến cuối bầu không khí vẫn rất đè nén.

“Rầm!”

Qua một hồi lâu sau, cửa phòng ti vụ đột nhiên mở ra, một thanh niên có làn da ngăm đen thở hổn hển vọt vào, hô: “Có... Có tình huống mới.”

Ba người đang thưởng thức trà đồng thời nhìn về phía y, bàn tay đang cầm chén trà của Ngụy Vũ vô thức siết chặt lại.

“Mau nói.” Thường Ôn đặt chén trà xuống, vội vàng nói.

Người xông vào tên là Thường Uy, trước kia làm bảo tổng trông cửa ở Ngũ thành Bình mã ty, sau khi Thường Ôn phát đạt đã điều y đến Phi Ngư Vệ.

“Thái Tam Dao không thể đuổi kịp người kia, huynh đệ chúng ta phát hiện, hắn đi đến một nhà tắm kỳ, sau khi đi vào theo thì trông thấy... trông thấy...” Thường Uy ngập ngừng hồi lâu, muốn nói lại thôi.

“Trông thấy cái gì, có chuyện gì cứ nói thẳng.” Thường Ôn truy vấn.

“Trông thấy người kia đang cùng một đám lớn nhỏ cang đầu phu khuân vác đầu... đầu...” Lời đến khóe miệng, Thường Uy lại lần nữa ngập ngừng, y liếc nhìn Ngụy Vũ một cái, dáng vẻ như không thể mở miệng nói ra.

“Đầu cái gì, mau nói?” Ngụy Nguyên Cát không kiên nhẫn được nữa.

“Đầu... ách... đầu chim.” Thường Uy nuốt nước bọt một cái, nhỏ giọng nói.

“Đầu chim?” Ngụy Nguyên Xuân lộ ra vẻ mặt kỳ quái, nói: “Cái đám lưu manh rác rưởi phu khuân vác kia, đánh nhau, đi dạo kỹ viện thì rất thạo, nhưng lúc nào lại đổi lòng ghẹo chim, chơi văn nhả rồi?”

“Chim này... Không phải chim kia.” Lúc này, Thường Ôn mở miệng chỉ ra.

Ngụy Nguyên Xuân lúc này mới chú ý tới, lúc Thường Uy nhắc đến điều thì để tay chỗ giữa hai chân.

“Mẹ nó!”

Ngụy Nguyên Xuân hít sâu một hơi, mở miệng chính là hai chữ.

Vẻ mặt đám người ở đây đều trở nên cứng đờ, cảnh tượng kia quá cay mắt, hoàn toàn không dám tưởng tượng, sau khi quay sang nhìn nhau một cái, mọi người đều đồng thời đưa mắt nhìn về phía Ngụy Vũ.

Chỉ thấy chén trà trong tay Ngụy Vũ “bụp” một tiếng, bị bóp nát.

“Ta con mẹ nó liều mạng với ngươi!”

Ngụy Vũ nổi giận gầm lên, quơ lấy thanh lang nha bỗng rồi lập tức xông ra ngoài.

Chương 374 – Bình tĩnh, phải bình tĩnh

“Vũ ca, bình tĩnh, bình tĩnh!” Ngự Nguyên Cát sớm đã đoán được phản ứng của Ngự Vũ, nhanh chóng kéo hắn ta lại.

“Vũ Tử, không cần đến mức đó, không cần đến mức đó!”
Thường Ôn cũng vội vàng đứng dậy cùng Ngự Nguyên Cát kéo Ngự Vũ lại.

Hai người hợp lực, nhân Ngự Vũ ngồi xuống ghế.

Mọi người đều biết rõ những chuyện đã xảy ra.

Ngự Vũ cùng Thanh Nguu Đại Tiên có dây dưa không rõ.

Nhờ như người kia chính là Thanh Nguu Đại Tiên, Ngự Vũ người không cần truyền pháp thì đó là Ngự Vũ người có ‘cốt khí’.

Nhưng chúng ta không cần ‘cốt khí’, chúng ta chỉ cần ban thưởng.

Cho nên.

Bình tĩnh!

Phải bình tĩnh!

“Đừng cản ta, ta muốn liều mạng với hắn!” Ngự Vũ ra sức giãy dụa.

Có thể nhẫn nại, không thể nhẫn nhục.

Bản quan nhân phong lưu phóng khoáng, một thân chính khí, miệng tỏa hương thơm, gặp hoa hoa nở, tàu gặp tàu thích, ngàn vạn bé đáng yêu mê mết.

Hiện tại thế nào, bị toàn thành coi là đại khủng bố!

Người gặp người trốn!

Ngay cả Hoàng đế đều hạ chỉ hỏi thăm nguyên do.

Nếu tiếp tục như thế, sẽ lại thêm một cái danh nữa.

Trò cười toàn thành!

Đấu chim?

Đấu như thế nào? So lớn nhỏ hay sao?

Chuyện như vậy mà truyền đi, làm sao làm sáng tỏ được nữa, cho dù là có giải thích, nhưng lời đồn đại vẫn sẽ như mụn độc

ngắm trong xương, cả một đời cũng không thể xóa bỏ.

Hắn hiểu rất rõ cái thói hư tật xấu của dân chúng Kinh thành, không có ai quan tâm đến chân tướng cả, bọn họ chỉ muốn có trò hay để xem, không có gió cũng có thể nâng lên sóng cao ba thước.

Vào lúc ba người đang lôi lôi kéo kéo kịch liệt, một câu nói của Thường Uy trong nháy mắt đã làm Ngụy Vũ yên tĩnh: “Vũ ca, hắn không bị thua!”

Động tác lôi lôi kéo kéo của ba người theo tiếng nói phát ra lập tức cứng đờ, tựa như là bị ấn nút tạm dừng vậy, ngừng một lát, ba người chậm rãi nghiêng đầu nhìn qua.

“Không thua là có ý gì?” Ngụy Nguyên Cát ngẩn người.

“Chính là thắng nha.” Thường Uy thật thà nói.

“Thắng?!” Thường Ôn sùng sốt.

“Thắng.”

“Hắn... Thắng như thế nào?” Vẻ dữ tợn trên mặt Ngụy Vũ dần dần tiêu tán.

“Chính là... Cả sảnh đường đều sợ hãi thán phục, không có ai là không chịu phục.” Thường Uy cân nhắc một hồi rồi mới trả lời, trên mặt còn tràn đầy vẻ “rung động”.

Ngụy Vũ nghe vậy, lập tức cảm thấy lửa giận trong nháy mắt đã tiêu tán đi không ít.

Không thua?

Vậy đó chính là không bị mất mặt rồi?

Cả sảnh đường đều sợ hãi thán phục?

Cũng coi như tăng thêm mặt mũi?

Nếu nói như vậy... Hình như cũng được.

“Khụ khụ... Nếu đã như vậy, lần này ta liền tạm tha cho hắn, xem xét biểu hiện sau này.” Ngụy Vũ hắng giọng một cái, lại ngồi xuống.

Đột nhiên cảm thấy đúng là không đến mức.

Độ lượng, cần phải độ lượng hơn.

Thường Ôn cùng Ngụy Nguyên Cát liếc nhìn nhau một cái, trên mặt đều lộ vẻ sống lâu chuyện gì cũng có thể gặp được.

Việc đấu chim thắng thua, hóa ra lại có sự khác biệt lớn đến như vậy?

Đấu thắng thì vinh quang gấp bội, đấu thua thì sỉ nhục gấp bội.

Hẹn đánh nhau mà đánh thua, sau này còn có thể lấy lại danh dự, còn có thể nói tuy bại nhưng vinh.

Còn đấu chim, chắc chắn không thể nói như vậy.

Có điều nói đi cũng phải nói lại.

Cái đám thổ phi phu khuân vác kia có cái sở thích quái đản gì vậy.

Phi, thứ rác rưởi đòi phong bại tục.

Có cơ hội nhất định phải đi phê bình một phen.

“Đúng đúng đúng, Vũ ca, thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc.” Thấy Ngụy Vũ ngồi xuống, Ngụy Nguyên Cát vội vàng lại rót cho Ngụy Vũ một ly trà.

(Thanh giả tự thanh, trọc giả tự trọc có nghĩa là người trong sạch dù không nói lời thanh minh cho mình thì họ vẫn là người trong sạch, còn kẻ xấu xa dù có chối cãi những hành vi xấu xa của mình thì vẫn là kẻ xấu. Bản chất thực sự không thể che giấu và làm giả được.)

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Thường Ôn cũng nói.

Cuối cùng thì phòng ti vụ không lớn này xem như đã yên tĩnh lại.

Ba vị đại lão một lần nữa ngồi xuống uống trà, Thường Uy rất thức thời, tự động lui ra ngoài, tiếp tục liên lạc với tử đệ Phi Ngự đang bí mật điều tra bên ngoài.

Kết quả còn chưa ra tới cửa, một tên tử đệ Phi Ngự đã loạng choạng lao đảo lao vọt vào, suýt chút nữa đã lao thẳng vào trong ngực Thường Uy.

“Làm cái gì, lỗ mãng.”

Thường Uy lập tức quở mắng, nói: “Chúng ta là Phi Ngự Vệ, trời có sập xuống cũng là Phi Ngự Vệ, mặc kệ là gặp phải

chuyện gì cũng phải bình tĩnh, bình tĩnh!”

“Vâng... Xin lỗi Uy ca, tiểu nhân có việc bẩm báo.” Tử đệ Phi Ngư vội vàng nói xin lỗi.

“Nói đi, chuyện gì?” Thường Uy phui phui tro bụi không tồn tại trên người.

“Người giả mạo Vũ ca kia sau khi rời khỏi nhà tắm kỳ đã đi chuồng bò.” Tử đệ Phi Ngư trả lời.

“Đi chuồng bò làm gì?” Thường Uy kỳ quái.

“Lấy sữa.”

“Lấy sữa?” Thường Uy lại càng cảm thấy kỳ quái, lại hỏi:

“Lấy sữa thì sao, người vội vàng hoảng hốt như vậy chỉ vì chuyện này?”

“Không phải.” Tên tử đệ Phi Ngư trẻ tuổi lắc đầu, nói: “Đổi tượng mà hẩn lấy sữa, là bò đực trong chuồng bò.”

Thường Uy nghe mà ngây ngẩn cả người, sau đó đôi mắt dần dần trừng to, chửi “mẹ nó” một câu, rồi vội vàng quay người xông về phòng ti vụ.

Không qua bao lâu sau.

Tiếng gầm thét giận dữ lại vang lên lần nữa: “Lần này ta nhất định phải liều mạng với hẩn, các người đừng có cản ta!!”

Chương 375 – Tập kích Hoàng thành

Hai ngày sau, đêm đen gió lớn.

“Ầm ầm!”

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, ở trong đêm yên tĩnh lộ ra vẻ cực kỳ mãnh liệt.

Mặt đất cả tòa Kinh thành cũng hơi chấn động một cái.

Sau đó không lâu, tiếng cảnh báo từ các trạm canh gác dồn dập vang lên, Phi Ngư Vệ khẩn cấp tụ tập, gấp rút chạy về

phía Hoàng thành tiếp viện.

Ngụy Vũ dẫn theo Ngụy Nguyên Cát, Thường Ôn chỉ rút lại phía sau đám người Thẩm Luyện, Đồ Bách Thú một bước, hơi thở gấp rút xuyên thẳng qua màn đêm.

“Rốt cuộc thì hấn muốn làm cái gì!” Ngụy Vũ đã sắp phát điên.

Hai ngày!

Thời gian hai ngày ròn rã!

Ngụy Vũ cảm thấy thần kinh cùng tính khí của mình trong hai ngày này đã được tôi luyện đến cực độ.

Không còn có thứ gì có thể dễ dàng làm cho hấn ta bốc lên lửa giận.

Đầu chim, lấy sữa bò, mặc quần áo phụ nữ rêu rao khắp nơi, cời trần chạy,.. cũng chỉ là đồ khai vị.

Tiếp sau đó người kia còn một cước đá chết con chó bull mà thế tử Huệ Vương nuôi dưỡng, một mối lửa đốt hết sổ sách ruộng đất của Khai Bình Vương phủ, trên đường phố và miệng hoàn khố Khách thị hai mươi cái,....

Những chuyện trước đó đều có thể tính là chuyện nhỏ, nhưng thế tử Huệ Vương, Khai Bình Vương phủ,... đều là huân quý triều đình mà ngay cả Phi Ngư Vệ cũng không dám trêu chọc.

Hoàn khố Khách thị, lại chính là tiểu hầu gia mà Hoàng đế vì đề tưởng niệm Khách thị mới phong thưởng chưa được bao lâu.

Được xưng là tiểu bá vương Kinh thành, là kẻ cũng mang danh ‘dẹp quang đường phố’ giống như Ngụy Vũ. Hai mươi cái và miệng kia, toàn bộ răng đều rụng, trứng vỡ, người cũng thành kẻ ngốc, bây giờ còn đang nằm ở Thái y viện.

Từng chuyện từng chuyện xảy ra, khiến Ngụy Vũ cảm thấy đầu mình sớm muộn cũng sẽ sinh ra suy nghĩ của riêng nó – dọn nhà.

Thời gian hai ngày này, Ngụy Vũ cảm thấy, trong thiên hạ này không còn có ai có thể nhẫn nhịn giỏi hơn hấn ta.

Nhưng việc xảy ra tối hôm nay lại khiến hấn ta không tài nào nhin nổi nữa.

Còn nhin nữa, Hoàng đế sẽ trực tiếp hạ chỉ, ban chết cho mình.

Nguyên nhân rất đơn giản, cái tên vương bát đản kia lại dám ra tay với Hoàng thành!

Ăn no rồi việc lại đi ném một quả Phích lịch pháo vào Hoàng thành!

Hành động như vậy không cần suy nghĩ cũng biết, trừ hấn... không có ai.

Hoàng thành, chính là nơi ở của Thiên tử.

Phích lịch pháo không tạo ra bao nhiêu tổn hại, nhưng việc này lại liên quan đến uy nghiêm của Thiên gia.

Thiên tử giận dữ, một đạo thánh chỉ đánh xuống, dù Phi Ngư Vệ có lợi hại đến cỡ nào thì cũng không thể gánh được.

Ngụy Vương Cửu Thiên Tuế vốn đã có mâu thuẫn với Phi Ngư Vệ từ trước, cả triều văn võ bá quan cũng đã sớm coi Phi Ngư Vệ là cái đinh trong mắt, gai trong thịt, nếu bọn họ đồng thời tóm lấy cơ hội này rồi cùng nhau phát lực, Thẩm Luyện cũng sẽ phải ném mũ ô sa.

Rất nhanh, đám người Phi Ngư Vệ đã đi đến dưới chân Hoàng thành.

Thẩm Luyện, Đồ Bách Thú, Quý Thành Lương, Vũ Văn Tĩnh.

Còn có ba tên hậu bối Ngụy Vũ, Thường Ôn, Ngụy Nguyên Cát.

Ngẩng đầu nhìn lên, một gò thành cung đã bị đánh vỡ, gạch bể rơi đầy đất.

Cận vệ thành cung lúc này cũng đã có mặt dưới tường thành, dẫn đầu là một tên thái giám cao to cường tráng, hấn ta vừa trông thấy Ngụy Vũ liền sừng sốt, trên mặt lộ vẻ kinh ngạc, tiếp đó liền chỉ tay về phía Ngụy Vũ, quát chói tai: “Nghịch tặc lớn mật, tập kích Hoàng thành còn dám rêu rao xuất hiện!”

“Người tới, bắt hấn lại!”

Mười mấy tên cận vệ thành cung nghe lệnh, lập tức “choang choang” một tiếng, lưỡi đao ra khỏi vỏ, như hổ như sói vây về phía Ngụy Vũ.

Ngụy Vũ biến sắc, thâm hô, quả nhiên.

Vương bát đản ngu xuẩn, Hoàng thành có thái giám Long vệ, có Kim long khí vận, cho dù là toàn bộ thánh địa trong thiên hạ liên thủ tiến đánh nơi này, còn chưa chắc có thể tấn công vào được.

Nơi ở của Thiên tử, trung tâm quốc vận cả triều đại, hội tụ niệm lực triều Lê mấy trăm năm, cuộn cuộn vô biên.

Tuyệt đối không phải là nơi có thể dùng nhân lực để phá, âm linh tà ma, yêu ma quỷ quái thậm chí còn không thể tới gần.

Phích lịch pháo?!

Hành động như vậy, quả thực là đầu óc không có một trăm cái hồ thì nhất định không thể làm được.

Ăn no rừng mỡ.

“Khoan đã.”

Lúc này, Thẩm Luyện mở miệng.

Một thân áo bào trắng, ngữ điệu không nhanh không chậm, phẳng phát như là mang theo một ma lực thần kỳ, khiến người ta không tự chủ được mà muốn tuân theo.

Cận vệ thành cung đằng đằng sát khí vừa nghe đã dừng lại theo bản năng, Phi Ngự Vương tấn cấp trình độ ngoại kinh, hơn nữa Phi Ngự Vệ cũng đã lập đại công.

Chỉ vờn vờn ba chữ Phi Ngự Vương, lại có lực lượng như vạn quân, khiến bọn họ không thể khinh thường.

“Thẩm đại nhân, kẻ tập kích Hoàng thành ở ngay sau lưng ngài, không biết ngài định giải thích như thế nào?” Thái giám nhú mày, vẻ mặt nghiêm nghị chất vấn.

“Từ đệ Phi Ngự ta đòi đòi trung thành, chuyện này có chỗ kỳ quặc, khi đến bình minh, ta sẽ đích thân cho Bệ hạ cùng chư vị lão ông Long vệ một giải thích hợp lý.” Thẩm Luyện chấp tay sau lưng, ngữ điệu vẫn không nhanh không chậm.

Thái giám nghe vậy cũng chỉ chau mày, không dây dưa thêm nữa, Phi Ngư Vệ hiện tại, không dám nói như mặt trời ban trưa, nhưng chắc chắn là một chòm sao lấp lánh.

Thế hệ trước Thẩm Luyện, Đồ Bách Thú liên tiếp đột phá ngoại kinh, mấu chốt hơn là hậu bối ưu tú, xuất hiện liên tiếp ba vị nội kinh đỉnh phong.

Nội kinh cùng tình thế đã có thể sánh với thánh địa.

Hiện tại cho dù là Thánh Thượng cùng thái giám Long vệ, cũng phải cân nhắc thái độ của bọn họ.

“Tốt, hy vọng sáng sớm ngày mai Thẩm Luyện đại nhân có thể làm sáng tỏ, bằng không... Người biết hậu quả!” Thái giám nghiêng răng, dẫn cận vệ cung đình quay lại cửa cung.

Cửa hông Hoàng cung nặng nề chậm chậm mở ra, lộ ra bảy, tám vị lão thái giám Long vệ xếp thành một hàng ở bên trong.

Ngụy Vũ thấy vậy, sau lưng phát lạnh.

Quả nhiên là việc này đã kinh động đến thái giám Long vệ, một quả Phích lịch pháo, nếu xử lý không tốt, toàn thành ắt nổi lên bão giông.

“Điều tra như thế nào?”

Lúc này, Đồ Bách Thú nhìn về phía Thẩm Luyện.

Một câu nói, lập tức khiến Ngụy Vũ hơi an tâm lại.

Năm chữ “Điều tra như thế nào?” vô cùng đơn giản của Đồ Bách Thú, không phải chất vấn Ngụy Vũ, hiển nhiên là đã biết được những chuyện xảy ra hai ngày qua.

Thẩm Luyện hơi do dự, nói: “Gần đây có tay sai của tứ đại gia tộc yêu tiên vùng bắc nguyên đã lẻn vào Kinh thành với ý định gây rối làm loạn, cứ điều tra theo hướng này đi.”

“Điều tra đến trình độ nào?” Quý Thành Lương hỏi tiếp.

Thẩm Luyện nhìn về phía hắn ta, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Bằng chứng!”

Chương 376 – Tứ đại tiên gia

Cùng lúc đó, võ đài nam Kinh doanh.

Cuộc đại chiến đất Lỗ đã khiến Kinh doanh tổn thất nặng nề, mười người đi chỉ còn hai người trở về.

Quốc khố triều đình trống rỗng, tạm thời không có khả năng trưng binh, cho nên võ đài nam Kinh doanh, thậm chí là cả nam đại doanh trên thực tế đã bị bỏ không.

Đại doanh trống rỗng không có một người, chỉ có luồng gió lạnh thổi qua những góc phòng, phát ra âm thanh “ô ô”, giống như tiếng vong hồn đang gào khóc.

Trừ những thứ đó, cũng chỉ còn lại có chuột.

Một con chuột lớn chừng một con chó ẩn dưới ánh trăng, liếc ngang ngó dọc đi đến võ đài, cái đuôi không biết vì lý do gì mà đã bị đứt mất, chỉ còn cái mông chuột uốn qua uốn lại.

Đồng thời ở bên cạnh nó, còn có mấy chục con chuột bao quanh, theo sát tiến lên.

Quan sát trong phút chốc, mấy chục con chuột kia liền phân tán ra bốn phía, chui vào các góc trong quân doanh.

Con chuột lớn cũng uốn éo mông chui vào trong bóng tối, xuyên qua mấy hàng doanh trại, đi tới phía trước một tòa tiêu lâu đơn độc.

Trong tiêu lâu có thấp một ngọn đèn, ánh đèn vàng như hạt đậu.

Ở ngoài rìa ánh sáng, có bốn tôn quái vật khổng lồ đứng như tượng, ánh mắt tối tăm đồng thời nhìn về phía chuột lớn.

Thân thể đầy thịt mỡ của chuột lớn run lên một cái, vội vàng bò vào tiêu lâu, chấp tay, mở miệng nói tiếng người: “Các vị tiên trưởng, Thanh Ngưu Đại Tiên chưa đến nơi hẹn.”

“Ngươi còn có mặt mũi nói chuyện à, phế vật!”

Một tiếng quả măng âm lãnh truyền đến, từ bên trong có một ánh mắt di động, tiến gần về phía chuột lớn hơn một trượng, vải giáp màu đen phản xạ lại ánh đèn vàng, vừa lạnh lẽo lại vừa thâm nghiêm.

Nếu có người ở đây, nhất định sẽ bị dọa đến thét to.

Đó rõ ràng là một con cự mãng, thân thể khổng lồ vươn lên cao chừng một người, đầu mãng xà ngẩng cao, lưỡi phun ra lại nuốt vào.

Ánh mắt lạnh lẽo của nó rơi trên thân chuột lớn, khiến chuột lớn không tự chủ được mà nằm rạp xuống, run lẩy bẩy.

Đây là sự khắc chế của giống loài.

“Hừ hừ, Thanh Ngưu Đại Tiên danh truyền vô cùng kỳ diệu, nhưng hiện tại xem ra, cũng chỉ là một con chuột nhắt nhắt gan mà thôi.” Ngay sau đó, một giọng nói khác lại vang lên.

Đây cũng là một con vật toàn thân lông vàng, thân thể thuần dài, giống hồ ly lại không phải hồ ly, giống chó nhưng cũng không phải chó, rõ ràng đó là một con chồn, lớn y như một con lừa.

“Dựa theo ước định, đáng ra hôm qua hắc đã phải xuất hiện, đúng là không giảng võ đức.” Giọng nói thứ ba vang lên, đó là một con nhím đen khổng lồ với một loạt gai cao vút nhọn hoắt, nó ngồi xồm dưới đất, cao chừng cỡ một người.

Những chiếc gai nhọn dày đặc kia, giống như là những cây gai thép, làm cho người ta phải sợ hãi.

“Tả mã đại nhân, người nói giờ nên thế nào?” Ánh mắt con chồn chuyển sang một góc xó xỉnh.

Ở nơi đó có hai bóng người đang đứng, một người thân mặc áo bào đen, sắc mặt vàng như nến, còn một người đầu đội mũ da chó, ánh mắt hơi mang vẻ kiêu căng ngạo mạn.

Người trước, chính là đầu mục mật thám Dịch Lỗ ẩn náu ở Kinh thành, đại quan tam phẩm đương triều, Binh bộ tả thị lang Liễu Trường An, hiệu xưng “Tả mã”.

Người sau chính là phó đầu lĩnh tiểu đội Ba Nha Lạt Dịch Lỗ còn sót lại, Cam Đồ Cát.

Đối với Liễu Trường An mà nói, mùa đông vừa qua là một mùa đông đại hỷ đại bi.

Chuyện vui chỉ có một, ưu sầu thì cả một đống lớn.

Năm ngoái hạ một trận tuyết tai, cả một vùng phía bắc Trường thành rộng lớn gần như đã bị đông thành hòm băng, công thêm

năm trước A Kỳ Ca đột tử trong quan nội, đại quân Địch Vương xuôi nam đả thảo cốc không công mà lui, không thu được đầy đủ vật tư qua mùa đông, khiến cho vô số người lẫn động vật bị đông lạnh mà chết.

Nhân khẩu mấy năm trước cướp được nay mười không còn một, đả thương nguyên khí trầm trọng.

Việc vui lớn nhất chính là Liên giáo nổi lên một cuộc bạo loạn lớn, mặc dù chỉ kéo dài mấy tháng, nhưng đã đánh cho triều Đại Lê một kích cực mạnh.

Hai bên đều riêng phần mình bị suy giảm, trở lại ngang tay.

Một năm mới đến, cuộc độ sức mới lại mở ra.

Địch Vương có hành động trước tiên, mời được tứ đại tiên gia đông bắc xuôi nam, chuẩn bị liên thủ xử lý cái đỉnh trong mắt, cái gai trong thịt của Địch Vương – Thanh Ngưu Đại Tiên.

Nói đến Thanh Ngưu Đại Tiên, Liễu Trường An rất chột dạ.

Bởi vì ông ta hoàn toàn không biết đại tiên này rốt cuộc là ai, ngay cả là nam hay nữ, là người hay là quỷ, ông ta cũng không biết.

Trong đầu mơ hồ có cảm giác như là đã từng gặp, có nhận biết, nhưng ông ta có suy nghĩ, hồi tưởng như thế nào cũng không ra.

Cũng may, Thanh Ngưu Đại Tiên chạy được, nhưng miếu Thanh Ngưu Đại Tiên lại không chạy được.

Sau khi phá hủy miếu Thanh Ngưu Đại Tiên, cuối cùng cũng gặp được hấn, đồng thời ước chiến với hấn, quyết chiến võ đài.

Phân ra cao thấp, cũng quyết định sinh tử.

Nhưng không ngờ rằng, Thanh Ngưu Đại Tiên lại lỗ hện, hoàn toàn không xuất hiện.

Hôm nay đã là buổi tối thứ hai bọn họ chờ đợi, hấn vẫn không xuất hiện.

“Không bằng chư vị tạm dời đến Yên Chi đường, để thử tiên giám thị, một khi có tin tức, lập tức thông tri cho ba vị.”

Không còn cách nào khác, Liễu Trường An chỉ có thể tiếp tục trì hoãn.

Đã dây dưa một ngày, kéo dài thêm một ngày cũng không sao.

Cũng không thể để cho cổ chiến lược này dờn đi được.

Chương 377 – Ba tiên

Yên Chi đường, chính là viện quán thanh lâu lớn nhất kinh thành.

Đây là nơi có cấp bậc cao hơn Di Hồng viện và Tiểu Thúy lâu, các cô nương bên trong ai nấy cũng đều là tài mao song tuyệt.

Xà tiên, Hoàng tiên, Vị tiên gia sau khi đến Kinh thành liền được Liễu Trường An âm thầm sắp xếp ở lại nơi đó, đã tiêu tốn không ít bạc.

Còn về Thử tiên, thực lực yếu nhược, Liễu, Hoàng, Bạch đều khinh thường nhập bọn với nó, toàn bộ mọi chuyện vật vãn đều để nó đi làm, không có chuyện gì thì để nó cách ra xa xa.

“Vâng, Tả mã đại nhân.” Thử tiên hơi có chút tủi thân đáp lời, với tư cách là chuột, bản thân nó chính là thức ăn của rắn, chồn, nhím.

Xuất mã đệ tử nhận chuột làm tiên, ba nhà khác cũng không hoàn toàn đồng ý.

Hơn nữa nó cũng rất chột dạ, bởi vì ước chiến nhưng Thanh Ngu Đại Tiên vẫn chưa lộ diện, còn bị cắt mất đuôi, đương nhiên là sẽ bị xem thường, thậm chí bầm sinh vốn đã là vậy.

Liễu Trường An thì hoàn toàn không thêm thương lượng với nó, trực tiếp cho nó ở lại giám thị, địa vị khác biệt một trời một vực.

Đây cũng là sự khắc họa chân thực nhất về địa vị của Thử tiên gia, chiến lược không cao, tư chất không tốt, thực lực thuộc hàng chót, bị nhận lấy xa lánh cùng chèn ép.

Đừng nói Xuất mã tiên gia, ngay cả xuất mã đệ tử như Liễu Trường An cũng xem thường bọn chúng.

“Lãng phí thời gian, hừ!”

Thân hình Xà tiên biến đổi, hóa thành một nam tử mặt nhọn, thân mặc áo đen, trực tiếp bước ra bên ngoài rồi đi.

Ngay sau đó, Hoàng tiên cũng biến thành một thanh niên da vàng với vóc dáng cao gầy, Vị tiên thì biến thành một tráng hán mặt râu quai nón, rồi cũng đồng thời rời đi.

Thử tiên vội vàng lui sang một bên, nằm yên ở đó như chim cút.

Liễu Trường An thấy vậy, cùng Cam Đồ Cát liếc nhìn nhau một cái, chấp tay một cái cực kỳ qua loa, sau đó cũng rời đi.

....

“Thanh Ngu Đại Tiên cũng chỉ thường thôi, vậy mà đồn thổi đến vô cùng thần kỳ, kết quả hóa ra chỉ là nghe nhầm đồn bậy, ta thấy là hẳn không dám xuất hiện.”

Một lát sau, trên đường đi đến Yên Chi đường, Hoàng tiên chấp tay sau lưng, vẻ mặt tràn đầy kinh thường nói.

“Mặc kệ hẳn là người hay quỷ, dù sao thì ngoại kinh cơ bản đã là trần nhà của nhân tộc, Tiên tộc chúng ta liên thủ, đừng nói một tên ngoại kinh, dù là mười tên, cũng chỉ là gà đất chó sành.” Vị tiên tràn đầy tự tin nói.

“Nói chung là việc chúng ta phải làm chính là diệt trừ Thanh Ngu Đại Tiên, một ngày Thanh Ngu Đại Tiên chưa diệt, chúng ta sẽ phải dừng lại ở thế giới nhân loại một ngày, có điều nên nói cũng phải nói, ở đây cũng không tồi, không vội không vội.” Xà tiên điềm tĩnh không nóng vội, bình thản nói.

Yên Chi đường quả thực là tiên cảnh nhân gian, đủ loại nữ tử tùy quân đến hái, chỉ cần có bạc thì ở nơi này thú vị hơn rừng sâu núi thẳm rất nhiều.

Hoàng tiên cùng Vị tiên nghe vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng.

Đúng là như vậy, mặc dù tình báo có sai lầm, nhưng Địch Vương thu xếp rất hào phóng.

Rất biết làm việc!

Đã có chuyện tốt như vậy, không chiếm thì phí.

Ngay vào lúc ba tiên đang nghênh ngang đi trên đường phố vào lúc cấm đi lại ban đêm, đột nhiên ở ngã rẽ phía trước có một người đi ra.

Phong thần như ngọc, mày kiếm nhập tẩn, khuôn mặt như được điêu khắc, môi căng bóng như bôi mỡ, cộng thêm một bộ Phi Ngư phục phụ trợ, thật ra đáng một đại quan nhân phong độ.

Là ai?

Dương nhiên là Ngụy Vũ.

Vô duyên vô cớ lại bị gánh tội tập kích Hoàng thành, tâm trạng Ngụy Vũ thực sự rất tệ.

Thẩm Luyện nói, phải làm một bản thiết án.

Ngụy Vũ cũng không biết Thẩm Luyện tại sao có lòng tin đưa ra quyết định như vậy, chỉ để đám người chia ra tuần thành, hơn nữa còn chỉ thẳng đầu mâu về phía tứ đại tiên gia.

Ngụy Vũ không hỏi nhiều, cũng không có thời gian hỏi nhiều, bởi vì sáng sớm ngày mai đã phải đưa ra lời giải thích rõ ràng, đêm nay nhất định phải hoàn thành bản thiết án.

Đi tuần một hồi, ngay vào lúc hắc sinh ra nghi ngờ thì vừa ngẩng đầu lên đã thấy, từ ngã rẽ đối diện có ba người đang đi tới.

Ba người dàn hàng ngang trên đường, người nào người nấy đều mang vẻ yêu dị tà khí.

Không cần thăm vắn, vừa nhìn là đã biết không phải kẻ tốt lành gì.

“Đứng lại!”

Ngụy Vũ trực tiếp lạnh lùng quát.

Chương 378 – Một cuộn tơ rối

Ba tiên dừng lại, đồng thời liếc mắt nhìn nhau một cái, trong ánh mắt đều lóe lên tia lạnh lùng cùng sự nực cười.

Không có đụng tới Thanh Ngưu Đại Tiên thì cũng thôi đi, thế mà lại tới một thằng oắt con Phi Ngư Vệ.

Giọng điệu còn phách lối như thế.

Đây không phải là thấp đèn lồng đi nhà xí – tự tìm cái chết sao?

“Tiểu tử, ngươi rất có dũng khí đấy, xưng tên ra đi.” Xà tiên híp híp mắt, con ngươi màu đồng dựng thẳng, không tự chủ mà vươn đầu lưỡi liếm liếm.

Người tới vô trần vô cấu, tinh khí, huyết khí tràn đầy, là đồ ăn ngon hiếm có.

Nói đến, cũng đã hai này nó chưa ăn thịt người.

“Lão tử đi không đổi tên ngồi không đổi họ, thiêu thi đường, Ngụy Vũ. Các ngươi là ai, lại dám lăng vãng trong thời gian cấm đi lại ban đêm?” Ngụy Vũ cảm hạ lang nha bổng, ánh mắt dần dần sắc bén, cái nhìn đầu tiên chưa nhìn kỹ, hiện tại nhìn kỹ lại ba người này.

Yêu khí ngút trời, tuyệt đối không phải người lương thiện!

“Khắc khắc”

Xà tiên bị chọc phát cười, lưỡi rắn phun ra, lạnh lùng nói:

“Ngươi không có tư cách biết bản tiên là ai!”

Vừa nói dứt câu, nó đã ra tay, tập kích trước tiên.

Thân người hóa thành cự mãng, thành linh vọt lên, đầu mãng trực tiếp cắn về phía Ngụy Vũ.

Mặc dù Ngụy Vũ đã có sự chuẩn bị từ trước, nhưng vẫn bị hành động dứt khoát của nam tử mặt nhọn làm cho giật mình hoảng hốt, chỉ trong nháy mắt đầu mãng cự lớn đã đến trước mặt.

Răng nanh sắc nhọn, miệng đầy huyết tinh.

Xà yêu!

Bộ pháp chim sẻ!

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, dưới chân Ngụy Vũ lóc lên, rất nguy hiểm mà tránh đi.

Bộ pháp chim sẻ: Học tập bộ pháp này, người có thể nhẹ nhàng như một con chim sẻ, nhảy chuyển na di, giữa tắc vuông lộ ra thần thông.

Đây là một bộ pháp có tên không dễ nghe hơn nữa còn có chút quê mùa, nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến sự cường hãn của nó.

Bởi vì nó là thần thông!

Tần Hà đột đi vô số thi thể, nhưng cho tới bây giờ, số lượng thuật pháp có thể xưng tụng là thần thông không quá một bàn tay.

Thần thông đạt đến trình độ tinh thông, cộng thêm thực lực nội kinh đỉnh phong...

“Sưu” một tiếng, đầu mãng gần như là lướt sát qua cơ thể của Ngụy Vũ, kinh phong kinh khủng gào thét, phát ra tiếng cực kỳ chói tai.

Vào khoảnh khắc cần hụt, đôi mắt dựng thẳng của cự mãng thoáng qua vẻ không thể tin nổi.

Thân là xà tiên, từ sau khi hóa hình, nó đã tu hành hơn hai trăm năm, thực lực đã đạt đến tam phẩm, trong gia tộc nó cũng là kẻ rất có địa vị.

Rõ ràng nhân loại trước mắt này chỉ có trình độ nội kinh, vậy mà lại có thể tránh thoát cú tập sát như sấm sét của mình, quả thực là không thể tin nổi.

Có điều... Cũng chẳng sao cả.

Một kích không thành, còn có liên chiêu.

Thần long quẫy đuôi!

Ngay trong nháy mắt thân hình cự mãng sượt qua, đuôi mãng quẫy mạnh, đập thẳng vào Ngụy Vũ.

Đuôi mãng thiết giáp có sức mạnh như vạn quân.

Đừng nói là đập trúng, chỉ cần sượt qua một cái, cũng sẽ phải thịt nát xương tan.

Nhưng mà một kích này của nó lại đánh vào khoảng không, đuôi mãng đánh ra chỉ phát ra tiếng rít gào, không hề có cảm giác tác động lực.

Cùng lúc đó, một cỗ sát cơ lạnh lẽo từ đỉnh đầu nó truyền đến.

Xà tiên cả kinh, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn trời.

Chỉ thấy từ trên trời có một cự xà năm đầu đang giáng xuống, hung hăng đánh về phía mình.

Cùng là loài rắn, nhưng xà tiên lại cảm nhận được uy thế cực kỳ hung mãnh đến từ cự xà năm đầu kia.

Nó nhận ra cự xà này.

Xà thân Naga Tây Vực, có tên – Thiên Long.

Mạnh nhất là chín đầu, tiếp đó là bảy đầu, đằng sau nữa là năm đầu.

Đại Uy Thiên Long!!

Đại Uy Thiên Long: Bí thuật bất truyền đến từ Phật Môn Thâm Uyên, thi triển pháp thuật này, người có thể triệu hồi ra Thiên Long hộ pháp, long này tên là Naga, có lực lượng không gì không thể phá.

“Rầm!”

Một tiếng nổ trầm vang lên, Thiên Long lao thẳng đến cự mãng.

Mặt đất lập tức bị sụp sâu xuống, lực lượng kinh khủng đè ép bắn ra sóng khí tựa như lưỡi đao sắc bén, cắt đất đá xung quanh bể tan tành.

Mấy chục miếng vảy mãng bay lên không trung, máu tươi bắn ra.

Xà tiên gào thét thảm thiết, điên cuồng lùi về phía sau, kinh hoàng tột độ, bên trong đôi mắt dựng thẳng chứa đầy vẻ sợ hãi.

Hoàng tiên cùng Vị tiên thấy thế, vội vàng tiếp ứng, trợ giúp xà tiên dừng lại thân hình.

Ở phía đối diện, Ngụy Vũ cũng mang vẻ mặt bất ngờ.

Xà yêu tập kích bất ngờ, hẳn chỉ là tránh né rồi đánh trả theo bản năng, vốn còn tưởng rằng lần này xong đời rồi.

Nhưng không thể ngờ rằng, không chỉ tránh thoát được hai cú tập kích liên tiếp của cự xà, mà Đại Uy Thiên Long còn đập cho nó da tróc thịt bong.

Đây tuyệt đối là ngoài ý muốn.

Đặc biệt là Đại Uy Thiên Long, hẳn chỉ biết là một chiêu này rất lợi hại, song không ngờ nó lại khủng bố đến thế.

Naga là Thiên Long hộ pháp của Phật Môn, chuyên khắc chế yêu tà, đối phó với xà tiên đúng là rất phù hợp.

Cục điện lập tức lâm vào giằng co ngăn ngừa.

Ba tiên ngạc nhiên nghi ngờ, còn Ngụy Vũ thì hô to, thật nguy hiểm, hấn thẳng hiềm một chiêu, hoàn toàn dựa vào kỹ năng cường đại.

Chỉ cần có một chút sai lầm, e là hiện tại hấn đã hóa thành một đồng thịt nát.

Máu chốt hơn là, hấn đã xuất ra át chủ bài, hơn nữa cũng đã hao mất bảy tám phần nội kinh.

Tuy rằng kỹ năng rất mạnh, nhưng tiêu hao thực sự cũng lớn đến kinh người.

Theo bản năng, Ngụy Vũ lập tức lựa chọn kéo dài thời gian, quát hỏi: “Trong các người, có kẻ nào là Thanh Ngu Đại Tiên không?”

Câu hỏi này không phải hoàn toàn là vì đề dây dưa kéo dài thời gian, mà thực sự hấn cũng rất nghi hoặc.

Nguyên nhân rất đơn giản, chính là Ngụy Vũ cũng không thể khẳng định chắc chắn, kẻ giả mạo mình kia là Thanh Ngu Đại Tiên.

Thanh Ngu Đại Tiên là tồn tại như thế nào?

Dựa theo toàn bộ những dấu vết mà Thanh Ngu Đại Tiên để lại, y hoàn toàn có thể xưng tụng là thánh hiền nhân gian, Lục địa thần tiên.

Có thể truyền pháp, có thể diệt trừ Liên giáo, có thể diệt sát hấn tướng Địch Lỗ.

Tồn tại cao cao tại thượng như thế, lại vô duyên vô cớ đi mạo danh mình chơi, lột quần áo nữ nhân, trần chuồng chạy, đấu chim, tuốt bò?

Hành động không thể nhìn nổi, có thể xưng là xưa nay chưa từng có, sau này cũng chưa chắc đã có, quả thực khó mà liên hệ lại với nhau.

Máu chốt nhất là, Thẩm Luyện nói có tay sai tứ đại Xuất mã tiên gia âm thầm ả vào Kinh thành, mưu đồ làm loạn.

Còn muốn tạo thiết án, mặc dù chưa nói rõ ràng.

Nhưng Ngụy Vũ tự lý giải là: Kẻ giả mạo mình ném Phích lịch pháo chính là tay sai tứ đại Xuất mã tiên gia làm ra.

Trong lòng đầy nghi hoặc, tự nhiên là thốt ra.

Ngụy Vũ không biết là, đối với hắn, bốn chữ Thanh Ngưu Đại Tiên có ý nghĩa phi phạm.

Mà đối với ba tiên tới nói, cũng là như vậy.

Ăn náu ở Kinh thành hơn nửa tháng, khó khăn lắm mới ước chiến được, nhưng đối phương lại lỗ hện.

Ba tiên đồng thời liếc nhìn nhau một cái, trong mắt cũng tràn đầy vẻ không hiểu, Hoàng tiên mở miệng: “Đừng có ăn nói linh tinh, ta xem ngươi mới giống Thanh Ngưu Đại Tiên.”

Một câu thuận miệng trả lời của Hoàng tiên nghe vào trong tai Ngụy Vũ, lượn quanh một vòng, lại trở thành “thể hồ quán đỉnh”, khiến Ngụy Vũ hoàn toàn hiểu ra.

“Tại sao các ngươi lại biết ta giống Thanh Ngưu Đại Tiên... Không đúng, là Thanh Ngưu Đại Tiên giống ta?!” Ngụy Vũ cảm thấy mình đã bắt được chứng cứ.

Hoàng Tiên: “.....”

Xà tiên: “.....”

Vị tiên: “.....”

Kết quả là, sự nghi ngờ và tự cho là đúng trong lời nói đã tạo thành sợi tơ rối cuốn lấy cả hai bên.

Ba tiên càng chẳng hiểu ra sao.

Cái gì gọi là Thanh Ngưu Đại Tiên giống ngươi?

Bắt đầu nói từ đâu?

Là giống, hay... Chính là?

“Ngươi là Thanh Ngưu Đại Tiên?” Vị tiên thốt lên, tồn tại có thể đã thương xà tiên ở Kinh thành này, trừ Thẩm Luyện cùng Đồ Bách Thú ra, cũng chỉ có Thanh Ngưu Đại Tiên không biết là người hay là quỷ kia.

Vẻ nghi ngờ trên mặt Ngụy Vũ càng trở nên rõ ràng: “Các người đã từng gặp Thanh Ngu Đại Tiên có dáng dấp giống hệt như ta?”

“Vì sao Thanh Ngu Đại Tiên lại có dáng dấp giống người như đức?” Sự nghi ngờ trên mặt Vị tiên cũng tăng thêm.

Ngụy Vũ chần chờ một chút, nói: “Tên kia giả mạo ta để gây rối, giống như các người, trong các người có Thanh Ngu Đại Tiên giả mạo ta hay không?”

“Nói bậy nói bạ, vì sao chúng ta phải giả mạo người?” Xà tiên tức giận nói.

Ngụy Vũ: “....”

Vấn đề này không thể trả lời, bởi vì đây cũng là nghi vấn lớn nhất của hắn.

Đến đây, cuộc trò chuyện đã đi vào ngõ cụt.

Hai bên đối thoại không chỉ không thể cho mình nhận được câu trả lời mong muốn, ngược lại càng thêm nghi hoặc, không hiểu ra sao.

“Mặc kệ hắn có phải là Thanh Ngu Đại Tiên hay không, cứ giết chết rồi nói!” Qua một lát, Hoàng tiên lạnh nhạt nói.

Một lời liên đánh thức Xà tiên cùng Vị tiên, trong mắt ba tiên lóe lên sự lạnh lẽo, sát khí ngút trời.

Ngụy Vũ hoảng sợ, lập tức vươn tay ra.

“Sưu”

Một mũi tên lệnh từ trong tay áo hắn phóng ra, nổ tung ở trên bầu trời, tạo thành đồ án “phi ngư”.

Đánh không lại!

Phải cầu viện.

Một mũi tên xuyên mây, thiên quân vạn mã tới tụ họp!!

Chương 379 – Trúng kế bao vây

Ba tiên thấy vậy, trên mặt không khỏi lộ ra nụ cười dữ tợn.

Cầu viện, đây rõ ràng là chốt dạ.

Về phần viện quân?

Cao thủ so chiêu, thắng bại chỉ trong nháy mắt.

Hoàn toàn không phải là hai quân đối chọi, đợi Phi Ngư Vệ phản ứng lại rồi tới chi viện, món ăn cũng đã nguội.

Hơn nữa ba tiên đều là cao thủ phẩm cấp, ai sợ Phi Ngư Vệ chứ?

Tới thì đánh luôn, miễn cho nói là tam đại tiên gia liên thủ bắt nạt người.

Ngụy Vũ thì sao, người nói hấn chính trực đi, hấn đúng là chính trực.

Nhưng thì sao?

Thời điểm cần bảo toàn tính mạng, hấn cũng không khác người ta là bao.

Ngay vào lúc mũi tên bắn lên trời, hấn đã xoay người bỏ chạy, còn hét lớn một tiếng: “Có ai không, có yêu quái!!”

Thanh âm kia cao vút, ngay cả kẻ điếc ở cách đó mười dặm cũng có thể nghe thấy.

“Giết hấn!” Xà tiên một lần nữa biến thành thân người, khê phát tay.

Hoàn tiên cùng Vị tiên nghe vậy, không do dự nữa, lập tức đồng thời ra tay.

Xà tiên đã bị ăn chút thiệt, hiện tại nên đến hai chúng nó động thủ.

Tiếng nói vừa dứt, bọn chúng cũng đã hiển lộ ra bản thể, nhanh như chớp tấn công về phía sau lưng Ngụy Vũ.

Không hổ là cường giả trình độ siêu phẩm.

Trong nháy mắt vừa rồi Ngụy Vũ đã chạy ra xa mấy chục bước, nhưng Hoàng tiên vừa nhảy ra một cái đã đến ngay sau lưng Ngụy Vũ.

Chân trước sắc bén đánh ra một kích đơn giản mà lẳng lẹ, tức thì làm cho Ngụy Vũ hoàn toàn tiến vào phạm vi công kích.

Tốc độ của Vị tiên chậm hơn một chút, nhưng toàn thân nó đều là gai nhọn tựa như kim thép, cũng không thấy nó thi triển thuật pháp gì mà ba cây gai nhọn đã rời khỏi thân thể nó phóng ra, nhanh như tia chớp đâm về phía Ngụy Vũ, tuy bắn ra sau nhưng lại đến trước, vừa đâm chính là ba vị trí yếu hại: sau đầu, tim cùng ngang bụng Ngụy Vũ, cực kỳ xảo trá.

Nếu bị đâm trúng dù chỉ một chỗ, cũng là thân tiên khó cứu.

Ngụy Vũ cực kỳ sợ hãi!

Mặc dù hắn đưa lưng về phía bọn chúng chạy trốn, nhưng dù thế nào hắn cũng đạt đến trình độ nội kinh đỉnh phong, trong nháy mắt khi nguy hiểm vừa xuất hiện, tất cả các lông tơ trên người hắn đã dựng đứng lên.

Bộ pháp chim sẻ!

Tránh!

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Ngụy Vũ gần như là tránh né theo bản năng, dưới chân hắn lóe lên, thân thể hóa thành một tàn ảnh biến mất, lúc này hắn đã tránh sang bên cạnh hơn ba bước.

“Sưu sưu sưu”

Ba cây gai nhọn gần như là suốt ngang qua Ngụy Vũ.

Gai nhọn xuyên qua không khí phát ra tiếng rít vô cùng nhẹ nhàng, lại làm Ngụy Vũ gần như là sợ hãi đến mất hồn mất vía.

Cường giả siêu phẩm, quả nhiên là cường hãn.

Cho dù là có thân thông, cũng hơi có vẻ không đủ dùng.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu, ngoài ba gai nhọn Vị tiên bắn ra, còn có công kích của Hoàng tiên.

Công kích cực kỳ đơn giản, Hoàng tiên giống như là mảnh hổ vồ mồi, thậm chí nó còn không sử dụng yêu pháp, lại làm cho Ngụy Vũ hoàn toàn lâm vào trong tuyệt cảnh.

Bộ pháp chim sẻ tránh ra hơn ba bước, nhưng hoàn toàn không đủ để Ngụy Vũ nhảy ra khỏi phạm vi công kích.

“Bùm!”

Ngay sau đó, một tiếng nổ trầm vang lên.

Ngụy Vũ kêu rên, bay thẳng ra ngoài.

Hoàng tiên thì “bach bach bach” lui về phía sau, lui đến ngang hàng với Vị tiên.

Ánh mắt hai tiên đều ngưng lại, đồng thời biến sắc.

Bởi vì ở ngay giữa bọn chúng và Ngụy Vũ đang bay ra ngoài, có thêm một người!

Đó là một người đàn ông trung niên để râu cá trê, trên thân mặc đạo bào, khuôn mặt hơi gầy nhon, ông ta đứng đó vuốt vuốt râu, lại tự nhiên sinh ra một khí chất lười biếng, giống như là chưa tỉnh ngủ vậy.

Hoàng tiên giữ chặt lại trào sắc đang run rẩy của mình, trong mắt lộ ra vẻ kiêng kị, cắn răng nói: “Là người?!”

“Tiền Bách Lượng!” Vị tiên hô nhỏ một tiếng.

Người tới, chính là Ngân đạo trưởng bày quán rượu lập đoàn diệt Hạng Bạt ở đất Lỗ, một trong những người có chiến lực cao nhất Lăng Vân Tự, Ngân Bách Lượng Ngân đạo trưởng.

“Lo chuyện bao đồng, xen vào việc của người khác!”

Lúc này, Xà tiên bước một bước đã tiến đến bên cạnh Hoàng tiên, mắt nhìn chăm chăm vào Ngân Bách Lượng, bên trong con ngươi dựng thẳng tràn đầy căm hận.

Một kích vừa rồi của Hoàng tiên, chỉ chút nữa thôi là đã đánh trúng Ngụy Vũ, nhưng ngay vào thời khắc cuối cùng, Ngân Bách Lượng lại đột nhiên xuất hiện, lấy chưởng đỡ kích, đánh lui Hoàng tiên.

Ngụy Vũ chỉ là bị kinh phong quét bay, cũng không phải là bị Hoàng tiên đánh trúng.

“Ba vị thân là Xuất mã yêu tiên, không thông báo đã lên vào Vương Kinh nhân tộc ta, đã đi quá giới hạn.” Về mặt Ngân

Bách Lượng rất bình tĩnh, chỉ có đôi mắt lập lòe phát ra tia sáng.

“Thì tính sao?”

Trong mắt Xà tiên dần dần nổi lên chiến ý, khiêu khích nói:
“Người sẽ không cho là, một mình người có thể đối phó với ba chúng ta chứ?”

“Ba đối một, lại nói ra một cách hùng hồn thẳng thắn như vậy, xem ra các người rất thích chơi quần ầu a.”

Đúng lúc này, một giọng nói có vẻ thô lỗ từ bên cạnh truyền đến.

Ba tiên theo tiếng nhìn lại, liền trông thấy một nam tử độc nhãn với khuôn mặt tràn đầy dữ tợn, vai khiêng đại đao không biết đã xuất hiện từ lúc nào, bảy đồng tiền trước ngực lấp lánh rực rỡ.

Đồ Bách Thú!

Mà đây vẫn chưa hết, từ một hướng khác, Thâm Luyện với khuôn mặt như điêu khắc mặc một thân áo trắng cũng không một tiếng động xuất hiện.

“Mau!!”

“Choang choang choang!”

Ngay đằng sau Thâm Luyện còn có sáu, bảy tên Thần bộ, bao gồm cả Ngụy Nguyên Cát, Thường Ôn cũng đều xuất hiện, loang choang một tiếng, cả đám người đều rút đao ra khỏi vỏ, bao vây ba người kia lại.

Đến đây, trên mặt ba tiên cuối cùng cũng nổi lên vẻ ngưng trọng.

Đây là... Bị gài bẫy!

Bọn chúng vừa mới động thủ, Ngụy Vũ vừa phóng ra tên lệnh báo hiệu, những người này liền lập tức xuất hiện.

Nếu không có sự chuẩn bị từ trước, tuyệt đối không thể đến nhanh như vậy.

Ngay cả cao thủ Lăng Vân Tự cũng có mặt, quả thực là chuẩn bị rất kỹ càng.

Theo bản năng, bọn chúng nhìn về phía Thẩm Luyện, Vị tiên giận dữ mắng to: “Thẩm Luyện, ngươi dám đặt bẫy chúng ta?!”

“Câm miệng, rõ ràng là các ngươi tập kích Hoàng thành trước, sau đó lại tập kích tiểu bối Phi ngư ta, mọi người đều nhìn thấy rõ ràng, chứng cứ rành rành như núi!” Lúc này, Thiết giản Thần bộ Vũ Văn Tĩnh cũng quát to, tức giận nói.

“Đã tập sát tiểu bối Phi ngư ta, còn là hai người đồng thời ra tay, đúng là không giảng võ đức!” Quý Thành Lương cũng bồi thêm một câu.

Ba tiên nghe vậy, tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không nói ra được lời phản bác.

Chương 380 – Đánh úp bất ngờ

Ba tiên nghe vậy thì tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng lại không nói ra được lời phản bác.

Bởi vì chúng đã bị túm lấy bím tóc.

Lúc này Ngụy Vũ cũng nghe thấy tiếng kêu rên rồi từ dưới đất bò dậy, đưa mắt nhìn đám người Phi Ngư Vệ đang bao vây lấy ba tiên một lượt.

Trên mặt lộ ra vẻ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

Sống sót sau tai nạn.

Nhưng hắn cũng không thoải mái, mặc dù một trảo kia của Hoàng tiên không trực tiếp đánh trúng hắn, nhưng kinh khí mãnh liệt lại bắn hắn bay ra ngoài, hơn nữa còn có một tia yêu khí chui vào trong cơ thể.

Nội kinh của hắn lúc này đang cuộn trào không yên, nửa cái bả vai cũng đều bị tê dại.

Cường giả siêu phẩm, kinh khủng như vậy!

“Vũ ca, có sao không?” Ngụy Nguyên Cát vội vàng chạy tới.

“Không có chuyện gì, ba tên vương bát đản kia không giăng võ đức, đồng loạt ra tay đối phó ta, lại còn tập kích bất ngờ, nếu không như vậy... Ta còn có thể chống đỡ thêm một hồi.”
Ngụy Vũ không chịu thua.

Rõ ràng là một câu khoác lác, nhưng lại khiến ba tiên đều không nén được giận.

Không có cách, Xà tiên không hợp liền ra tay tập kích bất ngờ là sự thật, Hoàng tiên cùng Vị tiên đồng thời động thủ cũng là sự thật.

Mẫu chốt hơn là, Xà tiên đánh úp bất ngờ còn bị ăn thiệt nhỏ.

Kết quả này, hễ là kẻ muốn giữ thể diện, đều không nhận được.

“Đừng có ăn nói linh tinh, đừng tưởng rằng các ngươi nhiều người thì ta sẽ sợ các ngươi.” Xà tiên có da mặt dày nhất, nó lập tức gầm lên: “Cần gì phải vẽ vờ như vậy, Tiên tộc chúng ta chưa từng e sợ ai cả.”

Chiến lược hai bên rất khó phân re cao thấp.

Bên mình chỉ có ba tiên siêu phẩm, Phi Ngư Vệ cũng là ba tên, nhưng rõ ràng là khí tức của Thẩm Luyện cùng Đồ Bách Thú không mạnh lắm, đặc biệt là Đồ Bách Thú vừa mới tiến cấp.

Nhưng Phi Ngư Vệ nhiều người, chỉ nội kinh đỉnh phong đã có ba, bốn tên.

Nếu đánh lên thật thì ai thắng ai thua cũng khó nói.

Nếu bên mình quyết tâm muốn chạy trốn, Phi Ngư Vệ cũng chẳng làm gì được mình.

Tiếc là lúc đi ra không mang theo Thử tiên, bằng không cục diện sẽ là bên mình chắc thắng.

Cho nên mặc dù bị bao vây, nhưng ba tiên cũng không hề e ngại, ngược lại sau khi trấn định lại, trên mặt đều lộ ra nụ cười lạnh lùng khiêu khích, Hoàng tiên còn nói: “Nhắc nhở các ngươi một câu, nếu cao thủ siêu phẩm đại chiến, cái đô thành này của các ngươi, sẽ là phòng đồ nhà sập đấy, hừ hừ.”

Lời này vừa ra, không ít Phi Ngư Vệ nhìn về phía Thẩm Luyện.

Cường giả siêu phẩm đối chiến, uy lực phóng ra quả thực là rất kinh khủng, hơn nữa ở đây không chỉ một cặp, mà là ba cặp.

Nếu như đối phương có ý định phá hoại mà nói, kết quả sẽ càng tồi tệ.

Tóm lại là, sợ ném chuột vỡ bình.

Thảm Luyện lại là mỉm cười, chậm rãi rút tú xuân đao ra, lạnh lùng quát lên: “Phi Ngư Vệ, giết yêu!”

Tiếng nói vừa dứt, hấn lách mình một cái đã đi đến bên cạnh ba tiên, vừa quay đầu chính là một đao.

Cú lách mình và xuất này này vừa nhanh vừa mạnh mẽ, khí kinh mãnh liệt giống như là điện xà trên bầu trời đang nhảy lên không ngừng, một cỗ khí thế chí dương chí cương, sắc bén vô song lập tức bao phủ lên đỉnh đầu ba tiên.

Giờ khắc này, Thảm Luyện cũng giống như là thanh tú xuân đao trong tay hắn.

Không ra khỏi vỏ thì áo trắng nhẹ nhàng, giản dị tự nhiên, vừa ra khỏi vỏ thì phong mang tuyệt thế.

Ba tiên giật mình hoảng sợ, đồng thanh thốt lên: “Thật can đảm!”

Bọn chúng là ba đôi một, nhưng Thảm Luyện vừa lên chính là một đôi ba.

Dứt khoát tấn công không cần cân nhắc!

Thật sự ngoài ý muốn!

Cao thủ so chiêu, sợ nhất chính là tình huống này.

Hành động khi người khác không đề phòng luôn có thể đánh úp bất ngờ, chỉ trong nháy mắt sưng sốt chưa kịp phản ứng, ba tiên đã mất đi tiên cơ.

Kết quả chính là, tránh không thể tránh, lui không thể lui.

Chỉ có thể đối cứng!

Ba tiên bộc phát ra yêu khí mạnh mẽ, lập tức xuất ra thần thông chống đỡ.

Phản ứng nhanh nhất là Xà tiên, nó há mồm liền phun ra một cái mảnh lân giáp đen sì to chừng cái chậu rửa mặt, mảnh lân giáp kia tỏa ra ánh sáng tím lơ mờ bao phủ nửa người xà tiên vào trong hông lưng.

Mảnh lân giáp này là vật Thần di mà Xà tiên phải trả một cái giá cực lớn mới lấy được, truyền thuyết đây chính là tàn lân của một Xà thần thượng cổ lột xác ra, nó vẫn luôn được Xà tiên ôn dưỡng ở trong cơ thể, đây cũng là át chủ bài phòng ngự mạnh nhất của Xà tiên.

Tuy nói là một kích này của Thảm Luyện bao phủ cả ba tiên, nhưng hiển nhiên đối tượng xông tới chính là Xà tiên nó.

Chỉ cần sơ xuất sẽ phải chịu thiệt.

Nếu lấy Xà tiên để so sánh, Hoàng tiên cũng là há miệng phun, phun ra một tấm quân bài hộ thân, mặc dù quân bài kia là pháp khí thuộc loại bất phàm, nhưng cái quân bài kia so sánh với lân giáp, lại thua kém rõ ràng.

Yếu nhất là Vị tiên, nó ở vị trí cách Thảm Luyện xa nhất, một mặt thì đúng là thực lực nó kém hơn, một mặt khác là phía trước nó có Xà tiên cùng Hoàng tiên chống đỡ bót, nên phòng ngự cũng không mạnh mẽ như hai tiên kia, nó chỉ là sử dụng mấy trăm gai nhọn đan xen, che chắn ở trước người.

Đây là phản ứng bản năng bình thường đến không thể bình thường hơn.

Nhưng mà cường cường đối chiến, thực lực, ý chí, phản ứng trong chiến đấu, đều là điểm mấu chốt quyết định thắng bại, thiếu một thứ cũng không được.

Vị tiên làm như vậy, đã phạm vào tội kỵ.

Thảm Luyện là ai?

Vương giả Phi ngư chống lên một tia khí vận ít ỏi cuối cùng của Đại Lê.

Không dám nói là thực lực hoành ngang thiên hạ, nhưng trong thiên hạ này cũng không tìm được mấy người có tâm trí cùng sự quyết đoán như hắn.

Trong khoảnh khắc tia chớp lóe lên, tú xuân đao với phong mang sắc bén lướt qua Xà tiên cùng Hoàng tiên, chém thẳng

về phía Vị tiên có phòng thủ yếu nhất!

Lại là đánh úp bất ngờ!

“Không tốt!”

Tim Xà tiên cùng Hoàng tiên đồng thời giật mạnh một cái, hô to không ổn.

Mục tiêu của Thảm Luyện không phải hai bọn nó, mà là Vị tiên có phòng thủ yếu nhất!

Nhưng thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này quá ngắn ngủi, bọn nó phản ứng lại thì cũng đã trễ.

Về phần Vị tiên, nó hoàn toàn là sợ đến mất hồn mất vía.

Nó không thể ngờ được rằng, Thảm Luyện lại đánh mục tiêu vào kẻ ở phía sau nhất là nó.

Nguy hiểm chết người!

“Oanh!”

Ngay sau đó, tú xuân đao như mang theo sấm sét bổ ra gai nhọn, chém Vị tiên bay ra ngoài.

Máu tươi bắn tung tóe!

Một kích vừa mạnh mẽ, vừa kiên quyết, vừa xác định mục tiêu rõ ràng.

Nắm chắc tâm lý trong chiến đấu một cách vô cùng tuyệt diệu.

Có thể xưng là ngoạn mục!

Chương 381 – Phong thái Vương giả

Mà đây vẫn chưa phải là kết thúc.

Sau một đao đánh bay Vị tiên, Thảm Luyện vẫn giữ lại hai phần lực lượng, nhanh chóng kéo tú xuân đao trở về.

Là tấn công, cũng là phòng thủ.

Vừa vặn đỡ lấy một chiêu hắc hổ móc tim của Xà tiên đánh ra sau khi nó phản ứng lại.

Bàn tay của Xà tiên đánh vào trên tú xuân đao của Thảm Luyện, Thảm Luyện thuận thế mượn lực nhẩy ngược ra phía sau, trượt xa mấy chục bước trên đất rồi vững vàng dừng lại.

Cùng lúc đó, Vị tiên nửa sống nửa chết vừa vặn rơi xuống trước mặt Ngụy Vũ cùng Ngụy Nguyên Cát, “rầm” một tiếng, bụi đất tung bay.

Những cây gai nhọn cao vút của nó dày đặc giống như là một quả cầu gai làm bằng sắt thép, nhưng quả cầu gai thép lúc này đã bị bỏ từ bả vai đến bụng sau, sâu đến thấy xương.

Nhưng.... Con cuốn chiếu trăm chân chết còn giãy giụa.

Thân là đại yêu siêu phẩm, dù Vị tiên đã không thể cứu chữa được nữa, cũng vẫn có thể vùng vẫy hơn nửa canh giờ.

Ngụy Vũ cùng Ngụy Nguyên Cát thấy vậy, không chút do dự, lập tức cầm lên vũ khí đánh nó.

Nhân lúc người suy yếu, lấy mạng người!

Khá lắm, Vị tiên bị trọng thương, đang đau đớn đến quay cuồng.

Lại bị một thanh lang nha bổng nện thẳng vào mặt, cùng một cái đao đầu quỷ thọc xuyên tim.

Lần này, chết thực sự.

Sau hai hơi thở, Vị tiên đã không còn động tĩnh.

Xà tiên cùng Hoàng tiên tận mắt thấy rõ toàn bộ, hung tợn trợn to mắt đến sắp rách cả mí mắt.

“Sao ngươi dám!”

Xà tiên bộc phát ra yêu khí ngút trời, trừng mắt nhìn chăm chăm vào Thảm Luyện, đôi mắt biến thành màu đỏ tươi như máu.

Nó không thể tin nổi, Thảm Luyện lại có thể dựa vào sức mạnh một người, ngay trước mặt mình cùng Hoàng tiên, chém Vị tiên!

Vô cùng nhục nhã!

Rõ ràng người này còn thấp hơn mình một phẩm cấp.

Nhưng hắn ta lại dám đánh cược, hơn nữa còn thắng cuộc.

Không sai, chính là đánh cược!

Một đao vừa rời của Thẩm Luyện có đi không có về, hoàn toàn không cần nhắc đến phòng ngự.

Phàm là trong ba tiên có một người không chỉ đơn thuần là phòng thủ, mà còn làm ra động tác tấn công, cho dù là lấy công làm thủ, thì Thẩm Luyện lúc này có thể sẽ thê thảm hơn cả Vị tiên.

Nhưng hắn... Đã thắng.

Một đao đột ngột làm ba tiên kinh sợ, khiến chúng nó làm thủ thế phòng ngự theo bản năng, tiếp đó lại ôm tâm lý may mắn, thỉnh thoảng chém về Vị tiên phòng thủ yếu nhất.

Hai lần tấn công bất ngờ, một kích thành công.

Thậm chí hắn còn dự đoán được hành động của Xà tiên cùng Hoàng tiên sau khi phản ứng lại, quay đao về đón đỡ, mượn lực lui thân.

Tính toán sâu đến kinh khủng!

Không chỉ hai tiên, tất cả Phi Ngư Vệ có mặt ở đây đều bị một chiêu ngoạn mục của Thẩm Luyện làm khuất phục.

Đây.... Chính là phóng thái Phi Ngư Vương!

Có thể chiến A Kỳ Ca, có thể chém nhím tiên, thế như mãnh hổ, nhanh nhẹn như thỏ, ngay cả Đồ Bách Thú cùng Ngân Bách Lược cũng không khỏi tỏa sáng hai mắt.

“Giết yêu!”

“Giết!”

Sĩ khí Phi Ngư Vệ dâng cao, nổi giận gầm lên một tiếng rồi cùng nhau xông tới Xà tiên.

Ngân Bách Lược cùng Đồ Bách Thú cũng động, đồng thời tấn công về phía Xà tiên cùng Hoàng tiên.

Sau kỳ chiêu chính là cứng đối cứng.

Hai tiên bộc phát hoàn toàn sức mạnh, yêu khí ngập trời, khuấy động mây gió một phương.

Nhìn từ xa đến, giống như là màn trời bị xé mở, yêu khí cuộn cuộn mênh mông đến cách xa hơn mười dặm vẫn có thể thấy rõ.

“Đương!”

Thảm Luyện chém ngang một đao, lại bị lân giáp ngăn cản, nhất thời tia lửa bắn ra tung tóe.

Kình khí cường đại đối cứng với yêu lực, Thảm Luyện lui về phía sau sáu, bảy bước, Xà yêu lui bốn bước.

Thừa dịp quay người, Đồ Bách Thú lập tức giáp công, sát khí toàn thân phát ra tiếng “xào xạc”, khí thế nhanh chóng tăng cao, một bóng người rõ ràng bám sát đằng sau ông ta, hành động cử chỉ không khác gì ông ta, nhưng thân hình lại cao to hơn không chỉ một lần.

Sát khí háo hình.

“Rầm!”

Đồ Bách Thú nện xuống một quyền, sát khí hình người kia cũng nện xuống một quyền giống như vậy.

Xà yêu lại dùng lân giáp đón đỡ.

Đồ Bách Thú một chiêu không thành, lại ra liên chiêu, liên tục tấn công.

Xà yêu thấy vậy liền hóa thành thân rắn, lấy đuôi quét ngang.

Thần Long quấy đuôi!

Sau một tiếng nổ vang, Đồ Bách Thú bị đánh đến ‘bach bạch bạch’ lui về phía sau, suýt chút nữa đã ngã xuống đất.

Bất được cơ hội phản kích, Xà yêu há miệng phun ra một luồng sương độc nồng đậm, chống đỡ được đám người Quý Thành Lương, Vũ Văn Tĩnh, Thường Ôn đang chuẩn bị đánh thân dưới nó.

Không hổ lại đại yêu siêu phẩm.

Xà tiên dựa vào sức một mình lại có thể đối chiến với một đám Phi Ngư Vệ, mặc dù hơi rơi xuống thế hạ phong, nhưng

cũng không có vẻ bại trận.

Bên kia, Ngân Bách Lượng cùng Hoàng tiên đang chém giết, hai bên đều là trong thời gian ngắn không thể làm được gì đối phương.

Nếu hai bên cường giả có thực lực tương đương, rất khó phân ra được thắng bại, trừ khi là có một phương khác xuất hiện nghiền ép.

Đại chiến, hỗn chiến bộc phát.

Kinh khí chấn động chiến trường, yêu khí ngút trời, phòng đồ nhà sập, toàn bộ kinh thành đều rung chấn không ngừng, những bọn họ đi qua đều trở thành một mảnh hỗn độn.

“Vũ ca, ta nên đánh bên nào?”

Lúc này, Ngụy Nguyên Cát rút đao đầu quỷ dính máu ra, hỏi Ngụy Vũ.

Chiến trường chia ra hai bên, một bên là quần ầu với Xà tiên, một bên là một đối một với Hoàng Tiên.

Đây cũng là chiến thuật của Thẩm Luyện, tập trung lực lượng để giết chết một tên trước, tiếp đó thì tên còn lại sẽ không thành vấn đề.

Nhưng vấn đề hiện tại là, số người quần ầu Xà tiên hơi nhiều, sắp không đủ chỗ đứng.

Đây cũng có thể xem là Xà tiên gặp bất lợi.

“Còn có kinh khí hoàn không, ta sắp chống không nổi.” Ngụy Vũ chống lang nha bổng xuống đất, mệt mỏi hỏi.

Một chiêu Đại Uy Thiên Long kia đã làm hấn hao tổn rất nhiều kinh khí, sau đó lại bị yêu lực của Xà tiên sụt một cái, để loại bỏ yêu lực xâm nhập vào cơ thể hấn lại phải tổn không ít kinh khí.

Hiện tại kinh khí trong cơ thể hấn gần như đã cạn khô, hai chân sắp nhũn ra.

Cú đập chết Vị tiên vừa rồi, hoàn toàn dựa vào man lực của cánh tay.

“Có.” Ngự Nguyên Cát gật đầu, vội vàng móc ra một viên bổ khí hoàn trong túi đưa cho Ngự Vũ.

Ngự Vũ nhận lấy rồi trực tiếp nuốt xuống bụng, lập tức kinh khí tản nhập toàn thân, nhanh chóng khôi phục lực lượng.

“Có lực lượng chưa?” Qua một lát, Ngự Nguyên Cát hỏi.

“Ừm, đã có.” Ngự Vũ gật đầu.

Chương 382 – Không xong! Rút rút rút!

“Xử ai?”

“Xử Hoàng tiên!”

“Vì sao?”

“Ít người thì lập công lớn!”

Ra quyết định, hai huynh đệ hô to một tiếng rồi xông về phía Hoàng tiên.

Dù sao hai người đều là chiến lực nội kinh đỉnh phong, hơn nữa có rất nhiều năng lực đều là được truyền pháp truyền thụ, hoàn toàn cường hãn đến không giảng đạo lý.

Cán cân thăng lợi rất nhanh nghiêng về một bên, Hoàng tiên không thể chống đỡ được, càng lúc càng phí sức ứng phó.

Điều càng làm cho nó tức giận hơn là, hai tên vừa mới gia nhập này không hề giảng võ đức, cứ liên tục nhằm chỗ dưới hông mà đánh.

Đủ loại chiêu thức đá háng, trộm đào phải gọi là phối hợp ăn ý, nước chảy mây trôi.

Hoàng tiên càng đánh càng nóng ruột, càng đánh càng cụt đuôi, luôn cảm thấy phía dưới càng lúc càng lạnh suru suru.

Hoàng tiên như vậy, bên chỗ Xà tiên càng không tốt.

Khá lắm!

Bảy tám người vây đánh đã là không biết xấu hổ rồi.

Thế mà còn chuyên môn đánh về chỗ bảy tấc, đôi mắt cùng khẩu đuôi.

Đặc biệt là có một tên vương bát đản cầm giản, ánh mắt cực độc, cứ nhắm được cơ hội là đâm, nhắm được cơ hội là đâm.

Cái thiết giản kia thì không biết thế nào, bên trên quanh quần thi khí, khiến cho nó thường xuyên chú ý khẩu đuôi mà không chú ý được đầu, nếu không phải là lân giáp thần di đủ mạnh, nó đã sớm u cục đầy đầu.

Cũng không biết là do sự phụ nào dạy, quá vô liêm sỉ.

Thời gian càng kéo dài, tình cảnh hai tiên càng nguy hiểm.

Dù sao việc chiến đấu luôn là càng giằng co lâu, bên yếu thế sẽ càng bị bất lợi.

Cuối cùng, Hoàng tiên vẫn là kẻ không chống đỡ được trước tiên, kêu to: “Liều gia, đám này quá âm hiểm, không xong, chạy mau.”

Không có cách, ba kẻ đánh nó thì có hai kẻ là tên âm hiểm, chiếm 2/3.

Còn tiếp tục chống đỡ, sợ là sẽ không có trứng dùng.

Xà tiên đã sớm có ý định rút lui, Hoàng tiên vừa mở miệng thì liền tìm được bậc thang, lập tức hô to: “Rút rút rút!”

Vừa dứt lời, hai tiên cấp tốc phá vây.

Dù sao đều là đại yêu siêu phẩm, da dày thịt béo, hai tiên liều mình bỏ chạy một đập hai kéo, Phi Ngư Vệ cũng giữ không được.

Xà tiên ra một cú Thần long quấy đuôi, trước tiên phá được vòng vây, thân thể khổng lồ của nó thấy thế nghiền ép lao thẳng về phía Ngụy Vũ cùng Ngụy Nguyên Cát.

Hai người giật mình hoảng sợ vội vàng tránh đi.

Cứ như vậy, Hoàng tiên cũng thoát vây.

Hai tiên hợp lại cùng một chỗ, yêu khí cuộn lên, hóa thành hai luồng yêu khí, chẳng mấy chốc đã biến mất ở cuối chân trời.

Phi Ngư Vệ thấy thế, chỉ có thể thu binh, sau đó tụ tập lại xung quanh Vị tiên dò xét.

Thi thể đại yêu siêu phẩm, cho dù là Phi Ngư Vệ cũng rất khó gặp được.

Mấy chục năm qua, chiến lực cao nhất của Phi Ngư Vệ cũng chỉ là nội kinh đỉnh phong, căn bản là không đối phó được đại yêu như vậy.

Không thể không nói, chưa biết đặc điểm khác như thế nào, nhưng đặc điểm đầu tiên của đại yêu siêu phẩm này chính là lớn.

Một con nhím lại cao bằng một người.

Toàn thân gai nhọn cao vút, nếu đồng loạt bắn ra thì rất kinh người.

Hơn nữa cơ thể con nhím to tròn, trọng lượng cơ thể ít nhất phải gấp ba lần người trở lên.

Rất nhiều thịt đấy!

“Chỉ huy sứ đại nhân, yêu thi này... Ừm, nên xử lý như thế nào?” Quý Thành Lương hỏi.

Tất cả mọi người không tự chủ được mà nhìn nhau trao đổi ánh mắt, trên mặt đều lộ ra vẻ mong ngóng.

Yêu lớn như vậy, toàn thân đều là bảo vật a!

Nếu là thi thể bình thường, nên thu dọn thì thu dọn, nên đốt thì đem đốt, nên chôn thì đem chôn.

Quý Thành Lương hỏi ra câu này, đương nhiên là có ý riêng, đặc biệt là tiếng “ừm” kia, ám chỉ thực sự quá rõ ràng.

“Dứt khoát đem nó nấu luôn đi, chúng ta không hưởng dụng thì cũng chỉ cho đám lão thái giám kia hưởng lợi thôi.” Lúc này, Đồ Bách Thú ho nhẹ một tiếng, chế nhạo nói.

Xem như người đứng thứ hai Phi Ngư Vệ, người khác không dám đề nghị, ông ta dám.

Hơn nữa ông ta cũng nói rất đúng, thi thể đại yêu siêu phẩm, đặt ở đâu cũng sẽ được coi là bảo vật mà tranh giành đến bể đầu.

Ngân đạo trưởng người ta đến trợ chiến, còn đang lo không biết cho thứ gì mới tốt kia.

Lời này vừa ra, cả đám Phi Ngư Vệ đều là ánh mắt tỏa sáng, nhục thân đại yêu siêu phẩm có chứa rất nhiều tinh khí, chỉ cần gánh được, đó chính là vật đại bổ.

Thẩm Luyện chậm rãi bỏ tú xuân đao vào vỏ, nở nụ cười nói: “Gỡ hết gai nhọn xuống, đầu thì giữ lại để giao nộp, những thứ khác thì bỏ vào nồi lớn hầm, ai cũng có phần!”

“Chỉ huy sứ anh minh!”

“Tốt quá!”

“....”

Đám người Phi Ngư Vệ vui mừng quá đổi.

Kết quả là, một đám người vui vẻ hân hoan đi lấy xe ngựa, chở thi thể Vị tiên trở về nha thự Phi Ngư Vệ.

Chuyến nồi lớn, nhóm lửa, xử lý thi thể. Nguyên cái võ đài to rộng của Phi Ngư Vệ đều được đèn đuốc chiếu sáng choang, còn náo nhiệt hơn cả lúc ăn Tết.

....

Thịt yêu hầm nhừ, hương thơm bay xa mười dặm.

Ở một nơi bí ẩn bên ngoài thành, Xà tiên cùng Hoàng tiên ngửi thấy mùi, sắc mặt liền tái xanh.

“Bọn họ dám!!”

Xà tiên giận dữ gầm lên, đôi mắt rực đỏ.

Ở Bắc nguyên, tứ đại tiên gia có địa vị siêu nhiên, ngoại trừ Hồ tộc, bọn chúng chẳng cần phải nể mặt bất kỳ một thế lực nào.

Chuyến xuôi nam lần này, Xà tiên dẫn đầu.

Kết quả lại xảy ra sự cố lớn như vậy, Vị tiên vẫn lạc, thi thể còn bị Phi Ngư Vệ đem đi hầm.

Sau này trở về Bắc Nguyên phải bàn giao như thế nào?

Mất hết uy nghiêm, trở thành trò cười?

“Phi Ngư Vệ đây là muốn hoàn toàn trở mặt với tứ đại tiên gia chúng ta, bắt nạt yêu quá đáng, bắt nạt yêu quá đáng.” Hoàng

tiên nghiêng răng nói, trong bốn tiên gia, nó cùng Vị tiên có quan hệ tốt nhất nên trong lòng rất tức giận.

“Nhất định phải cướp đoạt lại thi hài lão tam!!”

Xà tiên đứng bật dậy, giọng điệu kiên quyết, tứ đại Tiên gia có thể chết trận, nhưng tuyệt đối không thể bị đám người ăn, bằng không sau này Xà tiên nó cũng không cần lăn lộn ở Bắc Nguyên nữa.

Nhất định phải cướp đoạt lại, cho dù là Vị tiên lúc này đã biến thành một nỗi canh.

Thế là hai tiên thì thâm bàn luận vài câu, rồi sau đó lại lén vào Kinh thành lần nữa.

Có điều bọn chúng không biết là.

Hương thơm thịt hầm bay xa mười dặm, không chỉ hấp dẫn bọn chúng đến, còn có một tên ăn hàng hành động dựa vào bản năng.

Cách nha thự Phi Ngư Vệ ba con phố, có một người vác một cái xeng lớn màu đen trên vai đang hít hít mũi, lần theo mùi vị mà đến.

Chương 383 – Bữa tiệc trên võ đài

Trên võ đài Phi Ngư Vệ.

Ba cái nồi lớn được bắc lên, lửa lớn hầm thịt, phối hợp thêm được liệu áp chế cường bạo cùng với cách hương liệu đến từ Nam Dương.

Mùi thịt theo gió bay xa mười dặm.

Phi Ngư Vệ vừa nghe tin liền lập tức hành động, lấy mấy chục tám bàn bát phương ghép lại thành bàn tiệc vòng, đèn đuốc sáng rực.

Ngoại trừ quan sai phòng thủ, gần như toàn bộ các đầu mục lớn nhỏ còn lại trong Phi Ngư Vệ đều có mặt.

Toàn thân yêu loại siêu phẩm đều là bảo vật, yêu đan, gân, cốt, da, thịt, mỗi một thứ đều có tác dụng kỳ diệu.

Nồi lớn hầm nhừ, đây là một bữa cực kỳ bổ dưỡng ngàn năm khó gặp.

Đương nhiên... Người bình thường là vô phúc hưởng dụng.

Trong cơ thể yêu loại có chứa tinh nguyên cực kỳ cuồng bạo, người bình thường không thể chịu nổi, sơ ý một chút là có thể cho mình tằm bổ đến thăng thiên.

Chỉ có người nào tu luyện ra được nội kinh, mới có thể chống đỡ được.

Người đông đúc nhón nháo, cười cười nói nói, cực kỳ náo nhiệt.

Nhà xí cách võ đài không xa, hai tên quan sai Phi ngư rời chỗ đi nhà xí, vừa mới tiến vào nhà xí ngồi xuống để “xì xì” thì đã có hai bóng đen lóe lên mà vào.

Ngay sau đó liền nghe thấy hai tiếng kêu rên cùng với tiếng cắn nuốt vang lên, đợi đến khi cửa nhà xí mở ra lần nữa, có hai người mặc trang phục quan sai Phi Ngư đi ra, sau khi chỉnh lại quần áo ngay ngắn, hai người trao đổi ánh mắt một cái rồi đi về phía bữa tiệc náo nhiệt.

Hai người, một người có khuôn mặt gầy nhon, một người da vàng.

Rõ ràng là Xà tiên cùng Hoàng tiên.

Bởi vì đã bị ăn thiệt một lần nên lần này bọn chúng quyết định âm thầm làm việc,.

Mất đi Vị tiên, bọn chúng đã ở vào thế yếu so với đám Phi Ngư Vệ kia.

Cộng thêm lúc này Phi Ngư Vệ có nhiều người như vậy, có đánh lại hay không còn là điều nghi vấn, nha thự Phi Ngư Vệ xem như là nơi hạch tâm, nói không chừng còn bố trí cả trận pháp.

Tóm lại một câu.

Ăn trộm vào thôn, không cần đả thương.

Đoạt lấy thi cốt Vị tiên rồi lập tức chạy trốn, phải tập kích bất ngờ mới có phần thắng.

Thế là hai tiên mới có hành động cướp đoạt Phi Ngư phục.

Về phần chủ nhân cũ của hai bộ Phi Ngư phục này, đương nhiên đã bị hai tiên nuốt vào trong bụng, không để lại bất kỳ một dấu vết gì.

Chẳng mấy chốc hai tiên đã đi đến khu vực sắp đặt bàn tiệc, chúng quét mắt nhìn một vòng, sắc mặt lập tức trầm xuống.

Phi Ngư Vệ đã mở tiệc, thi thể Vị tiên đã sớm biến thành từng bát canh thịt được bung lên bàn.

Không ít người đang xì xụp ăn uống vui vẻ, há miệng phun một cái, thịt đã không còn, chỉ còn lại xương cốt.

Một mẫu xương trong đó còn ục ục lẫn đến bên cạnh chân Hoàng tiên.

Hoàng tiên cúi đầu nhìn, rõ ràng đó là một khúc xương trảo.

Xương trảo này, ngày hôm qua còn châm cứu cho mình.

Chẳng thể ngờ rằng, qua một ngày, nó đã biến thành dáng vẻ như vậy.

Nhân tộc Nam man, đáng hận!!

“Liều gia?” Hoàng tiên nhìn về phía Xà tiên.

Sắc mặt xà tiên cũng hết sức khó coi, nó do dự một chút rồi cắn răng nói: “Ít nhất cũng phải lấy đầu về.”

Đây là biện pháp thôi nôi cầu kỳ thứ, thi thể đã bị chặt thành từng khúc bỏ vào nồi hầm, muốn liều mạng lấy lại cũng rất khó.

(Thối lui cầu kỳ thứ: Không thể thực hiện mục đích mong muốn nhất thì nên chủ động hạ thấp yêu cầu để đạt được lợi ích tương đối.)

“Bây giờ nên làm thế nào?” Hoàng tiên lại hỏi, lúc nói chuyện, nó đảo mắt quan sát toàn bộ bữa tiệc.

Nó phát hiện vị trí càng gần ba nồi lớn thì càng là người hạch tâm của Phi Ngư Vệ.

Đám người chiến đấu với mình lúc trước, đều ngồi ở đó.

Thẩm Luyện, Đồ Bách Thú, Ngân Bách Lượng, còn có hai tên vương bát đản vô liêm sỉ chuyên môn thăm hỏi phía sau kia.

Nhưng chỉ không thấy tên oắt con sử dụng Đại uy thiên long đầu, không biết có phải là đã về nhà dưỡng thương rồi hay không.

Đang nói chuyện, Thẩm Luyện tựa như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú, quay đầu nhìn về phía hai tiên đang đứng.

Hai tiên thấy vậy, ngay trước khi ánh mắt hai bên giao nhau, chúng vội vàng dời ánh mắt đi nhanh như chớp, sau đó ngồi xuống cái bàn trống gần nhất.

Để trà trộn vào nơi này, bọn chúng đã sử dụng bí thuật đặc thù để che giấu đi yêu khí, nhưng cũng không thể giấu được hoàn toàn nếu bị để mắt tới.

Cảm quan của cường giả siêu phẩm là cực kỳ nhạy bén.

Cũng may Thẩm Luyện chỉ là liếc mắt nhìn qua một cái, không dừng lại trên người bọn họ.

Nhưng mà khi bọn chúng vừa ngồi xuống bàn, phía đối diện cũng có một người ngồi xuống.

Trên mặt đều là tro bụi, không biết là lau như thế nào, chỗ trắng chỗ đen, lem luốc đến không thể nhìn rõ mặt mày.

Người kia trông thấy hai tiên thì nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng chính tề trắng sáng, hắn cũng không mở miệng nói chuyện, chỉ là dùng vẻ tò mò dò xét hai tiên từ trên xuống dưới, giống như là phát hiện ra chuyện gì đó khó lường.

Hai tiên âm thầm trao đổi ánh mắt, trái tim giật nhẹ một cái.

Bởi vì ánh mắt của người này khiến bọn chúng cảm giác như là mình bị nhìn thấu hết thảy, toàn thân từ trên xuống dưới không có một chút bí mật nào.

Chương 384 – Không thể

Xà tiên cùng Hoàng tiên cảm giác như đối diện mình không phải một con người, là một vị thần linh đang quan sát nhân thế.

Ánh mắt xuyên thấu kia, làm bọn chúng có cảm giác như gai đâm sau lưng, như ngồi trên bàn chông.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bọn chúng cảm thấy áp lực càng lúc càng lớn, mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa.

Cảm giác như yêu khí trong cơ thể đều ngừng chuyển động, toàn thân cứng đờ.

Nếu chỉ là nhìn một cái cũng coi như.

Máu chột là người này lại nhìn từ trên xuống dưới, nhìn đi nhìn lại tới tới lui lui.

Quả thực chính là không kiêng nể gì cả!

Xà tiên thề, nó thật sự muốn tát qua một cái, hoặc là trực tiếp chọc mù đôi mắt người này, sau đó mắng to: “Nhìn cái gì mà nhìn?!”

Nhưng nó lại không dám, hoặc có thể nói là không thể làm được, rõ ràng nó đang mở to mắt, nhưng lại giống như sống sờ rơi vào trong ác mộng.

Hoàng tiên thực lực yếu hơn thì lại càng cảm thấy tệ hơn.

Qua rất rất lâu sau, cho đến khi một tên quan sai Phi ngư trẻ tuổi bung ba chén canh thịt lớn đến, thì ánh mắt người đối diện mới rời đi.

Trong nháy mắt đó, Xà tiên cùng Hoàng tiên liền cảm nhận được lực lượng như vạn quân đặt trên người đã biến mất không còn tăm tích, cái nhìn xuyên thấu kinh khủng kia cũng thành linh tiêu tam, hai tiên hít một hơi khí lạnh.

Lúc này trên trán Hoàng tiên đã ứa ra một tầng mồ hôi.

Trước mặt đặt ba chén canh thịt lớn, nước canh đậm đà, có thịt có xương có canh, có hành thái nhỏ, còn có cả rễ nhân sâm.

Người đối diện kia nóng lòng không kịp chờ đợi xúc lấy một khối xương đầy thịt bỏ vào miệng, đôi mắt lập tức sáng bừng lên giống như là mắt chó khắc kim.

Xà tiên cùng Vị tiên cúi đầu nhìn xuống canh thịt, đều khẽ nuốt nước miếng một cái khó mà nhận ra.

Canh này.... Quá thơm.

Ở xa xa đã ngửi thấy mùi thơm, đi đến càng gần càng thơm, lúc này đặt ở ngay trước mặt, lại càng thơm đến không thể tả.

Kích thích người ta thèm ăn đến mức có thể xưng là hiệu quả “cưỡng chế”.

Hai tiên vội vàng kìm nén lại xung động muốn bùng chén lên ăn, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, không nhúc nhích.

Đây chính là thịt của đồng bạn, là thịt của huynh đệ!

Không thể ăn!

Ngay cả nghĩ cũng không thể nghĩ.

Bằng không, có khác gì với súc sinh hành động theo bản năng chứ?

“Các ngươi... Không ăn à?”

Qua một lát, sau khi người đối diện uống một hớp canh lớn thì nghiêng đầu nhìn bọn họ, tò mò hỏi.

Câu hỏi này không có gì để trả lời, nhưng vấn đề là người hỏi lại rất lớn tiếng.

Người ngồi ở bảy, tám bàn xung quanh đều có thể nghe được rõ ràng.

Trong nháy mắt, mấy chục ánh mắt đồng loạt nhìn đến.

Đám người tới đây đều vì muốn ăn thứ đại bổ, canh vừa mang đến đã không kịp chờ đợi mà bắt đầu ăn, hai người này lại ngồi thẳng đơ như cây gậy trúc, trông rất nổi bật.

Rất nhanh, đám người xung quanh bắt đầu châu đầu ghé tai, xì xào bàn tán.

Hai tiên thấy vậy, không hay rồi, đã bị chú ý.

Xà tiên ra quyết định rất nhanh, lấy chân đá nhẹ Hoàng tiên một cái, lập tức bùng chén canh lên thổi thổi: “Sao lại không ăn chứ, ta đây là đang để nguội bớt một chút, quá nóng.”

Hoàng tiên được nhắc nhở cũng vội vàng bùng chén canh lên, nói: “Không sai, quá nóng, ai nói ta không ăn chứ.”

Người đối diện kia nghe vậy, cũng không mở miệng nói “A”, cũng chẳng gật đầu, mà vẫn cứ nhìn chăm chăm vào hai người.

Dáng vẻ như là, ta xem người uống, nếu người không uống ta sẽ cứ chờ như vậy.

Xà tiên thấy thế, âm thầm oán hận, lập tức bung chén canh đến bên miệng, trong lòng mặc niệm: “Vị lão đệ, ca ca đây là bát đặc dĩ, tất cả đều là vì để có thể lấy đầu người trở về an táng, tuyệt đối đừng oán trách ta.”

Mặc niệm xong, nó liền nhấp một miếng.

Kết quả là canh vừa vào miệng, đôi mắt xà tiên liền hơi hơi mở to.

Canh này, quá... cmn quá ngon!

“Không được, tội lỗi, tội lỗi!!”

Xà tiên vội vàng xua tan suy nghĩ này ra khỏi đầu, cảm thấy xấu hổ.

Nam man tử đáng hận, không ngờ lại nấu Vị lão tam ngon như vậy.

Quá đáng!

Quá ức hiếp yêu!

Lát nữa, sau khi lấy được đầu Vị lão tam, nhất định phải đại khai sát giới, hung hăng huyết tẩy nơi này một trận để rửa đi sỉ nhục của mình, an ủi anh linh lão tam.

Ngay lúc Xà tiên còn đang xấu hổ, hối hận cùng rối rắm, Hoàng tiên bên cạnh thì “ừng ực, ừng ực.”

Lại là sau khi uống một ngụm, lại uống thêm ngụm nữa.

Chương 385 – Vĩnh viễn sống ở trong lòng

Xà tiên vội vàng nghiêng đầu nhìn sang Hoàng tiên.

Ánh mắt nghiêm nghị tràn đầy vẻ chất vấn, mật ngữ nói: “Tại sao ngươi lại có thể uống hai ngụm?”

Hoàng tiên lập tức rút đầu lại, cúi đầu: “Ách... Kìm lòng không được, nhịn không được.”

Xà tiên trừng mắt: “Người làm như vậy, xứng đáng với lão tam không?”

Hoàng tiên tự biết mình đuối lý, cúi đầu thấp hơn: “Ta sai rồi.”

Ánh mắt Xà tiên lúc này mới hòa hoãn lại, nói: “Lần sau không thể làm như vậy nữa, lão tam là huynh đệ.”

Hoàng tiên gật gật đầu, tiếp đó lưu luyến không rời đặt chén canh trong tay xuống.

“Nếu các người không thích ăn, vậy đưa cho ta đi.” Đúng lúc này, người đối diện kia lại mở miệng nói.

“Nghĩ hay đấy?”

“Dựa vào đâu?”

Xà tiên cùng Hoàng tiên đồng thanh hô.

“Các người... Trông có vẻ như không thích ăn nha, đừng có lãng phí.”

Người kia nhỏ giọng nói lảm bảm không rõ, húp mấy ngụm, một chén canh thịt lớn chỉ còn lại một nửa, hai má phình lên như hamster, quanh miệng bóng mỡ.

Xà tiên cùng Hoàng tiên liếc nhìn nhau một cái, không biết nên phản bác như thế nào.

Đúng vậy, mình không ăn, đám người Phi Ngư Vệ ăn.

Đông người như vậy, ai nấy đều ăn trong chén lại nhìn trong nôi, nếu mình không ăn, người ta cũng sẽ cười cho.

Hoàng tiên liếm liếm môi, lại dùng mật ngữ nói: “Liều gia, dù sao lão tam cũng đã vào nôi rồi, chúng ta không ăn thì cũng sẽ bị Phi Ngư Vệ ăn.”

Xà tiên nhíu mày: “Rốt cuộc là người muốn nói cái gì?”

Hoàng tiên ngẩng đầu, chột dạ nói: “Nước phù sa... Không chảy ruộng ngoài.”

Xà tiên cúi đầu nhìn chén canh lớn đậm đà màu nước trà, trên mặt lóe lên một tia đấu tranh tư tưởng.

Hoàng tiên lấy hai tay nâng chén canh lên, nói tiếp: “Nếu như lão tam trên trời có linh nhìn thấy chúng ta, tin tưởng rằng, nó cũng sẽ không trách tội chúng ta đâu.”

Dùng mật ngữ nói xong, Hoàng tiên giống như là tự thuyết phục chính mình, một lần nữa bưng bát lên ghé vào bên miệng, “ừng ực” một tiếng, lại uống một ngụm.

Lúc này nó phát hiện, sau khi bỏ đi gánh nặng tâm lý, hình như canh này càng trở nên ngon hơn!!

Về đấu tranh tư tưởng trên mặt Xà tiên lại càng thêm rõ ràng, qua hồi lâu sau, nó cắn răng một cái, cũng uống một ngụm.

Đúng là đạo lý này, canh này không uống thì cũng chỉ hời cho Phi Ngư Vệ, không uống thì quá phí.

Uống canh xong, hai tiên nhin không được lại bắt đầu ăn thịt.

Đây là tinh hoa còn mỹ vị hơn cả canh, đầu bếp Phi Ngư Vệ hàng đầu thiên hạ, sử dụng bí phương độc môn.

Thịt vừa vào miệng còn chưa kịp nhai đã hóa thành một cỗ tinh khí cùng nhiệt lượng tiến vào trong bụng, sau đó tản ra khắp toàn thân, khiến cho người ta cảm giác như say rượu, sáng khoái đến muốn bay lên.

Hai tiên ăn sắp rót cả nước mắt.

Trước đây bọn nó ăn thịt đều là xé thịt tươi còn lẫn máu tanh, thỉnh thoảng có nấu lên, nhưng cũng chỉ là bỏ thêm một ít lá trà vào nấu cùng, thậm chí còn không thể át đi mùi tanh nồng, ăn không khác nhau là mấy.

Vùng Bắc Nguyên nghèo nàn, để sinh tồn được đã là điều không dễ dàng, dân chúng phụng dưỡng tứ đại tiên gia có thể tiết kiệm thì sẽ tiết kiệm, chỉ cần là thứ có thể nuốt xuống lấp đầy bụng, thì không cần bận tâm đến vấn đề có thể ăn được hay không.

So sánh hai bên, đồ ăn trước đây quả thực chính là đồ ăn cho heo.

Mặc dù bọn chúng là cường giả siêu phẩm, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng được ăn thịt nào ngon đến vậy, lại càng không nghĩ tới thịt có thể nấu lên thơm đến thế, ăn ngon đến thế!

Hơn nữa không chỉ ăn ngon, còn cmn bổ!

“Lão tam, huynh đệ tốt từ nhỏ đi tiểu nặn bùn, đến lớn đi mò cửa nhà quả phụ!”

“Chớ trách chúng ta a!”

“Mặc dù thường xuyên là chúng ta đi tiểu, người nặn bùn; mặc dù thường xuyên là chúng ta mò cửa, người trông chừng; mặc dù thường xuyên là cô nương người thích, chúng ta cũng thích...”

“Nhưng chuyện đó.... Toàn bộ đều không quan trọng.”

“Quan trọng là, chúng ta là huynh đệ!”

“Tiên gia chúng ta đều hóa hình sớm, không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng cầu... cũng không cầu chết cùng ngày cùng tháng cùng năm.”

“Tóm lại, huynh đệ tình thâm, nhất định đừng oán trách chúng ta.”

“Để bọn chúng hưởng lợi không bằng cho chúng ta hưởng lợi.”

“Canh thịt đi xuống yết hầu, người đi xuống lòng, huynh đệ, người vĩnh viễn sống ở trong lòng chúng ta!!”

“Ừng ực, ừng ực...”

Hai tiên vừa mắt rung rung vừa ăn như hổ đói, ăn canh thịt trong bát đến sạch bong.

Ăn xong vẫn cảm thấy chưa đủ, vì để động lực đoạt lại thi cốt càng thêm mạnh mẽ, chúng còn giơ tay gọi phục vụ bưng chén, mặt dày mày dạn hỏi lộ bạc, muốn lấy thêm hai bát lớn nữa.

Ăn xong ba chén lớn, lau lau miệng, hai tiên liếc nhìn nhau một cái.

Phải làm việc.

Nhưng đang chuẩn bị đứng dậy.

Người đối diện lại đột nhiên sâu kín hỏi một câu: “Đi đâu đây?”

Hoàng tiên chỉ cảm thấy miệng mình đã mất đi không chế, bật thốt ra: “Chúng ta đi tìm đầu lão tam.”

Lời vừa ra khỏi miệng, lập tức sắc mặt hai tiên đại biến.

Xà tiên nghiêm mặt, trừng mắt nhìn Hoàng tiên, còn Hoàng tiên thì lộ ra vẻ mặt như gặp phải quỷ.

May mắn là cũng không nói lớn tiếng, nó chột dạ nhìn hai bên một cái, xem chừng chỉ có người đối diện kia là nghe thấy được.

Hai tiên đều lo lắng điều này, sau khi liếc nhìn nhau một cái, chúng đồng thời nhìn về phía Tần Hà với ánh mắt chứa một tia lạnh lẽo khó mà nhận thấy.

“Các ngươi cũng thích ăn canh đầu thú?” Lúc này người kia lại hỏi.

Hoàng tiên: “Ách ㊀㊀... Đúng vậy.” Nó sững sờ gật đầu, nghĩ thầm, chẳng lẽ hẳn là đồ đàn.

“Ta cũng thích ăn.”

Người kia nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng, trông có vẻ ngu ngốc.

Hai tiên lại liếc nhìn nhau một cái, cả đầu đều là dấu hỏi chấm, không hiểu cái tên này là từ đâu tới.

Tất cả Phi Ngư Vệ đều ăn mặc sạch sẽ chỉnh tề, chỉ có người này là lem lem luốc luốc, một thân Phi Ngư phục dính đầy vết bẩn, giống như là đã lăn qua lăn lại trên mặt đất vậy.

Xà tiên chần chờ một chút, hỏi: “Ngươi biết... Đầu của Vị tiên ở đâu không?”

“Biết nha, ta có thể dẫn các ngươi đi.” Người kia gật đầu liên tục như giã tỏi.

Chương 386 – Lập tức chết

Hai tiên lại liếc nhau lần nữa, vẻ nghi hoặc trong ánh mắt đã khó mà che giấu.

Tên quái nhân này với cái vẻ ngu ngơ kia, lại cho chúng nó một cảm giác rất nguy hiểm.

Rõ ràng hắn không phải là Phi Ngư Vệ cấp cao, thậm chí còn không phải là Phi Ngư Vệ.

Phi Ngư Vệ cấp cao đều ở phía trong, còn chỗ này là chỗ ngoài rìa, muốn uống thêm hai chén canh còn phải nhét bạc.

Điều này rất đáng để suy ngẫm.

“Nếu như vậy.... Vậy thì làm phiền người dẫn đường.” Xà tiên trầm tư một lát, chấp tay nói.

Nó không quan tâm người kia nói thật hay giả, rời khỏi nơi này cũng là một lựa chọn không tồi.

Nếu thực sự biết, vậy sau khi lấy được đầu Vị tiên sẽ xử hắn.

Nếu giả vờ biết, vậy thì trực tiếp xử hắn.

Thông qua tình hình yến hội cùng những câu trò chuyện vụn vặt mà chúng nghe lén được đến xem, đầu Vị tiên hẳn là chuẩn bị đưa vào Hoàng cung giành công, cũng không ở chỗ này.

“Dễ nói, dễ nói.”

Nụ cười trên mặt Tần Hà càng tươi hơn, hắn đặt bát xuống rồi lau qua miệng một cái, tiếp đó liền dẫn hai tiên rồi đi vô đài, đi ra phía bên ngoài.

....

Cùng lúc đó, vị trí trung tâm bữa tiệc.

Thảm Luyện liếc mắt nhìn ba người đang rời đi kia một cái, ngửa đầu lên, một hơi uống cạn ly rượu.

Đối diện, Ngụy Nguyên Cát cũng đang bùng chén rượu, hắn mở to hai mắt, không thể tin nổi mặt mũi mình vậy mà lớn như vậy!

Trong cả bữa tiệc, người khác kính rượu Thảm đại nhân, Thảm đại nhân cũng chỉ nhấp một chút qua loa gọi là.

Mình vừa lấy hết can đảm mời rượu, khá lắm.

Thảm đại nhân lại ngửa cổ uống cạn một hơi?

Còn uống trước cả mình?

Ngụy Nguyên Cát cũng không biết nên miêu tả tâm trạng hiện giờ của mình như thế nào nữa.

Không hiểu, sợ hãi, ngạc nhiên, còn có... Mừng rỡ?

Giờ khắc này, đừng nói là Ngụy Nguyên Cát, ngay cả Quý Thành Lương, Vũ Văn Tĩnh cũng liếc nhìn nhau một cái, lộ ra vẻ mặt như gặp phải quỷ.

Nói một câu mất đầu thì, Thẩm đại nhân chính là một con cô lang của triều Đại Lê.

Hắn có nể mặt mũi Hoàng đế hay không còn phải xem tình huống, xem tâm tình, thậm chí còn làm không ít chuyện đánh lừa.

Hôm nay đây là nửa đêm có mặt trời mọc?

Thẩm Luyện lại coi trọng một tên hậu bối mời rượu như vậy?

“Ta... Ta uống ba chén.”

Ngụy Nguyên Cát vội vàng đứng dậy, uống cạn một ly rồi tự rót cho mình thêm hai ly, lúc này mới thấp thỏm ngồi xuống.

“Chuyện gì xảy ra?”

Chỉ có Đồ Bách Thú có vẻ như nhận ra điều gì đó, quét mắt nhìn quanh bốn phía một cái, thắc mắc hỏi Thẩm Luyện.

Xem như nhị đương gia Phi Ngư Vệ, Đồ Bách Thú hiểu Thẩm Luyện rất rõ.

Chén rượu này, cũng không phải là coi trọng Ngụy Nguyên Cát.

Mà là do tâm tình của Thẩm Luyện đột nhiên thả lỏng, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó.

Thẩm Luyện nhẹ nhàng đặt ly rượu xuống bàn, mỉm cười nói: “Xà tiên cùng Hoàng tiên đã chết.”

“Lúc nào?” Đồ Bách Thú trừng to mắt.

Bữa tiệc này không chỉ đơn giản là để ăn uống.

Xà tiên cùng Hoàng tiên bỏ trốn, còn có Thử tiên chưa lộ mặt kia nữa, chung quy là một cái phiền phức lớn.

Đã đắc tội, vậy thì nhất định phải dốc hết toàn lực diệt cỏ tận gốc.

Bữa tiệc này bày ra vô cùng “phách lối”, mục đích chính là để kích động Xà tiên cùng Hoàng tiên đến đây cướp đoạt thi thể.

Hai người nếu có năng lực “ăn náu” cứ nhẫn nhịn đến cùng, còn nhẫn nhịn không được thì sẽ đưa các người quy thiên.

Vì thế, Thảm Luyện âm thầm bố trí thiên la địa võng, thậm chí còn mở ra trận pháp, trừ Ngụy Vũ có chút nội thương trở về tinh dưỡng, toàn bộ cao thủ đều được tụ tập lại ở nơi này.

Đây là chuẩn bị dùng trận pháp làm lá chắn che chở, huyết chiến một trận hạ gục Xà tiên cùng Hoàng tiên.

Nhưng chẳng thể ngờ rằng, còn chưa bắt đầu.

Thảm Luyện uống cạn một chén rượu, liền nói Xà tiên cùng Hoàng tiên đã chết.

“Đúng vậy, chết lúc nào?” Quý Thành Lương ngồi gần Thảm Luyện nhất cũng lộ vẻ không hiểu.

“Lập tức.” Thảm Luyện mỉm cười.

Lời này vừa ra, vẻ khó hiểu trên mặt mọi người lại càng lộ rõ.

Lập tức?

Chính là vẫn chưa chết, nhưng rất nhanh sẽ chết.

Đây chính là tiên đoán a.

Thảm Luyện đã đổi sang nghề bói toán khi nào vậy?

“Chết như thế nào?” Đồ Bách Thú truy vấn.

“Chết mất tung tích.”

“Ai làm?”

“Một tên gia hỏa trèo tường.”

Chương 387 – Thân thể ta đâu?

Cùng lúc đó, lò hỏa táng thành đông.

Vương Thiết Trụ sốt ruột đến đi vòng vòng, khuôn mặt lộ vẻ không biết nên làm cái gì.

Đã đến ngày thứ ba, vậy mà gia vẫn chưa hồi hồn.

Hết chuyện xấu hổ này lại đến chuyện xấu hổ khác, Vương Thiết Trụ thậm chí còn không dám nhìn thẳng, quá cay mắt.

Vừa rồi nội thành liên tiếp truyền ra chấn động, phòng đồ nhà sập, tám chín phần mười là không thoát khỏi liên quan đến gia.

“Phải làm gì bây giờ đây?” Vương Thiết Trụ nóng ruột đến vò đầu bứt tai.

Gia đã hoàn toàn buông thả bản thân, mắt mặt không nói thành lời, mắt mặt đến tận cửa nhà luôn rồi.

Máu chót hơn là, đến bây giờ nó vẫn không biết hồn gia đã đi đâu, cũng không biết là xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hay là đi nơi nào đó đặc thù.

Không chỉ hồn, ngay cả hành tung cụ thể của nhục thân gia, Vương Thiết Trụ cũng không nắm rõ được.

Xuất quỷ nhập thần, thấy đầu không thấy đuôi.

Đuổi theo cũng đuổi theo không kịp, tìm lại tìm không thấy, sốt ruột chết người a.

Liếc mắt nhìn xuống con bê đang nằm trên nền đất ngẩng đầu lên nhìn nó với vẻ mặt chẳng bận tâm gì, Vương Thiết Trụ tức giận mà không có chỗ phát, nổi giận quát: “Gia rớt hồn đến giờ vẫn chưa trở về, ngươi có thể lo lắng một chút được không?”

Con bê liếc nhìn đại vương bát một cái, bình tĩnh chậm rãi nói: “Bạn tâm lo lắng thì cũng có làm được gì, ngươi cũng đâu có lấy ra được biện pháp nào đâu?”

“Vậy ngươi cứ nằm như vậy thì có thể có biện pháp?” Vương Thiết Trụ phản bác.

“Xuyt, đừng có lớn tiếng như vậy.”

Con bê xuyt khẽ, thờ ơ nói: “Sốt ruột cũng chẳng có ích gì, ngươi phải bình tĩnh, chỉ có bình tĩnh, ngươi mới có thể nghĩ

ra được biện pháp tốt hơn. Hơn nữa, lấy thực lực của gia, ai có thể làm gì được gia chứ, yên tâm đi.”

Con bê nói với giọng điệu chững chạc làm cho Vương Thiết Trụ giật mình.

Lời nói nghe không xuôi tai, nhưng rất có lý.

Cuống cuống lo lắng hai ba ngày, ngoài trừ đi vòng vòng đi khắp nơi tìm người như con ruồi không đầu, nó chẳng có thành quả gì.

Thậm chí còn gặp phải một chuyện cực kỳ khủng bố.

Buổi trưa hôm qua, nó cùng con bê tìm được gia ở thành tây, người đang chui vào trong một tử lâu ăn cơm.

Một vương bát một bò lập tức mặt mày tràn đầy vẻ mừng rỡ chạy vào theo, kết quả là sợ mất mật mà chạy ra ngoài.

Bởi vì trước mặt gia đang đặt hai tô thức ăn lớn.

Một tô là Bá vương miết kê!

Một tô là Hồng muện ngư đầu!

- hầm thịt gà.

Hồng muện ngư đầu: Đầu bò om, món ăn Hồ Nam)*

Khá lắm, Vương Thiết Trụ giật mình hô lên, Tàn Hà lập tức quay đầu lại với miệng bóng dầu mỡ.

Ánh mắt kia!

Gia đây là đã lâu không ăn, nhin đến rất rất thèm nha!

Hai thú bị dọa sợ đến suýt quỵ rạp trên mặt đất, ba hồn thì bay mất hai hồn rười, chạy được nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu.

Quá dọa bò rồi!

Quá dọa vương bát rồi!

“Hô”

Vương Thiết Trụ thở dài một hơi, cố gắng kìm lại sự nôn nóng trong lòng, muốn để mình bình tĩnh lại trước.

Nhất định phải nghĩ ra biện pháp, đầu tiên là phải tìm được hồn ra, không để gia tiếp tục buông thả bản thân.

Nhờ như hồn gia không trở về mà nhục thân hành động theo bản năng kia lại về trước, bên cạnh nó lúc này là hai cái nôi lớn đấy.

Cảnh tượng kia, vừa tưởng tượng chút nó đã bốc ra khí lạnh rồi.

“Nằm xuống, thả lỏng, hít sâu, hơi thở của ngươi quá gấp gáp rồi.” Con bê trông thấy đại vương bát thờ gấp, nhếch miệng nở nụ cười, hướng dẫn từng bước.

Đại vương bát liếc nhìn con bê một cái, đi đến trên đệm chần của Tần Hà, thử nằm xuống.

Vừa nằm xuống, nó lập tức cảm thấy đúng là tâm tình của nó đã buông lỏng ra một chút, nó lại nhắm mắt lại, ngọn lửa nóng cháy trong lòng kia cũng dần dần giảm bớt.

Nhưng vào đúng lúc này.

“Rầm!”

Một tiếng vang thật lớn, cửa phòng thiêu thi bật mở ra.

Một bóng người vọt vào, vừa bước vào đã hỏi một câu cực kỳ lo lắng: “Hắn cmn, thân thể ta đâu?”

Đại vương bát nhìn kỹ lại, lập tức vui mừng hô một tiếng: “Gia!”

Người tới, chính là Tần Hà.

Đi U minh Địa phủ một chuyến, vừa trở lại dương gian xem xét.

Mẹ ơi, xảy ra chuyện lớn rồi.

Nhục thân cmn đã biến mất.

Đây là một trong số rất ít lần Tần Hà sốt ruột đến nóng nảy.

Không còn nhục thân vẫn là thánh hiền nhân gian cũng chỉ là nói chút mà thôi, nếu thật sự không có nhục thân thì tuyệt đối không được.

Âm linh vạn kiếp khó thành thánh, nhục thể, hồn phách, thiếu một thứ nào cũng không được, nếu không có nhục thân, sẽ

không còn có khí số dương gian.

“Gia, cuối cùng ngài đã về rồi.”

Con bê tập trung nhìn kỹ, người tới hai mắt tỏa sáng, toàn thân trên dưới không nhiễm trần thế.

Hơn nữa cái bóng dưới đất rất rất nhạt.

Hồn nhạt như vậy, đúng là thần hồn Tàn Hà không thể nghi ngờ!

Con bê lập tức đứng dậy, khóc tang nói: “Gia, ngài không biết đâu, ba ngày qua ta dẫn theo Vương Thiết Trụ đi khắp nơi tìm ngài, nóng ruột đến sắp chết rồi.”

Về mặt kia, giống y hệt như là chó nhà có tang bị bắt nạt thê thảm vậy, trông rất tội nghiệp.

Mặt Vương Thiết Trụ giật giật, thiếu chút nữa đã chửi ầm lên.

Người giỏi lắm Lamborgh, há mồm liền nói nhảm.

Mấy ngày nay chỉ có ta bôn ba khắp nơi, người ra ngoài có mỗi một lần, mỗi ngày đều nằm thẳng cẳng ở nhà.

Còn nói người dẫn theo ta?

Phi, không biết xấu hổ.

Đang muốn phản bác, nó lại nghe con bê nói: “Gia, ba ngày nay chúng ta lo lắng đến chẳng buồn ăn, mệt đến không thể đứng thẳng, lúc này vừa mới nằm xuống nghỉ ngơi, may quá, ngài đã trở về.”

Tàn Hà nghe vậy, cảm thấy có chút ấm lòng.

Không có phí công thương hai thú, thời khắc mấu chốt còn biết sốt sắng, Tàn Hà sờ sờ đầu con bê, nói: “Xảy ra chút chuyện nhỏ ngoài ý muốn, không cần lo lắng.”

“Vâng.” Con bê tỏ vẻ cực kỳ ngoan ngoãn.

Vương Thiết Trụ: “+~+”

“Ừm, thân thể của ta hiện tại ở đâu?”

Tàn Hà vội vàng hỏi, hắn hiện tại mơ hồ cảm nhận được nhục thân đang đi vòng trong thành, nhưng cụ thể là làm cái gì, hắn cũng không rõ.

Nói không chừng đã bị yêu ma lợi hại náo đó chiếm lấy, mặc dù có công đức kim thân ở đó, chuyện này có xác suất nhỏ đến gần như không có khả năng.

“Gia, ngài không cần lo lắng, nhục thân của ngài rất an toàn, ở ngay trong thành, vừa rồi chúng ta còn nghe thấy động tĩnh.”
Vương Thiết Trụ cuối cùng cũng bắt được cơ hội mở miệng.

Tần Hà nghe vậy, hơi an tâm thở dài một hơi.

Không ngờ thân thể của mình lại có năng lực hành động riêng, đây là điều hắn chưa từng nghĩ đến.

Cũng may là không có chạy mất.

“Ba ngày này không xảy ra chuyện gì khác lạ chứ?” Dừng một chút, Tần Hà như nhớ ra điều gì, nghi hoặc hỏi.

Vương Thiết Trụ: “Ách...”

Con bê: “Cái này...”

Chương 388 – Hai tiên vẫn lạc

Sau một lát.

“Ta cmn muốn bóp chết hắn!” Tần Hà tức đến giậm chân.

Ba ngày, mới ba ngày thôi.

Đại nghiệp cầu đạo đã đi tong cmn rồi!

Đấu chim? Trần truồng chạy? Cởi y phục người khác?

Phải nói là hoàn toàn buông thả.

Làm trò như thế, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ.

Thâm Luyện, Đồ Bách Thú đều đã đột phá ngoại kinh, đạt đến trình độ siêu phẩm.

Người đạt đến trình độ này sẽ có năng lực khám phá thiên cơ.

Thực lực càng mạnh, càng khó che đậy thiên cơ.

“Gia, đừng xung động.”

Vương Thiết Trụ vội vàng kéo lại Tần Hà đang định xông ra cửa, nói: “Hắn chính là mang khuôn mặt Ngụy Vũ nha!”

“Đúng vậy, có người đồ vô!” Con bê cũng ngăn ở trước mặt Tần Hà.

Tần Hà nghe vậy, lúc này mới bình tĩnh lại, nghi ngờ hỏi: “Thật sự?”

“Không để ngài mất mặt.” Vương Thiết Trụ gật đầu như giả vờ.

“Chắc chắn mười phần mười, không có ai biết đó là ngài.” Con bê cũng nói.

Tần Hà lập tức thở dài một hơi, vỗ vỗ ngực, nói: “Tốt quá... Vậy thì vấn đề không lớn.”

Có thể giữ được anh danh một thế, mình vẫn là môn đồ thứ nhất của Thanh Ngưu Đại Tiên, không có ai biết những chuyện mất mặt kia có liên quan đến mình.

Ừm.... Cũng không đúng!

Tần Hà đột nhiên nhìn chăm chăm vào Vương Thiết Trụ cùng con bê.

Hai con hàng này, không biết là có kín miệng hay không đây.

Đột nhiên bị Tần Hà nhìn chăm chăm, tim hai thú đồng thời “lộp bộp” một tiếng.

Không hay rồi.

“Gia, không cần, không đến mức như vậy.” Vương Thiết Trụ bắt đầu run rẩy.

“Gia, ta còn chưa biết nói tiếng người, ngài không cần như vậy đâu.” Con bê trốn ra đằng sau Vương Thiết Trụ.

“Chỉ đùa chút thôi, chớ khản trương.” Tần Hà lại nhếch miệng nở nụ cười.

Vương Thiết Trụ cùng con bê nghe vậy, lập tức thở dài một hơi, đang cảm thấy còn may, lại nghe thấy Tần Hà thành linh nói một câu: “Xử lý chuyện chính xong xuôi rồi nói tiếp.”

.....

Một chỗ trong nội thành.

Hai tiên đi theo sau người kia với một khoảng cách không xa không gần, ra khỏi bữa tiệc.

Chúng phát hiện ra phương hướng người kia đi tới, lại là đi thẳng đến Hoàng thành.

Điều này khiến hai tiên vừa ngạc nhiên vừa không hiểu.

Trên mặt đất có từng giọt vết máu kéo dài từ Phi Ngư Vệ mà ra, đúng là mùi của lão tam không thể nghi ngờ.

Không bao lâu sau, một người hai tiên đã đi đến dưới Hoàng thành, vết máu kia biến mất ở sau cánh cửa cung to lớn, phía trên thành cung có một gò thành bị sụp đổ, gạch bể rơi đầy dưới chân tường.

Rõ ràng là đầu lão tam đã bị người đưa vào trong Hoàng cung.

Hai tiên lập tức hiểu ra câu quát của Thiết giản Thần bộ Vũ Văn Tĩnh lúc trước: Các người tập kích Hoàng thành trước....

Sắc mặt chúng lập tức trở nên cực kỳ khó coi, mặc dù chúng không biết được nguyên do rõ ràng cụ thể, nhưng hiển nhiên là có một cái nồi lớn từ trên trời giáng xuống, chụp lên lưng bọn chúng.

“Phi Ngư Vệ vô sỉ, dám đặt bẫy Tiên tộc chúng ta!”

Hoàng tiên tức giận nghiến răng nghiến lợi, đầu tiên là Phi Ngư Vệ gán tội cho bọn chúng, rồi sau đó mai phục, lại còn đem Vị lão tam đi hãm ăn ngon như vậy nữa.

Có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!

Thực sự quá âm hiểm.

“Ai làm đây?”

Xà tiên tức giận đến mặt mũi xanh mét, đội nồi gánh tội oan hay không không quan trọng, quan trọng là người cmn hỏi ta chưa, được ta đồng ý chưa?

Phi Ngư Vệ quá đáng không làm người!

“Cái này, ừm... Ta làm.”

Lúc này, cái người trông có vẻ ngơ ngẩn kia lại mở miệng trả lời.

Hai tiên lập tức trừng to mắt!

Ta mẹ nó!

Thừa nhận dứt khoát như vậy?

Còn nói với vẻ đường đường chính chính như thế?

“Liều gia!!”

Hoàng tiên nhìn về phía Xà tiên, gần như sắp nghiêng vỡ răng hàm.

Đi mòn gót sắt tìm chẳng thấy, tự nhiên chui tới cửa, chính chủ lại ở ngay đây?

Đầu Vị lão tam đã tiến vào cửa cung, phía sau cửa cung là một con Kim long quốc vận cùng với một đám lão già Long vệ, không có khả năng đoạt về được nữa.

Nếu đã như vậy, còn nhẫn nhịn cái gì nữa?

“Đánh chết hắn!!”

Không cần Hoàng tiên gọi, Xà tiên đã tức giận rống to một tiếng, miếng lân giáp màu đen thành linh xuất hiện, lấy thế như vạn quân, chém mạnh về phía người kia.

Một kích này vừa nhanh vừa mạnh, đây là một kích toàn lực dưới cơn giận dữ của Xà tiên.

Kích này còn sử dụng lân giáp Xà thần, đây là một sát chiêu cường hãn nhất của Xà tiên, chỉ một kích đánh ra lại gần như khiến không gian dập dòn, thoáng qua một cái đã phủ xuống đỉnh đầu Tần Hà.

Nhưng đúng vào lúc này, một cảnh tượng quỷ dị lại xuất hiện, chỉ thấy quanh thân Tần Hà như ngọn nước, trong nháy mắt người đã biến mất không thấy, thay vào đó là Hoàng tiên đang nghiêng răng nghiêng lợi.

Biến hóa đột ngột, khiến Xà tiên giật mình hoảng hốt, ánh mắt Hoàng tiên lộ vẻ sợ hãi tột độ.

Nhưng... Không kịp làm ra bất kỳ sự thay đổi nào.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Xà tiên không thu hồi được một kích đã đánh ra, Hoàng tiên cũng trốn không thoát.

“Soạt!”

Lân giáp sắc bén vô song mạnh mẽ chém xuống, gần như là không gặp phải một chút trở ngại nào.

Từ trên trán Hoàng tiên bắt đầu chậm rãi xuất hiện một đầu tơ máu, không ngừng kéo dài xuống phía dưới.

Ngay sau đó, máu tươi bắn tung tóe, cơ thể Hoàng tiên thành linh đã tách thành hai nửa ngã xuống đất.

“Sao... Sao có thể?”

Xà tiên nhìn cảnh tượng trước mắt, hai mắt trợn trừng, cổ họng nghẹn lại.

Đây rõ ràng là thuật di hình hoán ảnh trong truyền thuyết!

Nó đã bị thất truyền hơn ngàn năm!

“Rốt cuộc người là ai?” Xà tiên vội vàng quay người, đôi mắt dựng thẳng của nó nhìn chòng chọc vào người kia, toàn thân lạnh ngắt.

“Thiên... Thiên thi đường, Ngụy Vũ.” Người kia hơi cà lăm, nhếch miệng mỉm cười, nói xong còn lau lau khuôn mặt lem nhem dính bẩn của mình.

Xà tiên trừng to mắt đến sắp rớt cả con ngươi ra ngoài, gương mặt này, không ngờ thật sự lại là “Ngụy Vũ”, chỉ có điều ánh mắt cùng khí chất có khác biệt cực lớn.

Xà tiên phản ứng lại rất nhanh, nổi giận quát: “Người nói dối, người không phải Ngụy Vũ, người sử dụng thuật dịch dung!”

Nếu như Ngụy Vũ biết di hình hoán ảnh, đổi mặt với tập sát của mình, y không thể chột vật như vậy, thậm chí tình cảnh vừa rồi cũng sớm đã xuất hiện.

Đây là một tấm sắt dày, mình đã trúng tấm sắt rồi.

“Người là Thanh Ngưu Đại Tiên!”

Xà tiên không hổ là kẻ dẫn đầu trong ba tiên, trong nháy mắt nó đã nắm rõ manh mối, trong Kinh thành này, chỉ có kẻ chưa từng gặp mặt lại có uy danh vang xa, Thanh Ngưu Đại Tiên, mới có năng lực này.

Nó cũng rất quyết đoán, không chút do dự lập tức bỏ chạy.

Dưới cái nhìn phiến diện, một chiêu di hình hoán ảnh đã làm cho nó mất hết ý chí chiến đấu.

Người này, vậy mà lại kinh khủng như vậy!

Nhanh chóng chạy trốn!

Nhưng mà Xà tiên nhanh, người kia lại càng nhanh.

Xà tiên chỉ cảm thấy tầm mắt mình hoa lên một cái, người kia đã ngăn lại ở trước mặt mình, ngay tức thì một cái xẻng lớn đen sì liền đập thẳng về phía mình.

Khí tức kinh khủng rung trời lở đất vọt thẳng lên trời.

Xà tiên cảm thấy như là một tòa Ngũ chi sơn đặt lên trên người mình, trong nháy mắt toàn thân cứng đờ.

Thế là... Không có sau đó.

Sau một tiếng vang trầm, Xà tiên cùng với lân giáp màu đen trong tay đã đồng thời bị đập nát.

Những chuyện này nói ra thì dài, nhưng thật ra chỉ xảy ra trong mấy cái chớp mắt mà thôi.

Hai tiên không ai bì nổi, thoáng một cái đã chết không nhắm mắt.

Tất cả... Trở về yên tĩnh.

Người kia thu hồi cái xẻng màu đen, đưa mắt nhìn về phía cách đó không xa.

Thần hồn Tần Hà không nhiễm một tia trần thế xuất hiện, cùng với thân thể mặc Phi Ngư phục có thần quang nhàn nhạt màu vàng kim kết nối với nhau. Đó là cảm ứng giữa thần hồn và bảo phách.

Thần hồn đi tới phía trước, nhìn Xà tiên đã bị đập nát không còn hình dạng, tức giận đập một chưởng cho kẻ trước mặt ngã xuống mương, bực bội nói: “Đập nhẹ một chút không được hay sao!!”

Chương 389 – Chuột lớn báo thù

Một con Xà tiên nguyên vẹn ngon lành, bây giờ đã bị đập nát, thậm chí chẳng cần chặt, có thể trực tiếp mang đi nấu cháo.

Bắn dính khắp nơi, nhặt xác còn phải dùng xẻng đi xúc lấy!

Như vậy thì không thể trông cậy vào việc khâu ghép lại rồi.

Có bao nhiêu sức lực liền dùng hết bấy nhiêu luôn hả, cái thứ phá hoại!

Đây chính là yêu loại cấp bậc siêu phẩm đấy, cái vậy rần đã lớn chừng đồng tiền.

Khó khăn lắm mới may mắn đến ước chiến, kết quả sau khi đi một chuyến Âm tào Địa phủ, nó đã bị tai họa.

Qua một lát, nhục thân với vẻ mặt ngơ ngác đứng dậy từ trong mộ, có chút không phân biệt được đông tây nam bắc.

Tần Hà thấy vậy liền hóa thành một luồng sáng trắng chui vào trong nhục thân.

Hồi hồn!

Tuy nói là thần hồn có năng lực hoạt động độc lập, nhưng đến cùng là vẫn chưa đạt đến trình độ siêu thoát thân thể.

Mới đi ra chỉ gần nửa ngày, vậy mà hồn đã phai nhạt đi một chút.

Thần hồn quy vị, xúc giác của Tần Hà lập tức trở nên rõ ràng, lúc này hắn liền cảm thấy một mùi thú bay vào trong xoang mũi.

Cẩn thận ngửi ngửi, không ngờ lại là từ trên thân mình tỏa ra.

Khá lắm, thân thể này ba ngày không tắm còn chưa nói, ngay cả quần áo toàn thân cũng chẳng hề sạch sẽ, lem luốc bẩn thỉu, cả nửa người đều là bụi đất.

Nhất là mùi như dưa chua bốc ra từ dưới cánh tay cùng dưới bàn chân.

Tần Hà suýt chút nữa đã tự bị mình hun chết, hắn vội vàng chấn động nội kinh, điên cuồng ném ra thuật tịnh vị.

Qua chừng mười mấy hơi thở sau mới xem như có thể ngửi được.

Phủi phủi quần áo, Tần Hà bắt đầu thu dọn hiện trường.

Xà yêu thì khỏi cần nhìn, muốn nhặt cũng nhặt không nổi.

Hoàng tiên thì bị bỏ thành hai nửa, khâu ghép lại còn có thể đốt.

Dưới đất còn có một cái vảy rắn to chừng chậu rửa mặt, bên trong ẩn chứa thần tính, vừa thấy đã biết đây chính là vật bất phàm.

Đáng tiếc là nó đã bị bể thành ba mảnh, hai mảnh lớn một mảnh nhỏ.

Tần Hà nhặt chúng lên, phát hiện ra thứ này lại là một vật thần di, có điều thần tính rất yếu ớt, không biết là của thứ gì để lại.

Dựa theo tư tưởng nghĩ không ra thì cứ bỏ qua, Tần Hà bỏ ba mảnh lân giáp đen kia vào không gian dưới nách.

Tiếp đó hắn lại lấy túi vải vàng ra, bỏ thi thể Hoàng tiên vào, sau đó quay người rời đi.

Tứ đại tiên gia xuôi nam, ở đây chỉ có hai vị, không biết hai vị còn lại đã đi đâu rồi, phải điều tra một chút.

Sau mấy cái chớp mắt, thân ảnh Tần Hà đã hòa vào màn đêm, không một tiếng động mà biến mất, tựa như là quỷ mị.

Không qua bao lâu sau, cửa cung nặng nề mở ra.

Mấy tên thái giám Long vệ dẫn theo một đội cấm vệ đại nội bước nhanh ào ra, khi nhìn thấy xác rắn bể nát trắng trắng đỏ đỏ đầy dưới đất, ai nấy đều là kinh hãi đến sắc mặt đại biến.

Thủ lĩnh cấm vệ vội vàng nói: “Công công, đây chính là Xà tiên trong tứ đại Tiên gia xuôi nam lần này.”

“Thông báo cho Phi Ngự Vệ tới nhặt xác, tối nay tăng gấp đôi cận vệ, bất luận kẻ nào cũng không được ra vào cung cấm.”

Thái giám Long vệ lập tức nói.

“Vâng.”

Thủ lĩnh cấm vệ ôm quyền lĩnh mệnh, sau đó nhanh chóng phân công hai tên cấm vệ đi đến Phi Ngự Vệ báo tin, đám người còn lại thì cấp tốc lui về trong cửa cung, “Rầm” một tiếng, cửa cung lại đóng lại.

Phi Ngự Vệ diệt sát tứ đại Tiên gia Bắc Nguyên, giết Vị tiên, giết Xà tiên, đã là không nề mặt mũi.

Là phúc hay là họa, không ai biết được.

Có điều, chuyện gì nên đến thì cuối cùng vẫn sẽ đến.

Không có ai chú ý tới, trong một khe ngói của một nhà dân thấp nhỏ tăm tối ở phía đối diện cách thành cung mấy chục bước, có hai con chuột lắt lư cái đầu, thì thầm to nhỏ.

Qua một lát, một con chuột trong đó bò theo xà nhà xuống đất, tiếp đó không ngừng xuyên qua các ngõ hẻm mờ tối, thỉnh thoảng sẽ leo tường vào nhà.

Rất lâu sau, nó đi tới một ngôi miếu hoang cách đó mấy đường phố.

Bên trong miếu hoang, mấy trăm con chuột giống như nó ở đó, trên xà nhà, trong góc tường, bàn thờ, trên dưới tượng thần, lít nha lít nhít, chỉ cần liếc nhìn qua đã đủ để khiến người bị hội chứng sợ mật độ cao phát bệnh.

Ở trung tâm đàn chuột là một con chuột đứt đuôi to như con chó đang cắn đầu gặm cắn, âm thanh “răng rắc răng rắc” vang lên không ngừng, nghe vào trong tai làm cho người phải rùng mình.

Cẩn thận nhìn kỹ, thứ nó gặm nhấm có hình chữ “大” với máu thịt be bét.

Không ngờ... đó là một người!

Khuôn mặt và thân thể người nọ đã bị gặm nhấm đến nát vụn, chỉ có thể thông qua đôi giày thêu màu trắng trên chân, lò mờ nhận ra đó là một nữ tử.

Không biết là nữ tử nhà ai đã bị táng thân dưới miệng chuột.

Con chuột vừa đến kia đi xuyên qua đàn chuột, đi tới bên cạnh con chuột lớn, nhón chân nói “chi chi chi” vài câu bên tai chuột lớn.

Động tác gặm nhấm của chuột lớn lập tức dừng lại, đầu chuột lớn đẩy về dữ tợn ngẩng lên, vui vẻ cười lớn: “Kiệt kiệt kiệt... Chết rồi, chết rồi, đã chết hết rồi!!”

“Tốt, rất tốt!!”

“Liều Văn Long!”

“Vệ Thiên Dương!”

“Hoàng Phi!”

“Các ngươi ức hiếp ta, làm nhục ta, xem thường ta, vậy ta cho các ngươi biết, đánh đổi của việc ức hiếp ta, làm nhục ta là như thế nào!”

“Thử tộc đúng là rất yếu, nhưng thử tộc trải rộng khắp thiên hạ, các ngươi khinh thường ta, ta liền biến các ngươi thành kẻ điếc, kẻ mù!”

“Đến chết các ngươi cũng không thể nghĩ ra rằng, hành tung của các ngươi là ta tiết lộ cho Phi Ngư Vệ. Mà chuyện Phi Ngư Vệ sẽ vây quét các ngươi vào đêm nay, cũng là ta cố ý không nói cho các ngươi biết!!”

“Kiệt kiệt kiệt... Các ngươi coi thường ta, lại không biết ta đã nắm sinh tử thành bại của các ngươi trong lòng bàn tay!”

“Một đêm chết hết, đây là ý trời, ý trời!”

Con chuột lớn tùy ý phát tiết ra khoái cảm trong lòng, trên cái mặt chuột lớn lộ ra nụ cười nhân tính hóa tràn đầy vẻ âm mưu được như ý.

Ba tiên liên tiếp bỏ mình, trong đó có một nguyên nhân rất trọng yếu chính là nó lấy bốn lạng dịch ngàn cân.

Phát tiết một hồi, chuột lớn lắc lắc cái đuôi mới mọc ra chưa đến một tấc của mình, vẻ mặt dần dần bình tĩnh lại, lộ ra vẻ âm tàn, lạnh bầm nói: “Thanh Ngư Đại Tiên, ngươi là kẻ tiếp theo, ngươi dám cắt đứt đuôi của ta, cứ đợi đấy, ta sắp tìm được ngươi rồi, rất nhanh thôi!”

“Đến lúc đó, nhất định phối hợp cho ngươi một tên Hồ tiên cường đại đến mức khiến ngươi phải tuyệt vọng, cho ngươi vĩnh viễn không thể ngóc đầu!”

“Có điều trước lúc đó, ta sẽ hủy đi thể thân của ngươi trước.”

“Thiên thi đường, Ngụy Vũ!”

“Kiệt kiệt kiệt.... Không ai có thể thoát khỏi sự sắp đặt của ta!”

“Không có!”

Chương 390 – Kết nghĩa kim lan đồng sinh tử

“Gia, con chồn này có mùi thôi quá!” Trong phòng thiêu thi số bảy, Vương Thiết Trụ nhìn Tần Hà ghép lại thi thể, bịt mũi nói.

Nếu là tiên khác, nói không chừng còn có thể cắt lấy hai khối thịt để nấu, nhưng cái con Hoàng bì tử này có mùi quá thối, e là không có gia vị vào có thể át được mùi.

Trong chuyến đi đất Lỗ lần trước, sau lần nấu ba con thủy yêu, nó cùng con bê đã nhớ mãi không quên cái mùi vị thịt yêu hầm.

“Trong thiên hạ có hai loài bốc mùi nhất là hồ ly cùng chồn vàng, không thối thì cũng quá có lỗi với hai loài này.” Tần Hà thuận miệng trả lời một câu, chuyên tâm ghép lại thi thể.

Dù sao cũng là bị bỏ thành hai nửa, hơn nữa còn to như con lừa, ghép lại đúng là hơi tốn công.

Đầu tiên là thú yêu đan, lấy yêu đan xong thì đóng đinh sắt, dùng đinh sắt để cố định lại các xương lớn đứt gãy.

Tiếp đó là khâu lại thịt, khâu xong thịt lại đến khâu da, tính cả trước cả sau gộp lại là chừng bốn lớp.

Cho dù là lấy tốc độ của Tần Hà, cũng phải làm hết thời gian hai nén nhang mới xong.

Khâu xong cuối cùng là lau sạch vết máu, thanh lý sạch sẽ xong thì bỏ vào lò rồi châm lửa.

Vương Thiết Trụ tiếp nhận lò đốt xác, quan sát kỹ càng hình thể của hoàng bì tử một lượt rồi nói: “Gia, Tiểu Điều có dáng dấp rất giống con chồn vàng này nha, có điều Tiểu Điều không thối như con chồn này.”

“Một con chạy trên mặt đất, một con thì bơi lội dưới nước, có thể giống nhau sao?”

Tần Hà nằm lên đệm chăn, gác chân bắt chéo, thản nhiên hỏi một câu: “Tiểu Điêu đâu rồi?”

Sau khi cổ chồn nước bị trọng thương vì phản phệ khi chủ nhân chết, đã được Tần Hà cho ăn không ít đan dược, cuối cùng cũng đã cứu sống được chồn nước nhỏ, đồng thời nó còn khôi phục nguyên khí. Từ lúc trở lại Kinh thành, Tần Hà cũng không hề quản lý nó.

Cách lò hỏa táng hơn trăm bước chính là Đại Vạn Hà, nơi đó là thiên đường của chồn nước, thỉnh thoảng nó sẽ trở lại gặp Tần Hà một chút, còn đa phần thời gian là đều ở dưới nước.

“Tôi hôm qua nó có về một lần, thấy ngài không ở đây, nó lại đi ra ngoài rồi.” Vương Thiết Trụ trả lời.

Tần Hà gật gật đầu, đúng lúc này, đột nhiên ở bên ngoài có âm thanh truyền đến, sột sột soạt soạt vang lên liên tiếp, đi thẳng đến trên xà nhà.

Tiếp đó chỉ thấy một quả cầu nhỏ linh hoạt chui vào thông qua một cái lỗ nhỏ trên nóc phòng, đôi tai cùng cặp mắt đều nhỏ nhỏ, màu lông trắng như tuyết, trông hết như là một tinh linh tuyết đáng yêu.

“Gia, là Tiểu Điêu.” Vương Thiết Trụ ngẩng đầu, cười nói.

Tần Hà cũng cười, sau khi hắt cho chồn nước nhỏ ăn không ít đan dược, màu lông của chồn nước nhỏ đã chuyển từ màu trắng vôi sang màu trắng thuần như tuyết, màu lông láng bóng, thân thể nhỏ xíu chỉ chừng một thước cũng dài ra thêm một chút.

Đúng là phải nói, bề ngoài đáng yêu rất chữa lành.

Chồn nước nhỏ trông thấy Tần Hà, hai mắt nhỏ nhỏ đen nhánh rõ ràng sáng lên, lập tức lại rụt đầu ra ngoài, ngay sau đó là một cái đuôi cá thò ra, tiếp đó là bụng cá, tiếp đó nữa....

“Bep!”

Một con cá thiếu trắng to trực tiếp đập thẳng vào trán Vương Thiết Trụ.

Vương Thiết Trụ tay chân luống cuống vội ôm cá vào trong ngực, vui vẻ nói: “Gia, có bữa khuya rồi!”

Tần Hà cũng vui vẻ, chồn nhỏ về nhà còn biết mang đồ tốt về hiếu kính mình nha.

Không tồi không tồi.

Con cá thiếu trắng này khá to, nặng chừng bốn, năm cân, chồn nhỏ kéo về cũng không dễ nha.

(2 cân TQ = 1kg)

Mùa này ở phía bắc quốc nhiệt độ cũng không cao, cá thiếu trắng ưa nhiệt độ ấm nên thời điểm này rất hiếm thấy, huống chi là một con to như vậy.

“Bữa khuya làm cá nướng đi.” Tần Hà phân phó một câu.

“Vâng, gia.”

Vương Thiết Trụ vội vàng đi đến bên cạnh lò đốt xác tưới lên một muôi dầu hỏa, sau đó chạy đi xử lý cá.

Chồn nước nhỏ theo cây cột trượt xuống, chạy mấy bước rồi nhảy lên bụng Tần Hà, cái đuôi lông xù xù lắc lư vui vẻ.

Tần Hà nhấc tay, vuốt vuốt cái đầu tròn xoe nho nhỏ của nó, tiện tay ném ra một cái thuật phân biệt yêu.

Phân biệt yêu: Đây là một con chồn lông Ngọc thanh cảm, linh căn trong suốt, là dị chủng Huyền thủy, có được một loại huyết mạch Hồng Hoang nào đó.

Tần Hà thấy vậy, nụ cười trên mặt càng tươi, cảm thán ánh mắt Miêu Thiên Hòa Độc Vu Môn thực sự rất tốt.

Không nói hai lời, Tần Hà lập tức lấy một viên Cường thú đan từ trong không gian dưới nách ra, cẩn thận tỉ mỉ bóp từng chút cho chồn nước nhỏ ăn.

Chồn nước nhỏ ngửi thấy mùi thơm của đan dược, kích động ăn như hổ đói.

Cách đó không xa, Vương Thiết Trụ trông thấy cảnh này lập tức đồ cả bình dấm chua, ghen ghét.

Một con cá thiếu trắng to đòi lấy một viên Cường thú đan?

Quả thực là quá hời rồi!

Mình thì mệt chết mệt sống, việc gì cũng làm, đến tận bây giờ mới được có ba viên Cường thú đan!

Gia bắt công quá!

Nhưng mà Vương Thiết Trụ cũng không dám lăm miệng, mấy cái chuyện mất mặt chạy trần truồng, đầu chim,... gia làm kia, nó không bị giết người diệt khẩu đã rất tốt rồi, cái miệng này của nó không dám lăm miệng.

Thuần thực xử lý xong cá thiếu trắng, Vương Thiết Trụ đi thiêu thi, Tần Hà nướng cá.

Chưa đến nửa canh giờ, một con cá thiếu trắng to đã được nướng chín, phối hợp thêm mấy đồ nhắm cùng thịt khô, lại thêm một bầu rượu mơ đến từ đất Lỗ.

Một bữa ăn khuya, ăn ngon mỹ mãn.

Ngay cả chôn nước nhỏ cũng là ngồi ở một bên ôm đầu cá, gặm say sưa ngon lành.

Ăn xong bữa khuya, kịch đèn chiếu của Hoàng tiên cũng tới.

Hoàng tiên tên là Hoàng Phi.

So sánh với Hoàng Thành Thân thảo phong thất bại tạo ra sát nghiệt trước kia, nó may mắn hơn rất nhiều.

Nó ra đời ở ngay Tiên sơn Linh địa vùng tái ngoại, hấp thụ tinh linh trời đất, cảm âm quang trăng tròn, thời gian ngắn ngủi không đến mười năm, nó đã lĩnh ngộ được phương pháp tu hành.

Gia tộc Hoàng tiên khi tuần sát lãnh địa đã phát hiện ra nó, mang nó về chỗ ở Tiên gia, trải qua một trăm năm mươi năm khổ tu, nó xung kích hóa hình thành công, chính thức trở thành một thành viên Hoàng tiên gia tộc.

Tứ đại Tiên gia Bắc Nguyên, cũng không phải là một gia tộc theo huyết thống, mà là một gia tộc theo tộc đàn.

Tất cả tử đệ Tiên gia đều tôn Tiên gia trưởng làm tổ, người dẫn vào tộc làm phụ.

Đương nhiên, bên trong Tiên gia cũng có huyết thống, có điều chỉ chiếm một phần rất nhỏ.

Thời đại mạt pháp, muốn bồi dưỡng được một tử đệ hóa hình thành công từ số lượng người thân ít ỏi là rất khó khăn, chỉ có

thể tung lưới rộng khắp cánh rừng mênh mông, duy trì tộc quần phồn thịnh.

Cho nên thật ra Hoàng Phi cũng không có người thân trong Hoàng tiên gia tộc, chỉ có một “phụ thân” dẫn nó về Hoàng tiên gia tộc, nhưng phụ thân này cũng đã hết tuổi thọ, qua đời trước khi nó hóa thành hình người.

Một tộc đàn không có huyết thống, tất nhiên là sẽ có nội đấu rất nghiêm trọng.

Cho nên Hoàng Phi cũng không thích đồng loại trong tộc, ngược lại đi kết giao với Liễu Văn Long cùng Vệ Thiên Dương trong tứ đại Gia tiên.

Hai kẻ này cũng chính là Xà tiên cùng Vị tiên.

Ba tiên kết nghĩa kim lan, kết làm huynh đệ dị tộc, không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng cầu chết cùng năm cùng tháng cùng ngày.

Không rõ tình huynh đệ này đến cùng là sâu đậm đến mức nào, nhưng từ kết quả đến xem, hai câu phía trước hơi có chút nông, hai câu phía sau thì ngược lại là có vẻ linh.

Nhưng mà có sao nói vậy, sau khi ba tiên kết bái làm huynh đệ, đã giúp đỡ nhau tiến lên, trải qua hơn hai trăm năm tuế nguyệt, chúng đều đạt đến trình độ siêu phẩm. Ở vùng Bắc Nguyên cũng có thể coi là hung danh hiển hách, uy chấn một phương.

Mãi cho đến khi tứ đại Tiên gia nhận lời mời của Địch Vương, xuôi nam tiêu diệt “Thanh Ngưu Đại Tiên”, rồi đến đêm nay với đủ loại nguyên nhân, ba huynh đệ đã chết sạch không còn một.

Về phần Thử tiên, hoàn toàn là đến sau này mới gia nhập vào cho đủ số, đây cũng là nguyên nhân mà Thử tiên bị bài xích.

Kịch chiếu bóng không thể nói là đặc sắc, cũng chẳng thể nói là ly kỳ, đa phần chính là thời cơ đến thiên địa đều đồng lực, vận đi anh hùng cũng khó tự do.

Ba tiên đánh ai không tốt, lại cứ một mực xuôi nam đánh cái gì mà Thanh Ngưu Đại Tiên.

Thanh Ngu Đại Tiên hung ác lên thì ngay cả bản thân cũng đánh đấy.

Đây là số mệnh!

Thực sự chết cùng năm cùng tháng cùng ngày rồi.

Đền chiếu thu hồn, thăm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Vốn ở cổ động trong núi sâu, lại tu luyện đại đạo trăm đông, trước núi học được tiếng long phượng, sau núi học được tiếng con người; Kết bái kim lan đến đất hiểm, tiện nối nhân quả sinh tử cùng.”

Phản thưởng: Bát Nhã Chư Phật!

Chương 391 – Thế đạo không yên ổn

Bát Nhã Chư Phật: Bí thuật bất truyền đến từ Phật môn Thâm Uyên, thi triển pháp thuật này, người có thể triệu hoán Chư Thiên Thần Phật, chấn nhiếp bất tường.

Tần Hà xem xét, không hổ là phản thưởng từ yêu loại siêu phẩm.

Lại là bí thuật bất truyền đến từ Phật môn Thâm Uyên, đẳng cấp đó là tương đối nice.

Cũng phải nói, Phật môn Thâm Uyên đúng là có không ít đồ tốt.

Trước có Đại Uy Thiên Long, sau có Đại La Pháp Chú, giờ lại có thêm Bát Nhã Chư Phật.

Cảm giác như là một so một càng cường hãn.

Chư Thiên Thần Phật đồng thời xuất hiện, cảnh tượng kia, Diêm Vương cũng phải nhượng bộ lui binh.

Quyết đoán học lập, lập tức kỹ năng bí mật mới đã hiểu rõ trong lòng, hoàn toàn thông hiểu.

Lại tiến bộ thêm một chút.

“Gia, vì sao mỗi lần thi thể hỏa táng xong, ngài đều sẽ tạm ngừng một lát?” Lúc này, Vương Thiết Trụ tò mò hỏi.

Tần Hà hí híp mắt, cười giống như không cười, nói: “Người quan sát rất cẩn thận nhỉ.”

Trái tim Vương Thiết Trụ nhất thời “lộp độp” một tiếng, thâm nghĩ, không hay rồi.

Bị lòng hiếu kỳ thôi thúc, nó đã hỏi điều không nên hỏi.

“Gia, ta chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, ngài coi như là ta đánh rắm đi.” Vương Thiết Trụ che miệng lại, xua tay lia lịa.

“Ngày mai đi trồng ớt đi.” Tần Hà không thèm để ý tới nó, ngáp một cái, nằm lên đệm chần.

Kể ra thì, đã có một khoảng thời gian hần không được ngủ tử tế rồi, thiếu ngủ.

“Vâng.”

Vương Thiết Trụ như được đại xá, lập tức vội vàng gật đầu.

Ngay sau đó, rất nhiều kiến thức về kỹ thuật ươm giống, trồng trọt, chăm sóc cây ớt đã hiện ra trong đầu nó.

....

Sau nửa đêm, phòng thiêu thi số bảy tĩnh mịch.

Tần Hà phát ra tiếng ngáy nhỏ, Tiểu Điều thì co rúc trong ngực Tần Hà, tàn lửa trong lò đốt xác vẫn cháy chập chờn, chỉ có Vương Thiết Trụ đã quen thức đêm, rảnh rỗi không biết làm gì lại lấy hạt giống ớt ra, sàng chọn từng hạt.

Đúng lúc này, một tiểu quỷ đội mũ chóp cao, trên tay cuốn xích sắt màu đen ngó dáo dác đi vào phòng thiêu thi.

Màu sắc của tiểu quỷ đậm hơn so với hồn thể một chút, nó đi xuyên tường mà vào, không hề bị vách tường hay cột nhà cản trở, sau khi đi đến bên cạnh lò đốt xác, nó quét mắt một vòng rồi lập tức quăng xích sắt ra.

Ngay sau đó, xích sắt đã trói lại hồn phách Hoàng tiên nằm bên trong lò đốt xác, tiểu quỷ kéo mạnh một phát, hồn Hoàng tiên liền thoát ra khỏi lò đốt xác, lơ lửng ở trong không khí.

Động tác quăng dây xích trói hồn của tiểu quỷ rất thuần thực, giống như là ngư dân quăng lưới bắt cá vậy.

Hồn Hoàng tiên rõ ràng ngưng thực hơn so với vong hồn phổ thông, nhưng nó cũng không có bất kỳ một sự chống cự nào, hai mắt trống rỗng, linh trí chưa sinh.

Trói hồn phách xong, tiểu quỷ cũng không rời đi ngay mà dừng lại trong phòng thiêu thi, trông thấy Vương Thiết Trụ đang cẩn thận sàng chọn hạt giống ót, tiểu quỷ tiến lại gần nhìn.

Thấy Vương Thiết Trụ không có phản ứng gì với sự tồn tại của mình, nó còn vươn tay khua khua trước mặt Vương Thiết Trụ.

Đùa nghịch vô vị một hồi, nó lại chuyển mục tiêu sang Tần Hà, nó nghiêng trái ngó phải, trong mắt tràn đầy sự hiếu kỳ.

Nhưng đúng lúc này, một cái đầu nho nhỏ như quả cầu bông trắng đột nhiên từ trong ngực Tần Hà vươn ra, cùng tiểu quỷ mắt đối mắt.

Tiểu quỷ sững người ngây ngốc, sau đó nó rút cổ lại, vội vàng lôi kéo linh hồn Hoàng tiên chạy biến như một làn khói.

Dáng vẻ kia, giống như là nai con bị giật mình hoảng sợ.

....

Rất nhiều ngày sau đó, Kinh thành hơi có vẻ yên mình hơn trước một chút.

Nguyên nhân lớn nhất là, có một cây gậy quấy phân heo khắp nơi cuối cùng đã ngủ yên.

Kinh thành mưa kéo dài mấy ngày, mặc dù lượng mưa không nhiều, nhưng tí tách mưa xuân quý như dầu, cây bừa vụ xuân vẫn bắt đầu.

Mười năm qua khí hậu Đại Lê càng ngày càng trở nên khô lạnh, trong lòng nông dân có kinh nghiệm đã không yêu cầu cảnh mưa thuận gió hòa xa vời, có thể gieo trồng vào mùa xuân, cây lương thực có thể sống đến mùa thu không bị mất mùa đã xem như rất may mắn.

Cuộc sống dân chúng vẫn khó khăn như vậy, nhưng chung quy vẫn là có hy vọng.

Có tin tức tốt, tin tức xấu cũng theo sát mà đến.

Khu vực Thiểm Cam cùng Tấn Tây kể từ đầu năm vẫn chưa rơi xuống một giọt mưa nào, không chỉ thiên tai không giảm bớt, ngược lại có xu thế càng ngày càng trầm trọng.

Qua tiết Kinh trập, một văn thư khẩn được tốc báo đến Kinh thành.

Dur nghiệt ba mươi sáu doanh Sấm quân đã tụ tập lại Thạch Lâu, đề Cao Nghênh Tường làm Sấm Vương đời thứ hai, tôn xưng “Cao Sấm”.

Ba mươi sáu doanh hợp binh lại một chỗ, một lần nữa nhắc lên khói lửa phiến loạn.

Phản quân đã liên tiếp đánh hạ được năm huyện Thạch Lâu, Ninh Hương, Tắc Sơn, Văn Hỉ, Hà Giản, thế lực càng lúc càng mở rộng tựa như quả cầu tuyết, trấn quân bản địa không thể đàn áp, liên tục bại lui.

Mắt thấy đây lại là một cuộc bạo loạn lớn hơn Liên loạn đất Lỗ.

Khoảng thời gian này khoái mã chạy đến toét móng, công thành lên lên xuống xuống cả đêm, mặc dù nơi đó cách xa mấy ngàn dặm, nhưng không khí khẩn trương cũng đã truyền đến Kinh thành.

Hoàng đế liên tiếp hạ mấy đạo ý chỉ, chinh quân chuẩn bị chiến đấu.

Bộ máy chiến tranh Đại Lê đã bị tàn phá đến gần đất xa trời, nay lại lần nữa phun ra khói đen mù mịt.

Đô đốc phủ Ngũ quân lĩnh chỉ, tăng nhanh tiến độ trừng kiến Kinh doanh.

Kinh lạc nam bắc, sa điệu đông tây, chuyện này đối với lưu dân ở Kinh thành mà nói, lại là một tin tức tốt.

(Kinh lạc nam bắc, sa điệu đông tây: Khi một con cá voi chết sẽ rơi xuống đáy biển sâu, thân hình khổng lồ của nó sẽ cung cấp thức ăn cho hệ sinh thái dưới đáy biển mấy chục năm tiếp theo. Cá mập tuy nhỏ hơn cá voi, nhưng khi chết đi cũng có thể cung cấp sự sống cho rất nhiều sinh vật dưới nước. Câu

này có nghĩa là một thứ kết thúc nhưng lại mở ra cơ hội cho hàng ngàn loài khác.)

Kinh doanh đã bị tổn thất nặng nề ở đất Lỗ, việc bổ sung đủ mấy vạn nhân mã cũng không phải là một chuyện nhỏ.

Trai tốt không làm lính, thép tốt không đánh đinh, phàm là người tìm được đường sống ở đất Kinh thành, ai cũng không muốn đi làm cái “bình lính” đó, cuối cùng một đám quan lão gia tính tới tính lui, chỉ có thể chiêu thu lưu dân.

Lưu dân ăn bữa nay lo bữa mai, chỉ cần cho chút đồ ăn, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Về phần lưu dân thân hình gầy như que củi có thể cầm đao, động đao hay không, có nên quân hay không, thì không thuộc phạm vi suy xét của bọn họ.

Hoàng đế hạ chỉ, quy định ngày trùng kiến xong, quá hạn sẽ bị chém đầu.

Giữ mạng quan trọng nhất, còn những chuyện khác, ai thích người đó đi mà lo.

Cỗ máy chiến tranh khởi động, gom góp lương bổng là việc được đưa lên hàng đầu.

Kết quả, hai trăm chiếc thuyền lớn đội trù lương của Cửu Thiên Tuế lại giương buồm khởi hành, trùng trùng điệp điệp xuôi nam, đi đến vùng lúa gạo Giang Nam.

Trong ngoài triều đình lại cuộn trào, gà bay chó chạy.

Đủ loại tấu chương vạch tội Cửu thiên tuế như bông tuyết bay lên ngự án, người tới ta đi, long tranh hổ đấu.

Nhân thế rộng lớn mệnh mỏng đều trở nên hỗn loạn.

Âm tào Địa phủ cũng không yên ổn, đám Âm thần thượng cấp phát hiện.

Chuyện lớn không xong, điện Diêm Vương không thấy.

Không còn điện Diêm Vương, rất rất nhiều vong hồn phải dừng lại ở Quảng Tiềm Điện, không thể tiến vào Luân Hồi, âm khí đã dày đặc đến tận trời, liên tiếp có số lớn vong hồn thức tỉnh, hóa thành Quỷ.

Diêm Quân bế quan, Thập đại Âm Soái thì đều có mục đích riêng, kẻ thì điều động âm binh đàn áp, kẻ thì thờ ơ lạnh nhạt, thậm chí có kẻ âm thầm làm gây quấy phân heo.

Có thể thấy, Địa phủ cũng sắp xảy ra một hồi bạo loạn.

Tối hôm đó, Tần Hà “gặp được” một vị khách không mời mà đến.

Chương 392 – Ngưu thống lĩnh

“Này, dương dân to gan, dám đánh cắp thần khí Luân Hồi Âm Ti, phải bị tội gì!”

Tối hôm đó, đêm đen gió lớn, Tần Hà đang ung dung nhàn nhã vác đại thiết sạ đi săn trên đường phố, đột nhiên có một đàn quạ đen thành linh xuất hiện, bay quanh trên đỉnh đầu Tần Hà tạo thành một vòng xoáy màu đen khổng lồ.

Ngay sau đó, từ giữa trung tâm vòng xoáy đen kịt kia, có một cái bóng cao to rơi xuống, chỉ vào Tần Hà gầm quát.

Tần Hà tập trung nhìn kỹ, ồ, cái thứ đồ chơi này rất lớn nha.

Toàn thân đen sì, cao tới hơn hai trượng, nửa thân trên là người, nửa thân dưới lại là một cặp móng trâu, đầu là một cái đầu trâu to lớn, mắt trâu trợn trừng trừng.

Âm khí kinh khủng tràn ngập khắp trời đất.

Quạ đen quanh quần không ngừng kêu vang, cuốn lên âm khí, hoàn cảnh xung quanh dần dần thay đổi.

Đường đi biến mất, nhà cửa biến mất.

Đá xanh dưới chân cũng biến thành một mảnh đất khô cằn, không ngừng có khói xám đen từ những kẽ đất khô nứt tràn ra.

Bốn phía mịt mù, có ánh sáng, nhưng lại không biết ánh sáng từ đâu phát ra.

Khí tức của hơi khói này Tần Hà rất quen thuộc – Đây là khí tức của Minh thổ.

Thân đang bước đi ở dương gian, đột nhiên đã bị kéo vào trong một phương không gian Minh thổ, đây chính là thủ đoạn của Âm ti, giống như lần trước hắn cũng bị kéo vào “Địa phủ” ở bãi tha ma như vậy.

“Ngươi là ai vậy?” Ánh mắt Tần Hà sáng lên.

Cái tên cao to này, trông bề ngoài có vẻ tốt đấy.

Đêm nay hắn đi lượn quanh đường phố cả buổi, cũng chẳng đánh được một con mèo nào ra dáng cả.

Bất ngờ lại có niềm vui tới.

“Hừ, ngươi có gan trộm thần khí Âm ti, lại nhát gan không dám nhận ra bản tôn?” Người đầu trâu đập cán xà mâu trong tay xuống đất, lập tức mặt đất cũng nảy lên một cái.

Cán mâu kia to chừng cái bát, dài hơn ba trượng, trên mũi mâu có lệ hồn với vẻ mặt vằn vẹo dữ tợn đang giãy dụa gào thét.

“Nếu ngươi còn định nói chuyện với đại gia ta như vậy, ta sẽ không khách khí nữa.” Tần Hà sầm mặt lại.

Cái gì gọi là đánh cắp thần khí Âm ti, đó gọi là đánh cắp à?

Phải gọi là thu được!

Cái gì gọi là nhát gan không dám nhận ra? Ta cmn biết ngươi là ai à?

Đã không biết nói chuyện thì đừng có mở miệng nói chuyện!

Vừa nói dứt câu, Tần Hà thả cái xẻng đen lớn từ trên vai xuống, “rầm” một tiếng.

Ôi, động tĩnh kia, còn lớn hơn động tĩnh mà xà mâu trong tay người đầu trâu nện xuống đất gây ra.

Nhưng mà người đầu trâu kia không hề tỏ ra nhượng bộ chút nào, thậm chí sắc mặt còn lộ vẻ âm trầm hơn, y vươn tay chỉ Tần Hà: “Tiểu tử, ngươi nghe cho kỹ đây, bản Thống lĩnh chính là đại nguyên soái bình mã Ngưu mã ti Quảng tiền điện Địa Phủ, còn không mau giao ra thần khí ngươi đã đánh cắp!”

“Thì ra ngươi chính là chỗ dựa của Lăng gia, Ngưu Thống lĩnh.” Tần Hà gật gật đầu, sau đó trực tiếp mắng nó ba chữ: “Giao mẹ ngươi!”

Cái đám Địa phủ này, thật sự là tên nào cũng tự mình cho mình làm “Thần”, một tên so một tên càng không biết nói chuyện.

Đầu tiên là Lăng Lập Hằng, tiếp đó là Lăng Thiên Phạm, Giả Sung.

Đây là thù mới thêm hận cũ a.

“Điều dân to gan lại dám nói năng lỗ mǎng với bản Thống lĩnh như vậy, xem bản Thống lĩnh sẽ trấn người vào Minh Ngục Cửu U, khiến người vĩnh viễn không được siêu thoát, nhận hết hình phạt vô gian như thế nào.”

Ngưu Thống lĩnh sát khí lǎng lệ, không chút do dự đâm thẳng xà mâu về phía Tần Hà, tốc độ nhanh như sét đánh, đây hoàn toàn chính là không có ý định cho Tần Hà một con đường sống.

Tần Hà thấy vậy, được lắm.

Hắn vùng mạnh cái xẻng đen lớn, cứng đối cứng với xà mâu.

“Rầm!”

Một tiếng nổ lớn vang lên, Minh thổ dưới chân Tần Hà hơi lún xuống.

Xà mâu bị uốn cong tạo thành một góc độ cực lớn, sau đó đột nhiên bắn ngược lại.

Thân thể khổng lồ của Ngưu thống lĩnh không khỏi lui hai bước mới dừng được thế lại.

Cao thủ so chiêu, chỉ cần một kích đã biết được nông sâu.

Sắc mặt Ngưu Thống lĩnh biến đổi, chỉ mâu vào Tần Hà: “Kẻ dám trộm thần khí Âm ti, quả nhiên là có mấy phần năng lực, có điều tốt nhất là người đừng chỉ có mỗi chút bản lĩnh này, bằng không người vẫn sẽ khó tránh được số mệnh vĩnh viễn bị trấn dưới Cửu U!!”

Nói xong, Ngưu Thống lĩnh ngửa mặt lên trời hét dài.

Âm khí bao quanh lập tức hóa thành du long, thân hình nó đột nên cao to thêm gấp hai lần, cơ bắp hõn thân giống như là Cù long tràn đầy sức mạnh bùng nổ, mắt trâu đỏ rực màu máu.

Khí tức kinh khủng rung động đất trời, toàn bộ Minh thổ đều đang chấn động.

Trong vô tận âm khí, có tia chớp đỏ rực đang bắn lan ra, phẳng phát như là muốn xé rách toàn bộ một phương Minh thổ này.

Tần Hà thấy vậy thì hai mắt càng tỏa sáng.

Không hổ là Thập đại Âm soái Địa Phủ.

Không nói những thứ khác, chỉ mỗi khí tức này thôi đã thấy lợi hại hơn gấp mấy lần Hạng Bạt ở đất Lỗ!

Khi nó cúi đầu từ trên cao nhìn xuống, cái cảm giác áp bách về mặt thị giác kia.

Quả thực chính là một tôn Ma Thần!

Đủ để chấn nhiếp cửu thiên thập địa, duy ngã độc tôn!

Lợi hại, lợi hại!

Đây hoàn toàn chính là tồn tại mạnh nhất mà Tần Hà đã từng gặp, chưa có kẻ nào thứ hai.

“Nhận lấy cái chết!”

Ngưu Thống lĩnh gầm thét, quét ngang xà mâu, vọt thẳng về phía Tần Hà.

Khí thế kia, Tần Hà cảm giác như là một ngọn núi lớn đang nghiền ép về phía mình vậy.

“Ông!”

Xà mâu với những tia sét đỏ tươi quần quanh, đập mạnh xuống Tần Hà.

Nhanh như sét đánh, thế như núi lở, khí tức kinh khủng giống như một tòa núi cao ngút trời đổ ập xuống, khiến cho người ta hoàn toàn không thể di chuyển.

Cho dù là Tần Hà, cũng cảm nhận được lực áp bách không nhỏ, thân hình hắn gần như là đứng yên.

Muốn tránh cũng rất khó!

“Ầm ầm!”

Xà mâu nện xuống, trong nháy mắt Tần Hà đã biến mất, mặt đất xuất hiện một cái hố to rất sâu.

Nhưng mà sắc mắt Nguru Thống lĩnh cũng không tỏ ra vui vẻ, ngược lại càng ngưng trọng, bởi vì khoảnh khắc mà xà mâu của nó tiếp xúc với cái xẻng lớn màu đen kia, không có nhận thấy kháng lực.

Nhục thân quá yếu thì có thể giải thích, nhưng cái xẻng lớn màu đen kia, tuyệt đối không phải là vật phàm.

Ngay sau đó, Nguru Thống lĩnh vội vàng quay người.

Nó lập tức nhìn thấy phía sau mình, hai người trông giống Tần Hà y như đúc đang đứng ở hai bên trái phải, đồng thời nhìn về phía nó nhếch miệng nở nụ cười, giơ ngón tay cái lên: “Ai u, không tệ!”

Chương 393 – Hư ảnh phân thân

Hư ảnh: Thi triển pháp thuật này, thân thể của người sẽ biến thành cái bóng huyền thuật hư ảo, vừa thật cũng vừa giả, khó phân biệt được thật giả.

Chú thích: Thuật pháp này đạt đến cảnh giới lĩnh ngộ càng cao thì hư ảnh lại càng nhiều, cực hạn chính là thần thông.

Tần Hà đã nhận được thuật pháp này khá lâu, nhưng vẫn chưa có cơ hội thi triển.

Bởi vì căn bản là không gặp được đối thủ nào có thể khiến hắn sinh ra áp lực.

Hiệu quả bảo mệnh của hư ảnh, còn tốt hơn so với di hình hoán ảnh.

Bởi vì di hình hoán ảnh có hạn chế là đổi vị trí với người khác.

Còn hư ảnh, nếu tản ra có thể xuất hiện ở bất cứ vị trí nào, hơn nữa còn chân thân biến hư ảnh, hư ảnh biến chân thân, có thể tùy ý thay đổi bất cứ lúc nào.

Ngoại trừ việc tiêu hao khá nhiều pháp lực, gần như là không có khuyết điểm nào khác.

Chú thích rõ ràng – Cực hạn chính là thần thông.

Đây là một thuật pháp thần thông.

Giọng điệu giễu cợt của Tần Hà làm cho sắc mặt của Ngưu Thống lĩnh càng thêm âm trầm, phía trên xà mâu, tia chớp đỏ rực màu máu nhảy bắn càng thêm cuồng bạo, nó bước một bước xa lần nữa ép về phía Tần Hà, xà mâu quét ngang, bao phủ lấy chân thân cùng với hư ảnh Tần Hà, gầm thét: “Một chút trò vật cũng dám đánh trống qua cửa nhà sấm, nhận lấy cái chết!”

“Ông!”

Xà mâu quét ngang, uy thế mạnh hơn, mũi mâu sắc bén phảng phất như là sắp đâm thủng không gian.

Chân thân cùng hư ảnh Tần Hà trong nháy mắt đã bị quét bể, “bụp bụp” hai tiếng, hóa thành vô số tia sáng biến mất.

Lại đánh hụt.

Khuôn mặt Ngưu Thống lĩnh lộ vẻ dữ tợn, lại lần nữa chậm rãi quay người.

Chỉ thấy sau lưng nó lúc này, đã xuất hiện “một đám” Tần Hà.

Chừng mười mấy người.

Mỗi một bọn hãn đều có động tác riêng, có thể đứng riêng, có soi xét chi tiết nhỏ nhất cũng không thể phân biệt ra đâu là chân thân, đâu là hư ảnh.

Có một điểm giống nhau là, tất cả bọn hãn đều dùng ánh mắt giễu cợt nhìn Ngưu thống lĩnh, người ở gần nó nhất còn cười nói: “Tới, đoán xem, ta ở đâu.”

Giờ khắc này, sắc mặt Ngưu Thống lĩnh đã âm trầm đến cực điểm.

Nó cảm nhận được sự sỉ nhục cực lớn, mình liên tục xuất kích, nhưng thậm chí còn không đụng được đến một cọng tóc đối phương.

Máu chột hơn là, nó thật sự không phân biệt được đâu là chân thân.

“Chết đi!”

Ngưu Thống lĩnh giận dữ, quét xà mâu một cái, Tần Hà đứng đầu lập tức hóa thành tia sáng.

Là hư ảnh.

“Đoán sai rồi.” Đằng sau, lại có một phân thân mở miệng.

“Chết hết đi!”

Động tác của Ngưu Thống lĩnh không dừng lại chút nào, nó xoay tròn xà mâu, bao trùm toàn bộ hơn mười phân thân.

Tia sáng liên tiếp nổ ra, hơn mười phân thân đều là hư ảnh.

Chỉ còn có một phân thân đang ngoáy mũi ở phía xa nhất nhếch miệng nở nụ cười: “Lại đoán sai rồi.”

“Ta xem ngươi chạy đi đâu.”

Ngưu Thống lĩnh nổi giận, hung hăng đâm thẳng xà mâu, một tia sét đỏ rực thuận thế, phóng nhanh như chớp đánh về phía Tần Hà.

“Bành!”

Tia sét đỏ rực màu máu áp sát đến, nổ tung ngay phía trước phân thân một thước.

Minh thổ lập tức bắn lên tung tóe, tạo thành một cái hố to sâu chừng hai người.

Uy thế kinh khủng, mạnh hơn rất nhiều so với kích xà mâu đầu tiên của Ngưu Thống lĩnh, vừa nhanh hơn, cũng vừa ảm nấp hơn.

“Ngươi lại đoán sai tiếp rồi, có điều uy lực âm lôi này của ngươi cũng không tệ lắm nha.” Ngay sau đó, giọng nói Tần Hà lại vang lên ở phía sau lưng Ngưu Thống lĩnh, cái giọng điệu hơi mang vẻ giễu cợt, khiến Ngưu Thống lĩnh gần như tức đến nổi khùng.

Lần thứ ba xoay người.

Sau lưng nó lại xuất hiện “một đám đông” Tần Hà.

Rất đông đúc, chừng năm mươi, sáu mươi người đứng phân ra tạo thành hình quạt trong phạm vi một trăm bước.

Lại là người gần nhất nói chuyện, hần nhếch miệng cười nói: “Nếu ngươi chê ít, ta còn có thể biến ra càng nhiều.”

“Kiệt kiệt kiệt kiệt..... Tốt, rất tốt!”

Ngưu Thống lĩnh giận quá hóa cười, giọng nói âm lãnh giống như ác quỷ đến từ Minh Ngục Cửu U, nói: “Chúc mừng ngươi, ngươi đã hoàn toàn chọc giận bản Thống lĩnh, rất tốt, ta thề, sau khi trấn ngươi vào Cửu U, ta sẽ tự tay thi hành hình phạt dành cho ngươi, cho đến khi... Trời băng đất diệt.”

“Phân thân đúng không, chung quy cũng chỉ là một chút trò vật vãnh mà thôi, ngươi có, ta cũng có!”

“Mò...ò..”

Ngưu Thống lĩnh ngửa mặt lên trời thét dài, âm khí quanh thân ầm ầm bộc phát ra, tạo thành mây đen dày đặc.

Mây đen ngưng tụ tại, hóa thành mấy trăm tên quỷ tốt đầu trâu.

Thân hình của bọn chúng chỉ cao chừng một người bình thường, tay cầm trường mâu, dáng vẻ không khác gì Ngưu Thống Lĩnh.

“Giết!”

Ngưu Thống lĩnh găm thét, nhắc chân vọt lên, phóng về phía đám phân thân Tần Hà.

Mấy trăm tên quỷ tốt đầu trâu theo sát phía sau.

Lần này, xem như đã hóa giải được thuật hư ảnh của Tần Hà.

Hư ảnh rất tốt, nhưng có một điều, hư ảnh chính là hư ảnh, không phải chân thân, thực lực chỉ mạnh hơn người bình thường một chút, không có bao nhiêu năng lực đối chiến.

Còn âm thần phân thân của Ngưu thống lĩnh, mỗi một tên đều có thể sánh ngang với cường giả hai mươi năm nội kình.

Mặc dù mấy trăm tên quỷ tốt đầu trâu cũng không đáng chú ý lắm, nhưng số lượng rất nhiều đồng thời xông lên, liền khiến cho hư ảnh Tần Hà không có không gian để thi triển.

Rất nhanh, hiện trường chỉ còn lại có một Tần Hà.

Chính là chân thân!

“Chết đi!”

Ngưu Thống lĩnh đã chuẩn bị trước một kích đánh chết hấn ngay sau khi ép ra được chân thân.

Ngay tức thì, móng trâu nó bắn ra, thân hình nó đột nhiên biết mất trong âm khí nồng đậm, chớp mắt một cái liền xuất hiện ở bên cạnh Tần Hà, chỉ để lại một chuỗi hư ảnh dài trên đoạn đường dịch chuyển.

Man Ngưu đột tiến!

Đây là một trong những sát chiêu át chủ bài của Ngưu Thống lĩnh, để thi triển ra Ngưu Thống lĩnh buộc phải trả ra một cái giá nhỏ, nếu là chiến đấu bình thường, Ngưu Thống Lĩnh sẽ tuyệt đối không dễ dàng sử dụng nó.

Địa Phủ minh tranh ám đấu, chỉ cần thực lực bị giảm xuống một chút, cũng có thể vạn kiếp bất phục.

Tần Hà, đã hoàn toàn triệt để chọc giận nó.

“Oanh!”

Khoảng cách gần trong gang tấc, khí tức Âm thần cực kỳ mạnh mẽ tựa như cả dãy núi đè ép xuống, làm cho hết thảy mọi thứ bị trì trệ cùng ngưng kết.

Ngưu Thống lĩnh dùng hết toàn lực đánh ra, khí thế vọt lên tới cực độ, một kích bộc phát tức giận lại càng phát ra chiến lực mạnh nhất.

Xà mâu uốn cong tạo thành một góc độ cực kỳ kinh khủng, hung hăng hạ xuống.

“Bang!”

Nhưng mà tiếp sau đó, âm thanh truyền ra không phải là tiếng nổ vang, mà là tiếng kim thiết chấn động, lực phản chấn cực lớn truyền lại hai tay Ngưu Thống lĩnh, khiến nó suýt chút nữa đã tuột tay.

Tập trung nhìn lại, trên mặt Ngưu Thống lĩnh cuối cùng đã xuất hiện vẻ kiêng kỵ nồng đậm.

Thanh xà mâu kinh khủng kia, vậy mà lại bị Tần Hà tay không chop trong tay!

Chương 394 – Tần gia ta không đồng ý

Giờ khắc này, Ngưu Thống lĩnh trong cơn thịnh nộ chỉ cảm thấy một cơn ớn lạnh xộc thẳng từ móng trâu lên tới đỉnh đầu, toàn thân như rớt vào hầm băng, thất khiếu “suru suru” ứa ra hàn ý.

Tay không tiếp đao sắc!

Một kích vừa rồi, chính là một kích của nó dưới cơn thịnh nộ, mà xà mâu ác linh thì càng là sắc bén vô song.

Bất kể là lực đạo hay là phong mang, trong cả hai giới âm dương, số lượng kẻ có thể lấy tay không tiếp đao sắc không quá năm ngón tay, hơn nữa tất cả đều là lão quái lâu năm, không có ngoại lệ.

Còn người này, Ngưu Thống lĩnh chưa từng biết đến, mà hẳn lại còn trẻ tuổi như vậy.

Dụng cụ Luân hồi có thể khám phá thiên cơ, cũng chỉ ra vị trí người này, nhưng lại không tra ra được tin tức nào khác.

“Rốt cuộc thì ngươi là ai?” Ngưu Thống lĩnh nhìn xuống với vẻ mặt kinh dị, hỏi ra vấn đề Tần Hà đã nghe đến tai sắp mọc kén.

“Không phải ban nãy ta đã nói rồi sao.... Ta là đại gia ngươi.” Tần Hà mỉm cười, sau đó đột nhiên dùng sức vung mạnh, xà mâu liên mạch mẽ mang theo Ngưu Thống lĩnh vung lên vòng qua đỉnh đầu rồi đập mạnh xuống đất.

(Đại gia: Ông lớn, cụ lớn, bậc bề trên)

Lực lượng kinh khủng đến mức khiến Ngưu Thống lĩnh hoàn toàn không có cách nào chống cự.

Nó không cam tâm buông tay, xà mâu chính là chỗ dựa lớn nhất của nó, nếu không còn binh khí, nó chỉ còn duy nhất một con đường chính là chạy trốn.

Ngay sau đó, Ngưu Thống Lĩnh, cả người lẫn xà mâu, đều bị hung hăng đập xuống đất, nện ra một cái hố to.

Tần Hà xem xét, ồ?

Không chịu buông tay?

Vậy thì tiếp tục quăng thôi.

“Rầm!”

“Rầm!”

“Rầm!”

“....”

Tần Hà vung lên liên tiếp không ngừng, thân thể to lớn của Ngưu Thống lĩnh giống như đã biến thành cái búa khổng lồ.

Trong lúc búa lớn đập vòng đi đập vòng lại, Ngưu Thống lĩnh đã từ kinh dị biến thành kinh hãi.

Kinh khủng hơn là, người này vung tay hoàn toàn giống như là không tốn bao nhiêu sức lực vậy.

Nhàn nhã ung dung, tự nhiên bình thản.

Đây là một tấm sắt, một tấm sắt lớn siêu cấp!

Ngưu Thống lĩnh đã hoàn toàn mất hết ý chí chiến đấu, nhân lúc Tần Hà vung tiếp tục vung lên một lần nữa, nó mượn lực buông tay ra.

Thân thể khổng lồ theo đà bay ra, mượn lực phóng tới vòng xoáy âm khí.

Đó là cửa ra vào không gian Minh thổ.

Đã không xong, phải mau chạy!

Tần Hà thấy thế.

Như vậy đã không chịu được rồi?

Muốn chạy?

Ngươi đã hỏi Tần đại gia ngươi đồng ý chưa?

Không chút do dự, Tần Hà duỗi ra một ngón tay, thuật lạc lôi!

Sau một tiếng rền vang, một đạo thiên lôi đột ngột xuất hiện, không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, thành linh giáng từ trên trời xuống, bổ về phía Ngưu Thống lĩnh.

Khoảnh khắc tia thiên lôi lóe sáng, Nguru Thống lĩnh cực kỳ hoảng sợ.

Tuy nói không gian Minh thổ này vẫn ở trong dương gian, nhưng không gian bao trùm, chỉ có Âm Minh chi khí vô tận, không có bất kỳ một khí chí dương chí cương nào.

Không ngờ đôi phương lại có thể đánh vỡ không gian bao trùm, gọi Thiên lôi trong thời gian ngắn như vậy, chỉ một chiêu này đã đủ để khiến Âm tào Địa phủ chấn động.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Nguru Thống lĩnh găm thét, tia sét màu đỏ tươi quanh thân bộc phát, cấp tốc hội tụ lại trên đỉnh đầu, đan dệt thành một tấm chắn màu máu tươi.

Âm lôi chí âm chí tà, đúng lúc là vật tương phản với thiên lôi, có thể tương sinh tương khắc.

Nguru Thống lĩnh có thể hoành hành ở Địa phủ, đứng hàng đầu trong Thập đại Âm soái.

Chính là dựa vào tu luyện lực lượng âm lôi, dù cho nó mới chỉ là nhập môn.

“Oanh!”

Ngay sau đó Thiên Lôi đánh xuống, va chạm với Thiên Lôi, khoảnh khắc này giống như là trâu đất xuống biển.

Tiếp đó im hơi lặng tiếng, âm lôi cùng thiên lôi đồng thời chôn vùi.

Nguru Thống lĩnh nhân cơ hội trong chớp mắt này, cấp tốc xông vào vòng xoáy, sắp chạy thoát.

Nhưng mà... Tần Hà là ai?

Trong nháy mắt khi âm lôi xuất hiện, hắn đã chuẩn bị xong trùng điệp kích.

Ngón tay liên tục run run, biubiubiubiu~

Chồng cho Nguru Thống lĩnh liên tiếp chín đạo thiên lôi.

Muốn chạy?

Tần đại gia đồng ý chưa.

Nguru Thống lĩnh mắt thấy mình sắp thoát ra, trong lòng đang vui mừng, nhưng ngay sau đó trong đôi mắt trâu của nó đã

xuất hiện cảnh tượng chín đạo tiên lôi liên tiếp đánh về phía mình.

Tia sét như rồng lượn mây gió, thiên uy như núi cao nghiêng đổ, cực kỳ kinh khủng!

Ngưu Thống lĩnh không kịp làm ra bất kỳ một phản ứng nào.

“Rầm rầm rầm...”

Chín đạo tiên lôi trực tiếp đánh nổ nó tạo thành những chùm tia sáng bạc.

Ngưu Thống lĩnh từ vòng xoáy bị hung ác đánh nổ rơi xuống, đập vào Minh thổ, bốc lên bụi đất ngất trời.

Tần Hà thấy vậy, hài lòng phúi phúi bụi đất trên người, bước đến bên cạnh hồ sâu xem xét.

Toàn thân Ngưu thống lĩnh đã bị cháy đen, âm khí không ngừng từ bên trong tràn ra, trên thân xuất hiện mấy lỗ lớn trông thấy mà giật mình, cả người co giật không ngừng.

Thiên lôi đánh vào người sống có thể không có hiệu quả gì đáng nói, nhưng đối phó với các loại âm vật, cho dù là Âm thần, thì hiệu quả khắc chế đó là rất lý tưởng.

Tần Hà gật đầu vừa ý, duỗi hai ngón tay ra: “Một chút trò vật cũng dám đánh trống qua cửa nhà sấm, chỉ hỏi ngươi có đau mặt hay không.”

Ngưu Thống lĩnh chỉ còn một hơi tàn vừa nghe được lời này, lập tức co giật một cái, sắp không xong.

Tần Hà không chút do dự lấy đá lửa ra, chuẩn bị trực tiếp đốt thi thể.

Thập đại Âm soái Âm phủ, chắc chắn sẽ cho ra phần thưởng không tệ.

Mấu chốt nhất là nó còn tự mình tìm tới cửa, cho không.

Tiên tay bắn ra, một ngọn lửa màu xanh lam liền bay về phía Ngưu Thống lĩnh....

Ngưu Thống lĩnh đã hoàn toàn tuyệt vọng, vốn nó còn tưởng chuyển đi này là mười phần chắc chín, lại chẳng thể ngờ được.

Ngưu sinh vô thường, ruột già quần ruột non.

....

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có dị biến xuất hiện.

Một cổ khí tức kinh khủng bỗng nhiên xuất hiện từ trong vòng xoáy mây đen, ngay sau đó có một cánh tay xương khô khổng lồ duỗi vào, từ vòng xoáy thẳng đến dưới hố sâu, chụp lấy Nguru Thống lĩnh.

Đây là một cánh tay như thế nào.

Xương cốt lạnh lẽo màu trắng, phía trên không có một chút máu thịt nào mà khắc rất nhiều minh văn màu đỏ máu, một hít một thở, giống như là dây leo biết hô hấp, như là rồng lại như là rắn.

Khí tức kinh khủng chấn thiên nhiếp địa, xung quanh không ngừng có hình ảnh nhà cửa cùng đường đi lóe lên từng đoạn ngắn.

Đây là biểu hiện của việc không gian Minh thổ sắp không chịu nổi, sắp bị sụp đổ.

Mà cánh tay xương trắng chỉ là đưa vào đã tạo thành uy thế lớn đến vậy, khí tức này không biết mạnh hơn Nguru thống lĩnh bao nhiêu lần.

Trong lòng Tần Hà không khỏi nảy lên một cái.

Bởi vì hắn cảm nhận được khí tức quen thuộc trên cánh tay kia.

Ngụy Thần!

Chương 395 – Tần gia ba búa

Thứ này khiến Tần Hà có khái niệm trực quan hơn về hai chữ “Ngụy Thần.”

Kẻ xưng Thần, có Thần tính.

Bất kể bên trong như thế nào, bên ngoài cũng không theo đuổi “Thánh quang bao phủ” hay “ngàn vạn hào quang”, có điều

phải một thứ nguyên vẹn, không quan tâm là người hay là thú, ít nhất cũng phải không bị tàn khuyết.

Nhưng cái cánh tay này, lại toàn là xương trắng.

Minh vẫn màu đỏ máu trên đó trông cực kỳ tà dị.

Xung ma còn tạm được, chứ xung Thần thì quá sỉ nhục cái chữ “Thần” này.

“Oanh!”

Cánh tay xương trắng khổng lồ kia đến nhanh, mà đi lại càng nhanh, nó chớp một cái tóm được Ngưu Thống lĩnh, sau đó thu tay về nhanh như chớp.

Nói ra thì dài nhưng thật ra chuyện này chỉ xảy ra trong một cái chớp mắt.

Tần Hà thấy vậy, đậu xanh rau má!

Đoạt thức ăn trước miệng cọp?

Ngang nhiên cướp đoạt thứ người ta yêu thích?

Con vịt tự mình đưa tới cửa vừa mới nấu chín, người tới liền định bụng cả nôi đi?

Có thể nhẫn nại, không thể nhẫn nhục!

Ăn Tần gia ta ba bữa rồi nói.

“Đại Uy Thiên Long!”

“Đại La Pháp Chú!!”

“Bát Nhã Chư Phật!!”

Tần Hà đưa tay chính là ba chiêu liên tiếp.

Một chút trò vật cũng dám đánh trống qua cửa nhà sấm?

Ngay sau đó, Naga Thiên Long chín đầu ngẩng mặt lên trời gầm thét từ trên trời giáng xuống, toàn thân nó có màu vàng kim, mang theo thiên uy huy hoàng.

Theo sát Thiên long là một tòa Thần Sơn tỏa kim quang vạn trượng, Thần Sơn cũng không phải là một ngọn núi, mà là do pháp chú chư thiên ngưng kết thành, dời núi lấp biển, trấn áp cửu thiên thập địa.

Phía trên Thần Sơn, lại có Thần Phật hiển hóa.

Đó là hư ảnh khổng lồ của chín vị Thần Phật, các Thần Phật ngồi cao tọa trong mây, miệng tụng kinh Phật, nơi Phật quang chiếu đến, từng đóa sen trắng nở rộ, gột rửa hết thảy dơ bẩn trên thế gian.

“Âm ầm”

Naga Thiên long hung hăng đánh xuống.

Cánh tay xương trắng khổng lồ chấn động mạnh, thế thu tay hơi dừng lại, có những mảnh xương bị đánh bể bắn ra khắp tứ phương.

Cảnh tượng này khiến cho người ta phải chấn kinh, Naga Thiên long đạt đến hóa cảnh, lại chỉ có thể làm cánh tay xương trắng kia bị tổn thương một chút.

Bên trên cánh tay xương trắng, minh văn màu máu giống như sống dậy, nhanh chóng phập phồng, phập phồng, màu đỏ máu bắt đầu lan tràn, tà thế mạnh hơn.

Không gian Minh thổ đã hoàn toàn không thể chống đỡ, bắt đầu sụp đổ từng mảng lớn.

Nhưng đây chỉ là búa đầu tiên, cánh tay khổng lồ không có thời gian khôi phục.

Theo sát phía sau, Thần Sơn pháp chú đã hạ xuống, hung hăng đánh lên cánh tay khổng lồ kia.

“Răng rắc” một tiếng, cánh tay khổng lồ nứt ra, từng mảnh xương vỡ giống như đồ sứ bị nứt vỡ, bay ra tứ phương.

Pháp chú Chư Thiên tê tụ, uy lực chấn thiên nhiếp địa.

Pháp chú đi qua, Phật quang buông xuống, từng đóa sen trắng bắt đầu nở rộ trên cánh tay khổng lồ, bắt đầu tranh đoạt với minh văn phía trên.

Minh văn màu máu không thể chống cự được, cấp tốc lui về phía sau.

Những nơi mà sen trắng giành được, từng khúc xương trắng lập tức hóa thành tro tàn, lại bị áp chế đến gần như không thể động dậy, dừng lại giữa không trung.

“Gào!!”

Phía trên vòng xoáy cuối cùng truyền ra một tiếng gào thét không phải của con người, hiển nhiên là đã bị trọng thương.

Cho dù là Ngụy Thần, cũng đã bị đánh đến bối rối.

Tần Hà xem xét, hắn vẫn cảm thấy chưa đủ, bèn ra thêm một chiêu.

Xềng bay lên trời!!

Không có rồng bay, nhưng có xềng bay.

Tần Hà ra sức phóng ra cái xềng lớn màu đen, nhanh chóng cắt về phía vị trí cổ tay của cánh tay xương trắng kia.

Nơi đó hoa sen trắng đang đua nhau nở rộ, từng khúc xương đang hóa thành tro, chỉ còn sót lại chừng phân nửa, đó chính là vị trí yếu ớt nhất.

“Bành” một tiếng vang thật lớn, không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, đại thiết dận đã trực tiếp đánh xuyên qua cổ tay của cánh tay xương trắng kia.

Bàn tay xương trắng bị đứt gãy, ầm vang rơi xuống, bắn lên bụi đất ngất trời.

“Rống!”

Ngụy Thần lại rống to lần nữa, mình vẫn màu máu bộc phát ánh sáng, ra sức chống cự.

Nhưng đúng lúc này, hư ảnh Thần Phật cao tọa trong mây chậm rãi phai nhạt đi, Phật quang thu lại, những đóa sen trắng vừa nở rộ cũng bắt đầu héo tàn.

Đây là thuật pháp đã hết.

Được cái này mất cái kia, cánh tay xương trắng bị mất bàn tay ra sức giãy dụa một hồi, lúc này mới rút trở về.

Để lại bàn tay năm ngón không lồ đang cầm Ngưu Thống lĩnh.

“Ngươi lại có nhiều Phật pháp thất truyền như vậy?”

Phía trên vòng xoáy, một cái đầu lâu khổng lồ ẩn hiện trong mây đen, hai ngọn đèn lồng màu máu phát sáng kia chính là đôi mắt của nó.

“Ngài là ai, không đánh tiếng nào đã đến giết đồ?” Tần Hà híp híp mắt.

Không thể không nói, cái đầu lâu này thực sự rất cường hãn, ba búa này của mình chuyên khắc chế vật âm tà, vậy mà thứ này ăn ba chiêu liên tiếp vẫn có thể chống được, không hề bị tạm ngừng chút nào.

Qua ba chiêu đó, cũng chỉ cắt được một bàn tay của nó.

Có thể xưng là biến thái.

“Phàm nhân, người không nên tranh đoạt với bản Thần.”

Đầu lâu khổng lồ mở miệng, giọng điệu chậm rãi bình thản, đáng vẻ rất có kiên nhẫn, nó nói tiếp: “Âm tà Địa phủ đang duy trì cân bằng một cách cực kỳ vi diệu, Ngưu Thống lĩnh mà chết, Địa phủ nhất định sẽ hỗn loạn. Hơn nữa, người xem tòa thành dưới chân người, nó có thể chịu đựng được trận đại chiến của ta cùng người hay không.”

Tần Hà nghe vậy, khẽ nhú mày.

Không gian Minh thổ lúc này đã hoàn toàn sụp đổ, Minh thổ đã biến mất, lộ ra đường phố cùng nhà cửa, chỉ còn vòng xoáy màu đen đang xoay chuyển trên bầu trời.

Xa xa là một mảnh trống rỗng, mặt đất nổ ra một cái hố sâu to lớn, vô số đất đá bắn tung tóe lên không trung rồi lại rì rào rơi xuống, trông tựa như một trận tuyết màu đen.

Trong hố sâu, một cái xéng lớn màu đen đang tỏa ra kim quang, rực rỡ rạng ngời, tựa như thần binh.

Chương 396 – Người thay nó

Nhưng mà ánh mắt Tần Hà chỉ là hơi chần chờ trong chớp mắt, ngay sau đó đã trở nên kiên định lại.

Khi ra tay đoạt thức ăn trước miệng cạp cũng không thấy người có chút băn khoăn nào, không đánh tiếng nào đã đến đánh cướp.

Bị ăn thiệt lại bắt đầu giảng đạo lý?

Phi!

Người thấy Tần mỗ ta, lúc nào quan tâm tới bình xét đạo đức?

Thành đạt thì giúp đỡ thiên hạ?

Ngại quá, đó phải là lúc Tần mỗ ta có tâm tình tốt.

Tần mỗ ta xưa nay đều làm việc theo hai chữ: Tùy tâm.

Đến đánh cướp lão tử còn khuyên ta không nên đánh trả?

Có lý nào như vậy!

“Muốn ta bỏ qua cho Ngưu Thống lĩnh đứng không, được!”

Tần Hà lạnh lùng nói mĩa một câu.

“Người đồng ý?” Đầu lâu khổng lồ hơi lộ vẻ ngạc nhiên.

Tần Hà cười lạnh: “Người nằm xuống, thay nó một mạng!”

“Phàm nhân, người không biết tự lượng sức mình!” Đầu lâu khổng lồ giận dữ, nó lập tức nâng lên một cánh tay khổng lồ khác, trực tiếp trấn áp xuống Tần Hà.

Cánh tay xương khổng lồ ngang trời, uy thế kinh khủng còn chưa hạ xuống đã khiến cho mặt đất nơi Tần Hà đang đứng đã âm vang lún xuống.

Đây cũng là áp lực thật sự khi đối mặt với Ngụy Thần, là đại khủng bố trên thế gian.

Nhưng đối với Tần Hà tới nói, áp lực này có ảnh hưởng rất có hạn, hắn kích động pháp lực toàn thân, giơ tay quát lạnh một tiếng: “Xéng tới!”

Đại sạn tử lập tức bay vào tay, ngay sau đó Tần Hà hóa thành tàn ảnh, trong nháy mắt tiến xa trăm bước rồi nhảy vọt lên.

Thê Vân Tung!

Thê Vân Tung: Học tập thuật này, nhảy lên một cái, ngài có thể vượt lên chín tầng trời.

Đầu lâu khổng lồ chỉ thấy Tần Hà nhỏ như con kiến đột nhiên lóe lên mấy lần trên mặt đất, tiếp sau đó, hắn đã xuất hiện trước mặt mình.

Đối mặt qua mây!!

Đôi mắt đỏ rực màu máu của đầu lâu khổng lồ lập tức co rút lại bằng lỗ kim, lộ ra vẻ kinh dị, theo bản năng, nó há miệng phun ra một cái, một ngọn lửa màu đen liền mãnh liệt bao phủ về phía Tần Hà.

Đây là Minh hỏa đến từ Minh Ngục Cửu U Địa phủ, gọi là lửa, nhưng thật ra lại rất lạnh lẽo.

Những nơi mà Minh hỏa đi qua, ngay cả không khí cũng bị đông cứng đến kết tủa, phát ra tiếng “rắc rắc” nổ vang.

Sự lãnh lẽo kinh khủng cực độ, thậm chí có thể đóng băng đến nứt vỡ cả linh hồn.

Nếu nhục thể đụng tới nó, ngay tức thì sẽ bị hóa thành bột mịn.

Nhưng mà ngay sau đó, một luồng thánh quang màu vàng kim bỗng nhiên bộc phát ra, như là mặt trời tỏa sáng, chiếu rọi tứ phương.

Công đức kim thân!

Toàn lực bộc phát ra công đức kim thân thì chỉ có mạnh hơn chứ không kém hơn Bát Nhã Chư Phật.

Niệm lực công đức, chính là nghiệp niệm chi lực chí cương chí dương thuần khiết nhất của muôn vạn chúng sinh.

Những nơi kim quang chiếu đến, hết thảy âm tà đều sẽ tan thành mây khói, trong nháy mắt Minh hỏa đã bị dập tắt, đầu lâu khổng lồ bị đốt ra từng luồng âm khí nồng đậm, giống như một miếng thịt tươi bị đặt lên một miếng sắt nung đỏ, phát ra tiếng “zi zi” không ngừng.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Công đức kim thân chẳng qua cũng chỉ là phòng ngự bị động của thân thể Tần Hà.

Hắn ra chiêu chính là cái xẻng.

Đại thiết sạn nhanh chóng quay tròn, cán xẻng uốn cong tạo thành một góc độ rất dọa người, thân xẻng đại phóng kim quang, sau đó....

“Ầm ầm!”

Một tiếng vang thật lớn, đại thiết sấm mang theo lực lượng không gì sánh nổi, pháp lực kinh khủng mệnh mông cuồn cuộn, còn mang theo kim quang chuyên khắc âm tà, hung hăng đập lên đỉnh đầu đầu lâu khổng lồ.

“Bành!”

Đầu lâu khổng lồ giống như dưa hấu bị đập nổ, hóa thành ngàn vạn mảnh xương vỡ bắn ra khắp tứ phương.

Lúc này, Tần Hà cuối cùng cũng thấy rõ quái vật khổng lồ này.

Đây chính là một bộ xương khô vô cùng khổng lồ, toàn thân trắng bạch lạnh lẽo, phía trên khắc vô số minh văn màu máu, cả người ẩn trong mây đen dày đặc.

Thân thể Ngụy Thần, có thể xưng là kỳ quan.

Cũng không biết tà vật lớn đến bậc này là từ đâu tới, nó rõ ràng có khí tức Ngụy Thần, không biết là Ngụy Thần hạ giới hay là sử dụng thủ đoạn nào đó.

Không chút do dự, Tần Hà lại lấy đá lửa ra.

Tiện tay bắn một cái, Nam Minh Ly Hỏa màu lam lập tức bay đến phía trên bộ xương khô khổng lồ vẫn đang đứng sừng sững chưa ngã xuống.

“Phốc!”

Ngọn lửa màu xanh lam rơi xuống xương cốt liền giống như là tia lửa bắn vào dầu hỏa, lan tràn cực nhanh.

Điều càng làm cho người ta khiếp sợ là, toàn bộ xương cốt trắng bạch vốn cứng rắn như đồng sắt vừa mới bị bén lửa, đã bắt đầu cấp tốc hóa thành tro tàn, nhanh chóng không gặp phải trở ngại gì, từng khúc rơi xuống.

Chỉ trong chốc lát, ngọn lửa xanh lam đã chiếu rọi toàn thành, cho dù là nhìn từ nơi cách xa mấy chục dặm vẫn có thể trông thấy một cách rõ ràng.

Tựa như là một ngọn hải đăng.

Bộ xương khô khổng lồ, diệt!

Chương 397 – Trận chiến đấu kinh thể

Rất nhanh, bộ xương khổng lồ cùng Tần Hà đồng thời rơi xuống đất.

Khác biệt chính là, Tần Hà rơi xuống đất tạo ra một cái hố sâu, còn bộ xương thì chưa kịp rơi xuống đất đã bị Nam Minh Ly Hỏa nuốt lấy, trở thành tro tàn, tốc độ thiêu đốt nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Phảng phất như thứ bị đốt không phải là xương trắng, mà là tơ liễu tằm dầu.

....

“Đó là cái gì vậy?”

“Có quái vật a!”

“....”

Thời khắc này Kinh thành đang lâm vào trong khủng hoảng cực độ.

Đầu tiên là một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, sau đó là lửa lớn xanh lam ngút trời.

Đó thật sự phải gọi là “ngút trời”, xông thẳng lên tận trời, mặt đất chấn động lớn nhỏ không ngừng.

“Biz...”

Tiếng còi huyết vàng lên dồn dập, mấy mũi tên lệnh Phi Ngư Vệ bay lên không trung, nổ tung thành pháo hoa có đồ án hình Phi Ngư.

Nhìn từ trên cao xuống có thể thấy mấy chi Phi Ngư Vệ liên hợp với đội ngũ thành vệ tuần đêm đang cấp tốc xông về phía bên này, đây là Phi Ngư Vệ đã phát hiện có chuyện xảy ra.

Ngay khi không gian Minh thổ không thể chống đỡ nổi cuộc đại chiến mà âm vang vỡ tan, Phi Ngư Vệ đã cảm ứng được.

Tần Hà liếc mắt nhìn qua những cây đuốc đang phi tốc tới gần một cái, sau đó đi đến đứng bên cạnh hố sâu, hơi chau mày.

Trong hồ sâu chỉ có một bàn tay lớn chừng một gian phòng bị đứt rời đang nắm hờ, còn Ngưu Thống lĩnh đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Ngưu Thống lĩnh đã nhân lúc Tần Hà cùng đầu lâu đại chiến, lóe lên một cái đã trốn mất.

Ngay cả xà mâu cũng không kịp lấy đi, chớp lấy thời cơ cực kỳ chính xác.

Tần Hà cam đoan, chỉ cần nó bỏ ra một chút thời gian đi nhặt xà mâu, nhất định nó sẽ bị lưu lại.

Đáng tiếc, dù sao thì Ngưu Thống lĩnh cũng thuộc hàng đầu trong thập đại Âm soái Địa phủ.

Không thể tính theo lẽ thường.

Tần Hà vung tay một cái, một dải khí bắn ra, cuốn lên bàn tay xương trắng không lồ đến chỗ ngọn lửa Nam Minh Ly Hỏa sắp tắt, lửa bén lên, bàn tay lập tức bị thiêu hủy không còn gì nữa.

Làm xong xuôi hết thủy, Tần Hà cầm lấy xà mâu rồi quay người rời đi.

Không bao lâu sau, đội Phi Ngưu Vệ đầu tiên đã nhanh chóng đuổi đến.

Người dẫn đầu phong thần như ngọc, mày kiếm nhập tấn, khuôn mặt như được điêu khắc, cộng thêm một bộ Phi Ngưu phục phụ trợ, thật ra đáng một đại quan nhân phong độ.

Chính là Ngụy Vũ.

Khoảng thời gian vừa qua Ngụy Vũ có hơi chật vật, cái tên vương bát đản mang khuôn mặt của hắn kia quá khôn kiếp.

Gây chuyện khắp nơi, cho hấn vác mười mấy cái nồi đen, mà một chuyện so một chuyện lại càng không chịu nổi.

Hiện tại Ngụy Vũ bị rất nhiều người căm hận, khiến ban ngày hấn cũng không dám ra khỏi cửa, chỉ có thể tranh thủ thời gian cầm đi lại ban đêm để đi dạo một chút.

Đêm nay hấn đang nhàm chán dẫn mấy tiểu đệ trẻ tuổi đi tuần tra ban đêm, đột nhiên ở nơi này xuất hiện động tĩnh kinh thiên động địa.

Một đám Phi Ngư Vệ trẻ tuổi đi đến hiện trường, người nào người nấy đều giật mình hoảng sợ đến trợn mắt há hốc mồm.

Khắp mặt đất toàn là hố to hố nhỏ, hố to nhất còn đủ để lấp cả Tinh lâu Phi Ngư Vệ vào trong đó.

Phòng đồ nhà sập, một mảnh hỗn loạn.

Hiện trường còn sót lại ba động nội kinh, pháp lực cùng âm tà chi khí cực mạnh, còn có rất nhiều tro bụi phủ vung ra khắp nơi, tạo thành một lớp tro mỏng trên mặt đất.

Có điều ánh lửa xanh lam đã tắt, không biết là đã đốt thứ gì.

“Vũ ca, ở đây bạo phát đại chiến, thực lực không chỉ cường hãn bình thường.” Ngụy Nguyên Cát ngó vào hố sâu xem xét.

Điểm mấu chốt trong chiến trường này không phải là hố to hố nhỏ, mà là toàn bộ khu vực này đã bị lún xuống hơn một thước.

So sánh với những gì cảm ứng được từ xa, chiến đấu nơi này kịch liệt hơn tưởng tượng rất nhiều.

Ngụy Vũ cũng cảm thấy chấn động không nhẹ, tình cảnh chiến đấu mãnh liệt, nhanh chóng, ngắn ngủi, hoàn toàn không có cơ hội để quan sát kỹ càng, nhưng hiện trường để lại dấu vết sẽ không dối gạt.

Nơi này đã bùng nổ một trận chiến đấu kinh thế, nhưng mà không biết hai bên đối chiến là ai.

Theo bản năng, Ngụy Vũ nhớ đến cái tên cười thanh ngư kia.

Không thấy người, nhưng chuyện xảy ra ở Kinh thành, tám chín phần mười không quá khỏi liên hệ với người kia.

“Tốc báo cho Chỉ huy sứ đại nhân, phụ cận Vương Cung Xưởng phát sinh nổ lớn, mời đại nhân mau tới hiện trường phân biệt!”

Ngừng lại một chút, Ngụy Vũ quay đầu phân phó một người trẻ tuổi.

“Vâng.” Người kia đáp lời, quay người nhanh chóng chạy đi.

Chương 398 – Vương Cung Xưởng nổ lớn

Sau đó Phi Ngư Vệ điều tra như thế nào, nhìn nhận chuyện này ra sao.

Tần Hà không hề có hứng thú bận tâm đến, chỉ là không khỏi cảm cái một câu, quán tính lịch sử quá mạnh.

Vương Cung Xưởng nổ lớn, nghe thực sự rất quen tai nha.

Trong cái thời không này, Tần Hà đã vô thức hoặc cố tình tung ra rất nhiều hạt giống biến đổi, cũng tự tay đánh gãy một vài tiến trình lịch sử.

Nhưng cuối cùng quán tính lịch sử vẫn cho hắn cảm giác rằng nó cực kỳ co dãn, đè ép một chút, quỹ tích sẽ biến đổi, nhưng rất nhanh nó sẽ bắn ngược trở lại.

Có điều đây là chuyện nhỏ không đáng kể, Tần Hà cũng không thèm để ý, thứ hắn quan tâm nhất chính là phần thưởng.

Nói như thế nào đây.

Lần này cho ra ban thưởng xảy ra chuyện rất lạ lùng – Không có kịch chiếu bóng.

Sau khi bộ xương khổng lồ kia bị đốt cháy, đã trực tiếp cho một phần thưởng cực kỳ không tệ: Phi Long Tại Thiên.

Tần Hà cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Có phần thưởng, chứng minh rằng hành động đốt thi được thừa nhận.

Nhưng lạ ở chỗ là không có kịch chiếu bóng.

Suy nghĩ một hồi, Tần Hà cảm thấy có thể do hai nguyên nhân.

Thứ nhất, bộ xương khô khổng lồ kia không thuộc về sinh linh, không có thuở bình “sinh”, ví dụ như do người ta khâu ghép lại.

Thứ hai, bộ xương khổng lồ kia có lai lịch đặc thù, cho nên kích đèn chiếu bị che đây, cũng có thể là do nó đến Ngục Thiên Đình.

Cái gọi là Thiên Đình này, cho dù chỉ là ngục, nhưng chắc hẳn cũng có một, hai phần tương tự với Thiên Đình thực sự, nếu tồn tại che đây thiên cơ cũng không phải là chuyện khó hiểu.

Tần Hà không có cách nào xác định nguyên nhân là gì, nhưng hẳn cũng chẳng thêm rối rắm xoắn xuýt.

Nguồn gốc chủ yếu của phiền não, chính là suy nghĩ quá nhiều.

Nghĩ ra thì nghĩ, không suy nghĩ ra thì không thêm suy nghĩ nữa.

Tần Hà chuyển sự chú ý của mình trở lại phần thưởng.

Phi Long Tại Thiên: Bí thuật bất truyền đến từ Phật môn Thâm Uyên, thi triển pháp thuật này, ngài có thể triệu hoán ra Thần Long, có thể trấn bách lạc, có thể trấn hoàng tuyền, có thể trấn cửu thiên thập địa.

Chú thích: Uy lực thuật này tùy theo từng người thi triển mà khác nhau, tiêu hao rất lớn, không nên tùy tiện thi triển nó.

Cái khác chưa nói đến, phần thưởng này giới thiệu thực sự cực kỳ ngạo mạn.

Những thuật pháp khác đều là trấn áp ngàn vạn tà thế gian, có thể chấn nhiếp bất tường các thứ.

Nhưng thuật pháp này thì hay rồi.

Trên bách lạc dưới hoàng tuyền, có thể trấn cả cửu thiên thập địa!

Câu này khiến Tần Hà không dám dùng thử, nếu sơ ý một chút san bằng Kinh thành, vậy thì tội lỗi lớn.

Khuyết điểm duy nhất chính là uy lực phụ thuộc vào tiêu hao.

Có điều, điểm này đối với Tần Hà tới nói, căn bản cũng không phải là khuyết điểm gì.

Hắn đã sắp đột phá đại quan ngàn năm, pháp lực cực kỳ thâm hậu.

Sau khi miễn cưỡng kìm nén lại xung động muốn thi triển thủ, Tần Hà nằm lên đệm chần, lại lấy ra điện Diêm Vương.

Điện Diêm Vương thu nhỏ lại chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, toàn thể màu đen, trong điện điêu khắc vô số ác quỷ bị hành hình sống động như thật, chỉ nhìn thoáng qua cũng đủ khiến cho người nhất gan sợ hãi đến té đái.

Vương Thiết Trụ vừa mới dập tắt lò đốt xác, lập tức bị “cung điện” tinh xảo đẹp đẽ trong tay Tần Hà hấp dẫn ánh mắt.

“Gia, đây là cái gì?” Vương Thiết Trụ tò mò hỏi.

“Điện Diêm Vương.” Tần Hà không dời mắt, chậm rãi phun ra ba chữ.

“Cái tên này quả thật hơi có chút huênh hoang a.” Vương Thiết Trụ hiểu nhầm, lại nói tiếp: “Ngài mua thứ này ở đâu vậy, đắt không?”

Tần Hà nhìn nó một cái, chậm rãi nói: “Không phải mua, là lấy ở Âm tào Địa phủ.”

“Âm... Âm tào Địa phủ?” Vương Thiết Trụ hơi ngần ra một chút, bởi vì nó phát hiện, dáng vẻ Tần Hà nói chuyện không giống như là đang đùa giỡn.

“Thật sự là Âm tào Địa phủ?” Vương Thiết Trụ biến sắc.

“Thật sự là Âm tào Địa phủ.” Tần Hà gật đầu.

“Hitz~”

Vương Thiết Trụ lập tức kinh hãi đến hít sâu một hơi, đôi mắt đỏ xanh trừng tròn trịa.

Gia không hổ là gia!

Gia không gì không làm được!

Vậy mà có thể nhét thần khí Luân hồi Âm tào Địa phủ vào trong túi mình.

Ông trời ơi, cái này cần phải đâm ra hố lớn đến mức nào đây?

“Gia, điện Diêm Vương là thần khí Luân hồi của Địa phủ, không có nó, sợ là Địa phủ sẽ đại loạn, sao ngài lại đem thứ này về?” Vương Thiết Trụ ôm đầu, kinh hoàng hỏi.

“Có thể loạn như thế nào?” Tần Hà lên tình thần, lúc đó hắn không có suy nghĩ gì nhiều, thuận tay liền dùng thuật chú ngữ thu nó lại, hắn cũng chỉ coi nó là chiến lợi phẩm mà thôi.

Sau đó nghĩ lại thì hơi hơi cảm thấy có chút không thích hợp, nhưng ván đã đóng thuyền.

“Không có điện Diêm Vương thì sẽ không có cách nào để thâm phán âm hồn đi vào Địa phủ, không thâm phán được thì sẽ không thể tiến vào Luân hồi, âm hồn tụ tập quá nhiều thì âm khí ngút trời, sẽ có rất nhiều âm hồn đồng loạt hóa thành quỷ....”

Nói đến cuối, Vương Thiết Trụ không có nói tiếp nữa, nuốt nước miếng một cái.

“Nghiêm trọng như vậy?” Tần Hà nhíu mày.

“Hiện tại phía tây đang xảy ra bạo loạn, âm hồn chết đi mỗi ngày nhiều vô số kể, chuyện này thực sự là có hơi nghiêm trọng một chút xú.” Vương Thiết Trụ thận trọng vươn tay, nhìn mặt mà nói chuyện, làm ra thủ thế “một chút xú”.

“Không phải chứ... Sao người biết nhiều chuyện như vậy, lại là cha nuôi người nói cho người à?” Tần Hà nhìn về phía Vương Thiết Trụ.

“Gia, Thủy tộc ta cũng là có văn minh truyền thừa, trước đây có nghe nói điện Diêm Vương đã từng bị đánh mất một lần, lần đó âm binh Địa phủ cùng với âm hồn công phạt lẫn nhau, tử thương cực lớn.” Vương Thiết Trụ trả lời, nó còn nói tiếp: “Gia, cái thứ này là Minh khí, là thứ không may mắn, rất dễ nhiễm phải nhân quả rất lớn.”

Tần Hà lập tức trầm mặc.

Nghe Vương Thiết Trụ nói, hắn quả thực ần ần có cảm giác “bất an”.

Âm hồn tụ tập quá nhiều, nếu áp lực Địa phủ quá lớn, sợ là phản ứng của nó sẽ không khác gì với Đại Lê.

Năm trước Đại Lê lập ra Lưu dân doanh, kết quả cuối cùng, chính là tàn sát Lưu dân doanh đến hầu như không còn.

Dù sao so với sự an toàn của Vương triều, mấy vạn lưu dân doanh mệnh tiện cũng chẳng hề đáng giá.

Địa phủ cũng giống như vậy, âm hồn tụ tập quá nhiều, một khi uy hiếp được Địa phủ, đại khai sát giới là điều thích hợp.

Khác nhau chỉ là tìm một cái cớ gì đó, hoặc là chụp nôi đồ tội như thế nào.

Nếu là phát triển đến mức đó, vậy việc này sẽ gây ra nhân quả cực kỳ lớn.

Tần Hà lập tức cảm thấy da đầu mình tê dại một hồi, điện Diêm Vương trong tay cũng có chút nóng bỏng.

Sơ suất rồi, lúc đó không nghĩ nhiều như vậy.

Càng nghĩ Tần Hà càng cảm thấy, trả lại điện Diêm Vương cho Địa phủ là lựa chọn tốt nhất lúc này.

Nhưng việc này cũng tồn tại một vấn đề.

Trả như thế nào? Mình tự chạy tới Địa phủ, chủ động trả lại điện Diêm Vương?

Dựa vào cái gì chứ?

Ngưu Thống lĩnh vừa mới đến đánh cướp, mình lại vui vẻ tiễn đưa?

Thanh Ngưu Đại Tiên không cần tôn nghiêm à?

Chương 399 – Trăm người, vạn miệng, ngàn lời nói

Càng nghĩ, Tần Hà càng cảm thấy.

Đưa đi trả là chuyện không thể, cả đời này đều không thể đưa đi trả.

Chỉ có đợi Địa phủ đến cửa bách phòng, mới có thể duy trì được dáng vẻ tôn nghiêm của Thanh Ngưu Đại Tiên.

Hơn nữa giọng điệu của đối phương không được kiêu căng ngang ngược, nếu nói chuyện kiêu căng ngang ngược thì hẳn không chỉ không trả lại, còn phải đánh cho một trận.

Tần Hà cảm thấy rất khó khăn, chỉ mong đám Âm thần Địa phủ kia chưa bị sợ mất mật.

“Ài, có đôi khi quá mạnh, cũng mang đến phiền não a.” Tần Hà lẩm bẩm một câu.

....

Qua ngày hôm sau, cả tòa Kinh thành rộng lớn đều xôn xao.

Tin tức Vương Cung Xưởng nổ lớn đã truyền ra khắp tứ phương, đi qua dân chúng truyền miệng, đủ loại tin đồn đã bay đầy trời.

Đầu phố bên này vẫn còn nói Vương Cung Xưởng xảy ra nổ lớn, truyền đến giữa phố đã biến thành Hoàng Cung xảy ra nổ lớn, có rất nhiều người chết; truyền đến cuối phố đã biến thành Hoàng Cung bị sét đánh, phát sinh nổ lớn, Hoàng đế cũng bị dọa sợ đến chết rồi.

Tin đồn như thế nào cũng có.

Trải qua một ngày lên men, cộng thêm tin đồn càng lúc càng lan rộng, đã tạo thành một tin đồn mới tương đối có “sức thuyết phục”.

Có điều cũng có tránh khỏi có thêm nhiều lời bịa đặt.

Tin đồn tương đối trúng trọng tâm là kho thuốc nổ của Vương Cung Xưởng xảy ra nổ lớn, bởi vì ở phụ cận Vương Cung Xưởng thật sự có một kho thuốc nổ Kinh doanh, thuận tiện an bài một phần Kinh doanh cùng lưu dân cùng khác.

Sấm quân ở Cam Thiểm tro tàn lại cháy, công thành chiếm đất, do vậy dưới tam lệnh ngũ thân của Hoàng đế, Kinh doanh tăng nhanh tốc độ chiêu mộ, một số lượng lớn lưu dân đã đồng loạt tiến vào quân doanh, trở thành binh lính.

Người có dụng tâm xấu liền tản ra lời đồn thiên thạch trên trời rơi xuống, ám chỉ Hoàng đế thất đức, chọc giận trời xanh, tư tưởng trung tâm chính là bốn chữ: Đại Lê xong rồi.

Mà tin đồn ở bến tàu thì khá kỳ lạ, miệng nhiều người xói chảy vàng, khẳng khẳng là thiêu thi đường Phi Ngư Vệ Ngụy Vũ bởi vì tội nghiệt rõ ràng, khiến cho trời xanh tức giận, ông trời hạ xuống pháp chỉ, lệnh Thanh Ngưu Đại Tiên lấy một đạo thiên lôi đánh chết hắn ta.

Đám người ở Di Hồng Viện từng bị Ngụy Vũ gây tai họa thì kẻ nào kẻ nấy đều vỗ tay khen hay, không ít người còn đến miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân mới xây làm lễ tạ Thần.

Thanh Ngưu Tiên Nhân quá linh, bọn họ cầu nguyện đánh chết Ngụy Vũ, đã thực sự đánh chết hắn ta.

Tóm lại chính là một chữ, loạn.

Có người không hiểu rõ nguyên do, có người trong lòng mang ý xấu, nhưng số người hòa theo gây rối thì lại càng nhiều.

Người kể chuyện Lưu Khoái Chủy lại có thêm tài liệu hay.

Vào lúc Kinh này đang xôn xao xì xào, một cỗ kiệu nhỏ màu xanh mang vẻ gió bụi dặm trường từ cổng thành bắc tiến vào Kinh thành.

Nâng kiệu là bốn tên hán tử, cơ bắp cuộn cuộn, còn có hình xăm màu xanh trên người, vừa thấy đã biết là nhân vật không dễ chọc.

Cỗ kiệu này tuy nhỏ nhưng lại cực kỳ xa hoa.

Khảm nạm vàng ngọc, thân kiệu có cỏ cây sông núi, có trời sao cùng nhật nguyệt, có tiên dân thượng cổ bái tế thiên địa, có hoa cỏ, chim chóc, cá, côn trùng bay lượn trên đồng nội, chạm trổ tinh vi, sống động như thật.

Thoạt nhìn trông rất quý phái.

Trước sau cỗ kiệu có hơn mười hộ vệ im lặng khoanh tay, lộ ra vẻ cực kỳ nghiêm túc.

Trên màn cửa có viết một chữ “Hò”.

Dân chúng đi ngang qua không rõ ràng cho lắm, thi nhau ngó đầu ra tò mò quan sát, chỉ cảm thấy cỗ kiệu này rất kỳ lạ, kiệu phu hung ác, tùy hành nghiêm trang, hiển nhiên là người trong kiệu không dễ chọc.

Còn người tu luyện, dị nhân có kinh nghiệm hành tẩu giang hồ lâu năm, cùng với người từng đi Bắc Nguyên buôn bán trông thấy thì đều hít sâu một hơi.

Hồ này không phải họ Hồ kia.

Đó chỉ là đồng âm, đây là Hồ trong Hồ ly!

Yêu tộc có nội tình thâm sâu nhất Bắc Nguyên, Hồ tộc vào Kinh.

Khác hoàn toàn với tứ đại Tiên gia âm thầm vào Kinh, Hồ tộc vào Kinh không thêm che giấu chút nào, không chỉ không che giấu mà còn đi thẳng đến cổng chính nha thự Phi Ngư Vệ.

Cổ kiệu nhỏ màu xanh hạ xuống, vừa vặn chặn ngang cổng chính ra vào.

Một người bước ra khỏi đội ngũ, đi tới trước Phi Ngư Vệ hét to một câu: “Tiên tộc Bắc Nguyên giá lâm, cho mời Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ Thẩm Luyện tới triệu đối.”

Chương 400 – Hưng sư vấn tội

Giá lâm, triệu đối.

Nghe thử đi, càn cỡ ngang ngược đến cỡ nào.

Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ, ngự tứ đai kim mãng, sau trận chiến đất Lỗ, Phi Ngư Vệ lại lập công mới, lĩnh hàm đô đốc, gia phong Thiếu Bảo Thái tử.

Cho dù Hoàng đế triệu kiến, thái giám truyền chỉ cũng chỉ nói là “yết kiến”.

*(Triệu đối: Vua triệu tập và ra lệnh một người đến gặp để chất vấn, yêu cầu trả lời các vấn đề.

Yết kiến: Đến thăm, gặp người có chức vụ cao hơn, vua.)*

Dùng từ “triệu đối”, rõ ràng mang theo ý tứ chất vấn, cho tự chứng minh sự trong sạch của mình.

Nói thẳng ra, chính là hưng sư vấn tội.

Hồ tộc Bắc Nguyên, nghênh ngang chạy đến nơi trung tâm Phi Ngư Vệ, nha thự Phi Ngư Vệ, chất vấn Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ Thẩm Luyện.

Cái gì gọi là ngạo mạn phách lối, đây chính là ngạo mạn phách lối.

Một đám thanh niên trẻ tuổi Phi Ngư Vệ đang phòng thủ đại môn tức đến méo mũi.

Bọn họ có tư lịch thấp, tầm mắt cũng thấp, còn trẻ tuổi nóng tính, không hề biết lai lịch của cổ kiệu nhỏ màu xanh này, cho dù có biết, cũng sẽ không bỏ qua cho đám người này phách lối như thế.

Bọn họ không nói hai lời, loang choang loang choang, lập tức hai mươi mấy thanh tú xuân đao thi nhau rút ra khỏi vỏ, trực tiếp vây đội kiệu lại.

Ngụy Nguyên Xuân dẫn đầu đứng ở phía trước, tức giận mắng to: “Các người là ai, lại dám giương oai ngay trước của Phi Ngư Vệ, chán sống hả?”

“Nói nhiều!”

Người dẫn đầu đội kiệu trừng mắt, vung ngược tay lên.

Ngay sau đó, một đạo kinh phong cường đại liền đánh úp về phía Ngụy Nguyên Xuân.

Ngụy Nguyên Cát giật mình sợ hãi, theo bản năng hấn muốn tránh né, nhưng mà đã không kịp.

Vừa đảo mắt một cái hấn đã bay ngược ra ngoài, nặng nề đập vào bờ tường cách đó xa xa, “Phụt” một tiếng phun ra một búng máu.

Cả đám Phi Ngư Vệ trẻ tuổi lập tức sắc mặt đại biến.

Người này, quá mạnh!

Mặc dù Ngụy Nguyên Xuân không mạnh bằng Ngụy Vũ cùng Ngụy Nguyên Cát, nhưng cũng là bách phu trưởng có hơn hai mươi năm nội kinh.

Vậy mà ở trước mặt người này lại không có chút năng lực phản kháng nào.

Người này vừa vung tay lên một cái, kinh phong đã quét bay Ngụy Nguyên Xuân ra ngoài.

Nội kinh y ít nhất vượt qua Ngụy Nguyên Xuân hai mươi năm, không có hạn mức cao nhất.

Loại người đạt đến trình độ này, nếu ở trong Phi Ngư Vệ thì chỉ ít cũng là Thần bộ cấp bậc cao tầng, mà ở trong đội kiêu này, y cũng chỉ là một tên tùy tùng.

“Ngoại trừ Thẩm Luyện, trong Phi Ngư Vệ không có kẻ nào có tư cách nói chuyện với tiên nhân nhà ta, nhanh chóng cho gọi Thẩm Luyện, bằng không đừng trách ta không khách khí.” Tên tùy tùng kia mang vẻ mặt lạnh lùng nói, đây là một nam tử trung niên mày rậm mắt to, thân hình to cao vạm vỡ, khí tức hung hãn.

“Làm càn!”

Đúng lúc này, một tiếng hét to từ trong đại môn truyền ra.

Một đám người xông ra đại môn, người cầm đầu bước chân nhanh nhẹn, phong thần như ngọc.

Chính là Ngụy Vũ.

Hiện tại cả ngày Ngụy Vũ đều co rúc trong Phi Ngư Vệ, không dám đi đâu, mỗi ngày đều rảnh rỗi đến nhức cả trứng.

Không có cách, vô duyên vô cớ gánh một mớ chuyện mất mặt oan uổng. Mỗi một giai tầng trong Kinh thành đều có người căm thù hắn.

Cho nên ngoài cửa vừa có gió thổi cỏ lay, hắn là người đầu tiên dẫn người xông ra.

Bên cạnh Ngụy Vũ, Ngụy Nguyên Cát cũng có mặt, hắn trông thấy Ngụy Nguyên Xuân dán vào chân tường thổ huyết thì sắc mặt đại biến, vội vàng tiến lên kiểm tra thương thế, sau đó nói với Ngụy Vũ: “Vũ ca, cái tên khốn kiếp kia ra tay rất độc ác.”

“Người tự tìm cái chết!”

Ngụy Vũ nghe vậy, không nói hai lời liền dùng bộ pháp chim sẻ xông lên, đập mạnh một quyền về phía nam tử cường tráng.

Mấy ngày qua trong lòng hắn đang bị đè nén mà không có chỗ phát tiết đấy.

Cộng thêm việc Ngự Nguyên Xuân chính là đường đệ của hắn, cho nên hắn lập tức như là tia lửa bắn vào dầu, lập tức bùng nổ.

Man ngu kinh!

Kinh khí trong cơ thể Ngự Vũ rung động âm âm, phát ra tiếng trâu rừng gầm rú.

Vô số kinh khí tràn ra ngoài, thôi y phục hắn bay phấp phới.

Thực lực nội kinh đỉnh phong hoàn toàn không pha lẫn nước.

Ánh mắt nam tử cường tráng lập tức ngưng lại, người trong nghề vừa ra tay đã biết hay dở như thế nào.

Chỉ thấy một tay y nhanh chóng kết ấn, huyền hóa ra một hư ảnh trắng tàn, mạnh mẽ đối chọi với một quyền kia của Ngự Vũ.

“Oanh!”

Một tiếng nổ vang.

Ngự Vũ bị lực phản chấn cực lớn đánh lui về phía sau, bạch bạch lui sáu, bảy bước liên tiếp.

Có điều nam tử cường tráng kia cũng không khá hơn chút nào, cũng phải lui về phía sau năm, sáu bước.

Hai bên thực lực tương đương không phân ra cao thấp, trong lòng cả hai đều âm thầm giật mình.

Ngự Vũ không thể tin được, thế mà đối phương lại chọi cứng mà đỡ được một chiêu với nội kinh đỉnh phong cộng thêm man ngu kinh của mình, hơn nữa còn ổn định lại thân hình trước cả mình.

Nam tử cường tráng thì rất bất ngờ với sự cường hãn của Ngự Vũ, sức mạnh cùng bộ pháp tuyệt đối là một khẩu pháo nhỏ!

Thực lực đạt chuẩn!

“Người là ai?” Nam tử cường tráng hỏi.

Ngự Vũ hơi ngắc đầu, gằn từng chữ: “Ta đi không đổi tên ngồi không đổi họ, thiêu thi đường Ngự Vũ!!”

“Người chính là Ngự Vũ?”

Nam tử cường tráng hơi sừng sốt một chút, sau đó nở một nụ cười âm lãnh: “Tốt tốt tốt, đi mòn giày sắt tìm không thấy, tự dùng chui tới cửa, Ngụy Vũ đúng không, đang tìm người đây!”

Chương 401 – Trước tiên phải qua ải quan sai thủ vệ

Vừa dứt lời, nam tử cường tráng đột nhiên giơ tay chộp về phía cổ Ngụy Vũ.

Thế như sét đánh.

Con người Ngụy Vũ co rụt lại, vội vàng sử dụng bộ pháp chim sẻ nghiêng người tránh đi.

Bộ pháp chim sẻ: Học tập bộ pháp này, người có thể di chuyển nhẹ nhàng như một con chim sẻ, nhảy chuyển na di, giữa tác vuông lộ ra thần thông.

Đây là một môn thuật pháp cấp bậc thần thông, mặc dù tên khó nghe, nhưng sử dụng lại nhẹ nhàng tung bay, mượt mà như tơ lụa.

Nam tử cường tráng đánh hụt, Ngụy Vũ liền thuận thế xoay lang nha bổng đánh tới.

Thứ thứ ba Đả cầu bổng pháp – Bổng đả cầu đầu!

Cái thứ kỹ năng này, quả thực rất không giảng đạo lý, mà kỹ năng đến cấp bậc tinh thông, lại càng không giảng đạo lý.

Một bổng này của Ngụy Vũ, vừa nhanh vừa độc, kinh phong đập thẳng vào mặt, lại cộng thêm lực lượng kinh khủng của Man ngư kinh.

Nam tử cường tráng mặc dù rất hung ác nhưng cũng không dám lấy đầu đi tiếp đón lang nha bổng của Ngụy Vũ, chỉ có thể lui lại tránh đi.

Lúc này, sự quyết đoán của Ngụy Vũ hoàn toàn bộc lộ rõ, hấn không chút do dự, ngay tức thì bỏ ra át chủ bài lớn nhất của mình.

Đại Uy Thiên Long!

“Ông!”

Một tiếng vang trầm, Thiên Long năm đầu dừng mãnh lao thẳng về phía nam tử.

Thiên Long còn chưa đến, mặt đất đã lún xuống, lực lượng kinh khủng đè ép xuống bắn ra gió sắc giống như lưỡi dao, ào ào cắt vỡ đất đá xung quanh.

Đây là một liên chiêu cực kỳ hung mãnh.

Trước đây Xà tiên cũng đã từng bị ăn thiệt trước một chiêu này.

Nam tử cường tráng giật mình hoảng sợ, một kích này không chỉ mãnh liệt hơn mà nó còn rất bất ngờ, thậm chí y còn không thể nhìn thấy Ngụy Vũ ra chiêu như thế nào.

“A?”

Cùng lúc đó, trong khiếu cũng truyền ra một tiếng hô khẽ, nghe âm điệu khó phân biệt ra là nam hay nữ.

Chuyện kể ra thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Naga Thiên Long từ trên trời giáng xuống.

Nam tử cường tráng rống to một tiếng, ngay tức thì có một tấm thuẫn màu đen từ trong ngực y bay ra, thuận gió phồng lên, sau đó chắn trên đầu y.

Toàn thể tấm thuẫn đen như mực, dưới ánh mặt trời cũng không có chút phản quang nào, bên trên quanh quần khí tức thần bí.

“Ầm ầm!”

Một tiếng nổ vang, tấm thuẫn vừa mới bày ra, Thiên Long liền rơi xuống.

Khí lẫm nổ tung bắn ra khắp tứ phương, cả đám Phi Ngư Vệ vội vàng che mặt lui về phía sau, có người không kịp rút lui thì trực tiếp bị hất bay ra ngoài.

Đám tùy tùng trước khiếu cũng vội vàng thì nhau tránh né, chỉ có cỗ khiếu nhỏ màu xanh kia là có một tầng bính chướng vô

hình bao phủ, ngay cả màn kiêu cũng không đung đưa chút nào.

Trong bụi mù cuồn cuộn, Ngụy Vũ bạch bạch bạch lui về phía sau.

Vừa ra liên tiếp hai chiêu nên khoảng cách của Ngụy Vũ rất gần, hần bị chấn đến khí huyết sôi trào.

Còn nam tử cường tráng thì tương đối thê thảm.

Hắc thuấn của y trực tiếp bị Đại Uy Thiên Long đánh thành mảnh vụn, chỉ còn chưa đến một nửa được nam tử cường tráng chộp vào tay, còn thân thể y thì bị đánh bay ra ngoài, ngã xuống đất “Phụt” một tiếng, phun ra một búng máu.

“Vũ ca uy vũ!”

“Hay lắm!”

“....”

Đám người Phi Ngư Vệ sau khi lấy lại tinh thần, thấy vậy thì lập tức reo hò mừng rỡ.

Cái tên kia vừa rồi đánh Ngụy Nguyên Xuân thổ huyết, Vũ ca quay người cũng đánh y thổ huyết.

Cái này gọi là một thù trả một thù!

Không cần nghỉ ngơi.

Chiến đấu tạm ngừng, Ngụy Vũ sử dụng Đại Uy Thiên Long đã tiêu hao bảy tám phần, khí huyết cuồn cuộn, nam tử cường tráng thì càng tệ, y lung la lung lay một hồi mới đứng lên được.

“Rốt cuộc các ngươi là ai?” Ngụy Vũ cố gắng ổn định lại khí huyết. quát hỏi.

“Man tử không có kiến thức, chủ nhân nhà ta chính là Hồ gia Bắc Nguyên.” Nam tử lau đi vết máu bên khóe miệng, quát mắng trả lời.

Lời này vừa ra, đám người Phi Ngư Vệ lập tức phát ra một loạt tiếng hít sâu. Nói Tiên tộc gì đó, đám người cũng sẽ chẳng có phản ứng, xưa nay nhân tộc sẽ không xưng Yêu tộc làm tiên.

Nói rõ là Hồ gia Bắc Nguyên, đám người liền biết đội kiệu này có lai lịch gì.

Bảo sao bọn họ lại dám chạy đến ngay trước cửa Phi Ngư Vệ gương oai.

Hồ tộc Bắc Nguyên, thế lực có thể so sánh với cũng chỉ có vài Long cung ở thế giới dưới nước mà thôi.

Địa vị vô cùng siêu nhiên, sẽ không tùy tiện tiến vào địa bàn nhân tộc.

Nhưng lực ảnh hưởng của nó cực kỳ cường đại, không nói những thứ khác, chỉ nói về tứ đại Tiên gia, chúng đều nghe theo Hồ tộc như thiên lôi sai đâu đánh đó.

“Hồ tộc.” Ngụy Vũ nhìn sang cỗ kiệu nhỏ màu xanh, cắn răng, tức giận nói: “Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ ta sao có thể là người các ngươi gọi tới là tới, muốn gặp Chỉ huy sứ chúng ta, phải qua cửa của ta trước.”

“Đúng vậy, Hồ tộc ghê gớm lắm à, biết cấp bậc lễ nghĩa hay không?”

“Yêu đúng là yêu!”

Lúc này, đám người Ngụy Nguyên Cát cũng mở miệng quở mắng.

Sắc mặt hán tử cường tráng lập tức lúc xanh lúc trắng, không ngờ lấy thực lực nửa bước ngoại kinh của y lại không gõ được cửa lớn Phi Ngư Vệ.

Trong lúc nhất thời, có vẻ như không xuống đài được.

Quy củ giang hồ, đến đập quán phải qua ải thủ vệ trước.

Bình đối bình, tương đối tương.

Nếu đánh ải thủ vệ còn cần Hồ tiên tự mình ra tay, nếu truyền ra nhất định sẽ làm trò cười của người khác.

Đường đường là gia tộc Hồ tiên, mặt mũi ở đâu?

Mấu chốt nhất là, hiện tại Hồ tiên vẫn đang ngồi yên trong kiệu, không có bất kỳ động tĩnh nào.

Ý tứ đã rất rõ ràng, ngay cả thủ vệ cũng không qua được, cần cái tên phế vật người có ích gì?

Nam tử cường trán cắn răng, lộ ra vẻ mặt dữ tợn, chỉ vào Ngụy Vũ nói: “Bớt nói nhảm đi, vừa rồi ngươi chỉ ăn may đúng lúc ta nhường ngươi một chiêu, kế tiếp ngươi sẽ không có may mắn như thế!”

Vừa dứt lời, khí thế của y đã chấn động mạnh mẽ, trong nháy mắt áo trên người y đã nổ ra thành từng đám sợi bông, lộ ra làn da màu đồng cổ cùng với từng khối cơ bắp rắn chắc như Cầu long, trên thân thể y còn xăm một cái đầu hồ ly nhẹ nhàng hé miệng, sinh động như thật.

Một cỗ khí huyết cường hãn xông lên trời, ép không ít thanh niên Phi ngư thực lực yếu phải bạch bạch bạch lui về phía sau.

“Nhận lấy cái chết!”

Ngay sau đó, nam tử cường tráng đạp chân một cái, tung người tấn công thẳng vào mặt Ngụy Vũ.

Ngụy Vũ vội vàng kìm lại khí huyết vẫn đang sôi trào, vận sức nghênh chiến.

Chiến đấu lại nổ ra lần nữa.

Cùng lúc đó, cách đó không xa, động tĩnh to lớn vừa rồi đã hấp dẫn không ít người vây xem.

Dân chúng Đông thổ thích nhất chính là hóng chuyện, mà nha thự Phi Ngư Vệ cũng không phải là một nơi vắng vẻ, hơn nữa phía trước cửa còn có một mảnh sân trống khá rộng rãi, có chuyện gì xảy ra đều không tránh được ánh mắt của những kẻ hay tò mò.

Chỉ qua một thời gian ngắn ngủi, tính gộp cả hai phía xung quanh thì người đã vây kín mấy tầng, có điều bọn họ cũng không dám tới gần, chỉ dám chen chúc nhau ở đầu phố, chen đến kín mít không thể chui lọt.

Có vài người không chen lên được hàng trước, bèn trèo lên đầu tường mà xem.

Thậm chí còn có người trèo lên cây, rung đùi cắn hạt dưa, ăn xong ném luôn vỏ hạt dưa xuống đầu người bên dưới.

Không có một chút đạo đức nào.

Chương 402 – Muốn quyết sinh tử

“Gia, ta trèo lên được không?” Dưới cây đại thụ, một thiếu niên lưng gù ngược đầu lên nhìn người đang ngồi trên cây.

“Lên đây đi.” Tần Hà vẫy vẫy tay.

Vương Thiết Trụ mừng rỡ, vội vàng trèo lên.

Tần Hà thuận tay đưa cho nó một nắm hạt dưa.

Kết quả là, vỏ hạt dưa lại càng rơi nhiều.

Một tia nắng chiếu xuống hai tia nước bọt bắn ra, thậm chí còn tạo thành hai dải cầu vồng, rất độc đáo.

“Uy, đồ con rùa các ngươi, ai cho các ngươi tùy tiện nhả vỏ hạt dưa như vậy?” Dưới cây, một nam tử đầu trọc vừa mới cởi lưng quần, đang định xả một bãi dưới tàng cây.

Đột nhiên cảm thấy có thứ gì rơi xuống đầu.

Vừa ngẩng đầu lên, khá lắm, có hai người trên cây đang nhả cầu vồng.

Vỏ hạt dưa “bẹp” một cái, dính ngay trên mặt gã, khiến gã lập tức tức giận đến giậm chân.

“Đồ con rùa?”

Tần Hà sững sốt, quay đầu nhìn sang Vương Thiết Trụ, nói: “Ta không phải, ngươi phải không?”

Mặt mũi Vương Thiết Trụ lập tức tràn đầy căm tức, nói: “Gia, ta sẽ không trả lời vấn đề này, nhưng nếu ngày nhất định muốn hỏi, vậy thì, không phải.”

“Đã hiểu.”

Tần Hà lộ vẻ mặt “ta hiểu”, vỗ tay một cái, cúi đầu nói với nam tử đầu trọc dưới tàng cây: “Ngươi nhầm rồi, trên cây không có đồ con rùa.”

“Ôi, còn dám đấu võ mồm với lão tử?” Nam tử đầu trọc tức giận đến phát hỏa, chỉ vào Tần Hà cùng Vương Thiết Trụ

mắng: “Các người chờ đó, lão tử xả xong bãi này, xem ta giết chết các người như thế nào.”

Nam tử đầu trọc tên là Cao Phát Tài, là lưu manh vô lại bản địa Kinh thành, là kẻ ăn vạ tổng tiền chuyên nghiệp.

Một tháng không khai trương, khai trương ăn một tháng.

Hôm nay trong lúc rảnh rỗi, gã trông thấy bên này có nhiều người tụ tập, bèn lại gần xem thử có con dê béo nào có thể động tay hay không.

Nhưng mà Cao Phát Tài tìm một vòng cũng không tìm được con dê béo nào phù hợp, ngược lại là mắc tiểu đến nhịn không nổi.

Kết quả.

Ôi!

Tới dưới gốc cây, vừa ngẩng đầu lên.

Trên cây có hai người!

Mặt người dạ thú, trông dáng vẻ cũng có một chút mỡ béo.

Hay lắm.

Đi tìm không bằng đụng phải.

Hôm nay chính là các người, không vét sạch tiền tài trên thân các người, Cao Phát Tài ta sẽ không gọi là Cao Phát Tài.

“Gia, hẩn uy hiếp chúng ta a.” Vương Thiết Trụ vừa nghe vậy thì cười tươi như hoa.

“Xử lý hẩn!” Tần Hà phát lệnh.

Người này trán dô, mắt tam giác, mũi điều hâu, khuôn mặt hung tướng, xem xét cũng không phải là người lương thiện gì.

“Vâng gia.” Vương Thiết Trụ vui mừng, tiếp đó chỉ thấy nó há miệng phun một cái, ba mảnh vỏ hạt dưa như tia chớp đánh vào ba vị trí trước ngực nam tử đầu trọc.

Nam tử đầu trọc chỉ cảm thấy mình thoáng một cái đã không thể động dậy, tay chân, thậm chí cả cổ mình, đều đã mất đi liên hệ, bất kể gã có giãy dựa như thế nào, cũng không thể động dậy dù chỉ một chút.

Ngay cả nói cũng không nói được.

Nam tử đầu trọc luống cuống, đây là đụng phải dị nhân rồi!

Gã bị điểm huyết.

Trong lúc nhất thời, gã vừa sợ hãi lại vừa thẹn, sợ chính là mạng nhỏ của mình khó giữ.

Thẹn chính là, gã vừa cởi quần đi tiểu, hiện tại vẫn còn chưa kéo quần lên.

Vương Thiết Trụ thấy vậy, cúi đầu đánh giá kích thước nam tử đầu trọc, sau đó nhỏ giọng hỏi Tần Hà: “Gia, hắc kia tính là cấp bậc gì?”

Tần Hà nhìn lướt qua, khinh thường nói: “Tiểu nhân không mặt mũi gặp người.”

Về mặt Vương Thiết Trụ trở nên cứng đờ, nhìn Tần Hà một cái, lại nhìn nam tử đầu trọc một cái, gãi cằm nhỏ giọng lẩm bẩm: “Đây cũng không coi là nhỏ a?”

Ngay sau đó, một tia chớp lóe lên trong đầu nó, nhớ tới chiến tích “đấu chim” huy hoàng của Tần Hà.

Trong nháy mắt nó cảm thấy, lòng tự tin đã khôi phục một chút.

Gia không phải người thường, tất nhiên là không thể so sánh.

Nhưng ngay sau đó, nó liền nghĩ tới một vấn đề.

Chim chóc nhà gia lớn đấy, nhưng... Có tác dụng gì đâu?

....

“Ầm ầm!”

“Bành bành bành....”

Lúc này, ở chỗ xa, Ngụy Vũ cùng nam tử cường tráng đã chiến đấu tới hồi gay cấn.

Song phương đại biểu mặt mũi cho Phi Ngư Vệ cùng Hồ tộc, người tới ta đi, càng đánh càng kịch liệt.

Nhưng trông có vẻ nam tử cường tráng hơn một bậc, không biết từ lúc nào y đã mang lên một đôi thủ sáo thiết giáp, đại khai đại hợp, lực mạnh thế mãnh.

Ngụy Vũ toàn lực bộc phát Đả cầu bổng pháp, mỗi lần đều có thể đánh ra sát chiêu tinh diệu.

Nhưng mà nhất lực hàng thập hội, toàn thân nam tử cường tráng được yêu khí bao bọc, giống như là một tôn ma thần, mỗi quyền đều có thể đối cứng với man ngư kinh của Ngụy Vũ.

Đây cũng là nội tình của Hồ tộc, một mãnh sĩ như vậy, dù là ở trong bất kỳ thế lực nào cũng là chiến lực hàng đầu, có thể mở nha lập phủ.

Mà ở Hồ tộc, y chỉ là một tên tùy tùng trước kiệu.

Không chỉ là tùy tùng trước kiệu, ngay cả tọa kỵ cũng không có.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, nam tử cường tráng đột nhiên vọt lên, đập một quyền về phía Ngụy Vũ.

Ngụy Vũ bất ngờ không kịp chuẩn bị, chỉ có thể chặn ngang lang nha bổng để đón đỡ.

“Bành!”

Đây là một quyền pháo, thế đại lực trầm.

Ngụy Vũ bị đập lão đảo một cái, dưới chân bắt đầu không vững.

Nam tử cường tráng thấy vậy thì mừng thầm, rơi xuống đất chính là hai búa đội trời.

Ngụy Vũ cả kinh, vội vàng né tránh.

Nhưng mà chân hấn đã không vững, bộ pháp chim sẻ trở nên hỗn loạn, tránh được một quyền nhưng lại không tránh được quyền còn lại.

Một quyền mạnh mẽ đập vào ngực, mặc dù đã tránh đi chín phần lực lượng.

Nhưng còn lại một phần cũng đánh hấn đến phun máu bay ngược, xương sườn trước ngực bị gãy hết hơn phân nửa.

“Vũ ca!”

Ngụy Nguyên Cát hoảng sợ hô to, vội vàng phi thân lên đỡ lấy Ngụy Vũ.

“Nguyên Cát cẩn thận!”

Nhưng còn không đợi Ngụy Nguyên Cát quan sát rõ thương thế của Ngụy Vũ, hắn đã nghe thấy vài tiếng la hoảng hốt dồn dập vang lên.

Ngụy Nguyên Cát quay đầu lại nhìn, hóa ra là nam tử cường tráng đang xông lại.

Đã phân ra thắng bại, vậy mà đối phương vẫn không buông tha.

Đây là muốn giết người!!

“Khốn kiếp!”

Ngụy Nguyên Cát giận dữ, đặt Ngụy Vũ xuống rồi hung ác vung đao chém nghiêng.

Quý môn đao quyết, đây là một bộ đao pháp lấy hung ác nổi danh.

Nam tử cường tráng vội vàng né tránh, sau đó nhanh chóng vòng qua, từ một hướng khác đánh tới.

Ngụy Nguyên Cát chỉ có thể giơ đao ngăn cản.

Nhưng hắn đã bị cản trở, hoàn toàn đánh mất đi thế chủ động.

“Hừ, nhận lấy cái chết!”

Trên mặt nam tử cường tráng thoáng qua vẻ khiêu khích, đột nhiên đá mạnh vào một cục đá trên mặt đất.

Cục đá phát ra tiếng xé gió, bay sát đất với tốc độ cực nhanh vào vị trí dưới rốn ba tấc của Ngụy Vũ.

Đồng thời y thuận thế nhảy lên, lại ra một quyền pháo, đánh úp về phía Ngụy Nguyên Cát.

Ngụy Nguyên Cát cực kỳ hoảng sợ.

Một kích quyền pháo này của nam tử cường tráng có thể đại lực trầm, nhất định phải lấy toàn lực để ngăn cản.

Còn cục đá kia, sẽ trở thành một sát chiêu.

Muốn ngăn cản cũng đã không kịp.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, vẫn là Ngụy Vũ làm ra phản ứng, hắn vận khí ra một tia kinh khí, khoanh tay lại, che

kín bụng dưới.

“Bành!”

“Răng rắc!”

Tiếng cục đá bẻ tan tành cùng tiếng xương vỡ vụn khiến da đầu người ta tê dại đồng thời vang lên.

Cả người Ngụy Vũ bị cỗ lực lượng này đánh bay ra ngoài sáu, bảy trượng, xương thịt hai tay hắn đã bị trực tiếp đánh xuyên, vùng bụng dưới không được bảo vệ.

Dưới rốn ba tấc, đó là vị trí khí huyết, một khi bị thương sẽ lập tức biến thành phế nhân.

Yêu khí lạnh lẽo chui vào trong khí huyết, không ngừng tiến công lục phủ ngũ tạng của Ngụy Vũ.

Ngụy Vũ thử điều động kinh khí, không có một chút phản ứng nào.

Giờ khắc này, hắn chỉ cảm thấy toàn bộ thể giới đã biến thành màu xám.

Một sự thật cay đắng đặt ở ngay trước mắt.

Khí huyết, đã bị phế đi.

Đám thanh niên Phi Ngu thấy vậy vội vàng xông lên trước, kéo hắn vào sau đại môn.

Nơi xa Ngụy Nguyên Cát hai mắt đỏ bừng, đang điên cuồng đại chiến với nam tử cường tráng.

Nhưng ý thức chiến đấu của Ngụy Nguyên Cát rõ ràng kém hơn tên kia một đoạn, chẳng qua bao lâu hắn đã bị thương.

Chiến bại chỉ là vấn đề thời gian.

Trái tim Ngụy Vũ lạnh lẽo, mất hết hy vọng.

Nhưng mà vào đúng lúc này, Ngụy Vũ chỉ cảm thấy thân thể mình hơi run rẩy một cái, giống như là linh hồn sắp xuất khiếu.

Ngay sau đó có rất nhiều tri thức tràn vào trong đầu hắn, đó là những tri thức liên quan đến phục hồi nhục thể cùng sự huyền bí của sinh mệnh.

Nó có cái tên tràn đầy huyền bí: Thuật tự lành!

Chương 403 – Công thủ thay đổi

Thuật tự lành: Bí thuật bất truyền đến từ thần Sinh mệnh Thâm Uyên, học tập thuật này, thân thể ngài bị thương sẽ thực hiện ‘tay gãy mọc lại’ trong thời gian ngắn, thân thể tàn phế khôi phục bình thường.

Thuật pháp này không phải thần thông, lại siêu việt thần thông.

Bí thuật bất truyền đến từ Thần sinh mệnh, có thể làm cho thân thể bị thương khôi phục lại.

Trừ khi là một kích mất mạng, bằng không sẽ là con gián đập mãi không chết.

Ngụy Vũ lập tức kích động đến hơi thở dồn dập.

Truyền pháp này, chính là truyền pháp tốt nhất mà hắn đã nhận được từ trước đến nay.

Không chút do dự, Ngụy Vũ lập tức phát động thuật tự lành.

Chỉ nghe một loạt âm thanh lốp đốp vang lên, gân cốt, kinh mạch bị đánh rách, đánh gãy, ngay cả máu thịt bị đánh đến bể nát của Ngụy Vũ đều bắt đầu nhanh chóng khôi phục.

Chỉ với thời gian mấy hơi thở, đã khôi phục lại hơn phân nửa.

Mà tất cả chỉ tiêu tổn một phần tinh khí trong cơ thể, nó thậm chí còn không phải là nội kình.

Cái thứ tinh khí này, phàm là vật sống đều có, tiêu hao mất cũng rất dễ bổ sung lại, chỉ cần ngủ một giấc, ăn một bữa, nghỉ ngơi một chút là được, khôi phục nhanh hơn bất cứ thứ gì.

Kết quả là ngay sau đó không lâu, Ngụy Vũ đã bật dậy từ dưới đất đứng lên.

Ngụy Nguyên Cát cùng nam tử cường tráng đồng thời bị giật mình hoảng hốt, dẫn đến chiến đấu bị tạm dừng.

Ngụy Vũ bị thương nặng đến cỡ nào, hai người chỉ cần nhìn một cái là đã có thể nhìn ra.

Giờ hắn lại đột nhiên không có dấu hiệu nào bật dậy, tựa như xác chết vùng dậy.

Ai trông thấy cũng phải giật mình sợ hãi.

Chuyện này không liên quan tới gan to hay gan nhỏ, mà là nó không hợp lý.

Cho dù người đứng lên cũng phải đắn đo một chút chứ.

“Vũ... Vũ ca?” Ngụy Nguyên Cát theo bản năng hô một tiếng.

“Yêu nhân nhận lấy cái chết!”

Kết quả Ngụy Vũ lại không đáp lời Ngụy Nguyên Cát, mà là vung lên lang nha bổng đập về phía nam tử cường tráng.

“Chuyện này sao có thể?” Nam tử cường tráng vừa giật mình vừa tức giận.

Ngụy Vũ bị mình liên tiếp đánh chấn thương hai lần, đừng nói là chiến đấu, sau đó có thể giữ được mạng đã là rất tốt rồi.

Thế mà lúc này hắn còn có thể chiến đấu?

Mà lúc này y cũng phát hiện ra, vết thương trên người Ngụy Vũ lại đang khôi phục nhanh chóng với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Trên thân người này, có thứ gì đó quý dị!

Không kịp suy nghĩ quá nhiều, nam tử cường tráng vội vàng đón đỡ.

Ngụy Vũ tụ lực không đủ, bị đẩy lui.

Nhưng Ngụy Vũ chỉ hơi dừng lại một chút, ngay sau đó hắn lại vọt lên, toàn lực đánh ra Đả cầu bổng pháp, còn khí phách hét lớn một tiếng: “Ngụy Nguyên Cát lui ra, hôm nay nhất định phải là Ngụy Vũ ta xử lý cái tên yêu nhân này!”

Ngụy Nguyên Cát vốn đã sắp không chống đỡ nổi, vừa nghe lời này thì lập tức vội vàng rút lui, nhanh chóng tránh ra.

Mặc dù nam tử cường tráng vừa ngạc nhiên vừa nghi hoặc, nhưng trong lòng y cũng rất tức giận, “Oắt con Phi ngư vô si

ngạo mạn, ta có thể khiến ngươi nằm xuống một lần, thì cũng có thể khiến ngươi nằm xuống lần thứ hai!”

Dáng vẻ “quang minh lỗi lạc” của Ngụy Vũ đã chọc giận y, khiến y cảm thấy mình giống như con mèo, mất hết tôn nghiêm.

“Àm âm”

“Bành! Bành!”

Nhưng mà rất nhanh, nam tử cường tráng đã không có thời gian bận tâm đến cái tôn nghiêm không đáng mấy đồng của mình.

Bời vì, mạng nhỏ gặp nguy hiểm!

Ngụy Vũ điên rồi!

Ra chiêu nào cũng là chiêu lấy mạng đổi mạng, chỉ công không thủ!

Phong cách chiến đấu đột nhiên thay đổi, làm cho nam tử cường tráng không biết phải làm như thế nào.

Phòng thủ thì chỉ có thể chịu đánh, nếu tấn công thì rất có thể là lấy mạng đổi mạng.

Mấu chốt nhất là, tốc độ khôi phục của đối phương cực kỳ kinh người, có vẻ như là hắn đã sử dụng linh đan diệu dược nào đó.

Hoàn toàn chính là y vào tốc độ khôi phục cực nhanh để bắt nạt người khác!

Tóm lại một câu: Mạng này e là không xong rồi.

Phòng thủ, bại vong chỉ là vấn đề thời gian.

Tấn công, đối phương có chết hay không thì không chắc, nhưng y thì chết chắc.

Cứ như vậy, thế công thủ đảo lộn, Ngụy Vũ đại khai đại hợp, thế công cực kỳ hung mãnh cùng lăng lệ, hoàn toàn chính là đang liều mạng, nam tử cường tráng bị đánh đến mức chỉ còn lực chống đỡ.

Tình trạng như vậy, đương nhiên sẽ không kéo dài quá lâu.

Rất nhanh, sau khi Ngụy Vũ đánh ra một cái Bổng đả cầu đầu hung ác, nam tử cường tráng xuất hiện sai lầm, lang nha bổng tràn đầy răng nhọn không đập lên quyền sáo huyền thiết, mà là đập vào cánh tay nam tử cường tráng.

“Răng rắc!”

Cánh tay phát ra tiếng giòn vang, trực tiếp báo hỏng.

Trong lòng nam tử cường tráng hoảng loạn tột độ, Ngụy Vũ thuận thế đập ra một cú mạnh mẽ hung ác, trực tiếp đập lên khuôn mặt nam tử cường tráng.

Nam tử cường tráng kêu rên một tiếng, thổ huyết bay ngược ra, nặng nề ngã xuống đất, toàn thân đều co giật.

“Oa!”

“Vũ ca uy vũ!”

Đám người vây xem lập tức phát ra tiếng thán phục.

Những chuyện này kể ra thì dài, nhưng thực ra thời gian xảy ra chỉ có mấy chục hơi thở.

Từ lúc Ngụy Vũ trọng thương, sắp chết, sau đó mang vết thương bật dậy, tiếp đó là Vương giả trở về, quả thật là không kịp nhìn rõ.

Không ít tử đệ Phi ngư còn chưa hồi phục lại tâm tình của mình, chiến cục đã xác định.

Chương 404 – Hồ tiên

Ngụy Vũ đứng giữa đám người, vừa có sự mừng rỡ khi lật bàn, vừa thấy hơi bất đắc dĩ, hắn liếc nhìn qua đám người, muốn thử tìm kiếm tồn tại thần bí kia, nhưng mà quan sát một vòng hắn cũng không phát hiện ra người khả nghi.

Hắn không rõ vì sao người khác thông qua bái tiên cầu nguyện là có thể thu được thuật pháp, công pháp khiến người ta ao ước.

Duy chỉ có hắn là không được?

Hai lần thu được truyền pháp tốt nhất đều xuất hiện vào thời điểm sau khi mình bị hành hung một trận đến sắp mất mạng.

Còn mình đi bán thì chỉ cho mấy thứ rác rưởi, cái gì mà thuật nuôi vịt, chăm sóc heo nái sau sinh,...

Lúc này hẳn đang rất nghi ngờ, có phải Thanh Ngưu Đại Tiên thích xem mình bị đánh hay không?

Bằng không thì vì sao mỗi lần mình bị đánh thì liền có truyền pháp?

Suy đoán này khiến cho Ngụy Vũ vừa mừng rỡ, lại vừa khiến hắn cảm thấy tức giận.

Vui chính là truyền pháp hắn nhận được cực kỳ tốt, có thể xưng là báu vật vô giá hiếm thấy, còn tức giận là... Tôn thương lòng tự tôn ai!

Ai không coi trọng mặt mũi mình chứ?

Ngụy Vũ hẳn chính là thiên tài đệ nhất trong thế hệ hậu bối trẻ tuổi Phi Ngưu Vệ đấy, duy ngã độc tôn, đương nhiên là có lòng tự trọng rất cao, giờ bị đánh mới nhận được truyền pháp, lòng tự trọng vỡ nát a. Nếu không phải xem ở việc chất lượng truyền pháp thực sự rất thượng thừa, đảm bảo hắn đã miệng phun hương thơm, ân cần thăm hỏi một hồi rồi.

“Kiệt kiệt kiệt, xem ra không phải tất cả Phi Ngưu Vệ đều là hạng giá áo túi com.”

Đúng lúc này, từ trong kiệu nhỏ màu xanh đột nhiên truyền ra âm thanh, không phân biệt được là nam hay nữ, một cỗ yêu khí cuồn cuộn xông lên trời, dẫn động mây gió sôi trào.

Ánh mặt trời sáng rõ theo đó đã nhanh chóng biến mất, mặt trời đã bị mây đen cuồn trào mạnh mẽ đột ngột xuất hiện che lấp đi.

Ngụy Vũ thấy vậy, sắc mặt đại biến, vội vàng lui về phía sau mấy bước.

Đây là chính chủ muốn xuất hiện.

Không hổ là nhân vật sau màn, chỉ so mỗi khí tức đã mạnh hơn nam tử cường tráng kia không biết bao nhiêu lần.

Hai tên tùy tùng trước kiệu vội vàng đi đến vén màn cửa lên, tiếp đó một người tóc trắng phơ, thân mặc áo xanh chui ra.

Thoạt nhìn, người kia trông như một ông lão, nhưng cẩn thận xem xét, lại phát hiện người này chỉ là có mái tóc trắng như thác đổ, từng sợi trong suốt óng ánh, trên mặt y cũng không có vẻ già nua, chẳng hề có một nếp nhăn nào, mặt mũi láng bóng như gương tràn đầy vẻ yêu tà, đôi mắt hồ ly trông cực kỳ âm lệ, khiến cho người ta không dám mắt đối mắt với y.

“Hồ tiên!”

“Hồ gia Bắc Nguyên!”

Hồ tiên vừa xuất hiện, đám người lập tức trở nên hỗn loạn.

Danh tiếng gia tộc Hồ tiên tựa như sấm dậy bên tai, nhưng đối với đa số người, bao gồm cả Phi Ngư Vệ tới nói, cũng chỉ tồn tại trong lời đồn.

Một Hồ tiên xuất hiện ở khoảng cách gần như vậy, đủ để khiến cho người ta bất ngờ cảm thán.

“Người trẻ tuổi, sứ mệnh của ngươi đã kết thúc, lui ra đi, lập tức để Thẩm Luyện đi ra gặp bản tiên.” Hồ tiên chấp tay sau lưng, chỉ dùng ánh mắt lại trên mặt Ngụy Vũ trong chớp mắt, rồi tiếp đó liền nhìn về chỗ sâu trong Phi Ngư Vệ.

Hồ tiên không coi ai gia gì làm cho vẻ mặt Ngụy Vũ rất khó coi.

Tuy nói thương thế hiện giờ của hắn đã khỏi hẳn, nhưng nội kình lại gần như đã tiêu hao sạch sẽ.

Nhất là chiêu Đại Uy Thiên Long kia, đúng là rất lợi hại, nhưng thật sự là tiêu hao nhiều đến mức không chịu nổi, ra một chiêu là đã dùng hết hơn nửa nội kình.

Bằng không trận đại chiến vừa rồi, hắn cũng không đến mức vị đại hán cường tráng kia đè lên đánh.

Đối mặt với Hồ tiên, thật sự là hắn không nổi lên được chiến ý, lòng có chút thiếu tự tin.

Ngay vào lúc Ngụy Vũ đang chần chờ, ánh mắt Hồ tiên đột nhiên trở nên dữ tợn, bất ngờ ra một chiêu đánh về phía hắn.

“Kẻ dám cản trở bản tiên, chết!”

“Sưu!” Trong nháy mắt, một dải chưởng khí hóa thành ảo ảnh hồ ly đã đánh úp về phía Ngụy Vũ với tốc độ cực nhanh!

Không sai, chính là đánh úp!

Ra tay một cách táo bạo, trong lúc nhất thời không phân biệt được đây là do y không kiên nhẫn, hay chỉ đơn giản là muốn tìm bừa một cái cớ.

Làm kỹ nữ còn muốn lập đền thờ!

Nhưng không thể nghi ngờ, có thù tất báo là chuyện tất nhiên.

Ngụy Vũ cả kinh, dải chưởng khí kia đã khóa chặt lấy hắn, dù có tránh cũng như bóng với hình, hoàn toàn không thể tránh thoát.

Tất nhiên, nếu đã không thể tránh thoát, vậy cũng chỉ có thể chọi cứng.

Ngụy Vũ nổi giận gầm to một tiếng, giờ lên lang nha bổng miễn cưỡng đón đỡ.

“Bành!”

Ngay sau đó, Ngụy Vũ chỉ cảm giác như là mình bị một con trâu rừng húc mạnh, cổ họng ngòn ngọt, cả người bay ngang ra ngoài, máu phun tung tóe.

Kinh khủng hơn là, một cỗ yêu khí âm u lạnh lẽo gấp mười lần so với nam tử cường tráng đang điên cuồng xâm nhập vào trong cơ thể hắn, phá hư các kinh mạch.

Chỉ là một dải chưởng khí nhưng còn kinh khủng hơn một kích toàn lực của nam tử cường tráng rất nhiều.

Mà đây vẫn còn chưa hết, ngay sau một kích đánh bay Ngụy Vũ, Hồ tiên lại ra thủ chưởng liên tiếp, đánh ra hai dải chưởng khí.

Đây rõ ràng là... Muốn diệt Ngụy Vũ!

Cắt cỏ tận gốc, đuổi tận giết tuyệt!

Không hề giảng võ đức.

“Dừng tay!”

Đúng lúc này, hai tiếng quát nghiêm khắc đồng thời truyền đến.

Theo sát sau đó, một thanh tú xuân đào nhanh chóng xuất hiện, chém đứt hai dải chưởng khí kia, sau đó hung hăng đâm vào nền đá xanh, gần như cắm cả chuôi vào.

Đồng thời còn có một dây trường tiên xuất hiện, nó nhanh như chớp cuốn lấy Ngụy Vũ, tránh thoát khỏi tàn dư còn sót lại của hai đạo chưởng khí kia.

“Bành!”

Năng lượng mạnh mẽ bao phủ khắp bốn phía, giống như thủy triều dâng trào, trong lúc nhất thời cuốn bụi đất tung bay.

Trong bụi đất mịt mù, hình ảnh hai bóng người dần dần rõ ràng.

Một người trong đó mặc trường sam màu trắng, chính là Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ, Thẩm Luyện.

Người còn lại có độc nhãn, mặt mày tràn đầy vẻ dữ tợn, ông ta liếc nhìn Ngụy Vũ một cái, lại nhìn về phía Hồ tiên, tức giận gầm thét: “Lão yêu quái sống mấy trăm năm, lại ra tay độc ác với một tiểu bối như vậy, quả thực là quá vô liêm sỉ!”

Chương 405 – Điều là kẻ âm hiểm

“Gia, cái tên Hồ tiên kia đạo hạnh như thế nào?” Trên cây phía xa, Vương Thiết Trụ hỏi.

“Lục phẩm.” Tàn Hà thản nhiên nói.

“Hitz.”

Vương Thiết Trụ khẽ hít một hơi khí lạnh, giật mình nói: “Như vậy là tương đương với năm trăm năm đạo hạnh rồi, có chút bắt nạt người khác a.”

“Vậy ngươi có muốn tiến lên hỗ trợ không?”

Tàn Hà liếc nhìn Vương Thiết Trụ một cái, nếu bàn về cầu mà nói, Vương Thiết Trụ cầu đến mức ngay cả Tàn Hà đều phải cúi đầu nhận thua.

Vương Thiết Trụ núp ở bên cạnh Tần Hà, không có Tần Hà phân phó thì nó gần như là nhất môn không ra, nhị môn không bước.

Từ một con đại vương bát đến dáng vẻ hiện giờ, nó đã ăn không ít thứ tốt, thực lực vẫn vững bước tăng lên, trong lúc không thể nhận thấy nó đã có một trăm năm mươi năm đạo hạnh.

Đây đã thuộc vào hàng cao thủ nhị phẩm.

Siêu việt nội kinh cùng đạo hạnh.

Nhưng dù đã có thực lực như vậy, ngoại trừ mình cùng con bê ra, không có ai biết nó là yêu, hơn nữa còn là đại yêu có tu luyện thành.

Mọi người đều cho rằng nó chỉ là một tên đầu bếp, là Tần Hà thấy nó lưng gù đáng thương nên giữ lại bên người cho miếng cơm ăn.

Đầu bếp lưng gù, người vật vô hại.

“Ta đi lên còn không đủ cho nó ra một chương, không đi.”

Vương Thiết Trụ nghe vậy, lập tức lắc đầu như trống bỏi.

Lục phẩm so sánh với ngũ phẩm gọi là chênh lệch, so sánh với tứ phẩm gọi là cách bậc thang,... Còn so sánh với nhị phẩm, đó gọi là khoảng cách không thể nào vượt qua.

“Xem cái chí khí này của ngươi đi, có ta ở đây ngươi sợ cái gì, có nát xác ta cũng bổ khuyết lại được cho ngươi.” Tần Hà tuần tự dạy dỗ nó.

Vương Thiết Trụ vừa nghe lời này, lập tức nhìn mũi, mũi nhìn tim không tiếp chiêu, nó vội vàng nói sang chuyện khác: “Gia, không ngờ Hồ tiên đã đến trình độ lục phẩm, vậy nó còn nói làm nhảm cái gì nữa, sao không trực tiếp tát một cái san bằng luôn Phi Ngư Vệ, như thế Thảm Luyện chẳng phải sẽ đi ra sao? Phái ra một tên tùy tùng đi phá quán, đây không phải là lãng phí thời gian à?”

“Ngươi quá coi thường Phi Ngư Vệ rồi.” Tần Hà mỉm cười, lắc đầu.

Vương Thiết Trụ ít đi ra ngoài, cho nên nó cũng không hiểu rõ nhiều về Phi Ngư Vệ.

Nói về Thâm Luyện, y tuyệt đối là một lão âm tặc giọt nước không lọt.

(Lão âm tặc: Thường chỉ những người trông có vẻ vô hại nhưng thực chất lại rất thâm sâu, quỷ quyệt xảo trá, thường giả heo ăn thịt hổ.)

Có rất nhiều quyết định của hắn ta trông có vẻ như rất lỗ mãng, không sáng suốt, nhưng thực tế thì y đã sớm cân nhắc kỹ càng, tính trước làm sau.

Sau khi đắc tội tứ đại Tiên gia, Thâm Luyện đã âm thầm củng cố đại trận phòng hộ của Phi Ngư Vệ, chuẩn bị trước cho tình huống có thể xảy ra.

Hiển nhiên là Hồ tiên cũng đã cảm nhận được nha thụ Phi Ngư Vệ có bố trí đại trận phòng hộ, nên lúc này mới lựa chọn gọi Thâm Luyện đến tra hỏi, chứ không phải trực tiếp đánh vào.

Cái thứ trận pháp này có uy lực không giới hạn, nếu không cẩn thận thì sẽ bị lật thuyền trong mương.

Hồ tiên không dám mạo hiểm, cho nên mới có cảnh tượng đại hán vạm vỡ đi lên đập cửa.

Mục đích chỉ có một, chính là chọc giận Phi Ngư Vệ, để cho Thâm Luyện đi ra.

Nhưng Hồ tiên chẳng thể ngờ rằng, tùy tùng của mình lại bị một tên tiểu bối Phi Ngư Vệ đánh bại, mất sạch mặt mũi.

Bất đắc dĩ, Hồ tiên chỉ có thể tự mình ra tay, có ý định lấy Ngụy Vũ ra đại khai sát giới.

Thật ra thì Thâm Luyện cùng Đồ Bách Thú đã sớm ẩn nấp ở một bên, song phương đều có tính toán gần như tương tự nhau.

Chỉ khác nhau ở chỗ, bọn họ đang chờ Hồ tiên tiến vào đại trận, còn Hồ tiên thì chờ đợi bọn họ xuất hiện.

Đều là lão hồ ly, làm gì cũng đều có tính toán.

Ngoài cửa chính là thiên hạ của Hồ tiên, nhưng vào cửa, thì đó là chuyện chưa rõ.

Dù sao Thảm Luyện có gắng sức hết cỡ thì cũng chỉ là cao thủ tam phẩm, còn Đồ Bách Thú chỉ có nhị phẩm.

Không có trận pháp giúp đỡ, bọn họ muốn đánh gục được Hồ tiên, hoàn toàn là kẻ khờ nói mới.

Hành động tàn nhẫn của Hồ tiên đã thành công, nó thành công ép Thảm Luyện cùng Đồ Bách Thú xuất hiện.

Song phương đều là kẻ âm hiểm, đều hiểu rõ ràng suy tính của nhau.

Cho nên song phương chỉ hơi thăm hỏi gia môn cùng gia thuộc của đối phương một chút, rồi lập tức mở màn.

Đại chiến bộc phát.

Thảm Luyện cùng Đồ Bách Thú liên thủ đối địch, nhưng kết quả lại liên tục bại lui.

Thực lực Hồ tiên đã cao tới lục phẩm, mà phẩm cấp hai người cộng lại còn không cao bằng Hồ tiên.

Khoảng cách chênh lệch không hề nhỏ.

Hồ tiên hoàn toàn có thể chấp hai người họ một tay.

“Ầm ầm!”

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Hồ tiên liên tục đánh ra mấy dải chưởng khí, ba dải đánh về phía Thảm Luyện, hai dải đánh về phía Đồ Bách Thú.

Ra liên tiếp năm dải, tuy đó chỉ đơn giản là một dải yêu khí, nhưng tốc độ của nó giống như vô ảnh thủ tầm thường, điều này cũng đủ để kiêu ngạo.

Võ công thiên hạ, chỉ có nhanh là khó phá.

Thảm Luyện cùng Đồ Bách Thú lập tức đã gặp tai ương, năm dải chưởng khí đã phong tỏa bọn họ, như hình với bóng, không có cách nào né tránh.

Chỉ có thể chọi cứng.

Thế là ngay sau đó, hai người đã trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, lão đảo loạn choạng.

Sau khi trượt lui mấy chục bước mới đứng vững được thân hình.

“Gia, quả nhiên là đánh không lại.” Lúc này, Vương Thiết Trụ mở miệng nói.

“Đừng có vội, chuyện gì cũng có thể xảy ra mà.” Tần Hà nói một cách thâm thúy.

Chương 406 – Phúc chí tâm linh

Hồ tiên được thế, lập tức không buông tha, phóng tới hai người Thẩm Thú.

Hai bàn tay nó hóa thú, biến thành chân trước hồ ly với móng vuốt sắc bén, một kích hung hăng chộp về phía trái tim Đồ Bách Thú, tốc độ nhanh tới cực hạn.

So với Thẩm Luyện, Đồ Bách Thú yếu hơn một bậc, hơn nữa công pháp Đồ Bách Thú tu luyện là tu sát khí, hiệu quả khắc thi cực kỳ tốt, nhưng đối phó với yêu vật thì hiệu quả lại rất bình thường, không giống sát khí trên tú xuân đao của Thẩm Luyện.

Đồ Bách Thú sắc mặt đại biến, sát khí quanh thân bắt đầu ngưng tụ thành hư ảnh thực chất, phía trước một bên thân cũng phát ra ánh sáng vàng chói mắt.

Hồ trảo sắc bén hung hăng chộp vào hư ảnh sát khí, móng vuốt dài nhất hơi ngừng lại trong chớp mắt, ngay sau đó, “phốc” một tiếng, âm thanh như lưỡi dao cắt vào bí đao vang lên.

Lúc này... Một trảo sắc bén đã đâm thẳng vào ngực Đồ Bách Thú.

Nửa tắc!

Đồ Bách Thú cấp tốc lùi lại mới miễn cưỡng tránh thoát được việc bị đánh xuyên tim, cực kỳ nguy hiểm.

Trước ngực ông ta, có màu đỏ thẫm ứa ra.

Mà đây vẫn chưa hết, ngay sau đó Hồ tiên lại đột kích lần nữa, mục tiêu vẫn là Đồ Bách Thú.

Nắm rất rõ tinh túy sinh tồn “Nhân lúc người suy yếu, lấy mạng người”, hoàn toàn không phân tâm.

Lợi dụng lúc Đồ Bách Thú bị chấn thương gây ra khí huyết sôi trào, nhất thời không chú ý được hết các nơi yếu hại, Hồ tiên phun một cái, một sợi tơ màu trắng đã đâm về phía mi tâm Đồ Bách Thú với tốc độ cực nhanh.

Sợi tơ óng ánh trong suốt, không có một chút tạp chất, nếu không nhìn kỹ thì hoàn toàn không phát hiện được thứ nhỏ bé như vậy tồn tại.

Đây là một trong những sát chiêu chủ bài của Hồ tiên, lông hồ ly.

Sợi lông hồ ly không đáng chú ý này, là bảo bối mà Hồ tiên đã uần dưỡng hơn một trăm năm.

Mỗi sợi lông trên thân động vật cũng giống như là mỗi chiếc lá trên cây, đều là độc nhất vô nhị, nếu là trên thân mọc ra một sợi lông hoàn toàn khác biệt, được nhận ra rồi dốc lòng che chở.

Dần dần ‘sợi lông đặc biệt’ ấy sẽ có linh tính, hơn nữa sợi lông này là do thân thể mình mọc ra, tâm ý tương thông, có thể đúc thành ‘bản mệnh’.

Sợi lông này tuy chưa đạt đến mức ấy, nhưng cũng là pháp khí hiếm thấy.

Ẩn nấp, sắc bén, nếu nó đâm trúng địch nhân thì địch nhân cũng không có cảm giác gì, bởi vì nó quá nhỏ.

Tiếp đó, lông hồ ly xâm nhập vào trong cơ thể địch nhân sẽ hóa thành lưỡi đao, cứ như vậy có thể cắt địch nhân dễ như trở bàn tay.

“Sưu!”

Đúng lúc này, một thanh tú xuân đao sắc bén hung hăng chém về phía lông hồ ly.

Đây là Thảm Luyện đã ra tay, nếu không cứu, e là Đồ Bách Thú sẽ phải lạnh.

Tú xuân đao sắc bén chém ngang qua.

Nhưng mà chuyện khiến người ta sờn gai ốc xuất hiện, vào khoảnh khắc cái lông hồ ly tiếp xúc với lưỡi đao, trong nháy mắt sợi lông kia đã hóa thành một sợi tơ mềm, quấn lên tú xuân đao.

Ngay sau đó, tú xuân đao “bành” một tiếng, trực tiếp bị cắt thành hai khúc.

Thẩm Luyện nhìn xuống thanh đao gãy trong tay, biến sắc.

Hồ tiên thực sự quá cường hãn!

“Hắc hắc, đao pháp không tệ, chỉ đáng tiếc là thanh đao này quá vô dụng.”

Dù bị đánh gãy sát chiêu nhưng Hồ tiên hoàn toàn không tức giận, ngược lại nó còn tỏ vẻ châm chọc mà đưa ra lời phê bình. Hồ tiên có tự tin để phê bình, mặc dù chỉ đánh Đồ Bách Thú chấn thương nhẹ, cắt đứt đao Thẩm Luyện, nhưng trong lúc bất tri bất giác, nó đã thay đổi vị trí với hai người Thẩm Luyện.

Lúc này nó đã đứng chắn ở ngay trước đại môn.

Hai người Thẩm Luyện muốn lui về trong trận, e là rất khó.

Dù có dốc hết toàn lực thì kết quả tốt nhất cũng là một người ở lại.

Thế cục nghiền ép lại cộng thêm đóng cửa đầu hàng của đôi phương, làm sao một chữ “sảng khoái” đủ để diễn tả.

Ngay vào thời điểm Hồ tiên đang mừng thầm, hai người Thẩm Luyện cùng Đồ Bách Thú chỉ cảm thấy đột nhiên có một cỗ sức mạnh to lớn như thiên địa từ trên trời giáng xuống, bất ngờ tràn vào trong đầu, khiến cho tư duy, trí nhớ, tinh thần bọn họ lập tức tăng lên hơn trăm lần, suy nghĩ cũng trở nên thông thuận rất nhiều.

Vô số thắc mắc trong việc tu luyện cùng chiến đấu từ trước kia đột nhiên bị phá gỡ với thế như chẻ tre, vô số suy nghĩ khôn ngoan linh hoạt chưa được thực tiễn, lúc này cũng đã được suy diễn hoàn tất.

Trong đầu hai người lúc này, giống như là được gắn thêm động cơ xe bò siêu cấp.

Bò bay phía trước, hồn đuổi theo sau.

Đây là cảm giác trước nay chưa từng có, thể hồ quán đỉnh!

Giống như là đốn ngộ trong truyền thuyết!

Thuật chúc phúc: Đây là pháp thuật chúc phúc đến từ chúng thần Thâm Uyên, triển khai pháp thuật này, mục tiêu có thể tiến vào cảnh giới phúc chí tâm linh, có thể sử dụng lúc tu luyện và chiến đấu, hiệu quả tùy theo từng người mà khác nhau.

Sau một khắc, khí thể trên thân hai người đã thay đổi.

Từ phù phiếm nóng nảy trở nên bình tĩnh, tiếp đó lại từ bình tĩnh trở nên thâm thúy.

Chỉ qua thời gian mấy nhịp thở, Hồ tiên liền cảm ứng được bọn họ đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Nếu như so sánh hai người Thâm Luyện cùng Đồ Bách Thú ban này là hai chậu nước, vậy bọn họ lúc này chính là hai cái hồ rộng không thể nhìn thấu nông sâu.

Vào lúc này, một thứ gì đó rất nhỏ đang nhanh chóng lao về phía mặt Hồ tiên, cắt đứt dòng suy tư của nó.

Vật kia rất nhỏ, giống như là một mảnh vảy không hoàn chỉnh hoặc là mảnh vỏ cây gì đó.

Tốc độ trông có vẻ rất nhanh, nhưng ở trong mắt Hồ tiên, tốc độ này lại giống như rùa bò.

Hồ tiên không suy nghĩ nhiều, đưa tay bắn về phía vật kia, nghĩ thầm, chắc hẳn là một tên vây xem thực lực thấp, không phẩm không đức nhìn không được sự tức giận nên ra tay.

Ngươi cứ đợi đấy, bản tiên xử lý xong Thâm Luyện cùng Đồ Bách Thú, làm thịt Ngụy Vũ rồi sẽ xử lý ngươi.

Cao thủ so chiêu, người phạm tục như ngươi há có thể can thiệp, không biết tự lượng sức mình.

Ngay vào khoảnh khắc Hồ tiên sắp đụng trúng vật kia, không ngờ vật kia lại độ nhiên gia tốc mà không hề có dấu hiệu nào báo trước, đâm vào ngực Hồ tiên.

Hồ tiên không có sự chuẩn bị trước, nó chỉ cảm thấy như là mình bị mười con trâu rừng húc mạnh, trực tiếp bay lên rồi nặng nề ngã về phía nha thự Phi Ngư Vệ.

Trong nháy mắt khi sắp rơi xuống đất, cuối cùng Hồ tiên cũng đã nhìn rõ vật kia là cái gì.

Nửa cái vỏ hạt dưa!

Chương 407 – Nửa cái vỏ hạt dưa

Nửa cái vỏ hạt dưa!

Phía trên còn dính tiên dịch trong suốt.

Hồ tiên giật mình kinh hãi!

Một lá rụng biết trời sang thu, cao thủ có cao tay hay không, chỉ cần một chi tiết đã có thể nhìn ra.

Thân là Hồ tiên lục phẩm với năm trăm năm đạo hạnh, tồn tại có thể dùng nửa cái vỏ hạt dưa đánh bay nó, tuyệt đối là đại khủng bố.

Nếu người này là nhân tộc, vậy thì vùng địa giới nhân tộc này sẽ trở thành vùng đất cấm của Hồ tộc.

Bởi vì cho dù là Hồ tộc, cũng chỉ có vị lão tổ đang ngủ say trong truyền thuyết kia mới có thể có thực lực bậc này.

Giờ khắc này, từ đầu tới chân Hồ tiên đều đã lạnh buốt.

Bị con chuột kia lừa rồi!

Kinh thành có nhân vật đại khủng bố như vậy, khó trách trong bốn đại tiên gia chỉ có mỗi mình nó là còn sống tạm.

Chuột gian!

“Chạy!”

Đây là ý nghĩ đầu tiên sau khi Hồ tiên phản ứng lại.

Chạy thì còn hy vọng có thể sống sót, không chạy thì chỉ có con đường chết.

Không chút do dự, nó lập tức hiện ra chân thân.

Đây là một con hồ ly toàn thân màu xám, cơ thể cường tráng như một con trâu nước, móng vuốt lạnh lẽo, nanh nhọn răng rắc, mà thứ khiến cho người ta chú ý nhất, chính là cái đuôi của nó.

Nó có tất cả là năm đuôi, năm đuôi tụ lại một chỗ, trông cực kỳ nổi bật.

Hồ tiên năm đuôi!

Đây là thứ thể hiện rõ nhất về thực lực chân thật của nó.

Trong Hồ tộc, Hồ tiên năm đuôi là tồn tại gần nhất với Hồ tiên trưởng lão.

Hồ tiên nhảy lên một cái rồi phóng nhanh về phía bắc, chỉ thiếu chút nữa là đã xông ra khỏi địa bàn Phi Ngư Vệ.

Nhưng ngay lúc này.

“Ông” một tiếng vang lớn, một bức bình chương màu đỏ lửa đột ngột mọc lên từ dưới đất, trong nháy mắt đã bao phủ toàn bộ phạm vi mấy trăm bước, hình dạng hết như cái mái vòm.

Hồ tiên thảm hô không ổn, đã chậm một bước.

Đại trận bảo vệ Phi Ngư Vệ – Phi ngư trận!

Truyền thuyết lúc Đại Lê lập triều, Thái Tổ đã từng chiếm được một thần di thú phi ngư thượng cổ, sau đó lợi dụng lực lượng sấm sét còn sót lại bên trong di cốt bày ra đại trận phi ngư.

Phi ngư cũng không phải là một loại “cá”, mà là một loài thú Hồng hoang có đầu mãng thân cá, trên đầu có hai sừng, thân dài có hai cánh, trong cơ thể có lực lượng sấm sét, có thể chấn nhiếp bất tường.

Cũng có lời đồn rằng, đại trận bảo vệ Phi Ngư Vệ cùng với Kim long quốc vận trong Hoàng cung Đại Lê có kết nối với nhau.

Nhưng đây chỉ là nghe đồn, bởi vì dù vào thời điểm Kinh thành bị bao vây, Phi Ngư Vệ cũng chưa từng khởi động Phi ngư trận.

Ngũ đại Tiên gia tùy ý can thiệp vào chuyện nhân gian, quả thực là đã khiến cho Phi Ngu Vệ cảm nhận được áp lực cực lớn.

Không sợ quân, không sợ tướng, không sợ binh.

Chỉ sợ những yêu tà dị loại tới lui như gió, có thực lực siêu việt như vậy.

“Àm âm...”

Đại trận Phi ngư vừa khởi động, ngay tức thì đất đá trong trận tung bay mù trời, ánh sét lấp lóe.

Uy áp sấm sét kinh khủng ép đến, giống như cả dãy núi đang đè ép.

Hồ tiên thấy thế, ngửa mặt lên trời thét dài, năm cái đuôi đồng thời vung lên, mỗi cái đuôi tựa như một thanh mâu sắc bén, đâm mạnh vào bình chướng.

Một kích trong trạng thái bản thể là một trong những chiêu thức công kích mạnh nhất của Hồ tiên.

Đuôi hồ ly, là nguồn sức mạnh của Hồ tiên.

“Rầm rầm rầm...”

Năm tiếng va chạm mạnh mẽ vang lên liên tiếp, đại trận Phi ngư lúc sáng lúc tối, không ngừng lấp lóe.

Đây là biểu hiện của lực lượng pháp trận không đủ mạnh.

Hồ tiên thấy vậy thì liền cảm thấy mình có hi vọng chạy trốn, dưới sự kích thích của tử vong, nó bộc phát ra yêu lực ngút trời, khuấy động toàn bộ đại trận.

Trong lúc nhất thời lực lượng sấm sét của đại trận cùng yêu lực trùng kích lẫn nhau một cách rất kịch liệt.

....

Ngoài trận, thời gian tua ngược lại giây lát.

Thời điểm mà Hồ tiên ra tay đã dẫn phát một loạt tiếng kinh hô, đặc biệt là lúc Hồ tiên lộ ra vuốt sắc thì thậm chí còn gây ra hỗn loạn.

Đám người vây xem, bao gồm cả Phi Ngu Vệ đều phải vội vàng rút đi, điên cuồng tránh ra ngoài xa.

Hồ tiên lục phẩm ra tay liền khiến cho chiến cuộc vừa mới nở mảy nở mất một chút đã bị cấp tốc chuyển biến đột ngột.

Nguy Vũ mất năng lực chiến đấu, Đồ Bách Thú bị thương.

Ngay cả chiến đao của Thẩm Luyện cũng bị cắt đôi.

Càng nguy hiểm hơn là, Hồ tiên đã chặn luôn đường lui của đám người Thẩm Luyện cùng Đồ Bách Thú.

Cũng chính là bên trong đại trận Phi ngư.

Hồ tiên mang khí thế mạnh mẽ, dương dương đắc ý đứng ngay giữa cửa ra vào nha thự Phi Ngư Vệ, chỉ chờ đại khai sát giới.

Nó có năng lực này, nếu như đám người Thẩm Đồ không thể vọt thẳng vào trong trận, thì chỉ cần một chút thời gian đã đủ để nó giết người như ngóe.

Tình thế chỉ có một chữ: Nguy!

“Gia, thật sự không xong rồi” Trên cây, Vương Thiết Trụ hoảng hốt hỏi.

“Cái gì... Không xong?”

Tần Hà ngửa đầu ngoài mũi, cây hắc đang ngồi là một cây liễu lớn, tơ liễu tung bay khiến hắn cảm thấy rất ngứa mũi.

“Đám người Thẩm Luyện sắp xong rồi!” Vương Thiết Trụ nói.

“Hắt xì!”

Tần Hà không kịp trả lời, đã bật ra một cái hắt hơi.

Vỏ hạt dưa cùng nước miếng trong miệng lập tức phóng ra như núi lửa phun trào.

Tiếp đó Vương Thiết Trụ liền trợn mắt há hốc mồm phát hiện, Hồ tiên vừa mới rồi còn đang dương dương đắc ý đứng ngăn ở ngay cửa lớn Phi Ngư Vệ, lúc này đã ngã nhào tiến vào bên trong nha thự Phi Ngư Vệ.

“Ồng” một tiếng vang lớn, đại trận Phi ngư màu đỏ lửa lập tức bị yêu lực kích hoạt, khởi động.

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, không chỉ khiến Vương Thiết Trụ bất ngờ đến trợn mắt há hốc mồm, mà ngay cả đám người vây xem, bao gồm Thẩm Luyện cùng Đồ Bách Thú, đều mang khuôn mặt người da đen với dấu hỏi chấm.

Bởi vì bọn họ chưa kịp nhìn rõ có chuyện gì xảy ra, đã thấy Hồ tiên bay ngược rồi ngã vào bên trong nha thự.

Trận pháp âm vang khởi động, vây nhốt Hồ yêu ở bên trong.

Thảm Luyện cùng Đồ Bách Thú liếc nhìn nhau một cái, trong mắt đồng thời dâng lên vẻ mừng rỡ.

Là Thanh Ngu tiên nhân ra tay rồi!

Đối với hai người tới nói, đây quả thực là một liều thuốc an thần, có cái đuôi Thanh Ngu Đại Tiên ở đây, Phi Ngu Vệ liền có sức mạnh đối chọi chính diện với ngũ đại tiên gia Bắc Nguyên.

Thời điểm Nhung tộc vùng thảo nguyên cường đại, ngũ đại yêu tiên đánh lá cờ tỏ vẻ trung lập, nhưng lại âm thầm có mối quan hệ mật thiết với Nhung tộc, đến khi Dịch tộc Liêu Đông cường đại thì bọn chúng lại cùng Dịch tộc cầu kết làm chuyện xấu.

Tóm lại chính là muôn nội bộ nhân tộc chém giết lẫn nhau càng hung mãnh càng tốt, từ đó bọn chúng có thể gỡ thủ đoạn để mưu lợi.

Phi Ngu Vệ đã nhận nhìn cái đám yêu tiên này gần hai trăm năm!

Cuối cùng hôm này đã được nở mày nở mặt!

Có điều không biết Thanh Ngu Đại Tiên đã sử dụng bí pháp gì, vậy mà lại có thể cách không mà đánh Hồ tiên vào trong trận.

Chắc chắn đó nhất định là một tuyệt học kinh thế nào đó!!

Trong toàn bộ hiện trường cũng chỉ có Vương Thiết Trụ là lơ mờ biết điều gì đó.

Gia vừa hắt hơi một cái, Hồ tiên liền theo tiếng mà ngã vào trận, chuyện này giống như nổ súng, liên tục không có ngắt quãng.

Tần Hà hắt hơi xong rồi hít hít mũi một cái, vừa ngẩng đầu nhìn thì đúng lúc thấy một màn kia, không khỏi ngạc nhiên thốt nhẹ một tiếng: “A, sao đại trận khởi động rồi, Hồ tiên đâu?”

Vương Thiết Trụ: “....”

Lần này không cần nó trả lời, trong đại trận Phi ngư, hồ yêu năm đuôi khổng lồ đang mạnh mẽ công kích đại trận, bình chướng chập chờn sáng tối, câu trả lời đã rõ ràng.

Tần Hà hơi ngẩn người, chợt hơi hiểu ra.

Đạo gần đây hắn đã đến sát đại quan ngàn năm, nội kinh cùng pháp lực trong cơ thể đều rực rạch, giống như là sắp độ kiếp, cái hắt hơi vừa rồi kia, có vẻ như hắn đã không kiểm soát lực lượng của mình.

Đứa bé xui xẻo này, hắt hơi thôi mà cũng đập trúng nó.

“Gia, đại trận Phi ngư hình như sắp sụp đổ.” Dừng một chút, Vương Thiết Trụ lại chỉ vào đại trận Phi ngư nói.

Trong mắt Tần Hà lóe lên kim quang, thuật vọng khí mở ra, cẩn thận quan sát đại trận này.

Xét tổng thể mà nói.... Đại trận rất mạnh, có điều còn phải xem là đối phó với kẻ nào.

Rõ ràng là muốn vây khốn Hồ tiên lục phẩm thì đại trận này chưa đủ lực lượng, nó giống như là lưới đánh cá vây bắt lợn rừng, bị nó xé rách chỉ là vấn đề thời gian.

Cơ chế vận hành của đại trận Phi ngư có liên kết với Kim long trong Hoàng cung, lấy quốc vận phối hợp với trận pháp tạo thành đại trận.

Nhưng mà sau khi cuộc phiên loạn của Liên giáo kết thúc thì lại có cuộc nổi loạn Thiêm Cam theo sát mà đến, Đại Lê khó khăn lắm mới khôi phục được một chút quốc vận nhờ tiêu diệt được đại quân A Kỳ Ca xâm nhập, đã một lần nữa rớt xuống đáy cốc, rõ ràng Kim Long đã suy yếu hơn rất nhiều so với năm ngoái.

Đồng thời Tần Hà còn phát hiện, dưới bụng Kim long còn có một đám khí tía bị khí xám bao trùm, khí tía ảm đạm không còn tươi sáng.

Kim long không phản chấn, đại trận Phi ngư cũng bị yếu đi.

Đại trận rõ ràng không đủ lực lượng để dẫn động sấm sét, không vây khốn được Hồ tiên, đương nhiên là càng không diệt

được Hồ tiên.

Đúng như dự đoán, dù tiếp đó Thẩm Luyện cùng Đồ Bách Thú đã dẫn một đám cao thủ Phi Ngư Vệ vào trong trận trận yêu, tiếng sấm tiếng chém giết rung trời, nhưng vẫn không thể ngăn trở thế phá trận của Hồ tiên.

Hồ tiên bộc phát toàn lực, liều mạng thoát khỏi vây khốn, dù cho hai người Thẩm Đồ có thêm BUFF “thuật chúc phúc”, thì bọn họ cũng chỉ có thể kiềm chế nó một phần, không có cách nào trấn sát.

Chênh lệch hai phẩm rủi, quả thực làm cho người ta phải tuyệt vọng.

Tần Hà thấy vậy, thở dài một tiếng.

Ài, đã giúp đến mức này rồi, còn có thể để Hồ tiên có cơ hội vực dậy à?

Làm người tốt làm đến cùng, tiền Phật tiền tới tây thiên a.

Lực lượng dẫn phát sấm sét không đủ?

Không có vấn đề!

Núi không chuyển, nước chuyển!

Tần Hà búng tay một cái, mặt trời đang chói chang chiếu sáng trên khoảng trời rộng lớn của Kinh thành, lập tức bị che phủ với tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được, bầu trời trở nên tăm tối.

Gió nổi lên, mây kéo đến.

Chỉ trong thời gian mấy chục hơi thở ngắn ngủi, vòng xoáy mây đen khổng lồ đã thành hình.

Chính giữa vòng xoáy, có sấm sét dữ tợn như rồng bay.

Chương 408 – Núi không chuyển, nước chuyển.

Biến hóa xảy ra đột ngột làm cho biểu lộ của rất nhiều người vây xem đều biến thành hình “☆.☆”.

Động tĩnh lớn như vậy cũng hấp dẫn thêm càng nhiều người đến vây xem, cho dù là người cách Kinh thành mấy chục dặm, cũng có thể cảm nhận được hiện tượng khác thường ở Kinh thành.

Dị năng thực lực cường đại nhảy lên chỗ cao, cách xa hơn mười dặm quan sát kinh thành.

Kẻ thực lực trung đẳng, híp mắt cũng có thể nhìn đại khái.

Thực lực nhỏ yếu thì chỉ có thể nhìn thấy được vòng xoáy khổng lồ khủng bố trên bầu trời.

Bản địa Kinh thành đương nhiên không cần phải nói, chỗ cao nào mà người có thể đứng đều trở thành bánh trái thơm ngon, trên tường thành bốn phía, nóc nhà,... Khắp nơi đều là quan binh cùng dân chúng xem náo nhiệt.

Ngay cả trên kim đỉnh Hoàng cung, cũng có mười vị thái giám tóc trắng, mặt trắng không râu đứng nhìn.

Trận chiến này, người người chú ý!!

Nếu Phi Ngư Vệ thắng, nhất định sẽ khiến uy danh đại chấn.

Nếu Phi Ngư Vệ thua, quốc vận Đại Lê sẽ có thể theo đó hoàn toàn suy yếu.

Phi Ngư Vệ thành lập từ ngày Thái Tổ Đại Lê lập triều, có mối liên hệ chặt chẽ với quốc vận Đại Lê.

Miệng ngậm thiên hiến, tiền trăm hậu tấu, hoàng quyền đặc cách!

Mà đặc cách này cũng không phải là do Hoàng đế hiện nay đặc cách, mà là Thái tổ lập triều đặc cách.

Là tổ chế, không được phép sửa đổi.

Cho nên, nói theo một ý nghĩa nào đó, Phi Ngư Vệ làm việc, ngay cả Hoàng quyền cũng khó mà tham dự vào.

Trong thế giới yêu ma quỷ quái, dị nhân hiệp khách hoành hành, khó mà tưởng tượng nổi nếu như không có cơ quan nào như Phi Ngư Vệ, thì một vương triều phải làm như thế nào mới có thể thống trị một cách vững vàng.

Vòng xoáy mây đen khổng lồ khiến người vây xem vừa tò mò, vừa phấn chấn, đa số mọi người đều tưởng rằng vòng xoáy đó là do đại trận Phi ngư dẫn động đến, là một phần của đại trận Phi ngư.

Chỉ có rất ít người biết được bí mật của Phi Ngư Vệ thì hoặc là khiếp sợ, hoặc là mừng rỡ nhìn về phía vòng xoáy khổng lồ trên không trung đang càng lúc càng ép xuống kia.

Kẻ khiếp sợ chính là đám thái giám Long Vệ trên kim đỉnh Hoàng Cung.

Kẻ mừng rỡ, tất nhiên là hai người Thẩm Đồ.

Bầu trời vốn còn đang trong xanh qua một cái chớp mắt đã mây đen dày đặc, vòng xoáy mây đen càng dần càng ép xuống, đất đá tung bay mù trời, gió nổi mây phun, trông giống như là nó sắp nuốt hết cả toà Kinh thành rộng lớn này vậy.

Không bao lâu sau, vòng xoáy mây đen đã dừng lại ở vùng trời thấp mà chim yến có thể bay tới, không ép xuống nữa.

Điện long xuyên đi xuyên lại giữa đám mây càng lúc càng sáng, càng lúc càng khó bị mây đen che đậy.

Trong phạm vi mấy chục dặm Kinh thành, tất cả âm linh tà ma, yêu ma quỷ quái đều bị uy áp khủng bố của lôi đình chấn nhiếp đến run lẩy bẩy, chật vật chạy trốn.

Trong lúc nhất thời, tiếng quỷ khóc sói tru không ngừng vang lên bên tai.

Lôi đình đại diện cho thiên uy, là nguyên rủa đến từ trời cao, yêu ma quỷ quái càng tà ác, uy áp chúng phải chịu càng mạnh.

Nếu thực lực không đủ mà còn tạo vô số tội nghiệt, sẽ bị hồn phi phách tán ngay tại chỗ, hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Ngay cả Vương Thiết Trụ trong sạch như vậy mà cũng không khỏi biến sắc.

“Ầm ầm!”

Sau một khắc, sấm sét đã tích tụ xong lập tức ầm vang đánh xuống, tia sét thô to tựa như thân cây hung hăng bổ xuống đại trận Phi Ngư Vệ.

Ngay tức thì, những tia sấm sét trong đại trận Phi ngư bùng sáng lên, hóa thành vô số điện xà chằng chịt nhảy lên không ngừng, gần như bao phủ toàn bộ đại trận.

“Gào”

Hồ tiên năm đuôi phát ra tiếng tru giận dữ.

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm!”

“....”

Theo sát phía sau, cách mỗi mấy chục hơi thở, sẽ có một tia sét đánh xuống.

Càng lúc càng thô to, càng lúc càng kinh khủng.

Đại trận Phi ngư hấp thụ năng lượng sấm sét, trận thế càng lúc càng cường hãn.

Trong trận, âm thanh gào thét công kích Hồ tiên của đám người Phi Ngư Vệ gần như đã bị che phủ.

Cảnh tượng không khác gì tận thế, khiến cho tâm thần tất cả người vây xem rung động không thôi.

“Gia, đây chính là Hồ tiên lục phẩm a, đúng là quá mạnh!”
Vương Thiết Trụ sinh ra lòng khao khát.

Cảnh tượng càng kinh khủng thì càng lộ rõ sự cường hãn của Hồ tiên lục phẩm.

Nếu chỉ là một tiểu yêu bình thường thì chỉ cần chốc lát đã bị mất mạng rồi.

Mà hiện giờ con Hồ yêu này, vẫn còn đang nhảy nhót hăng say bên trong trận.

Xem xét trận thế này, đám người Phi Ngư Vệ muốn trấn sát nó, cũng vẫn còn rất khó khăn.

“Đúng là mạnh hơn so với các chủng tộc khác có cùng cấp bậc.” Tàn Hà gật gật đầu.

Tộc đàn có truyền thừa quả là hoàn toàn khác biệt, cộng thêm Hồ tộc vốn đã được trời ưu ái, là loài có linh tính nhất trong vạn yêu trên thiên hạ, không phải tầm thường.

Đúng như dự đoán, đại chiến trong trận kéo dài đến chừng nửa canh giờ sau.

Đến khi đại trận Phi ngư dập tắt, mây đen đầy trời tiêu tan thành sương khói, cát bụi trở về với cát bụi.

Bên trong tòa nha thự rộng lớn của Phi Ngư Vệ, toàn bộ kiến trúc đã bị san thành bình địa, khắp mặt đất đều là hố to cùng ụ đất bốc lên khói bụi màu đen.

Chính giữa, Hồ tiên toàn thân cháy đen nằm yên trên đất, da tróc thịt bong, năm cái đuôi hồ ly thì đã bị đứt mất ba cái, chỉ sót một nửa, phần còn lại đã không biết ở nơi đâu, toàn bộ lông trên thân đã bị đốt trụi lủi.

Đám người Phi Ngư Vệ cũng không khá hơn là bao, người này diu đỡ người kia, quần áo ai nấy cũng đều rách toạc tả, trông giống như là một đám ăn mày.

Nhưng chung quy là không có ai ngã xuống.

“Hồ tiên đã chết.”

Vương Thiết Trụ kích động, vội vàng trèo lên trên cao, nó rất tò mò về dáng vẻ lúc này của Hồ tiên.

Kết quả nó lại bị Tần Hà kéo lại, “Nghiêm chỉnh mà nói, nó còn chưa chết đâu.”

Vương Thiết Trụ sững sờ, quay đầu nhìn về phía Tần Hà, chỉ thấy hai mắt Tần Hà đã biến thành màu xám trắng, trong ánh mắt mơ hồ phản chiếu hình ảnh một con hồ ly năm đuôi.

Con hồ ly sáu đuôi kia đang lén lén lút lút bò ra khỏi thi thể cháy đen, vượt qua từng đồng đất khô, nhanh chóng chạy đi.

“Hồn Hồ tiên!”

Vương Thiết Trụ thốt lên một tiếng, sau đó nó vội vàng che miệng mình lại, cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Linh hồn vừa mới chết đi là thuần khiết, là u mê, sẽ không thể làm ra hành động tìm lợi tránh hại.

Linh hồn Hồ tiên linh động như thế, chỉ thể hiện một điều.

Nó đã từng tu luyện Hồn thuật.

Linh hồn có tu luyện hoàn toàn đẽ bẽp linh hồn bình thường, nó có thể mượn xác hoàn hồn, thậm chí có thể tu hú chiếm tổ chim khách, cũng chính là đoạt xá.

Nói một cách khác, con Hồ tiên này không thể coi là đã chết.

Nó chẳng qua là từ bỏ nhục thân.

Nói không chừng sẽ có thể mượn xác hoàn hồn, đông sơn tái khởi!

Không hổ là lão hồ ly mấy trăm tuổi, hôm nay Vương Thiết Trụ xem như đã được mở rộng tầm mắt.

Gặp phải tuyệt cảnh như vậy, vừa có trận pháp vừa bị vây quét, lại thêm việc gia còn âm thầm ra tay mấy lần.

Như vậy còn có thể ve sầu thoát xác.

Nếu không phải tâm lý Vương Thiết Trụ đã trải qua Tần Hà tôi luyện không ngừng, hiện tại nó đã quỳ xuống bái phục Hồ tiên rồi.

Người ta thường nói thỏ khôn có ba hang, thủ đoạn con Hồ tiên này còn lợi hại hơn nhiều, cao cấp hơn nhiều.

“Đi thôi, chúng ta về nhà.” Tần Hà phúi phúi tay, nhảy xuống cây đại thụ.

“Về... về nhà làm gì?” Vương Thiết Trụ cũng vội vàng nhảy xuống theo sau.

Tần Hà phun vỏ hạt dưa trong miệng ra, dừng một chút, nói: “Về nhà lái bò!”

Chương 409 – Hồ Thiên Lan

Vừa dứt lời, hai người liền nghênh ngang rời đi.

Dưới gốc cây, nam tử đầu trọc Cao Phát Tài bị vỏ hạt dưa xếp thành hình “nón” lập tức lệ rơi đầy mặt.

Hai cái tên vương bát này, trước khi rời đi cũng không thèm giải huyệt cho mình.

Mình còn chưa kéo quần lại đâu đây!

Đội lát nữa người của Phi Ngự Vệ đi tới, nói không chừng sẽ biến mình thành thái giám mất.

Cứu mạng a!

....

Một canh giờ sau.

Ở phía bắc cách Kinh thành hơn trăm dặm, một vùng cỏ cây không coi là rậm rạp đang không gió mà lung lay.

Từ chỗ rất xa kéo dài đến gần, mấy con nai đang kiếm ăn ngẩng đầu, tò mò đánh giá động tĩnh đang càng lúc càng gần kia.

Cỏ cây quá thấp nên không đủ để che đậy dã thú săn bọn chúng.

Nhưng mà bọn chúng vẫn cứ một mực nhìn chăm chăm, có điều là chẳng thấy gì cả.

Những thứ không rõ luôn khiến cho người ta sinh ra lòng sợ hãi, con nai cũng như vậy, trong cái đầu nhỏ nhỏ của bọn chúng chưa từng có ký ức nào tương tự, đám nai lập tức chạy tứ tán.

Đó là một con Hồ tiên năm đuôi, so sánh với lúc trước khi lên đường, rõ ràng nó đã trở nên mờ hơn rất nhiều.

Hồn thể đã có dấu hiệu sắp bị tan vỡ, không thể chống đỡ thêm.

Nhưng mà nó không dám dừng lại, trực giác nhạy bén nói cho nó biết, có người đuổi theo phía sau.

Không cần nhìn thấy, không cần quay đầu, chỉ cần dựa vào trực giác là đã đủ. Nó tu luyện hơn năm trăm năm, từ trước đến nay, trực giác của nó vẫn luôn rất chính xác.

Tiếp tục bốn ba trong rừng hơn nửa canh giờ, cẩn thận tránh đi ánh mặt trời chiếu xuống, đến khi trước mặt Hồ tiên xuất hiện một hang động bí ẩn bị dây leo che kín, cuối cùng nó mới thở phào một hơi. Nó quay đầu lại, cẩn thận quan sát trong phút chốc, sau khi xác định kẻ truy đuổi chưa tới gần, nó mới cẩn thận vén dây leo, chui vào trong hang động.

Hang động này không lớn, cùng lắm chỉ đủ cho một con chó co thân đi vào, bên trong hang động ngoằn ngoèo quanh co, cho tới sâu trong lòng núi.

Đi một mạch đến phần cuối hang động Hồ tiên mới ngừng lại.

Nó dùng hết chút hồn lực cuối cùng, đào ra một cái hộp gỗ từ trong lòng đất.

Mở ra, bên trong là những viên đan dược với đủ màu sắc.

Hồ tiên há miệng nuốt trọn vài viên đan dược trong hộp, chỉ qua một lát, hồn thể của nó đã phát ra ánh sáng mờ, tiếp đó nhanh chóng trở nên ngưng tụ lại, qua thời gian không đến nửa nén hương, Hồ tiên đã khôi phục lại trạng thái trước khi xuất phát.

Sau khi hồn thể được chữa trị, nó không dừng lại nơi nghỉ dù chỉ một chút, mà tiếp tục đào đất.

Rất nhanh nó đã đào ra một cái rương gỗ dài, mở ra.

Bên trong là một bộ thi thể hồ ly trông rất sống động, toàn thân trắng như tuyết, không bị pha lẫn bất kỳ một màu tạp nào.

“Kiệt kiệt kiệt!”

Hồ tiên thấy vậy, âm trầm nhe răng cười, trong mắt bắn ra tia căm hận, “Thẩm Luyện, Đồ Bách Thú, Ngụy Vũ, Thanh Ngưu Đại Tiên, còn có cái con chuột thối kia nữa, các ngươi chờ đó, mỗi thù phá hủy nhục thân, bản tiên nhất định sẽ không bỏ qua cho các ngươi!”

“Nhất định sẽ không!!”

Dứt lời, nó lập tức nuốt hết toàn bộ số đan dược còn lại trong hộp nhỏ.

Tiếp đó nó bước vào rương dài, chậm rãi nằm xuống.

Ngoại trừ cái đuôi, hình thể của Hồ tiên lại hoàn toàn trùng khớp với thi thể hồ yêu trắng như tuyết kia, lớn nhỏ vừa khít.

Khi vừa nằm xuống thi thể hồ ly trắng, hồn thể Hồ tiên liền tỏa ra vô số linh quang bảy màu, những tia sáng kia bao lấy thi thể hồ ly trắng cùng hồn thể Hồ tiên làm một thể, tạo thành một thứ trông như kén tằm.

Bằng mắt trần có thể thấy được, hồn thể Hồ tiên đang dung nhập từng chút từng chút vào thi thể hồ ly trắng.

Nếu có người biết đến Hồn thuật ở nơi này, nhất định sẽ kinh hô một tiếng: Thuật mượn xác hoàn hồn.

Không sai, Hồ tiên đang mượn xác hoàn hồn.

Hồ tiên họ Hồ tên Thiên Lan.

Nếu như hỏi thứ mà Hồ Thiên Lan y vào nhất trong năm trăm năm tu luyện là gì, đó nhất định là môn thuật pháp mượn xác hoàn hồn này.

Người ta thường bảo thổ khôn có ba hang, còn Hồ Thiên Lan thì có mười tám động quật.

Chín động quật trong đó thì phân bố ở tiên sơn Thanh Khâu thuộc khu vực Hồ tiên gia tộc, chín động quật còn lại thì phân bố ở các dãy núi nổi tiếng trên Đông Thổ.

Mặt khác nó còn có một cái động quật được đào tạm thời tùy theo nơi nó đi đến.

Cũng chính là loại động quật như cái động trước mắt này, Hồ Thiên Lan còn đặt cho động quật tạm thời một cái tên dựa theo tác dụng của nó: Hoàn Hồn Quật.

Mỗi khi đi đến bất kỳ đâu, cho dù là chỉ hơi có nguy hiểm một chút xíu, Hồ Thiên Lan cũng sẽ tìm kiếm một hang động bí ẩn trong phạm vi một trăm dặm xung quanh, đồng thời đặt vào trong động quật hai cái rương.

Một cái để đựng đan dược tăng cường hồn lực, một cái là quan tài bảo tồn thi thể hồ ly trắng.

Trăm dặm, là khoảng cách xa nhất mà hồn thể của nó có thể kiên trì chịu đựng ánh mặt trời thiêu đốt sau khi bị mất đi nhục thân.

Hết thảy đều được trải qua dự đoán cùng tính toán tỉ mỉ.

Chuẩn bị cho tình huống xấu nhất có thể xảy ra, sau khi từ bỏ nhục thân cùng tất cả các vật phẩm tùy thân, nó có thể dựa vào Hoàn hồn quật để mượn xác hoàn hồn, lại thêm trợ lực của mười tám động quật còn lại mà đông sơn tái khởi.

Thuật mượn xác hoàn hồn là một bí thuật thần di thượng cổ, từ xưa đến nay có rất nhiều truyền thuyết về việc mượn xác hoàn hồn, trong đó còn có rất nhiều ngụ thuật “trộm thi” với thời gian ngắn ngủi mà tác hại cực lớn làm thật giả lẫn lộn.

Đối với chuyện này, Hồ Thiên Lan vẫn luôn khịt mũi coi thường.

Thuật mượn xác hoàn hồn của nó, đó chính là có thể sánh ngang với “thuật mượn xác trùng sinh”!

Không sai, chính là trùng sinh!

Có thể để cho hồn phách dung hợp hoàn mỹ với bảy phách trên thi thể, tái tạo tân sinh.

Ngoại trừ một vài thuật pháp hiếm hoi ít ỏi có thể nhìn ra manh mối, thuật pháp này gần như không có sơ hở.

Trên thực tế, đây cũng không phải là lần đầu tiên Hồ Thiên Lan mượn xác hoàn hồn, mà là lần thứ ba.

Có kinh nghiệm hai lần, nó có đủ lòng tin sau khi đổi nhục thân, nó sẽ đông sơn tái khởi.

Hết thấy đều là xe nhẹ đường quen, chỉ đợi hồn thể dung hợp cùng thi thể hồ ly trắng, nó sẽ có thể khôi phục được ba phần thực lực, như vậy nó liền có năng lực di chuyển và tự bảo vệ mình.

Bởi vì hồn thể thực sự quá yếu ớt.

Có điều chuyện này cũng không có lựa chọn nào khác.

Nghiêm chỉnh mà nói, hồn thể thuần khiết hoàn toàn không thuộc về thế giới này, mắt thường có khả năng nhìn thấy linh hồn cũng chỉ là nhìn thấy hình ảnh phản chiếu hồn thể ở không gian kia, không có cách nào chạm đến hay làm tổn thương được nó.

Mà hồn thể thuần khiết cũng sẽ mất đi linh trí.

Cho nên Hồ Thiên Lan chỉ có thể để hồn thể của mình duy trì thực lực ở trình độ thấp nhất, cũng chính là cấp vừa tỉnh lại linh trí, đồng thời thu nhỏ kích thước hồn thể hết mức có thể.

Dù sao hồn thể có mạnh đến thế nào cũng rất yếu ớt, địch nhân đã có thể hủy đi thân thể của mình thì nếu phát hiện cũng sẽ dễ

dàng diệt đi hồn thể.

Biện pháp duy nhất chính là không để hồn thể bị phát hiện.

Mặc dù hồn thể duy trì thực lực ở trình độ thấp rất yếu, nhưng hồn thể vẫn chưa hoàn toàn thoát ra khỏi không gian linh hồn, cho nên có tính chất ẩn nấp cực cao, thậm chí có thể làm được chạy trên mặt nước không gợn sóng, bước trên tuyết không để lại dấu chân trong một khoảng cách nhất định.

Chỉ có rất rất ít người có bí nhãn chi thuật cùng với Âm sai Địa phủ mới có thể trông thấy.

Cho nên miễn là vận khí không quá kém, sau khi vứt bỏ nhục thân, hồn thể của nó có thể chạy trốn.

Dù sao trong thiên hạ này, ở đâu ra nhiều người mang bí nhãn chi thuật như vậy chứ.

Về phần Âm sai Địa phủ, nó chưa từng trêu chọc, thậm chí còn qua lại với mấy vị Âm thần Địa phủ, đối với Thành Hoàng Phán quan trên dương gian thì lại càng quen thuộc.

Mà đây mới chính là cách sử dụng nguyên bản nhất của thuật mượn xác hoàn hồn.

Giờ khắc này, nếu nói Hồ Thiên Lan không căng thẳng lo lắng là giả.

Thời gian mượn xác hoàn hồn cần khoảng nửa canh giờ, trước khi dung hợp hoàn toàn với thi thể hồ ly trắng, hồn thể của nó không chỉ có thể hoàn toàn rời khỏi không gian linh hồn, mà còn rơi vào trạng thái tê liệt.

Một khi có bất kỳ gió thổi cỏ lay nào, mệnh hồ xong rồi.

Mấu chốt nhất là, có kẻ truy đuổi ở phía sau.

Nhưng mà lúc này nó đã không còn sự lựa chọn nào khác, chỉ có thể mạo hiểm thực hiện hoàn hồn, đồng thời cầu nguyện tiên tổ phù hộ.

Nhưng mà nó không biết là, bất kể người hay hồ ly, chỉ cần là sinh linh có linh trí, sẽ không thể chạy thoát khỏi một định luật.

Sợ cái gì, tới cái đó.

Đột nhiên, từ trong động quật sâu thẳm truyền ra tiếng soàn soạt, không bao lâu sau, một thân hình màu trắng noãn chui vào.

Toàn thân nó có lông trắng như tuyết, không có chút màu tạp nào, trông còn có vẻ sáng mượt hơn cả thi thể hồ ly trắng mà Hồ Thiên Lan luyện chế.

Hồ Thiên Lan tập trung nhìn kỹ, từ đầu tới chân lập tức lạnh buốt.

Đó là một con chồn nước, nơi này là rừng sâu núi thẳm, không có sông nước, chồn nước ở đâu ra?

Kẻ đến không có ý tốt!

Quả nhiên, con chồn nước kia cẩn thận quan sát Hồ tiên một lượt, sau đó trực tiếp đi lên vươn móng nhỏ chộp về phía Hồ tiên.

Xong con bê!

Chương 410 – Thăng đường

“Đoàng!”

Hồn thể Hồ tiên vẫn chưa dung hợp được với thể xác hoàn toàn lập tức bay thẳng ra ngoài.

Khá lắm!

Một trảo này, nếu là vào lúc trước khi chiến đấu thì còn chưa đủ gãi ngứa cho Hồ tiên, nhưng vào lúc này, Hồ tiên lại bị chộp đến thất điên bát đảo, mắt nổi đom đóm, trời đất quay cuồng, qua một lúc lâu vẫn chưa khôi phục tầm mắt.

Ngay sau đó, Hồ tiên chỉ cảm thấy mình bị ngậm lấy rồi rời khỏi động quật.

Chờ đến lúc nó được thả xuống, tiếp xúc với mặt đất cực kỳ lạnh lẽo, cái hơi lạnh thấu xương kia gần như làm nó đông cứng.

Hồ tiên bị kích thích đến rung mình ớn lạnh một cái, lúc này mới chậm rãi mở mắt ra.

Vừa đưa mắt nhìn, nó đã phải giật mình hoảng hốt.

Đây là một tòa cung điện màu đen, toàn thể tối đen như mực, phía trên phủ kín vô số bí văn phức tạp, đều là cảnh tượng dưới Âm tào Địa phủ.

Không sai, chính là cảnh tượng, nếu quan sát một cách chăm chú sẽ thấy bí văn đang động đậy, biểu diễn ra cảnh tượng vô số tội hồn đang thụ hình trong Cửu u luyện ngục sống động như thật.

Quý sai dữ tợn, cảnh tượng kinh khủng, tội hồn với khuôn mặt vặn vẹo vì đau đớn cực độ.

Hồ tiên nhìn xung quanh một vòng, trên đại điện có một thanh niên mặt đen ngồi ở chủ vị, hắn đang nhìn đây một chút, lại ngo kia một chút, dáng vẻ rất tò mò.

Bên cạnh còn có mấy cái bàn, nhưng đều là bàn trống.

Trên sảnh đường có một thiếu niên, lưng gù hơi gồ lên, cầm một cây trường mâu, liên tục đổi từ tay này sang tay kia, cũng không biết là bị đông lạnh, hay là bị bỏng. Trường mâu có tạo hình giống như một con rắn, có dáng vẻ khá giống với cây xà mâu trong tay Ngưu Thống lĩnh.

Trừ những thứ đó, còn có một tên quý tộc đầu trâu.

Thân thể quý tộc đầu trâu cực kỳ cường tráng, toàn thân đầy các khối cơ thịt, cả người đen sì.

Da lông bóng loáng, đen đến mức không có chút phản quang nào, đôi mắt trâu to lớn đang nhìn Hồ tiên chăm chăm, không ngừng cào cào móng trâu, trông dáng vẻ như đang rất muốn húc chết nó vậy.

Còn có con chồn nước lông trắng như tuyết kia thì đang ngồi trên bàn dài chủ vị, liếm láp móng vuốt nhỏ của mình.

Hồ tiên hoàn toàn không hiểu ra sao.

Cảnh tượng này, nó thực sự không biết đây là đâu, càng không biết những kẻ trước mặt này là ai.

Có điều tòa cung điện màu đen này lại trông có vẻ giống điện Diêm Vương của Âm tào Địa phủ.

Nghĩ tới đây, toàn thân Hồ tiên đều lạnh buốt.

Hồn vào điện Diêm Vương, chính là đã chết.

Nói chung, cái chuyện tử vong này, ai cũng là đại cô nương lên kiệu lần đầu, chưa từng trải qua.

Hồ tiên càng xem xét càng cảm thấy giống, nó có qua lại với một vài Âm thần cùng Thành Hoàng, đã từng nghe không ít chuyện về Âm tào địa phủ, chỉ có điều là chưa từng thấy tận mắt.

Tòa cung điện màu đen này, dù là nhìn ở góc độ nào đều đúng là điện Diêm Vương không thể nghi ngờ.

Điện Diêm Vương chính là thần khí Luân Hồi, nếu làm giả chắc chắn sẽ bị trời phạt.

Đừng nói làm giả, cho dù chỉ là tạo ra ảo ảnh điện Diêm Vương cũng có thể bị sét đánh.

Từ thời Hồng hoang đến nay, trật tự Luân hồi luôn là tồn tại không thể bị ô nhục.

“Ba!”

Đúng lúc này, thanh niên mặt đen trên chủ vị đột nhiên vỗ một kinh đường, hô một câu: “Thăng đường!”

Thiếu niên lưng gù cùng trâu đen rõ ràng hơi sửng sốt, sau khi liếc nhìn nhau một cái mới vội vàng vàng ứng thanh: “Uy vũ ~”

Lúc này Hồ tiên lại càng cảm thấy bối rối.

Thăng đường? Uy vũ?

Đó là quan lão gia nhân tộc ở nhân gian thẩm án có được hay không.

Điện Diêm Vương thẩm án đâu cần tra hỏi cái gì, trực tiếp đi lên Nghiệt kính đài là được, sau đó tất cả thiện ác đều hiện ra hoàn toàn rõ ràng trên Sổ sinh tử.

Cuối cùng Diêm Vương đưa ra vài câu là có thể trực tiếp tuyên án, hoặc tiến luân hồi chuyển thế, hoặc tiến vào hình ngục để thụ hình.

Một câu thăng đường, lại thêm một câu uy vũ.

Biểu lộ ra dáng vẻ cực kỳ không chuyên nghiệp, không khác gì với gánh hát rong!

Điều này khiến Hồ tiên càng không hiểu ra sao, chẳng lẽ những Âm thần cùng Thành Hoàng mà mình từng có qua lại kia đều là giả?

Lúc này, thanh niên mặt đen lặt xem Sổ sinh tử trước mặt một lượt, gãi gãi đầu, dáng vẻ hơi có chút nghi hoặc, hần nhìn về phía Hồ tiên, cả giận nói: “Yêu hồ to gan, tên họ là gì, còn không mau báo lên tính danh!”

Hồ tiên lập tức nuốt nước miếng một cái.

Mặc dù vị Diêm Vương trẻ tuổi nói năng lộ vẻ cực kỳ không chuyên nghiệp, thậm chí còn có chút khôi hài.

Lại thêm Âm sai bên cạnh.

Thiếu niên lưng gù có dáng dấp như một con rùa đen.

Từ khi nào rùa đen có thể trở thành quỷ tốt?

Đây không phải là nhân vật râu ria trong Long cung dưới nước sao?

Còn có tên quỷ tốt đầu trâu kia.

Đó đâu phải quỷ tốt, đó chính là một con trâu mà.

Quỷ tốt đầu trâu hẳn phải là đầu trâu, thân người, móng trâu, đứng thẳng như người.

Kẻ nào ở đây cũng trông rất không thích hợp, nhưng... Kể một ngàn nói một vạn, người có thể ngồi trên điện Diêm Vương, ngoại trừ Diêm Vương ra, Hồ tiên cũng không nghĩ ra được là ai khác.

Coi như không phải Diêm Vương, vậy nhất định cũng là Âm thần một phương, bằng không ai có can đảm này chứ.

Suy nghĩ đến đây, Hồ tiên lập tức cảm thấy, mặc kệ đây là tình huống gì, nó cũng nhất định phải tranh thủ một chút.

Khi còn sống nó đã phải bỏ ra một cái giá rất lớn mới có thể qua lại với Âm thần, Thành Hoàng các phương, có đều là mối quan hệ, nếu nó có thể trèo lên bầu vú quan hệ với vị Diêm

Vương trẻ tuổi này và được hấn ưu ái, chuyện hoàn dương sẽ không còn là chuyện không tưởng.

Có lẽ, đây là ngày đầu tiên vị “Diêm Vương” trẻ tuổi này vào cương vị, cho nên chưa quen thuộc với quy trình nghiệp vụ.

Chỉ có thể giải thích như vậy.

Địa phủ có thập đại Âm soái, mỗi vị Âm soái có đặc tính khác nhau, có thay đổi cương vị cũng là điều rất bình thường, dù sao cũng chỉ có một vị Diêm quân, Diêm quân nào có nhiều thời gian đi thăm phán hết thấy tội hồn trên thế gian chứ.

Nghe nhiều hơn nữa, đến cùng cũng không bằng nhìn thấy tận mắt.

Thế là Hồ tiên vội vàng nằm rạp xuống, nịnh bợ nói: “Tiểu nhân Hồ Thiên Lan, bái kiến Diêm Quân đại nhân.”

“Hồ Thiên Lan?”

Diêm quân trẻ tuổi khẽ lắm bầm, bắt đầu tìm kiếm tên trên Sổ sinh tử, kết quả là hấn lật một hồi lâu cũng không thể tìm thấy, bèn hỏi tiếp: “Tại sao Sổ sinh tử này, có lật tìm như thế nào cũng không thấy tên ngươi vậy?”

Hồ tiên ngừng một chút, cẩn thận nói: “Bởi vì... Tiểu nhân còn chưa đi lên Nghiệt kính đài.”

Chương 411 – Giao du rộng rãi

“Nghiệt kính đài?” Tần Hà nhìn về phía tám gương cách đó không xa trên sảnh đường.

Nói là tám gương, nhưng thật ra đó là một tấm ngọc bích, phía trên cũng không có mặt gương, ngược lại nó còn trông rất mờ đục.

Vương Thiết Trụ vội vàng đi qua, quan sát trên dưới một lượt rồi chỉ vào Hồ tiên nói: “Vậy ngươi còn chờ đợi cái gì nữa, còn muốn mời ngươi đi lên à.”

“Vâng vâng vâng.”

Hồ tiên ngoan ngoãn phục tùng, vội vàng đi lên Nguyệt kính đài.

Ngay tức thì, vô số tia sáng trắng lóe lên, mặt kính cũng không có gì thay đổi, ngược lại là Sổ sinh tử tự động lật lên.

Qua thời gian mấy hơi thở, Sổ sinh tử giở ra, phía trên bên phải xuất hiện ba chữ: Hồ Thiên Lan.

Hiển nhiên trên đó ghi sinh tử của Hồ tiên.

Tần Hà thấy vậy thì lập tức nhướng mày, nhưng rất nhanh sau đó, hắn đã nhíu mày lại.

Bởi vì hắn phát hiện, Sổ sinh tử này ghi chép thuở sinh thời của Hồ tiên vô cùng đơn giản, đơn giản đến mức hoàn toàn không thể phán định được thiện ác của Hồ tiên, chỉ ghi vài câu sáo rỗng không có ý nghĩa gì, thậm chí câu cuối cùng còn có chút ý riêng: Nó thích làm việc thiện, có kết thiện duyên với Âm ti.

Tần Hà hí hí mắt.

Sổ sinh tử ghi chép thuở sinh thời này, có vấn đề rất lớn nha.

Thời điểm đại chiến ở nha thự Phi Ngư Vệ, Tần Hà đã từng sử dụng thuật vọng khí để quan sát Hồ tiên.

Hay lắm, vô số khí âm lệ quán thân, oan hồn oán niệm quanh quẩn trên đỉnh đầu, Tần Hà cũng coi như là đã từng gặp qua không ít kẻ đại gian đại ác.

Cái tên này, không dám nói trước ba, nhưng trước mười thì tuyệt đối không có vấn đề.

Nói thẳng ra, chính là tội ác tày trời, sát sinh vô số.

Nhưng trên Sổ sinh tử lại không hề có lời nào thể hiện điểm ấy, thậm chí cuối cùng còn bình luận một câu: Con Hồ tiên này có quan hệ rất tốt với địa phủ chúng ta?

Đây là ý gì?

Ba chữ: Cần săn sóc!

Tần Hà thầm hô to, khá lắm, mặc dù hắn đã có chuẩn bị tâm lý từ lúc nghiên cứu điện Diêm Vương rồi.

Nhưng trắng trợn như thế, đổi trắng thay đen như thế, hẳn vẫn cảm thấy bị phá vỡ tam quan.

Rất rõ ràng, đây là Thành Hoàng, Phán quan chương quản việc ghi chép thiện ác nhân gian cho Âm ti đã bị Hồ tiên mua chuộc.

Dựa theo ghi chép trên Sổ sinh tử mà phán, ác không có, tốt thì có một câu ‘thích làm việc thiện’.

Dù muốn làm theo lẽ không bằng cũng không tóm được nhược điểm, nếu miễn cưỡng bắt, không chỉ có phiền phức, mà còn sẽ đắc tội đồng nghiệp.

Với tình thế hỗn loạn của Địa phủ hiện giờ, Hồ tiên vốn nên bị trấn dưới Cửu u Địa ngục vĩnh viễn, có khả năng lớn sẽ thuận lợi giản vậy, ung dung thoải mái đi đầu thai chuyển thế.

Thế đạo hỗn loạn này, bất kể là dương gian hay Âm tào Địa phủ, chỉ có nghĩ không ra, chứ không có chuyện làm không được.

“Người cùng Địa phủ ta, còn có thiện duyên?” Tàn Hà đen mặt hỏi, có điều mặt hắn lúc này vốn đã đen, cho nên cũng không nhìn được khuôn mặt đã đen hơn.

Thuật hắc hóa: Học tập thuật này, ngài trở nên cao to vạm vỡ, toàn thân biến thành màu đen, giống như là Ma Thần.

Có giống Ma Thần hay không thì không rõ, có điều thực sự là rất đen.

Tàn Hà đen, con bê đen, Vương Thiết Trụ cũng đen.

Tất nhiên là Hồ tiên không có khả năng phân biệt được Tàn Hà đâu là mặt đen do thực sự đen, đâu là đen do biểu lộ đen mặt, nó chỉ nghe được giọng điệu câu hỏi của Tàn Hà có vẻ nhẹ nhàng, cho nên nó rất vui mừng, vội vàng bày tỏ: “Bẩm đại nhân, tiểu nhân ngưỡng mộ chư vị Chân Thần trong Âm tào Địa phủ, nhờ có đạo hạnh nên có thể cùng chư vị Thành Hoàng, Phán quan đại nhân vùng Bắc Nguyên xưng huynh gọi đệ, còn từng cùng Ngưu Thống lĩnh, Mã Thống lĩnh, Hoàng Thống lĩnh nâng cốc trò chuyện vui vẻ. Tự nói hơi khoe khoang một chút thì tiểu nhân cũng coi như giao du khá rộng rãi.”

“Người còn từng cùng Ngưu Thống lĩnh nâng cốc trò chuyện vui vẻ?” Tần Hà hơi hơi mở to mắt.

Mặc dù hắn đã đoán được, cái tên này chắc chắn có quan hệ với Thành Hoàng, Phán quan ghi chép thiện ác nhân gian cho Địa phủ, nhưng không thể ngờ rằng, tên này đã tới trình độ xưng huynh gọi đệ, nâng cốc trò chuyện vui vẻ với bọn họ.

Như vậy, Sở sinh tử không ghi tốt về nó mới là chuyện lạ.

Dù sao thì, có tiền có thể sai khiến được cả ma quỷ.

“Đúng vậy, tiểu nhân đã từng có mấy lần gặp mặt với Ngưu Thống lĩnh.” Hồ tiên tiếp tục gật đầu như già tởm.

Chương 412 – Múa bút thành văn

“Như vậy à.”

Tần Hà đặt Sở sinh tử xuống, nhìn thẳng vào nó, cười như không cười nói: “Vậy chính người tự đánh giá thiện ác cho mình đi, bản quan không có gì đặc biệt, chỉ không thích tội hồn nói dối, người cần phải cân nhắc thật kỹ.”

Hồ tiên ngăn người, trong lòng cảm thấy không nắm chắc được thái độ của vị thanh niên mặt đen này với mình là như thế nào.

Thật lòng nghe theo hắn, lại sợ mình bị bắt được nhược điểm.

Ngộ nhỡ khi mình nói thật ra, hắn lại tóm lấy nhược điểm đó nổi bão ngay tại chỗ thì chẳng phải là bị kịch?

Nhưng nếu không nói cái gì, e là lại bị coi là không cho hắn mặt mũi.

Chùng mực và mức độ của việc này rất khó nắm chắc, hoàn toàn chính là đánh cược.

Tâm lý đấu tranh gay gắt, Hồ tiên cảm thấy, vẫn là không nói thì tốt hơn.

Nếu như hấn bỏ qua cho mình, thì nói cái gì cũng không khác biệt, nếu hấn muốn nổi bão, nói ra thì hoàn toàn chơi xong, thế là Hồ tiên nói: “Đại nhân, đời này tiểu nhân chỉ là một chút chuyện ác nhỏ, nhưng kết nhiều thiện duyên, làm việc đôi bên cùng có lợi, cho nên tự nhận là thiện lớn hơn ác, xin đại nhân minh xét.”

“Vậy người nói một chút, bộ thi thể hồ ly trắng kia là như thế nào?” Lúc này, Vương Thiết Trụ mở miệng hỏi.

Hồ tiên là loại hàng gì, Tần Hà đã sớm nói qua cho nó.

Trái tim Hồ tiên hơi giật thót một cái, vội vàng nói: “Chuyện này, thi thể hồ ly kia, là... Chính là...” Nói đến nửa đoạn sau, Hồ tiên không khỏi ngập ngừng, bởi vì nó hoàn toàn chưa chuẩn bị trước câu trả lời.

Bộ thi thể hồ ly trắng kia, là do nó sử dụng thủ pháp cực kỳ độc ác tế luyện ra từ cơ thể sống, hơn nữa còn có quan hệ huyết thống với nó.

Vì để lấy được thi thể thích hợp có thể dung hợp hoàn mỹ với mình, có thể nói nó đã không từ thủ đoạn, tâm ngoan thủ lạt, giết hại không biết bao nhiêu đồng loại.

“Chính là cái gì?” Vương Thiết Trụ hắt đầu ép hỏi.

“Là ta đào được, nó là bị bệnh chết.” Hồ tiên cứng cổ, trả lời một cách chắc chắn, còn nó: “Đào mộ lấy thi thể, đúng là tiểu nhân không đúng, nhưng đây chỉ là chuyện ác nhỏ, xin đại nhân minh giám.”

“Minh giám?” Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Đúng là lên minh giám, nói cho người biết một chuyện, cái bộ thi thể hồ ly trắng kia đã bị ta đốt đi, bản quan đã nhìn rõ mọi việc.”

Đây vốn là một câu dọa hồn phi phách tán, nhưng mà nghe vào trong tai Hồ tiên, lại làm nó vui mừng khôn xiết.

Thi thể hồ ly trắng là gì?

Là chúng cứ phạm tội đấy.

Một cái mạng của đồng loại, không quan tâm là sát sinh hay là đào mộ trộm thi thể, đó đều tránh không thoát khỏi là làm việc ác.

Muốn chối bỏ cũng không chối bỏ được.

Mà hiện tại, chứng cứ đã bị đốt đi, hơn nữa còn là vị Diêm Vương trẻ tuổi này tự mình đốt.

Điều này thể hiện điều gì, chính là thể hiện vị Diêm Vương trẻ tuổi này cực kỳ chiều cố mình!!

Có câu nói như thế nào nhỉ?

Trống chiêng vang, nghe tiếng, nghe lời, nghe âm.

(Câu này có nghĩa là khi nghe lời người ta nói, phải lắng nghe ẩn ý, hiểu được ý nghĩa thực sự ẩn sau lời nói.)

Có lời ám chỉ này của Diêm Vương trẻ tuổi, kế tiếp mặc kệ hấn giả bộ “công bằng chính nghĩa” như thế nào thì mình cũng không cần phải sợ.

Không đúng, đây không phải gọi là ám chỉ.

Đây phải gọi là chỉ rõ.

Khuôn mặt Hồ tiên đã gần như sắp không che giấu nổi vẻ vui sướng.

Nếu biết trước như vậy, nó cần gì phải giày vò thuật mượn xác hoàn hồn làm gì, dốc hết vốn liếng mua một con đường, mang theo ký ức chuyển thế, đầu thai tiên thai có phải tốt hơn không?

Lát nữa nó phải thử dò xét xem có khả năng làm như vậy hay không mới được.

Kết quả là, Hồ tiên điên cuồng nịnh bợ, nói: “Vâng vâng vâng, đại nhân treo kính trước công đường, nhìn rõ hết mọi việc, tiểu nhân rất kính nể, có ngài ở Âm tào Địa phủ là phúc của chúng sinh. Đáng tiếc kiếp sau không thể giữ lại ký ức, nếu như còn ký ức, kiếp sau tiểu nhân nhất định xây miếu thờ cho ngài, truyền bá uy đức cùng hương hỏa cho ngài.”

Dáng vẻ chân thành tha thiết kia, quả thực rất chân thật.

“Bản quan không thiếu miếu thờ, không nhọc người quan tâm.” Tần Hà cười lạnh, kẻ đại gian đại ác như vậy mà xây miếu cho mình? Sẽ bị sét đánh đấy. Nói xong, hấn cầm lấy bút phán quan bên cạnh lên, nói: “Vậy người nói một chút, người muốn sắp xếp chuyện sau này thế nào?”

“Sắp xếp chuyện sau này?” Hồ tiên nghe vậy thì lại càng mừng rỡ.

Mình còn có thể tự sắp xếp chuyện sau này?

Đây quả thực... Quá mộng ảo rồi.

Muốn cái gì tới cái đó!

Không biết là Diêm Vương mặt đen này có lai lịch gì, vậy mà đối xử với mình tốt đến thế.

Chẳng lẽ, hẳn lại trùng hợp là chỗ dựa sau lưng mấy vị Thành Hoàng mà mình qua lại kia?

Người phía mình?

Chưa từng nghe bọn họ nhắc đến.

Có điều, Địa phủ đúng thực sự là có một Diêm Vương mặt đen, tên gọi là Bao Hắc Tử.

Hắn còn nói mình không thiếu miếu thờ, chắc hẳn là phò trương đẳng cấp.

Như vậy thì đúng là không còn gì tốt hơn.

Thế là Hồ tiên không khách khí chút nào, sau khi suy xét một chút, nó liền đặc ý tự đưa ra sắp xếp cho mình.

Không nhiều, cũng chỉ có bốn điều:

Thứ nhất, không uống canh Mạnh bà; thứ hai, đầu thai thành con trai dòng chính Hồ tộc; thứ ba, đầu thai thành thân hồ thể chín đuôi. Thứ tư, dáng dấp phải như tiên tử hạ phàm.

Một hai ba bốn, chỉ có chút yêu cầu “nhỏ nhỏ” có thể đếm được trên một bàn tay như vậy mà thôi.

Vương Thiết Trụ nghe xong, lập tức cơ mặt giật giật.

Cái đồ con rùa nhà ngươi, đã từng gặp qua không ít kẻ trơ trên, nhưng chưa từng thấy người nào trơ trên đến mức này.

Thật sự dám mở miệng đề ra nha.

Đúng, chỉ có bốn điều!

Nhưng bốn điều này cũng đủ cho ngươi chiếm lợi một nửa thiên hạ rồi.

Thể chất thần hồ chín đuôi?

Đó là truyền thuyết thượng cổ, đúng là người rất dám mơ tưởng!

Con bê nghe xong cũng lập tức thở phì phì, nếu không phải Tần Hà đã nói trước, đảm bảo nó đã xông lên đặt móng ngòi lên cái con hồ ly kia cho nó hồn phi phách tán rồi.

Ông trời mắc nợ người à?

Da mặt này thực sự quá dày, nếu một ngày nào đó tường thành Kinh thành bị phá, không cần mắc công làm gì, chỉ cần lột da mặt con hồ ly này dán lên, đảm bảo sẽ vững chắc như là thành đồng.

Còn về Tần Hà, hắn thở dài một hơi, nâng bút viết lên Sổ sinh tử, múa bút thành văn”.

Vĩnh trấn Địa Ngục!

Minh Ngục Luân Hồi!

Không được siêu sinh!

Không thể ngừng thụ hình dù chỉ một khắc!!

Vương bát đản, xem có giải quyết được người không.

Một mạch viết xong, lúc này Tần Hà mới cảm thấy đã đầy được cục nghẹn trong lòng ra ngoài.

Quá sáng khoái.

Cái Sổ sinh tử này có vẻ cũng không tệ, viết mấy dòng chữ đã có thể khiến mình bình ổn lại cảm xúc muốn giết người, quả nhiên là Thần khí luân hồi, quá tuyệt vời.

Hồ tiên thấy Diêm Vương mặt đen tỏ vẻ thích ý dùng bút, trong lòng rất kích động, quả thực như là bay thẳng lên thiên đường.

Mình nói một câu, Diêm Vương viết một câu.

Từng điều đều được chắc chắn!!

Thế gian này, còn có chuyện gì hạnh phúc hơn chuyện này?

Hồ tiên hưng phấn đến gần như muốn ngất đi.

Thần hồ thể chính đuôi!

Con trai dòng chính Hồ tộc!

Còn mang theo ký ức chuyển thế.

Không quá một trăm năm, mình sẽ có thể vô địch thế gian, thậm chí có khả năng khiêu chiến cái đám Ngụy Thần ngụy Thiên Đình.

Còn về cái tên Thanh Ngưu Đại Tiên kia, tới một giết một, tới hai giết luôn hai.

“Đại nhân khoan dung độ lượng, tiểu nhân cả gan hỏi thăm danh hào đại nhân, để đời sau báo đáp ngài thật tốt.” Hồ tiên kích động hỏi thăm, ánh mắt nhìn về phía Tàn Hà đều tràn đầy ánh sao lấp lánh.

Tàn Hà chậm rãi đặt bút xuống, nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng sáng: “Bản tọa đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Thanh Ngưu Đại Tiên!”

Vẻ kích động mừng rỡ trên mặt Hồ tiên lập tức cứng đờ, sau đó vẻ kinh hoàng đã nhanh chóng phủ kín cả khuôn mặt, đồng tử nó co rút lại đến gần như không thấy: O_O

Chương 413 – Không phục

“Thanh... Thanh Ngưu Đại Tiên?” Giọng nói Hồ tiên cũng trở nên run rẩy.

Từ Thiên đường rơi thẳng xuống Địa ngục, nơi này không có nhân gian!!

Chuyến xuôi nam lần này, Thanh Ngưu Đại Tiên là một trong số các mục tiêu trọng yếu của nó, nó đã từng tưởng tượng ra rất nhiều cảnh tượng khi gặp mặt Thanh Ngưu Đại Tiên, tất cả đều là đủ loại đánh giẫm dữ dội tới bời.

Chỉ là thanh ngưu, cũng dám tự xưng Tiên cùng Hồ tộc?

Thiên hạ vạn yêu, dám công nhiên xưng tên thì chỉ có Hồ tộc.

Hồ tộc cùng Địa phủ, Thiên Đình, Long cung được xếp ngang hàng, Hồ tộc xưng Tiên, ba thế lực sau xưng Thần.

Hoàng, Bạch, Liễu, Hôi tứ đại tiên gia, chính là được Hồ tộc ban cho “tiên hào”, tuyệt đối không dám tự xưng.

Thanh Nguu Đại Tiên?

Có tài đức gì?

Chẳng thể ngờ rằng, nó lại gặp Thanh Nguu Đại Tiên trong trường hợp như thế này.

Mặc kệ năng lực Thanh Nguu Đại Tiên lớn hay nhỏ, hiện tại thì nó chỉ còn lại có hồn thể.

Cái này gọi là, người là dao thớt, ta là thịt cá!

Khó trách con kia không phải là quý tốt đầu trâu, mà chính là một con trâu với làn da đen sì như bôi nhọ nôi.

Còn có con chồn nước kia, thời điểm nó ngậm mình tha đi, trong miệng còn thổi ra khí nóng, hiện tại nghĩ lại, rõ ràng đó là sống.

Bốn con hàng này căn bản không phải là Âm Thần.

“Như thế nào, có phải niềm vui bất ngờ hay không?” Vương Thiết Trụ xích lại gần, cười xấu xa nói.

Con bê cũng nhếch miệng nở nụ cười, khoe ra hàm răng bò: “Có ngoài ý muốn hay không, thấy hài lòng hay không?”

Hồ tiên lúc này không có nước mắt, nếu như có mà nói, chắc chắn hiện tại nó đã là lệ tuôn đầy mặt.

Xong con bê rồi!

Có điều Hồ tiên vẫn chưa hoàn toàn tuyệt vọng, nó cảm thấy vẫn còn có một chút đường xoay sở, hô lớn: “Ta không phục, có gan thì chúng ta đánh một trận quang minh chính đại, các người gài bẫy ta, cũng không thể coi là tài giỏi gì.”

“Đánh một trận?”

Vương Thiết Trụ nói với vẻ chế giễu: “Ngay cả cửa Phi Nguu Vệ kia mà người cũng đánh không qua, còn muốn đánh một trận với gia ta?” Binh đối binh, tướng đối tướng, người không đủ tư cách.”

“Cửa Phi Nguu Vệ kia?” Đôi mắt Hồ tiên lập tức trợn to, kêu lên: “Hóa ra là các người giở trò ở đằng sau, ta đã bảo rồi, sao

đột nhiên đám Phi Ngư Vệ cận bã kia lại vô duyên vô cớ trở nên mạnh như vậy chứ, các người... Các người không giảng võ đức.”

Trận chiến kia nó đã bị đánh quá mức thâm.

Vốn nó còn tưởng rằng muốn nắm Phi Ngư Vệ là giờ tay nắm được, vừa có thể hưng sư vãn tội, vừa có thể tổng tiền một chút.

Kết quả... Suýt nữa còn phọt cả phân.

Khó khăn lắm mới lấy hồn thể chạy trốn, kết quả lại bị mấy con hàng này tóm lấy.

“Chúc mừng người đã đoán đúng, hiện tại Phi Ngư Vệ chính là tay chân của gia nhà ta.” Vương Thiết Trụ khoe khoang nói.

Con bê còn há miệng chêm vào, cười nhạo nói: “Có tức giận hay không, có kích thích hay không?”

“Ta... Ta vẫn không phục!”

Hồ tiên suy sụp đến mất kiểm soát, cao giọng hét lên: “Các người có thể giết ta, nhưng các người không thể thâm phán ta, các người đây là đang phá hư trật tự Luân Hồi, các người không có tư cách thâm phán ta.”

“Điện Diêm Vương trong tay gia ta, không có tư cách thâm phán người?” Vương Thiết Trụ khoanh tay hỏi lại.

“Điện Diêm Vương chính là thần khí Luân hồi Âm ti, sao có thể vô duyên vô cớ rơi vào trong tay các người, nhất định là các người chơi gian kế, chơi ám chiêu, ta không phục!”

“Nói lắm nhảm nhiều quá đấy, điện Diêm Vương này chính là chiến lợi phẩm của gia nhà ta.” Vương Thiết Trụ lắc đầu, bịch một tiếng, dựng xà mâu trong tay xuống trước mặt Hồ tiên, nói: “Không phải ban nãy người vừa nói có qua lại với Ngưu Thống Lĩnh sao, chắc hẳn người nhận ra thứ này nhỉ, thứ này mới thu được đấy.”

Hồ tiên sững sốt một chút, sau khi cẩn thận quan sát thì cả kinh nói: “Đây là... Xà mâu của Ngưu Thống lĩnh?”

“Xem ra người thực sự có quen biết với Ngưu Thống lĩnh nhỉ.” Vương Thiết Trụ vỗ tay đập một cái, nói tiếp: “Như thế

nào, hiện tại cảm thấy đã có tư cách chưa?”

Hồ tiên chỉ cảm thấy trong lòng mình đang có sấm chớp cuộn cuộn, Nguru Thống lĩnh là tồn tại như thế nào?

Cả hai giới Âm dương thì có thể tính bằng năm bàn tay.

Ngay cả tộc trưởng Hồ tộc gặp nó cũng phải khách khí.

Đứng hàng đầu trong Thập đại Âm soái Địa phủ, có thể xưng là vô địch.

Đối với người tu luyện, vũ khí trong tay là tôn nghiêm lớn nhất, nếu Nguru Thống lĩnh không thua đến triệt để, nhất định không có khả năng bỏ lại xà mâu.

Giờ khắc này, Hồ tiên đã hồi hận đến tím ruột.

Trên đất Kinh thành xảy ra chuyện lớn như vậy, thế mà cái con chuột đáng chết kia lại chẳng hề nói với mình!

Nếu nó biết, đánh chết nó cũng sẽ không tới Kinh thành.

Châm ngôn sống của nó là “Quân tử không đứng dưới bức tường sắp đổ”, câu, mới là vương đạo.

Không ngờ rằng, nó lại bị một con chuột gài bẫy.

“Các ngươi không phải Âm thần Âm ti, chỉ có Âm thần mới có tư cách thẩm phán ta, các ngươi chính là đang phá hoại trật tự Luân hồi!”

“Hồ tộc nhất định sẽ không buông tha cho các ngươi!”

“Các ngươi sẽ gặp báo ứng!”

“Thẩm phán không có hiệu lực!”

“....”

Trong cơn tuyệt vọng, Hồ tiên điên cuồng gào thét, vừa uy hiếp vừa la lối om sòm.

“Ba!”

Ngay sau đó, một cái móng vuốt màu trắng đã hung hăng chớp lấy Hồ tiên.

Trực tiếp quăng nó vào cánh cửa Địa ngục ngay phía sau Nghiệt kính đài.

Chương 414 – Sau khi thẩm phán

Sảnh đường vốn đang âm ỉ kêu gào bỗng chốc đã trở nên yên lặng.

Ra trao đương nhiên là Tiểu Điều, vật nhỏ liếm liếm móng vuốt rồi quay trở lại bàn dài, để lại Vương Thiết Trụ cùng con bê với vẻ mặt ngơ ngác.

Hai thú liếc nhìn nhau một cái, đều không biết nói gì.

Tần Hà ngồi trên chủ vị dạy dỗ một câu: “Hai người phí lời quá.”

Vương Thiết Trụ không dám lên tiếng, gãi gãi đầu một chút rồi chạy đến trước Nghiệt kính đài xem thử.

Bảo vật hiếm thấy này khiến nó cảm thấy hết sức thần kỳ.

Mặc dù, nó có thể bị xuyên tạc.

Nhưng nó vẫn là thần khí, hơn nữa còn là thần khí Hồng hoang không rõ nguyên lý vận hành.

Không biết thứ này là do vị tiên hiền thượng cổ nào chế tạo ra.

Nếu nó có thể hiện ra như đúng sự thật, ngăn chặn việc bị xuyên tạc, bóp méo, vậy thì hoàn mỹ.

Như thế sẽ không bỏ qua cho một kẻ ác nào, cũng không khiến cho một người lương thiện nào bị oan uổng.

Vương Thiết Trụ không phát hiện ra, ngay vào thời điểm nó đi lên Nghiệt kính đài, Sở sinh tử cũng bắt đầu lặng lẽ lật giở ra, cuối cùng dừng lại ở một trang.

Theo bản năng, Tần Hà hơi cúi đầu liếc nhìn xem một chút, sau đó miệng hắn dần dần mở to hình chữ O, lộ ra vẻ mặt ‘quả nhiên là như vậy’.

Tất cả hội họp thấp thỏm đều đã lắng xuống.

Thế giới dưới nước rộng lớn, kế thừa truyền thống và sứ mệnh “long hạnh vạn linh” quang vinh.

Bọn chúng tuân theo sự thúc giục của bản năng, dừng cảm xông phá hết thấy mọi chướng ngại về đạo đức, cố gắng hiện ra một phần đa dạng sinh học cho cái thế giới mặt pháp đang bên bờ vực này.

Thảo nguyên xanh xanh ai cũng cảm hận nhưng trông lại rất vui tai vui mắt, chính là kiên cường bất khuất như vậy, là lửa rừng cháy mãi không ngừng như thế.

Miệng Tần Hà chậm rãi giương lên, không nhìn được muôn ca ngợi.

A.... Biến thái a, biến thái.

Trên sảnh đường, con bê đang nghiên cứu xà mâu của Ngưu Thống lĩnh, hai mắt bò tràn đầy ánh sáng lấp lánh.

Ngưu Thống lĩnh đứng thẳng như người, cầm trường mâu trong tay, uy phong凛冽.

Cùng là ngưu....

Suy xét trong phút chốc, con bê nói với Tần Hà: “Gia, Địa phủ quá tầm tối, chúng ta dứt khoát giết thẳng đi vào đi, đặc biệt là tên Ngưu Thống lĩnh cái gì kia, nhất định không thể bỏ qua cho nó.”

Tần Hà khép lại Sổ sinh tử, liếc nó một cái: “Ngươi muốn làm gì?”

“Chính là, chơi đùa... một chút.” Con bê hơi chột dạ, trả lời.

“Ban này ngươi còn chơi chưa đủ ư?” Tần Hà lắc đầu, đứng dậy nói: “Kết thúc công việc, về nhà.”

.....

Đêm xuống, trên dưới Phi Ngư Vệ vẫn còn đang bận rộn.

Trải qua trận đại chiến, khắp nơi đều là hỗn loạn, toàn bộ Kinh thành cũng bị động tĩnh khổng lồ kia dọa sợ đến mức lông tơ dựng đứng, ngay cả Hoàng cung cũng không ngoại lệ.

Hoàng đế hạ liên tiếp ba đạo thánh chỉ, triệu Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ Thẩm Luyện vào cung yết kiến.

Đồ Bách Thú chủ trì việc thu dọn tàn cuộc, nha thự Phi Ngư Vệ cần sửa sang, dân chúng cần trấn an, đám người Phi Ngư

Vệ bị thương cần được cứu chữa.

Còn có một việc, thi thể Hồ tiên cũng cần xử lý.

Nhưng vấn đề là, nha thự Phi Ngư Vệ đã bị san thành đất bằng, chiếu ngực ngâm dưới đất cũng bị sụp đổ, đừng nói là thiêu thi, hiện tại còn không ít người đang bị kẹt ở bên dưới.

Có điều, đối với Đồ Bách Thú mà nói, chuyện này cũng không phải là vấn đề nan giải gì.

Móc yêu đan, gác giá xếp củi, tiếp đó chính là một chữ: Chờ!

Thân là người trong cuộc, Đồ Bách Thú đương nhiên biết hôm nay nhờ cái gì mà bọn họ có thể xử lý được Hồ tiên.

Cho nên ông ta cũng hiểu rất rõ, mình nên làm cái gì.

Sau khi nhập phẩm, có thể khám phá thiên cơ, rất nhiều chuyện không rõ ràng hoặc là đã quên đi cũng chậm rãi nhớ lại.

Nhắc đến thi, đã rất lâu rồi thiêu thi đường chưa từng đốt thi thể nào quá mạnh mẽ đến mức hung hãn.

Tất cả đều đã được “làm thay”.

Đêm nay, tám chín phần mười cũng sẽ được “làm thay”.

Quả nhiên, đêm tối vừa buông xuống.

Một làn sóng nhiệt vô cùng mãnh liệt đã bao phủ toàn bộ nha thự Phi Ngư Vệ, đám quan sai Phi Ngư Vệ đang bận rộn làm việc phải vội vàng chạy ra xa tránh né, tất cả đều mang vẻ mặt giật mình hoảng sợ.

Một đám lửa lớn màu xanh lam nuốt trọn thi thể Hồ tiên, dù cho bọn họ đã cách xa cả mấy chục bước vẫn khó chống cự được.

Bọn họ không biết ngọn lửa này là lửa gì, cũng không biết là ai nhóm lửa.

Chương 415 – Luyện thi người thân

Sau nửa canh giờ.

Kịch đèn chiếu của Hồ tiên trong đầu Tần Hà đã kết thúc biểu diễn.

Tần Hà rất muốn hô to một câu: Đường ta đi không cô độc.

Hắn vốn cho rằng mình thực sự đã rất cầu, nhưng nếu so sánh với Hồ Tiên thì vẫn kém hơn một chút.

Hồ tiên lấy tên là Hồ Thiên Lan, sinh ra ở thánh địa Hồ tộc – Thanh Khâu tiên sơn.

Tuy nói là sinh ra ở tiên sơn, nhưng nơi đó cũng không phải là Thiên đường, bất luận người hay thú trong khắp bốn bể, việc đấu đá lẫn nhau trong tộc đàn là không thể tránh khỏi; huống chi Hồ tộc lại còn là một tộc đàn truyền thừa lâu đời.

Hồ Thiên Lan sinh ra trong một gia tộc Hồ tiên yếu thế, địa vị thấp, tư chất kém, tài nguyên tu hành cũng rất ít ỏi, thậm chí còn không thể tự đảm bảo an toàn tính mệnh.

Nhưng nó lại được ông trời lọt mắt xanh, dưới cơ duyên xảo hợp, Hồ Thiên Lan đã lấy được một bộ bí thuật thần di có tên là < Mượn xác hoàn hồn > trong một hang động cổ nơi núi sâu, từ đây Hồ Thiên Lan đã mở ra cánh cửa đến thế giới mới.

Thuật mượn xác hoàn hồn, có thể mượn nhờ thi thể tiến hành hoàn hồn trùng sinh, tương đương với việc có thể sống lâu thêm một đời.

Thứ này giúp Hồ Thiên Lan kéo dài “thọ nguyên” rất rất nhiều.

Tư chất không đủ, lấy thọ nguyên đến bù vào, một con đường mới đã trải ra trước mắt Hồ Thiên Lan.

Khuyết điểm duy nhất chính là, thi thể dùng để mượn xác hoàn hồn, cần phải có độ phù hợp cao.

Hồ Thiên Lan sau khi tìm tới tìm lui thì phát hiện, “độ phù hợp cao” này, dựa theo quan hệ huyết thống.

Huyết mạch càng gần thì độ phù hợp lại càng cao, nếu thay bằng lời khác để nói thì chính là, phải tìm ở trong những người thân của mình.

Mặc dù gia tộc Hồ Thiên Lan yếu thế, nhưng vẫn có mấy chục tộc nhân.

Nó cũng đã từng do dự, giãy dụa, đấu tranh tư tưởng, nhưng sự giãy dụa cùng do dự này lại mỏng manh đến chẳng là cái thá gì trước cơn hồng thủy đục vọng.

Từ do dự đến giãy dụa, lại đến lòng vững như bàn thạch, cuối cùng đến áp dụng, nó chỉ dùng thời gian hai ngày.

Thậm chí nó còn tìm được một lý do vô cùng kiên định: Hết thầy đều là vì gia tộc.

Gia tộc suy yếu, bị người ta bắt nạt, đều là do gia tộc không có cường giả.

Chỉ cần mình trở thành cường giả, gia tộc sẽ có thể khôi phục vinh quang.

Mà trong chuyện này thì không thể nào tránh khỏi phải có một chút hy sinh nho nhỏ.

Kết quả là, trong gia tộc của Hồ Thiên Lan đã có mười mấy con hồ ly bị “hy sinh nho nhỏ” với đủ loại nguyên nhân không rõ, hao tổn gần 1/3 số thành viên của gia tộc, mà đa phần đều là hồ ly trưởng thành, dẫn đến gia tộc gần như bị tuyệt tự.

Dù sao, luyện chế thi thể không phải là một chuyện đơn giản.

Tỷ lệ thất bại rất cao, hơn nữa luyện chế cơ thể sống không khác gì với chịu mười tám loại phương pháp tra tấn, hồ ly bị luyện chế nếu không chịu nổi mà chết đi, nó sẽ phải bỏ đi làm lại.

Sau khi luyện chế thất bại vài chục lần, cuối cùng nó đã thành công.

Không chút do dự, Hồ Thiên Lan lập tức vứt bỏ nhục thân đã khổ tu thành người nhưng lại già cỗi của mình, mượn xác trùng sinh.

Nó tiếp tục bước lên con đường tu hành, lần này nó có thể chất tốt hơn, lại càng trẻ tuổi hơn, nó có thể thuận lợi bò lên vị trí cao hơn.

Sau khi thành công và nếm được ngon ngọt, Hồ Thiên Lan càng thêm dồn hết sức lực và tâm trí lên con đường này, cũng

càng ngày càng cầu.

Mượn xác hoàn hồn trùng sinh, dựa theo lý thuyết mà nói, chỉ cần mỗi lần đều thuận lợi kế tục, vậy thì sẽ đồng nghĩa với “vĩnh sinh”!

Cái gì là vĩnh sinh?

Đó là cảnh giới tu luyện trong truyền thuyết, là ước mơ tha thiết của vạn linh trên thế gian.

Mà Hồ Thiên Lan, tự cho là mình đã tìm được đường tắt.

Trên con đường tu hành không có thời gian giới hạn, thực lực tăng trưởng chậm không phải là vấn đề, tư chất tốt hay kém cũng không phải là vấn đề.

Dưới thời gian vô hạn, rồi cuối cùng mình cũng sẽ vô địch.

Nó có kiên nhẫn, đầy đủ kiên nhẫn.

Điều duy nhất không được phép xuất hiện, là ngoài ý muốn.

Cho nên việc chuẩn bị trước là cực kỳ quan trọng.

Không quan tâm là đi đâu cũng nhất định phải chuẩn bị trước thi thể chuyển kiếp, có tư chất thượng thừa nổi bật thì càng tốt.

Trừ thi thể ra, còn cần phải có tài nguyên.

Hồ Thiên Lan đã giấu hết những tài nguyên mình lấy được ở khắp nơi trong thiên hạ, một khi chuyển sinh sẽ không đến mức mất đi tất cả tài nguyên.

Thỏ khôn có ba hang, nó có mười tám động quật.

Cách đối nhân xử thế của nó chính là không có lợi không làm, có thể cầu đến mức nào sẽ cố gắng cầu tới mức đó.

Đúng như dự đoán, sự chuẩn bị trước của nó đã phát huy tác dụng sau đó, trong một lần ra ngoài, nó gặp phải cường địch, bất hạnh bị “bỏ mình”, dựa vào hồn thể ‘kim tằm thoát xác’ mà trốn thoát, một lần nữa mượn xác hoàn hồn thành công.

Chỉ qua mấy chục năm sau, nó không chỉ trả được thù, còn trở nên cường đại hơn rất nhiều.

Cứ như vậy lại trôi qua trăm năm, thực lực của nó đã tăng đến cấp bậc trưởng lão Hồ tộc, đạo hạnh tăng tới năm trăm năm, thực tế hai đời cũng đã sống gần năm trăm năm.

Có thể xưng là nghịch thiên, phải biết, dù Hồ tộc lĩnh ngộ được tu hành, nhưng tuổi thọ cũng chỉ khoảng chừng trên dưới một trăm năm mươi tuổi mà thôi.

Ngay cả ở trong Hồ tộc, Hồ tiên năm đuôi cũng là cao thủ tính được trên mười đầu ngón tay.

Lần này Hồ Thiên Lan còn chuẩn bị kỹ càng hơn lần trước, mười tám động quật chất đầy tài nguyên tu luyện, thi thể hồ ly được luyện chế chính là cháu trai ruột của nó.

Không sai, vì để chọn lựa được thi thể có độ phù hợp cao nhất, tư chất tốt nhất, mấy trăm năm qua nó đã cưới không ít hồ ly, sinh nhiều hồ ly.

Bàn về độ phù hợp, đâu có cái gì vượt qua được huyết mạch của mình?

Hơn nữa rất dễ dàng ra tay, về phân tư chất, số lượng nhiều chắc hẳn có thể xuất hiện tư chất tốt.

Sau khi sinh ra rất nhiều hồ ly, cuối cùng, dưới sự cố gắng và thay đổi không ngừng, gia tộc Hồ tiên lông tạp màu của Hồ Thiên Lan cũng đã sinh hạ được một con hồ ly có màu lông trắng thuần, trải qua trưởng lão giám định, cho ra kết quả, đây là một linh chủng cực phẩm, trời sinh linh vận.

Hồ Thiên Lan mừng rỡ, dốc hết tâm tư cùng sức lực để bồi dưỡng.

Thời gian không phụ người có lòng, con hồ ly trắng kia trưởng thành đến thời điểm thích hợp, Hồ Thiên Lan ngay một lần đã luyện thi thành công.

Cháu trai hồ ly trắng đáng thương kia, đến chết cũng không thể tin nổi, gia gia hiền từ hòa ái dễ gần vậy mà trong một đêm đã biến thành ma quỷ dữ tợn, tàn nhẫn luyện sống nó trở thành hồ thi.

Sau khi luyện chế thành công thi thể hồ ly trắng, Hồ Thiên Lan đã bắt đầu không muốn chờ đợi thêm, muốn mượn thân sống lại ngay lập tức, dù cho tuổi thọ vẫn chưa tới.

Hồ thân linh chủng cực phẩm rất khó có được, mấy trăm năm cũng hiếm gặp.

Việc chờ đợi đặt với linh chủng, hoàn toàn có thể nói là lãng phí thời gian.

Nhưng cứ như vậy mà “chủ động” từ bỏ nhục thân hiện tại, nó lại cảm thấy không có lợi.

Thế là Hồ Thiên Lan bắt đầu mạo hiểm lần đầu tiên, để thu thập nhiều tài nguyên hơn, bởi vì nó cảm thấy nếu mình thu thập đủ tài nguyên cộng thêm nhục thân là linh chủng cực phẩm, nó có hy vọng xung kích đến tám đuôi, thậm chí là đại quan chín đuôi!

Trở thành người đứng nhất Hồ tộc!

Cho nên mới có chuyến xuôi nam lần này.

Thứ tiên nói cho nó biết, Phi Ngư Vệ hư hư thực thực từng thu được đan dược cực phẩm Thượng cổ trong truyền thuyết: Tẩy tủy đan!

Hơn nữa còn không chỉ có một viên, bên trong Phi Ngư Vệ đã có mấy người sử dụng.

Hồ Thiên Lan nghe vậy thì cực kỳ động lòng.

Tẩy tủy đan, có thể gột rửa tạp chất toàn thân, giúp cho tư chất thân thể tăng cao một bậc, tác dụng kỳ diệu vô cùng.

Nếu như sau khi mượn xác hoàn hồn xong nó có thể ăn được một viên, thì việc xung kích tám đuôi, chín đuôi, chắc chắn sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Đáng giá đi thử một lần.

Nhiệt huyết xông lên đầu, thế là liền có chuyện nó chủ động xuôi nam tiến về Kinh thành, mượn việc điều tra nguyên nhân cái chết của tứ tiên, từ đó chặt chém tổng tiền Phi Ngư Vệ.

Chuyện sau đó thì không cần nói nhiều nữa.

Mượn xác hoàn hồn vốn thuộc về đi đường ngang ngỗ tất, là phải bị trời phạt.

Đã lặp lại một lần, há có thể lặp lại lần thứ ba?

Hai chữ “vĩnh sinh” nếu có thể thực hiện một cách dễ dàng như vậy, cái Thâm Uyên kia lại từ đâu mà đến?

Hồ Thiên Lan khó khăn lắm mới có một lần vứt bỏ “cầu đạo”,
dừng cảm xông pha một lần.

Kết quả lại đụng vào ngay ngực Tần Hà, nửa cái vỏ hạt dưa
dạy cho nó hiểu cái gì gọi là “Không phải không có quả báo,
chỉ là chưa tới thời điểm mà thôi”.

Đây chính là ý trời!

Đền chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người khoác áo
choàng đen mở miệng vàng: “Thỏ khôn tích lương có ba hang,
hồ yêu hoàn hồn mười tám lộ, trời phạt qua hai khó qua ba,
cầu đạo vô bờ chớ trương dương.”

Phân thưởng: Thuật cứu tử hoàn hồn.

Chương 416 – Thuật cứu tử hoàn hồn

Thuật cứu tử hoàn hồn: Thuật chúc phúc đến từ Thần sinh
mệnh, học tập thuật này, ngài có thể chạm đến bí mật luân hồi,
không phải cứu tử không thể diệt thân.

Chú thích: Thuật này có kèm theo thuật hồn ấn, nơi đặt hồn ấn
chính là nơi phục sinh.

Tần Hà xem xét, khá lắm!

Hóa ra thuật mượn xác hoàn hồn có thể xưng là nghịch thiên
của Hồ Thiên Lan cũng chỉ là bản không đầy đủ.

Bản đầy đủ có tên là thuật cứu tử hoàn hồn.

Thuật cứu tử hoàn hồn, không phải cứu tử không thể diệt thân.

Đây là có ý gì?

Chính là muốn diệt được mình, nhất định phải diệt sát chín lần
mới được.

Trong chín lần thì đều có thể phục sinh.

Tựa như là mèo có chín mạng.

Trăm tư một hồi, Tần Hà lại lấy một con búp bê từ trong túi ra.

Đây là một phần thưởng mà hấn đã lấy được từ rất lâu rồi.

Búp bê may mắn: Búp bê đến từ Thâm Uyên, do Pháp sư số mệnh chế tạo, đặt ở cạnh người, sẽ có thể nhận được Thần linh vận mệnh chúc phúc, thể mạng một lần.

Cái đồ chơi này hấn còn chưa sử dụng đến, lại được thêm thuật cứu tử hoàn hồn.

Tổng cộng chính là mười cái mạng!!

Cái cảm giác an toàn tràn đầy, bùng nổ, chết tiệt này.

Làm cho Tần Hà có xung động muốn chết một lần xem thử một chút, cảm thấy giống như là mạng không còn đáng giá.

Thuật cứu tử hoàn hồn còn có hồn ấn kèm theo, lập tức học tập.

Trong nê cung.

Công đức hồn thân đã đạt tới trình độ bát phẩm đang đắm chìm trong vàng kim quang, có vô số bí văn vờn quanh thân, mang theo lực lượng công đức chúng sinh mệnh môn cuộn cuộn, chí dương chí cương, chí thần chí thánh, tựa như là thần linh đang ngồi đoan tọa trên chín tầng trời.

Lúc này, kim quang vô tận giống như thực chất, chậm rãi ngưng tụ ra chín ấn ký mờ hồ trước mặt hồn thân, ấn ký kia giống như hố đen, không ngừng cắn nuốt kim quang, không ngờ lại có thể khiến cho hồn thân mờ đi một phần.

Hồn thân mờ đi nhanh, nhưng khôi phục cũng nhanh.

Qua thời gian mấy chục hơi thở sau, ấn ký mờ hồ đã trở nên ngưng thực, rực rỡ sáng ngời.

Cẩn thận quan sát, bên trong ấn ký là chín “người thu nhỏ” giống hồn thân y như đúc.

Đây chính là hồn ấn.

Tâm niệm khẽ động, chín cái hồn ấn lập tức lao ra nê cung, giống như tiên nữ tán hoa, lóe lên một cái rồi biến mất, phóng đến các phương hướng khác nhau trên Đông thổ.

Nơi nó rơi xuống, có dãy núi lớn nổi danh, có nơi hoang vu không tên, có miếu thờ tiên nhân, cũng có thành quách tàn lụi.

Nơi hồn ẩn rơi xuống, chính là nơi phục sinh.

Từ giờ khắc này, Tần Hà mới chính thức có được mười cái mạng.

Cũng chính giờ khắc này, Tần Hà mới phát hiện ra, trong thế giới này, khả năng đại khái có thể chắc hẳn mình là vô địch.

Sao bỗng nhiên cảm thấy cô đơn như vậy chứ.

Tần Hà thích chí nằm lên đệm chần, gác chân bắt chéo, ngâm nga điệu hát dân gian.

“Gia, có thể luyện cho ta một viên Hóa hình đan được không.”

Con bê vẫn một mực chờ ở bên cạnh nhìn mặt đoán ý lập tức xông lại, con bê không giao hoạt được như Vương Thiết Trụ, nhưng nó cũng không ngốc, thời gian lâu dài nó dần dần cũng đã phát hiện, mỗi lần sau khi đốt xong thi thể, tâm trạng Tần Hà đều rất không tồi.

Mà thi thể đốt đi càng bất phạm, tâm trạng của hắn lại càng tốt.

Nó không rõ nguyên do là gì, nhưng đó chính là quy luật.

Nếu muốn có được chỗ tốt gì, phải tranh thủ lúc này.

Con vương bát thối tha kia chính là đã phát hiện ra điều này, gần đây mới vượt xa mình nhiều như vậy, đạo hạnh đại vương bát đã sắp đạt đến hai trăm năm.

Mà nó mới chỉ có một trăm bốn mươi năm.

Có điều, trình độ này cũng đã đạt đến yêu cầu thấp nhất để hóa hình.

Hóa hình đan, con bê đã luôn tâm niệm từ rất lâu rồi.

Có thể làm người, ai lại muốn làm bò chứ.

“Người hóa hình rồi, gia cưới ai đi hả?” Lúc này, Vương Thiết Trụ đang dọn dẹp lò đốt xác ngẩng đầu, theo bản năng ngáng chân con bê một cái.

“Hóa hình rồi cũng có thể biến trở lại mà, đâu có ảnh hưởng gì đâu!” Con bê có xung động muốn đá một móng sang, cái con đại vương bát thối tha này, xấu tính xấu xa!

Nói xong, con bê lại nhìn về phía Tần Hà, cười nhe răng bò, nịnh nọt nói: “Gia, Lamborghini vĩnh viễn là bò của ngài, chỉ cần ngài cần, dù có cõng ngài lên núi đao xuống biển lửa, Lamborghini tuyệt đối cũng sẽ không nhíu mày một cái.”

“Ngươi sẽ nhíu mày hai cái.” Vương Thiết Trụ lại đột nhiên chen ngang một câu.

“Ngươi câm miệng đi!”

Con bê tức giận đến gần như sắp nổi bão, nó cố nén nhin, nói tiếp: “Gia, dù cho Lamborghini có đứng thẳng dùng hai cái chân đi đường, thì ta vẫn có thể chở ngài trèo đèo lội suối như giẫm trên đất bằng.”

“Đứng lên cõng ta?”

Tần Hà chớp chớp mắt, tự tưởng tượng ra hình ảnh mình cười một “người đầu trâu”.

Lập tức cảm thấy, gia tăng độ cao cấp a.

Nhưng lại có thêm vài phần hài hước.

Càng quan trọng hơn chính là, quá phô trương rồi.

Vô địch thiên hạ thì nhất định phải phô trương à?

Không không không.... Vẫn nên cầu.

Cầu không phải ản nhĩn, mà là một loại tín ngưỡng, một loại phong độ.

Lại chẳng có điểm xấu nào cả, có sao mà không làm.

Người sợ nổi danh heo sợ mập, càng nhiều người biết đến cũng càng nhiều thị phi cùng phiền phức.

Hạ quyết tâm, Tần Hà vỗ vỗ đầu con bê, nói: “Yên tâm, sau này sẽ có Hóa hình đan cho ngươi, đợi thu thập đủ nguyên liệu sẽ luyện đan cho ngươi.”

“Cảm ơn gia, ngài đối xử với ta tốt nhất.” Con bê lập tức toét miệng cười, lúc đi ngang quan bên người Vương Thiết Trụ, nó còn cho Vương Thiết Trụ một cái ót.

Dáng vẻ kiêu ngạo kia, làm Vương Thiết Trụ bức bối đến trợn trắng mắt.

Tần Hà mỉm cười, chậm rãi nhắm mắt lại, bắt đầu dưỡng thần.

Nên nói vẫn phải nói, hồn ẩn kia đúng là rất tiêu hao hồn lực.

Đúng lúc này, Tần Hà đột nhiên cảm thấy một tia âm khí cực kỳ nhạt ở bên ngoài mấy chục bước đang chậm rãi tới gần.

Đó là một tiểu quỷ với thân hình hư ảo, đầu đội mũ chóp, tay cuốn dây xích sắt màu đen, màu sắc của nó đậm hơn một chút so với những linh hồn bình thường, tiểu quỷ đi xuyên tường mà vào, cửa hay tường đều không thể gây trở ngại gì cho nó.

Nhưng nó lại lộ ra dáng vẻ thấp thỏm sợ hãi, nhìn trái ngó phải, thập thập thò thò.

Đầu tiên là trốn ở đằng sau cây cột, thấy Tần Hà nhắm mắt nằm yên không có động tĩnh, nó liền thở phào, tiếp đó nó bắt đầu tìm kiếm xà nhà cùng với các nơi xó xỉnh, cũng không biết là nó đang tìm kiếm cái gì.

Qua một hồi lâu tiểu quỷ không phát hiện ra điều gì khác thường, nó mới mon men tiến đến gần lò đốt xác.

Trong lò đốt xác có một vong hồn mờ ảo đã nằm đó rất lâu, hồn thể đã thu nạp khá âm khí, màu sắc trở nên đậm hơn.

Tiểu quỷ cực kỳ quen thuộc vung xích sắt ra, trong nháy mắt xích sắt đã trói vong hồn lại, cuốn một cái đã kéo đến sau lưng tiểu quỷ.

Làm xong việc ở đây nhưng tiểu quỷ lại không rời đi ngay lập tức, nó bắt đầu dạo quanh phòng thiêu thi, bên này xem mai vương bát của Vương Thiết Trụ, bên kia nhìn ngó sừng bò của con bê.

Mà hai thú thì chẳng hề phát hiện ra tiểu quỷ.

Ngó nghiêng một hồi cảm thấy không thú vị, tiểu quỷ lại bắt đầu chuyển hướng sang Tần Hà.

Chỉ là nó không dám tới gần, chỉ dám đứng dòm từ xa xa, dáng vẻ vừa nhát gan lại vừa tò mò.

Qua một hồi lâu, dường như là tiểu quỷ nhận định được rằng Tần Hà đã ngủ say, nó mới bước từng bước đi tới gần, dù đôi mắt trống rỗng mơ hồ, lại vẫn cảm nhận được lòng hiếu kỳ nồng đậm của nó trong đó.

Lúc này, Tần Hà thành linh mở mắt, mỉm cười nhìn nó hỏi: “Ta đẹp trai không?”

Chương 417 – Tiểu quỷ mới đến

Mắt tiểu quỷ lập tức mở to, y a một tiếng rồi xoay người chạy trốn, hét to: “Quỷ nha!”

Tần Hà: “Hả o_O???”

Biu biu biu ~

Ấn định linh, Ấn trối linh trong ba mươi sáu thức trấn linh bắn ra.

Ngay tức thì tiểu quỷ không thể động đậy được nữa.

Ba mươi sáu thức trấn linh, lấy pháp lực hiện tại của Tần Hà, đừng nói là tiểu quỷ, ngay cả Âm thần Địa phủ tới cũng đủ nó uống một bình.

Đồng thời lúc này, ấn trấn linh cũng sinh ra một hiệu quả khác kèm theo.... Tiểu quỷ hiện hình.

Nó khoác một bộ đồ màu đen rộng thùng thình, vật áo rủ xuống hoàn toàn che kín chân, đầu đội mũ chóp màu đen gần như che kín cả đôi mắt.

Cái đầu nhỏ, cái cổ cũng nhỏ, xem xét như thế nào cũng giống như một “lao động trẻ em”.

Tiểu quỷ đột nhiên xuất hiện đương nhiên cũng hấp dẫn sự chú ý của Vương Thiết Trụ cùng con bé.

Hai thú như là nhìn thấy vật lạ, tiến lên vây xem.

“Gia, đây... Đây là quỷ sai vô thường đúng không.”

“Còn cầm tỏa hồn liên này.”

Hai thú cảm thấy thú vị, nhưng tiểu quỷ chỉ cảm thấy sợ hãi.

Người có mắt âm dương ở thế giới này, có thể xưng là long phượng sừng lân.

Độ ẩn thân của quý sai gần như có thể sánh ngang với âm hồn, thậm chí còn cao hơn Âm thần.

Bởi vì Âm thần đã ngưng tụ ra thực thể, nên rất dễ bị phát hiện.

Mỗi một người có được mắt âm dương đều được ghi danh ở Địa phủ, bởi vì quý sai cần cực kỳ cẩn thận trước mặt những người này, một khi quý sai không thể ẩn thân có thể sẽ tùy thời bị rơi vào nguy hiểm.

Theo lý thuyết, xác suất nhỏ như vậy thì rất khó gặp phải mới đúng.

Nhưng tiểu quý lại khổ không thể tả, nó vừa mới trở thành quý sai được có hơn nửa tháng, trong lúc phụ trách đi câu hồn trong một khu vực, đã thành linh xuất hiện hai!

Một chính là thanh niên mặc áo gai thích nằm thẳng trên giường kia, hai chính là con chồn nước lông trắng mà hắn nuôi.

Khá lắm, cảm giác kích thích đến ngất ngây, mỗi lần nó đến dương gian câu hồn cũng là sợ bóng sợ gió, như bước trên băng mỏng.

Hơn nữa, hồn phách cần câu đi ở nơi này đều rất không tầm thường.

Một cái lò đốt xác đơn sơ, không biết đưa đi bao nhiêu nhân vật hung ác.

Tiểu quý đang kinh hoảng sợ hãi thì thanh niên mặc áo gai đi đến, đỡ mũ chóp trên đầu nó lên, âm u nói: “Người anh tuấn phong độ như vậy thế mà người hô có quý, đúng là chưa gặp qua việc đời, người mới là quý đấy có được hay không!”

Tiểu quý ra sức giãy dụa, nhưng chỉ có thể khóc không ra nước mắt, gật đầu như giã tỏi: “Đúng đúng đúng, ta là quý, vừa rồi ta quên mất.”

Lúc này nó đã hoảng sợ phát hiện ra, quý lực toàn thân mình đã bị động lại đến cứng rần, hoàn toàn không thể điều động dù chỉ một chút.

“Đừng ra vẻ mặt đưa đám như vậy, ta hỏi người mấy câu, trả lời thành thật thì lát sẽ thả người.” Tần Hà ngoáy mũi nói.

“Vâng vâng vâng, ngài... ngài hỏi đi.” Tiểu quý nghe vậy thì lập tức thở phào một hơi, lại gật đầu liên tục.

“Mới tới?” Tần Hà hỏi, trước khi mở ra mắt âm dương, mặc dù hẳn không nhìn thấy quỷ sai nhưng vẫn có thể cảm ứng được một chút.

Trước đây hình như là một cặp Hắc Bạch Vô Thường, chính là hai quỷ sai phụ trách khu vực xung quanh lò hỏa táng này, về sau không biết như thế nào lại đổi thành tên tiểu quỷ này, một mình qua lại.

Xem xét có vẻ chính là ma mới vừa bắt đầu làm việc, là quỷ nhưng hết có quỷ, lại thêm lòng tò mò quá nặng, không có việc gì lại đi nhìn lên mỹ nhan thịnh thế của mình.

Mặc dù Tần Hà hẳn đã có da mặt dày nhưng vẫn bị nhìn đến hơi ngượng ngùng.

“Vâng vâng, ta vừa... Vừa trở thành quỷ sai.” Tiểu quỷ gật đầu.

“Tên là gì?”

“Thẩm Ngọc.”

“Hai tên quỷ sai vốn làm ở đây đâu rồi?”

“Bọn họ đã đi... Đi rồi.”

“Tại sao lại đi rồi?”

“Sợ... Sợ người.” Tiểu quỷ ngập ngừng do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra.

Nó nói đúng là tình hình thực tế, vong hồn ở nơi này cần câu đi không có mấy cái đơn giản, hoàn toàn chính là ở dưới bức tường sắp đổ, nguy hiểm.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Ở dưới Địa phủ cũng như giữa người với người, quỷ sai có bối cảnh, có chỗ dựa, có quan hệ, đều tìm đủ mọi cách để tránh đi những nơi như vậy.

Còn đám không có bối cảnh cũng không có quan hệ như tiểu quỷ này, cũng chỉ có thể cắn răng mà đi lấp vào.

“Như vậy à.”

Tần Hà gật gật đầu, sau đó lại hỏi: “Hẳn là tới hôm qua người phải tới câu hồn rồi, vì sao lại không đến?”

Vong hồn trong tay tiểu quỷ lúc này bởi vì tối hôm qua không kịp câu đi, nên đã thu nạp kha khá âm khí, nếu như còn chậm trễ thêm nữa, vong hồn sẽ hóa thành quỷ, lúc này sẽ xảy ra sự kiện linh dị.

“Phía dưới hiện giờ có.... Có hơi loạn, hành trình của ta ta bị trì hoãn.” Tiểu quỷ có gì nói vậy, không dám giấu giếm chút nào.

“Loạn như thế nào?” Trong lòng Tần Hà khẽ động.

“Vong... Vong hồn quá nhiều, không quản lý xuể.” Tiểu quỷ trả lời.

Tần Hà lập tức nhíu mày, Ngưu Thống lĩnh không phải kẻ tốt lành gì, nhưng lời nó nói cũng không hoàn toàn là giả.

Có vẻ như Địa phủ đã thực sự hỗn loạn.

Mấy chót là, cái đám nhát gan ngu ngốc kia.

Sau khi Ngưu Thống lĩnh bị đánh một trận, không có tên Âm thần nào dám đến đòi điện Diêm Vương nữa.

Đối với việc này, Tần Hà hoàn toàn không còn gì để nói.

Cũng không phải không cho.

Thanh Ngưu Đại Tiên là người nhỏ mọn như vậy sao?

Nói vài câu dễ nghe, thương lượng tử tế, không cần chọc người ghét như Ngưu Thống lĩnh.

Là hấn cho ngay thôi.

Dù sao hấn giữ điện Diêm Vương cũng đâu có để làm gì, sau khi nghịch thử cũng chẳng thấy có gì hiếm lạ, chỉ lay dính một thân nhân quả.

Sao không thấu hiểu tâm tư Thanh Ngưu Đại Tiên như vậy chứ?

Nghĩ tới đây, Tần Hà nhìn về phía tiểu quỷ đang sợ hãi trước mặt, đôi mắt hơi sáng lên, cười nói: “Này, cho người một cơ hội để biểu hiện, nói thật lòng đi, ta có đẹp trai không?”

Tiểu quỷ quan sát Tần Hà một chút, hơi chần chờ trong chớp mắt, gật đầu: “Hơi đẹp trai.”

“Giọng điệu người chưa đủ kiên định, cho người thêm một cơ hội.”

“Đẹp trai, đẹp trai, đẹp trai cực kỳ, đẹp trai nhất thiên hạ.”
Tiểu quý hiểu ra, điên cuồng gật đầu một cách dứt khoát.

“Vậy đúng rồi.”

Tần Hà vỗ tay đập một cái, hài lòng nói: “Xét ra Thanh Nguu Đại Tiên ta cũng chỉ kém hơn so với các vị độc giả trong truyền thuyết một chút xíu mà thôi.”

Nói xong, Tần Hà móc ra một thứ đen thùi lù từ dưới nách ra, đặt vào trong tay tiểu quý, nói tiếp: “Thấy người thành thật như vậy, thứ này cho người.”

Tiểu quý sửng sốt, cẩn thận quan sát vật trong tay một lần, đôi mắt quý lập tức tròn!

Chương 418 – Thập đại Âm soái

Âm tào Địa phủ, Quảng tiền điện.

Mấy vạn âm binh vây quanh tạo thành một quân trận khổng lồ, bao vây đám vong hồn với số lượng gấp mười lần vào bên trong, âm khí ngút trời.

Thình thoảng một chỗ nào đó lại truyền ra tiếng quý khóc sột gào, hoặc là tiếng cười điên cuồng bừa bãi.

Ngay sau đó chỗ ấy sẽ truyền ra tiếng kêu giết cùng tiếng đánh nhau, không bao lâu sau sẽ có vong hồn tràn đầy quý khí bị trói kéo đi, nhưng đôi khi cũng có thể nghe thấy tiếng âm binh gầm thét cùng tiếng kêu sợ hãi.

Trong trung tâm đám vong hồn đông nghìn nghịt, âm khí ngưng kết thành thực chất, vô số âm hồn với khuôn mặt vô cảm, ánh mắt trống rỗng bị âm khí xâm nhập, ánh mắt dần dần nhiễm lên tia đỏ máu, dần dà trên những khuôn mặt đờ đẫn kia thình thoảng cũng sẽ lộ ra vẻ dữ tợn.

Khí tức xao động, bất an càng lúc càng dâng cao.

Giống như một chảo dầu nóng sắp sôi, trước khi nó “nở hoa”, lúc nào ở bên rìa cũng sẽ tuôn ra các vòng xoáy không ngừng, vào thời điểm này chỉ cần có một tia lửa nhỏ bắn vào, là có thể khiến toàn bộ Quảng tiền điện hóa thành tro tàn.

Quảng tiền điện, điện tiền ti.

Hơn mười vị Âm thần mang khuôn mặt âm trầm lạnh lẽo, khí tức kinh khủng đang tụ tập trên sảnh đường.

Trong đó, trên cùng chính là một nam tử có mái tóc màu đỏ máu, răng nanh nhô ra ngoài, đôi mắt to như chuông đồng, khí tức cực kỳ hung hãn.

Hai bên trái phải nam tử tóc đỏ là hai Âm thần văn sĩ có có vóc dáng thấp bé, mỗi người cầm một chiếc đèn lồng trong tay, trên đèn lồng, một cái viết “ngày”, một cái viết “đêm”.

Bên trái phía dưới nữa là một vị tướng quân đầu trâu và một vị tướng quân mặt ngựa.

Bên phải phía đối diện là hai hiệp sĩ một đen một trắng, dáng người mảnh khảnh mang vẻ yêu dị, trên đầu đội mũ chóp.

Bên dưới còn có đầu ong thân người, mặt người mỏ chim, mặt người mang cá, yêu nhân mặt râu quai nón đuôi báo, thậm chí còn có một vị phụ nhân dáng người yêu kiều, dáng vẻ thướt tha yếu điệu.

Nếu có âm dân Địa phủ ở đây, nhất định sẽ ngạc nhiên đến giật nảy mình.

Thập đại Âm soái địa phủ, vậy mà toàn bộ tề tụ ở nơi này.

“Thập đại” Âm soái Địa phủ, thật ra là nói đến mười đường khẩu, cũng không phải thể hiện là chỉ có mười vị Âm soái.

Thập đại Âm sai theo thứ tự là Quỷ Vương quật, Nhật Du ti, Dạ Du ti, Ngưu Mã ti, Báo ti, Điều ti, Ngư ti, Phi Trùng ti, Mạnh bà ti.

Quỷ Vương một mình chấp chương Quỷ Vương quật, cho nên đường khẩu Quỷ Vương chỉ có một Âm soái.

Còn Ngưu Mã ti cùng Vô Thường ti thì đều bố trí hai vị Âm soái.

Ngưu mã ti theo thứ tự là Tả Thống lĩnh Ngưu Đầu, Hữu Thống lĩnh Mã Diện.

Vô Thường ti thì là Tả Thống lĩnh Bạch Vô Thường, Hữu Thống Lĩnh Hắc Vô Thường.

Cho nên nếu thực sự tính ra thì tổng cộng có mười hai vị Âm soái.

Phía dưới Diêm Quân Địa phủ, mặc dù mười hai Âm soái không phải là kẻ mạnh nhất, nhưng cũng thể hiện chiến lược cao nhất của Địa phủ, nếu như đồng thời đưa ra quyết định, ngay cả Diêm Quân cũng không thể sửa đổi.

“Tất cả đều đã tới đông đủ, vậy đưa ra ý kiến đi, nếu còn tiếp tục như vậy thì e là sẽ trần không được.” Lúc này, Quỷ Vương mở miệng nói trước tiên, giọng nói của hắn rè, trầm, nhưng lại mang theo sức mạnh hùng hồn.

“Hừ hừ, còn có biện pháp nào nữa, hoặc là đánh thức Diêm Quân đại nhân, hoặc là lấy lại điện Diêm Vương, bằng không hồn hải tai ương này, khó giải.” Khóe miệng Bạch Vô Thường nhếch lên lộ vẻ trào phúng, ánh mắt liếc nhìn sang Ngưu Thống Lĩnh ở phía đối diện một cái.

“Đúng vậy, hai con đường luôn phải chọn một đường để đi, đây chính là một lựa chọn.” Hắc Vô Thường phụ họa, cười đều nói: “Về phần nhân tuyển, ai gây chuyện kể đó đi giải quyết thôi.”

Lời này vừa ra, không chỉ Hắc Bạch Vô Thường, tất cả Âm thần đều đồng loạt nhìn về phía Ngưu Thống lĩnh.

Mặc dù điện Diêm Vương không phải là do Ngưu Thống lĩnh làm mất, nhưng chuyện tốt này lại là do mấy tên Âm quan phụ thuộc vào hắn làm ra.

“Nhìn bản Thống lĩnh làm gì, chuyện này đâu có liên quan gì tới bản Thống lĩnh ta?” Ngưu Thống lĩnh lạnh lùng trừng mắt nhìn Hắc Vô thường, nói: “Bản Thống lĩnh khuyên người nên chú ý lựa lời, tránh sinh ra hiểu lầm.”

Thập đại đường khẩu Địa phủ, Vô Thường ti cùng Ngưu Mã ti luôn đối chọi gay gắt, chính là đối thủ một mất một còn công khai.

Bởi vì chức trách của hai ti tương đồng giao nhau, nói cụ thể thì Vô Thường ti phụ trách câu vong hồn bình thường, còn Ngưu Mã ti câu quỷ hồn hóa quỷ, đẳng cấp xuất động của Ngưu Mã ti cao hơn Vô Thường ti.

Nhưng tình huống thực tế chính là, dù cho Vô Thường ti gặp phải nhân vật hung ác sẽ không cầu viện Ngưu Mã ti, mà Ngưu Mã ti cũng sẽ không ra tay giúp đỡ, hai bên chỉ nhìn đối phương chê cười, tiếp đó tìm cơ hội đâm một đao sau lưng.

Chức trách tương đồng giao nhau, tất nhiên là một núi không thể chứa hai hồ.

“Không có liên quan gì với ngươi?” Bạch Vô Thường cười lạnh nói: “Ai không biết Lăng gia là người của Ngưu Mã ti các ngươi? Thế nào, muốn quyệt nợ à?”

“Bạch Vô Thường, ngươi không có bằng chứng thì đừng có mà bôi đen sự trong sạch của ta, việc Lăng gia đánh cắp điện Diêm Vương chẳng có một tơ một sợi liên hệ nào với Ngưu Mã ti ta cả, Ngưu Mã ti vừa biết được Lăng gia đánh cắp điện Diêm Vương, đã lập tức giải quyết bọn chúng tại chỗ để răn đe đấy.” Lúc này, Mã Diện mở miệng, giọng điệu trầm vang, đáng vẻ công bằng chính nghĩa lắm liệt.

“Hừ hừ, giải quyết tại chỗ, ta xem chính là giết người diệt khẩu thì có.” Hắc Vô Thường chế giễu lại.

Chương 419 – Ai đi?

“Hắc Vô Thường, ngươi đừng có mà phỉ báng!”

“Trên dưới toàn bộ Lăng gia, dù có tội hay vô tội đều bị ngươi diệt sạch, ngươi gọi đây là chính pháp?”

“Lăng gia là do Ngưu Mã ti chúng ta cai quản, định tội như thế nào cũng không nhọc đến Vô Thường ti các ngươi bận tâm, đừng có vượt giới hạn.”

“A, bây giờ lại thừa nhận là do các ngươi quản lý rồi, vừa nãy sao phải sạch sẽ như vậy?”

“Bớt nói nhảm!” Ngưu Thống Lĩnh quát to một tiếng, trừng Hắc Bạch Vô Thường, nói: “Ít nhất thì lão tử cũng đã từng đi

đến dương gian đòi lại điện Diêm Vương, có bản lĩnh các người cũng đi đi.”

“Đó cũng lắm gọi là người lấy công chuộc tội, hơn nữa cuối cùng người cũng đâu có lấy lại được.”

“Đúng vậy, nào chỉ là không lấy lại được, ta còn nghe nói, ngay cả binh khí đều bị đánh mất.”

“Muốn gán tội cho người khác sợ gì không có lý do, dù không có binh khí, lão tử vẫn có thể giẫm chết đám các người đây.”

“Khẩu khí lớn đây, làm như ai sợ người vậy!”

“Giỏi tới đi!”

“....”

Cứ như vậy, hai bên người một lời ta một câu, càng nói càng đối chọi gay gắt.

Âm khí chấn động, gần như chuẩn bị ra tay.

Thực sự chẳng khác gì chợ búa trên dương gian.

“Câm miệng hết đi!”

Lúc này, Quỷ Vương quát to một tiếng.

Tình cảnh như vậy, không chỉ không đưa ra được biện pháp giải quyết, mà còn có thể tự mình ra tay đánh nhau trước.

Hai bên lúc này mới ngừng lại, không nói nữa.

Diêm Quân bế quan, Quỷ Vương dẫn đầu, vẫn cần phải nể mặt một chút.

Nhưng vừa yên tĩnh, lập tức không còn có âm thanh nào phát ra.

Chuyện Ngưu Thống lĩnh đi đến dương gian đòi điện Diêm Vương từ “Thanh Ngưu Đại Tiên” đã sớm không phải là chuyện bí mật gì.

Âm ti chấp chương Luân hồi, cho nên có rất nhiều thủ đoạn dò xét.

Khá lắm, ngay cả Ngụy thần Thiên Đình sau lưng Ngưu Thống lĩnh cũng bị đánh diệt.

Khung xương khô kia, chính là di chủng Hồng Hoang hàng thật, có lai lịch cực lớn.

Ngưu Thống lĩnh được cứu một mạng, bò lăn trở về.

Như vậy thì cmn còn ai dám mở miệng nói chuyện chứ?

Đòi?

Ai đi?

Ngưu Đầu Mã Diện thì dù có gác đao ngay cổ, bọn chúng cũng không đi.

“Thanh Ngưu Đại Tiên” kia không đánh giết tới Địa phủ, cũng đã coi là chuyện tốt rồi.

Còn về đánh thức Diêm Quân đang bế quan, cũng có nguy hiểm cực lớn.

Nơi Diêm Quân bế quan, chính là di tích Luân hồi thượng cổ dưới mười tám tầng Địa Ngục, bên trong chứa sát cơ cực kỳ kinh khủng còn sót lại.

Nguy hiểm không kém bao nhiêu so với việc chiến đấu cùng Thanh Ngưu Đại Tiên.

Có thể trở thành Âm thần Địa phủ, ai cũng không phải kẻ ngu.

Quý Vương lập tức đen mặt, Ngưu Đầu Mã Diện công nhiên diệt khẩu, còn kiên quyết rằng việc đánh mất điện Diêm Vương không có liên quan gì với phe mình, dù hắn rất tức giận, nhưng cũng chẳng thể làm gì.

Chiến lược của Ngưu Thống lĩnh không thua kém mình chút nào, hơn nữa bên cạnh còn có Mã Diện với chiến lược cũng không hề tầm thường.

Từ trước đến nay, “Ông Hanh ông Cáp” Địa phủ này vẫn luôn mặt dày không cần thể diện lại còn ngang tàn.

Mấu chốt nhất là, bọn chúng có quan hệ không rõ ràng với đám Ngụy Thiên Đình bên kia, bộ xương lần trước có thể chỉ là một góc núi băng.

Đau đầu nhức óc.

Bất đắc dĩ, nó chỉ có thể đưa một ánh mắt cho phụ nhân xinh đẹp, cũng chính là Mạnh bà.

Thời khắc quan trọng, vẫn phải dựa vào người của mình.

Nếu còn không nói gì, sẽ lại phải kết thúc mà không có kết quả.

Không đàn áp được hồn hải tai ương bên ngoài, địa bàn của hắn sẽ bị đứng mũi chịu sào, hắn là kẻ phải gặp xui xẻo đầu tiên.

Mạnh bà nở nụ cười xinh đẹp, giọng dễ nghe nói: “Ta nói này, điện Diêm Vương chính là thần khí Luân hồi, đối với người trên dương gian thì thật sự là không có tác dụng gì lớn, theo ta thấy, vẫn nên thử tiếp xúc với vị Thanh Ngưu Đại Tiên kia một chút, nói rõ lợi và hại, nếu cần thì bỏ ra một cái giá, xem có thể đổi lại điện Diêm Vương hay không.”

Lời này cuối cùng cũng dẫn phát đám Âm thầm suy xét.

Tuy nói điện Diêm Vương là thần khí, nhưng dù sao đó cũng là minh khí, đối với người dương gian thì đúng là không có tác dụng gì lớn, ngược lại còn rất dễ bị lây nhiễm nhân quả.

Có điều vẫn không có ai mở miệng tiếp lời, bởi vì vấn đề mấu chốt vẫn là vấn đề ban đầu kia.

Ai đi?

Ngay cả bộ xương kia mà Thanh Ngưu Đại Tiên cũng có thể diệt, chiến lực hắn thông thiên triệt địa, nói gì đến một tên Âm soái.

Tất cả Âm soái đồng thời tiến lên, cũng không có cơ hội chiến thắng.

“Ý kiến hay, người nào đi thì thích hợp đây?” Quý Vương lập tức truy vấn, khó khăn lắm mới cho ra một phương án, không thể lại để tràng cảnh rơi vào tình trạng đóng băng.

Đám Âm thần nghe vậy, đều không tự giác nhìn về phía Mạnh bà.

Lúc này nếu Mạnh bà mở miệng điểm tướng, chỉ kẻ nào chính là đắc tội vào chỗ chết với kẻ đó, thậm chí còn có thể đốt lửa đến trên đầu mình.

Thế nhưng Mạnh bà vẫn bình tĩnh ung dung, nói tiếp: “Đầu nhất thiết phải là chúng ta đi chứ, chỉ cần phái ra một tên sứ

giả là được.”

Lời này vừa ra, ánh mắt đăm Âm thần cuối cùng cũng sáng lên.

Phái sứ giả, không cần tự mình đi.

Chuyện này được!

Mặc dù hơi ném Thần cách, rụt rụt rè rè không lên được mặt bàn.

Nhưng.... Chung quy là không cần tự mình bất chấp nguy hiểm.

“Đây là một biện pháp tốt.” Bạch Vô Thường tiếp lời, lại nhìn về phía Ngưu Thống lĩnh: “Lần này Ngưu Mã ti các người cũng nên phái ra sứ giả chứ nhỉ?”

Ngưu Thống lĩnh trừng mắt, lại mở miệng phản bác lần nữa: “Dựa vào cái gì mà để Ngưu Mã ti ta phái người, Ngưu Mã ti ta đã tiếp xúc với Thanh Ngưu Đại Tiên một lần rồi, nói thế nào bây giờ cũng nên đến phiên Vô Thường ti các người chứ?”

“Đúng vậy, nên đến lượt các người.” Mã Diện cũng mặt dày hòa theo.

Phái sứ giả đi thì đúng là không cần tự mình bất chấp nguy hiểm, nhưng cần phải chuẩn bị đồ vật trao đổi đây, ai biết Thanh Ngưu Đại Tiên muốn cái gì.

Nếu như sư tử há mồm, người cho hay là không cho đây?

Mặc dù cuối cùng thì khả năng lớn vẫn là phía bên mình phái người ra, nhưng phản kháng một chút là việc phải làm.

Đây là quá trình.

Quá trình đối chọi lẫn nhau trong hơn một ngàn năm của Ngưu Mã ti cùng Vô Thường ti.

“Không biết xấu hổ!”

Hắc Bạch Vô Thường mắng một câu, đang muốn dựa vào lý lẽ mà cắn chết Ngưu Đầu Mã Diện.

Lúc này cửa điện đột nhiên mở ra, một tên Âm quan mang vẻ mặt tràn đầy kích động lao vọt vào, lớn tiếng nói: “Quỷ Vương

điện hạ, chư vị Âm soái, điện Diêm Vương đã được mang về.”

Chương 420 – Ta khen hấn đẹp trai

Một lát sau, khi tiểu quỷ nơm nớp lo sợ, run run rẩy rẩy nâng điện Diêm Vương đi vào nghị sự đường.

Biểu lộ của hơn mười vị Âm soái có mặt ở nơi này, phải nói là cực kỳ đặc sắc.

Đa số Âm soái đều lộ ra vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, bởi vì điện Diêm Vương, một thân vật như vậy đặt chung với thân phận của tên tiểu quỷ này, quả thực là quá không tương xứng.

Đánh giá tiểu quỷ, một thân sai phục cùng mũ chóp khoác ở trên người, trông có vẻ buồn cười.

Trên mũ chóp không có chữ viết gì, đây là mũ chóp trắng mà chỉ có quỷ sai câu hồn cấp bậc thấp nhất mới đội.

Ngưu Đầu Mã Diện thì lộ ra vẻ mặt như là bị sét đánh.

Tiểu quỷ nâng điện Diêm Vương trên tay, không quan tâm nó là cấp bậc nào.

Điều quan trọng là, điện Diêm Vương là thật, vừa nhìn đã có thể phân biệt ra, thật đến không thể thật hơn.

Càng quan trọng hơn chính là, tiểu quỷ này thuộc Vô Thường ti đối đầu với bọn họ!

Còn về Hắc Bạch Vô Thường thì hoàn toàn chính là mừng rỡ như điên.

Niềm vui bất ngờ này hơi lớn, lớn đến mức trong lúc nhất thời cũng khó mà tiêu hóa được.

Hai bọn họ hoàn toàn không có ấn tượng gì về tên tiểu quỷ này cả, dưới cờ Vô Thường ti có mười vạn âm binh, đừng nói là Âm sai vừa gia nhập vào Vô Thường ti như nó, dù cho là Âm sai cấp giáp, bọn họ cũng không nhận ra được mấy tên.

Nhưng mà hết thấy đều không quan trọng.

Quan trọng vẫn là câu nói kia, tiểu quỷ này thuộc Vô Thường ti, như vậy đã đủ rồi.

Đã lấy lại điện Diêm Vương, có công hay không công thì cũng bỏ qua một bên trước, chỉ cần nhìn sắc mặt Ngưu Đầu Mã Diện, đã đủ để bọn họ điên cuồng vui vẻ một hồi.

Quả nhiên, một câu nói của Mã Diện đã đáp lại sự chờ mong của Hắc Bạch Vô thường, hắn không tin được mà hô to: “Chuyện này không thể nào, một tên Âm sai cấp đình nho nhỏ, dựa vào cái gì?”

“Dựa vào nó là Âm sai của Vô Thường ti ta!” Bạch Vô Thường lập tức chế giễu lại.

Hắc Vô Thường thì càng khiến người tức chết không đền mạng, nói: “Bởi vì Ngưu Mã ti các ngươi bình hùng một người hùng, tướng hùng cả quân hùng.”

(Binh hùng một người hùng, tướng hùng cả quân hùng: Trong một tập thể, nếu thành viên mạnh thì chỉ là cá nhân mạnh, nếu người lãnh đạo giỏi thì cả quân cũng sẽ mạnh, ngược lại, nếu như lãnh đạo bất tài vô dụng, không có năng lực thì quân dưới trướng cũng sẽ như vậy)

“Ngươi!”

Mã Diện tức giận, vốn là mắt ngựa đã to, lúc này thì sắp trợn đến lồi cả ra ngoài.

Mà Ngưu Thống lĩnh thì hoàn toàn chính là không dám mở miệng nói chuyện.

Bởi vì hắn đã nghiệm ra một dấu hiệu khiến hắn phải e sợ.

Hắc Bạch Vô Thường này, không lẽ có quan hệ gì đó với “Thanh Ngưu Đại Tiên” kia?

Bằng không thì dựa vào cái gì?

Điện Diêm Vương cũng không phải là một hòn đá đen bên vệ đường.

“Ngươi tên là gì?”

Quý Vương nhìn tiểu quỷ toàn thân run lẩy bẩy đang nâng điện Diêm Vương trên tay, vươn tay ra chộp một cái liền thu điện Diêm Vương vào lòng bàn tay mình, sau đó hỏi.

“Ta.... Ta ta ta....”

Kết quả tiểu quỷ căng thẳng sợ hãi lắp bắp cả nửa này, cũng không thể nói ra tên của mình.

Trong thế giới Địa phủ phân chia đẳng cấp cực kỳ nghiêm ngặt, mà thập đại Âm soái có thể xưng là nhân vật đại khủng bố tuyệt thế, nắm quyền sinh sát trong tay, thậm chí chỉ cần một ánh mắt.

So với dương gian thì chỉ có hơn chứ không có kém.

Người dương chết đi còn có kiếp sau, nhưng người âm mà chết đi thì chính là hồn diệt.

Đối với tiểu quỷ mà nói, Âm sai cấp bính ngay trên nó cũng đã được coi là đại nhân.

Còn Âm soái thì hoàn toàn chính là truyền thuyết, mấu chốt nhất là, cả nghị sự đường này đều là Âm Soái, hơn nữa hai vị đại thống lĩnh Hắc Bạch Vô Thường của Vô Thường ti cũng ở đây.

Hiện tại tiểu quỷ giống như là Vương Tiểu Nhị tiến vào điện Kim Loan, cả hồn đều đang run rẩy.

“Cứ bình tĩnh mà trả lời, không cần căng thẳng, có gì bản Thống lĩnh sẽ giúp ngươi, lấy lại được điện Diêm Vương chính là lập công lớn, bản Thống lĩnh nhất định ban thưởng cho ngươi thật tốt.” Lúc này Bạch Vô Thường tỏ ra vẻ mặt hiền lành, khích lệ nói.

Có câu nói này, tiểu quỷ cuối cùng cũng cảm thấy có chỗ dựa, an tâm lại, bắt đầu lắp bắp trình báo tính danh.

“Ngươi có biết điện Diêm Vương này là vật như thế nào không?” Quý Vương lại hỏi.

Tiểu quỷ gật đầu, vội vàng nói: “Nó là thần... Thần khí.”

“Ừm.” Quý Vương gật đầu một cái, lại hỏi tiếp: “Vậy điện Diêm Vương này, ngươi lấy được từ trong tay ai?”

“Hắn bảo... Hắn là Thanh Ngu Đại Tiên.” Tiểu quỷ trấn tĩnh hơn một chút.

Nhưng lời vừa nói ra, cả sảnh đường lại biến sắc.

Bốn chữ Thanh Ngu Đại Tiên, đối với những kẻ trong Địa phủ biết rõ mọi chuyện như bọn họ, chính là tồn tại cường hãn đến mức vô địch.

Địa phủ chấp chương Luân hồi, có nhiều thủ đoạn tra tìm bí mật hơn dương gian không biết bao nhiêu lần, không tra không biết, vừa tra liền giết mình.

Mặc dù đã có dự cảm từ trước, nhưng bốn chữ Thanh Ngu Đại Tiên thật sự từ miệng tiểu quỷ nói ra, vẫn có lực trùng kích mạnh đến mức khiến người ta giật mình sợ hãi.

Thế là một cách đương nhiên, Quỷ Vương lập tức truy vấn: “Vậy ngươi làm thế nào mà có thể lấy lại được điện Diêm Vương từ trong tay Thanh Ngu Đại Tiên?”

“Theo bản Thống lĩnh xem ra, là tiểu quỷ nhà ngươi ăn trộm đúng không?”

Ngu Thống lĩnh vội vàng ép hỏi, thậm chí khi vừa nghĩ tới điều này liền khiến hắn cảm thấy kích động.

Không thể chỉ có một mình hắn đắc tội Thanh Ngu Đại Tiên được, tốt nhất là Vô Thường ti cũng phải dính lên chút.

Nếu thật sự là như vậy, mình có thể tránh đi một thời gian, chờ gió yên sóng lặng thì quay trở lại.

Lời này vừa ra, Hắc Bạch Vô Thường lập tức đồng thời biến sắc.

Tiểu quỷ bị dọa đến cả người run lên, vội vàng xua tay: “Ta... Ta không có ăn trộm, không có trộm đồ!”

“Vậy ngươi dựa vào cái gì mà có thể lấy lại được điện Diêm Vương?” Mã Điện lại truy hỏi tiếp.

“Là... Là Thanh Ngu Đại Tiên đưa... Đưa cho ta.” Tiểu quỷ vội vàng nói.

Mã Điện nghe được câu trả lời này, cả khuôn mặt tức thì căng chặt, còn Ngu Thống lĩnh thì nghiêng mạnh răng một cái.

Hy vọng tan vỡ.

“Tại sao Thanh Ngu Đại Tiên lại đưa điện Diêm Vương cho ngươi?” Lúc này, Mạnh bà hỏi, lòng hiếu kỳ tràn đầy đã thúc đẩy bà ta nhìn không được mà mở miệng.

Thanh Ngu Đại Tiên đột nhiên xuất hiện, không rõ lai lịch, không gian suy tưởng thực sự quá lớn.

Tiểu quỷ dừng một chút, nói: “Ta.... Ta khen hấn đẹp trai.”

Mạnh bà: “Hả o_O?”

Đám Âm thần: “Hả o_O??”

Hắc Bạch Vô Thường: “Hả o_O???”

Ngu Đầu Mã Diện: “x__x”

Chương 421 – Ba yêu cầu

Một lát sau, tất cả Âm soái đều đồng loạt chậm rãi quay đầu nhìn về phía Ngu Thống lĩnh.

Trong đại sảnh, câu nói của tiểu quỷ vẫn còn đang quanh quẩn.

“Khen hấn đẹp trai~”

“Đẹp trai~”

“Đẹp~”

Ngay cả Mã Diện, cũng phải nhăn mặt nhìn về phía Ngu Thống lĩnh.

Còn về biểu cảm của Ngu Thống lĩnh thì khỏi phải nói đặc sắc đến cỡ nào.

Lúng túng?

Xấu hổ đến muốn độn thổ?

Phẫn nộ?

Khó có thể tin được?

Trên mặt Ngu Thống lĩnh không thể phân biệt rõ ra là loại biểu cảm gì, nhưng chắc chắn là có đủ tất cả các loại.

Chuyện này giống như người cố gắng đẩy một cánh cửa, nhưng có đẩy như thế nào cũng không đẩy được cửa mở ra.

Thế là hao hết sức chín trâu hai hổ cạy khóa, phá khung cửa.

Thậm chí trong cơn giận dữ còn tháo cửa ra thành tám mảnh.

Kết quả lại phát hiện, cánh cửa kia.... Là kéo ra để mở, hơn nữa còn hoàn toàn không bị khóa.

Cái cảm giác muốn nguyên rửa không nguyên rửa được, muốn chửi mắng cũng không biết mắng cái gì, khiến cho Ngưu Thống lĩnh gần như sắp phát điên.

Thanh Ngưu Đại Tiên cái cốt chó gì?

Người khác khen người đẹp trai?

Người liền đưa điện Diêm Vương cho họ?

Làm người tại sao có thể tự luyện đến như vậy? Hay là người xem thường điện Diêm Vương?

Đó là thần khí, thần khí!

Không phải là một hòn đá đen bên đường!

Vương bát đản, dáng dấp của người không hề đẹp trai chút nào!

“Thanh Ngưu Đại Tiên kia, có nói cái gì hay đưa ra yêu cầu gì không?” Lúc này, vẫn là Mã Diện không thể nhìn nổi nữa, mở miệng cứ vẫn tình thế.

Không có cách.

A Ngưu thực sự là quá thâm hiểm.

Trận chiến ở Lê Kinh trên dương gian suýt chút nữa đã tịch diệt nó, may là trong bụng không có phân, nếu có cũng đã bị đánh phọt ra rồi.

Xà mâu từng bồi bạn nó không biết bao nhiêu năm không còn, chỗ dựa thì cũng đã bị một môi lửa đốt diệt.

Hơn nữa còn bị thương không nhẹ.

Đừng thấy có vẻ như nó hiện tại giống như không có vấn đề gì, thực ra là nó đã sử dụng bí dược rồi giả bộ như không sao,

nếu thực sự đánh nhau thì thực lực còn không bằng một nửa trước kia.

Trong khoảng thời gian gần đây, bản thân mình luôn cùng nó như hình với bóng, chính là sợ hai con hàng Hắc Bạch Vô Thường phát hiện ra manh mối gì đó, thành linh ra tay tập kích đánh giết.

“Có... Có chút yêu cầu.” Tiểu quỷ gật đầu.

Lời này vừa ra khỏi miệng, đám Âm soái mới bỏ qua Ngưu Thống lĩnh, một lần nữa tập trung ánh nhìn đến trên thân tiểu quỷ.

Ngưu Mã liếc nhìn nhau một cái, lúc này mới thở phào một hơi.

Có yêu cầu, như vậy mới đúng.

Nếu ngươi không đưa ra yêu cầu, Ngưu Mã ti sẽ bị chê cười.

Đánh sống đánh chết, kết quả lại không bằng một lời khen của người ta?

Ngưu cùng Mã còn cần mặt mũi hay không?

Dù tốt đẹp hay khốn khổ, đều vẫn luôn bị so sánh.

“Có yêu cầu gì?” Quỷ Vương dò hỏi.

“Hắn nói... Nói rằng hắn không hài lòng với việc thẩm phán của Địa phủ, qua một thời gian nữa hắn sẽ đến Địa phủ tuần tra, có... Có ba yêu cầu, nếu không đạt được hắn sẽ lật cả Địa phủ lên.”

“Ba yêu cầu gì?” Quỷ Vương lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

“Thứ nhất, công bằng.”

“Thứ hai?”

“Công bằng.”

“Thứ ba thì sao?”

“Vẫn là cmn công bằng!”

....

Để tiểu quỷ chuyển lời cho Địa phủ xong, đối với Tần Hà mà nói, chuyện của Địa phủ coi như đã đến giai đoạn cuối.

Những ngày tiếp theo, cuộc sống lại trở về khoảng thời gian yên ổn, về phần Địa phủ sẽ nổi lên sóng gió gì.

Ngoại trừ Âm thần Địa phủ, không có ai quan tâm.

Ngay cả Tần Hà cũng không quan tâm.

Đã trả lại điện Diêm Vương rồi, bọn họ thích như thế nào thì tùy.

Còn việc tuần tra gì kia, đó chỉ đơn giản là hù dọa cái đám Âm thần Địa phủ kia một chút mà thôi.

Dù sao Tần mỗ chính là một cây gậy quấy phân heo.

Ai cũng không biết hắn sẽ chạy đến nơi nào khuấy đảo một trận.

Sau khi quấy xong thì sao?

Ngại quá, bình thường cũng không có tiếp đó.

Hắn rất lười, chỉ cần không phạm vào tay hắn.

Có thể mặc kệ thì cứ mặc kệ, đến khi nào nhìn không nổi nữa thì tính sau.

Cái này cũng rất giống với vùng trời trên đầu kia.

Bên ngoài Thành, mắt thấy mầm xuân đã gieo xuống đất, nhưng thời tiết lại càng ngày càng khô hanh, Cốc vũ sau Kinh trập hoàn toàn không có một hạt mưa nào rơi xuống.

Tình trạng hạn hán vừa mới được làm dịu, nay lại có dấu hiệu sắp kéo nhau trở lại.

Dân chúng nhìn rõ ở trong mắt, nôn nóng ở trong lòng.

Lòng dân không thể tránh được lại bắt đầu hoang mang, giá cả lương thực đánh hơi được mùi, lại bắt đầu tăng cao.

Tần Hà thấy sao, hắn chẳng cảm thấy gì cả.

Người ở Kinh thành, không thiếu tiền, mà bên cạnh chính là Đại Vận Hà, cũng không thiếu nước.

Nông dân gặp hạn cũng sẽ không chạy đường dài đi đến miếu tiên nhân trong Kinh thành để cầu mưa, thỉnh thoảng cũng có tốp năm tốp ba người đến cầu mưa, nhưng cũng nhanh chóng bị đủ mọi lời cầu nguyện khác bao phủ.

Không có cách, hiện tại Thanh Ngưu Đại Tiên đã có thành tựu, không còn như lúc Hầu Tiểu Lục cầu nguyện gì cho nấy nữa.

Nhưng thế nào cũng không thể chịu đựng nổi thời tiết nóng nực, mỗi ngày mặt trời chói chang nóng bức, con bê nóng đến chảy cả mỡ.

Tần Hà không chịu nổi, chỉ lên trời một cái, lập tức gió nổi mây phun, sấm chớp rền vang.

Mưa gió vừa tới, Kinh thành liền có thể trở nên mát mẻ mấy ngày.

Tiếp đó, qua mười ngày nửa tháng, trời nóng lên, mưa lại tới.

Ài, đây chính là mưa thuận gió hòa.

Chương 422 – Lật bàn không chơi

Cái này gọi là núi không cần cao, có tiên ắt sẽ có tên.

Nước không cần sâu, có rồng ắt sẽ linh thiêng.

Bên tàu Kinh thành có ẩn giấu một vị Thanh Ngưu Đại Tiên, nơi này liền trở nên địa linh nhân kiệt.

Dân chúng cũng xem như có được một con đường sống.

Nhưng dân chúng ở Thiểm Cam xa xôi, lại không được may mắn như vậy.

Cuộc phản loạn ở Thiểm Cam ngày càng trở nên nghiêm trọng, từ sau khi đánh hạ được năm huyện Thạch Lô, Ninh Hương, Tắc Sơn, Văn Hỉ, Hà Giản, Sấm quân đã tỏa ra tứ phía, đánh đâu thắng đó.

Đại quân nhân lúc Hoàng Hà cạn nước, dễ dàng đột phá thiên tuyến Hoàng Hà, đánh vào đất Tấn, liên tiếp hạ được Bồ Châu, Đại Ninh, Dương thành.

Bọn chúng vẫn duy trì truyền thống lưu chiến tứ phương, mười vạn đại quân kéo theo mấy chục vạn dân chúng, đội ngũ hành quân trùng trùng điệp điệp, những nơi đội quân đi qua,

cái gì có thể ăn đều bị ăn sạch, thậm chí cả vỏ cây cũng không còn.

Tiếp đó lại cuốn thêm càng nhiều dân chúng không có thức ăn, tiếp tục tràn đến nơi khác.

Thế như châu chấu, người như quỷ đói.

Quan quân đánh đâu thua đó, liên tiếp tháo chạy.

Triều đình chấn động, vội vã gọi Trần quốc tướng quân Tào Văn Chiêu lĩnh ba ngàn tinh kỵ nhập quan để bình định.

Không thể không nói, biên quân đúng là biên quân.

Ở trước mặt Dịch Lỗ thì có vẻ yếu kém, nhưng đặt ở trước mặt Sấm quân, lại tựa như là thần binh từ trên trời giáng xuống.

Tào Văn Chiêu tiến nhanh trong đêm, vừa tiến vào đất Tấn chính là hai trận chiến thắng.

Trận thứ nhất lấy hai ngàn kỵ binh phá tan hai quân doanh của Sấm quân, chém đầu hơn hai vạn người.

Trận thứ hai thừa thắng xông lên, lấy ba ngàn kỵ binh xông phá ba doanh Sấm quân, chém đầu hơn ba vạn.

Nếu so sánh về trình độ tổ chức cuộc chiến loạn thì Sấm quân rõ ràng cao hơn Liên giáo một bậc, thanh thế Sấm loạn to lớn hơn rất nhiều, nhưng so về chiến lực thì rõ ràng lại kém hơn rất nhiều.

Chư công triều đình nhận được tin chiến thắng, cuối cùng cũng thở phào một hơi, tạm thời Đại Lê vẫn chưa tận được.

Thế là ban ngày bọn họ rung rung nhận lấy lương thực và tiền lương quân mà Ngụy Thiên Tuế móc từ Giang Nam tới, bổ sung một chút vào quốc khố lại bắt đầu có chuột chạy.

Buổi tối thì đến các thanh lâu viện quán lớn, thối thối tiêu, lắc lắc hông, nhảy nhảy múa, khách quý chật nhà, thuận tiện thương lượng xem làm như thế nào để vét được từ Ngụy Thiên Tuế một khoản, tố cáo ông ta sưu cao thuế nặng, moi móc không giới hạn ở Giang Nam.

Tầu chương bay đến ngự tiền, Ngụy Thiên Tuế vừa xem xét, lập tức tức giận đến lách mũi.

Cái đám người vương bát đản các ngươi, ngày nào cũng chi, hồ, giả, dă, không hề bận tâm đến trước đại chiến thì binh tướng ăn cái gì uống cái gì, muốn khai chiến đúng không?

Bản công công thánh quyền chính vinh, còn sợ các ngươi hay sao?

Ông ta không chút do dự lập tức đáp lễ, sai người lấy một môi lửa đốt “thư viện Đông Lâm” thành một bãi đất trống.

Thư viện Đông Lâm là nơi như thế nào?

Phật môn có Linh Sơn, Đạo môn có Côn Luân.

Đó là thánh địa tinh thần của đám văn nhân Đông Lâm.

Một môi lửa đốt hết, xem các ngươi có thể làm cái gì.

Khá lắm, việc này coi như là thọc tổ ong vò vẽ.

Trên chiến trường phía trước đã đánh binh binh âm âm náo nhiệt, trên triều đình thì còn náo nhiệt hơn ba phần.

Tin tức vừa truyền về Kinh thành, đám người đảng Đông Lâm ai nấy đều đỏ cả mắt, đặc biệt là phái Thanh lưu.

Tầu chương giống như là bão tuyết, thi nhau phóng lên ngự trác, một ngày ba tàu, gần như sắp chôn vùi luôn Hoàng Nhi Gia.

Một trận gió nổi mây phun trước nay chưa từng có trên triều đình, bao phủ toàn bộ trung khu.

Ba người thành hồ, miệng nhiều người xói chảy vàng, mặc dù Ngụy Thiên Tuế đang quyền thế mạnh mẽ, nhưng đám văn nhân Đông Lâm cũng không phải ăn chay.

Cho dù không phải là người của đảng Đông Lâm, cũng không thể nhìn nổi.

Đốt cháy thư viện, tổn hại văn hóa nghiêm trọng, hể là người có học thức trong thiên hạ thì không thể bỏ qua.

Theo suy nghĩ của bọn họ, việc này hoàn toàn có thể đánh đồng với Tô long “đốt sách chôn người tài”.

Ngụy Thiên Tuế xem xét tình thế này, cũng cảm thấy hơi luống cuống, cuối cùng chỉ có thể liều chết phủ nhận, một mực chắc chắn rằng đảng Đông Lâm ngậm máu phun người, phát

động Yêm đang quấy lên nước đục, đồng thời liều mạng thay đổi sự chú ý của Hoàng Nhi Gia.

Song phương người tới ta đi, đánh thành một đoàn.

Đây thực sự là. Đánh thành một đoàn.

Một đám quan lão gia tay trái gà không chặt, thêm vào quyền cước đá, tay phải răng cắn, thực sự lặn thành một đoàn ở bên trong nha thự.

Hoàng Nhi Gia đương nhiên là che chở cho Ngụy Thiên Tuế, chiến sự hiện tại thuận lợi nên tâm trạng Hoàng Nhi gia không tồi, thế là giờ gây lên cao cao rồi nhẹ nhàng đánh xuống, chiết trung phạt Ngụy Thiên Tuế nửa năm bổng lộc.

Đám người Đông Lâm thấy vậy thì lập tức căm tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Thanh thế mạnh mẽ như vậy, cơ hội trời cho như thế, vẫn không lật được Ngụy Trung Lương?

Được rồi, vậy thì không chơi nữa.

Lật bàn, lại một lần nữa bắt đầu!

Thế là chỉ qua mấy ngày sau.

Bên cạnh con thuyền trên hồ trong cung đình đột nhiên truyền ra một tiếng “tôm”, Hoàng Nhi Gia đã rơi xuống nước.

Chương 423 – Tân Hoàng lên ngôi

Lần này vừa rơi xuống nước, chuyện lớn không hay rồi.

Hoàng Nhi Gia hút sữa độc mười mấy năm, cơ thể đã suy tàn từ lâu.

Lúc này lại bị sắc nước hồ, đến thời điểm được vớt lên thì đã run rẩy nói không nên lời.

Đã thế lại còn có một cơn gió lạnh không biết từ đâu đến bất ngờ thổi qua.

Xong con bê, nắc một cái, đi rồi.

Ngụy Trung Lương nhận được tin tức, ngay tức thì cảm thấy như năm tia sét bổ thẳng xuống đầu.

Cả người đều ngơ ngẩn.

Nếu như nói ở trên thế giới này, ai là người mong Hoàng Nhi Gia sống lâu trăm tuổi nhất.

Đó nhất định là Ngụy Trung Lương.

Với tư cách là một tên thái giám, nguồn gốc tất cả mọi quyền hạn của ông ta, đều là dựa vào hoàng quyền chứng thực.

Rời khỏi sau lưng Hoàng Nhi Gia, Ngụy Trung Lương chính là một con phượng hoàng trụi lông, chẳng phải cái thá gì cả.

Ngụy Trung Lương vừa lăn vừa bò chạy đến bên hồ, lúc ấy liền khóc.

Là thực sự khóc, người đã bước một chân xuống mồ, lại khóc y như một đứa trẻ, thậm chí còn chảy nước mũi thối thành bong bóng.

Qua hồi lâu sau, cuối cùng vẫn là thủ hạ tâm phúc nhắc nhở ông ta, phải sớm tính toán hậu sự.

Chỗ dựa không còn, quyền thế, địa vị, thậm chí ngay cả tính mạng cũng không thể giữ được.

Từ xưa đến nay luôn là một triều thiên thử một triều thần, hưởng chi là thái giám bên cạnh người.

Lúc này Ngụy Trung Lương mới phản ứng lại, lập tức sai người phong cấm cửa cung, chỉ cho phép vào không cho phép đi ra, tiếp đó cấp tốc gọi tham mưu tâm phúc vào cung bàn bạc đối sách.

Nhưng vừa bàn bạc đã phát hiện, muốn tiếp tục duy trì được quyền thế và địa vị, thì phải lập một vị Hoàng đế “nghe lời”.

Lựa chọn tốt nhất là lập một Hoàng đế nhỏ tuổi, dễ dàng độc quyền triều chính.

Nhưng vấn đề là, Hoàng Nhi Gia tuyệt tự, một người con cũng không lưu lại.

Vậy chỉ có thể chọn trong các huynh đệ.

Vấn đề lại tới, huynh đệ Hoàng Nhi Gia cũng chỉ còn có duy nhất một người, chính là Tín Vương đã trưởng thành.

Ngày thường Tín Vương luôn sống ần dật, chăm chỉ đọc sách, có danh tiếng rất tốt trong triều chính, muốn nắm được hắc ta trong lòng bàn tay.

Ngụy Trung Lương không có lòng tin.

Đương nhiên, đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là đảng Đông Lâm trên triều đình.

Nếu Ngụy Trung Lương dám có âm mưu muốn lập dòng phụ Hoàng tộc lên kế vị, chưa nói đến chuyện này khó như lên trời, dù có thành công, đảng Đông Lâm nhất định cũng sẽ không công nhận.

Hơn nữa Tín Vương này thường có tiếng tốt không có tiếng xấu, cho nên càng không thể tìm thấy lý do để phản đối hắc ta kế vị.

Phi Ngự Vệ cũng không thuộc sự quản lý của mình.

Chỉ dựa vào những người bên cạnh mình này, muốn lật mây đổi mưa? Ngụy Trung Lương chỉ cảm thấy cả da đầu mình tê dại, chuyện này không khác gì với việc tự đi tìm cái chết cả.

Ngụy Trung Lương hồi hận phát điên, nếu biết trước như thế đã ngăn cản cái mục yêu phụ “Khách Thị” kia rồi.

Toàn thân trên dưới đều là độc, hại Hoàng Nhi Gia tuyệt tự không nói, còn yếu mệnh.

Giờ thì hay rồi, Hoàng Nhi Gia đang vào tuổi thanh niên trai tráng đã ra đi ngay trước mặt mình.

Xong con bê rồi!

Ngay vào lúc Ngụy Trung Lương đang căng thẳng nóng ruột như bị lửa đốt, một chuyện càng tồi tệ hơn đã xảy ra.

Qua ngày hôm sau, không biết đảng Đông Lâm lấy được tin tức từ đâu, tất cả đồng loạt chạy đến tụ tập trước cửa cung, yêu cầu gặp mặt Hoàng Nhi Gia, ngôn ngữ thì thẳng Ngụy Trung Lương giấu giếm tin tức, muốn mưu đồ bất chính.

Trong Cung nội thì Trương Hoàng Hậu mạnh mẽ xông vào>Noãn các, ôm thi thể Hoàng Nhi Gia khóc lóc như đứt ruột đứt

gan.

Việc đến nước này, đã mất đại thế.

Ngụy Trung Lương dù có muốn đổi gạt cũng không thể đổi gạt được nữa.

Như vậy, nếu đã không thể lập ra Hoàng đế khác, vậy thì phải nhanh chóng ủng hộ nâng đỡ tân Hoàng lên ngôi.

Từ xưa đến nay, tòng long cũng là một công lớn.

Dù sao thì mình cũng không có mâu thuẫn gì với Tín Vương, ngày thường song phương cũng không có trường hợp nào có thể giao lưu hay tụ hội gì, có lẽ chuyện này còn có cơ hội xoay chuyển cũng chưa biết chừng. Không do dự nữa, đám người Ngụy Trung Lương chia nhau ra làm việc, một bên dựng lên linh đường, một bên thỉnh ý chỉ Trương Hoàng Hậu, tiếp đó chạy đến Tín Vương phủ, mời Tín Vương vào cung.

Bên phía Ngụy Trung Lương vừa đưa ra quyết định, Đông Lâm lập tức cảm hận mình chậm một bước, bị Ngụy Trung Lương đoạt trước.

Kết quả là, Tín Vương chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra đã bị Ngụy Trung Lương cùng bách quan vây quanh, đầu tiên đi đến trước linh đường cáo tế Hoàng huynh, tiếp đó khoác lên Long bào ngồi xuống ngai vàng.

Bách quan quỳ xuống, đồng thanh hô to vạn tuế!

Đợi đến sau khi mai táng “Hoàng huynh”, Tín Vương chính thức đăng cơ lên ngôi Hoàng đế, thay đổi niên hiệu thành Sùng Chính.

Cứ như vậy, vương triều Đại Lê dưới thời buổi gió cuốn mưa tuôn, hoàn thành chuyển giao hoàng quyền.

.....

Đối với dân chúng bình dân tới nói.

Bọn họ không phát hiện ra mạch nước ngầm khi chuyển giao Hoàng vị, chỉ biết một đám thái giám cùng bách quan đồng loạt đi đến Tín Vương phủ, sau đó không bao lâu đã dán bỏ cáo Tân Hoàng lên ngôi.

Khó tránh khỏi sẽ có một vài lời đồn đại sinh ra, nhưng đó cũng chỉ là một đề tài nói chuyện trà dư tửu hậu.

Trăm ngàn năm qua, thực ra người nào làm Hoàng đế thì dân chúng cũng không quan tâm lắm.

Dù sao thì kẻ ăn đất vẫn phải tiếp tục ăn đất, kẻ ăn thịt vẫn tiếp tục được ăn thịt.

Chẳng qua là người trên ngai vàng đổi sang dáng vẻ khác mà thôi, chẳng ảnh hưởng chút nào.

Kẻ thật lòng vui mừng nhất, chắc là cũng chỉ có những phạm nhân đang bị giam giữ trong lao ngục.

Tân Hoàng lên ngôi, đại xá thiên hạ.

Chỉ cần không phạm tội nghiêm trọng, tất cả đều được thả về nhà.

Ngay cả Phi Ngư Vệ cũng thả một nhóm người tượng trưng.

Chương 424 – Kim long suy yếu

“Thế đạo này, ngay cả Hoàng đế cũng là nói đi liền đi, ài...”

“Ta nói này, vẫn còn là Cửu Thiên Tuế biết đánh lái, có công tòng long trong tay, Thiên Tuế Gia vẫn là Thiên Tuế Gia.”

“Chuyện người nói còn chưa chắc đâu, một triều thiên tử một triều thần, đợi đến khi Hoàng Nhi Gia ngồi vững hoàng vị, đợi xem, nhất định sẽ xử lý tên Ngụy Trung Lương đáng chém ngàn đao này.”

“Xời, làm sao có thể chứ, Hoàng Nhi Gia cũng là do Ngụy Thiên Tuế nâng đỡ lên ngôi, nếu làm tuyệt tình như thế, ai còn dám thay Hoàng Nhi Gia làm việc chứ?”

“Đúng là kiến thức hạn hẹp, giết công thần chính là tổ chế triều Lê, các người hiểu cái gì.”

“Có người hiểu!”

“Không tin đúng không, có dám đánh cược một chút không?”

“....”

Tiệm đậu hũ Dương Xảo Nhi, Cao Lâm Khôn cùng Lý Thiết vừa tan ca thì nghe được những lời bàn luận trên phố, không tránh khỏi cũng muốn phát biểu một chút lý giải của mình, nói một hồi thành ra tranh luận, ai cũng không thuyết phục được ai.

Thế là theo bản năng, hai người muốn tìm kiếm sự ủng hộ, đầu tiên là nhìn về phía Lăng Trung Hải.

Lăng Trung Hải liếc nhìn hai người một cái, không có hứng thú tham dự, nói: “Đừng có đàm luận quốc sự, cẩn thận họa từ miệng mà ra.”

Hai người đụng phải đỉnh mềm, lại chuyển hướng sang Tần Hà.

Lý Thiết hỏi: “Tần ca, người cảm thấy hai ta, ai nói đúng?”

Tần Hà ăn một miếng tàu hũ mịn ngọt, như có điều suy nghĩ, đặt bát xuống, sâu xa nói: “Đại Lê có thể không xong rồi.”

“Hitzz”

“Đậu xanh!”

Lời này vừa ra, hai người lập tức hít một hơi khí lạnh.

Ngay cả Lăng Trung Hải cũng không nhịn được mà nhìn về phía Tần Hà.

Miệng Tần Hà đã trải qua hai trận đại chiến nghiệm chứng, đó là đã từng khai quang đấy.

Nói cái gì cũng chỉ có chuẩn.

Môn đồ thứ nhất của Thanh Nguu Đại Tiên, năng lực tiên đoán không phải là chuyện đùa.

Có thể dự cảm được chuyện Đại Lê không xong rồi, cũng có thể âm thầm mang theo lời nguyện rửa khi chửi mắng.

Nhưng cái miệng từng khai quang này của Tần Hà lại nói ra một lời rõ ràng như vậy, vẫn rất dọa người.

“Chuyện này... Không nghiêm trọng đến vậy chứ.” Lý Thiết không thể tin được, nói.

Nếu thực sự giống như lời Tần Hà nói, thay đổi triều đại, vậy nhất định sẽ rung chuyển không yên.

Nói không chừng Kinh thành cũng sẽ bị phá hủy bởi ngọn lửa chiến tranh.

Cảnh tượng ấy, vừa tưởng tượng chút thôi đã thấy không rét mà run.

“Yên tâm, dù có thay đổi triều đại, nơi này của chúng ta cũng sẽ không có chuyện gì xảy ra.” Tần Hà phát hiện ra lời nói của mình hơi đáng sợ, vội vàng trấn an bọn họ.

Chuyện Đại Lê không xong này, thực sự cũng không phải là Tần Hà thuận miệng nói ra.

Mà là hắn phát hiện, sau khi tân Hoàng lên ngôi, Kim long khí vận trên Hoàng cung đã trở nên dần dần suy yếu, thậm chí đã đạt đến trình độ thoát thực thể trở thành hư ảo.

Kim long trước đây chói mắt như một vàng mặt trời, hoàn toàn không thể mở mắt nhìn thẳng, còn bây giờ Tần Hà chỉ cần hơi híp mắt, là có thể chống đỡ được mà quan sát.

Tuy rằng có nhân tố là do thực lực đã tăng lên rất nhiều, nhưng chủ yếu vẫn là do Kim long khí vận đã suy yếu.

Điều này khiến Tần Hà không thể hiểu được, vèn vèn chỉ là thay đổi một vị Hoàng đế, nhưng tại sao quốc vận một triều lại có sự khác biệt lớn đến như vậy?

Phải biết, lúc này Ngụy Trung Lương vẫn còn chưa chết, tài chính Đại Lê vẫn còn có thể tiếp tục duy trì.

Đông Lâm không cướp được công đầu tông long, lúc này cũng chưa bắt đầu khởi xướng hành động mới nào để lật đổ Yêm Đảng.

Nói về thời gian thì quá ngắn ngủi.

Vèn vèn chỉ là thay đổi một người ngồi lên ngai vàng, khác biệt lớn như vậy sao?

Nếu không phải là thuật vọng khí tận mắt nhìn thấy, Tần Hà quả thực là sẽ không thể tin nổi.

Trực giác nói cho Tần Hà, chuyện này không thích hợp.

Trước đây, vào thời điểm Liên giáo nổi loạn, hắn từng đốt đi một tên tâm phúc của giáo chủ Bạch liên giáo Bạch Thiên Cương, biết được có khả năng lớn là mục tiêu ban đầu của Bạch Thiên Cương không phải nhằm thay đổi triều đại, mà là tổn thương quốc vận Đại Lê, mưu đồ Kim long khí vận.

Nếu như suy đoán không sai, vậy điều đó đã nói rõ nguy Thiên Đình đã thêm thường Kim long khí vận Đại Lê từ rất lâu rồi.

Có điều Tần Hà vẫn nghĩ mãi mà không ra, bọn chúng làm được điều này như thế nào.

Và rốt cuộc thì, Kim long khí vận có tác dụng gì?

Vốn là Tần Hà nghĩ được thì nghĩ, không nghĩ ra thì bỏ qua một bên, như thế nào cũng được, nhưng vấn đề không rõ ràng này lại thành công khơi gợi lòng tò mò muốn tìm hiểu của Tần Hà.

Động đến điểm mù nha.

Lần này, Tần Hà có ý định sẽ quấy cái hàng nước triều đình này cẩn thận, xem thử có thể quấy ra được thứ gì hay không.

Gây ra động tĩnh lớn như vậy ngay bên giường bản tọa mà không thêm chào hỏi một, đây rõ ràng là không để bản tọa vào mắt a.

Đúng là không lễ phép gì cả.

Cần phải đánh mõng.

Chương 425 – Từ Trường Thọ thành công

Muốn mưu đồ Kim long khí vận đúng không?

Bản tọa nhất quyết không cho đấy!

Cái gì, Kim long khí vận là của triều Đại Lê, có liên quan gì đến Thanh Ngu Đại Tiên ngươi?

Cmn, ngươi cắt cỏ ngay gần hang bản tọa, còn không có liên quan gì đến ta?

Hừ!

Nhưng mà, không cần nóng vội.

Kim long khí vận Đại Lê vẫn chưa tới thời điểm dầu hết đèn tắt.

Có thời gian dư dả, từ từ mà chơi.

“Đậu hũ mặn tới đây!”

Đúng lúc này, tiếng nói của Từ Trường Thọ cắt ngang dòng suy nghĩ của Tần Hà.

Chỉ thấy hắn ta đang vui vẻ bung một cái khay lớn, phía trên là mấy chén tàu hũ tràn đầy.

Sánh mịn rung rung, non mềm.

Dương Xảo Nhi đi theo sau lưng Từ Trường Thọ đi tới, trong tay cầm hai đĩa dưa chua, tươi cười nói: “Mời các vị quan gia chậm rãi dùng.”

Ây, cái dáng vẻ bước đi kia... cũng là rung rung, quả thực rất giống.

Mặt như hoa đào, mắt mũi dịu dàng như mùa xuân, cả người đều toát ra sự thướt tha ngọt ngào.

Lý Thiết cùng Cao Lâm Khôn mở to mắt, ngay cả Lăng Trung Hải cũng không tránh khỏi nhìn không rời mắt.

Những thứ như phong cảnh, không ăn được, nhưng nhìn thích mắt a.

Từ Trường Thọ thấy vậy thì hơi đen mặt, chờ Dương Xảo Nhi đi khỏi mới phát tác, khó chịu nói: “Này này này, nhìn đủ chưa?”

“Khụ khụ!”

“Không nhìn, không nhìn!”

Lúc này ba người mới thu lại ánh mắt.

Mặt Lý Thiết tràn đầy vẻ cực kỳ hâm mộ, nhìn chằm chằm vào Từ Trường Thọ nói: “Từ ca, điểm phúc không cạn nha.”

Cao Lâm Khôn cũng trêu chọc: “Nếu như ta có thể lấy được một người như vậy, đảm bảo ba ngày sẽ phải chết trên người

nàng.”

“Đi đi đi, có thể nói lời đứng đắn một chút được không?”

Ngoài miệng Từ Trường Thọ thì trách mắng như vậy, nhưng khuôn mặt thì không kiềm chế được mà nở nụ cười tươi rói.

Thời gian qua, Từ Trường Thọ đã cảm nhận được sự sung sướng vui vẻ nhất trần đời này.

Bất kể hấn ta có anh dũng chinh phạt như thế nào, Dương Xảo Nhi đều có thể dịu dàng mềm mại đáp lại.

Hấn ta âm thầm cảm tạ Tàn Hà, sữa chua năng lượng kỳ diệu kia, đã cho hấn vĩ lực bất tận, tỏa sáng hùng phong.

Trăng sao xoay chuyển, cả đêm không ngừng, hấn ta cảm giác mình tựa như đã hóa thân thành một con trâu hùng tráng uy vũ!

Cày cả ngày cũng không biết mệt mỏi.

“Cái lúc ngươi mặt dày ở đây ngắm phong cảnh, ngươi có đứng đắn à?” Lăng Trung Hải trực tiếp đâm thủng hấn ta.

“Đó là chuyện trước kia, hiện tại ta chính là người đứng đắn đấy.” Mặt mũi Từ Trường Thọ tràn đầy sự đắc ý.

“Xời.”

Lý Thiết cùng Cao Lâm Khôn đồng thời trợn trắng mắt.

Cái tên này thật đúng là ứng với câu nói kia, chỉ cần cố gắng kiên trì, có thể mài sắt thành kim.

Trước đây hấn ta mỗi ngày đều dùng ánh mắt càn rỡ nhìn Dương Xảo Nhi, khiến Dương Xảo Nhi tức giận đến suýt chút nữa đã báo quan.

Mặt dày mày dạn nhiều năm.

A!

Hấn ta thành công.

Bây giờ còn chỉ trích ngược lại người khác là không đứng đắn.

“Lại nói hôm nay ngươi mời chúng ta ăn điểm tâm, có phải là có mục đích gì hay không?” Lăng Trung Hải hỏi.

Cái tên Từ Trường Thọ này, kể từ sau khi thành công lên bờ, liền thành thần long thấy đầu mà không thấy đuôi.

Đột nhiên mời mọi người ăn điểm tâm, hiển nhiên là có chuyện gì đó.

“Hắc hắc.”

Từ Trường Thọ cười híp mắt, nói: “Ta muốn cưới Dương Xảo Nhi vào cửa.”

“Hitz...”

Mọi người vừa nghe vậy, lập tức đồng thời hít sâu một hơi.

Ngay cả Tần Hà cũng là trợn tròn mắt.

Ở thời đại này, lễ giáo cực kỳ ghê gớm.

Nữ tử để tang chồng gọi là gì?

Gọi là quả phụ, còn gọi là vị vong nhân.

Vị vong nhân có nghĩa là gì, chính là người còn chưa chết.

Ý là trượng phu đã qua đời, ta chưa thể cùng hắn rời đi, sống kéo dài hơi tàn.

Quả phụ, xưa nay đều bị coi là xui xẻo chẳng lành, nếu trên danh nghĩa có con, thì vẫn còn coi là may mắn, lập một cái đèn thờ trình tiết, sau này chăm sóc cuộc sống cho con cái, cũng xem như có chỗ dựa vào.

Nếu như không có con, vậy thì sẽ rất thê thảm, chưa nói đến việc không có chỗ nương tựa, còn phải mang tiếng xấu là khắc chết chồng, sao chổi, không cho nam nhân nhà mình lưu lại đời sau.

Phàm là gia tộc nào có chút mặt mũi, cũng sẽ không cưới một quả phụ vào cửa, đây là điều vô cùng nhục nhã; bảy bà cô tám bà dì có thể trực tiếp nằm dưới kiệu đón dâu, không cho người lên kiệu, liệt tổ liệt tông cũng có thể nhảy ra từ trong quan tài.

Quả phụ không bằng một con gà.

Đỗ Thập Nương sao phải tức giận quăng chìm rương tiền vàng châu báu?

Bởi vì nàng là nữ tử lầu xanh. Người có tiền, người có sắc đẹp, người còn có tài hoa.

Mọi thứ đều không thua kém ai.

Nhưng người chỉ là một con gà. Có thể phong hoa tuyết dạ, nhưng cưới vào cửa, nghĩ gì thế?

Thật mất mặt!

Người muốn chơi, tìm một viện nhỏ nuôi dưỡng thì được, nhưng tuyệt đối không thể lấy vào nhà.

Quả phụ thì sao, ngay cả gà cũng không bằng.

Khắc chồng, sao chửi, đây chính là một loại nguyên tội.

Cái gì gọi là nguyên tội?

Chính là chuyện gì không tốt cũng có thể đổ lên đầu người.

Đồ ăn nhạt đồ ăn mặn, nước nóng nước lạnh, lửa lớn lửa nhỏ, bỏ nhiều thức ăn hay ít thức ăn, đều là do người làm không tốt.

Mà đây còn là nhẹ.

Mẹ chồng đau chân, bố chồng bị lạnh, đều là do đứa sao chửi “phục vụ hai chồng” là người làm hại.

Nếu là trượng phu bị một chút gió thổi cỏ lay nào đó, người trong nhà kia sẽ hận không thể đánh đuổi người ra ngoài, chỉ sợ người khác chết hấn, chuyện như vậy xảy ra một lần nữa thì liền đi mời đạo sĩ, mời tăng sư đến, trói người lại chịu niệm kinh, thậm chí còn có thể dùng một mối lửa thiêu chết người.

Cửa nhà quả phụ nhiều thị phi, cho dù người không bước chân ra khỏi cửa cũng có thể dẫn đến không ít chuyện thị phi.

Nếu mà lẫn lộn đi lấy chồng, vậy thì quả thực không dám tưởng tượng.

Ở trong thời đại này, “tự do” là thứ vô cùng khan hiếm.

Lễ giáo không phải là một dấu chấm, mà là một tấm lưới gai 360 độ không góc chết chụp lấy người, càng giãy dụa lại càng trở nên bị thảm.

Bằng không, lấy ở đâu ra nhiều đèn thờ trình tiết như vậy?

Tóm lại là, khởi đầu đã khó, kết thúc yên lành lại càng khó hơn.

Giờ khắc này, Tần Hà không khỏi gợn ngón cái cho Từ Trường Thọ.

Làm ra việc này, chính là bản tính của Từ Trường Thọ: Mọi việc chỉ cần ta thích.

Như một người đàn ông thực sự.

Chương 426 – Từ Trường Thọ chuẩn bị thành thân

“Không phải chứ, cha mẹ ngươi đồng ý hôn sự này à?”
Lăng Trung Hải hỏi.

Cái chuyện hôn nhân đại sự này, chính là lệnh phụ mẫu lời mai mối, nếu như cha mẹ không đồng ý, nhẹ thì mang cái danh bất hiếu, nặng thì gà bay chó chạy.

“Vốn là không đồng ý đâu.” Từ Trường Thọ nở nụ cười bí hiểm.

“Sau đó thì sao?” Lý Thiết truy hỏi.

Một câu nói của Từ Trường Thọ đã khơi gợi lên lòng hiếu kỳ của tất cả mọi người.

“Sau đó Xảo Nhi liền hôn khan.” Từ Trường Thọ mỉm cười đắc ý, còn nói thêm: “Ta đã tìm lang trung xem mạch rồi, là nhi tử.”

Đám người lập tức há to miệng thành hình chữ “O”.

Ngàn câu vạn lời, cũng không thể chống đỡ được uy lực của việc có đời sau.

Ngay cả Tần Hà cũng cảm thấy kinh ngạc, mang thai thực sự quá đúng thời điểm.

Từ Trường Thọ là một thanh niên lớn tuổi mà vẫn chưa chịu kết hôn, đã gần ba mươi.

Nếu ở một gia đình tảo hôn sớm, đừng nói là con trai, nói không chừng đã sắp có cháu trai rồi.

Hắn ta thì hay rồi, một người vợ cũng chưa lấy.

Nhiều năm như vậy, nói là thèm khát Dương Xảo Nhi cũng được, lòng đầy yêu thích cũng được, dù sao cũng muốn so sánh chọn lựa, xem ai cũng không vừa ý.

Người này sợ tanh, không thích, người kia gầy quá không có thịt, không thích.

Nhưng tội bất hiếu có ba, vô hậu là tội lớn nhất, Từ Trường Thọ là con trai độc nhất trong nhà, Từ phụ Từ mẫu cực kỳ sốt ruột.

Dương Xảo Nhi ngâm kết châu thai, hoàn toàn đánh trúng vào điểm yếu trong lòng của Từ phụ cùng Từ mẫu.

Hơn nữa thái độ của Từ Trường Thọ cũng rất kiên quyết, nếu còn kéo dài như vậy nữa, ngộ nhỡ gặp tam tai lục bệnh, nhà họ Từ sẽ bị tuyệt hậu.

Hai lần đi công tác, một lần phải đi huyện Phòng diệt trừ ôn dịch, một lần phải đi chiến trường đất Lỗ diệt thi.

Tim gan Từ phụ Từ mẫu đều run rẩy, ngày ngày đều đốt hương lễ Phật, chỉ sợ Từ Trường Thọ cứ như vậy không còn.

Kinh Doanh xuất chinh, có bao nhiêu mộ phần của các hộ dân Kinh thành phải chôn đồ tang, hạ táng một cách đáng thương, ngay cả một thi cốt cũng không có, toàn thành áo tang.

Trải qua liên biết sợ, Từ phụ Từ mẫu không thể lay chuyển được Từ Trường Thọ, cũng không thể chờ đợi thêm nữa, cuối cùng mới chịu gật đầu.

“Tiểu tử ngươi thực sự là gặp may, lúc nào uống rượu mừng?” Cao Lâm Khôn hỏi.

“Mồng tám tháng sau, phải tới hết đây.” Từ Trường Thọ nói.

“Yên tâm, nhất định sẽ đến nhà chúc mừng, không say không về.” Lăng Trung Hải cười nói.

Tiếp đó đám người nói đùa vài câu rồi Từ Trường Thọ lại chạy sang chỗ Dương Xảo Nhi.

Dương Xảo Nhi múc đậu hũ, Từ Trường Thọ vội vàng giành lấy làm, Dương Xảo Nhi bung khay, hấn ta lại vội vàng nhận lấy, đáng vẻ ân cần, chỉ sợ Dương Xảo Nhi mệt mỏi.

Bóng hình bận rộn, bỗng tăng thêm mấy phần ảm áp cho cái bến tàu ồn ào náo nhiệt này.

Đại khái chính là, dáng vẻ của tình yêu.

Đây là một cảnh tượng rất hiếm gặp đấy.

Một tia sáng mờ lóe lên trong mắt Tần Hà.

Thuật vọng khí!

Từ Trường Thọ, người cũng như tên.

Cuộc đời phúc thọ song toàn, con cháu đầy đàn.

Nhưng mà đời này hắn ta còn sẽ có ba kiếp nạn.

Nếu vượt qua được sẽ lọt mắt xanh của ông trời, nếu không thể vượt qua thì khó mà nói.

Lương Thế Kiệt chính là một ví dụ sống, có cơ duyên cực lớn là gặp được Hoàng bì tử thảo phong, vốn sẽ được lên như điều gặp gió, con cháu đầy phúc phận.

Kết quả bước đi sai lầm, rơi xuống kết cục bị chém đầu cả nhà.

Đương nhiên, ông ta thuộc về tình huống tương đối cực đoan.

Bình thường sẽ không đến mức hồng bút như vậy.

Đặc biệt là khi bên cạnh còn có quý nhân.

Còn không phải sao, sau khi ba người Lăng Trung Hải rời đi, Từ Trường Thọ giữ riêng Tần Hà ở lại, ngay tức thì đã tránh được một kiếp rồi.

Từ Trường Thọ xoa xoa tay, cười “hắc hắc”, nụ cười hơi lộ ra vẻ hèn mọn, vừa hơi có chút ngượng ngùng, hắn ta khoác vai Tần Hà, nói: “Huynh đệ, ngươi lại giúp đỡ ca ca ta đi.”

Hoàn toàn không cần nói nhiều lời, ý tứ chỉ có ba chữ: Xin sữa chua.

Tần Hà liếc nhìn hắn ta một cái, trực tiếp lắc đầu.

Lần trước hắn ta xin sữa chua, vốn là Tần Hà đã từ chối.

Kết quả thì hay rồi, hôn đi Địa phủ, nhục thể hành động theo bản năng, trực tiếp làm cho Từ Trường Thọ hai chén lớn.

Cho đến bây giờ Tần Hà vẫn không thể hiểu được, vì sao cái chuyện “làm sữa chua đưa cho Từ Trường Thọ” lại trở thành bản năng của mình.

Vừa nghĩ thôi cmn đã cảm thấy không thể tưởng tượng nổi rồi.

Về lý do tại sao từ chối, nói thừa, Thanh Ngưu Đại Tiên cũng cần mặt mũi đây có được hay không.

Hơn nữa trâu bò có lỗi gì chứ, nhất định cứ phải cho nó sướng đến chết vậy?

Quá phí phạm trâu bò rồi.

Có một cách tốt hơn.

Thuật phòng the!

Có điều không thể trực tiếp cho Từ Trường Thọ, thế là Tần Hà nói: “Không phải là không cho người, thực sự là không có bí được rồi, lần trước vẫn là nhờ Thanh Ngưu Đại Tiên cho đây, hay là người đi miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân bái thủ một chút, nói không chừng sẽ có niềm vui bất ngờ đây.”

“Thật sự không có?” Từ Trường Thọ cảm thấy hơi nuối tiếc.

Không có sữa chua, hùng phong kia làm sao giữ được đây, cái thứ kia hẳn ta chỉ cần uống một ngụm thôi là đã có thể cày bừa cả đêm rồi.

“Hết rồi.” Tần Hà lắc đầu cực kỳ quả quyết.

Mặc dù thứ kia tốt, nhưng cũng không thể so sánh với thuật phòng the được.

Thuật phòng the: Học tập thuật này, ngài sẽ trở thành tiểu bá vương thương bạc, một đêm ba ngàn giai lệ có ngại chi.

Đương nhiên, đây không phải là điểm mấu chốt nhất, mấu chốt nhất là, đây là một môn thuật pháp.

Có thể điều hòa âm dương, dưỡng sinh tăng thọ, bất kể là nam hay nữ cũng đều có lợi.

Sau đó Tần Hà lại khuyên nhủ Từ Trường Thọ vài câu, Từ Trường Thọ động tâm.

Cũng không vì lý do nào khác, chính là bởi vì miệng Tần Hà từng khai quang.

Nói cái gì linh nghiệm cái đó, hẳn ta đồng ý một lát nữa sau khi dọn hàng sẽ đi đến miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân mới xây để bái một chút.

....

Rời khỏi tiệm đậu hũ, Tần Hà đi đến miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân.

Trải qua mấy tháng xây dựng, nơi này đã trở thành một tòa miếu thờ rộng rãi đầy khí thế.

Gạch xanh ngói xanh, rường cột trạm trổ.

Cột miếu thô to đến gần như phải ba người mới có thể ôm trọn.

Bàn đá xanh đặt trên nền, hình nổi Thanh Ngưu Đại Tiên trên tường đều có đủ loại cảnh tượng báo hiệu điềm lành.

Trên xà nhà thì lại càng nhiều. Ngay cả Tần Hà cũng không hiểu những hình ảnh điêu khắc lặp đi lặp lại đó là có ý nghĩa gì.

Dù sao thì miếu thờ mà, hoàn toàn là dựa theo suy nghĩ ý tưởng của người xây miếu.

Nói không chừng người chạy đến các tòa miếu lớn khác, ngoài vị tiên được cung phụng trên chủ vị, còn lại những thứ khác đều giống nhau như đúc.

Dân chúng Đông thổ, từ trước đến nay luôn là linh nghiệm thì bái, mất linh thì không để ý tới nữa.

Bọn họ không phải bái thần, mà là bái suy nghĩ trong lòng.

Vừa mở thuật thỉnh linh ra, số lượng lớn lời cầu nguyện đã tràn vào trong đầu Tần Hà, loại nào cũng có, giữ bình an, cầu tài vận, mong chữa bệnh, cầu duyên,... Mà ở trong đó, lại có xen lẫn rất nhiều lời cầu nguyện thi đỗ cao.

Tân Hoàng kế vị, hạ chỉ mở khoa cử chọn sĩ.

Tác dụng không khác bao nhiêu so với việc đại xá thiên hạ, đại xá là để lôi kéo dân chúng, khoa cử là để lôi kéo người có học thức.

Triều đình mở khoa cử chọn sĩ, ba năm mới mở một lần, cơ hội rất khó có được.

Tân Hoàng kế vị lại ban thưởng ngoài định mức một lần, người có học thức trong thiên hạ tất nhiên là cảm thấy vui vẻ cùng nhau ăn mừng.

Ấn khoa, còn gọi là kỳ thi mùa xuân, bình thường sẽ được cử hành vào mùa xuân, có điều lúc này trời đã vào hạ, cũng chẳng thèm quan tâm mùa xuân hay không xuân gì nữa, có thể mở khoa cử là được.

Đóng lại thuật thỉnh linh nhao nhao ồn ào, Tần Hà ung dung thông thả bước vào miếu Thanh Ngu Tiên Nhân mới với khói bay nghi ngút cùng dòng người như dật.

Đi không bao xa, bên trong bỗng truyền đến tiếng ồn ào, trong đó còn có một giọng nói khá quen.

Tần Hà bước nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã đi đến sảnh đường thấp hương.

Chỉ thấy một tên thanh niên Phi Ngư Vệ đang túm cổ áo một ông lão đè lên trên tường, “bốp bốp” đánh hai cái vả miệng liên tiếp.

Mặc dù dùng sức không mạnh, nhưng cũng thực sự là đánh người, y đánh xong còn quát mắng: “Lão già, ngươi có thể được quét rác trong miếu này thì ngươi đã nên thấp nhang cầu nguyện rồi, còn nói nhảm nhiều lời không biết tốt xấu nữa, ta sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị trong nhà ngục Phi ngư.”

Xung quanh lúc này đã có một đám khách hành hương cùng tín đồ vây lại, chỉ chỉ trỏ trỏ, nghị luận âm ỉ.

Tần Hà đẩy đám người ra rồi chen vào, tập trung nhìn kỹ.

Hắn nhận ra kẻ ra tay đánh người, dường đệ Thường Ôn, hình như tên là Thường Uy.

Người bị đánh thì hắn càng nhận biết, chỉ là hiện tại ông ta có vẻ càng trở nên nghèo nàn khổ sở.

Ai?

Lai Phúc.

Chương 427 – Thường Uy đánh Lai Phúc

Tần Hà không còn gì để nói.

Thâm nghĩ đặt cái tên này, quả nhiên là oan gia a.

Vừa vào cửa đã nhìn thấy Thường Uy đang đánh Lai Phúc.

“Dừng tay!”

Tần Hà quát khê một tiếng.

Lai Phúc chỉ là một người bình thường, còn Thường Uy đã tu luyện ra mười mấy năm nội kinh.

Nếu không thu lực, thì Lai Phúc phúc còn chưa tới, đã đi tong rồi.

Tần Hà quát khê một tiếng đã hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Thường Uy quay đầu trông thấy Tần Hà, hơi nhú mày, nói: “Là ngươi, cái tên thợ thiêu thi kia?”

Thường Uy đã từng gặp Tần Hà, có chút ấn tượng, nhưng chỉ biết rằng cái tên thợ thiêu thi này có hơi đặc biệt, là thợ thiêu thi duy nhất được thăng cấp lên làm quan thiêu thi trong mấy năm gần đây.

Hình như Ngụy Vũ không có cảm tình với hắn.

“Thả người ra, bắt nạt một ông già quá uổng bộ da này của ngươi.” Tần Hà khoanh tay, âm trầm nói.

“Hay lắm, không tồi, có gan đấy!”

Trên mặt Thường Uy xuất hiện một tia tàn nhẫn, nói: “Tiểu tử, ta biết ngươi cũng có chút bản lĩnh, có điều ngươi chỉ là một tên thợ thiêu thi mà thôi, lo quá nhiều chuyện rồi đấy, như vậy không phải chuyện tốt đâu.”

“Một tên đốt thi thôi, cũng dám xen vào chuyện của Phi Ngư Vệ?”

“Đúng vậy, chán sống rồi.”

“Quý xuống nhận sai, bằng không sẽ cho người ném thử đại hình Phi ngư là như thế nào!”

Bên cạnh Thường Uy còn có ba tên thủ hạ, không cần Thường Uy ra hiệu, ba người đã hung ác bao vây Tần Hà lại.

Lúc Thường Uy còn làm Đinh tổng thủ vệ ở Binh mã ty, ba người này chính là thủ hạ của y.

Hiện tại thực lực của Thường Ôn đã đạt tới nội kinh đỉnh phong, nhảy lên trở thành một trong tam hùng, có thể nói là một người đắc đạo gà chó lên trời, không ít người bên cạnh hắn ta cũng có thể đi theo tiến vào Phi Ngư Vệ.

Thường Uy chính là một trong số đó, không chỉ có mình y tiến vào, y còn năn nỉ bám víu không rời, đưa cả ba tên thủ hạ cũng tiến vào theo mình.

“Quý?” Tần Hà vui vẻ, nói: “Ngại quá, chân ta không nhanh nhẹn, không thể quý xuống được, hay là, đổi thành các người quý đi?”

“Người tự tìm cái chết!”

Thường Uy sắc mặt giận dữ, hô to một tiếng: “Đánh hắn cho ta, không cần bận tâm sống chết!”

Ba tên thủ hạ đã có sự chuẩn bị từ trước, vừa nghe lệnh thì lập tức móc ra một thanh đao từ trong ngực áo ra, không chút do dự đã hung ác đâm mạnh về phía Tần Hà, cực kỳ tàn nhẫn.

Tần Hà thở dài một hơi, cái dạng lâu la như vậy.

Một cái tát đánh ra thì đảm bảo sẽ dính ngay lên tường, muốn lấy xẻng xúc cũng xúc không được.

Nhưng... Đây là miếu Thanh Ngư Tiên Nhân mới xây.

Tần Hà không muốn ở đây bị lây dính thứ đáng ghét, hơn nữa, hắn cũng đã có kế hoạch tốt hơn.

Có điều, tội chết có thể miễn nhưng tội sống khó tha.

Dám ở ngay trước mặt Thanh Ngư Đại Tiên khua thương múa đao.

Đây quả thực chính là “một chút tài mọn cũng dám múa rìu qua mắt thợ”.

Bà già chui vào ổ chăn, ông già cười.

(Ý là bà già hành động bà già vụng về quá nên khiến ông già bật cười.)

Thuật loạn đấu trên đường!

Tần Hà không di chuyển chút nào, liên tiếp đá ra ba cước!

“Bành bành bành!”

Biểu lộ của ba người lúc xông lên đâm người có bao nhiêu hung ác, lúc này có bao nhiêu nghi ngờ cuộc sống.

Ai nấy đều che lấy háng, bạch bạch bạch lui về phía sau, mắt trợn to đến nỗi sắp rớt cả ra ngoài.

Đau, đến tận óc!

Thường Uy thấy vậy, không khỏi lấy làm kinh hãi, bỏ qua Lai Phúc, chỉ vào Tần Hà nói: “Quả nhiên người không phải một tên thợ thiêu thi bình thường, thế mà còn tu luyện ra được nội kinh.”

“Nhưng! Người đã đụng nhảm người rồi! Đi chết đi!”

Thường Uy nghiêng rằng, nói đến cuối câu, y liền rút tú xuân đao ra, trực tiếp bổ về phía Tần Hà.

Tần Hà vẫn đứng tại chỗ, chỉ là cho y ném thử hết một lần mùi vị loạn đấu trên đường, khóa cổ, chọc mắt, túm đầu, đập mũi, đập thân, lại thêm một chiêu nhất định phải có, đá háng.

Tốc độ phải nói là cực nhanh, thân thể Thường Uy cuộn cong lại.

Giống như là con tôm trong Vặn Hà, hơi thở cũng sắp bị cắt đứt.

Một mảnh da đầu bị kéo ra, trực tiếp bị trọc một mảnh.

Tần Hà liếc nhìn một cái, vẻ mặt lập tức tràn đầy ghét bỏ, vội vàng vứt ra xa.

Cái tên vương bát đản này, không ngờ da đầu bị lở loét, vừa kéo một cái đã rớt ra rồi.

“Uy ca, Uy ca!”

Ba tên thủ hạ xem như vẫn có nghĩa khí, thấy tình trạng thể thảm của Thường Uy thì không màng đau đớn đến mức nhe răng trợn mắt, chạy đến dùng một tay kéo lấy Thường Uy.

Đương nhiên chuyện tiếp đó không cần phải nói, bọn họ đỡ Thường Uy chạy được nhanh bao nhiêu liền chạy nhanh bấy nhiêu.

Cái tên thợ thiêu thi này, căn bản không phải kẻ mà bọn họ có thể đối phó được, đừng phải kẻ khó chơi, nhất định phải đi gọi đại lão Thường Ôn giải quyết.

“Người đợi đó, đại ca ta.... Sẽ không bỏ qua cho người!”
Thường Uy hừ hừ bỏ lại một câu dọa dẫm.

Tần Hà phúi phúi tay, cũng không ngăn cản bọn họ.

Thường Ôn?

Lát nữa ai đánh ai còn không chắc chắn đâu.

Tiếp đó Tần Hà đi đến bên cạnh Lai Phúc, đỡ ông ta từ dưới nền dậy.

“Cảm ơn, cảm ơn người!” Lai Phúc nhìn Tần Hà, cảm thấy có hơi quen mắt, rất nhanh ông ta đã nhớ ra, là tên thợ thiêu thi ở lò hỏa táng thành đông kia, trước đây ông ta còn từng tìm hắn giải quyết chuyện, nhưng mà lại bị hắn từ chối.

Sau đó may nhờ có Thanh Ngưu Đại Tiên ra tay giúp đỡ, đáng tiếc, cuối cùng cũng không thể cứu được tính mệnh chủ gia.

“Lão bá, đã xảy ra chuyện gì?” Tần Hà hỏi thăm.

Trên thực tế, không cần hỏi Lai Phúc, Tần Hà cũng có thể đoán được đại khái.

Rất đơn giản, nơi này vốn chính là một toà miếu hoang, Lai Phúc chiếm tiên cơ, được làm miếu hầu, lau quét dọn, sắp xếp chỉnh lý, hoàn toàn không có vấn đề gì, không có ai tranh giành với ông ta.

Nhưng hiện tại, nơi này lại là miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân nổi danh nhất Kinh thành, rộng rãi khí thế, do cường nhân Phi Ngưu Vệ xây dựng lại, người quyên tiền thì nhiều vô số kể, có thể nói là hương hỏa hưng thịnh.

Mà miếu hầu cũng từ một người quét dọn biến này một chức vị quản lý miếu thờ, là bánh trái thơm ngon nóng bỏng tay.

Vị trí có đủ loại tiền quyen, tiền công đức qua tay, có thể kiếm bộn tiền.

Không nói những thứ khác, chỉ nói nén hương đầu tiên ngày lễ ngày tết, cho ai đốt, không cho ai đốt, còn không phải là do miếu hầu quyết định à.

Chỉ cần tùy tiện chấm một chút dính một chút thì chính là hưởng dụng không hết.

Nói không chừng còn có thể kêu gọi môn đồ Thanh Ngưu, như vậy càng là hô gió gọi mưa.

Chức vị như thế, dựa vào cái gì mà để một lão già không nơi nương tựa như Lai Phúc làm chứ?

Đúng như dự đoán, sau đó Lai phúc không muốn nói tỉ mỉ về chuyện này, dù sao đây cũng không phải chuyện về vang gì.

Nhưng câu chuyện ẩn trong lời nói của ông ta không bàn mà trùng ý với suy nghĩ của Tần Hà, đó hoàn toàn chính là giống nhau như đúc.

Sau khi miếu mới được xây dựng xong, Lai Phúc cũng không làm gì khác, chỉ ở trong miếu quét dọn đôi lấy miếng cơm.

Nhưng như vậy mà vẫn còn bị thường xuyên gây khó dễ.

Toàn bộ chỉ có một mục đích, muốn đuổi ông ta đi.

Mà Lai Phúc vẫn không chịu hiểu ra mà rời đi, ngược lại còn thường xuyên “chỉ trở”, cho nên liền có tình cảnh vừa này.

Lai Phúc cũng không trò chuyện nhiều với Tần Hà, sau khi cảm ơn thêm vài câu, ông ta lập tức rời đi.

Tần Hà thấy vậy, cầm lấy cuốn sổ nhỏ thần kỳ, bắt đầu làm việc.

Miếu cũ có thể trùng kiến lại sau khi bị bốn tiên làm sụp đổ, ba người có công lớn nhất.

Theo thứ tự là Đồ Bách Thú, Thường Ôn, Ngụy Nguyên Cát, còn có tiểu đệ của Ngụy Nguyên Cát, Ngụy Nguyên Xuân.

Ngụy Vũ chắc là cũng từng có ý định, nhưng thời gian này hẳn ta khá bận rộn, nên không có hành động thực tế.

Miếu thờ xây dựng thành công, luận công ban thưởng.

Đồ Bách Thú thì trực tiếp ban thưởng một bản < Sát khí lẫn nhiên công >, ông ta tu luyện chính là sát khí, trên cấp độ ngoại kinh thiếu công pháp, bản này vừa lúc phù hợp.

Còn Ngụy Nguyên Cát, từ trước đến nay đều rất trung thực đáng tin, ban thưởng lớn một chút, một bản < Thiết bổ sam >, tăng cường thêm phòng ngự.

Ngụy Nguyên Xuân không ra bao nhiêu lực, nhưng đáng giá bồi dưỡng, cho một bản < Trường Xuân Công >, xét về các phương diện khác thì công pháp này khá bình thường, nhưng lại có thể tăng thực lực nhanh chóng.

Về phần Thường Ôn, có công cực lớn, ban thưởng: < Kỹ thuật nhân công phối giống heo nái >.

Chương 428 – Điều là công pháp

Cùng lúc đó.

Trong một quán trà ở thành đông, bốn người ngồi vây quanh một bàn, thưởng thức trà thơm, chơi bài Mã điều.

Góc quán trà có đào kép buông rèm, đánh đàn hát tiểu khúc.

Giai điệu tiểu khúc nhẹ nhàng, êm dịu thư giãn.

Không hợp hoàn cảnh chính là, trong quán trà, cách mười bước lại có một tốp quan sai Phi Ngư Vệ.

Nhìn kỹ, hai trong bốn người ngồi quanh bàn cực kỳ nổi bật, một người là độc nhãn, còn một người mang khuôn mặt tuần lãng.

Nếu có người quen thuộc với Phi Ngư Vệ ở đây, nhất định sẽ giật nảy cả mình.

Người đang ngồi trên cái bàn này, lại chiếm chừng một nửa thực lực Phi Ngư Vệ.

Ngồi trên là Đồ Bách Thú, cao thủ cấp bậc ngoại kình.

Hai bên là Thường Ôn cùng Ngụy Vũ, ngồi dưới là Ngụy Nguyên Cát, trừ đó ra, còn có một người đang nhiệt tình bồi bên cạnh xem bài, khuôn mặt giống với Ngụy Nguyên Cát đến mấy phần.

Đó là đệ đệ của Ngụy Nguyên Cát, Ngụy Nguyên Xuân.

“Thiên binh.”

“Vạn quân.”

“Quan thắng.”

“Hò.”

Bốn người thay phiên nhau hạ bài, Thường Ôn bốc bài, nở nụ cười, rồi xòe ngửa hết quân bài trong tay ra.

Bài Mã điều, tổ tiên của mặt chược, trò chơi nổi danh ở Kinh thành đương thời, ba bằng hữu tốt cùng nhau gặp mặt, lại thêm một người, nghe khúc uống trà, đây chính là trò giải trí thường thấy nhất ngoại trừ thanh lâu viện quán cùng nghe kể chuyện, xem kịch.

“Lại thua!” Ngụy Vũ thấy vậy thì lắc đầu, cũng ngả bài mình ra, không ngờ lại là bài thủy tán.

“Đã nhường, đã nhường.” Thường Ôn nở nụ cười tươi rói, chấp tay một cái.

Mã điều mừng vui, trong nháy mắt chính là mấy chục bạc vào trong túi.

“Không có bạc.”

Ngụy Vũ thở phì phò, trên mặt có vẻ hơi tức tối.

Hắn đắc tội hơn nửa Kinh thành, mấy chục ngày bị cuộn trong Phi Ngư Vệ không dám ra ngoài, mãi đến thời gian gần đây gió êm sóng lặng một chút, mới dám ra cửa lại.

Kết quả vừa ra khỏi cửa, chơi Mã điều thua liên tiếp mười vòng, chút bạc trong túi cũng bị thua sạch hết.

Bạc không quan trọng, chủ yếu là tâm trạng không vui.

Rất muốn tìm người đánh một trận, xả ra cơn khó chịu đè nén trong lòng.

“Tốt lắm! Ha ha ha”

Nhưng đúng lúc này, Đồ Bách Thú lại đột nhiên vỗ bàn một cái, khuôn mặt xuất hiện vẻ mừng rỡ như điên.

Bốn người còn lại sững sờ, trong lúc nhất thời không rõ ràng là có chuyện gì xảy ra, thua bạc thì có thể không quan tâm, nhưng... Cũng đâu cần vui vẻ đến vậy chứ?

“Su phụ, ngài thế nào?” Ngụy Vũ hỏi thăm.

“Thanh Ngu Đại Tiên truyền pháp rồi.”

Đồ Bách Thú hưng phấn trả lời, vừa mở miệng ra lại nói nhiều thêm một câu: “Công pháp tu sát khí, vì sư đang cần mà không được đây, ha ha ha”

Lời này vừa ra, đám người Thường Ôn cùng Ngụy Nguyên Cát đều là vẻ mặt mừng rỡ.

Thanh Ngu Đại Tiên đột ngột truyền pháp mà không hề có dấu hiệu nào báo trước, nhất định là ban thưởng cho công lao thành công xây dựng miếu mới!

Theo hương hỏa của Thanh Ngu Tiên Nhân càng ngày càng trở nên hưng thịnh, tiên nhân truyền pháp đã không còn là chỉ cần thành tâm cúi đầu liền có được truyền pháp như lúc trước nữa.

Mặc dù thi thoảng cũng vẫn có, nhưng thường là tín đồ mới có được vận may cực lớn.

Về việc Thanh Ngu Tiên Nhân truyền pháp này, không biết bao nhiêu người đã thử nghiên cứu quy luật truyền pháp của Thanh Ngu Đại Tiên, mà ở trong đó, Phi Ngự Vệ nắm giữ được nhiều thông tin nhất, thật sự phát hiện một chút quy luật trong đó.

Thứ nhất chính là, xác suất tín đồ mới nhận được truyền pháp cao hơn một chút.

Thứ hai chính là, nếu rất nhiều người có cùng một nguyện vọng, thì chính xác là sẽ rất linh.

Ví dụ như, Kinh thành vài ngày trước, trời không có dấu hiệu nào sẽ mưa.

Kết quả là có nhiều người cầu nguyện, không qua bao lâu đã lại mưa thuận gió hòa.

Thứ ba chính là truyền pháp tốt, đặc biệt là truyền pháp về các phương diện về tu luyện, công pháp, trừ phi là có công lao đặc biệt, bằng không sẽ rất hiếm khi được truyền.

Mà trong tất cả các công lao thì xây miếu có thể có công lớn nhất, ban thưởng tốt nhất.

Cho dù đến tận bây giờ, vẫn là luật thép.

Lúc này Đồ Bách Thú đột nhiên được ban thưởng công pháp mà không có dấu hiệu nào báo trước, ngoại trừ công lao xây dựng miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân mới, không còn khả năng khác.

Nếu Đồ Bách Thú đã có, đương nhiên những người khác cũng sắp có rồi.

Cả bàn này ngoại trừ Ngụy Vũ thì đều là người ra lực.

Đồ Bách Thú vận dụng đủ mọi quan hệ của mình, Thường Ôn cùng Ngụy Nguyên Cát thì quy hoạch cụ thể, còn Ngụy Nguyên Xuân là chân chạy bận trước bận sau.

Ngụy Nguyên Xuân vốn không ra bao nhiêu lực lắm, nhưng về sau Ngụy Nguyên Cát chỉ điểm cho hắn ta một câu, mới trở nên cực kỳ nhiệt tình.

Đúng như dự đoán, ngay sau đó toàn thân Ngụy Nguyên Cát khẽ run rẩy một chút, rồi trên mặt hắn cũng xuất hiện vẻ mừng rỡ như điên, hô to: “Thiết bố sam, Thanh Ngưu Tiên Nhân chính là truyền Thiết bố sam cho ta, ha ha ha”

Lời này vừa ra, Thường Ôn cũng tràn đầy háo hức mong chờ.

Không sai, đây chính là dựa theo công lao xây miếu rồi.

Ba người dẫn đầu thì đã truyền hai, chỉ còn lại hắn cùng Ngụy Nguyên Xuân.

Ngụy Nguyên Xuân lại cảm thấy hơi thấp thỏm, bởi vì hắn không xác định được Thanh Ngưu Đại Tiên có chú ý tới mình hay không.

Đại nhân vật chỉ cần động môi là đã có thể lấy được công lao lớn nhất, mà tiểu nhân vật thì bận trước bận sau nhưng có thể chỉ là phí công may áo cưới cho người ta.

Mà hấn chính là tiểu nhân vật kia.

Nhưng rất nhanh, hạnh phúc cũng đã buông xuống trên người hấn.

Ngụy Nguyên Xuân chỉ cảm thấy đầu óc mình đột nhiên như được gió mát thổi qua, cảm giác sảng khoái thoải mái tràn ra khắp toàn thân khiến cho cả người run rẩy.

Ngay sau đó rất nhiều tri thức bỗng nhiên xuất hiện, in vào trong đầu hấn, hóa thành một bản công pháp: < Trường xuân công >.

“Ta cũng được truyền công pháp, ta cũng được truyền công pháp, ha ha!” Ngụy Nguyên Xuân hưng phấn đến nhảy cẫng lên, nhin không được tóm vai Ngụy Nguyên Cát điên cuồng lay động một hồi.

Giờ khắc này, hấn hoàn toàn bội phục Ngụy Nguyên Cát đến muốn rạp đầu xuất đất.

Đây nào phải đường ca!

Đây là thân ca!

Loáng một cái, bốn người thì đã truyền ba loại công pháp.

Thường Ôn ở cuối đã hoàn toàn kích động đến thở gấp, không thể giữ vững bình tĩnh.

Công xây miếu là lớn nhất.

Ngay cả tiêu lâu la chân chạy như Ngụy Nguyên Xuân cũng có thể lấy được công pháp tu luyện.

Vậy hấn có thể được ban thưởng gì đây?

Thường Ôn vô cùng vô cùng mong mỏi!!

Mấy tháng nay hấn không dám nói là lo lắng hết lòng, nhưng cũng đã bỏ ra rất nhiều tinh lực, giờ khắc này chính là lúc thu gặt thành quả.

Đã lâu không gặp!

Thường Ôn ngược đầu 45 độ, chậm rãi nhắm mắt lại.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, sau một trận run rẩy từ linh hồn, truyền pháp đúng hạn mà tới, không bị trì hoãn chút nào.

Nhưng mà khuôn mặt Thường Ôn lại đột nhiên sững sờ, tiếp đó dần dần trở nên cứng đờ, trong mắt lộ ra vẻ không thể tin được.

“Thường ca, truyền cái gì?” Ngụy Nguyên Cát tò mò hỏi.

“Có phải cũng là công pháp hay không?” Ngụy Nguyên Xuân hỏi theo.

Ngay cả Đồ Bách Thú, cũng nhìn về phía hắn ta với vẻ mặt hiếu kỳ.

Rất nhanh, sắc mặt Thường Ôn trở nên run rẩy, gần như là sụp đổ, kêu lên: “Nhân công phối giống heo nái, đây là cái quỷ gì vậy?”

Chương 429 – Kỹ nhiều không ép thân

“Nhân công?”

“Phối giống?”

“Heo nái?”

Ngụy Nguyên Xuân cùng Đồ Bách Thú thì lộ vẻ mặt không thể tưởng tượng được.

Chỉ có Ngụy Nguyên Cát là mặt giật giật, liếc nhìn sang Ngụy Vũ.

Về phần Ngụy Vũ vẫn luôn im lặng ở một bên thì “A” một tiếng, trực tiếp cười ra tiếng.

“Ngươi cười cái gì?” Thường Ôn khó chịu hỏi.

Ngụy Vũ cố gắng nén cười, cả khuôn mặt cũng sắp biến dạng: “Ừm, cái này, ta bình thường không cười, trừ phi... Nhịn không nổi! Ha ha ha ha” Nói đến cuối cùng, hắn hoàn toàn càn cở cười to.

Trong lòng có bao nhiêu muộn phiền đều đã bị quét sạch.

Quá tốt rồi, chính là cảm giác này.

Đường ta không cô độc!

Đường ta không cô độc!!

Thường Ôn lập tức tức giận đến mức tái cả mặt, trông không khác gì một con ếch xanh khổng lồ, kêu lên: “Tại sao lại có thể như vậy, tình huống gì đây?”

Cùng nhau xây miếu, cùng nhau ra sức.

Công lao rất lớn, không nói những thứ khác, nhưng ít ra cũng phải mạnh hơn Ngụy Nguyên Xuân chứ?

Thậm chí xem như trong mắt Thanh Nguu Đại Tiên chỉ thấy có Ngụy Nguyên Xuân, thì suy cho cùng hẳn cũng có công lao mà?

Đây đâu chỉ là phân biệt lớn nhỏ?

Bọn họ đều được công pháp, dù mình không được cho công pháp đi nữa, cho một thuật pháp cũng có thể chấp nhận được.

Kỹ thuật nhân công phối giống heo nái?

Đây là cái nghề dơ bẩn hèn mọn gì vậy?

Chỉ cần nói ra, đã đủ để thấy là tri thức này sẽ bị coi như rác rưởi!

Thường Ôn muốn phát điên, nhưng lại không biết lý do tại sao mình lại bị như vậy, rốt cuộc thì mình đã làm sai điều gì chứ.

Lúc này vẫn là Ngụy Nguyên Cát đứng lên, khoác vai Thường Ôn, khuyên giải: “Thường ca, bớt giận, chuyện truyền pháp này vẫn luôn là lúc lên lúc xuống, đại tiên truyền pháp như vậy chắc hẳn là có ý riêng, sấm sét bão giông, đều là ân trời ban.”

Về phương diện khuyên nhủ người khác, Ngụy Nguyên Cát rất có kinh nghiệm.

Một câu sấm sét bão giông đều là ân trời ban.

Có thể coi là đã nói ra bản chất của truyền pháp.

Đại tiên truyền cho người cái gì, dù người có muốn hay không cũng phải nhận lấy.

Sau đó người còn phải đi làm lễ tạ Thần.

Không phục?

Kìm nén.

Kìm nén, kìm nén rồi chịu phục.

So với cục đơan trên triều đình, quân muốn thần chết, thần không thể không chết, Thanh Nguu Đại Tiên đã rất khoan dung độ lượng.

Mặc dù kỹ thuật nhân công phối giống heo mẹ hơi thấp kém dơ bẩn, nhưng thế nào cũng được coi là một tay nghề mà, đúng không?

Nếu như có một ngày nào đó, heo nái người nuôi trong nhà không mang thai được, người còn có thể giúp đỡ một tay mà phải không?

Đây gọi là nhiều tài không sợ thiệt.

Đâu có ảnh hưởng gì đến thân thể của người, càng không muốn lấy mạng của người.

Tóm lại, vẫn là được đến.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.”

Lúc này, Ngụy Vũ cũng mở miệng, nói: “Thanh Nguu Đại Tiên làm việc ẩn hiện thất thường, giống như là nước, khi nó rơi xuống người sẽ không bao giờ biết được nó là dòng nước ngọt lành hay mưa đá.”

Đến cùng thì cũng là do người từng trải đưa ra lời khuyên nhủ, một câu của Ngụy Vũ mới xem như làm cho Thường Ôn bình tĩnh một chút, Thường Ôn đánh giá Ngụy Vũ một chút, tò mò hỏi: “Người cũng đã từng trải qua truyền pháp như thế này à?”

“Khụ khụ, không có.”

Ngụy Vũ mặt không biến sắc tim không đập nhanh lắc đầu, quả quyết nói: “Người nghĩ nhiều rồi.”

Thường Ôn vẫn hơi nghi ngờ, nhưng cũng không có tâm trạng quan tâm kỹ càng, cuối cùng cũng chỉ có thể búa rơi vào chân

tự nhận mình bị xui xẻo.

Ván bài sau đó Thường Ôn đã không còn chút tâm trạng nào để chơi.

Ngược lại, Ngụy Vũ bỗng nhiên lại mạnh mẽ xông lên, đại sát tứ phương, cực kỳ may mắn.

Đúng lúc này, phía bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào ầm ĩ.

Mấy người bước nhanh tiến vào, người dẫn đầu mặt mũi bầm dập, còn có một mảnh da đầu bị bong tróc, đáng vẻ cực kỳ chật vật.

Người còn chưa tới nơi, tiếng nói đã truyền đến: “Ca, ta bị người ta đánh, người phải giúp ta.”

Người tới, chính là Thường Uy.

Thường Ôn trông thấy đáng vẻ của Thường Uy, hơi giật mình.

Lúc này Thường Uy cũng nhìn thấy đám người Đồ Bách Thú, Ngụy Vũ, hấn ta biến sắc, vội vàng chào hỏi: “Đồ Thiên hộ, Vũ ca, Nguyên Cát ca cũng ở đây hả.”

“Người đây là tình huống gì?” Đồ Bách Thú hỏi thăm.

Thường Uy nuốt nước miếng một cái, hấn ta đi ngang qua quán trà, nhìn thấy mấy tên thủ hạ thường hay đi theo Thường Ôn liền trực tiếp xông vào, không ngờ rằng mấy người Đồ Bách Thú cũng ở đây, trong lúc nhất thời hấn ta ngập ngừng không biết có nên nói hay không, cuối cùng đành dùng ánh mắt như cầu cứu nhìn về phía Thường Ôn.

Bối phận của Đồ Bách Thú đặt ở đó, Thường Uy cảm thấy chột dạ.

“Có lời mau nói, có rắc mau thả!” Tâm trạng Thường Ôn đang không được tốt, trực tiếp mắng.

Thế là Thường Uy bắt đầu lải nhải trình bày, kể một lượt chuyện mình bị đánh ở miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân.

Hấn ta vừa nói xong, mấy người quanh bàn đều nhìn về phía Thường Ôn với vẻ mặt, thì ra là thế.

Che che giấu giấu, thêm mắm dặm muối.

Nhưng không che lấp được một sự thật, thằng oắt con này, ra tay đánh nhau với người ta trong miếu Thanh Ngu Tiên Nhân.

Tính toán lúc di chuyển, thời gian vừa khốp.

Chương 430 – Một ngày bị đánh ba trận

“Người nói là, người đánh nhau với người ta trong miếu Thanh Ngu Tiên Nhân?” Thường Ôn kìm nén cơn tức, neho mắt, bước từng bước về phía Thường Uy, bàn tay nắm chặt đến phát ra tiếng ken két.

“Ca, là tên thợ thiêu thi kia xen vào việc của người khác trước, người xem ta bị hấn đánh này.” Thường Uy chỉ vào vết bầm đen trên mắt mình, kêu lên.

“Người nói là, người còn muốn đuổi lão miếu hầu kia đi?” Thường Ôn càng bước càng đến gần.

“Lão già kia, không biết là từ đâu xuất hiện, ta thấy ông ta chính là một tên lừa đảo.” Thường Uy lời lẽ hùng hồn, nói: “Ca, hương hỏa trong miếu Thanh Ngu Tiên Nhân càng ngày càng thịnh vượng, hơn nữa miếu này còn là do chúng ta xây, cho nên miếu này phải do chúng ta quản lý chứ.”

“Người nói là, người không chỉ muốn đuổi lão miếu hầu đi, còn muốn chiếm miếu Thanh Ngu Tiên Nhân?” Thường Ôn đi tới trước mặt hấn ta.

Đến lúc này, Thường Uy cuối cùng cũng cảm nhận được hình như có gì đó không đúng, hấn ta cố gắng mở to mí mắt đã sưng húp ra, nhìn về phía Thường Ôn, nói: “Ca, người... Người sao vậy, người trông có vẻ không vui...”

“Ta rất vui!”

Vừa dứt lời, một nắm đấm phóng đại đã phóng thẳng về phía Thường Uy.

“Bụp!”

“Ai nha!”

Thường Uy bất ngờ không kịp chuẩn bị, trực tiếp bị đấm thẳng vào mặt.

“Ca ngươi.... Ngươi tại sao lại đánh ta?” Thường Uy ngo ngác, bạch bạch bạch lui về phía sau.

“Tự ngươi suy nghĩ lại kỹ càng đi.”

“A? Ta...”

“Bụp!”

“Ai nha!”

“Bành!”

“Ca ca đừng đánh nữa, ai nha!”

“Cứu mạng, cứu mạng a!!”

“....”

Khá lắm, Thường Ôn tay năm tay mười, đánh cho Thường Uy kêu lên liên hồi, ngã té nhào.

Mấy tên chó săn của Thường Uy thấy vậy, bị dọa đến run lẩy bẩy.

Mặc dù không rõ tại sao Thường Uy bị đánh, nhưng đây chính là sự thật đang xảy ra.

Vị đại ca được xem như chỗ dựa của Thường Uy mà lúc nào hắn ta cũng treo bên miệng, lúc này lực thân không nhận.

Hơn nữa còn là đánh thật, quyền nào quyền nấy đánh thẳng vào thịt.

Nếu như những quyền này là đánh lên người bọn họ, đảm bảo một quyền mất mạng.

“Cứu mạng, Vũ ca... Vũ ca cứu ta!” Thường Uy chịu mấy chục quyền, mặc cho hắn ta kêu gào như thế nào thì cũng vô dụng, cuối cùng hắn ta phải kêu cứu Ngụy Vũ.

Chắc chắn Thường Ôn điên rồi, ai cũng không nhận.

Trong những người ở đây, chỉ có Ngụy Vũ là hắn ta quen thuộc một chút, hơn nữa còn có năng lực có thể giữ chặt Thường Ôn lại.

Ngụy Vũ nghe vậy, đôi mắt lập tức sáng lên.

Hắn đứng lên, đi qua kéo Thường Uy từ dưới đất dậy, nhếch miệng nở nụ cười.

Tiếp đó ngay vào lúc ánh mắt Thường Uy đang điên cuồng lấp lóe sự mang ơn, sống sót trong tai nạn.

Khóa cổ, chọc mắt, đập mũi, đập thận, khi con trộm đào, túm đầu, cuối cùng lại thêm một chiêu lẳng không đá háng.

Hoắc nhi.

Thường Uy vừa mới đứng lên, đã lập tức lại nằm xuống.

Hai mắt trắng dã, toàn thân co giật.

Cổ họng phát ra tiếng “hơ hơ”, chỉ nghe thở ra, không thấy hít vào, da đầu lại tróc đi một mảng, quần áo rách nát, giày cũng bị quăng mất.

Cẩn thận nhìn kỹ, bàn chân còn sưng mưng mủ.

Phải nói là cực kỳ thâm hiểm.

Mấy tên chó săn lúc này đã là mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hai tên điên này, ngay cả với người mình cũng ra tay độc ác như thế.

Thường Uy đáng thương.

Trong thời gian một nén nhang ngắn ngủi đã phải chịu ba trận đánh!

Đây là chọc trúng thần tiên phương nào rồi?

.....

Cùng lúc đó, bến tàu.

Tần Hà chấp tay sau lưng, miệng ngâm nga tiểu khúc, tâm trạng không tồi.

Hạt giống ốt mà Vương Thiết Trụ gieo trồng hồi đầu xuân nay đã mọc thành một đám lớn, xanh xanh đỏ đỏ, dài, ngắn, cong, không cong, hình dạng như thế nào cũng có.

Hai bản kỹ thuật nông nghiệp < Kỹ thuật trồng ốt >, < Kỹ thuật gây giống ốt > cùng phát huy, chính là không giảng đạo lý như vậy đây, năm nay chắc chắn là có lộc ăn rồi.

Sáng sớm, Tần Hà nhớ tới món ớt xào thịt bò năm ngoái, cảm thấy rất hoài niệm.

Có Vương Thiết Trụ khuyến khích, cho con bê rời khỏi, hôm nay hẳn dự định làm một bữa, thỏa nguyện một chút rồi nói sau.

Lúc này xem chừng là Vương Thiết Trụ đã hấp màn thầu xong rồi.

Không chút do dự, Tần Hà trực tiếp đi chợ bán thức ăn.

Vừa đến đã thấy, ở đầu hẻm mở chợ bán thức ăn có treo một cái đầu bò to.

Người bán hàng đang cầm dao chặt xương, ra sức phân chia thịt bò, tốp năm tốp ba người vây xung quanh trước sạp.

Bên cạnh sạp hàng có một người khá quen đang đứng lau nước mắt.

Ai?

Ông chủ Ngưu Hành, Miêu Vĩnh Đức.

Ánh mắt Tần Hà lập tức bừng sáng.

Bàn về thịt bò, vẫn là thịt bò thảo nguyên Khẩu Bắc là ăn ngon nhất.

Thuần thiên nhiên, chỉ ăn cỏ, không ăn máng, phẩm chất thượng thừa.

Con bò này, xem xét chính là bò Nhung quốc, từ thảo nguyên tới.

“Miêu lão bản, thịt bò các ngài có năng suất rất cao nha.” Tần Hà đi lên, cười chào hỏi.

Miêu Vĩnh Đức trông thấy là Tần Hà, chấp tay, dáng vẻ thăm thương, nói: “Quan gia ngài đừng chê cười ta, ta đang liên tục bị xui xẻo đây, ngài xem, đây... Đây đã là con thứ tư bị tai họa rồi.”

“Chuyện như thế nào?”

Tần Hà kỳ quái, thầm nghĩ lần lấy sữa chua lần trước đã qua hai tháng rồi, con bò kia làm gì chống đỡ được lâu như vậy chứ.

“Là chuột, một con chuột rất lớn, tươi sống cắn chết bò.” Miêu Vĩnh Đức mở ra hai tay, khoa tay múa chân biểu thị “cực lớn”, trên mặt tràn đầy vẻ sợ hãi.

“Chuột?” Tần Hà im lặng, lần trước con bê có từng nói đã gặp một con chuột lớn ở Ngưu Hành, sau đó bị nó húc chạy mất.

Lần này lại tới, không biết là có mưu đồ gì nữa.

“Buổi sáng ta đi báo quan, nhưng lão gia nha phủ không tin lời ta nói.” Miêu Vĩnh Đức khóc lóc kể lể, thật sự rất đau lòng.

Năm ngoái mua một con bò đực, vô duyên vô cớ bị thoát dương chết.

Mua một con bê, lại bị đem đi bồi thường cho người ta.

Sang năm nay tiếp tục mua hai con, lại vô duyên vô cớ bị thoát dương chết.

Tiếp tục mua thêm một con nữa, lại bị chuột cắn chết.

Miêu Vĩnh Đức chỉ cảm thấy mệnh mình khác bò đực, chính là không không chứa được mệnh bò đực.

“Quan gia, ngài phân xử một chút, đến cùng là ta trêu ai ghẹo ai chứ, tại sao lại gặp xui xẻo như vậy.” Miêu Vĩnh Đức đầm ngực giậm chân, khuôn mặt lộ vẻ không muốn sống nữa.

Tần Hà hơi ngượng ngùng, ho nhẹ một tiếng, nói: “Thực ra thì, không phải do ngươi xui xẻo, mà là....”

“Là cái gì?” Miêu Vĩnh Đức hơi sững sốt một chút, vội vàng truy vấn.

“Mà là....” Con ngươi Tần Hà xoay chuyển một vòng, nói:

“Đều là do con chuột lớn kia, nó quá ghê tởm, liên tiếp gây tai họa cho bốn con bò đực của ngươi, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục!”

Miêu Vĩnh Đức chớp chớp mắt, hỏi: “Quan gia, ngài nói là, ba con trâu bị thoát dương trước đó, cũng là do con chuột lớn kia gây tai họa?”

“Ngoại trừ nó còn có thể là ai đây? Tinh quái mà, chính là hút dương khí.”

“Ai nha nha, nói như vậy, chắc chắn chính là nó!”

“Miêu lão bản cứ bình tĩnh đừng lo lắng, chuyện này nếu bản quan không biết thì cũng thôi đi, nay đã biết rồi, nhất định sẽ gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, buổi tối ta sẽ làm thịt cái tai họa kia.”

“Thật sự? Vậy... Vậy rất cảm ơn quan gia, cái này... Cái đùi bò này ngài cầm đi, một chút tâm ý của ta, ngày nhất định phải nhận lấy, sau khi chuyện thành công, ta ắt có tạ lễ khác.” Miêu Vĩnh Đức nghe vậy, mừng đến nói không trôi chảy.

“Đùi bò ta nhận, tạ lễ thì không cần.”

“Cảm ơn quan gia, cảm ơn quan gia, ai nha, ngài thật sự là một người tốt.”

Chương 431 – Công nôi đen nhất

Sau gần nửa canh giờ, Tần Hà nhận lấy thẻ người tốt mà Miêu Vĩnh đức phát, ngâm nga hát, vác đùi bò về tới lò hỏa táng.

“Gia, con bò này sẽ không phải lại là bò Miêu Ký dùng để làm giống chứ?” Vương Thiết Trụ đón lấy đùi bò, tò mò hỏi.

Bò giống Khẩu Bắc rất dễ nhận biết, phải nói là thịt nhiều thể tráng.

Cái đùi to hơn so với bò trong quan nội một vòng, các khối cơ thịt cực kỳ rắn chắc.

Đương nhiên đây không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là, hai tháng trước Vương Thiết Trụ đã tận mắt nhìn thấy, Tần Hà dưới bản năng phát tác, đã biến thành dáng vẻ Ngụy Vũ, vụng trộm đi lấy sữa bò.

Ngày thứ hai Chương quỹ Ngưu Hành Miêu Vĩnh Đức liền khóc sùi sùi bán thịt bò ở chợ bán thức ăn.

Hôm nay lại có thịt bò, chẳng phải là?

Miêu chương quỹ đúng là quá đen đui.

Cách thần quá xa, cách gia quá gần.

Đây là số mệnh.

“Người muốn nói cái gì?” Tần Hà nhìn thẳng vào nó.

Tim Vương Thiết Trụ hẫng một nhịp, lúc này mới phát hiện ra mình đã hỏi lời không nên hỏi, lập tức áp ứng: “Gia, ta... Ta nói là con bò này thật sự đầy đặn... Vạm vỡ.”

“Vạm vỡ thì có tác dụng gì, còn không phải vẫn bị chuột tinh cắn chết sao.” Tần Hà không thèm để ý đến nó nữa, đi đến trên đệm chần, nằm xuống.

“Chuột... Chuột tinh làm?” Vương Thiết Trụ sửng sò, thờ phào một hơi.

“Bữa trưa gọi cả Tiểu Điêu nữa, buổi tối lại gọi Lamborghini, đi bắt chuột tinh.”

“A, vâng, gia.”

.....

Cùng lúc đó, trên đường phố trong nội thành.

Ngụy Vũ chấp tay sau lưng hát ngâm nga đi dạo, trên mặt hắn mang một cái mặt nạ màu bạc.

Hiện tại khuôn mặt của hắn không biết đã bị bao nhiêu người căm thù, nhất định phải làm việc lặng lẽ.

Mặt nạ là một thứ tốt, chỉ cần đeo lên mặt, không cần che đi bao nhiêu, chỉ cần che đi nửa gương mặt là cơ bản không có ai nhận ra.

Cộng thêm một thân Phi Ngư phục, chẳng có tên quan sai tuần tra nào dám đi lên đề ra nghi vấn.

Tâm trạng Ngụy Vũ xem như không tồi, con khó chịu trong lòng đã tan hết, còn được giãn gân cốt.

Đã rất lâu rồi hắn không được thả lỏng thoải mái như vậy.

Chỉ là Ngụy Vũ cũng không hiểu tại sao mình lại cảm thấy thoải mái như vậy nữa.

Chẳng lẽ là phát hiện ra mình cũng không phải là người duy nhất bị Thanh Ngư Đại Tiên nhắm vào?

Còn có người trong đồng đạo?

Phải, lại hình như không phải toàn bộ.

Trước đó Ngụy Nguyên Cát đã đề nghị Ngụy Vũ đeo mặt nạ đi ra ngoài, nói tránh đi phiền toái, không mất mặt.

Nhưng Ngụy Vũ từ chối, làm người, thân là đại trượng phu, đặc biệt còn là kiêu tử Phi Ngư.

Vậy thì phải là đi không đổi tên ngồi không đổi họ, lấy gương mặt thật đi gặp người.

Nhưng hôm nay vừa đeo mặt nạ ra ngoài, hắn đã phát hiện ra.

Quá tốt!

Nếu biết trước như vậy, đừng nói là đeo mặt nạ, bảo hắn mặc nữ trang đi ra ngoài cũng được.

Cần gì phải đề nén hơn hai tháng như vậy chứ, thậm chí còn bỏ qua đại công xây miếu.

Từ năm ngoái đến giờ, Ngụy Vũ phát hiện, tâm tình của mình đã xảy ra thay đổi cực lớn trong vô thức.

Lúc nào cũng làm giá thực sự rất mệt mỏi, thả xuống mới biết có bao nhiêu nhẹ nhõm.

Giờ khắc này, hắn thậm chí còn cảm thấy, oán niệm của mình với Thanh Ngưu Đại Tiên đã giảm bớt đi rất nhiều.

Đại tiên cứu tế thiên hạ, không tiếc truyền pháp, công đức cái thế.

Giống như là vung thóc cho gà ăn, một nắm vung ra, nhất định là có nhiều có ít, có mỏng có dày.

Tuy quá trình có nhiều quanh co lòng vòng, nhưng cuối cùng vẫn không bạc đãi mình.

Nghĩ như vậy, hắn thậm chí đã cảm thấy chút oán hận còn sót lại cũng đã tan thành mây khói.

Nếu thay đổi vị trí, có thể mình còn không thể khoan dung độ lượng được như Thanh Ngưu Đại Tiên người ta.

Chỉ có nhận không, không có trả giá, làm gì có chuyện dễ ăn như thế.

Đang cảm khái, bỗng nhiên.... Những người phía trước nhanh chóng dạt ra như sóng triều.

Một đám người hùng hùng hổ hổ tiến về phía bên này.

Nam tử trung niên dẫn đầu cầm dao phay trong tay, mặt mũi tràn đầy sát khí.

Ngụy Vũ nhận ra người này, đại ma cô Di Hồng Viện – Thái Tam Dao.

Một cái dao phay dùng đến xuất thần nhập hóa, danh xưng một dao giết người, một dao chém quỷ, một dao chặt yêu.

Trên giang hồ mười năm trước, có thể nói là người này muốn gió được gió, muốn mưa được mưa.

Ngoại trừ Thái Tam Dao, còn có môn khách của Huệ Vương phủ, tử sĩ Khai Bình Vương phủ, ngoài ra còn có đại cang đầu Xa mã bang, Tào Hà bang,... Một đoàn người cộng lại, khoảng chừng hai mươi người.

Ai nấy đều tràn đầy sát khí, mặt mày dữ tợn.

“Ngụy Vũ, ngươi để chúng ta đợi quá lâu rồi đấy, hôm nay rất cuộc cũng không nhìn được, chịu ra cửa rồi, ha ha.”

Thái Tam Dao nghiêng răng, hung hãn nói, nói xong ông ta hất tay một cái, hô: “Tất cả bao vây hấn lại cho ta, hôm nay không thể để hấn chạy nữa!”

Vừa ra lệnh một tiếng, đám người lập tức xông lên, bao vây Ngụy Vũ lại.

Ngụy Vũ thở dài một hơi, nghĩ thế nào cũng không thể ngờ được rằng, đám người này lại mang thù như thế.

Đeo mặt nạ rồi mà vẫn có thể tìm được mình, rõ ràng là vẫn một mực giám sát mình, thấy mình lạc đàn mới nhảy ra.

Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh.

Không đúng, phải là Thanh Ngu Đại Tiên nghĩ lại mà kinh.

Lột quần áo các cô nương Di Hồng viện, ngay cả tú bà cũng không bỏ qua.

Một cước đá chết chó bull mà thế tử Huệ Vương nuôi.

Một mối lửa đốt hết sổ sách ruộng đồng của Khai Bình Vương phủ.

Vả miệng hoàn khố Khách Thị hai mươi cái ở trên đường phố.

Ngoài ra còn cướp nhân sâm núi tuyết Liêu Đông của Đại Dao hội, đốt sạch thạch tín cùng độc trùng mà Tiểu Dao hội đã thu thập.

Còn có đủ các địa đầu xà trên bến tàu như Tào Hà bang, Xa Mã bang.

Nói chung là, kẻ nào có thể đắc tội thì đều không bỏ sót.

Nhiều vô số kể, ít nhất cũng là mấy chục cái nồi đen.

Một cái cũng không bỏ sót.

“Thái Tam đao không giết quỷ hồ đồ.” Thái Tam Đao cầm đao chỉ vào Ngụy Vũ, quát to: “Người có đeo mặt nạ ta cũng nhận ra, người chính là Ngụy Vũ.”

Ngụy Vũ chậm rãi tháo mặt nạ xuống, mặt không đổi sắc: “Bản quan đi không đổi tên ngồi không đổi họ, thiêu thi đường, Ngụy Vũ.”

“Tốt, có gan đây, là hán tử.” Mắt Thái Tam Đao sáng lên, nói tiếp: “Chỉ dựa vào những chuyện người đã làm, chúng ta chém người, người có dám nhận hay không?”

Ngụy Vũ nở nụ cười cay đắng: “Nhận!”

Nếu không nhận thì còn có thể làm sao, hắn đã bị bao vây lại rồi.

Đã như thế thì cần gì phải nhăn nhó nữa.

Đại trượng phu, chết thì chết.

Cống nồi đen nhất!

Chống đỡ cú đánh tàn nhẫn nhất!

Ngay sau đó, đại chiến bộc phát.

Một bên người đông thể mạnh, thực lực bất phàm; một bên đại khai đại hợp, độc chiến tứ phương. Tiếng mắng chửi, tiếng gầm thét giận dữ, tiếng đánh nhau; trong lúc nhất thời cả nửa đông thành đều chấn động.

Chương 432 – Đánh một chiêu giả

“Một chút tài mọn cũng dám múa rìu qua mắt thợ!”

“Đại Uy Thiên Long!”

Mặc dù đại sát tứ phương thì nghe rất đã, nhưng thực tế lại là áp lực như núi.

Tuy Thái Tam Dao chỉ biết ba đao.

Nhưng đó chính là một chiêu hiểm có, có thể kiếm ăn khắp nơi, là bản lĩnh giữ nhà, đao nào cũng lấy mạng người, Ngụy Vũ muốn đối phó được ông ta thì không khỏi phải tập trung tinh thần.

Về phần hơn hai mươi người còn lại thì mặc dù có thực lực yếu hơn không ít, nhưng lại là một đám âm hiểm.

Đủ loại ám chiêu giang hồ bám lấy Ngụy Vũ điên cuồng thu phát.

Tiếp chiến không bao lâu, Ngụy Vũ đã bị đánh đến mức chỉ còn có sức chống đỡ.

Roi vào đường cùng, hắn chỉ có thể dùng ra át chủ bài.

Ngay tức thì, một cỗ sát cơ lạnh thấu xương đã phủ xuống trên đầu đám người.

Thái Tam Dao giật mình hoảng sợ, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn trời.

Chỉ thấy trên không có một con cự xà năm đầu đang từ trên trời giáng xuống, hung hăng đánh về phía mình.

Đây là Xà thần Naga Tây Vực, danh xưng – Thiên Long, mạnh nhất là chín đầu, tiếp sau là bảy đầu, sau nữa là năm đầu.

Thiên Long năm đầu lao xuống với thể tới cực nhanh, lông tơ toàn thân Thái Tam đao lập tức dựng ngược, ông ta cấp tốc nhảy tránh đi.

Ông ta phản ứng kịp, nhưng những người khác thì không có tốc độ phản ứng nhanh như vậy.

“Ầm ầm!”

Một tiếng vang thật lớn, Thiên Long năm đầu gần như là suột sát qua Thái Tam Dao, ầm vang đánh xuống.

Trong chốc lát, một đám mây hình nấm bốc lên trời.

Sóng khí mạnh mẽ cuốn lấy đám người, tựa như là vải rách, trực tiếp bay ra ngoài.

Một chiêu này, làm cho chiến trường đang ồn ào náo động hoàn toàn trở nên yên tĩnh.

Cả đám lăn bò đầy đất, sau khi bị đập nện xuống đất thì chỉ có thể nằm đó rên rỉ.

Ngay cả bản thân Ngụy Vũ cũng phải bạch bạch bạch lui về phía sau, thiếu chút nữa đã ngã ngòai xuống đất.

Trong luồng khói bụi cuộn cuộn, Thái Tam Dao ho khan vài tiếng, đứng dậy trước tiên, quần áo trên người ông ta gần như đã bị xé thành vụn, lộ ra một lớp áo giáp tơ màu đen ở bên trong, che phủ gần hết các bộ phận yếu hại.

Ngụy Vũ cẩn thận quan sát, khuôn mặt run rẩy, đây là cực phẩm áo giáp tơ, Ô tàm ti giáp!!

Vật này thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập, thậm chí còn có thể chống đỡ được khí yêu tà, quả thực chính là thứ không giảng võ đức.

Đại ma cô Di Hồng viện, không hổ là lão giang hồ Đại Dao hội tiếng tăm lừng lẫy giang hồ, ẩn giấu quá sâu, cầu đến mức khiến cho người ta bội phục.

Quả nhiên là lão tổ tông không hề nói dối, dưới sự nổi danh không có kẻ nào là giả, cái tên này ở ẩn trong Kinh thành quá lâu, toàn bộ Kinh thành suýt nữa đã xem nhẹ ông ta.

Cùng lúc đó, một chuyện chó cắn áo rách lại xuất hiện.

Chỉ thấy sau lưng Ngụy Vũ, lại đột nhiên có một đám người ầm ầm xông đến, vây đánh đằng sau.

Ngụy Vũ thấy vậy, không chút do dự, lập tức nuốt một viên Bô khí đan rồi xoay người bỏ chạy.

Thái Tam Dao có ba búa, còn hãn chỉ có một búa mà thôi.

Đánh ra một chiêu Đại Uy Thiên Long, cơ bản đã tiêu hao hơn phân nửa lực lượng của hắn rồi.

Nếu còn không đi, e là sẽ bị lật thuyền.

Thái Tam Dao là lão giang hồ bậc nào, vừa thấy Ngụy Vũ chạy liền biến tên này đã không chịu nổi, lập tức co cẳng đuổi theo.

Kết quả là, Ngụy Vũ chạy ở đằng trước, Thái Tam Dao dẫn theo một đám người đuổi theo sau.

Không chỉ có người đuổi theo, còn có người chặn đường.

Người giang hồ cái gì cũng không thiếu, chính là có rất nhiều người.

Tam giáo cứu lưu, đủ loại bang hội, ở Kinh thành chính là rắc rối khó gỡ.

Nói theo một cách khác, nó đã trở thành một bộ phận không thể tách rời của Kinh thành.

Tập hợp một trăm người có thực lực không tệ, không khó khăn chút nào.

Còn về Ngụy Vũ, đương nhiên là vượt năm quan chém sáu tướng.

Dù sao thực lực đặt ở đó.

Đợi đến khi Ngụy Vũ chỉ thiếu một bước nữa là bị Thái Tam Dao đuổi kịp, hắn lập tức trở tay đánh ra một chiêu, rống to: “Đại Uy Thiên Long!”

Thái Tam Dao giật mình hoảng sợ, lần này thậm chí còn không ngẩng đầu lên đã bật nhảy ra ngoài, cuộn tròn người lại, đem toàn bộ các vị trí yếu hại giấu sau Ô tâm ti giáp.

Nhưng mà đợi một hồi lâu ông ta cũng không nghe thấy động tĩnh của Đại Uy Thiên Long đánh xuống.

Mở mắt ra xem xét, khoảng không trên đầu hoàn toàn trống rỗng.

Nơi xa, Ngụy Vũ đã bỏ xa ông ta, chạy nhanh như gió!

Rõ ràng là bị lừa!

“Hừ hừ hừ, tức chết ngộ rồi!”

Thái Tam Dao lập tức tức giận đến mắg chửi lung tung, tiếp đó vội vàng gọi đám người phường hội đang nằm cuộn trên đất như là chim cú, tiếp tục truy đuổi.

Nhưng mà cao thủ so chiêu... Vừa chậm trễ một chút như vậy, món ăn đã lạnh.

Ngụy Vũ vượt qua mấy con phố, rẽ mấy lần đã trở về nha thự Phi Ngư Vệ.

Thái Tam Dao cách năm con phố thấy vậy cũng không dám đuổi theo nữa.

Hành hung Phi Ngư Vệ không sao cả, nhưng nếu người dám đánh tới nha thự Phi Ngư Vệ, hoặc thực sự ra tay đánh chết nhân vật quan trọng, vậy thì thọc tổ ong vò vẽ rồi.

Đây là quy củ, quy củ sống chung của phường hội Kinh thành cùng Phi Ngư Vệ.

Là ăn ý giữa lẫn nhau, được hình thành từ sau trận đại loạn máu tanh tồn kha khá thời gian giữa Phi Ngư Vệ cùng phường hội ở Kinh thành vào mấy trăm năm trước.

....

Trận loạn chiến này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Chỉ duy trì sức nóng một thời gian ngắn ngủi, đã nguội lạnh.

Hồng trần cuộn cuộn, rộn rộn ràng ràng, đánh nhau ở bên tàu thành đông là chuyện thường ngày, chỉ khác biệt là lần này gây ra động tĩnh hơi lớn một chút mà thôi.

Quan sai tuần tra đường phố nhìn thấy hồ to trên đường, hùng hùng hổ hổ đưa mấy tên lưu dân đến lấp lại, tiếp đó không biết lại chui vào trong góc nào ăn uống.

Đợi đến khi hồ được san bằng, chuyện này đã qua đi.

Ngày thứ hai, lại tiếp tục!

Thái Tam Dao bị lừa như vậy, cảm thấy không cam tâm, Ngụy Vũ cũng muốn thử lấy lại danh dự của mình.

Một trận long tranh hổ đấu giữa hai bên là không thể tránh được.

Chương 433 – Lamborgh

Hai đóa hoa cùng nở, mỗi đóa một nhánh, lại nói về con bê.

Buổi sáng dậy sớm, Lamborgh vừa ngáp vừa đi tới cái cây trong lò hỏa táng, sảng khoái xoa bóp toàn thân một hồi, đây là hạng mục nâng cao tinh thần vào mỗi buổi sáng của nó, một cái cây bình thường, lúc này vỏ cây đã bị cọ đến bóng loáng, con kiến muốn bò lên cây cũng bị trượt chân té.

Sau khi cọ đã xong, Lamborgh định chuẩn bị đi ăn sáng, nó có rất nhiều lựa chọn, đi Ngưu hành có thể ăn màn thầu, đi ra vườn rau ngoài thành có thể tổng tiền.

Ở bên ngoài ngoại thành có một trại nuôi heo, ở đó trồng một mảnh khoai lang lớn, lần trước nó đi khoai lang còn chưa nên cũng đã ăn rất ngon ngọt, hiện tại chắc chắn càng ngon hơn rồi.

Cũng có thể đi tìm tòi ở xa hơn một chút, nếu lười, cũng có thể ăn tạm chút cỏ non bên sông.

Ngay vào lúc nó đang phân vân lựa chọn, Vương Thiết Trụ cười lừa, xách một cái thùng từ lò hỏa táng đi ra, trong miệng khẽ ngâm nga tiểu khúc không biết học được từ nơi nào, Vương Thiết Trụ nhìn thấy Lamborgh, “hừ” một tiếng, trực tiếp đi ngang qua, tiến về phía bãi tha ma.

Lamborgh lập tức tức giận, cái tên vương bát đản này từ sau khi biến thành người thì bắt đầu chảnh chó, mình cũng không thèm để vào mắt.

“Phì!”

Lamborgh phun một bãi nước miếng về phía bóng lưng Vương Thiết Trụ.

Tên chết tiệt người là thứ đồ gì chứ, cả ngày khoe khoang huyết mạch của mình, thực ra cũng chỉ là một con đê nhũi mà thôi.

Chẳng là cái thá gì cả.

Chờ đó, một ngày nào đó ngưu gia ta tu thành thân người đứng lên, nhất định bụng lấy chén cơm “Đốt xác” của người.

Đi con đường của người, làm cho người không còn đường có thể đi!

Có bản lĩnh, người công gia đi, làm thú cưới đi!

Để người chảnh chó này!

Thầm mắng chửi trong lòng một hồi, Lamborghini mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, đồng thời cũng sinh ra lòng tò mò.

Đây không phải là lần đầu tiên nó nhìn thấy Vương Thiết Trụ đi về phía bãi tha ma, thế là nó đi theo.

Vừa đến, xem xét.

Lập tức nó càng tức giận.

Bên dưới bãi tha ma, không ngờ trông một mảnh ớt lớn.

Dựng thẳng lên trời, cúi xuống đất, đỏ, xanh, dài, ngắn, tròn, nhọn, phải nói là loại nào cũng có.

Nhìn thấy những trái ớt này, Lamborghini đột nhiên cảm thấy bông hoa nào đó trên người mình bắt đầu hơi hơi nhói đau.

Một nửa quả ớt, cặp gắp than.... Chuyện cũ nghĩ lại mà kinh!

Mình bị đuổi ra khỏi phòng thiêu thi chính là từ chuyện kia bắt đầu.

Cái tên vương bát đản này, vậy mà dám vụng trộm trông ra một mảnh ớt lớn như vậy.

Trông để ăn thay cơm à?

Thở dài một hơi, Lamborghini kìm nén lại xung động muốn phá hư, nghiêng răng ken két đi trở về.

Nó không thích cay, nhưng gia thích.

Đồ vật gia ưa thích, cũng chỉ có thể để mặc cho tên vương bát đản chảnh chó kia kiểm lời.

Trên đường trở về, chỉ cần nhìn thấy sinh vật sống, tất cả đều bị trở thành vong hồn dưới móng Lamborghini.

Hết thầy giết chết tám con kiến, ba con châu chấu, một con rắn súp lơ, một con rết.

Sau khi Lamborghini trở về lò hỏa táng không bao lâu, Vương Thiết Trụ cũng xách theo một thùng ớt lớn tràn đầy trở về.

“Rầm” một tiếng, cửa sắt lớn đóng lại, tiếp đó liền nghe bên trong vài câu rầm rầm rì rì bàn luận cái gì đó.

Chỉ chốc lát sau, gia đi ra, nhếch miệng nở nụ cười với Lamborgh, vẫy vẫy tay.

Lamborgh cảm thấy một niềm vui vẻ tràn ra khắp toàn thân, nhanh chóng chạy tới.

Mặc dù nó không thích Vương Thiết Trụ, nhưng đối với gia thì Lamborgh cực kỳ cảm kích, sùng bái.

Nếu như thế gian này có một chúa tể duy nhất, đó nhất định là gia.

Gia đi tới gần, xoa đầu Lamborgh rồi sắp xếp cho nó một nhiệm vụ.

Truy kích Lang vương bỏ trốn.

Chính là con chó khổng lồ ở trong bãi tha ma kia, sau khi đạo hạnh tăng trưởng đã phản tổ, trở thành sói.

Không rõ nguyên nhân gì, hôm qua nó đột nhiên dẫn theo một vài cốt cán rời đi bãi tha ma, ra khỏi Kinh thành.

Nhiệm vụ gia cho rất đơn giản, điều tra chuyện này, thuận tiện mang Lang vương về, không cần bận tâm là sống hay chết.

Sau khi chuyện thành công sẽ phong mình làm “Bãi tha ma chi vương.”

Lamborgh đồng ý ngay mà không cần suy nghĩ.

Gia phái mình đi ra ngoài làm nhiệm vụ, đây là lần đầu tiên, lần đầu!

Điều này thể hiện cái gì?

Thể hiện rằng ra tin tưởng mình! Thể hiện là gia đã cho rằng mình có thể làm việc!

Cơ hội biểu hiện tốt như vậy, đương nhiên là phải nắm chặt, làm tốt, sẽ có thể khiến gia vui vẻ, sau đó liền luyện cho mình một viên hóa hình đang cũng không chừng.

Ngoài ra còn có xưng hào Bãi tha ma chi vương, mặc dù Lamborgh cũng không hiểu cái danh hiệu này có cái gì tốt, nhưng đây cũng là ban thưởng của gia.

Đó chính là tốt!

Kết quả là, Lamborghini vui mừng hơn hở, tràn đầy năng lượng, nhanh nhẹn chạy đến bãi tha ma.

Sau khi thu thập mùi Lang mùi chút, Lamborghini liền lần theo mùi đuổi theo.

Đây là bản lĩnh lớn mà gia đã truyền cho nó.

Thuật tìm mùi: Thi triển pháp thuật này, mũi của người sẽ thính hơn mũi chó.

Vì để mau sớm hoàn thành nhiệm vụ trở về phục mệnh, Lamborghini hoàn toàn tập trung hết tinh thần, vừa ngửi vừa chạy, tốc độ cực nhanh.

Rõ ràng Lang vương không hề che giấu mùi của mình, cho dù là đi qua nước vượt qua sông, cuối cùng vẫn có thể tiếp tục ngửi được mùi ở bờ sông đối diện.

Truy đuổi hơn một canh giờ, Lamborghini đi đến gần một sơn cốc.

Mùi của Lang vương theo gió, trực tiếp bay vào mũi của Lamborghini.

Tới gần mục tiêu.

Xuyên qua rừng rậm một đoạn, đúng như dự đoán, con bê đã phát hiện Lang vương cùng với mười mấy thủ hạ mà nó dẫn theo.

Thân thể Lang vương to lớn không thua gì con bê, răng nhọn móng sắc, đôi mắt đỏ tươi, đứng giữa mười mấy con chó lớn cũng có hình thể không nhỏ.

Nhưng mà trong sơn cốc này, không chỉ có mỗi mình Lang vương, còn có những thứ màu xám chi chít khắp nơi trên đất.

Chuột!

Trong đó có một con chuột có hình thể không khác gì một con chó.

Mắt bò của con bê lập tức lộ ra vẻ nhân tính hóa, tràn đầy ngạc nhiên.

Nó đã từng gặp con chuột lớn kia ở Ngưu Hành, lén lén lút lút, không biết làm gì.

Chương 434 – Đồ long sắp tới

Trong sơn cốc, Lang vương cùng Thử tiên dẫn theo thủ hạ của mình, hai bên phân biệt rõ ràng.

“Hẹn ta tới đây, muốn làm chuyện gì?” Đồng tử hung ác của Lang vương lập lòe, nhìn chòng chọc vào Thử tiên, miệng nói tiếng người.

“Người học tiếng người không tồi nha, xem ra người sau lưng người không tệ.” Thử tiên đứng thẳng lên, trên mặt lộ vẻ nhân tính hóa.

“Tốt nhất người đừng có xen vào chuyện của ta, bằng không đừng trách ta không khách khí với người.” Lang vương hung tợn cảnh cáo.

Đối mặt với sự uy hiếp này, Thử tiên hoàn toàn không thêm dè dặt, nó vuốt vuốt móng, chậm rãi nói: “Đi thẳng vào vấn đề luôn đi, Man kinh nhân tộc lớn như vậy, ngoại trừ thủy yêu dưới Vận Hà, cũng chỉ còn lại hai chúng ta được tính là yêu tộc, đồ long sắp tới, ta cảm thấy chúng ta cần phải liên thủ hợp tác, chuyện này bất kể là đối với ta hay đối với người thì đều có lợi.”

Trong mắt Lang vương thoáng qua một tia khinh miệt, nó chậm chạp nói: “Chỉ bằng người? Tứ đại gia tiên xuôi nam chỉ còn có mỗi mình người còn sót lại kéo dài hơi tàn, ngay cả Hồ Thiên Lan cũng đã chết, để cho ta đoán một chút, hiện tại Bắc Nguyên, chắc đã coi người là phản đồ rồi nhỉ?”

Thử tiên nghe vậy, mặt mày lập tức trầm xuống, nhưng nó che giấu đi cực nhanh, chuyển thành vẻ mặt cười mà giống như không cười, nói:

“Vậy còn người? Cố thủ ở trong bãi tha ma, lúc nào cũng như ngọn đèn trước gió, âm khí ngút trời đã sắp phá đất mà lên,

thậm chí Địa phủ đã mở ra một minh lộ ngay ở chỗ của ngươi, còn ngươi thì bị âm khí xâm nhập quá sâu, nếu như không có linh đan diệu dược, sớm muộn cũng sẽ hóa thành minh thú, cho dù là Liên giáo cũng không thể cứu chữa được ngươi.”

“Ngươi!”

Phòng thủ tâm lý của Lang vương bị đánh thủng, sắc mặt đại biến.

Chẳng thể ngờ rằng, bí mật được nó ẩn giấu sâu nhất lại bị Thử tiên nói toạc ra như vậy.

Thử tiên thấy thế, ý cười trên mặt càng trở nên rõ ràng hơn, nói tiếp: “Còn có, nếu như ngươi cho rằng Thẩm Luyện Phi Ngư Vệ không biết cái gì, vậy thì ngươi đã hoàn toàn sai lầm rồi, ngươi đừng có quên, Man kinh là địa bàn của Phi Ngư Vệ, mà thực lực hiện tại của Phi Ngư Vệ đã tăng vọt lên rất nhiều.”

“Cho nên, hai ta cần gì phải móc mĩa lẫn nhau chứ, chó chê mèo lắm lông mà thôi.”

Lang vương tiến lên vài bước, nhìn chăm chăm vào Thử tiên, nói: “Rốt cuộc thì ngươi muốn làm cái gì?”

“Ban nãy ta đã nói rồi, đồ long sắp tới.”

“Ngạo mạn!” Ánh mắt Lang vương đột nhiên trở nên sắc bén, nói: “Việc đồ long sẽ kéo theo cả tam giới, ngươi cùng lắm cũng chỉ là một con chuột tiên, có tài đức gì?”

“Ngạo mạn à?”

Trên mặt Thử tiên lộ vẻ mỉa mai, nói: “Vậy vì cái gì mà ngươi lại canh giữ ở bãi tha ma, đừng nói cho ta, ngươi chỉ là muốn ăn thịt người chết, không có một chút động tâm nào với kỳ ngộ ngàn năm khó gặp này, ngươi chưa từng nghĩ đến việc muốn kiếm một chén canh nhé.”

“Đây chính là công đức cùng niệm lực được thu góp từ chúng sinh Đông thổ trong mấy trăm năm đấy, dù chỉ dính được một chút, cũng có lợi ích lớn vô cùng.”

“Thậm chí đây có thể là cơ hội phi thăng duy nhất trong thời đại mạt pháp này.”

“Nhìn thẳng vào mắt ta, nói cho ta biết, ngươi chưa bao giờ động tâm!!”

Thử tiên nói một hồi, câu nào cũng đâm thẳng vào tim.

Lang vương hoàn toàn trầm mặc, qua một hồi lâu mới chậm rãi nói: “Sao ta có thể tin tưởng ngươi được đây.”

“Cường giả đi một mình, kẻ yếu kết liên minh.”

Thử tiên gần như là bật thốt ra, nói: “Ngươi cùng ta liên thủ, tất cả mọi việc đều bắt đầu từ số 0, đây là cơ hội duy nhất, cũng là cơ sở để tin tưởng lẫn nhau, ngươi thấy thế nào?”

Lang vương từ chối cho ý kiến, ngược lại nó mở miệng hỏi: “Long sắp chết?”

“Sắp chết.”

“Lúc nào?”

“Khí vận đã nhanh chóng đến gần điểm kết thúc, khoảng cách rất ngắn.”

“Nhưng ta với ngươi liên thủ thì có ưu thế gì, Ngụy Thần hạ giới, cho dù là Địa phủ hay Long cung cũng phải nhượng bộ lui binh, ngược lại ta cảm thấy, sau lưng ngươi là Hồ tộc, có lẽ còn có thể kiếm một chén canh.”

“Bốn lạng có thể chống ngàn cân, trọng điểm hiện tại là, ngươi dám không?” Thử tiên chấp tay sau lưng, dùng ánh mắt sắc bén hỏi.

Dẫn dụ từng bước, Thử tiên đã khiến Lang vương tiến vào tình cảnh không thể từ chối được.

Đúng như dự đoán, Lang vương sau một hồi tiếp tục trầm mặc, đã chậm rãi nói: “Ngươi muốn làm như thế nào?”

Thử tiên lập tức nở nụ cười tươi, nói: “Thiên Đình có Ngụy Thần, hạ giới có Thanh Ngưu Đại Tiên, còn có Địa phủ, Long cung, lần này chắc hẳn sẽ có một màn kịch vui, trước lúc này, chúng ta chỉ cần làm một chuyện, sau đó bình tĩnh chờ đợi kịch vui mở màn là được.”

“Chuyện gì?”

“Ta muốn ngươi bộc lộ Thanh Ngưu Đại Tiên ra ánh sáng.”

Chương 435 – Đột phá Thiên cơ

“Người biết Thanh Ngu Đại Tiên là ai?” Lang vương lộ ra vẻ mặt giật mình ngạc nhiên một cách nhân tính hóa.

Danh hào Thanh Ngu Đại Tiên, bất kể là ở trong triều chính, trong giang hồ, hay là giữa các đại thế lực, đều là như sấm vang bên tai.

Nhân vật khủng bố này là người hay là yêu, không có ai biết rõ.

Chỉ biết đại khái phạm vi hoạt động của hắn ở ngay Kinh thành, đã từng đi qua chiến trường đất lỗ, môn hạ dưới trướng đã phát triển thành một tổ chức tuy tương đối phân tán nhưng lại rất cường đại: Môn đồ Thanh Ngu.

Người có kẻ nghi ngờ không biết hắn có phải là một vị Phi ngư vương nào đó trong Phi Ngư Vệ vừa kết thúc thời gian bế đại quan đi ra hay không, hoặc có lẽ là một lão thái giám nào đó đã sống rất lâu trong Hoàng cung, nhưng sau khi sàng lọc qua các thông tin tình báo, khả năng đó đã bị loại bỏ.

Dựa theo lời từ chính miệng Thánh chủ Liên giáo Từ Hồng nói, thì đã có rất nhiều thế lực trong thiên hạ âm thầm tra xét thân phận Thanh Ngu Đại Tiên.

Nhưng tất cả đều không có ai ngoại lệ, bọn họ bị ngăn cản trước một bức tường.

Một bức tường vô hình, nó có đặc điểm là, sau khi tra xét đến một phạm vi nhất định thì sẽ không có cách nào dò xét thêm nữa.

Hơn nữa nguyên nhân không thể tra xét còn là đủ loại thiên kỳ bách quái, không giống nhau.

Nếu như cưỡng ép thôi diễn, nhất định sẽ bị sét đánh.

Mặc dù không loại bỏ khả năng có một vài thế lực siêu nhiên đã biết được thân phận Thanh Ngu Đại Tiên, nhưng bọn họ lại không công khai, chẳng rõ nguyên do là gì.

Thanh Ngu Đại Tiên liên quan đến che đậy Thiên cơ, muốn thăm dò được thân phận Thanh Ngu Đại Tiên, chỉ bằng con chuột bự khắc đồng đội này? Lang vương lập tức sinh ra lòng nghi ngờ, hỏi: “Người dùng biện pháp gì?”

“Hồi tiên ta trải rộng khắp mọi góc ngách trong thiên hạ, tất nhiên là có biện pháp rồi.” Thử tiên kiêu ngạo nói.

“Nếu như số lượng nhiều mà hữu dụng thì Hồi tiên gia đã sớm nhảy lên làm gia tộc đệ nhất Bắc Nguyên rồi.” Rõ ràng Lang vương không tin.

“Người không tin?” Thử tiên khẽ nhú mày.

“Giữa ngươi và ta không tồn tại cơ sở để tin tưởng lẫn nhau, lời nói không dễ nghe, nhưng đây là sự thật.” Lang vương nhìn thẳng vào Thử tiên, cười lạnh nói: “Cho nên, tốt nhất là ngươi nói rõ ràng, ngươi đột phá Thiên cơ thăm dò thân phận Thanh Ngu Đại Tiên như thế nào, ta cần biết chi tiết.”

“Ngươi đúng là rất cẩn thận.”

Thử tiên cũng không thêm đề ý, chậm rãi nói: “Nói cho ngươi biết cũng không sao, ta đã giám thị môn đồ Thanh Ngu trên ba thành trong Kinh thành, một người hai người thì không có tác dụng gì, nhưng nhân số nhiều, dần dần sẽ có dấu vết để lại, khi tất cả dấu vết đều chỉ về một phía, vậy thì kẻ khả nghi nhất ở nơi đó nhất định là hắn. Dù là kết quả thực sự không thể tưởng tượng nổi.”

“Ý của ngươi là, ngươi không có chứng minh thực tế, hơn nữa còn chỉ có thể vòng ra trong một phạm vi?” Giọng điệu Lang vương có vẻ thất vọng.

“Một phạm vi cực kỳ nhỏ, nhỏ đến mức hoàn toàn có thể xác định ra hắn!” Thử tiên nhấn mạnh.

“Được rồi, vậy ngươi nói đi, phạm vi kia là nơi nào?” Lang vương trầm mặc trong chớp mắt, hỏi.

Thử tiên nói ra mà không chút chần chừ: “Nói cho ngươi cũng không sao, thành đông... Ở thành đông... Thành đông... Chính là thành đông....”

Nhưng mà, một chuyện kỳ lạ đã xảy ra, Thử tiên đột nhiên bắt đầu nói lắp, tin tức mấu chốt phía sau giống như là đã bị chặn

lại trong cổ họng, có nhả thế nào cũng nhả không ra.

Một câu hai câu thì Lang vương còn tưởng Thử tiên bị nói lấp.

Nhưng khi thấy Thử tiên lặp đi lặp lại mấy chục lần, cuối cùng Lang Vương cũng nhận ra rằng có gì đó không thích hợp.

Che đây Thiên cơ!

Che đây Thiên cơ gần ngay trong gang tấc!

Che đây Thiên cơ cũng không phải là hoàn mỹ không có khuyết điểm, có phương pháp để đột phá nó, nhưng có thể đột phá lại không thể dễ dàng làm lộ ra chân tướng!

Đây chính là nguyên nhân căn bản nhất khiến thân phận Thanh Ngu Đại Tiên bị ẩn giấu.

Trong nháy mắt Lang vương đã hiểu ra!

Về phần Thử tiên, hiện tại tất cả lông trên thân nó đã hoàn toàn dựng ngược lên.

Phương pháp của nó mặc dù có vẻ ngu ngốc, nhưng lại thật sự có công dụng.

Nó đã xác định đúng vị trí của Thanh Ngu Đại Tiên, chính là thành tây thành đông, hơn nữa còn dựa vào trực giác mà chỉ thẳng vào Tàn Hà.

Thế là nó nghĩ rằng, mình đã đột phá Che đây Thiên cơ một cách hoàn mỹ.

Song lại chẳng thể ngờ rằng, Che đây Thiên cơ còn có một tầng ‘không thể lộ ra’ này!

Xong con bê!

Che đây Thiên cơ này vừa xuất hiện, ắt sẽ gặp lời đình!

Đúng như dự đoán, ngay sau đó có một cỗ thiên uy cực kỳ kinh khủng đã từ trên trời giáng xuống, trong nháy mắt đã bao phủ lên thân Thử tiên cùng Lang vương, chúng nó chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu bị đè một tảng đá khổng lồ.

Ngược nhìn lên bầu trời, một đạo sấm chớp kinh khủng lóe lên rồi từ trên trời giáng xuống.

“Ầm Ầm!”

Tia sét khổng lồ to như một thùng nước lớn mang theo ngàn vạn lôi cà, trực tiếp bao phủ Thử tiên cùng Lang vương.

Uy lực kinh khủng quét sạch tứ phương, bao gồm cả mấy chục con chuột bự cùng mấy con chó lớn cũng bị tia sét đánh văng ra ngoài giống như những tấm vải rách.

Một vài con có thực lực yếu thì trực tiếp bị đánh đến chia năm xẻ bảy.

Lôi đình đi qua, một mảnh trống trải hoang vu.

Thử tiên ở ngay trung tâm lôi đình, bị đánh đến thất khiếu bốc khói, toàn thân co giật.

Cái đuôi chuột khó khăn lắm mới mọc ra, nay lại bị đánh cho cháy khét.

Lang vương cách xa một chút, nhưng đạo hạnh của nó yếu hơn Thử tiên, hơn nữa quanh năm ở bãi tha ma, bị âm khí xâm nhập nên càng sợ lôi đình, hiện tại cả người cháy đen, toàn bộ lông trên thân đã hóa thành tro tàn.

Nhưng mà đây vẫn chưa phải kết thúc.

Uy áp kinh khủng kia vẫn bao phủ lấy khu vực này như cũ, thậm chí rõ ràng lôi đình còn có xu thế đánh xuống.

Lang vương hoảng sợ, dùng hết sức lực toàn thân, quay đầu nhìn trời rồi vội vàng hét to: “Cái tai tinh nhà ngươi, ta bị ngươi hại chết rồi, mau từ bỏ suy nghĩ lộ ra thân phận Thanh Ngu Đại Tiên đi, bằng không hôm nay tất cả đều phải chết ở chỗ này!”

Thử tiên nghe vậy, lập tức như thể hồ quán đỉnh, hiểu ra, vội vàng ở từ bỏ suy nghĩ nói ra chân tướng, thu nén đến tột cùng, liên tiếp quăng ra một tá lời thề độc, quăng đời còn lại tuyệt đối sẽ không tiết lộ nửa chữ về thân phận Thanh Ngu Đại Tiên, bằng không trời đánh ngũ lôi, vĩnh thế không được siêu sinh.

Dường như lời thề độc có tác dụng, sau một khắc, uy áp đè lên trên thân hai thú dần dần suy yếu, qua thời gian mười mấy hơi thở sau đã biến mất không thấy gì nữa.

Che đây Thiên cơ, biến mất.

Hai thú lập tức thở phào một hơi, chỉ cảm thấy được sống sót sau tai nạn.

Nếu như có một đạo thiên lôi nữa đánh xuống, đảm bảo là bọn chúng đã xong đời rồi, chỉ một đạo này, đã gần như là cực kỳ chuẩn xác chỉ cho bọn chúng giữ lại một tia tính mệnh, thêm một chút nữa thôi là phải chết thẳng cẳng rồi.

Đây cũng không phải thiên lôi bình thường.

Nhưng mà còn không đợi cho bọn chúng thở phào ra hết hơi này.

Một bóng đen đã từ đằng xa lao vọt tới, đập vào trong mắt bọn chúng là một bóng hình khổng lồ, che đi ánh mặt trời.

Bóng đen từ trên cao nhìn xuống, đánh giá hai bọn chúng một cái rồi nhếch miệng nở nụ cười, vui vẻ hỏi: “Hai vị, nhận biết bản ngưu gia không?”

Chương 436 – Man ngưu đâm mạnh

Lang vương cùng Thử tiên vừa nhìn kỹ.

Ngay tức thì hoảng sợ đến mất hồn mất vía.

Lại xong con bê rồi!

Lần này còn thực sự là một con bê, con bê!

Con bê này sớm không xuất hiện, trễ không xuất hiện, lại xuất hiện ngay khi thiên lôi vừa ngừng đánh, dùng đầu ngón chân để nghĩ cũng biết nó muốn làm gì.

Trong hai thú, Thử tiên sợ hãi tột độ hơn cả.

Con bê này nó đã gặp qua không ít lần, còn từng bị nó húc ở trong Ngưu hành Miêu ký.

Là bò của quan thiêu thi bốn đồng tiền ở lò hỏa táng thành đông, Tần Hà!

Mà Tần Hà chính là Thanh Ngưu Đại Tiên, tên gia hỏa nuôi bò cười ngưu duy nhất trong lò hỏa táng thành đông.

Vốn nên là hần rất dễ dàng bị người ta nghi ngờ, nhưng bởi vì che đậy Thiên cơ nên không hề bị bại lộ.

Đáp án thực sự chính là đơn giản như vậy, đặc điểm đặc thù chính là rõ ràng như thế, rõ ràng đến mức tất cả mọi người đều “mù lòa”.

Đối mặt với con bê đột nhiên nhảy ra, Thử tiên chỉ có một suy nghĩ – Thanh Nguu Đại Tiên tới, nó lập tức run lẩy bẩy, đầu còn tâm trí nào nghĩ đến việc trả lời con bê nữa.

Lang vương không hiểu rõ bí ẩn bên trong, nhưng nó cũng biết con bê này không đơn giản.

Nó cũng đã từng gặp con bê này, thỉnh thoảng con bê này sẽ lượn lờ ở phụ cận bãi tha ma, thường xuyên ra vào Nguu hành Miêu Ký cùng lò hỏa táng thành đông, nhưng hai bên vẫn luôn là nước sông không phạm nước giếng, không có mâu thuẫn gì.

“Chết rồi à, chưa chết thì trả lời một câu, bằng không bản ngu gia ta sẽ coi các ngươi như thi thể mà xử lý.” Lamborghini thấy mình hỏi mà không kẻ nào trả lời, lập tức cảm thấy mất mặt, nó bắt mẫn nói.

“Nhận biết, nhận biết.” Thử tiên trả lời đầu tiên, nó vội vàng xốc lại tinh thần, cười lạnh nói: “Nguu gia, ngài... Tại sao ngài lại ở đây?”

“Đi ngang qua!” Con bê tiếp tục toét miệng cười, trêu đùa hỏi: “Có thấy vui bất ngờ không, có ngoài ý muốn hay không?”

Thử tiên nghe vậy thì cảm thấy muốn khóc, có cái rắm niềm vui bất ngờ, kinh sợ bất ngờ thì có.

Hôm nay chắc chắn là lật thuyền trong mương rồi, sớm biết vậy thì nên sớm trở về Bắc Nguyên.

Đáng tiếc, hồi hận đã không còn kịp.

“Đang hỏi ngươi đấy, có thấy vui bất ngờ hay không?” Con bê ý thế ép hỏi, tỏ vẻ nếu như ngươi không phối hợp thì sẽ lập tức chơi chết ngươi.

“Vui vẻ, vui vẻ.” Thử tiên chỉ có thể xuôi theo nó mà trả lời.

Kẻ đến không có ý tốt, nếu còn trái nghịch nó, coi như thật sự sẽ xong đời.

Lòng khát khao được sống cực kỳ mãnh liệt, đã khiến Thử tiên lựa chọn chịu khuất phục trước cường giả một lần nữa, giống như lúc nó đối mặt mới các tử đệ Tiên gia khác vậy.

Mấu chốt nhất là, nó biết thực lực con bò này.

Tuy đạo hạnh không cao, nhưng thực lực lại cực mạnh, lần trước nó đã từng bị ăn thiệt ở Ngưu hành, nếu không phải chạy nhanh, lúc đó nó đã xong rồi.

Ngay cả khi ở trạng thái toàn thịnh cũng không phải là đối thủ, hiện tại thì hoàn toàn chính là thịt nằm trên thớt, mặc kệ người cầm nắm.

“Vây... Có thấy kích thích hay không, có hài lòng hay không?” Lamborgh gật gù đắc ý, cả khuôn mặt bò đều lộ vẻ nghiền ngẫm một cách nhân tính hóa.

Từ khi sinh ra khỏi bụng mẹ, nó chưa từng nghiêm chỉnh, ngay cả bước đi cũng không đứng đắn, lúc nào cũng nháy nhót không yên, bằng không cũng sẽ không bị Tần Hà chọn trúng, cái này gọi là vật hợp theo loài, người chia thành nhóm.

“Hài lòng, hài lòng!” Thử tiên cố nặn ra một nụ cười trông còn khó coi hơn khóc, liên tục gật đầu.

Hiện tại lòng tự trọng của nó không khác gì thực lực, đã bị nghiền ép đến tan nát.

“Hài lòng là tốt rồi, lát nữa sẽ tìm cho ngươi một nơi khiến ngươi càng vui vẻ hơn.” Nụ cười của Lamborgh càng thêm biến thái, tiếp đó nó lại quay sang Lang vương, nói: “Còn có ngươi, cái con chó ngốc này, này giờ không nói gì, có phải không hài lòng hay không?”

Lang vương chậm rãi nhắm mắt lại, hít thở sâu vài hơi, lộ ra dáng vẻ đành phải chấp nhận như Thử tiên... Nhưng mà ngay sau đó, nó là đột nhiên không có dấu hiệu nào, nhảy bật lên, thành linh phóng ra phương xa.

Không ngờ, nó muốn chạy trốn!

Lang vương không phải Thử tiên, nó là vương bãi tha ma, là chúa tể độc nhất vô nhị ở nơi đó.

Lòng tự trọng mãnh liệt cùng thực lực còn sót lại, để nó đưa ra quyết định ra sức đánh một trận.

Lòng tự trọng thì đương nhiên không cần phải nói, kẻ Vương giả thà chết chứ không chịu khuất phục, lang hồn vĩnh viễn sẽ không khuất phục.

Bảo nó nịnh nọt như Thử tiên, nó không làm được, cho dù là chết.

Về phương diện thực lực, nó cũng không phải là mục tiêu chủ yếu của thiên lôi, cho nên mặc dù nó bị thương khá nặng, nhưng vẫn còn giữ lại được một phần thực lực.

Chỉ cần khiến con bê hơi thả lỏng cảnh giác một chút, sau đó thành linh chạy trốn, như chắc chắn sẽ có phần thắng, chỉ cần thêm chút may mắn.

Nhưng mà... Nó tính sót một việc.

Lamborgh là ngưu của Thanh Ngưu Đại Tiên, là con bò đã từng nhai Tây tử đan, Cường thú đan, nhân sâm núi tuyết trăm năm mà từng bước trở nên cường đại, cơ sở tu luyện khá là vững chắc.

Đồng thời Lamborgh còn nắm giữ một vài thuật pháp không giảng đạo lý như là thuật dạ ảm, man ngưu kinh, thiết đầu công, thuật mình đồng da sắt cao cấp cùng với man ngưu đâm mạnh.

Man ngưu đâm mạnh: Bí thuật bất truyền đến từ Thâm Uyên, khi thi triển pháp thuật này, ngài có thể nhanh như tia chớp, thế như phá núi, dũng mãnh khó cản giống như thiên quân.

Chú thích: Thuật này chỉ thích hợp với loài có vó, ngưu tộc là thích hợp nhất.

Nghiêm chỉnh mà nói, cho đến trước mắt, Lamborgh chỉ biết có mỗi chiêu này.

Nhưng... Thân ở dưới trướng đại tiên, một chiêu này, là một chiêu có thể kiếm ăn khắp nơi.

“Bò...ò...!”

Lamborgh quay đầu nhìn lại, con chó ngốc kia lại dám chạy?

Ăn ngưu gia ta một cái Man ngưu đâm mạnh.

“Suu!”

Chỉ thấy vỏ Lamborghini phóng ra gió, Lang vương nhanh, nhưng Lamborghini càng nhanh.

Mà khí thế còn kinh khủng hơn.

Lamborghini vừa động, khí thế quanh thân nó lập tức thay đổi.

Một cỗ sức mạnh hào hùng khổng lồ đột ngột xuất hiện, phẳng phất như là muốn trấn áp khoảng không gian này, bốn vỏ giẫm đạp, dấy lên bụi đất ngất trời, mặt đất chấn động đến kêu vang, ầm ầm rung chuyển.

Lamborghini tựa như có sơn nhạc chi hồn phụ thể, lúc này nó không phải là một con bò, không còn là một con bò nữa ~ ~

Lang vương có cảm ứng, nó vừa quay đầu thì lập tức đã bị dọa đến mất hồn mất vía.

Ngưu yêu nho nhỏ, nhưng khí thế xông về phía trước lại có thể so sánh với núi băng đất diệt, mấu chốt nhất là tốc độ, lao nhanh như gió, phóng nhanh như chớp.

Đây là bí thuật cực kỳ khủng bố!

Xong đời rồi!

Lang vương chỉ kịp nảy lên suy nghĩ này.

Ngay sau đó, “rầm” một tiếng vang cực lớn.

Lang vương chỉ cảm thấy mình như là một con kiến bị cả dãy núi đè lên.

Cơ thể nó bay ngược ngoài, thân thể vặn vẹo như là một tấm vải rách, theo đó, kinh mạch cùng gân cốt bên trong đã nhanh chóng hóa thành thịt nát xương tan.

Đau không?

Chắc chắn là đau.

Nhưng mà... Không cảm giác được.

Bởi vì không chờ Lang vương cảm nhận được đau đớn, lực lượng kinh khủng kia đã truyền đến bên trong xương sọ của Lang vương, làm cho tất cả vỡ nát.

Lang vương, xong đời.

Chương 437 – Tin tức tốt, tin tức xấu

“Rầm!”

Bụi đất tung bay, xác sói khổng lồ rơi xuống đất, hai mắt tròn trũng, chết không nhắm mắt.

Lang vương vốn tưởng rằng mình chỉ là đi ra gặp mặt mưu đồ, xem có thể vớt được chút lợi lộc gì hay không.

Chưa từng nghĩ tới, mình lại bị con chuột đáng chết kia lừa thâm như vậy.

Thân là sâu kiến, phải biết tự hiểu lấy.

Có thể mùa may quay cuồng ở dưới chân voi không phải bởi vì người lợi hại, mà là bởi vì kẻ hờ giữa chân voi quá lớn.

Tên ngu ngốc chuyên bày đồng đội, bản vương có làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi!!

Khi Lang vương lâm chung, oán khí nặng nề, hoàn toàn không cam lòng.

Về phía Thử tiên, cú va chạm có lực trùng kích mạnh mẽ đến chấn động kia làm cho nó triệt để tuyệt vọng.

Vốn nó còn cho rằng mình có thể chống qua được mấy chiêu trước mặt Thanh Ngưu Đại Tiên, không kiếm được chén canh đồ long cũng có thể trả thù Thanh Ngưu Đại Tiên một trận.

Nhưng có thể nào cũng không thể ngờ rằng.

Thanh Ngu Đại Tiên căn bản không đứng ra, chỉ phái ra một con bò, đã khiến cho bên mình chẳng làm được tích sự gì.

Giờ khắc này, thứ bị đánh bể nát cũng không chỉ có óc Lang vương, còn có cả một chút tự tin cuối cùng của Thử tiên.

Nhất lực hàng thập hội!

Ở trước thực lực tuyệt đối, bất luận một kỹ xảo nào cũng chỉ là trò cười.

Về phần Lamborgh, nó mang vẻ mặt nuối tiếc nhìn về phía thi thể Lang vương có hình thể không thua kém gì mình, lẩm bẩm nói: “Sao thể cốt yếu như vậy chứ, như thể thôi mà đã chết rồi?”

Mặc dù trước khi ra cửa gia có nói là không cần bận tâm sống hay chết, nhưng hiển nhiên là sống sẽ có giá trị cao hơn chết.

Làm việc hơi cầu thả rồi.

Đáng tiếc.

Sau khi đá Lang vương mấy cước xác định nó đã chết hẳn, Lamborgh gật gù đắc ý nhảy nhót quay trở lại trước mặt Thử tiên, nhếch miệng nở nụ cười, nói với nó: “Chúc mừng người, hiện tại bản ngu gia có một tin tốt cùng một tin xấu, người muốn nghe tin nào trước?”

Thử tiên sợ đến vỡ mật, tình huống này rồi còn có tin tức tốt ả?

Nhưng nó không dám làm con bê tức giận, chỉ có thể run lập cập nói: “Ta... Ta muốn nghe tin tức xấu trước.”

Nghe tin tức tốt xong rất dễ sinh ra hy vọng, mà tin tức xấu phía sau sẽ dễ dàng khiến cho hy vọng trở thành thất vọng.

Cho nên, nhất định phải chọn nghe tin tức xấu trước.

“Tốt, tin tức xấu là, con chó ngốc kia ngỏm rồi.” Lamborgh nhướn mày nói.

“Tin tức tốt là?” Thử tiên âm thầm cầu nguyện, chỉ cần có thể giữ lại mạng, nó nguyện ý trả giá tất cả mọi thứ, chết tử tế không bằng sống dựa dẫm, chết rồi thì cái gì cũng không có.

“Tin tức tốt là, ta cần người kéo con chó ngốc kia về cho ngu gia ta, cho nên chúc mừng người, tạm thời người không cần phải chết.” Lamborgh nói.

Thử tiên nghe xong, lập tức mừng rỡ.

Đây.... thực sự là một tin tức tốt.

Con bò này không hề lừa nó, quá thành thật.

“Tiểu nhân nguyện ý cống hiến sức lực, nguyện ý cống hiến sức lực!” Thử tiên vội vàng gật đầu như gà mổ thóc, lòng khao khát được sống mãnh liệt đã giúp nó bò dậy từ dưới đất.

Ngay tức khắc nó cảm thấy da thịt xương cốt không còn đau đớn, ngay cả một mảnh da bị cháy rụi cũng không còn đau, nó đứng thẳng người lên, biến hình trở thành một ông lão mập lùn.

Ăn mặc dáng vẻ rất giống con người, chỉ là trông hơi chật vật, râu ria, lông mày trên mặt đã bị khói xông lửa đốt, trên quần áo đều là các lỗ thủng bị đốt cháy.

Thoạt nhìn, còn tưởng là một ông lão vừa chạy thoát ra khỏi một đám cháy nào đó.

“Người thế mà lại hóa hình?”

Lamborgh quan sát Thử tiên từ trên xuống dưới, cảm thấy ngoài ý muốn, nói.

Đại quan hóa hình, không phải kẻ nào cũng có thể dễ dàng vượt qua.

Rất khó!

Tính ra Lamborgh đã đi theo Tần Hà gần một năm rồi, ấy vậy mà còn chưa thể hóa hình thành công.

Một năm.

Ba trăm sáu mươi lăm ngày đấy!

Quá khó khăn, quá dài lâu.

“Hồi bẩm ngu gia, đạo hạnh tiểu nhân có ba trăm sáu mươi lăm năm, đến nay đã hóa hình được năm mươi năm rồi.” Thử tiên nịnh nọt nói.

“Ba trăm sáu mươi lăm năm?”

Lamborgh trợn trắng mắt, có chút khó chịu nói: “Khoe khoang cái gì, làm việc đi.”

“Ách, vâng vâng vâng....”

....

Hơn một canh giờ sau, đến khi trời sắp tối, sắc trời mịt mờ.

Bên tàu Kinh thành, có thừa thớt vài dân chúng đang vội vàng chạy về nhà trông thấy một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi.

Thành tố cảnh tượng: Ông lão mập lùn, con bò, xác một con thú khổng lồ nào đó không rõ, một chiếc xe bò lộc cộc lộc cộc.

Nhưng hình ảnh trước mắt là, ông lão mập lùn “thở hỏn hà hỏn hên” kéo xe bò, mệc đến thở không ra hơi, trên xe bò là xác một con thú không rõ, còn có một con bò đứng trên.

Con bò rất oai dũng, “phì phì phò phò” phát ra tiếng mũi, giống như là đang thúc giục ông già đi nhanh một chút.

Ôi trời ơi.

Cảnh tượng này, toàn bộ dân chúng đi ngang qua đều là mang khuôn mặt ngơ ngác ngừng chân lại, dụi dụi mắt, quả thực là không tin nổi những gì mình đã nhìn thấy.

Chương 438 – Chuột Mickey

“Oa, gia nhìn miếng thịt này này, thịt mỡ lắm lắm, trông có giống bông tuyết không?” Trong phòng thiêu thi số bảy, Vương Thiết Trụ gấp lấy một miếng thịt bò, vể mặt tràn đầy ngạc nhiên.

“Đây chính là bò bông tuyết Nhung quốc!” Tàn Hà gật gật đầu, khen: “Bò này thực sự không tầm thường.”

“Cái con chuột tinh kia đúng là rất sành ăn.” Vương Thiết Trụ gấp kèm thêm một miếng ớt rồi bỏ vào miệng, đôi mắt lập tức lấp lánh ánh sao.

Vị cay quả thực chính là càng ăn càng nghiện, mảnh đất trồng ớt năm nay sinh trưởng rất khả quan.

Còn có thịt bò này, nó vốn cho rằng gia chỉ mua một chút, kết quả lại mang về nguyên một cái đùi, hơn nữa trên đùi còn có thêm một tảng thịt lớn.

Hai chữ, phong phú.

Thịt bò xào ớt, thịt bò nướng than, bánh bao nhân thịt bò, lại ninh thêm một nồi canh xương bò, phối hợp cùng rượu mơ, đĩa khô, dưa cải ăn kèm.

(Đĩa khô: Một đĩa nhỏ đựng bột ớt khô, muối, gia vị,... chủ yếu dùng làm đồ chấm khi ăn lẩu.)

Mùi thơm, vị ngon cay nồng, khỏi phải nói ăn vào có bao nhiêu thoải mái.

Nhất là tấm vỉ sắt đặc chế kia, cắt thịt bò thật mỏng, tẩm thêm dầu muối hương liệu rồi bỏ lên trên than nướng, lập tức xì xèo tí tách bốc khói.

Qua thời gian vài hơi thở là có thể gấp lên bỏ vào miệng.

Nếu còn chưa thấy đủ cay, cuốn thêm quả ớt rồi mới đặt lên nướng, cũng ăn cực kỳ ngon.

Tam phương thực khách, Tần Hà, Vương Thiết Trụ, còn chôn nước ngồi vây quanh, vui vẻ thưởng thức.

“Quả ớt này dài nhỉ.” Tần Hà gấp một quả ớt lên, cong cong queo queo dài đến nửa xích, lần này đúng là trông ra không ít giống ớt.

“Gia, đây là tuyến tiêu.” Vương Thiết Trụ giới thiệu.

Tần Hà sững sờ, hỏi: “Tuyến tiêu là quả ớt à?”

“Cái kia... Là đương nhiên.” Vương Thiết Trụ dừng lại một chút, nghĩ thâm, tại sao gia lại hỏi ra một câu hỏi vô tri như vậy chứ.

“Ta đã nói rồi mà.” Tần Hà bưng tỉnh.

“Bò... ồ...”

Đang ăn, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng Lamborghini kêu hưng phấn.

Một người hai thú lập tức sững sờ, đồng thời nhìn ra phía bên ngoài.

“Gia, con bò về rồi.”

Vương Thiết Trụ vội vàng giơ miếng thịt bò trong tay lên, ý tứ không cần nói cũng biết, lát nữa nên nói thịt này như thế nào.

“Người xem đó mà làm.” Tần Hà làm chương quỹ vung tay không quản chuyện.

Khóe miệng Vương Thiết Trụ giật giật, nghĩ thầm, thịt này là do gia người lấy về, người sao có thể bỏ mặc không bận tâm như thế chứ.

Lamborgh không dám chọc người, nhưng nó dám cùng ta liều mạng đây, cái con bò ngu ngốc kia một khi cố chấp sẽ không chịu kết thúc đơn giản đâu.

Nhưng Tần Hà đã lên tính, Vương Thiết Trụ có ý kiến lớn hơn nữa cũng chỉ có thể nén nhịn.

“Gia, xem ta bắt được kẻ nào trở lại này, hắc ha ha...” Chẳng mấy chốc sau, Lamborgh đã hưng phấn húc mở cửa phòng, nói xong nó một vó đá Thử tiên vào phòng thiêu thi.

Thử tiên vốn có thân hình mập tròn, vừa bị con bê đá một vó đã trực tiếp lăn lông lốc đến dưới chân Vương Thiết Trụ, mắt xoay vòng vòng nổ đom đóm một hồi, mới nhìn rõ đám người Tần Hà cùng Vương Thiết Trụ.

Thời khắc này nó vừa bị thương vừa bị tiêu hao thể lực, hai đùi run run rẩy rẩy.

Nhưng nó không dám chậm trễ, vội vàng đứng dậy rồi quỳ xuống bái: “Tiểu nhân Tiên tộc Bắc Nguyên Hôi Mễ Khâu, bái kiến quan gia.”

Mặc dù cảm thấy mình đã sắp phải chết, nhưng Thử tiên vẫn cố gắng hết sức duy trì lý trí.

Thanh Ngưu Đại Tiên ẩn giấu cực sâu, nếu như mình hô to Thanh Ngưu Đại Tiên, nói không chừng sẽ phạm vào kiêng kị.

Một tiếng quan gia vô cùng giản dị, là ổn thỏa nhất.

Không thể không nói, Thử tiên có thể từ ức vạn chuột trong tộc trở hết tài năng tu ra thân người, tuyệt đối là trí thông minh đã trải qua biến dị.

Nếu nó vừa thấy mặt Tần Hà đã hô lên Thanh Ngưu Đại Tiên, sẽ có thể đã lành lạnh ngay tại chỗ.

Bí mật này, cho dù là Vương Thiết Trụ cùng Lamborghini đều không xác định.

Tần Hà không nói, bọn chúng cũng không ngu ngốc đi đến hỏi rõ.

“Hỏi Mẹ Khâu?”

Tần Hà nhấp một ngụm rượu mơ, cười nói: “Vậ biệt danh của ngươi, có phải là chuột Mickey hay không?”

(Chuột Mickey: Mẹ lão thử)

“Tiểu nhân...” Sắc mặt Thử tiên tức thì ngưng đọng lại, theo bản năng lắc đầu.

Nhưng trong đầu nó lóe lên một cái, phản ứng cực nhanh, lập tức nghĩ đến, đây là một cơ hội để nịnh bợ.

Hoặc có thể gọi là trí thông minh biến dị, chỉ thấy nó từ lắc đầu nhanh chóng biến thành gật đầu, trả lời theo lời Tần Hà: “Vâng vâng vâng, quả thật có đồng tộc đặt biệt danh cho tiểu nhân là chuột Mickey, quan gia thần nhân thông thiên, thần nhân thông thiên.”

Nói như vậy, cho dù lỡ như Tần Hà gây khó dễ bảo nó nói lời bịa đặt thì nó cũng có thể chống chế được.

“Có đồng tộc” đặt biệt danh cho nó, đồng tộc này là ai, có bao nhiêu, coi như muốn điều tra tỉ mỉ, cũng không có cách nào kiểm chứng.

Cái này gọi là giọt nước không lọt.

Tần Hà ngạc nhiên nhìn nó một cái, trước đây con chuột này rất phách lối, đã từng bị mình cắt đứt cái đuôi.

Hiện tại trong ngũ đại Tiên gia chỉ còn lại mình nó, ngược lại là rút được kinh nghiệm rồi.

Chuột Mickey?

Còn có vịt Donald đây.

“Ngươi chính là con chuột tiên kia?” Vương Thiết Trụ đến giờ mới ngẫm ra, giật mình hỏi.

“Chính là tiểu nhân, bá kiến tiểu quan gia.” Thử tiên chuyển sang quỳ lại Vương Thiết Trụ thái độ cung kính đến tột cùng.

Vương Thiết Trụ không biết nó, nhưng nó nhận biết Vương Thiết Trụ, một tên gia hỏa thích trồng ớt, là đầu bếp Thanh Ngưu Đại Tiên không muốn ai biết nó là một con thủy yêu.

Tuyệt đối không thể đắc tội tên thủy yêu này, bằng không chuyện sống chết cũng chỉ là một câu nói.

“Ngũ đại Tiên gia chỉ còn sót lại một mình ngươi, ngươi trái lại còn có mặt mũi mà sống.” Vương Thiết Trụ có hơi mất bình tĩnh.

Cái con bò ngu ngốc kia đi ra ngoài một chuyến, không ngờ lại có thể bắt một tù binh như vậy mang về, hoàn thành nhiệm vụ vượt bậc.

Bởi vì lúc này còn có một chiếc xe bò dừng ở bên ngoài, trên xe rõ ràng là thi thể Lang vương.

“Oan uổng a, tiểu nhân không phải cùng một giuộc với bọn chúng... Tiểu nhân có thể phát lời thề độc với trời.” Thử tiên vội vàng phủi sạch quan hệ, nói tiếp: “Bọn chúng đều xem thường ta, căn bản hoàn toàn không thừa nhận ta.”

“Được rồi, biến trở về bản thể rồi quỳ sang một bên đi, đừng mở miệng nói chuyện.” Vương Thiết Trụ không có hứng thú phản ứng với nó, chỉ về một góc xó xỉnh, thầm nghĩ, lát nữa nếu thịt không đủ, sẽ đem ngươi làm đồ nhắm rượu.

Thử tiên mấy trăm năm đạo hạnh, mặc dù thiên phú yếu ớt, nhưng có thực lực đặt ở đó, ăn nó chắc chắn là sẽ có rất nhiều chỗ tốt.

Thử tiên không dám lăm miệng, vội vàng biến trở về hình dạng chuột bụi chui vào trong góc, thở cũng không dám thở mạnh.

“Gia, lúc ta đuổi theo con chó ngu ngốc kia, thì con chó ngu ngốc kia đang thì thầm bàn bạc gì đó với tên gia hỏa này, ta xông lên đại chiến ba trăm hiệp với chúng nó, cuối cùng đồng thời tóm được bọn chúng.”

Lamborgh tiếp lời, bắt đầu giành công, mặt mũi cực kỳ ra vẻ, còn cố tình quăng cho Vương Thiết Trụ một ánh mắt, làm

Vương Thiết Trụ tức giận đến trợn trắng mắt.

“Có... Kịch liệt như vậy à?” Tần Hà vô ý thức liếc nhìn cái xác sói bên ngoài.

Thi thể vẫn còn mềm, chứng tỏ mới chết chưa được bao lâu, cho nên khoảng cách cũng không xa, nhưng... Cũng không có dấu hiệu nào thể hiện việc chiến đấu kịch liệt, trái lại là có một tia sét có vẻ mãnh liệt.

“Đúng là tương đối kịch liệt!” Con bê thêm mắm dặm muối, từ không sinh có, tô điểm cú đâm mạnh kinh khủng kia trở thành một trận chiến diệt thế, chia ra chương trước chương sau, nói đến nước bọt tung bay.

Tần Hà nghe mà cạn lời, càng lấy làm kỳ lạ, nhưng cũng không quấy rầy sự hứng khởi của nó, lần đầu tiên ra ngoài thi hành nhiệm vụ lại có thể hoàn thành vượt mức, tự mãn đắc chí là rất bình thường.

Con bò này về sau hóa hình, cái gì cũng không cần làm, mở một quầy sách liền có thể cướp chén cơm thuyết sách của Lưu Khoái Chủy.

Rất tốt, tự học thành tài.

So sánh với Tần Hà, Vương Thiết Trụ lại không nể mặt như vậy, nó đã trợn trắng mắt đến mức mắt sắp rút gân, mí mắt không lật lại được luôn rồi.

Cái con bò này, tự khoác lác về bản thân không cần dùng bản nháp.

Chỉ thay mỗi cái tên trong trận Nhạc Vũ Mục đại chiến Kim Ngột Thuật, mà cũng dám khoe khoang trước mặt gia.

Con bê đắc chí, hí hứng vênh váo.

Khoác lác xong, Lamborgh lại cùng Vương Thiết Trụ chuyển xác sói khổng lồ vào lò đốt xác, đốt lửa xong xuôi, lúc này mới chú ý đến các món ngon đầy bàn, nó tiến lên phía trước, tò mò hỏi: “Gia, các người nướng thịt gì vậy, trông có vẻ ăn rất ngon?”

“Đây là thịt dê, ăn thử chút không?” Vương Thiết Trụ nói mà không hề nháy mắt.

“Thịt dê?” Lamborgh ngửi ngửi, khuôn mặt nó dần dần lộ vẻ nghi ngờ, hỏi lại: “Sao ta cảm thấy không giống?”

“Ngươi... Ngươi từng ăn thịt dê?” Vương Thiết Trụ hơi lấp bắp.

“Ta từng thấy thịt dê rồi, thịt dê không có nạc nhiều như vậy.” Sự ngờ vực trong mắt Lamborgh càng thêm rõ ràng.

“Hắc hắc, đùa với ngươi thôi, muốn kiểm tra ngươi một chút, không sai, đây quả thực không phải là thịt dê, mà là thịt lạc đà, thịt lạc đà bông tuyết đến từ Tây Vực, ngươi nhìn miếng thịt này đi, thịt mỡ lấm tẩm, trông có giống bông tuyết không?” Vương Thiết Trụ mặt không biến sắc, tim không đập nhanh nói.

Lamborgh chớp chớp mắt trâu, sự ngờ vực trong mắt lúc này mới chậm rãi rút đi, hỏi: “Thực sự là thịt lạc đà?”

Vương triều Đại Lê mặt trời lặn về phía tây, cắt đứt giao thông với Tây Vực, lạc đà là thứ cực kỳ hiếm thấy, Lamborgh còn chưa từng thấy lạc đà bao giờ, mà loại thịt trông như bông tuyết này, nó thực sự là nghe cũng chưa từng nghe qua.

“Chắc chắn tuyệt đối!”

“Cái kia, cùng là tộc có móng, ngươi sẽ không bận tâm chứ?”

“Heo cũng có móng đấy, không ngại.”

“Vậy ăn không?”

“Ăn!”

Lamborgh gạt đầu, chủ yếu là thịt nướng quá thơm.

Trông dáng vẻ cũng thấy ăn rất ngon.

Trong góc tường xó xỉnh, Thử tiên chứng kiến một màn này, mắt sắp rớt ra ngoài.

Cái con vương bát yêu này, thực sự là há mồm liền ra.

Thứ này đâu phải thịt lạc đà gì đó, hoàn toàn chính là con bò mình đi Ngưu hành lấy Ngưu Hoàng rồi cắn chết tối hôm qua.

Con bò này biến dị, chất thịt không phải bình thường, trong cơ thể còn kết xuất ra một Ngưu Hoàng to chừng nắm đấm.

Mấy vị này... Ngay cả người mình cũng lừa gạt.

Thận trọng từ lời nói đến hành động, đó chính là một điểm cũng không sai.

(Ngưu Hoàng: sạn mật, sỏi mật của trâu bò, là một vị thuốc đông y quý.)

Chương 439 – Giải dị cùng kín tiếng

“Làm càn, đều là tộc có móng, cẩn thận mắc bệnh bò điên.” Thấy Lamborghini chuẩn bị ăn thật, Tần Hà nhin không được, ngăn cản, đồng thời trừng Vương Thiết Trụ một cái.

Nếu Lamborghini mắc bệnh bò điên, nó sẽ húc chết người đầu tiên.

Vương Thiết Trụ bỗng dung thấy rén ngang, vội vàng đổi giọng: “Cái kia, hay là người vẫn nên đổi sang ăn cá đi, cá cũng ăn ngon như vậy.”

Nói xong, nó lại quay sang Thử tiên đang quỳ rạp ở một góc, hỏi: “Này, người, có thể giết cá không?”

“Biết biết, ta biết!” Thử tiên vội vàng gật đầu.

Tình cảnh này, đừng nói là biết, kể cả không biết thì cũng phải nhắm mắt nói biết a.

Bằng không nháy mắt sau, thứ nằm trên vỉ nướng sẽ không phải thịt cá mà là thịt mình đấy.

Không có cách, hiện tại thứ trong phòng này có thể nướng cho con bò ăn, ngoại trừ cá, cũng chỉ còn có mình.

Không được chọn.

“Giết cá trong thùng rồi bung lên đây.” Vương Thiết Trụ chỉ vào thùng nước trong góc tường phân phó.

Kể từ khi Tiểu Điều gia nhập, trong phòng thiêu thi vẫn luôn xem như không thiếu cá.

Mỗi khi nó trở về xem Tần Hà, đều biết tha một con cá tốt nhất mang về.

Dần dần, trong thùng nước đã tích góp được chừng mười con.

Chuột tiên nghe vậy, lập tức kích động đến hô hấp dồn dập.

Thời điểm thể hiện ra giá trị, đã đến.

Chuyện nhỏ như giết cá, không khó.

Túm lên một con cá, đập đầu, cạo vảy, mổ bụng, lấy ruột gỡ mang, sau khi rửa sạch lại khứa thêm vài đao chữ thập.

Thành thạo nhanh chóng, mấy con cá đã bị xử lý ra hình ra dáng.

Tiếp đó Thử tiên cung kính bưng lên bàn, theo từng trận khói trắng bốc lên, nó tự giác quay lại quỳ ở chỗ cũ, không dám ngỗ nghịch chút nào.

Thời gian từ từ trôi qua, đêm dần khuya.

Một bàn ăn từ bữa tối trở thành bữa khuya, một người ba thú đều ăn no thỏa mãn.

Trên lò đốt xác cách đó không xa, thi thể Lang vương dần dần hóa thành tro tàn trong ngọn lửa xanh lam.

Thử tiên không dám giương mắt lên nhìn, nhưng từ góc tầm nhìn cùng với lỗ tai vẫn có thể dò xét tin tức.

Nó khiếp sợ phát hiện, vị Thanh Ngưu Đại Tiên này quả nhiên là đi con đường riêng.

Không nói những thứ khác, chỉ nói về phòng thiêu thi này.

Dùng ánh mắt của Tiên tộc đến xem, nơi này quả thực là một căn phòng dành cho ăn mày.

Mặc dù trong phòng trông khá sạch sẽ, nhưng gián dị đến quá mức, nồi chén gáo bôn, tất cả đều là đồ bình dân, đồ gia dụng cũng làm từ gốm hoặc gỗ thường.

Một cái bếp lò đôi tự xây, xấu đến không còn gì để nói.

Chỗ ngủ thì càng đơn sơ, chính là hai bộ đệm chần.

Một bộ đệm chần trải ở trên giường, một bộ trải ở dưới đất, chiếu trúc lạnh lẽo, gối bông rách, phía trên thậm chí còn có mấy miếng vá.

Không sai, chính là miếng vá!

Mặc dù trước đây nó đã biết Thanh Ngu Đại Tiên ẩn cư cực sâu, nhưng giờ tận mắt nhìn thấy, nó vẫn bị giật mình không nhẹ.

Đặt trong Tiên tộc Bắc Nguyên.

Đừng nói là nhân vật đại khủng bố có thực lực sâu không lường được như Thanh Ngu Đại Tiên, chỉ là một yêu tiên hóa hình nào đó, có yêu phủ nào không phải là vàng son lộng lẫy, rường cột chạm trổ.

Mặc chính là tơ lụa, uốn chính là quỳnh tương ngọc dịch.

Mà ở nơi này, vật phẩm có thể xem như là thứ xa xỉ nhất, lại chính là cái ghế dựa có thể ngồi có thể nằm đung đưa ở đằng kia.

Sinh hoạt giản dị cũng thôi đi, mấu chốt là Thanh Ngu Đại Tiên còn không có đáng về “tôn ti trên dưới”.

Một người ba thú đều có lộc ăn, thỏa mãn đặc chí.

Đôi khi tên vương bát yêu kia sẽ đứng dậy châm cho Thanh Ngu Đại Tiên một chén rượu, kẹp thịt cùng hai quả ớt, thái lát thêm chút thịt bò, đã xem như hết “cấp bậc lễ nghĩa”.

Cảnh tượng này, đừng nói là đặt ở Bắc Nguyên, dù là đặt ở vương triều Đại Lê xưng là vùng đất lễ nghi, cũng không dám tưởng tượng.

Tôn ti trên dưới, chính là thể hiện ra một chữ “lễ”.

Tay sai dưới trướng tuyệt đối không thể ăn cùng một bàn với chủ nhân, càng không nói đến cái con bò kia nhai cái gì cũng chóp cha chóp chếp.

Nếu như việc này ở Bắc Nguyên, trước tiên sẽ cắt một bên miệng con bò rồi nói tiếp.

Thời gian từng chút trôi qua, thức ăn dần dần hao hết, một bữa cơm cũng đi tới hồi cuối.

Thử tiên lại bắt đầu căng thẳng lo lắng, ăn uống no nê, lúc này chính là đến thời điểm quyết định vận mệnh.

Đúng như dự đoán, ngay sau đó, Thử tiên chỉ cảm thấy tầm mắt mình bỗng nhiên trở nên mờ lung.

Cảnh tượng trước mặt chậm rãi biến mất, thay vào đó là một không gian kỳ lạ có vẻ mờ tối.

Cơ thể trở nên mờ ảo, cách mấy bước, quanh tân Thanh Ngưu Đại Tiên rực rỡ kim quang, ngậm tăm nằm bắt chéo chân trên ghế ngả, cái ghế nhẹ nhàng đung đưa, một giọng nói hơi có vẻ tán mạn vang lên: “Hồi Mễ Khâu đúng không?”

“Vâng vâng vâng, tiểu tiên bá kiến đại tiên.” Thử tiên vội vàng quỳ xuống, đầu rạp xuống đất, điệu bộ càng thêm hèn mọn.

Mặc dù từ trước đến nay nó chưa từng tới nơi này, nhưng Thử tiên chắc chắn, nơi này chính là không gian nê cung của mình, Thanh Ngưu Đại Tiên vậy mà lại bất tri bất giác tiến nhập vào nơi ở linh hồn của nó.

Thử đoạn như vậy, quả thực là chưa từng nghe thấy.

Công pháp tu luyện linh hồn cực kỳ hiếm thấy, rất khó tu luyện, mà phương pháp xâm nhập vào nê cung của người tu luyện thì chỉ tồn tại trong truyền thuyết thượng cổ.

Điều này khiến Thử tiên sợ hãi gấp trăm lần, bởi vì nếu Thanh Ngưu Đại Tiên muốn, hoàn toàn có thể làm cho nó hồn phi phách tán.

Như vậy thì không chỉ đơn giản là chết, mà là hoàn toàn biết mất.

“Nói một chút đi, người phá vỡ che đậy Thiên cơ như thế nào, tại sao biết được thân phận ta?” Tần Hà nhàn nhã xỉa răng, có chút hiếu kỳ hỏi.

“Ta giám thị môn đồ Thanh Ngưu trên ba thành của Kinh thành...” Tiếp đó Thử tiên một năm một mười, nói rõ ràng toàn bộ quá trình, không dám giấu diếm dù chỉ một chút.

Tần Hà nghe xong không khỏi lắc đầu, che đậy Thiên cơ này, chung quy là vẫn bị BUG đâm thủng.

Theo thực lực của người mà hắn tiếp xúc càng mạnh, hiệu quả của che đậy Thiên cơ càng ngày càng kém, cường giả ngoại kinh cấp độ phẩm cấp, muốn phá vỡ mê chương Thiên cơ cũng không khó.

Địa phủ thì càng không cần phải nói, thần khí Luân hồi liên quan đến Thiên cơ, đã biết được thân phận của mình.

Có điều bọn chúng cũng thức thời, không tuyên dương ra ngoài.

Bằng không nhất định phải xóc lên cái sạp của bọn chúng.

“Vậy người có biết cái nào người nên biết, cái nào người không nên biết đến hay không?” Tần Hà nhìn thẳng vào Thử tiên.

Cái nhìn này, khiến Thử tiên cảm thấy mình đã hoàn toàn bị nhìn xuyên thấu, trên thân không còn có một chút bí mật nào, nó run rẩy nói: “Tiểu... Tiểu nhân biết.”

“Vậy thì người càng phải biết, trên đời này, ngay cả người chết cũng không thể giữ bí mật, chỉ có hồn diệt mới có thể.”

“Tiểu nhân đã biết.”

“Biết người không giữ được bí mật?”

“Tiểu nhân tự hiểu thực lực mình hèn mọn, trước mặt đại tiên không dám có chút giấu diếm hay nói lời dối gạt nào, xin đại tiên minh xét.”

“Người rất khôn khéo, khó trách ngũ đại Tiên gia chết bốn tên, chỉ có mình người là còn sống.”

“Tiểu nhân cũng chỉ là một con chuột nhắt bị người phỉ nhổ mà thôi.”

“Tỏ ra đáng thương với bản tọa cũng thể thôi, bây giờ bản tọa cho người một cơ hội, một cơ hội để người thuyết phục ta không giết người.” Nói đến cuối câu, ánh mắt Tần Hà khóa chặt Thử tiên, cười như không cười.

Con chuột này không phải kẻ hiền lành gì, muốn sống, vậy thì phải có giá trị.

Chương 440 – Giá trị to lớn

Thử tiên chỉ cảm thấy cơn lạnh lẽo tràn ra khắp toàn thân, nếu như hồn thể nó có chút lông, lúc này nhất định đã dựng đứng

cả lên rồi.

Thời điểm lựa chọn sống chết đến.

Nhất niệm sống, nhất niệm chết.

Có điều, Thử tiên cảm thấy sợ hãi, nhưng lại không bối rối.

Bởi vì trong khoảng thời gian nó quỳ dưới đất kia, nó vẫn luôn suy nghĩ như thế nào mới có thể giữ được cái mạng sống tiếp, cũng suy tưởng ra rất nhiều trường hợp, nghĩ tới tất cả đối sách.

Không chần chờ bao lâu nó đã mở miệng nói: “Tiểu nhân đã thu phục hết toàn bộ chuột ở Kinh thành, có thể sử dụng làm tai mắt, đại tiên tha ta một mạng, tiểu nhân nguyện làm tùy tùng đi theo ngài, hiệu làm khuyển mã.”

“Ừm.”

Tần Hà chậm rãi gật đầu.

Nhưng mà câu “ừm” này của hắn, cũng không có ý khẳng định.

Ngũ diệu vẫn là ba phần lạnh lùng, ba phần tuyệt tình cộng thêm bốn phần hồ hững.

Càng giống như là nói: Ta nghe, người tiếp tục.

Rõ ràng là, không đủ.

Thử tiên cố gắng kìm nén sự bối rối vừa bốc lên, lắp bắp nói: “Tiểu nhân... Có chút hiểu rõ ngũ đại Tiên gia Bắc Nguyên, nếu như đại tiên có nhu cầu, tiểu nhân nhất định biết gì nói đây, tuyệt đối không dối gạt dù chỉ một chút.”

“Ừm.”

Ngụy Vũ lại ừm một tiếng, ghé ngả nhẹ nhàng đu đưa, giống như tiếng chuông phát ra từ quả lắc đồng hồ, từng chút từng chút va chạm đâm vào linh hồn nó.

Còn chưa đủ.

“Tiểu nhân có hơn ba trăm năm đạo hạnh, có thể hiệu lực cho đại tiên ngày, đời này tuyệt đối sẽ không hai lòng, nếu không trời tru đất diệt, vĩnh thế không được siêu sinh.”

“Ừm.”

Âm thanh hồ hững nhàn nhật vẫn còn tiếp tục.

Thử tiên suy t chút nữa đã không kìm nén được sự bối rối của mình, việc tìm kiếm giá trị không ngừng như vậy, giống như là muốn ép khô nó.

Nhưng nó không dám dừng lại.

“Tiểu nhân từng thu thập không ít thứ trân tàng, ta sẽ mang toàn bộ hiếu kính cho đại tiên ngài.” Thử tiên tiếp tục nói.

“Ừm.”

“Trù nghệ tiểu nhân cũng có thể coi là tạm được.”

“Ừm.”

“Tiểu nhân hơi chút thông minh có mưu kế.”

“Ừm.”

“Tiểu nhân nguyện làm nô làm bộc, tự mang đồ ăn.”

“Ừm.”

“Tiểu nhân hiếu sơ về thuật ôn dịch, có thể giúp đại nhân tích công đức.”

“Ừm.”

“Tiểu nhân hiếu sơ về thuật kiến tạo, có thể xây dựng càng nhiều miếu thờ cho đại tiên.”

“Ừm.”

“Tiểu nhân... Tiểu nhân biết đào hang.”

“.....”

Sau đó, Thử tiên vắt hết óc, liệt kê ra một loạt hơn mười điều mình có thể làm, gồm cả có hoặc không có “giá trị”.

Nhưng tiếng “ừm” của Tàn Hà lại tựa như vĩnh viễn không có kết thúc.

Nó vốn cho rằng điều đầu tiên đã đủ để làm cho Thanh Ngu Đại Tiên động tâm, khổng chế toàn bộ chuột trong Kinh thành trở thành tai mắt, phàm là người có một chút tham vọng, ai không động lòng?

Nhưng Thanh Nguu Đại Tiên lại là nhàn nhạt “ừm” một tiếng liền thôi.

Thử tiên dừng lại, trong đầu hỗn loạn giống như tơ vò, nó đã bị “ép khô”.

Chẳng thể ngờ rằng, ngoại trừ thuyền nương Yên Chi Đường, người còn có thể ép khô nó còn có Thanh Nguu Đại Tiên.

Mỗi giây mỗi phút trong thời gian dừng lại này đột nhiên trở nên dài đằng đẳng.

Thử tiên cảm thấy mình giống như là tù phạm đang trên đoạn đầu đài, chỉ chờ một đao sau lưng chém xuống.

Cái cảm giác chờ chết này, khiến nó gần như sắp sụp đổ.

Dưới áp lực cường đại mà kinh khủng này, suy nghĩ của nó dần dần bay nhảy lung tung, miệng bắt đầu nói bừa: “Tiểu nhân, tiểu nhân biết được một vài bí địa, có vô số bảo vật đếm không hết, còn có thần di tiên thi, tế đàn Tiên cung...”

Không thể tiếp tục im lặng không nói gì, nếu còn im lặng thêm, nói không chừng ngay sau đó Thanh Nguu Đại Tiên sẽ vươn ra một ngón tay, lập tức khiến mình hồn phi phách tán.

“Ừm?”

Nói lảm nhảm xong, Tần Hà vẫn lại là “ừm” nhẹ một tiếng.

Thử tiên hoàn toàn tuyệt vọng triệt để, bởi vì nó thực sự đã dầu hết đèn tắt.

Lúc này có muốn mở miệng khoác lác nói nhảm, cũng không còn gì để nói.

Nhưng rất nhanh, nó lại phát hiện ra, một tiếng “ừm” này của Tần Hà, hình như là có thay đổi ngữ điệu.

Ngẩng đầu, Thử tiên vừa vận mắt đối mắt với Tần Hà.

Chỉ thấy Tần Hà không biết từ lúc nào đã ngồi thẳng dậy, dùng ánh mắt lấp lánh nhìn nó, hỏi: “Tiên thi?”

Thử tiên mừng rỡ như điên, cái này, thế mà lại có giá trị?!

Thanh Nguu Đại Tiên có đáp lại.

Mặc dù không biết tại sao Thanh Nguu Đại Tiên cảm thấy hứng thú với thi thể, nhưng chỉ cần hắn cảm thấy hứng thú, cái

mạng nhỏ của mình là có hy vọng giữ lại.

“Bẩm... Bẩm đại tiên, tộc ta có bí quyển ghi chép, ở Tây Vực có một Tiên cung thần di viễn cổ, bên trong Tiên cung đó có một bộ Tiên thi.” Thử tiên vội vàng trả lời, trong lời nói nửa thật nửa giả.

“Bí quyển ghi chép?”

Tần Hà hí híp mắt, hỏi: “Trong tộc của ngươi có tộc nhân nào nhìn thấy tận mắt không?”

Chính xác như Tần Hà biểu hiện, việc thống lĩnh đàn chuột Kinh thành cũng chỉ là việc nhỏ không đáng coi trọng gì.

Nhưng việc liên quan đến tiên thi, tuyệt đối là việc lớn bậc nhất.

Nếu thực sự có, thứ kia không phải là thi thể, mà quả thực chính là tiên tử cửu thiên hạ phàm, đẹp đến không gì có thể tả.

Ôm một cái, cái gì cũng không cần làm, trước tiên hôn “bẹp” một cái rồi nói.

Không có cách, con đường thiêu thi này, chung quy là phải biến thái.

Tần Hà đã là một đi không trở lại

Cũng ví dụ như cái con chuột lớn trước mắt này, đã từng làm không ít việc ác.

Suy nghĩ của Tần Hà là, nếu ngươi không có giá trị gì “to lớn”, một chốc nữa sẽ cho ngươi bầu bạn Lang vương cùng lên đường.

Cái gì?

Ba trăm năm đạo hạnh?

Thống lĩnh đàn chuột Kinh thành?

Tự mang đồ ăn?

Ngại quá, trước xung động đốt thi, những thứ đó chẳng là cái gì cả.

Thử tiên ngừng một chút, thực ra thì truyền thuyết về Tiên thi ở Tây Vực không chỉ có mỗi Hôi tộc là có ghi chép, các đại

Tiên gia khác, thậm chí Phi Ngư Vệ cũng có khả năng lớn là có hồ sơ ghi chép.

Nó hoàn toàn chính là bị dồn ép đến mức mở miệng nói bừa, căn bản không có cái gì gọi là “bí” quyền.

Tần Hà truy hỏi, nó nhất định phải từng bước từng bước dần xếp, bất kể như thế nào cũng phải giữ được mệnh trước đã rồi nói tiếp, nhưng mà lúc này nó chỉ cảm thấy miệng mình bị mất không chế, bật thốt ra: “Trong tộc ta không có tộc nhân nào nhìn thấy tận mắt.”

Thuật Chân ngôn: Đây là một pháp thuật nhỏ đến từ chúng thần Thâm Uyên, ở trước mặt thần, không có lời nói dối.

“Không có tộc nhân nhìn thấy tận mắt, người xác định thật giả như thế nào?” Tần Hà tiếp tục.

“Tiểu nhân cho rằng chắc hẳn là tiên thi thực sự tồn tại, sau khi cổ Thiên Đình tan vỡ, quả thực có một mảnh đã rơi vào Tây Vực, chuyện này nhiều phương có ghi chép.”

“Nhiều phương ghi chép?”

“Tiểu nhân đáng chết, việc này rất nhiều thế lực đều có ghi chép, tám phần là Phi Ngư Vệ cũng có.”

“Phi Ngư Vệ cũng có?”

Tần Hà lẩm bẩm một câu, chậm rãi lại ngả người xuống ghế, tiếp tục lấy tăm xỉa răng.

Thử tiên hoảng sợ tột độ, nhưng mà không đợi nó giải thích gì thêm, cảnh tượng trước mặt đã thay đổi, sau một trận mê mông lung, Thử tiên vẫn bò rạp ở trong góc xó xinh như cũ, tất cả mọi thứ trong phòng thiêu thi lại xuất hiện.

Bên cạnh bàn, ba thú đã tiến hành xử lý hết chỗ thức ăn còn lại, nhất là ngư yêu, nó len lén ăn một miếng thịt bò, hai mắt đều híp lại, thấy Thử tiên nhìn lén mình, còn trừng mắt cảnh cáo.

“Nhìn cái gì vậy, mau tới rửa chén đi!” Vương Thiết Trụ thì chỉ thẳng vào Thử tiên mà phân phó.

Chương 441 – Đại sát tứ phương

Tiểu băng kỳ khí hậu dị thường, cũng không phải là chỉ thời tiết càng thêm mát mẻ.

Mà là thời tiết cực đoan càng nhiều, mùa đông dài đằng đặc, băng tuyết ngàn dặm, tuyết quốc vạn dặm.

Ngày hè nóng bức khó chịu còn kèm theo khô hạn kéo dài.

Bốn mùa, chỉ còn sót lại đông cùng hạ, không thấy xuân thu.

Một năm này thời tiết Kinh thành trở nên nóng nực rất nhanh, chỉ mới Tiểu thử đã giống như tiến vào Tam phục.

Nhưng mặc kệ thời tiết nóng nực như thế nào, dưới bóng cây, trong quán trà, vẫn luôn có thời sự truyền miệng còn nóng hơn cả thời tiết.

Chuyện gì?

Thieu thi đường Ngụy Vũ, lấy lực lượng một người, đơn đấu toàn bộ giang hồ.

Chuyện này còn phải bắt đầu nói từ sự kiện Ngụy Vũ bị một đám người truy đuổi đến mức phải trốn về Phi Ngư Vệ kia.

Ngụy Vũ bị Thái Tam Dao dẫn theo một đám hảo thủ giang hồ, lấy phương thức quần ẩu, đánh về Phi Ngư Vệ.

Hai bên đều không phục lẫn nhau, nhìn nhau ngửa răng.

Ngụy Vũ thì tất nhiên không cần phải nói.

Đeo mặt nạ đi dạo phố còn có thể bị người vây công, từng đám từng đám ngáng chân chơi chiêu âm hiểm, thiếu chút nữa đã bị ăn thiệt lớn.

Không có một tên nào giảng võ đức, đều là lão âm hiểm vương bát đản.

Mấu chốt nhất là, những chuyện thất đức mà bọn chúng nói kia hoàn toàn không phải do hấn làm ra.

Oan ức nha, phần nộ nha, không có chỗ phát tiết a.

Sau khi trở lại Phi Ngư Vệ, hấn nghĩ trái nghĩ phải, con mẹ nó, không được, việc này nhất định phải lấy lại thể diện.

Bằng không mặt mũi Phi Ngư Vệ ở đâu.

Uy nghiêm của người đứng đầu tử đệ hậu bối Phi Ngư Vệ ở đâu?

Những nhà có quyền có thể huân quý, phương hội giang hồ kia, cũng thấy như vậy.

Tên rác rưởi Phi Ngư Vệ, vô duyên vô cớ gây sự, vượt quá giới hạn, phá vỡ quy củ cũ nước sông không phạm nước giếng giữa các bên, ngang nhiên đánh đập đốt cướp, hại người không lợi mình.

Nói về sự kiện lột quần áo các cô nương Di Hồng Viện trên đường phố kia đi, đó là lột quần áo các cô nương à?

Không phải, đó chính là lột đũng quần của bộ đồ Di Hồng Viện – Tiểu Dao Hội danh môn giang hồ ngàn năm.

Hiện tại phân đà của Tiểu Dao Hội ở Kinh thành đã trở thành trò cười, mất hết thể diện.

Còn có Khai Bình Vương phủ, cả một phòng toàn bộ đầy sổ sách đồng ruộng, một môi lửa đốt sạch.

Khá lắm, đó chính là cả một phòng khế ruộng đất, sổ sách phiếu nợ, sau một môi lửa đã bị đốt hết không còn gì, rất nhiều thứ không còn đối chứng, tổn thất nặng nề.

Còn có tử đệ hoàn khố Khách Thị, trứng nát, không còn trông cậy vào việc nối dõi tông đường, ngược lại là bớt một thủ tục để vào cung.

Những phường hội, huân quý khác cũng đều là có thù oán của riêng mình.

Một trận vây đánh cực tốt, kết quả bị Ngụy Vũ dùng một chiêu giả chuồn mất, bọn chúng đều ghen một hơi, lại muốn tìm cơ hội.

Song phương nghiêng răng nghiêng lợi, đều muốn lấy lại mặt mũi.

Có thực lực ra người, không có thực lực ra bạc.

Một quyền ba trăm lượng, một cước năm trăm lượng, một cánh tay năm vạn lượng, một cái chân mười vạn lượng, cái thứ ở giữa kia thì tính giá riêng.

Nếu như có thể biến Ngụy Vũ thành thái giám, ba mươi vạn lượng.

Công khai ghi giá, già trẻ không gạt.

Ngụy Vũ vừa nghe bảng giá này, làm sao có thể nhẫn nhịn được nữa.

Hắn đập bàn một cái, trực tiếp buông lời.

Đám rác rưởi giang hồ vô sỉ, chơi quần ẩu thì có gì tài ba, có gan thì cùng lão tử đơn đấu, công bình công chính công khai.

Lời này truyền đi, đám giang hồ vốn đã mất thể diện sao có thể chịu nhận e sợ.

Cơ hội được không.

Một chữ, chơi hần!

Kết quả là, song phương thương lượng, trực tiếp bắt đầu binh binh bang bang đánh nhau.

Về phần kết quả, đương nhiên là Ngụy Vũ đại sát tứ phương.

Thân có Đả cầu bổng pháp cấp bậc tinh thông, quơ múa một thanh lang nha bổng, đó là hổ hổ sinh uy, tinh diệu vô cùng.

Mấu chốt nhất là hắn còn có thuật tự lành, bị thương cũng có thể khôi phục lại rất nhanh, hơn nữa hắn còn có thực lực nội kinh đỉnh phong.

Mãi cho đến khi hắn đối mặt với lão giang hồ Thái Tam Dao.

Có người nhiều chuyện chuyên nghiệp còn cẩn thận ghi chép lại quá trình đối chiến:

Mùng ba tháng sáu năm Sùng Chính thứ nhất.

Thiên thi đường Ngụy Vũ đối chiến Hoa Côn Thủ Tiểu đao hội Hoa Tam Giáp, một bổng giành thắng lợi.

Trận thứ hai Đại Dao Hội Bạch Mi đại hiệp thay thế, đại hiệp bị kéo một túm lông mày trắng, lại thắng.

Trận thứ ba, phó bang chủ Tào Hà bang Tào Hùng Phi, bị chọc mắt, chiến thắng.

Trận thứ tư, cung phụng Khai Bình Vương phủ, bị đá háng, thắng.

Trận thứ năm, bang chủ Tam Giang bang Giang Thiên Hùng, bị đâm hông, thắng.

Ngày hôm đó, Ngụy Vũ chiến năm trận, chiến thắng cả năm, hăng hái phấn chấn, tay chỉ thẳng xuống dưới chiến đài, hô to một tiếng: “Còn có ai!!”

Chương 442 – Lang vương thuở bình sinh (1)

Ngụy Vũ cảm thấy xa luân chiến rất bất lợi với mình, buông lời mỗi ngày một trận chiến.

Hôm sau, mừng bốn tháng sáu, Ngụy Vũ đối chiến cao thủ giang hồ Cầu Đạo Tử, song phương đối chiến hai mươi bảy hiệp, Cầu Đạo Tử không địch lại, bị bại dưới thức thứ ba của Đả cầu bổng pháp, Phản tiết cầu đòn.

Mùng năm tháng sáu, Ngụy Vũ đối chiến cao thủ Ngũ Phiến Môn Quan Tam Liệt, song phương đấu ba mươi sáu hiệp, Quan Tam Liệt không địch lại, bại dưới Đại Uy Thiên Long, thổ huyết trọng thương.

Mùng sáu tháng sáu, Ngụy Vũ đối chiến đại ma cô Di Hồng Viện Thái Tam Dao, song phương đối chiến sáu mươi hiệp, bất phân thắng bại: Ngụy Vũ nắm bắt cơ hội tập kích đũng quần Thái Tam Dao, có tiếng kim loại đột nhiên vang lên, Ngụy Vũ ôm chân bại lui, lên án mạnh mẽ rằng Thái Tam Dao không giảng võ đức.

Mùng sáu tháng bảy, Ngụy – Thái tái chiến, sau ba mươi hiệp, Ngụy Vũ lại tập kích đũng quần Thái Tam Dao, tiếng kim loại lại vang lên, Thái Tam Dao lấy ra một cái chén sắt biến dạng từ trong đũng quần ra, che háng bại lui, lên án mạnh mẽ Ngụy Vũ không giảng võ đức!

Ngày hôm đó, Ngụy Vũ chiến chín trận, thắng tám trận, tiểu ngạo giang hồ!

....

Trong lúc bên phía Ngụy Vũ binh binh bang bang, bên Tần Hà cũng không rảnh rỗi.

Dưới sự dẫn dắt của “Bãi tha ma chi vương” nóng hổi mới ra lò – Lamborgh, Vương Thiết Trụ cùng Hôi Mễ Khâu kéo xe bò đi tới bãi tha ma.

Không có việc gì khác, chính là đào quan tài.

Vốn cho rằng bãi tha ma này chính là một bãi tha ma bình thường chôn nhiều lưu dân ăn mày.

Nhưng đó chỉ là tầng thứ nhất.

Sau đó phát hiện nơi này không đơn giản như vậy, bởi vì bãi tha ma này thế mà lại bị Liên giáo chôn xuống bảy cái kim quan, dựa theo Phong Kinh Vũ nói thì là để bố trí thi trận gì đó, có thể công phá thành cung Hoàng cung.

Bây giờ tổng hợp toàn bộ các tin tức lại, cái gọi là công phá Hoàng cung kia, thực ra không phải vì giết Hoàng đế.

Mà là vì đồ long.

Cũng chính là xử lý Kim long quốc vận triều Đại Lê đã được khí vận Đông thổ uân dưỡng mấy trăm năm kia, lợi lộc hoàn toàn không thua kém gì Thao Thiết thịnh yển đặc biệt của tu luyện giới, ở thời đại mạt pháp hiện nay, có thể xưng là cơ duyên tuyệt thế.

Bạch Liên giáo không hổ là đám phản tặc chuyên nghiệp, không ngờ lại có mưu đồ sâu như vậy ở bãi tha ma hẻo lánh chim không thềm ỉa này.

Đây là tầng thứ hai.

Nhưng mà, sau khi thi thể Lang vương hỏa thiêu xong, Tần Hà phát hiện.

Bãi tha ma này, còn có tầng thứ ba!

Bí mật cực lớn!

Một bãi tha ma nho nhỏ, lại giống như là lột măng, lột ra một lớp, bên trong còn có một lớp, lột ra một lớp, bên trong lại xuất hiện một lớp nữa.

Cái gọi là nhìn núi là núi, nhìn núi không phải núi, nhìn núi vẫn là núi, chính là ý này.

Mà chuyện này, tất nhiên phải bắt đầu nói từ kịch đèn chiếu của Lang vương.

Lang vương không phải là sói, mà là một con chó.

Thế đạo đại loạn, dân ăn lẫn nhau.

Xem như một loại gia súc, chó có thể sống sót ở trong loạn thế cũng giống như người, đều là nhân vật hung ác, bằng không đã sớm bị giết ăn thịt như là gia cầm gà vịt.

Lang vương vốn là chó trong nhà khá giả, có điều số mệnh không tốt, chủ gia bị chết do ôn dịch.

Sau khi tang gia, hàng xóm thấy nó không còn chủ thì thấy hơi tiền nổi máu tham, dùng com thừa dụ nó vào cửa, lại lấy dây thừng trói lại, đánh đập đến hôn mê, chuẩn bị giết thịt.

Lang vương mạng lớn, tỉnh lại giữa chừng, thừa dịp lúc hàng xóm mài dao, nó cắn đứt dây thừng chạy thoát.

Từ đó, Lang vương bắt đầu cảnh giác con người, đuôi chó vênh cao cũng sụp xuống.

Cũng là từ đó về sau, ngoại trừ “tử vong”, nó đã gặp phải tất cả cảnh ngộ mà chó nhà có tang gặp phải.

Loạn thế buông xuống, mấy chục cân thịt có thể ăn được sống sờ sờ đi lại trước mặt, ai thấy không đồ mắt?

Đuổi đánh, săn giết, vây đánh, hạ độc, cạm bẫy,... Lang vương trở về từ cõi chết không dưới mấy chục lần, vết thương chồng chất.

Dưới sự sợ hãi cùng áp lực tử vong cực đoan, Lang vương bắt đầu phản kháng lại vận mệnh.

Sự phản kháng của nó rất đơn giản, tấn công con người.

Nó đã từng bị trúng độc hai lần, một lần là nửa cái bánh bao đen từ tường rào bên kia ném tới, một lần là một khúc xương

gà nó phát hiện ở dưới chân tường.

Hai lần trúng độc, hai lần sắp chết sống lại.

Đồ ăn tìm được ở bất kỳ nơi nào, cũng có thể là đã bị hạ độc.

Ngoại trừ... Thịt người.

Không có người sống nào sẽ tự uống thuốc độc, càng không có ai sẽ hạ độc ở trong thịt người.

Thân là hai giống loài khác biệt, đối với việc tấn công người ăn thịt, Lang vương hoàn toàn không có chướng ngại tâm lý.

Chút uy nghiêm của “người” từ vị gia chủ, đã sớm phai nhạt rồi biến mất trước áp lực sinh tồn.

Dựa vào một thân thịt béo được gia chủ nuôi dưỡng tốt, Lang vương đánh giết nhân loại không hề khó khăn.

Bởi vì khắp nơi đều là người gây trơ xương, lưu dân cùng ăn mày người chết đói mọi chỗ.

Người lần đầu tiên nó đánh giết là một cô bé đói lả đến ngã xuống đất, hơi thở mong manh.

Khi máu tươi cùng da thịt cô bé tiếng vào trong cái bụng đói kêu vang, Lang vương bước ra bước đầu tiên trên con đường phản tổ thành sói.

Đó là một thế giới mới, sau khi nó đặt con người vào trong thực đơn, nó không còn thiếu thức ăn.

Thế là... Nó tấn công càng thêm hung hãn, thân thể càng ngày càng to khỏe, càng cường tráng, dù thế nào thì lưu dân ăn mày gây trơ xương cũng là chất dinh dưỡng.

Dần dần, nó còn có thủ hạ.

Một con, hai con, ba con,... mười con,... hai mươi con, ba mươi con, liên tiếp không ngừng có chó hoang gia nhập vào dưới trướng, nó trở thành đầu đàn của một đàn chó hoang.

Số lượng dần dần nhiều lên, nội thành không thể chứa nổi đàn chó nữa, thế là Lang vương dẫn bầy chó đi ra ngoại thành, trông giữ một vùng rừng núi kiếm ăn.

Bầy chó tới lui như gió, chuyên môn tập kích lưu dân gây yếu.

Nữ nhân, hài tử, lão nhân là đối tượng bị Lang vương ưu ái, bởi vì tập kích những người này là dễ dàng không tốn sức nhất.

Dùng sức lực cùng nguy hiểm nhỏ nhất đổi lấy thu hoạch lớn nhất, đây giống như là một pháp tắc sinh tồn.

Năng lực sinh sôi của bầy chó luôn rất mạnh và rất nhanh, từ bầy chó gia nhập vào dưới quyền của Lang vương đã sinh sôi ra trên trăm con.

Áp lực cung cấp thức ăn tăng lên cực lớn cũng khiến bầy chó gây ra động tĩnh càng lúc càng lớn, phạm vi hoạt động cũng càng ngày càng rộng.

Thế là dần dần, quan phủ đã chú ý tới bầy chó Lang vương chiếm đường, phái binh sẵn giết.

Lang vương vĩnh viễn không thể quên được ngày đó, dưới trướng nó tử thương thảm trọng.

Dưới mấy trăm người của quan phủ sẵn giết một cách có tổ chức, bầy chó hung hãn giống như đám cừ non, không có bất kỳ năng lực phản kháng nào.

Lang vương gần như chỉ có một mình thoát thân, tiếng bầy chó kêu gào thảm thiết rót vào linh hồn.

Trong số đó, có vài chục con là thê thiếp cùng với con cái của nó.

Chương 443 – Lang vương thuở bình sinh (2)

Lần này gần như là đã kích chí mạng, nhưng không để Lang vương trầm luân quá lâu.

Kiêu hùng ở trong loạn thế giống như đóm lửa, chỉ cần không tắt, cuối cùng rồi cũng sẽ bùng sáng.

Quần thể chó hoang tuân theo tập tính lang tộc, kẻ thắng làm vua.

Lang vương tu hú chiếm tổ chim khách, trực tiếp cắn chết con chó đầu đàn của một đàn chó hơn hai mươi con, lại có thủ hạ của mình, lúc này nó lại càng thêm cẩn thận, càng thêm xảo trá.

Không bao lâu sau, Lang vương dẫn dắt bảy chó tiến nhập bãi tha ma.

So với những nơi khác, thức ăn ở bãi tha ma càng thêm phong phú, mỗi ngày đều có mấy chục đến hơn trăm bộ thi thể chết bên đường không có ai nhận lấy bị quăng vào bãi tha ma, tiếp đó toàn bộ đều bị xâu xé đến xương vụn cũng không còn.

Nhưng đi cùng với đó, sự cạnh tranh ở bãi tha ma cũng càng thêm kịch liệt.

Cắn giết giành ăn là trạng thái bình thường.

Tiếp đó hơn mười năm, Lang vương đã hỗn chiến trong bãi tha ma, cầu sinh lên xuống chập trùng.

Thời điểm cường hãn có thể xưng hùng một phương, thời điểm chật vật thì ngay cả đàn chó dưới trướng cũng bị chó hoang mạnh hơn chiếm mất.

Hơn mười năm trôi qua, khi nó đã bắt đầu già, thể lực dần dần suy yếu thì đã mất vốn liếng để đi tranh bá.

Có chó trẻ tuổi trong đàn chó dưới trướng phát hiện ra nó suy yếu, bắt đầu kích động, liên tiếp không ngừng khiêu chiến quyền uy của nó.

Đối với việc này Lang vương lại chẳng thể làm gì, bởi vì tuổi già chính là đại nạn.

Cường giả là vương bãi tha ma, không chứa được kẻ yếu.

Bãi tha ma là thiên đường cung dưỡng thi thể nhân loại, cũng là địa ngục.

Nhưng vào lúc này, Lang vương sau tròn một tháng nhìn trời đêm bỗng có cảm ngộ, đột nhiên thức tỉnh linh trí, lĩnh ngộ phương pháp tu luyện.

Hoa điều ngư trùng, sơn tinh thủy quái, một khi lĩnh ngộ được phương pháp tu luyện, lập tức có thể kéo dài tuổi thọ hàng trăm năm, đây là sinh mệnh thứ hai được ông trời ban cho.

Từ đó về sau, Lang vương liền một bước lên trời.

Biến hóa đầu tiên khi tu luyện chính là phản tổ, hình thể nó lớn hơn một vòng, răng nhọn móng sắc, trở thành đáng mặt “Lang vương”. Tiếp theo chính là thể lực, phương diện tốc độ xảy ra biến hóa, cuối cùng là trí tuệ, bài binh bố trận, vây công sẵn giết, không học cũng tự thông.

Sự biến đổi mang tính nghiền ép làm cho lực lượng Lang vương nổi lên rất nhanh, chẳng mấy chốc đã chiếm giữ khu vực hạch tâm bãi tha ma, thống lĩnh bầy chó với hơn 200 con dưới trướng, còn đào sào huyết thông khắp bốn phương.

Mấy năm sau, đến khi Lang vương chiếm giữ chắc chắn danh hiệu “Bãi tha ma chi vương”, kỳ ngộ lại đến.

Người của Liên giáo xuất hiện, bọn họ hứa hẹn lợi ích, mượn địa bàn Lang vương, chôn xuống bảy cái kim quan.

Một tới hai đi, Lang vương đã móc nối chặt chẽ với người của Liên giáo, còn nhận Thánh chủ Liên giáo Từ Hồng làm chủ nhân.

Không có cách, mặc dù Lang Vương lĩnh ngộ được phương pháp tu hành, có đạo hạnh, nhưng chút đạo hạnh ít ỏi đó không thể gia tăng bao nhiêu thực lực, nhất là vào giai đoạn thực lực còn thấp, tài nguyên tu luyện thậm chí là chỉ gần bằng không.

Bãi tha ma cái gì cũng không nhiều, chỉ có âm khí là nhiều nhất.

Liên giáo lấy pháp môn chuyên tu âm khí để làm trao đổi, đổi lấy sự trung thành của nó.

Nhiệm vụ rất đơn giản, chính là bảo vệ bảy kim quan kia, đồng thời giám thị mọi động tĩnh ở bãi tha ma.

Song phương theo như nhu cầu.

Cứ như vậy, Lang vương đã trở thành một thành viên của Liên giáo.

Thời gian trôi đi, thực lực của Lang vương càng ngày càng mạnh, nó cũng càng hiểu nhiều hơn về bí mật ở bên dưới bãi tha ma.

Phía dưới bãi tha ma ít người lui tới này, vậy mà có chôn giấu thần di thời đại Hồng hoang.

Cụ thể đó là cái gì nó cũng không có cách nào biết rõ, theo bên phía Liên giáo lộ ra tin tức thì đó rất có thể là mảnh vỡ của cổ Thiên Đình.

Thời đại Thiên Đình thượng cổ, chư thần đại chiến, đánh đến trời đất u ám, mặt trăng mặt trời không còn ánh sáng.

Không ai biết được cụ thể trận đại chiến xảy ra vì lý do gì, nhưng kết quả cuối cùng là, cổ Thiên đình đã từ đỉnh Bất Chu Sơn rơi xuống phạm trần, mảnh vỡ văng khắp cửu châu tứ hải.

Mà ở phía dưới bãi tha ma này, có thể là một mảnh trong số đó.

Âm khí ngút trời, hình như bên dưới mặt đất có thứ gì đó đang muốn phá đất mà lên, rục rịch ngóc đầu.

Càng quan trọng hơn chính là, Lang vương dùng pháp môn tu luyện âm khí, không ngờ cũng bị ảnh hưởng bởi động tĩnh đó, âm khí trong cơ thể xao động bất an, hơn nữa còn không ngừng ăn mòn thần trí cùng cơ thể nó.

Máy lần khiến nó suýt nữa mất đi lý trí, hóa thành minh thú.

Minh thú chính là một loại thú bị âm khí ăn mòn thần chí, chỉ biết giết chóc, thần hồn dị biến, vĩnh thế không được siêu sinh.

Lúc này Lang vương mới hiểu được, hóa ra mình đã bị Liên giáo gài bẫy.

Nhưng cũng đã trễ.

Đám âm hiểm Liên giáo đều đã biến mất tăm, không thấy bóng dáng một kẻ nào, coi nó như là một mẫu giấy chùi dĩa đã dùng xong.

Ngay vào thời điểm nó đang không biết làm sao, Thử tiên truyền tin, hẹn nó có chuyện quan trọng muốn bàn bạc, nói là có thể giải quyết được khốn cảnh của nó.

Nếu như là trước kia, Lang vương tất nhiên là sẽ không thèm để ý tới, một con chuột nhắt sa sút, bị Thanh Ngưu Đại Tiên dọa sợ đến mức không dám tới gần Kinh thành, phải trốn tránh

ở trong thâm cốc của một tòa núi hoang cách Kinh thành hơn mười dặm.

Tám chín phần mười là muốn biến mình thành vũ khí để sử dụng, về phần Thanh Ngưu Đại Tiên kinh khủng như thế nào, Liên giáo đã tự thân trải nghiệm.

Nhưng Lang vương đã không còn sự lựa chọn nào khác, cho dù là làm thành vũ khí sử dụng, chung quy vẫn là một cây thương.

Dù sao cũng tốt hơn là kẹt ở bãi tha ma chờ chết.

Thế là, đã có chuyện xảy ra sau đó.

Thử tiên không hổ là hàng cực phẩm chuyên bầy đồng đội, loại bầy này đã không còn phải vấn đề có phải là đồng đội hay không, mà là tới gần nó liền phải gặp sét đánh.

Dẫn sét đánh vẫn chưa xong, còn dẫn ra một con bò.

Một cú man ngưu đâm mạnh, đâm đến não nó bị đập nát.

Kinh thành nhiều sét, vẫn là bất cẩn.

Đền chiếu thu hồn, thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen ra lời phán thích đáng: “Loạn thế chó nhà có tang thành bầy, trên đời độc lang xưng vương; Âm khí ngút trời mệnh tan vỡ, Bạch liên vô tung lòng hoảng sợ; Bước trên băng mỏng đi gặp gỡ, lại bị thử tiên gài hố to; Man ngưu ung dung nhặt lợi lộc, mạng chó do trời định, hết cách rồi biết phải làm sao.”

Phản thưởng: [Tổ yêu công].

Chương 444 – Tổ yêu công

Tổ yêu công: Bí thuật bất truyền đến từ vạn yêu chi chủ Thâm Uyên, tu luyện công pháp này, người có thể yêu công cái thế.

Chú thích: Công pháp này có hiệu quả tinh luyện huyết mạch, phản tổ thành tông, tùy theo giống loài mà khác nhau.

Phản thưởng này hoàn toàn chính là nhân phẩm bạo phát tột độ.

Là công pháp thích hợp với yêu loại ghê gớm nhất trong số tất cả các công pháp mà Tần Hà đã nhận được.

Bí thuật bất truyền của Thâm Uyên, từ trước tới nay chất lượng phần thưởng luôn là rất tuyệt vời.

Phản tổ thành tông, có nghĩa là, tu luyện bộ công pháp này, có thể kích phát tổ yêu chi huyết mỏng manh bên trong huyết mạch, tinh luyện, tinh luyện, từ đó đạt được yêu công cái thể.

Lấy Vương Thiết Trụ làm ví dụ đi, cha chuột nó nắm giữ huyết mạch Thần ngao, còn cha nuôi nắm giữ huyết mạch Thần quy huyền thủy.

Mặc dù quan hệ hơi lộn xộn, nhưng điều này không quan trọng, quan trọng là thông qua việc tinh luyện huyết mạch, nó sẽ từng bước tiến hóa thành Thần quy, thậm chí hóa giao hóa rồng, một chút lúng túng nhỏ không đáng là cái gì.

Nói không chừng cha ruột nó cũng đang giả bộ mù đây, dù sao thì, ân sinh không bằng ân dưỡng.

Mấu chốt nhất là, tổ yêu công thích hợp với tất cả các yêu loại.

Huyết mạch mỏng manh thì thời gian tu luyện sẽ càng dài, ví dụ như Lamborgh.

Thân là bò vàng làm ruộng, khởi điểm của nó đúng là hơi kém, nhưng đó chỉ là khác biệt về điểm bắt đầu, về điểm kết thúc, ai cao ai thấp thì còn phải xem tọa hóa của riêng mình.

Kẻ có thể được lợi nhất, đương nhiên là Tiểu Diêu.

Chồn lông Ngọc Thanh Cẩm, linh căn trong suốt, là dị chủng huyền thủy, nắm giữ một loại huyết mạch Hồng hoang nào đó.

Cấp bậc này, đừng nói là Vương Thiết Trụ, ngay cả vạn yêu thiên hạ, thậm chí là bao gồm cả Hồ tộc, chỉ sợ cũng không có bao nhiêu yêu vượt trội hơn nó.

Huyết mạch Hồng hoang, thuật biện yêu đã phân biệt rõ ràng.

Nói về khởi điểm thì Tiểu Diêu cực cao, dù cho đạo hạnh của nó hiện tại là thấp nhất.

Khó khăn lắm mới được đến một bộ yêu công, tất nhiên là Tần Hà sẽ không keo kiệt, hấn cắn răng giậm chân một cái, đồng

thời truyền cho Tiểu Diêu, Vương Thiết Trụ, Lamborghini đến đại thành cấp bậc.

Ba thú được truyền công, lập tức kích động đến khỏi phải nói.

Vương Thiết Trụ ôm lấy mông bò Lamborghini “bẹp bẹp” hôn hai cái.

Dọa cho Lamborghini vội vàng chùi mông lên trên tường.

Vương Thiết Trụ không thích hợp!

Cũng may sau khi Vương Thiết Trụ phản ứng lại thì lập tức nôn.

Bằng không việc này thực sự không thể giải thích rõ ràng.

Phải biết, Vương Thiết Trụ đã từng trông ốt ở sau mông Lamborghini đấy.

Việc đó còn tạo thành bóng ma tâm lý cực lớn cho Lamborghini.

....

Bãi tha ma.

Tần Hà chỉ vị trí, Lamborghini, Vương Thiết Trụ, Tiểu Diêu, cùng với Hôi Mẽ Khâu phụ trách đào quan tài.

Sau đó Tần Hà đi dạo bốn phía quanh bãi tha ma, dùng bước chân đo đạc dị thường nơi này.

Lang vương vừa chết, bãi tha ma đã từ thời đại ‘đại thống nhất’ tan vỡ thành thời đại ‘chiến quốc’.

Thỉnh thoảng có thể trông thấy một hai bộ thi thể chó trọng thương tử vong, ngay cả việc phân chia thi thể cũng không có thời gian rảnh, có thể thấy được chiến đấu rất khốc liệt.

Thịt muối có nhỏ đi nữa thì cũng là thịt, gặp được thi thể con chó nào trông khá ổn, Tần Hà liền tiện tay bắn ra một đóm lửa xanh lam, đốt nó đi.

Mấy ngày trước hắn hỏa thiêu một lão đầu bếp từ trong cung đình đi ra, được một bản thuật không hỏa.

Từ nay về sau, có thể giao đá lửa cho Vương Thiết Trụ, còn Tần Hà coi như là về hưu vinh quang.

Thuật khống hỏa: phương pháp điều khiển ngọn lửa đến từ pháp sư hỏa hệ Thâm Uyên, học tập nó, người có thể nắm giữ được bí ẩn của việc điều khiển lửa.

Có thuật khống hỏa, Nam Minh Ly Hỏa có thể ẩn sâu vào trong khiêu huyết, vĩnh viễn không dập tắt.

Chỉ qua thời gian gần nửa nén hương, một năm nội kinh cùng một năm đạo hạnh tới tay.

Khoảng cách tới đại quan ngàn năm lại rút ngắn thêm một bước nhỏ.

Vừa đi vừa đốt, vừa đi vừa đốt, Tần Hà đi quanh bãi tha ma một vòng.

Cẩn thận cảm ứng, Tần Hà phát hiện dưới lòng đất cực sâu dưới bãi tha ma, đúng chính xác là có chôn một vật khổng lồ.

Đồng thời Tần Hà còn phát hiện, phạm vi đồ vật khổng lồ này bao trùm vượt xa bãi tha ma.

Nó nghiêng nghiêng hướng xuống, khí tức kéo thẳng về phía kinh thành, thẳng đến chỗ tầng đất quá sâu, không có cách nào cảm ứng.

Hình dung như thế nào đây, giống như một mảnh sắt vụn bất quy tắc, nghiêng nghiêng cắm xiên trong đất.

Ở bãi tha ma là nơi có tầng đất cao nhất, cũng chính là điểm cao nhất.

Thứ này khiến Tần Hà không khỏi giật mình.

Nếu như đây thực sự là mảnh vỡ của cổ Thiên Đình, vậy đến cùng thì cái cổ Thiên Đình đó phải rộng lớn đến cỡ nào?

Thời đại thần thoại thượng cổ, đến cùng là một thế giới ra sao?

Nếu như thứ này không phải là mảnh vỡ của cổ Thiên Đình, vậy nó phải là thứ gì mới có thể cắm nghiêng trong đất, nguyên một khối lớn như vậy cũng không bẻ?

Giờ khắc này, cho dù là Tần Hà đã sắp đột phá ngàn năm nội kinh, cũng không khỏi cảm thấy sau lưng lướt qua một chút hơi lạnh.

Thế giới này còn có rất nhiều thứ mà mình không biết, chưa chắc mình đã thực sự vô địch thiên hạ.

Vẫn cần phải cố gắng vươn lên a.

Khoảng thời gian gần đây hẳn đã trở nên lười biếng hơn không ít rồi.

Bị cảm giác gấp rút điều động, Tần Hà không lãng phí thời gian thêm nữa, trực tiếp quay trở về chỗ bốn thú đang đào quan tài.

Làm chính sự quan trọng hơn!

Lúc này, dưới lớp đất sâu đến bảy tám mét, một bộ quan tài đồng đã được đào ra, đám Vương Thiết Trụ đang cột dây thừng, cùng Lamborghini ra sức kéo, muốn lôi quan tài đồng ra khỏi đáy hố.

Nhưng mà dù bọn chúng có cố gắng dùng sức như thế nào, móng bò cạp ra tia lửa thì vẫn không thể kéo quan tài xê dịch chút nào.

“Gia, cái quan tài này không thích hợp, kéo không nhúc nhích.” Vương Thiết Trụ nói.

Trong mắt Tần Hà lóe lên một tia sáng mờ, nhìn xuống dưới đáy hố.

Chỉ thấy vô số sợi nhỏ tạo thành từ âm khí giống như là rễ cây bám lấy đồ vật, bao phủ quan tài, tựa như là từng sợi dây xích cố định, mặc cho Lamborghini gắng sức như thế nào, cũng không thể xê dịch dù chỉ một chút.

Tần Hà thấy thế, búng tay một cái.

“Ầm ầm.”

Một tiếng vang thật lớn, một tia thiên lôi thô to như cánh tay lập tức từ trên trời giáng xuống, mạnh mẽ bổ về phía quan tài, trong nháy mắt điện xà uốn lượn đã bao phủ hết toàn bộ hố đất cực lớn kia.

Lamborghini chỉ cảm thấy toàn thân tê rần, sau đó lông bò toàn thân đều dựng đứng cả lên.

Ngay sau đó, quan tài đột nhiên di động.

Thiên lôi, nguyên tố chí cương chí liệt trong thiên địa, đối phó với âm khí là không có gì bất lợi.

Hôi Mễ Khâu nhìn lôi xà lượn quanh quan tài, sắc mặt kinh dị.

Mặc dù nó đã sớm nghi ngờ rằng Thanh Ngưu Đại Tiên có thể sẽ sử dụng bí pháp triệu hoán thiên lôi, nhưng tận mắt thấy hẳn thi triển, nó vẫn cảm thấy cực kỳ rung động.

Chẳng mấy chốc, quan tài đồng đã bị Lamborgh kéo lên trên.

Cái gọi là quách, chính là chỉ tầng bảo vệ bao quanh quan tài, cũng gọi là trọng quan.

Quy cách hạ táng càng cao, số lớp quách lại càng nhiều.

Đế Hoàng hạ táng, chính là cửu lớp quan quách.

Cho nên, phạm là gặp phải quan quách, quy cách nhất định không thấp.

Thân phận người chết không tầm thường, hoặc là quan tài chẳng lành.

Quanh thân cái quan tài đồng này có dấu vết màu xanh pha tạp, còn bị xích sắt nặng nề quấn quanh, rõ ràng là đại hung.

Không cần mở quan tài, khí tức hung hãn đã đập thẳng vào mặt.

Tần Hà không chút do dự, hắn lấy ra cái xẻng đen lớn, vung lên một cái rồi trực tiếp đập thẳng lên quan quách.

Một tiếng vang thật lớn, quan quách to rộng cùng với xích sắt đã bay thẳng ra ngoài, lộ ra một quan tài màu đỏ bên trong.

Đây là một cái quan tài làm bằng gỗ, trên đó có những lỗ thủng mới, rõ ràng là do móng sắc tạo thành.

Rất hiển nhiên, vào thời điểm quan tài bị thiên lôi đánh, chủ nhân quan tài cũng đã thức tỉnh.

Ngay sau đó, oán khí ngút trời đã phá quan mà ra, dẫn động âm khí bốn phía “sưu sưu” chui vào trong quan tài.

Tiếp đó quan tài gỗ ầm ầm nổ vang, hóa thành vụn gỗ tung bay đầy trời, giống như là bông tuyết.

Âm khí kinh khủng như nước thủy triều bao phủ khắp tứ phương, trực tiếp đẩy Vương Thiết Trụ cùng Hôi Mễ Khâu

ngã nhào.

Tiểu Điều may mắn bám chặt vào sừng bò Lamborgh mới không bị thổi bay.

“Ha ha ha”

Tiếng cười như chuông bạc truyền ra, chờ đến khi những mảnh gỗ vụn tan đi, đã thấy trên quan tài có một nữ tử trẻ tuổi mặc áo đỏ đang đứng.

Da thịt trắng nõn mịn màng, lông mày thanh thoát, tóc xanh như suối, nhất là đường cong bên hông kia, yểu điệu vô song.

Tần Hà khẽ nhếch miệng, đây... Thật đúng là tiên nữ a!

Xinh đẹp!

Chương 445 – Nữ quỷ công chúa

Nữ tử duyên dáng yêu kiều, tuyệt diễm kinh thế.

Vương Thiết Trụ bò dậy, vừa nhìn đã lập tức há hốc miệng thành hình chữ “O”.

Nhưng rất nhanh, đôi mắt đậu xanh của nó trợn tròn, vội vàng rút cổ lại.

Bởi vì ánh mắt nó đã chạm thẳng vào ánh mắt nữ tử kia.

Đó là một đôi mắt như thế nào, trong trẻo như băng, lạnh lẽo như sương, nơi sâu nhất trong con ngươi đen nhánh có hai ánh đỏ, bắn ra sự oán hận cùng lạnh giá.

Chỉ là mắt đôi mắt một cái, đã khiến cho lông tóc toàn thân Vương Thiết Trụ dựng đứng cả lên.

Đẹp thì đúng là đẹp thật, nhưng đây là nữ quỷ đây!

Hơn nữa còn là oán quỷ áo đỏ!

Dưới ánh mặt trời, cái bóng nhạt như sa mỏng.

Nữ tử ngược nhìn lên áng mây trắng trên trời, đôi mắt lạnh lẽo trong suốt kia thoáng qua vẻ hồi ức, ôm nỗi hận rít gào: “Bản

công chúa lại thấy ánh mặt trời, đây là ý trời, Nhưng tộc phản nghịch, bản công chúa sẽ giết toàn tộc các người!”

Nói dứt lời, ánh mắt nàng ta lại khóa chặt vào đám người Tần Hà, lạnh lùng hỏi: “Hôm nay, là ngày tháng năm nào?”

Tần Hà quan sát nữ tử từ trên xuống dưới, xoa xoa mũi, nhìn không chớp mắt.

Nữ tử này, chỉ cần không đối mắt với nàng ta, đúng thực sự là rất đẹp mắt.

Hoàn toàn khác biệt với mị thi dựa vào huyễn cảnh kia, thực tế thì thi thể đã là hàng giả thối nát.

Cái dáng vẻ trập trùng, đường cong uyển chuyển, khuôn mặt, bàn tay, đôi chân dài.

Xi lưu ~

Tần Hà nhớ đến tàu hũ của cá trắm đen Tây Thi.

Vừa trắng vừa mềm mịn.

Chỉ là lúc thức giấc có vẻ hơi gắt ngủ, quan tài cũng bị nổ đến không còn, như vậy mà vẫn còn cảm tức.

Có điều đây cũng không tính là khuyết điểm gì, Tần Hà thích ăn ớt cay nhất.

Đặt lên trên lửa nướng, rắc thêm chút muối tiêu, cực kỳ mỹ vị.

Nữ tử không đợi được câu trả lời của Tần Hà, ngược lại thấy hấn nheo mắt nhìn mình với ánh mắt gian gian, tức thì cảm giác như là toàn thân mình không mặc đồ, nhất thời cả giận quát: “Hỏi người đấy, còn nhìn, còn nhìn nữa ta móc hai tròng mắt người ra luôn đấy!”

Lời này cũng không phải là giả, chỉ thấy nàng ta khế đảo tay ngọc, mỗi móng tay đều dài nhọn, từng chiếc giống như lưỡi đao bao phủ âm khí dày đặc, chỉ cần nhẹ nhàng vạch một cái, nhất định có thể xuyên kim nứt đá.

Tần Hà lưu luyến không rời mà dời ánh mắt đi, hắng giọng một cái, nói: “Khụ khụ, cái kia, hôm nay là tháng sáu năm Sùng Chính đầu tiên triều Đại Lê.”

“Sùng Chính Nhưng Lê?”

Khuôn mặt nữ tử lộ vẻ cực kỳ đau buồn, nói: “Giang sơn Đại Tể ta, cuối cùng vẫn là vong.”

Dừng một chút, nữ tử nhắm mắt điều chỉnh lại vẻ mặt của mình, truy vấn: “Gian tặc Hoảng Vũ, đã băng hà rồi?”

“Hoảng Vũ...”

Tần Hà suy nghĩ một chút, gật gật đầu: “Đã băng hà.”

Đâu chỉ có băng hà, Thái tổ lập triều Đại Lê đã chết cả ba trăm năm, cũng đã sớm hóa thành bụi đất rồi.

“Nơi này là địa phương nào?” Nữ tử đảo mắt nhìn xung quanh, lại hỏi.

“Đây là Kinh thành.” Lúc này Vương Thiết Trụ nói chen vào.

“Gian tặc vô sỉ, chiếm thần đô Kim Lăng ta, người chết rồi, món nợ này sẽ do con cháu đời sau người trả!” Nữ tử sát khí ngút trời, quay người liền muốn rời đi.

Nhưng mà vừa động năng ta đã phát hiện, không ngờ mình không rút được chân lên, trên mu bàn chân xuất hiện một ấn ký phức tạp, năng ta đã bị cố định ở trên quan tài.

Rõ ràng là Ấn định linh!

Nàng ta nhìn quanh một vòng, ánh mắt khóa chặt vào Tần Hà, lạnh lùng quát: “Người là ai, lại dám quấy nhiễu bản công chúa?”

“Khụ khụ, là như thế này, chuyện ta là ai không quan trọng.” Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, xoa xoa tay, nói: “Quan trọng là, hiện tại người là do ta đào ra, cho nên bây giờ, người thuộc sở hữu của ta.”

“Người là chó săn gian tặc?”

Sắc mặt nữ tử lập tức trở nên lạnh lẽo, âm khí toàn thân bộc phát như là pháo nổ, mây đen kinh khủng bao phủ bốn phía.

Ngay sau đó, còn không đợi Tần Hà mở miệng, nữ tử đã cường ép tránh thoát khỏi ấn định linh, lợi trảo rét lạnh nhanh như chớp chụp lên trên đỉnh đầu Tần Hà.

Một trảo này có thể cực kỳ hung mãnh, nếu như đánh trúng, đỉnh đầu sẽ có thể có nhiều thêm năm cái lỗ thủng.

Nhưng đó là người khác, Tần Hà tất nhiên là ngoại lệ.

Thân hình hắn lóe lên một cái, tránh đi chính diện, sau đó chính là một trận thu phát mãnh liệt lên trên thân thể uyển chuyển của nữ tử.

“Ẩn trần linh, ẩn trối linh, ẩn nhược linh, ẩn cương linh, ẩn lật linh, ẩn chú linh, ẩn tê linh, ẩn định linh... Ẩn Thái Sơn phụ thể, ẩn càn khôn đảo ngược.”

Nhanh chóng niệm xong ba mươi hai thức ẩn pháp trong [Ba mươi sáu thức trần linh], Tần Hà thở phào một hơi.

Kết thúc công việc.

Không có gì khác, chỉ có nhanh.

Nữ tử đang bay giữa không trung chỉ cảm thấy quỹ thân của mình đã đột nhiên biến thành một pho tượng.

Trạng thái tiêu cực giống như nổi bão xuất hiện khắp toàn thân, bị suy yếu, bị tê liệt, bị cố định, bị trối, bị trần phong, âm khí bị nghịch chuyển,... Nàng ta không thể cử động dù chỉ một chút, ngay cả âm khí cũng bị trần phong lại.

“Bụp!”

Kết quả là, thân thể yếu điệu cùng gương mặt của nàng ta hướng xuống, tới một cái “thân mật tiếp xúc vô cùng” với bụi đất trên mặt đất.

Ba mươi sáu thức trần linh, chuyên khắc các loại linh, rất khảo hạch đạo hạnh cùng pháp lực.

Điều này thì Tần Hà chiếm ưu thế cực lớn.

“Gia, nữ quỷ này hung thật đấy.” Vương Thiết Trụ thận trọng đi lên trước nhìn, giật mình hoảng sợ nói.

Nữ quỷ này đã ngưng luyện ra quỷ thân bán thực thể, thực lực ít nhất cũng là trên ba trăm năm đạo hạnh.

Nếu là đại khai sát giới, không biết sẽ có bao nhiêu người phải chết.

“Đúng là rất hung, nhưng không có đầu óc gì.”

Tần Hà đánh giá một câu, sau đó vung tay lên: “Trối lại.”

“Ta... Ta tới đi.”

Hôi Mễ Khâu xung phong nhận việc, vội vàng cầm lấy dây thừng cùng với lá bùa, nhanh tay trói chặt nữ tử lại, lại dán thêm bùa trấn linh đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Tần Hà liếc mắt nhìn cách trói của Hôi Mễ Khâu, nó trói nữ tử như Thạch Lựu tử, vô cùng sáng tạo.

Cái tên vương bát đản này, tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì.

Sau đó, Tần Hà xách nữ tử bỏ lên xe bò.

Tiếp tục, trạm tiếp theo.

Cái gì, nữ tử xinh đẹp nên được đối xử tốt?

Không hiểu phong tình?

Ngại quá, nữ nhân sẽ chỉ ảnh hưởng đến tốc độ vung xẻng của Tần Hà, cần phải dè chừng!

Chương 446 – Kịch bản thống nhất

“Lộc cốc lộc cốc...”

Hôi Mễ Khâu kéo xe bò theo sau Tần Hà cùng Lamborghini, đi đến địa điểm tiếp theo.

Nó đã không còn biết diễn tả cảm giác rung động của mình như thế nào nữa.

Nữ quỷ hơn ba trăm năm đạo hạnh, đã ngưng tụ ra thực thể, vậy mà ở trước mặt Thanh Ngưu Đại Tiên lại không có chút năng lực phản kháng nào.

Phải biết, quỷ loại rất am hiểu chiến đấu, lực công kích cũng cực kỳ cường hãn.

Nếu để cho Hôi Mễ Khâu đối đầu với nữ quỷ này, qua ba năm liền liền phải chết trắng cả, sự chênh lệch cực kỳ lớn.

Gà con dù có bị bắt, còn có thể giãy dụa hai cái mổ mổ mấy lần, còn nữ quỷ này ở trước mặt Thanh Ngưu Đại Tiên, thậm chí còn không bằng con gà con.

Thực lực chênh lệch như vậy có thể xưng là lạch trời, không thể vượt qua.

“Trụ gia, đại quan nhân rất ưa thích đốt thi thể à?” Nhân lúc bị rút lại phía sau, Hôi Mễ Khâu quay người, cẩn thận dò hỏi Vương Thiết Trụ.

Nó đã từng điều tra Tần Hà, phát hiện, có vẻ như Tần Hà có một ham mê đặc biệt đối với thi thể.

Tương tự với bệnh nghề nghiệp, nói đơn giản thì chính là đốt thi thể đến nghiện.

Điều này khiến Hôi Mễ Khâu nghĩ mãi mà không hiểu, bệnh nghề nghiệp có thể là hành động hay thói quen nào đó, nhưng đem bệnh nghề nghiệp xem như sở thích, thật sự là sống lâu mới thấy.

Ngư dân thích đánh cá không?

Tiêu phu thích đốn củi không?

Gần như là không, bởi vì cuộc sống là cuộc sống, còn đam mê là đam mê.

Khi người phát triển đam mê, sở thích của mình thành công cụ mưu sinh, thường thì đam mê, sở thích đó sẽ hòa lẫn vào với công cụ mưu sinh, làm cho người chán ghét.

Có thể làm ít thì sẽ bớt làm, có thể không làm thì sẽ không làm.

Mỗi ngày lò hỏa táng phân phối thi thể cũng không ít, thế mà Tần Hà chưa đã nghiền, còn đi ra ngoài đào để đốt, hành vi này quả thực là không thể tưởng tượng.

Máu chốt hơn là, hắn ưa chuộng thi thể đại hung.

Quả thực chính là... Không thể nói lý lẽ.

Quá trình đốt thi thể thành tro rất đẹp à?

Cũng không phải là người lấy ra để nấu canh.

Nếu như lấy ra để nấu canh, vậy thì ngược lại còn dễ lý giải.

“Thành thành thật thật mà làm việc, hỏi thăm linh tinh cái gì?” Vương Thiết Trụ lờm Hôi Mễ Khâu một cái, không trả lời câu hỏi của nó.

“Vâng vâng vâng.” Hôi Mễ Khâu gật đầu liên tục đáp lời, có điều, nó đã lấy được câu trả lời mà nó mong muốn.

Bốn chữ “Hỏi thăm linh tinh” đã cho thấy suy nghĩ của mình là đúng, vương bát yêu theo bản năng đã tỏ ra phản cảm và cảnh cáo với câu hỏi của nó, hoàn toàn chính là giấu đầu hở đuôi, cũng đã chỉ ra đáp án rõ ràng.

Thanh Ngưu Đại Tiên đúng thực sự là ưa thích đốt thi thể.

“Thi thể?”

Hôi Mễ Khâu khẽ nói thầm trong lòng một câu, cái này, nó biết trong Kinh thành có mấy bộ thi thể đặc biệt.

Thậm chí còn có một vài bộ thi thể còn làm nghề kiếm sống.

Kinh thành sầm uất phồn hoa, rộn rộn ràng ràng, không chỉ có riêng người sống tới tới lui lui.

....

Lại đi một đoạn, đã đến chỗ chôn chiếc quan tài thứ hai.

Hôi Mễ Khâu dừng xe, cầm lấy xẻng sắt rồi vội vàng xông lên đào bới, hết sức xum xoe ân cần.

Chẳng mấy chốc, nó cùng Vương Thiết Trụ đã đào ra được quan tài.

Quan tài vẫn bị âm khí quấn quanh như kén, Tàn Hà làm y như lần trước, đầu tiên là gọi một đạo Thiên lôi tới mở ra trời buộc, sau đó trực tiếp đập một xẻng xuống, nắp quan tài bay ra.

“Kiệt kiệt kiệt, lại thấy ánh mặt trời.... Kim Vân Tử, không ngờ tới chứ gì, bản thân nhân còn có cơ hội lại trông thấy ánh mặt trời, kiệt kiệt kiệt...”

Một trận khói đen mãnh liệt phun ra.

Tiếp đó có một lão già mặc đạo y, mặt mày khô quắt nháy ra ngoài.

Ông ta gầy còm giống như một thanh củi khô, hai hốc mắt sâu hóm xuống, có hai điểm sáng màu lục khảm ở chỗ sâu nhất trong hốc mắt, khói đen lượn quanh toàn thân, vừa giống như dây leo lại vừa giống như rắn.

Ông ta liếc nhìn quanh bốn phía, ánh mắt khóa chặt vào đám người Tần Hà, hỏi: “Hôm nay là ngày tháng năm nào?”

Mặt Vương Thiết Trụ hơi giật giật, nói: “Tháng sáu năm Sùng Chính thứ nhất.”

“Năm Sùng Chính thứ nhất, Sùng Chính là niên hiệu cái chim gì?” Lão già gầy còm lộ ra vẻ mặt khó hiểu, hỏi: “Đại Nhung Hãn Quốc ta đâu?”

“Vong.” Vương Thiết Trụ trả lời rất dứt khoát, bên trong pha lẫn chút đùa dai.

Đều là chút củi lửa, trước khi bỏ vào lò có thể thưởng thức được sự tuyệt vọng của bọn chúng, chính là một chút niềm vui nhỏ nhoi khi thiêu thi.

“Đại Nhung Hãn Quốc đã vong rồi?” Đúng như dự đoán, sắc mặt lão già kia lộ vẻ chấn động, hắc khí toàn thân bắt đầu lan tràn.

“Đã vong mấy trăm năm rồi.” Vương Thiết Trụ lại bổ dao, sau đó nó còn chỉ vào nữ quỷ mặc đồ đỏ trên xe, nói: “Nàng ta có thể làm chứng.”

“Ngươi là ai?” Lão già gầy còm nhìn chòng chọc vào Vương Thiết Trụ, gầm thét: “Man nô to gan, không ngờ lại dám mở miệng lừa gạt ta?”

Vương Thiết Trụ bị lão ta nhìn như vậy thì rụt cổ lại, vội vàng núp ở đằng sau Tần Hà, nói: “Gia, nên ra tay rồi.”

“Ừm.”

Tần Hà gật đầu, nhếch miệng nở nụ cười.

“Rầm!”

Ngay sau đó, đại sạ tử đã lấy tốc độ nhanh đến cực hạn đập lên trên đầu lão già kia.

Một cái trán thi văn màu vàng kim cực lớn trực tiếp khắc ở trên trán lão ta, xì xì bốc lên khói xanh.

Lão già lung lay mấy cái.

“Bịch!” một tiếng, ngã xuống đất.

Bộ thứ hai, giải quyết.

Nên trói trói, nên ghim ghim, sau một lát, thi thể lão già đã bị ném lên xe bò.

Tiếp tục.

Bộ thứ ba.

Đây là một phương sĩ áo đen, trên dưới toàn thân đều trắng bệch, giống như là thịt lợn chết bị ngâm mình trong nước ba ngày ba đêm, mùi hôi thối nồng nặc xộc lên suýt chút nữa đã khiến Vương Thiết Trụ ói ra.

Tên này cũng ngửa mặt lên trời cười một tràng dài: “Ha ha ha ha.... Bản tọa lại thấy ánh mặt trời, lại thấy ánh mặt trời, ha ha ha...”

Cười xong y cũng khóa chặt tầm mắt vào đám người Tần Hà, quát hỏi: “Các ngươi mau nói, hôm nay là ngày tháng năm nào?”

Người cùng thú liếc nhìn nhau một cái, trên mặt đều là vẻ không còn gì để nói.

Cũng không biết cái kịch bản nhảy ra quan tài, cười một tràng dài, cười xong liền hỏi ngày tháng năm nào, là kịch bản do tên đầu đất nào sắp đặt thống nhất?

“Hôm nay là tháng sáu năm Sùng Chính thứ nhất, cũng là ngày giỗ của ngươi.” Vương Thiết Trụ tỏ ra hơi phiền, trả lời một câu, sau đó nó nhỏ giọng nói với Tần Hà: “Gia, chúng ta nên tăng nhanh tốc độ, không nên nói nhảm với củi lửa.”

“Ừm.”

“Àm!”

Xẻng đen đập xuống, thu hoạch phương sĩ áo đen.

Bộ thứ tư, tà tu mắt kép, kịch bản vẫn còn tiếp tục.

(Mắt kép: Mắt như côn trùng như ruồi, chuồn chuồn,...)

“Kiệt kiệt kiệt, bản tọa lại trở về...” Tà tu mắt kép điên cuồng bừa bãi.

“Đám sâu kiến các ngươi mau nói...” Tà tu mắt kép ép hỏi.

“Hôm nay là tháng sáu năm Sùng Chính thứ nhất.” Vương Thiết Trụ cướp lời.

“Người... Tại sao biết ta muốn hỏi điều này?” Tà tu mắt kíp sững sờ.

“Bọn chúng đều hỏi như vậy.” Vương Thiết Trụ bữu bữu môi hướng về phía xe bò.

“Rầm!”

Cái xẻng đen đánh xuống, thu hoạch “tà tu mắt kíp với đầu đầy dầu hỏi chấm”.

Bộ thứ năm, thư hùng hợp thể thi (Thi thể ghép lại từ nam và nữ).

“Âm dương hợp nhất, pháp lực vô biên, lại thấy ánh mặt trời, lại thấy ánh mặt trời, ha ha ha...”

“Hôm nay là tháng sáu năm Sùng Chính thứ nhất.”

“Rầm!”

Thu hoạch “hợp thể thi cười điên cuồng”.

Bộ thứ sáu, thanh niên ma cốt.

“Kiệt kiệt kiệt, đi mẹ nó cái chim thiên, mệnh do ta không do...”

“Rầm!”

Thu hoạch “thanh niên ma cốt chưa nói hết câu”.

Đến đây... Toàn bộ thi thể trong sáu bộ quan tài đều đã tới tay.

Chương 447 – Sáu cây củi lửa

Mặt trời ngả về tây.

Tần Hà cười Lamborghini, Tiểu Diêu ngồi trên vai, Vương Thiết Trụ cười con lừa nhỏ.

Hôi Mễ Khâu thì hồng hộc lôi kéo xe bò ở phía sau.

Bóng đoàn người kéo dài dưới ánh chiều tà.

Nghênh đón đoàn người chính là hai người Lãng Trung Hải cùng Lý Thiết.

“Nha, Thất gia trở về.” Lãng Trung Hải vui vẻ tiến lên nghênh đón.

Kể từ sau khi trở về từ chiến trường đất Lỗ, Phi Ngư Vệ lại ban cho Tần Hà lên chức quan thiêu thi bốn đồng tiền, địa vị của Tần Hà ở lò hỏa táng lại càng là nước lên thì thuyền lên.

Ban đầu người ta gọi Tần Hà là kẻ ngu ngốc, đến tiếp sau thì gọi thân mật là “Tần ca”.

Mà hiện tại, Tần Hà xưng “gia”.

Người bên ngoài gọi hắn một tiếng “Tần gia”, còn những người khá thân quen thì gọi hắn là “Thất gia”.

Đặc biệt là đám người trong lò hỏa táng, bởi vì Tần Hà ở phòng thiêu thi số bảy.

Vừa dễ nghe lại vừa dễ tìm.

“Thất gia ngài đang kéo cái gì vậy?” Lý Thiết tò mò hỏi.

Cái xe bò này vốn là sử dụng để chở than đá nên có thành có nắp đậy dùng để định lượng, lúc này xe đã đậy nắp lại, che kín mít.

Không biết bên trong là thứ gì mà mơ hồ có thể nghe thấy tiếng cạch cạch bùm bùm phát ra, có động tĩnh.

“Củi lửa.”

Tần Hà mỉm cười trả lời.

Vương Thiết Trụ đặt cái tên này rất phù hợp, đã sắp phát triển thành từ lóng riêng biệt.

Mặc kệ là thi thể, tà thu, hay là quỷ loại đã tu ra thi thể, đều có thể dùng hai chữ này để thay thế.

“Củi lửa?”

Lãng Trung Hải cùng Lý Thiết liếc nhìn nhau một cái, không dám truy hỏi kỹ càng.

Lò hỏa táng dùng than đá đốt lửa, không dùng củi lửa, thứ có thể bị đốt, chỉ có thi thể.

Thất gia chính là môn đồ đệ nhất dưới trướng Thanh Ngu Đại Tiên, có trời mới biết Thanh Ngu Đại Tiên đã dạy cho hắn bản lĩnh gì.

Trông cửa cẩn thận, bớt hỏi thăm linh tinh, đừng có phô trương ra.

Nhân tiện... Thuận theo sở thích.

Thế là Lăng Trung Hải cười cười đôi đề tài, cười hỏi: “Thầy gia, một lát nữa trong sở sẽ mang tới hai mươi một cây củ lửa, ngài có muốn lấy thêm mấy cây không?”

Tần Hà dừng một chút, bản năng định nói không cần.

Bởi vì hắn đã có sáu cây củ, đều là thứ chịu lửa.

Nhưng nghĩ lại, đã sắp đến đồ long, cần phải cố gắng phấn đấu, phải tiến lên, có cơ hội thì phải đốt thêm.

Thế là hắn duỗi ra ba ngón tay: “Lấy ba cây.”

“Được, lát nữa chọn xong ta sẽ đưa đến cửa phòng ngài.” Lăng Trung Hải vội vàng đồng ý.

Tâm trạng Tần Hà vốn đang khá tốt, vừa nghe xong lời này thì lại càng tốt hơn.

Tổ ba người nhân vật phản diện rốt cuộc cũng đã hoàn toàn lĩnh ngộ được ý nghĩa sâu xa tận cùng của nhân vật phản diện.

Buổi tối phải ban cho chút phần thưởng, không dễ dàng a, thật không dễ dàng.

....

Sau một lát, Lăng Trung Hải đưa ba bộ thi thể tới cửa.

Chính cây củ lửa xếp thành một hàng, cảnh tượng có thể nói là rất hoành tráng.

Nữ quý, lão già gầy còm, phương sĩ áo đen, tà tu mắt kép, thư hùng hợp thể thi, thanh niên ma cốt.

Kẻ nào kẻ nấy đều mang khí tức bất phàm, hơn nữa còn thuộc chủng loại khác biệt.

Nữ quý thuộc về linh loại, lão già gầy còm là thân khô, phương sĩ áo đen là xác thối, tà tu mắt kép là người sống, thư

hùng hợp thể thi thuộc về thi quái khâu ghép lại, thanh niên ma cốt thuộc ma loại.

Cái này khiến Tần Hà tin chắc rằng, đằng sau Liên giáo tuyệt đối là có đại thụ, nếu không sao có thể thu thập được nhiều thi thể như vậy chứ.

Vương Thiết Trụ xe nhẹ đường quen, chuẩn bị lò đốt xác xong xuôi, lại lắp ráp thêm hai cái lò đốt xác đơn giản.

Nó xử lý thi thể bình thường trước, thanh lý sửa sang thi thể, bỏ vào lò, những thi thể này dễ cháy nên sắp xếp đốt trước.

Sáu cây củi lửa tận mắt chứng kiến tất cả, có phần nộ, có kinh dị, có không phục, có đủ loại cảm xúc.

Tần Hà thấy bọn họ có vẻ khó chịu, căn cứ vào “sự săn sóc của chủ nghĩa nhân đạo”, hấn vung tay lên, hóa giải phong ấn để bọn họ nói chuyện.

“Người là ai?”

“Người là kẻ nào?”

“Dám đối xử với lão phu như vậy, báo ra danh hào của người đi!”

Vừa mở phong ấn ra, sáu cây củi lửa đồng loạt đặt câu hỏi.

Lời nói vẫn giống nhau như trước.

“Muốn biết ta là ai, không có vấn đề.” Tần Hà kéo ghế ngã sang rồi nằm lên, gác chân bắt chéo, nhếch miệng nở nụ cười: “Đây là thiêu thi đường, ta là quan thiêu thi bốn đồng tiền thiêu thi đường Phi Ngư Vệ, Ngụy Vũ, rất vui khi được gặp các vị, hy vọng trước khi vào lò, chúng ta sẽ có một cuộc trò chuyện vui vẻ.”

Lời này vừa ra, Hôi Mễ Khâu đang bận rộn thanh lý thi thể lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, quay đầu lại nhìn.

Thanh Ngư Đại Tiên còn có sở thích mạo danh người khác.

Chẳng trách được tại sao bản tôn Ngụy Vũ thiêu thi đường lại bị người người kêu đánh như vậy.

Nghiệp chương nha!

“Chỉ là quan thiêu thi bốn đồng tiền? Nói dối!”

“Người muốn làm gì lão phu?”

“Tiểu tử, có gan thì đường đường chính chính đánh một trận đi!”

“Thả ta ra, xử tử tông người!”

“....”

Cuộc trò chuyện mà không có quy củ thì luôn là kẻ nào nói riêng phần kẻ đó, hò hét hỗn loạn.

Nhưng Tần Hà có kiên nhẫn, hấn móc đồng tiền đại diện từ trong ngực áo ra, treo ở trước ngực, thanh thoi cười nói: “Ta thật sự là quan thiêu thi bốn đồng tiền, mặc kệ các người tin hay không, dù sao thì ta tin.”

“Về phần mang các người đến đây làm gì, rất đơn giản, chính là muốn đốt các người.”

“Nếu như dọa các người sợ hãi, ta tỏ lòng xin lỗi.”

“Nhưng ta sẽ không thay đổi ý định.”

“Mặt khác, xin hãy nói chuyện lịch sự một chút, không cần nhắc đến trường bối, cảm ơn.”

Tần Hà mỉm cười trả lời từng câu hỏi.

“Có gan thì đừng có mà đánh lén, quang minh chính đại đánh một trận, đơn đấu một chọi một, có dám hay không?” Thanh niên ma cốt không cam lòng, y là kẻ bị chịu ám ức nhất.

Hay lắm, một câu còn chưa nói xong, y đã bị một cái xẻng đen lao tới đập ngã xuống đất rồi, không giáng võ đức a.

Kéo về liền nói là muốn đem mình đi đốt, thậm chí hiện giờ y còn chưa làm rõ được tình cảnh.

“Không được.” Tần Hà trực tiếp lắc đầu.

“Không dám?”

“Là không cần thiết, bây giờ người không có tư cách đặt điều kiện với ta.”

“Tiểu tử, người cũng không khỏi thăm một chút, ma cốt công tử ta là ai, chỉ bằng tục hỏa thế gian này của người, người sẽ không thể tổn thương ta được một phân một tấc nào, qua một

hồi, ta nhất định sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.” Thanh niên ma cốt nói với vẻ mặt ngạo nghễ.

Quả thực là y có đủ vốn liếng để kiêu ngạo, toàn thân y là ma cốt, nước lửa không thấm, pháp lực bất xâm.

Tục hỏa thể gian thực sự không thể gây thương tổn được y, hơn nữa lúc này y còn đang ra sức hao mòn phong ấn, không cần tốn bao nhiêu thời gian, y sẽ khôi phục hành động tự do.

Không chỉ y, năm tên còn lại cũng như vậy.

Bát tiên vượt biển, tự hiển lộ thân thông của riêng mình, không có kẻ nào muốn ngồi đó chờ chết.

Nhưng mà thanh niên ma cốt vừa dứt câu, phía lò đốt xác bên kia bỗng nhiên nổi lên một ngọn lửa màu xanh lam, nhiệt độ cao mãnh liệt đã bao phủ toàn bộ phòng thiêu thi trong nháy mắt.

Đó là Nam Minh Ly Hỏa mà Vương Thiết Trụ dùng đá lửa đánh ra, bắt đầu thiêu thi.

Sáu cây củi lửa đồng thời quay đầu nhìn sang, kẻ nào kẻ nấy cũng đều là sắc mặt đại biến.

Chương 448 – Cuộc trò chuyện bên cạnh lò

Nam Minh Ly Hỏa, trong truyền thuyết đây chính là bản mệnh chi hỏa của dị chủng Chu Tước thời đại Hồng hoang thượng cổ.

Lửa này là dị hỏa ngũ hành, giới nước không tắt, đất phủ bất diệt, một khi nhiễm lên thân, ngọn lửa sẽ lan thẳng vào tận sâu trong cốt tủy, trừ phi có thể giãy dựa cầu sinh trong thời gian cực ngắn, bằng không nhất định sẽ bị nó cắn nuốt, hóa thành tro tàn.

Sau khi nắm giữ thuật không hỏa, Tàn Hà đã luyện hóa Nam Minh Ly Hỏa.

Nhờ đó hắn đã có thể giao hết việc đốt thi thể cho Vương Thiết Trụ.

Đây là bộ thi thể phổ thông đầu tiên nó đốt, ngọn lửa màu xanh lam kinh khủng đã nuốt trọn toàn bộ thi thể trong khoảnh khắc, hỏa thể đốt nổ không khí, phát ra tiếng “phù phù” khiến cho da đầu người ta phải tê dại.

“Nam Minh Ly Hỏa?”

“Dị hỏa Chu Tước?”

“Hitz hitz...”

“.....”

Sau khi nhận ra, trong mắt toàn bộ sáu người kia đều nhiễm lên sự kinh dị nồng đậm.

Nhất là thanh niên ma cốt kia, vẻ ngạo nghễ của y đã cứng đờ trên khuôn mặt.

Vừa rồi y kiêu ngạo phách lối bao nhiêu, hiện tại hốt hoảng kinh sợ bấy nhiêu.

Còn có lão già gầy còm, ban nãy chính là ông ta đã ân cần thăm hỏi lão tổ tông Tàn Hà.

Hai người liếc nhìn nhau một cái, đều thấy được sự sợ hãi tột độ ở trong mắt đối phương.

Mạnh miệng sáng khoái nhất thời, nhưng quay đầu lại là lò hỏa táng.

Chết mịa rồi!!

“Tại sao không ai nói gì vậy?” Tàn Hà mỉm cười hỏi.

Sáu người ta nhìn người, người nhìn ta, bọn họ đều đang âm thầm liều mạng hao tổn ẩn ký trấn phong, nơi nào còn dám lẩm lời.

Cái tên vương bát đản này, hắn làm thật!

“Bùng!”

“Bùng!”

Ngay sau đó, ngọn lửa thứ hai, thứ ba cũng nổi lên.

Đây là Vương Thiết Trụ lại tiếp tục nhóm lửa đốt hai thi thể phổ thông còn lại.

Thi thể bị ngọn lửa mãnh liệt đốt cháy, phát ra tiếng nổ vang “tách tách bụp bụp”.

Lần này, lại càng không còn ai dám mở miệng nói chuyện.

Súng bắn chim đầu đàn.

Tần Hà thấy thế, nụ cười trên mặt lại càng sâu, hắn chỉ vào một cái lò đốt xác dùng gạch xếp lên ở bên cạnh, nói: “Hiện tại ta có một tin tốt cùng một tin xấu, các người muốn nghe tin nào trước?”

Sáu người lén lút trao đổi ánh mắt, vẫn không có ai trả lời.

Im lặng cũng là một loại phản kháng.

Chính là không trả lời người đẩy, xem người có thể nói tiếp như thế nào.

Không cho người bậc thang.

Nhưng mà ngay sau đó, phòng ngự của bọn họ đã bị đâm phá, chỉ nghe Tần Hà tiếp tục nói: “Điều không ai nói gì, vậy nghe tin xấu trước nhé.”

“Tin xấu là ở đây ta còn một cái lò đốt xác trống, cho nên ta muốn chọn ngẫu nhiên một vị may mắn trong các người.”

“Tin tức tốt là ở đây ta chỉ có mấy cái lò đốt xác như vậy, cho nên buổi tối hôm nay không đốt hết được các người.”

“Bản thân ta rất ưa thích người có vận khí tốt, khí vận quyết định phúc họa của một người, định ra một triều hưng suy.”

“Là phúc hay là họa, phải xem vận mệnh của các người.”

Tần Hà nhẹ nhàng đu đưa ghế ngã, nụ cười của hắn ở trong mắt sáu người kia quả thực giống như là nụ cười của ác ma bên trong truyền thuyết thượng cổ.

Đa số bọn họ chính là yêu tà tội ác tày trời, phạm phải vô số sát nghiệt.

Lão già gầy còm là huyết cương tây vực, tu luyện pháp môn hút máu, thường lấy máu người làm thức ăn, hiện tại là do trấn phong trong quan tài mấy trăm năm không được hút máu, nên

mới lộ ra trạng thái nguyên bản, nếu là đã hút đủ máu, lập tức ông ta có thể hóa thành dáng vẻ của một người bình thường.

Phương sĩ áo đen cũng không khác với lão già gầy còm là mấy, cũng là lấy máu người để duy trì trạng thái bình thường, điểm khác biệt chính là, y là thủy thi đến từ dưới nước sâu phương nam.

Tà tu mắt kếp tuy không lấy người làm thức ăn, nhưng lại làm việc ác đào mắt người khác lấy đồng tử, toàn thân mắt kếp, bộ dáng khiến người ta phải sợ hãi.

Thư hùng hợp thể thi thì hút hai khí âm dương của thiếu nam thiếu nữ, người bị hút sẽ hóa thành thân khô chỉ còn da bọc xương.

Thanh niên ma cốt thì lại càng không phải thứ tốt lành gì, toàn bộ ma cốt của y đều là lấy xương sống lưng của anh hài chưa tròn một tuổi rút ra tế luyện mà thành.

Trong quá khứ, bọn họ bừa bãi tùy tiện hại người, nhưng đến lúc này, khi mình là thịt cá còn người ta là đao thớt, thì mới biết sợ hãi.

Mới phát hiện ra nụ cười Tần Hà thâm như thế nào.

“Gia, lò đã chuẩn bị xong, đốt tên nào?” Lúc này Vương Thiết Trụ cầm một cái gấp thi to đi tới.

Cái lò đốt xác cuối cùng này là do nó tự chế ra, lò đốt xác cải tiến, tuy trông có vẻ hơi xấu xí, nhưng hiệu quả khá tốt, chuyên sử dụng để đốt thi thể tương đối khó cháy.

Trong lúc nói chuyện, nó kẹp kẹp cái gấp thi trong tay, phát ra hai tiếng “két két”.

Đây cũng là công cụ tự chế, rất tiện tay.

“Các vị, tiếp theo phải xem ai có khí vận tốt nhất rồi, không cần quá lo lắng, ta cực kỳ công bằng chính trực, còn đầu bếp của ta thì cực kỳ hiền lành.” Nụ cười Tần Hà dần dần tùy ý.

Thân có thần thuật vọng khí, hắn vừa liếc mắt nhìn qua là đã biết, hôm nay bất kể hắn có chơi như thế nào thì cũng được coi là thay trời hành đạo.

Mặc dù thời đại này hỗn loạn, không mong người là người tốt, nhưng ít nhất thì người cũng phải xứng đáng là con người, phải không?

Cái gì, người không phải là người, là thi thể, không theo nhân đạo?

Ngại quá, vậy đó là do số mệnh người không tốt.

Có một vài thi thể bằng lòng sinh hoạt trong phố phường như người bình thường, không làm chuyện xấu.

Tiếp đó, chỉ thấy Tần Hà duỗi ra sáu ngón tay chỉ về phía sáu người, ngón tay điểm liên tục, nói: “Điểm ba điểm bốn, gà trống nhỏ điểm đến ai, ta sẽ chọn kẻ đó.....”

Tần Hà vừa điểm, thanh niên ma cốt cùng lão già gầy còm trực tiếp muốn phát điên rồi.

Một hàng sáu người, nhưng ngón tay Tần Hà lại điểm đi điểm lại trên đỉnh đầu hai người bọn họ, thậm chí còn không điểm sang người thứ ba.

Vốn còn tưởng rằng là xác suất sáu chọn ra một, ai ngờ vừa ra tay đã biến thành hai chọn một.

Trả thù!

Đây chắc chắn là trả thù!

Sự trả thù một cách trần trụi!!

Thanh niên ma cốt: “Ta @#* Võ đức %^&*XXOO~”

Lão già gầy còm: “XXOO tổ tông người!”

Trong lòng hai người lúc này như đang có một vạn con thần thú bay qua, nhưng bọn họ cũng không dám mắng ra khỏi miệng.

Bởi vì nếu lúc này hai người dám mắng ra khỏi miệng, ngón tay kia nhất định sẽ rơi xuống đầu mình.

Tên khốn kiếp không giáng võ đức!

Tuyệt đối hấn sẽ làm như vậy!

Còn cái gì mà công bằng chính trực, người chính là tay tàn phế, a phi!

“... Sẽ chọn kẻ đó!”

Lời đến cuối cùng, ngón tay Tần Hà dừng lại trên đỉnh đầu thanh niên ma cốt.

Mặc dù thanh niên ma cốt đã sớm có dự cảm từ trước, nhưng khi ngón tay kia thật sự rơi xuống đầu mình, y vẫn là sợ hãi mất hồn mất vía, sự sợ hãi tột độ khiến y phần nộ gào to: “A!! Cái tên khốn kiếp Ngụy Vũ ngươi, ngươi không phải thứ tốt lành gì, ngươi không giảng võ đức, ta chết cũng sẽ không để ngươi yên ổn, ta lấy mạng nguyên rửa ngươi!! Đôi mắt thôi rửa!!”

Chương 449 – Toàn vũ hành

(Toàn vũ hành: Một cuộc chiến võ thuật có quy mô lớn trong kinh kịch.)

Tần Hà nghe xong, ôi đậu xanh!!

Cái gì gọi là cẩn thận có thể bắt được ngàn con ve sầu mùa thu, cái gì gọi là cẩn thận có thể dùng thuyền vạn năm.

Thấy không!

Acc clone là bất cứ lúc nào cũng phải có, không có không được.

Đây là điểm mấu chốt của thể diện.

Đặc biệt là đối mặt với những lão âm hiểm mấy trăm năm đạo hạnh, cái gì cũng biết một chút thì lại càng cần phải có.

Nói không chừng bị bọn họ âm thầm gài bẫy lúc nào cũng không biết.

Tần Hà khẽ vỗ vỗ ngực.

Nguy hiểm quá, nguy hiểm quá.

“Chết tiệt!”

Vương Thiết Trụ vừa nghe thấy thanh niên ma cốt nguyên rửa, lập tức liếc mắt.

Sắp chết đến nơi rồi còn dám bắt kính với gia, gan to thật đấy.

Không chút do dự, nó nhặt lên cái gắp lớn rồi trực tiếp ném qua.

Người ba trăm năm đạo hạnh?

Ngại quá, ta hai trăm rưỡi!

Không kém hơn người bao nhiêu đâu.

Tổ yêu công gia tăng pháp lực, đó là hoàn toàn đạt tiêu chuẩn.

“Rầm!”

Cái gắp lớn kia, nói ít cũng phải mấy chục cân, hơn nữa nó còn được chế tạo từ tinh thép.

Một cái gắp phóng ra đã trực tiếp đánh thanh niên ma cốt ngã xuống đất.

Vương Thiết Trụ vẫn cảm thấy chưa đã ghiền, lại cầm lên cây búa đập vỡ xương ở bên cạnh, điên cuồng vung đập về phía thanh niên ma cốt.

Bang!

Bang!

Bang!

“....”

Rất nhanh, không chỉ Vương Thiết Trụ, con bê cũng chạy tới.

Móng bò nhảy đập! Nhảy đập! Nhảy đập!

Hồi Mễ Khâu thấy vậy, các người đều lên, vậy thì ta cũng không thể chỉ đứng nhìn mà không làm gì được.

Mạng nhỏ vẫn đang trong thời gian khảo sát đấy.

Lỡ như không qua được thời gian khảo sát, nói không chừng kẻ nằm trên đất chính là mình.

Thế là nó cũng vội vàng quơ lấy băng ghế, xông tới.

Chỉ còn có một mình Tiểu Điều đứng trên bàn dài kêu “Chi chi”, phiên dịch: “Cố gắng lên, cố gắng lên~”

Cảnh tượng toàn vũ hành này, năm người còn lại trông thấy thì toát mồ hôi lạnh.

Câu nói của tên khốn khiếp ngồi trước mặt kia như vẫn còn văng vẳng bên tai: Đầu bếp của ta rất hiền lành~

Cái này cmn gọi là hiền lành?

Kể từ bây giờ bắt đầu, một từ của tên khốn kiếp này, không... dù chỉ là một dấu chấm cũng không thể tin được.

“Khụ khụ.”

Lúc này Tần Hà ho khan một tiếng, trên mặt hơi có vẻ là không nhìn được.

Thảm nghĩ, bản tiên rất hài lòng với phản ứng này của các người, nhưng phương pháp này không đúng.

Vừa mới khen các người hiền lành, đảo mắt một cái các người liền biểu diễn một trận toàn vũ hành, các người để mặt mũi của bản đại tiên ở nơi nào?

Muốn xử nó thì đâu thiếu gì biện pháp.

Ví dụ như hạ uy lực của Nam Minh Ly Hỏa xuống còn một phần mười, đốt nó ba ngày ba đêm liên tục.

Không phải Hình Nô đã nói rồi sao, đốt thi thể bằng ngọn lửa lớn mãnh liệt là hỏa thiêu, còn dùng lửa nhỏ đốt từ từ, mới là hỏa hình.

Sử dụng đầu óc nhiều vào, bớt động tay động chân, nếu đập vỡ đầu, đập bẹp ngực, một lát nữa phải thanh lý thi thể thì không phải là tự khiến mình mệt mỏi sao?

Tần Hà lên tiếng, Vương Thiết Trụ cùng Lamborghini tất nhiên là dừng lại ngay.

Lúc này nhìn lại thanh niên ma cốt, vẫn tạm được, chỉ là răng bể, mặt lệch, ngực có nhiều chỗ lồi lõm, cộng thêm khớp tay chân đã bị vặn thành một góc độ kỳ dị, cái này thì chỉ cần bẻ lại là được.

Ít nhất thì đại long ma cốt trên lưng y không bị hư hại.

Vương Thiết Trụ không chút do dự, cầm lấy cái gập thi to ở bên cạnh, kẹp lấy cổ thanh niên ma cốt xách lên, bỏ y vào lò đốt xác.

Chỉnh lý sửa sang lại một chút, lại nhóm lửa Nam Minh Ly Hỏa, cứ như vậy thanh niên ma cốt đã hoàn toàn trở thành quá khứ trong ngọn lửa xanh lam.

Vào một ngày của ba trăm năm trước, y vốn đã nên đi đầu thai chuyển thế, lúc này mang một thân tội nghiệp cộng thêm việc lưu lại dương gian ba trăm năm, đi xuống chỉ có phần lấp Địa ngục.

Bốn ngọn lửa cháy rừng rực làm cho nhiệt độ phòng thiêu thi lại tăng thêm một khúc, Vương Thiết Trụ lật xoay thi thể, quay đầu nói với Tần Hà: “Gia, lò này lớn, còn có thể bỏ thêm một bộ nữa.”

Lời này vừa ra, năm người còn lại lập tức sắc mặt đại biến, nhất là lão già gầy còm.

Còn có thể bỏ thêm một bộ nữa, điều này nói rõ có khoảng trống, nhưng nhất định là không quá lớn.

Trong năm người thì ông ta là kẻ có thân hình khô quắt nhất, là kẻ không chiếm diện tích nhất.

Mấu chốt nhất là vừa nãy ông ta cùng thanh niên ma cốt bị điểm, vừa mới sống sót sau tai nạn, vốn còn tưởng rằng ít nhất thì cũng có thể chống đỡ trong chút thời gian thiêu thi, nói không chừng còn có thể tránh thoát được trần phong ấn.

Nhưng không thể ngờ rằng, ngay cả chút thời gian ít ỏi này hắn cũng không cho.

Đúng như ông ta dự đoán, Tần Hà vừa nghe lời này thì ánh mắt đã vô thức liếc nhìn lão già gầy còm một cái.

Cái nhìn này, trực tiếp khiến cho ông ta muốn hồn phi phách tán.

Mắng đã miệng thì chỉ sảng khoái nhất thời, nhưng quay đầu là lò hỏa táng, lúc này ông ta đã hồi hận đến xanh ruột.

Lại nói về bên phía Tần Hà, chỉ thấy hắn cười ẩn ý, nói: “Đây là một tin không may, nhưng cũng không có cách, lại thêm một người đi lên thôi, để trống cũng quá khó coi.”

Nói xong, hắn lại vươn tay ra, nói: “Điểm ba điểm bốn, gà trống nhỏ điểm đến ai thì sẽ chọn người đó...”

Chữ “đó”, vững vững vàng vàng, đúng như dự đoán dừng lại trên đầu lão già gầy còm.

“Không không, ta không phục!!”

Lão già gầy còm hoảng sợ kêu to, nói: “Người bị thụ hình nếu bị chém một đao không chết thì còn có thể được giữ lại một cái mạng, vừa rồi lão phu đã tránh qua kiếp điếm đầu, ngài không thể dùng biện pháp giống như vậy để giáng kiếp lần nữa, như vậy là làm trái Thiên đạo.”

Tần Hà hơi sửng sốt, thâm nghĩ, không ngờ một lão thất phu như người lại biết hùng biện như vậy, ngay cả Thiên đạo cũng bị người đời ra.

Có điều, tuy lời nói thô ráp ẩu tả nhưng cũng rất có lý, quan trọng nhất là, ít nhất ông ta không mở miệng chửi đổng.

Vậy thì đôi phương pháp khác, dùng một phương pháp hai lần đúng thực là không ổn.

Hắn bèn nói: “Vậy thì đổi sang vấn đáp đi, mỗi người trả lời một câu hỏi, ai không trả lời được thì lên lò.”

“Cái này... cũng được.” Lão già gầy còm do dự một chút, gật đầu đồng ý.

Ông ta sắp tránh thoát trần phong ấn rồi, chỉ cần chống qua lần này là sẽ có cơ hội.

Về phần vấn đáp thì ông ta rất có lòng tin, bất kể là nhân vật Đông thổ, hay là phong tình Tây Vực, dấu chân của ông ta đã trải rộng khắp thiên hạ, thậm chí ông ta còn từng tiếp xúc với người Tây Dương, không thể nói là tri thức không uyên bác.

“Đây chính là do người nói đấy.” Khóe miệng Tần Hà nhếch lên lộ ra một tia suy ngẫm, lão già gầy còm trông thấy, trái tim lập tức đập hăng một nhịp, nhưng lúc này ông ta đã không còn cách nào để thay đổi nữa.

Vấn đáp bắt đầu, Tần Hà chỉ vào thư hùng hợp thể thi, hỏi: “Cái gì sáng nhất ban ngày?”

“Là... Mặt trời.” Thư hùng hợp thể thi hơi ngập ngừng một chút, trả lời.

Tần Hà gật đầu, chỉ sang nữ quý: “Cái gì sáng nhất ban đêm?”

“Là ánh trăng.” Nữ quỷ trả lời rất nhanh.

Tần Hà lại gật đầu, dời sang phía phương sĩ áo đen: “Ngoại trừ ánh trăng thì còn có cái gì?”

“Ngôi sao.” Phương sĩ áo đen lớn tiếng trả lời.

“Ngôi sao có nhiều hay không?” Tần Hà nhìn về phía tà tu mắt kếp.

“Nhiều!” Tà tu mắt kếp bật thốt lên.

Người thứ năm, lão già gầy còm.

Tần Hà dừng lại một chút, nhếch miệng cười hỏi: “Tổng cộng có bao nhiêu?”

Chương 450 – Rất nhiều rất nhiều

Lúc ấy lão già gầy còm suýt nữa đã bật khóc.

Oắt con vô sỉ, không tôn trọng, không kính trọng người già thì cũng thôi đi.

Từng thấy bắt nạt người, nhưng chưa thấy ai bắt nạt người khác đến mức như vậy.

Người hỏi ta có bao nhiêu ngôi sao?

Cmn ta đi hỏi ai đây?

Sao sáng đầy trời, như hằng hà sa số, từ xưa đến nay có ai có thể đếm rõ được?

Lưu manh, không coi trọng luân lý đạo đức.

Trong lòng lão già gầy còm lập tức có ngàn vạn lời muốn thăm hỏi tổ tông mười tám đời Tần Hà, nhưng ông ta cũng không dám mắng ra khỏi miệng.

Bởi vì tên vương bát đản Vương Thiết Trụ đã giơ búa lên.

Tình cảnh thanh niên ma cốt gặp phải rõ ràng ở trước mắt, ông ta cũng không muốn trước khi chết mình còn phải chịu phần tội kia.

Nhưng vấn đề là, cần phải trả lời câu hỏi của tên khốn kiếp trước mặt này a.

Người còn không thể trả lời rằng người không biết.

Không biết thì chắc chắn sẽ phải vào lò.

Trong lúc tình thế cấp bách, lão già gầy còm bất chợt có linh quang lóe lên, nhất thời có chủ ý.

Câu hỏi này khẳng định là không có đáp án, tên khốn kiếp kia nhất định là đang cố ý làm khó mình.

Như vậy mình nói bừa một con số, sau đó kiên quyết không chịu thua khẳng định con số kia là câu trả lời chính xác.

Người làm gì được ta?

Có bản lĩnh thì người đếm đi~

Quyết định chủ ý, lão già chém đinh chặt sắt nói: “Trên trời có chín ức chín ngàn vạn lẻ bảy ngôi sao.”

Tần Hà nghe xong, ôi, cái lão già người, há miệng liền ra, còn có chần có lẽ?

Nếu như hần không phải xuyên không, thì thiếu chút nữa là đã bị người lừa rồi.

“Làm sao người biết là số lượng này?” Tần Hà chất vấn.

“Ta từng thấy một đám thuật sĩ chiêm tinh ở Tây Vực, bọn họ kiểm kê qua mấy trăm năm, cho ra con số này.” Lão già gầy còm thuận miệng nói xằng nói bậy, trong lòng thì âm thầm cười khẩy, tên khốn kiếp, xem người bác bỏ lời của ta như thế nào.

Tần Hà nghe vậy, trực tiếp lắc đầu: “Người trả lời sai rồi.”

“Ta không phục, đây là số lượng ta lấy được từ Tây Vực, chắc chắn không thể sai được, nếu như người cho rằng số lượng này của ta là sai, vậy người phải chứng minh.” Lão già gầy còm có lý chẳng sợ.

“Không phục đúng không?”

Tần Hà ngừng đưa ghế, nói: “Sao đầy trời, như hằng hà sa số, mỗi thời mỗi khắc đều có ngôi sao mới ra đời, cũng có ngôi sao tiêu tan, tựa như muôn vàn chúng sinh trong thiên hạ,

làm sao có thể đếm rõ được? Huống chi còn cách ba trăm năm? Ít nhất thì, nó không nên có một con số cụ thể cố định.”

“Cái này...”

Lão già gầy còm bị bác bỏ, lập tức cứng họng không nói nên lời, nhưng đồng thời ông ta cũng tóm được cọng rơm cứu mạng, hùng hồn nói: “Nếu đã không có số lượng cố định, vậy thì câu hỏi này chính là không có đáp án, không được tính.”

“Ai nói là không có số lượng cố định thì không có đáp án?”
Tần Hà khẽ mỉm cười.

Lão già gầy còm hoàn toàn luống cuống, nụ cười của Tần Hà đã thể hiện rõ ràng, mặc dù ông ta đã lách đi, nhưng phía trước vẫn có bẫy.

Ông ta run rẩy sợ hãi, nhưng lòng hiếu kỳ lại thúc đẩy ông ta hỏi một câu: “Vậy đáp án là gì?”

Nụ cười của Tần Hà lại càng rõ ràng, hần nói: “Nếu như người hỏi ta trên bầu trời có bao nhiêu ngôi sao, ta sẽ trả lời cho người rằng có rất nhiều ~ Rất nhiều~”

Lão già gầy còm nghe vậy, lập tức trợn to hai mắt, giống như bị sét đánh.

Cmn, như vậy cũng được à?

Rất nhiều?

Đây không phải là nói nhảm sao?

Nói nhảm cũng có thể là đáp án? Đây rõ ràng là đang bắt nạt người thành thật.

“Hừ hừ, người khác trả lời cũng là mặt trời, mặt trăng, ngôi sao, người cũng không biết trả lời đơn giản à? Sao cứ phải bịa đặt ra làm cái gì?” Vương Thiết Trụ hừ lạnh một tiếng, tiếp đó nện một búa lên ót lão già gầy còm rồi nói tiếp: “Chín ức chín ngàn vạn lẻ bảy ngôi sao đúng không, ta gom đủ mười ức ngôi sao cho người.”

Lúc này lão già gầy còm choáng váng nằm trên đất, mắt thấy sao vàng, đúng là đã gom góp đủ mười ức ngôi sao.

Tiếp đó Vương Thiết Trụ cầm cái gập thi lớn lên, làm y như lần trước, gập lão già gầy còm bỏ vào lò đốt xác.

Trong nháy mắt, ngọn lửa màu xanh lam đã nuốt trọn lão già gầy còm vẫn còn đang trong tình trạng đầu óc hỗn loạn, ông ta giãy dụa vài cái rồi hoàn toàn không có động tĩnh gì nữa.

Giờ khắc này chỉ còn dư lại bốn người đã bị dọa sợ đến mức không khác gì chim cút.

Trả lời câu hỏi?

Đây là trả lời câu hỏi cái gì chứ, đây rõ ràng là đang thể hiện: Chơi chết một người cần mấy bước?

Công bằng chính trực? Đầu bếp hiền lành?

Tin người cái quỷ!

Cường bạo thể xác cũng thôi đi, tên khốn kiếp này còn cường bạo tinh thần.

Lúc này chỉ thấy Tần Hà dang tay ra, mỉm cười nhìn về phía bốn người, nói: “Mọi người cũng thấy rồi đấy, công bằng chính trực, là do ông ta không trả lời đúng.”

“Các người thấy sao?”

Bốn người liếc nhìn nhau một cái, tà tu mắt kép giành trước bày tỏ thái độ: “Quan nhân công bằng, hoàn toàn là do bản thân lão quỷ kia quá ngu ngốc, một câu hỏi đơn giản như vậy mà cũng không trả lời được.”

“Đúng đúng đúng ~”

“Là do ông ta tự đâm đầu vào ngõ cụt.”

“Quan nhân công bằng chính trực, không thể bắt bẻ, chúng ta tâm phục khẩu phục, tâm phục khẩu phục.”

Ba người còn lại cũng phản ứng lại, vội vàng hòa theo.

Loại chuyện này, nếu không tán thưởng kịp thời, dốc sức không đủ, vậy chính là nguyên tội.

Ấn trấn phong đã được mài bót không ít, chỉ cần gắng gượng chống đỡ qua được khoảng thời gian thiêu thi này thì sẽ có cơ hội chạy trốn.

Thời khắc máu chót, không thể bị đem đi đốt được.

“Hóa ra các người cũng cho là như vậy, ta còn tưởng rằng ít nhiều cũng có hơi làm khó cho nó đấy.” Tần Hà tỏ vẻ thư thái,

giống như là nghe lời nói này của bọn họ khiến cảm giác áy náy trong lòng hẳn được xoa dịu vậy.

Lúc này vẫn là tà tu mắt kếp giành lên trước, nói với vẻ lấy lòng: “Quan gia ngài ngàn vạn lần đừng có nói như vậy, bản thân lão quý kia ngu xuẩn lại còn trách cứ quan nhân, chính là con rùa đen vương bát đản không biết tốt xấu, đáng đời.”

Lời này vừa ra, Vương Thiết Trụ đang bận rộn bên lò đốt xác cả người lập tức cứng đờ, nó chậm rãi quay người lại, ánh mắt lại liếc qua.

- Tên khốn kiếp con của rùa đen. Ở đây còn có thể hiểu là vương bát là con của rùa đen.

Rùa đen: (chửi) kẻ hèn nhát không dám đối mặt với vấn đề.

Vương bát đản: tên khốn kiếp. Đây là câu chửi nói lái từ đồng âm 忘八端 – quên tám đoan (Vong Bát Đoan) có nghĩa là quên tám điều căn bản của con người “Hiếu, kính nhường, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, sỉ”)*

Chương 451 – Ủng công

“Chết tiệt!”

Vương Thiết Trụ đen mặt.

Con rùa đen làm sao? Vương bát thì làm sao?

Ăn cơm gạo nhà người à?

Con rùa đen chính là con rùa đen, vương bát chính là vương bát.

Bàn về vương bát con của rùa đen... Nó... Nó chính là một giống loài cực kỳ thần thánh, thông qua lai tạo huyết mạch... Ách, là hòa trộn huyết mạch, lấy được điểm mạnh của cả hai mạch, là điểm lành của thế gian.

Không được phép khinh nhờn, càng không cho phép người lấy ra để mắng chửi người.

Vương Thiết Trụ Liếc nhìn tà tu mắt kếp một cái, cầm lấy cái gấp thi lớn, đẩy bộ thi thể trong một cái lò đốt xác sang một bên, tránh ra để trống một chỗ, tiếp đó nói với Tần Hà: “Gia, ở đây còn có thể bỏ thêm một bộ nữa.”

Lời này vừa ra, bốn người còn lại lập tức rụt cổ.

....

Qua thời gian chừng nửa nén hương sau, dưới sự cố gắng không ngừng của Vương Thiết Trụ, tà tu mắt kếp thành công đi trước một bước, nằm lên lò đốt xác.

Trong lúc đó cũng có rất nhiều sự phản kháng không khác mấy so với hai kẻ trước, nhưng dưới sự chăm sóc đặc biệt của Vương Thiết Trụ, tất cả đều trở thành uổng công.

Diêm Vương muốn người chết vào canh ba, sao có thể để người sống đến canh năm.

Vương Thiết Trụ còn lợi hại hơn, liếc mắt một cái rồi há miệng nói một câu, liền có củi lửa để bỏ vào lò.

Thế là từ sáu cây đã biến thành ba cây, số lượng giảm bớt một nửa.

Chỉ còn dư lại thư hùng hợp thể thi, phương sĩ áo đen cùng nữ quỷ.

Bầu không khí lạnh lẽo đến rùng mình vẫn còn đang tiếp diễn, bởi vì bọn họ không biết Vương Thiết Trụ có bất ngờ lại nói một câu ‘còn có thể bỏ thêm một bộ’ nữa hay không, hoặc là dứt khoát lôi ra một cái lò đốt xác mới từ một nơi nào đó.

Nhưng cũng may, Vương Thiết Trụ vẫn giữ yên lặng.

Thời gian chờ đợi dài đằng dặc, cực kỳ giày vò.

Tần Hà hí mắt, đứng đưa ghê ngả.

Ba người yên lặng không lên tiếng, qua một hồi lâu sau, bọn họ âm thầm trao đổi ánh mắt.

Bởi vì lúc này bọn họ đã sắp mài xong trấn phong ấn.

Mạng lớn, có thể cầm cự đến bây giờ, chính là đang chờ đợi cơ hội này.

Nếu còn không phản kháng thì lò đốt xác cũng sắp được dọn trống rồi.

Ánh mắt của phương sĩ áp đen cùng thư hùng hợp thể thi vô cùng kiên quyết, ý định cực kỳ rõ ràng: Hợp lực tập sát Tần Hà trong một kích.

Giết chết Tần Hà mới có thể mới có thể lợi ngược dòng đảo ngược tình thế.

Ban đầu nữ quý có hơi do dự, nhưng thấy ánh mắt hai người kia rất kiên quyết, thế là cũng kiên định làm theo sách lược tập sát.

Ba người hợp lực, bất thành linh bộc phát.

“Giết hắn ta!”

“Cùng nhau lên!”

Trong nháy mắt, bọn họ bốc lên khí thế, đồng thời gầm to.

m khí toàn thân nữ quý cấp tốc ngưng tụ lại, hóa thành một cây trâm ngọc xanh biếc, hung hăng đâm về phía mi tâm Tần Hà, nàng ta khẽ quát một tiếng: “Nhưng tặc đi chết đi!”

Đây là một kích toàn lực hao hết một nửa pháp lực của nữ quý, sức thể đã lâu, âm khí cường đại ngưng tụ, tập trung tấn công vào một chỗ trước tiên, coi như là tường đồng vách sắt, cũng có thể bị đánh xuyên.

Nhưng mà ngay sau đó chuyện làm cho nữ quý phải hoảng sợ đã xảy ra.

Tần Hà đột nhiên mở mắt ra, hắn chỉ là đưa tay nhẹ nhàng cầm một cái, đã nắm “trâm ngọc” ở trong tay.

Chỉ trong nháy mắt, ngọc trâm đã như trâu đất xuống biển.

Rõ ràng nó còn ở trước mắt, nhưng nữ quý đã mất đi liên hệ với nó.

Mà điều càng khiến cho nữ quý như rơi xuống vực sâu là, phương sĩ áo đen cùng với thư hùng hợp thể thi vốn nên cùng nàng ta động thủ nhưng lúc này khí tức của bọn họ lại nhanh chóng rút lui về phía sau... Căn bản là không hề ra tay.

Chỉ có một mình nàng ta động thủ!

Bị lừa!

Hai lão âm hiểm!

Nữ quỷ lập tức đã hiểu ra, bọn họ đều đang chờ đợi mình tập sát người trước mặt rồi nhân cơ hội này chạy trốn.

Ánh mắt kiên quyết kia, hoàn toàn chỉ là diễn trò với tâm tư, đánh chết đạo hữu không phải bản đạo.

Chỉ có mình nữ quỷ là tin tưởng.

“Hừ hừ, ngươi có phải kẻ ngốc hay không?” Tần Hà cười như không cười nhìn chăm chăm vào nữ quỷ, ngữ điệu không nhanh không chậm, dường như không thèm để ý đến mọi chuyện vừa xảy ra.

“Ngươi... Kẻ sĩ có thể giết nhưng không thể làm nhục, muốn chém giết muốn róc thịt thì tùy ngươi.” Nữ quỷ nghiêng răng nói, sự nghiền ép của thực lực cùng tâm trí khiến nàng ta muốn tức giận cũng không thể nổi giận, muốn phản kháng nhưng lại không có năng lực.

Người trước mặt có thể nói là kinh khủng tuyệt thế, làm cho nàng ta có cảm giác tuyệt vọng tột độ.

Cho dù phương sĩ áo đen cùng thư hùng hợp thể thi đồng thời ra tay thì cũng không có một phần thắng nào.

Điều này khiến cho nữ quỷ không khỏi sinh ra nghi ngờ, chẳng lẽ mật pháp đã kết thúc?

Thời đại Thần thoại lại buông xuống một lần nữa?

Bằng không sao người trước mặt này có thể mạnh mẽ đến mức kinh khủng như vậy?

“Muốn chạy à?”

“Đánh cho ta?”

“Đạp nó, đạp chết nó!”

Lúc này, phía sau đột nhiên vang lên tiếng hô to của Vương Thiết Trụ, ngay sau đó liền truyền tới âm thanh đập nện cùng giẫm đạp binh binh bang bang.

Nữ quỷ quay đầu nhìn lại, lập tức nhìn thấy phương sĩ áo đen cùng thư hùng hợp thể thi ngã xuống bên cạnh cửa, tia sét

nhảy trườn khắp toàn thân, bọn họ lăn lộn trên nền đất, đang bị Vương Thiết Trụ, con bê,... điên cuồng đánh đập.

Búa lớn, băng ghế, gập sắt to, móng bò,... Một trận toàn vũ hành lại được biểu diễn lần nữa.

Chương 452 – Loạn chùy pháp

“Man ngu giẫm đạp! Hắc!”

Lamborgh nhảy lên cao ba thước, vó trước tựa như đồng thiết hung hăng giẫm đạp xuống nửa thân dưới của phương sĩ áo đen.

Phương sĩ áo đen bị đạp đến cong người, ngay sau đó lại bị vó sau hung hăng đạp mạnh.

Động tĩnh to lớn đến mức khiến cho toàn bộ lò hỏa táng đều phải chấn động.

” Loạn chùy pháp!”

Vương Thiết Trụ thì càng mãnh liệt, nó vung búa đập xương lên điên cuồng vung nện về phía thư hùng hợp thể thi.

Bóng búa tung bay.

Bang!

Bang!

Bang!

Bộ chùy pháp này có thể đánh người có thể nện sắt rèn thép, mạnh mẽ như chó.

Thư hùng hợp thể thi bị đánh đến lăn lộn trên nền đất, lại còn bị băng ghế của Hôi Mễ Khâu đập thẳng vào mặt, nhất thời gào thét thảm thiết liên tục.

Như vậy vẫn chưa hết, Vương Thiết Trụ lại hô gọi Tiểu Điêu: “Mang đao tới đây, ta phải bổ ra cái thứ nam không ra nam nữ không ra nữ này!”

Thư hùng hợp thể thi là từ bộ nam thi cùng một bộ nữ thi lưng tựa lưng hợp thể tế luyện mà thành, âm dương gắn kết với nhau, thi lực cực kỳ cường hãn.

Nhưng mà thời điểm nó chạy trốn lại đụng đầu vào pháo trận trần thi do Tần Hà bố trí, lập tức bị lôi đình lực trên đó đánh đến mức không thể tự lo liệu bản thân.

Nếu nhìn từ bên ngoài, phòng thiêu thi số bảy của Tần Hà không khác gì với những phòng thiêu thi khác, nhưng thực tế thì nó trả qua Tần Hà vô tình hay cố ý sửa đổi cùng bố trí một vài thứ, đã sớm trở thành tường đồng vách sắt.

Không quan tâm là muốn từ bên ngoài xông vào hay muốn chạy trốn từ bên trong, nhất định sẽ phải vỡ đầu chảy máu.

Không bị chia năm xẻ bảy ngay tại chỗ đã xem như khá lợi hại rồi.

“Chi chi chi ~ ~”

Tiểu Điêu hết sức hưng phấn, nó ngậm lấy đại khảm đao bên góc tường quăng cho Vương Thiết Trụ.

Vương Thiết Trụ nhận lấy, ra sức bổ một đao vào ngay giữa thư hùng hợp thể thi, ngay tức thì đã bổ thư hùng hợp thể thi ra.

Thanh đại khảm đao này chính là một trong những sản phẩm mà Tần Hà thực hành thuật rèn chế tạo ra, trải qua loạn chùy pháp tôi luyện trăm ngàn búa, lại trải qua thuật mài khí đánh lưỡi đao, có thể nói là sắc bén tuyệt thế.

Có điều Tần Hà lại chỉ dùng đao này để bổ củi, đặt ở góc tường hiếm khi dùng đến.

Hôm nay coi như là được tỏa sáng.

Thư hùng hợp thể thi bị chia làm hai, sau khi vùng vẫy giãy dụa mấy cái liền không còn động tĩnh.

Bộ phận thi thể kết hợp lại với nhau là chỗ hiểm yếu ốt nhất của nó, một kích đã đủ làm cho nó giải thể.

Vương Thiết Trụ giải quyết thư hùng hợp thể thi, Lamborghini không chịu thua kém, cũng giải quyết xong phương sĩ áo đen.

Thê thê thăm thăm, chỉ trong giấy lát, hai bộ thi thể đã vô cùng thê thảm.

Tiếp đó, Vương Thiết Trụ cùng Lamborgh lại đồng thời nhìn về phía nữ quý.

Ánh mắt kia vẫn chưa hoàn toàn tan hết sát khí từ trong trận đánh.

“Gia, đốt nữ quý này luôn đi cho xong.” Vương Thiết Trụ đề nghị.

“Nàng ta rất nguy hiểm, không thể để lại ~” Lamborgh hòa theo.

Hai thú rất tự giác đứng chung một chiến tuyến.

Hiện tại phòng thiêu thi số bảy càng ngày càng chật chội.

Đầu tiên là Tiểu Điều tới, gia thiên vị nó bao nhiêu thì khỏi cần phải nói, bọn chúng làm đủ mọi việc lấy lòng gia, làm cho gia vui vẻ, mới có thể thỉnh thoảng được cho một hai viên đan dược như vậy.

Kết quả Tiểu Điều vừa tới, việc gì cũng chẳng cần làm, xuống sông bắt hai con cá tha về là có thể đổi lấy đan dược, thậm chí nó còn được gia tử mĩ cần thận cho ăn.

Một bên là gia súc làm việc, một bên là sủng vật trêu đùa.

Hoàn toàn không thể so sánh!

Sau đó lại thêm Hôi Mễ Khâu tới.

Mặc dù nó vẫn đang trong thời gian khảo sát, nhưng lấy tính cách của gia, khả năng cao là sẽ không đốt nó đi.

Lúc này lại có một nữ quý tới, hơn nữa còn có dáng vẻ như tiên giáng trần.

Nhất quyết không thể chấp nhận việc này, không nói đến chuyện bị san sẻ bớt tài nguyên, điều mấu chốt chính là, hồng nhan là mầm tai họa ở bên cạnh “quân vương”, ngộ nhỡ gia vị thứ quý này mê hoặc, vậy thì tiêu đời.

Quý lại xinh đẹp am hiểu thủ đoạn này nhất, không thể không đề phòng.

Nữ quỷ thấy hai thú chậm rãi áp sát lại, trong lòng hoảng hốt sợ hãi, nàng lập tức lui về phía sau hai bước theo bản năng.

Thực lực của Tần Hà thì không cần phải nói, cực kỳ khủng bố, mà hai thú này cũng là pháp lực cường hãn, huyết khí dương cương mạnh mẽ tỏa ra, xua tan âm khí trừ tà, bọn chúng hư hư thực thực có được lực lượng huyết mạch dị chủng.

Loại yêu thú này là mạnh mẽ nhất.

Cái gì gọi là tuyệt cảnh, đây chính là tuyệt cảnh.

Không trốn thoát, đánh không lại.

Nữ quỷ gần như tuyệt vọng.

“Dừng lại.” Ngay vào lúc hai thú gần áp sát đến, cũng là thời điểm nữ quỷ cẩn rằng chuẩn bị cá chết lưới rách, Tần Hà lên tiếng ngăn lại với vẻ rất có hứng thú.

Ánh mắt hần chứa sự tò mò, nhưng giọng điệu vẫn hờ hững như cũ, hần mỉm cười nói với nữ quỷ: “Người biết tại sao ta để người đến cuối cùng không?”

Nữ quỷ vừa nghi hoặc vừa hoảng sợ bất an, theo bản năng nàng nghi ngờ điều này là do Tần Hà tham lam sắc đẹp của mình, nhưng lại không dám nói ra khỏi miệng, nàng thật sự đã bị dọa sợ, người chết biến thành quỷ, quỷ chết, cái gì cũng không còn.

Nàng không thể nhẫn nại đối mặt, thế là chỉ có thể im lặng lắc đầu.

“Thứ nhất, trên thân người có oán khí nhưng không có lệ khí, cái này nói rõ người chưa từng nhiễm phải sát nghiệp; thứ hai, người thuộc về tự sát thân vong, nói cách khác, người là tự nguyện dẫn thân vào quỷ đạo.” Tần Hà mỉm cười chậm rãi nói.

“Người... Tại sao người biết?” Nữ quỷ biến sắc.

Tần Hà lắc đầu: “Tại sao ta biết cũng không quan trọng, quan trọng là, hiện tại ta muốn nghe chuyện xưa của người, nhưng có một điều, người tuyệt đối đừng bịa đặt.”

Chương 453 – Triệu Hồng Ngọc

Nữ quỷ ngẩn người.

Nghe chuyện xưa của mình?

Đây là một yêu cầu kỳ lạ.

Một nam nhân kỳ quái với yêu cầu kỳ lạ, không biết là có rắc tâm gì, chẳng lẽ là muốn thăm dò lai lịch của mình?

“Rốt cuộc thì ngươi muốn làm cái gì?” Nữ quỷ cảnh giác hỏi, đồng thời túm chặt áo đỏ theo bản năng.

Năm tên bị đào ra khỏi đất cùng nàng đã bị đánh ngã, ba tên vào lò đốt xác, còn có hai tên bị bỏ thành ba.

Chỉ còn chừa lại mỗi mình mình, nàng càng lúc càng cảm thấy người kia chính là đang thêm muốn thân thể của mình.

Phi, nam nhân!

Mình chính là quỷ, có chết cũng sẽ không thuận theo hần.

Tần Hà trông thấy dáng vẻ này của nữ quỷ liền biết nàng ta đang suy nghĩ cái gì, hần cặn lời, nói: “Nếu như nói ta là một người tốt, ngươi có tin hay không?” Tiếp đó hần chỉ vào đám Vương Thiết Trụ: “Nếu như ngươi không tin, có thể hỏi bọn họ.”

“A?” Vương Thiết Trụ hơi sững sờ một chút, vội vàng nói: “Cái kia.... Gia nhà ta khẳng định là người tốt, khẳng định là người tốt.”

“Cực kỳ cực kỳ tốt, ngươi không cần nghi ngờ.” Con bê hơi chần chừ trong chớp mắt, vội vàng lắc đầu.

Đến phiên Hôi Mễ Khâu, trong đầu nó thoáng qua dáng vẻ của Ngụy Vũ, cũng vội vàng vội vàng gật đầu: “Đại quan nhân là người tốt, hoàn toàn không có vấn đề.”

“Nghe không?” Tần Hà nghe mà khóe miệng giật giật.

Tất nhiên là nữ quỷ nghe được, nhưng kết quả còn không bằng không nghe thấy, tất cả bọn họ đều ngập ngừng khi trả lời.

Nam nhân này chính là thèm muốn thân thể của mình, tên biến thái háo sắc!

Thế là, nữ quý từ một tay biến thành hai tay túm chặt áo, đáng vẻ như là phòng bị chó sói, không chịu thuận theo.

Tần Hà lập tức cảm thấy đau đầu, quả nhiên nữ nhân chỉ có thể làm chậm trễ tốc độ vung xẻng của mình.

Nếu như đây là nam quý, chắc chắn là lúc này đã trò chuyện dưới xẻng.

Người nói đập nàng ta à, đập nàng ta thì lại tỏ ra mình không phong độ.

Người nói không đập nàng ta, thì nàng ta không biết tốt xấu.

Động tác nhỏ có thể khiến người ta tức chết.

Bản đại tiên anh minh thần võ, phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, thưởng thức cao cấp, cũng chỉ kém hơn một chút so với các vị độc giả lão gia mà thôi.

Không đi dạo kỹ viện là bốn gia giữ mình trong sạch, một thói bực đập xuống, ai lại có thể không có tình yêu chứ?

Sống sờ sờ, còn mềm mại, chẳng lẽ không tốt hơn người gấp trăm lần à?

Thở dài một hơi, Tần Hà quyết định dùng lời lẽ mà nữ quý có thể nghe hiểu để giao tiếp, hắn đập lên ghế một cái, nói: “Bảo người nói thì người cứ nói đi, nếu còn nói nhảm nữa ta sẽ trước diệt sau giết người ~ ~”

“Người người quả nhiên không có ý tốt...” Sắc mặt nữ quý đại biến, cũng may hiện tại nàng ta không có nước mắt, bằng không tám chín phần mười là đã khóc rồi. Phương sĩ áo đen cùng thư hùng hợp thể thì dùng mấy ánh mắt là đã có thể lừa nàng ta động thủ với Tần Hà, nếu so sánh tâm trí với hai kẻ kia thì đúng là chênh lệch không nhỏ.

(Diệt (歼- jiān) và hiếp (奸- jiān) đồng âm nên nữ quý vẫn hiểu lầm.)

“Đại tỷ, gia đã mở cho người một mặt lưới, người mau nói đi, bằng không lát nữa chúng ta đây không chỉ có người, còn có

cả bò~.” Lúc này Vương Thiết Trụ cũng lên tiếng uy hiếp.

Lamborgh lập tức nhìn về phía Vương Thiết Trụ với khuôn mặt đầy vẻ vô tội: “.....”

Nữ quỷ nhìn về phía Lamborgh to khỏe mạnh mẽ, vẻ hoảng sợ trên mặt lại càng thêm rõ ràng, hoàn toàn không thể kìm nén được nữa, nàng ta vội vàng nói: “Ta nói... Ta nói.”

“Xem ra là vẫn có thể giao tiếp được.” Tần Hà lúc này mới gạt đầu hài lòng, móc ra một nắm hạt dưa từ dưới nách không gian, vừa cắn hạt dưa vừa nghe chuyện xưa. Cái thứ gọi là chuyện xưa này, nếu người không chủ động kể ra, Tần Hà cũng chỉ có thể xem qua kịch đèn chiếu.

Tiếp đó, nữ quỷ bắt đầu kể lại câu chuyện nàng tự nguyện dâng thân vào quỷ đạo.

Thân phận nữ quỷ không tầm thường, nàng là con gái thứ chín của Tổng Hoàn Tông, vị Hoàng đế cuối cùng của Nam Tông, tên là Triệu Hồng Ngọc.

Tiền văn đã nói qua, triều Tống có sức sống vô cùng ngoan cường, trong trận chiến chống lại sự xâm lược của Nhung tộc, triều Tống đã mấy lần bị thất thủ biên cảnh, nhưng lại có thể ngóc đầu trở lại.

Tuy triều Tống suy yếu, nhưng lại thi hành chính sách nhân hậu, bồi dưỡng kẻ sĩ mấy trăm năm, cực kỳ được lòng người.

Nhung tộc thảo nguyên đánh đâu thắng đó nhưng từ đầu đến cuối vẫn không thể bình định được phương nam, những cuộc khởi nghĩa nổi lên liên tiếp, nhưng chém giết kéo dài không ngừng nghỉ cũng khiến triều Tống lực bất tòng tâm.

Cùng lúc đó, dưới trướng Nhung tộc có một quân phiệt người Hán quật khởi.

Cũng chính là Thái tổ lập triều Đại Lê hiện tại – Hoảng Vũ Đế.

Sau khi thực lực Hoảng Vũ Đế bành trướng thì đã bị Nhung tộc nghi kỵ, vì thế nổi lên lòng phản loạn, âm thầm liên lạc Hoàng đình Đại Tông đang phiêu bạt trên bến, tôn kính Đại Tông chính thống, phát động chinh phạt quân Nhung.

Tổng Hoàn Tông nhận được tin tức, hết sức vui mừng.

Nhung tộc thế lớn, lúc này triều đình Đại Tổng trôi nổi ở trên biển, đến việc ăn uống cũng thành vấn đề, đừng nói là phản kháng, có thể bảo đảm bản thân không bị chết đói chết khát hoặc là bị sóng biển lật úp thuyền đã coi như không tồn tại.

Vì để lung lạc Hoàng Vũ Đế, Tổng Hoàn Tông đã gả hòn ngọc quý trên tay, cũng chính là nữ quý Triệu Hồng Ngọc cho trưởng tử của Hoàng Vũ Đế, kết thành quan hệ thông gia, ước định là sẽ cử hành đám cưới khi triều đình Đại Tổng trở về Kinh thành.

Không thể nghi ngờ, đây là một cuộc hôn nhân chính trị, song phương đều cực kỳ vui mừng.

Nhưng chuyện xảy ra sau đó, đã nhanh chóng biến cuộc hôn nhân chính trị này trở thành bi kịch.

Nguyên nhân rất đơn giản, cũng không biết là do Hoàng Vũ Đế quá mức anh minh thần võ, hay vẫn là do Nhung tộc thực sự quá yếu, khi khi Hoàng Vũ Đế lấy danh nghĩa Đại tướng quân triều Tổng tạo phản đã đánh đến đâu thắng tới đó, tất cả các nghĩa quân trong thiên hạ đều đi theo ủng hộ, nhất hô bá ứng binh binh bang bang, chỉ dùng thời gian hai ba năm đã đánh đuổi được Nhung tộc, thống nhất phương bắc.

Thế cục phát triển quá nhanh, đợi đến khi Tổng đình phản ứng lại thì Hoàng Vũ Đế đã thành công tạo thế quét sạch thiên hạ.

Lúc này kẻ địch mà Tổng đình phải đối mặt đã từ Nhung tộc biến thành đười to thì không dễ vậy, thuộc hạ quá mạnh thì khó cầm đầu – Hoàng Vũ Đế.

Như vậy mối quan hệ thông gia kia còn muốn tiếp tục hay không?

Đương nhiên là phải tiếp tục, Hoàng Vũ Đế kiêu ngạo ngông cuồng, Tổng đình phải thông qua quan hệ thông gia mới có thể ổn định lại cục diện, tốt nhất là có thể đạt được kết quả lấy sông chia đất mà trị.

Dù sao Tổng đình yên phận ở Giang Nam cũng sớm đã thành thói quen.

Mà Hoàng Vũ Đế cũng cần thời gian để củng cố phương bắc, suy cho cùng thì Nhung tộc chỉ lui về thảo nguyên, vẫn còn có thực lực tương đối.

Trước ngày đại hôn, Triệu Hồng Ngọc ngảy thơ cho rằng, bản thân có thể thông qua hôn nhân trợ giúp phụ hoàng hoàn thành sự nghiệp phục hưng Đại Tống.

Kết quả Hoằng Vũ Đế sau khi củng cố vững chắc thế cục đã trực tiếp lên ngôi xưng đế, tiếp đó giương cao lá cờ người Hán thống nhất tiên quân về phía nam, liệt kê mười tội lớn của Tống đình, cử binh đánh dẹp Tống.

Quá trình nam chinh dễ như kéo cây mực, Hoằng Vũ Đế chỉ phái một hoàng tử cùng ba chục ngàn binh mã đã đánh tan tác một trăm ngàn đại quân mà Tống đình tập hợp được.

Gọi là nam chinh không bằng nói là tiếp nhận, các nơi miền nam đã được truyền hịch, nhờ đó bình định, thi nhau xin hàng.

Mà vị hoàng tử này, chính là trượng phu của Triệu Hồng Ngọc.

Hoàng tử hứa hẹn với Triệu Hồng Ngọc, chỉ cần Tống đình đầu hàng, Đại Lê nhất định đối xử tử tế với hoàng tộc Đại Tống, noi theo cách làm của Đại Tống, đối xử rộng lượng và coi trọng Hoàng tộc Sài thị khi thay thế Chu vào mấy trăm năm trước.

Triệu Hồng Ngọc không muốn hai phe chém giết lẫn nhau, tự mình đi Kim Lăng khuyên hàng.

Sau khi cân nhắc, Tống Hoàn Tông cuối cùng cũng bỏ qua ý định một lần nữa chạy trốn ra biển, mở cửa thành đầu hàng.

Đến đây, mặc dù giang sơn đổi chủ, nhưng cũng coi là không tệ.

Hoàng triều tự có khí vận, đến thời điểm khí vận kết thúc, có thể bình an mà đi xuống, cũng cũng đã coi là rất tốt.

Nhưng mà.... Tống có lòng rộng rãi để bao dung Chu, nhưng Đại Lê lại không có đủ lòng dạ cho Tống.

Triệu Hồng Ngọc cũng không rõ, đó là do hoàng tử biết người biết mặt nhưng không biết lòng, hay vẫn là do Hoằng Vũ Đế hạ mật chỉ.

Tóm lại, hoàng tử đã đổi mặt trong một đêm, giờ lên đồ đao chém về phía hoàng tộc Đại Tống.

Triệu Hồng Ngọc trơ mắt nhìn mấy trăm người thân bị giết, lòng căm hận ngút trời.

Việc nàng khuyên hàng đã khiến nàng trở thành đồng lõa, ánh mắt của phụ hoàng cùng mẫu hậu trước khi chết, đã khiến nàng vô cùng tự trách, hoàn toàn sụp đổ.

Triệu Hồng Ngọc một mình tháo chạy, quăng đời còn lại chỉ sống vì báo thù.

Nhưng mà Đại Lê đã thống nhất thiên hạ, khí vận đã thành, một nữ tử yếu đuối như nàng sao có thể lay chuyển?

Vì thực lực, Triệu Hồng Ngọc dưới sự trợ giúp của trung thần triều Tống còn sót lại đã bước vào quỹ đạo không chút do dự, từ bỏ thân xác tiến vào quan tài hóa thành quỷ, hy vọng mượn sức mạnh quỷ có thể hoàn thành báo thù.

Nhưng mà nàng không nghĩ tới là, hôn quan của nàng vừa đóng lại, chính là hơn ba trăm năm.

Đợi đến khi nắp quan tài được mở ra một lần nữa, đã là cảnh còn người mất.

Hoảng Vũ Đế cùng hoàng tử đã sớm cát bụi về với cát bụi, đất về với đất, khí vận Đại Lê cũng đi đến hồi cuối.

Ân oán nhân thế, vương triều mưa gió, ở trước mặt thời gian, thoáng qua như mây khói.

Chương 454 – Chấp niệm là ngục tù vây hãm trái tim

Chuyện cũ kể ra cũng không phức tạp, nhưng nghe Triệu Hồng Ngọc chậm rãi kể lại, cũng tốn kha khá thời gian.

Ban đầu nàng còn rất chống đối, chỉ kể sơ lược chứ không đi vào chi tiết chính, nhưng sau đó dần dần chìm đắm vào tình cảnh cũ, mới như nước nở như ai oán kể ra căn kể.

Dưới bi kịch của cuộc hôn nhân chính trị, còn kẹp lấy yêu hận tình thù của nàng cùng hoàng tử.

Nếu khai triển ra toàn bộ, hoàn toàn có thể quay được nửa bộ phim luân lý cung đấu cô trang có nữ chính ‘ngốc bạch ngọt’.

Chỉ có điều nàng không có hào quang nhân vật chính, dưới bóng của hoàng quyền cùng chính trị, đi giữa Tống cùng Lê, Triệu Hồng Ngọc đã đi sai một bước rồi thua cả ván cờ, toàn tộc bị tàn sát.

Tuy một lòng muốn báo thù, nhưng nàng đã bất hạnh trôi đi quá xa trên dòng sông thời gian dài đằng đẳng.

Chỉ còn sót lại oán hận vô tận không có chỗ phát tiết, hóa thành quỷ.

“Hiện tại đã cách ba trăm năm, người muốn báo thù, e là ngay cả mục tiêu cũng không thể tìm được.” Tần Hà phun ra một cái vỏ hạt dưa, thờ ơ nói.

Hắn đã xem rất nhiều kịch đèn chiếu, cũng cảm nhận được rất nhiều buồn vui trong nhân gian.

Khi dòng lũ khổng lồ cuộn cuộn lao tới thì vận mệnh con người sẽ bị trôi dạt chìm nổi, hoàn toàn chính là bốn chữ: Thân bất do kỷ.

“Ba trăm năm...” Trong đôi mắt Triệu Hồng Ngọc thoáng qua một tia hoang mang, nhưng rất nhanh lại trở nên lạnh lẽo, nói: “Bọn họ giết toàn bộ tộc ta, ta không giết được bọn họ thì giết dòng dõi của bọn họ, một thù trả một thù.”

“Người không làm được.” Tần Hà lắc đầu, “Dựa theo thời gian để suy tính, không lâu sau khi người dẫn thân vào quỷ đạo thì trượng phu của người đã qua đời, sau đó còn xảy ra cuộc chiến tranh đoạt ngai vàng, nghiêm chỉnh mà nói, hẳn ta đã tuyệt tự.”

“Hắn ta... Hắn ta không lên ngôi? Còn tuyệt tự?” Vẻ mặt Triệu Hồng Ngọc cực kỳ chấn động, lắm bầm nói: “Làm sao có thể, hắn ta có dòng dõi.”

“Đó là một thời đại phức tạp mà máu tanh, bất kể là vương công huân quý, hay là Thiên gia tướng môn, tất cả đều là đầu người lẫn lông lốc. Ngoài ra ta lại nhắc nhở người một câu, nơi này là Yên kinh, kinh đô triều Đại Lê, không phải là Kim Lăng.”

“Còn dòi đồ rồi?”

” Người muốn giết hậu duệ hoàng tộc, cũng không có ý nghĩa gì, ba trăm năm, mười mấy đời người sinh sôi, số lượng người mang huyết mạch hoàng tộc Đại Lê có đến có mấy trăm vạn, có vương hầu dòng dõi quý tộc, nhưng tuyệt đại đa số đều là dân thường áo vải. Người không làm được, cũng không được phép làm như vậy.”

Triệu Hồng Ngọc trầm mặc, nhưng quỷ khí quanh thân vẫn đầy dẫy không tan, rõ ràng là không thể buông bỏ oán hận trong lòng.

Oán quỷ, oán quỷ, có thể dễ dàng buông bỏ oán khí trong lòng, vậy thì đã không gọi là oán quỷ.

“Gia nhà ta đã nói rất rõ ràng, người bỏ lỡ thời đại báo thù, thời đại hiện giờ đã không còn có kẻ thù của người.” Lúc này, Vương Thiết Trụ đang xúc tro cốt ở bên cạnh không nhịn được nói.

“Vậy nợ máu của cả nhà ta cứ bỏ qua như vậy?”

Triệu Hồng Ngọc hơi bạo phát, quỷ khí bắt đầu tỏa ra, nàng ta oán hận nói: “Dựa vào cái gì?”

Tần Hà dừng một chút, trong lúc nhất thời cũng không biết khuyên từ đâu.

Trước hết, tình cảnh Triệu Hồng Ngọc quả thực rất bi thảm, không chỉ có toàn tộc bị tàn sát, nàng ta còn gián tiếp trở thành đồng lõa.

Phụ mẫu, huynh đệ tỷ muội, người thân trong họ, tất cả mấy trăm người, công xiềng thù hận nặng nề như vậy, dù là thánh nhân tại thế cũng chưa chắc có thể buông bỏ.

Huống chi nàng chỉ là một nữ tử.

Nhưng ba chữ “Dựa vào cái gì?” lại có quá nhiều bất đắc dĩ cùng giới hạn chủ quan.

Đúng là Triệu Hồng Ngọc không có lý do để buông bỏ thù hận, vương triều thay đổi, người trong hoàng tộc bị chém giết chuyện rất bình thường.

Triệu Hồng Ngọc toàn tộc dựa vào cái gì mà có thể ngoại lệ?

Triều Tống không có năng lực chống địch, vậy bao nhiêu bách tính dựa vào trời tự tự lo liệu miếng ăn, kiên cường gắng gượng chống đỡ vó sắt Nhung tộc gần trăm năm, thì bọn họ lại dựa vào cái gì?

Mỗi người đều có bất mãn “Dựa vào cái gì?”, nếu như tất cả đều lấy đó làm lý do để trút giận, liệu thế giới này có còn người sống hay không?

Tần Hà từng xem rất nhiều kịch đèn chiếu, nhìn một cách tổng quan đường đời của vô số người.

Có người chết nào mà trong lòng không mang oán không mang hận?

Người nào chết đi không có tiếc nuối cùng tràn đầy bất đắc dĩ?

Ở trong bóng tối vô biên có một chùm sáng chiếu rọi, thế là bên trong vòng sáng sẽ trở thành thiên đường, còn nơi giao giới giữa sáng và tối thì chính là nhân gian.

Sự thăng trầm của cuộc đời vẫn luôn nối liền không dứt, từ xưa đến nay đều là như vậy.

Ngàn vạn lời muốn nói trong lòng Tần Hà đã hội tụ thành một câu nói: “Dựa vào việc người không đánh lại ta ~”

Bản đại tiên cũng không phải Đường tăng.

Dựa vào cái gì mà phải phí nhiều miệng lưỡi để giải thích rõ phải trái cho người chứ?

Dựa vào dáng dấp của người xinh đẹp ư?

Nếu không phải người còn chưa kịp còn chưa kịp tạo xuống nghiệp nghiệp, thì đã sớm đốt người rồi.

” Buông bỏ oán hận chuyển thế đầu thai đi, thời điểm ba trăm năm trước, lúc người dẫn thân vào quỷ đạo thì người đã chết rồi, người chết không còn quan hệ gì với chuyện nhân gian, Thiên đạo tự có luân hồi, người có số trời, người đã không liên quan gì tới thời đại này nữa.” Dừng một chút, Tần Hà cuối cùng vẫn là khuyên giải một câu.

Nhưng mà lời khuyên này đã định trước là phí công, oán quỷ tràn đầy oán hận, đã sớm thay đổi tâm tính, há lại là mấy câu khuyên giải liền có thể khiến nàng ta buông bỏ.

” Người nói rất đơn giản dễ dàng!”

Quý khí trên thân Triệu Hồng Ngọc hoàn toàn bộc phát, âm phong ác liệt thổi quét toàn bộ phòng thiêu thi, phát ra tiếng ông ông vang dội, “Người là quan sai Lê triều, ta cùng người không có gì để nói, nếu người ngăn trở bản công chúa, ta liền cùng người cá chết lưới rách!!”

Vừa dứt lời, âm khí quanh thân nàng ta đã ngưng tụ lại, quý lần nữa hiện ra trước người, lập tức chuẩn bị động thủ.

Nhưng ngay vào lúc này, thiên âm kinh khủng từ trên trời giáng xuống, tựa như Thần linh đang thì thầm, lại giống như bi ca trên trời cao.

Uy áp Thiên đạo đáng sợ trong nháy mắt đã buông xuống đỉnh đầu Triệu Hồng Ngọc, nặng như sơn nhạc, không có cách nào có thể chống đỡ.

Trong lúc này, quý khí quanh thân nữ quý điên cuồng tràn ra, hóa thành khói xanh tiêu tán, biến mất không còn thấy gì nữa.

Triệu Hồng Ngọc phát ra tiếng rít đau đớn, màu đỏ rực trong mắt chậm rãi phai nhạt rồi tiêu tán, giống như nạo xương trị độc.

“Siêu độ?”

Hồi Mễ Khâu bên cạnh Vương Thiết Trụ đang kéo đẩy ống bễ lập tức ánh mắt lấp lánh.

Miệng Tân Hà khẽ niệm niệm, rõ ràng là đang siêu độ nữ quý,

Độ tà kinh: Đây là một bản tàn kinh có nguồn gốc từ 《 Độ Ách Pháp Kinh 》 , có thể siêu độ chẳng lành.

Chú thích: Bản kinh dịch này liên quan đến nhân quả, người không có công đức chính quả phải cẩn thận khi sử dụng.

Cái gọi là siêu độ, có nghĩa là dùng một lượng pháp lực cực lớn để thay đổi nhân quả Thiên đạo, nhằm siêu thoát bể khổ, đi đến miền cực lạc, cũng không chỉ đơn giản là đưa vào Địa phủ.

Nữ quý đã hóa quý ba trăm năm, cho dù không tạo xuống nghiệp nghiệt, cũng phải đi một vòng Địa ngục, mà siêu độ thì sẽ xóa bỏ tội nghiệt của nàng, trực tiếp chuyển thế.

Pháp lực Tần Hà mệnh mông, công đức thâm hậu, hấn chỉ dùng thời gian mười mấy hơi thở đã xua tan hết quỷ khí cùng oán niệm trên thân Triệu Hồng Ngọc, quanh thân nàng được một bao bọc bên trong một đoàn màu trắng mờ mờ, đôi mắt cũng khôi phục lại trong sáng.

“Từ xưa tới nay, ai có thể hoàn toàn buông bỏ ân oán tình thù, chấp niệm trong lòng chính là ngục tù vây hãm trái tim, người thân của người đã sớm luân hồi, người chỉ có buông bỏ chấp niệm, cắt đứt kiếp này, mới có kiếp sau.” Tần Hà tay niết pháp ấn, nếu như sau khi siêu độ, Triệu Hồng Ngọc vẫn không chịu buông bỏ chấp niệm, vậy cũng chỉ có thể đánh tan nàng ta.

Trong nháy mắt, Triệu Hồng Ngọc nước mắt tuôn ra như suối, nàng tự giã dựa đầu tranh trong chốc lát rồi chậm rãi quỳ xuống đất: “Tiểu nữ tử cảm tạ ân siêu độ của quan nhân, nguyện vâng theo lệnh quan nhân chuyển thế, đại ân đại đức, kiếp sau báo đáp.”

Vừa dứt lời, hồn lệ từ trong đôi mắt nàng rơi xuống, từng giọt từng giọt trong suốt.

Hồn lệ là chấp niệm sau cùng của nàng.

Hồn lệ rơi xuống, chính là cắt đứt một đời.

“Đi thôi.”

Tần Hà phát phát tay.

“Vâng.”

Triệu Hồng Ngọc ba lạy chín rạp đầu, bóng người nhanh chóng mờ đi, cuối cùng biến mất không còn thấy bóng dáng, đi chuyển thế đầu thai.

Chương 455 – Một đêm bội thu

Tần Hà lại nằm xuống ghế ngả, trái tim hơi hơi run rẩy.

Quý ba trăm đạo hạnh đồng thời cũng đã bước đầu hóa ra thực thể, như vậy độ không phải là quý, mà là một phần thưởng cực

lớn.

Đáng tiếc ~

Nhưng mà cũng không phải là không có đền bù, hấn tâm niệm vừa động, hồn rơi xuống đất đã một lần nữa ngưng tụ lại, chậm rãi trôi nổi đến trước mặt Tần Hà.

Tổng cộng bảy giọt, mỗi giọt đều tinh khiết trong suốt.

Hồn lệ là từ chấp niệm khi còn sống của người chết biến thành, là nước mắt luân hồi, nghe nói có công hiệu gột rửa nghiệp lực.

Cẩn thận quan sát trong chốc lát, Tần Hà dùng pháp ấn phong ấn hồn lệ lại, thu vào không gian dưới nách.

Đến đây, ân oán vương mặc một đời của Triệu Hồng Ngọc, lúc này đã hóa thành dĩ vãng.

Không có ai sẽ biết, công chúa trước kia của triều Tống sẽ trôi dạt ba trăm năm trên dòng thời gian dài đằng đẵng mới tới điểm cuối.

Sự cô độc lớn nhất trong thế gian này không phải là không có người thân cùng bạn bè, mà là ngay cả kẻ địch của ngươi cũng không còn.

....

Sự nuối tiếc của Tần Hà cũng không kéo dài quá lâu, theo lần lượt từng bộ thi thể hỏa thiêu xong, hấn đã nghênh đón một vụ bội thu lớn.

Hoàn thành hỏa thiêu trước nhất là thanh niên ma cốt, y là một tà tu, chỉ có điều phân loại tương đối đặc biệt, thuộc về nửa người nửa ma.

Y xuất thân từ một môn phái nhỏ có tên là Bạch cốt môn dưới cờ Liên giáo, có nguồn gốc sâu xa với mạch của Cốt thi khôi thủ Bạch Lưu Ly.

Trong lúc thanh niên ma cốt xông xáo bên ngoài đã tình cờ lấy được một cây tích long ma cốt, cây ma cốt này thuộc về một loại Ma Viên ngục tốt ở chỗ sâu trong Địa ngục, không biết bởi vì nguyên nhân gì mà xuất hiện ở dương gian.

Thanh niên ma cốt như lấy được chí bảo, sử dụng công pháp Hoàng Bạch cốt môn cưỡng ép dung hợp, từ đây đi lên con đường tà đạo nửa người nửa ma.

Tích long cốt Ma viên phối hợp pháp môn Thiết cốt môn, có thể phát huy ra thực lực hết sức cường hãn, nhưng tai hại cũng cực kỳ kinh người, y cần phải đúng giờ rút lấy xương sống của anh hài chưa đầy tuần rồi tiến hành tế luyện.

Tế luyện càng nhiều, độ dung hợp của ma cốt càng cao.

Trong mấy chục năm, thanh niên ma cốt đã tạo ra vô số nghiệt nghiệp, hoành bá phương, không người nào dám trêu chọc, Phi Ngư Vệ đã từng liên hiệp các đại danh môn cùng nhau bao vây diệt trừ y, nhưng đáng tiếc là toàn bộ đều không có kết quả mà chấm dứt.

Mãi cho đến khi thanh niên ma cốt chủ động bế quan, dự định hoàn toàn dung hợp ma cốt.

Phương thức bế quan của y tương đối đặc biệt, chính là vào quan tài.

Quan tài không chỉ dùng để mai táng tử thi, nó còn có tác dụng che giấu Thiên cơ.

Con đường tu luyện của thanh niên ma cốt vô cùng độc ác, tạo xuống vô số nghiệt nghiệp, nếu không che đậy Thiên cơ, e rằng còn không chờ y hoàn toàn dung hợp được ma cốt thì ông trời đã bỏ Thiên lôi xuống.

Nhưng mà y vừa chủ động vào quan lần này, lại là thông minh quá sẽ bị thông minh hại.

Không biết là ai làm, cũng không biết là dùng thủ đoạn gì.

Quan tài y tiến vào đã bị người ta làm thêm hai tầng quách, trực tiếp trấn phong.

Cho đến bốn mươi bảy năm sau, hôm nay y mới thấy mặt trời lần nữa.

Giống như Triệu Hồng Ngọc, thanh niên ma cốt cũng bị trôi dạt trong dòng thời gian dài đằng đẳng, chỉ có điều y không trôi xa như vậy.

Phần thưởng: 《Hóa long cốt》

Hóa long cốt: Đây là một bí thuật nhuận cốt, luyện tập thuật này, long cốt ngài sẽ tinh khí như rồng, vô cùng mạnh mẽ.

Một phần thưởng cực kỳ tốt.

Cái gọi là long cốt, là chỉ bộ phận chính quan trọng của một thứ gì đó, nhà có long cốt, chính là nhà có xà có cột, thuyền cũng có long cốt.

Mà long cốt của người thì chính là xương sống.

Xương sống uốn cong tựa như thân rồng, trải qua công pháp hóa long cốt nhuận dưỡng, có thể từng bước giống như giao hóa rồng, biến thành “Long cốt” chân chính.

Nếu thành Long cốt, thực lực nhục thân tăng lên chính là sự biến hóa về chất.

Không chút do dự, quả quyết học tập.

Lập tức pháp lực, tinh khí toàn thân bị xương sống hấp dẫn, không ngừng thâm nhập vào chỗ sâu bên trong xương sống, trong phút chốc, có tiếng long ngâm vang vọng trong cơ thể Tần Hà, một cỗ khí thể tinh nhuệ cường đại trực tiếp xông lên trời, giống như một thanh kiếm sắc bén.

Mà đây mới chỉ là cảnh tượng long cốt bị đánh thức bước đầu.

Nhuận cốt nhuận cốt, quá trình tu luyện chính là nhuận, là ôn dưỡng, phải cần một thời gian rất dài mới có thể nhuận dưỡng thành công.

Trong nháy mắt, Vương Thiết Trụ, Hôi Mễ Khâu chỉ cảm thấy uy áp trên người Tần Hà đột nhiên tăng vọt lên một khoảng cực lớn mà không có dấu hiệu nào báo trước, cảm giác như trong cơ thể Tần Hà có một thứ gì đó đáng sợ vừa thức tỉnh vậy, làm cho bọn họ hô hấp khó khăn.

Nhưng cảm giác này tới nhanh mà đi cũng nhanh, theo Tần Hà tự chủ động áp chế cùng phong ấn, cảm giác bị áp bách này cũng nhanh chóng rút đi như nước thủy triều, cuối cùng biến mất không còn thấy gì nữa.

Thanh niên ma cốt mở ra một khởi đầu tốt đẹp.

Tiếp theo sau là lão già gầy còm, tà tu mắt kép, phương sĩ áo đen, thư hùng hợp thể thi cũng lần lượt cho ra phần thưởng tốt.

Lão già gầy còm cho một bản 《 Thuật Khô mộc phùng xuân 》

Thuật Khô mộc phùng xuân: Pháp thuật đến từ pháp sư chúc phúc Thâm Uyên, thi triển thuật này, mục tiêu có thể như cây khô gặp mùa xuân, khôi phục sức sống.

Chú thích: Thuật này không có tác dụng kéo dài tuổi thọ.

Tà tu mắt kép cho một bản 《 Thiên lý nhãn 》

Thiên lý nhãn: Học tập thuật này, ngài có thể nhìn thấy được ngàn dặm.

Phương sĩ áo đen cho một bản 《 Phong ma mười hai thức 》

Phong ma mười hai thức: Học tập thuật này, ngài có thể tập được mười hai thuật thuật phong ma, đại ma đầu hay tiểu ma đầu cũng đều là chuyện nhỏ.

Mặc dù thư hùng hợp thể thi đã bị bỏ đời, nhưng lại chỉ cho một phần thưởng, hiển nhiên chính là ngầm thừa nhận đây là một bộ thi thể.

Hỗn độn bảo điển: Một bản bảo điển không rõ lai lịch, học tập điển này, ngài có thể hiểu được bí ẩn hỗn độn.

Chú thích: Hỗn độn hóa âm dương, âm dương hóa ngũ hành, ngũ hành diễn bát quái, điển này trình bày áo nghĩa thiên địa hỗn độn, chuyện này liên quan đến Thiên cơ, người không có công đức chính quả cần thận khi tiến vào.

Bốn phần thưởng này cũng khá tốt, nhất là 《 Hỗn độn bảo điển 》 sau cùng, đây đúng là niềm vui bất ngờ ngoài ý muốn.

Âm dương hợp thể thi tu luyện pháp môn người dương người âm hòa vào nhau, cho ra phần thưởng cao hơn một tầng, liên quan đến cấp bậc hỗn độn.

Hỗn độn, lúc Bàn Cổ khai thiên lập địa chính là bỏ ra hỗn độn, là vạn vật chi mẫu.

Quan trọng nhất là, thời điểm Tàn Hà đốt Hộ pháp Liên giáo ở chiến trường đất Lỗ vào năm ngoái, đã từng lấy được ” Một

sợi khí hỗn độn”.

Một sợi khí hỗn độn kia nặng hơn sơn nhạc, bị Tần Hà thu vào không gian dưới nách, để đó không dùng đã lâu.

Bây giờ hạng phần thưởng có thể kết hợp lại, suy nghĩ một chút đã thấy khá là có triển vọng.

Chương 456 – Chuyện nhỏ như cái rắm

Quyết đoán học tập, không bỏ qua một bản nào.

Dường như phần thưởng của mấy bộ thi thể trong quan tài kia rất tốt đã làm tăng mức tiêu chuẩn ban thưởng, ba bộ thi thể bình thường cho ra phần thưởng rất qua loa lấy lệ.

Một bộ cho một năm đạo hạnh, một bộ cho một năm nội kinh.

Đều là phần thưởng an ủi mang tính tượng trưng.

Bộ cuối cùng thì ngược lại là cho ra một bản thuật pháp, nhưng là rất dơ dáy, nó gọi là thuật đánh rắm.

Thuật đánh rắm: Một pháp thuật nguyên rửa nhỏ đến từ Vu môn, thi triển pháp thuật này, mục tiêu đầy bụng căng hậu môn, khó mà tự kìm nén được.

Chú thích: Thứ nó thả ra không phải là rắm, mà là linh hồn bất khuất của ngũ cốc.

Tần Hà vừa thấy, lập tức cả khuôn mặt đều lộ vẻ ghét bỏ.

Cái Vu môn này thật là, toàn làm ra mấy thứ pháp thuật không lên được mặt bàn.

Ví dụ như thuật nguyên rửa đôi mắt thôi rửa, thuật thải bỏ, thuật đánh rắm.

Mặc dù đúng thực sự là Vu môn sa sút, nhưng đây quả thực cũng quá kém cỏi khó coi rồi, không thể cho một phần thưởng nghiêm túc một chút à?

Có điều, ghét bỏ thuộc về ghét bỏ, nhưng học tập thêm một loại pháp thuật cũng không thừa.

Vẫn là câu nói cũ, nhiều tài không sợ thiệt.

Thuật pháp là một mặt, mặt khác, thuật pháp thường nhắc đến rất nhiều loại tri thức, đó là những thứ rất có giá trị.

Quả quyết học tập.

Ngay tức thì, Tần Hà hiểu rõ các loại tri thức kỳ lạ về ruột, bụng trên thân thể con người cùng hoạt động thoát hơi, vừa học chính là đạt đến trình độ hóa cảnh.

Thi triển.

“Biu~”

Tần Hà bắn một cái về phía Hôi Mễ Khâu đang xúc tro cốt trong lò.

Thân thể Hôi Mễ Khâu lập tức hơi hơi ưỡn ra, tiếp đó nó lồm la lấm lét liếc nhìn Vương Thiết Trụ cùng Lamborgh đang nằm dưới đất một cái, lại liếc nhìn thoáng qua Tần Hà cùng Tiểu Diêu, rồi nó đứng yên bất động, qua chừng mười mấy giây sau nó mới khôi phục lại hành động.

Tần Hà thấy vậy, ôi chao, không tệ nha.

Cơ vòng này, không ngờ có thể thu phóng tự nhiên thành thạo như vậy.

Lại có thể thả rắm mà không phát ra một âm thanh nào, quả thực là hiểu rất rõ tinh túy của việc âm thầm đánh rắm.

Không hổ là chuột bụi sống mấy trăm năm.

Nếu như thế, vậy thì lại thêm chút nữa.

Biu~Biu~Biu~

Tần Hà lại bắn ra ba cái thuật đánh rắm liên tiếp.

Lần này, mắt chuột của Hôi Mễ Khâu trực tiếp trợn trừng, cả người nó cứng đờ, chỉ cảm thấy trong bụng mình có một luồng khí theo đường ruột đẩy xuống, tấn công vào hậu môn.

Đại tướng “cơ vòng” giữ cửa cực kỳ hoảng sợ, vội vàng thu hẹp cửa thành, hét ra lệnh cấm khí trong ruột không được gây ồn ào náo động, phải giữ trật tự mà lần lượt đi qua.

Nhưng mà khí trong ruột quá mức hùng dũng, đại tướng cơ vòng không đủ sức để duy trì, thế là ruột khí thông qua khe

cửa thành nhỏ hẹp đã phát ra một tràng dài tiếng kêu chói tai.

“Pỉ pỉ pỉ pỉ ~~~”

Âm thanh phát ra khiến người xung quanh phải kinh ngạc.

Tần Hà thấy mà cảm thán, âm thanh này, thực sự rất giống khí ga bị rò rỉ.

Đánh rắm có thể phát ra âm thanh như vậy, quả thực là lợi hại.

“Tiếng gì vậy?”

Vương Thiết Trụ nghe thấy âm thanh lạ, nghiêng đầu nghe trái nghe phải, tìm nơi phát ra âm thanh, nhìn như nó còn đánh hơi được mùi gì đó, còn mấp máy mũi ngửi ngửi một chút.

Kết quả, vừa quay người sang nó đã thấy Hôi Mễ Khâu đứng ưỡn bụng che miệng, tức khắc cả khuôn mặt nó xanh lè, chỉ thẳng vào Hôi Mễ Khâu mắng: “Việc còn làm chưa xong, ngươi còn ở đây đánh rắm?”

“Trụ gia, người có ba việc gấp, đánh rắm, đi nhẹ, đi nặng, ta thực sự là không nhịn được.” Hôi Mễ Khâu vội vàng giải thích.

“Còn ngại biện.”

“Ta sai rồi.”

“Ngươi ăn cái quái gì vậy, tại sao có mùi như khoai lang thối thế?” Vương Thiết Trụ bịt mũi, vẻ mặt tràn đầy sự ghét bỏ.

“Trụ gia mình xét, đúng là ta đã ăn khoai lang, ở trại nuôi heo bên ngoài thành có trồng một mảnh khoai lang rất rộng, củ vừa to vừa ngọt.”

“Ngươi muốn để ta khen ngươi à?”

“Ta sai rồi.”

“Cái khoai lang kia... Ngày mai ngươi đi lấy một ít về đây.”

“Vâng, Trụ gia.”

“....”

Trước mặt Vương Thiết Trụ, Hôi Mễ Khâu hoàn toàn rất là ngoan ngoãn biết vâng lời.

Đồng tử đệ nhất của Thanh Ngưu Đại Tiên làm cho nó không sinh ra được một chút suy nghĩ ngỗ nghịch nào.

Nhưng mà ngay vào lúc này, đôi mắt đậu xanh của Vương Thiết Trụ hơi hơi mở lớn, cả người cứng đờ, sau đó: “Bùm bùm bùm~~~”

Một tràng rầm nghe còn huỳnh hoang hơn Hôi Mễ Khâu ban nãy thả ra.

Người ta bảo rầm vang không thú, rầm thú không vang, còn rầm liên hoàn thì vừa vang vừa thú.

Lập tức một mùi hôi chua tràn ngập trong không khí.

Hôi Mễ Khâu rút cổ lại, gắt gao bặm chặt miệng, nín thở không dám nói một câu.

Đánh mặt tới quá nhanh, lúc này tốt nhất là không nên mở miệng nói chuyện, ngay cả việc thở cũng là sai.

Vẻ mặt của Vương Thiết Trụ lúc này cực kỳ đặc sắc, lúng túng, khó tin, ảo não, then thùng,... Qua một lát, nó mới cưỡng ép nói: “Nhìn cái gì mà nhìn, công việc ta đã làm xong, thích hợp thả hai cái rầm thả lỏng tâm tình một chút, đó cũng là chuyện có thể.”

“Vâng vâng vâng, Trụ gia nói phải.” Hôi Mễ Khâu gật đầu như già tởi.

“Tại sao trong rầm của ngươi lại có mùi thịt bò?” Ngay vào lúc này, giọng nói âm u của Lamborghini bỗng nhiên vang lên từ sau lưng Vương Thiết Trụ.

Vương Thiết Trụ quay người lại nhìn, chẳng biết là Lamborghini vốn đang nằm say ngủ trên đất đã tỉnh dậy từ lúc nào, hiện tại nó đang đứng ngay sau lưng mình, một đôi mắt bò to tròn đang nhìn mình với đầy vẻ nghi ngờ.

“Ngươi ngửi nhầm rồi, ta không có ăn thịt bò.” Vương Thiết Trụ thâm hô không hay rồi.

“Con rùa đen chết tiệt ngươi dám ăn thịt ngưu tộc ta~”

“Ngươi mắng ta?”

“Ta còn húc ngươi đấy, Man ngưu đâm mạnh, hừm!”

“Rầm!”

“Ai nha ~ Con bò chết tiệt kia ta liều mạng mới người ~”

“ ... ”

Ngay vào thời điểm lò hỏa táng thành đông đang vì “chuyện cái rầm” mà ồn ào ầm ĩ.

Nha thụ Phi Ngư Vệ.

Ngụy Nguyên Cát đang ngồi uống rượu ăn khuya bỗng phát hiện, Ngụy Vũ đang ngồi đối diện vốn đang mang tâm trạng vui vẻ mà ăn uống “thả cửa”, đột nhiên bắt đầu đứng ngồi không yên.

Vài ngày trước, Ngụy Vũ đã trở thành trung tâm của sự chú ý.

Lấy lực một người đơn đấu toàn bộ giang hồ Kinh thành, chín trận chiến tám trận thắng, tiểu ngạo giang hồ.

Ngay cả đại thống lĩnh Phi Ngư Vệ Thẩm Luyện cũng tự mình ghi công cho Ngụy Vũ.

Mượn uy thế đại thắng, Phi Ngư Vệ trực tiếp bắt lại mấy tên bại hoại giang hồ trước đây muốn bắt nhưng không dám bắt, hung hăng đập mạnh cho giang hồ thêm một cước.

Khỏi phải nói Ngụy Vũ đắc ý đến cỡ nào, một chữ sảng khoái không đủ để diễn tả hết.

Nhất là hai trận chiến đấu với Thái Tam Dao kia, có thể nói là tuyệt địa phản kích.

Trận đầu Thái Tam Dao dùng chén sắt làm giáp bảo vệ đùi quần (Jockstrap), Ngụy Vũ không biết, một cước đá ra, chân cũng bị gãy.

Nhưng không có vấn đề, hắn có thuật tự lành, chỉ cần thời gian một nửa nén hương là đã khỏe mạnh nhanh nhẹn trở lại.

Ngày thứ hai tiếp tục tái chiến, Ngụy Vũ dùng tấm ốp sắt bảo vệ chân, phía trên còn đánh đinh sắt, Thái Tam Dao không biết, còn cố ý bày ra đống quần khiêu khích Ngụy Vũ.

Khá lắm, một cước đá ra, Thái Tam Dao lập tức ba hồn bay mất hai hồn rưỡi, bùm háng chạy trốn, thậm chí còn không trở về Di hồng viện.

Vì thế Ngụy Vũ mỗi ngày vui vẻ ăn uống thỏa thuê, ngày nào cũng mời khách.

“Vũ ca người sao vậy?” Ngụy Nguyên Cát khó hiểu hỏi.

Ngụy Vũ nhăn mặt, sờ mũi, dáng vẻ muốn nói lại thôi.

Ngụy Nguyên Cát thấy vậy thì khóe miệng giật giật, “Người sẽ không phải... là bệnh trĩ tái phát chứ?”

“Cảm giác hơi giống, nhưng không xác định.”

Ngụy Vũ ngồi xuống ghế, lại vội vàng cầm lấy một cái gương đồng chạy đi nhà xí, qua một lát sau, hần mang về mặt buồn bực xen lẫn ngượng ngùng trở lại, cắn răng nghiêng lợi nói: “Là bệnh trĩ.”

Ngụy Nguyên Cát lập tức hít sâu một hơi, không còn lời gì để nói, nói: “Vũ ca, người thực sự là không thích hợp ăn uống thả cửa, ta đã từng tìm Cúc đại phu hỏi qua, cái bệnh này cần phải chú ý việc ăn uống.”

“Tại sao người không nói sớm chứ, lúc này nó lên rồi mới nói.”

“Ta đâu biết lời ấy chuẩn như thế chứ, hiện tại người đã đạt nội kinh đỉnh phong, bệnh vật này không nên có mới đúng.”

“Làm sao bây giờ?”

“Nếu không... Ta cắt giúp người?”

Chương 457 – Chuyện vui tới cửa

Ngụy Vũ mang mặt đầy hoảng sợ nói: “Không được, người làm gì có kỹ thuật này?”

“Vậy thì người chỉ còn có hai lựa chọn thôi, một là đợi Thanh Ngu Đại Tiên, hai là chờ Cúc lão ra cung.” Ngụy Nguyên Cát nói, hần còn nói thêm: “Nếu như người đợi Thanh Ngu Đại Tiên mà nói, cũng không biết sẽ phải đến năm tháng nào, còn đợi Cúc lão thì nhanh nhất cũng phải sau hai mươi ngày nữa.”

Sắc mặt Ngụy Vũ lập tức tái xanh, hắn không dám nghĩ đến việc Thanh Ngu Đại Tiên cầm đao, còn Cúc lão thì phải đợi hai mươi ngày?

Hai mươi ngày, e là lúc ấy cũng thối rữa luôn rồi?

Mấu chốt nhất là những ngày này làm sao mà sống đây, ngày nào cũng ngồi ở nhà xí?

“Vũ ca, người có thuật tự lành, đây chỉ là chuyện cắt một đao mà thôi, cần gì đến kỹ thuật tốt, cố nhìn một chút là qua rồi.”

Ngụy Nguyên Cát khuyên bảo từng bước.

Ngụy Vũ vô thức nhớ lại ngôi miếu hoang lần trước, nhớ đến cái cảnh tượng máu bắn lên nửa tường kia, vẻ mặt do sự, không thể hạ quyết tâm được, việc này quá đáng sợ.

“Trước đó sẽ điểm huyết cầm máu, chúng ta có cao cầm máu thượng hạng, còn có đao sắc, đây chỉ là chuyện hai ba tắc thịt nhỏ xíu mà thôi.” Ngụy Nguyên Cát tiếp tục khuyên.

Ngụy Vũ vừa nghe có thể cầm máu, cuối cùng cũng tăng thêm chút dũng khí, hắn chân chửi trong chốc lát, cắn răng giậm chân một cái: “Được, vậy thì cắt một đao.”

Quyết định xong, Ngụy Nguyên Cát lập tức đi xuống chuẩn bị.

Đao sắc, nước nóng, chậu, cao cầm máu, vải sạch,... Còn có một thứ quan trọng nhất, một khúc gỗ dâu để cắn.

Những thứ khác Phi Ngu Vệ không có, nhưng thứ giúp Phi Ngu Vệ cắt đi vài bộ phận trên người mà vẫn còn có thể để người ta giữ lại mạng sống, đó là từng tá từng tá.

Kinh nghiệm hành nghề cũng là hết sức phong phú.

So ra, phương pháp cắt trĩ hung bạo như Tần Hà, thực sự là nghiệp dư.

Chuyện chuyên nghiệp, vẫn nên giao cho người chuyên nghiệp đi làm mới tốt.

Chuyện kế tiếp không tiện kể ra chi tiết.

Tóm lại chính là, cắn chặt gỗ dâu, bày ra tư thế, tìm đúng vị trí, sau đó dùng một đao cắt tròng.

Có máu, nhưng rất ít.

Cao cầm máu cùng phương pháp điểm huyết của Phi Ngư Vệ, phải nói là chuyên nghiệp.

Tất nhiên là vẫn có kêu thảm, người đang tỉnh táo, vị trí cắt lại có rất nhiều dây thần kinh, khúc gỗ dẫu cắn trong miệng lập tức bị hằn sâu hai hàng dấu răng rõ ràng.

Thuật tự lạnh cũng có hiệu quả rất cao, máu ngừng chảy rất nhanh, tiếp đó liền nghe tiếng “Si si la la” phát ra do mầm thịt mọc ra.

Nhưng mà nét mặt của Ngụy Nguyên Cát lại từ mừng rỡ sau một đao thành công, dần dần biến thành vẻ khó tin, cuối cùng đôi mắt hấn trợn to, lộ ra vẻ mặt như gặp quỷ.

“Cắt xong chưa?” Ngụy Vũ qua một hồi lâu không nghe thấy động tĩnh gì, mới mở miệng run giọng hỏi.

Ngụy Nguyên Cát gãi gãi đầu, ngập ngừng nói: “Cắt thì cắt xong rồi, nhưng là Vũ ca... Bây giờ có một tin xấu cùng một tin tốt, người muốn nghe tin nào trước?”

Ngụy Vũ lập tức hoảng sợ nói: “Tình huống như thế nào, người nói rõ ràng ra đi, đừng có vòng vo.”

“Vậy ta nói thẳng nhé.”

Ngụy Nguyên Cát gật đầu một cái, sau đó nói: “Tin xấu là trĩ của người sau khi cắt đi, nó lại mọc ra một lần nữa, tin tức tốt là, nó... không lớn như trước.”

Ngụy Vũ vừa nghe vậy, liền sụp đổ ngay tại chỗ.

Cắt rồi còn có thể mọc ra lần nữa?

Thuật tự lạnh này tự chữa lành cái quái gì! Trĩ không phải là một phần của thân thể, được chứ!

Người tự chữa lành thì thôi, còn chữa cho nó làm gì!

“Vũ ca, hình như thuật tự lạnh này của người có thiếu sót, thứ không nên lành cũng lành lại.” Ngụy Nguyên Cát một câu đã nói trúng, hấn lại nói tiếp: “Bây giờ cũng không còn cách nào nữa, chỉ có thể tiếp tục cắt nó đi, cắt đến khi nào nó không mọc ra nữa mới thôi.”

“Vậy... Vậy phải cắt bao nhiêu đao?” Giọng nói của Ngụy Vũ đã bắt đầu run rẩy.

Cái thứ chết tiệt này, cũng không biết là từ đâu ra, vô duyên vô cớ mọc ra, bản thân mình là nội kinh đỉnh phong, hẳn phải là bách bệnh bất xâm mới đúng.

Ngụy Nguyên Cát nghiêm túc đánh giá một hồi, nói: “Xem độ thu nhỏ lại của nó, cắt thêm tám đao chắc là đủ.”

” Tám đao?!”

Ngụy Vũ kinh hãi đến trực tiếp nhảy bật dậy.

Chuyện sau đó lại càng không thể tường thuật.

Tóm lại, một đêm này, cả tòa nha thự Phi Ngự Vệ đều tràn ngập tiếng gào thét thảm thiết của Ngụy Vũ, làm cho người ta phải rợn cả tóc gáy.

...

Một ngày sau, Kinh thành nghênh đón một trận mưa đêm tự nhiên khó có được.

Xua tan đi mấy phần nóng bức mùa hè.

Từ phủ thành đông, giăng đèn kết hoa, không khí vui mừng tràn ngập.

Mùng tám tháng sáu âm lịch, ngày hoàng đạo, thích hợp xuất hành, thích hợp thăng quan, thích hợp gả cưới.

Hôm nay là ngày Từ Trường Thọ kết hôn.

Từ gia, là hậu duệ chi bên của Từ thị Trung Sơn Vương, tuy rằng đã cách xa mười mấy đời với hoàng thân quốc thích Trung Sơn Vương, chưa nói đến họ hàng dòng dõi, gia đạo cũng sa sút, nhưng suy cho cùng cũng là hậu duệ vương hầu, ở thành đông, Từ phủ vẫn là có chút nhân khí.

Cộng thêm Từ Trường Thọ rất thích kết bạn, thượng cử lưu, hạ cử lưu loại người gì cũng có, cho nên khách đến cửa uống rượu mừng là nối liền không dứt.

Cảnh tượng trông khá ra hình ra dạng, khuyết điểm duy nhất nhà, lúc chủ nhà không có ở đây, tân khách tụ ba tụ năm lại, thì thâm nghị luận sôi nổi, châu đầu ghé tai.

Người có phẩm hạnh tốt thì lắc lầu than thở một tiếng, người phẩm hạnh không đoan chính thì không che giấu vẻ châm

biếm trên khuôn mặt.

Không có cách, mặc dù Từ gia đã sa sút, nhưng cũng vẫn được coi là nhà có máu mặt.

Cưới con dâu lại cưới vị vong nhân, còn có bầu trước.

Loại chuyện này, mỗi một việc đều có thể để người ta đâm cột sống.

Còn không phải sao, phụ mẫu Từ Trường Thọ nhìn vào huyết mạch trong bụng Dương Xảo Nhi mới đồng ý cuộc hôn nhân này, nhưng bảy cô tám gi cùng với các chú các bác, đã bị chọc đến không có sắc mặt tốt.

Một đám người xoa tay hằm hè, cắn răng nghiêng lợi canh giữ ở cửa, rõ ràng là chuẩn bị kiếm chuyện.

“Gia, những người kia trông có vẻ như thật sự muốn ngăn cửa nhà.” Cách đó không xa, Vương Thiết Trụ vươn dài cổ, nói với Tần Hà đang cắn hạt dưa.

Ngày vui của Từ Trường Thọ, toàn thể lò hỏa táng thành đông điều động, chiếm mấy cái bàn, một bên cắn hạt dưa một bên chờ cô dâu đến cửa bái đường rồi mở tiệc.

Cái gọi là ngăn cửa, chính là cản kiện.

Cưới hỏi đàn ông hoàng, không cần biết là cưới hoàng hoa đại khuê nữ hay là vị vong nhân, chỉ cần là chính thê, vậy thì nhất định phải đường đường chính chính tiến vào cửa chính vào nhà bái đường, đây là yêu cầu máu chốt.

Nếu là cưới thiếp thì chỉ có thể đi vào bằng cửa phụ, lặng yên không tiếng động ngồi kiệu nhỏ tiến từ cửa phụ vào nhà là coi như xong chuyện, đãi ngộ khác nhau một trời một vực.

Ngăn cửa khi cưới chính thê, chính là sự sỉ nhục dành cho cô dâu, cũng là muốn hủy bỏ danh phận cùng địa vị của nàng từ tận gốc rễ.

Nếu như thực hiện được, cuộc sống cô dâu sau này sẽ rất khó khăn.

Chương 458 – Từ Đức Nghiệp

Chương VIP

Chương 459 – Một chén gạo dưỡng ơn, một đấu gạo nuôi thù

Người được một bước, luôn muốn luôn muốn tiến thêm một thước.

Một chén gạo dưỡng ơn, một đấu gạo nuôi thù.

Không sai, Từ Đức Nghiệp chiếm lấy chiếm lấy của hời, liền bắt đầu có suy nghĩ không nên có.

Ông ta nhỏ nhen keo kiệt, một cọng lông cũng không rút ra được, tạo thành nửa đời tàn tiện, một đồng tiền phải bẻ thành hai nửa mới có thể sống qua ngày.

Đại ca Từ Đức Hải ngày ngày bị người ta chiếm hời, sản nghiệp trong nhà vẫn từng chút từng chút tăng lên, Từ Trường Thọ còn lăn lộn đến lò hỏa táng ăn chén cơm quan.

Mặc dù Từ Đức Nghiệp ngẫm tự hiểu mình đi đường hẹp, nhưng ông ta không thay đổi được.

Bị người ta chiếm hời còn khó chịu hơn cả việc ông ta bị người ta thọc cho một dao.

Nếu không thay đổi được, vậy cái thứ không nên xuất hiện kia cũng không thể bỏ đi.

Nói đến suy nghĩ không nên có, Từ Đức Nghiệp thực sự là đã từng có hành động.

Năm ngoái Từ Trường Thọ được lệnh đi công tác đến chiến trường đất Lỗ, liên tục có tin tức đại quân triều đình thất bại

thảm hại truyền về.

Lúc ấy Từ Đức Nghiệp vui vẻ đến ngủ mơ vẫn cười, nếu Từ Trường Thọ chết ở bên ngoài, đại ca đứt đoạn hương khói, cũng chỉ có thể tìm mình nhận thừa tự.

Đến lúc đó tất cả sản nghiệp nhà đại ca sẽ trở thành vật trong túi mình.

Ông ta vội vã không chờ đợi được, chạy tới trước mặt Từ Đức Hải đề cập tới chuyện nhận thừa tự, kết quả chọc cho Từ Đức Hải trực tiếp tát thẳng một ly nước trà vào mặt, mắng ông ta mau cút đi.

Chẳng thể ngờ rằng, Từ Trường Thọ không chỉ còn sống trở về, vừa trở về đã giống như bị ma ám, nhất quyết muốn cưới Dương Xảo Nhi vào cửa.

Lần này đừng nói đến suy nghĩ không nên có, sau này ngay cả chiếm lời cũng không thể chiếm được nữa.

Cho nên, mới có cảnh tượng Từ Đức Nghiệp “ngăn cửa” kiểm chuyện.

“Tam thúc, Trường Thọ làm như vậy, không chỉ vứt mặt mũi của lão Từ gia, còn vứt cả mặt mũi ngài.”

“Đại ca ta cũng hồ đồ quá rồi, tùy ý cho Trường Thọ làm càn.”

“Hôm nay có thể nào cũng nhất định phải cho hồ mị tử quyền rũ Trường Thọ một cái hạ mã uy.”

Từ Đức Nghiệp không ngừng nói lớn tiếng ở bên cạnh lão giả áo sam, cũng xúi giục cả những người khác.

“Đúng vậy, hồ mị tử kia quá lẳng lơ, đã khắc chết nam nhân mình, bây giờ lại tới Trường Thọ!”

“Cái thứ sao chổi!”

“Nàng ta sẽ xối đi khí vận lão Từ gia ta!”

Đám người bị xúi giục cũng rối rít hòa theo, ai nấy đều xắn tay, chuẩn bị đánh cổ kiệu hoa kia từ đâu tới thì về lại nơi đó.

Cảnh tượng này tất nhiên đã hấp dẫn sự chú ý của rất nhiều tân khách, thế là tiếng chỉ chỉ trỏ trỏ xì xào bàn tán cũng càng nhiều.

“Đủ rồi, bớt nói vài câu đi.” Lão giả áo sam nhú mày răn dạy một câu.

Đám người thi nhau ngậm miệng lại, lão giả áo sam tên là Từ Chương Đình, tuổi tác cũng không lớn hơn Từ Đức Nghiệp, nhưng bối phận ông ta cao, hơn nữa còn là cử nhân, có công danh bằng thân, là danh vọng của cả chi lão Từ gia này.

“Nếu còn nói đánh trở lại gì đó thì đừng có nói nữa.”

Lão giả áo sam nghiêm mặt, nói: “Đức Hải chỉ có một thằng con trai độc đinh duy nhất là Trường Thọ, khó khăn lắm mới truyền xuống huyết mạch, không thể cứ như vậy mà lưu lạc bên ngoài. Dương Xảo Nhi có thể vào cửa, nhưng lát nữa kiểu hoa tới phải đi cửa nhỏ vào nhà, để nàng ta làm thiếp, xem như Từ gia chúng ta tận tình tận nghĩa.”

“Vẫn là Tam thúc cân nhắc chu toàn, chúng ta đều nghe theo Tam thúc.” Từ Đức Nghiệp nghe vậy, lập tức hài lòng phụ họa.

Ông ta không dám hy vọng là có thể đánh trở lại, suy cho cùng Dương Xảo Nhi đã có bầu, việc này đối với đại ca thực sự chính là lá chủ bài mạnh nhất, nhưng nếu tước đi danh phận của Dương Xảo Nhi, để nàng làm thiếp thì ngược lại là không khó.

Nếu không có danh phận, sau này muốn gây khó dễ cho nàng ta thì sẽ đơn giản hơn nhiều, chờ sau khi nàng ta sinh xong lại tìm cơ hội đuổi nàng ta đi.

“Vậy Tam thúc, đại ca ta bên kia?” Từ Đức Nghiệp chần chờ hỏi, cái chuyện ngăn cửa ngày, đương nhiên là ông ta phải giấu diếm Từ Đức Hải.

“Xong xuôi chuyện này ta sẽ đích thân nói với hắn.” Lão giả áo sam nói với giọng điệu lạnh lùng.

Từ Đức Nghiệp lập tức cười tươi như hoa, vỗ tay nói: “Được rồi, có Tam thúc ở đây, chuyện này ổn rồi.”

Lão giả áo sam liếc nhìn Từ Đức Nghiệp một cái, trong mắt lóe lên sự chán ghét, nói: “Trong nhà làm ra chuyện nhục nhã như vậy, người vui vẻ cái gì?”

Từ Đức Nghiệp hơi sững người, vội vàng lắc đầu, đang chuẩn bị mở miệng phủ nhận, kết quả lại không biết cái miệng bị làm

sao, đột nhiên mất khống chế, nói một mạch hết tất cả những gì suy nghĩ trong lòng”

“Ta đương nhiên là vui vẻ rồi, Dương Xảo Nhi không có danh phận, ta liền có thể tiếp tục chiếm hời nhà đại ca ta.”

“Nếu có thể khiến Dương Xảo Nhi tức giận đến sinh non, vậy thì càng tốt.”

“Gia sản của đại ca ta, chính là của ta rồi ~”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều sững sờ, tiếp đó tất cả đồng loạt nhìn về phía Từ Đức Nghiệp với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, lão giả áo sam cũng là mở to mắt, khó tin nói:

“Người mới vừa nói cái gì?”

Chương 460 – Ta không phải, ta thề

“Ta ta... Ta nói là... Ta không nói~” Từ Đức Nghiệp cuống cuống vội vã che miệng lại, hoảng sợ đến mức cả mặt mày đều trắng bệch.

Trước mặt mọi người, nghĩ như thế nào miệng liền nói ra như thế ấy, gập quẻ rồi.

“Người vừa mới nói làm cho Dương Xảo Nhi tức giận đến sinh non? Còn gia sản của ca ca ngươi là của ngươi?” Lão giả áo sam đã đọc đủ loại thi thư, cũng không phải là kẻ ngu ngốc.

Danh tiếng Từ Đức Nghiệp ở trên đường phố vốn là không tốt, vào lúc này lại vừa xúi giục, lại vừa khích bác, đã sớm khiến cho ông ta nghi ngờ, nhưng việc Từ Trường Thọ muốn cười vị vong nhân vào cửa cũng là sự thật, cho nên ông ta cũng không nghĩ sâu.

Nhưng Từ Đức Nghiệp nói toạc miệng, lập tức càng khiến cho ông ta nghi ngờ.

” Tam thúc... Ta ta ta... Ngài nghe lầm rồi, ta nói là... Là cái thai trong bụng Dương Xảo Nhi không ổn định, có thể sẽ sinh non.” Từ Đức Nghiệp luống cuống tay chân giải thích.

“Thật không?!” Sự nghi ngờ trên mặt lão giả áo sam vẫn không hề giảm bớt.

“Thật không? A a... Lừa ngươi đấy, ta chính là nói muốn làm cho Dương Xảo Nhi sanh non, ca ta không đoạn tự, ta làm sao có thể lấy được gia sản của hấn chứ?”

Từ Đức Nghiệp gật đầu như gà con mổ thóc, kết quả vừa mới nói được hai chữ, miệng gáo lại vỡ rồi.

Lần này, lão giả áo sam hoàn toàn tròn to mắt.

Đã biết Từ Đức Nghiệp ngươi không phải thứ gì tốt, nhưng không thể ngờ rằng ngươi có thể tồi tệ đến mức này.

Ca ngươi còn sống khỏe mạnh, cháu ngươi vẫn đang tuổi thanh niên trai tráng.

Cái con bê quắt ngươi lại muốn ăn tuyệt hậu?

Thân ca của ngươi đã từng bạc đãi ngươi à?

Không chỉ lão giả áo sam, ngay cả những người do Từ Đức Nghiệp tụ tập lại cũng rất khiếp sợ.

Cái chuyện ăn tuyệt hậu này, chưa nói đến việc có đủ vô sỉ hay không.

Chỉ nói đến vấn đề có thể nói ra hay không.

Có thể nói ra không?

Nói đùa, cái chuyện xấu xa không biết xấu hổ như vậy, âm thầm suy nghĩ ở trong lòng là đủ rồi, cmn ngươi còn nói ra trước công chúng?

Đây là đã uống bao nhiêu rượu giả rồi?

“Cái gì... Không ngờ ngươi lại thật sự có ý định này, ngươi... Ngươi coi ta là cái gì?” Mặt mũi lão giả áo sam tràn đầy vẻ khó tin, tay chỉ thẳng vào Từ Đức Nghiệp, tức giận đến toàn thân run rẩy.

“Ta coi ngươi làm thương để sử dụng nha.” Từ Đức Nghiệp tiếp tục không giữ được miệng.

“Ách...”

Lão giả áo sam nhất thời không hít thở được, hai mắt tròn ngược, cả người thẳng tắp ngã ngửa ra sau.

Sống hơn nửa đời người, đã sắp bước nửa bước xuống mồ rồi, lần đầu tiên gặp có người đường hoàng nói là, coi ông ta làm thương để sử dụng.

Mọi người thất kinh, ba chân bốn cẳng vội vàng đi đỡ người.

Vào lúc này Từ Đức Nghiệp đã hoàn toàn ngu người, gất gao bụm chặt miệng, trợn to đôi mắt đầy hoảng sợ, không dám nói tiếp nữa.

Hoàn toàn không thể mở miệng, mở miệng ra liền vỡ, không giữ được miệng!!

Qua một lúc lâu sau lão giả áo sam mới có thể hô hấp thuận thỉ, tay run run chỉ vào Từ Đức Nghiệp: “Tên súc sinh nguoi, hôm nay nếu nguoi không nói rõ ràng, ta sẽ không dễ dàng bỏ qua cho nguoi!”

“Ô ô ô ô ~~” Từ Đức Nghiệp bụm chặt miệng, liều mạng lắc đầu, không dám hé miệng.

Nếu còn hé miệng, không chừng sẽ lại nói toạc ra thêm chuyện gì nữa, chuyện thất đức ông ta làm thật sự là đầy cả sọt cả rổ.

“Nguoi bụm miệng làm gì, nói!” Lão giả áo sam thức giận đến nhất phật xuất thế, nhị phật thăng thiên.

“Ô ô ô ô ~~” Từ Đức Nghiệp vẫn lắc đầu như cũ, lúc này là không có kim có chỉ, nếu có mà nói, ông ta đã khâu cái miệng mình vào rồi.

Mặc dù lão giả áo sam không ở trong quan trường, nhưng lại có môn sinh bạn cũ, nếu đắc tội, ông ta sẽ không có kết quả tốt.

“Giả bộ câm rồi?” Lão giả áo sam xem xét, lập tức kêu gọi người bên cạnh: “Tới đây, kéo tay hắn ra, ta ngược lại muốn xem thử một chút, hắn là cái thứ gì.”

Mọi người trong lòng đồng cảm, cũng cảm thấy Từ Đức Nghiệp không phải thứ tốt, mỗi người một tay cùng nhau kéo bàn tay đang che miệng của Từ Đức Nghiệp ra.

“Đừng kéo ta... Đừng kéo ta~ Ta không thể nói chuyện.” Từ Đức Nghiệp tiếp tục bậm miệng không chịu há mồm.

Nhưng mà trải qua mấy phen lời kéo cùng ép hỏi, dù là Từ Đức Nghiệp đã cố gắng mím môi cũng không thể không nói lời nào.

Hơn nữa nhấp nhấp miệng một hồi, Từ Đức Nghiệp đột nhiên phát hiện, miệng mình hình như... không toạc rồi.

“Uy~ Uy ~ Uy ~ Ta là Từ Đức Nghiệp.”

“Hiện tại ta sẽ không nói lung tung bậy bạ.”

“....”

Lại nói thử mấy câu, Từ Đức Nghiệp phát hiện, thật sự miệng không còn bị mất không chế nữa rồi.

“Nói, nếu không nói ta sẽ mang người đưa quan!” Thấy Từ Đức Nghiệp cố tình nói lảng sang chuyện khác, lão giả áo sam hoàn toàn nổi bão, cái tên khốn kiếp này thật sự muốn ăn tuyệt hậu liên cho hắn lưu đày tới Lĩnh Nam đi.

“Ta nói, ta nói!”

Từ Đức Nghiệp vội vàng lên tiếng đáp lời, ông ta đảo mắt một vòng rồi lập tức quỳ xuống đất rạp đầu: “Tam thúc, mới vừa rồi ta thực sự chỉ là nói bậy nói bạ, ngài ngàn vạn lần chớ coi là thật.”

Trong lúc nói chuyện, ông ta còn tự đánh mình hai cái tát, lại nói tiếp: “Thực sự không dám giấu giếm, khi Dương Xảo Nhi vẫn còn là ngư dân đã từng có tranh chấp với ta, trong lòng ta không thích nàng, sợ nàng khích bác quan hệ giữa ta và đại ca, nói sinh non chỉ đơn thuần là lời nói trong lúc tức giận, ta sai rồi, ta cũng không dám nữa.”

Lão giả áo sam trông thấy dáng vẻ tràn đầy sợ hãi của Từ Đức Nghiệp, cơn tức giận trong lòng cũng nguôi bớt một chút, trước tiên không nói đến chuyện tin hay không tin, ít nhất thì Từ Đức Nghiệp đã bày tỏ thái độ, lão giả áo sam tiếp tục truy hỏi: “Vậy chuyện người nhớ thương gia sản của đại ca người là như thế nào?”

“Không có, tuyệt đối không có chuyện đó, là ta tối hôm qua uống nhiều rượu quá nên còn chưa tỉnh, nói nhăng nói cuội; mấy năm qua đều là ca ta chiếu cố chăm sóc ta, trong lòng ta

cảm kích còn chưa hết, tuyệt đối không dám có suy nghĩ không nên có, tam thúc mình giám, tam thúc mình giám.”

Từ Đức Nghiệp cương quyết phủ nhận, vừa nói vừa “bụp bụp bụp” đập đầu xuống đất, cắn răng nhin đau mà dùng sức đập đầu.

Cái chuyện ăn tuyệt hậu này, dù có thể nào thì cũng không thể thừa nhận.

Phải kiên quyết rũ bỏ phủ nhận, nếu không thì xong đời.

Rất nhanh, trên trán Từ Đức Nghiệp đã đập đầu đến đỏ thẫm, đáng vẻ hồi hận kia lại bắt đầu khiến cho người ta bắt đầu sinh ra lòng thương cảm.

Lão đầu tính toán chi li keo kiệt bủn xỉn hơn nửa đời, nuôi một đồng con cháu, cuộc sống nghèo nàn cũng là khá khó khăn.

“Không phải là ngươi lại đang lừa gạt ta chứ?” Lão giả áo sam thấy vậy, lòng dạ cứng rắn lập tức mềm xuống mấy phần.

“Tuyệt đối không dám lừa gạt tam thúc.”

Từ Đức Nghiệp lập tức quỳ thẳng người, khép hai ngón tay chỉ lên trời, thề: “Ta dám thề với trời, nếu như lời ta nói có nửa câu nói láo, trời đánh ngũ lôi, chết không được tử tế!”

Thấy đáng vẻ Từ Đức Nghiệp thề thốt thật lòng, lão giả áo sam cuối cùng cũng tin tưởng mấy phần, bản năng trong lòng cũng không muốn nghĩ Từ Đức Nghiệp xấu xa như vậy, suy cho cùng cũng là tộc nhân Từ gia, hài hòa mới là điều quan trọng nhất, bèn nói: “Được, vậy ta liền tạm tin ngươi một lần, nếu như...”

Nhưng mà, ông ta còn chưa nói hết câu.

“Àm âm!”

Trên đỉnh đầu bỗng nhiên vang lên một tiếng sấm, một tia sấm sét to chừng ngón tay cái trong nháy mắt từ trên trời giáng xuống, trực tiếp bổ thẳng vào đầu Từ Đức Nghiệp.

Chính xác bổ trúng, đó là tương đối ghê gớm.

(Ăn tuyệt hậu: có nghĩa là sau khi một gia đình qua đời và không có con cái, đất đai và tài sản mà họ để lại những người có địa vị trong làng bán đi, số tiền đó sẽ được dùng để tổ chức

tiệc cho tất cả mọi người trong làng ăn cho đến khi hết tiền.
Cũng có nghĩa là chiếm hết gia sản của gia đình tuyệt hậu.)

Chương 461 – Ngũ lôi oanh đỉnh

Thiên lôi mang theo thiên uy, đình tại nhức óc.

Ánh chớp kinh khủng lóe lên khiến cho tầm mắt tất cả mọi người đều trở thành một mảnh ánh sáng trắng mịt mờ.

Điện xà lượn quanh, đợi đến khi tất cả mọi người bịt tai với vẻ mặt hoảng sợ lấy lại tinh thần thì Từ Đức Nghiệp đã nằm trên đất, tóc trên đầu ông ta lúc này giống như là cỏ tranh bị đốt cháy, toàn thân co giật.

“Sét... Sét đánh!”

Trong hỗn loạn, không biết là ai hô lên một tiếng.

Mọi người lấy lại tinh thần lập tức kinh hồn thất sắc, vội vàng lăn lộn bò trườn chạy đi.

Lão giả áo sam lòng đầy kính sợ ngửa đầu nhìn lên bầu trời quang đãng không mây, lẩm bẩm nói: “Đây là trái lời thề, bị trời phạt, trời phạt a~”

Từ Đức Nghiệp mới vừa phát xong lời thề, một đạo thiên lôi liền từ trên trời giáng xuống, bổ thẳng vào đầu.

Điều máu chột là, giờ khắc này bầu trời vạn dặm quang đãng, không có chút dấu hiệu nào sẽ có mây mưa.

Ngoại trừ trời phạt, còn có thể là cái gì.

“Từ Đức Nghiệp bị trời phạt rồi.”

“Hắn phát lời thề giả~”

“Hắn ta thật sự muốn ăn tuyệt hậu~”

“...”

Mọi người ngơ ngác một lời ta một câu xua đi nỗi sợ hãi trong lòng.

Trời phạt quả báo kiếp này như vậy, chưa từng nghe thấy bao giờ.

” Hẳn ta phát lời thề là trời đánh ngũ lôi!” Ngay vào lúc này, một nam tử trung niên thuộc Từ gia nhắc nhở một tiếng, sau đó vội vàng lui về phía sau.

Mọi người nghe vậy, theo bản năng cũng đi theo lui về phía sau.

Đúng như dự đoán, ngay sau đó.

“Ầm ầm ~ ”

“Ầm ầm!”

“Ầm ầm ~ ”

“Ầm ầm!”

Bốn tia sét màu trắng liên tiếp lần nữa từ trên trời giáng xuống, mỗi tia sét cách nhau chừng hai nhịp thở, bổ về phía Từ Đức Nghiệp nằm trên mặt đất đang “thầm thì rên rĩ” giãy dụa đang muốn bò dậy.

Bốn lần ầm vang, bốn lần lóe sáng.

Hoàn mỹ thực hiện lời thề độc của Từ Đức Nghiệp: Trời đánh ngũ lôi!

Sau khi sét đánh xong, một lần nữa nhìn về phía Từ Đức Nghiệp nằm dưới đất, cả người ông ta đã biến thành màu đen, toàn thân co giật.

Bốn tia sét đánh, một tia bổ vào ngực, một tia bổ vào bụng, hai tia còn lại thì bổ vào miệng ông ta.

Hai hàm răng bị đánh bay mất phân nửa, đầu lưỡi cũng bốc khói.

Đám người vây xem thấy vậy thì vô cùng sợ hãi, không ít người chấp hai tay hướng lên trời cầu nguyện, rất sợ thiên lôi bổ trúng đầu mình.

Trời phạt này cũng quá trực tiếp rồi, nói đánh năm liền đánh năm, một tia không thừa, một tia không thiếu.

Động tĩnh lớn như vậy, không chỉ khiến đám người kiếm chuyện kia chấn động, ngay cả tân khách Từ gia, tất cả cũng

đều là mặt đầy khiếp sợ.

Đám người Cao Lâm Khôn, Lý Thiết, Lăng Trung Hải, Dương Bạch Đầu vội vàng đứng lên băng ghế, nhìn ngó sang phía bên kia, Vương Thiết Trụ nhắc nhở: “Ông ta vừa mới phát lời thề độc, thật giống như còn nói chết không được tử tế ~”

“Vậy e là ông ta đã bị đánh chết rồi.” Lăng Trung Hải nói.

“Chết chắc.” Lý Thiết cũng nói.

Chỉ có Vương Thiết Trụ như có điều suy nghĩ, nhỏ giọng nói với Tần Hà: “Gia, người này đã chết rồi à?”

“Người nói xem?” Tần Hà nhìn nó một cái.

Vương Thiết Trụ suy nghĩ một chút, nói: “Chết là ông ta đáng đời, nhưng mà... Hôm nay là ngày vui của Trường Thọ đại ca, có người chết thì có vẻ như không được may mắn.”

“Vậy ông ta tạm thời vẫn chưa chết được.” Khóe miệng Tần Hà hơi hơi giương lên.

“Hitz~” Vương Thiết Trụ lập tức khẽ hít một hơi khí lạnh.

Nó vốn chỉ có chút nghi ngờ, nếu tia sét kia là thiên lôi, vậy thì tuyệt đối sẽ không trực tiếp như vậy.

Cái gọi là trời phạt này, có liên kết với nhân quả, chú trọng một câu: không phải không báo, chỉ là chưa tới thời điểm.

Bây giờ gia lại nói một câu mang “ẩn ý sâu xa” như vậy”, tương đương với việc trực tiếp nói cho nó: Tia sét kia, ta đánh.

Giờ khắc này, Vương Thiết Trụ cảm thấy, hình tượng của Tần Hà, càng trở nên “Thần tính”.

Sâu không lường được, giống như là một cái vực sâu, người vĩnh viễn không thể biết đáy nó ở nơi nào.

Thiên lôi này, tám chín phần mười là do gia dẫn tới!

Không ngoài dự đoán, giống như là để kiểm chứng phỏng đoán của Vương Thiết Trụ, Tần Hà mới vừa nói xong, bên phía đám người kiếm chuyện kia bắt đầu ồn ào hỗn loạn.

Tập trung nhìn kỹ, là Từ Đức Nghiệp bản thân đứng dậy từ trong chét lạng, “hắc hắc” cười ngây ngô, gật gù đắc ý, khoa tay múa chân, sau khi lượn quanh lão giả áo sam vài vòng, ba

chân bốn cẳng chạy đi, chỉ còn lại giọng nói vọng về: “Uy ~ uy ~ uy ~, ta là Từ Đức Nghiệp... Ha ha ha ha, ta sẽ không nói bậy bạ... Ta sẽ không nói bậy bạ.... Ta là Từ Đức Nghiệp....”

Bộ dáng kia, rõ ràng là đã bị đánh đến ngu người.

“Người đang làm trời đang nhìn, thiên ý như thế, thiên ý như thế.” Lão giả áo sam thấy vậy, hất tay áo một cái, cũng lắc đầu rời đi.

Đám người chuẩn bị ngăn cửa không còn người lãnh đạo, đều tự tản ra, đuổi theo Từ Đức Nghiệp đuổi theo Từ Đức Nghiệp, rút lui không làm rút lui không làm, không còn ai đàm luận chuyện ngăn cửa nữa.

Ông trời cũng nổi giận, còn gây chuyện, không biết người bị sét đánh tiếp theo là ai.

Chuyện ngăn cửa, đến đây đã giải trừ.

Lướt qua ảnh hưởng còn sót lại của sự kiện này không đề cập tới, nửa canh giờ sau, Từ Trường Thọ ngồi trên lưng một con ngựa cao to, dẫn đầu kiệu hoa rước dâu trở lại Từ gia, từ cửa chính vào nhà, bái đường thành thân.

Nhưng mà Tần Hà phát hiện, có một lời Từ Đức Nghiệp ngược lại là cũng không phải nói bậy.

Bào thai kia trong bụng Dương Xảo Nhi, quả thực không ổn định.

Chương 462 – Vươn tay chặt móng vuốt

Dương Xảo Nhi là cá trắm đen thảo phong thành người, chung quy là vẫn có sự khác biệt với người.

Về phương diện sinh sản đúng là kém hơn một chút, ví dụ như thai không ổn định, sinh đẻ khó khăn, con sinh ra có thân thể yếu hơn,... Đây là dư kiếp của việc thảo phong.

Nhưng chuyện thai Dương Xảo Nhi không ổn định, cũng không chỉ có nguyên nhân là do dư kiếp, mà là trên đỉnh đây

nàng quanh quẩn một đám khí.

Đám khí này vô cùng mờ nhạt, trong thấp thoáng còn ẩn hiện thần quang.

Nhưng mà thần quang kia, lại không làm cho người ta có cảm giác tràn đầy thánh khiết, đây dưa vắn vít, ngược lại là có mấy phần giống hình thái của khí quỷ vụ yêu.

Cảm giác Tần Hà rất quen thuộc.

Ngụy thần!

Suy tư trong chốc lát, Tần Hà rời đi đám người, gọi Hôi Mễ Khâu đến.

“Đại quan nhân.” Hôi Mễ Khâu tỏ vẻ phục tùng.

“Ngụy thần hạ giới như thế nào?” Tần Hà hỏi, Thử tiên đánh nhau không được, nhưng các phương diện khác vẫn có thể dùng, đây cũng là nguyên nhân Tần Hà giữ cho nó một mạng.

“Đại quan nhân, Ngụy thần trộm cư trú trong một phần Thiên đình còn sót lại, từ sau khi Thiên đình sụp đổ, có lời đồn là đã trốn vào trong hư không tự thành một giới, Ngụy thần muốn phá giới cũng không phải là không được, nhưng sẽ phải trả một cái giá cực lớn.”

“Sau đó thì sao?”

“Theo như những hành động mà Ngụy thần đã làm, phương thức hạ giới của bọn họ, chắc hẳn là lấy phân thân hạ giới.”

“Làm thế nào?”

“Trước thời hạn chọn ra một vài mục tiêu, sau đó giáng xuống trên thân bọn họ, những mục tiêu này bị bọn họ gọi là thần sứ.”

“Giáo chủ Liên giáo Bạch Thiên Cương?” Tần Hà hí mắt một cái.

Thời điểm đất Lỗ bạo loạn, Giáo chủ Liên giáo Bạch Thiên Cương chính là thần sứ, chỉ có điều phân thân Ngụy thần cũng không phụ thân lên người ông ta, mà chỉ để lại một tàn ảnh, đã bị Tần Hà đánh diệt trong nháy mắt.

“Hắn thật sự là thần sứ?” Sắc mặt Hôi Mễ Khâu lộ vẻ kinh ngạc.

Nó đã từng phân tích về Bạch Thiên Cương, hắn ta bay lên rồi rơi xuống như sao chổi, nó đã từng nghi ngờ Bạch Thiên cương là thần sứ, nhưng không có chứng cứ cụ thể xác minh, đồng thời đây cũng là câu đố chưa được giải đáp của Liên giáo, thậm chí là toàn bộ giang hồ.

Người biết rõ tình hình, chỉ có một mình Tần Hà.

Tần Hà không tỏ rõ ý kiến, chậm rãi nói: “Trong quan trường có động tĩnh gì không?”

“Có, mấy ngày trước đại lão đảng Đông Lâm Từ Nham Khanh bí mật vào Kinh, Đông Lâm đang âm mưu muốn lật đổ Yêm đảng, đồng thời cũng định nhúng tay vào quyền hành giám khảo.” Hôi Mễ Khâu nói hết một năm một mười.

“Có hành động chưa?”

” Dương Sở Tu, Dương Duy Viên công kích thủ lĩnh ngũ hồ Yêm đảng Thôi Trình Tú, ngôn từ gay gắt.”

“Kết quả?”

“Hoàng đế không bàn luận hay tỏ thái độ gì, không tỏ thái độ gì.”

Tần Hà liếc nhìn nó một cái: “Người thấy thế nào?”

Hôi Mễ Khâu chần chờ một chút, nói: “Đại quan nhân, một triều thiên tử, một triều thần, có lẽ im lặng cũng là một loại thái độ.”

Tần Hà chậm rãi gật đầu một cái, thở dài một hơi.

So sánh sự thối nát của thời đại này, Yêm đảng thực sự rất thối nát, còn Đông Lâm thì dưới vẻ ngoài đường hoàng đường đường chính chính kia lại càng thối nát.

Kim long khí vận đang từng bước suy yếu, Ngụy thần nhìn chăm chăm như hổ đói.

Hiện tại chỉ có thể chọn một kẻ không thối nát như vậy để nâng đỡ một chút, tránh cho kim long khí vận suy yếu quá mức.

Trước khi Tần Hà hoàn toàn hiểu rõ kim long khí vận rốt cuộc là thứ gì, có cái gì thần kỳ, ai cũng đừng hi vọng đựng vào nó.

Địa bàn của ta, ta làm chủ, không chào hỏi tiếng nào đã dám cắt cỏ ngay cửa hang của bản đại tiên, quá không hiểu quy củ.

Kẻ nào vươn tay liền chặt móng vuốt kẻ đó.

Qua một lát, Tần Hà giơ tay lên búng ngón tay một cái, một đạo pháp ấn ngay tức thì đã bắn đến trên đỉnh đầu Dương Xảo Nhi, phong ấn “đám khí” quanh quần dây dưa kia lại, chỉ còn có một chút xiu tràn ra.

Lý do an toàn, Tần Hà lại ném ra một cái thuật xác định mục tiêu.

Chừng nửa canh giờ sau, tân nương được đưa vào động phòng, tiệc vui bắt đầu, lúc này vẫn còn có tốp ba tốp năm tân khách tới cửa chúc mừng.

Đại chiến đất Lỗ mấy tháng, vòng giao tế của Từ Trường Thọ cũng mở rộng thêm.

Môn đồ Thanh ngư cũng vừa mới bắt đầu là tự xưng, dần dần đã biến thành một đoàn thể phân tán.

Từ Trường Thọ xem như là một thành viên của môn đồ Thanh ngư, hấp dẫn không ít người trong đoàn thể này đến, có giáo úy quân doanh, có lãng tử giang hồ, tam giáo cửu lưu đều có, bọn họ đều tự tìm thân phận, mỗi bàn đều là vật hợp theo loài, người phân theo nhóm.

Trong đó tướng ăn khó coi nhất, tất nhiên là đám người của lò hỏa táng.

Một đám thợ thiêu thi bị “ký ức đói khát” hành hạ thê thảm, cho dù hiện tại việc ăn uống đã không thành vấn đề, nhưng vẫn còn giành giệt, chiếm lấy nhiều thức ăn, nhao nhao ồn ào, tiếng địa phương bay đầy trời.

Ngay lúc này, ba tên quan sai mặc Phi Ngư phục bỗng nhiên xuất hiện, lập tức khiến cho toàn bộ hiện trường bữa tiệc yên tĩnh lại.

Người đi đầu phong thần như ngọc, mày kiếm mắt sáng, khuôn mặt như được đao khắc rìu tạc, sau khi vào cửa nhìn

lướt xung quanh một vòng, đánh giá xa gần, trên mặt dần dần lộ ra vẻ ghét bỏ.

Ngụy Vũ!

Sau lưng hắn còn có hai người Ngụy Nguyên Cát cùng Ngụy Nguyên Xuân đi theo.

Vị trí bàn tiệc của thợ thiêu thi rất gần cửa, Tần Hà vừa ngẩng đầu lên liền vừa vịn bốn mắt nhìn nhau với Ngụy Vũ, hắn lập tức nhếch miệng nở nụ cười: “Chào Ngụy Oa gia ~”

(Oa: nôi.)

Hai người cách nhau chưa đến mười bước.

Tần Hà cười đến mặt mày rạng rỡ, nhìn cái nôi thép không gỉ được Tần thị sản xuất này.

Kỹ thuật cao siêu biết bao, vẻ ngoài hàng đầu biết chừng nào.

Khắp thiên hạ chỉ có duy nhất một cái này mà thôi.

Hai chữ: Bền chắc.

Mà Ngụy Vũ vừa nhìn thấy Tần Hà, thì mặt lại giật giật.

Hắn ta là Thanh Ngưu Đại Tiên sao?

Hắn ta là Thanh Ngưu Đại Tiên sao?

Đây là thắc mắc lớn nhất của Ngụy Vũ, cảm giác hắn là, có thể là, có lẽ là, đại khái chính là hắn ta.

Nhưng mà nhìn thấy hắn lẫn lộn trong đám thợ thiêu thi, cái dáng vẻ cà lơ phớt phơ kia, lại không giống lắm.

Mẫu chốt là, tên khốn kiếp này cũng báii lạy đại tiên?

Thanh Ngưu Đại Tiên tự lạy chính mình?

Cảm giác hơi giống như là nói không xuôi.

Trừ phi, hắn có bệnh.

Chương 463 – Mạch nước ngầm

Thời điểm nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn âm ỉ, Ngụy Vũ đã hồi hận vì tiến vào.

Thời điểm nhìn thấy Tần Hà, Ngụy Vũ càng thấy hối hận.

Vốn hắn muốn đi bái phỏng hầu miếu Lai Phúc ở miếu Thanh Ngưu tiên nhân, khi đi ngang qua nơi này chợt nghe Ngụy Nguyên Xuân nói nơi này là nhà Từ Trường Thọ, hôm nay đúng dịp tổ chức chuyện vui.

Hắn có ấn tượng với Từ Trường Thọ, người này là một người thẳng thắn hào phóng, giao thiệp qua lại cũng rất thoải mái.

Thăm nghĩ, nếu đã gặp được đúng dịp, không đi vào uống ly rượu mừng thì cũng không hay lắm, thế là liền dẫn người tiến vào.

Nhưng hiển nhiên, tầng lớp xã hội của Từ Trường Thọ không thể nào tương xứng với tử đệ thiên tài Phi Ngư Vệ như hắn, người đến chúc mừng quả thực rất nhiều, nhưng cảnh tượng tiệc cưới lại là hỗn loạn âm ỉ, tràn ngập mùi vị chợ búa.

Có lẽ bên trong cũng sẽ có vị trí chủ tiệc sạch sẽ ngăn nắp, nhưng Ngụy Vũ đã không còn hứng thú.

Kết quả lúc này Tần Hà lại cười tươi chào hỏi với Ngụy Vũ.

Không chỉ có Tần Hà, Lý Thiết cùng đi qua chiến trường đất Lỗ cũng ở đây, còn có vài khuôn mặt quen mắt.

Tần Hà lại vẫy vẫy tay với Ngụy Vũ: “Ngụy quan gia, chuẩn bị lên món ngon rồi, mau tới đây.”

Ngụy Vũ do dự một chút, cuối cùng vẫn đi tới.

Đến cũng đã đến rồi, uống một ly rượu mừng rồi hăng đi vậy.

Ba thân Phi Ngư Vệ cực kỳ có lực trấn áp, cảnh tượng vốn đang ồn ào nhốn nháo lập tức yên lặng đi rất nhiều.

Kẻ không nhận biết ba người thì sợ Phi Ngư phục, kẻ nhận biết thì càng thấy e sợ hơn, tam đại thanh niên cao thủ Phi Ngư Vệ, thoáng một cái đã tới hai.

Cũng chỉ có mình Tần Hà dám mở miệng chào hỏi.

Ba người tách ra ngồi xuống, nụ cười Tần Hà không giảm, nói: “Hai vị quan gia, ngọn gió nào đã đưa các người đến đây?”

“Ta cùng Vũ ca vừa vặn đi ngang qua nên đi vào uống ly rượu mừng.” Ngụy Nguyên Cát tiếp lời, cười nói.

Tần Hà được xem như là môn đồ thứ nhất của Thanh Nguu Đại Tiên, Ngụy Nguyên Cát cực kỳ cho mặt mũi, về phương diện giao tình thì hẳn ta quen thuộc hơn nhiều so với Ngụy Vũ, tất cả số tượng thần Thanh Nguu Đại Tiên trước đây hẳn mua đều là do Tần Hà điều khiển.

“Chọn ngày không bằng gặp ngày, nhắc tới thì từ khi từ biệt đất Lỗ, thoáng một cái đã hơn nửa năm trôi qua rồi.” Lý Thiết cười phát biểu.

“Ai nói không phải chứ, một trận Liên loạn, có biết bao người đã đi mà không trở lại.” Ngụy Nguyên Cát gật đầu một cái, trên mặt xuất hiện một tia thương cảm.

Liên loạn đất Lỗ, mười người đi hai người trở về, không chỉ là Kinh doanh, còn có rất nhiều người của Phi Ngư Vệ đã an nghỉ ở đất Lỗ, trong đó còn có cả hai vị Thần bộ.

“Tình hình Liên giáo hiện tại như thế nào?” Sau khi hàn huyên mấy câu, Tần Hà thờ ơ hỏi một câu.

“Bọn chúng chính là lũ gián đánh mãi không chết, gần đây lại bắt đầu hoạt động ở Kinh thành.” Ngụy Nguyên Xuân tâm tư vẫn hơi đơn thuần, gần như là bật thốt lên.

“Kẻ nào đang hoạt động?” Tần Hà truy hỏi.

Lúc này Ngụy Nguyên Xuân mới phản ứng được là mình nói nhanh mồm nhanh miệng, hẳn ta theo bản năng liếc nhìn Ngụy Nguyên Cát một cái, thấy Ngụy Nguyên Cát cũng không có vẻ gì khác lạ, mới nói: “Người của Thanh thì khỏi thủ An Trùng Cửu, còn có người của Thánh chủ Liên giáo Từ Hồng, thời gian gần đây có thể sẽ có nhiều chuyện xảy ra, các người cẩn thận một chút.

Tần Hà gật gật đầu.

Một câu đồ long sắp tới, không ít ngư quỳ xà thần bắt đầu thềm thuồng.

Cũng tốt, đang buồn vì lò đốt xác đạo này lên hơi ít hàng.

Càng náo nhiệt càng tốt, chỉ sợ các người không náo nhiệt.

Sau khi mọi người trò chuyện với nhau, ngoại trừ Ngụy Vũ ra, bầu không khí coi như hòa hợp.

Trong bữa tiệc có người hầu qua lại liên tục bưng thức ăn, không lâu sau, bọn họ bưng một đĩa lớn món thịt màu nước tương.

Mỗi lần món thịt được đặt xuống một bàn, đều có thể đưa tới một trận xôn xao.

Không nói những thứ khác, đầu tiên nó là một đĩa thịt, thứ hai là mùi thơm của nó xông thẳng vào mũi.

Rất nhanh, bàn Tần Hà cũng được bưng lên một đĩa.

Màu vàng óng hấp dẫn, đã không thể nhìn ra được màu da vốn có, tỏa ra mùi thơm vô cùng mê người.

Tần Hà vừa nhìn, ánh mắt liền lóe sáng.

Từ Trường Thọ lần này hạ hết vốn liếng a, lấy cả hương liệu từ quầy hàng thứ mười ba bán đồ nam dương ra dùng, thì là, hồ tiêu, còn có cả bột hạt mè.

Hạ đĩa, cắn một miếng, bên ngoài vàng giòn, bên trong mềm mại, còn giữ độ dai, khi răng cắn vào còn phát ra tiếng răng rắc.

Lại thêm muối cùng hương liệu vô cùng vừa miệng, ăn đến cả miệng thơm lừng.

“Biến mực nát thành thần kỳ, ăn quá ngon!”

“Đầu bếp nấu món này không đơn giản ~”

Mọi người vừa thấy món này cũng thi nhau động đũa, sau khi thưởng thức, ánh mắt đều sáng bừng lên.

Ngụy Vũ cũng bị gọi lên lòng hiếu kỳ, cầm lên đôi đũa chưa có ai dùng ở trước mặt, nếm thử một miếng, sau đó cũng không nhìn được mà gật gật đầu.

Quả thực là ngon hiếm thấy, nhai ở trong miệng giống như da heo, nhưng lại không dai cứng như vậy, lại hơi giống với tóp mỡ, nhưng lại mềm mịn hơn tóp mỡ, cũng không biết là thịt gì đã được chiên dầu.

Lại ăn thử mấy miếng, Ngụy Vũ vẫn không nếm ra được đây là thịt gì, liền hỏi: “Đây là món gì vậy?”

“Ruột già muối tiêu.” Tần Hà giới thiệu.

Món ăn này có đủ hương liệu phụ trợ, chiên dầu rán sơ, đã có được phong cách chế biến của đời sau.

Ngụy Vũ vừa nghe, loảng xoảng một tiếng, đĩa rơi trên bàn, cả khuôn mặt lập tức tái xanh: “Cái gì ruột?”

“Ruột già muối tiêu, chính là ruột già heo.” Vương Thiết Trụ trả lời.

“Oe~”

Ngụy Vũ bụm miệng, vội vàng nhảy ra khỏi bàn chạy đến góc tường, ói ra.

Không chỉ là Ngụy Vũ, sắc mặt Ngụy Nguyên Cát cũng thay đổi.

Heo~ ruột già ~ ruột già~

Tối hôm qua, hấn nhưng là đã cắt đi mười mấy mẩu cuối ruột già dính đầy đờm máu.

Tình cảnh kia đã không có cách nào hình dung.

Hiện tại~~

Nghĩ tới đây, Ngụy Nguyên Cát cũng không chịu nổi, “Oe” một tiếng, cũng chạy đến góc tường.

“Không phải chỉ là lòng heo à, đến mức như vậy sao?” Vương Thiết Trụ thấy vậy, cả khuôn mặt đều tràn đầy nghi hoặc, không nhìn được mà châm biếm một câu.

Đúng là bình thường thì nội tạng động vật không thể lên bàn cơm nhà cao cửa lớn, bởi vì thiếu thốn các hương liệu cùng gia vị, cho nên khi ăn luôn có mùi kỳ quái.

Nhưng món ăn này không hề tồn tại vấn đề đó, giòn giòn thơm thơm, bọn họ rõ ràng ăn uống rất sướng miệng.

Đột nhiên lại có phản ứng lớn như vậy.

Mọi người đều là trở mắt nhìn nhau, không thể nói rõ nguyên do.

Ngay cả Ngụy Nguyên Xuân cũng là dấu hỏi đầy đầu.

Chỉ có Tần Hà như có điều suy nghĩ, dường như nghĩ đến cái gì, lật nhìn miếng ruột già heo đang gấp, trên mặt cũng lộ ra vẻ ghê tởm ghét bỏ.

“Gia, sao vậy?” Vương Thiết Trụ không nghĩ ra liền nhìn về phía Tần Hà.

“Không sao cả, bọn họ chỉ là ăn không quen, ngày thường luôn ăn món sang quý.”

“Ồ.”

“Tối, ăn nhiều một chút, hương liệu khó kiếm, đừng để lãng phí.” Tần Hà bỏ miếng ruột già đã gấp lên vào chén Vương Thiết Trụ.

Chương 464 – Một cái cũng không bỏ sót

Một bữa tiệc vui, ngoại trừ ba người chạy mất dạng, những người còn lại đều là cực kỳ hân hoan vui vẻ.

Tần Hà ăn xong cũng không ở lại lâu, ra cửa rẽ ngoặt đi thăm hỏi Hoàng A Bà bán thức ăn.

Hoàng A Bà một thân đầy mụn vá đang rửa rau trong sân, trong sân nhà tràn đầy cây trái, bà luôn có thể tận dụng hết mỗi một góc không gian bên trong đình viện, bà rửa rau rất chậm rãi, rất nhẹ nhàng, nhưng cũng rất cẩn thận.

Vật có muôn loài, người có muôn loại.

Từ trước đến giờ dường như trên người bà chưa từng xuất hiện cảnh tượng làm việc vội vàng hay gấp gáp.

Giống như Dương Xảo Nhi, Hoàng A Bà cũng là yêu tinh thảo phong thành người.

Dương Xảo Nhi là cá trắm đen, Hoàng A Bà là con nhím.

Bởi vì tập tính yêu loại cho nên dù là sau khi thảo phong thành người thành công, vẫn sẽ để lại dấu vết rất rõ ràng.

Dưới bóng cây có một thanh niên đang niệm đọc thi thư, đi qua đi lại, đây là đang chuẩn bị cho kỳ ân khoa sắp tới.

Y là con trai độc nhất của Hoàng A Bà, Hoàng Bình An.

Ba ngày trước, Hoàng Bình An đi miếu Thanh Ngu tiên nhân cầu nguyện ba điều.

Ước nguyện thứ nhất là mẫu thân sống lâu trăm tuổi, ước nguyện thứ hai là thiên hạ quốc thái dân an, ước nguyện thứ ba là bản thân có thể tiến danh khoa cử.

Nhìn xem, một hài tử tốt biết bao.

Chuẩn bị bước chân vào “Cao khảo”, nhưng ước nguyện thứ nhất là mẫu thân sống lâu trăm tuổi, ước nguyện thứ hai là thiên hạ quốc thái dân an, cuối cùng mới đến bản thân mình.

Tư tưởng giác ngộ này, đạo đức tiêu chuẩn này.

Thế là trong khoảnh khắc này, cái đám khí bay trên đầu Hoàng A Bà giống hệt như quỷ vụ “khí Thần sứ” lượn lơ trên đầu Dương Xảo Nhi, trông có vẻ cực kỳ chói mắt.

Cảnh tượng yên bình ấm áp biết bao, mẹ hiền con hiếu thảo, Đều là tín đồ của mình, cũng đã cầu nguyện mong muốn bình an.

Đám Ngụy thần kia, rõ ràng là đang ngăn cản mình kiếm lấy công đức.

Như vậy thì không thể trách được bản đại tiên rồi.

“Đại quan nhân, ngài muốn mua thức ăn à?” Sau lưng Tàn Hà, Hôi Mễ Khâu đi theo sau hỏi.

Nó không nhìn thấy “khí Thần sứ”, trong lòng không khỏi suy đoán, không biết Tàn Hà cùng hai mẫu tử trong nhà này có quan hệ đặc thù gì hay không.

“Không mua.”

Tàn Hà vươn ngón tay điểm một cái, bỏ lại ấn trấn phong cùng thuật xác định mục tiêu rồi xoay người rời đi.

Hôi Mễ Khâu quan sát đánh giá một chút, vội vàng đuổi theo, nhắm mắt theo đuôi.

Sau đó, Tàn Hà lại đi tiệm tạp hóa hạc tiên.

Hạc tiên đeo kính lão, đang dựa bàn gậy bàn tính, tiệm tạp hóa có nhiều đồ đặc hơn, cũng lộn xộn hơn trước.

Giống như vậy, trên đỉnh đầu hạc tiên cũng có một đám “khí Thần sứ”.

Ông ta cũng bị chọn trúng.

” Ngụy thần hạ giới, lựa chọn Thần sứ ngẫu nhiên à?” Tàn Hà nhìn về phía Hôi Mễ Khâu.

Hôi Mễ Khâu vô thức nhớ đến cảnh tượng Tàn Hà chọn lựa ngẫu nhiên, gà trống nhỏ điểm ai ta liền chọn người đó, kết quả điểm qua điểm lại, lại chỉ điểm ở trên đầu hai tên xui xẻo.

Nhưng nó chỉ ngăn người một chút đã vội vàng quăng cảnh tượng đó ra sau đầu, nói: “Đại quan nhân, khả năng thần sứ tuyển chọn ngẫu nhiên không lớn, cụ thể lựa chọn như thế nào tiểu nhân cũng không rõ, nhưng nếu như để tiểu nhân tuyển chọn mà nói, khẳng định là chọn thân thể tốt dễ dàng phụ thân dễ dàng đoạt xá, ví dụ như một vài thể chất đặc thù có khí vận, có linh vận, nhưng đồng thời thực lực của mục tiêu phải tương đối kém, suy cho cùng cái chuyện đoạt xá này, thiếu một thứ thì sẽ kém hơn rất nhiều.”

(Linh vận: khả năng về tâm linh, có linh tính, kiểu như người có căn.)

“Có khí vận, có linh vận, thực lực còn yếu.” Tàn Hà lẩm bẩm nhắc lại, gật gật đầu.

Thảo phong thành người, tức là yêu nhiên nhân đạo.

Như vậy tất nhiên là có khí vận, không có khí vận thì đã không thể thảo phong thành công, linh vận, tất nhiên là yêu tinh có.

Thực lực yếu, vậy thì lại càng phù hợp.

Yêu tiên nhân đạo, con đường tu luyện cắt đứt, chỉ là người bình thường.

Tiếp đó, Tàn Hà lại đi đến rất nhiều nơi.

Gà trống tinh, viên hầu tinh, hoảng tinh, thần lẩn tinh, chim bói cá tinh, còn có heo rừng tinh, trai tinh, ma xà tinh cùng cóc tinh.

Địa phận Kinh thành, toàn bộ yêu tiên nhân đạo mà Tần Hà biết đều không có kẻ nào bị bỏ sót.

Tần Hà càng xem càng cău, khốn kiếp, người ta khó khăn lắm mới thảo phong thành người, thậm trọng cần thận nhiệt tình sinh hoạt.

Tựa như gà trống tinh, ba mươi năm chuông sáng trống chiều, không ngại mưa gió, chưa bao giờ báo sai giờ giấc.

Viên hầu tinh mở tiệm rượu, bán rượu giá thấp, khắp đường phố lân cận xung quanh đều khen rượu uống rất ngon, mọi người đều thích đến đó.

Cóc tinh bán bánh nướng, đi sớm về khuya, già trẻ không gạt.

Ma xà tinh là một đại phu, đi khắp hang cùng ngõ hẻm, xem bệnh chỉ lấy tiền thuốc, đã chữa cho không ít nhà nghèo khổ.

Bọn họ làm gì đụng chạm đến các người, trêu chọc các người à? Muốn một lưới bắt hết bọn họ?

Đám khốn nạn không có phẩm chất không có đạo đức.

Tần Hà tiếp tục mở rộng phạm vi.

Kinh thành lớn như vậy, khẳng định sẽ bỏ sót không ít yêu tiên nhân đạo.

Thế là hai ngày kế tiếp, Tần Hà đã mang theo Hôi Mễ Khâu đi vòng quanh khắp thành.

Chương 465 – A Kỳ Na

Ngay vào thời điểm Tần Hà đang bận rộn, một đám người khác cũng đang bận rộn.

Liễu phủ.

Đêm đến.

Cả tòa Liễu phủ rộng lớn như vậy chỉ có hai ba ngọn đèn đuốc mờ ảo, trông có vẻ âm u tĩnh mịch.

“Két~”

Cửa sảnh phụ từ từ mở ra.

Một nam tử mặc áo choàng đen cất bước đi vào, cánh cửa kia lại “Két~” một tiếng, chậm rãi đóng lại.

“Chư vị, đợi lâu.” Nam tử khoác áo choàng đen chậm rãi cúi mũ xuống, giọng nói hơi khàn khàn.

Đây là một nam tử trung niên có thân hình cao gầy, bờ vai rộng hơn so với người bình thường, để tóc tết như đuôi chuột, hốc mắt sâu hoắm, hai tai rũ xuống dài qua đầu gối.

Bên trong hốc mắt sâu, con ngươi u ám giống như là quỷ hỏa đang nhảy nhót.

Liễu Trường An đứng ở vị trí trước nhất trong số hơn mười người, sau khi thấy rõ người đến, đồng tử đột nhiên co lại thành đầu kim, giống như là bị điện giật, vội vàng phát tay áo cúi chào, quỳ xuống đất hô: “Nô tài Liễu Trường An, bái kiến A Kỳ Na đại nhân, cung vãn Vương ta thánh an.”

Liễu Trường An vừa quỳ xuống, tất cả hơn mười người còn lại lập tức đều lộ vẻ chấn động, nhao nhao cúi chào, quỳ xuống đất hô: “Nô tài bái kiến A Kỳ Na đại nhân, cung vãn Vương ta thánh an.”

A Kỳ Na chấp tay hướng về phương bắc, chậm lại nói: “Thánh cung an, tất cả đứng lên nói chuyện đi.”

“Tạ ơn đại nhân.” Mọi người nhao nhao đứng dậy.

Liễu Trường An liếc mắt nhìn Cam Đồ Cát ở bên hông cửa một cái, vội vàng nói: “Không biết A Kỳ Na đại nhân xuôi nam, nô tài không kịp ra nghênh đón, tội đáng muôn chết.”

Hôm qua Cam Đồ Cát đột nhiên tới cửa, yêu cầu ông ta triệu tập tất cả gian tế ẩn giấu trong quan trường Man Kinh, gồm cả đại triều có thân niên, nói rằng phía bắc sẽ có một đại nhân vật đến, có nhiệm vụ quan trọng muốn bố trí.

Liễu Trường An không dám sơ suất, đúng hạn gọi người đến chờ đợi.

Trong lòng âm thầm suy đoán, đại nhân vật chuẩn bị tới là vị nào.

Thời cuộc phát triển đến hôm nay, người có thực lực tương đương với An Ba Cốc cùng Nhĩ Mã Hồn đã không thể trấn giữ được tràng diện, bởi vì Thẩm Luyện, Đồ Bách Thú của Phi

Ngư Vệ gần như là trước sau đồng thời đột phá đến cấp bậc ngoại kinh, mặc dù phẩm cấp không cao, nhưng suy cho cùng vẫn là cao thủ ngoại kinh.

Dưới trướng Địch Vương, cao thủ ngoại kinh rất quý hiếm, chỉ có bốn người.

Nhưng cao thủ ngoại kinh tứ đại Tiên gia, bộ tộc thảo nguyên cùng với một số thế lực bên ngoài phụ thuộc vào Địch Vương thì có đến mười mấy người.

Nói không chừng là một trong số đó.

Cao thủ ngoại kinh dưới trướng Địch Vương đều là một mình đảm đương một phía, cho nên việc một mình đơn độc vượt qua nguy hiểm tiến vào Man Kinh có khả năng không lớn, lỡ như tổn thất một người, thì sẽ thương cân động cốt.

A Kỳ Ca chính là tấm gương.

Nhưng Liễu Trường An chẳng thể ngờ rằng, người tới không chỉ là một trong tứ đại ngoại kinh dưới trướng Địch Vương, còn là người mạnh nhất trong số đó – Đại thống lĩnh tối cao của Bát Bộ, Tả Đốc Hầu, A Kỳ Na đại nhân.

Năm năm trước đã có tin đồn, thực lực hắn ta đã đạt tới ngũ phẩm.

Cam Đồ Cát biết người tới là A Kỳ Na, nhưng y lại không có ý định tiết lộ nửa chữ.

“Chuyện bản thống lĩnh xuôi nam lần này chỉ là ý định nhất thời, không trách người.” A Kỳ Na nói với giọng điệu ôn hòa.

“Tạ ơn đại nhân thứ tội.” Liễu Trường An thở phào nhẹ nhõm.

Nghe lời nói xét âm thanh, nghe âm thanh xét ngữ điệu.

Trước đây Bát Bộ đã âm thầm gặp phải một loạt thất bại ở Man Kinh, hao binh tổn tướng, Liễu Trường An lo lắng không yên, rất sợ bị A Kỳ Na trách tội xuống, khiến ông ta chết không có chỗ chôn.

Một câu nói này của A Kỳ Ca, xem như đã cho ông ta một viên thuốc an thần.

Sau khi mọi người hàn huyên mấy câu, A Kỳ Na tiến vào chính đề: “Triều Lê thất đức, chiến tranh liên tiếp kéo dài

nhiều năm, sinh linh đồ thần, Vương ta nhận Thánh đức trời cao, ý chí xuôi nam giành lấy chính quyền kiên định như bàn thạch, trong lúc chư vị đồng tâm hiệp lực, không được sinh nghi.”

Hơn mười người trong phòng vừa nghe vậy, trên mặt đều lộ ra vẻ kích động.

Năm ngoái A Kỳ Ca nhập quan gặp phải thất bại thảm hại, Địch Vương bất đắc dĩ chỉ có thể lui binh, mùa đông đến lại gặp phải một trận tuyết tai, vô số dê bò, người, súc vật bị chết rét.

Mãi cho đến giữa hè, phía bắc hoàn toàn không có truyền tới tin tức xác thực nào.

Mọi người không khỏi bắt đầu lo lắng, phải chăng là Địch Vương đã mất hết chí khí, bỏ qua ý định nhập quan thay thế Đại Lê?

Suy cho cùng dị tộc nhập quan lập triều không phải là một chuyện đơn giản, năm đó thời kỳ Nhung tộc toàn thịnh xuôi nam cũng phải hao tổn cả mấy thập niên.

Thân là gian tế người Hán, Địch Vương một ngày không nhập quan, bọn họ liền một ngày không an lòng.

Chỉ khi nào Địch Vương nhập quan lập triều, bọn họ mới có thể chân chính an tâm hưởng thụ vinh hoa phú quý.

A Kỳ Na nói những lời này, đã tiêm cho bọn họ một liều thuốc trợ tim.

“Trời phù hộ Đại Địch!”

Liễu Trường An nắm chặt hai tay, sắc mặt phấn chấn.

“Trời phù hộ Đại Địch!”

“Trời phù hộ Đại Địch, Vương ta thần vũ!”

“....”

Những người còn lại cũng rồi rít phụ họa.

Ánh mắt tựa như quỷ hỏa của A Kỳ Na quét qua đám người, hài lòng gật gật đầu, nói: “Lần này xuôi nam, ta muốn chặt một cánh tay của Lê đình, cần chư vị dốc sức tương trợ.”

“Xin A Kỳ Na đại nhân chỉ rõ, chúng ta có phải vào nơi dầu sôi lửa bỏng cũng không ngăn ngại.” Liễu Trường An ôm quyền nói.

” Rất tốt, dũng khí rất mẫu mực.” A Kỳ Na khen ngợi một câu, tiếp đó chậm rãi nói ra mục đích chuyến này: “Lê đình lung lay, có điều yếu mà không đổ, tất cả đều là vì quốc khố còn có lương thực, tiền lương bổng chống đỡ, nếu có thể cắt đứt nguồn này, liền có thể chặt đứt một cánh tay Đại Lê, rút củi đáy nồi.”

Ánh mắt Liễu Trường An hơi hơi sáng lên, nói: “Đại nhân chỉ chính là Ngụy Trung Lương?”

Cái lão câu Ngụy Trung Lương này, dựa lưng vào hoàng quyền, khuấy cả trong ngoài triều đình đến chướng khí mù mịt, thế như nước với lửa cùng đảng Đông Lâm, đã đấu với nhau không biết bao nhiêu trận lớn nhỏ, số người phụ thuộc vào Yêm đảng của ông ta không nhiều, nhưng lại luôn chiếm lợi nhiều, chịu thiệt ít.

Ngang ngược phách lồi, hư thối đến chảy mủ, nhưng ông ta có một sở trường đặc biệt không thể khinh thường.

Đó chính là vợ vét thuế ruộng.

Những năm qua Đại Lê vừa phòng thủ biên cương vừa dẹp loạn, đụng binh liên tục nhiều năm, hao tổn rất nhiều lương bổng, tất cả đều là Ngụy Trung Lương cạo vét từ vùng đất Giang Nam giàu có và sung túc.

Thuế mỏ, thuế thương nghiệp, thuế tàu thuyền, thuế muối thuế sắt, thuế xe ngựa, thuế cửa khẩu các nơi, thuế dẹp loạn,... Đủ các loại thuế nhiều vô số kể, Giám sát thuế, Đốc suất đội lương thực, Đốc suất đội lương bổng,... phải đi ra ngoài càng ngày càng nhiều, từng nhóm từng nhóm thái giám phải đi phương nam, phái ra biên quan, từng thuyền từng thuyền chở lương thực cùng bạc lương bổng thông qua Đại Vận Hà vận chuyển đến Kinh thành, nỗ lực duy trì sự thống trị của vương triều Đại Lê đang lung lay sắp đổ.

Những tên Giám thuế kia tác oai tác phúc ở phía nam, hơi có điều làm trái liên tịch thu tài sản diệt tộc, nhưng bọn họ thực

sự có thể lấy được lương thực cùng lương bổng, đồng thời cũng hoàn toàn đứng ở thế đối đầu với đảng Đông Lâm.

Song phương đối chọi gay gắt, không cách nào hòa giải.

“Không sai, chính là Ngụy Trung Lương.”

A Kỳ Na hài lòng nhìn Liễu Trường An, nói: “Ngụy Trung Lương của Yêm đảng cùng kẻ sĩ Đông Lâm có thể như nước với lửa, Ngụy Trung Lương lại là một con chó già không còn mấy hơi thở, hiện tại còn đang bị tân hoàng nghi kỵ, trước mắt chính là thời cơ tuyệt vời để diệt trừ ông ta.”

” Ngụy Trung Lương vừa chết, Đông Lâm nhất định thừa cơ đuổi giết Yêm đảng, nhổ sạch tận gốc, đến lúc đó, lấy cái tính nết của đám người Đông Lâm kia, Lê Đình sẽ dừng hòng lại lấy được một cắc bạc hay một hạt lương thực nào từ Giang Nam nữa.”

Liễu Trường An nghe vậy thì nhiệt huyết trong lòng sôi trào, thật ra thì ông ta cũng đang thử nghiệm thực hiện kế hoạch của A Kỳ Na.

Vài ngày trước tàu chương vạch tội Điền Nhĩ Canh, tâm phúc của Ngụy Trung Lương, cũng có người của ông ta sắp xếp, nhưng ông ta không dám mạnh tay hết sức, chỉ có thể núp ở phía sau đảng Đông Lâm nói bóng nói gió.

” A Kỳ Na đại nhân như ngọn đèn soi sáng, khiến chúng ta hiểu ra.”

Liễu Trường An nói với điệu bộ nịnh nọt tăng bốc, còn nói: “Vài ngày trước, Dương Sở Tu, Dương Duy Viên công kích thủ lĩnh ngũ hổ Thôi Trình Tú của Yêm đảng, ngôn từ gay gắt, có điều Lê Đế không bàn luận hay tỏ thái độ gì, cũng không hạ chỉ khiển trách, e là đã động sát ý.”

“Không sai.” A Kỳ Na gật gật đầu, lạnh lùng nói: “Bây giờ chúng ta phải thêm một cây đuốc, Đông Lâm đã bị Yêm đảng chèn ép quá lâu, lá gan bọn họ quá nhỏ, sợ đầu sợ đuôi, kéo dài lâu ngày thì đêm dài lắm mộng, nhất định phải giải quyết dứt khoát, thừa dịp Lê Đế chưa hiểu rõ thế cục, diệt trừ Ngụy Trung Lương cùng Yêm đảng của ông ta.”

“Nô tài hiểu rõ.” Liễu Trường An nghiêm túc gật đầu.

Tiếp đó, dưới ánh nến chập chờn, đám người lại mur đồ bí mật hồi lâu, cuối cùng mới tản đi.

Không có ai chú ý tới, hoặc là nói không có người chú ý đến, ở bốn phía sảnh phụ, có mấy con chuột nhất đang bò qua lại kiếm ăn.

Chương 466 – Bước đầu tiên trong kế hoạch

Sáng sớm hôm sau, chim khách bay xuống ngọn cây, riu ra riu rít.

“Két~”

Tiếng then cửa ma sát khiến người ta ghê răng vang lên, cửa phòng thiêu thi số bảy trong lò hỏa táng từ từ mở ra, Tần Hà vừa ngáp vừa bước ra ngoài, vươn vai đón nắng ban mai ấm áp, lập tức cơ bắp toàn thân phát ra tiếng vang đom đóp.

Đứng trong chốc lát, Tần Hà nói với vào trong phòng: “Thiết Trụ, cửa này phải sửa lại đi, lần trước sửa chưa triệt để.”

“Vâng, gia.” Tiếng Vương Thiết Trụ truyền tới từ bên trong, qua một lát sau, nó xách thùng tro cốt từ bên trong đi ra, cười tít mắt nói: “Gia, hôm nay ta làm một bữa ngon đi.”

“Người muốn ăn cái gì?” Tần Hà nhìn về phía nó.

Vương Thiết Trụ theo bản năng nhìn quanh bốn phía một vòng, vừa định mở miệng, lại nghe Tần Hà cạ lời, nói:

“Không phải là ngươi lại muốn ăn thịt bò chứ, không sợ Lamborghini thật sự liều mạng với ngươi à?”

“Gia, không phải ăn thịt bò.”

Vương Thiết Trụ vội vàng lắc đầu, nói: “Ta cảm thấy món ruột già muối tiêu trong tiệc cưới của Trường Thọ đại ca lần trước ăn rất ngon, hay là chúng ta lại làm một lần, bỏ thêm chút ớt, gọi cả Tiểu Điều đến, con bò kia thì thôi đi, nó ăn quá nhiều, một bộ lòng cũng không đủ cho nó ăn.”

“Bỏ thêm ớt?”

Tần Hà ý động, nhưng trong đầu lại đột nhiên xuất hiện cảnh tượng Ngụy Vũ cắt trĩ, thế là lắc đầu: “Cái kia, gần đây ta có hơi mắc ói, qua đợt này rồi hẳn nói.”

Vương Thiết Trụ không rõ nguyên do, nghĩ bụng lại chỉ có thể ăn màn thầu gặm nhân sâm, trong miệng nhạt nhẽo đến không có mùi vị a ~

Đang nói chuyện, Hôi Mễ Khâu với dáng vẻ phong trần mệt mỏi, mặt đầy sương đêm bước từ cửa lớn lò hỏa táng vào, nhìn thấy Tần Hà vội vàng bước nhanh về phía trước: ” Đại quan nhân, tiểu nhân dò xét được tin tức quan trọng.”

Tiếp đó, Hôi Mễ Khâu liền báo lại chuyện xảy ra ở Liễu phủ tối hôm qua, nói hết một năm một mười.

“Cái tên A Kỳ Na này là phẩm cấp gì?”

Tần Hà vừa nghe A Kỳ Na đã tới Kinh đô, lập tức hưng phấn đến xoa tay.

Mặt mày Hôi Mễ Khâu như là đang dâng hiến bảo vật, xòe một bàn tay ra: “Đại quan nhân, A Kỳ Na là đệ nhất cao thủ Địch Quốc, ngũ phẩm ngoại kinh trở lên, không loại trừ khả năng đã đạt tới lục phẩm.”

“Ha ha, ta đã nói rồi sáng sớm chim khách ríu ra ríu rít, khẳng định là có chuyện tốt.” Tần Hà cười như hoa nở, ngũ phẩm hay là lục phẩm không quan trọng, quan trọng là, hẳn ta là đệ nhất cao thủ Địch Quốc.

Cái “đệ nhất” này, không phải tầm thường.

Nếu người kéo Hồ tộc ra, phần thưởng từ thất phẩm, bát phẩm Hồ tộc cũng chưa chắc so được với hẳn ta.

Ban đầu giữ lại đám người Liễu Trường An kia không động tới, thật là quá chính xác.

Có ông ta còn ở, không lo không có cá lớn chui vào lưới.

“Người ở đâu?” Tần Hà vội vàng truy hỏi.

“Ách... Hôi bẩm đại quan nhân, hẳn ta... Hẳn ta rời đi Liễu phủ, không rõ hướng đi.” Hôi Mễ Khâu có chút lo lắng căng thẳng, rất sợ Tần Hà nổi giận.

“Không xác định được hành tung... Đúng là đáng vẽ mà cá lớn nên có.” Tần Hà gật gật đầu, nói: “Bước đầu tiên trong kế hoạch của bọn họ là gì?”

Thấy sắc mặt Tần Hà như thường, Hôi Mễ Khâu không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vội vàng nói: “Bọn họ dự định tập trung hỏa lực vào Ngụy Trung Lương, bước đầu tiên là phái một người tên là Kim Tam Hà, mang theo vài người kết giao với hai vị Ngự Sử Đại Phu của đảng Đông Lâm, cũng chính là Dương Sở Tu cùng Dương Duy Viên, vừa gia nhập cũng vừa giật dây bọn họ trực tiếp tố cáo mười tội lớn của Ngụy Trung Lương, trước tiên làm cho thế cục trở nên gay gắt rồi xem tiếp mà làm.”

“Ngược lại là bình tĩnh không nóng nảy, còn biết lấy Đông Lâm làm thương để dùng.” Tần Hà gật gật đầu, nói: “Được rồi, ta biết rồi, ngươi nhìn chăm chăm bọn họ chút, có gió thổi cỏ lay gì thì kịp thời báo cáo cho ta.”

Nói xong, hắn liền chấp tay sau lưng rồi trực tiếp rời đi.

“Ách... Trụ, Trụ gia, có vẻ như đại quan nhân không vội vã ra tay với mật thám Dịch Lỗ nhỉ?” Hôi Mễ Khâu nhìn theo bóng lưng của Tần Hà, cảm thấy hơi khó hiểu, lúc này vừa mới nghe xong bước đầu tiên trong kế hoạch, đại quan nhân đã đi rồi, phía sau còn chưa nói đâu.

Kế hoạch của A Kỳ Na cùng Liễu Trường An, chính là hết vòng này đến vòng khác, nếu như hành động trót lọt, mười cái mạng Ngụy Trung Lương cũng không đủ lấp.

“Gia vẫn luôn như vậy, ngài ấy thích đi chơi, cứ giám sát đi, mấy ngày nữa khẳng định quan trường sẽ vô cùng náo nhiệt, ngươi thăm dò cẩn thận một chút, có chuyện gì hay phải kể cho ta nghe.” Vương Thiết Trụ nói.

“Vâng, Trụ gia.” Hôi Mễ Khâu vội vàng đồng ý.

Vương Thiết Trụ nhìn nó một cái, đột nhiên lộ ra vẻ mặt tràn đầy bí hiểm, hỏi: “Người biết chơi chết một người, cần mấy bước không?”

Hôi Mễ Khâu sững người, mặt đầy khó hiểu lắc đầu.

Vương Thiết Trụ nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Bước đầu tiên, chơi; Bước thứ hai, chết.”

“Nhanh như vậy?”

“Học được chưa?”

“Cái này... Hình như là học được rồi.”

“Học được rồi thì sửa cửa đi.”

“A?”

...

Thành bắc, nha thự Ngự sử đài.

Tần Hà tìm một nhà cửa hàng bán bánh bao sáng ở gần đó, bánh bao thịt to, vỏ mỏng, nhân nhiều.

Sáu văn tiền một cái, Tần Hà ăn sáu lồng.

Ông chủ cửa hàng bánh bao nhìn mà ngu người, vị khách quan trước mắt này không phải lực phu cũng không phải hiệp khách, mà là một quan nhân đầu đội ô sa, thân mặc áo bào xanh, râu ria cắt tỉa gọn gàng, nho nhã lịch sự, nhưng lại là một người ăn rất được, ông ta chưa từng nghe nói có vị quan viên nào trong Ngự sử đài Kinh thành độ lượng như vậy.

Ăn xong bánh bao, thanh toán xong xuôi, Tần Hà đứng dậy, lúc này ở phía đối diện cửa hàng bánh bao, có hai tên quan viên đang ngồi cỗ kiệu nhỏ đi ra từ cửa lớn nha thự, gia đình đợi ở bên ngoài vội vàng tiến lên nghênh đón, sau đó nâng kiệu nhỏ đi qua bên cạnh cửa hàng bánh bao.

Tần Hà đi qua, đứng trên đường lớn hô to: “Tại hạ Kim Tam Hà, Biên tu Hàn lâm viện, có chuyện quan trọng muốn thương lượng cùng hai vị Dương Sở Tu cùng Dương Duy Viên đại nhân.”

Gia đình Dương Sở Tu đi đi ở phía trước thấy Tần Hà thân mặc quan y, không dám trách mắng, vội vàng dừng lại.

Dương Sở Tu vén màn kiệu lên, nhìn Tần Hà với vẻ hơi cảnh giác cùng nghi hoặc, hỏi: “Hóa ra là Kim đại nhân Hàn lâm viện, không biết Kim đại nhân ngăn lại chúng ta là vì chuyện gì?”

“Chuyện rất quan trọng, có thể mời hai vị Dương đại nhân mượn một bước nói chuyện?” Tần Hà bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Cái này...” Dương Sở Tu nhìn thoáng qua bốn phía, do dự một chút, gật gật đầu, nói: “Được rồi.”

Nói xong hắn ta đi ra kiệu nhỏ, lại gọi Dương Duy Viên ở phía sau cùng đi đến trước mặt Tần Hà, “Kim đại nhân, là chuyện quan trọng gì, ngài có thể nói.”

Tần Hà khẽ mỉm cười, chậm rãi vươn ra một bàn tay, hỏi: “Xin hỏi hai vị đại nhân, đây là cái gì?”

Dương Sở Tu mặt đầy khó hiểu cũng vươn tay ra, không chắc chắn nói: “Đây là... Năm?”

” Không đúng, là bàn tay.”

Tần Hà toét miệng cười, vừa dứt lời, hắn đã giơ tay lên, nhanh như chớp tát thẳng vào mặt Dương Sở Tu, “Ba” một cái bạt tai.

Tiếp đó lại tát vào mặt Dương Duy Viên, “Ba” một tiếng, lại là một cái bạt tai.

Khá lắm, hai người trực tiếp xoay vòng vòng tại chỗ mấy vòng, răng đều bay ra.

Chương 467 – Đánh mặt sẽ tổn thương lòng tự tôn

Gia đình hai nhà ngơ ngác đứng nhìn.

Đại nhân nhà mình vừa tiến lên, chưa nói hai câu thì đã bị đánh!

Biến hóa xảy ra quá nhanh, vừa nháy mắt một cái đại nhân nhà mình đã xoay vòng vòng rồi ngã xuống đất rồi.

“Lão gia ~”

“Lão gia ngài thế nào?”

“Mau tới đây, lão gia bị đánh.”

“Đánh hắn, đừng để cho hắn chạy!”

“...”

Đám gia đình luống cuống tay chân đỡ người dậy, mấy tên gan lớn còn xông đến trước mặt Tần Hà kêu gào muốn động thủ, nhưng đến trước mặt Tần Hà rồi thì lại không xuống tay được.

Tần Hà mặc một thân quan phục, có uy nghiêm triều đình trên thân.

Từ xưa tới nay, dân không thể đấu với quan.

Đánh quan sẽ bị lưu đày, giết quan xem như tạo phản, cái nào cũng là tội nặng.

Đừng nói là giết, người chỉ cần dám trừng mắt với quan một cái, cũng đã muốn móc mắt người ra rồi.

“Nhớ đây, lão tử tên là Kim Tam Hà, hôm nay chính là thấy chủ tử các ngươi ngựa mất, ta liền đánh.” Tần Hà rít răng, bỏ lại một câu cực kỳ phách lối rồi nghênh ngang rời đi.

Đám gia đình lập tức tức giận đến ngựa rãng, nhưng lại chẳng thể làm gì.

Qua một hồi lâu sau, dưới sự trợ giúp của đám gia đình, Dương Sở Tu cùng Dương Duy Viên mới run run rẩy rẩy đứng lên được.

Trên mặt hai người, vết bàn tay màu đỏ tươi hằn lên một cách rõ ràng giống như được vẽ lên, nửa bên mặt cũng sưng thành bánh bao.

“Người đâu?”

“Kim Tam Hà đâu?”

“Dám đánh ta, ta muốn giết chết hắn ta!!”

Hai người hơi hơi tỉnh hồn lại, lập tức cắn răng nghiêng lợi, phần nộ gào thét như sấm động.

Bọn họ đều là Đại phu Ngự sử đài, chính lục phẩm.

Còn Kim Tam Hà chỉ là một Biên tu nho nhỏ ở Hàn lâm viện, tòng thất phẩm.

So về chức quan thì to hơn Kim Tam Hà, so về người thì cũng nhiều hơn Kim Tam Hà.

Huống chi Ngự sử đài còn chịu sự quản lý của Đốc sát viện, hoàn toàn độc lập với Lục bộ, có thể nghe phong thanh tấu

chuyện, giám sát bách quan.

Từ xưa tới nay, Ngự sử gặp quan lớn một cấp!

Từng thấy phách lối, nhưng chưa từng thấy ai phách lối như vậy.

Chỉ là một quan nhỏ thất phẩm trong nha môn thanh thủy, không thù không oán, vừa đi lên đã cho hai bạt tai.

Ai cho người dũng khí?

Việc này mà nhịn thì sẽ còn phải nhẫn nhịn thêm điều gì nữa!

Lui một vịn bước, xem như người muốn đánh, cũng phải nói rõ lý do, hơn nữa đừng có đánh mặt.

Đánh người không đánh mặt, đánh mặt tổn thương lòng tự tôn!

“Kim Tam Hà, người chờ đó cho ta, ta cùng người không đội trời chung.”

“Không đội trời chung!”

“Không đánh rớt được mũ ô sa của người ta thì không làm người!”

“Thề không làm người!”

Nhất thời, cả con phố đều là nhị Dương tức giận đến mất kiểm soát, một xướng một họa mắng chửi.

(Nhị: hai (số), còn có nghĩa là người ngu ngốc hoặc ngu ngốc, rác rưởi hoặc bất tài...)

.....

Ăn uống no nê, ngũ chỉ cô nương lại được thỏa mãn hai lần, tâm trạng của Tần Hà rất tốt.

Sau khi thông thả nhàn nhã đi dạo ăn uống một vòng, hần trở lại lò hỏa táng.

Hôm nay, Tần Hà dự định hoàn thành một việc lớn: Một lần nữa thăng cấp cái xeng đen lớn.

Đối với Tần Hà hiện giờ, phẩm chất của xeng đen đã không thể theo kịp tốc độ phát triển thực lực của hần.

Trước đây có thể sử dụng mà không có chỗ nào bất lợi, hoàn toàn là bởi vì thực lực địch nhân quá nát.

Nếu thật sự gặp phải một nhân vật hung hãn có thể đánh tám lạng nửa cân với Tần Hà, dùng sức đập xẻng đen một cái, rất có thể trực tiếp đánh vỡ xẻng đen thành mảnh vụn.

Đương nhiên, nếu rút pháp lực vào xẻng đen, giúp nó có uy năng pháp lực đối địch, vậy thì là một chuyện khác.

Dù có nói bao nhiêu lời thì kết quả vẫn vậy, một cái xẻng tốt là lúc nào cũng phải có.

Không có không được.

Trở lại phòng thiêu thi, Vương Thiết Trụ cùng Hôi Mễ Khâu cũng không ở trong phòng, tám chín phần mười là đã đi ăn ở đâu đó.

Tần Hà trực tiếp đóng cửa khóa lại, lại khởi động đại trận, ngăn cách trong ngoài.

Sau đó lại dọn cái đe cùng búa rèn ra, đây là dụng cụ trước đó hắn đã mua từ Thiết Tam Thất.

Châm lửa đốt than đá, lại bỏ xẻng đen vào lò, bắt đầu làm việc.

Ngọn lửa Nam Minh Ly Hỏa cháy rùng rục mạnh mẽ, chẳng mấy chốc đã nung đỏ xẻng đen.

Tần Hà không trì hoãn, đưa tay nắm lấy, vung búa liên đập.

Búa mạnh mẽ đập xuống, xẻng đen được bổ thêm tinh hoa huyền thiết nên đã là vật phi phạm, không có xỉ sắt bắn ra, mà chỉ xì xì bốc ra từng tia khói xanh.

Đó là tạp chất bên trong xẻng đen, dưới Nam Minh Ly Hỏa thiêu đốt cùng búa mạnh đập rèn liên tục, nó bị phân giải rồi đốt cháy thành khí.

“Cheng~ Cheng~ Cheng~”

Tần Hà đập mạnh từng búa, từng búa xuống, lực đập cùng tốc độ mỗi lần đánh xuống đều khác nhau, nhưng lại không khiến cho người ta cảm thấy “loạn”, ngược lại còn có dáng vẻ lôi cuốn tự nhiên.

Giống như là những nốt nhạc xâu chuỗi với nhau, nốt nhạc hỗn loạn sẽ thành tạp âm, còn nốt nhạc có cảm xúc và nhịp điệu, chính là âm nhạc.

Mắt thường có thể thấy, dưới sự tôi luyện của Tần Hà, xẻng đen từng chút từng chút thu nhỏ lại.

Đánh xong đợt nung đầu tiên lại bỏ xẻng vào lò, đợt nung thứ hai tiếp tục.

Sau đó là đợt nung thứ ba, thứ tư.

Cho đến đợt nung thứ chín, búa rèn đánh xuống không còn khói xanh bốc lên, Tần Hà mới dừng lại.

Mà lúc này xẻng đen đã thu nhỏ lại chỉ còn một nửa, thoát nhìn, nó giống như một khối thủy tinh nung đỏ, không có bất kỳ một tạp chất nào, bên rìa trong suốt sáng bóng, phản xạ ra tia sáng rực rỡ.

Ngay sau đó, Tần Hà từ không gian dưới nách lấy ra thứ quan trọng nhất trong lần rèn vũ khí lần này: Một sợi khí hỗn độn.

Một sợi khí hỗn độn: Đây là một sợi khí đến từ thế giới hỗn độn, là nguồn gốc vạn vật, diệu dụng vô cùng.

Đây là vật thần di để đó không dùng đã lâu.

Khí hỗn độn rất nhạt rất nhạt, giống như một sợi hơi khói.

Nhưng chỉ một sợi này lại nặng tựa như vạn quân, Tần Hà dùng lực lượng bản thể cộng thêm một loạt các công pháp như Man ngư kinh gia trì, vẫn cảm thấy nó nặng trĩu như là sơn nhạc. Nếu không phải là có trận pháp, giờ khắc này sợ rằng phòng thiêu thi đã bị lún xuống.

Lại cẩn thận quan sát, khí hỗn độn trông như một cuộn tơ tằm không có màu sắc.

Nó không có màu sắc, hoặc cũng có thể nói, nó có tất cả mọi màu sắc.

Nếu cẩn thận nhìn chăm chú vào nó, có thể thấy được màu đen trắng giao nhau, còn có đủ màu sắc rực rỡ.

Nhưng vừa chớp mắt một cái, những sắc màu kia lại biến mất không thấy gì nữa, vô cùng thần kỳ.

Tần Hà thử thao túng nó.

Phát hiện, khí hỗn độn có thể nhẹ nhàng nâng lên, nhưng chỉ cần hơi dùng sức, nó sẽ lập tức trở thành “hư vô”, xuyên qua

ngón tay, giống như là đột nhiên biến thành linh thể, không có vật thật.

Căn bản là không có cách nào nắm được nó.

Nhưng việc này không làm khó được Tần Hà, 《 Hồn độn bảo điển 》 mới ra lò, có toàn vẹn tất cả bí ẩn hồn độn chi vật, mà khí hồn độn chỉ là một loại hồn độn vật không hề được coi là đặc thù.

Chỉ nghe trong miệng Tần Hà khẽ lẩm bẩm, bàn tay hần rất nhanh có những đường vân phức tạp nổi lên, một tầng chồng lên một tầng, cho đến khi chồng đến chín tầng, ngay tức thì toàn bộ bàn tay lóe lên thần quang, có vô số phù văn hình song ngư lúc ẩn lúc hiện, chìm chìm nổi nổi.

Tiếp đó, Tần Hà đưa tay tóm lấy, lúc này hần đã có thể cầm khí hồn độn trong lòng bàn tay.

Hần chậm rãi bỏ khí hồn độn vào phôi xẻng, sau đó quơ lấy búa lớn mạnh mẽ đập xuống.

Hồn độn hóa âm dương, âm dương hóa ngũ hành, ngũ hành phát triển thành vạn vật.

Thiên địa thuở sơ khai, thiên địa một mảnh hồn độn.

Hôm nay, Tần Hà lấy Nam Minh Ly Hỏa làm lò, lấy hồn độn làm tài liệu, lấy xẻng đen làm phôi, rèn một thanh thần binh thuận tay tuyệt thế – Xẻng hồn độn!

“Rầm!!”

Búa lớn mạnh mẽ đập nện xuống, có vô số điện xà từ dưới mặt búa chui ra, bao trùm toàn bộ khí hồn độn, làm cho cả căn phòng thiêu thi biến thành một vùng sáng chói mắt.

....

Cùng lúc đó, bên ngoài.

Bầu trời vốn đang là mặt trời chói chang trong thời gian ngắn ngủi đột nhiên tối lại với tốc độ mà mắt thường có thể trông thấy, ngay sau đó liền có mây đen cuộn cuộn, cuồng phong nổi lên, cả tòa Kinh thành rộng lớn như vậy trong nháy mắt đã giống như tiến vào thời điểm chạng vạng tối.

Mây đen chậm rãi hạ xuống, càng dần càng áp xuống thấp, cuối cùng che phủ lại toàn bộ Kinh thành, mang theo lực áp bách mạnh mẽ khiến người ta sợ hãi.

“Đùng ùng ~ ~”

Một con điện xà đột nhiên vạch sáng bầu trời, tiếng sấm rền đinh tai nhức óc.

Vô số người run sợ nhìn điện xà trên trời, trong mắt tràn đầy sợ hãi, trong lòng giống như bị một tảng đá đè nặng, lo lắng bất an, ngay cả thở cũng không ra hơi.

Mây đen áp thành thành sắp diệt ~!

Cũng không biết đám mây đen bất ngờ kéo đến này, là sắp mưa, hay là muốn đánh người.

Chương 468 – Nghịch thiên bổ pháp

Theo thời gian trôi qua, điện xà trong lôi vân càng lúc càng nhiều, mỗi một tiếng sấm rền vang đều có hàng trăm hàng ngàn điện xà đang chạy quanh, chấn động đến muốn điếc cả màng nhĩ.

Mà trận sấm sét này, kéo dài đến hơn nửa canh giờ.

Lần này đừng nói là người tu luyện, ngay cả người bình thường cũng biết.

Đây không phải là sắp mưa, mà là có thứ gì đó dẫn động Thiên lôi, rước lấy phần nộ của ông trời.

Khoảng thời gian này Kinh thành thường xuyên xuất hiện sấm sét giữa trời quang, đều là hướng về người mà đến.

Về phần người tu luyện, xúc cảm của bọn họ nhạy bén hơn, tất nhiên sẽ biết trước người bình thường một bước, nhưng vòng xoáy mây đen to lớn bao phủ gần như toàn bộ Kinh thành, không có chỉ hướng rõ ràng, cho nên cũng không thể nào phong tỏa mục tiêu.

Do vậy trong lúc nhất thời bọn họ cũng không rõ, là ai đang kích động phong vân.

Nhưng có một điều không thể nghi ngờ, có thể kích động phong vân trong một phạm vi lớn như vậy, tất nhiên là một tồn tại cực kỳ khủng bố.

Trong một sơn trang phổ thông nào đó ở ngoại thành, bóng lưng rộng lớn của A Kỳ Na đang như là một tia chớp điên cuồng không ngừng biến đổi phương vị, giống như là ma ảnh cuồng vũ, hắn ta nhìn thẳng lên trời, ánh mắt tựa như có thể xuyên qua lôi vân dày đặc thẳng đến bên ngoài chín tầng mây.

Qua một hồi lâu, hắn ta mới lẩm bẩm nói: “Thanh Ngưu Đại Tiên, người khuấy động phong vân là muốn mưu cầu cái gì?”

....

Phi Ngưu Vệ, Tinh lâu.

Thẩm Luyện đứng trên Tinh lâu, một thân áo trắng bị thổi bay phần phật, sắc trời màu trắng bạc từ phía chân trời xa xa tựa như nắng ban mai chiếu vào khuôn mặt thâm thúy của hắn.

Sau lưng, đám người Đồ Bách Thú, Quý Thành Lương, Vũ Văn Tĩnh cũng ở đây.

“Thiên địa dị tượng như vậy, sẽ không phải là ma đầu dưới đáy thiên lao sắp xuất thế chứ?” Quý Thành Lương hỏi, hắn ta theo bản năng nhìn về phía Đồ Bách Thú.

“Thiên lao không có động tĩnh gì khác thường.” Đồ Bách Thú lắc đầu.

“Vậy cũng chỉ có Thanh Ngưu Đại Tiên mới có năng lượng bậc này.” Vũ Văn Tĩnh nói.

“Mấy trăm năm khí số luân hồi, vương triều hưng suy, không biết Thanh Ngưu Đại Tiên lần này có đứng bên phía chúng ta hay không.”

“Ngụy Thần, Thủy tộc Long Cung, Tiên tộc Bắc Nguyên, ma đầu địa lao, quần hùng giang hồ, nói không chừng ngay cả Địa phủ cũng sẽ tới mò một chén canh, chỉ dựa vào chúng ta thì không thể chống đỡ nổi, Thanh Ngưu Đại Tiên dám đối địch cùng nhiều thế lực như vậy sao?”

“Tại sao không thể thử đối địch với cả thế gian, đó đều là tiên duyên!”

“Bình tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn, cùng lắm thì Phi Ngư Vệ ta chiếm núi làm vua.”

Mấy người ngơ ngác một lời ta một câu, Phi Ngư Vệ trong khoảng thời gian này có hy vọng cùng áp lực như là núi lớn, nếu Đại Lê xong, Phi Ngư Vệ cũng sẽ không còn tồn tại.

“Khách nhân đã lục tục kéo tới, kịch hay sắp mở màn.” Thẩm Luyện bỗng nhiên khẽ mỉm cười, nói: “Suy nghĩ kỹ một chút, còn có chút mong đợi nhỏ đấy.”

Mấy người liếc nhìn nhau một cái, cũng không biết Thẩm Luyện vì sao vẫn ung dung như vậy, ngay vào lúc bọn họ còn muốn nói điều gì đó, Thẩm Luyện bỗng nhiên thay đổi đề tài, hỏi: “Tính toán thời gian, A Kỳ Na sắp tới rồi phải không?”

...

Một khu dân cư thành nam.

An Trùng Cửu có vóc dáng khôi ngô ngẩng đầu nhìn trời, cười lạnh một tiếng: “Thanh Ngư Đại Tiên, đa tạ thi đàn của ngươi, đồ long sắp tới, tiên duyên ẩn hiện, không biết ngươi gia nhập, hay vẫn là không gia nhập đây?”

Trung Sơn Vương phủ thành tây.

Từ Hồng mặc một thân áo sam màu xanh híp híp mắt, chậm rãi nói: “Thanh Ngư Đại Tiên, lần này, ngươi có thể sẽ không còn may mắn như vậy.”

....

Lò hỏa táng thành đông, ngay vào lúc Tàn Hà đóng lại pháp trận, mở cánh cửa sắt ra.

Khí thể lôi vân cùng với điện xà trên trời một lần nữa tăng vọt, đạt tới điểm cao nhất.

Trong nháy mắt lôi vân đã phong tỏa được mục tiêu, bắt đầu cấp tốc lượn vòng, tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, chậm rãi di chuyển hướng về thành đông.

Điện xà giống như một tấm mạng nhện dày đặc muốn xé mở bầu trời.

Tần Hà vác xẻng hỗn độn ra cửa, vừa xem xét.

Ôi đậu xanh ~

Không phải là đánh một cái xẻng thôi à, ông trời cần phải làm ra động tĩnh lớn như vậy sao?

Đây là muốn làm gì?

Giáng lôi kiếp à?

Bỏ cái xẻng? Hay là bỏ bản đại tiên?

Thời điểm rèn đánh xẻng hỗn độn, Tần Hà cách pháp trận chỉ cảm thấy bên ngoài có chút xao động, cũng không phân tâm chú ý.

Không nhìn không biết, vừa nhìn đã bị dọa cho giật mình.

Khá lắm, nếu thiên lôi này mà đánh xuống, bản thân sẽ lập tức lộ ra ngoài ánh sáng.

Có lôi kiếp chỉ đường, che giấu Thiên cơ gì đó đều là phí công.

Chỉ trong nháy mắt, Tần Hà quyết định phải làm chút gì.

Ồ vàng ồ bạc không bằng ồ chó của mình, hắn cũng không muốn phải dọn nhà, ở đây quen rồi.

Suy nghĩ một chút, hắn hạ xẻng hỗn độn xuống, Vô ảnh thủ phát động.

“Bá bá bá...”,

Tay thành tàn ảnh, qua thời gian mấy hơi thở, hắn đã một mạch đem tất cả những loại pháp ấn, minh văn, thuật pháp trấn phong có thể che đậy Thiên cơ đánh vào trên cái xẻng.

Khoảng chừng hơn ba mươi sáu loại!

Lúc này lại ngẩng đầu nhìn trời, vòng xoáy mây đen chậm rãi di động quả nhiên đã dừng lại, rõ ràng đã một lần nữa mất đi phong tỏa.

Tần Hà thấy vậy, hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tạm thời mình sẽ không bị lộ ra ngoài ánh sáng.

Có điều chỉ như vậy vẫn chưa đủ.

Những lão âm tặc ẩn núp trong bóng tối kia đều là nhân tinh, không dễ lừa gạt như vậy, vừa rồi vòng xoáy mây đen di chuyển về phía đông một đoạn, khẳng định đã bị bọn họ nắm được.

Biện pháp tốt nhất, chính là hoàn toàn khuấy đục nước, nhân tiện lại tìm một người gánh chuyện này.

Từng bước từng bước tới.

Bước đầu tiên, khuấy đục nước trước.

Thuật hô phong hoán vũ phát động!

Thuật hô phong hoán vũ: Học tập thuật này, ngài sẽ hóa thân thành Thần giông tố, giáng trạch nhân gian.

Mười vạn công đức nghịch thiên thi pháp, nhất niệm gió nổi, nhất niệm mây tuôn, niệm tiếp giông tố đàn xen.

Trong phút chốc, mây đen trên trời cuộn cuộn tràn đến càng nhiều; tựa như tia lửa bắn ra khi bỏ một muỗng nước vào trong chảo dầu sôi, tia chớp kinh khủng trực tiếp biến bầu trời thành một mảnh trắng xóa chói mắt.

Cùng lúc đó, nước mưa trút xuống ào ào như thác đổ, như giội như tung.

Cách xa ba bước không thể thấy rõ mặt mũi, cách mười bước không phân biệt được nam nữ, cách hai mươi bước chỉ còn lại màn mưa.

Mười vạn công đức, mười vạn chúng thành niệm, có thể nghịch thiên bỏ pháp, không liên quan đến nghiệp quả.

Cho dù là ý chí của Thiên uy cũng có thể chống cự.

Tốt, đây là bước đầu tiên.

Bước thứ hai, tìm một người đến gánh chuyện này.

Tục xưng: Đội nổi.

Loại chuyện này có hàm lượng kỹ thuật nhất định, tương đối chuyên nghiệp.

Chuyện chuyên nghiệp, liền giao cho người chuyên nghiệp.

“Àm âm!”

Ngay sau đó, một luồng sáng trắng phá vỡ màn mưa, lôi đình không lồ rút cuộc thoát ra khỏi mây đen trối buộc, từ trên trời giáng xuống.

“Âm âm!”

Ngay sau đó lại là một tia.

Thứ ba!

Thứ tư!

Chỉ qua thời gian mười mấy hơi thở đã có chín tia sét liên tiếp giáng xuống!

Đây đủ chín đạo lôi kiếp.

Nếu là có người có thể nhìn xuyên thấu qua màn mưa thì sẽ có thể phát hiện, tất cả chín đạo lôi kiếp đều bỏ xuống cùng một vị trí, thế gia Phi Ngư Vệ – Ngụy phủ.

Chương 469 – Khát khao lôi kiếp

Ngụy phủ.

Bầu trời xuất hiện dị tượng, toàn thành đều hoảng sợ.

Mấy huynh đệ trong Ngụy phủ tất nhiên cũng cảm nhận được lực áp bách cực lớn, tụ tập lại với nhau.

“Vũ ca, đây sẽ không phải là Ngụy Thần hạ giới chứ?” Ngụy Nguyên Cát mang sắc mặt nghiêm trọng nhìn lên bầu trời mây đen cuộn cuộn.

Tam giới sắp xảy ra thịnh sự đồ long, đã sớm được truyền bá thông qua đủ loại con đường, Phi Ngư Vệ có nhân tài đông đúc, tất nhiên cũng đã sớm biết đến.

Thiên tượng kinh khủng như vậy, rất dễ dàng khiến cho người ta liên tưởng đến có thứ gì đó cực kỳ kinh khủng sắp xuất hiện.

“Nếu như Ngụy Thần hạ giới, Chỉ huy sứ đại nhân đã sớm triệu tập chúng ta chuẩn bị ứng đối, hơn nữa trong hồ sơ đồ

long các triều đại cũng chung từng ghi lại dị tượng nào như vậy, hẳn là không phải.” Ngụy Vũ lắc đầu, hẳn nói chỉ là một mặt, mặt khác là, trong đầu hẳn lúc này hiện lên một tồn tại.

Cái tên cười thanh ngư không chỗ nào là không có mặt, nhưng lại không có chỗ ở cố định kia.

Thiên tượng kinh khủng như vậy cũng chỉ có lịch kiếp trong truyền thuyết mới có, thiên lôi cuộn cuộn, điện xà dữ tợn, rõ ràng là Thiên đạo nổi giận. Có thể gây ra thiên tượng như vậy, hoặc là Ngụy Thần có hành động, hoặc là ma đầu trong ngục xảy ra chuyện, cuối cùng chính là Thanh Ngư Đại Tiên.

Không cần lý do gì, Ngụy Vũ lướt qua hai khả năng đang trước, trực tiếp cảm thấy đây khẳng định là chuyện Thanh Ngư Đại Tiên làm ra.

Không có cách.

Ngụy mỗ chính là lợi hại như vậy.

Chính là luôn có thần giao cách cảm với Thanh Ngư Đại Tiên như vậy đây.

“Vậy thì chắc hẳn là Thanh Ngư tiên nhân kia có hành động gì đó.” Ngay sau đó Ngụy Nguyên Cát cũng nghĩ đến, với tư cách một trong những tín đồ trung thực nhất của Thanh Ngư Đại Tiên, Ngụy Nguyên Cát cũng có trực giác không kém.

Sau khi trở về từ đất Lỗ, hẳn ta đã phái hai chi gia đình thành lập đội ngũ truyền bá tín ngưỡng Thanh Ngư Đại Tiên, xuôi nam đến các thành lớn xây miếu, thực hiện lời thề hứa ban đầu.

Nếu không phải trước mắt đang là thời buổi rối ren không có cách nào rời Kinh, hẳn ta đã sớm tự thân đi làm rồi.

“Thanh Ngư Đại Tiên, uy vũ a ~ ~” Ngụy Nguyên Xuân cảm thán từ tận đáy lòng, nói tiếp: “Khẳng định là Thanh Ngư Đại Tiên sắp độ kiếp, nhìn trạng thái, xu thế của mây đen này, rõ ràng chính là kiếp vận trong truyền thuyết.”

“Độ kiếp.”

Ngụy Vũ ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt phản chiếu hình ảnh điện xà chằng chịt trong mây, trên mặt lộ ra vẻ khát khao hướng tới.

Cảnh tượng hùng tráng như vậy, nếu như nó là do mình dẫn tới, vậy phải có biết bao vinh dự, biết bao thỏa mãn.

Thiên kiếp là kiếp không sai, nhưng nó cũng là tượng trưng cho thực lực.

Nghịch thiên tu hành, đối mặt với thiên uy là sự thừa nhận của ông trời dành cho người tu luyện.

Không thể nghi ngờ đây cũng là một thời khắc nổi bật của người tu luyện.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ngụy Vũ nổi lên một cỗ hào khí, nắm chặt tay phần chân nói: “Tin tưởng cuối cùng sẽ có một ngày, ta cũng có thể dẫn động trời cao giáng kiếp, đứng ở vị trí cao nhất!”

Với tư cách là người đứng thứ nhất trong ba ngàn tử đệ hậu bối Phi Ngư, Ngụy Vũ có tự tin này.

Mặc dù điều này vô cùng cuồng vọng.

Nhưng, người không bông bột nông cuồng uống thiếu niên.

Ngụy Nguyên Cát cùng Ngụy Nguyên Xuân thấy dáng vẻ hào khí ngất trời của Ngụy Vũ, cũng rít rít khích lệ”

“Vũ ca, ta tin tưởng ngươi có thể đi tới bước này!”

“Vũ ca, ta cũng tin tưởng ngươi!”

” Cuối cùng sẽ có một ngày, Ngụy gia Phi Ngư ta sẽ trở thành gia tộc đệ nhất thiên hạ.”

“Đệ nhất thiên hạ!”

“ ... ”

Nhưng ngay vào lúc hai người nói lời hào hùng khích lệ, bọn họ phát hiện, mây đen đang cuộn cuộn quay cuồng trên bầu trời, đột nhiên có trật tự.

Mây đen tựa như bị thứ gì đó dẫn động, dần dần xoay tròn vây quanh một trung tâm, hình thành một vòng xoáy mây đen, hơn nữa còn mở rộng với tốc độ cực nhanh.

Chỉ qua thời gian chừng mấy hơi thở, vòng xoáy mây đen đã thành hình, đầu tiên nó di chuyển về phía đông một đoạn ngắn,

tiếp đó dừng lại, bẻ ngoặt hướng rồi lại di chuyển về phía mình.

Sau đó lại qua thời gian mười mấy hơi thở, đã di chuyển đến khoảng trời ngay trên Ngự phủ.

Khí thể kiếp vân bốc lên đến điểm cao nhất, điện xà rậm rạp chằng chịt lóe lên tạo thành một thế giới phủ kín đầy tia sáng trắng, nước mưa trút xuống như thác đổ.

Ngụy Nguyên Cát sắc mặt kinh hãi, “Vũ ca, tại sao ta lại cảm thấy kiếp vân này là hướng về phía chúng ta mà tới?”

“Ta cũng không biết.” Sắc mặt Ngụy Vũ cũng thay đổi.

Khát khao lôi kiếp, cũng là khát khao sự nổi bật cùng sự khẳng định mà lôi kiếp mang tới, nếu như chỉ là lôi kiếp đơn thuần, không có ai sẽ ưa thích nó.

Buồn cười, đây là thứ có thể đưa người ta về tây thiên đây.

Một sét đánh xuống, không chết cũng bị da tróc thịt bong.

“Vũ ca, cái này... Cái kiếp vân này thật sự là hướng về chúng ta mà tới!!” Ngụy Nguyên Xuân sợ hãi kêu lên.

“Làm thế nào đây, nó sẽ không đánh xuống thật chứ?” Ngụy Nguyên Cát luống cuống hoảng sợ.

Đứng dưới kiếp vân, lực áp bách cực kỳ to lớn kia càng cấp tốc leo lên, khiến cho người ta có xung động muốn quỳ xuống, rạp đầu xuống đất.

Thiên uy, không gì sánh được.

“Ông nội người.” Trông thấy vòng xoáy màu đen càng lúc càng áp xuống thấp, lông tơ toàn thân Ngụy Vũ đều dựng đứng cả lên.

Ta chỉ nói có một câu “Tin tưởng ta cũng có thể dẫn động trời cao giáng kiếp”, người lại tới thật?

Có cần linh như vậy không?

Có cần vội vàng gấp gáp như thế không?

Ta nói là tương lai, đâu có nói là hiện tại chứ

Nhưng mà trong lòng Ngụy Vũ vẫn còn ôm một tia may mắn, nói một câu dẫn tới thiên kiếp, điều này quá vớ vẩn rồi?

Bản thân mình chẳng làm cái gì, không tu luyện không đột phá, cũng không làm chuyện gì khiến người cùng thần đồng thời cầm phần, thực lực cũng không đủ, chuyện này không nên nha.

Có lẽ kiếp vãn chỉ là đi ngang qua, hoặc là có lẽ Thanh Nguu Đại Tiên đang ở phụ cận.

Tóm lại, mình có tài đức gì?

Trừ phi... Là Thanh Nguu Đại Tiên lại làm ra thủ đoạn gì đó...

Khoan đã, Thanh Nguu Đại Tiên?

Trái tim Ngụy Vũ lập tức hẫng một nhịp, tia may mắn trong lòng kia, trong nháy mắt đã đánh tan nát.

Sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Chớp mắt sau, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện thêm nhiều tri thức liên quan tới sấm sét, cấp bậc còn cực kỳ cao, cuối cùng còn hợp lại thành một bản sách kỹ năng: 《 Kỹ thuật chế tạo cùng sử dụng cột thu lôi 》 .

Kỹ thuật chế tạo cùng sử dụng cột thu lôi: Học tập thuật này, dù là trong tay chỉ có một cái kim may, người cũng có thể trở thành cao thủ tránh sấm sét.

Ngụy Vũ trực tiếp ngu người, cmn ~

Quả nhiên tên Thanh Nguu Đại Tiên kia giờ trò quỷ, truyền pháp ngay trước trận, đây là muốn mình chống đỡ qua trận lôi kiếp này.

Nhìn đi, xem đi.

Đây là chuyện con người có thể làm ra sao?

Một cái kim may, người muốn ta chống chọi thiên kiếp?

Người cmn coi trọng ta quá đấy!

Giờ khắc này Ngụy Vũ suýt chút nữa đã khóc lên, từng thấy bấy người, chưa từng thấy ai bấy người như vậy, gánh thiên kiếp người chỉ cho một bản làm đồ chơi thu lôi?

Nhưng chuyện đã ập lên đầu, hiện tại không gánh được cũng phải gánh.

Không nói lời thừa thãi, Ngụy Vũ dùng tốc độ nhanh nhất lấy ra một thanh trường mâu luyện võ, dùng sức cầm mạnh xuống đất.

“Âm âm!”

Ngay sau đó, một tia sáng màu trắng chói mắt đã biến Ngụy Vũ thành trung tâm ánh sáng, vừa nổi bật vừa tỏa sáng.

Thiên lôi đánh xuống đất, trực tiếp bổ vào đầu mâu nhọn phía trên, lại dẫn về phía Ngụy Vũ.

Ngay lúc đó người liền ưỡn thẳng.

Chương 470 – Chín tầng lôi kiếp

“Vũ ca!”

“Mau buông tay!” Ngụy Nguyên Cát cùng Ngụy Nguyên Xuân đồng thanh hét lên.

Vàng sáng trắng chói mắt khiến bọn họ gần như không thể mở mắt được, cho đến khi thiên lôi kết thúc bọn họ mới nhìn thấy điện xà nhảy tán loạn trên thân Ngụy Vũ, cả người Ngụy Vũ ưỡn thẳng, lúc này mới lập tức thất thanh hét to.

Ngụy Nguyên Cát theo bản năng muốn xông lên đỡ, nhưng lại bị Ngụy Nguyên Xuân kéo lại: “Thiên kiếp là hướng về phía Vũ ca mà tới, vẫn còn, không đi được!”

Đúng như hần suy đoán, vừa dứt lời.

“Âm âm!”

Lôi kiếp kinh khủng chói mắt lần nữa từ trên trời giáng xuống, nhân chìm Ngụy Vũ.

Đáng thương thanh trường thương được chế tạo từ tinh thiết kia, đầu thương trực tiếp bị bổ thành đầu củ tỏi, vỡ toạc thành bảy tám nhánh.

Uy lực khủng bố khiến Ngụy Nguyên Cát cùng Ngụy Nguyên Xuân kinh sợ đến da đầu tê dại, đập đập đập lui về phía sau,

một cước giẫm hụt đồng thời ngã dập mông.

Trong vòng một trượng quanh trường thương, tất cả cỏ dại cùng rong rêu đều hóa thành than bụi.

Còn về Ngụy Vũ thì tương đối rắn rỏi.

Từ đầu tới đuôi hắn cũng chỉ rên “hừ” một tiếng.

Mà đây, mới chỉ là bắt đầu.

“Oanh!”

“Oanh!”

“...”

Thiên lôi kinh khủng liên tiếp đánh xuống, càng lúc càng lớn, càng lúc càng khủng bố.

Ban đầu thì chỉ to chừng cánh tay, đánh tới đạo thứ năm, đã to như bắp đùi.

Đến đạo thứ tám, kích thước xấp xỉ với thùng nước.

Đạo thứ chín thì đã không phải là vấn đề to hay không to.

Mà là chiếm diện tích bao nhiêu mét vuông!

Cảnh tượng kinh khủng, tựa ngư diệt thế!

Đình viện rộng lớn như vậy trực tiếp bị san thành bình địa.

Ngụy Nguyên Cát cùng Ngụy Nguyên Xuân lui rồi lại lui, chặt vật nhếch nhác rời khỏi.

Uy lực còn sót lại của lôi kiếp sinh ra vô số điện xà lượn quanh, rậm rạp chằng chịt tán loạn khắp nơi.

Cả chân cũng tê tê.

Sau khi đạo thứ chín, cũng là đạo lôi kiếp cuối cùng đánh xuống, vòng xoáy mây đen khổng lồ trút xuống hết toàn bộ năng lượng thì hơi tạm dừng một chút, rồi bắt đầu suy yếu.

Vòng xoáy chậm rãi thu lại, dần dần nhỏ đi, dần dần không còn lực lượng.

Cùng lúc đó, mây đen cuộn cuộn trên trời cũng dần dần tiêu tán, màn mưa nhanh chóng giảm nhỏ.

Chỉ chốc lát sau, những tia nắng mặt trời xuyên thấu qua tầng mây đen kịt, từ trên trời rải xuống, trông hết như thần quang.

Trong đó có một tia, vừa vắn chiếu lên trên thân Ngụy Vũ.

Lại nhìn về Ngụy Vũ, hắn lúc này đã nằm trên đất, cả người cháy khét, lọt vào bên trong một cái hố vừa sâu vừa rộng.

Đây là do lời kiếp bỏ ra.

Toàn bộ đình viện, phòng đồ phòng sập, một mảnh tan hoang.

Chỉ còn lại cây trường thương tinh thiết kia, phía dưới còn một đoạn rất ngắn quật cường cắm sâu dưới đáy hố, một đoạn dài phía trên đã bị đánh nổ thành từng sợi dây thép cong queo vắn vẹo.

Uy lực kinh khủng, khiến người ta lạnh lẽo sống lưng.

“Tiểu Vũ!”

Chín đạo lời kiếp liên tiếp đánh xuống, từ xưa đến nay chưa từng nghe thấy, tất nhiên hấp dẫn sự chú ý cực lớn.

Kiếp vắn tản đi, người có lòng riêng nhanh chóng tụ tập về phía bên này, kẻ quỷ quyệt thì nhanh trong nhảy lên chỗ cao nhìn về phía xa.

Người thứ nhất chạy đến, không phải Ngụy Nguyên Cát cùng Ngụy Nguyên Xuân.

Mà là Đồ Bách Thú.

Người thứ hai là Thẩm Luyện.

Thứ ba là một tên lão thái giám đến từ Hoàng cung, trên mặt đã mọc đầy nốt ban, râu tóc bạc trắng.

Rất nhanh, trên ngọn cây cùng với nóc phòng cách đó không xa cũng lục tục có mười mấy bóng người xuất hiện, thành phần thì tương đối phức tạp.

Cuối cùng mới là Ngụy Nguyên Cát cùng Ngụy Nguyên Xuân.

“Tiểu Vũ, ngươi thế nào?” Đồ Bách Thú vừa trông thấy, nhất thời lộ vẻ chấn động, ông ta luôn coi tên đồ đệ Ngụy Vũ này như một nửa nhi tử mà đối đãi.

Đồ đệ này, ngoại trừ tính khí khá cứng rắn, thích tự đâm đầu vào ngõ cụt, thì không có tật xấu nào khác.

Thiên tư, căn cốt đều là cực kỳ xuất sắc, bình thường cũng rất có lòng, có hiếu.

Giờ phút này cả người hấn cháy khét, nằm ở dưới đáy hố gần như không động đậy, không rõ sống chết.

Quan tâm sẽ bị rối, theo bản năng Đồ Bách Thú muốn lập tức nhảy xuống hố để xem xét trước, nhưng lại bị Thẩm Luyện kéo lại, Thẩm Luyện nhìn chăm chăm Ngụy Vũ, trên mặt lộ ra vẻ khác thường, nói: “Đừng xuống, hấn ta chưa chết.”

Đồ Bách Thú vội vàng kiềm chế sự nóng nảy trong lòng, tập trung nhìn kỹ.

Kết quả mừng rỡ phát hiện, ngực Ngụy Vũ quả nhiên vẫn còn hơi phập phồng.

Còn thở, không có việc gì.

Dưới lời kiếp kinh khủng như thế, Ngụy Vũ vậy mà vẫn còn sống.

Ngoài sự mừng rỡ khôn xiết, trong đầu Đồ Bách Thú không nhận được có hơi rối loạn, trên thực tế là từ đạo lời kiếp đầu tiên đánh xuống, ông ta đã bắt đầu rối loạn.

Tất cả đều đã thống nhất từ trước, mọi người đều cho là lời kiếp này là do Thanh Ngưu Đại Tiên dẫn tới.

Nhưng kết quả lại là hướng về phía Ngụy phủ mà tới.

Đồ Bách Thú nghĩ đến Ngụy Vũ trước tiên.

Đến nơi, vừa nhìn, quả nhiên mục tiêu của lời kiếp thực sự là Ngụy Vũ.

Chuyện này không thể giải thích được.

Đúng là thực lực của Ngụy Vũ tăng lên rất nhanh, nhưng cũng chỉ là nội kinh đỉnh phong, hoàn toàn không có bất kỳ lý do nào có thể dẫn tới lời kiếp kinh khủng như vậy.

Không chỉ Đồ Bách Thú, ngay cả Thẩm Luyện lúc này cũng là lòng sinh nghi ngờ.

Lời kiếp là thật, không có bất kỳ một vấn đề nào.

Rõ ràng bày ra trước mặt.

Hoặc là Ngụy Vũ ẩn giấu cái gì, hoặc là Thanh Ngu Đại Tiên lại làm ra thủ đoạn gì đó.

Nếu như là cái sau, vậy thì Thanh Ngu Đại Tiên quá khủng bố.

Đại biểu ý chí thiên địa, lời kiếp của Thiên đạo uy nghiêm, cũng có thể sử dụng thủ đoạn bên trong?

Chẳng lẽ hẳn ta thực sự là Thần sao?

Ngay vào lúc hai người đang quan sát, động tĩnh trên người Ngụy Vũ bắt đầu lớn hơn.

Toàn thân phát ra tiếng “Si si la la” vang dội, giống như có vô số con tằm đang gặm nhấm lá dâu vậy, kèm theo tiếng vang còn có dày đặc chỉ chít điện xà nhỏ bé không ngừng chạy quanh, ra ra vào vào trên thân thể cháy xém của Ngụy Vũ.

Lôi đình xung quanh cùng trên bầu trời đều đã ngừng nghỉ, chỉ có điện xà trên thân Ngụy Vũ vẫn còn đang nhảy nhót.

Mắt thường có thể thấy, vết cháy xém trên thân Ngụy Vũ nhanh chóng rơi rụng, hơn nữa da non cũng mọc ra một cách nhanh chóng.

Đây là thuật tự lành tự chủ phát động, đang không ngừng tu bổ thân thể bị trọng thương của Ngụy Vũ.

Cùng với thân thể đang nhanh chóng được chữa trị, khí tức trên thân Ngụy Vũ cũng càng lúc càng mạnh mẽ.

Giống từ hoàn thành quá trình từ hơi thở không có chút âm thanh nào đến khí tức dâng trào, bắt đầu là hiển lộ ra thực lực chập chờn không ổn định như mới bước vào nội kinh, tiếp đó không ngừng tăng cao.

Mười năm!

Hai mươi năm!

Ba mươi năm!

Năm mươi năm!

Bảy mươi năm!

Đỉnh phong!

Vào khoảnh khắc sau cùng, tựa như là phá kén thành bướm, một cỗ khí tức cường đại chấn động dâng trào ra, tạo thành một làn sóng mà mắt thường có thể nhìn thấy lan ra khắp tứ phương.

Đó là khí kinh phóng ra ngoài,

Một vòng sóng khí này khiến cho tất cả mọi người đều lộ vẻ kinh sợ.

Ngụy Vũ dưới lôi kiếp, không ngờ đã đột phá đến ngoại kinh.

Chương 471 – Đứng tăng thực lực

“Hitz ~”

Loáng thoáng lơ mờ có âm thanh hít khí lạnh phát ra từ đám người vây xem.

Cảnh tượng như vậy có lực trùng kích quá mức mãnh liệt.

Hơn nữa còn là hai tầng trùng kích.

Tầng thứ nhất là Ngụy Vũ đột phá ngoại kinh.

Phải biết, trong tam hùng Phi Ngư Vệ, Ngụy Vũ là người tiến chậm nhất, mới chỉ đột phá tới nội kinh đỉnh phong được mấy tháng.

Không mấy người biết rõ tốc độ tiến triển thực lực của hiệp khách giang hồ, nhưng nhất cử nhất động của Phi Ngư Vệ lại được muôn người chú ý, hơn nữa đây cũng không phải là chuyện bí mật gì.

Tốc độ tăng trưởng của Ngụy Vũ quá nhanh.

Vừa lơ là một cái, đã là một mình dẫn trước.

Từ đây, Phi Ngư Vệ lại có thêm một thành viên là cường giả ngoại kinh, hơn nữa còn là cường giả ngoại kinh trẻ tuổi như vậy.

Tuổi tác đột phá ngoại kinh có thể đổi mới ghi chép trong khoảng ba trăm năm trở lại đây, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Đây là thứ nhất.

Thứ hai càng khiến cho người ta chán động.

Ngụy Vũ đột phá ngoại kinh, lại có thể dẫn động thiên kiếp!

Thiên kiếp!

Thứ mà chỉ có thời đại thần thoại mới có, không phải là người kinh tài tuyệt đỉnh thì không thể dẫn động.

Nó đại biểu cho ý chí thiên địa với người tu luyện, là sự khảo nghiệm cùng sự khẳng định, vượt qua thiên kiếp, thực lực tăng cao hơn một tầng, không thể độ qua, hóa thành tro bụi, ngay cả tư cách tiến vào luân hồi cũng không còn.

Sự chênh lệch về trình độ của giới tu luyện thời đại mạt pháp so với thời đại thần thoại có thể xưng là lạch trời, toàn bộ số lần thiên kiếp xuất hiện ở thời đại mạt pháp có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Mà số người trải qua thiên kiếp trong một ngàn năm trở lại đây càng là lông phượng sừng lân, tất cả cộng lại mới có một người rưỡi.

Một là Gia Cát Thần Cơ, một nửa là Lăng Vân đạo trưởng.

Theo tài liệu được Đạo môn ghi chép lại, ngày Gia Cát Thần Cơ đột phá, chín đạo lôi kiếp từ trên trời giáng xuống, Gia Cát Thần Cơ lấy đại trận bát quái hộ thân, hoàn thành độ kiếp xưng Thánh; Gia Cát Thần Cơ ảnh hưởng đến Đạo môn Đông thổ gần ngàn năm, là tấm bia to lớn không thể vượt qua của Đạo môn trong thời đại mạt pháp.

So sánh với đó, lôi kiếp của Lăng Vân đạo trưởng kém hơn một chút.

Tổng cộng cũng chỉ hạ xuống ba đạo thiên lôi, nói về uy lực thì càng không thể sánh bằng.

Nhưng dù là vậy, Lăng Vân đạo trưởng vẫn có thể mở ra một thời đại, mà đầu các phương bị đánh đến tới tấp tránh xa Tây Vực, thế giới Đông thổ lại nghênh đón một thịnh thế.

Mà Ngụy Vũ đột phá trở thành cường giả ngoại kinh, lại cũng đưa tới chín đạo lôi kiếp.

Người không biết sợ hãi uy lực lôi kiếp.

Người biết thì lo ngại sự đáng sợ của thanh niên hậu bối.

Sánh vai với Gia Cát Thần Cơ, hơn nữa còn là đoạn cuối thời đại mạt pháp.

Giờ khắc này, ánh mắt của tất cả mọi người nhìn về phía Ngụy Vũ, nhìn về phía Phi Ngư Vệ đều đã thay đổi.

Phi Ngư Vệ, đã mạnh mẽ đến có thể xưng là xa xỉ!!

Mạnh đến không nói phải trái!

Cộng thêm Ngụy Vũ, Phi Ngư đã có được tam đại ngoại kinh, ngoài ra còn có ba đến năm nội kinh đỉnh phong.

Thực lực như vậy hoàn toàn đã có thể thử vật tay đôi với các đại thể lực siêu nhiên.

...

Không bao lâu sau, điện xà chạy quanh thân Ngụy Vũ dần dần rơi rụng, cuối cùng biến mất không còn thấy gì nữa.

Thực lực của Ngụy Vũ đã ngưng lại.

Ngoại kinh nhất phẩm, không có vấn đề.

Ngay sau đó Ngụy Vũ động dậy, tiếp đó chậm rãi từ trong hồ đứng dậy, ban đầu sắc mặt của hắn có hơi mờ mịt, nhưng sau khi cảm nhận được kinh khí cuộn trào mãnh liệt trong cơ thể thì lập tức hưng phấn.

Trải qua cửu kiếp. một sớm đột phá, đạt tới trình độ mà hắn luôn ước mơ hướng tới.

Chỉ là tới một cách quá thô bạo, quá cưỡng ép nhồi nhét, quá mãnh liệt.

Tựa như là nhồi vẹt, không thêm bận tâm xem nó có tiếp nhận được hay không.

“Tiểu Vũ tử Ngụy gia, chín đạo thiên kiếp này, thật sự là do ngươi đột phá ngoại kinh đưa tới?” Ngay vào lúc này, lão thái giám râu tóc trắng như tuyết lên tiếng hỏi.

Ông ta là người cao tuổi nhất trong các thái giám Long vệ, tuổi thọ đã đạt đến hơn ba trăm năm.

Gọi Ngụy Vũ một tiếng “tiểu Vũ tử” đã được coi là tôn trọng, tồn tại bậc này, cho dù là đương kim Thánh thượng gặp cũng

phải khách khí mấy phần.

Ngụy Vũ hơi do dự trong chớp mắt, tiếp đó liền kiên định gật đầu: “Không sai, là ta đột phá ngoại kinh đưa tới thiên kiếp, chính ta cũng không ngờ tới, cho nên có chút đột nhiên.”

“Nếu làm cho mọi người bị kinh sợ, Ngụy mỗ bày tỏ lời xin lỗi.”

Lời này ra khỏi miệng chính là hùng hồn mạnh mẽ, tràn đầy khẳng định chắc chắn.

Chuyện thực sự là như vậy sao?

Đường nhiên là không phải.

Ngụy Vũ còn thiếu một chút khoảng cách nhỏ mới đạt đến ngoại kinh.

Cũng đừng xem thường chút khoảng cách này, mười tên nội kinh đỉnh phong thì có chín tên rủi bị kẹt ở chút khoảng cách đó cả đời không thể tiến thêm, chỉ có rất ít người may mắn mới có thể đột phá.

Trận lôi kiếp này, hoàn toàn là do Thanh Ngu Đại Tiên cưỡng ép nhồi nhét tới.

Nhưng phần thưởng cũng theo đó mà tới, trước khi lôi kiếp bắt đầu, Thanh Ngu Đại Tiên cho một bản 《Kỹ thuật chế tạo cùng sử dụng cột thu lôi》.

Tác dụng duy nhất chính là để cho lôi kiếp đánh xuống sẽ bỏ vào đầu trường mâu mà không phải là đầu của mình.

Nhưng thứ này chỉ có tác dụng với đạo lôi kiếp đầu tiên mang tính dò xét mà thôi.

Đến mấy đạo lôi kiếp phía sau, từng đạo đều là đạo sau to hơn đạo trước, cũng liền mất đi tác dụng.

Cũng may vào lúc này, Thanh Ngu Đại Tiên không giảng võ đức có lẽ là đã cảm ứng được sự mạnh mẽ của lôi kiếp, cũng hoặc là trong lòng cảm thấy áy náy, thế là lập tức lại truyền tới một bản 《Thuật Thiên lôi tôi thể》.

Thuật Thiên lôi tôi thể: Thuật tôi thể đến từ pháp sư lôi hệ Thâm Uyên, có công hiệu rèn luyện căn cốt, tẩy cốt phạt tủy.

Học xong thuật tôi thể, Ngụy Vũ lập tức phát động, lúc này mới biến đổi những tia sét chui vào trong cơ thể từ muốn phá hủy thành tôi căn tủy tủy, hóa mục nát thành thần kỳ, lại thêm thần thuật tự lành nghịch thiên, mới có thể chống đỡ được.

Mà vừa chống đỡ, liền chống đỡ ra ngoại kinh.

Bánh ít đi bánh quy lại, người khác hỏi tới, Ngụy Vũ tất nhiên là phải gánh lấy.

Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên.

Ngụy Vũ hiện tại xem như là đã hiểu rõ, con đường giao thiệp của hắn với Thanh Ngưu Đại Tiên, ngay từ ban đầu đã khác với con đường của những người khác.

Tổng kết lại chính là bốn câu nói: Chịu đựng bị đánh hiểm độc nhất, đội nôi đen nhất, cầm lấy phần thưởng tốt nhất, quỳ xuống cũng không có ích lợi gì.

Hiểu ra điều này, Ngụy Vũ liền cảm thấy trình độ tư tưởng của mình đã được đề cao trong nháy mắt.

Lúc này mới có lời nói đầy “khẳng định chắc chắn” kia.

Mất mặt không?

Không hề mất mặt một chút nào.

Đây là giao dịch, giao dịch, giao dịch công bằng.

Thanh Ngưu Đại Tiên cần mình đội nôi, mình đội, cầm lấy một vài chỗ tốt.

Công bằng công chính, theo như nhu cầu.

Cái gì?

Đội nôi quá khó nghe?

Câm miệng!

Nhìn thử toàn bộ môn đồ Thanh ngưu trong thiên hạ đi.

Ngoại trừ bản Ngụy mỗ, còn có ai có thể đứng đó liên tăng thực lực lên không?

Không phải là đội mấy cái nôi thôi sao.

Không mất mặt.

Quỳ xuống mới ớn lạnh.

Giờ khắc này, Ngụy Vũ chỉ cảm thấy, suy nghĩ của mình lúc này là thông suốt nhất từ trước đến giờ.

Chương 472 – Lấy răng đổi răng

Mây đen chiếm lấy bầu trời Kinh thành dần dần tản đi.

Thiên tượng khủng bố khiến cho cả tòa thành, từ quan to huân quý cho tới Lê dân bách tính đều bị dọa đến run rẩy.

Trong lúc nhất thời, tin đồn nổi lên khắp Kinh thành.

Người đang bối rối không rõ mọi việc nghe được tin đồn với đủ các phiên bản, đầu óc lại càng thêm mờ mịt hồ đồ.

Người có thủ đoạn thông thiên thì nhanh chóng lan truyền “chân tướng” đã thám thính được.

Mây đen trên trời đã tản đi, nhưng mạch nước ngầm trong thành chỉ mới vừa bắt đầu sôi trào.

Ngụy Vũ đột phá tới ngoại kinh nhất phẩm, không khác nào bỏ vào vòng xoáy vốn đã không yên tĩnh một trái bom.

Khiến cho mạch nước ngầm càng cuộn trào mãnh liệt.

....

Hôm sau, Dương phủ.

Dương Sở Tu, Dương Duy Viên tự ngồi che mặt, mắt lớn trừng mắt nhỏ cộng thêm nghiến răng nghiến lợi.

Không vì cái gì khác.

Chính là vì bọn họ đã bị Kim Tam Hà đánh mỗi người một bạt tai ngay bên ngoài nha thự Ngự sử đài vào ngày hôm qua.

Một ngày trôi qua, vết hằn năm ngón tay kia không chỉ không tiêu sưng, ngược lại còn sưng to hơn, nửa bên mặt trông không khác gì trái bí đao.

Hôm nay hai người gặp mặt, chính là để thương lượng đối phó với Kim Tam Hà như thế nào.

Một cái đánh mặt, không chỉ khiến mặt bị thương, còn tổn thương cả lòng tự tôn, không thể chịu đựng vô ích.

Nhưng trước đó, bọn họ phải làm rõ ràng, tại sao Kim Tam Hà lại dám động thủ với bọn họ.

Thân là mệnh quan triều đình, còn là văn viện Thiên gia xuất từ Hàn lâm viện, mắng một câu bần miện cũng coi là hành động khác người, đánh người trên đường phố, quả thực là vừa nghe đã thấy kỳ lạ

Chuyện khác thường tất có vấn đề.

Mặc dù ngày hôm qua bọn họ đã buông lời tàn nhẫn, muốn giết chết Kim Tam Hà.

Nhưng nếu thật sự muốn ra tay, hai người lại nổi lên nghi ngờ, bởi vì không biết rõ nguyên do cho nên lo lắng có bẫy trong đó.

Thêm nữa chính là phương thức trả thù.

Hợp quyền đánh lại thì chắc chắn không ổn, sức mạnh hai cái bạt tai của tên khốn kiếp kia không phải mạnh bình thường, rằng đều bị đánh bay, nếu đánh thật thì chưa chắc đã đánh thắng được.

Dâng sớ con tố cáo y cũng không dễ làm.

Một tên tiểu quan nho nhỏ ở trong cái nha môn thanh thủy như Hàn lâm viện, bình thường hai người bọn họ hoàn toàn không có hứng thú chú ý đến, trong tay cũng không có tài liệu đen của Kim Tam Hà, chỉ biết hắn ta là người Liêu Đông.

Còn về cái tội đánh người này, Biên tu Hàn lâm viện đánh người ngoài đường phố, ai tin?

Đảng phái tranh đấu đã mấy thập niên, Đại phu Ngự sử chuyên chỉnh tài liệu đen người khác, uy tín đã sớm bị hủy hoại đến chẳng còn lại bao nhiêu.

Cái gọi là chuyện nghe phong phanh dâng tấu, chính là người không cần phải có chứng cứ xác thực, chỉ cần nghe được lời

đồn đãi, liền có thể tố người khác một bản, không cần chịu trách nhiệm gì.

Qua thời gian dài, còn có uy tín liền gặp quý.

Ngự sử đài nói là độc lập bên ngoài Lục bộ, thật ra thì đã sớm trở thành trung tâm vòng xoáy tranh đấu giữa các đảng phái.

Ai có nhiều người ở Ngự sử đài thì người đó liền có thanh thế to lớn.

Suy cho cùng cần người không cần phụ trách, tố cáo không lật đổ được đối thủ cũng có thể làm bọn họ khó chịu.

Kết quả là, “nhị Dương” Ngự sử đài trong ngày thường luôn là Mạnh không rời Tiêu, Tiêu không rời Mạnh, cứ như vậy giương mắt nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người.

Hai chữ: Bế tắc.

Đúng lúc này, quản gia với vẻ mặt bối rối hấp tấp xông vào, lớn tiếng nói với Dương Sở Tu: “Lão gia, Kim Tam Hà đang ở ngoài cửa cầu kiến?”

Dương Sở Tu hơi ngần người một chút, theo bản năng cho là mình nghe lầm, hỏi lại: “Ai cầu kiến?”

“Kim Tam Hà, Biên tu Hàn lâm viện, Kim Tam Hà.” Quản gia nói dần từng chữ, ánh mắt kia, biểu cảm kia, chỉ còn thiếu chưa có nói thẳng ra, chính là cái tên Kim Tam Hà đánh người ngày hôm qua đó.

“Cái gì?”

Dương Sở Tu soạt một cái lập tức đứng bật dậy, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hắn ta còn dám tới gặp ta?”

Đầu óc Dương Duy Viên cũng bị dừng máy một chút, sau khi phản ứng lại, lập tức cả giận nói: “Thiên đường có lối y không đi, Địa ngục không cửa y lại xông tới, gan to đầy, để y vào, xử chết y!”

“Dẫn y vào.”

Dương Sở Tu nghiêng răng phân phó, sau đó hắn chợt nghĩ tới điều gì, lại vội vàng nói: “Chờ một chút, gọi đám hộ viện tới đây trước đi, đợi lát nữa nghe ta đập ly làm tín hiệu, liền chăm sóc y vào chỗ chết cho ta!”

“Vâng, lão gia.” Quản gia lĩnh mệnh, vội vàng đi xuống an bài.

Kết quả là, sau một nén nhang.

Khi Kim Tam Hà trắng trắng mập mập, hào hoa phong nhã trông thấy nửa bên mặt sung vù cùng nửa bên mặt âm trầm của Dương Sở Tu cùng Dương Duy Viên, thấy được mười mấy cái ánh mắt bất thiện của hộ viện Dương phủ, còn vây hãm ta lại.

Kim Tam Hà hoàn toàn bối rối, trước khi tới trong đầu hắn ta đều đang tính toán, làm như thế nào để giết dây hai cái chày gỗ nhị Dương này dâng một bản, cũng tưởng tượng ra rất nhiều tình cảnh rồi chuẩn bị biện pháp ứng đối.

Đông Lâm cùng Yêm đảng thế như nước với lửa, Tân Đế nghị kỵ Ngụy Trung Lương, chỉ thiếu người thổi còi hiệu tấn công.

Chỉ cần Ngụy Trung Lương vừa chết, Yêm đảng sẽ xong đời.

Yêm đảng vừa xong đời, nguồn cung ứng lương thực cùng lương bổng triều Đại Lê sẽ bị cắt đứt, lương thực cùng lương bổng vừa đứt, Đại Lê cũng liền hoàn toàn chơi xong.

Tổ cáo Ngụy Trung Lương có nguy hiểm, nhưng Liễu Trường An đã hứa hẹn với hắn ta, chỉ cần hắn ta liên hiệp nhị Dương, thành công phát động hành động lật đổ Yêm đảng, thì sẽ cho hắn ta Đài kỳ.

Cái gọi là Đài kỳ, chính là thay đổi thân phận bình dân, trở thành người Kỳ, ở Địch quốc chính là thuộc về quý tộc.

Tương tự như huân quý của Đại Lê, thân phận có thể truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, không chỉ bản thân mình có tiền đồ, còn có thể truyền lại con cháu.

Tại Địch quốc, phần thưởng như vậy rất khó được ban, thuộc về trọng thưởng.

A Kỳ Na đại nhân lần này xuôi nam, có thể nói là hạ tiền vốn lớn.

Mình phải bắt lấy cơ hội lần này, biểu hiện tốt một chút.

Đại Lê chung quy là sắp xong rồi, vừa vặn làm kê chân cho mình, người không vì mình trời tru đất diệt.

Trên đường đi tới, có vô số suy nghĩ xoay chuyển trong đầu Kim Tam Hà, nhưng cảnh trước mặt trước mắt này, lại nằm ngoài sự tưởng tượng của hắn ta.

Hắn ta còn chưa nói rõ ý đồ đến, đối phương đã bày ra dáng vẻ như muốn đánh người.

Tình huống gì vậy?

Kim Tam Hà trực giác chuyện này không đúng, nhưng cũng không thể tay không bỏ về, thế là trên mặt hắn ta nặn ra dáng vẻ quan tâm, hỏi: “Hai vị đại nhân sao vậy, vì sao trên mặt lại bị thương?”

Xem lời này đi, quả thực là nói những chuyện không nên nói, làm những việc không nên làm.

Dương Sở Tu cùng Dương Duy Viên hít sâu một hơi, đồng thời chỉ vào Kim Tam Hà, tức giận đến run tay.

Từng thấy phách lối, nhưng chưa thấy qua kẻ nào phách lối đến như vậy.

Ngày hôm qua vừa mới đánh người, hôm nay liền chủ động đưa tới cửa, còn hỏi vì sao trên mặt mình bị thương.

Việc này mà nhìn thì sẽ còn phải nhẫn nhịn thêm điều gì nữa.

Hôm nay dù có là Thủ phụ đương triều tới, cũng phải đánh y một trận trước rồi nói sau.

“Xử hắn cho ta!”

Hai người quát to một tiếng, ngay cả tín hiệu đập ly cũng quên luôn.

Đám hộ viện vừa nghe, vội vàng xông lên nhân Kim Tam Hà xuống.

Kim Tam Hà sợ hãi đến biến sắc, kinh hoàng la to, hỏi: “Vị đại nhân, đây... Đây là vì sao?”

“Vì sao?”

Dương Sở Tu nghiêng răng nghiêng lợi bước lên trước, hét lên: “Ta gọi cái này gọi là lấy răng trả răng, lấy mắt trả mắt.”

Nói xong liền đâm một quyền lên mặt Kim Tam Hà, đập Kim Tam Hà đến mắt nổ đom đóm.

“Cho ngươi huênh hoang phách lối này!”

“Còn nhìn chúng ta không vừa mắt, hừ ~”

“Lão tử hôm nay nhìn cũng không vừa mắt ngươi, đè xuống cho lão tử!”

Dương Duy Viên trực tiếp hơn, hắn ta túm lấy tóc Kim Tam Hà rồi lập tức tấn công trái phải.

Bạt tai quất ra điên cuồng!

Chương 473 – Ba tên ám tử

Nửa canh giờ sau, khi Liễu Trường An cùng Cam Đồ Cát trông thấy Kim Tam Hà mặt sùng húp như đầu heo khóc sụt nước, thì kinh hãi đến hít sâu một hơi.

Khá lắm, thiếu chút nữa là đã không nhận ra được người nào. Để cho ngươi ra cửa đi liên lạc với người phát ngôn đảng Đông Lâm cùng nhau lập đồ Yêm đảng, nghĩ đến kết quả xấu nhất, hoặc là từ chối, hoặc là đối phương cân nhắc mấy ngày. Chính trị quan trường, chơi là Hợp Tung Liên Hoàn, dùng ngòi bút làm vũ khí. Nói thẳng ra, chính là chơi văn. Nếu thực sự muốn động võ, vậy thì những người có liên quan đều sẽ bị giết cùng lưu đày.

Không chủ trương quyền đâm cước đá.

Quan sát kỹ Kim Tam Hà, dấu bàn tay trên mặt giống như là gà mái dẫn gà con cào bới bụi cây vậy, ngón ngang lộn xộn, vết hằn sâu vết hình tròn, cả khuôn mặt không thấy được một chỗ da lành, trên đầu, khắp người đều là dấu chân.

Mặc dù tính mạng không có gì lo ngại, nhưng trông cũng quá thê thảm rồi.

Liễu Trường An vội vàng hỏi chuyện gì xảy ra.

Kết quả Kim Tam Hà khóc lóc sụt sùi nghẹn ngào nửa ngày cũng không nói rõ ra được lý do vì sao hắn ta bị đánh.

Chỉ nói là vừa gặp mặt Dương Sở Tu cùng Dương Duy Viên còn chưa nói hết ba câu đã bọn họ bắt đầu lao đến đánh hắn ta,

đánh xong còn bỏ hấn ta vào bao tải, kéo đến nơi không người ném.

Hấn ta phải vịn tường, vừa lê vừa lết mới về tới.

Thế là, Liễu Trường An cùng Cam Đồ Cát cũng bối rối.

Hoàn toàn không hiểu vì sao Kim Tam Hà sẽ bị đánh.

Trong quan trường, dù là chính địch chạm mặt, cũng chỉ phát ổng tay áo cộng thêm một tiếng hừ lạnh là cơ bản xem như thích hợp.

Quyền đâm cước đá, đó là phong cách đánh lộn của binh lính trong binh doanh cùng đám bang chúng trên bến tàu.

Tồn thương phong hóa nặng nề, có nhục tư văn.

“Liễu đại nhân, Đô thống đại nhân, không phải hạ quan vô năng, thực sự là tại hai tên kia không giảng võ đức, vô duyên vô cớ không giải thích được a.” Kim Tam Hà quy xuống đất, than khóc nói.

“Tên khốn kiếp, róc xương hai bọn chúng, xem thử bọn họ làm cái trò gì.” Cam Đồ Cát nghiêng răng nói.

Với tư cách tá lĩnh tiểu đội Ba nha lạt, hấn ta hiểu rõ con người của Kim Tam Hà, hấn ta là một lão cáo già rất hèn nhát trên quan trường, cho nên không thể nào mang theo nhiệm vụ đi đắc tội Dương Sở Tu cùng Dương Duy Viên.

Chuyện này quả thực vô cùng khác thường.

” Không thể manh động.” Liễu Trường An trực tiếp bác bỏ, nói: “Trước mắt thời gian cấp bách, chúng ta không có thời gian đi tìm hiểu vì sao bọn họ khác thường, chuyện này dừng lại ở đây, tránh cho sinh ra rắc rối.”

Một câu nói đồng thời đè xuống Cam Đồ Cát cùng Kim Tam Hà, Cam Đồ Cát có chút bất mãn nhìn về phía Liễu Trường An, hỏi: “Vậy Tả mã đại nhân dự định làm như thế nào?”

Kim Tam Hà là người của hấn ta, vì muốn tìm cơ hội biểu hiện lập công, cũng vì nịnh hót hấn ta, đã tự tay đưa con gái mình đến mật trạch của hấn ta làm thị nữ, mấy ngày nay Cam Đồ Cát chính là đang say đắm trong ôn nhu hương đến lưu luyến quên về.

Chuyện này mà làm hỏng, tất nhiên hấn ta cũng sẽ mất mặt mũi.

Mấu chốt nhất là, Liễu Trường An lại không có dự định tra xét nguyên nhân.

Nếu đem báo chuyện này báo lên A Kỳ Na đại nhân, A Kỳ Na đại nhân sẽ chỉ biết rằng Kim Tam Hà làm hỏng chuyện này, hơn nữa còn là làm hỏng mà không rõ nguyên nhân.

Dù cho A Kỳ Na bỏ qua chuyện lần này, trong lòng nhất định cũng sẽ có thất vọng.

Trong lúc nhất thời Cam Đồ Cát không thể phân biệt rõ, Liễu Trường An có phải đang mượn cơ hội này để chèn ép mình hay không.

Về mặt Liễu Trường An không thể hiện ra bất kỳ một manh mối nào, ông ta nói với giọng điệu kiên quyết: “Lập tức khởi động ba tên ám tử của chúng ta bên trong đảng Đông Lâm bắt đầu liên lạc tạo thế, mau chóng nhắc lên hành động lật đổ Yêm đảng, đúng hay sai, thành công hay thất bại, tất cả đều phụ thuộc vào hành động này!”

“Ta mã đại nhân, dốc hết toàn lực quá mạo hiểm.” Cam Đồ Cát phản bác theo bản năng, nói: “Ba tên ám tử kia chính là toàn bộ lực lượng của chúng ta trong đảng Đông Lâm, nếu không may việc lật đổ Yêm đảng thất bại, Yêm đảng phản công, sẽ có nguy cơ toàn quân bị diệt, không bằng khởi động một tên đi thăm dò sâu cận trước.”

“Cam thông lĩnh, ta hy vọng người có thể hiểu rõ, chuyến xuôi nam của A Kỳ Na đại nhân lần này mang ý nghĩa như thế nào, đây là cuộc chiến tranh đoạt quốc vận, chuyện hôm qua chắc chắn là người cũng đã biết, Phi Ngư Vệ lại có một người đột phá cường giả ngoại kinh, lúc này nếu còn không ra sức đánh một trận, nói không chừng vận nước Đại Lê sẽ kéo dài hơi tàn đến một hai chục năm nữa, đến lúc đó liền xem như khó mà nói thời cuộc sẽ biến hóa ra sao. Khi cần quyết đoán mà không quyết đoán sẽ gặp phải rắc rối, thép tốt, phải dùng trên lưỡi dao.” Liễu Trường An phản bác.

Cam Đồ Cát cau mày, hấn ta đương nhiên biết trước mắt là thời kỳ mấu chốt, nhưng chính là rất khó chịu vì Liễu Trường

An bị cướp công.

Ba tên ám tử kia đều là người của Liễu Trường An, chuyện làm xong, toàn bộ công lao đều là của ông ta.

Nhưng Cam Đồ Cát lại không có cách nào phản bác, chỉ có thể hung tợn trừng mắt nhìn Kim Tam Hà.

Cái thứ đồ cực kỳ xui xẻo nhà ngươi, khó khăn lắm mới đoạt được một cơ hội, lại bị ngươi làm lãng phí.

Chờ đấy, nhìn xem tối nay bản tá lĩnh thu thập con gái ngươi thế nào.

...

Đêm đến, đêm đen gió lớn, từ trên cao nhìn xuống Kinh thành, một mảng đen kịt, chỉ có vài ánh lửa yếu ớt chập chờn đang di động.

Một tòa trạch viện trông không có gì bắt mắt nào đó ở thành nam, gió đêm thổi qua ngọn cây phát ra tiếng “xào xạc”, một hán tử để tóc bện đuôi chuột đang ẩn nấp trên ngọn cây, tập trung quan sát kỹ càng bất kỳ mọi gió thổi cỏ lay xung quanh tòa trạch viện.

Tòa trạch viện này, chính là trụ sở mới của mật thám Dịch quốc tiểu đội Ba nha lạt.

Một trận gió đêm thổi thổi, cuốn lấy đám lá khô bị ánh mặt trời chói chang sấy khô, một cái lá cây trong đó bị cuốn lên, trực tiếp đập vào mặt hán tử tóc đuôi chuột.

Hán tử tóc đuôi chuột theo bản năng nháy mắt một cái.

Ngay vào lúc này.

“Vèo!”

Một thanh phi đao lập lòe hàn quang xuất hiện đột nhiên giống như quỷ mị, lóe một cái đã đến trước mặt hán tử, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Hán tử tóc đuôi chuột thậm chí còn không kịp phát ra tiếng cảnh báo, thanh phi đao kia đã xuyên thẳng vào cổ họng y, từ đầu tới đuôi, chỉ phát ra một tiếng “phốc” vô cùng khẽ.

Cao thủ ngoại kinh!

Đây là suy nghĩ cuối cùng của hán tử tóc đuôi chuột, chỉ có cao thủ ngoại kinh, mới có thể làm cho tiếng xé gió mà binh khí phát ra nhỏ đến mức gần như không thể nghe thấy.

Y lắc lư chao đảo một chút rồi im hơi lặng tiếng nghiêng người từ trên cây ngã xuống.

Cùng lúc đó, từ dưới bóng cây lớn có hai người chậm rãi đi ra, bọn họ đều mặc một thân trang phục gọn gàng đơn giản, một người có dáng vóc thẳng tắp, cả người giống như một thanh kiếm sắc bén.

Người còn lại thì có bụng phệ, cả khuôn mặt tròn đều là dáng vẻ hung tợn.

Nếu có người của Phi Ngư Vệ ở chỗ này, nhất định sẽ giật mình ngạc nhiên.

Chỉ huy sứ Thẩm Luyện cùng thủ tịch Thiêu thi đường Đồ Bách Thú rất hiếm khi đồng thời xuất hiện, lúc này lại cùng nhau xuất hiện ở nơi này.

Đồ Bách Thú liếc nhìn về phía sâu trong đình viện một cái, khinh thường nói: “Ta nói này lão Thẩm, làm thịt cái ổ toàn tiểu lâu la như vậy cũng cần đến hai ta cùng nhau ra tay sao, ngươi coi trọng bọn chúng quá đấy.”

“Ta là phòng A Kỳ Na.” Thẩm Luyện chậm rãi nói, dừng một chút, hần thở dài một hơi, nói: “Đáng tiếc, A Kỳ Na không ở nơi này, đoán chừng là y căn bản không ở trong thành.”

“A Kỳ Na là đối thủ cũ của ta, muốn bắt được hắn ta cũng không phải việc dễ dàng, hắn ta không thể nào xen lẫn ở cùng một chỗ với đám tiểu lâu la này, ngươi nghĩ quá đơn giản.” Đồ Bách Thú trực tiếp lắc đầu.

Tối nay bọn họ xuất động, là vì tìm kiếm tung tích A Kỳ Na, dù cho không thể tiêu diệt A Kỳ Na, cũng phải đánh rán động cỏ.

Đồ long sắp tới, Phi Ngư Vệ không thể bỏ mặc cho bọn họ liên kết với nhau mà không quan tâm, nhất thiết phải làm phá hoại.

A Kỳ Na, An Trùng Cửu, Từ Hồng,... Tìm được tên nào chém tên đó.

Đây là cuộc chiến giữa các cường giả ngoại kinh, những người tu luyện khác không thể xen tay vào.

Chỉ đáng tiếc là, tìm cả nửa đêm, chỗ nào có thể tìm đều tìm kiếm toàn bộ, vẫn không thu hoạch được gì.

Cuối cùng Thẩm Luyện đã dẫn Đồ Bách Thú đến hang ổ của mật thám Địch Lỗ, nơi này đã được phát hiện từ lâu, nhưng Phi Ngư Vệ vẫn luôn không xuống tay.

“Không tìm được người cũng không sao, dẫn y ra ngoài là được, hoặc là trực tiếp bắt chết y.” Thẩm Luyện lại là khẽ mỉm cười, tiếp đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Đồ Bách Thú, Thẩm Luyện chậm rãi rút tú xuân đao ra, hô to một câu: “Ta là Thiêu thi đường Ngụy Vũ, phụng mệnh diệt trừ gian tế Địch Lỗ, giết!”

Vừa dứt lời, Thẩm Luyện kéo tấm vải đen lên che mặt, rồi như gió giết vào.

Đồ Bách Thú hơi sửng sốt một chút, sau đó trợn to hai mắt.

Đây là chơi trò gì vậy?

Chương 474 – Người giả biện một chút

“Địch tập, địch tập ~”

“Giết man tử!”

“Phốc ~”

“A ~”

“Ngao ~”

“Ngoại kinh, là ngoại kinh!”

“Rút lui, rút lui!”

“Chạy mau ~”

“....”

Thân hình Thảm Luyện biến mất trong bóng tối phía trước, chẳng bao lâu sau bên trong truyền ra tiếng kinh hô trầm thấp, ngay sau đó tiếng kinh hô đã biến thành tiếng đao binh va chạm, rất nhanh tiếp đó đã biến thành một chuỗi tiếng thét thảm thiết cùng với âm thanh “phốc phốc” phát ra từ lưỡi dao sắc bén gọt qua thân thể người.

Qua thời gian mười mấy hơi thở sau, những động tĩnh hỗn loạn ấy đã dần dần lắng lại.

Chỉ chốc lát sau, Thảm Luyện tay cầm tú xuân đao chậm rãi đi ra, lưỡi đao sáng loáng kia, lại không hề dính một giọt máu.

“Vẫn chưa giết sạch, trong góc tường còn có một tên đang giả bộ chết.” Đồ Bách Thú khoanh tay yên lặng tính giờ nhìn Thảm Luyện, nhắc nhở.

Thảm Luyện chậm rãi tra tú xuân đao vào, sắc mặt bình tĩnh: “Chuẩn xác mà nói, là nửa tên, giữ lại báo tin.”

Nói xong, hắn trực tiếp đi sượt ngang qua.

Mặt Đồ Bách Thú hơi giật giật mấy cái, bước nhanh mấy bước đuổi theo, nói: “Không phải, người nói, người mạo danh thay thế người khác như vậy, đã được đồ đệ ta đồng ý chưa?”

“Ta thay đồ đệ người làm việc, người hắn là nên cảm ơn ta.” Thảm Luyện khoác tú xuân đao lên vai, khóe miệng khuất sau bóng đêm chậm rãi giương lên thành một độ cong vui vẻ.

“Cái gì?!”

Đồ Bách Thú lập tức liếc mắt một cái, khó chịu nói: “Chờ đã, họ Thảm kia người nói rõ ràng cho ta, cái gì gọi là người giúp đồ đệ ta làm việc?”

“Vậy ta phân tích cho người nghe?”

“Tại sao ta lại cảm thấy người đang muốn giáo biện thế?”

“Được, vậy ta giáo biện cho người nghe.”

Đồ Bách Thú: “.....”

“Nói tới, người tốt xấu gì cũng là chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ, người chụp nôi đen cho tử đệ hậu bối như vậy, người không cảm thấy đỏ mặt sao?”

“Người từng thấy ta đỏ mặt chưa?”

“Người ~ Vậy người giáo biện tới nghe thử một chút.” Đồ Bách Thú thỏa hiệp.

“Rất đơn giản, vừa rồi nếu ta không tự mình giết vào, mà là trở về phái đồ đệ người tới diệt trừ, kết quả có gì khác nhau không?”

“Cái này....”

“Người xem, kết quả đều giống nhau cả, chỉ khác nhau ở chỗ ta có trở về hay không, do vậy đồ đệ người nên cảm ơn ta đã làm việc giùm, không để hấn ta phải đi một chuyến.”

Đồ Bách Thú ngăn người, trong lúc nhất thời không biết phản bác như thế nào.

Bởi vì hình như hấn nói cũng rất có đạo lý.

Qua một hồi lâu, Đồ Bách Thú tựa hồ chớp được một tia sơ hở, vội vàng nói: “Không đúng, chuyện này khác nhau ở chỗ đồ đệ ta không biết đã phải thay người gánh hậu quả.”

“Công việc của hấn ta vốn là do ta phân phó, hậu quả cũng vốn nên là hấn ta gánh chịu, như vậy việc này không thể gọi là thay thế, ta đây chỉ là đang theo đuổi hiệu suất làm việc, đều là giết Dịch Lỗ, ai giết cũng là giết.”

“Người... Người đây là giáo biện.”

“Không phải người bảo ta giáo biện à?”

“Ta @! # người ¥ % % mặt...”

“...”

Hai người vừa đi vừa nhỏ giọng tranh luận, càng lúc càng xa.

Không bao lâu sau, trong chỗ sâu bóng tối, có một tên hán tử tóc đuôi chuột cả người đầm máu, tay vịn một cây gậy gỗ đã gãy, run lẩy bẩy đi ra.

Dáng vẻ của y thể thảm đến đáng sợ, đùi phải đã bị cắt đứt đến tận gốc, cánh tay trái cùng nửa bờ vai cũng bị gọt mất, cả người mất đi một nửa, trông giống như là vừa bò ra từ trong ao máu.

Khuôn mặt bởi vì đau đớn kịch liệt mà co rúm lại, trắng bệch như tờ giấy, chỉ còn lại ý chí cầu sinh mãnh liệt giống như dã thú chống đỡ y vịn lấy gậy gỗ, từng bước từng bước tiến về phía tòa bí trạch cách nơi này mấy dặm.

Một bước một dấu chân máu, từ sâu đến cạn, rồi đến hoàn toàn biến mất không còn dấu vết.

Gần nửa canh giờ sau, dường như tất cả đã trải qua sự tính toán kỹ càng tỉ mỉ, khi hán tử tóc đuôi chuột dùng hết một tia khí lực cuối cùng, y vừa vịn ngã xuống cửa sau bí trạch.

Cam Đồ Cát ở trong bí trạch đang ra sức trừng phạt thị nữ nghe được tiếng động, mở cửa sau ra xem xét, suýt nữa bị dọa cho sun vùi.

Lông tơ toàn thân Cam Đồ Cát dựng đứng cả lên, một tay đỡ hán tử tóc đuôi chuột lên, hỏi: “A Cổ Đạt, xảy ra chuyện gì, xảy ra chuyện gì?”

“Tá... Tá lĩnh đại nhân, sào huyết bị bại lộ, Ngụy Vũ Phi Ngư Vệ huyết tẩy sào huyết, An Đạt Môn cũng... chết, người mau rời đi... tìm A Kỳ Na đại nhân, thay chúng ta... báo thù.”

Hán tử tóc đuôi chuột nói dứt quãng, lời vừa nói xong liền nghiêng đầu một cái, khí tuyệt thân vong.

Cam Đồ Cát sợ hãi biến sắc, hắn ta nhìn về phương hướng sào huyết, hồi hận phát ra “A ” một tiếng gâm nhẹ, ánh mắt rất nhanh đã đỏ lên. Qua một lát sau, hắn ta run tay nâng thi thể nâng thi thể hán tử tóc đuôi chuột lên, sau đó cũng không quay đầu lại, biến mất trong màn đêm đen kịt, chỉ còn lại tiếng vọng nghiêng răng nghiêng lợi truyền về: “Ngụy Vũ, người chờ đấy!”

...

“Gia, nồi thúng rồi.”

Hôm sau, phòng thiêu thi.

Vương Thiết Trụ ôm nồi sắt để ngang giữa nó cùng Tần Hà, dưới chân ướt sũng, khắp nơi đều là nước.

Cách nồi đen, hai bên có thể nhìn thấy đôi mắt của nhau.

Một cái lỗ thúng rất lớn.

“Đang yên đang lành tại sao lại thủng rồi.” Tần Hà vừa ngáp vừa hỏi, mặc dù chế tạo xẻng hỗn độn không tốn nhiều thời gian, nhưng lại làm cho hắn rất mệt mỏi, đã liên tiếp hai ba ngày hắn không ra cửa, mỗi ngày ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, chất lượng giấc ngủ là trước nay chưa từng có.

“Đều là do Lamborgh, nó đẩy củi quá mạnh, đẩy thủng luôn cả nồi, ngài xem đi.” Vương Thiết Trụ bữu môi hướng về phía Lamborgh đang chột dạ, tố cáo.

“Ta... Rõ ràng là người nhất quyết dùng Nam Minh Ly Hỏa, cho nên mới đốt thủng, không thể đổ hết cho ta được.” Lamborgh bực bội cãi lại.

“Còn giáo biện, được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều.” Vương Thiết Trụ lập tức bật lại.

“Được rồi, hai người đều có lỗi.” Tần Hà vừa nghe liền hiểu được nguyên do, nồi này đúng là do Lamborgh đẩy thủng, nhưng Vương Thiết Trụ dùng Nam Minh Ly Hỏa nấu nước cũng là sự thật.

Lửa quá mạnh làm cho đáy nồi bị đốt mỏng, nóng đến biến dạng.

Thế là Tần Hà đánh cho mỗi thú một bản tử, sau đó nói: “Nồi là thứ tốt, cần phải yêu quý giữ gìn, nó là tài sản, không thể phá của.”

“Vâng, gia.”

“Biết rồi ạ.”

Hai thú chỉ có thể cúi đầu nhận sai.

Qua một lát, Vương Thiết Trụ ngẩng đầu lên hỏi: “Gia, vậy, cái nồi này xử lý thế nào, thủng mất rồi.”

“Vá lại là được, trước cứ để đấy đã, khi nào rảnh ta đánh nó dày một chút.” Tần Hà trả lời.

“Vâng, gia.” Vương Thiết Trụ gật đầu, cẩn thận cất nồi vào trong góc, lại từ trong góc lôi ra một cái nồi.

Ngay vào lúc này, Hôi Mễ Khâu râu treo sương sớm, dáng vẻ phong trần mệt mỏi đi vào cửa, nó quan sát hai bên một chút

rồi nói với Tần Hà: “Gia, tối hôm qua Ngụy Vũ bị lấy làm mỗi câu, bị đội một cái nồi rất lớn.”

Chương 475 – Cố ý hay là không cố ý

“Hử o_o? ? ?”

Tần Hà lập tức ngồi thẳng người dậy, cảnh giác hỏi: “Đội nồi?”

Hôi Mễ Khâu hơi sững sốt một chút, không hiểu tại sao Tần Hà lại có phản ứng lớn với hai chữ “đội nồi” như vậy.

Trọng điểm không nên là “mỗi câu” sao?

Mỗi câu để câu A Kỳ Na nha.

Chuyện liên quan đến tài nguyên thi thể siêu cấp với cấp độ ngoại kinh ngũ phẩm, thậm chí có khả năng là ngoại kinh lục phẩm.

Chiến lược đứng đầu nhân tộc, thực lực chiến đấu hoàn toàn có thể sánh ngang với yêu loại bốn trăm năm đạo hạnh.

Nếu đối đầu với yêu loại không am hiểu chiến đấu, ví dụ như Thử tộc, một đấu ba cũng không thành vấn đề.

“Ách... Là đội nồi.” Hôi Mễ Khâu gật đầu nói, tiếp đó nó một năm một mười kể sơ lược lại chuyện đã xảy ra ở sào huyết mật thám Địch Lỗ vào tối hôm qua.

Sào huyết mật thám Địch Lỗ vẫn luôn là khu vực trọng điểm mà Hôi Mễ Khâu chú ý.

Thảm Luyện cùng Đồ Bách Thú huyết tẩy sào huyết Địch Lỗ, tất nhiên là sẽ không tránh thoát được ánh mắt của Hôi Mễ Khâu.

“Người nói là, Thảm Luyện vì để dẫn dụ A Kỳ Na đi ra, cố ý giả mạo Ngụy Vũ huyết tẩy sào huyết Địch Lỗ?” Tần Hà hỏi.

“Đúng vậy, đại quan nhân.”

“Hữu dụng không?”

“Ngụy Vũ vừa mới tiến vào hàng ngũ cao thủ ngoại kinh, tiền đồ vô lượng, đối với mầm non như vậy, tin rằng A Kỳ Na nhất định là có suy nghĩ diệt trừ Ngụy Vũ, lần này huyết tẩy sào huyết Địch Lỗ, nếu bị A Kỳ Na coi là khiêu khích, quả thật có khả năng bí quá hóa liều mà ra tay với Ngụy Vũ.” Hôi Mễ Khâu phân tích nói.

Tần Hà gật gù đầu, Ngụy Vũ vừa mới tiến cấp có thực lực chênh lệch rất lớn với A Kỳ Na, đối với A Kỳ Na việc này quả thực rất có sức hấp dẫn.

Suy nghĩ của Thẩm Luyện là đúng.

Nhưng vấn đề mấu chốt không phải là suy nghĩ của hắn ta, mà là ở chỗ – Thẩm Luyện cho Ngụy Vũ đội nội, chỉ đơn thuần là đội nội, hay là có thú vui xấu xa gì khác?

Suy cho cùng thì không bằng thiếp, thiếp không bằng vụng trộm a.

Thẩm Luyện sẽ không phải là trộm bên mình chứ?

Gấp lửa bỏ tay người?

Lão hồ ly này trước đó đã có khuynh hướng này.

Trong sự kiện lột da mặt gây ra ồn ào âm ỉ vào năm ngoái, Thẩm Luyện đã “rải tiền” rộng khắp, ném hết toàn bộ hơn một trăm “đồng tiền lấy mạng” vào thành đông.

Không nghĩ ra, Tần Hà lắc lắc đầu, cũng không thêm suy nghĩ nữa.

Cho hắn ta một hạt đậu đen trước rồi tính sau.

Việc quan trọng nhất trước mắt chính là tung tích của A Kỳ Na.

Thế là Tần Hà lại nhìn về phía Hôi Mễ Khâu, hỏi: “Chưa tìm được chỗ A Kỳ Na ẩn thân sao?”

Hôi Mễ Khâu lập tức cảm thấy bứt rứt bất an, nói: “Đại quan nhân, thực lực A Kỳ Na rất mạnh lại không có chỗ ở cố định, hơn nữa hắn ta chắc chắn không ở trong thành, tiểu nhân... Vẫn đang truy tìm, nhưng vẫn chưa có tin tức.”

“Được rồi, ta biết rồi.” Tần Hà khoát khoát tay.

Hôi Mễ Khâu tuy có thể điều động nhiều chuột, nhưng suy cho cùng chuột cũng chỉ là chuột, giám thị mục tiêu bất động hoặc là hoạt động có quy luật thì còn tạm được, chứ còn mục tiêu không hoạt động theo quy luật nào, lại còn lướt nhanh như quỷ, cũng thực sự là làm khó cho bọn chúng.

“Đúng rồi, bên phía Liễu Trường An có động tĩnh gì không?”

“Có, không ngờ bọn họ lại chôn ba tên ám tử ở trong nội bộ Đông Lâm.”

“Ba tên ám tử?”

” Đô sát viện Tả thêm đô Ngự sử Hoàng Vũ Lăng, Thái thường tự Thiếu khanh Hoàng Kiến, Hàn lâm viện Hàn lâm học sĩ Hoàng Hữu Thư, bọn họ được xưng là Đông Lâm tam Hoàng.”

“Nhiều Hoàng (vàng) như vậy?”

“Đúng vậy, đại quan nhân.”

....

Ban đêm luôn là khoảng thời gian được những kẻ có mưu đồ bí mật ưa thích nhất.

Yên Chi Đường, nơi mà các phong lưu nhã sĩ Kinh thành thích tụ tập nhất, cô nương nơi này tinh thông mọi thứ cầm kỳ thư họa, có thể ngâm thơ có thể làm câu đối, cho dù là đại văn hào vô cùng uyên bác tới nơi này, cũng phải cẩn thận thu liễm lại.

(Làm câu đối: còn có nghĩa là tạo thành đôi thành cặp)

Suy cho cùng võ vô đệ nhị, văn vô đệ nhất.

Nếu bị thua cô nương nơi này, coi như mất hết mặt mũi.

Đàm tiểu hữu hồng nho, vãng lai vô bạch đình.

(Đây là câu thơ trong bài Lậu thất minh – Lưu Vũ Tích, có nghĩa là những người đến đây nói cười đều là học giả uyên bác, không có người có kiến thức nông cạn để tiếp xúc.)

Kẻ có thể đến đây tìm kiếm niềm vui, cũng kiếm được sự coi trọng của mỹ nhân, đều là giàu nứt đổ đổ vách, hoặc là tài trí hơn người.

Chỉ như vậy cũng đã đủ hấp dẫn đủ mọi loại người tự cho mình là bất phàm đến tụ tập đàm cao luận rộng, học đòi văn vẻ.

Chư quân Đông Lâm, cực kỳ ưa thích nơi này.

Trước đây Đông Lâm tụ hội, đều là đàn, sáo, cầm, khúc làm bạn, hoặc là ngâm thơ, làm câu đối, cười nói trò chuyện, vô cùng náo nhiệt.

Nhưng mà hôm nay cả sảnh đường mấy chục người, lại thì thầm bàn luận, sắc mặt có vẻ ngưng trọng.

Bởi vì hôm nay bọn họ muốn quyết định việc có nên phát động một trận chiến đấu, thắng thì chúng chính doanh triều, thất bại thì đầu người lẫn lóc.

Không sai, chính là chiến đấu.

Lật đổ Yêm đảng!

(Chúng chính doanh triều: Cả triều đình đều là người của đảng Đông Lâm.)

Chương 476 – Đông Lâm Tam Hoàng

Hành động lật đổ Yêm đảng, nguy hiểm cực lớn.

Lúc tiền nhiệm còn tại vị, Đông Lâm đã thử không dưới ba mươi lần hành động lật đổ Yêm đảng, có vài lần là bắt gió bắt bóng, có vài lần là búa thật, có vài lần thì là tiến bước nào rào bước ấy âm thầm đâm chọc.

Nhưng mà không có lần nào ngoại lệ, tất cả hành động lật đổ Yêm đảng đều thất bại.

Yêm đảng từng có tổn thất, nhưng chưa có lần nào thương gân động cốt, mà Đông Lâm thì thảm rồi.

Kẻ thì tịch biên gia sản, kẻ thì lưu đày, kẻ thì biếm dòng giáng chức, nghiêm trọng hơn thì trực tiếp đầu rơi xuống đất.

Lần hành động lật đổ Yêm đảng lần này, mục tiêu nhằm thắng vào Ngụy Trung Lương.

Một khi thất bại, tất nhiên là đầu người cuồn cuộn.

Tiền đặt cược duy nhất của bọn họ là, thái độ của tân Hoàng đối với Ngụy Trung Lương.

Trước đây là âm thầm thâm chọc dò xét, tân Hoàng cũng không bàn luận hay tỏ thái độ gì, nghị sự cũng không đề một chữ.

Đây là đang trầm mặc.

Mà trầm mặc, cũng là một loại thái độ.

Đông Lâm người đông thế mạnh, lại bị Yêm đảng giết sợ, cho dù đại lão Đông Lâm Từ Nham Khanh đã trấn giữ Kinh thành, cũng không có ai dám làm con chim đầu đàn ra mặt, tất cả mọi người đều là người trông chờ vào ta, ta trông chờ vào người, đều là chờ đợi người khác dẫn đầu bước ra.

Nói cho cùng, Đông Lâm không đoàn kết bằng Yêm đảng, càng thiếu một người giữ vị trí nòng cốt tuyệt đối có thể cùng Ngụy Trung Lương đánh lôi đài.

Kêu gào tạo thế cổ động thì được, nhưng không có mấy người có can đảm xung phong ra trận.

Có điều, giờ đã khác xưa.

Đông Lâm có người dám làm con chim đầu đàn đó rồi!

Hơn nữa còn không chỉ một người, mà là ba người!

Ai?

Đô sát viện Tả thêm đô Ngự sử Hoàng Vũ Lăng, Thái thường tự Thiếu khanh Hoàng Kiến, Hàn lâm viện Hàn lâm học sĩ Hoàng Hữu Thư.

Được người xưng là Đông Lâm tam Hoàng!

Gần hai năm qua, bọn họ là ba người cực kỳ sôi nổi trong đảng Đông Lâm, còn có một điều vô cùng trùng hợp, đó là ba người đều mang họ Hoàng, chỉ điều này thôi đã rất buồn cười rồi.

Phẩm cấp cũng không thấp, hai người chính tứ phẩm, một người từ tứ phẩm, còn nhiều lần tham gia hành động chinh

phật Yên đảng, tích lũy được danh vọng trong triều, ở nội bộ Đông Lâm cũng lực ảnh hưởng không nhỏ.

Mặc dù trước đây tam Hoàng được coi là một đoàn thể, nhưng rất ít khi đồng thời hành động.

Lần này bọn họ tập thể xuất động, một phong danh thiếp toàn bộ ba người ký đại danh, mời tất cả mọi người tối nay có mặt ở nơi này cùng nhau bàn bạc chuyện đại sự.

Chỉ là hơi có chút khó hiểu là, giờ khắc này những người được mời đến đã gần như có mặt đông đủ, nhưng vẫn chưa thấy tam Hoàng xuất hiện.

Mọi người vừa nhỏ giọng nghị luận, vừa chờ đợi tam Hoàng đến.

Trên vị trí thượng thủ trong đại sảnh, đại lão Đông Lâm Từ Nham Khanh cũng bất ngờ ở trong hàng ngũ.

“Thái thường tự Thiệu khanh Hoàng Kiến Hoàng đại nhân đến!”

Không lâu sau, người của Yên Chi Đường chạy vào cửa sảnh đường bẩm báo, những tiếng “ong ong” Xi xào bàn tán nơi này nhất thời yên lặng lại, mọi người đồng loạt nhìn về phía cửa đại sảnh.

Rất nhanh, một người trung niên mặc áo văn sam mặt mũi béo mút đi vào, hắn ta quét mắt nhìn đám người một vòng, nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hai hàm răng trắng sáng: “Chào buổi tối mọi người, mọi người đã ăn chưa?”

Mọi người vừa nghe lời này, trên mặt đều là hơi sững sờ, người nhìn nhìn ta, ta nhìn nhìn người, có chút không hiểu ra làm sao.

Đông Lâm tam Hoàng mồm miệng lanh lợi biết nói chuyện am hiểu biện luận, trước đây cũng là không thấy người đã nghe tiếng trước.

Người còn chưa tới giọng nói lớn tiếng đã truyền vào trong phòng, khéo ăn khéo nói, nơi nơi đều là bàn cao luận rộng, chỉ ra thói xấu đương đại, châm chọc cục diện triều đình.

Hôm nay sao vậy?

Chào buổi tối, ăn chưa?

Đây là lời nói có thể thoát ra từ trong miệng Đông Lâm tam Hoàng?

Cũng không xem thử hiện tại là giờ nào, giờ cơm đã qua lâu rồi.

Hai chữ: Tục không chịu được.

Toàn trường đều yên lặng, không ai tiếp lời này, bởi vì không biết nên tiếp lời như thế nào.

“Hỏi các người đây, sao cảm cả rồi, ăn cơm chưa?” Hoàng Kiến lưỡng lưỡng đi vào đại sảnh, hai tay chấp sau lưng, giọng điệu rất là ngang ngược.

“Ách ~ Ăn rồi.”

“Ăn rồi, ăn rồi.”

“Đều đã ăn rồi!”

“....”

Mọi người lúc này mới miễn cưỡng hòa theo.

Mặc dù trong lòng có hơi khó chịu, nhưng thấy điệu bộ khí thế mạnh mẽ của Hoàng Kiến, trong lòng lại sinh ra hy vọng.

Lật đồ Yêm đảng, chính là cần người ngang ngược bá đạo như vậy chống đỡ ở đằng trước.

Chủ vị, Từ Nham Khanh hơi gật đầu nhẹ đến gần như không thể nhìn thấy, mỉm cười nói: “Hoàng đại nhân mời chúng ta tới đây nói là có chuyện quan trọng cần thương lượng, không biết rốt cuộc là chuyện gì, mọi người đều đã chờ lâu, không bằng bây giờ Hoàng đại nhân liền thẳng thắn nói ra, không cần hàn huyên dài dòng làm gì.”

“Từ lão nói vô cùng chính xác.”

“Thời gian cấp bách!”

“Đêm dài lắm mộng.”

“Chỉ chờ người nói thôi.”

“....”

Đám người cũng rới rít hòa theo, phải chờ một hồi lâu, tất cả đều đã nóng ruột.

Chào buổi tối, ăn chưa, những câu hỏi han như vậy mau mau miến đi.

Kết quả là, mọi người đầy cỏi lòng mong đợi nhìn Hoàng Kiến.

Người có thể đứng ở nơi này đều không phải kẻ ngu, trước mắt chính là thời cơ tốt nhất để lật đổ Yêm đảng, chỉ thiếu người dẫn đầu.

Hoàng Kiến sững sốt một chút, kinh ngạc nhìn mọi người, hỏi: “Liên... Trực tiếp như vậy sao?”

Mọi người gật đầu lần nữa.

“Trực tiếp một chút rất tốt.”

“Vạn sự đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông.”

“....”

“Được rồi, vậy ta cũng lười cởi quần đánh rắm, trên đường tới còn nghĩ nên làm sao trải đệm trước khi lên sàn biểu diễn đấy, nếu các người thích trực tiếp, vậy ta liền trực tiếp một chút, dù sao kết quả đều giống nhau.”

Hoàng Kiến nhún vai một cái, tiếp đó dưới ánh mắt nóng bỏng của đám người, hấn chậm rãi nâng hai tay lên, giơ cao cánh tay hô to: “Ngụy Trung Lương vạn tuế!!”

Chương 477 – Không có một người có thể đánh

Một tiếng hô to này, vang vọng như sấm dậy.

Cảnh tượng vốn đang hỗn loạn ầm ĩ nhất thời trở nên chết lặng, tất cả mọi người đều ngẩn ra, chậm rãi trợn tròn hai mắt.

Hấn ta nói gì?

Ngụy Trung Lương vạn tuế?!

Năm chữ đơn giản, nhưng tạo thành lực trùng kích to lớn khiến đầu óc tất cả mọi người có mặt ở đây bị dừng máy.

Ngụy Trung Lương, mục tiêu trọng điểm của lần hội nghị liên kết lật đổ Yêm đảng lần này.

Kẻ đàn áp giết người tội ác tày trời, hoạn quan nắm quyền lớn nhất bên cạnh Hoàng đế, ác quỷ mà người người Đông Lâm căm hận luôn muốn cắt thịt để ăn, lột da để ngủ.

Mà tên Hoàng Kiến này, vậy mà lại hô hào cho Ngụy Trung Lương, hơn nữa còn là hô hào trong hội nghị lật đổ Yêm đảng?

Quan trọng hơn là.

Hai chữ vạn tuế, ngoại trừ gánh hát diễn hí khúc, từ xưa đến nay chỉ có thể dùng để hô Hoàng đế cứu ngũ chí tôn.

Bất kỳ kẻ nào vượt quá bốn phạm đều là tội lớn lấy mưu phản để xét, liên lụy đến cả cứu tộc.

Ngụy Trung Lương, một kẻ bị thiên, lấy tài đức gì có thể được hô vạn tuế?

Đây là tình huống gì? Hãm hại Ngụy Trung Lương sao?

Nhưng người thân là đảng Đông Lâm, lời nói từ trong miệng người hô ra một cách rõ ràng như vậy, Ngụy Trung Lương có chết hay không không biết, ngược lại thì chắc chắn đã đủ cho cả người lẫn nhà của người bị chém đầu, đi lưu đày.

Thân phận, vị trí khác biệt cùng lời nói mâu thuẫn khiến lời nói này không khác gì một trái bom, một trái bom có thể đồng thời nổ tan xương của Ngụy Trung Lương cùng toàn phòng đảng Đông Lâm này, lực trùng kích lớn vô cùng.

Nếu để Phi Ngự Vệ biết được, chỉ dựa vào một câu nói này là đã có thể bắt người.

“Người.... Vừa rồi người hô cái gì?” Chủ vị, Từ Nham Khanh mặt đầy khiếp sợ chỉ vào Hoàng Kiến chất vấn.

“Ta nói, Ngụy Trung Lương vạn tuế a!” Hoàng Kiến lộ ra vẻ mặt đương nhiên.

“Điên rồi, bị điên rồi!”

“Hoàng Kiến, ngươi có biết ngươi đang nói xằng bậy cái gì không?”

“Lẽ nào lại như vậy!”

“....”

Giờ khắc này, cả sảnh đường xôn xao, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, cảm tức nhìn về phía Hoàng Kiến, nhao nhao nghiêm nghị trách mắng.

Ngoài sự khiếp sợ, bọn họ còn cảm thấy như bị phản bội.

Đông Lâm tam Hoàng thanh danh vang dội lại đường hoàng hô to quyền Yêm vạn tuế?

“Hoàng Kiến, hôm nay nếu không ngươi không nói rõ ràng cho lão tử, ta giết chết ngươi!”

Tình cảnh ồn ào nhốn nháo, một tên quan viên to khỏe mạnh mẽ bước lên trước, túm lấy cổ áo Hoàng Kiến, răng cửa nạm vàng rất muốn cắn xé một miếng thịt trên mặt Hoàng Kiến.

Người này tên là Khổng Thiên Lộc Hữu tự thừa Đại lý tự, không giống với các quan văn tay trái gà không chặt khác, y văn võ song toàn, tràn đầy võ đức, là một trong số các môn sinh của Từ Nham Khanh.

“Ta đã nói rất rõ ràng rồi mà, tai ngươi điếc à?” Hoàng Kiến mặt không đổi sắc, nhếch miệng cười nói: “Giết chết ta, chỉ bằng tên rác rưởi ngươi?”

“Ách ~”

Khổng Thiên Lộc vừa nghe lời này, trong cổ họng liền phát ra tiếng hít chói tai, ánh mắt lập tức trùng to như chuông đồng, gầm thét: “Ngươi còn dám mắng?!!”

Giờ khắc này, Khổng Thiên Lộc chỉ cảm thấy võ đức chi lực trên thân giống như là núi lửa phun trào, khó mà áp chế được, hai tay hơi dùng sức, trực tiếp xách Hoàng Kiến lên, chuẩn bị động thủ.

“Đừng nên hiểu lầm, không phải ta nhắm vào ngươi ~”

Nhưng mà Hoàng Kiến vẫn là mặt không đổi sắc, trên mặt ngược lại còn cười như hoa nở, vươn ngón tay ra lắc lắc, lại

chỉ về phía tất cả mọi người trong sảnh đường, nói: “Ta nói là, tất cả các người, đều là rác rưởi.”

Lần này, không còn chỉ là Không Thiên Lộc khó có thể áp chế võ đức chi lực.

Võ đức chi lực của tất cả mọi người đều bị dẫn động lên.

Từng thấy kẻ phách lối, nhưng chưa thấy kẻ nào phách lối như vậy.

Người cũng đã bị xách lên, vậy mà còn dám mắng chửi người.

Máu chót nhất là vẻ mặt thiếu đánh kia.

Chú có thể nhịn, nhưng thím không thể nhịn nổi.

“Quá phách lối rồi, đánh hấn ta!”

Dưới bầu không khí căm phẫn, không biết là ai hét lớn một tiếng.

Con lửa giận của đám người hoàn toàn bị đốt cháy bùng lên.

“Đánh chết hấn ta!”

“Hấn ta là gian tế Yêm đảng!”

“Hấn ta là kẻ phản đồ, giết chết hấn ta!”

“....”

Đám người lòng đầy căm phẫn, ùn ùn xông đến.

Ngay cả Từ Nham Khanh cũng bật nhảy khỏi chủ vị, cao giọng gầm thét: “Thanh lý môn hộ, thanh lý môn hộ!”

Thỏ con bị chọc giận đều có thể cắn người.

Quan văn bị chọc tới cũng vậy, có thể xông lên diễn toàn vũ hành.

Có nhục văn nhã?

Ngại quá, không thềm đề tâm.

Khá lắm, cảnh tượng này, có thể nói là hùng tráng.

Hoàng Kiến thấy vậy, không nói hai lời liền chuyển đầu ngón tay đâm thẳng vào mắt Không Thiên Lộc đang ra sức muốn đẩy ngã hấn xuống đất.

“Ai nha!”

Khổng Thiên Lộc bị đau, vội vàng che mắt lại.

Hoàng Kiến rơi xuống đất, đối mặt với đám người xông đến cũng không e sợ chút nào, ngược lại còn cười tươi như hoa.

Chỉ thấy hắn nhấc chân lên đá một cái, liền đá vào dưới háng của người có thể xông mạnh nhất, trong nháy mắt đã khiến người nọ ngã xuống.

Hắn lại đưa tay ra, chộp lấy hai cái đầu bên cạnh dùng sức đập vào nhau.

“Bành!”

Lại làm cho hai người ngã xuống.

Không ngờ đó lại là lối đánh của thuật loạn đấu trên đường.

Tiếp đó lại càng náo nhiệt hơn.

Đi qua vụn bụi hoa, thân không dính một phiến lá.

Hoàng Kiến đá háng, khóa họng, chọc mắt, túm đầu, đập sống mũi, đập thân, độc long toàn, khi con trộm đào, búng đầu, móc cằm,... Phải nói là dùng rất thuận tay.

Đông Lâm cả sảnh đường, răng và tóc cùng bay, bị đánh đến lăn lộn đầy đất, kêu thảm thiết, lẫn thành một đoàn.

Ngay cả đại lão Từ Nham Khanh cũng bị búng đầu một cái, đầu lập tức liền mọc “sừng”, đầu óc ong ong.

Hoàng Kiến thấy tình cảnh này, phúi phúi tay, mặt lộ vẻ ghét bỏ, lắc đầu: “Không có một người có thể đánh.”

Nói xong, hắn trực tiếp xoay người rời đi.

Để lại mặt đất hỗn độn.

Qua một lúc lâu sau, mọi người mới từ dưới đất chọt vật bò dậy.

Rất nhiều người lớn tiếng chửi mắng, nhưng lúc này đã hoàn toàn là lời độc ác không đủ sức lực.

Nhiều người như vậy mà không đánh nổi một người, mặt mũi đều đã bị ném sạch.

“Lẽ nào có lí đó, lẽ nào có lí đó!” Từ Nham Khanh tức giận đến đập bàn, bực tức nói: “Hoàng Kiến phản bội Đông Lâm, từ giờ trở đi chính là tử địch Đông Lâm, chư quân nhất định phải cùng nhau căm giận kẻ thù, nhất định phải để cho hắn ta trả giá thật lớn!”

Đám người đương nhiên tán thành, tiếp đó lại là một trận nhe răng nhếch miệng giậm chân mắng chửi.

Nhưng mà đợi đến khi bọn họ mắng chửi xong, thì có một vấn đề đặt ở trước mặt.

Hội nghị liên kết lật đổ Yêm đảng lúc này đã ảo não chán chường, mất hết mặt mũi, như vậy còn tiếp tục hay không?

Hoàng Kiến chắc chắn là điên rồi, nhưng hắn ta chỉ là một trong Đông Lâm tam Hoàng, còn có hai Hoàng vẫn chưa tới.

Thế là, ánh mắt của tất cả mọi người đều nhìn về phía Từ Nham Khanh.

Từ Nham Khanh với tư cách là Đại học sĩ đã từng nhập Các, từng chủ trì hai cuộc ân khoa, mặc dù không còn ở trong triều đình, nhưng môn sinh bạn cũ khắp thiên hạ, tiếp tục hay là ngừng lại, chỉ ông ta mới có thể ra quyết định.

Từ Nham Khanh hơi do dự một chút, nổi giận nói: “Hoàng Kiến phản bội đầu quân Yêm đảng chỉ là ngoài ý muốn, điều này cũng không có nghĩa là Hoàng Vũ Lăng và Hoàng Hữu Thư cũng phản bội giống hắn ta, chư quân an tâm chớ nóng nảy, hôm nay nâng lên đại sự quyết không thể không công mà về, Yêm đảng vô sỉ, lại dám sử dụng thủ đoạn hèn hạ như vậy, đáng hận!”

Mục đích ông ta tới Kinh thành chính là vì lật đổ Yêm đảng, có cơ hội tất nhiên là không muốn bỏ qua, Đông Lâm tam Hoàng chỉ là người ngoài xung, bình thường ba người này cũng không kết thành đoàn thể nhỏ.

Hoàng Kiến phản bội, hai người khác chắc hẳn là vẫn còn có hy vọng.

Mọi người thấy Từ Nham Khanh tỏ thái độ, liền kìm nén khuất nhục, kiên nhẫn chờ đợi, đúng như Từ Nham Khanh nói, trận làm nhục này không thể gánh chịu vô ích được.

“Chư... Chư vị đại nhân, Đô sát viện Tả thêm đô Ngự sử Hoàng Vũ Lăng Hoàng đại nhân đến.” Ngay vào lúc này, gã sai vặt chạy đường ló người vào, sắc mặt kinh dị hô một tiếng.

Xem như chạy đường ở Yên Chi Đường lâu năm, gã sai vặt đã từng chứng kiến rất nhiều tình cảnh, nhưng cái cảnh tượng vừa nói vài ba lời đã động tay động chân, một đám quan văn điển toàn vũ hành như vậy, thật đúng là sống lâu rồi thì việc gì cũng thấy.

Vừa dứt lời, từ sau lưng gã sai vặt có một người trung niên mặc áo bào tím bỏ tử đi ra, mắt to mày rậm, thân cao bảy thước, chỉ thấy hấn ta nhếch miệng nở nụ cười, lộ ra hàm răng trắng sáng chói mắt: “Chào buổi tối chư quân, ăn cơm chưa?”

Chương 478 – Ba đánh Đông Lâm

Lời ra khỏi miệng, cả sảnh đường lại trở nên yên tĩnh.

Bởi vì những lời này, rất quen tai.

Hình như vừa rồi Hoàng Kiến cũng đã nói những lời này.

Bầu không khí khác thường đang lan tràn, không có người đáp lại.

“Đang hỏi các người đấy, ăn cơm chưa?” Hoàng Vũ Lăng móc lỗ mũi, giọng điệu ngang ngược.

Đám người người nhìn ta, ta nhìn người, dự cảm trong lòng càng lúc càng thấy chẳng lành.

Mẹ nó, giờ lại càng giống hơn rồi!

Hoàng Vũ Lăng thấy vậy, bắn cút mũi trong tay ra, tiếp đó quay đầu nhìn về phía gã sai vặt chạy đường đang tò mò ngó dáo dác quan sát, híp mắt uy hiếp nói: “Nhìn cái gì vậy, còn nhìn nữa ta móc hai mắt ngươi ra bây giờ.”

“Ách... Vâng vâng vâng.”

Gã sai vặt chạy đường lúc này mới bừng tỉnh, bản thân không thuộc về nơi này.

Biết càng nhiều, chết càng nhanh.

Mới vừa rồi hẳn ta đã loáng thoáng nghe được, cái gì Ngụy Trung Lương, cái gì Yên đảng, còn có vạn tuế.

Thế là gã sai vặt chạy đường giống như bị điện giật, quay đầu chạy ra khỏi khu vực này, có thể chạy nhanh bao nhiêu liền chạy nhanh bấy nhiêu.

Lúc xuống thang lầu thì bị trượt chân một cái rầm rầm bịch bịch té xuống.

Tức thì đau đến nhe răng nhếch miệng.

Mà vào lúc này, trên lầu bỗng truyền đến tiếng hô rõ ràng có chút quen thuộc: “Ngụy Trung Lương vạn tuế!”

Gã sai vặt chạy đường ngăn người, sau khi cẩn thận ngẫm nghĩ thì lập tức hoảng sợ đến hít ngược một hơi khí lạnh, co rụt cổ lại.

Ngay sau đó, giống như trước đó, từ căn phòng trên lầu lại lần nữa bộc phát ra tiếng đánh nhau binh binh bang bang.

Cùng với tiếng hét thảm thiết vang lên liên tiếp hết đợt này lại đến đợt khác.

Qua một lát sau, cửa phòng trên lầu từ từ mở ra.

Giống như Hoàng Kiến rời đi trước đó, Hoàng Vũ Lăng cũng chấp tay sau lưng khẽ hát rời đi, loáng thoáng có thể nghe thấy lời ca của hắn: “Con gái lớn mười tám thay đổi lớn, xem ta bảy mươi hai biến ~”

(Bài hát: Xem ta 72 biến.)

Gã sai vặt chạy đường chẳng hiểu ra sao.

Hoàng Kiến cùng Hoàng Vũ Lăng tại sao đều đi vào hô một câu khẩu hiệu, sau đó đánh đám người Đông Lâm một trận rồi rời đi?

Đám người Đông Lâm này bình thường ở Yên Chi Đường chính là rất kiêu ngạo, hôm nay sao vậy, làm bao cát đến nghiền rồi?

Cũng chịu đựng hai trận đánh liên tiếp?

Chuyện này vẫn chưa hết, ngay sau đó chuyện khiến cho gã sai vật chạy đường càng khó hiểu đã xảy ra.

Lại có một người tới, cũng họ Hoàng, tên là Hoàng Hữu Thư.

Hàn lâm viện Hàn lâm học sĩ, quan to tứ phẩm.

Sau đó cũng giống như trước đó.

Sau khi Hoàng Hữu Thư hô xong “Ngự Trung Lương vạn tuế”, phòng trên lầu lại phát ra tiếng binh binh bang bang đánh nhau.

Nếu không phải ba người này có mặt mũi và vóc dáng khác nhau.

Gã sai vật chạy đường suýt chút nữa đã cho là mình nằm mơ, mơ một giấc mơ ba lần.

Có điều so với hai lần trước, lần này vẫn có một vài điểm khác biệt.

Ví dụ như tiếng đánh nhau rõ ràng đã nhỏ đi rất nhiều, ví dụ như luôn luôn có người cuồng loạn hét to: “Người đừng tới đây!!”

Hiển nhiên là, đã bị đánh đến sợ hãi.

Gã sai vật chạy đường há to miệng hồi lâu vẫn chưa khép lại, chuyện này thực sự quá kỳ.

Đám người Đông Lâm này thế mà lại bị đánh một trận nữa.

Bị đánh ba trận liên tiếp!

Ai nghe cũng phải kinh hãi!

Cho dù nói ra cũng sẽ không có ai tin tưởng.

Nhưng mà... Có gì đó không ổn, ngay vào lúc gã sai vật chạy đường cho là “Quá tam ba bận”, thế nào cũng phải kết thúc.

Đột nhiên lại có thêm biến hóa càng “Không còn gì để nói” xảy ra.

Có thể nói là chín cong mười tám ngoặt, quanh co khúc khuỷu cộng thêm cao ~ trào thay nhau nổi lên.

Hoàng Hữu Thư mới vừa ra cửa, lại vòng trở lại!

Không ngờ hắn ta lại quay lại hiện trường!

Không chỉ có hấn ta quay lại, còn có Hoàng Kiến cùng Hoàng Vũ Lăng cũng quay lại hiện trường rồi!

Ba người cùng nhau quay lại hiện trường!

Gã sai vật chạy đường há to miệng đến không khép lại được.

Chỉ riêng một người đánh một trận, bên trong đã kêu la thảm thiết như heo kêu.

Lần này ba người đồng thời quay lại sân khấu, không phải là muốn huyết tẩy cả sảnh đường, đánh đám Đông Lâm phọt phân chứ?!

Nghĩ đến hình ảnh kia, gã sai vật chạy đường cũng sắp ngớ ngẩn rồi.

Nhưng mà lần này lại nằm ngoài sự tưởng tượng của gã sai vật.

Bên trong phòng khách trên lầu, hoàn toàn không có vang lên khẩu hiệu một lần nữa, cũng mất luôn tiếng hỏi thăm trò chuyện với nhau, mà là cửa vừa mở ra, người trong phòng đã trực tiếp thăm hỏi ân cần người thân của ba người kia.

“Đi mà trở lại, các người không làm người!”

“Thật là quá đáng, thật là quá đáng!”

“Chư quân, đã không tránh được, chúng ta liều mạng với bọn chúng đi!”

“Không sai, khí phách Đông Lâm, không cho phép bọn họ làm bẩn!”

“Đồng tâm hiệp lực liều mạng cùng bọn họ!”

“Lên!”

“Ây? Các người làm gì vậy?”

“Này này này, tại sao các người đánh người nha...”

“Ai nha!!”

“Ta đánh trúng!”

“Đánh chính là ba tên phản đồ các người.”

“Hình như bọn họ yếu đi rồi.”

“Bắt hấn ta, móc mắt hấn ta ra.”

“Ngồi lên hấn ta, đúng đúng đúng, ngồi chết hấn ta!”

“Lấy băng ghê đập đi!!”

“Ai nha, các người dừng tay a, cứu mạng, cứu mạng!”

“Dừng mà ~”

“....”

Lần này, lại náo nhiệt hơn không chỉ mười lần so với lần đầu tiên.

Thời gian tiếng binh binh bang bang phát ra từ bên trong kéo dài đến hết một nén nhang.

Hơn nữa nghe âm thanh lại là Đông Lâm chiếm thế thượng phong tuyệt đối, ba vị Hoàng đại nhân quay lại sân khấu bị đánh đến liên tục hét thảm thiết, cho đến cuối cùng còn bị la đến mất giọng.

Hồi lâu sau, cửa lớn mở ra một lần nữa.

Cả đám Đông Lâm người thì mặt mũi bầm dập, người thì mắt gà đen, người thì răng cửa lợt gió, người thì che háng,... Tóm lại là, không có ai là không bị thương.

Ngay cả đại lão Đông Lâm Từ Nham Khanh, trên đầu cũng bị trúng ba cái búng đầu.

Sưng lên vừa cao vừa đỏ, cái kia phải nói là đầu giác tranh vanh.

(Đầu giác tranh vanh: sưng trên đầu cao vút, còn có nghĩa là tài hoa xuất chúng.)

Về phần sắc mặt, quả thực là đen như than.

Liên kết lật đồ Yêm đảng, tri thức quét rác, mặt mũi mất sạch, trở thành trò cười!

Qua hồi lâu, gã sai vặt chạy đường cẩn thận dè dặt mở ra cửa phòng trên lầu, vừa quan sát kỹ đã phải hít một hơi khí lạnh lần nữa.

Khá lắm.

Thật sự là bị đánh phọt phân!

Ba vị Hoàng đại nhân nằm trên đất, quần áo bị xé rách thành mảnh vụn.

Ba cái chân ghế mỗi người một cái, thọc ở phía sau.

Đều dựng lên!

Chương 479 – Ôm đồm nhiều việc

Khi Đông Lâm tam Hoàng được đưa ra Yên Chi Đường, Tần Hà đứng ở chỗ cao nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Khá lắm, đám người Đông Lâm này thật biến thái.

Ngày thường thì văn nhã lịch sự, chi hồ giả dã, nhân nghĩa lễ trí tín, trong bụng Tể tướng có thể chống thuyền... Độc ác lên lại có thể đánh cho Đông Lâm tam Hoàng phọt cả phân cả tiêu.

Bản đại tiên cùng lắm chỉ là đá háng, trộm đào đã xem như đến đỉnh.

Cái chân ghế đang tốt đẹp lại bị biến thành gậy quấy phân.

Ngươi để cho băng ghế sao chịu nổi?

Bỏ đi sự thật không nói, các ngươi không phải chỉ là bị đánh ba trận thôi à.

Đều là đàn ông có ảm chén, ăn chút thiệt nhỏ thì có làm sao, cần gì phải ra tay độc ác như vậy chứ?

Sao không thể lấy đức báo oán, gắng chịu nhục?

“Lòng không độ lượng, lòng không độ lượng a ~” Tần Hà lắc lắc đầu, nhìn về phía kim long khí vận trên Hoàng thành, kim quang ảm đạm kia dường như lại sáng lên một chút xiu, sau một trận gió đêm chợt thổi qua, người đã biến mất không còn thấy hình bóng.

Xong chuyện phát áo rời đi, ẩn sâu công cùng danh.

....

Đảng tranh đấu, đồ long, lời kiếp, phản loạn,... Kinh thành Đại Lê vĩnh viễn cũng không thiếu đề tài.

Mà trong những câu chuyện thù dật của bọn họ, lại sinh ra một vài biến hóa vô cùng kỳ lạ.

Cũng ví dụ như nói về Ngụy Vũ.

Sau trận lời kiếp, Ngụy Vũ được thiên lôi tô tể đột phá tới ngoại kinh đã hoàn toàn trở thành một nhân vật làm mưa làm gió trong thành.

Địa vị của hắn quả thực giống như là ngư mẩu đảo tài trùng, ngư bức trùng thiên.

(Bò cái ngã lộn ngược, ghê gớm (lợi hại) đến ngất trời.)

Tân Hoàng vui mừng, đích thân biên soạn chỉ ý, cho Ngụy Vũ trở thành Thân quân Đô úy, ngự ban đai lưng kim mãng, gia phong Thái tử Thiếu bảo.

Mặc dù phong thưởng đều là hư chức cùng hư quyền, nhưng có thể thấy được ý coi trọng cùng thân cận từ Hoàng đế.

Bất kể là Thân quân Đô úy hay là Thái tử Thiếu bảo, đó đều là tước vị Hoàng gia.

Ngụy Vũ lĩnh chỉ tạ ơn, đâu chỉ là hăng hái, quả thực chính là tinh thần phấn chấn tràn đầy năng lượng.

Vừa đeo đai kim mãng ngự ban lên thắt lưng, uy phong đến không thể tả.

Trước kia ra cửa cũng là mang hai người, hiện tại ra cửa thì mang hai hàng.

Không có việc gì thì lại đi dạo quanh bến tàu một vòng, Thái Tam Dao âm thầm trở về Kinh thành, sau khi nghe ngóng, lập tức thu dọn của cải, dự định cả đời này cũng sẽ không trở lại nữa.

Về phần bến tàu, ôi!

Một đám tào bang bị dọa đến ngoan như chim cú!

Chơi về phần chơi, nháo về phần nháo, người cmn đột phá ngoại kinh thì quá không giảng võ đức rồi.

Kết quả là, bến tàu Kinh thành vốn luôn là một ngày một trận đánh lộn nhỏ, ba ngày một trận đánh lộn lớn, đột nhiên trở nên yên lặng rất nhiều.

Lớn nhỏ cang đầu tào bang ra cửa ăn cơm, mua đồ đều bắt đầu ngoan ngoãn tự giác đưa tiền.

Ngoại trừ điều này, những người đi đường vốn đang nhìn Ngụy Vũ không vừa mắt, lúc này cũng đều trở nên hiền hòa vui vẻ.

Còn về bản thân Ngụy Vũ, sự thay đổi cũng rất rõ ràng.

Một câu khái quát chính là, hắn ta trở nên thích ôm đồm mọi chuyện.

Sào huyết mật thám Địch Lỗ bị bung cả ổ, hai mươi mấy tên mật thám Địch Lỗ bị giết chết, trên phố có lời đồn đãi, đây là do Ngụy Vũ làm.

Ngụy Vũ nghe xong thì trầm ngâm trong chốc lát, vỗ ngực một cái nói: “Không sai, chính là ta làm, muốn báo thù thì cứ tới, không đến người cmn là cháu trai.”

Tinh thần hăng say ôm đồm mọi việc về mình kia, Ngụy Nguyên Cát nhìn mà trợn mắt há hốc mồm.

Thầm nghĩ, đêm hôm đó người cả đêm không bước một chân ra khỏi cửa, người làm cái quỷ ấy.

Người cmn bị sét đánh ngu người rồi hả.

Qua ngày hôm sau, trên phố có lời đồn, con ‘cầu vương’ trong bãi tha ma kia đã mất tích, nghi ngờ là đã bị người đánh chết ăn thịt, không biết là ai làm.

Ngụy Vũ trầm ngâm một cái chớp mắt, vỗ ngực nói: “Ta làm, cầu vương bị giết rồi, ăn thịt rồi, không cần tìm nữa.”

Lại qua hôm sau nữa, đám người đảng Đông Lâm ở Yên Chi Đường, không biết nguyên nhân gì, toàn bộ bị đánh đập một trận dữ dội, càng máu chót là, sau chuyện này tất cả người trong cuộc đều nói năng thận trọng, ngậm miệng không nói, không biết là do ai làm.

Ngụy Vũ vừa nghe, không hề nghĩ ngợi đã vỗ ngực nói: “Chuyện này cũng là do ta làm.”

Lại qua mấy ngày sau, quần áo thiếp thân của chúng hoa khôi trong Yên Chi Đường đều bị trộm sạch trong một đêm, không chỉ quần áo trong tủ biến mất, ngay cả đồ mặc trên người cũng không thấy, chẳng biết là do người phương nào gây nên.

Đám người theo bản năng nhìn về phía Ngụy Vũ.

Ngụy Vũ kìm nén đến đỏ mặt, một tay kéo Ngụy Nguyên Cát ra chắn ở trước mặt mình: “Chuyện này là do đường đệ ta làm!”

Ngụy Nguyên Cát: “Hả o_o? ? ?”

Chương 480 – Lòng trung thành của Liễu Trường An

Mấy ngày sau, trong một ngôi miếu hoang nào đó ở ngoại thành.

Thượng thủ, một nam tử có bóng lưng rộng hiem thấy, hai cánh tay dài quá đầu gối đang chấp tay sau lưng, mặt nhìn về phía tượng thần mặt đầu không biết tên, như một cây thương lạnh lẽo dựng thẳng.

Cả người tản ra khí tức lạnh lẽo mà thần bí.

Sau lưng hắn có hai người đang quỳ dưới đất, một là nam tử áo đen sắc mặt vàng như nến, một là hán tử râu quai nón với vẻ mặt tràn đầy căm hận.

Đây là Liễu Trường An cùng Cam Đồ Cát thất bại thảm hại mấy ngày qua.

Liễu Trường An tiếp tục kéo dài vận khí hết sức xui xẻo của ông ta, ông ta giống như bị thần vận mệnh nguyên rửa, bất kể ông ta lập ra kế hoạch gì, cuối cùng cũng là lông gà đầy đất, bất kể ai đến gần ông ta, cũng sẽ bị xui xẻo cực độ.

Nhất là nhưng trợ thủ A Kỳ Na cố ý phân cho ông ta, thậm chí là không còn lại một người nào.

Từ lúc bắt đầu là Liễu Thương, sau đó đến Hình Nô, An Ba Cốc, A Toa, Nhĩ Mã Hồn, bọn họ có kẻ nào không phải là tinh

nhuệ Dịch tộc chứ, kết quả ngoại trừ A Toa bị chết trận, còn lại đều đã biến mất không còn tăm tích.

Lần này A Kỳ Na đại nhân xuôi nam tự mình bố trí nhiệm vụ, kết quả hai lần liên lạc đảng Đông Lâm lật đổ Yên đảng, lại vẫn là lông gà đầy đất.

Kim Tam Hà bị người ta đánh toi tả một trận rồi ném ra ngoài, ba tên ám tử thì thảm bại hơn, không chỉ bị Đông Lâm coi là kẻ thù, còn bị đánh đến không thể tự chăm sóc bản thân.

Ba tên ám tử này, chính là mặt thám mà A Kỳ Na đại nhân tốn công sức bồi đắp, hao tổn một cái giá rất lớn mới nâng đỡ lên được, đồng thời cũng tiến vào Đông Lâm thành công, tất cả đều là quan to tứ phẩm trở lên.

Trải qua chuyện lần này, bọn họ không chỉ bị Đông Lâm bài xích, còn bị Phi Ngư Vệ theo dõi.

Sau khi ba tên ám tử được đưa ra khỏi Yên Chi Đường chưa tới nửa giờ, Thảm Luyện đã truy xuất và xem xét tất cả hồ sơ của ba tên ám tử, cộng thêm cả Kim Tam Hà.

Thảm Luyện tốc độ mau lẹ, khứu giác bén nhạy, không hổ là Phi Ngư chi vương.

Nếu không phải cả ba người kia đều là quan to tứ phẩm trở lên, Thảm Luyện tạm thời vẫn chưa nắm được bằng chứng, thì ba người đã sớm bị bắt vào chiêu ngục, được đại hình hầu hạ.

Tóm lại, không chỉ không dùng bọn họ được nữa, còn phải trợ giúp bọn họ mau chóng rút lui khỏi Kinh thành, đồng thời xóa sạch mọi dấu vết, nếu không, bị bắt chỉ là vấn đề thời gian.

Có thể nói là tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Về phía Cam Đồ Cát, tổn thất lại càng là máu đổ dầm dề.

Mười sáu tên duệ sĩ Ba nha lật lại một lần nữa toàn quân bị diệt, chỉ còn lại một người sống làm chứng chỉ ra người động thủ.

Phi Ngư Vệ mới nhậm chức Thân quân Đô úy, Ngụy Vũ!

“Ti chức đáng chết, xin A Kỳ Na đại nhân trách phạt.” Liễu Trường An quỳ rạp dưới đất, liên tục đập đầu, cả người không ngừng run rẩy.

Một chuỗi thất bại liên tiếp, ông ta không biết mình có thể còn sống rời đi ngôi miếu hoang này hay không, đôi vị trí để suy xét, nếu như mình là A Kỳ Na, chắc chắn sẽ không giữ lại mình.

Thất bại một hai lần thì có khả năng là do vận khí, nhiều lần, thì không nói được.

Trong cái việc làm mật thám này, không nói được chính là thể hiện nguy hiểm, là trí mạng.

Thà tin là có, không thể không tin luôn luôn là tín điều của mật thám.

Thêm nữa, nhiều người chết như vậy, tổn thất lớn như vậy, dù là lấy mình làm con dê thế tội để bàn giao với Dịch Vương, hôm nay cũng phải giải quyết mình.

Liễu Trường An xin được trị tội xong, là im lặng... Là im lặng rất lâu.

Thân thể Liễu Trường An càng run càng lợi hại, mồ hôi lạnh ứa ra gần như thấm ướt toàn thân.

Nhưng ông ta không dám ngẩng đầu lên, gắt gao quỳ rạp dưới đất chờ đợi phán quyết vận mệnh.

Cho đến khi ông ta sắp không chịu được nữa.

Giọng nói khàn khàn của A Kỳ Na cuối cùng mới vang lên: “Trách phạt không có ý nghĩa gì, kẻ nguoi phải đổi mạng là một đối thủ vượt quá mức bình thường, hơn nữa... Còn ham chơi.”

“Ti chức tạ ơn đại nhân đã tha mạng, hành động tiếp theo, còn xin đại nhân chỉ thị.” Liễu Trường An lập tức thở phào một hơi, sự trung thành cùng cảm kích trong lòng ông ta với A Kỳ Na lại tăng lên tới một độ cao mới.

Ông ta vốn chỉ một tiểu lại biên quân, bởi vì đắc tội tướng lĩnh biên quân mà bị dựng tội danh, làm hại cửa nát nhà tan, nhờ đại quân Dịch Lỗ phá thành, biên quân thua chạy mới giữ được một cái mạng.

Sau đó ông ta cắn răng một cái liền đầu phục Dịch Lỗ.

Lại sau đó nữa, ông ta được A Kỳ Na chọn trúng, phái đi Kinh thành, từ đó bắt đầu kiếp sống mật thám ở trong trái tim của

Đại Lê.

Dưới sự nâng đỡ của A Kỳ Na, chức quan của ông ta càng ngày càng lớn, thăng đến Binh bộ Thị lang tam phẩm.

Trận chiến trên sông Đại Lãng Liêu Đông, ông ta lấy được tình báo mấu chốt về việc phòng thủ thành cùng chiến lược của Lê quân.

Thế là trận chiến ấy, mấy chục ngàn quân Lê bị đánh bại, toàn quân bị diệt, liên tiếp đánh mất ba tòa thành trì.

Nhưng sau đó, vận khí của ông ta lại nhanh chóng hạ xuống, thất bại thảm hại.

Tình huống như vậy, thân là người Hán mà A Kỳ Na còn có thể khoan dung với ông ta, lòng độ lượng cùng sự tín nhiệm xưa nay hiếm có, đáng giá để Liễu Trường An ông ta đi theo cả đời, đến chết cũng không thay đổi.

Phải biết, cháu ruột Đa Linh của A Kỳ Na, cũng chết ở ngay trước mặt ông ta.

“Đại nhân, thực lực của Ngụy Vũ đột nhiên tăng mạnh, lại tàn sát duệ sĩ Ba nha lạt ta, tuyệt đối không thể để hấn ta tiếp tục huênh hoang phách lối như vậy nữa.” Lúc này, Cam Đồ Cát cắn chặt hàm răng nói.

Mấy ngày nay hấn ta vẫn luôn trốn đông núp tây, cho đến khi nhìn thấy chim ưng trên trời, mới đi theo chim ưng dẫn đường, đi tới ngôi miếu hoang này, gặp được A Kỳ Na.

Hấn ta hiện tại rất căm hận Ngụy Vũ, hận đến ngứa răng.

“Chuyện này ta tự có an bài, hai người trở về đi, không có mệnh lệnh của ta không được phát động bất cứ một hành động nào, từ đây bắt đầu ẩn núp ngủ đông.” A Kỳ Na nói.

Hai người liếc nhìn nhau một cái, không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể lên tiếng đáp lại rồi rời đi.

Bất kỳ quyết định nào của A Kỳ Na, cũng không được phép nghi ngờ và làm trái.

Đây là một trong những quy tắc làm việc của nhóm mật thám, dù là còn có nghi vấn.

Hai người rời đi, ngôi miếu hoang đổ nát lại khôi phục sự yên lặng như chết.

Qua một hồi lâu, A Kỳ Na chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía trên xà ngang mục nát, chẳng biết từ lúc nào đã có một bóng người, bóng người thẳng tắp như thanh kiếm, kéo dài dưới ánh trăng chiếu rọi.

Cẩn thận xem xét, người kia lại mặc một thân Phi Ngư phục sáng loáng.

“Tới rồi?” A Kỳ Na khẽ hỏi.

Chương 481 – Quá khứ, an đạt

“Người không nên tới Kinh thành.”

Người trên xà ngang nhẹ nhàng nhảy một cái, từ lỗ thủng trên nóc phòng nhảy vào trong vòng sáng ánh trăng, lộ ra khuôn mặt của hắn.

Đó là một khuôn mặt bị lò lửa hơi đến ám đỏ, đôi mày nhíu lại.

Nếu là có Phi Ngư Vệ ở đây, nhất định sẽ giật mình kinh ngạc.

Người đến, lại là người đứng thứ hai trong Thiêu thi đường, quan thiêu thi sáu đồng tiền, cũng chính là sư thúc của Ngụy Vũ – Cung Thiên Hành.

Đây là một nhân vật kín tiếng không được người khác chú ý hơn cả Đồ Bách Thú, trông nom một mẫu ba phân đất của Thiêu thi đường, ngày thường vẫn luôn cửa chính không ra, cửa sau không bước.

Lần duy nhất khiến người ta phải chú ý chính là cùng Đồ Bách Thú lĩnh đội đi đất Lỗ trấn thi.

Sau khi trở về từ đất Lỗ, lại tiếp tục chui đầu vào Thiêu thi đường, trong danh sách luận công, hắn cũng chỉ là được đề bạt từ phó Thiên Hộ lên Thiên hộ. So sánh với đám người Thẩm Luyện cùng thế hệ và Ngụy Vũ thuộc thế hệ hậu bối tỏa sáng chói mắt, hắn không hề bắt mắt.

“Kinh thành xảy ra quá nhiều chuyện, ta không thể không tới.”
Trên mặt A Kỳ Na lộ ra một nụ cười nhẹ.

Cung Thiên Hành hơi tức giận nhìn A Kỳ Na: “Người gặp mặt mật thám dưới trướng lại không tránh ta, không sợ ta báo tin cho Thẩm Luyện, tận diệt hết toàn bộ con cò người đã sắp xếp à?”

“Người sẽ không.” A Kỳ Na mỉm cười, ánh mắt kiên định.

Trên mặt Cung Thiên Hành càng lộ vẻ tức giận, nói: “A Kỳ Na, người phải hiểu rõ, ta là quan Thiên hộ Phi Ngự Vệ của Đại Lê, ngàn quân buộc trên cùng một sợi dây, người tự tin quá đấy.”

“Đây không phải tự tin, mà là tin tưởng, được rồi, không nói những chuyện này.” A Kỳ Na cười lắc đầu, giang tay nói to: “Cao Ly từ biệt hai mươi năm, hôm nay cuối cùng gặp lại, an đật (huynh đệ) ta.”

“An đật?” Cung Thiên Hành khế cắn răng, nói: “Đó là chuyện đã qua, hiện tại người ta đều tự vì chủ của mình, tiếng xưng hô “an đật” này, vẫn là chớ nói.”

Nụ cười A Kỳ Na dần dần thu lại, qua một lát, hần thở dài một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía trăng tròn trên bầu trời, chậm rãi nói: “Người nhìn ánh trăng này, tròn biết bao, còn nhớ năm đó không?”

“Cũng là trăng tròn như vậy, người, ta, Thẩm Luyện, Đồ Bách Thú, bốn người nửa đêm thăm dò đại doanh giặc Oa chẳng may bị vây, Oa binh giờ cao bó đuốc, giống như vì sao nhảy múa, như nước thủy triều, như sóng lớn.”

“Chúng ta liều chết đánh giết, tay chém mấy trăm giặc Oa, chém hai tướng, cả người đầm máu.”

“Chiến đấu đến cuối cùng, ba người chúng ta bị trọng thương không có cách nào phá được vòng vây, chỉ có một mình người mang tình báo xông ra ngoài.”

“Chúng ta đã cho rằng đến đây kết thúc, nhưng kết quả người lại cột một thân pháo phích lịch giết trở lại.”

“Khoảnh khắc kia, người tựa như thiên thần giáng xuống vậy, đắm mình trong ánh sáng.”

“Giặc Oa thấy pháo phích lịch bốc cháy lóe ra tia lửa thì kinh hoàng muôn dạng, nhao nhao lui bước, lúc này chúng ta mới có cơ hội vọt đến mép nước, nhảy xuống nước nhảy thoát thân.”

“Còn người thì bởi vì ném đi pháo phích lịch nên bị chậm một bước, thân thể bị mảnh vỡ đánh xuyên sáu chỗ, chân đến thất khiếu chảy máu, lục phủ ngũ tạng cũng dời vị trí, lúc cứu được người mang về, máu đã chảy khô.”

“Có điều... Người đại nạn không chết, từ đó về sau, bốn người chúng ta kết làm an đật, phía đông giết giặc Oa, phía tây giết Nhung tộc, phía bắc giết Bạch mao, chúng ta giống như nghe con mới sinh không hề biết sợ hãi, tỉnh xách kiếm giết người, say nằm gối mỹ nhân, đến trong gió, đi trong tuyết, ngang dọc toàn bộ vùng phía bắc của Đông thổ.”

“Đúng thật sự là... Những năm tháng khiến người ta hoài niệm.”

Trên mặt A Kỳ Na mang vẻ hồi tưởng cùng khát khao, ngay cả khí tức trên người cũng dịu đi rất nhiều.

“Chuyện quá khứ đã qua rồi.” Trong mắt Cung Thiên Hành thoáng hiện một tia ôn hòa, nhưng chớp mắt đã biến mất không còn thấy nữa, hần lạnh lùng nói: “Nếu người lựa chọn phản bội Phi Ngư Vệ, vậy chúng ta không còn là an đật, mà là kẻ địch.”

“Không nói chuyện này nữa.” A Kỳ Na cười cười, dùng giọng điệu ung dung hỏi: “Từ biệt hai mươi năm, chúng ta đều đã già đi rất nhiều, nghe nói người vẫn một mực không lập gia đình?”

“Không phải người cũng một mình à.” Cung Thiên Hành nhìn hần ta.

“Chúng ta đi theo con đường này, chết cũng không sợ, nhưng sợ lập gia đình.” A Kỳ Na cười cười tự giễu, nói: “Nhưng người thì khác, Thiêu thi đường không cần phải rời đi Phi Ngư Vệ, cũng không cần làm việc bẩn thỉu, Đồ Bách Thú cũng đã lập gia đình rồi kìa?”

“Chuyện của ta người đừng hỏi nhiều.” Cung Thiên Hành giơ tay lên dừng lại, nhìn chằm chằm vào A Kỳ Na nói: “Người nói thẳng đi, rốt cuộc tới tìm ta làm gì, nhắc nhở người một lần

nữa, ta là Phi Ngư Vệ, ngươi là kẻ địch, nếu như ngươi muốn nghe ngóng điều gì ở chỗ ta, vậy khẳng định là ngươi mơ mộng hão huyền rồi.”

Nụ cười trên mặt A Kỳ Na chậm rãi thu lại một lần nữa, hắn ta nhìn Cung Thiên Hành, hơi do dự một chút, nói: “Thật ra thì.... Ta đến đây nói lời từ biệt với ngươi.”

“Nói lời từ biệt?”

Trên mặt Cung Thiên Hành lộ ra vẻ nghi ngờ, nói: “Ngươi phải rời khỏi Kinh thành?”

Nhưng mà vừa mới dứt lời, Cung Thiên Hành đã biến sắc: “Không đúng, ngươi không cần phải rời khỏi Kinh thành.”

A Kỳ Na cười cười: “Vẫn là ngươi hiểu rõ ta nhất.”

Giọng điệu Cung Thiên Hành không khỏi trở nên dồn dập hơn mấy phần, nói: “A Kỳ na, ta phải nhắc nhở ngươi, Thanh Ngư Đại Tiên sâu không lường được, dù ngươi làm thử bất kỳ hành động gì, cũng không khác gì với tự tìm đường chết.”

“Ta cũng không phủ nhận điều này, trước khi xuôi nam Linh tế đại vu đã giúp ta xem qua cát hung.” A Kỳ Na lắc lắc đầu.

“Kết quả?”

“Chín hung một cát.”

“Thế mà ngươi còn dám tới?” Cung Thiên Hành kinh ngạc.

“Đồng thời Linh tế đại vu còn thăm dò khí vận Dịch quốc.”

“Kết quả?”

“Cũng là chín hung một cát, cho nên... Không thể không tới.”

“Ngươi đúng là kẻ điên.”

“Chúng ta trước kia đều là.”

A Kỳ Na cười cười, nói: “Thay ta chào hỏi Thâm Luyện cùng Đồ Bách Thú, cứ nói là ta đã tới, nếu như ta còn sống, trước khi trở về phương bắc nhất định sẽ mời các ngươi uống rượu.”

Nói xong, bóng người A Kỳ Na lóe lên một cái, đã biến mất ở trong bóng tối cách đó không xa.

Cung Thiên Hành đứng nguyên tại chỗ hồi lâu không nhúc nhích, qua rất lâu, hắn mới thì thầm một tiếng: “Đây là chuẩn bị quyết chiến rồi?”

Chương 482 – Bán dưa

Trở lại nơi ở trong nội thành, Cung Thiên Hành trần trọc trở mình, tâm thần không yên.

A Kỳ Na gặp hắn mà không gặp Thảm Luyện cùng Đồ Bách Thú, chính là vì hắn không tham dự vào cuộc chiến giữa Phi Ngư Vệ cùng Âm ảnh Bát Bộ.

Đổi thành Thảm Luyện cùng Đồ Bách Thú, tối nay nhất định đã đánh một trận.

Huynh đệ là huynh đệ, quốc gia là quốc gia, đây là quan niệm của Đồ Bách Thú.

Thảm Luyện thì còn cực đoan hơn, nói theo lời của hắn ta chính là, dùng hết toàn lực chém chết A Kỳ Na, mới là sự tôn trọng lớn nhất đối với y.

Bốn huynh đệ mỗi người một ngả mỗi người đều vì chủ mình, cũng chính là kẻ địch.

Muốn ngồi xuống bình tĩnh hòa nhã tâm sự chuyện cũ?

Có thể, chờ đến ngày nào đó hết thấy kết thúc bụi trần lắng xuống .

Cung Thiên Hành hoàn toàn không có cách nào hiểu được kiểu suy luận ấy, hoặc là nói, tâm tư của hắn đơn thuần hơn, hắn không hy vọng rằng huynh đệ sống chết đã từng trải qua vô số máu lửa lại phải gặp nhau bằng vũ lực.

Nhưng A Kỳ Na, cuối cùng vẫn phải tới.

Điều khiến Cung Thiên Hành băn khoăn là, hắn không biết A Kỳ Na sẽ ra tay từ nơi nào.

Nếu A Kỳ Na đã thừa nhận sự cường đại của Thanh Ngư Đại Tiên, như vậy tất nhiên hắn ta sẽ không áp dụng biện pháp đối đầu trực diện.

Không đối đầu trực diện, biến hóa sẽ càng nhiều.

Cung Thiên Hành trần trọc trở mình một đêm, ngày thứ hai lại chịu đựng hơn nửa ngày, tới lúc gần chạng vạng tối mới không nhanh không chậm đi đến Thiêu thi đường chuẩn bị lên ban.

Mới vừa đi đến cửa nha thự, đã thấy Ngụy Vũ dẫn theo một nhóm người khí thế hung hăng xông ra ngoài, dáng vẻ như là muốn tìm người liều mạng.

Cung Thiên Hành thấy vậy không khỏi lắc đầu, tiểu Vũ cái gì cũng tốt, chỉ là huyết khí quá mạnh, tính tình nóng nảy không thể chịu được một chút kích thích, động một chút là nhảy cẫng lên muốn cùng người ta liều mạng.

Có điều, nghĩ lại, ai còn không có thời điểm huyết khí dâng trào tràn đầy năng lượng chứ. Chỉ là không biết kẻ nào không có mắt như vậy, Ngụy Vũ đã đột phá đến ngoại kinh rồi, vậy mà còn dám trêu chọc hắn ta.

Lão thọ tinh treo cổ, ngại mệnh quá dài.

Không để tâm, song phương lướt ngang qua nhau.

Nhưng mà đi đi, Cung Thiên Hành dừng lại, qua một lát hắn đột nhiên xoay người, vỗ đùi, kinh hô: “Không tốt, là A Kỳ Na!!”

....

Hai đóa hoa nở, mỗi đóa một cảnh, lại nói về bên phía Ngụy Vũ.

Thời tiết rõ ràng đã vào thu, nhưng cơn nóng bức của mùa hè vẫn chưa rời đi, ngược lại còn là từng đợt sóng nhiệt ào đến với đợt này cao hơn đợt trước, người sinh hoạt trong Kinh thành giống như thịt trong nồi hấp, chỉ có thể khổ sở cầm cự, chịu đựng.

Ngụy Vũ đang dẫn một đám thủ hạ tuần tra trong thành, bỗng nhiên nghe thấy một góc đường cãi lộn ầm ĩ.

Tập trung nhìn kỹ thì thấy một người bán dưa thân hình cao lớn đang bị ba tên cang đầu tào bang túm đầu túm cổ ra vẻ chuẩn bị đánh.

Ngụy Vũ thấy vậy, biết luật mà vẫn cố tình gây án?

Gan to thật đấy, tào bang nho nhỏ lại dám chạy đến trong thành gây chuyện, chán sống rồi.

Không biết Ngụy mỗ mới vừa thắng Thân quân Đô úy sao, thế là lúc này hắn liền ra lệnh bao vây ba người kia lại.

Ba tên cang đầu tào bang vừa trông thấy một đám Phi Ngư Vệ, lập tức bị dọa đến mặt mũi trắng bệch.

“Sai gia, bọn họ ăn dưa không trả tiền, còn muốn đánh người.” Người bán dưa thấy là Phi Ngư Vệ tới, lớn tiếng tố cáo.

Ngụy Vũ mặt lạnh chỉ vào ba tên cang đầu tào bang, chỉ nói một chữ: “Đánh!”

Đám người tùy tùng đi theo sau hắn lập tức xông lên quyền đâm cước đá với ba tên cang đầu tào bang, đánh cho bọn họ kêu cha gọi mẹ, kêu rên cầu xin tha thứ mới tha cho bọn họ ba cái mạng chó.

Đối với loại chuyện này, Ngụy Vũ đã có kinh nghiệm.

Không cần biết đám khốn kiếp tào bang này phát sinh mâu thuẫn với ai, cứ đánh bọn họ một trận trước, tuyệt đối sẽ không đánh sai.

Đuổi ba tên cang đầu tào bang chạy, một đám Phi Ngư Vệ liền coi trọng số dưa của người bán dưa.

Ngụy Vũ đã đột phá ngoại kinh nên không cảm giác nóng như lửa đốt, nhưng một đám lâu la đi theo sau hắn, ai nấy đều đã nóng đến chảy mồ hôi ướt cả lưng.

Lúc này liền có người đề nghị mua dưa.

Ngụy Vũ tất nhiên sẽ không thấy mất hứng, căn dặn người bán dưa chọn mười quả dưa ngon, mang về nhà thụ giải nhiệt.

Cái thứ dưa hấu này, cho dù là ở Kinh thành cũng là hàng cao cấp khó gặp, thường thì chỉ có đại tửu lâu viện quán mới có thể ném được vài miếng cùng lắm là nửa trái, muốn nhiều hơn cũng không có. Hàng dưa này lại là đẩy nguyên một xe, đúng là rất khó gặp.

“Chọn lấy quả tốt.” Ngụy Nguyên Xuân dặn dò.

Người bán dưa cao cao gầy gầy, hốc mắt hõm sâu, lúc này cười xòa nói: “Vâng vâng vâng, các vị sai gia cứ yên tâm, tiểu

nhân dù có chín cái đầu, cũng không dám lấy dưa không tốt đưa cho các vị sai gia.”

“Ừm... Người rất thức thời.” Ngụy Nguyên Xuân hài lòng gật đầu.

Người bán dưa vỗ vỗ bên trái, lại vỗ vỗ bên phải, rất nhanh đã chọn ra được mười trái dưa, Ngụy Nguyên Xuân đưa bạc, đám người liền trực tiếp rời đi.

Không có ai nghi ngờ lời của người bán dưa, Phi Ngư Vệ ra cửa mua đồ, cho tới bây giờ không có kẻ nào dám đưa ra hàng giả kém chất lượng.

Nếu dám làm như vậy, chính là lão thọ tinh treo cổ, ngại sống quá lâu.

Nhưng mà lần này đám người đã tính sai.

Tất cả mười trái dưa hầu được đem về nhà thự.

Khá lắm, toàn là dưa xanh, không có một quả đỏ.

Chương 483 – Phải lạnh

Đám người vừa nhìn, nhất thời tức giận đến lệch mũi.

Gan to đấy!

Đám lựa từng trái từng trái dưa chưa chín ra bán cho Phi Ngư Vệ.

Đã rất lâu Phi Ngư Vệ không bị khiêu khích như vậy rồi.

Không sai, chính là khiêu khích.

Trên xe có bày dưa hầu đã bỏ ra, miếng nào cũng đều đỏ mọng.

Nói rõ xe dưa hầu kia khẳng định là có dưa chín.

Một quả, hai quả dưa chưa chín thì khả năng là tay nghề chọn dưa của người bán dưa không tốt, có thể thông cảm được.

Mười trái đều là dưa chưa chín, vậy thì điều này không phải là do tay nghề gì đó, mà chính là sự khiêu khích trần trụi.

Đám người biểu dương chính nghĩa, đánh chạy ba tên cang đầu bắt nạt người bán dưa.

Mẫu chốt nhất là, còn trả tiền!!

Đãi ngộ như vậy, người hỏi thử một chút trước nay có hay không?

Lấy không mười trái dưa của người, thậm chí là lôi cả xe dưa của người đi, người dám có ý kiến?

Phi Ngự Vệ đại gia ăn dưa của người, đó là mộ tổ tiên nhà người bốc khói xanh.

Dám đòi tiền, dám không cho?

Khó khăn lắm mới gặp được Ngự đại quan nhân trong mắt không chứa được hạt cát, vừa làm người tốt còn vừa trả đủ tiền cho người.

Kết quả lại như thế này?

Có thể nhẫn nhịn! Nhưng không thể nhẫn nhục!

Điều dân!

Mười tám loại cực hình của Phi Ngự Vệ, nhất định phải để người thương thức một lần!

Người tức giận nhất, đương nhiên là Ngự Vũ.

Hắn tức tới đến chửi bậy, không nói hai lời liền dẫn người xông ra ngoài.

Không bắt người đứng lên châm chút lửa nướng thành vệt nướng, người còn tưởng rằng Phi Ngự Vệ ăn chay.

Rất nhanh, Ngự Vũ đã dẫn người trở lại chỗ bán dưa.

Nhưng kết quả phát hiện, tên bán dưa kia đã đi rồi, có điều vết xe in rõ trên vỏ dưa hầu vút dưới đất đã hoàn toàn bại lộ phương hướng mà y rời đi.

“Đuổi theo!”

Ngự Vũ hô một tiếng, một ngựa dẫn đầu.

Chẳng mấy chốc sau, Ngự Vũ đã men theo dấu bánh xe đi tới cổng thành.

Gọi vệ binh trông cổng thành đến hỏi một chút, biết được tên bán dưa kia đã kéo xe ra khỏi thành rồi đi về phía bắc.

Thế là Ngụy Vũ tiếp tục truy kích.

Nhưng khiến hắn nghi ngờ là, tốc độ của hắn không hề chậm, nhưng vẫn không đuổi kịp người kia.

Điều này làm cho hắn càng khẳng định, tên bán dưa kia chính là tới khiêu khích.

Người bình thường không thể có được tốc độ này.

Tập trung, tiếp tục đuổi theo.

Không lâu sau, Ngụy Vũ đã một mình đuổi tới một mảnh rừng cây.

Đã thấy tên bán kia dừng xe, trên đầu đội mũ rơm, đang đưa lưng về phía mình, ung dung nhai nhả ngò ở dưới một góc đại thụ hóng mát.

“Này, điều dân to gan, lại dám trêu đùa bản quan, phải bị tội gì!” Ngụy Vũ phẫn nộ, dưới chân liên tục nhảy bộ pháp chim sẻ, nhanh chóng đã tới phụ cận.

“Ha ha.”

Tên bán dưa cởi mũ rơm xuống, chậm rãi xoay người nhìn Ngụy Vũ, khẽ cười một tiếng, nói: “Sur chất tuổi trẻ tài cao, không tồi không tồi.”

Ngụy Vũ nhất thời có chút ngạc nhiên, bởi vì dáng vẻ của tên bán dưa này trấn định quá mức, cách cư xử so với vừa rồi quả thực như là hai người.

Mấu chốt nhất là, y lại gọi mình là sur chất, điều này làm cho hắn hơi sững sờ không hiểu, người có thể gọi hắn là sur chất, chỉ có Pháp Thiên đại sư ở Kim Quang Tự.

Pháp Thiên đại sư là hòa thượng, tuyệt đối không phải người trước mắt.

“Ngươi là ai?” Ngụy Vũ lập tức cảnh giác, không có lý do nào khác, chính là tên bán dưa này đột nhiên làm cho hắn sinh ra cảm giác kinh dị.”

“Ta tự giới thiệu một chút, sư phụ ngươi Đồ Bách Thú từng cùng ta kết nghĩa làm an đật, cho nên ngươi cần phải gọi là một tiếng sư thúc.” Tên bán dưa cười nói, bên trong hốc mắt hõm sâu, ánh mắt y như hai ngọn quỷ hỏa đang nhảy nhót.

“Ngươi... Ngươi là A Kỳ Na!!”

Con ngươi Ngụy Vũ lập tức co rút lại, tóc gáy dựng đứng, chuyện này Đồ Bách Thú đã từng nhắc với hắn.

Lúc Dịch Vương chưa khởi binh, Dịch tộc chỉ là một bộ tộc bình thường quy thuận Đại Lê, bởi vì toàn thể tộc quần thượng võ, là nguồn mộ lính cực tốt, cho nên được rất nhiều tướng lĩnh Liêu Đông ưa thích.

Khi Tổng binh Liêu Đông Lý Thành Lương kháng Oa, đã từng chiêu mộ một số lượng lớn Dịch tộc nhập ngũ.

Phi Ngự Vệ xem như sừng Đại Lê, cũng đã từng chiêu nạp một nhóm tinh nhuệ Dịch tộc gia nhập.

A Kỳ Na chính là một thành viên trong đó, quá trình cụ thể nói ra rất dài, nhưng thực sự là A Kỳ Na từng kết nghĩa với sư phụ Đồ Bách Thú, cho đến khi... Dịch Vương khởi binh phản kháng Đại Lê, mới mỗi người mỗi ngả.

“Không sai, ta chính là A Kỳ Na.”

A Kỳ Na cười gật gật đầu, nói: “Ngụy sư diệt, Dịch Vương tộc ta nhận thánh đức từ trời cao, tương lai ắt sẽ làm chủ Trung Nguyên, chỉ bằng hiện tại ngươi theo ta lên phương bắc, bỏ tối theo sáng. Dịch Vương tộc ta thế nhưng là đã ngưỡng mộ ngươi từ lâu, nếu như ngươi bằng lòng đi cùng ta, nhất định sẽ phong ngươi làm Hầu gia.”

Cơ mặt Ngụy Vũ nhúc nhích, cả người căng cứng, ngay sau đó hắn liền trực tiếp đánh ra một chưởng về phía A Kỳ Na, hét lớn: “Đại uy thiên long!”

A Kỳ Na, đệ nhất cao thủ Dịch quốc, cao thủ ngũ phẩm, thậm chí còn có khả năng cao hơn.

Mà Ngụy Vũ, mới vừa đột phá đến nhất phẩm.

Một kích toàn lực, lấy tiến làm lùi mới có thể chạy thoát.

“Hồng!”

Một tiếng rống giận rung trời, trên đỉnh đầu A Kỳ Na tức thì có một con cự xà sáu đầu gầm thét từ trên trời giáng xuống, hung hăng bổ nhào về phía hắn ta.

Naga thiên long!

Mạnh nhất chín đầu, tiếp theo bảy đầu, sau nữa là năm đầu.

Sau khi Ngụy Vũ đột phá ngoại kình, Naga thiên long đã từ năm đầu biến thành sáu đầu, uy thế tăng cường không chỉ gấp ba lần.

Mặt đất lập tức lún mạnh xuống, lực lượng kinh khủng đè ép phát ra tiếng gió hú, giống như lưỡi đao sắc bén, cắt toàn bộ cây cối xung quanh thành mảnh vụn.

Ngụy Vũ không có bất kỳ do dự nào, nhanh chóng xoay người bỏ chạy.

“Không tồi!”

A Kỳ Na ngẩng đầu nhìn lên, ánh mắt lóe sáng.

Chỉ thấy hai tay hắn ta thành trảo, khí thế toàn thân bộc lên, trong nháy mắt có một con cự mãng màu đen xông thẳng lên trời, trực tiếp nghênh đón Thiên long.

Con cự mãng này toàn thân đen nhánh, từng miếng vảy lóe lên tia sáng lạnh lẽo, trông như thực chất.

Ngay sau đó Thiên long cùng cự mãng hung hăng đụng vào nhau, thời gian lúc này tựa như ngừng lại, sau một cái chớp mắt, thiên long cùng mãng xà đã âm âm chôn vùi.

Một vòng gợn sóng từ mấy trượng trên đỉnh đầu khuếch tán ra, nơi nó đi qua, vụn gỗ đầy trời ào ào hóa thành phân vụn.

Ngụy Vũ quay đầu nhìn lại, lập tức trái tim lạnh đi một nửa.

Chiêu số mạnh nhất của mình, pháp thuật tối cao nhất được Thanh Ngưu Đại Tiên truyền cho mình, lại bị A Kỳ Na nhắc tay ngăn trở.

Giải quyết một cách dễ dàng như vậy.

Hai chữ: Phải lạnh.

Từ đầu đến cuối đây chính là một cái bẫy.

Đúng như hần nghĩ, ngay sau đó chuyện khiến hần tuyệt vọng đã xảy ra.

Bóng người A Kỳ Na chợt thoáng hiện giống như bóng quý, ánh vàng dưới chân lóe lên, bá bá mấy cái, liền đã ngã ở trước mặt Ngụy Vũ.

Không ngờ lại là thuật độn thổ trong truyền thuyết.

Đây là thần thông tuyệt học thất truyền đã lâu.

Ngụy Vũ kinh hãi, bộ pháp chim sẻ toàn lực phát động, theo bản năng chuyển vị trí tránh ra.

Nhưng mà ngay sau đó, bóng người A Kỳ Na lại chợt lóe, nháy mắt một cái đã tới bên người Ngụy Vũ, nhanh như chớp vươn tay bẻ cổ Ngụy Vũ.

Chỉ nghe “răng rắc” một tiếng, gân rời xương lệch.

Ngụy Vũ kêu rên một tiếng, trợn trắng mắt, trực tiếp ngã xuống đất.

Chương 484 – Quyết chiến (1)

Chiến đấu kể ra có hơi phức tạp, nhưng thực sự chỉ diễn ra trong một thời gian rất ngắn là đã kết thúc.

Sau khi Ngụy Vũ ngoan cố chống lại một chiêu liền lập tức ngã xuống đất một cách cực kỳ dứt khoát.

Thực lực chênh lệch quá lớn, không có bất kỳ chút thấp thỏm lo lắng nào.

A Kỳ Na cúi đầu xem xét, nhấc tay xách Ngụy Vũ ném lên xe đẩy.

Ngay vào lúc này, ngoài rừng cây.

“Bò ò ~”

Một tiếng bò rống hấp dẫn ánh mắt của A Kỳ Na.

Chỉ thấy một con bò chậm chậm vượt qua bờ rừng tiến vào, da lông của nó bóng loáng, sừng trên đầu vẫn còn chưa hoàn toàn mọc ra hết, nhưng cũng đã thoáng thấy vẻ cao vút.

Trên lưng bò có một thanh niên mặc áo gai, đầu đội mũ rom đang ngồi thẳng.

A Kỳ Na dõi mắt nhìn thanh niên cưỡi bò từng bước từng bước đến gần mình, trên mặt bình tĩnh như giếng cổ, giống như là đang đặc biệt chờ đợi.

Thanh niên cưỡi bò đi tới phụ cận, nhìn liếc qua dưa hấu cùng với người nằm trên xe đẩy, nhếch miệng nở nụ cười: “Dưa bán thế nào?”

“Hai lượng bạc một trái.” A Kỳ Na nhìn chăm chăm vào thanh niên, giọng nói không nhanh không chậm.

“Dưa hấu làm từ vàng hay là làm từ bạc, mắc vậy?” Trên mặt thanh niên lộ vẻ kinh ngạc.

“Đúng là đắt, nhưng có người chịu bỏ tiền mua, nó liền đáng giá này.”

“Ai phá của như vậy?”

“Phi Ngư Vệ.”

“Đảm bảo dưa chín không?”

“Cần đánh cuộc một lần, nói không chừng là dưa xanh.”

“Nếu thật sự là dưa xanh thì sao?”

“Vậy cũng không có cách nào khác, chỉ có thể nhận thiệt thôi.”

“Không thể đổi à?”

“Cơ hội chỉ có một lần, mũi tên đã bắn không thể quay đầu.”
A Kỳ Na lắc đầu.

“Cách nói của ngươi thật độc đáo, người khác đều gọi ta là Thanh Ngư Đại Tiên, các hạ xưng hô thế nào?” Tần Hà cười mũ rom xuống, hỏi.

A Kỳ Na khẽ mỉm cười, nói: “Mỗ tên là A Kỳ Na, ngưỡng mộ danh đại tiên đã lâu, đại tiên thần long thấy đầu không thấy đuôi, thời gian qua được tôn thành truyền thuyết, lại không

biết vì sao hôm nay đại tiên đột nhiên lấy diện mạo thật gặp người?”

“Ta chỉ cảm thấy, chỉ có như vậy mới thể hiện được sự tôn trọng của ta đối với đại thống lĩnh Âm ảnh Bát bộ, đệ nhất cao thủ Địch quốc, dù sao thì lấy lòng chân thành mới có thể sưởi ấm lòng người được.”

Tần Hà cười lộ ra hàm răng trắng, lại hỏi: “Thế nào, có cảm thấy được tia ấm áp nào hay không? Người khác không có đái ngộ này đâu đấy.”

“Nhận được đại tiên coi trọng, mỗi có một câu hỏi, không biết đại tiên có thể giải thích nghi hoặc một hai không?”

“Nói.”

“Vì sao đại tiên có ham mê thiêu thi?”

A Kỳ Ca nhìn Tần Hà, trong ánh mắt thoáng vẻ nghi ngờ, trong khoảnh khắc hắn ta trông thấy Tần Hà, hắn ta liền biết những người mất tích kia đã đi đâu.... Hình Nô, An Ba Cốc, Nhĩ Mã Hồ, A Kỳ Ca.

Thật ra câu trả lời đã sớm bày ra trên mặt bàn, giống như Xà tiên Liễu Thương, tất cả đều đã lên lò đốt xác, từ sống đến chín, từ chín hóa thành tro tàn.

Cho nên... Mới có thể biến mất không còn tăm tích.

Nụ cười Liễu Trường An, người thường mắt trần không rõ chân tiên, quanh co lòng vòng một vòng lớn, câu trả lời lại trở về điểm bắt đầu.

“Biết càng nhiều chết càng nhanh, chắc chắn là người muốn biết chứ?” Tần Hà hơi nghiêng đầu.

“Sáng được nghe đạo, tối chết cũng cam lòng.” A Kỳ Na giang hai tay.

“Dũng khí đáng khen ngợi, ta chính là thích người như vậy.” Tần Hà nhấn like, nhưng vẫn lắc đầu: “Có điều ta cũng không có ý định nói cho người, suy cho cùng người chết cũng không thể hoàn toàn giữ kín bí mật.”

“Thôi được, dưa là xanh hay chín thì chỉ có cắt ra mới có thể biết rõ, nói không chừng nó còn “sống” (xanh) đấy?”

Nụ cười của A Kỳ Na vẫn giữ nguyên, nói: “Không dối gạt đại tiên, trước khi mỡ xuôi nam, đã đặc biệt mời Linh tế đại vu suy đoán, nói chuyện này của mỡ chín hung một cát, mỡ lại cảm thấy, xác xuất sống cũng không coi là nhỏ.”

Tần Hà gật đầu, quan sát rừng cây xung quanh một vòng, nói: “Ta thấy nơi này cũng đã được bố trí rồi, chúng ta cũng đừng nói thêm lời thừa thãi nữa, tốc chiến tốc thắng, nếu là đưa chín mà nói, trở lại ta mời người ăn thịt xào ớt.”

Nói xong, Tần Hà lôi xẻng đen từ dưới nách ra rồi vác lên vai, nói tiếp: “Không có chuẩn bị nào khác, một thanh xẻng hỗn độn, bày tỏ kính ý.”

“Đại tiên đã coi trọng tại hạ như vậy, mỡ tất nhiên cũng sẽ lấy ra đủ thành ý.” Nụ cười A Kỳ Na cuối cùng cũng lộ ra một tia lạnh lẽo, nói: “Mỡ đặc biệt chuẩn bị cho đại tiên một đại trận tru tiên, trận này lấy thiên lao cổ thiên đình làm trận cơ, có thể tru tiên giết thần, ngoài ra ta còn mời một vị đến từ cổ Thiên lao tự mình điều khiển trận pháp, hy vọng đại tiên cũng có thể cảm nhận được thành ý của ta, không đến nỗi thất vọng quá mức.”

Vừa dứt lời.

“Ầm ầm ~ ~”

Không có một dấu hiệu nào báo trước, cả rừng cây nhỏ đột nhiên trời long đất lở, có đá xanh thi nhau nhô lên như măng mọc sau mưa.

Trong phút chốc, mây mù quỷ dị phóng lên cao, che khuất bầu trời.

Một lồng chắn to lớn màu đen trong nháy mắt đã thành hình, một cỗ khí tức có khí tức vừa cổ xưa vừa thần bí cường đại đến cực hạn từ trên trời giáng xuống, đè ép xuống hai vai Tần Hà, tựa như sơn nhạc.

Đồng thời, vô số tia sét đỏ tươi như máu đang nhanh chóng phóng quanh, nhảy nhót.

Tất cả những chuyện này nói ra thì dài, nhưng thực ra chỉ trong một cái chớp mắt đã hoàn thành.

Đại trận khởi động, không cho Tần Hà bất cứ một cơ hội nào để chạy trốn.

Nhưng điều càng khiến cho người ta phải chú ý là, giữa vô tận mây mù quỷ dị cùng sấm sét, có một cánh cửa sắt đang chìm chìm nổi nổi, lúc ẩn lúc hiện, không ngờ lại cùng cánh cửa ở trong Thiêu thi đường kia, giống nhau như đúc.

Chương 485 – Quyết chiến (2)

“Kiệt kiệt kiệt ~~, tiểu tử, ngươi cũng có ngày hôm nay!”

“Lão phu cuối cùng cũng chờ được ngươi!”

“Ha ha ha ~~”

Ngay sau đó, cánh cửa sắt lớn đang chìm nổi mở ra, một đám mây mù quỷ dị ngưng tụ đến cực hạn phun ra ngoài, hóa thành một ma vật toàn thân màu đen với ba con mắt, bốn cánh tay.

Nó cao hơn ba trượng, vai mọc ra hai gai nhọn, màu sắc ba con mắt không giống nhau, một mắt màu xanh lục bích, một mắt màu tối đen, con mắt còn lại thì màu đỏ tươi.

Trong bốn cánh tay, hai cánh tay trước mạnh mẽ to khỏe, bắp thịt gồ lên giống như Cầu long, bàn tay cầm rìu và thuấn.

Hai cánh tay đằng sau lại không phải là cánh tay nhân loại, mà là cang bộ ngựa, trên lưỡi cang ngoằn ngoèo quanh quẩn lệ hồn kêu rên, vẻ ngoài cực kỳ dọa người.

Cẩn thận quan sát, ma vật có đầu trông giống một lão giả mặt dài, tóc đen như rắn, nhưng mà từ cần cổ trở xuống, lại hoàn toàn không giống thân thể con người.

Trông thế nào cũng là một lão quái vật hợp thể.

Khí tức cùng với âm sắc quen thuộc khiến Tần Hà phản ứng lại, lập tức biết được đây là thứ gì.

Chính là tồn tại phía sau cánh cửa sắt lớn trong Thiêu thi đường, đã từng thả ra ảnh phân thân xuyên qua khe cửa hai lần, một lần âm thầm chui vào trong bóng Tần Hà rồi bị Tần

Hà trực tiếp đánh diệt, một lần có mưu tính chiếm cứ thi thân thi cương với mưu đồ gây rối, lại bị Tần Hà dùng một đám Nam Minh Ly Hỏa đốt diệt.

Từ tiếp xúc cùng các loại tin tức có được đến xem.

Vật này hẳn là một ma đầu bị nhốt trong Thiên lao của cổ Thiên đình thời đại thần thoại.

Sau khi cổ Thiên đình vỡ vụn, Thiên lao nơi nhốt ma đầu này đã rơi xuống khu vực Kinh thành này.

Hiển nhiên là, tên ma đầu này cũng không an phận, hai ảnh phân thân kia chính là nó đang thử nghiệm.

Kết quả cũng rất rõ ràng, nó vẫn luôn không thể thoát khỏi giam cầm, hoặc nói chính xác ra là, nó không thể hoàn toàn thoát khỏi giam cầm.

Thiên thi đường dưới sự quản lý của Phi Ngư Vệ chính là chặn ở ngay trước mặt cánh cửa sắt lớn kia.

Mà trên mặt đất, còn có một tòa kinh thành mấy triệu dân.

Lấy dương khí mấy triệu sinh linh cùng quốc vận một triều trấn áp, cho dù ma đầu có thần thông quảng đại đến thế nào, cũng chỉ có thể nằm xuống.

Tần Hà hơi hơi lộ vẻ xúc động.

Cổ Thiên đình vỡ vụn từ lâu, nhưng cho dù vậy, mảnh vỡ của nó vẫn có thể giam giữ một ma đầu đến thời đại mạt pháp, thủ đoạn cường hãn đến làm người ta phải thán phục.

Không hổ là nơi trung tâm nhất của trật tự cùng quy tắc thiên địa trong thời đại thần thoại.

Cũng không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vậy mà lại bị vỡ thành từng mảnh.

Về phần nó cấu kết với A Kỳ Na như thế nào, cái gọi là tru tiên đại trận lại là cái gì, cũng chỉ có thể xử xong tên ma đầu này mới biết được.

Đại trận không hổ là đại trận, lại có thể cưỡng ép kéo Tần Hà vào trong trận.

Giờ khắc này, ở bên trong đại trận, A Kỳ Na, Lamborghini, Ngụy Vũ, thậm chí là cả chiếc xe đẩy kia cũng đều đã biến mất không thấy.

Còn sót lại một mình Tần Hà.

Chỉ dựa vào điều này, đã đủ thấy rõ sự lợi hại của đại trận này.

Có điều, mặc dù Tần Hà kinh ngạc nhưng cũng không hoảng hốt, khi cốt ma từ ngục Thiên đình hạ giới cũng đã cưỡng ép kéo Tần Hà vào một phương minh thổ đại chiến một trận.

Minh thổ và trận pháp có lẽ sẽ có khác biệt, nhưng Tần Hà không phải là không có chút kiến thức gì.

“Tiểu tử, vòng phong thủy xoay chuyển, hôm nay ngươi đã rơi vào trong tay lão phu.” Ma đầu nhìn chăm chăm Tần Hà, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ngươi hai lần hủy đi phân thân ta, hôm nay ta muốn ngươi trả giá đắt.”

Tần Hà nghe vậy thì sờ sờ mũi, nhếch miệng cười khẩy: “Lão già kia, đừng có vui mừng quá sớm, cái loại hàng này như ngươi, nếu không phải Thiên lao che đậy ngươi, ngươi đã sớm bị sét đánh thành tro bụi, ngươi nghĩ thế nào ta cũng sẽ phụng bồi, đừng có nói nhảm nữa.”

“Tốt tốt tốt, có khí phách, lão phu rất thưởng thức ngươi.”

Giọng nói ma đầu càng trở nên lạnh lẽo, nói: “Bị đại trận tru tiên ta vây khốn vẫn còn dám mạnh miệng, ngươi coi là người đầu tiên.”

Tần Hà hơi hơi sừng sốt một chút, hỏi: “Coi là người đầu tiên là ý gì? Trước kia còn có?”

“Hừ, ngươi thật sự cho rằng lão phu bị giam giữ thì không làm được gì cả sao?”

Trên mặt ma đầu hiện rõ vẻ đắc ý, nói: “Không sợ nói thật cho ngươi, câu nói vừa rồi của ngươi, ‘Thiên lao che đậy ta’ nhưng là như vậy, vốn Thiên lao này là ngục tù, song đến hiện tại, Thiên lao này đã trở thành đất lành của lão phu, che đậy Thiên cơ, tuổi thọ kéo dài vô tận, thỉnh thoảng lại bắt một hai huyết thực như ngươi tể miệng, ngược lại cũng không tồi.”

“Vòng phong thủy xoay chuyển, hôm nay đến lượt ngươi, tiểu tử, ngươi nhận mệnh đi, lão phu sẽ cẩn thận thưởng thức thể

xác, cùng với linh hồn của người, đảm bảo sẽ không lãng phí dù chỉ một chút, ha ha ha ~”

Tần Hà nghe vậy, trong lòng liền sáng tỏ.

Hóa ra ma đầu kia, cũng không hoàn toàn ngồi yên trong đại lao.

Nói thẳng ra chính là, Thiên lao đã bị nó phá ra một “chỗ thủng”, thỉnh thoảng nó có thể thông qua “chỗ thủng” này kéo con mồi vào bên trong pháp trận Thiên lao đánh sái răng, thuận tiện nuôi dưỡng một vài ảnh phân thân cho bản thân giải buồn.

Quả nhiên là già mà không chết thì sẽ thành tặc, ngồi tù ngồi lâu, còn có thể ngồi ra nhiều kiểu mới.

Hơn nữa chuyện này vô cùng kín đáo, ngay cả Hôi Mễ Khâu cũng không thám thính được chút gì.

Nguyên nhân cũng rất rõ ràng – cho tới bây giờ hoặc là nói có cực ít người có thể từ trong đại trận Thiên lao còn sống đi ra ngoài.

Chỉ là không biết A Kỳ Na làm sao biết được, lại cấu kết cùng ma đầu như thế nào.

Đây là sắp đặt cái bẫy lấy mình làm công phẩm dâng lễ.

Mượn lực đánh lực, không hổ là đại thống lĩnh Âm ảnh Bát bộ.

Thủ đoạn rất hay!

Trong thời gian nói mấy câu, Tần Hà đã chải vuốt đại khái được tình cảnh hiện tại của mình.

“Muốn ăn ta, người tới đi.” Tần Hà giờ ngón giữa với ma đầu, ngoắc ngoắc.

“Nếu người đã không kịp chờ đợi như vậy, được, lão phu như người mong muốn!”

Ánh sáng trong ba con mắt ma đầu đại thịnh, loáng một cái đã tới trước mặt Tần Hà.

“Hồng!”

Nó há ra ma khẩu, một cái miệng khổng lồ đầy răng nanh, trực tiếp phủ về phía Tần Hà.

Uy thế kia!

Một tiếng gầm của nó có thể thủng sắt nứt đá, uy áp kinh khủng tựa như Thái Sơn áp đỉnh.

Răng nanh kia!

Miệng đầy răng sắc nhọn, mỗi chiếc đầu như là đuôi ong, sắc bén tuyệt thế.

Cũng không biết ma đầu này làm thế nào mà được như vậy.

Còn có khẩu khí này!

(Khẩu khí: khí trong miệng. Có nghĩa là giọng điệu.)

Tanh hôi giống như là nhai heo chết một vạn năm không đánh răng.

Thứ nào cũng đều có thể lấy đi mạng già của người ta.

Nếu như là cường giả bình thường, giờ phút này có thể duy trì thân thể không bị tiếng gầm kia làm bể nát, đã xem như cực kỳ cường hãn.

Càng đừng nói đến việc phản kháng.

Lão này, đã đội chết ở đại quan ngàn năm.

Là cổ ma cửu phẩm!!

Đẳng cấp không hề thua kém Tần Hà.

Nhưng Tần Hà là ai?

Ánh tà dương cuối cùng của thời đại Thần thoại, cũng là Lục địa thần tiên.

Kẻ được gộp lại từ thể xác, linh hồn, nội kinh, pháp lực, công pháp, thuật pháp, còn tinh thông đủ loại tư thế cổ quái hiếm lạ.

Miệng không rộng như người, răng không nhiều như người, coi như người thẳng.

Nhưng mà về phần khẩu khí này!

Hừ!!

“Hống!”

Chỉ thấy Tần Hà há miệng, đối chọi không khoan nhượng, cũng là một tiếng rống to.

Sư hồng công: Trong vòng trăm bước, một tiếng rống to có thể diệt chư tà, có thể làm vỡ núi sông.

Đây chính là thuật pháp âm công hạng thứ nhất của Tần Hà, gầm một tiếng kinh động nhật nguyệt, gầm một tiếng bể non sông.

Trong giây lát, một vòng xoáy gợn nước khổng lồ nghịch thế mà lên, trực tiếp cuốn về phía cổ ma, sóng âm kinh khủng hoàn toàn biến thành hình ảnh trực quan hóa của sóng chấn động.

Kình lực ngàn năm, chí dương chí cương chuyên khắc âm linh yêu tà, yêu ma quỷ quái.

“Rầm ~”

Miệng đầy răng nanh của cổ ma giống như là cắn phải một quả pháo phích lịch.

Lực lượng tiếng rống dờn núi lấp biển trực tiếp khiến nó bị nổ tung.

Răng đã không còn ~

Chương 486 – Người đập một, ta đập một

“Ông ~”

Kình lực mạnh mẽ còn sót lại đánh lên trên lồng chắn đại trận màu đen, khiến toàn bộ đại trận chấn động.

Cổ ma thì càng thâm hơn, răng ma vỡ nát toàn bộ, trực tiếp ngã lộn nhào lên trên lồng chắn đại trận rồi trôi tuột xuống đất, bắn lên một đám ma vân.

Tần Hà thấy vậy, mặt đầy vẻ ghét bỏ quạt quạt tay trước mặt.

Mẹ nó ~

Cái khẩu khí này, đúng là không thể tổn thương người khác, nhưng để hun người thì tuyệt đối ghê gớm.

Suýt chút nữa đã nôn.

Cổ ma đứng dậy, nhìn thấy dáng vẻ ghét bỏ của Tần Hà, nhất thời cảm thấy bề nguyên một miệng răng bị tổn thương nhẹ cũng không coi là đả kích trong nháy mắt đã biến thành bạo kích.

Tòa tháp tôn nghiêm đã duy trì qua năm tháng vô tận đã bị đánh ra một khe nứt.

Người này không chỉ thắng mình, còn ghét bỏ mình.

“Hồng ~”

Cổ ma cảm thấy nhục nhã, hung ác nói: “Quả nhiên ngươi có mấy phần bản lĩnh, công đức kim thân, Nam Minh Ly Hỏa, ngay cả âm công cũng có thể tu luyện đến trình độ như vậy, trong hàng ngũ phạm trần, ngươi thực sự được coi là lợi hại; nói tên ngươi cho bản tôn, bản tôn sẽ ghi nhớ vĩnh viễn, bởi vì ngươi có tư cách này.”

“Chỉ... Chỉ như vậy?”

Tần Hà giang tay, cạn lời nói: “Ngại quá, ta có rất nhiều thứ lợi hại, từ đầu đến chân, không quan tâm là so sánh thực lực hay so sánh kích thước, ngươi chính là con gà.”

Lời này của hắn hoàn toàn là bản tên có đích.

Cái tên cổ ma biến thái chết tiệt này, bị nhốt ở Thiên lao cũng không mặc quần áo, cao như một pho tượng đồng, không nói đến việc cay con mắt, có vài thứ nên có còn cmn không có.

Về phần thực lực, cao thủ cửu phẩm?

Ngại quá, ngươi cửu phẩm bởi vì ngươi chỉ là cửu phẩm, còn bản đại tiên là bởi vì mảnh thiên địa này chỉ chứa được cửu phẩm.

Qua khoảng thời gian dài như vậy kinh lực cùng pháp lực tăng trưởng lên, Tần Hà đã sớm vượt ngàn rồi.

Nội kinh một ngàn hai trăm năm, pháp lực một ngàn rưỡi.

Nhưng mà, sự biến đổi về lượng cũng không dẫn đến sự biến đổi về chất, không giống như dưới cấp bậc cử phẩm biến đổi về lượng sẽ mang đến sự biến hóa về phẩm cấp.

Rất rõ ràng là bị Thiên đạo áp chế, không cách nào đột phá thuận theo tự nhiên.

Cổ ma cúi đầu xem xét bản thân một chút, nhất thời tòa tháp tôn nghiêm cao vút trực tiếp bị sụp đổ một góc, nó tức giận đến kêu loạn, gầm thét: “Tiểu tử, ngươi đã thành công chọc giận bản tôn, nhận lấy cái chết!”

Vừa dứt lời, ma khí quanh thân nó lập tức tăng vọt, vô số tia sét màu máu giương nanh múa vuốt vây xung quanh nó, càng bộ ngựa cùng cánh tay cầm rìu, thuẫn, trong nháy mắt biến thành màu đỏ như máu, khí tức cũng tăng vọt lên hơn vài lần.

Khí thế cổ ma, có thể nhìn thấy rõ ràng.

Đây là hoàn toàn nổi bão rồi.

“Chết!!”

Ngay sau đó, cổ ma lắc người một cái liền đến trước mặt Tần Hà.

Phảng phất như là vọt nhảy qua không gian, trong thời gian tia chớp cùng ánh lửa lóe lên càng bộ ngựa cùng rìu lớn đã chém thẳng về phía Tần Hà, tốc độ nhanh đến cực hạn.

Chân mày Tần Hà hơi hơi nhướng lên.

Không hổ là cổ ma, đây giống như là pháp môn đột tiến nhảy vọt không gian vậy, quả thực rất ngoạn mục.

Đặt ở bên ngoài tuyệt đối là một tuyệt kỹ giữ nhà, một chiêu có thể ăn khắp thế giới.

Nhưng mà, người đối diện nó lại là Tần Hà.

Tần Hà không có bất kỳ động tác nào, chỉ là bóng người nhẹ nhàng lay động một chút.

Ngay sau đó, càng của bộ ngựa cùng lưỡi rìu đã chém Tần Hà trước mặt thành mảnh vụn, bóng người hóa thành một trận ánh sáng rực rỡ biến mất.

Nhưng mà sự mừng rỡ của cổ ma còn chưa kịp trào lên khắp toàn thân đã hóa thành lạnh lẽo.

Bởi vì bên cạnh, lại xuất hiện hai Tần Hà.

Người này, vậy mà lại biết thuật phân thân!

“Tốc độ không tồi, đáng tiếc không phải là độn thuật, còn kém một chút.” Hai Tần Hà đều chấp tay sau lưng, đồng thời nhếch miệng nở nụ cười với nó.

“Chút tài vật!”

Cổ ma quát lên một tiếng lạnh lẽo, bóng người một lần nữa đột ngột tiến lên, càn bộ ngựa cùng lưỡi búa trực tiếp bao phủ cả hai Tần Hà.

Không có bất kỳ cái gì ngoài ý muốn, hai Tần Hà cũng hóa thành ánh sáng rực rỡ biến mất.

Nhưng mà, hai Tần Hà biến mất.

Ở nơi xa hơn một chút, lại xuất hiện bốn Tần Hà.

“Không có tác dụng gì, đổi chiêu khác đi.” Bốn Tần Hà đồng thời mở miệng.

Lần này sắc mặt cổ ma cuối cùng cũng đã thay đổi, nó từng gặp thuật phân thân, nhưng tuyệt đại đa số chỉ là biến đổi ra một phân thân khác để mê hoặc địch nhân, nếu như người thật cùng phân thân đều bị bao phủ thì cũng liền bị phá.

Nhưng thuật phân thân của người này lại là biến đổi thành hai, hai biến thành bốn, hơn nữa còn là thực hư khó phân biệt, chỉ có thể đổi công kích khác.

“Hừ, người biến ra bao nhiêu, bản tôn liền chém bấy nhiêu.”

Cổ ma kìm nén cơn tức giận trong lòng, đại khai đại hợp, lần nữa bao phủ toàn bộ cả Tần Hà thật lẫn giả.

Nó không tin, phân thân Tần Hà còn có thể xuất hiện.

Từ xưa đến nay, thuật phân thân không phải là một pháp thuật đơn giản, thường có tiêu hao cực lớn.

Nhưng mà nó đã phải thất vọng.

Bất kể nó ra tay bao nhiêu lần, số lượng phân thân của Tần Hà cũng sẽ tăng lên gấp bội.

Bốn biến thành tám, tám biến thành mười sáu, mười sáu biến thành ba mươi hai,... Chỉ qua thời gian mười mấy hơi thở, bên trong lòng chấn trận pháp đã xuất hiện hơn một trăm Tần Hà.

Hơn hai trăm người, đồng loạt nhìn nó với ánh mắt trêu chọc, nói: “Nói rồi, đổi chiêu đi, không có tác dụng gì.”

“A ~ ~”

Cổ ma tóc đen mặt mày dữ tợn, hàm răng sắc nhọn vừa mới mọc ra thiếu chút nữa đã bị nghiền nát.

“Ngươi đừng vui vẻ quá sớm, chém không diệt được ngươi, trận ta diệt ngươi!!”

Tiếng nói vừa dứt, cổ ma hai tay kết ấn, bắt đầu làm bấm mật ngữ điều khiển trận pháp.

Khốn trận Thiên lao, trải qua dòng nước chảy của năm tháng vô tận, đã bị cổ ma tìm hiểu thấu triệt, tuy rằng không thể hoàn toàn thoát khỏi giam cầm đi ra, nhưng cũng có thể điều động khoảng một phần uy năng của đại trận.

Một phần này, ở thời đại mật pháp đã có thể trăm tiên, có thể giết thần, đại trận được cổ ma đặt cho một cái tên vô cùng ngạo mạn: Tru tiên trận.

Mật ngữ vừa ra, đại trận lập tức nổi lên biến hóa.

Ma vân giống như bị bạo nổ, điên cuồng tuôn ra, tia chớp màu máu trong nháy mắt giống như là cuồng mãnh đang giãy giụa.

Ngay sau đó, “ầm ầm” một tiếng vang thật lớn, hơn trăm tia sét màu máu từ trên trời giáng xuống, bao phủ toàn bộ Tần Hà.

Phân thân không chịu đựng được, thi nhau nổ tung hóa thành tia sáng rực rỡ, trong lúc nhất thời, ánh sáng rực rỡ bắn ra khắp tứ phía.

Về phần chân thân... Thì làm ra thao tác lợi hại hơn.

Chỉ thấy chân thân nhanh như chớp lấy một thanh xà mâu từ dưới nách ra, “sưu” một tiếng liền cắm xuống đất, tiếp đó lui về phía sau một bước.

“Ầm ầm!”

Những tia sét màu máu bổ về phía Tần Hà lập tức chuyển hướng, bị xà mâu hấp dẫn.

Cây kim đôi đầu mới râu mạch, hóa thành vô số điện xà nhỏ bé rồi biến mất.

Kỹ thuật chế tạo cùng sử dụng cột thu lôi – được vận dụng ở đây, cũng không chỉ là vận dụng một cách đơn giản, còn có bí thuật dẫn lôi.

Nguy Vũ ban đầu chính là lâm trận phát huy sai lầm, cho nên hoàn toàn không phát huy hết tác dụng, vừa đánh đã bị bỏ dục.

Tần Hà đương nhiên là sẽ không phạm phải loại sai lầm này, dù sao thì Nguy Vũ đập trúng bầy, vẫn thành công dẫn lôi.

“Mâu của Ngưu thống lĩnh?” Cổ ma nhìn thấy xà mâu, mặt lập tức biến sắc, mặt ngữ đột ngột dừng lại.

“Người lại nhận ra được?” Tần Hà hơi có chút ngoài ý muốn.

“Địa phủ đã từng là một phần của Thiên đình, có điều loại xà mâu này chỉ là binh khí bình thường nhất trong Thiên đình, hừ!” Cổ ma kiêu ngạo trả lời.

“Thì ra là như vậy.” Tần Hà gật gật đầu, nói: “Trở lại chuyện chính, ừm... Ba chiêu đã qua, nếu người không có còn chiêu nào khác mà nói, giờ thì đến lượt ta.”

Vẻ kiêu ngạo của cổ ma lập tức đông cứng ở trên mặt.

Người trong nghề vừa ra tay đã biết ngay trình độ thế nào, cổ ma kiến thức sâu rộng vào giờ khắc này không thể không thừa nhận, người trước mặt này, sâu không lường được.

Đánh qua ba chiêu vẫn còn không thể xem rõ thực lực của người trước mặt, điều này làm nó sinh ra ý định lui bước.

Một cái chớp mắt, cổ ma lách mình một cái liền xông về phía cửa sắt lớn, thậm chí còn không thềm hô một câu.

Đại trận trong tay, nó đã đứng sẵn ở vị trí bất bại.

Hoàn toàn có thể mượn dùng lực lượng đại trận mài mòn, thậm chí là đánh chết Tần Hà, căn bản không cần thiết từ trong Thiên lao chạy ra hợp lực.

Dưới sự tức giận tột độ đã phạm sai lầm.

Nhưng mà cái thứ gọi là sai lầm này, một khi mắc phải thì rất khó có thể sửa chữa.

Tần Hà vừa thấy vậy, ồ?

Đánh xong ba búa liền muốn lui về trong Thiên lao?

Người hay lắm.

Di hình hoán ảnh!

Ngay tức thì có gợn nước tản ra, Tần Hà đã thay đổi vị trí với cổ ma.

Cổ ma phản ứng không kịp, vẫn theo đà vọt đến ngay trước mặt Tần Hà.

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, túm lấy một vật đen thui vung mạnh về phía cổ ma.

Xẻng hỗn độn mới ra lò!

Cổ ma phản ứng cực nhanh, bốn cánh tay đan xen với nhau tạo thành một tấm chắn bảo vệ phía trước, nhất chét chống cự.

Nhưng mà xẻng hỗn độn là hỗn độn đúc thành, nó nặng như sơn nhạc, thế như trời sập.

Đoàng!

Cổ ma lập tức bị đánh bay, tấm chắn bảo vệ trực tiếp vỡ nát.

Nhưng cổ ma chung quy vẫn là cổ ma, bất kể là răng nhọn trong miệng, hay là cánh tay tạo thành tấm chắn bảo vệ, thậm chí là thân thể nó, tất cả đều là do ma khí biến thành.

Sau một kích bị đập cho vỡ nát liền có thể lấy tốc độ cực nhanh khôi phục, so với cổ ma ban đầu còn nhanh hơn vô số lần.

Không quá thời gian một hơi thở, đã trở về nguyên dạng như lúc chưa bị xẻng đập.

Tần Hà thấy vậy.

Không tệ, rất chịu đánh.

Nhưng mà không sao, đánh một cái không được thì ta đánh hai cái, hai cái không được thì ta liền đánh ba.

Chỉ dùng xẻng đập, nếu dùng chiêu khác xem như ta thua.

Tránh cho người nói bản đại tiên bật hack bắt nạt người.

Nếu đánh ba cái còn không được... Vậy thì gom đủ một bài nhạc thiếu nhi.

“Người đập một, ta đập một, Mã Lan nở hoa hai mươi một.”

“Người đập hai, ta đập hai, hai cái chân thú đánh máy bay.”

“....”

“Người đập chín, ta đập chín, chín cái bụng bự bạch trăm kê.”

“Người đập mười, ta đập mười, ai thua ai gọi là kẻ đặc biệt có khả năng thua.”

*(Chế từ bài hát thiếu nhi: Cậu vỗ tay một nhịp, tớ vỗ tay một nhịp – (你拍一, 我拍一))

Mã Lan nở hoa hai mươi một: một câu trong bài đồng dao, ở đây có thể hiểu là nổ như bom nguyên tử (Ở TQ có một số lời đồn rằng bài đồng dao này ẩn mật mã là: quả bom nguyên tử “nở hoa” tại căn cứ Malan, 21 là căn cứ thử nghiệm.)

Hai cái chân thú đánh máy bay: hai chân đánh ra khói xám

Bạch trăm kê: Tên một món ăn Quảng Đông, thuộc dạng gà luộc.

Ngoài lề:

Hoa mã lan (Hoa diên vĩ)

(đánh máy bay (TQ) tiếng lóng là thủ d@m)

Bụng bự bạch trăm kê: dân mạng TQ dùng để mô tả cầu thủ bóng đá TQ

Kẻ đặc biệt có khả năng thua là biệt danh dân đó đặt cho đội bóng đá TQ)*

Chương 487 – Kẻ mang đầy lòng thù hận rất chịu đánh

“Ầm!”

“A ~” “Bành!” “A ~ ~” “Đoàng!” “A a ~” “Đông!” “A a ~ ~”

Người ta thường nói, luôn nghĩ về điều gì đó nhất định sẽ có đáp lại.

Tần Hà không biết tâm tâm niệm niệm báo thù rửa hận của cô ma có được đáp lại hay không, nhưng cái xẻng lớn đập xuống, tiếng kêu gào thảm thiết của cô ma vang vọng lại rất dữ dội.

Tần Hà cũng được đập đến đã nghiền, không có biện pháp, nếu ở bên ngoài, đi đâu tìm được một kẻ mang đầy lòng thù hận chịu đánh như vậy chứ?

Sau khi cái xẻng đen trắng cấp, vung mạnh một vòng rồi đập xẻng xuống, thông thường mà nói thì không phải là cái gì mà không chết cũng bị thương nữa, mà là đập thành mảnh vụn hay là đập thành bụi phấn.

Mà đây, còn chỉ là công kích vật lý của xẻng hỗn độn.

Tần Hà là ai?

Đại sư có kỹ thuật đạt tới hóa cảnh, tất nhiên không thể chỉ hài lòng với công kích vật lý.

Muốn chế tạo, phải chế tạo ra cái xẻng đẳng cấp nhất.

Trận pháp này, đạo tắc này, minh văn này, phù lục này, toàn bộ đều bố trí vào nó.

Huyền thiết, bí ngân, đồng bông tuyết gì đó,... có thể sử dụng thì dùng thứ quý nhất đắt nhất không cần thứ giá rẻ.

Tôn chỉ chỉ có một: Không cầu tốt nhất, chỉ cầu đắt tiền nhất.

Khắc hoa văn đẹp nhất, núi sông nhật nguyệt, động vật chim muông, bay trên trời, bơi dưới nước, chạy trên mặt đất, một thứ cũng không thể thiếu.

Cán xẻng lại khắc hình một thú thao thiết, vô cùng uy vũ.

Tóm lại, cái gì có thể bỏ vào đều bỏ đến tràn đầy.

Không biết uy lực quăng ra ngoài lớn như thế nào, chính là đập ra một cái hố, nhỏ nhất cũng phải bốn trăm mét vuông.

Người nói cái này, có thể bán được bao nhiêu... Ách không đúng, được cấp bậc gì?

Pháp khí or linh khí?

A phi, đây là thần khí!!

Bằng không sao dẫn ra lời kiếp chứ?

Kẻ mang đầy lòng thù hận cổ ma này không có tư cách trông thấy chuyện như vậy.

Chính là ngạo mạn như vậy đấy!

Về phần cổ ma, đúng quả thực là xui xẻo ngàn năm.

Tần Hà quơ múa cái xẻng đen giống như bánh xe gió, tốc độ nhanh nói, uy lực thì quả thực giống như là sắp đánh nát luôn cả phương thiên địa này vậy.

Cổ ma thề, thật sự không phải nó không chịu được, nó đã rất cố gắng chống chọi, không ngừng phục hồi lại ma thân.

Nhưng vẫn không chống chọi được sự biến thái của kẻ trước mặt!

Mỗi lần cái xẻng đen đập xuống cũng có thể đập ma thân nó đến xuyên thấu.

Ma thân tuy lớn, nhưng cũng không chịu được mấy cú đập như vậy.

Kinh khủng nhất là, cổ ma cảm nhận được một cỗ lực áp bách cực mạnh trên cái xẻng đen kia, giống như là phóng ra một lĩnh vực.

Trong lĩnh vực do cái xẻng đen kia tạo ra, ma khí bị đình trệ, tốc độ bị ngăn trở, một thân thực lực bị chèn ép đến chỉ có thể phát huy ra một nửa thực lực.

Mỗi khi tiếp cận, cũng cảm nhận được trong cái xẻng đen ẩn núp một con cự thú khổng lồ vô biên hết sức kinh khủng, muốn nuốt trọn nó.

Cổ ma gắng sức chống cự, dốc hết toàn bộ bản lĩnh áp dưới đáy rương, nhưng sự chống cự của nó, chỉ khiến cho Tần Hà càng đập hăng say hơn.

Lúc ban đầu chỉ là đập từng xẻng từng xẻng một, đến phía sau là hai tay cùng giơ xẻng đập xuống, đến sau nữa, hần bật nhảy lên đập xuống.

Không quan tâm nó dốc ra bản lĩnh gì, ở dưới cái xẻng đen đều trở thành trò cười.

Mọi chiến lược đều vô dụng trước sức mạnh tuyệt đối.

Cổ ma tổn thương cực kỳ!

Sau khi ma thân bị thương lặn đi lặn lại nhiều lần, ma khí không thể áp chế được nữa mà bắt đầu tiêu tán, thân thể từng chút từng chút trở nên hư hóa, trong suốt, thậm chí sau một thời gian ngắn còn trực tiếp bắt đầu thoát thực hướng hư.

Đây là tổn thương về thân thể.

Còn tổn thương trong lòng cổ ma lại càng nghiêm trọng.

Dưới sự nghiền ép của thực lực tuyệt đối, tòa tháp tôn nghiêm của nó đã trực tiếp bể thành bột mịn, không còn tồn tại.

Chỉ còn lại sợ hãi và run rẩy.

“Hảo hán tha mạng, tha mạng ~” Cổ ma thê thảm hô to tha mạng, nếu tiếp tục đập xuống như vậy, nó sẽ chết.

Bắt đầu từ khi cổ Thiên đình trấn nó vào Thiên lao đến nay, một khoảng thời gian vô cùng dài, cũng có nhân vật lợi hại từng khiêu chiến nó, nhưng không có một kẻ ngoại lệ, toàn bộ đều bị đánh bại.

Sau mấy ngàn năm, đến thời đại mạt pháp, cổ ma đã chắc chắn tự cho rằng mình không còn địch thủ.

Nhưng chẳng thể ngờ rằng, nghe theo lời mê hoặc của A Kỳ Na, cái gì mà đồ long sắp tới, có thể chia ăn khí vận thiên hạ, tiên duyên xuất hiện đột ngột, thế là mới ra tay kéo người này vào đại trận.

Hay lắm, gặp xui xẻo lớn.

Tần Hà đang hứng thú đập xẻng, căn bản không có hứng nghe nó cầu xin tha thứ.

Ma đầu như vậy, không tiêu diệt nó còn giữ nó lại để ăn tết à?

Mất thấy đánh như vậy cũng đủ rồi, hấn liền bắn Nam Minh Ly Hỏa về phía cổ ma.

Cổ ma thấy vậy, xong con bê.

Không cầu xin tha thứ còn tạm ổn, vừa cầu xin tha thứ liền trực tiếp cho Nam Minh Ly Hỏa, đây là muốn hoàn toàn đốt diệt nó a.

Trước đây nó đã từng chứng kiến thấy sự lợi hại của Nam Minh Ly Hỏa rồi.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, cổ ma làm ra lựa chọn cuối cùng.

“Bành ~~”

Ma thân to lớn của nó âm âm nổ tung, hóa thành hàng ngàn hàng vạn tia ma khí xông về phía cửa sắt lớn.

Ma khí bay vút đi, tốc độ cực nhanh.

Trong đó có vài tia sau khi nổ tung đã cách cửa sắt lớn rất gần, thoáng qua một cái đã đến bên cạnh cửa sắt lớn.

Tần Hà thấy vậy lập tức phân thân chột hiện, trong nháy mắt di hình hoán ảnh xuất hiện ở ngay bên ngoài cửa sắt lớn, Nam Minh Ly Hỏa phun ra, đốt hết những tia ma khí lao đến.

Đáng tiếc, vẫn là chậm một cái chớp mắt, có hai ba tia ma khí đã kịp chui vào đằng sau cánh cửa sắt lớn.

“A ~~”

Cổ ma gầm thét, trong lòng đang nhỏ máu.

Một chiêu này của nó, gọi là Toái ma.

Chính là tự làm vỡ căn nguyên cùng ma hồn của mình thành hàng ngàn hàng vạn mảnh, chỉ cần một mảnh trong đó có thể thoát khỏi nguy hiểm, như vậy thì trên lý thuyết, cổ ma có thể ngưng tụ ra ma thân một lần nữa.

Nhưng mà, cái giá phải bỏ ra cực kỳ lớn.

Nếu như phần lớn ma khí trong đó thành công chạy thoát, sau khi ngưng tụ, khả năng cũng sẽ vô cùng thâm trọng, nhưng ít ra vẫn có thể giữ lại một phần thực lực.

Nhưng Tần Hà vừa đốt chính là ngàn vạn tia ma khí, cũng chỉ có ba tia kịp chui qua khe cửa sắt lớn thành công chạy thoát.

Ba tia!

Quá ít, tương đương với trở về số không.

Nó muốn bắt đầu từ số không, lần nữa ngưng tụ và tu luyện ma thân, có thể mất thời gian đến cả ngàn năm, cũng có thể là năm ngàn năm, thậm chí là vạn năm tuế nguyệt!

Mà đây, vẫn là tình huống được thuận lợi, phàm là có một chút ngoài ý muốn, tự động tan vỡ cũng là chuyện vô cùng bình thường.

Cho nên một chiêu Toái ma này, không đến tình huống sống chết trước mắt, nó tuyệt đối sẽ không thi triển.

“A a ~ ~ ngươi ức hiếp ta, làm nhục ta, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi, tuyệt đối sẽ không!”

“Ngươi chờ, ngươi chờ đây!”

“Lão phu Thiên lao bất tử, thù này nhất định sẽ trả!”

Cổ ma đã thăm đến không thể thăm hơn, cộng thêm ba tia ma khí thành công trốn vào sau cửa sắt lớn của Thiên lao, cổ ma cho rằng Tần Hà chắc chắn không thể đánh vỡ Thiên lao, thế là bắt đầu điên cuồng gào thét, phát tiết cơn phẫn nộ trong lòng.

Tần Hà vừa nghe, cmn ~

Không chú ý mới bị ngươi lợi dụng sơ hở, còn dám lớn lối?

Không chút do dự, Tần Hà vung lên cái xẻng đen liền đập về phía cửa sắt lớn.

Bang!

Bang!

Bang!

Chương 488 – Vạn mệnh có nhiều thăng trầm

“Bành!”

“Bành!”

“....”

Cửa sắt lớn nặng nề phát ra tiếng vang vô cùng trầm muộn.

Mắt thường có thể thấy, mỗi lần khi cái xeng đen hung hăng đập vào trên cánh cửa sắt lớn, cũng sẽ xuất hiện một mảnh hoa văn thần bí phức tạp, lít nha lít nhít uốn lượn đầy khắp cánh cửa sắt, chúng đan xen với nhau, tạo thành những ô lục giác lớn nhỏ không đều, giống như là tổ ong của ong mật, cũng giống như là đường vân trên mai rùa.

Chợt lóe chợt tắt, bảo vệ cửa sắt lớn.

Tần Hà đập mạnh cái xeng đen lên cửa, nhưng lại không thể tổn thương cánh cửa một chút nào.

“Ha ha ha, tiểu tử, ta thừa nhận ngươi thực sự rất mạnh, nhưng nếu như ngươi cho rằng chỉ dựa vào sức mạnh liền có thể phá vỡ cấm chế Thiên đình độc sức kiến tạo, vậy thì ngươi liền quá không biết tự lượng sức mình rồi!”

“Ngươi đang nằm mơ!”

“Chờ đây, chờ ta khôi phục thực lực, nhất định sẽ không bỏ qua ngươi, không chỉ không bỏ qua cho ngươi, toàn bộ những người có quan hệ với ngươi, lão phu cũng sẽ không bỏ qua.”

“Dù là năm trăm năm, dù là một ngàn năm.”

“Cho dù ngươi đã chết, ta cũng sẽ tìm được ngươi đã chuyển thế, cùng cả dòng dõi của ngươi, đòi lại gấp mười lần!”

“...”

Cổ ma thấy Tần Hà đập liên tiếp mười mấy lần mà cửa sắt lớn vẫn không sút mẻ, nên càng kêu gào điên cuồng hơn, càng thêm không sợ hãi.

Đã từng, nó bị cổ Thiên đình giam giữ, ở trong thiên lao trải qua thời gian dài vô cùng, không lúc nào không nghĩ đến việc phá ngục đi ra, lấy lại sự tự do một lần nữa.

Nhưng mà không biết nguyên nhân gì, cổ Thiên đình bỗng nhiên bị tan vỡ sau một trận chiến, hóa thành vô số mảnh vỡ từ trên trời giáng xuống, rơi xuống phạm trần.

Tiếp đó chính là chư thần tránh lui, mật pháp buông xuống.

Cổ ma hết sức vui mừng, cho là cơ hội vượt ngục đã đến.

Thế là nó liều mạng mài mòn đại trận thiên lao, mất hơn ngàn năm, cuối cùng tạo ra được một lỗ thủng, còn thả ra ảnh phân thân.

Đang chuẩn bị đại triển thân thủ, kết quả bị thương phát hiện, không biết là tên khốn kiếp nào chỉ điểm, triều đình lại xây dựng một tòa thành ở vùng đất ngay trên thiên lao.

Hay lắm, dương khí mấy chục ngàn sinh linh trấn áp, uy thế đại trận thiên lao lại khôi phục uy chấn, cộng thêm cổ ma đã bị tiêu hao cực lớn, từ chân ma thượng cổ rơi xuống thành phạm cấp thấp nhất, độ khó của việc phá trận trong nháy mắt đã tăng lên không chỉ gấp mười lần.

Bất đắc dĩ không còn cách nào khác, cổ ma chỉ có thể lựa chọn ngủ đông, thỉnh thoảng thông qua lỗ hổng đại trận chiếm đoạt sinh linh qua đường khôi phục thực lực.

Nhưng mà ngay sau đó nó lại bị thương phát hiện, theo thực lực của nó khôi phục từng chút từng chút, tòa thành phía trên cũng càng ngày càng phát triển lớn, người trong thành cũng càng ngày càng nhiều.

Số lượng từ vạn biến thành mười vạn, mười vạn biến vạn biến thành mấy chục vạn, sau đó lại từ mấy chục vạn biến thành mấy trăm vạn.

Tên tòa thành cũng thay đổi liên tục, từ lúc bắt đầu là U Lăng, Ký Châu, Yến Đô, sau nữa là Nghiễm Dương, Ngư Dương, Trác Quận, Phạm Dương, U Đô.

Đến thời Nhung triều thì hoàn toàn xong con bê, Nhung triều trực tiếp đặt Kinh thành ở nơi này, đổi tên Thượng kinh!

Khá lắm, đó không chỉ là dương khí trên một trăm vạn người trấn áp nữa.

Mà còn có quốc vận một triều!

Đây mới là nơi lợi hại nhất.

Đừng nói là phá trận, muốn động dậy một chút cũng khó.

Ảnh phân thân muốn xuất động cũng phải hết sức cẩn thận, không để ý liền bị cường đạo diệt.

Nhưng cô ma là ai, hơn mười ngàn năm lao ngục vẫn chưa tự chấm dứt, tất nhiên là tồn tại cực kỳ nghị lực.

Sinh mạng thực sự rất đáng quý, giá trị tình yêu càng quý hơn, nếu vì tự do mà chết, cả hai thứ đều bị mất.

Vì tự do, cô ma chịu đựng hết thảy, lấy nghị lực cực lớn, kìm nén cảm xúc từng chút từng chút khôi phục thực lực tới phẩm cấp phàm ma, đồng thời lĩnh ngộ được một phần nhỏ phương pháp khổng chế trận pháp, lặng lẽ chờ đợi thời cơ.

Cuối cùng, nó nén nhịn được đến ngày Nhung triều diệt vong.

Vương triều Đại Lê mới lập đặt Kinh thành ở Kim Lăng phía nam, khí vận quốc triều dồi dào.

Cô ma lập tức tràn đầy hăng hái, chỉ dùng hai mươi năm đã có thể mở rộng lỗ hổng đại trận, chuẩn bị phá trận mà ra.

Kết quả là, vào ngay khoảnh khắc sau cùng, chuyện bi thương đã diễn ra lần nữa.

Cmn, lại không biết là tên khốn kiếp nào chỉ điểm, không đến hai đời Quân vương, vương triều Đại Lê lại dời Kinh thành trở lại.

Xong con bê!

Kinh thành từ sau khi Đại Lê lập triều, số dân đã tăng từ trăm vạn lên đến mấy trăm vạn.

Cộng thêm quốc vận một triều, trấn áp xuống còn muốn chết hơn cả Nhung triều!

Đáng ghét hơn là cái đám bê quắt Phi Ngư Vệ kia còn dựa tiệt xây dựng chiêu ngục và Thiêu thi đường ngay ngoài cửa lớn Thiên lao, canh chừng gắt gao.

Cứ như vậy, từ xưa đến nay, đám khốn khiếp chỉ điểm giang sơn xuất hiện không ngừng, phá hỏng chuyện tốt của nó hết lần này đến lần khác.

Thế là, cô ma lại nhịn hơn ba trăm năm, thực lực cũng khôi phục được đến phẩm cấp đỉnh phong, cũng chính là phàm ma cửu phẩm.

Không phải nó không muốn khôi phục lại đến cảnh giới chân ma, mà là áp chế quá mức lợi hại, nó hoàn toàn không thể làm

được.

Rốt cuộc, nó chờ đến ngày Đại Lê cũng sắp không xong.

Khí vận một triều suy yếu, kim long quốc vận suy sụp đến không còn bao nhiêu, đồ long sắp tới.

Mạch nước ngầm các phe tuôn trào ra, cổ ma cũng xoa tay hăm hè, chuẩn bị vào lúc đồ long sẽ một kích phá lao đi ra.

Kết quả, nó lại gặp phải tên biến thái không biết từ đâu chui ra ngoài cửa sắt lớn.

Cái gì gọi là vận mệnh có nhiều thăng trầm!

Cái này liền gọi là vận mệnh có nhiều thăng trầm!!

Chuyện này giống như leo núi, trải qua trăm ngàn cay đắng, bỏ lỡ đường tắt hết lần này đến lần khác, dựa vào nghị lực to lớn, di chuyển từng chút từng chút một, cuối cùng cũng đi đến đỉnh núi, không còn có điều gì có thể ngăn cản nó leo lên đỉnh nữa.

Khoảng cách chỉ còn có một bước!

Kết quả lúc này ở trên đỉnh lại đột nhiên xuất hiện một tên biến thái chết tiệt không biết chui từ đâu ra, vung xẻng lên một cái đã đập nó ngã nhào từ đỉnh núi rớt trở lại chân núi.

Rớt đến còn sót lại ba tia ma khí, so sánh với ban đầu lúc rơi xuống thành phàm ma còn rớt đến triệt để hơn.

Người nói như vậy, cổ ma có thể không căm hận được sao?

Hy vọng lớn bao nhiêu, tuyệt vọng sâu bao nhiêu, thì lòng thù hận liền điên cuồng bấy nhiêu.

Ăn núp cùng cố gắng không biết bao nhiêu năm tháng, một buổi hóa thành con số không.

Tuổi thọ người phàm có hạn, theo suy tính, cổ ma không cho rằng bản thân mình có thể khôi phục lại được thực lực đồng thời phá trận đi ra trước khi Tần Hà hao hết tuổi thọ, cho dù đối phương có là người tu luyện cửu phẩm đi nữa.

Đối tượng báo thù, chỉ có thể là Tần Hà đã chuyển thế không biết bao nhiêu đời cùng với dòng dõi đời sau của hắn.

Nhưng không thể nghi ngờ... Suy nghĩ này là thuộc về kinh nghiệm, chân tướng thế nào không thể chắc chắn.

Lúc này Tần Hà giống như là chó sói đào chuột đất, mắt thấy đã sắp tới miệng, sao có thể dễ dàng buông tha.

Dùng xẻng đập không được đúng không?

Đó là còn chưa mở tăng lực!

“Ông!”

Ngay sau đó, xẻng hỗn độn đột nhiên phóng ra ánh sáng rực rỡ, giống như là trong nháy mắt biến thành một vầng mặt trời.

Thần quang rực rỡ, muôn vàn diêm lạnh.

Trong đó dường như tồn tại một thế giới mơ hồ, có núi sông nhật nguyệt, có hoa, chim, cá, trùng, có tiên dân thượng cổ đi săn tế tự, có cự thú côn bằng ngao du trên mây xanh.

Giờ khắc này xẻng hỗn độn đã không còn là một tòa sơn nhạc, mà là một thế giới hỗn độn.

Xẻng hỗn độn vung lên, lấy lực lượng một thế giới, mạnh mẽ đánh lên trên cửa sắt.

“Ầm ầm ~ ”

Một tiếng vang thật lớn, cửa sắt nặng nề lồm sâu vào, vỡ ra một khe hở lớn chừng cánh tay.

Cô ma tận mắt chứng kiến tất cả, hoảng sợ thét to: “Làm sao có thể! Làm sao có thể!”

“Người rút cuộc là ai ? ! Người rút cuộc là ai! !”

Chương 489 – Đại tiên tha mạng

Thời đại mạt pháp, chư thần tránh lui, thần khí phủ đầy bụi.

Cái xẻng đen này mang theo lực lượng một thế giới, rõ ràng đã đạt tới tiêu chuẩn thần khí.

Cánh cửa sắt lớn mà cổ ma khát vọng muốn phá vỡ hơn mười ngàn năm, cứ như vậy đã bị người trước mắt dùng bạo lực thô bạo, lấy một cái xẻng từ bên ngoài đập xuyên.

Tần Hà nhìn xuyên qua khe hở nhìn về phía tàn ảnh cổ ma đang tràn đầy hoảng sợ ở bên trong, nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Về phần ta là ai, xẻng đen sẽ cho ra câu trả lời.”

“Bành!”

Vừa dứt lời, xẻng hỗn độn một lần nữa đập lên trên cửa sắt lớn, vết rách trên cửa sắt cùng với cảm chế phía trên đều đồng thời bị xé rách.

Cổ ma co quắt mặt mày, “ùm” một tiếng vội vàng quỳ xuống đất: “Lão tẩu có mắt không biết thượng tiên, tha mạng, xin thượng tiên tha mạng!”

Tần Hà vác xẻng hỗn độn lên vai, hơi nghiêng đầu: “Mới vừa rồi không phải ngươi rất phách lối sao, vừa là đuổi giết ta chuyển thế, vừa là đuổi giết dòng dõi đời sau của ta.”

“Không không không, lão tẩu bị nhốt đến hồ đồ, nói bậy nói bạ, nói bậy nói bạ.” Cổ ma quỳ xuống đất rạp đầu, thậm chí còn tự tát bản thân mấy cái.

“Ha ha, nói bậy nói bạ?” Tần Hà cười nhạt, nói: “Ta thấy là mỗi câu của ngươi đều phát ra từ tận đáy lòng nha.”

“Lão tẩu không dám, lão tẩu không dám, cầu xin đại tiên ngài xem ở việc lão tẩu đã chịu khổ nạn năm tuế nguyệt, bỏ qua cho lão tẩu một mạng, dù lão tẩu có mắc phải tội nghiệt lớn hơn nữa, một nạn năm lao ngục này cũng đủ để chuộc tội rồi.” Cổ ma sợ hãi đau khổ cầu khẩn.

“Ngươi đã thành nhân ma, để ngươi đi ra ngoài chính là kiếp nạn của chúng sinh, huống chi ngươi đã cắt đứt con đường luân hồi, hai giới âm dương đã không còn chỗ cho ngươi dung thân, ngươi hãy tự nói một chút, bản tiên còn có thể xử lý ngươi như thế nào?” Tần Hà lắc đầu.

“Ngài chỉ cần tha cho ta một mạng, lão tẩu nguyện làm nô làm tôi tớ, lão tẩu có thể giải thích chuyện về thời đại thần thoại cho ngài, khẳng định ngài sẽ cảm thấy hứng thú.” Cổ ma kinh hoàng tới cực điểm.

Tần Hà hơi suy tư một chút, cuối cùng vẫn lắc đầu, nói: “Làm nô làm tôi tớ thì ta đã thu một con chuột rồi, nhưng ta thu nó là bởi vì nó thật sự kinh sợ, còn người thì chỉ là ngoài miệng kinh sợ mà thôi, về phần những chuyện thời đại thần thoại, cũng không nhọc đến người giảng giải.”

Nói xong, Tần Hà không nói nhảm thêm nữa, búng tay một cái Nam Minh Ly Hỏa lập tức bay ra, thiêu đốt cỗ ma.

Cỗ ma phát ra tiếng kêu gào thảm thiết, bên trong ngọn lửa mãnh liệt, mặt mũi nó vặn vẹo đến cực độ, điên cuồng kêu gào: “Tiểu tử, đại trận giam giữ của thiên lao dễ dàng đánh phá từ bên ngoài, nhưng phá từ trong trận cực khó, lão phu chết, người liền thay thế lão phu ngồi xỏm trong thiên lao này, người sẽ hối hận...”

Nhưng mà lời còn chưa dứt, nó đã bị ngọn lửa đốt hoàn toàn thành khói xanh, không còn tồn tại.

Lúc này, màn sân khấu đen trắng chậm rãi rủ xuống, Tần Hà thấy được cuộc đời của tên ma đầu này.

Đây cũng là lần đầu tiên Tần Hà thấy được cảnh tượng về thời kỳ cuối của thời đại thần thoại thượng cổ.

Hơi có chút đáng tiếc là, bởi vì không biết rõ về bối cảnh thời đại kia, nên rất nhiều thứ nhìn thấy nhưng lại như rơi vào trong sương mù, chỉ hiểu được đại khái.

Cỗ ma có tên, gọi là “Kha”.

Tần Hà cũng không biết cái tên gọi này của nó là tên hay là họ, dù sao tên họ cộng lại cũng chỉ có một chữ.

Kha xuất thân từ một bộ lạc, từ nhỏ đã có thiên phú dị bẩm, giỏi về tu luyện, chinh chiến, tuổi còn trẻ đã có thể tạo lập được uy danh trong bộ lạc.

Vào thời đại thần thoại, nhân tộc là một bộ tộc rất bình thường, xa xa không thể chiếm phần lớn như hiện tại.

Ngoại trừ nhân tộc, tộc quần thiên hạ có hơn mười ngàn, có thể nói là trăm hoa rực rỡ, nhiều giống như lông trâu.

Hơn nữa cho dù là cùng một tộc quần, cũng không thể hình thành toàn thể tộc quần đồng lòng, phần lớn đều là chia thành năm bè bảy mảng, tự mình chiến đấu.

Lấy “Kha” làm ví dụ mà nói, đối tượng duy nhất nó trung thành, chính là bộ lạc của nó.

Thời điểm cần thiết, bộ lạc của Kha có thể liên hiệp với Yêu tộc, Thủy tộc, Quỷ tốt vây công một bộ tộc khác, nhưng cũng có lúc sẽ bị đồng thời vây công, tất cả đều không hề thấy bộ tộc loài người có điểm gì đặc biệt.

Về phần lý do chinh phạt thì tùy ý hơn hiện tại rất nhiều.

Có thể là con mồi chạy tới địa bàn trước mặt, bọn họ truy đuổi vượt qua ranh giới, có lúc là giữa hai bên có người nhìn đối phương nhiều thêm vài cái, thậm chí có khả năng chính là nhất thời nổi hứng.

Lý do đa phần là cướp địa bàn, cướp tài nguyên, cướp nữ nhân.

Tóm lại, đó là một thời đại bộ lạc hỗn loạn tới cực điểm.

Đồng thời, ngàn vạn bộ lạc cùng tộc quần lại phát triển và chèo chống lên một thế giới tu luyện hết sức hỗn loạn, một lời không hợp là có thể là có thể đánh đến trời đất tam tối.

Trong thế giới tu chân, có một nơi là trọng bảo tam giới được bảo tồn từ thời đại hồng hoang, gọi là Thiên đình.

Nó là nơi then chốt duy trì vận chuyển tam giới, ẩn chứa bí mật thành tiên cùng với bí mật luân hồi.

Thiên đình là duy nhất, nhưng kẻ nắm trong tay Thiên đình lại giống như vương triều hiện tại, Hoàng đế lần lượt thay đổi sang năm đến nhà ta làm.

Quả đấm ai lớn, người đó chính là Thiên đình chi chủ.

Thời đại Kha quật khởi trở thành cường giả, chính là Thiên đình chi chủ chưa được xác định ra, thời đại giới tu luyện chia làm hai phái chiến đấu đến nhật nguyệt không ánh sáng.

Trong một lần chiến đấu Kha bị đánh nát thân xác, nhập ma đạo.

Đến đây cần phải đặc biệt nói rõ, ở trong thời đại thần thoại, “Ma” cũng không hoàn toàn mang nghĩa xấu, nó cùng tiên, thần, yêu không có gì khác biệt, đều là một nhóm trong giới tu luyện.

Bên trong Thiên đình, ma loại chủng chiếm một vị trí riêng.

Nói thẳng ra, tiên, thần, ma chỉ là đường đi khác biệt, không có liên quan gì đến vấn đề đạo đức.

Thậm chí ở cái thời đại đó căn bản còn không có hai chữ “đạo đức”, có chỉ là cường giả vi tôn, quyền sinh sát trong tay, tùy tâm.

Đạo đức, là khái niệm mới xuất hiện sau Bách Gia Chư Tử.

Tiên nào đó hôm nay tâm trạng không tốt, hạ giới quét sạch một bộ lạc nào đó.

Thần vừa ý thứ đồ nào đó, có thể quang minh chính đại phái tay chân đi đòi, nếu không thì đi giết, đánh rồi đoạt vào tay, không đánh lại lại bị giết ngược cũng là chuyện thường.

Thời đại thần thoại, trên trời, dưới đất, trong nước đều trải rộng linh huyết bảo địa có thể cung cấp tu luyện, ai cũng chẳng thể coi thường được ai.

Thiên đình làm bằng sắt, thần tiên như nước chảy.

Thậm chí từ phương diện nào đó tới nói, ma thời đại Thiên đình cùng ma hiện tại hoàn toàn không phải là cùng một khái niệm.

Lại nói về Kha, sau khi nhập ma đạo, thực lực của nó tăng trưởng rất nhiều, đại sát tứ phương, dần dần trở thành kiện tướng một phương.

Nhưng mà thế giới tu luyện, không cần biết là thực lực gì, đều là so sánh với bên trên thì chưa đủ, so với bên dưới thì có dư.

Người mạnh, là do người chưa gặp phải nhân vật khiến người không thể mạnh nổi.

Sau một trận đối chiến thất bại lần nữa, Kha bị bắt làm tù binh, nhốt vào trong lao ngục Thiên đình, cũng chính là thiên lao.

Mà lần giam giữ này, chính là mấy ngàn năm không người để ý tới.

Cũng không biết là hoàn toàn quên mất sự tồn tại của nó, hay vẫn là coi nó trở thành một “vật cất giữ” nào đó, cứ như vậy Kha chịu đựng đến ngày Thiên đình tan vỡ.

Chuyện về sau không cần nói thêm lời thừa.

Dù sao chính là một đứa trẻ xui xẻo, các triều đại luôn có người tài giỏi chạy đến chỉ điểm giang sơn, dùng dương khí nguyên một tòa thành cùng khí vận quốc triều, từng chút từng chút gia tăng lên, trấn áp nó đến gắt gao.

“Kha” ở ngay trong thiên lao vượt qua hồi cuối cùng của thời đại thần thoại và cả thời đại mật pháp, trọn vẹn năm tuế nguyệt.

Đền chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Tam giới mịt mờ bao nhiêu kỷ, lục đạo mệnh mông vô số thu, vạn tộc chinh phạt ngày nào nghỉ, tiên ma huyết chiến lúc nào ngưng; Thần thoại không còn luật thiên nhân, mật pháp còn có Đạo đức kinh; Nhược hỏi chúng sinh lúc nào bình đẳng, đằng sau mật pháp chính là tịch pháp.”

Phản thưởng: Thôn thiên ma công.

Chương 490 – Thôn thiên ma công

Thôn thiên ma công: Bí pháp ma đạo đến từ thời đại hồng hoang, tu luyện công pháp này, có thể nuốt thiên, có thể nuốt đất, có thể nuốt hết vạn vật.

Chú thích: Công pháp này chính là công pháp tu chân tiên cấp của Cật tiên công, có thể chính có thể tà, kẻ có tâm trí không kiên định nên cẩn thận khi tiến nhập môn này, tránh cho tẩu hỏa nhập ma.

Tần Hà xem xét, trực tiếp hô to đậu xanh.

Không hổ là phản thưởng đốt ra từ cổ ma từ thời đại thần thoại.

Quá ghê gớm!

Thôn thiên ma công, cái tên này vừa nghe đã thấy không giảng đạo lý, công pháp cường hãn đến biến thái, Tần Hà chỉ thích những thứ không giảng đạo lý như vậy.

Có thể nuốt thiên, có thể nuốt đất, có thể nuốt hết vạn vật.

Còn là bí pháp ma đạo đến từ thời đại hồng hoang.

Ma thời đại hồng hoang, khả năng lớn đó là một nhóm từ thiên địa sơ khai kia, lưu truyền đến đời sau vẫn còn có truyền thuyết về bọn họ.

Đây là lần đầu tiên Tần Hà đạt được phần thưởng có cấp bậc cao đến như vậy, so sánh với “bảng hiệu Thâm Uyên” thì rõ ràng có đẳng cấp cao hơn, giá trị cao hơn, cũng rộng rãi hơn.

Chỉ đáng tiếng là, bản này là một bản công pháp tu chân.

Cái gọi là tu chân, là chỉ cấp độ cao hơn phẩm cấp.

Bất kể là nội kinh hay là đạo hạnh, đều là thuộc về phạm vi “Phạm”.

Người phạm có lợi hại hơn nữa cũng sẽ có sinh lão bệnh tử, cũng cần ăn uống ngũ cốc.

Mà tu chân, là chân chính tiến vào con đường tu hành.

Sau khi vượt qua phẩm cấp, nội kinh cùng pháp lực sẽ trăm sông đổ về một biển, hóa thành một thứ gọi là chân nguyên, cũng gọi là nguyên khí.

Nguyên khí là một khái niệm rất mơ hồ, bên trong phân chia thiên biến vạn hóa, là hỗn tạp là nguyên chất, là phân tán là ngưng tụ, thuộc tính, màu sắc, bề ngoài, uy lực,... mọi phương diện đều sẽ có sự khác biệt rất lớn.

Người tu luyện cùng một loại công pháp, có thể tu ra nguyên lực cũng không hoàn toàn tương đồng.

Nghiêm chỉnh mà nói, sẽ không có hai người có nguyên khí giống nhau như đúc.

Trên nguyên tắc, cường giả nội kinh tu ra nguyên lực sẽ kéo dài điểm đặc thù của nội kinh, cương kinh đủ, sát thương tương đối trực tiếp, chiêu thức ác liệt.

Đồng dạng, nguyên lực mà cường giả tu ra từ pháp lực cũng sẽ kéo dài đặc thù của pháp lực, mềm mại, có sở trường thi triển thuật pháp.

Sau khi đột phá phàm thể tiến vào tu chân, vừa có nơi trăm sông đổ về một biển, vừa có nơi càng phân hóa.

Còn về biến thái song tu nội kinh cùng pháp lực như Tần Hà, tất nhiên là vừa có thể cương vừa có thể nhu, tùy theo ý muốn.

Nhưng cụ thể như thế nào, cũng chỉ có thể chờ đến sau khi đột phá phàm thể mới có thể biết rõ.

Trước mắt Tần Hà bị Thiên đạo áp chế không có cách nào đột phá cảnh giới phàm thể, bản công pháp này cũng chỉ có thể tạm thời đem bỏ xó.

Thôn thiên ma công đặt sang một bên, Tần Hà lại tập trung sự chú ý đến lời phán quyết của người khoác áo choàng đen.

Tóm lại, lượng tin tức hơi nhiều.

Nhất là bốn câu cuối cùng: Thần thoại không còn luật thiên nhân, mật pháp còn có Đạo đức kinh; Nhược hởi chúng sinh lúc nào bình đẳng, đằng sau mật pháp chính là tịch pháp.

Mở đầu: Thần thoại không còn luật thiên nhân.

Từ kịch đèn chiếu của cổ ma đến xem, thời đại thần thoại thực sự không phải một thời đại điển viên gì đó.

Mà là thời đại cường giả vi tôn, kẻ yếu trở thành tài sản và đồ ăn, tranh đoạt quyền sinh sát, thích gì làm nấy.

Cảnh đẹp núi sông, phồn hoa như giấc.

Nhưng đây không phải là điều tốt đẹp!

Yêu tộc cường đại có thể nuôi nhốt nhân tộc làm thức ăn, nhân tộc người cường đại cũng có thể trắng trợn lòng giết những tộc quần khác.

Bất kể là thế giới tu luyện hay là thế giới bộ lạc, chinh phạt, giết hại đều là chủ đề vĩnh hằng.

Thiên đạo tôn sùng “mạnh”, yếu chính là nguyên tội.

Người tu luyện có thể ngang ngược càn rỡ không kiêng nể gì cả, không có lòng tôn kính không có lòng trung thành, thứ mà bọn họ e sợ chỉ có một, đó là sức mạnh.

Khi sức mạnh cá nhân vượt qua sức mạnh đoàn thể, khi số lượng không còn là thứ quan trọng, cá nhân liền nắm giữ

quyền lực tuyệt đối.

Kết quả của việc đoàn thể bị xem nhẹ, chính là kẻ yếu trong đoàn thể sẽ bị vứt bỏ không chút lưu tình.

So sánh lên, mặc dù mật pháp là loạn thế, vẫn ôn hòa hơn thời đại thần thoại gấp trăm lần.

Lời kết: Nhược hởi chúng sinh lúc nào bình đẳng, đằng sau mật pháp chính là tịch pháp.

Thần thoại là một thời đại, mật pháp là một thời đại, như vậy tịch pháp khẳng định cũng là một thời đại.

Thời đại tịch pháp, Tần Hà rất quen thuộc.

Khi yêu ma quỷ quái tránh lui, khi người tu luyện hoàn toàn biến mất.

Khi sức mạnh cá nhân trở nên gần như đồng đều, sức mạnh đoàn thể từng bước hiện ra rõ ràng, những khái niệm như đạo đức, nhân nghĩa có thể đoàn kết cùng lớn mạnh đoàn thể mới có thể được sáng tạo ra, cũng trở thành quy tắc và luật pháp.

Ngược lại, kết quả của cá nhân mạnh mẽ chính là quy tắc cùng luật pháp bị coi thường, bị chà đạp.

Yêu ma quỷ quái ăn thịt người lấy da để trải ngủ, không ai có thể hạn quản thúc.

Hiệp khách dùng võ vi phạm điều cấm, không ai có thể quản lý.

Sự khác biệt chính là đây.

Tần Hà không biết nên đánh giá sự khác biệt này như thế nào, cũng không biết sau khi thời đại mật pháp kết thúc có nhất định sẽ tiến vào tịch pháp hay không.

Dù sao với tư cách là một tên “cường giả”, cuộc sống của hắn khá thoải mái.

Tần Hà cũng biết chúng sinh thiên hạ rất khổ.

Nhưng.... Bản đại tiên đã rất cố gắng không phụ lòng lương tâm của mình.

Người còn muốn thế nào?

Cái gì?

Thực lực càng mạnh trách nhiệm càng lớn?

Ngại quá, những lời này còn phải sau một ngàn năm nữa mới được sáng tạo ra.

Chờ bản đại tiên thoải mái đủ rồi... Không đúng, là chờ những lời này được sáng tạo ra rồi nói tiếp.

Thế là, Tần Hà liền thanh thản thoải mái, ung dung nhàn nhã xoay người rời đi thiên lao.

Chương 491 – Một đêm đáng sợ

Một đêm này Kinh thành đã định trước sẽ không bình tĩnh.

Không có ai biết chuyện gì xảy ra, lúc trời gần tối, Phi Ngư Vệ đột nhiên xuất động ra khắp bốn phía, cạo ba thước đất cả thành tìm kiếm gì đó.

Sau khi tìm kiếm một trận, Phi Ngư Vệ lại vọt ra khỏi thành.

Tiếp đó cơn sóng này chưa lắng cơn sóng sau đã tới, lúc màn đêm sắp buông xuống, mặt đất dưới Kinh thành bỗng nhiên phát ra âm thanh khiến người ta sợ hãi.

Tiếng trầm đục “rầm rầm” vang lên không ngừng, giống như dưới đất có man ngưu đang trở mình, khi thì liên mạch khi thì đứt đoạn, lúc lớn lúc nhỏ.

Trong nhà dân, nồi chén gạo chậu đều run rẩy phát ra tiếng cheng cheng, không ít nhà lâu năm không sửa sang trực tiếp sụp đổ, ngay cả mặt nước khắp các nơi trong Kinh thành cũng nổi lên gợn sóng.

Dị trạng vừa ra, cả toàn Kinh thành lớn như vậy nhất thời tin đồn nổi lên bốn phía, không ít bách tính tiếc của cải nhao nhao dọn gia sản đáng tiền ra bên ngoài, rất sợ có một trận động đất nổi lên, toàn bộ tài sản cùng tính mạng sẽ bị chôn vùi dưới phế tích.

Nhưng mà ngay vào thời điểm bọn họ bận rộn, Phi Ngư Vệ lại đột nhiên toàn thể xuất động, cũng ban bố lệnh giới nghiêm

nghiêm khắc nhất: Yêu ma ẩn hiện, toàn thành giới nghiêm, nếu có kẻ nào vi phạm lập tức chém không tha!

Dân chúng thấy Phi Ngư Vệ đằng đằng sát khí, lập tức lập tức sợ hãi đến sau lưng bốc lên khí lạnh.

Vội vàng đem gia sản đã dọn ra ngoài dọn trở về, mau chóng chặn cửa khóa lại.

Trước kia giới nghiêm đều là do Binh mã ti ban bố, Phi Ngư Vệ cũng có Thiên hộ tuần đêm, nhưng đều là nếu có kẻ vi phạm lệnh cấm thì xử lý theo luật.

Lần này, hiển nhiên là Phi Ngư Vệ đã kiên quyết tàn nhẫn.

Không chỉ có vượt qua Ngũ thành Binh mã ti ban bố lệnh giới nghiêm, còn lập tức chém không tha những kẻ vi phạm, trông như lâm đại địch, trước đó chưa từng thấy.

Ngay sau đó, chuyện càng làm cho tất cả mọi người sợ hãi xuất hiện.

Sau khi mặt trời lặn không lâu, một vầng trăng tròn chậm rãi từ chân trời phía xa dâng lên.

Nhưng mà màu sắc của nó, lại là màu máu đáng sợ!

Khi ánh trăng màu máu to tròn như bánh xe treo cao trên bầu trời, toàn bộ Kinh thành đang gà bay chó chạy trong nháy mắt yên lặng, lúc này đừng nói là người.

Ngay cả chó cũng không dám sủa!!

Mặt trăng máu chẳng lành, yêu ma ẩn hiện, đây là truyền thuyết từ xưa.

....

“Canh một đến, trời hanh vật khô, cẩn thận vật dễ cháy ~”

Thành tây, lão bang tử gõ mõ trúc, theo lệ đi dọc theo đường phố tuần canh.

Khác với ngày thường là, lúc này ông ta không chỉ đi một mình, sau lưng còn có một đội ngũ hơn mười người được tạo thành từ Phi Ngư Vệ cùng binh lính tuần thành đi theo.

Lão bang tử không hổ là người đánh canh chuyên nghiệp, không quan tâm hoàn cảnh chung quanh như thế nào, giọng hô

của ông ta vẫn luôn là không nhanh không chậm như vậy.

m thanh bằng phẳng ổn định nhưng tràn đầy sức sống có thể truyền đi rất xa trong màn đêm yên tĩnh giống như chết, xem như tăng thêm một tia ấm áp cho một đêm đáng sợ này.

Nơi ông ta đi qua thậm chí có thể gọi lên mấy tiếng chó sủa trầm thấp.

Nhưng đây chỉ là vẻ bề ngoài, về phần nội tâm của lão bang tử, đã hoàn toàn không kìm nổi mà lượn lờ bên biên giới.

Xung quanh không có xuất hiện bất kỳ một dấu hiệu dị thường nào, nhưng mỗi lúc trong tay ông ta đã nóng rực đến mức sắp không cầm nổi.

Ông ta muốn tìm một nơi an toàn trốn đi, trốn ở đó cầm cự qua cái đêm đáng sợ này.

Nhưng ông ta không dám.

Phi Ngư Vệ trời đánh lại ra lệnh cường chế tất cả phu canh tuần đinh đều phải ra đường, nếu có kẻ lười biếng, lập tức chém không tha.

Kết quả là lão bang tử liền bị một đám Phi Ngư Vệ cùng binh lính tuần đêm run run rẩy rẩy áp giải, bắt đầu đi vòng quanh thành tây đánh canh.

Lão bang tử mắt nhìn sáu đường tai nghe tám hướng, cả người căng thẳng, tóc gáy dựng đứng.

Khoảng thời gian đánh canh trôi qua từng giây từng phút, ông ta cảm thấy thời gian này dài đằng đẳng vô cùng.

Ông ta thề, lát nữa phàm là có chút gió thổi cỏ lay gì đó, nhất định phải trước tiên chạy ra phía sau Phi Ngư Vệ.

Nếu phải chết, thì cái đám trời đánh các người chết trước.

Đêm xui xẻo chẳng lành khủng bố như vậy, chạy ra đi loạn lung tung làm cái gì chứ.

Ngại mạng quá lớn à.

Không thể không nói, giác ngộ của lão bang tử còn cần phải được nâng cao.

Nhưng chính là giác ngộ nghề nghiệp thấp kém này, đã giúp ông ta sống sót qua hết đêm đáng sợ này đến đêm đáng sợ khác.

Chỉ là mong muốn kiếm mấy lượng bạc vụn mà bỏ vào cả tính mạng, đổi lại là ai cũng không tình nguyện.

Cứ như vậy, đi tuần thành nửa vòng.

Bỗng nhiên!

Lão bang tử cảm thấy mồ trức trong tay cấp tốc nóng lên, chỉ qua thời gian mấy hơi thở, mồ trức vốn đã nóng bỏng tay đã nóng đến không thể cầm được nữa.

Chuyện càng kinh khủng còn ở phía sau.

Mồ trức còn chưa kịp rời tay đột nhiên “Phốc” một tiếng, bốc lên một ngọn lửa.

Không ngờ nó lại tự bốc cháy!

Nhất thời lão bang tử trợn to mắt đến sắp lòi cả con ngươi ra ngoài, hít ngược một hơi khí lạnh, vội vàng ném mồ trức ra xa, hét lên một tiếng: “Cứu mạng a ~ ~”

Vừa dứt lời, ông ta xoay người nhanh chân chạy đi, phóng nhanh như gió.

Tốc độ kia, chó cũng không đuổi kịp!

Đám người Phi Ngư Vệ cùng binh lính đi đằng sau vốn cũng đã căng thẳng, vừa nghe lão bang tử hét to thì tất cả đều dừng đứng tóc gáy cả lên, theo bản năng “Bạch bạch bạch” lui về phía sau.

Chỉ có Bách hộ Phi ngư dẫn đầu còn coi là trấn định, choang lang lang tú xuân đao ra khỏi vỏ, hét lớn một tiếng: “Yêu nghiệt phương nào, còn không mau hiện thân!”

Nhưng mà lời của y hoàn toàn không có mục tiêu, y căn bản cũng không rõ dị thường ở nơi nào, chỉ là trấn áp theo thói quen nghề nghiệp.

“Đại nhân, trên trời! Trên trời ~! !”

Ngay vào lúc này, từ đội ngũ phía sau đột nhiên truyền tới một tiếng nhắc nhở kinh hoàng.

Bách hộ Phi ngư vội vàng ngẩng đầu lên, lập tức trợn to hai mắt.

Chỉ thấy trên trời lại có ba quả cầu lửa đang từ trên trời giáng xuống, mỗi một quả đều phát ra hồng quang chói mắt, còn có khói đen nồng nặc theo sau, hồng quang càng lúc càng mạnh chiếu sáng cả tòa Kinh thành.

“Là... Là vẫn thạch từ trên trời rớt xuống sao?!” Có người thất kinh hỏi.

“Đó không phải là vẫn thạch, là trụ ma!” Bách hộ Phi ngư sắc mặt kinh hoàng, còn có hai chữ đang nghẹn ở trong cổ họng y nhưng không thể nhả ra: Đồ long.

Đại sự tới gần, đồ long thế đột phá tân bí Thiên cơ, những Bách phu trưởng như bọn họ cũng ít nhiều biết một chút nội tình.

Từ xưa tới nay có rất nhiều thiên tượng coi là chẳng lành, không phải là chứng vọng tưởng bị hại sinh ra một cách không có căn cứ, mà là mỗi một lần đồ long đều kèm theo dị tượng tương tự.

Sao bay, vẫn thạch, mặt trăng máu, hai mặt trời treo trên bầu trời, ảo ảnh, vòi rồng,...

“Chạy mau, vẫn thạch đang lao về phía chúng ta!”

Trong lúc kinh hoàng, không biết là ai hô to một tiếng.

Chỉ thấy ba quả cầu lửa nhanh chóng rơi xuống, âm thanh xé gió truyền đến mặt đất, một quả trong đó đang lao về phía bọn họ.

“Ầm ầm ~!”

Một giây lát sau, cầu lửa ầm ầm rơi xuống đất, trực tiếp nhấn chìm đám người.

....

Cùng lúc đó, trong lầu trên cổng thành xa xa.

A Kỳ Na nhìn ba quả cầu lửa rơi xuống đất nổ lên khói lửa to lớn, khòe miệng giương lên nụ cười hài lòng, chậm rãi nói: “Chín hung một cát, khả năng vẫn rất lớn mà.”

“Từ tối hôm nay bắt đầu, thiên hạ đổi chủ, Thanh Ngu Đại Tiên, người cuối cùng vẫn không thể ngăn cản toàn bộ mọi việc.”

Chương 492 – Cự ma

Từ trên cao nhìn xuống, ba quả cầu lửa vừa vãn vẫy Hoàng thành vào giữa.

Mỗi một quả cầu lửa rơi xuống đất đều dẫn phát ra hỏa hoạn ngất trời.

Bên trong ngọn lửa mãnh liệt có một bóng dáng không lồ chậm rãi đứng lên, da dẻ toàn thân bọn chúng lộ ra màu đỏ sẫm kỳ dị, đầu mọc hai sừng, miệng sinh ra hai cặp răng nanh đan xen với nhau, thân cao hơn ba trượng, trên vai vác một thanh chùy gai to lớn.

Hình tượng như vậy, vừa nhìn đã biết không phải là tu sĩ bình thường.

Mà là giống như cự ma cùng một dạng với cốt ma.

Chùy gai bọn chúng vác trên vai hết sức kỳ lạ, cũng không gây ra cảm giác dữ tợn hung ác, thân chùy màu đen, gai trên thân chùy ngay ngắn chỉnh tề, lóe lên tia sáng, mỗi một gai nhọn đều dài hơn một trượng, lớn chừng cánh tay.

Nhìn mặt ngoài giống như là bó rom cắm đầy kẹo hồ lô vậy.

“Hồng ~”

“Ngao ~”

“...”

Cự ma ngửa mặt lên trời gầm thét, tựa như đang hô ứng với nhau.

Ngay sau đó liền thấy bọn chúng bắt đầu di chuyển xung quanh Hoàng thành, đi được một đoạn bọn chúng lại nhổ ra một cây gai nhọn tràn đầy tia sáng rực rỡ nặng nề cắm xuống đất.

Mỗi khi cắm xuống một cây gai nhọn, thanh chùy gai kia sẽ bộc phát ra ánh sáng rực rỡ dày đặc, giống như là hơi khói mênh mang bay thẳng lên trời, cho đến khi chạm tới những đám mây bị mặt trăng máu nhuộm đỏ.

Một cây... Hai cây... Ba cây.... Bốn cây....

Ba tên cự ma lang thang di chuyển, giống như người chăn nuôi đang dựng lên một vòng hàng rào nhốt dê, muốn nhốt toàn bộ Hoàng thành.

Nơi chúng đi qua, đầy đất đỏ nát thê lương.

Thể hình khổng lồ cùng lực lượng kinh khủng khiến cho bọn chúng coi thường tất cả mọi loại kiến trúc, có thể kiên định hướng về phương hướng cố định, bước chân quệt vào, phòng ốc liên giấy dán âm âm vỡ tan tành, không thể hình thành bất kỳ trở ngại cho bọn chúng.

“Phi Ngư Vệ, trừ ma! Phá trận!”

Ngay vào lúc này, một mũi tên lệnh phóng lên trời, nổ tung thành một đóa hoa rực rỡ.

Thần âm vang vang, đó là giọng nói của Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ Thẩm Luyện.

“Giết!”

Sau một tiếng thét ra lệnh, những Phi Ngư Vệ đang ẩn nấp khắp các nơi tạo thành một đầu mũi tên đuốc có thể trông thấy rõ ràng, giết về hướng cự ma.

Cầm đầu, tất nhiên là hai người Thẩm Luyện cùng Đồ Bách Thú.

Gai chùy cự ma cắm xuống cũng không phải là vũ khí, mà là cọc trận của đồ long đồ long.

Kim long khí vận một triệu, đó là tồn tại kinh khủng tụ tập mấy trăm năm niệm lực của ức vạn bách tính Đông thổ, dù đã suy yếu rất nhiều, nhưng vẫn là lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Thiên đình cần mượn lực lượng trận pháp mới có thể hoàn thành đồ long.

Mà Ngụy Thần phá vỡ vách tường không gian hạ giới cũng cần phải bỏ ra một cái giá rất lớn, trận pháp cũng là đường tắt

tất yếu.

Trong quá trình mỗi một lần đồ long, phương thức truy ma đều không hoàn toàn giống nhau, bởi vì chuyện đồ long liên quan đến Thiên cơ, tồn tại Thiên cơ che lấp, cộng thêm kẻ thống trị kiêng kỵ, cho nên chuyện về đồ long trong các triều đại đều là tân bí, khó có thể thấy được trên mặt giấy.

Nhưng cơ quan giống như Phi Ngư Vệ, cho dù có khó khăn hay nguy hiểm đi nữa cũng vẫn sẽ thông qua các bí pháp cất giữ một số tin tức về đồ long.

Ba cự ma này, là tiểu đội tiên phong của Ngụy Thần khi hạ giới.

Ngăn cản bọn chúng liên có thể trì hoãn Ngụy Thần hạ giới, nếu như không thể ngăn cản, đến khi đầy trời Ngụy Thần phá giới tới thì sẽ không còn hy vọng gì nữa, cho dù ngụy Thiên đình chỉ có một phần thực lực của Thiên đình thời kỳ cực thịnh, cũng là không thể địch nổi.

“Ông!”

Bóng Thảm Luyện nhẹ nhàng uyển chuyển, tú xuân đao rung động như long ngâm hồ gầm, mang theo khí thế vạn quân chém về phía một cây cọc trận gần nhất.

“Bành” Một tiếng vang thật lớn, Thảm Luyện khẽ rên một tiếng, bạch bạch bạch lui về phía sau, suýt nữa không thể đứng thẳng thân thể.

Nhưng một lần nữa nhìn về phía cọc trận tràn đầy tia sáng kia, trên đó đã xuất hiện một khe gần như sắp cắt ngang nó.

“Cọc trận có thể phá!”

Đồ Bách Thú thấy vậy, vẻ mặt mừng rỡ, không chút do dự lập tức bổ thêm một đao.

Đồ Bách Thú đã sớm có chuẩn bị, tay cầm một thanh đao nặng có khoen, toàn lực chém một đao về phía khe hở kia.

Trong nháy mắt, cọc trận hóa thành tia sáng tan vỡ, tiếp đó biến mất không còn thấy bóng dáng.

Cọc trận nguyên bản đang xếp hàng chỉnh tề lập tức thiếu đi một cây.

Một nhóm Phi Ngư Vệ theo sát phía sau từ xa trông thấy có thể phá cộc trận, cũng rất mừng rỡ, lập tức hết sức ăn ý chia mũi tên ra rồi tiến về phía các cộc trận khác.

Trong lúc nhất thời, tiếng chém giết vang rung trời.

Thường thường là mấy chục người vây quanh một cây cộc trận, lần lượt bắt đầu điên cuồng thu chém, giống như đang đốn củi, cho dù một kích toàn lực sai chỗ tổn thương cộc trận một chút xíu, dù là sau một kích toàn lực sẽ có phản lực bắn ngược chấn bản thân đến mức cảm thấy cả lực phủ ngũ tạng đều bị lệch vị trí, nhưng bọn họ làm việc nghĩa không được chùn bước, quyết tử phá cộc trận.

“Hồng ~”

Cự ma thấy cộc trận bị phá hư, lập tức nổi giận gầm lên một tiếng, vung lên chùy gai, cất bước đánh về phía Thẩm Luyện, Đồ Bách Thú.

Thẩm Luyện cùng Đồ Bách Thú liên thủ chém đứt thêm một cây cộc trận nữa, không có bất kỳ do dự nào, lập tức nghênh đón.

Cùng lúc đó, ở phía bắc Hoàng thành, một đội thái giám cũng từ cửa cung giết đi ra, cách làm giống y hệt Phi Ngư Vệ.

Cầm đầu là mấy tên lão thái giám tóc trắng như tuyết, đó là thái giám Long vệ bảo vệ Hoàng thành cũng xuất động.

Người nghênh chiến cự ma, người hủy cộc trận.

Đại chiến một khi bùng nổ liền nhanh chóng lâm vào ác liệt.

“Ầm ~ ầm ~ ầm ~” cự ma hết sức cường hãn, thực lực mỗi một tên đều từ ngũ phẩm trở lên.

Bọn chúng da thô thịt dày, đặc biệt là lực lượng, mỗi một kích đều có thể tạo thành động tĩnh to lớn, đất đá văng tung tóe, đất trũng xuống núi lung lay.

Chùy gai to lớn quét ngang điên cuồng đập xuống, lướt qua liền sẽ trọng thương, đụng phải chính là chết, Thẩm Luyện cùng Đồ Bách Thú hoàn toàn không có biện pháp đối cứng.

Khuyết điểm duy nhất, chính là tốc độ hơi chậm chạp, ước chừng chỉ tương đương với ngoại kinh nhất phẩm.

Hai đường vây công, một phần dây dưa, phần lớn thì hủy cộc trận.

Mặc dù khó khăn, nhưng rất nhanh cũng đã hiện ra kết quả chiến đấu.

Một cây tiếp một cây cộc trận bị phá hủy... Nhưng mà ngay vào lúc này, một tiếng kèn lệnh trầm dài vang lên.

“Ô ô ô ~ ~ ”

Tiếng kèn lệnh trầm thấp, âm thanh không lớn, nhưng nghe vào trong tai lại giống như là truyền qua truyền lại trong đầu.

Giống như chiến đến từ trời cao, vượt qua khoảng cách địa lý vô tận cùng dòng thời gian dài đằng đằng, đi tới hiện tại.

Thảm Luyện nghe tiếng, thân thể hơi hơi cứng đờ, sau khi né tránh một chùy mạnh của cự ma, hấn nhìn về phía đỉnh lầu trên cổng thành xa xa.

Nơi đó có một bóng nam tử có bờ vai vô cùng rộng đang đứng thẳng, tay cầm kèn lệnh, ngẩng đầu lên trời thổi vang.

A Kỳ Na!

Ngay sau đó, phong vân biến sắc.

Có hơn mười đạo khí tức cường đại từ phương xa nhanh chóng xông về Kinh thành, trong đó có yêu khí, có quỷ khí, còn có thủy khí đầy trời.

Chuyện đồ long, thao thiết thịnh yển, từ xưa tới nay, liên không thiếu yêu ma quỷ quái hạ giới tham dự vào.

Chương 493 – Yêu ma tề tụ

Phía đông, vài hung linh toàn thân bao bọc bên trong quỷ vụ rơi xuống đất rồi lập tức nhảy vào trong thành, tiếng cười gằn âm u lạnh lẽo “kiệt kiệt” giống như sương lạnh thảng chập, nơi chúng đi qua, cây cối rụng lá, cỏ dại khô héo xơ xác.

Thiết giản Thần bộ Vũ Văn Tĩnh đang ra sức chém cộc trận vừa trông thấy thì sắc mặt đại biến, kinh sợ hô to: “Ác linh tâu biển!”

Đây là ác quỷ chiếm cứ trên vùng biển Linh Sơn Vệ đã từng tàn sát bảy chiếc tàu biển trong ba ngày ba đêm, hơn ba trăm người đều bị găm nhăm thành xương trắng.

Thực lực của nó đã đạt tới hàng ngũ phẩm cấp, Vũ Văn Tĩnh đã từng phụng mệnh lĩnh đội đi đến đó điều tra, kết quả mới vừa có chút manh mối, A Kỳ Ca đã từ phương bắc dẫn quân xuôi nam, bắt đắ dĩ chỉ đành phải phụng mệnh trở lại Kinh thành.

Sau khi đánh lui A Kỳ Ca, đất Lỗ phương nam lại tới một trận phản loạn kéo dài, Vũ Văn Tĩnh lại theo quân xuôi nam.

Chuyện này liền bị bỏ qua một bên.

Qua thời gian hơn nửa năm, Linh Sơn Vệ vẫn không ngừng có tình báo truyền tới, ác linh tàu biển sau khi quét sạch trên trăm chiếc tàu buôn, lại gan lớn bằng trời lên bờ Linh Sơn Vệ, tập kích thôn tàn sát trại, tạo xuống vô số nghiệp nghiệt.

Linh Sơn Vệ nguyên bản được xem như giàu có và đông đúc đã biến thành quỷ vực.

Màn đêm buông xuống, khắp nơi đều là hải yêu cùng quỷ quái ăn thịt người.

Chẳng thể ngờ rằng, chúng lại bị chuyện đồ long hấp dẫn đến, ngàn dặm xa xôi đi tới Kinh thành.

Cũng không biết đoạn đường này, đã có bao nhiêu oan hồn phải chết thảm.

Phía nam, hơi nước ngất trời, một con thủy yêu có thân và đầu người cao hơn một trượng dẫn lính tôm tướng của nhảy ra mặt sông Vận Hà, vọt vào Kinh thành.

Khiến cho người ta giật mình là, chỗ nó đi qua sóng lớn bọc theo sau, giống như là mở ra một nhánh Vận Hà mới ở trong thành vậy, nơi nó đi qua, phòng ốc đều bị sóng lớn quét đổ, một mảnh hỗn loạn.

“Cá ngát yêu Động Đình!”

Quý Thành Lương vừa thấy. mí mắt giật giật điên cuồng.

Đây là một con cá ngát yêu đến từ thủy vực Động Đình, thích nhất là nuốt người, hàng năm thủy vực Động Đình không dưới

hàng trăm người bị một miệng nuốt cả người cả thuyền, miệng rộng cá ngát giương ra, có thể nuốt nguyên một chiếc thuyền lâu.

Mỗi mùa, nó còn đòi đồng nam đồng nữ xem như huyết thực, nếu như không cho, ven bờ Động Đình sẽ không có một ngày bình yên.

Hơn trăm năm trước, Phi Ngư Vệ đã từng liên hiệp với Đạo môn Vân Lộc phía nam cùng nhau bao vây diệt trừ, nhưng kết quả lại là đại bại mà về.

Từ đó con cá ngát yêu này liền gây tai họa cho Động Đình, không ai có thể cai quản.

Có lời đồn rằng nó có quan hệ dây mơ rễ má với Động Đình Long Cung, được Động Đình Long Cung tuyển làm Phò mã.

Mà ở phía tây, một thi thể cuội một con ngựa xương trắng to cao, tay cầm trường thương cuốn theo thi khí nồng đậm tới gần, nó phóng ngựa nhẹ nhàng nhảy một cái, liền từ ngoại thành nhảy vào bên trong thành.

Bên trong thi khí nồng đậm, có vô số thi khẩu cùng thi thảo mờ mờ ảo ảo ẩn giấu, nơi nó đi qua, nếu có dân chúng vô tội bị bao phủ, họ nhẹ một cái liền hóa thành da bọc xương khô quắt, máu thịt bị cắn nuốt sạch sẽ.

Đây là quỷ thi tướng quân Tây Vực.

Tương truyền nó là một vị tên tướng quân của cổ quốc Tinh Tuyệt, sau khi nước diệt bỏ mình trở thành thi, dẫn mấy trăm thi binh chiếm cứ tại lăng tẩm cổ quốc Tinh Tuyệt, xuất quỷ nhập thần.

Đến mỗi khi cát vàng tràn ra, thi binh của nó sẽ xuất hiện.

Thực lực hết sức cường hãn, chiếm cứ Tây Vực gần ngàn năm.

Ác linh tàu biển, quỷ thi tướng quân, cá ngát yêu chỉ là yêu ma quỷ quái hiện thân sớm nhất.

Theo sát phía sau, còn bốn năm tồn tại kinh khủng liên tiếp ra sân, mỗi tên đều dữ tợn đáng sợ, mạnh mẽ cường đại, nơi chúng đi qua, gần như là không còn một ngọn cỏ.

Mà ở phía chân trời xa xa, còn có mấy chục tồn tại cường hãn hơn bọn chúng thoát ẩn thoát hiện, không có tùy tiện đến gần mà lựa chọn quan sát từ xa.

Mơ hồ có thể thấy từng chiếc chu thuyền hoàng kim do dị thú kéo trôi lơ lửng giữa không trung, mặt trên còn có cờ xí long văn.

Đó là tồn tại các đại thế lực siêu nhiên Thủy tộc, nhìn kỹ liền biết là tam cung cửu vương Thủy tộc đều phái cường giả tới.

Phía bắc, có hư ảnh cự hồ ẩn hiện, cự mãng uốn mình trên đỉnh núi, hoàng bì nhân đứng thẳng, đưa mắt nhìn về phía Kinh thành.

Đó là Hồ tộc và tứ đại Tiên tộc tới.

Thậm chí ở một góc bãi tha ma, còn có quỷ khí ngất trời, ngưng tụ như sương mù dày đặc, hư hư thực thực là Âm thần Địa phủ cũng đang dòm ngó.

Nói tóm lại, kẻ đến đồ long nhiều vô số, uy thế rung trời, hoàn toàn bao vây toàn Kinh thành rộng lớn.

Mục tiêu của bọn chúng cực kỳ rõ ràng — Kim long khí vận.

Đây là thịnh sự mấy trăm năm khó gặp một lần, là một bữa thao thiết thịnh yến lớn.

Có thể trợ giúp tu hành, có thể thay đổi khí vận, có thể tìm hiểu Thiên cơ, thậm chí có thể ngộ ra tiên duyên vĩnh thọ trường sinh.

Đám người Phi Ngư Vệ xem xét, người nào người nấy đều sắc mặt trắng bệch.

Ngay cả Thẩm Luyện và Đồ Bách Thú cũng dâng lên cảm giác vô lực nồng đậm.

Bởi vì chênh lệch thực lực thực sự là quá lớn quá lớn.

Ba cự ma cũng đã đủ Phi Ngư Vệ và thái giám Long vệ liều sống liều chết, giờ lại tới thêm nhiều yêu ma quỷ quái như vậy.

Tùy tiện lôi ra một tên cũng là tồn tại vô địch uy chấn phương.

“Thẩm Luyện, đừng phản kháng không biết sợ, người không thể nào lợi ngược dòng được đâu.” A Kỳ Na tung người nhảy

lên xuống mấy cái, giẫm trên một góc Tinh lâu, nói một cách nghiêm túc và chân thành.

“A Kỳ Na, nhiều năm không gặp, ngươi cuối cùng đã trở thành tử địch!” Thầm Luyện nhìn thẳng vào A Kỳ Na, khuôn mặt lạnh lùng, toàn thân tản mát ra khí tức mạnh mẽ, ép cự ma đối chiến ngưng lại công kích. Hai người vốn là đồng đội, đồng sinh cộng tử không biết bao nhiêu lần, nhưng bởi vì Nhung tộc khởi binh, mỗi người đều vì chủ mình, trở thành tử địch.

“Ta biết ngươi đang chờ một người.”

A Kỳ Na bất đắc dĩ lắc đầu, nói: “Nhưng mà hắn đã bị đại trận cổ Thiên đình vây khốn, đã là Nê Bò Tát qua sông, không thể xuất hiện được rồi. Đại Lê thất đức, trời nổi giận người oán hận, ý trời đã định là khí số đã hết, sự chống cự của ngươi đã định trước là gãy giữa phí công mà thôi.”

Chương 494 – Chiến thủ không lùi

“Dẫn người của ngươi rút lui, đợi Địch Vương ta nhập quan lập triều, ta lấy tình nghĩa đã từng là huynh đệ cam đoan với ngươi, nhất định cho bọn họ một phần tiền đồ; tranh giành đại thế thiên hạ, ngươi ta tất cả đều như con sâu con kiến, sớm kết thúc thôi.” A Kỳ Na tiếp tục khuyên.

“Từ khi Phi Ngư Vệ thành lập, trăm yêu trừ ma, chống địch trấn thủ biên cương, ba trăm năm quốc ân vô bờ, tử đệ Phi Ngư ta sinh là người Phi Ngư, chết là quỷ Phi Ngư. A Kỳ Na, trận quyết đấu tối nay quyết định khí vận thiên hạ thuộc về ai, ngươi ta đều không cần nhiều lời.”

“Phi Ngư Vệ, chiến thủ không lùi!” Thầm Luyện quát lạnh, từng chữ âm vang.

“Chiến thủ không lùi!”

“Chiến thủ không lùi!”

“...”

Đám người Phi Ngư nghe lệnh, lớn tiếng hô to, trong lúc nhất thời thanh thế vậy mà lại ép ngược lại.

“Thẩm Luyện, biết rõ nhất định thất bại, ngươi cần gì như thế chứ?” A Kỳ Na cau mày nói.

“Kiệt kiệt kiệt, chiến thủ không lùi?”

Ngay vào lúc này, ác linh tàu biển cười lạnh một tiếng, không chút do dự vươn ra quỷ trảo, lập tức tóm lấy một tên Bách hộ Phi Ngư Vệ ném vào trong miệng quỷ, tức thì tiếng nhai nghiền bẻ nát “Cót két cóc két” vang lên, giống như là một miếng ăn còn con.

Máu tươi văng tung tóe, tên Bách hộ kia thậm chí còn không kịp phát ra một tiếng hét thảm.

“Hô ~”

Cá ngát yêu học theo, miệng khổng lồ cũng hút một cái, nuốt bốn năm tên thái giám tóc trắng vào trong bụng, còn liếm liếm miệng, khen: “Ngon, đúng là món ngon ~”

Quỷ thi tướng quân ném nhẹ trường thương một cái, xâu sáu bảy tên Phi Ngư Vệ thành một chuỗi.

Trường thương tỏa ra thi khí, thời gian không quá mấy hơi thở, đã hút bọn họ thành da bọc xương.

“Yêu nghiệt, ngươi dám!”

Đồ Bách Thú thấy vậy, tức sùi bọt mép, những tử đệ Phi Ngư này, có không ít người hẳn đã xem từ nhỏ tới lớn.

Trong giây lát, sát khí quanh thân hẳn hình thành một khí tràng cường đại, phóng về phía quỷ thi tướng quân.

Sát khí trấn thi, có tác dụng khắc địch, quỷ thi tướng quân nhất thời có chút tay chân luống cuống.

Nhưng mà cho dù hẳn tức giận, cũng là song quyền khó địch được bốn tay.

Yêu ma tê tụ, căn bản không phải là Phi Ngư Vệ với lác đác hai ba danh cường giả có thể ngăn cản, cũng hoàn toàn không cần chiến đấu ra dáng gì, Phi Ngư Vệ rất nhanh đã bị buộc phải liên tục lui về phía sau, toàn diện thất thủ.

Thời gian không qua bao lâu, Thẩm Luyện bị một đạo quỷ khí đánh trúng ngực, hộc máu nhanh chóng lui lại, Đồ Bách Thú bị trường mâu quỷ thi tướng quân đập trúng, xương cốt toàn thân bị gãy một đám.

Bên phía thái giám Long vệ cũng không khác gì, bọn họ rời đi Hoàng cung thì ngay cả một phần mười thực lực cũng không có, chỉ qua một thời gian ngắn đã hao tổn hơn nửa, còn bị cắt đứt đường lui về Hoàng thành, chỉ có thể tụ lại cùng nhau giãy giụa.

Cũng may lũ yêu ma đều là lòng mang quỷ thai nên cũng không đuổi giết quá mức.

Suy cho cùng cuộc thịnh yển này kẻ nào ăn nhiều kẻ nào ăn ít còn phải dựa vào tranh đoạt, không có kẻ nào sẽ ngu ngốc hao phí hết thực lực của mình để đối phó Phi Ngư Vệ.

Ba tên cự ma thoát khỏi Phi Ngư Vệ dây dưa, rất nhanh đã cầm đầy cọc trận vòng quanh bên ngoài Hoàng thành, mắt thấy sắp khép lại.

Nhưng mà ngay vào lúc này, không có dấu hiệu nào báo trước, dị biến phát sinh.

Từng cây cọc trận tràn ngập ánh sáng rực rỡ kia, đột nhiên một cây lại tiếp một cây bị nổ tung, có một bóng đen phóng qua giữa các cọc trận đó, tốc độ cực nhanh.

Nếu như nhìn kỹ liền sẽ phát hiện, bóng đen kia là một thanh binh khí màu đen, nơi tay cầm còn chạm trở đường vân thú thao thiết.

“Đây là cái gì?”

Binh khí màu đen lượn quanh Hoàng thành nửa vòng, phóng tới trước mặt quỷ thi tướng quân, gợi lên hứng thú của nó.

Nó gầm lên một tiếng, quỷ khí bộc phát, trường thương đâm ra nhanh như tia chớp, nghênh đón vật phóng tới.

Nhưng mà một thương này lại giống như đâm vào không khí.

Vật tới chợt lóe lên, quỷ thi tướng quân chỉ cảm thấy trường thương hơi hơi trầm xuống một chút, sát sau đó liền nhẹ bằng.

Nhưng mà ngay sau đó, quý thi tướng quân lại kinh hãi biến sắc.

Thương của nó không phải nhẹ bằng, mà là đã gãy thành hai khúc, đầu thương “choang” một tiếng rơi trên mặt đất.

“Đây... Làm sao có thể?!”

Quý thi tướng quân khó có thể tin tưởng, trường thương của nó, dùng xương cột sống của cổ cương cửu phẩm tể luyện mà thành, thắng được cả binh khí cứng rắn nhất.

Lại bị vật tới màu đen này gần như là cắt đứt chẳng tốn hơi sức nào.

Theo bản năng, giờ khắc này trong lòng nó dâng lên một vạch may mắn, may mới vừa rồi chỉ là ra thương, không có động thân đi ngăn cản.

Nếu không giờ phút này cùng trường thương biến thành hai khúc, tất nhiên còn có bản thân mình.

Một màn này đồng thời cũng bị rất nhiều yêu ma chộp được, tất cả đều là trái tim hơi nhảy lên.

Không thích hợp, có cường giả!

Có phải cao thủ hay không, chỉ cần ra tay là sẽ biết.

Ngay vào lúc này, một tiếng quát lạnh tức giận vang lên:

“Không chào hỏi tiếng nào đã gây chuyện trên địa bàn lão tử, tên nào cũng đều sống cả mấy trăm năm, có phải là không có ai dạy các ngươi khuôn phép hay không?”

Chương 495 – Đột phá bình cảnh

Giọng nói không bén nhọn, nhưng chấn đến đầu óc tất cả yêu ma đau đớn như bị đâm.

Theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy trên trục đường lớn rộng rãi, một thanh niên trẻ tuổi lững thững đi tới, bóng người thoát mấy cái đã từ con phố này đi đến một con phố khác, tựa như u linh.

Chỉ thấy hấn phong thần như ngọc, mày kiếm nhập tấn, trên thân mặc một bộ Phi Ngư phục vừa người phụ trợ, hoàn toàn chính là một đại quan nhân phong độ.

“Vũ... Vũ ca?”

“Ngụy Vũ? !”

“Tiểu Vũ?”

“ ... ”

Đám người Phi Ngư Vệ thấy rõ dáng vẻ của người đến, tất cả đều chấn kinh.

Người đến, lại là Phi Ngư Vệ Ngụy Vũ.

Lúc trời sắp tối, hắc nãi giận dỗi dẫn người đuổi theo tên bán dưa khốn kiếp bán dưa hấu xanh, sau đó người đã biến mất đã không thấy tăm hơi.

Không ngờ lại xuất hiện vào lúc này.

“Phi Ngư Vệ?”

Quý thi tướng quân xem xét, vẻ giận dỗi hoảng hốt trên mặt hơi hoãn lại.

Nó là cô thi ngàn năm ở Tây Vực, rất hiếm khi bước chân vào Đông thổ, lần này tới một là vì thịnh sự đồ long, hai là được A Kỳ Na mời.

Nó loáng thoáng biết được Kinh thành có một địa đầu xà cường đại, gọi là Thanh Ngư Đại Tiên.

Rất lợi hại, Dịch quốc và Liên giáo đã từng bị ngã lộn nhào đầu đón trước mặt người này.

Nhưng nó không thèm để ý, địa đầu xà có lợi hại hơn nữa cũng không thể đối địch với vô số yêu ma trong thiên hạ.

Việc đồ long, thuận theo ý trời, thay đổi vương triều là khó tránh khỏi.

Những danh môn thánh địa kia không biết sao?

Đương nhiên biết.

Nhưng không có thánh địa nào sẽ phái người đến tiếp viện, chỉ sẽ đứng ngoài cuộc nhìn.

Thanh Ngư Đại Tiên, đoán chừng cũng là như vậy.

Người này chỉ là một tên Phi Ngư Vệ mà thôi, còn dám phá hỏng đầu thương của mình?

Bình khí màu đen mà thanh niên kia vác trên vai vô cùng sắc bén, có thể nói là thần binh tuyệt thế.

Nếu như vậy, đó là của bản tướng rồi!!

“Giá!!”

Quý thi tướng quân thúc vào bụng ngựa, đầu thương rơi xuống lập tức bay lên trên cán thương, lại trở về hoàn hảo như lúc ban đầu, phóng về phía thanh niên.

Quý thi tướng quân không hổ là tướng quân, nắm được áo nghĩa sâu xa của việc xung phong liều chết trên chiến trường.

Cốt mã bên dưới vọt bắn lên, chỉ dùng ba bước đã đạt tới tốc độ cực nhanh, khí tức toàn thân trong nháy mắt trở nên ác liệt, khí thế cường đại hơn không chỉ ba lần.

“Nhận lấy cái chết!”

Quý thi tướng quân gầm thét, mạnh mẽ đâm thương về phía thanh niên.

Một thương này, đơn giản, nhưng sắc bén tuyệt thế, thế như núi lở, đồng thời vũng vàng phong tỏa thanh niên, là một chiêu nhìn như tùy ý nhưng thực ra là một trong những sát chiêu át chủ bài của quý thi tướng quân.

Nhưng mà thanh niên vẫn không nhúc nhích, cho đến khi cốt cách mặt hấn không đến mười bước, hấn mới cười lạnh một tiếng.

Chính là nụ cười này, không có dấu hiệu nào, chiến mã quý thi tướng quân đang cười đột nhiên lão đảo một cái, thân thể chợt lệch sang một bên, vậy mà lại mạnh mẽ cắm xuống đất.

Đây là tình huống quý thi tướng quân chưa bao giờ suy nghĩ đến.

Bất ngờ không kịp chuẩn bị.

Thế xông vốn đang rất hùng mạnh lập tức tan rã trong nháy mắt.

Quý thi tướng quân theo bản năng nhảy ra khỏi lưng ngựa, lộn một vòng giảm lực.

Nhưng mà cú lộn này của nó lại vừa vặn lẫn đến ngay trước mặt thanh niên.

Còn là tư thế quỳ ~

“Ôi chao, hành lễ lớn như vậy hử, vậy ta đưa ngươi một cái lễ vật ~”

Thanh niên nhếch miệng nở nụ cười, nhanh như tia chớp giơ tay lên điểm một cái lên đầu nó, tức thì có một ấn ký phức tạp xua tan một sợi thi khí, in lên trên đầu nó.

Quý thi tướng quân chỉ cảm thấy toàn thân cứng đờ, trong lòng hô to không tốt.

Ấn trần thi!

Ấn này chuyên khắc thi loại, trước kia quý thi tướng quân cũng từng trúng ấn loại này.

Nhưng mà cùng là ấn trần thi, lại không thể đem ra so sánh với nhau.

Ấn trần thi trước kia nó trúng chỉ là khiến bước chân hơi trầm.

Còn ấn trần thi này, lại là nặng như sơn nhạc, làm cho nó cảm thấy trên thân mình như có một ngọn núi đang đè ép, gần như không thể động đậy.

Ngay vào khoảnh khắc nó quỳ xuống, cốt mã ngã chổng bốn vó lên trời, cũng vừa vặn ngã xuống bên cạnh thanh niên.

Thanh niên cười tà mị, không nói hai lời, nhanh như tia chớp chộp lấy hai chân sau cốt mã, vung mạnh lên rồi hung hăng đập nện xuống đầu quý thi tướng quân.

Khá lắm!

Động tác kia, giống như là lấy gầu xúc chụp người vậy.

Máu chót nhất là cốt ma, thân thể to lớn, hai chân còn xòe ra.

Quý thi tướng quân chỉ cảm thấy đầu mình như đột phá bình cảnh nào đó, tiến vào một thế giới mờ tối, thít chặt, tanh hôi.

Cốt mã cốt mã, xương trắng lộ ra, một nửa thân ngựa thối rữa, tanh hôi khó ngửi.

Lại là tới một cái đầu đuôi khóa chặt với nhau, nhân mã hợp nhất.

“Cái mũ” này, gió thổi không lọt.

Chương 496 – Độc chiến quân ma

Một màn này rơi vào trong mắt đám yêu ma, tất cả đều là kẻ “Hitz” một hơi khí lạnh.

Không biết tại sao ngựa bạch cốt què chân ngã quy, chỉ nói về tốc độ xuất thủ và lực lượng người này, tuyệt đối chính là cao thủ.

Bạch cốt mã cường tráng như lạc đà ngã nhào vừa bị quăng lên liền đập lên đầu người ta.

Còn cmn tiến vào!

Hai chữ: Dữ dội.

Nơi chân trời xa, một nam tử thân hình thô kệch, toàn thân phủ đầy bí văn màu xanh gương mặt giật giật liên tục, nghiêng răng nghiêng lợi mắng một câu: “Thuật kéo chân? Đám lưu manh côn đồ trên phố đánh nhau mới dùng chiêu này, ngươi cũng xứng xưng đại tiên sao, phi!”

” Kiệt kiệt... Man lực không tòi.”

Lúc này, hung linh tàu biển lạnh lùng nhìn chằm chằm vào thanh niên, nói: “Tiểu tử, ngươi có vốn liếng để kiêu ngạo, nhưng ngươi mưu toan đối kháng với tất cả cự phách trong khắp thiên hạ thì có vẻ như quá cuồng vọng rồi đấy.”

“Đội bản tôn cho ngươi biết tay!”

Hung linh tàu biển quỷ khí đại thịnh, biến hóa thành một khô lâu khổng lồ, há miệng liền cắn về phía thanh niên.

Diện mạo nó rất đáng sợ, miệng đầy răng nanh, cặp mắt tinh hồng như máu, miệng khổng lồ kinh khủng gần như có thể nuốt cả một tòa phòng ốc vào.

Thanh niên mặt không cảm xúc, vẫn thờ ơ.

Đảo mắt, thanh niên đã bị cái miệng khổng lồ kinh khủng kia nuốt vào.

Tất cả ánh mắt đám yêu ma quỷ quái đều dán chặt vào hắn, không dám tin tưởng, người này lại không làm ra chút phản kháng nào?

Ác linh tàu biển cũng không phải là đột nhiên xuất thế, mà là một tên ác quỷ tàu biển có kinh nghiệm “Đồ long” phong phú.

Có thể nói là phong phú, là bởi vì phần lớn thời gian nó đều ngủ say, chỉ vào thời điểm vương triều suy sụp, sắp đến lúc đồ long, nó mới có thể tỉnh lại đồng thời khôi phục thực lực.

Trên trình độ nào đó, nó hoàn toàn là tồn tại dựa vào phân hưởng đồ long để duy trì.

Tổng cộng nó đã trải qua ba lần đồ long, là một đại ác quỷ đã người tồn tại hơn một ngàn năm.

Bị nó một miệng nuốt vào, dù là Ngụy Thần hạ giới, cũng bị lột da.

Nhưng mà ngay sau đó.

Một luồng kim quang đột nhiên từ đồng tử quỷ đỏ tươi của khô lâu bắn ra ngoài.

Sát sau đó là luồng thứ hai, từ đồng tử quỷ khác bắn ra.

Rồi sau đó là luồng thứ ba, từ thiên linh cái.

Luồng thứ tư, từ mặt.

Khuôn mặt khô lâu lộ ra vẻ mặt đau đớn rõ ràng, há mồm điên cuồng giãy giụa, hiển nhiên là muốn phun thanh niên ra.

Không nuốt nổi!

Nhưng mà đã không còn kịp rồi, chỉ nghe “ông” một tiếng chấn động, ngàn vạn kim quang giống như ngàn vạn ngọn mâu ánh sáng, xuyên thủng thành cái sàng.

Ác linh tàu biển kêu la thảm thiết, lộ ra bản thể.

Đó là một thứ trông giống như dạ xoa, ba đầu sáu tay, toàn thân đầy chất nhờn.

Nó bị thương nặng, bản thể đã hiện ra mấy phần hư ảo.

Nhưng đây vẫn chưa kết thúc.

Chỉ thấy một đốm lửa nhỏ bay về phía nó còn chưa kịp đứng vững.

“Bùng” một tiếng, trong nháy mắt nó đã dấy lên một ngọn lửa màu xanh lam, đồng thời nhanh chóng nuốt lấy nó.

“Nam... Nam Minh Ly Hỏa ~ a! ! Không ~” Ác linh tàu biển kêu gào thảm thiết, điên cuồng chạy trốn.

Trùng hợp làm sao, phương hướng của nó, vừa vặn lại hướng về phía quỷ thi tướng quân mới vừa rút được đầu ra.

Quỷ thi tướng quân trúng ấn trấn thi, toàn thân cứng đờ, vừa định thần nhìn kỹ, đã bị dọa đến thét to: “Người đừng tới đây!!”

Nhưng mà ác linh tàu biển vào giờ phút này nơi nào còn nghe được những thứ này, chính diện đụng thẳng vào lòng quỷ thi tướng quân.

Thế là trong nháy mắt quỷ thi tướng quân cũng bị bén lửa.

Ngọn lửa cháy lan ra, tiếp đó cốt mã cũng theo bước.

Ba đám lửa lớn cực nhanh nuốt trọn bọn chúng, từng tắc từng tắc hóa thành tro tàn.

Thậm chí ác linh tàu biển đã bị đốt thành khói xanh chỉ trong mấy hơi thở, hoàn toàn biến mất không còn gì nữa.

Cảnh tượng kinh khủng, trực tiếp khiến chúng yêu ma quỷ quái nhìn đến ngẩn người.

Ngay cả đám người Phi Ngư Vệ cũng đều là trở mắt nhìn nhau.

Biết Ngụy Vũ cường hãn, nhưng cường hãn đến như vậy thì cũng quá khoa trương rồi.

Những yêu ma quỷ quái này cũng không phải là kẻ mà cường giả ngoại kinh bình thường có thể đối phó được, Chỉ huy sứ và thủ tịch cũng chỉ kiên trì được mấy hiệp mà thôi.

“Hắn là?”

Trên mặt Đồ Bách Thú thoáng hiện lên vẻ hưng phấn, muốn nói lại thôi.

“Hắn không phải là ai cả, hắn chính là Ngụy Vũ.” Trong con người Thẩm Luyện lóe lên một tia sáng, nhẹ giọng nói, dường như hắn muốn từ trên người thanh niên nhìn ra chút gì đó, nhưng lại thất bại.

Người này ngoại trừ đôi giày vải đang đi dưới chân, không có chút sơ hở nào.

Thanh Ngưu Đại Tiên!

Đôi mắt cường giả, Thẩm Luyện không khỏi sinh ra lòng tôn kính.

Thực sự không biết đây là thần tiên từ nơi nào xuất hiện, trên mặt nổi là lưu dân Tấn Tây, ở tại phòng thiêu thi khói xông lửa đốt, nằm ngủ trên chiếu rơm gối vá, mặc là áo gai vải thô, đặc biệt là đôi giày kia, ngón chân cái đã sắp ló đầu.

Hắn chỉ có vài sở thích, chính là làm chút đồ ăn và đốt một vài bộ thi thể đặc biệt.

Bỏ vào trong đám người, nhất định không thể tìm ra.

Hành vi hắn phóng túng, nhưng trong lòng lại có chính khí, vào lúc cả thế giới đều là tăm tối, hắn giống như một ngọn đèn sáng, chấp chờn không ổn định nhưng vô cùng ngoan cường, đôi khi sẽ nở rộ ra ánh sáng rực rỡ chói mắt.

Cái gì gọi là cường giả, đây chính là cường giả.

Cường giả không chỉ bản thân siêu cường, còn có thể dẫn dắt ra một đám người.

Môn đồ Thanh ngưu, đã bắt đầu từng bước thể hiện ra sức ảnh hưởng của mình.

Mấy ngày trước ở biên tái Trường thành, Đâu Lão Lục dẫn ba trăm môn đồ Thanh ngưu cộng thêm một ngàn biên binh, đã chính diện đánh tan mã, bộ, kỵ và bốn ngàn liên quân Địch Lỗ cùng Nhung tộc, chém đầu hơn nửa, cũng giành lại được một tòa thành nhỏ biên tái.

Tin tức ít hôm nữa sẽ truyền về Kinh thành.

Cứ điểm quan trọng cửu biên, đã không biết bao nhiêu năm rồi chưa đánh thắng trận.

Bầu không khí nhất thời ngưng trệ, đám yêu ma trong lòng chấn động.

Qua một lúc lâu, cá ngát yêu hừ lạnh một tiếng, nói:: Đều ngờ ra làm gì, cùng tiến lên diệt hắc! Ta có huyền âm quỷ thủy, có thể hạn chế Nam Minh Ly Hỏa.”

Vừa dứt lời, đã thấy nó há mồm phun một cái, một màn nước màu đen phun ra treo trên bầu trời, tiếp đó liền thấy giọt mưa thành châu, mưa rơi xuống như trút nước.

Những giọt mưa kia rơi xuống cũng không ngấm vào trong đất, mà là bốc lên tạo thành từng đám từng đám hơi nước, tiếp đó lửa Nam Minh Ly Hỏa cháy hừng hực rõ ràng đã bị áp chế, thể lửa bỗng chốc yếu đi rất nhiều, hơn nữa còn đang tiếp tục suy yếu.

Đám yêu ma thấy vậy, ánh mắt đều sáng rực lên.

Đây là huyền âm quỷ thủy, có thể khắc lời hỏa sương khói, là một trong những chí bảo của Thủy tộc.

Lời đồn đãi không phải là giả, cá ngát yêu thực sự được Động Đình Long Cung chiêu làm Phò mã, nếu không nó sẽ không thể có được bảo vật như vậy.

Có điều ánh mắt sáng rực thì sáng rực đấy, nhưng vẫn không có yêu ma nào động thủ.

Chỉ có ba cự ma bày trận nghe vậy thì bước lớn xông tới, nhảy lên một cái.

Chùy gai khủng bố trực tiếp đánh xuống, thể công mạnh mẽ như trời sập.

Cá ngát yêu thấy thế, lập tức hạ quyết tâm, tám sợi râu cá đột nhiên mọc dài ra, đan vào nhau rồi cuốn về phía thanh niên.

Chỉ cần có thể quấn lấy thanh niên, chùy gai của ba tên cự ma đánh xuống, dù người có là Ngụy Thần cũng phải quỷ gỏi.

Chùy gai của cự ma cũng không chỉ là cọc trận, nó còn có tác dụng phá pháp phá chướng.

Không sai, con cá ngát yêu này cũng có kinh nghiệm đồ long trong tay, tổng cộng nó đã tham gia hai lần.

Khí vận thiên địa có bảy phần thuộc về kim long khí vận, giết nó chia ăn, có thể kéo dài tuổi thọ, diệu dụng vô cùng.

“Vù ~”

Tám sợi râu cá giống như khốn thiên tảo, phong kín tất cả các con đường mà thanh niên có thể chạy trốn.

Mắt thấy sắp chuẩn bị cuốn lấy.

Nhưng mà ngay sau đó, cá ngát yêu chỉ cảm thấy bên khốe mắt của mình đột nhiên có thêm vài người.

Quay đầu nhìn lại, nó phát hiện bên cạnh mình có ba người giống hệt thanh niên kia đang đứng.

Vậy mà lại là, thuật phân thân!

Một người trong đó nhìn về phía nó rồi nhếch miệng nở nụ cười, vươn tay tóm một cái, liền xé đứt một sợi râu cá của nó.

Cá ngát yêu cực kỳ đau đớn, tám sợi râu này là thủ đoạn có tính công kích mạnh nhất của nó, là một phần bản thể, đã trải qua biết bao tôi luyện, không dễ làm chúng tổn thương được.

Lại chưa từng nghĩ tới sẽ bị sòng sò sò kéo đứt.

Điều kinh khủng hơn còn ở phía sau, còn không chờ cá ngát yêu kêu đau, đã thấy người nọ nhanh như tia chớp lấy sợi râu kia quấn vào cổ nó, tiếp đó lại dùng lực kéo mạnh, đôi mắt cá ngát yêu lập tức lòi cả ra ngoài.

Rồi sau đó.... Tay hắn vùng xèng đập xuống.

Chương 497 – Còn có ai

Trong nháy mắt cá ngát yêu liền cảm thấy, từ phần cổ mình trở xuống đã không còn tri giác.

Không chỉ từ cổ trở xuống không còn tri giác, ngay cả yêu khí cũng không thể điều động.

Ngay sau đó, đầu nó nghiêng một cái rồi rơi xuống đất, lăn lông lốc mấy vòng, vừa vận nhìn thấy bộ thi thể không đầu đang phun máu ào ào, bên cạnh thi thể, là một đôi giày vải với ngón chân cái vênh lên.

“Cái cmn, thua thiệt lớn rồi ~” sau khi hiểu rõ, cá ngát yêu mắng một câu tròn to mắt cá, dần dần vô thần.

Một màn này xảy ra quá nhanh, quá mức dứt khoát.

Đám yêu ma chỉ cảm thấy một cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân xộc thẳng lên tận óc, cần cổ lạnh như băng.

Cá ngát yêu hoành hành ở Động Đình gần ngàn năm, ngay cả Động Đình Long Cung cũng phải nể mặt nó vài phần, thậm chí còn lấy huyền âm quý thủy xem như đồ cưới tuyển nó làm phò mã.

Đây là một kẻ mạnh đến Động Đình Long Cung cũng phải lùi kéo.

Nhưng mà chỉ trong thời gian hai hơi thở, nó đã bị cái tên thanh niên không có danh tiếng gì kia chém đầu.

Tốc độ tay này, độc thân một vạn năm e là cũng không thể đuổi kịp.

Ác linh tàu biển, quỷ thi tướng quân, cá ngát yêu.

Thực lực ba tên tiến dần lên.

Vậy mà ở trước mặt người này, cũng không thể hiện ra chênh lệch về thực lực, thậm chí cá ngát yêu có thực lực mạnh nhất còn chết nhanh hơn.

Hai chữ: Nghiền ép.

Chỉ có nghiền ép, mới có thể sinh ra hiệu quả như vậy.

Một trăm sắc bén tuyệt thế kia, hoàn toàn lấn át uy thế một kích liên thủ của ba tên cự ma.

Trong lúc bụi đất tung bay, người này đứng ở đó, bóng người thẳng tắp, giống như đom đóm trong đêm tối vậy... A, không phải, là mặt trời trong đêm tối, là chói mắt như thế.

“Hồng hồng hồng ~”

Một kích mạnh mẽ của ba tên cự ma đánh trúng hư ảnh, chúng lập tức nổi giận, bước lớn vọt tới, lần nữa xông về phía thanh niên.

Với tư cách ma đạo luyện chế thành quân tiên phong giáng xuống, đáng đập bọn chúng cực kỳ to lớn, lực lượng vô song,

nhưng lại không có nhiều năng lực suy tính.

Bọn chúng cũng sẽ không suy tính xem, bản thân có thể đánh thắng được người trước mặt hay không.

Bọn chúng chỉ là tức giận vì người nơi này đã phá hủy đi cọc trận của bọn chúng vừa mới bày ra, một lần nữa bố trí lại, sẽ phải hao phí rất nhiều thời gian.

Cự ma động, thanh niên cũng động.

Thân hình hắn lóe lên, nghênh về phía ba tên cự ma.

Bình khí trong tay đập mạnh liên tiếp ba cú.

“Đông!”

“Bành!”

“Đoàng~!”

Mỗi một cú đánh ra đều đúng chính giữa đầu cự ma.

Hoàn toàn ứng với câu nói kia: Võ công thiên hạ, chỉ có mau là không phá được.

Ba tên cự ma lung lay chao đảo mấy cái, ầm ầm ngã xuống.

Vị trí không nghiêng không lệch vừa vặn ngã xuống trên thân quỷ thi tướng quân cùng bạch cốt mã, điệp thi.

Nam Minh Ly Hỏa thêm củi mới, đẩy lên lửa lớn ngút trời.

Ánh lửa màu xanh trầm, xua tan ánh trắng đỏ thẫm buông xuống.

Khí tức nóng bỏng, cho dù cách xa trăm bước cũng có thể cảm nhận được nhiệt lực của nó.

Thanh niên đứng ở bên cạnh ngọn lửa mãnh liệt, ánh mắt ngạo nghễ, quát to một tiếng: “Còn có ai?!”

Lời nói giọng điệu có khí phách, hào khí ngút trời.

Yêu ma đột nhập vào thành kinh hoàng sợ hãi vội vàng lui về phía sau, tất cả đều bị dọa không nhẹ.

Tam đại yêu ma, ba tên cự ma ở trước mặt người này, giống như là làm bằng giấy.

Tuy số lượng yêu ma đông, nhưng lúc này lại không một kẻ nào dám trả lời tiếng này.

Nếu như toàn bộ cùng đồng loạt tiến lên mà nói, vẫn có khả năng có thể đánh thắng được người này.

Nhưng... Ai dẫn đầu?

Phải biết súng bắn chim đầu đàn.

Đều là lão âm tặc sống trên mấy trăm năm, từ trước đến giờ luôn là chết đạo hữu không chết bản đạo.

Lúc này ai ra mặt người đó xui xẻo, thậm chí là ai nói chuyện trước người đó xui xẻo.

Lời nói âm vang của thiếu niên theo gió đêm phiêu tán, Kinh thành lớn như vậy trở nên yên tĩnh giống như chết, chỉ còn lại Nam Minh Ly Hỏa đốt cháy ma thân, phát ra từng đợt tiếng nổ vang tanh tách, nổi bật lên bóng hình thanh niên, càng lộ vẻ uy thế.

Song phương cứ giằng co như vậy.

Nhưng mà bọn họ bất động, thanh niên động, bóng người chợt lóe lên một cái đã vọt vào trong đám yêu ma.

Cái xẻng đen quơ múa trái phải không chút lưu tình.

“Bàng bàng bàng ~~~”

Hổ vào bầy sói.

Mỗi một xẻng đánh ra đều có một con yêu ma toi mạng.

Không cần biết người là yếu hay mạnh, không nhiều không ít, chính là một con.

Cái gì gọi là chúng sinh bình đẳng?

Cái này liên chính là chúng sinh bình đẳng.

“Chạy mau ~”

” Không phải con người ~ Không thể địch lại được.”

“Không xong rồi ~ chạy mau ~”

“...”

Đám yêu ma cũng không kiềm được, chạy tứ tán như điên.

Phía nam, chu thuyền màu vàng kim quay ngược mũi thuyền, dọc theo hướng Vận Hà cấp tốc đi xa, lá cờ bị thổi bay mất cũng không bận tâm đi nhất, nơi nó đi qua, sóng lớn lẫn lộn.

Phía bắc, hồ cự nhanh chóng thu nhỏ lại, tiếp đó dẫn theo một đoàn Hồ, Hoàng, Bạch, Liễu, Hôi, chạy nhanh đến bụi mù cuồn cuộn.

Bãi tha ma, quỷ khí nguyên bản có thể bốc lên trong nháy mắt thu vào, mấy cái chớp mắt liền biến mất không thấy gì nữa.

Từ trên cao nhìn xuống, lấy Kinh thành làm trung tâm, mỗi một phương hướng đều là chạy trốn vội vàng như gió cuốn.

Đồng thời vào lúc này, mặt trăng máu cũng chậm rãi rút đi màu đỏ thẫm, dần dần sáng lên, trở nên rõ ràng.

Qua thời gian mười mấy hơi thở sau, ánh sáng màu bạc vẩy ra, trùm lên toàn bộ Kinh thành một lớp lụa trắng.

Nơi lầu trên cổng thành, A Kỳ Na ngửa mặt nhìn ánh trăng, trên mặt lộ ra một tia đau đớn, đắng chát nói: “Linh tế đại vu, người tính thật là chính xác a ~”

“Tại sao không chạy?” Một khắc sau, hắn ta cảm thấy khoe mắt chợt lóe, bên cạnh có thêm một người, giọng nói quả thực không nên quá quen thuộc, là thanh niên Phi Ngư, cũng là Thanh Ngư Đại Tiên.

A Kỳ Na cũng không quay mặt sang, cười khỏ hỏi: Ta chạy thoát được không?”

“Người biết độn thổ, có thể thử một chút.” Tàn Hà xúi giục.

“Không cần.” A Kỳ Na lắc lắc đầu, độn thổ tuy tốt, nhưng lại tiêu hao quá nhiều, chạy không được bao xa.

Máu chốt nhất là, hắn ta cảm nhận được một đạo khí cơ, từ đầu đến cuối vẫn luôn đều vững vàng phong tỏa mình.

“Chắc chắn không muốn giãy giụa một chút?” Tàn Hà lại hỏi.

A Kỳ Na trầm mặc, qua một lát, hắn ta chậm rãi nói: “Có thể hay không, cho ta nói lời từ biệt với ba vị cố nhân, thời gian sẽ không lâu đâu, nhiều nhất là một giờ.”

“Yêu cầu này của người ngược lại rất đặc biệt, nói lý do một chút.” Tàn Hà gật gật đầu, cảm thấy rất hứng thú, cao thủ nhân

tộc đệ nhất Bắc Nguyên, nói không chừng chính là đệ nhất cao thủ của nhân tộc, thanh niên có hứng thú nghe hẳn ta nói chuyện.

“Ta không động vào bò của ngươi, cũng không động vào người của ngươi.”

“Đó là nôi của ta.” Tần Hà sửa lại.

“Nôi? Thật thú vị.”

“Tại sao ngươi không xử lý Ngụy Vũ, cái nôi này của ta, so với tinh thép còn tinh thép hơn.”

“Thắng ngươi thì hẳn ta không đáng để lo, thua ngươi thì động thủ cũng là phí công, đồ đệ cố nhân, có chút không xuống tay được.”

“Được, xem ở việc ngươi tổ chức vụ mùa bội thu này rất tốt, ta cho ngươi một giờ; một giờ sau, ta muốn ngươi tự mình nằm lên lò đốt xác.”

“Có thể.”

Chương 498 – Lời dặn dò của A Kỳ Na

Thời gian không sai biệt lắm, một nơi cách hơn một trăm dặm về phía bắc.

Một tên hán tử đầu quấn khăn vấn đầu mắt to mày rậm đang dẫn hai tên thủ hạ chống khêu đèn đi một cách vội vàng, sau lưng còn đánh một chiếc xe bò.

Trên xe bò nằm một tên thanh niên Phi Ngư phong thần như ngọc, mày kiếm nhập tấn.

Trên eo ba người đeo loan đao, ánh mắt hung ác, vừa nhìn liền biết không phải nhân vật dễ chọc.

Thanh niên Phi Ngư, xe bò, hán tử loan đao.

Đây hiển nhiên là nhóm Ngụy Vũ và con bê.

Mà hán tử loan đao, chính là tá lĩnh, người duy nhất còn sống của tiểu đội Ba nha lạt ẩn núp trong Kinh thành, Cam Đồ Cát.

Nếu như nhìn kỹ liền có thể phát hiện, lúc này trên đầu Ngụy Vũ cùng con bê đã bị dán lên một tấm phù màu đen, phía trên có ngân quang đang lưu động.

Trước khi A Kỳ Na phát động trận pháp vây khốn Tần Hà, Ngụy Vũ đã bị gân rời xương lệch đánh ngất xỉu, con bê thì là do chênh lệch thực lực quá lớn, chỉ chống được hai chiêu đã bị dán phù.

Phù này tên là “Phù Thuận hợp”, có thể thu hút tâm hồn, khiến kẻ trúng phù mất đi linh trí, như chết lặng thi hành mệnh lệnh.

“Tá lĩnh đại nhân, chúng ta trở về Liêu Đông sao?” Ngay vào lúc này, một tên thủ hạ không nhận được mà hỏi Cam Đồ Cát.

Chuyến này Cam Đồ Cát chỉ là phân phó bọn họ đi theo, dọc đường đi không nói một lời, mắt thấy sắp tới đêm khuya, Cam Đồ Cát cũng không có ý định dừng chân, cho nên không nhận được đặt câu hỏi.

“Không nên hỏi đừng hỏi.” Cam Đồ Cát quay đầu, ánh mắt âm lãnh liếc qua tên thủ hạ kia một cái, tên thủ hạ kia cảm thấy trái tim chột lạnh lẽo, vội vàng cúi đầu xuống.

Cam Đồ Cát quay đầu lại, qua một lát, hắn ta vẫn giải thích một câu: “A Kỳ Na đại nhân ra lệnh cho chúng ta một đường hướng bắc, đến khi trời sáng, ngài ấy sẽ ra mệnh lệnh mới, nếu như...”

Lời đến cuối cùng, Cam Đồ Cát lại dừng lại, trong lòng âm thầm nói hết câu cuối: “Nếu như có.”

Câu nói chưa xong này khiến trong lòng Cam Đồ Cát có chút bất an.

Hắn ta hiểu A Kỳ Na rất rõ, trước khi trở thành phụ tá đặc lực của An Ba Cốc, hắn ta chính là thân binh của A Kỳ Na, cũng là tâm phúc của A Kỳ Na.

Nếu như không phải là vì thực lực của hắn ta không bằng An Ba Cốc, tiểu đội Ba nha lạt đã sớm nên do hắn ta thống lĩnh rồi.

Cam Đồ Cát chưa từng thấy A Kỳ Na “khoan hồng độ lượng” như vậy.

Một năm qua đội ngũ mật thám ở Man kinh, không làm thành công việc gì không nói, còn tổn thất một nhóm lớn tinh nhuệ, thương gân động cốt.

Dựa theo sự thiết diện vô tư của A Kỳ Na trước kia, tác phong sát phạt quyết liệt, cho dù người là tâm phúc, giờ phút này cũng đã đầy đi chiến trường xem như tử sĩ đến khi chết trận mới thôi, hoặc là xử tử tại chỗ.

Phải biết, Địch quốc tại Man kinh đã chết mất một chuỗi cao thủ, ngay cả Vũ Anh Quận vương A Kỳ Ca cũng chết một cách không rõ ràng, đã là thương tổn tới căn nguyên quốc gia, Địch Vương vì thế đã nổi trận lôi đình.

Nhưng mà chuyện này A Kỳ Na xuôi nam, lại không trách phạt bất kỳ ai, ngay cả ngũ khí cũng là ôn hòa trước nay chưa từng thấy, giống như là đối một người khác vậy. Bản thân hẳn ta không bị trách phạt, Liễu Trường An cũng là một câu lập công chuộc tội lướt qua.

Nếu đặt ở trước đây, A Kỳ Na dù là nói chuyện bình thường, giọng nói cũng mang theo rét lạnh.

Sự thay đổi của A Kỳ Na khiến Cam Đồ Cát có dự cảm xấu.

A Kỳ Na kiến lập Âm ảnh Bát bộ, làm cho các phe trong nội bộ Địch quốc kiêng kỵ, Vũ Anh Quận vương A Kỳ Ca chết một cách không rõ ràng khiến A Kỳ Na gặp phải áp lực cực lớn.

Chuyện này A Kỳ Na đột nhiên xuôi nam, giống như là có chuyện gì.

Lời nói căn dặn của A Kỳ Na trước đó, càng làm cho trong lòng hắn ta lo lắng bất an.

Cái gì gọi là “nếu như có”?

Chẳng lẽ sẽ còn “không có”?

A Kỳ Na chính là cao thủ ngoại kinh lục phẩm, cường giả đệ nhất nhân tộc Bắc Nguyên.

Yêu ma tề tụ, Thanh Ngu Đại Tiên bị vây khốn trong thiên lao, cục diện hoàn toàn là chiếm lợi thế chắc thắng, muốn thua cũng khó.

Theo bản năng, Cam Đồ Cát liếc nhìn mặt trăng tròn vẫn đỏ thẫm trên bầu trời, trong lòng an tâm hơn một chút.

Ánh trăng vẫn đỏ thẫm, liền đại biểu cho việc đồ long vẫn còn tiếp tục, hết thấy vẫn còn ổn thỏa.

Trước đó còn thấy được ở phương hướng Man kinh có vẫn thạch kéo theo khói đen nồng nặc rơi xuống đất.

Đồ long ngay tại tối nay, không có vấn đề.

“Hắn là suy nghĩ nhiều rồi.” Cam Đồ Cát khẽ thở phào một hơi.

Nhưng mà còn không chờ hắn thở phào xong một hơi này, bốn phương xung quanh đột nhiên trở nên sáng lên, nơi hoang dã bị ánh trăng nhuộm đỏ đang nhanh chóng trở nên sáng tỏ rõ ràng.

Trái tim Cam Đồ Cát hơi nhảy lên, ngẩng đầu nhìn lên, nhất thời sắc mặt đại biến.

Chỉ thấy ánh trăng vốn là đỏ thẫm như máu, lúc này đang nhanh chóng trở nên sáng tỏ, ánh sáng màu bạc vung xuống, khắp nơi nhất thời giống như trùm lên một lớp lụa mỏng.

Sát sau đó, lại truyền tới tiếng hô sợ hãi của hai tên thủ hạ: “Phù... Phù phù bốc cháy rồi ~”

“Tá lĩnh đại nhân, phù bốc cháy rồi.”

Cam Đồ Cát vội vàng xoay người, lập tức thấy được tám phù dán trên đầu Ngụy Vũ cùng con bê đã dấy lên ngọn lửa màu xanh.

Thời gian không quá mấy hơi thở, đã đốt sạch sẽ, ngay cả tro bụi cũng không để lại.

Cam Đồ Cát cảm thấy trong đầu mình lướt qua một tia lạnh lẽo.

“Tá lĩnh đại nhân, cái này cái này... Làm thế nào?” Hai tên thủ hạ cũng rất sợ hãi, người nằm trên xe bò kia, chính là cường giả ngoại kinh đấy.

Nếu hấn ta bật dậy, tất cả cũng dừng hòng sống nữa.

Khác biệt là, Cam Đồ Cát không hề sợ hãi điều này.

Cường giả ngoại kinh có mạnh hơn nữa thì giờ phút này vẫn còn chưa tỉnh, tiến lên cho một đao là có thể khiến hấn ta toi mạng.

Hấn ta chính là đang lo lắng cho A Kỳ Na.

Bởi vì lúc trước khi tách ra, A Kỳ Na còn dặn dò thêm một câu: “Nếu như trên đường phù bốc cháy, các người hãy bỏ lại xe bò trở về Liêu Đông, đừng nhập quan nữa.”

Lúc Cam Đồ Cát mới vừa nghe thì còn đang đắm chìm trong niềm vui vẻ khi đại sự hoàn thành, chỉ cảm thấy có hơi kỳ lạ, cũng không suy nghĩ nhiều.

Sau khi bình tĩnh lại, trên đường đi tới càng nghĩ càng thấy không thích hợp.

Lại trải qua lần này, hấn ta đã hiểu ra.

Lời nói của A Kỳ Na, rõ ràng là lời trắng trối!

Chương 499 – Là nó, là nó, chính là nó

“Tá lĩnh đại nhân, hiện tại làm thế nào?”

Hai tên thủ hạ trông thấy Cam Đồ Cát do dự, vội vàng thúc giục, bởi vì ngay vào lúc hấn ta đang do dự, Ngụy Vũ rõ ràng đã động dậy một chút, đây là dấu hiệu sắp tỉnh lại.

Cam Đồ Cát nắm chặt chuôi đao, đột ngón tay bởi vì dùng sức quá mạnh mà trở nên trắng bệch, nhưng hấn ta vẫn do dự không rút đao, sau mười mấy hơi thở, thân thể căng chặt của hấn ta mới đột nhiên thả lỏng ra, cắn răng nói: “Đi!”

Hấn ta muốn giết Ngụy Vũ, nhưng A Kỳ Na đã phân phó là “Sau khi phù bốc cháy thì bỏ lại xe bò”, ý tứ rất rõ ràng, không giết người.

Suy tính hai mặt, cuối cùng hẳn ta vẫn là lựa chọn tuân theo mệnh lệnh, bởi vì hẳn ta có thể cảm nhận được, từ đầu đến cuối A Kỳ Na cũng không hề sinh ra sát ý với Ngụy Vũ.

Hẳn ta không biết có phải A Kỳ Na thật sự đã xảy ra chuyện hay không, tất cả đều là ẩn số.

Manh động sẽ dẫn tới nguy hiểm, không có cách nào dự đoán trước.

Hai tên thủ hạ vừa nghe vậy, như được đại xá, vội vàng bỏ lại đèn đi đêm, cấp tốc biến mất trong bóng đêm.

“A di cả nhà người Phật, mặt trắng máu phai màu, đây là đồ long kết thúc rồi sao?”

Bọn họ vừa mới rời đi không bao lâu, bỗng nhiên có một tiếng Phật hiệu dờ dờ ương ương từ trong nơi bóng tối truyền tới, sát sau đó liền nghe một trận âm thanh tất tất tác tác, hai bóng người một mập một gầy đẩy ra cỏ dại ven đường, đi lên đường lớn.

“Tình huống có gì đó không đúng lắm, trên dưới năm ngàn năm đồ long chưa có lần nào ngắn như vậy cả, đây? Chờ một chút nơi đó hình như có một chiếc xe.”

“Đèn lồng quảng dưới đất, gặp phải cường đạo?”

“Này, vô lượng cả nhà người cái Đại Thiên Tôn, Ngô Đức đại gia người ở đây, tặc nhân còn không mau mau hiện thân!”

“Ông nội Pháp Hải người cũng ở đây này!”

“Người chiếm hời ta?”

“Đừng nói nhảm, không có ai, mau đi qua nhìn xem.”

Rất nhanh, hai bóng người mập gầy đi tới bên cạnh xe bò, ánh lửa chiếu sáng hai người, một là đại hòa thượng với phao bơi khắp người, một là đạo sĩ gầy như sợi đay khô.

Chính là hai người Ngô Đức và Pháp Hải.

Hai môn Đạo, Phật, đều có bí thuật tính toán đo lường vận thế đối thiên hạ.

Hai người vốn dự định là sau thu mới trở lại Kinh thành, chẳng thể ngờ rằng, diêm báo đồ long không biết vì duyên có

gì lại bỗng nhiên tới trước thời hạn.

Hai người cấp tốc trở về, kết quả vẫn là chậm một bước.

Mặt trắng máu dâng lên, vẫn thạch đột nhiên xuất hiện.

Điều khác thường duy nhất là, thời gian duy trì mặt trắng máu quá ngắn.

Đón lấy ánh trắng, khi hai người nhìn thấy người nằm trên xe bò thì đều ngẩn ra.

Đạo sĩ ngạc nhiên: “Đây... Đây không phải là Ngụy Vũ sao?”

“Tại sao hắn lại ở nơi hoang vu dã ngoại này?” Hòa thượng cũng cảm thấy rất ngoài ý muốn.

Đạo sĩ vội vàng nhặt đèn lồng dưới đất lên, tiến tới gần soi một chút, nói: “Đúng là Ngụy Vũ, mấy tháng không thấy, tại sao tên gia hỏa này lại biến thành ‘tím lịm’ vậy? Người nhìn gương mặt này đi, còn trắng hơn cả móng ta.”

Nói xong hắn ta lại mấp máy lỗ mũi, sáp lại gần ngửi một cái: “Có mùi rượu, chẳng lẽ hắn uống say?”

Hòa thượng nghe vậy cũng hít hít mấy cái, nhưng hắn hít hít ngửi ngửi lại đột nhiên sừng sốt một cái, tiếp đó lỗ mũi dọc theo xe bò lên dây thừng, lại từ dây thừng đi tới móng bò, ngửi ngửi mấy cái, hòa thượng ngạc nhiên nghi ngờ bật thốt lên: “Ấy... Con bò này?”

Đạo sĩ khó hiểu, xách đèn tới soi, quan sát con bê vàng vẫn còn đang ở trong trạng thái chờ đợi một hồi, nghi ngờ hỏi: “Con bò này làm sao?”

“Con bò này chính là con bò đụng chúng ta ở đất Lỗ năm ngoái!” Hòa thượng kích động nói.

“Không phải chứ?” Đạo sĩ nghe vậy thì lộ vẻ chần chừ, quan sát kỹ lại con bê lần nữa, nói: “Không phải lần trước người bảo là bò của Tần Hà đụng chúng ta à, con bò này hình như to hơn con kia cả một cỡ, da lông cũng bóng mượt hơn.”

Sắc mặt hòa thượng hơi hơi cứng đờ, nói: “Lần trước không phải là không ném ra mùi vị gì sao, dù sao thì không cần biết con lần trước có phải hay không, con này chắc chắn là phải rồi.”

“Người đừng nhận lầm đây.” Đạo sĩ thận trọng, lần trước tại đất Lỗ đầu lưỡi đại hòa thượng lại không ném ra mùi vị con bò, khiến cho hắn ta mang lòng nghi ngờ, bởi vì thực sự là giải thích không thông.

Hòa thượng nghe vậy, nói thêm, người đây là đang nghi ngờ sự chuyên nghiệp của bản Phật gia đây.

Thế là không nói hai lời, ngón tay bấm niệm pháp quyết, hô to một tiếng: “Sương khói tứ phương đều vào miệng ta, mani padme hum, lưỡi ném truy tung!”

Vừa dứt lời, hắn ta vươn đầu lưỡi ra, “tư lưu”, liếm một cái lên mõng con bê.

Tiếp đó... Chẹp chẹp.

Ngay sau đó, hắn ta trừng mắt, hô to: “Là nó là nó... Chính là nó!”

“Khá lắm, xem như đã tìm ra nó rồi.” Đạo sĩ vừa nghe, lập tức nghiêng răng, nói: “Ta đã bảo rồi sao ngày đó hắn trên nhảy dưới tránh, hóa ra kẻ cười bò gây tai nạn kia chính là hắn!”

“Hai lần!” Hòa thượng ra dấu “hai”, nếu nói về những ân oán của hắn với Ngụy Vũ, đó là cắt chẳng nổi, gỡ càng rồi.

Một vị sư nương, một cặp oan gia, ai xem ai cũng không vừa mắt, nếu để cho đôi phương ăn thiệt một lần, có thể hưng phấn vui vẻ cả mấy ngày.

“Hitz... Khoan đã... Không phải người đã từng bảo con bò này có thể là bò của Thanh Ngưu Đại Tiên, cũng có thể là của Tàn Hà à? Như vậy người trên xe có phải là Ngụy Vũ hay không?” Qua một lát, đạo sĩ chợt nhớ tới cái gì, lại hỏi.

Hòa thượng ngẩn ra, cũng dừng lại.

Thanh Ngưu Đại Tiên, Ngụy Vũ, lại trộn lẫn một Tàn Hà hòa thượng chỉ cảm thấy là trong người có ta, trong ta có người, một cuộn tơ rối hoàn toàn gỡ không ra.

Thuật dịch dung cũng không phải là thuật pháp cao thâm gì, đang yên lành trở nên ‘tím lịm’, nói không chừng thật sự là dịch dung.

Đạo sĩ nhìn hòa thượng, nghiêm túc nói: “Chắc chắn một chút thì tốt hơn.”

Mặt hòa thượng lập tức giật giật, nói: “Ngươi... Ngươi phải giữ bí mật.”

“Ta thề.” Đạo sĩ vươn ra hai ngón tay.

Hòa thượng thấy vậy, lúc này mới mang vẻ mặt đầy ghét bỏ “tư lưu” trên mặt Ngụy Vũ một cái, chẹp chẹp miệng, sau đó hòa thượng cực kỳ khẳng định nói: “Là Ngụy Vũ, không sai!”

Đạo sĩ lập tức tan hết nghi ngờ, đặt đèn lồng xuống, bắt đầu chậm rãi xắn tay áo lên, nói: “Nếu như thế, vậy ta xem như đã phá án, đi mòn giày sắt tìm chẳng thấy, đến khi thấy được chẳng tốn công.”

“A di cả nhà ngươi Phật, hấn chắc chắn là cố ý, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho hấn!”

Ngay vào lúc này, Ngụy Vũ bị tiếng động hai người kia gây ra đánh thức, đột nhiên ngồi dậy, mở ra đôi mắt dờ dẩn.

Nhưng mà còn không chờ hấn hoàn toàn nhìn rõ mọi thứ, một quả đấm múp míp đã cấp tốc phóng đại trong con ngươi hấn, “Đánh hấn!”

“Đánh móa hấn đi ~”

“Bụp!”

“Ai nha~”

Chương 500 – Hấn là ngoại kình

“Đông!”

“Ai nha ~ ~”

Mỗi người một quyền, Ngụy Vũ lập tức đã thành gà mắt đen.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu.

Phải nói kỹ thuật đánh của đại hòa thượng cùng đạo sĩ, tuyệt đối là lô hỏa thuần thanh.

Hai người không thầy cũng tự thông tỏ được thuật loạn đấu trên đường, đều không cần truyền pháp.

Đá háng, trộm đào, túm tóc, đập mũi, bạt tai, khóa họng, chọc mắt,... Khá lắm, Ngụy Vũ vốn là hôn mê mới tỉnh còn không chưa kịp

làm rõ tình huống, đã bị thăm hỏi hai ba lần.

Phi ngư phục bị rách, quần bị xé, đôi mắt xanh đen, tóc tai bù xù, trên mặt toàn là dấu hôn của ‘ngũ chỉ cô nương’.

Biết hẳn là bị đánh.

Không biết, còn tưởng hẳn bị cưỡng đấy.

Nhưng mà Ngụy Vũ dù sao cũng là cường giả ngoại kinh, hơn nữa thân còn mang thân thuật tự lành.

Những công kích này đối với hắn mà nói, liền giống như vài cái đâm nhẹ vào ngực, cũng không tạo thành bao nhiêu tổn thương.

Đến khi đầu óc dần dần tỉnh táo, đến khi nội kinh dần dần lưu chuyển.

Ngụy Vũ buông tay trao một cái, liền bắt được chân đại hòa thượng đạp tới đoạn tử tuyệt tôn cùng móng vuốt trao nãi long của đạo sĩ.

Đại hòa thượng cùng đạo sĩ bị chế trụ, nhất thời sắc mặt đại biến, bởi vì tốc độ xuất thủ của Ngụy Vũ quá nhanh, hai người giãy giụa theo bản năng, nhưng lại không thể tránh thoát.

Đạo sĩ cẩn thận cảm ứng một chút, lập tức mặt đầy sợ hãi: “Không hay rồi, hòa thượng, tên gia hỏa này là... Là ngoại kinh!”

“A di cả nhà người Phật, đậu xanh ~” Đại hòa thượng trợn to hai mắt, trên mặt đầy vẻ không dám tin tưởng.

Chỉ mới rời đi Kinh thành mấy tháng, từ lúc nào Ngụy Vũ trở nên mạnh như vậy?

Còn nhớ thời điểm ở đất Lỗ, hẳn thậm chí còn không đến ba mươi năm, hiện tại cmn liền ngoại kinh rồi?!

Hai người nhờ phúc trong Môn, lại tổn dốc bao nhiêu sức lực, mới có hơn bốn mươi năm nội kinh, cách nội kinh đỉnh phong còn có một ngọn núi lớn, càng không bàn đến ngoại kinh.

“A!! Hai tên khốn kiếp các ngươi, tại sao muốn đánh ta?! Nói!”

Ngụy Vũ thấy rõ hai người, đầu bù tóc rối, dáng vẻ giống như bị điên, con ngươi trũng to sắp nhảy ra khỏi hốc mắt.

Ngụy mỗ đường đường là cường giả ngoại kinh, là thanh niên hậu bối đệ nhất Phi Ngư Vệ, thậm chí có khả năng là thanh niên đệ nhất nhân tộc.

Bị A Kỳ Na đánh không nói, đó là thực lực đôi phương quá cường hãn.

Nhưng mà khó khăn lắm không bị A Kỳ Na giết chết, mở mắt ra lại bị hai tên rác rưởi này đánh một trận.

Chú có thể nhịn nhưng thím không thể nhịn được!

Thứ nhất, ta không trêu chọc các ngươi, thứ hai, ta không gây chuyện với các ngươi, thứ ba, ta không trêu các ngươi chọc các ngươi, lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!

Còn có vương pháp không, còn có luật pháp không??

Quá quá thật là quá đáng!

Giờ khắc này, khí tức ngoại kinh của Ngụy Vũ hoàn toàn bùng nổ, giống như là dùi núi lấp biển, ép về phía đại hòa thượng cùng đạo sĩ.

Hai người “ừng ực” một tiếng, đồng thời nuốt một ngụm nước miếng.

Xong con bê, đá trúng tám sắt rồi.

Vẫn là đạo sĩ phản ứng mau, vội vàng nói: “Nội... Nội, Ngụy Vũ a, chúng ta là thấy ngươi... Trúng Thất thương quyền, đánh ngươi, là vì lấy độc trị độc, trị nội thương cho ngươi đấy, ngươi.. Ngươi tỉnh thì tốt rồi, chúng ta an tâm, ha ha ha ha ha ha ~ ~”

“A đúng đúng, Thất thương quyền, Thất thương quyền, ha ha ha ~”

Hai người nói đến cuối câu, đồng thời nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Chuyện hoang đường như vậy, ngay cả chính bọn họ cũng không tin.

Về phần Ngụy Vũ, vậy thì càng không tin.

Thất thương quyền đó là nội thương, mà thuật tự lành Ngụy Vũ thì hoàn toàn không vận chuyển đến lục phủ ngũ tạng.

Đáp lại của hắn rất đơn giản, hai tay dùng sức hợp lại.

“Rầm” một tiếng, đại hòa thượng cùng đạo sĩ liền trực tiếp đụng vào nhau.

Cường giả ngoại kinh cộng thêm Man ngưu kinh, hai người ngay lúc ấy liền đầu óc hỗn loạn, mắt bắt đầu nổ đom đóm.

Mà đây... chỉ là mới bắt đầu, tiếp đó kinh khí Ngụy Vũ chấn động một cái, trực tiếp chấn xe bò thành mảnh gỗ vụn, vung lên quả đấm hướng về phía hai người chính là một trận đánh toi bời.

Đánh đại hòa thượng cùng đạo sĩ đến la hét kêu loạn, trực tiếp hô to dừng tay.

Hòa thượng nhìn chằm chằm vào hai con mắt xanh đen, hô to: “Là người cười bò đụng chúng ta trước, chúng ta cũng chỉ là đang báo thù mà thôi, đừng đánh, chết bây giờ chết bây giờ ~ ai nha ~”

“Cười bò.... Đụng các người?”

Ngụy Vũ đột nhiên sững sốt một chút, hai chữ ‘cười bò’, khiến mười phần lửa giận trong lòng hắn lập tức lạnh đi bảy phần.

Không có biện pháp, hai chữ này chính là có ma lực như vậy đấy.

“Còn là hai lần!”

Đại hòa thượng run run rẩy rẩy giơ tay lên, ra dấu ‘hai’.

“Bị người đụng rất thê thảm đấy ~” Đạo sĩ che mặt phụ họa.

Ngụy Vũ dừng lại, theo bản năng, hắn nhìn về phía còn bên
vàng cũng vừa đúng lúc tỉnh hồn lại ở phía trước, song phương
vừa vận tới một cái ba mắt đối mặt.

Con bên ngân ra, Ngụy Vũ giật mình.

Ôi, người/ bò quen a!

Sắc mặt Ngụy Vũ, tức thì trở nên vô cùng đặc sắc.

Đây... Móa nó, bằng chứng xác thực?!

Cái tên khốn khiếp làm cho người ta chán ghét ở lò hỏa táng
kia, thật sự chính là a ~

Nếu không nhờ hắn, mình không thể nào thoát khỏi ma
chương của A Kỳ Na.

Ngụy Vũ nhất thời hận đến nghiến răng nghiến lợi, không nghĩ
ra, tại sao lại phải là hắn?

Người đáng ghét xếp thứ ba toàn thế giới.

Về phần hai kẻ xếp phía trước là ai, rất rõ ràng, chính là hai
tên hành hung trước mặt này.

“Người đụng chúng ta, một thù trả một thù, chúng ta không
quá đáng.” Đại hòa thượng tiếp tục thở nói lý lẽ.

Trời đất chứng giám, đại hòa thượng tự nhận mình từ trước
đến giờ đều vô cùng giảng đạo lý. Lần trước tại thành Lâm
Thanh, hắn ta không liếm ra mùi vị gì, liền thả cho cái tên Tần
Hà kia một con ngựa, không tùy tiện đổ lỗi cho người khác.

Có nguyên tắc, có ranh giới cuối cùng, nghiêm trọng thì cũng
chỉ uống chút rượu ăn chút thịt mà thôi.

Cũng không biết tại sao, thế giới này vẫn luôn không nói phải
trái với hắn ta.

Không phải chọc phân trâu phân bò thì cũng là bị bò đụng,
khó khăn lắm mới “phá án” chuẩn bị báo thù, kết quả Ngụy
Vũ cmn đột phá ngoại kinh rồi!

Người nói một chút cái thế đạo này, còn có vương pháp không,
còn có luật pháp không?

Quá quá thật là quá đáng!

Quá bắt nạt người!

“Ta nơi nào đụng...”

Ngụy Vũ phủ nhận theo bản năng, nhưng mà lời còn chưa nói hết hắn đã bừng tỉnh, vội vàng thay đổi lời nói: “Khoan đã... Không sai, ngửa bài đi, chính là ta đụng các ngươi, thế nhưng đó chỉ là một sơ xuất vô tâm, còn các ngươi, chính là lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, không giảng võ đức! Đây là việc con người làm sao?”

Đại hòa thượng cùng đạo sĩ vừa nghe lời này, nơi nào còn dám đổ thêm dầu vào lửa nữa, vội vàng thừa nhận lỗi lầm.

“Đúng đúng, là do chúng ta quá xung động.”

“Cũng sẽ không như vậy nữa, cũng sẽ không như vậy nữa.”

Vào tình huống này, tránh voi chằm xấu mặt nào, thừa nhận kinh sợ không có chỗ xấu, ít nhất Ngụy Vũ đã dùng tay rồi phải không?

“Nhưng mà các ngươi đã đánh ta, nói một chút đi, thù này ta nên giải quyết thế nào?” Lúc này Ngụy Vũ mới thấy nguôi bớt, nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha, lúc này muốn bỏ qua thì không dễ dàng như vậy.

Từ trước đến giờ lòng độ lượng của Ngụy mỗ cũng không lớn, bụng dạ chỉ có nhiều đó.

Mà cái ánh mắt này của hắn, cũng nhắc nhở đại hòa thượng, đại hòa thượng lập tức muốn khóc.

“Bò ò ~”

Con bê đón lấy ánh mắt của hai người, hưng phấn kêu lên một tiếng, hai chân trực tiếp trầm xuống.

“Phốc ~”

Một đồng phân bò bốc hơi nóng liền xuất hiện.

Chương 501 – Lấy tổn thương chấm dứt tổn thương

“Không!!”

Hòa thượng, đạo sĩ vừa thấy vậy, lập tức mặt mũi vắn vẹo thét to.

Cái con bò khó ưa kia, chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Lương tâm cực kỳ xấu xa.

Nó không chỉ xả, còn xả một đồng lớn.

“A ~ ha ha ha ha ~ ~”

Ngụy Vũ thì trực tiếp cười thành ‘Chị Thạch Lựu’.

Miệng cũng sắp lệch ra.

Cái gì gọi là vòng phong thủy xoay chuyển?

Cái này liền gọi là vòng phong thủy xoay chuyển!

Năm ngoái ở ngoài thôn Trống Đồng, Ngụy Vũ bị hòa thượng bắt được, cũng là một con bê, nhỏ hơn con này một chút, soạt một tiếng liền xả một đồng phân bò nhão, hòa thượng ép hẳn phải dùng phân bò nặn tượng.

Phân bò, nặn? Tượng?

Đoạn trí nhớ kia đã trở thành ác mộng của Ngụy Vũ.

Mỗi lần nhớ tới hẳn đều cảm thấy ghê tởm không chịu được, luôn cảm thấy hai tay có dính mùi phân bò, có rửa thế nào cũng không thể hết.

Bây giờ thì hay rồi.

Núi không chuyển nước chuyển, đừng khinh thiếu niên nghèo!

Bây giờ Ngụy mỗ nhân, còn lợi hại hơn hai người các ngươi cộng lại.

Tới đi! Báo thù đi!

“Nặn, nặn cho ta!” Ngụy Vũ chỉ phân bò, còn hưng phấn, kích động hơn cả lúc đột phá ngoại kình, không có chuyện gì sáng khoái thích ý hơn là báo thù rửa nhục.

Trước đó bởi vì có sư nương điều giải, song phương bắt tay giảng hòa, Ngụy Vũ không có lý do nổi bão.

Hiện tại rất tốt, lý do chính người đưa ra.

Bị đánh trận này, thật giá trị!

“Ngụy Vũ ngươi đừng có mà quá đáng, kẻ sĩ có thể giết không thể làm nhục, có gan thì ngươi giết chết bản Phật gia đi, bản Phật gia là tuyệt đối sẽ không nặn, tuyệt đối sẽ không!”

Đại hòa thượng hết sức cương quyết, dáng vẻ nhất quyết không theo.

Nhưng mà lời tuyên thệ không theo của hắn ta, chỉ ở dưới mấy cái búng đầu như gió của Ngụy Vũ, kiên trì được thời gian mười mấy hơi thở.

Ngụy Vũ chỗ nào cũng không búng, chỉ chuyên búng vào hai hàng giới ba trên đỉnh đầu đại hòa thượng.

Ngoại kinh cộng thêm Man ngư kinh gia trì, giới ba đại hòa thượng có một tính một, tất cả đều nổi lên rồi.

Đó phải gọi là ‘đầu giác tranh vanh’, giống như là hoa mào gà.

“Ai nha ~”

“Ngừng, có chuyện dễ thương lượng, dễ thương lượng!”

” Không đề xướng đánh người a!”

Đại hòa thượng kêu đau, thời khắc này không chỉ hắn ta cùng đạo sĩ không thể đánh lại Ngụy Vũ, còn bị Ngụy Vũ đóng cửa huyết.

Hoàn toàn không có bất kỳ chút năng lực phản kháng nào, cũng không biết tên khốn kiếp này học được từ đâu, đánh cái nào chuẩn xác cái đấy.

“Nặn... Hay là không nặn?” Ngụy Vũ xoa tay, kéo dài giọng.

“Không phải là chúng ta không nặn, là... Không nặn được nha.”

Lúc này, đạo sĩ mở miệng nói chuyện, hắn ta làm ra vẻ cực kỳ yếu ớt, nói: “Chúng ta trên đường đi tới gặp phải yêu ma đồ long, đại chiến một trận bị nội thương, lại... Lại bị ngươi đánh, ta chỉ còn dư một hơi treo mạng, thực sự là nặn không nổi, ngài đại nhân đại lượng, bỏ qua cho chúng ta đi.”

Lúc nói chuyện, hắn ta còn nằm rạp trên đất, làm bộ ho khan.

Khoan hãy nói, thời khắc này hắn ta mặt mũi bầm dập, dáng vẻ thê thảm, nếu như mềm lòng, rất dễ dàng sẽ bị hắn ta lừa

gạt.

Mập mập cũng vội vàng tỏ vẻ thê thảm: “Đúng vậy, chúng ta đều bị nội thương, Ngụy Vũ, Vũ ca, hiểu lắm, đều là hiểu lắm nha.”

“Không phải chứ, các người đều bị yêu ma đả thương?” Ngụy Vũ lộ ra vẻ mặt tin tưởng, chớp chớp mắt hoài nghi nói:

“Không phải là đang lừa gạt ta chứ?”

“Đại chiến đồ long, yêu ma khắp nơi đều đi ra, tuyệt đối không lừa gạt người, nếu lừa gạt người thì hòa thượng là con cún.” Đạo sĩ giơ tay lên, ra dấu tay làm động tác thề.

“Ừ... Được rồi, nếu người đã thề, vậy ta cũng chỉ có thể tin tưởng người, không nặn phân nữa, ta giúp các người kiểm tra thương thế.” Ngụy Vũ than một tiếng, trên mặt đầy vẻ đắn đo, vừa nói vừa đi tới bên cạnh đạo sĩ nhìn xem hai cái, tiếp đó ngạc nhiên nói: “Ai nha không tốt, các người đã trúng Thất thương quyền rồi nha!”

“Thương thế kia rất ác độc, làm thế nào đây?”

“A đúng rồi, vừa rồi người đã nói, lấy tổn thương chấm dứt tổn thương, lấy độc trị độc.”

Ngụy Vũ tỏ vẻ bừng tỉnh hiểu ra, sau đó dưới ánh mắt hoảng sợ của đạo sĩ cùng hòa thượng, không chút do dự nâng lên quả đấm.

“Rầm ~ rầm ~ ! Rầm ~” từng tiếng lọt vào tai, từng quyền đến thịt.

Đạo sĩ cùng hòa thượng kêu gào thảm thiết không ngừng, đợi đến khi đánh xong một trận, cuối cùng thật sự nằm dưới đất không bò dậy nổi.

Đánh xong, Ngụy Vũ lại cúi người quan sát, tự nhủ: “Còn chưa bò dậy được này?”

“Ai ~ xem ra ta chưa dùng đủ lực để lấy tổn thương chấm dứt tổn thương, hiệu quả không tốt, tăng thêm chút sức nữa thử lại một chút.”

Nói xong, hắn bắt đầu xắn tay áo, dáng vẻ chuẩn bị ra sức đánh.

Đạo sĩ cùng hòa thượng vừa nghe vậy thì sao còn cố giữ được nữa, điều lên một ngum tiên khí cuối cùng, nhảy bật lên đồng thời hoảng sợ hô to:

“Không cần không cần!”

“Tổn thương tốt hơn nhiều rồi, tổn thương tốt hơn nhiều rồi.”

“Cảm ơn ngài.”

“Cảm ơn?” Ngụy Vũ đan tay vào nhau, được nước lán tới, nói: “Cảm ơn thế nào?”

Hòa thượng, đạo sĩ nghe vậy, nhất thời mặt xanh như đất nhái, sắp bị xử đến khóc.

Bọn họ xem như thấy rõ, hôm nay nếu không nặn tượng phân, Ngụy Vũ sẽ một mực đánh tới khi chính bọn họ đồng ý nặn mới thôi.

Toàn bộ quá trình hành hung, đều coi là uổng công chịu đựng. Nếu như thế, vậy cũng đừng chịu đựng nữa, trốn là trốn không thoát.

Còn đánh tiếp nữa, thật sự sẽ xảy ra án mạng.

“Chúng ta... Biểu diễn nặn tượng phân cho người xem.” Hòa thượng nói với vẻ mặt đưa đám, không thể không cúi đầu.

“Tốt lắm, trẻ con dễ dạy, ta cực kỳ thưởng thức người!” Ngụy Vũ lập tức giơ ngón tay cái với hắn ta, nụ cười trên mặt sắp ngoác đến tận mang tai.

Muốn, chính là cái hiệu quả này.

Cảm giác có thực lực, chính là sướng khoái!

“Vậy chúng ta, nặn cái gì?”

Đạo sĩ cũng chịu thua, nếu đã chạy không khỏi, vậy thì giữ được núi còn xanh, đại trượng phu báo thù, mười năm không muộn, nhân tiện âm thầm thăm hỏi tổ tông mười tám đời Ngụy Vũ qua một lần.

“Nặn cái gì?” Ngụy Vũ suy tư, tiếp đó ánh mắt nhanh chóng xoay tròn một vòng, nhếch miệng cười nói: “Các người nặn Thanh Ngu Đại Tiên đi, cần phải nặn đến sống động đấy.”

“Thanh Ngu Đại Tiên?” Hòa thượng cùng đạo sĩ kinh hô thành tiếng.

Kết quả là, chưa tới nửa giờ sau, dưới sự bói móc bắt bẻ, quơ tay múa chân chỉ huy của Ngự Vũ.

Một bức tượng phân bò Thanh Ngu Đại Tiên đã run run rẩy rẩy được lập ra.

Ôi!

Lỗ mũi là lỗ mũi, con mắt là con mắt, mặt nạ che mặt, dưới thân là thanh ngư, phải nói là cực kỳ giống.

Phải nói là trông rất sống động.

Phải nói là một mũi tên bắn hạ hai con chim.

Ngự Vũ thấy vậy, lúc này mới tan hết thù hận, ngửa mặt lên trời cười to rồi dắt trâu, hài lòng rời đi.

Đề lại hai người người nhìn ta, ta nhìn người, hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Hòa thượng, tên khốn kiếp này đột nhiên tăng mạnh thực lực, khẳng định là nhờ bái Thanh Ngu Đại Tiên được truyền pháp!” Đạo sĩ nói một cách chắc chắn.

Khi còn ở đất Lỗ, Thanh Ngu Đại Tiên trắng trợn truyền pháp, đây căn bản không phải là bí mật gì.

“Vậy chúng ta...”

Hòa thượng ý động, theo bản năng nhìn về phía bức tượng phân bò Thanh Ngu Đại Tiên mới vừa thành hình.

Có sẵn a ~

Chương 502 – Trí kế vô song

“Rầm!”

Phòng thiêu thi, khi đầu một cái đầu cá ngát lớn đập lên tấm thớt, miệng Vương Thiết Trụ trực tiếp biến thành hình chữ “O”.

Đầu cá còn lớn hơn cả nồi, miệng rộng, tám sợi râu.

Khá lắm, nấu đầu cá phải dùng đến hai cái nồi lớn.

Vương Thiết Trụ cẩn thận quan sát, giật mình kinh hãi nói:
“Gia, con cá ngát tinh này sẽ không phải là cái con ở hồ Động Đình kia chứ?”

“Như vậy mà người cũng nhận ra được à?” Tần Hà hơi cảm thấy ngoài ý muốn.

“Gia, Thủy tộc tuy lớn, nhưng số lượng cá ngát thật sự lợi hại chỉ đếm được trên đầu ngón tay, khí tức này nói ít cũng là đại yêu ngàn năm, ngoại trừ nó không còn ai.” Vương Thiết Trụ nói.

“Ừ...”

Tần Hà đáp một tiếng, nằm xuống trên đệm chăn, vắt chân nằm, không lên tiếng.

Đánh đánh giết giết nửa buổi tối, thu hoạch không ít thi thể, coi như là việc vui lớn.

Nhưng mà tâm trạng của Tần Hà, lại không thấy vui vẻ bao nhiêu.

Bởi vì bị người mưu hại.

Cái tên khốn kiếp A Kỳ Na kia, là một nhân tài, nhẹ nhàng như mèo liên hệ với cổ ma bên trong thiên lao.

Điểm này, e là ngay cả Thẩm Luyện cũng không ngờ tới.

Như vậy có thể thấy được, lực lượng ẩn núp của A Kỳ Na ở Kinh thành khẳng định là không chỉ có mấy người trên mặt nổi kia.

Mấu chốt nhất là, hắn ta còn biết lợi dụng Ngụy Vũ là có thể dẫn mình vào hũ.

Cái gì gọi là chuyên nghiệp?

Cái này liền gọi là chuyên nghiệp.

Không ra tay thì thôi, vừa ra tay liền tính toán cục diện chặt chẽ.

Hơn nữa còn có thể điều động nhiều yêu ma quỷ quái như vậy.

Nói không chút khách khí là, hắn ta thối lên kèn lệnh “đồ long”.

Lại nói về thiên lao kia.

Không hổ là vật cổ Thiên đình để lại.

May mà Tần Hà trước thời hạn thăng cấp cái xẻng đen thành xẻng hỗn độn, bằng không nói ít cũng phải vây khốn ở bên trong ba, năm năm.

Đến lúc đó mới đi ra, món ăn cũng đã nguội.

Xem như có xẻng hỗn độn trong tay, Tần Hà cũng phải đập mạnh gần nửa canh giờ mới đánh vỡ được một góc khốn trận thiên lao, thoát khỏi giam cầm mà ra.

Tay đều phải ê mỗi.

Một cái xẻng tính là tám mươi mà nói, cmn cũng có thể mua lại Di hồng viện.

(Xẻng đập phát ra tiếng bang bang, gần giống: tám mươi (Ba shi). Nghĩa lỏng còn có nghĩa là giá cả.)

Đây chính là lý do Tần Hà buồn bực.

Quả thực đã thắng.

Thắng nhờ thực lực.

Nhưng cũng đã thua.

Thua tại tính toán.

Việc này giống như là người ra cửa biết có người sẽ mưu tính người, nhưng người tràn đầy tự tin không thềm để ý chút nào, kết quả đến nơi, đập hụt một cước mới phát hiện.

Khá lắm, cái hồ kia đào sâu có thể nổi thẳng đến Địa phủ.

Người tổn mất bao nhiêu công sức mới bò ra ngoài, suýt chút nữa đã chịu thua thiệt lớn.

Mặc dù cuối cùng hoàn thành phản sát, thế nhưng cái cảm giác khó chịu kia vẫn không thể tiêu tan.

A Kỳ Na không hổ là đệ nhất cao thủ Địch quốc, bất kể là thực lực hay là mưu kế, có thể nói là thiên hạ vô song.

Điều hấn ta tính sót duy nhất, hoặc là hấn ta xem như biết được cũng không thể làm gì, chính là thực lực của mình.

Cho nên khi A Kỳ Na đồng ý tự nằm lên lò đốt xác, Tần Hà không chút do dự đồng ý cho hắn ta thêm một giờ.

Người có thể khiến Tần Hà buồn bực, cách thức cùng lễ ngộ, tự nhiên cũng phải hơn người một bậc.

Chính là đáng thương đám yêu ma kia, hào hứng chạy tới chuẩn bị ăn bữa tiệc lớn, kết quả đụng phải Tần Hà đang đầy bụng tức giận.

Một xẻng đập chết một mảng lớn, những tên còn sống thì sợ bể mật, trong thời gian ngắn có thể sẽ e sợ không dám dòm ngó Kinh thành.

“Gia, đầu cá kho hay là hấp?” Lúc này, Vương Thiết Trụ cắt đứt dòng suy nghĩ của Tần Hà, nó nhìn cái đầu cá ngát to bự mà chảy nước miếng.

Cá ngát yêu, phò mã của Long vương Động Đình, uy chấn thế giới Thủy tộc không ai bì nổi, trước đây Vương Thiết Trụ từng được cha nuôi dẫn đi thủy vực Động Đình một lần.

Nghi thức lập phò mã của cá ngát yêu, phải nói là hoành tráng, uy vũ bất phàm.

Lại chẳng thể ngờ rằng.

Vòng phong thủy xoay chuyển, đường đường cá ngát phò mã, lại trở thành nguyên liệu nấu ăn trên thớt của mình.

Cái gì gọi là mệnh?

Cái gì gọi là vận?

Cái này liền là mệnh, cái này liền là vận.

Thời cơ đến thiên địa đều đồng lực, vận khứ anh hùng cũng khó tự do.

Đụng phải gia, một tên biến thái siêu cấp sâu không lường được, đáng đời người xui xẻo.

Kinh thành đại chiến, Vương Thiết Trụ xem toàn bộ hành trình, phải nói là gia thần vũ vô địch, cái xẻng đập liên tục, đập xong trực tiếp phóng hỏa đốt thi.

Bây giờ ở Kinh thành, Nam Minh Ly Hỏa xông thẳng lên trời, vẫn đang cháy bùng bùng.

Kỳ quan cổ kim, sợ rằng có thể so với đại chiến chinh phạt thời đại thần thoại.

“Một nửa nấu canh, một nửa hấp ớt băm.” Tần Hà trực tiếp phân phó, nói xong thì cời xuống túi vải vàng bên hông ném xuống đất một cái, nói: “Điều khắc một cái đầu cá ghép lên đi.”

Vương Thiết Trụ đổ ra xem xét, khá lăm, đây là không đầu thi của cá ngát yêu.

Tên gia hỏa này tu thành thân người đầu cá, ăn một khúc còn có thể đốt một khúc.

“Vâng, gia.”

Vương Thiết Trụ vội vàng đồng ý, sau đó chỉ huy Hôi Mễ Khâu phân công làm việc, một xử lý đầu cá chuẩn bị nấu nướng, một chuẩn bị nổi lò.

Ngay vào lúc Vương Thiết Trụ chuẩn bị đem không đầu thi cá ngát mang lên lò đốt xác, Tần Hà nói: “Thi thể này đốt ở cái lò bên cạnh kia đi.”

“Gia, dùng lò chính đốt không mau hơn sao?” Vương Thiết Trụ thắc mắc.

Phòng thiêu thi hiện tại bày ba đài lò đốt xác, ở giữa là lò đốt xác vốn có ở nơi này, hai đài còn lại đều là lò đốt xác bản đơn giản hóa.

Cá ngát yêu thân là đại yêu ngàn năm, nhất định sẽ khó đốt, hơn nữa trên thực tế Nam Minh Ly Hỏa thích hợp đốt đốt các loại như linh, ma, thi thể đã lâu hơn, đốt thi thể mới thì hiệu quả sẽ kém hơn không ít.

Thế là, thường ngày đều là dùng lò chính đốt, không dùng lò đốt xác bản đơn giản hóa.

“Lò chính giữ lại, lát nữa sẽ có người tới.” Tần Hà trả lời.

“Ai vậy?” Vương Thiết Trụ đầy mặt tò mò.

Tần Hà khẽ mỉm cười: “A Kỳ Na.”

Vương Thiết Trụ lập tức tròn tròn mắt.

Chương 503 – Vui cười giận mắ³ng

Thời tiết sắp sang thu, đêm nồng hơi lạnh.

Các chữ thiên, Yên Chi Đường.

Trong gian các lớn như vậy lại chỉ xếp đặt một bàn tiệc, không có đàn sáo vui tai, không có giai nhân hầu bên cạnh, cửa lớn đóng chặt.

Nhưng mà trên bàn tiệc là vui cười giận mắ³ng, cụng ly đôi chén, hết sức náo nhiệt.

Bốn người Thẩm Luyện, Đồ Bách Thú, Cung Thiên Hành, A Kỳ Na ngồi quanh bàn.

“Lão Thẩm, không phải ta nói ngươi chứ, trình độ tranh đấu này của ngươi cũng quá kém đi, một Ngụy Trung Lương là đã có thể dồn ngươi lưu đầy cửu biên, tự ngươi nói xem một chút, có mất mặt hay không?” A Kỳ Na nâng ly rượu chỉ hướng Thẩm Luyện, mặt đầy vẻ khinh thường, lắc đầu liên tục.

“Ngươi còn không biết xấu hổ mà nói ta.”

Thẩm Luyện vỗ bàn một cái, chỉ A Kỳ Na nói: “Nếu không phải là do ngươi gây chuyện, ta có thể bị Ngụy Trung Lương tóm bím tóc à?”

“Gây chuyện sao?” Sắc mặt A Kỳ Na càng khinh thường, nói: “Đó là năng lực ngươi không đủ, nếu không phải nhờ thủ hạ của ta gây rối một trận ở Kinh thành ngươi, Ngụy Trung Lương không chống đỡ được, có thể mời ngươi lần nữa rời núi à?”

“Ngươi mơ mộng xuân thu đi, ngươi hẳn phải là cảm ơn ta, là A Kỳ Na ta giúp ngươi mới có thể trở về làm Chỉ huy sứ lần nữa.” Nói đến cuối câu, A Kỳ Na vỗ ngực hai cái, trên mặt biểu hiện ra vẻ: ngươi là đồ ngu ngốc.

“Xem ngươi có năng lực chưa kìa, mấy tên mật thám phé vật kia của ngươi, là ta lừa dối đến bọn họ thôi.”

Thẩm Luyện xem thường uống một hơi cạn sạch rượu trong ly, tiếp đó chìa năm ngón tay ra bắt đầu chỉ đích danh: “Liễu Trường An, Hoàng Kiến, Hoàng Vũ Lăng, Kim Tam Hà, Hoàng Hữu Thư, Bàng Cao Phi, Cam Đồ Cát... Đều rõ ràng giống như con chấy trên đầu hòa thượng, chờ đấy, chốc nữa ta sẽ xào một mẻ bọn họ, để cho người đặc ý.”

“Ày, hóa ra người cũng biết à?” Ánh mắt A Kỳ Na hơi hơi mở to, đặt ly rượu xuống, nghi ngờ nhìn về phía Cung Thiên Hành, nói: “Lão tứ người mật báo à?”

Cung Thiên Hành ợ hơi rượu, lập tức chỉ lên trời thề: “Trời đất chứng giám, ta chưa từng nói gì.”

“Khoan đã, vậy mà các người lại âm thầm có một chân?”

Đồ Bách Thú mang vẻ mặt khiếp sợ nhìn Cung Thiên Hành cùng A Kỳ Na, tiếp đó chỉ vào A Kỳ Na rồi nói với Cung Thiên Hành: “Lão tứ, hẳn là người xấu đấy!”

“Cái gì gọi là người xấu?” A Kỳ Na gạt ngón tay của Đồ Bách Thú ra, đưa tay khoác vai Cung Thiên Hành, phản bác: “Cái này chúng ta gọi là tình nghĩa an đặt, nhìn dáng vẻ này của hai người, xem như các người không tin lập trường an đặt ta, cũng phải tin tưởng nhân phẩm của ta chứ?”

“Nhân phẩm của người?!” Thẩm Luyện cùng Đồ Bách Thú đồng thời mở to mắt với vẻ không thể tưởng tượng nổi, hai người đồng thanh: “A phi!!”

“Người cũng xứng nói ra hai chữ nhân phẩm?”

“Lúc đó khi hộ tống Cao Ly phi cống thân hồi triều, kẻ nửa đường rình coi vị kia tắm có phải người hay không?”

“Vò rượu ngon ba trăm năm kia của ta biến thành nước cũng là do người làm, người nói người uống thì uống, uống xong người tốt xấu cũng rót lại cho ta chút rượu bình thường cũng được, người cmn rót nước?!”

“Đúng vậy, lúc giết bạch mao người vì cướp công, cố ý không cho ngựa chúng ta ăn thức ăn tốt, ta đã trông thấy!”

“Còn nữa, người cmn luôn cướp quần chúng ta đi mặc, một sợi lông cũng không muốn nhỏ.”

“Không sai, nói mời chúng ta uống rượu cả mấy thập niên, tới tận hôm nay cũng chưa thấy người mời, đều là chúng ta bỏ bạc ra mời người, người cái tên vắt cổ chày ra nước!”

“...”

Hai người giống như thuộc lâu lâu liệt kê ra một loạt, xem như liệt cả quần lót A Kỳ Na ra.

A Kỳ Na không chống đỡ được, vội vàng nói sang chuyện khác: “Ta đây gọi là đại trượng phu không câu nệ tiểu tiết, dáng vẻ này của các người, chính là ghi nhớ chuyện chút chuyện con con thóc mục vùng thối, không phải ta xem thường các người, nhưng nếu không phải có Thanh Ngu Đại Tiên che chở các người, lúc này bằng hiệu của Phi Ngu Vệ người đã phải đổi thành Âm ảnh Bát bộ của ta rồi.”

“Không phải là người cũng dựa vào tứ đại tiên gia cùng Hồ tộc mới đi ngang được à, người đặc ý cái rắm.”

“Nói hươu nói vượn, ta chưa từng cầu tứ đại tiên gia cùng Hồ tộc, là bọn họ tự đặt cuộc.”

“Nói giống như là chúng ta đã từng cầu Thanh Ngu Đại Tiên vậy, chuyện này nếu bàn kỹ ra, Thanh Ngu Đại Tiên còn là quan thiêu thi của Phi Ngu Vệ ta đây, thuộc về ta quản.” Đồ Bách Thú mặt đầy vẻ kiêu ngạo, vỗ ngực.

“Uống rượu của người đi, Thanh Ngu Đại Tiên đã có thực lực lục địa thần tiên, vẫn còn tham luyện hồng trần không chịu đứng ngoài, cái này gọi là không giảng võ đức ~”

“...”

Bốn người thi nhau phun nước miếng, đập bàn giẫm lên ghế.

Nếu biết, đây là người đứng đầu hai cái Xưởng vệ lớn nhất Đông thổ đang tụ họp.

Không biết, còn tưởng rằng đây là bọm nhậu trên đường phố đang khoác lác.

Quãng thời gian vui vẻ náo nhiệt luôn trôi qua rất nhanh, thấm thoát, phu canh thành gõ lên đồng la, một canh giờ đã trôi qua.

Cảnh tượng náo nhiệt dần dần lắng xuống, A Kỳ Na bụng ly rượu lên, mỉm cười nói: “Trước khi đi còn có thể gặp mặt lại

vị an đặt một lần, A Kỳ Na đời này không còn nuối tiếc, ân oán đã qua, đều ở trong ly.”

Nói xong, A Kỳ Na uống một hơi cạn sạch.

Ba người Thảm Luyện liếc nhìn nhau một cái, cũng nâng lên ly rượu uống cạn một hơi.

A Kỳ Na thấy vậy, cười to đứng dậy: “Rượu này uống thật sướng khoái, các ngươi từ từ uống, ta đi trước một bước.”

Nói xong, hắn ta dứt khoát quay người rời đi, không có bất cứ lời dặn dò gì.

Thảm Luyện chậm rãi đặt ly rượu xuống, chợt nhớ tới cái gì, hướng về phía bóng lưng A Kỳ Na sắp ẩn vào trong đêm tối nói to: “Tốt xấu ngươi cũng nên thanh toán tiền rượu một lần đi chứ.”

“Ra cửa quên mang bạc, kiếp sau có cơ hội nhất định sẽ bù lại, ha ha ha ha ha ~” Từ chỗ sâu trong đêm tối truyền tới tiếng cười vang của A Kỳ Na.

Thảm Luyện và Đồ Bách Thú liếc nhìn nhau một cái, đồng thời tức giận ném cái ly ra ngoài.

“Đồ vất cổ chày ra nước!”

....

“Hắt xì ~”

Phòng thiêu thi, thịt cá lên bàn, Tần Hà đang ăn ngấu nghiến đột nhiên hắt hơi một cái.

“Gia, ngươi sao vậy?” Vương Thiết Trụ kỳ quái hỏi, thân thể của gia, hoàn toàn không có khả năng bị cảm lạnh, cái hắt hơi này tới một cách vô duyên vô cớ.

“Hình như là có người đang nói xấu sau lưng ta.” Tần Hà hít mũi một cái, nghi ngờ trả lời.

Nói xong hắn dường như nhớ tới cái gì đó, vội vàng cầm lấy cuốn sổ nhỏ thần kỳ, nghĩ thầm xem phải chăng là do có người nào đó nhắc tới mình ở trước mặt tượng thần của mình?

Trước kia từng có chuyện như vậy, không có biện pháp, trước mặt thần linh chúng sinh đều bình đẳng, có vài người cầu

nguyện cầu nguyện, không cần thận liên nói ra lời trong lòng. Bụng lên chén ăn cơm, đặt đĩa xuống chửi mẹ, chẳng phải thứ tốt lành gì.

Nhưng mà lần này vừa lật giở ra, ánh mắt Tần Hà lập tức sáng lên.

Hắn lại nhìn thấy đạo sĩ cùng hòa thượng.

Ôi!

Mị lực đáng chết đến không còn chỗ xếp đặt của mình, ngay cả Cự tử Đạo môn cùng Phật môn cũng đều bị khuất phục.

Cái này rau má.... Nhất định phải cho phần thưởng a!

Chương 504 – Cho phần thưởng lớn

Cái này gọi là phần thưởng mang tính khích lệ.

Tín ngưỡng Thanh Ngưu Đại Tiên nhất định phải truyền bá, củng cố.

Hiện tại mặc dù miếu Thanh Ngưu Đại Tiên nở hoa khắp nơi, nhưng phần lớn là dân chúng bình thường bái, đoàn thể tu luyện cũng tập trung vào môn đồ Thanh ngưu môn đồ Thanh ngưu hoặc là một ít người có thực lực không quá mạnh.

Chiến lực cao cấp, đặc biệt là chiến lực xuất thân thể lực siêu nhiên, gần như không có.

Không có biện pháp, thời gian quá ngắn ngủi.

Xuất thân từ thể lực siêu nhiên, kẻ nào cũng là mắt cao hơn đầu, chân cứng đều không nhanh nhẹn, không thể quỳ xuống.

Muốn bọn họ vượt qua chướng ngại tâm lý để, uốn gối quỳ xuống đất cầu nguyện, độ khó không phải lớn bình thường.

Mà Tần Hà thì sao, tiêu hao cực lớn.

Công đức kim thân, công đức hồn thân, truyện đạo thụ nghiệp, hô phong hoán vũ, cái nào cũng đều hao tổn cực nhiều công đức.

Không quan tâm kiếm bao nhiêu cũng đều không đủ dùng.

Nhất là công đức kim thân cùng công đức hồn thân, cảng biển a, một cấp phải luận đến trăm vạn công đức.

Mà hiện tại, cánh cửa đột phá đã mở ra.

Một là đệ tử quan môn của Pháp Thiền đại sư chủ trì Kim Quang Tự, một là đại đệ tử thủ tịch của Lăng Vân Quan.

Thân phận không có vấn đề, tác dụng làm tấm gương sáng tuyệt đối chắc hẳn cũng là tiêu chuẩn.

Chính là không biết bọn họ gặp phải vấn đề khó khăn gì, nguyện lực cầu nguyện lại hết sức cấp bách.

Nói không chừng chính là gặp phải yêu tà đang chạy trốn về phía bắc.

Nhưng suy nghĩ cẩn thận lại thì không đúng lắm, nếu bọn họ gặp phải yêu ma thì làm gì còn có thời gian bái đại tiên.

Mang theo lòng hiếu kỳ, Tần Hà cảm ứng một chút khởi nguồn công đức phát ra.

Ánh mắt hần tức thì sáng lên.

Vậy mà lại là một điểm nguồn công đức mới tinh.

Vị trí tại một chỗ cách phía bắc Kinh thành chừng hơn trăm dặm.

Tám chín phần mười là đạo sĩ cùng hòa thượng xây dựng tượng thần trước, hoặc là treo tượng thần sau đó bái lạy.

Nói không chừng còn xây miếu, nếu không không có cách nào giải thích được điểm công đức mới này.

“Ôi đậu xanh ~”

Nghĩ tới khả năng này, chút khó chịu trong lòng Tần Hà kia lập tức đã hóa thành mây khói, miệng cười toét ra.

Thượng đạo như vậy, nhất định phải cho phần thưởng, phần thưởng thật lớn, phần thưởng đủ để chấn động thiên hạ.

Về phần chút va chạm nhỏ trước kia, đó đều không đáng là gì, người phát đại tài, không thể tính toán nhỏ nhặt, không thể không phóng khoáng.

Suy tư trong chốc lát, Tần Hà búng tay, liên tiếp bắn ra sáu phần thưởng.

Đầu tiên là các loại cảm ngộ, kinh nghiệm đột phá ngoại kinh, mỗi người cho một bộ.

Cái thứ này tiêu hao công đức ít nhất, hiệu quả nhanh chóng thấy rõ, là lựa chọn tốt nhất để tăng lên thực lực, bốn chữ, hàng đẹp giá rẻ.

Tiếp đó là công pháp tăng lên thể chất và trụ cột tu luyện, hóa long cốt, vẫn là đồng thời cho cả hai người.

Hóa long cốt: Đây là một môn bí thuật nhuận cốt, luyện tập thuật này, long cốt của ngài sẽ tinh khí như rồng, vô cùng mạnh mẽ.

Long cốt là chỉ xương sống của người, sau khi đạt được tinh khí như rồng, bất kể là tu nội kinh hay là tu pháp lực, đều cho trợ lực rất tốt.

Ngoài ra cho thêm đại hòa thượng một bản Thiết đầu công, đạo sĩ một bản Kim cương thôi.

Toàn bộ đều truyền thụ cấp bậc đại thành, trực tiếp kéo đầy.

Chỉ bằng những thứ này, đừng nói là kẻ có thiên tư trác tuyệt như đạo sĩ cùng hòa thượng, dù là người bình thường, cũng có thể cũng có thể đẩy đến nội kinh đỉnh phong.

Hai người tiêu hóa một chút, đột phá tới ngoại kinh là không có bất kỳ vấn đề nào.

Bí thuật Hóa long cốt kia, trước đây còn có thể trực tiếp khiến cho nội kinh cùng pháp lực của Tần Hà song song nhảy thẳng đến hơn trăm năm.

Mặc dù đạt đến tới hóa cảnh và cấp bậc đại thành có chênh lệch, nhưng cũng đã đủ.

Pháp truyền đi, rất nhanh công đức đã có đáp lại.

Đạo sĩ cống hiến hơn chín mươi công đức, hòa thượng cống hiến hơn một trăm công đức.

Về phương diện cống hiến công đức này, thực lực càng mạnh, càng thành kính thì càng đóng góp nhiều công đức.

Người bình thường rất khó vượt qua mười, người tu luyện khó vượt qua trăm, nếu cao hơn, thì chứng minh lòng cầu nguyện hết sức mãnh liệt, hết sức thành kính, hoặc là thực lực siêu mạnh.

“Gia, thế nào?”

Vương Thiết Trụ thấy tâm tình Tần Hà đột nhiên tốt lên thì vô cùng khó hiểu, vừa rồi tuy rằng giọng điệu của ra vẫn rất bình tĩnh, nhưng rõ ràng sắc mặt khá căng, lúc này rõ ràng đã thay đổi tâm trạng.

“Không có chuyện gì, đi mở cửa đi.” Tần Hà cười cười.

“Mở... Mở cửa?” Vương Thiết Trụ hơi sửng sốt.

Tần Hà cất cuốn sổ nhỏ thần kỳ đi, nụ cười trên mặt càng sâu, nói: “Khách quý tới cửa.”

Vương Thiết Trụ lập tức bừng tỉnh, vội vàng đi mở cửa.

Cửa vừa mở ra, A Kỳ Na vừa lúc đứng ở cửa, trên người hắn ta thoang thoảng mùi rượu, nhưng sắc mặt lại không có một tia ngưng trọng nào, ngược lại còn tỏ ra vô cùng bình thản, ánh mắt hắn ta rơi vào trên thân Hôi Mễ Khâu, cười nói: “Hóa ra còn có tiên gia tới nương nhờ, xem ra ta thua không hề oan a.”

“Sao không tự hợp thêm chút nữa, thật ra chỗ ta cũng không nóng vội đâu.” Tần Hà cũng cười, chỉ nồi canh đầu cá trên cùng đầu cá hấp ớt bằm trên bàn, nói: “Nếu không, ăn thêm một chút?”

“Không được, cá ngát vương Động Đình bởi vì ta mà chết, lại ăn thịt nó thì không nên.” A Kỳ Na khoan thai bước vào trong phòng thiêu thi, quan sát căn phòng không hề rộng rãi này, lại đi đến trước lò đốt xác chính, hỏi: “Hình Nô chính là nằm thiêu ở chỗ này?”

“Tại sao ngươi chỉ hỏi Hình Nô, An Ba Cốc, Nhĩ Mã Hồn, A Kỳ Ca đều là nằm thiêu ở đó, không phải bọn họ có cấp bậc cao hơn Hình Nô sao?” Tần Hà tò mò hỏi.

“Bởi vì trong bọn họ, chỉ có Hình Nô là bằng hữu của ta.” A Kỳ Na mỉm cười.

Tần Hà không cảm thấy ngoài ý muốn, hắn gật gật đầu, nói: “Bằng hữu của ngươi là một người đàn ông rất rắn rỏi, còn

sống bị đốt đi, nhưng người yên tâm, hấn đi rất bình thản.”

“Vậy ta an tâm.” A Kỳ Na gật đầu, nói xong hấn ta nhẹ nhàng nhảy lên một cái, lại trực tiếp nằm lên lò đốt xác, nói: “Tới đi, bắt đầu đi.”

Tần Hà đi tới đứng ở bên cạnh lò đốt xác, từ trên cao nhìn xuống đánh giá A Kỳ Na, hiểu kỳ nói: “Ta đã gặp qua không ít kẻ không sợ chết, nhưng kẻ không kịp chờ đợi giống như người, thật đúng là lần đầu tiên gặp được.”

“Sống có gì vui, chết có gì khổ sở, con người cuối cùng rồi cũng sẽ chết, giống như thuyền khách từ phương nam tới, có người xuống thuyền ở Dương Châu, có người xuống thuyền ở Từ Châu, có người xuống thuyền ở Kinh thành, tuy rằng hành trình có dài có ngắn, nhưng cuối cùng cũng phải xuống thuyền, không phải sao? Nếu tử vong là tất nhiên, là điểm cuối, vậy có gì cần phải e sợ nó, thế giới này người chết nhiều hơn người sống.” A Kỳ Na gồi đầu, vô thức nói nhiều hơn vài lời.

“Cái nhìn quá rộng mở, người đây là thuộc về có khuynh hướng tự sát.” Tần Hà phê bình nói.

“Tự sát, không không không?” A Kỳ Na lắc đầu, nói: “Sau tử vong còn có luân hồi, có luân hồi sẽ còn phải chịu nỗi khổ luân hồi, trên thực tế ta cho rằng, hư vô, mới thật sự là giải thoát.”

“Hư vô?” Tần Hà kinh ngạc nói: “Người đang chỉ hồn phi phách tán?”

“Không sai biệt lắm là ý tứ này.” A Kỳ Na nghiêm túc gật đầu, nói: “Thiên địa ức vạn năm, đến khi người không còn tồn tại nữa, người còn cảm nhận được đau khổ không? Không có, chỉ khi người còn tồn tại, người mới có thể cảm nhận được đau khổ, cho nên tồn tại, chính là nguồn gốc của đau khổ.”

“Người đây là thuộc về uất ức nghiêm trọng.” Tần Hà khẽ hít sâu một hơi, khá lắm, cái tên biến thái này nói câu nào cũng hướng về Địa phủ.

Càng máu chột là, người không biết nên nói thế nào để phản bác hấn ta.

“Người có bản lĩnh lớn như vậy, có phương pháp nào diệt hồn không?” A Kỳ Na nhìn về phía Tần Hà, trong ánh mắt lộ ra tia sáng kiên quyết.

“Người đừng hòng mơ tưởng.” Tần Hà quả quyết cự tuyệt, tiếp đó không nói thêm câu thừa thãi nữa, lấy Nam Minh Ly Hỏa nhóm lửa, còn tức giận mắng một câu: “Mau cút xéo cho lão tử!”

Tên gia hỏa này, có độc.

Toàn thân A Kỳ Na tắm trong ngọn lửa, hóa thành một tiếng thở dài: “Ai ~”

Chương 505 – Miệng nói tiếng người

Cùng lúc đó, nha thự Phi Ngư Vệ, Tinh lâu.

Từ trên Tinh lâu nhìn xuống, ngọn lửa màu xanh lam cháy rùng rục trong thành đã dần dần lụi tắt, chỉ còn lại những tia lửa nhỏ lấp lờ lúc sáng lúc tối trong gió đêm.

Trăng tròn đã vượt qua lưng trời, vẩy ánh sáng màu bạc khắp nơi, ánh sáng chiếu ra Đại Vận Hà với những sóng nước lấp lánh.

Bên bờ nước, luồng khói xanh từ lò hỏa táng thành đông lượn lơ bay lên, theo gió phiêu tán.

Thẩm Luyện mặc một bộ trường bào màu trắng thuần, nhìn về phía nước sông xa xa, chậm rãi nói: “Hắn đã được giải thoát.”

Đồ Bách Thú thở dài, nói: “Khi lòng trung thành của hắn bị nghi ngờ, hắn đã chết rồi, chỉ là bây giờ mới thiêu đốt mà thôi.”

Sau đó, là sự trầm mặc rất lâu.

Cho đến khi Quý Thành Lương sải bước lên lầu, ôm quyền nói: “Chỉ huy sứ đại nhân, thủ tịch đại nhân, các huynh đệ đều đã chuẩn bị xong, lúc nào động thủ?”

Đồ Bách Thú nhìn Thẩm Luyện một cái, trực tiếp nói: “Hiện tại liên động thủ, ngoại trừ một vòng người Liễu Trường An kia, tất cả những kẻ còn lại đều xử quyết tại chỗ, để bọn họ cùng bồi bạn A Kỳ Na lên đường.”

“Vâng.”

Quý Thành Lương lĩnh mệnh rời đi.

Chẳng bao lâu sau, phần lớn Phi Ngư Vệ xuất động, đăng đăng sát khí bắt đầu bắt người khắp nơi.

Chỉ cần nghiệm chứng đúng thân phận, bất kể có phản kháng hay không thì quay đầu đều là một đao, cả tòa Kinh thành lớn như vậy nhất thời đầu người lặn lông lốc.

“Ngụy Vũ đi đâu rồi, đến giờ vẫn chưa xuất hiện?”

Nhìn xuống ánh đuốc chập chờn giống như những ngôi sao lấp lóe bên dưới, Cung Thiên Hành tò mò hỏi.

Thẩm Luyện hơi mỉm cười, nói: “Không cần lo lắng cho hần, sáng sớm ngày mai nhất định sẽ thấy người.”

...

“Hươu nai đi đến đâu thành đường đến đó, hươu nai tha linh chi ngâm trong miệng, đi qua núi cao đi dưới rừng tùng, sáu nước phong thần làm cao quan...” Giờ khắc này, ở một nơi nào đó phía bắc Kinh thành, Ngụy Vũ đang vui vẻ đắc chí ngâm nga tiểu khúc, dắt con bê đi trên đường lớn.

Đối với hần mà nói, một đêm này vừa nguy hiểm lại vừa rất kích thích, lại còn rất hả giận.

Cơn bức tức trong lòng đã tan hết, suy nghĩ thông suốt, Ngụy Vũ cảm giác, không bao lâu nữa mình sẽ có thể đột phá đến nhị phẩm.

Tức thì, hần cảm thấy tâm trạng mình càng tốt hơn.

Theo đó, hần nhìn con bê cũng thấy thuận mắt hơn.

Trước kia con bò này từng hất móng với mình, nhưng không sao, xem ở việc hôm nay nó thượng đạo như vậy, còn xả phân đúng lúc như vậy, tha thứ cho nó.

Suy cho cùng nó cũng chỉ là một con bò mà thôi, thân là đại quan nhân Phi Ngư Vệ, thực sự không cần phải chấp nhật với một con súc vật.

Như vậy rất tôn hại phong độ.

“Vèo vèo ~”

Ngay vào lúc này, đột nhiên có tiếng xé gió lao tới.

Ngụy Vũ tập trung nhìn kỹ, chỉ thấy phía cuối đường, bụi mù cuộn cuộn, yêu khí ngất trời.

Hắn giật nảy mình, vội vàng rời đi đường chính, chui vào trong rừng cây bên cạnh.

Chẳng mấy chốc, bụi mù cuộn cuộn đã tới.

Cẩn thận nhìn kỹ, lại mấy con hồ ly dẫn đầu, đằng sau là đội ngũ yêu tộc chồn vàng, chó sói, rắn, nhím, chuột xen lẫn, con nào cũng chạy thực mạng, giống như là có thứ cực kỳ kinh khủng đang đuổi giết phía sau bọn chúng.

Đội ngũ từ đường lớn chạy lướt qua, cuốn lên bụi đất tung bay.

Mấy con hồ ly dẫn đầu rõ ràng cảm nhận được sự tồn tại của Ngụy Vũ, nhưng chúng nó không rảnh bận tâm, chúng cũng không có ý định dừng lại hoặc là dò xét, nhanh chóng liếc qua một cái rồi cấp tốc đi xa.

Thực ra.... Bọn chúng chính là tay sai đi theo sau Hồ yêu.

Yêu ma đồ long thất bại, Tần Hà đại sát tứ phương, giá liền yêu hồ thực lực cường hãn chạy như bay thoát thân, để lại những tay sai có thực lực kém xa bọn chúng, đám tay sai này cũng chỉ có thể dựa vào chân chạy một nhọc bôn ba trở về Bắc Nguyên.

Lúc tới nhanh như điện chớp, lúc về chạy gãy chân, bi thảm.

“Nhiều tộc đến từ Bắc Nguyên như vậy, tình huống gì đây?”
Ngụy Vũ trợn to hai mắt.

Hắn biết Kinh thành xảy ra chuyện, bởi vì vừa rồi đại hòa thượng cùng đạo sĩ đã nói yêu ma tề tụ, nhưng cụ thể là có chuyện gì xảy ra, hắn không rõ ràng.

“Khẳng định là đồ long thất bại, bọn chúng đang chạy trốn.”
Lúc này, con bê mở miệng trả lời một câu.

“Là vậy à.” Ngụy Vũ gật đầu.

Nhưng mà ngay sau đó, một người một bò đồng thời cứng đờ, chậm rãi nghiêng đầu qua, ba mắt nhìn nhau, tiếp đó “A”, “Di” hai tiếng đồng thời phát ra.

Ngụy Vũ chỉ vào con bê, kinh hoàng đến mức cả bàn tay đều run rẩy: “Người người người... Người vậy mà lại miệng nói tiếng người?!”

Con bê trợn to mắt bò, dáng vẻ ảo não nói: “Ai nha, không chú ý đã bại lộ rồi.”

Theo thực lực của con bê tăng trưởng lên, ngoại trừ việc chưa thể hóa hình, nó đã không khác gì với Vương Thiết Trụ, tiếng người, cũng không phải là thứ khó học gì.

Ở trong phòng thiêu thi, nó đã có thể mở miệng đối thoại với Tần Hà từ lâu.

Nhưng Tần Hà vẫn luôn dặn dò nó không nên lộ ra trước mặt người ngoài, rất dễ gây ra phiền phức.

Con bê vẫn luôn thi hành rất tốt, biết, nó là ngu yêu hai trăm năm, không biết, nó chính là một con bê bình thường.

Chẳng thể ngờ rằng, một câu thuận miệng trả lời lại khiến nó bại lộ.

Ngụy Vũ thấy vậy, trong lòng lập tức có một vọn con bê quái đang chạy như điên.

Tính sai!

Thanh Ngu Đại Tiên, pháp lực vô biên.

Hắn ta không phải kẻ tầm thường, thú cười của hắn ta sao có thể tầm thường được chứ?

Càng mấu chốt là, con bò này biết nói chuyện, điều này cũng thể hiện thực lực nó tất nhiên cũng sẽ không kém.

Không ổn, cực kỳ không ổn.

Nhìn con bê, Ngụy Vũ nuốt nước miếng một cái, chột dạ nói: “Cái kia... Người sẽ không đem chuyện hòa thượng cùng đạo

sĩ nặn tượng phân bò nói cho chủ nhân người chứ?”

Mắt bò của con bê xoay chuyển một vòng, nhếch miệng cười nói: “Người đoán xem.”

Ngụy Vũ nghe vậy, sắc mặt lập tức giống như là mở phùng nhuộm, lúc xanh, lúc trắng, lúc đỏ.

Trong lòng trực tiếp mắng chửi

Bò như chủ, bò, không phải bò tốt.

“Người người... Người muốn thế nào?” Ngụy Vũ luống cuống.

Ép đạo sĩ cùng hòa thượng dùng phân bò nặn tượng thần Thanh Ngưu Đại Tiên, vốn là hấn nổi hứng nhất thời, căn bản là không nghĩ quá nhiều, chỉ muốn hả giận một trận.

Vốn tưởng rằng người không biết quý không hay, kết quả bỏ lọt con bò này.

Xong con bê!

Nếu như Thanh Ngưu Đại Tiên truy cứu tới, có thể sẽ rất khủng khiếp.

Giờ khắc này Ngụy Vũ thậm chí còn có suy nghĩ muốn chết.

Sự chột dạ của Ngụy Vũ hoàn toàn bại lộ trong mắt con bê, miệng bò của nó càng toét ra, nói: “Nếu như người có thể làm cho ngưu gia ta hài lòng một việc, ta sẽ đảm bảo chuyện này hôm nay nát rữa trong bụng.”

“Chuyện gì?” Ngụy Vũ mặt đầy phòng bị.

Con bê chớp chớp mắt, nói: “Ta muốn cưới người.”

Chương 506 – Trung thành

Sao di chuyển rất nhanh, trời tờ mờ sáng.

Dưới những tia nắng ban mai buổi sớm, vương triều Đại Lê nghênh đón bình minh đầu tiên sau tai kiếp.

Mặc dù kim long khí vận vẫn rất suy yếu, nhưng so với việc sắp sửa tan vỡ như lúc trước, đã là khá hơn không ít.

Bến Tùng Lâm, nơi vắng vẻ nhất trên bến tàu, Vương thần toán mở cửa ra, bó lại ống tay áo, sau đó từ từ tháo miếng vải đen che mắt xuống, lộ ra một đôi mắt có nhiều tròng trắng, ít tròng đen, đón lấy tia nắng ban mai buổi sớm, nhìn xung quanh.

Gần một năm qua đối với Vương thần toán mà nói, có thể tính là gặp xui xẻo lớn.

Trước kia tính thiên tính địa, không chỗ nào không tính, ngay cả khi vận vương triều cũng dám tính toán, hiện tại lại phải rửa tay gác kiếm, phong quẻ cầu bình an.

Nguyên nhân không gì khác, chính là vì nhiều lần bị sét đánh.

Trước trước sau sau, tổng cộng Vương thần toán đã bị sét đánh bốn lần.

Ông ta vốn có đôi mắt không được tốt đã thật sự biến thành người mù, nửa năm qua ông ta tìm kiếm danh y khắp nơi, hao tổn rất nhiều công sức, cuối cùng cũng có một chút hiệu quả.

Ngoại trừ uống thuốc và kim châm cứu, mỗi ngày vào lúc tia nắng ban mai vừa hé, ông ta sẽ cởi xuống vải che mắt, để cho đôi mắt tổn thương tắm sương sớm đất trời, chữa thương khỏi tật.

Đến khi sắc trời sáng rõ, nhất định phải mang lên vải che mắt để tránh cho đôi mắt bị ánh sáng mạnh làm tổn thương.

Trải qua hai tháng, hiệu quả thấy rõ.

Sương sớm cuối hè đầu thu là êm dịu nhất, thích hợp để ôn dưỡng nhất.

“Lạch bạch lạch bạch ~ ~”

Lúc này, Vương thần toán chợt nghe thấy tiếng bước chân truyền tới từ cách đó không xa.

Từng bước từng bước, từ xa đến gần.

Vương thần toán thấy hơi hiếu kỳ, đảo mắt nhìn sang.

Dù sao, nhìn gì cũng là nhìn.

Ông ta nhìn thấy trên con đường lát đá trên bến tàu phía xa có một người thanh niên trẻ tuổi mặc trang phục của Phi Ngư Vệ,

nhưng có một điều quái lạ là, trên vai người trẻ tuổi lại có một con bò đang ngồi.

Không sai, chính là một con bò, một con bê to khỏe.

Hai vó chống lên trên vai, chính là đang ngồi trên vai người nọ.

Con bò cao hơn người, ngẩng cao đầu, vô cùng đắc ý.

Vương thần toán thấy vậy, dụi dụi mắt, lại xác nhận lại một lần nữa, sau đó lắc đầu thở dài, lại đeo miếng vải đen lên.

Đêm qua hơi đậm khí lạnh, xem ra không thích hợp để luyện mắt.

Thậm chí đã nhìn ra ảo giác luôn rồi.

....

“Ồ ó o ~”

Tiếng gà gáy vang xuyên qua tia nắng sớm, tuyên cáo một ngày mới đã tới.

Lò hỏa táng thành đông, trong đầu Tần Hà chiếu ra màn biểu diễn rời bóng cuối cùng của tối hôm nay, như ảo như thật, đó là cuộc đời của A Kỳ Na.

“A Kỳ Na” trong tiếng Địch có nghĩa là “chó”.

Địch tộc ra đời và phát triển trong vùng núi sông hẹp dài, phía bắc tới sông Tunguska, phía nam tới vùng Đóa Nhan Tam vệ, là một dân tộc săn bắt và đánh cá.

Đã là thợ săn, tất nhiên sẽ cực kỳ coi trọng chó.

Cho nên ba chữ “A Kỳ Na” không hề mang nghĩa xấu, ngược lại, đây là một cái tên mang sự tán thành cùng kỳ vọng cực cao của quý tộc trong bộ lạc dành cho nô lệ.

A Kỳ Na xuất thân nô lệ, cũng như vậy, người mang danh nô lệ này không mang khái niệm giống như một nô lệ bình thường không có thân tự do.

Nô lệ không phải là thân phận, mà là một loại quan hệ thuận theo, có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục cùng chủ nhân.

Trong nội bộ Địch tộc, chỉ có đứa trẻ từ nhỏ lớn lên cùng với chủ nhân, mới có tư cách làm nô lệ.

Cho nên ở Địch quốc, hai chữ “nô tài” không chỉ không bị người ta ghét bỏ, mà còn thi nhau theo đuổi.

Thay bằng một từ khác có thể sẽ dễ hiểu hơn – tâm phúc.

Có thể ở tự xưng một tiếng nô tài trước mặt chủ nhân, chính là vinh dự cực cao, người bình thường hoàn toàn không có tư cách này.

A Kỳ Na, là nô lệ của Địch Vương.

Thời điểm Địch tộc phụ thuộc vào Đại Lê, A Kỳ Na tuân theo sự sắp xếp của Địch Vương, gia nhập Phi Ngư Vệ.

Lịch luyện mười năm ở Phi Ngư Vệ, hắn ta từ một thiếu niên với khí khái hào hùng, từng bước trở thành tinh nhuệ có thể một mình đảm đương một phía, thực lực cũng là lớn mạnh vượt bậc.

Mười năm, hắn ta đi khắp núi sông trên Đông thổ, gặp được vô số người, còn cùng ba người nổi bật của Phi Ngư Vệ là Thẩm Luyện, Đồ Bách Thú, Cung Thiên Hành kết thành một khối, kết nghĩa thành huynh đệ, kề vai chiến đấu, lập được vô số chiến công, thậm chí còn có một lần được Hoàng đế Đại Lê khen thưởng, có thể nói là tiền đồ vô lượng.

Nhưng vào lúc này, Địch Vương theo cha khởi binh.

Chuyện khiến người ta cảm thán đã xảy ra.

Địch Vương mười năm không hề gặp mặt lại một lần, thậm chí còn cắt đứt thư từ qua lại, chỉ dựa vào một phong thư mỏng manh, đã triệu hồi A Kỳ Na từ Phi Ngư Vệ về phương bắc.

A Kỳ Na cũng không có một chút do dự nào, lập tức buông bỏ địa vị, tiền đồ cùng với tình nghĩa với ba vị huynh đệ ở Phi Ngư Vệ, trở thành phản đồ, phản tặc nhất định phải giết của Phi Ngư Vệ.

Phải biết, khi Địch Vương theo cha khởi binh, thế đơn lực bạc, tộc nhân chỉ có hơn ngàn, mà binh mã của Đại Lê ở Liêu Đông có chừng hơn mười vạn, hơn nữa còn mang uy thế đại thắng giặc Oa.

Có thể nói là binh hùng tướng mạnh, tướng tài tụ tập.

Cục diện như vậy, đâu chỉ là cử tử nhất sinh, hoàn toàn có thể nói là lấy trứng chọi đá, được ăn cả ngã về không.

Nhưng A Kỳ Na vẫn tuân theo lời gọi của chủ nhân, thay đổi lập trường.

Đó chính là lòng trung thành, lòng trung thành khắc ở sâu trong xương tủy của hắn ta.

Địch Vương ban cho hắn cái tên “A Kỳ Na”, có thể nói là người cũng như tên.

Chương 507 – Sự nghi ngờ là thanh đao giết người

Chuyện sau đó sẽ không nhiều lời nữa, sau khi Địch tộc khởi binh, đánh đến đâu thắng tới đó, càng đánh càng mạnh, A Kỳ Na làm theo Phi Ngư Vệ sáng lập ra Âm ảnh Bát bộ, đảm nhiệm đại thống lĩnh Âm ảnh Bát bộ, phụ tá Địch Vương nam chinh bắc chiến, thành lập Địch quốc hiện tại.

A Kỳ Na công lao to lớn, thụ phong Tả độc hầu.

Nhưng mà cây cao hơn rừng, gió ắt quật ngã.

Công cao chán chủ, quân chủ nghi ngờ.

Giống như Phi Ngư Vệ, Âm ảnh Bát bộ tại Địch quốc cũng là một nơi kim đâm không lọt, vẩy nước không thấm, không thấy bóng dáng của bọn họ, nhưng không chỗ nào là không có bọn họ.

Rất nhiều năm sau đó, A Kỳ Na vẫn là A Kỳ Na kia, nhưng bên người Địch Vương lại có nhiều nô tài đến mức không thể đếm hết.

Trước kia khi A Kỳ Na lập công, Địch Vương khen thưởng đều dựa vào tâm tình, có lúc thưởng, có lúc không thưởng, có lúc thưởng lớn, có lúc thưởng nhỏ.

Dần dần, theo Âm ảnh Bát bộ càng ngày càng lớn mạnh, ban thưởng của Địch Vương cũng đã thay đổi, nếu như A Kỳ Na

lập công, nhất định có khen thưởng, hơn nữa phần thưởng chắc chắn sẽ tương xứng với công lao của hấn ta.

Người ngoài nhìn vào sẽ chỉ thấy là Địch Vương thưởng phạt phân minh.

Nhưng ở trong lòng A Kỳ Na, việc này còn khó chịu hơn là trừng phạt mình, Địch Vương đã không còn là Địch Vương khi xưa, hấn ta bắt đầu có băn khoăn lo ngại, hấn ta không còn lựa chọn sự tin tưởng nữa.

Sự tình chuyển biến xảy ra khi A Kỳ Ca dẫn quân nhập quan gặp phải thất bại thảm hại, mà người còn mất tích một cách không thể giải thích.

Vũ Anh Quận vương A Kỳ Ca cũng không phải là người bình thường, hấn ta là phụ tá đặc lực, cũng là em trai ruột của Địch Vương, là lực lượng nòng cốt giúp Địch Vương ngồi trên đại vị vững vàng.

Hấn ta có thể chết, nhưng lại không thể chết một cách không rõ ràng.

Nếu như không rõ ràng, mọi sự nghi ngờ sẽ hướng về phía A Kỳ Na.

Bởi vì A Kỳ Na cùng A Kỳ Ca đã từng có mâu thuẫn, mà mâu thuẫn này cũng gần như là chuyện công khai.

Sau khi A Kỳ Ca vô cớ mất tích, nội bộ Địch quốc thi nhau nghị luận, mũi mâu đều chỉ hướng A Kỳ Na, nghi ngờ là A Kỳ Na thông đồng Phi Ngư Vệ, tiêu diệt A Kỳ Ca.

Bởi vì A Kỳ Na trước kia chính là Phi Ngư Vệ, hơn nữa còn từng kết nghĩa với Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ Thẩm Luyện.

Trong triều đình và dân chúng Địch quốc, tin đồn và lời chửi rủa hết đợt này lại đến đợt khác.

Cứ như vậy, Địch Vương xem như còn tín nhiệm A Kỳ Na, thì trong lòng cũng sinh ra hạt giống nghi ngờ.

Vì vương, vì quân chủ, đều là kẻ cô độc, chưa bao giờ thực sự tin tưởng ai.

Bởi vì trước mặt lợi ích đầy đủ, cái gọi là trung thành cũng chỉ là lợi ích chưa đủ để phản bội mà thôi.

Một khi hạt giống nghi ngờ đã gieo xuống, nó sẽ sinh trưởng mạnh mẽ giống như cỏ dại.

Cuối cùng, Địch Vương hạ chỉ, yêu cầu A Kỳ Na điều tra kỹ án A Kỳ Ca mất tích.

Thế là, liền có chuyến xuôi nam lần này của A Kỳ Na.

Nhưng A Kỳ Na cũng không có đi điều tra tung tích của A Kỳ Ca, bởi vì hắn ta biết A Kỳ Ca đã chết, điều tra một người chết không có một ý nghĩa nào cả.

Hắn ta lấy tín niệm phải chết, phát động đồ long.

Trước tiên hắn ta cùng cỏ ma đạt thành giao dịch, vừa dễ vừa lừa gạt lợi dụng cỏ ma kéo Tần Hà vào thiên lao, lại lợi dụng thiên lao vây khốn Tần Hà.

Dưới một loạt thao tác, hắn ta đã gần đạt đến thành công cuối cùng, sự cố duy nhất, chính là hắn ta đã tính sai sự biến thái của Tần Hà.

Tần Hà phá trận mà ra, đại sát tứ phương, cũng cắt đứt đường sống của A Kỳ Na.

Nhưng điều thực sự làm cho A Kỳ Na ngoan ngoãn nhận lấy cái chết cũng không phải là thực lực của Tần Hà, mà là do sự nghi ngờ của Địch Vương.

Trung thành, là bờ biển trong lòng A Kỳ Na, cũng là bến cảng neo đỗ thuyền tâm linh của hắn ta.

Khi thuyền mất đi bờ biển, chìm đắm chỉ là vấn đề thời gian.

Đúng như lời Đồ Bách Thú đã nói, khi lòng trung thành của A Kỳ Na bị nghi ngờ, hắn ta đã chết, chỉ là đến bây giờ mới thiêu đốt mà thôi.

Đền chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Khuất Nguyên thẳng thắn can gián Sở vương xua đuổi, Nhạc Nghị tiêu diệt Tề bị Yên Quân ngờ vực; Tướng hiền không hối hận phó trợ quốc nạn, trung thần không lựa chọn cây lành đổ lại; Rìu đốn củi bị trộm mất luôn nghi ngờ lảng giềng, sự nghi ngờ là thanh đao giết người.”

Phản thưởng: Thuật đẳng vân giá vũ.

Chương 508 – Cười mỗi miệng

Thuật đăng vân giá vũ: Thuật pháp lăng không đến từ thời đại thần thoại, học tập thuật này, ngài có thể cười mây lướt gió, ngao du chín tầng mây.

Chú thích: Thuật này chính là pháp thuật chân nguyên cảnh, phạm phu tục tử không thể tu luyện.

Tần Hà vừa xem xét liền khẽ cười nhẹ.

Hơi Cao hứng một chút.

Pháp thuật này tuyệt đối là pháp thuật tốt, đăng vân giá vũ, ngao du chín tầng mây, tiêu dao tự tại.

Có thể bay mới gọi là thần tiên.

Không thể bay, có nói nhiều thêm nữa thì cũng chỉ là chạy dưới đất.

Nếu không sao gọi là lục địa thần tiên chứ.

Nói là thần tiên, thật ra thì vô cùng phù phiếm, nếu so sánh với dã tiên thì không khác gì với lươn ngắn chề trạch dài, thần tiên chân chính, thời đại mạt pháp há có thể sinh ra.

Thuật đăng vân giá vũ, bất kể là tính thực dụng hay là đẳng cấp, đều có thể khiến năng lực Tần Hà nhảy vọt lên một bậc.

Về phần tại sao là chỉ cao hứng một chút, không phải Tần Hà không hài lòng, mà là một đêm này, hắn thực sự đã cười đến mỗi miệng.

Đêm qua tới đều lão yêu ma lão quỷ quái làm hại một phương, đốt kẻ nào cũng cho phần thưởng không tồi.

Quỷ thi tướng quân cho một bản 《Bách biến thần binh》.

Bách biến thần binh: Thuật pháp biến hóa binh khí đến từ thời đại thần thoại, học tập thuật này, thần binh của ngài có thể thiên biến vạn hóa, là pháp thuật thiết yếu khi giết người diệt khẩu, vu oan giá họa.

Chú thích: “Thuật này chỉ có thể thi triển khi phối hợp với thần binh, sau khi bách biến, uy năng thần binh sẽ có trình độ hạ xuống khác nhau, hãy thận trọng khi thi triển.

Ác linh tàu biển cho một bản 《 Thuật huyền tức 》 .

Thuật huyền tức: Thuật pháp biến hóa khí tức đến từ thời đại thần thoại, học tập thuật này, ngài có thể bắt chước hơi thở và mùi của kẻ khác, lấy giả đánh thật.

Cá ngát yêu cho một bản 《 Thuật huyền âm tị thủy 》 .

Thuật huyền âm tị thủy: Bí thuật bất truyền đến từ Thủy tộc, học tập thuật này, ngài sẽ có được năng lực tị thủy.

Chú thích: Thuật huyền âm tị thủy cần luyện hóa huyền âm chi thủy mới có thể thi triển.

Ngoài ra còn có ba tên cự ma, hơn mười yêu ma quỷ quái, tổng cộng cho các loại thuật pháp như 《 Di hoa tiếp mộc 》 , 《 Kim Cương La Hán công 》 , 《 Tử tiêu thần lôi công 》 , 《 thuật lạc lôi trung cấp 》 , 《 thuật rèn trung cấp 》 , 《 thuật tạo mộng cao cấp 》 .

Còn có hai viên quy nguyên đan, một viên thăng dương đan, hai viên kim tủy đan, một bộ nhiếp phách châm, một sợi khí hỗn độn, đồng bông tuyết, bí ngân, huyền kim, thủ ô ngàn năm,...

Đây là một đêm bội thu siêu cấp, rục rở đủ loại, nhiều đến xem không hết.

Kim Cương La Hán công là bí công Phật môn, đã thất truyền từ lâu.

Tử tiêu thần lôi công là bí công Đạo môn, cũng đã thất truyền từ lâu.

Thuật rèn trung cấp cùng thuật tạo mộng cao cấp không cần nhiều lời, thăng cấp, phối hợp với khí hỗn độn cùng với các vật liệu như kim thiết, cái xẻng đen lại có thể thăng lên một bậc, chỉ chờ Tần Hà đột phá chân nguyên cảnh.

Tuy nói Tần Hà là lục địa thần tiên, nhưng suy cho cùng vẫn là phàm thể, vẫn thuộc về phạm vi phàm thể cảnh, chưa chân chính tiến vào đại đạo tu chân.

Theo lý thuyết cửu phẩm chính là phạm thể cảnh đỉnh phong, nhưng Tần Hà bị Thiên đạo áp chế, hoàn toàn không thể tìm được thời cơ để đột phá.

Hiện tại, nghiêm chỉnh mà nói hẳn đã là ngoại kinh thập tam phẩm phạm thể cảnh, cộng thêm pháp tu thập nhị phẩm phạm thể cảnh, kinh pháp song tu.

Đã vượt qua phạm thể cảnh, nhưng không cách nào đột phá phạm thể cảnh.

Rèn thân binh tiêu hao cực kỳ lớn, lần trước Tần Hà suýt chút nữa đã không chống nổi.

Lần này tất nhiên là phải đợi đến sau khi đột phá tới chân nguyên cảnh thì mới có thể bắt tay vào làm.

Trong các loại vật phẩm, quy nguyên đan, kim tủy đan tương tự với bồi nguyên đan và tủy tủy đan, nhưng hiệu lực và tác dụng mạnh mẽ hơn không chỉ mười lần, cho dù ở chân nguyên cảnh cũng là đan quý hiếm có.

Thăng dương đan là bảo đan mà chủng loại âm linh hoặc là người tu luyện dương nguyên lực có thể sử dụng, sau khi uống, có thể giúp thực lực đại tăng người tu luyện tăng mạnh, có thể giúp chủng loại âm linh ngưng tụ ra dương thân, so sánh với mấy loại trước còn trân quý hơn.

Nhiếp phách châm, tổng cộng có chín châm, có thể trấn yêu trấn thi trấn linh, so sánh với đỉnh đóng quan tài mà Tần Hà dùng, đó chính là khác biệt một trời một vực.

Trong các loại thuật pháp, bách biến thân binh là thuật pháp biến đổi vũ khí, từ nay về sau, cái xẻng đen sẽ có thể biến hóa thành bất kỳ một loại vũ khí nào, binh khí có trong mười tám loại binh khí nó có thể biến đổi, mà mười tám loại binh khí không có, nó cũng có thể biến đổi.

Khuyết điểm duy nhất là uy năng sẽ bị giảm xuống một trình độ nào đó, nhưng việc này đối với Tần Hà cũng không coi là gì.

Thuật huyền tức, sau khi học tập thuật pháp này, Tần Hà đã không chỉ là khó phân biệt thật giả qua vẻ bề ngoài, mà thậm chí là cả khí tức cũng là giống nhau như đúc, lại còn thêm binh khí nữa.

Thực sự là một tổ hợp vô thượng để giết người cướp của, vu oan giá họa.

Thuật huyền âm tị thủy, pháp thuật thuộc loại bất hack khi chiến đấu dưới nước, mặc dù cần có nước huyền âm mới có thể thi triển, nhưng việc này không phải là vấn đề, cá ngát yêu không chỉ công hiển ra thuật tị thủy, mà còn công hiển chí bảo của Động Đình Long Cung — huyền âm quỳ thủy.

Đây là một bộ, đầy đủ.

Cuối cùng là Di hoa tiếp mộc.

Di hoa tiếp mộc: Bí thuật Vu môn đến từ thời đại thần thoại, học tập thuật này, ngài có thể lĩnh ngộ được một phần áo nghĩa của “Di thuật”.

Thông qua học tập Tần Hà hiệu được, tại thời đại thần thoại “Di thuật” là một loại thuật pháp cực kỳ lớn.

Nghiêm chỉnh mà nói, di hình hoán ảnh, độn thủy, độn thổ đều thuộc về phạm trù “Di thuật”.

Nó sở dĩ lợi hại, là bởi vì Di thuật đã chạm đến ranh giới pháp tắc “không gian”.

Đây hoàn toàn là một cấp bậc cao đến không thể tưởng tượng được.

Dĩ nhiên, Di hoa tiếp mộc không lợi hại đến vậy, bởi vì nó vền vẹn chỉ là chạm đến, còn xa mới đạt tới cấp bậc thông hiểu.

Nhưng đối với Tần Hà hiện tại mà nói, cấp bậc cao hay thấp gì đó không quan trọng.

Quan trọng là, có bí thuật này, trận đại chiến đồ long này, sẽ còn chưa kết thúc.

Cách ngôn nói thế nào?

Lẽ nghĩa coi trọng việc có đi có lại, có đi mà không có lại là bất lễ!

Yêu ma quỷ quái bị giết đến sợ chết khiếp, nhưng những kẻ đầu tên ngụy Thiên đình kia thì sao?

Không chào hỏi tiếng nào đã gây ra động tĩnh lớn như vậy, một tòa Kinh thành rộng lớn bị chết đi mấy ngàn người, vô số

sợ chết khiếp. tiếng kêu than dậy trời đất.

Kinh thành, là địa bàn của Thanh Ngu Đại Tiên, đây hoàn toàn là không hề coi Tần Hà ra gì.

Ngụy Thần rất hống hách ngạo mạn, Tần Hà rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

Chuyện này, chưa xong.

Chương 509 – Kim tửy đan

Có điều tức giận thì tức giận, muốn thu thập đám Ngụy Thần kia vẫn phải bàn bạc ra biện pháp trước.

Giống như cốt ma hạ giới lần trước, sau khi thù xong ba tên cự ma rơi xuống đất cũng không có rôi bóng biểu diễn, bị Thiên cơ che phủ chặt chẽ, cho nên Tần Hà vẫn chưa có tin tức gì về vị trí hiện tại của Thiên đình.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến việc hẩn suy đoán.

Cự ma từ trên trời giáng xuống, tựa như vắn thạch, như vậy cơ bản có thể khẳng định, Thiên đình chính là trôi nổi ở trên trời.

Vị trí cự thể không rõ, nhưng hẩn là rất cao, hơn nữa tốc độ rất nhanh, nếu không khó mà sinh ra dị tượng thiên thạch từ trên trời bay xuống.

Người ta đồn rằng trời có chín tầng, người phàm chỉ thấy được một tầng mà thôi.

Tần Hà có hai kỹ năng có thể bay vọt lên chín tầng trời.

Một là đẳng vân giá vũ, một là Thê Vân Tung.

Nhưng kỹ năng trước thì phải đến chân nguyên cảnh mới có thể tu luyện và thi triển, kỹ năng sau thì không thể nói là nó thoải phòng, mà là câu: có thể vượt qua chín tầng trời, hiển nhiên là phàm thể cảnh thì không đủ.

Kỹ năng này khi Tần Hà đánh chết cốt ma đã từng thử qua.

Thê Vân Tung: Học tập thuật này, nhảy lên một cái, ngài có thể vượt lên chín tầng trời.

Đây cũng là vấn đề của cảnh giới, hơn nữa còn có yêu cầu cao hơn thuật đăng vân giá vũ.

Về phần đột phá cảnh giới, lại bị Thiên đạo áp chế.

Như vậy liền thành một nút thắt.

Cho nên muốn giết tới Thiên đình, căn bản là không có đường.

Nếu không lên nổi, vậy thì khiến bọn họ đi xuống.

Trước đó đánh dấu hơn một trăm nhân đạo yêu tiên bị Ngụy Thần Thiên đình hạ “khí Thần sứ”, hiện tại có thể dùng tới rồi.

Nhất định cho bọn họ một niềm vui bất ngờ thật to.

Nghĩ tới đây, Tần Hà trực tiếp ném hai viên kim tủy đan mới vừa tới tay vào trong miệng.

Không quan tâm đánh nhau với ai, cái thứ thực lực này.

Tất nhiên là càng cao càng tốt.

Kim tủy đan vào miệng, trong nháy mắt đã hóa thành hai luồng đan nguyên màu vàng từ cổ họng chui xuống bụng, lại từ trong bụng tản ra, thông qua kinh mạch chảy khắp toàn thân, không giống với tẩy tủy đan tẩy đi dơ bẩn trong thân thể người, kim tủy đan là cường hóa và xây dựng lại.

Chỉ qua thời gian mấy hơi thở, tất cả kinh mạch khí huyết trong cơ thể Tần Hà đều đã bị nhuộm thành màu vàng kim, đom đóp kêu vang, còn có ánh chớp lấp lóe đang di chuyển không ngừng.

Chúng đang nhanh chóng vỡ vụn rồi xây dựng lại cực nhanh, tiếp đó lại vỡ vụn, lại xây dựng một lần nữa, tuần hoàn qua lại.

Sau mỗi một lần gây dựng lại, kinh mạch và khí huyết liền sẽ to khỏe vững chắc thêm một phần, kinh khí cùng pháp lực chảy bên trong, ầm ầm vang dội.

Như khe suối nhỏ biến thành con sông, lại từ con sông trở thành sông lớn.

Thời gian không hết nửa nén nhang, kinh mạch khí huyết của Tần Hà đã được nở rộng ra gấp mấy lần, kim quang rạng rỡ, cẩn thận xem xét, phía trên còn có minh văn màu vàng có hình

dạng như nòng nọc nhỏ lúc ẩn lúc hiện, giống như là đang hô hấp vậy.

Đồng thời, thực lực của Tần Hà cũng nhảy ra một bước dài.

Ngoại kinh thập tam phẩm thăng tới thập tứ phẩm.

Pháp lực thập nhị phẩm thăng tới thập tam phẩm.

Mà đây vẫn còn chưa kết thúc.

Kim tủy đan, cho dù đặt ở thời đại thần thoại cũng không phải là đan dược tầm thường.

Hiệu lực cực mạnh.

...

Ngay vào lúc Tần Hà đang tích cực chuẩn bị.

Đại nội Hoàng cung.

“Liễu Trường An, người thật to gan, lại dám vu cáo hãm hại Ngụy Trung Lương!” Hoàng đế Sùng Chính mới đăng cơ mấy tháng thả tấu chương trong tay xuống, chỉ vào Liễu Trường An đang quỳ rạp trên đất lạnh lùng quát mắng, trên mặt đầy vẻ tức giận.

Không giống với vẻ bề ngoài, thời khắc này hẳn ta đang bị nội dung trên tấu chương xung kích đến toàn thân rét lạnh, chỉ cảm thấy Càn thanh cung lớn như vậy lại giống như hầm băng, tay không tự chủ mà hơi hơi phát run.

Hắn ta cầm tấu chương trong tay, nói là tấu chương, không bằng nói là một quyển sách.

Phía trên dày đặc chi chít chữ, liệt kê mọi chuyện bất kể lớn nhỏ về những tội nghiệt tày trời của Ngụy Trung Lương thông đồng với Khách Thị Ba Ba làm ra khi hoàng huynh còn tại vị.

Dìm chết hai vị hoàng tử.

Độc chết hai vị công chúa.

Siết chết ba phi tử nghi ngờ có mang.

Thậm chí Khách Thị còn lệnh cho con cháu nhà mình ngày đêm giao cấu cùng cung nữ từng được hoàng huynh sủng hạnh, ý đồ mạo danh thay thế long tự.

Về phần Ngụy Trung Lương làm như thế nào để liên thủ cùng Khách Thị Ba Ba tai họa hậu cung, hãm hại trung lương, giả truyền thánh chỉ thì càng đếm không hết.

Mỗi một vụ, mỗi một việc, có chừng hơn trăm điều, Sùng Chính Hoàng đế đọc mà toát ra hơi lạnh.

Hắn ta vốn cũng đã không thích Ngụy Trung Lương, nguyên nhân rất đơn giản, Ngụy Trung Lương không phải là người của hắn ta, một triều thiên tử, một triều thần.

Nhưng không thích thì không thích, Ngụy Trung Lương vì Đại Lê xoay sở lương thực và lương bổng, hơn nữa còn lập được nhiều công lao.

Mấu chốt nhất là, Ngụy Trung Lương còn có công tòng long.

Hoàng huynh đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, là Ngụy Trung Lương dẫn theo quần thần ủng hộ lên ngôi, bản thân mới leo lên ngôi vị hoàng đế.

Hoàng đế Sùng Chính lại không tìm được lý do chèn ép Ngụy Trung Lương.

Trong các triều đại, công tòng long đều là công đầu, tùy ý giết công thần tướng hiền là chuyện chỉ có hôn quân mới làm.

Huống chi ở trước mặt mình, Ngụy Trung Lương vẫn luôn biểu hiện ra vẻ mặt mũi hiền lành, nịnh hót lấy lòng, cũng thu xếp cung đình ngay ngắn rõ ràng. Chỉ có hoàng tử tử tặc là có đôi câu oán hận ông ta, nhưng lại không nói ra bất cứ điều gì.

Trên tấu chương, từng vụ việc đều có thời gian, nguyên do, địa điểm, tên người, ghi chép vô cùng tường tận như là ghi chép cuộc sống thường ngày của đế vương.

Cho dù trong sổ này đã có phần lớn bị hủy diệt chứng cứ, nhưng muốn xác minh thật giả một phần trong đó cũng không khó, thậm chí còn không cần phái người đặc biệt đi kiểm chứng, tự Sùng Chính thuận miệng nói xa nói gần mấy câu là đã có thể biết được đại khái.

“Bệ hạ, những điều được viết trên tấu chương nếu có nửa điểm giả tạo, thần nguyện chịu hình phạt ngàn đao róc thịt.” Liễu Trường An lớn tiếng nói.

A Kỳ Na đã chết.

Khi xác định sự thật này, Liễu Trường An như gặp phải sét đánh.

A Kỳ Na mạnh đến cỡ nào, ông ta biết, đồ long là chuyện gì xảy ra, ông ta cũng biết.

Đồ long thất bại, A Kỳ Na khẳng định là phải chết, theo đó toàn bộ mạng lưới mật thám của A Kỳ Na bố trí ở Kinh thành cũng bị Thảm Luyện nhổ sạch tận gốc.

Đồng thời Liễu Trường An cũng biết, chắc chắn mình đã bị bại lộ.

Thế là trời vừa sáng, Liễu Trường An liền lập tức vào cung.

Ông ta chuẩn bị liều chết đánh một trận, cá chết lưới rách.

Vũ khí, chính là chứng cứ phạm tội có liên quan đến Ngụy Trung Lương cùng Khách Thị Ba Ba mà trước khi A Kỳ Na làm đại sự đã để lại cho ông ta.

Ông ta cả đêm không ngủ chỉnh lý chứng cứ phạm tội thành tấu chương, trời vừa sáng thì vội vàng vào cung, không dám trì hoãn dù chỉ một chút.

“Người thực sự nên bị ngàn đao róc thịt!”

Sùng Chính cầm phần đập tấu chương trên tay về phía Liễu Trường An, phần nô nói: “Người thân là ngoại thân, tại sao lại biết được nhiều chuyện bí mật trong cung đình như vậy, người rốt cuộc là ai?”

“Người đâu, mau bắt loạn thần tặc tử thù dật bịa đặt, đại nghịch khi quân này lại cho trảm, nghiêm hình tra hỏi.”

“Rõ!”

Rất nhanh, cửa lớn mở ra, mấy tên thân vệ vóc dáng lực lưỡng vọt vào, ghìm Liễu Trường An xuống.

Nhưng mà trên mặt Liễu Trường An cũng không xuất hiện vẻ sợ hãi, ngược lại là mặt đầy trán định, cất cao giọng nói:

“Thánh thượng, Ngụy Trung Lương mặt mũi hiền lành lòng dạ ác độc, an nguy của ngài trong một sớm một chiều, xin ngài mau chóng giết Ngụy Trung Lương, nếu không đến lúc hối hận thì đã muộn!”

“Mang xuống, mang xuống...” Sùng Chính không nhịn được cơn tức giận, phát tay quát to, đợi đến khi Liễu Trường An bị kéo đi xa, mới ngồi về long ý.

“Bệ hạ, tấu chương này nên xử trí như thế nào?” Dưới đường, một tên tiểu thái giám hầu quân thoáng nhìn lên nắm bắt dấu vết đánh giá Sùng Chính, rồi nhặt tấu chương dưới đất lên, nhẹ giọng hỏi.

Sùng Chính suy tư trong giây lát, nói: “Truyền ý chỉ của trẫm, Liễu Trường An thân là ngoại thân, nói xằng nói bậy vọng nghị cung đình, ý đồ không rõ, từ Ngụy Trung Lương chỉ định Phi Ngư Vệ khẩn cấp điều tra thân phận của hắn, đồng thời đưa tấu chương tới chỗ Ngụy Trung Lương với tư cách căn cứ tra xét, hạn trong vòng ba ngày phải tra rõ.”

“Rõ, bệ hạ.”

Tiểu thái giám lĩnh mệnh, nâng tấu chương bước nhanh rời đi.

Nhưng mà tiểu thái giám không biết, ngay vào khoảnh khắc y xoay người, trong mắt Sùng Chính lóe lên một tia sát cơ lạnh như băng.

Chương 510 – Trăng tròn

Sau đêm đồ long, bách tính nhanh chóng từ trong kinh hồn khôi phục lại.

Không quá ba ngày, phố xá đã khôi phục lại sự ồn ào náo động của ngày trước.

Đó chính là Kinh thành.

Bách tính Kinh thành đã từng trải qua rất nhiều chuyện, mấy ngàn năm vương triều hưng suy, chứng kiến nó dựng lên lầu cao, chứng kiến nó đón chào tân khách, chứng kiến nhà lầu đổ sập.

Bất kể là xảy ra chuyện lớn đến cỡ nào, không quá ba ngày tất cả đều sẽ trở thành dĩ vãng, trở thành đề tài nói chuyện trà dư tửu hậu.

Có lẽ nhà lầu đồ sập sẽ đập chết không ít người, nhưng dưới chân Hoàng thành, thứ không thiếu nhất chính là người.

Nơi này tập hợp một đám người sống thoải mái nhất trong thiên hạ, cũng tập hợp một đám người sống đề hèn nhất trong thiên hạ.

Thiên đường, địa ngục, nhân gian, ở nơi này có cả.

Hơn nữa còn thường là chỉ cách một vách tường.

Thành bắc, Thường Ôn thân mặc thường phục, chấp tay sau lưng đi trên đường lớn.

Mặc dù hắn ta không mặc Phi Ngự phục, nhưng vóc người hắn ta cao thẳng, khí vũ hiên ngang, vừa nhìn đã biết không phải dân chúng bình thường.

Người đi đường vội rút né tránh.

Thường Ôn dạo bước đi không có mục đích, yêu ma quỷ quái đồ long thất bại, Phi Ngự Vệ tôn thất không ít người, mấy ngày gần đây đang chiêu mộ từ các con em thế gia Phi Ngự bổ sung vào.

Thường Ôn lĩnh mệnh khảo hạch, vừa mới làm xong chuyện này.

“Bánh hoa quế, bánh hoa quế chính tông Tô Châu, Kinh thành chỉ có một nhà này, không có chi nhánh ~”

“Ăn ngon không đắt đây ~”

Đúng lúc này, từ xa đến gần, từ một tiệm điểm tâm trong góc đường vắng vẻ truyền tới tiếng rao hàng càng lúc càng rõ ràng của chương quỳ.

Thường Ôn nghe thấy tiếng rao hàng, thân hình hơi hơi ngừng lại, chuyển bước chân, đi về phía tiệm điểm tâm.

Chương quỳ trông thấy Thường Ôn, ánh mắt hơi ngưng lại trong một cái chớp mắt, cười nói: “Khách quan muốn gọi gì?”

“Bánh hoa quế chính tông.” Thường Ôn mặt không cảm xúc.

“Vậy ngài tới đúng chỗ rồi, thượng phẩm chính tông Tô gia, trong đây có ngọt, khách quan ngài có thể nếm thử một chút.” Chương quỳ đè thấp giọng nói.

“Bánh hoa quế này còn có vị đắng sao?”

“Nếu là hoa quế quanh năm ẩn trong bóng tối, mang nó làm bánh sẽ hơi mang vị đắng.”

Thường Ôn gật gật đầu, cảm ứng bốn phía một chút rồi hạ thấp giọng hỏi: “Có chuyện?”

“Long ngâm, mật lệnh.”

Chường quỹ chuyển tay một cái, từ ống tay áo rơi ra một mảnh giấy được gấp thành hình chiếc thuyền.

Thường Ôn lướt tay qua, tay áo phủ qua một cái, mảnh giấy kia liền biến mất không thấy, tiếp đó hắn ta khôi phục lại giọng điệu bình thường: “Vậy thì lấy hai gói đi, đã lâu rồi chưa ăn.”

“Tốt, hai gói bánh hoa quế chính tông, vừa ngọt vừa xốp giòn, mong ngài lại tới.”

Nhận lấy bánh hoa quế, Thường Ôn tăng nhanh bước chân, đi thẳng về nha thự Phi Ngư Vệ.

Đóng cửa mở ra tờ giấy gấp hình chiếc thuyền, chỉ thấy trên đó viết một hàng chữ: Pháp hội cầu phúc Trung thu, giết Ngụy Trung Lương.

....

“Liễu Trường An bị bắt?”

Lò hỏa táng thành đông, Tần Hà nghe Hôi Mễ Khâu báo cáo, lập tức từ trên đệm chần ngồi dậy.

“Đúng vậy, đại quan nhân.”

Hôi Mễ Khâu vội vàng gật đầu, nói: “Thẩm Luyện ra tay gần như nhỏ sạch tận gốc mật thám Địch Lỗ, Liễu Trường An bị bắt, cơ bản đều nằm trong dự liệu.”

Tần Hà hồi tưởng một chút, lại nói: “Trước đó không phải ngươi đã nói Thẩm Luyện tạm thời bỏ qua cho Liễu Trường An sao, làm sao đột nhiên lại bắt vậy?”

“Chuyện này... Hình như là không phải do Thẩm Luyện hạ lệnh bắt.”

Trên mặt Hôi Mễ Khâu nhất thời xuất hiện vẻ khó xử, thử tộc tuy nhiều, nhưng cũng có rất nhiều nơi không thể kiểm soát được, giám sát người bình thường không khó, nhưng nếu đi giám sát những cường giả ngoại kinh như Thẩm Luyện, trên căn bản cũng chỉ có thể dựa vào may mắn.

Cho nên tình huống cụ thể, Hôi Mễ Khâu cũng không thể nắm rõ.

“Lý do bắt là gì?” Tần Hà hỏi.

“Vọng nghị cung đình, ý đồ bất chính.” Hôi Mễ Khâu trả lời, còn nói thêm: “Đúng rồi, ông ta bị nhốt ở Nam trấn phủ ty.”

“Hả?” Tần Hà ngồi thẳng người.

Phi Ngư Vệ chia làm nam bắc Trấn phủ ty, bắc đối nội, nam đối ngoại, Bắc trấn phủ ty có chiếu ngục, Nam trấn phủ ty mặc dù không có chiếu ngục nhưng cũng có phòng giam.

Trước đây, lúc Ngụy Trung Lương dồn Thẩm Luyện đi đã bỏ nhiệm hai tên Trấn phủ sứ, sau khi Thẩm Luyện trở về làm Chỉ huy sứ, hai tên Trấn phủ sứ kia cũng không bị bãi bỏ, chỉ là bị đẩy ra ngoài rìa, cũng hoàn toàn bị tước quyền, nhưng bọn họ cũng không phải là người chết, bọn họ cũng có đội ngũ tự mình dẫn vào Phi Ngư Vệ.

Thay bằng một câu rõ ràng hơn chính là, đại lao Nam trấn phủ ty hiện tại không hề nằm trong tay Thẩm Luyện, mà nằm trong tay Ngụy Trung Lương.

Như vậy thì hơi kỳ lạ, Ngụy Trung Lương bắt Liễu Trường An?

Ngụy Trung Lương không có khả năng tự ý bắt Liễu Trường An, dù sao cũng là Binh Bộ Tả thị lang, quan to tam phẩm chỉ đứng sau Binh bộ Thượng thư, ở giữa nhất định phải thông qua Hoàng đế.

“Đại quan nhân, nhóm người bị chiếu ngục bắt đi kia đã có người cung khai, có lẽ là Hoàng đế đã biết được thân phận mật thám của Liễu Trường An, cho nên lúc này mới hạ lệnh bắt người. Về phần Ngụy Trung Lương trộn lẫn vào, có thể là vì cướp công chẳng. Tân Hoàng mới lên ngôi, vị trí của hắn ta cũng chưa vững chắc, hiện tại chính là thời gian cần có công lao.” Hôi Mễ Khâu trầm ngâm một lát rồi giải thích.

Tần Hà gật đầu, xem xét qua cũng cảm thấy có đạo lý, liền nói: “Tiếp tục điều tra đi.”

“Vâng.” Hôi Mễ Khâu gật đầu, xoay người rời đi.

“Gia, tại sao ngài chú ý đến Ngụy Trung Lương như vậy?”

Lúc này Vương Thiết Trụ lại tò mò hỏi, nó phát hiện ra, gia nghe cái gì cũng đều là thờ ơ, nhưng mỗi lần nghe đến Ngụy Trung Lương thì sẽ trở nên nghiêm túc hơn một chút.

“Nói như thế nào đây.” Tần Hà nhìn Vương Thiết Trụ, suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy là nên giải thích cho nó một chút thì tốt hơn, bèn nói: “Ngụy Trung Lương tuyệt đối không phải là thứ gì tốt, ông ta giống như một cây dây leo ký sinh quấn quanh trên cây đại thụ Đại Lê, hút lấy nhựa cây, đứng giữa kiếm lợi, trở nên càng ngày càng to khỏe.”

“Loại cây dây leo này nếu đặt ở trên cây bình thường thì tất nhiên là diệt trừ sớm càng tốt, nhưng vấn đề hiện tại là, bộ rễ của cây đại thụ Đại Lê này đã bị mục nát, chỉ dựa vào sức mạnh của thân cây thì hoàn toàn không thể đứng nổi nữa, toàn bộ đều nhờ vào cây dây leo ký sinh Ngụy Trung Lương này chống đỡ.”

“Nếu như chém đứt cây dây leo này, cây đại thụ kia cũng sẽ đổ.”

Vương Thiết Trụ cái hiểu cái không gật gật đầu, nói: “Ngụy Trung Lương quả thật có năng lực thu vét thuế ruộng, triều đình dụng binh cũng hoàn toàn là nhờ ông ta chèo chống.”

“Không chỉ là vấn đề thuế ruộng, đó còn là vấn đề cân bằng, người sống chú trọng một câu cân bằng âm dương, vương triều cũng như vậy.” Tần Hà lắc đầu, lại nói thêm.

Nhưng lần này hắn không chờ Vương Thiết Trụ hỏi thêm điều gì nữa, nghiêm mặt hỏi: “Đã chuẩn bị xong người giấy chưa?”

“Đã chuẩn bị đầy đủ hết.” Vương Thiết Trụ vội vàng gật đầu.

“Tốt, ngày mai trăng tròn, Thiên cơ chợt hiện, gia ta thu thập đám Ngụy Thần kia, người cùng Lamborgh trông nhà cẩn thận, chờ ta trở lại.”

“Gia, phải mất bao lâu ngài mới trở lại?” Vương Thiết Trụ hỏi.

“Ngấn thì bảy ngày, lâu thì nửa tháng.” Tần Hà trả lời.

Dừng một lát, hắn quay đầu nhìn về phía hoàng cung, lẩm bẩm một câu: “Chắc hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ?”

Chương 511 – Bích lạc thiên

Trời có chín tầng, đất có bát hoang.

Tầng trời thứ ba, gọi là Bích lạc thiên.

Trên Bích lạc, dưới Hoàng tuyền, chính là nói về tầng trời này.

Thời đại mạt pháp, tầng trời thứ ba đã là chốn đạo thiên cao nhất, trên đó tất cả mọi thứ đều đã vỡ nát.

Người phàm không thể trông thấy.

Người chỉ có thể trông thấy hai tầng trời phía dưới, tầng thứ nhất gọi là Vân Thiên, tầng thứ hai Trung Thiên.

Vân thiên là tầng trời mây cuộn mây tan, chim muông bay lượn.

Trung Thiên chính là tầng trời nhật nguyệt tuần hành, ngôi sao chuyển dời.

Chỉ có trên tầng trời thứ ba mới là chỗ ở của thần tiên.

Bích lạc thiên bởi vì có ráng mây xanh đầy trời nên được đặt tên như vậy, lên đến tầng trời này, có thể nhìn xuống mặt trời cùng trăng sao, địa cực bát hoang bên dưới.

Giờ khắc này, trên Bích lạc thiên, không thấy ráng mây xanh đầy trời đâu, chỉ thấy thiên tượng mờ tối, vẫn đục không rõ, nếu không có mặt trăng mặt trời phía dưới chiếu rọi lên, còn có thể nhầm tưởng nơi này là Âm tào Địa phủ.

Chính giữa màn trời u tối có một quần thể kiến trúc to lớn đang trôi nổi.

Kiến trúc cao lớn có thể xưng là kỳ quan, nếu muốn nhìn thấy đỉnh, nhất định phải ngược đầu nhìn lên.

Khí thế của nó cực kỳ khoáng đạt, kéo dài mấy chục đến trên trăm dặm, có tượng Phật bằng đá khổng lồ, có bảo tháp thiên

viện, có tượng thần Đạo tôn, có huyền đài tráng lệ, còn có từng khu cung điện.

Thậm chí còn có hang động, tổ bay cùng với đầm nước to lớn.

Nhưng mà điều vừa nhìn thấy đã giật mình là, tượng Phật bằng đá khổng lồ đã mất đầu, tượng thần Đạo tôn trực tiếp bị bỏ ra, huyền đài bể tan tành, thiên viện tráng lệ sụp đổ, chỉ còn sót lại đường viền góc cạnh là còn có thể nhận định được thịnh cảnh trước đây của nó.

Cung điện cũng là từng mảng lớn trở thành phế tích, đầm nước cạn khô.

Kinh khủng hơn vẫn là khu vực bên rìa quần thể kiến trúc, khoảng trống vụn vỡ như bị xé toạc lộ ra rõ ràng, gần như không có chỗ nào ngay ngắn, thậm chí trong đó còn có thể nhìn thấy dấu vết móng vuốt khổng lồ để lại.

Quần thể kiến trúc to lớn này, rõ ràng chỉ là một phần còn sót lại từ một quần thể kiến trúc to lớn hơn.

Chân tướng khiến cho người ta phải sợ hãi.

Giờ phút này trong quần thể kiến trúc, một tòa bên trong cung điện kim đỉnh coi như hoàn chỉnh.

Lờ mờ có hơn trăm vị Ngụy Thần, hoặc thân thể gầy nhom, hoặc hình dạng kỳ lạ, quái dị, hoặc là ủ rũ lượn quanh đang tè tụ, bọn họ vô cùng nóng ruột nhìn chăm chăm vào một cánh cổng Thiên môn to lớn.

Trong ánh mắt lộ ra vẻ đói khát.

Không sai, chính là đói khát.

Giống như ánh mắt của đám thợ săn trong bộ lạc đã ba ngày ba đêm không ăn không uống chờ đợi con mồi xuất hiện vậy.

Một canh giờ trước, ba tên cự ma do bọn họ hao tổn một cái giá rất lớn mới luyện chế được đã mang theo đại trận tiếp đón từ Thiên môn rơi xuống phạm giới, sau đó chỉ qua thời gian mấy chục hơi thở ngắn ngủi, khí tức của cự ma đã đồng loạt biến mất một cách quỷ dị mà không có dấu hiệu nào báo trước.

Giống như là ném hòn đá vào trong đầm sâu, không thấy gì nữa.

Trong kế hoạch, bọn chúng nên mở ra đại trận trong khoảng thời gian một nén nhang, sau đó tiếp đón phân thân chúng thần hạ giới.

Khí vận Đại Lê đã suy yếu, hiện tại chính là thời cơ đi săn kim long.

Nhưng hiện tại, đã một canh giờ trôi qua rồi mà vẫn không có động tĩnh gì.

“Xảy ra chuyện, chắc chắn là đã xảy ra chuyện rồi.”

Một người trung niên thân khoác huyền y, mặt mũi khô gầy khàn khàn nói, giọng nói giống như âm thanh phát ra khi cọ xát hai mảnh thủy tinh vào với nhau, nghe vào trong tai khiến người ta cảm thấy khó chịu như là trái tim đang bị bóp chặt vậy.

“Một canh giờ, trước giờ chưa từng có.” Một đầu đà người khoác cà sa, mặt mũi dữ tợn cũng lên tiếng.

“Nhất định là tên Thanh Ngu Đại Tiên kia đã giở trò quỷ!” Một lão già toàn thân bao phủ trong âm khí oán hận nói, còn nói thêm: “Lần trước chúng ta bày kế Liên loạn, chính là bởi vì có hắn nên mới không thể thành công.”

“Vậy hiện tại phải làm thế nào?”

“Ta thấy nên trực tiếp hạ giới luôn đi, mặc kệ hắn là Thanh Ngu Đại Tiên cái gì, một trăm tên cũng xóa sổ hắn!”

“Làm bừa, lấy chân thân hạ giới không phải là chuyện đùa, chỉ cần sơ sẩy một chút thì sẽ không về được nữa.”

“Có gì khác nhau à, kéo dài ở nơi này cũng là chờ chết.”

“...”

Người trung niên mặc huyền y mở miệng, chúng thần thi nhau hòa theo.

Vạn năm tuế nguyệt nhân gian trước đây, đạo tắc thiên địa vô cơ vỡ tan, chư thần đại chiến, tới tập tránh vào Thâm Uyên.

Theo đó Thiên đình cũng bị tan vỡ, tám chín phần mười chúng thần bị vãn lạc, chỉ có một số ít thành công tránh vào Thâm Uyên.

Kể từ ngày đó, thiên địa tiến vào mạt pháp.

Những người còn sót lại trong Thiên đình trong tuyệt vọng đã không ngừng tìm cách mở ra cánh cửa Thâm Uyên, nhưng không có kẻ nào ngoại lệ, tất cả đều thất bại.

Trải qua hai ngàn năm sau, những người còn sót lại ở Thiên đình không chịu đựng được thiên địa linh khí ngày càng cạn kiệt, lần lượt tọa hóa, vẫn lạc, chỉ còn dư lại hơn hai trăm người kéo dài hơi tàn trong hoang mạc ít ỏi linh khí.

Ngay vào lúc này, có người tìm ra được một con đường mới, lấy pháp môn của Ma môn cắn nuốt kim long khí vận kéo dài tuổi thọ, có thể duy trì luyện thể không bị sụp đổ, miễn cưỡng duy trì được cục diện.

Hơn trăm vị kéo dài hơi tàn sống sót kia, chính là Ngụy Thần hiện tại.

Chương 512 – Tiên duyên chột hiện

Bọn họ cũng không phải là chúng thần Thiên đình, mà chỉ là bộ hạ Thiên đình.

Hoặc là đã từng tu luyện thuật pháp kéo dài tuổi thọ, đã từng lấy được bảo vật có thể kéo dài tuổi thọ, hoặc là do thiên phú tuổi thọ của chủng tộc không kém.

Tóm lại, kẻ còn tồn tại chính là vương.

Linh khí thiên địa khô cạn, cho nên không thể đột phá kéo dài tuổi thọ, hiện tại vấn đề đặt ở trước mặt bọn họ không phải là đột phá cảnh giới, mà là làm thế nào để kéo dài tuổi thọ.

Trên thực tế, toàn bộ bọn họ đều đã tự chém một đao.

Một thân thực lực hoặc là tản đi, hoặc là phong ấn, chỉ duy trì ở vùng giáp giới của phạm thể cảnh và chân nguyên cảnh, lấy tiêu hao thấp nhất để duy trì.

Cắn nuốt kim long khí vận là pháp môn ma đạo, lại thêm tuổi thọ đã khô cạn, cho nên thời khắc này, bọn họ ai nấy cũng là

một bộ thân thể khô quắt, mặt mũi dữ tợn giống như quỷ đói.

Danh xưng Ngụy Thần, không chỉ là miệt xưng, mà càng là thực chất.

Kim long khí vận là niệm lực chúng sinh hội tụ ra, sau khi căn nuốt nó sẽ có được công hiệu che đậy Thiên cơ, kéo dài tuổi thọ.

Nhưng mà kim long khí vận hết sức cường hãn, chỉ có đợi đến khi nó đủ yếu mới có khả năng thu hoạch được.

Thời gian cách nhau thường rất dài, thường thường kim long khí vận của một đại vương triều thống nhất có thể chịu đựng đến trên ba trăm năm. Kim long khí vận của các chính quyền địa phương phân tách thì thời gian ngắn hơn rất nhiều, nhưng bởi vì chưa hội tụ đủ khí vận nên căn bản không đủ để ngưng thực.

Tình huống chỉ có hai chữ: Nạn đói.

Cho nên ngoại trừ ngủ say, Ngụy Thần chính là tìm trăm phương ngàn kế chế tạo ôn dịch, chiến loạn, nạn đói dưới hạ giới, để tăng nhanh tốc độ suy yếu của kim long khí vận.

Thiên đình vốn là trung tâm trật tự tam giới, sau một trận đại chiến, tất cả quy luật khách quan đều đã thay đổi.

Bộ hạ còn sót lại chiếm đoạt Thiên đình, tự phong thiên thần, lại làm chuyện nhiều loạn thế đạo, gieo rắc tai ương.

“Đủ rồi, tiết kiệm chút khí lực đi.”

Lúc này, một nam tử tóc trắng thân mặc chiến giáp, lưng đeo trường đao tức giận quở trách một câu.

Tóc trắng của y như thác đổ, khuôn mặt tối tăm, nhưng so với đám Ngụy Thần còn lại, đã là kẻ giống người bình thường nhất ở đây.

Toàn trường lập tức yên tĩnh lại, nam tử này, chính là Thiên đình chi chủ hiện tại, Thương Chiến.

Cũng là Ngụy Thần duy nhất còn có thể duy trì thực lực tại chân nguyên cảnh, trước khi tự chém một đao, thực lực của y vô cùng mạnh mẽ, từng tham dự trận đại chiến giữa các chúng thần, có thể xưng là Bán Thần.

“Hạ giới có Thanh Ngưu Đại Tiên, nhưng chúng ta có cự ma cùng rất nhiều yêu ma quỷ quái, kiên nhẫn chờ đợi, đừng làm ồn ào.” Ánh mắt Thương Chiến đảo qua thần tính và ma tính, mang theo sự áp bách cực mạnh.

Chúng Ngụy Thần thấy vậy thì không dám nói nhiều lời nữa, dẫn xuống lòng nôn nóng, kiên nhẫn chờ đợi.

Sau đó lại qua thêm hai canh giờ.

Ngay vào lúc chúng Ngụy Thần sắp sửa rối loạn lần nữa.

Bỗng nhiên!

Thiên môn trước mắt tỏa ra bạch quang sáng ngời, hiện rõ ba điểm trắng mờ mờ, tiếp đó càng lúc càng sáng.

“Hua....”

“Thiên môn cảm ứng được hơi thở cự ma ~”

“Tốt quá!”

“....”

Chúng Ngụy Thần lập tức hoan hô như sấm dậy.

Ngay cả Thương Chiến cũng là ánh mắt lóe sáng.

Khí tức cự ma biến mất có hai trường hợp, một là bị tiêu diệt, hai là bị cắt đứt liên hệ với Nam Thiên Môn.

Trước kia đã xuất hiện tình huống bị tiêu diệt một lần, nhưng chỉ bị tiêu diệt một tên, hai tên còn lại vẫn mở ra phát trận mở đường cho chúng Thần buông xuống, thành công đồ long.

Tình huống cắt đứt liên hệ thì xảy ra khá nhiều, Nam Thiên Môn là một bộ phận còn sót lại từ thời đại thần thoại, Thiên đình hiện tại chỉ có thể kích hoạt ra một phần uy năng của nó.

Trước đó cả ba cự ma đồng loạt cắt đứt liên hệ, có lẽ là do kết nối bị gián đoạn.

Thanh Ngưu Đại Tiên có mạnh hơn đi nữa thì cũng bị Thiên đạo áp chế, mạnh nhất cũng không thể vượt qua phạm thể cảnh đỉnh phong, tuyệt đối không có khả năng đồng thời xóa sổ ba tên cự ma.

Lại thêm việc hơn một trăm thần sứ hàng lâm được chúng Thần tuyển chọn trước đó cũng xuất hiện tình trạng đột nhiên

suy yếu, đến mức gần như sắp bị cắt đứt, cũng vào lúc này đồng thời khôi phục bình thường.

Như vậy gần như là có thể đưa ra kết luận, chuyện này có cùng một nguyên nhân.

“Không có chuyện gì xảy ra là tốt rồi.”

“Chỉ cần chờ pháp trận mở ra.”

“Nhanh thôi!”

“...”

Bầu không khí nhẹ nhõm nhanh chóng lan tràn ra, cảm xúc cực kỳ nóng ruột cũng trong nháy mắt băng tan tuyệt tẩn.

Nhưng ngay vào lúc này, dị tượng đột nhiên xuất hiện.

Chỉ thấy phía dưới Nam Thiên Môn, ánh trăng vốn đang sáng ngời lại đột nhiên trở nên ảm đạm xuống, hơn nữa còn có dấu hiệu chuyển dần sang đỏ.

“Chuyện gì xảy ra?”

Trên mặt chúng Ngụy Thần tức thì lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, mặt trăng máu treo trên bầu trời vốn là dị tượng của hạ giới, sẽ không xuất hiện trên Bích lạc thiên.

Thứ này, hoàn toàn không thích hợp.

Dị tượng!

Đó là thứ chỉ xuất hiện khi có thứ gì đó dẫn động Thiên đạo.

Bích lạc thiên kể từ khi Thiên đạo vỡ nát, đã không còn xuất hiện dị tượng nào nữa.

Chuyện cười, một đám Ngụy Thần tuổi thọ khô cạn, phải dựa vào đồ long kéo dài tính mạng, sớm đã bị Thiên đạo bài xích cùng vứt bỏ, có tài đức gì mà có thể dẫn động ra dị tượng chứ.

Mà hiện tại, dị tượng không chỉ xuất hiện, còn đang phát triển.

Chỉ thấy ánh trăng đỏ thẫm kia chậm rãi chuyển dời, dần dần lộ ra một vòng cung màu trắng ở bên rìa.

Chúng Ngụy Thần tập trung nhìn kỹ, lập tức tròn tròn đôi mắt.

Cái kia lại là, trùng nguyệt!

Cái gọi là trùng nguyệt, chính là hai vầng trăng chồng chéo.

Quả nhiên, sát sau đó, vòng cung màu trắng biến thành trăng lưỡi liềm, trăng lưỡi liềm lại biến thành bán nguyệt, cuối cùng hoàn toàn tách ra.

Một vầng trăng sáng màu bạc, một vầng trăng màu đỏ máu, treo ở phía dưới Nam Thiên Môn.

Không ngờ lại thật sự là trùng nguyệt.

“Song nguyệt đồng thiên, Thiên cơ vô hạn, thời không thác loạn, tiên cơ chợt hiện!” Có Ngự Thần kích động hô lên.

Nam tử trung niên mặc huyền y cũng hô lớn: “Truyền thuyết, khi thiên địa kết thúc mật pháp tiến vào tịch pháp, thiên địa sẽ chợt hiện một vật tiên duyên cuối cùng.”

“Thời đại tịch pháp tới?! ”

“Một tiên duyên cuối cùng?! ”

“ ... ”

Không chỉ hai người họ, chúng Ngự Thần còn lại cũng kích động.

Khi thời đại tịch pháp mở ra sẽ có một vật tiên duyên đột ngột xuất hiện, thuyết pháp này đã sớm bị chúng Thần nghe đến nát cả tai rồi.

Đồ long là duy trì tính mạng, đi đến vực mới thật sự là siêu thoát.

Đây là một tia hy vọng cuối cùng trong lòng Ngự Thần, không có ai biết được thuyết pháp này rốt cuộc bắt nguồn từ đâu, là do tự mình lừa mình, hay là nghe nhầm đồn bậy, nhưng tất cả mọi người đều kiên quyết tin tưởng nó.

Không gì khác, đây chính là hy vọng!

Bất kể là người hay là thần, đều khát vọng “hy vọng”, bởi vì nó vị thuốc duy nhất chống chọi tuyệt vọng.

Chúng Ngự Thần kích động, trong mắt Thương Chiến cũng bắn ra ánh sáng hy vọng.

Giờ khắc này, ánh mắt tất cả Ngự Thần đều nóng bỏng, bọn họ đồng loạt nhìn về phía sau Nam Thiên Môn, nhìn về cái hạ

giới mông lung mịt mờ kia.

Song nguyệt đồng thiên, tiên duyên chợt hiện, bất kể việc này là thật hay giả, nhất định phải thăm dò rõ ràng.

Ngộ nhớ là thật thì sao?

Nam tử trung niên mặc huyền y làm ra phản ứng đầu tiên, y chấp tay nói: “Chư vị thần hữu bình tĩnh đừng nóng vội, đợi ta tự mình hạ giới vì chúng Thần thăm dò rõ ràng.”

Vừa dứt lời, liền thấy y một bước nhảy vào trong Nam Thiên Môn, trong nháy mắt đã biến mất không còn bóng dáng.

Chúng Ngụy Thần thấy vậy, trên mặt đều hiện ra một vết kinh ngạc thoáng qua.

Cái tên khốn kiếp kia nơi nào là đi thăm dò, rõ ràng là đi cướp tiên duyên.

Còn nóng vội hơn cả khi!

“Một mình hấn thế cô lực cô, lão phu đi giúp hấn một tay.”

Theo sát phía sau, lão già âm u cũng hô lên một tiếng, cũng một bước tiến vào Thiên môn.

“Bản đầu đà cũng đi xem thử một chút.” Đầu đà cũng là không kịp chờ đợi.

“Ta đi!”

“Ta cũng đi!”

“...”

Có hai người dẫn trước, chúng Ngụy Thần sao còn có thể nhịn được nữa, thi nhau đi theo nhảy vào Nam Thiên Môn, lựa chọn lấy chân thân hạ giới.

Vẫn là câu nói kia, ngộ nhớ tiên duyên thật thì sao?

Người không đi thì sẽ bị người khác nhanh chân giành trước!

Tiên duyên tiên duyên, tại sao gọi là duyên?

Nếu tất cả mọi người đều có thì đã không gọi là duyên.

Duyên, là tranh giành lấy được!

Rất nhanh, qua thời gian không quá mười mấy hơi thở, trước Nam Thiên Môn vốn là bóng hình đông đảo, lập tức đã trở nên

trống rỗng.

Chỉ còn lại Thương Chiến cùng mấy vị Ngụy Thần cực kỳ yếu ớt còn do dự vì một khi hạ giới sẽ định trước là không thể về được.

Thương Chiến liếc nhìn qua bọn họ một cái, chau mày, cuối cùng y cũng một bước tiến vào Nam Thiên Môn, lựa chọn xuống hạ giới thăm dò rõ ràng.

Tiên duyên, cho dù chỉ có khả năng một phần vạn, cũng không thể bỏ qua.

Nhất định phải đánh cược một lần!

Chương 513 – Không tốt, mắc lừa rồi

Thương Chiến chỉ cảm thấy một mảnh sáng trắng ập tới, sáu giác quan nhất thời mất đi, thân thể bị một cỗ lực lượng vô cùng cường đại dẫn dắt, cấp tốc rơi xuống, thậm chí còn mơ hồ cảm nhận được cảm giác như bị xé toạc ra.

Cảm giác này khiến y cảm thấy cực kỳ khó chịu, tại thời đại thần thoại, y chưa bao giờ từng chịu cảm giác khó chịu như vậy.

Mà nay sau khi tự chém một đao, thực lực chỉ duy trì ở tầng một chân nguyên cảnh.

Cho nên ngay cả hạ giới cũng biến thành một việc khó khăn khi thế.

Cũng may cảm giác khó chịu này chỉ kéo dài thời gian mười mấy hơi thở, đến khi mở mắt ra thì đã đến hạ giới.

Một cỗ khí tức “hạn hán” đập vào mặt, không phải thiếu nước, mà là thiếu linh khí.

Bích lạc thiên cung, ít nhiều vẫn còn sót lại một chút linh khí, mặc dù nó ít ỏi đến không đủ dùng, nhưng so sánh với hoàn toàn không có, thì cảm giác cũng hoàn toàn khác biệt.

Hạ giới này, chính là “hạ hán”, đến một tia linh khí cũng không có.

Giống như sóng nhiệt từ lò lửa phun ra ngoài, vừa giống như gió thổi tới từ sa mạc rộng lớn, làm cho đáy lòng người ta không khỏi sinh ra cảm giác khô hanh.

Mở mắt ra, đây là một không gian hơi mờ tối.

Trước mắt là một mảng lớn màu trắng vàng, tập trung nhìn kỹ, lại là rất nhiều người giấy.

Những người giấy kia giống nhau như đúc, khuôn mặt tô má, trên mặt mang nụ cười, nhưng nụ cười này lại khiến cho người ta cảm thấy âm u lạnh lẽo.

Bên trong người giấy lấy cỏ khô lấp đầy, sắp xếp lộn xộn ở khắp bốn phía.

Trên đất là tạp vật chất thành đồng, có thanh gỗ ngắn ngang, còn có nhiều cây cối vừa bị chặt, trên đất có thứ gì đó màu đen thui lúi dỉnh nhóp nhép, giống như là hỗn hợp than đá và dầu hỏa.

Xa hơn nữa là một vòng cọc trận trập pháp tiếp dẫn, tựa như băng tinh, tạo thành một vòng lớn.

Bên ngoài vòng trập là ba người giấy có kích cỡ lớn hơn, tướng mạo của nó, lại cực kỳ giống cự ma.

Không chỉ là tướng mạo, ngay cả khí cơ cũng hoàn toàn giống cự ma.

Thấy cảnh tượng này, Thương Chiến chỉ cảm thấy một cơn ớn lạnh từ lòng bàn chân xộc thẳng lên trên đầu.

Cự là giả, mà khi cẩn thận cảm ứng người giấy, khí cơ của nó, vậy mà lại giống hệt như khí cơ của hơn một trăm nhân đạo yêu tiên ở Kinh thành, với tư cách vật dẫn được tuyển chọn để các phân thân chư Thần buông xuống, bọn chúng cũng là giả.

“Không tốt, nơi này là thiên lao!”

“Mắc lừa rồi!”

“Chúng ta bị đặt bẫy!”

“....”

Lúc này không cần Thương Chiến nhắc nhở, chúng Ngụy Thần tới trước một bước cũng đã phản ứng lại.

Nhao nhao phát ra tiếng kinh hô.

Thương Chiến vội vàng quan sát hoàn cảnh xung quanh, phát hiện ở một nơi xa hơn ngoài cộc trận của pháp trận tiếp dẫn, quả nhiên có tồn tại một bức bình chương ẩn chứa một cỗ khí tức hào hùng mà nội liễm.

Nhìn thấy nó giống như một người yếu ớt đối mặt với một bức tường đồng vách sắt, trong lòng không khỏi sinh ra tuyệt vọng.

Dưới chân Thương Chiến chợt lóe, trong nháy mắt y đã đi tới chỗ bình chương, đưa tay sờ thử, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Thiên lao!

Thật sự là thiên lao!

So sánh với thời đại thần thoại, đại trận thiên lao đã suy yếu đi rất nhiều, nhưng nó vẫn cực kỳ cường hãn.

Có thể phá trận hay không thì khó mà nói chắc được, mà dù cho có phá được nó, tất cả mọi người ở nơi này cũng sẽ bị hao tổn hết.

Mà kết quả của việc hao tổn hết thì chỉ có chết, hơn nữa lại bởi vì truy nhập ma đạo, chiếm đoạt kim long khí vận nên nghiệp nghiệt quán thân, có thể luân hồi hay không cũng là ẩn số.

Đây cũng là nguyên nhân Ngụy Thần sợ hãi cái chết như vậy.

“Kẻ xấu phương nào, lại dám đùa bỡn thiên thần, thật là to gan, mau ra đây ngay!” Lúc này, đầu đà gầm lên một tiếng, sóng âm cuộn cuộn, giống như tiếng sấm nổ.

“Lén lén lút lút, mau ra đây nói chuyện!”

“Dám khinh nhờn thiên thần, nhất định sẽ khiến ngươi hồn phi phách tán, vạn kiếp bất phục.”

Chúng Ngụy Thần còn lại cũng thi nhau lạnh lùng quát mắng.

Bọn họ dò xét bốn phía, qua một lúc sau, không ít Ngụy Thần lần lượt đưa mắt nhìn về phía một cánh cửa sắt lớn cách đó không xa.

Đó là một cánh cửa sắt lớn rách nát, trên đó có một trận đài, bên bờ rìa có một bóng người cực kỳ mơ hồ đang đứng ở đó, gần như là hòa thành một thể cùng với bóng tối xung quanh.

“Người nào?”

Thương Chiến bước ra một bước, đi tới phía trước chúng Ngụy Thần, nhìn chằm chằm vào bóng người phía trên, quát hỏi.

“Tới đủ rồi nhỉ.”

Bóng người mơ hồ kia dần dần trở nên rõ ràng, đó vậy mà lại là một thanh niên thân mặc phi ngư phục, trên vai vác một thanh xẻng màu đen có chuôi khắc hình thú, hắn nhìn về phía bọn họ nhếch miệng nở nụ cười: “Nếu biết trước là các người sẽ lấy chân thân buông xuống, ta cũng lười cời quần đánh rắm, mất công làm nhiều người giấy như vậy.”

Người này chính là Tần Hà.

Sau khi đột ra được một đồng phần thưởng tốt, Tần Hà liền tạo ra một kế hoạch chặt chẽ dẫn dụ ngụy thiên thần xuống hạ giới.

Thật ra thi hành kế hoạch không hề phức tạp, mấu chốt ở chỗ Di hoa tiếp mộc cùng thuật huyền tức.

Di hoa tiếp mộc: Bí thuật Vu môn đến từ thời đại thần thoại, học tập thuật này, ngài có thể lĩnh ngộ được một phần áo nghĩa của “Di thuật”.

Thuật huyền tức: Thuật pháp biến hóa khí tức đến từ thời đại thần thoại, học tập thuật này, ngài có thể bắt chước hơi thở và mùi của kẻ khác, lấy giả đánh thật.

Ngụy Thần hạ giới, mỏ neo cố định khí cơ là cự ma cùng hơn một trăm vị nhân đạo yêu tiên.

Tần Hà chỉ cần làm một đám người giấy rồi chuyển những khí cơ kia tới trên thân người giấy, là có thể lừa gạt chúng Ngụy Thần.

Tiếp đó lại làm ra huyền thuật song nguyệt đồng thiên.

Cuối cùng mở ra pháp trận tiếp dẫn chờ bọn họ vào ổ là được.

Về phần địa điểm, còn có chỗ nào thích hợp hơn thiên lao chứ?

Lần trước Tần Hà bị vây khốn trong thiên lao, phải phí mất bao nhiêu công sức mới đánh vỡ ra một lỗ hồng.

Nhưng điều ngoài dự liệu của hắn là, Ngụy Thần không chỉ tới, mà còn tới nhiều như vậy, hơn nữa toàn bộ đều lấy chân thân buông xuống.

Hơn một trăm vị.

Những người giắt chuẩn bị cho phân thân buông xuống hoàn toàn thành phí công.

Tình cảnh này.

Giống như là cầm lấy cần câu nhỏ đi ra ngoài định câu mấy con cá diếc, kết quả lại gặp được một nhóm lớn cá mập mấy chục cân bơi trong một cái hồ vậy.

Trái tim kích động, bàn tay run rẩy.

Nếu biết trước thì hắn đã mang đại pháo ra cửa, đổi dây câu thành dây kíp nổ.

Chỉ sợ dây câu nhỏ không chịu được.

“Người tới là người nào? Mau xưng tên ra!” Đầu đà chỉ vào Tần Hà tức giận quát to.

Tần Hà chớp chớp mắt, nói: “Ta là Lữ Bố.”

Đầu đà: “...”

Thương Chiến: “...”

Lữ Bố, kẻ mạnh mẽ tuyệt thế ở mấy ngàn năm trước, cùng một thời với Gia Cát Thần Cơ, cường giả ngoại kinh đỉnh phong, bọn họ biết, y không có dáng vẻ như vậy.

Vào thời Lữ Bố cùng Gia Cát Thần Cơ, xuất hiện một lần linh khí thiên địa phục hồi trong khoảng thời gian ngắn, ngụy thiên thần bị tổn thất cực ma duy nhất khi đồ long, chính là xảy ra ở thời đó.

“Nói vớ vẩn!”

Nam tử trung niên mặc huyền y tức giận quở mắng, nghiêng răng nói: “Ta xem tiểu tử ngươi cũng không phải là kẻ tầm

thường, mạo danh người khác sẽ bị sét đánh, người không đỏ mặt à?”

“Cái đó... Chỉ là đùa chút thôi mà.”

Tần Hà cười cười, tiếp đó nghiêm mặt nói: “Các người nghe cho kỹ, bản tọa Thanh Ngu Đại Tiên, cũng là Thiêu thi đường Ngụy Vũ!”

“Tốt, quả nhiên là người, Thanh Ngu Đại Tiên!” Lão già âm u nghiêng răng nghiêng lợi, cốt ma cùng thần sứ Bạch Thiên Cương của ông ta, chính là bị Tần Hà tiêu diệt, tổn thất tương đối nặng nề.

“Nói đi, người muốn chết như thế nào?” Trong con người đầu đà bắn ra tia sáng nguy hiểm.

“Chết?” Tần Hà bày ra vẻ mặt thành thật, lắc đầu: “Ngại quá, hôm nay ta không có ý định đi chết, hay là, các người cân nhắc một chút?”

Nói xong, hắn đột nhiên vung mạnh tay mà không thông báo tiếng nào.

Mấy chục đóm lửa màu xanh lam đập xuống mặt đất.

Ngọn lửa rơi xuống, trong nháy mắt bén lên cây gỗ, dầu hỏa, than đá cùng với người giấy chất đồng khắp nơi, ngọn lửa trực tiếp cháy bùng lên.

Ngọn lửa màu xanh lam cấp tốc cuộn sạch tất cả mọi thứ, ánh lửa tỏa ra chiếu toàn bộ thiên lao thành một mảnh ánh sáng xanh lam.

“Không tốt.... Nam Minh Ly Hỏa.”

“Tránh mau!!”

“Đánh lên, không giảng võ đức!!”

Chúng Ngụy Thần nhất thời phát ra tiếng kinh hô liên tiếp.

Chương 514 – Hai tầng xung kích

Nam Minh Ly Hỏa, chí dương chí cương, chuyên đốt âm linh ma vật.

Mặc dù phần lớn chúng Ngự Thần vẫn là người sống, nhưng đều tu ma công chiếm đoạt khí vận.

Hơn nữa bọn họ đã hết tuổi thọ, mà tuổi thọ đánh cắp được cũng đã khô cạn, trong ngoài toàn thân tràn đầy tử khí thâm trầm.

Về phần những kẻ vốn là linh tu, ma vật thì càng kinh khủng hơn.

Nam Minh Ly Hỏa cháy bùng lên, trong giây lát đã bao phủ lấy bọn họ, không chỗ né tránh.

“A ~”

“Cứu mạng...”

“Tên khốn kiếp, nguyên rửa ngươi!”

Chúng Ngự Thần ra sức chống cự, nhưng mà thuộc tính tương khắc, rất nhanh đã có hơn hai mươi người bị đốt.

Bọn họ la mắng, kêu thảm, bị ngọn lửa mãnh liệt cắn nuốt, tiếp đó bắt đầu từng tắc từng tắc hóa thành tro tàn.

Những Ngự Thần còn lại chỉ có thể căng ra lồng khí hộ thể, ngăn cản Nam Minh Ly Hỏa tới gần người.

“Mau, hợp trận!”

Thương Chiến thấy vậy, hô to một tiếng.

Chúng Ngự Thần nghe xong, vội vàng tiến gần về phía y.

Nam Minh Ly Hỏa là ngọn lửa của dị thú thời đại thần thoại, tính chất ngọn lửa cực kỳ mãnh liệt.

Cho dù có chống đỡ nổi cũng là tiêu hao lực lớn.

Mà thứ bọn họ sợ nhất hiện tại, chính là tiêu hao.

Ngự Thần không hổ đã từng là chiến lực của Thiên đình, mặc dù là thuộc tầng dưới chót, nhưng bọn họ phản ứng cũng cực nhanh, hai ba lần đã đá văng Ngự Thần bị bén lửa ra ngoài, cùng nhau chống lên một tầng bảo vệ che phủ tất cả mọi người.

Trong phạm vi vòng bảo vệ, Nam Minh Ly Hỏa bị đẩy lui.

Tần Hà thấy vậy, không chút khách khí đánh một chuông lên tầng bảo vệ kia, lập tức có một quả cầu lửa lớn như cái chậu rít gào đập về phía tầng bảo vệ, ầm ầm nổ tung.

Tầng bảo vệ nhất thời chợt tắt chợt lóe mấy cái, sau đó ổn định lại.

Cảnh tượng này khiến cho Tần Hà cùng Thương Chiến đồng thời nhướng mày, cả hai đều thầm hô “Có vẻ khá mạnh đấy”.

Về Tần Hà thì đương nhiên không cần phải nói, một chuông Nam Minh Ly Hỏa gần như ra hết lực.

Tuy không phải cứng đối cứng, nhưng uy lực cũng là cực mạnh, mà kết quả thì chỉ khiến tầng bảo vệ lóe lên mấy cái.

Cái lồng bảo vệ này, được đấy!

Còn về Thương Chiến, tất nhiên là chấn động.

Y đã từng nghe đến cái tên Thanh Ngưu Đại Tiên nhưng không chú ý lắm.

Những chuyện như quấy nhiễu hạ giới, reo rắc ôn dịch, chiến loạn, không tới phiên Thiên đình chi chủ là y phải bận tâm, một khoảng thời gian rất dài trước đó y đều đang ngủ say, cho đến gần đây mới tỉnh lại.

Thế nào cũng không dám tin tưởng, trong hoang mạc hạ giới mạt pháp, lại có thể sinh ra một tồn tại mạnh mẽ đến vậy.

Chỉ bằng một chuông kia, liền thắng được tất cả Ngụy Thần có mặt ở đây ngoại trừ y.

Khí tức rõ ràng chỉ là phạm thể cảnh đỉnh phong, nhưng bất kể là năng lực khống chế lửa cùng uy năng, đều như là đến gần cấp độ chân nguyên cảnh tầng thứ nhất.

Song phương kinh ngạc, rơi vào giằng co ngắn ngủi.

Không thể nghi ngờ, cục diện là Tàn Hà chiếm ưu thế.

Ra tay trước chiếm ưu thế, ra tay sau mất lợi thế, có nhiều tồn tại có cùng cảnh giới với hắn như vậy, hắn cũng không dám lơ là.

Nhưng không thể nghi ngờ, ưu thế này rất ngắn ngủi, hắn mượn sức lửa của các chất đốt mới chiếm được ưu thế, đợi đến khi thể lửa yếu đi, hắn sẽ bị quần đầu.

Đây là cục diện Tàn Hà tuyệt đối không cho phép xuất hiện.

Không có bất kỳ sự do dự nào, hắn động, một bước nhảy vào trong ngọn lửa đang rừng rực thiêu đốt, tiếp đó bóng người tỏa ra gợn nước lay động, bóng người liên biến mất không thấy, thay vào đó là một người khác.

Toàn thân quanh quẩn âm khí, hai tay giơ trước người, còn đang làm ra tư thế chống đỡ tầng bảo hộ.

Lại là lão già mang khí tức âm u.

Chúng Ngụy Thần lập tức vì đó mà giật mình, không hiểu đây là tình huống gì, biến thân? Hay là huyền thuật?

Chỉ có Thương Chiến là hoảng hốt rống to một tiếng: “Cẩn thận, là di hình hoán ảnh!”

Nhưng mà... Đã chậm.

“Oanh!”

Ngay sau đó, một cái xẻng đen mang theo lực lượng kinh khủng đã gào thét mà đến, ở bên trong tầng bảo hộ quét ngang ngàn quân.

Khá lắm.

Một đám Ngụy Thần không có một chút phòng bị nào, trực tiếp bị quét bay một đám.

Nơi cái xẻng đen đi qua, tất cả Ngụy Thần đều biến thành tay cụt chân gãy.

Có hơn mười tên chết ngay tại chỗ!

“Người dám!!”

Thương Chiến vừa chấn động vừa tức giận, bóng người chợt lóe lên một cái đã đến trước mặt Tần Hà, một chưởng đập xuống đỉnh đầu hắn.

Thế tới của chưởng này giống như trời sập, nhanh như tia chớp, gần như là ngay chớp mắt sau khi Tần Hà vừa càn quét xong, chưởng này đã cách đỉnh đầu Tần Hà chưa tới một thước.

Nhưng mà... Gợn nước một lần nữa xuất hiện.

Tần Hà tức thì lại biến mất không thấy, thay vào đó, là lão già âm u đã bị ngọn lửa mãnh liệt bén lên khắp cơ thể.

“Rầm!”

Lão già ngơ ngác đi ra, ngơ ngác trở lại.

Hoàn toàn không đủ thời gian để ông ta làm rõ là tình huống gì đang xảy ra.

Đầu của ông ta, đã biến thành đã biến thành như vậy:

Lại chết thêm một tên!

Thương Chiến không nhìn lão già âm u bẻ đầu một cái, ánh mắt thoáng qua đã phong tỏa Tần Hà vừa tránh đi, phần nô quát: “Không ngờ người lại có thần thông Di thuật, người vô cùng không có khả năng là người bản địa hạ giới, rốt cuộc người là ai?”

Giờ khắc này nội tâm Thương Chiến vô cùng chấn động.

Y vậy mà lại gặp được di hình hoán ảnh.

Đây là một môn bí thuật hết sức cao thâm, thứ truyền lưu ở ngoại giới đa phần chỉ là da lông, thậm chí có một vài thuật còn khoắc cái vỏ là di hình hoán ảnh, nhưng lại đi con đường tốc độ.

Di hình hoán ảnh chân chính sẽ coi thường tất cả chướng ngại, điển hình là thuật pháp trước mắt này, nó có thể vượt qua tầng bình chướng bảo vệ.

Đây là thuật pháp “Di thuật” đại thành, đã chạm đến pháp tắc không gian.

Thời đại thần thoại, nghe đồn chỉ có cực kỳ hữu hạn, cực kỳ cá biệt chủ thần mới có thể thi triển thần thông này.

Không ngờ người này lại có thể, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Mà đây vẫn còn chỉ là điều thứ nhất.

Thứ hai là thực lực của người này, đã hoàn toàn lộ ra trong một kích vừa rồi.

Xác thực trình độ chân nguyên cảnh tầng thứ nhất.

Thời đại mật pháp, Thiên đạo khóa chặt giới hạn tu vi cao nhất ở phạm thể cảnh đỉnh phong.

Người này lại có thể mở ra lối riêng, đột phá hạn chế tu vi, tăng thực lực tới trình độ chân nguyên cảnh tầng thứ nhất.

Từ xưa tới nay, cực kỳ hiếm thấy.

Hai tầng xung kích khiến trong lòng Thương Chiến giống như là bị sét đánh, hết sức run sợ.

Phải biết, chênh lệch giữa các đại cảnh giới tựa như là lạch trời, không thể vượt qua.

Người này tuyệt đối không chỉ đơn giản là dân bản địa hạ giới, nói không chừng là lão cổ đồng nào đó ngủ say tới hôm nay.

“Này ~”

Tần Hà im lặng lắc đầu, không biết tại sao bọn họ trước khi hấp hối đều thích hỏi mình là ai, cái này cmn là tên nào tàn nào thiết lập ra vậy?

Suy nghĩ một chút thấy không trả lời cũng không được, thế là hắn nghiêm mặt nói: “Ta là Thiêu thi đường Ngụy Vũ, tự là Lữ Bố, danh là Lữ Tiểu Bố, hào là Thanh Ngưu Đại Tiên, đủ rõ ràng chưa?”

Thương Chiến chau mày, ý định ban đầu của y là hỏi thăm lai lịch của Tần Hà, nhưng kết quả hắn lại cần thận đến giọt nước không lọt.

Hôm nay nguy hiểm rồi!

“Người lại là ai?”

Lúc này đến phiên Tần Hà hỏi Thương Chiến.

Ban đầu Tần Hà đã chú ý tới y, khí tức là chân nguyên cảnh tầng thứ nhất, thực lực cũng là chân nguyên cảnh tầng thứ nhất.

Chuyện này giống như việc cầm năm mươi văn tiền đi đầu hẻm cũ, kết quả lại gặp được cô nương Yên Chi Đường, ngạc nhiên mừng rỡ.

Nhưng mà có sao nói vậy.

Chân nguyên cảnh thực sự rất mạnh.

Nếu vừa rồi mình có thêm bất cứ một động tác dư thừa nào, một chương kia của y cũng chỉ có thể cứng rắn chống đỡ.

Có thể bị tổn thương hay không không rõ, nhưng muốn nhẹ nhàng lui ra ngoài như vậy thì tuyệt đối không khả năng.

Mặc dù điều này làm cho Tần Hà cảm nhận được áp lực, nhưng mà nói lui bước thì đó là chuyện không thể nào.

“Mỗ là Thiên đình chi chủ, Thương...”

Thương Chiến theo bản năng tự báo danh hào, nhưng mà chữ “Chiến” còn chưa kịp thốt ra khỏi miệng, quanh thân Tần Hà đã xuất hiện gợn nước, hấn lại biến mất.

Bất ngờ lại là trò cũ, lần nữa phát động di hình hoán ảnh.

“Ông!”

Lại là một cái tàn bạo quét ngang ngàn quân.

Khác biệt là, lần này có không ít Ngụy Thần đã kịp phản ứng lại, đồng loạt thi triển bản lĩnh, vội vàng phòng ngự.

Nhưng bất kể người nào đối mặt với Tần Hà, đều sẽ gặp phải một cảnh tưng quẫn.

Cảnh giới không cao bằng hấn, tất nhiên không cần phải nói.

Cảnh giới cao hơn hấn, nhưng thuật pháp lại không cao bằng hấn.

Cho nên bất kể có đánh thế nào, kết quả cũng là thua thiệt.

“Rầm!”

Xẻng đen càn quét, năm tên Ngụy Thần trực tiếp nổ tung, sau khi cái xẻng tiêu hao lực lượng cực lớn, lại đánh ba tên Ngụy Thần bay “bẹp” lên bình chướng, trải ra giống như nướng bánh.

Tầng bình chướng bảo vệ không còn được duy trì, cũng không tránh khỏi bị đe dọa.

Chương 515 – Người đứng thứ nhất dưới Thiên đạo

“Người vô sỉ!”

Thương Chiến nổi giận, tung người nhảy lên, chém mạnh trường đao về phía Tần Hà.

Tên gia hỏa này vậy mà lại đánh lên.

Quá không giảng võ đức.

Máu chốt nhất là, lúc người giới thiệu đại danh, ta nghiêm túc nghe.

Đến lúc ta giới thiệu đại danh, còn thiếu một chữ chưa kịp nói ra, người cmn đã động thủ?

Đây là không coi ta ra gì.

Thương Chiến bị chọc giận.

Gặp kẻ thù nơi ngõ hẻm, kẻ nào to gan kẻ đó thắng, sống hay chết, phải đánh mới biết được.

“Ông!!”

Một đao chứa đầy cơn phẫn nộ của Thương Chiến, thế đao tựa như sơn nhạc, chém thẳng lên đầu, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Với tư cách từng là “cán bộ nhỏ” của Thiên đình, Thương Chiến chính là cao thủ dũng tuyến cảnh, tự mình phong ấn rơi xuống chân nguyên cảnh.

Phối hợp với lý giải của y về chiến đấu và thuật pháp, thực lực của y tất nhiên là vượt xa chân nguyên cảnh.

Một đao này khóa chặt Tần Hà, không thể né tránh.

Cho dù là sử dụng di hình hoán ảnh cũng không kịp.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tần Hà chỉ có thể xoay ngang xẻng chống đỡ.

“Bành!”

Trường đao Thương chiến cùng cái xẻng đen giao kích.

Lực đao kinh khủng trực tiếp khiến hồ khẩu Tần Hà hơi tê dại, không tự chủ mà trượt về phía sau.

Thương Chiến thì càng hơn, lão đảo một cái rồi bạch bạch bạch lui về phía sau.

Đến khi ổn định lại thân thể, trong lòng y lại càng giật mình.

Chỉ là phạm thể cảnh đỉnh phong, vậy mà dù cứng đối cứng vẫn thắng mình một bậc.

Hắn chỉ là trượt về phía sau, còn mình lại hơi lão đảo.

Tần Hà thấy vậy, khẽ mỉm cười nói: “Tới đi, quyết chiến đến khi trời sáng!”

Vừa dứt lời, hắn vung lên cái xẻng tấn công về phía Thương Chiến.

Chân nguyên cảnh quả thực rất mạnh, nhưng... Có vẻ như mình cũng có thể đối phó được.

Thật ra trước đó hắn chỉ là thận trọng dò xét.

Một lần cứng đối cứng, xem như đã dò ra hư thực rõ ràng.

Thuật du long!

Bóng Tần Hà chợt lóe, vung xẻng liền đập xuống.

Thương Chiến thấy thế cũng hiểu rõ, nếu như hôm nay mình không ra hết toàn lực, nhất định phải đi đời nhà ma.

Thế là không còn keo kiệt giữ lại chân nguyên nữa, đột nhiên bùng nổ khí thế.

“Ông!”

Xẻng đen đập mạnh xuống, thế như trời sập.

Trường đao Thương Chiến hất lên, bốn lạng đẩy ngàn cân, gậy xẻng đen Tần Hà lệch ra một góc độ cực nhỏ, tiếp đó thuận thế xoay chuyển lưỡi đao chém nghiêng.

Tần Hà lắc thân một cái vội vàng né tránh, xẻng đen phát ra tiếng vang chấn động, thuận thế cũng tới một cái tàn bạo quét ngang ngàn quân.

Con người Thương Chiến co rút lại, cũng vội vàng né tránh.

Lực lượng người này mạnh mẽ đến mức không giảng đạo lý, quan trọng hơn là chiếc xẻng đen kia còn mang theo thế núi cao sừng sững mặt đất nặng nề, nhất định không thể đổi đầu trực diện với mũi nhọn.

Cứ như vậy, hai người người tới ta đi, chiến đấu hết sức kịch liệt.

Tần Hà mạnh mẽ quyết đoán, mang theo thế tiến mạnh, còn tình thế Thương Chiến thì kém hơn, nhưng lại thắng nhờ chiêu thức khéo léo tài tình, luôn có thể bắt ngờ né tránh hoặc hóa giải được thế công của Tần Hà, đồng thời thuận thế phản kích lại.

Hai người chiến đấu kịch liệt, đám Ngụy Thần còn lại thì gặp họa.

Cái lồng bảo hộ chỉ rộng có nhiều đó!

Một nửa không gian đã dành ra cho hai người đánh nhau, nhưng mấu chốt là hai người còn chạy tới chạy lui.

Tần Hà đập một xẻng xuống không đập trúng Thương Chiến, trái lại đập trúng hai tên Ngụy Thần không kịp né tránh thành mảnh vụn, kinh lực còn dư lại quét bay hai tên.

Thương Chiến cũng là nhân vật hung ác, ở giữa còn có hai tên Ngụy Thần ngăn giữa nhưng vẫn chém thẳng một đao qua, hoàn toàn coi bọn họ là không khí.

Vì chiến thắng, y không thêm quan tâm thứ gì.

Tần Hà cho y áp lực cực lớn, sai một ly đi ngàn dặm, thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, cũng không thể chiêu cố được nhiều như vậy.

Hai người triển đấu, giống như một cái máy xay thịt, chiến đấu lâm vào ác liệt, Ngụy Thần tử thương nặng nề.

Mới đầu còn có Ngụy Thần muốn gia nhập cuộc chiến định quần đấu Tần Hà, kết quả đánh đánh liền phát hiện, căn bản bọn họ không thể chen vào cuộc chiến này.

Bất kể là tốc độ, lực lượng hay uy thế của hai người đều vượt qua bọn họ rất nhiều.

Nếu đến gần thì chỉ có một kết quả duy nhất, chính là bị cuốn chết.

Nếu bị Tần Hà giết, đó là chết trận.

Nhưng nếu là bị Thương Chiến giết, vậy thì quá oan uổng rồi.

Chúng Ngụy Thần nhao nhao né tránh khắp nơi, nhưng tránh đi tránh lại, núp tới núp lui cũng không thể tránh thoát được.

“Chống ra cái lồng bảo vệ khác đi!”

Trong lúc hỗn loạn, đầu đà hô to một tiếng.

Chúng Ngụy Thần vừa nghe vậy thì lập tức tỉnh ngộ, vội vàng cắt đứt lồng bảo vệ hiện tại, đợi đến khi lồng bảo vệ vỡ vụn, lại chống đỡ Nam Minh Ly Hỏa dòi đi trận địa, một lần nữa tạo ra lồng bảo vệ mới.

Lúc này kiểm kê lại, khá lắm, từ khi bắt đầu đến hiện tại, chỉ còn dư lại một nửa.

Kẻ chết, kẻ bị thương, kẻ bị thương mất đi lồng bảo vệ che chở rất nhanh bị ngọn lửa mãnh liệt hùng hực thiêu đốt, cuối cùng cũng chết đi.

Nhưng mà... Còn không đợi bọn họ thở phào một hơi.

Một người trong số bọn họ lập tức xuất hiện gọn nước rung động, trong nháy mắt biến mất không thấy, thay vào đó, là Tần Hà.

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, nghiêng đầu nói: “Chạy cái gì vậy, phải cùng nhau chứ.”

Dứt lời, hấn hóa thành một cơn gió lốc giết vào.

Lốc xoáy đất bằng, xèng đen tựa như bánh xe gió.

Bão táp lưới xèng!

Đây không còn gọi là giết tiến vào, mà phải gọi là cày tiến vào.

Chúng Ngụy Thần gắng sức chống cự, có tác dụng, nhưng không lớn.

Đầu đà mới vừa hô hoán đã dẫn đầu tử trận.

Nói đến cùng, thực lực phạm thể cảnh đỉnh phong của bọn họ ở trước mặt Tần Hà, đã là không đủ nhìn.

Viên đan được ngay trước khi xuất phát kia đã giúp Tần Hà trực tiếp tăng kinh khí lên tới thập ngũ phẩm, pháp lực thập tứ phẩm, kinh pháp song tuyệt.

Có thể xưng là người đứng thứ nhất dưới Thiên đạo thời đại mạt pháp.

Cho dù là Thương Chiến, cùng lắm cũng chỉ là đánh ngang tay.

“Tặc tử nguoi dám!”

Thương Chiến trợn mắt đến sắp rách cả khóe mắt, tức giận gầm to một tiếng rồi cũng vọt vào bên trong lồng bảo vệ.

Kỳ thực y cũng không để bụng chuyện Ngụy Thần tử thương, theo một phương diện khác đến nói, duy trì số lượng ở một nửa là phù hợp với lợi ích của y nhất.

Kim long khí vận chỉ hội tụ có bấy nhiêu khí vận, Bích lạc thiên chỉ còn chừng đó linh khí còn sót lại, có thêm một người sẽ phải chia bớt đi một phần.

Nhưng cũng không thể quá ít, bởi vì đồ long cũng cần người, làm việc cũng cần người.

Mắt thấy chúng Ngụy Thần đã tiêu giảm vượt qua mong muốn của y, khí thể Thương Chiến vọt lên tới đỉnh phong, cũng xông vào trong trận, ngăn chặn lại Tần Hà, tiếp đó hạ lệnh: “Ta chặn hấn lại, các người mau đi đánh mở lỗ hồng.”

Đại trận thiên lao không gì phá nổi, nhưng phía trên thiên lao đã tồn tại một lỗ hồng.

Từ trong xông ra ngoài được thì chuyện mới có thể thành, nếu không dựa theo cái tốc độ này, căn bản là không kịp đợi thể lửa Nam Minh Ly Hỏa suy yếu.

Chuyện không làm được, chạy là thượng sách.

Chương 516 – Không thể làm gì

“Lên!”

Nam tử trung niên mặc huyền y hưởng ứng đầu tiên, dẫn đầu chống chọi ngọn lửa mãnh liệt xông về phía trên thiên lao.

Nhưng mà gã chỉ cảm thấy tầm mắt hỗn loạn một trận, đến khi khôi phục lại, tập trung nhìn kỹ.

Bản thân vậy mà lại đứng trước mặt Thương Chiến.

Lúc này nhìn về phía trên thiên lao, Tần Hà đang vung lên xẻng đen, hung hăng quét về phía bốn vị thần hữu xông lên trên thiên lao theo sát phía sau gã.

Lại là di hình hoán ảnh!

“Bành!”

Bốn vị thần hữu đáng thương, không có chút phòng bị nào, cũng không có một tia may mắn nào, cứ như vậy đã bị quét bay.

Máu vẩy trời cao.

Mắt thường có thể thấy, máu của bọn họ nhanh chóng biến thành màu xám tro vẫn đục.

Đây chính là dấu hiệu của việc tuổi thọ và nhục thể đã cạn.

Tần Hà một lần nữa từ trên cao nhìn xuống, nhếch miệng nở nụ cười, vươn ngón tay ngoắc ngoắc Thương Chiến: “Người tới nha ~”

“Đáng hận!!”

Thương Chiến nổi điên, nhảy lên tiếp tục chiến đấu với Tần Hà.

Di hình hoán ảnh đáng chết kia hoàn toàn chính là đồng nghĩa với “không giảng võ đức”.

Ngay sau đó là binh binh bang bang, hai người lại đánh khó phân thắng bại ở phía trên thiên lao.

Một đám Ngụy Thần tận lực chống đỡ Nam Minh Ly Hỏa, liên tiếp có Ngụy Thần suy yếu bị Nam Minh Ly Hỏa bén lửa, tiếp đó bị hoàn toàn cắn nuốt trở thành một phần nhiên liệu.

Bất đắc dĩ, bọn họ chỉ đành phải hợp lại cùng nhau chống lên lòng bảo vệ một lần nữa.

Tần Hà thấy vậy, đánh giả một xéng, lại dùng di hình hoán ảnh vọt vào.

Thương Chiến liếc qua lỗ hồng một cái, do dự trong chớp mắt, Tần Hà chui vào trong lòng bảo hộ, lỗ hồng kia đã hoàn toàn mở rộng ra trước mặt y.

Không lãng phí thêm thời gian, Thương Chiến quyết định chém ra một cú chém mạnh nhất, trường đao rực sáng lên, tỏa ra ánh sáng rực rỡ, hung hăng chém về phía lỗ hồng.

“Rầm!”

Một tiếng vang thật lớn, Thương Chiến chỉ cảm thấy hồ khẩu tê rần, bạch bạch bạch lui về phía sau, suýt chút nữa rơi xuống từ trên không.

Tập trung nhìn kỹ, trên lỗ hồng lập lòe đường vân tương tự như mai rùa,... Không ngờ lại là một loại pháp trận nhỏ về phòng ngự.

Thương Chiến chỉ cảm thấy sắp điên rồi!

Cái tên Ngụy Vũ khôn kiếp này, lại bố trí một pháp trận nhỏ để lấp kín lỗ hồng.

Chém xuống một đao, pháp trận chập chờn.

Tin là nếu chém thêm mười mấy đao nữa, trận này sẽ bị hao hết năng lượng mà vỡ tan.

Nhưng vấn đề là, đám thủ hạ lính tôm tướng cua của mình, không chống nổi thời gian mười mấy đao này.

Chỉ với thời gian chém một đao này đã tổn thất thêm bảy tám tên rồi.

Nếu không phải bọn họ có kinh nghiệm, chạy tứ tán, thì tổn thất sẽ còn lớn hơn.

Thương Chiến không dám trì hoãn nữa, lập tức quay người đi cứu viện, chặn Tần Hà lại.

Kết quả, cục diện tiếp đó lại lâm vào một vòng tuần hoàn chết.

Nếu như chúng thần phân tán thì cũng chỉ có thể chống đỡ đợi đến khi Nam Minh Ly Hỏa đốt hết nhiên liệu.

Nếu như tụ tập lại tạo trận thì lập tức sẽ dẫn tới Tần Hà đến cày đất, dù là có Thương Chiến ở đó cũng là như vậy.

Lòng bảo vệ có thể ngăn cản được Nam Minh Ly Hỏa nhưng không ngăn cản được Tần Hà.

Vốn tưởng rằng lỗ hổng trên đại trận sẽ là điểm đột phá.

Nhưng kết quả lại phát hiện, chỗ đó đúng là có thể đột phá, nhưng cái giá tử thương, Thương Chiến gánh không nổi.

Nếu như là trước kia, cho dù không dựa vào thực lực nghiền ép, Thương Chiến cũng có một trăm biện pháp trấn áp Tần Hà.

Nhưng hiện tại không bột đố gột nên hồ, thiên địa mạt pháp, không chỉ là linh khí biến mất, ngay cả rất nhiều bảo vật ẩn chứa linh khí cũng bị khô cạn.

Dù là linh khí cũng không chịu được mạt pháp dài đằng đẳng.

Thứ duy nhất còn có thể đối kháng mạt pháp, e là cũng chỉ còn thần khí.

Trong lòng Thương Chiến âm thầm kêu khổ, sau khi ép Tần Hà lui lại một lần nữa, song phương lại giằng co.

Tần Hà cũng không dám bức ép quá mức, lui tới phía trên thiên lao, phòng thủ lỗ hổng.

Bởi vì hắn vẫn luôn cảm thấy, Thương Chiến còn có lá bài tẩy chưa sử dụng.

Phương thức tự chém một đao có hai loại.

Một loại là tấn công, một loại là tự phong ấn mình.

Tán công thì đương nhiên không cần phải nói, cho dù có tiến vào tiên vực đầy đủ linh khí, muốn một lần nữa tu luyện trở lại như lúc trước cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Thứ hai là tự phong ấn mình, nhưng phong ấn vẫn sẽ sinh ra tiêu hao, số lượng dồn lại qua nhiều ngày tháng tuyệt đối cũng không thể khinh thường.

Huống chi phong ấn đã khó, giải trừ phong ấn cũng rất khó.

Nhưng là... Chuyện này cũng không thể có thể bài trừ việc có pháp môn đặc thù nào đó có giải pháp thay thế.

Tần Hà trực giác, Thương Chiến có lẽ sẽ có.

Y tức giận nhưng lại không hề hoảng loạn, ngược lại, sát khí trong mắt y càng lúc càng đậm.

Đó chính là dấu hiệu của việc còn có lá bài tẩy, mặc dù kết quả mở ra lá bài tẩy này sẽ khả năng rất lớn là lấy mạng đổi mạng, ít nhất là sẽ phải bỏ ra một cái giá rất lớn.

Cho nên... Tần Hà không hề muốn ép y quá mức.

Trai cò tranh đấu, ngư ông được lợi, nếu dồn ép quá mức, Thương Chiến liều mạng để cho các Ngụy Thần khác chạy mất thì phiền toái,

Tóm lại: Thương Chiến nhất định phải là kẻ chết cuối cùng.

Vừa rồi thông qua dò xét, thực lực Ngụy Thần yếu hơn rất nhiều so với tưởng tượng của hắn, cho nên dù có quần đấu cũng chẳng làm gì được Tần Hà.

Nếu đã như vậy, tất nhiên là phải đổi sách lược một chút.

Nam Minh Ly Hỏa vẫn đang cháy, cháy rừng rực mạnh mẽ, thời gian nằm ở bên phía mình, không cần vội vàng nôn nóng.

Ban đầu vì để xây dựng nên cái “lò đốt xác” khổng lồ này, Tần Hà có thể nói là đã móc rỗng số than đá giá trị mấy chục vạn bạc trắng của Trung Sơn Vương phủ.

Bên trong trận pháp thiên lao lớn như vậy, than đá rải đầy đất, dày chừng hơn hai thước.

Song phương giăng co, cái xẻng đen biến thành một băng ghế nhỏ, hắn liền ngồi ngay trước lỗ hồng, bình chân như vại.

Bách biến thần binh, có thể biến đổi thành bất cứ vũ khí gì.

Băng ghế nhỏ thuộc về hưu nhân giải trí, là thần binh lợi khí giết người diệt khẩu, được xưng là đứng đầu trong bảy loại lợi khí.

Như vậy tất nhiên là cái xẻng có thể biến thành.

Thương Chiến thấy vậy, sắc mặt càng trở nên khó coi.

Lúc này y liệu mạng cũng không đúng, không liệu mạng cũng không đúng.

Trong lúc do dự, thỉnh thoảng đám Ngụy Thần lại vang lên một tiếng hét thảm.

.....

Cùng lúc đó, bên ngoài.

Quảng Duyên Tự ở Kinh Thành được xem như chùa chiến Hoàng gia, vừa nghênh đón một việc lớn.

Trong cung truyền ra thánh chỉ, Hoàng đế vì cầu phúc cho bách tính thiên hạ, đặc biệt mở pháp hội Trung Thu, bách quan cùng đi.

Xét thấy có tiền lệ Khách Thị bị ám sát, pháp hội cầu phúc lần này, toàn thể Phi Ngự Vệ đều xuất động, ba bước một trạm gác, năm bước một vọng gác, canh phòng nghiêm ngặt.

Hoàng đế dẫn các đại thần nội các, thái giám tổng quản, thân vương huân quý, tổng cộng hơn trăm người đi cầu phúc.

Tuy rằng người đi theo không ít, nhưng Hoàng đế hạ chỉ, để tất cả người đi theo trang bị nhẹ nhàng, tùy tùng đơn giản, văn võ đi riêng thành hàng hai bên Ngọc liễn, do vậy cảnh tượng cũng không lộ vẻ hoành tráng.

Pháp hội cử hành hết thảy như thường, văn võ theo chúng tăng tụng kinh cầu phúc, mặc dù đa phần đều là thêm vào cho đủ đội hình, nhưng pháp hội kéo dài hơn một giờ, vẫn không khỏi khô miệng khô lưỡi.

Sau khi pháp hội kết thúc, tăng hầu đưa tới nước trà, cung cho Hoàng đế bệ hạ cùng văn võ bá quan giải khát.

Ngay vào lúc này, tổng quản thái giám Ngụy Trung Lương hầu hạ bên cạnh Hoàng đế đột nhiên bụp một tiếng ngã xuống đất, miệng sùi bọt mép.

Chương 517 – Chúng chính doanh triều

Ngụy Trung Lương chết.

Ông ta giống như A Kỳ Na, chết vì sự nghi kỵ của đế vương.

Khác biệt là, A Kỳ Na không thẹn với lương tâm, Ngụy Trung Lương thì chết chưa đền hết tội.

Nhưng bất kể là trung hay gian, một khi bị đế vương nghi kỵ, kết quả đều không khác biệt lắm, chỉ khác ở chỗ chết như thế nào.

Giống như một trái dưa hấu, khi người nghi ngờ nó có phải là dưa còn xanh hay không, thì nó đã khó đảm bảo rằng nó chín.

Bởi vì việc nó có phải dưa xanh hay không không quan trọng, quan trọng là, người sợ nó là dưa còn xanh.

Đế vương cũng như vậy, khi đế vương nghi ngờ người thì lòng trung thành của người đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng là, đế vương e sợ người.

Không có cách, cái nghề nghiệp đế vương từ xưa tới nay vẫn luôn có độ nguy hiểm cao, có chứng cứ vô cùng xác thực, bị ám hại khoảng chừng một nửa, chết một cách không rõ ràng lại chiếm gần một nửa, sống yên chết già thì chẳng có được mấy người.

Độc dược trong thiên hạ tổng cộng một thạch thì hoàng cung độc chiếm tám đấu.

Cái gì gọi là ‘cô gia quả nhân’, cái này liền gọi là cô gia quả nhân, tín nhiệm, là phải lấy mạng đi đánh cuộc.

Từ xưa bậc đế vương có bao nhiêu bạc tình, giết huynh đệ, giết phụ, giết thê tử còn không phải chuyện lạ, huống chi là bách quan cấp dưới.

Ngụy Trung Lương chết, Hoàng đế nổi giận, liên tiếp hạ hai đạo thánh chỉ lệnh cho Phi Ngư Vệ cấp tốc phá án.

Phi Ngư Vệ ngay tức thì giam giữ tất cả tăng nhân Quảng Duyên Tự để điều tra.

Sau một hồi lục soát, thật sự là điều tra ra vấn đề.

Mấy tháng trước Quảng Duyên Tự thu nhận hai tên tăng nhân đến từ đất Liêu, còn lục soát được vật phẩm mang chữ viết Địch tộc và hai bình rỗng đã từng chứa độc được chưa kịp tiêu hủy từ trong những vật dụng tùy thân của bọn họ.

Cái này gọi là bắt được cả người cả tang vật.

Sau một phen tra hỏi, hai tên tăng nhân không chỉ thừa nhận tội, còn khai ra thân phận – mật thám Âm ảnh Bát bộ Địch quốc, nhiệm vụ chính khi xuôi nam là ẩn núp và ám sát các nhân vật chủ chốt của Đại Lê.

Kết quả, trong vòng không đến nửa ngày Phi Ngư Vệ đã kết án.

Nhân chứng, vật chứng, lời khai đều có đủ, án thép như núi.

Hoàng đế biết được kết quả phá án, lập tức hạ chỉ Hành hình tì lăng trì xử tử mật thám Địch Lỗ, tất cả tăng nhân Quảng Duyên Tự đầy đi trấn thủ biên cương, đồng thời lệnh truyền Hàn lâm viện soạn tiểu sử cho Ngụy Trung Lương, an táng long trọng.

Nói tóm lại, hành động diệt trừ Ngụy Trung Lương của Sùng Chính cực kỳ thành công.

Khi tấu chương của Liễu Trường An vừa xuất hiện, hắn ta đã nhanh chóng giao Liễu Trường An cho Ngụy Trung Lương xử lý, tỏ vẻ trấn an và tin tưởng, sau khi tạm thời ổn định được Ngụy Trung Lương thì quả quyết thông qua ám vệ Phi Ngư Vệ độc chết Ngụy Trung Lương.

Nhưng Sùng Chính lại xem nhẹ một chuyện, Yêm đảng là thế lực chính trị duy nhất có thể áp chế đảng Đông Lâm, mà sự tồn vong của Yêm đảng thì hoàn toàn cột chặt trên thân Ngụy Trung Lương.

Ngụy Trung Lương vừa chết, Yêm đảng liền mất đi người lãnh đạo.

Kể xem như có chút uy danh duy nhất là Binh bộ Thượng thư Thôi Trình Tú, nhưng mà còn không đợi Thôi Trình Tú ổn định lòng quân, ngay vào ngày thứ hai khi lâm triều, người của đảng Đông Lâm đã quần ẩu chết hấn ta.

Không sai, một đám quan văn vai không thể gánh tay không thể xách vây mà lại quần ẩu chết một viên quan to nhị phẩm vào lúc thượng triều.

Hành động không khác gì đám giang hồ sống mái với nhau.

Sùng Chính nghe tin thì hoảng hồn, vội vàng hạ chỉ lung bắt mấy tên quan viên tham dự quần ẩu.

Nhưng mà hấn ta vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc này, cũng không có mượn cơ hội này để chèn ép Đông Lâm nâng đỡ Yêm đảng hoặc là phân chia bè cánh, mà là đứng giữa tiếng quần hô của đảng Đông Lâm, giơ bản tử lên thật cao rồi nhẹ nhàng đánh xuống, chỉ phạt đám quan viên bị bắt ba tháng bổng lộc.

Đám quan viên bị bắt sau khi được thả ra không chỉ không cho việc này là nhục, còn vênh váo đắc ý, tràn đầy hãnh diện tự cho mình là “công thần giết Yêm”.

Từ đây, cán cân của triều đình Đại lê đã hoàn toàn mất cân bằng, một đợt hành động thanh toán Yêm đảng rầm rộ đã là không thể nào tránh khỏi.

Mười tám tháng tám âm lịch, Hộ bộ Tả thị lang Ngạn Văn Trung liệt kê ba mươi tội trạng của Ngụy Trung Lương và Yêm đảng của ông ta, xin diệt trừ Yêm đảng.

Mười chín tháng tám âm lịch, Lại bộ Thượng thư liên danh hai mươi ba tên quan viên, đề nghị tra rõ Ngụy Trung Lương.

Hai mươi tháng tám âm lịch, bảy mươi sáu tên quan viên trong triều đình một lần nữa liên danh đề nghị tra rõ Ngụy Trung Lương, Thôi Trình Tú, Điền Nhĩ Canh, Hứa Hiến Thuần cùng ngũ hồ ngũ bu.

Liên tiếp mấy ngày sau đó, các tài liệu đen của Yêm đảng giống như bông tuyết bay lên trên ngự án Sùng Chính, làn sóng thỉnh cầu tru diệt Yêm đảng hết đợt này lại đến đợt khác, đợt sau cao hơn đợt trước, đến mức lâm triều hoàn toàn không có cách nào nghị sự.

Bởi vì bất kể có tấu lên chuyện gì, qua vài ba câu vẫn luôn có thể kéo đến trên Yêm đảng, sau đó chính là thiên về một bên dùng văn chương để lên án tội trạng.

Nam đảng, Tuyên đảng, Tề đảng, Bắc đảng có thể lực nhỏ yếu, mắt thấy tình thế không đúng, để tránh bị liên lụy, thi nhau gia nhập vào hàng ngũ chinh phạt.

Về phần bên phía Yêm đảng, hoàn toàn là đối diện với ngày tận thế, có kẻ muốn tự vệ trở mặt làm kẻ chỉ điểm, có kẻ ôm từng rương từng rương vàng bạc ý đồ hối lộ đại lão đảng Đông Lâm, còn có kẻ dứt khoát từ quan chạy trốn.

Một vài kẻ có chút lực lượng phản kháng cũng bị nhấn chìm trong nước miếng như thủy triều.

Có thêm trợ lực của những kẻ phản bội Yêm đảng, hỏa lực của Đông Lâm càng mạnh hơn, mỗi một vụ việc, có thể nói là chứng cứ vô cùng xác thực, bằng chứng như núi.

Cho dù là Địch Nhân Kiệt còn sống cũng sẽ không có ý kiến phản đối.

Tường đồ muôn người đẩy, trống thùng vạn người đập, giậu đồ bìm leo.

Sùng Chính cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng tình thế trong triều đình cuộn cuộn, cũng từ lòng e sợ với tàn dư Yêm đảng, hạ chỉ Tam pháp ty xét hỏi Yêm đảng.

Chú ý chọn từ, xét hỏi.

Nhưng mà không quan tâm là Yêm đảng hay là Đông Lâm, kẻ nào có thể chịu đựng được việc xét hỏi chứ?

Chỉ khác nhau ở chỗ, ai hỏi ai trả lời mà thôi.

Không quá hai ngày.

Hai trong ngũ hổ Yêm đảng: Hứa Hiển Thuần cùng Điền Nhĩ Canh lần lượt sợ tội tự sát.

Đảng Đông Lâm từ việc này mở ra điểm đột phá, thuận thế đuổi giết, liên tiếp lôi kéo đồ tội, vu cáo, cuối cùng kéo hết toàn bộ Yêm đảng vào lòng.

Hơn nửa tháng sau đó, tất cả văn võ thái giám Yêm đảng tại Kinh thành đều bị bỏ ngục, mấy chục thánh chỉ cấp tốc đi

khắp toàn quốc, lòng bất dư đảng.

Chức vị trống đều do Đông Lâm không nằm trong triều chính điền vào.

Nhân xưng “Chúng chính doanh triều”.

Sùng Chính biết nghe lời phải, lập lại trật tự, được triều đình và dân gian phụng làm “Phục hưng thánh quân”, tăng bốc một cách trắng trợn.

Thế là tiếp đó, trung tuần tháng chín, chuyện máu chốt quyết định vận mệnh Đại Lê tới.

Hộ bộ Thượng thư liên danh hơn ba mươi tên quan viên tấu xin xóa bỏ Xưởng giám, thay đổi từ Hộ bộ phái người thu thương thuế Giang Nam, đồng thời liệt kê hai mươi tội trạng của Xưởng giám.

Đông Lâm đầy cả sảnh đường lời thề son sắt bảo đảm, thay đổi từ Hộ bộ phái người thu thương thuế, hàng năm có thể tăng số lượng thuế thu được lên năm trăm vạn lượng bạc, cách chức Xưởng giám trắng trợn vơ vét của cải, đứng giữa kiếm lợi ảnh hưởng đến lợi ích chung, lắng xuống lòng căm phẫn của dân chúng Giang Nam.

Sùng Chính đắm chìm trong sự tán dương “Phục hưng thánh quân” không hiểu rõ ràng mọi việc, tiếp tục “biết nghe lời phải”, hạ một đạo thánh chỉ đến Giang Nam, xóa bỏ toàn bộ tất cả Xưởng giám, đội Đốc lương thu vét thuế ruộng dưới trướng Ngụy Trung Lương, tổng cộng hơn năm ngàn người.

Từ nay về sau để Đông Lâm tự thu thuế ruộng của “bản thân mình”.

Ngày thánh chỉ đến Nam đô, địa chủ cường hào phú thương Giang Nam một người làm quan cả họ được nhờ, hướng về phương bắc hô to “Vạn tuế”, sau đó dẫn gia đình hộ vệ, đốt, giết, cướp bóc toàn bộ kho bạc, kho lương, đội thuyền của Xưởng giám cùng đội Đốc lương không còn thừa một mống, có oán báo oán, có thù báo thù.

Hơn năm ngàn Xưởng giám, đội Đốc lương tử thương vô số, những người còn lại trốn vào sơn dã, đến đây tiêu tán.

Cũng chính vào ngày hôm đó, kim long khí vận chiếm cứ phía trên hoàng cung bỗng nhiên hư hóa, trở thành dáng vẻ suy yếu mờ nhạt, chỉ có thể loáng thoáng nhận ra là hình rồng.

Cảnh tượng này khiến Vương thần toán hít ngược một hơi khí lạnh, hoảng sợ thốt lên: “Đại Lê xong rồi!”

Chương 518 – Ba ngày ba đêm

Mấy ngày sau, tại thiên lao bên ngoài.

Hai mắt Tần Hà như điện, điên cuồng tấn công, xéng hồn độn hóa thành thần kiếm lưu quang, khí thế mạnh mẽ ngút trời, hét lớn: “Tử tiêu huyền sát, hóa thành thần lôi, thiên uy xán lạn, lấy kiếm dẫn tới!”

Quan sát cẩn thận, khóe miệng hắn đã tràn tràn ra máu tươi, trên mặt đã hơi xuất hiện vẻ mệt mỏi.

Trận đánh này, khó hơn nhiều so với dự đoán của hắn.

Đến khi chúng Ngụy Thần hao hết, Thương Chiến chân chính liều mạng, hắn mới hiểu được, chiến lực của bộ tướng Thiên đình thời đại thần thoại mạnh mẽ đến thế nào.

Mặc dù huyết mạch y đã khô cạn, mặc dù y sắp hết tuổi thọ, mặc dù y không có biện pháp nào cởi bỏ phong ấn.

Nhưng... Y đã từng là bộ tướng Thiên đình, đã từng là cường giả dưới trướng chúng Thần.

Là danh từ đồng nghĩa với cường đại!

“Ầm ầm!”

Ngay sau đó, một tia thiên lôi màu tím bị kiếm lưu quang dẫn tới, mang theo khí tức hủy thiên diệt địa từ trên trời đánh xuống, bổ về phía Thương Chiến.

Điện xà bắn lan ra, sóng khí kinh khủng nổ ra cuốn sạch bốn phía, giữa đất trời chỉ còn lại một mảnh ánh sáng chói mắt màu tím.

Pháp trận thiên lao đã sớm có trăm ngàn tổn hại cũng không chống được nữa, âm âm sụp đổ, hiện ra thế giới bên trong sau khi bị ngọn lửa mãnh liệt thiêu đốt – vô số hài cốt màu đen còn đang bốc lên ngọn lửa màu xanh lam.

Tần Hà

Tần Hà kêu rên một tiếng, bạch bạch bạch lui về phía sau, cổ họng ngòn ngọt, vừa mở miệng chính là một ngụm máu tươi.

“Đùng đùng đùng...”

Tiếng sấm sét âm âm vang dội, giống như là diệt thế.

Dần dần, đến khi màu tím tản hết, toàn bộ mọi thứ xung quanh đều hóa thành bột mịn, núi đá, cỏ cây, đao binh thi cốt, tất cả đều biến mất không thấy đâu nữa.

Ở nơi trung tâm sét đánh, Thương Chiến vịn thanh trường đao bị tổn hại như răng cưa chỉ còn lại một nửa, trên mặt đều là vết không cam lòng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Thiên địa mạt pháp là đại thế càn khôn, ngay cả chúng Thần đều không có cách nào nghịch chuyển... Người liều mạng như vậy, rốt... Rốt cuộc là vì cái gì?”

Ba ngày ba đêm, trọn vẹn ba ngày ba đêm.

Cái tên điên, cái tên khốn kiếp trước mặt này, đánh như thế nào cũng không chết.

“Ha ha, vì cái gì?” Tần Hà lau đi máu tươi trên khóe miệng, cười lạnh nói: “Không vì cái gì cả, ta chính là muốn làm thịt các người.”

“Kẻ điên, người là kẻ điên, kẻ điên không nói lý lẽ!” Thương Chiến gần như điên cuồng, người này thậm chí còn không có một động cơ rõ ràng, liều liều mạng với mình?

Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi mà đến, thiên hạ nhón nháo đều vì lợi mà đi.

Đây không phải kẻ điên thì là gì.

“Ta có phải kẻ điên hay không không quan trọng.” Tần Hà lắc đầu.

“Vậy cái gì mới quan trọng?” Thương Chiến căm hận, y không muốn mình chết một cách không rõ ràng.

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, “Không có các ngươi, mới là điều quan trọng nhất!”

Tần Hà không nói dối, nếu yêu cầu nói rõ lý do nhất định phải làm thịt đám Ngụy Thần này, thì chỗ nào cũng có.

Nhưng nếu ngươi phải đưa ra một lý do cực kỳ vững chắc thì hình như lại không có.

Ít nhất, không tìm được lý do bắt buộc phải liều mạng.

Thế đạo hưng suy xoay vòng, có Thiên đình không thừa, không có Thiên đình cũng không thiếu.

Kẻ đáng chết rất nhiều.

Yêu ma quỷ quái ăn thịt người lấy da trải ngủ, tham quan kẻ sĩ bóc lột đến tận xương tủy, vương hầu huân quý tham lam vô độ.

Từ xưa đến nay, bọn họ chưa từng biến mất, chỉ sẽ biến dạng.

Cho nên... Yêu cầu lý do đặc biệt sao?

Không cần.

Giết chết đám bê quắt này thì cần gì lý do.

Tiếng nói vừa dứt, Tần Hà không nói thêm lời thừa thãi nữa, nhanh như chớp đánh ra một đám Nam Minh Ly Hỏa, “oanh” một tiếng, lập tức thiêu đốt Thương Chiến.

Sau đại chiến ba ngày ba đêm, Thương Chiến đã là đèn cạn dầu, một tia thần lôi tử tiêu đã kết thúc y rồi.

Ngọn lửa mãnh liệt nhanh chóng cắn nuốt lấy y, vào thời khắc cuối cùng, Thương Chiến gầm thét: “Ngụy Vũ, ngươi ức hiếp Thần quá đáng, ta sẽ không để cho ngươi yên, ta lấy tính mạng nguyên rửa ngươi, nghịch loạn âm dương!”

Tần Hà nghe vậy, ôi chao.

Lại tới nữa.

Cái đám khôn kiếp này đúng là hư thối xấu xa đến chảy mủ.

Trước khi chết còn không quên nguyên rửa người khác.

Quả nhiên, cái gọi là nick phụ này, lúc nào cũng phải có.

Không có không được.

Nhìn xem đi, đã mấy lần rồi.

Tần Hà cũng không biết cái nguyên rủa “nghịch loạn âm dương” này là cái gì, nhưng khẳng định không phải là thứ gì tốt.

Sau khi trở về phải để Hôi Mễ Khâu chú ý thêm một chút, không biết có phải là chuyện giải phẫu không nữa.

Tần Hà không dám cho y mở miệng nói thêm một câu, vung tay lên, mười cây đinh trấn thi đã trực tiếp phong cấm Thương Chiến lại.

Cứ như vậy, trong ngọn lửa mãnh liệt, Thiên đình chỉ chủ thời đại mạt pháp Thương Chiến, đến đây đã trở thành dĩ vãng.

Tần Hà thấy vậy, thở dài một hơi, chậm rãi móc từ trong túi ra một con búp bê nhỏ màu trắng.

Toàn thân con búp bê nhỏ tràn đầy khe nứt, sóng nhiệt vừa thổi qua liền từng tắc từng tắc vỡ vụn thành bụi bay ra khỏi lòng bàn tay, rất nhanh đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Búp bê may mắn: Búp bê đến từ Thâm Uyên, do Pháp sư số mệnh chế tạo, mang theo bên người, sẽ có thể nhận được Thần linh vận mệnh chúc phúc, thế mạng một lần.

Cái gì gọi là liều mạng, cái này liền gọi là liều mạng.

Là thật sự liều rớt một cái mạng.

Búp bê may mắn là vật Tần Hà đã đốt ra được từ rất lâu rồi, đối ứng với nó là búp bê nguyên rủa, trước kia đã sử dụng cho A Kỳ Ca.

Sau trận chiến đầu ba ngày ba đêm, Thương Chiến tiêu hao cực lớn, cuối cùng trong thời điểm tuyệt vọng đã nhờ cầm phần mà hoàn toàn phá vỡ phong ấn, tăng thực lực lên đến đỉnh tuyền cảnh.

Một kích, búp bê may mắn lập tức vỡ vụn, ngay cả đại trận thiên lao cũng bị đánh thủng.

Thế nhưng, đó chính là một kích cuối cùng của Thương Chiến, sau một kích này, bất kể kết quả như thế nào thì Thương Chiến chắc chắn sẽ phải chết không thể nghi ngờ.

Cho nên mới có một màn Tần Hà dẫn thần lôi tử tiêu đưa tiễn y đi.

Tồn thất hơi lớn, hơi đau lòng một chút.

Mặc dù Tần Hà có thuật cứu tử hoàn hồn, chưa chết hết chín lần thì không thể diệt thân, nhưng thuật cứu tử hoàn hồn có quá trình ngưng tụ thần hồn cùng thân thể lại một lần nữa, cho nên để khôi phục thực lực thì phải cần tu luyện lại từ đầu.

Mà búp bê may mắn thì là trực tiếp thể mạng.

Thực lực bản thể vẫn còn, sẽ chỉ tổn thương một chút, có thuật tự lành thì cũng không thành vấn đề.

Nhưng hấn đau lòng việc búp bê may mắn đã mất đi, chỉ hy vọng sau này còn có thể đốt ra nó.

...

Đợi đến khi Thương Chiến bị đốt thành than, Tần Hà liền xoay người rời đi.

Sau khi đi ra phế tích thiên lao, Tần Hà nhìn về hướng Kinh thành, trong con ngươi lấp lóe kim quang, sau khi chớp chớp mắt mấy cái, hấn trợn mắt, mắng một câu: “Đm ~”

Chương 519 – Mệt mỏi rồi, hủy diệt đi

Lò hỏa táng.

Tần Hà nằm trên đệm chần, đau lưng mỗi eo chân chuột rút không nói, còn đau đầu.

Không thay đổi được, thật sự là không thay đổi được.

Quyền đánh Đông Lâm, chân đá Dịch tộc, điên cuồng đánh đập yêu ma, xử luôn cả Ngụy Thần.

Cmn phí hết bao nhiêu công sức mới kịp chặn suối nguồn phe địch cho người.

Kết quả... Sùng Chính cmn vậy mà lại nhảy xuống?

Còn có vương pháp không?

Còn có luật pháp không?

Người chính là đánh phối hợp cùng người khác như vậy sao?

Lương tâm không đau à?

Tần Hà cảm giác mình bị thương rất nghiêm trọng, chính là cái loại thương tích đầy mình kia.

Lần gần nhất bị thương như vậy vẫn là lần cứu thánh nữ Liên giáo kia, mất không một viên kim sang hoàn không nói, thiếu chút nữa còn không giữ được cái mạng nhỏ này.

Ta vốn đem lòng hướng về ánh trăng sáng, tiếc rằng trăng sáng chiếu nương máng.

Mệt quá, mệt mỏi quá.

“Gia, ngài đỡ hơn chút nào chưa?” Vương Thiết Trụ nhẹ nhàng day huyệt Thái dương cho Tần Hà, nhẹ giọng hỏi.

Trong động bảy ngày bằng ngàn năm bên ngoài, chuyến đi này của Tần Hà, ở trong đại trận thiên lao không quá ba ngày ba đêm, nhưng mà ở bên ngoài đã trôi qua gần một tháng.

Thế cục triều đình đại biến, Yêm đảng đã bị tiêu diệt, chư quân Đông Lâm “Chúng chính doanh triều”, Tần Hà trở lại, vừa nghe được những tin tức này thì lập tức nằm xuống, uống liên tục hai viên kim sang hoàn mới thở bình thường được.

“Chưa đỡ, vẫn cần xoa bóp.” Tần Hà nhắm mắt lắc đầu.

“Vâng vâng.” Vương Thiết Trụ vội vàng gạt đầu.

Sau đó bầu không khí trầm mặc một lúc lâu, Hôi Mễ Khâu thận trọng phân tích nói: “Đại quan nhân, cục diện trước mắt là, tân đế đã bị đảng Đông Lâm lừa gạt, Đông Lâm trong triều đình đã là mây đen che đỉnh, mà đây chỉ là thứ yếu. Điều trọng yếu là, không có binh lương và lương thực từ Giang Nam, lập tức sẽ xảy ra loạn lớn.

“Đông Lâm vốn là một đám người từ cường hào phú thương ủng hộ lên, bọn họ tuyệt đối sẽ không lấy thuế ruộng của phú thương cường hào bỏ vào trong quốc khố. Số lượng lớn như vậy, chưa nói đến việc căn bản là không thể thay thế, ngay cả thay thế được thì cũng cần thời gian mở rộng nguồn. Tiền

tuyển còn đang dụng binh, có thể sẽ không chờ được lâu như vậy.”

“Vậy người cảm thấy còn bao nhiêu thời gian?” Tần Hà hơi mở mắt liếc nhìn nó một cái, chuyện về giới tu luyện nó không dễ dàng thăm dò, ngược lại thì những chuyện như vậy lại hạ bút liền thành.

“Tôi đa là một tháng nhất định có đại biến, về phần thời cuộc sẽ phát triển như thế nào thì khó mà nói.” Hôi Mễ Khâu trầm ngâm một chút, phỏng đoán nói.

“Nhanh như vậy?” Tần Hà mở mắt ra.

“Gia ngài có chỗ không biết, lúc hoàng đế trước còn tại vị, vì để dẹp yên phản loạn đất Lỗ, đã khất nợ nửa năm Liêu lương và Tiền lương, trước đó binh tướng tiếng oán than dậy đất, là Ngụy Trung Lương cam kết với bọn họ, đợi đến khi Giang Nam thu hoạch vụ thu sẽ bổ sung đầy đủ theo định mức.”

“Mặc dù Ngụy Trung Lương không phải là kẻ tốt lành gì, nhưng uy tín của ông ta cũng không tồi, cho nên lúc này tiền tuyển mới không gây ra đại loạn gì.”

“Khẳng định là hiện tại chuyện xảy ra ở trong triều đã truyền ra khắp tiền tuyến, công văn thúc giục lương thực thúc dục tiền lương chắc hẳn là đang theo khoái mã trên đường chạy tới Kinh thành.”

“Hai ngày trước ta nghe ngóng được, tuy năm nay Giang Nam thu hoạch khá tốt, Ngụy Trung Lương đã thu vét một số lương lớn lương thực và bạc lương, đã bắt đầu đóng lên thuyền chuẩn bị vận chuyển. Đáng tiếc là chậm một bước, thánh chỉ tân đế tới trước Giang Nam một bước, số lương thực và tiền lương kia đã bị tranh nhau cướp không còn một mống, ngay cả thuyền vận chuyển cũng bị đốt đi, Xưởng giám và đội Đốc lương cũng đã bị đánh tan.”

“Nếu như tin tức này lại truyền ra tới tiền tuyến, loạn chỉ là vấn đề thời gian và mức độ, xem xét tổng thể thì tình hình cực kỳ không lạc quan.” Hôi Mễ Khâu nói tỉ mỉ.

“Khất nợ lương nửa năm?”

Vương Thiết Trụ mở to hai mắt, hỏi: “Vậy đó không phải chính là một thùng thuốc nổ sao?”

Cái chuyện thiếu lương bổng thiếu lương thực này, nó chính là tràn đầy thấu hiểu.

Hồi tưởng lại năm ngoái, nó làm việc ở ngay cái phòng thiếu thi này, làm ba ngày đói chín bữa!!

Cũng chính là không phản kháng được, nếu như mà nó năng lực phản kháng, nó đã tạo phản rồi.

Làm việc mà chẳng được ăn uống gì, tượng đất còn có ba phần hỏa khí, huống chi là kiêu binh hãn tướng liều mạng chiến đấu có hôm nay không có ngày mai trên tiền tuyến?

“Không khác bao nhiêu đâu.” Hồi Mễ Khâu gật đầu, nói: “Không bao lâu nữa thời tiết sẽ chuyển lạnh, tiền tuyến không có lương thực không có lương bổng không nói, việc cung cấp lương thực lương bổng sau này cũng không cần trông cậy vào. Ngay cả trù lương ngay tại chỗ cũng không thể thực hiện được, phía bắc đánh trận đã đánh thành như vậy, nào còn có lương thực nữa. Các phiên vương huân quý cùng cường hào quan thân khắp nơi ngược lại thì có tiền có lương thực, nhưng vấn đề là, Đông Lâm năm triều chính, dám động vào thuế lương của bọn họ thì chẳng khác gì tạo phản.”

Tần Hà nghe xong càng thấy đau đầu, hỏi: “Yêm đảng bị thanh toán bao nhiêu người?”

“Quan to tam phẩm trở lên trong triều là chín người, hoạn quan ba mươi chín người, tất cả quan viên lớn nhỏ còn lại thì hơn bảy mươi người, đốc phủ địa phương sáu người, từ đốc phủ trở xuống hơn sáu mươi người, cộng lại là hơn một trăm tám mươi người. Cuộc thanh toán vẫn còn đang tiếp tục, ân oán giữa Yêm đảng và Đông Lâm trải qua mấy triều, lần này không đào hết gốc rễ Yêm đảng, Đông Lâm sẽ không chịu dừng tay.” Hồi Mễ Khâu trả lời.

“Hơn một trăm tám mươi người, một thế lực rất mạnh a.”
Vương Thiết Trụ kinh hô.

“Sách lược giữ cân bằng đã bị chơi đến rối loạn cả rồi, tân đế đã thành chim hoàng yến trong lồng, chỉ là một thứ đồ trưng bày mà thôi.” Hồi Mễ Khâu gật đầu, tiếp đó nhìn về phía Tần Hà, hỏi: “Cái kia... Đại quan nhân, chuyện trong triều đình, chúng ta có cần tham dự vào không?”

Tần Hà lắc lắc đầu, lại nhắm hai mắt lại, nói: “Mặc kệ, mệt rồi, hủy diệt đi.”

Tần Hà xem như là đã suy nghĩ rõ ràng, sự sụp đổ của Đại Lê là sự sụp đổ của toàn bộ hệ thống, can dự vào một hai nơi cũng không có bao nhiêu ý nghĩa.

Nó tiến về phía sụp đổ toàn bộ chỉ là vấn đề thời gian.

Điều này ứng với câu nói kia, đại thế thiên hạ ào ào xông tới, không ai có thể ngăn cản.

Hung suy luận hồi tự có định số cường ép can dự sẽ chỉ kéo dài thời gian loạn thế, cuối cùng cũng chỉ có bách tính trong thiên hạ khổ, dứt khoát phá bỏ cái cũ, xây dựng cái mới, đau lâu dài không bằng đau ngắn hạn, kết thúc bằng đập đổ làm lại.

Ai làm Hoàng đế đều như nhau, Tần Hà cũng không có nghĩa vụ thay Hoàng gia trông nhà hộ viện.

Hắn bị thương còn chưa khỏi đây.

“Ta phải ngủ say một khoảng thời gian, chỉ cần phòng thiêu thi không bị cháy thì cũng đừng đánh thức ta.” Qua một lát, Tần Hà phân phó, mặc dù búp bê may mắn thay hắn một mạng, nhưng vết thương phải bị cũng không thiếu chút nào.

Vết thương trên nhục thể đã phục hồi lại như cũ, nhưng chân khí trong cơ thể cường giả dừng tuyến cảnh lưu lại trong cơ thể lại rất khó khu trục, hơn nữa nó vẫn đang không ngừng phá hư lực phủ ngũ tạng của Tần Hà.

Đan dược hắn có căn bản đã không tạo ra tác dụng gì.

Dự tính phải hao tổn thời gian hai ba tháng mới có thể khu trục hoàn toàn.

Cứ như vậy đi, đến mùa đông rồi nói tiếp.

Chương 520 – Sấm vương tới không nộp lương

Già mà không chết thì sẽ thành tặc, câu nói này đối với Hôi Mễ Khâu sống mấy trăm năm thực sự là hoàn toàn phù hợp.

Dù là có tư chất tầm thường, nhưng chỉ cần sống thêm mấy trăm năm mà không bị lú lẫn tuổi già thì người cũng có thể trở nên giáo hoạt,

Không gì khác, chính là thấy nhiều hiểu rộng.

Huống chi là Thử tiên có thể triển lộ tài năng từ trong Thử tộc.

Nó dự tính cực kỳ chính xác.

Sau khi tin tức Ngụy Trung Lương bị ám sát, lương hướng bị cắt đứt truyền tới tiền tuyến chiến trường Thiểm Cam và biên quân.

Công văn khẩn cấp tám trăm dặm giống như bông tuyết, tới tập trình lên trên án Sùng Chính.

Nói chung, toàn bộ đều tóm gọn trong một câu: Cấp tiền cấp lương thực, không tiền không lương thực không thể đánh trận.

Sùng Chính đang đắm chìm trong xu nịnh “Phục hưng thánh quân” như nước thủy triều cảm thấy có hơi quái lạ, công văn thúc giục đòi lương hướng hẳn ta đương nhiên đã từng thấy, cách dăm ba hôm là sẽ thấy một hai phong như vậy.

Nhưng cũng chỉ là một hai phong mà thôi, bình thường Nội các đưa ra phiếu nghị đều là sau khi thu hoạch vụ thu sẽ bổ sung lương, Ngụy Trung Lương nâng bút thay mặt phê hồng phúc đáp, sau đó cơ bản là chuyện sẽ đi qua.

Hiện tại làm sao đột nhiên lại nhiều như tuyết rơi, chất đầy ngự án như vậy?

Sùng Chính vội vàng triệu tập chúng quan Nội các nghị sự, chúng quan Nội các trăm miệng một lời vẫn là sau khi thu hoạch vụ thu sẽ bổ sung lương, trước kia đều là làm như vậy.

Thế là Sùng Chính tự tay nâng bút phê hồng, ngôn từ khẩn thiết, hy vọng các tướng lĩnh biên ải nhẫn nại thêm một thời gian, đợi đến khi lương hướng vận chuyển đến, nhất định sẽ phát cho tiền tuyến trước tiên.

Đồng thời hạ chỉ các đốc phủ địa phương mau chóng thu lương, kẻ nào thu không tận sức, xét xử theo pháp luật.

Kết quả, khá lắm.

Cái này không phúc đáp còn tốt, vừa phúc đáp thì công văn khẩn cấp tám trăm dặm đã không còn là tuyết rơi, mà là bão tuyết.

Tướng lĩnh biên ải và tiền tuyến thúc giục lương thực thúc giục tiền lương càng gấp, nếu người còn không cấp lương hướng, đừng nói là đánh giặc, binh lính dưới trướng đã sắp tạo phản rồi.

Sùng Chính nhất thời tức giận đến tái mặt.

Đường đường là tỵ tặc Hoàng đế nâng bút phê hồng, lại không có tác dụng bằng Ngụy Trung Lương nâng bút tay mặt?

Nhưng lúc này Sùng Chính cuối cùng vẫn cảm thấy có gì đó không đúng.

Thế là vội vàng cho gọi Hộ bộ Thượng thư tới, hỏi lương thực và quân lương vụ thu khi nào sẽ được vận chuyển lên phía bắc.

Kết quả Hộ bộ Thượng thư ấp a ấp úng, nói đã không còn lương hướng.

Không còn!

Sùng Chính lập tức như bị ngũ lôi oanh đỉnh, cho dù hắn ta không có kinh nghiệm chấp chính, cũng biết tầm quan trọng của lương hướng.

Trước đó Ngụy Trung Lương đã gom góp được một số lương lớn lương hướng ở Giang Nam, chỉ vì mực nước Vận Hà hơi thấp nên chưa thể lên đường bắc vận sớm hơn.

Hiện tại đột nhiên, đã không còn?

Sau khi truy hỏi, Hộ bộ Thượng thư một mực khẳng định, đó là do Xưởng giám cùng đội Đốc lương bị xóa bỏ phóng hỏa đốt lương, còn cướp bóc kho bạc, để trút tư thù.

Sùng Chính vừa nghe vậy thì hai mắt lập tức tối sầm lại, suýt chút nữa đã ngất đi.

Chuyện như vậy, bản thân mình lại chẳng hề hay biết gì?

Chắc chắn là tướng lĩnh tiền tuyến và biên ải đã biết được tin tức cho nên mới thúc giục đòi lương hướng gấp như thế.

Sùng Chính lập tức liền mắng Hộ bộ Thượng thư té tát.

Nhưng mà mắng thì mắng, lúc này việc lớn hàng đầu vẫn là xoay sở lương.

Thế là Sùng Chính lại truy hỏi Hộ bộ Thượng thư, khi nào quan lại nha môn Đốc lương có thể đến Giang Nam, khi nào có thể xoay sở được đợt lương hướng đầu tiên.

Hộ bộ Thượng thư run run rẩy rẩy vươn ra một ngón tay.

Sùng Chính cho là cần một tháng, kết quả Hộ bộ Thượng thư nói cần một năm.

Lúc này thì không còn là suýt nữa, Sùng Chính thật sự đã bất tỉnh.

Một đám thái giám mỗi người một tay bấm nhân trung, đút trà lạnh, mới giúp Sùng Chính tỉnh lại.

Giờ khắc này, Sùng Chính cuối cùng cũng biết mình đã làm một việc ngu xuẩn lớn đến cỡ nào.

Một năm!

Món ăn cũng đã nguội.

Cảm giác bị lừa dối sâu sắc đã làm Sùng Chính tức giận, trực tiếp ném Hộ bộ Thượng thư vào chiếu ngục Phi Ngư Vệ, yêu cầu Phi Ngư Vệ lấy tội khi quân để xử lý.

Nhưng mà xử lý Hộ bộ Thượng thư cũng không thể giải quyết được vấn đề.

Sùng Chính như kiến bò trên chảo nóng, vội vàng triệu tập quần thần nghị sự, kết quả chuyện xoay sở lương không bàn luận ra cái đầu đuôi gì, ngược lại là tiếng hô yêu cầu Sùng Chính ân xá Hộ bộ Thượng thư sáng này cao hơn sáng trước.

Cả triều đình lớn như vậy ngoại trừ một số quan viên ít ỏi là mắt nhìn mũi mũi nhìn tim không nói gì, tuyệt đại đa số quan viên đều là muôn miệng một lời, rất có thể như là bức vua thoái vị.

Sùng Chính nổi giận đùng đùng, phát tay áo dờn đi.

Nghị sự phạm vi lớn không được, vậy thì triệu tập Các thần Nội các nghị sự.

Kết quả Các thần thương lượng tới thương lượng lui, chỉ cho ra được một kiến nghị: Để cho tướng lĩnh tiền tuyến cùng biên ải, tạm thời trừ lương tại chỗ.

Khá lắm, trên dưới năm ngàn năm, phàm là có một vương triều dám để tướng lĩnh trừ lương tại chỗ, như vậy thì vương triều đó thực sự đã chết, chỉ còn chưa đầy nắp quan mà thôi.

Khi thánh chỉ “trừ lương tại chỗ” đến tiền tuyến Thiêm Cam, ba mươi vạn quan quân đang cùng quyết chiến đang cùng Sấm quân ngay tức thì đã tan rã.

Hai lộ binh mã cộng lại là hơn mười vạn quân trực tiếp đầu hàng Sấm quân, hai mươi vạn binh mã còn lại thì thua trận chạy tan tác ngàn dặm.

Mà đây vẫn chưa phải là điều nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất là hai mươi vạn đại quân mặc dù bại trận tháo chạy, nhưng bọn họ lại được cấp phép “trừ lương tại chỗ”.

Trừ lương tại chỗ?

Không, thay bằng một từ khác, chính là “Lĩnh chỉ cướp bóc”.

Hai mươi vạn bại binh thoáng cái đã biến thành giặc cướp, giết người cướp của, xâm chiếm thành tàn sát trại.

Thế là, toàn bộ phía tây Đồng Quan đã biến thành địa ngục nhân gian.

Nhưng bọn họ lại không dám đánh cướp và ức hiếp địa chủ cường hào cùng vương hầu huân quý, suy cho cùng thì uy thế Đại Lê vẫn còn, cho nên bọn họ chỉ dám bóp trái hồng mềm, chuyên môn cướp của dân chúng.

Có hai mươi vạn bại binh dẫn đầu, toàn bộ quan quân trong tay có thể điều động được đao binh thì đều gia nhập vào.

Tướng lĩnh dẫn binh cũng không dám đàn áp, sợ bị dẫn lửa thiêu thân.

Lý Sấm vốn đang bị quan quân đánh đến sắp không chống đỡ nổi thấy vậy, khá lắm, gói quà lớn này, không nhặt thì phí.

Thế là dưới sự chỉ điểm của cao nhân, Lý Sấm lập tức giương lên cờ lớn “Bình đẳng ruộng đất, miễn thuế”, đồng thời sáng

tác ca dao “Nghênh đón Sấm vương, Sấm vương tới không nộp lương” loan truyền khắp nơi.

Bách tính bị quan quân gây tai họa thê thảm dùng chân bỏ phiếu, sôi nổi hưởng ứng.

Đại quân Lý Sấm phát triển lớn mạnh như quả cầu tuyết.

Về phần Lý Sấm, hắn ta đã đánh ra cờ hiệu như vậy, tất nhiên là không tiện cướp bóc dân chúng, hơn nữa lúc này chỗ dựa cũng đã cứng rắn, thế là tập trung hỏa lực, chuyên cướp vương hầu huân quý cùng địa chủ cường hào.

Đại Lê thật sự thiếu lương sao?

Có hơi thiếu, nhưng thật ra thì vẫn còn ổn.

Vậy tại sao lại thiếu lương?

Bởi vì lương thực và của cải đều tập trung trong tay đám vương hầu huân quý, địa chủ cường hào, còn bách tính thì bị bóc lột đến tiều ra máu.

Vừa cướp bóc đám này Lý Sấm liền phát hiện, so với đám dân chúng nghèo khổ, vẫn là đám chó nhà giàu này có tiền.

Chém một tên Vương gia đã đủ nuôi ba mươi vạn đại quân trong nửa năm.

Mà phía tây Đồng Quan, chỉ tính mỗi Vương gia là đã có mười tám tên.

Phát tài rồi!

Thế là Lý Sấm có binh, có lương thực, vừa lắc mình một cái đã biến thành “cứu tinh” của dân chúng, một bước lên trời.

Chỉ vẹn vẹn ba tháng, hắn ta đã tăng đến tám mươi vạn binh, chiếm được ba tỉnh phía tây Đồng Quan.

Quan quân đói khát xem xét, Sấm quân ăn ngon uống cay sung sướng biết bao, chúng ta còn phải tự xoay sở lương thực để ăn, thế là thi nhau đầu hàng, thậm chí trong đó có không ít biên binh tinh nhuệ đến từ biên ải.

Đầu tháng mười hai, đại quân Lý Sấm sau khi nghỉ một thời gian ngắn chỉnh đốn dưỡng sức đã chia ra thành ba đường, một đường triển khai ba mươi vạn quân vào Đồng Quan chuẩn

bị tấn công quan, một đường ba mươi vạn quân tiến về phía đông Thương Lạc tấn công giành lấy Trung Nguyên cắt đứt Vận Hà, một đường hai mươi vạn quân tiến về phía nam đi qua Kinh Tương tấn công giành lấy Hồ Quảng Giang Nam.

Ba đường đại quan hợp binh trăm vạn, nơi đại quân đi qua, quan quân trông thấy bóng từ xa liền đầu hàng.

Chương 521 – Sùng Chính vay tiền

Mà lúc này, Sùng Chính đang làm gì?

Vay tiền.

Nói một cách hoa mỹ là, nạp quyên.

Chính là Sùng Chính vay tiền của các văn võ bá quan, vương hầu huân quý trong Kinh thành.

Không lấy không, ghi giấy nợ.

Nhưng mà một tình huống cạn lời nhất trong lịch sử đã xuất hiện.

Cả một tòa Kinh thành lớn như vậy, hàng ngàn quan viên, hơn trăm huân quý, tổng cộng nạp quyên được mười tám vạn lượng bạc trắng.

Mà tám vạn trong đó vẫn là do thái giám trong cung quyên, một vạn là Chu hoàng hậu quyên.

Một đám chó nhà giàu gom được thành một mảng lớn có tài phú nhất vương triều Đại Lê, tổng cộng chỉ quyên chín vạn lượng.

Cái này đã không thể gọi là ít, mà rõ ràng chính là đang vả mặt Sùng Chính.

Cực phẩm nhất là cha vợ Chu Khuê của Sùng Chính.

Cái chuyện như nạp quyên này, thành công hay không, có người dẫn đầu rất quan trọng.

Với tư cách là một người vợ hiền đức, Chu hoàng hậu nghĩ tới cha mình đầu tiên, muốn cho lão phụ thân quyền hai mươi vạn lượng.

Chuyện nhà mình thì mình tự biết, Chu hoàng hậu dám mở miệng hỏi, tất nhiên là biết rõ phụ thân mình có tiền, hai mươi vạn chỉ là mưa bụi.

Kết quả thần giữ của Chu Khuê căn chết không có tiền.

Còn phái người đi mua quần áo rách rưới để người trong nhà mặc, mua gạo mốc meo bỏ vào trong vại gạo.

Chỉ cần có người trong cung tới, ông ta sẽ khóc than mình nghèo khổ, một vệt nước mắt một vệt nước mũi kể lể rằng ông ta đã nghèo thê thảm đến mức chỉ có thể ăn gạo mốc sống qua ngày.

Yêu cầu ra bạc cũng được, nhưng chỉ có năm mươi lượng, muốn hơn thì không có.

Chu hoàng hậu hiểu rõ tính nết của lão phụ thân mình, bảo quyền hai mươi vạn lượng là chuyện chắc chắn không thể, nói ra con số này chỉ đơn giản là chờ lão phụ thân trả giá, dù là chém tới chỉ còn một phần mười thì cũng có hai mươi vạn lượng, như vậy đủ rồi.

Kết quả, hai mươi vạn biến thành năm mươi lượng.

Chu hoàng hậu trực tiếp bị làm cho tức đến phát khóc, tổ chim bị phá thì trứng trong tổ còn có thể nguyên vẹn được không, khuyên nhủ đủ kiểu, kết quả Chu Khuê chính là chết cũng không chịu nhả ra.

Bất đắc dĩ, Chu hoàng hậu chỉ có thể lấy trang sức hồi môn áp dưới đáy hòm đi bán, bán được gần một vạn lượng, tiếp đó âm thầm phái người đưa cho Chu Khuê, để Chu Khuê dùng danh nghĩa của ông ta quyền một vạn lượng này.

Kết quả Chu Khuê thực sự quyền ra, nhưng lại chỉ quyền năm ngàn lượng.

Bản thân khóc lóc kiếm lời năm ngàn lượng!

Chu hoàng hậu vừa nghe tin, giận dữ đến muốn đoạn tuyệt quan hệ với lão phụ thân ngay lập tức.

Nhưng mặc kệ Chu hoàng hậu tức giận thế nào, sắc mặt Sùng Chính khó coi thế ấy.

Tiền chỉ có bấy nhiêu đó, mười tám vạn lượng.

Trải qua tay từng tầng từng lớp các cấp quan viên và tướng lĩnh tham ô cần bót, đến khi rút xuống trên đầu binh sĩ bình thường, mười người góp lại với nhau thì có lẽ sẽ mua được một cái bánh màn thầu bột tạp mồi.

Sùng Chính cầm lấy mười tám vạn lượng này, giao cho Trần quốc tướng quân Tào Văn Chiếu.

Nhắc tới Tào Văn Chiếu, mặc dù chưa từng nhận được sự tín nhiệm của triều đình, bị đề phòng đủ mọi mặt, nhưng với tư cách là một vị tướng quân, hẳn ta thật sự đạt tiêu chuẩn.

Chiến đấu cửu biên, dẹp yên đất Lỗ, mặc dù Trần quốc tướng quân cũng đã từng thua trận, nhưng nói cho cùng cũng đã lập được nhiều công lớn.

Cắt mười tám vạn lượng bạc được Sùng Chính cấp cho, Tào Văn Chiếu suất lĩnh một vạn tinh binh, ra Đồng Quan nghênh chiến chủ lực của Lý Sấm.

Lúc này Sùng Chính vẫn còn đang vọng tưởng rằng Tào Văn Chiếu có thể lại sáng tạo ra một công lao to lớn nữa.

Hay lắm, một vạn đánh bốn mươi vạn.

Một người dám nghĩ, một người dám làm.

Về phần kết quả, vô cùng tàn khốc.

Tào Văn Chiếu bị Lý Sấm đánh cho một trận no đòn, đánh đến đầu nổi đầy u, chỉ có thể dẫn hai ngàn tàn binh chật vật trở về biên thành, không tiếp tục ứng chiến nữa.

Báo rằng đã bị nội thương, phải dưỡng thương.

Tào Văn Chiếu vừa bại, tướng thủ Đồng Quan tượng trưng chống giữ một ngày, đầu hàng.

Bắt đầu từ đây, cửa ngõ ra vào Kinh thành đã rộng mở, mất đi bức thành che chở cuối cùng.

Sùng Chính kinh hoàng, vội vàng lệnh cho chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ Thẩm Luyện suất lĩnh Phi Ngư Vệ và ba vạn quân Kinh

doanh nghênh chiến giặc Sấm.

Thẩm Luyện tấu xin Hoàng đế đi tuần sát phía nam, không chuẩn.

Tấu xin Thái tử tuần sát Giang Nam, không chuẩn.

Tấu xin cố thủ Kinh thành chờ cứu viện, không chuẩn.

Không còn cách nào khác, Thẩm Luyện chỉ có thể lĩnh quân xuất chinh.

Mà lúc này quân tiên phong của Lý Sấm đã đến phụ cận Kinh kỳ, Thẩm Luyện xuất quân cố thủ Bá châu, một bên tiếp ứng Kinh thành, một bên cố thủ Vận Hà, lấy đó để mưu cầu thời cuộc biến hóa.

Trong lòng Thẩm Luyện thực ra cũng rất tuyệt vọng, nhưng trong lòng hắn vẫn ôm một tia may mắn, chính là tên gia hỏa đã ngủ say ba tháng vẫn chưa tỉnh kia.

Nhưng mà... Lần này Thẩm Luyện đã tính sai.

Cái tên kia đã buông tay mặc kệ, thật sự không xía vào việc gì nữa.

Năm mươi vạn đại quân của Lý Sấm dồn về Bá Châu.

Thẩm Luyện lập tức áp lực như núi, đang chuẩn bị bất chấp tất cả nghênh đánh thì đại quân Lý Sấm đột nhiên để lại hai mươi vạn đại quân vây thành, còn ba mươi vạn đại quân lại vòng qua thành, tấn công thẳng tới Kinh thành.

Hai ngày sau, chim bồ câu truyền đến tin tức.

Thái giám phòng thủ thành Cao Khởi Tiềm mở cổng thành đầu hàng, tiên phong Sấm quân đã chiếm Kinh thành.

Thành Bá Châu mà Thẩm Luyện chiếm giữ, bỗng chốc trở thành cô thành.

Chương 522 – Hầu Tiểu Lục

Trận tuyết rơi đầu tiên của mùa đông nhẹ nhàng phủ lên nóc nhà, đầu tường cùng với mặt đất, giống như một tấm vải tang mỏng manh bao trùm lấy Kinh thành.

Trên đầu thành, một cây đại kỳ chữ “Thuận” đang bay phấp phới trong gió.

Nghĩa quân kết bè kéo đội đi khắp hang cùng ngõ hẻm, nếu phát hiện trạch viện sẽ phá cửa tiến vào, rất nhanh sau đó bên trong sẽ truyền ra tiếng kêu khóc cùng với tiếng phụ nữ la hét cầu xin tha thứ.

Chỉ chốc lát sau bọn họ lại vác bao lớn bao nhỏ nhanh chóng rời đi.

Vết máu không kịp lau chảy theo mũi đao nhỏ xuống mặt tuyết bên mép cửa, lưu lại những chấm đỏ thẫm.

Cả tòa kinh thành rộng lớn vang lên tiếng kêu khóc, tiếng gào thét không ngừng, khiến đám chim sẻ kiếm ăn buổi sáng sợ hãi không dám sà xuống.

Nhưng mà tiếng kêu gào trong các ngõ phố còn không bằng một phần vạn so với chiều ngục.

Sau khi Sấm quân vào thành đã kéo dài truyền thống đánh cướp, yêu cầu khắp nơi “quyên bạc”, lúc này hơn một ngàn tên quan lại quyền quý cùng với phú thương thân sĩ cường hào đang giống như cá mè, chen chúc ở trong ngục giam chiếu ngục.

Nhẹ thì không được ăn không được uống, nặng thì nghiêm hình tra tấn.

Tiếng kêu la thảm thiết xuyên qua con đường từ ngục sâu đến mặt đất, khiến người ta rùng mình hoảng sợ.

Cả tòa Kinh thành rộng lớn dưới những cơn gió lạnh mang theo mùi máu tanh, run lẩy bẩy, im bật như ve sầu mùa đông.

Chỉ cần ngoài cửa có một chút xíu động tĩnh nhỏ là đã có thể dẫn tới bách tính kinh hoàng và run sợ tột độ.

Bến tàu ngoài thành, con đường buôn bán trước đây luôn cực kỳ náo nhiệt nay đã trở nên vắng lặng, cửa lớn đóng chặt, thỉnh thoảng có hai ba người đi đường thấp thoáng chợt hiện chợt biến mất giống như kẻ gian, giống như bóng ma quỷ.

Cảnh tượng điêu hiu xưa giờ chưa từng có, cho dù là thời điểm A Kỳ Ca tập kích Kinh thành trước kia cũng chưa đến mức như vậy.

Mà giờ khắc này ở trên phố lớn bến tàu lại có một thanh niên chấp tay sau lưng đi trên đường, hần thân mặc áo gai, trên mặt mang một tia bất đắc dĩ.

Chính là Tần Hà vừa mới thức dậy.

Lò hỏa táng thành đông không bị cháy, thương thế của hắn còn thiếu một chút nữa mới khỏi hẳn, thời gian dài hơn so với dự tính.

Nguyên nhân hắn thức tỉnh là cầu nguyện và niệm lực như nước thủy triều, không ngủ nổi nữa.

Nhắm mắt lại vừa mở mắt ra, thiên địa đã biến đổi mãnh liệt.

Tần Hà biết Đại Lê sắp xong rồi, nhưng không ngờ lại xong nhanh đến vậy.

Không đến bốn tháng, Sấm quân đánh bọc sườn hai mặt, từ Thiểm Cam đánh tới Kinh thành.

Đây cũng là kết quả tạo thành do kim long khí vận suy yếu cực độ, tất cả nguy cơ đồng thời bộc phát.

Khí vận khí vận, từ nơi sâu xa, tất cả đã có tuyên bố rõ ràng.

“Đừng chạy ~”

Đúng lúc này, một tiếng hô quát từ đằng xa truyền đến.

Tần Hà ngẩng đầu nhìn sang, là ba tên nghĩa quân tay cầm đao nhọn đang truy kích một thiếu niên.

Thiếu niên quần áo tả tơi, trong ngực giấu cái gì đó, chân trần chạy như bay trên mặt tuyết, tốc độ cực nhanh.

Thỉnh thoảng cậu ta quay đầu nhìn mấy người đang truy đuổi mình, sắc mặt không biết là do bị dọa sợ hay là do bị lạnh cóng mà không có lấy một chút hồng hào nào, lúc sượt ngang qua người Tần Hà thì không cần thận dụng một cái, lão đảo ngã xuống đất.

Lúc này Tần Hà đã nhìn thấy thứ cậu ta giấu trong ngực, là hai cái màn thầu trắng.

Vì nắm quá chặt nên ngón tay đã đâm sâu vào, lưu lại mười vết tay màu xám tro.

Thiếu niên không dám dừng lại, vội vàng đứng dậy vơ lấy màn thầu trên mặt đất rồi tiếp tục chạy trốn.

Ba tên nghĩa quân rất nhanh đã đuổi đến gần, trong miệng la hét những câu chửi mắng như là “Chém chết tên tiểu tặc này”, “Giết chết hắn”,...

Tần Hà hơi do dự một chút, bước ngang ra, chắn ngay giữa đường.

Ba tên nghĩa quân vội vàng dừng lại, dò xét Tần Hà từ trên xuống dưới một lượt, chửi mắng: “Người thuộc bộ phận nào, chó ngoan không cản đường, mau lăn ra cho lão tử!”

“Tiểu tặc kia mà chạy thoát ta sẽ cho ngươi đẹp mặt.”

“Chúng ta là người của Lưu đại tướng quân đấy, biến đi!”

Trong lời nói, rõ ràng là coi Tần Hà cũng là nghĩa quân.

Lúc này kẻ nào dám ngáng đầu ưỡn ngực đi trên đường phố thì cũng chỉ có nghĩa quân, dân chúng bình thường đừng nói là ra đường, ngay cả đi ị cũng chẳng dám ra khỏi cửa.

“Chó ngoan?”

Tần Hà khẽ cười nhẹ, nói: “Không có vấn đề.”

Vừa dứt lời, hắn đưa tay khẽ hát nhẹ trước mặt ba người một cái.

Sau đó, chuyện khiến người ta khiếp sợ đã xuất hiện.

Ba tên nghĩa quân ném đi lưỡi đao trong tay, tiếp đó ngồi xổm trên mặt đất bắt đầu học tiếng chó sủa.

“Gâu gâu gâu ~”

“Gâu ~ gâu ~”

“Gâu gâu ~ gâu gâu ~”

Ta tên nghĩa quân mang vẻ mặt phẫn khích, hai mắt tỏa sáng, nếu có cao nhân ở đây, nhất định sẽ giật nảy cả mình.

Đây là thuật pháp huyền mộng cực kỳ cao minh, người trúng thuật không hề có một chút ngây ngô gượng gạo nào.

Tần Hà thấy thế, quay người dời đi.

Sau lưng, ba tên nghĩa quân mấp máy cái mũi, nhanh chân bò đến góc tường cách đó không xa.

Chỗ đó, có một đồng gì đó tản ra mùi vị “hấp dẫn chó”.

...

Ngoại ô phía tây bến tàu, trước cửa một tòa trạch viện bỏ hoang.

Sau khi xác nhận nhiều lần là không có truy binh đuổi theo phía sau, Hầu Tiểu Lục xoay người chạy vào trạch viện, gõ cửa một gian sương phòng vẫn chưa bị sụp đổ.

Cửa phòng mở ra, phía sau cửa là một tiểu nữ hài bản thủ tầm tuổi Hầu Tiểu Lục, gương mặt bị lạnh cóng đến phát tím.

“Xem ta mang về cái gì này.” Hầu Tiểu Lục giống như hiến vật quý, lấy màn thầu từ trong ngực ra, phía trên còn bốc lên hơi nóng thoang thoang.

Tiểu nữ hài vừa trông thấy màn thầu thì ánh mắt lập tức sáng lên, giống như là giành giật túm lấy một cái bánh trong tay Hầu Tiểu Lục rồi ăn như hổ đói, hiển nhiên là đã đói đến nóng nảy.

Cắn hai ba miếng, một cái màn thầu đã bị nữ hài ăn xong.

Hầu Tiểu Lục lại đưa cả cái bánh thứ hai tới, nói: “Ăn từ từ, còn có.”

Tiểu nữ hài nhận lấy, vừa há miệng định cắn, lại dừng lại, ánh mắt sáng ngời ngó ngác người nhìn Hầu Tiểu Lục.

Hầu Tiểu Lục vội vàng vỗ vỗ bụng mình, cười nói: “Ta ăn rồi, đây đều là cho ngươi.”

“Cảm ơn.” Tiểu nữ hài lí nhí nói nhỏ như tiếng muỗi kêu, cúi đầu tiếp tục ăn như hổ đói.

“Ngươi đừng ra ngoài, bên ngoài vẫn còn rất loạn, ta lại ra ngoài đi xem xét một chút.” Hầu Tiểu Lục liếm liếm cánh môi khô khốc, dặn dò một câu, đợi cho nữ hài đóng cửa phòng, lại quay trở ra ngoài đường.

“Chính ngươi không có ăn, vậy mà vẫn chăm lo cho người khác à?”

Đúng lúc này, một giọng nói từ sau lưng Hầu Tiểu Lục truyền đến.

Hầu Tiểu Lục bị hù giật mình, cả người dính sát vào tường, bởi vì cậu vừa mới quay đầu xác nhận phía sau không có người, giọng nói này xuất hiện giống như là nhất quỷ.

Tập trung nhìn lại, người tới mặc áo gai vải thô, lưng eo thẳng tắp.

Cậu nhận ra người này, chính là cao nhân đội một cái nồi sắt lớn, kiên quyết gặp mặt phải chia nửa lượng bạc kia.

“Cao nhân, ta... Ta không trộm được bạc.” Hầu Tiểu Lục vô thức thốt lên, cậu không dám chạy, bởi vì người này xuất quỷ nhập thần.

“Không đòi bạc của ngươi, đúng lúc gặp được, tìm ngươi trò chuyện hai câu.” Tàn Hà khoanh tay trước ngực, dò xét hỏi: “Nữ hài kia là gì của ngươi.”

“Đó là con gái của ân nhân ta, vài ngày trước trong nhà không may gặp nghĩa quân, người trong nhà đều đã chết, chỉ có nàng trốn thoát được.” Hầu Tiểu Lục do dự một chút, nói.

“Ân nhân?” Tàn Hà nghi hoặc.

“Có một lần ta sắp chết đói, là mẫu thân nữ hài cho ta một chén cơm, cứu ta một mạng.” Hầu Tiểu Lục nói.

“Cho nên ngươi đây là báo ân.”

“Đúng vậy.”

“Chính ngươi cũng khó đảm bảo được mình, ngươi chiều cố nàng được à?”

“Ta... Ta không biết.” Hầu Tiểu Lục lắc đầu, trong con ngươi lộ ra một tia mê mang.

Tàn Hà không biết nói gì, nói: “Ngươi chỉ là một tên ăn mày, trên người không có một đồng mà vẫn còn muốn cứu tế người khác, ngươi có phải ngốc hay không?”

Hầu Tiểu Lục không nói gì.

“Vậy, ngươi mỗi ngày không phải bị đánh thì chính là chạy trốn, sống đến bây giờ chỉ đơn thuần là nhờ mạng cứng, ngươi

hận thể đạo này không?” Tần Hà nhìn Hầu Tiểu Lục, có thể thấy được đủ mọi vết thương cũ, vết thương mới chồng chất trên khắp thân thể cậu, lại hỏi tiếp.

Hầu Tiểu Lục sững sờ gật đầu, dừng một chút, cậu lại lắc đầu.

“Nói thế nào?”

Hầu Tiểu Lục cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Ta là kẻ trộm, kẻ trộm bị đánh, đạo lý hiển nhiên.”

Tần Hà ngẩng đầu nhìn trời, thở dài một hơi, khoát tay nói: “Được rồi, ngươi đi đi.”

Hầu Tiểu Lục như được đại xá, sau khi xác định Tần Hà không phải tìm đến cậu để đòi bạc, đi ba bước quay đầu lại nhìn một cái, rồi đi.

Tần Hà đưa mắt nhìn theo bóng dáng Hầu Tiểu Lục đi xa, vươn ngón tay định điểm một cái, nhưng lại đột nhiên dừng lại.

Chần chờ hồi lâu, hắn thả tay xuống, quay người rời đi.

Chương 523 – Lão phu tử

“Ngươi là Thanh Ngưu Đại Tiên?”

Trong trạch viện, lão phu tử nhìn thanh niên áo gai trước mặt, trên mặt đều là vẻ khó tin.

Người này không đi cửa chính không trèo cửa sổ, tựa như một cơn gió, đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, một thân áo gai vải thô, không có trang sức gì, cả người trông cực kỳ mộc mạc, gọn gàng sạch sẽ, sống lưng thẳng tắp, vô cùng tinh thần.

“Đúng vậy.” Tần Hà gật đầu.

Tần Hà và lão phu tử giống nhau, lần đầu gặp mặt hắn cũng cảm thấy khá là ngoài ý muốn.

Một năm trước hắn nghe hạc tiên nói lão phu tử có tài học phi phàm, thế là nảy ra ý định đi thăm hỏi.

Nhưng mà lần tới cửa đó, lão phu tử lại không ở nhà, thế là đã bỏ lỡ như vậy.

Hôm nay vừa thấy, người này hẳn không chỉ là đã từng gặp mặt, mà còn từng quan tâm mình không mặc quần đứng ở đầu đường, có lạnh chân hay không.

Cái thứ gọi là duyên phận này, chính là kỳ diệu như thế đó.

Quanh đi quẩn lại, cho là ngưỡng mộ ngóng trông, thực ra đã sớm gặp mặt, chỉ là không quen biết nhau.

“Kính ngưỡng đại tiên đã lâu, thật vinh dự khi được đón khách quý.” Lão phu tử hơi chấp tay, vẻ khó tin trên mặt dần dần tan đi, không có nửa điểm nghi ngờ.

Lão phu tử tất nhiên cũng biết đến Thanh Ngu Đại Tiên, dẹp bỏ ôn dịch, trấn yên Lỗ loạn, đánh lui Địch Lỗ, chuyện lớn xảy ra ở Kinh thành nào cũng có bóng dáng của hắn, nhưng lại không ai biết rõ thân phận hắn.

Tín đồ trải rộng khắp nơi, nhưng từ trước đến nay không tập hợp đám người làm việc cho mình.

Tiên này công đức vô lượng, khước từ công danh lợi lộc, cực kỳ khiêm tốn.

Áo gai vải thô, không có đòi hỏi về quần áo, eo lưng thẳng tắp, có chính khí nhân gian.

Những thứ này đều phù hợp với bóng mặt bên của Thanh Ngu Đại Tiên.

Cho nên Tần Hà vừa mở miệng tỏ rõ thân phận, ông ta liền tin.

Lão phu tử họ Lý tên Hoài An, trình học bậc thầy, trải qua ba triều Đại Lê, từng phụ tá Trương Cư Chính mở rộng cải cách, quan đến Thứ phụ Nội các, làm quan thanh liêm chính trực, bởi vì không thích triều đình thối nát mà cáo lão, ẩn cư ở thành bắc.

“Phu tử khách sáo, hôm nay hậu sinh đến đây bái phỏng, có nhiều đường đột, còn xin thứ lỗi.” Tần Hà mỉm cười.

“Không việc gì, thường ngày nhàn rồi cũng là nhàn rồi, chỉ là không biết đại tiên giá lâm hàn xá, nhưng là có chuyện gì?”

Lão phu tử hỏi, vừa nói vừa nhắc lên ấm trà nhỏ bị khuyết một mảnh ở vôi, vô cùng tự nhiên rót cho Tần Hà một chén trà.

“Hôm nay hậu sinh bá phẩm, có ba vấn đề không rõ, đặc biệt đến đề thỉnh giáo phu tử.” Tần Hà hơi đỡ chén trà, quan sát thoáng qua chỗ ở của lão phu tử.

Quả thực như ông ấy nói tới, là “hàn xá”.

Một gian phòng khách, hai gian sương phòng, một kho củi và giếng nước, cộng thêm một khoảng sân rộng không đến năm trượng, đây chính là toàn bộ chỗ ở của lão phu tử.

Trong sân chỉ chừa ra một con đường nhỏ, hai bên trồng cây sồi xanh.

Chỗ ở tuy đơn sơ nhưng lại cực kỳ sạch sẽ, các đồ đạc linh tinh được cất đặt gọn gàng cẩn thận, nhà ở không lớn nhưng không khiến cho người ta cảm thấy gò bó.

“Đại tiên cứ nói đừng ngại, chỉ là lão phu tài học còn cạn, cũng không có cao kiến, ngôn luận một nhà đúng hay không đúng, còn cần đại tiên tự mình cân nhắc.” Lão phu tử đặt chén trà xuống.

“Phu tử khiêm tốn.” Tần Hà gật đầu, nói: “Vấn đề thứ nhất của hậu sinh là, Hoàng đế như thế nào mới được xem là một Hoàng đế tốt?”

Đôi mắt lão phu tử hơi hơi mở to, bởi vì vấn đề này cực kỳ lớn cũng cực kỳ hiểm.

Người bình thường hỏi, chỉ là tò mò.

Nhưng Thanh Ngu Đại Tiên hỏi, thì chuyện này lại liên quan đến muôn dân trong thiên hạ.

Lão phu tử vẻ mặt nghiêm túc, trầm ngâm trong phút chốc mới mở miệng nói: “Người làm Đế vương, hiểu rõ lòng người hiểm ác, hiểu rõ nỗi khổ nhân gian, giữ được lương thiện và chính khí, thì đó chính là minh quân.”

“Hậu sinh ngu độn, còn xin phu tử giảng rõ.” Tần Hà truy vấn.

Lão phu tử không chút nghĩ ngợi, nói: “Đế vương nhận số mệnh đơn độc, nhân có các thần lục bộ, chế có tổ tông chi pháp, thiện đoạn thiện biện liên đủ để trở thành minh quân. Cái gọi là thiện đoạn thiện biện, đơn giản là có đôi mắt sáng có thể phân biệt, biết được khó khăn, lại hợp với lương thiện và chính khí trong lòng, biết dùng thần tử quan lại có năng lực

hơn người, tiểu nhân gian thần sẽ không có chỗ dung thân, như vậy triều chính trong sạch, cho dù có xuất hiện loạn thì chẳng qua cũng chỉ là bệnh ghẻ ngoài da mà thôi.”

Tần Hà gật đầu, thánh quân ngàn năm khó xuất thế, nhưng minh quân thì có yêu cầu thấp hơn nhiều.

Nói ngắn gọn bằng một câu: Không bị lừa gạt, có thể coi là minh quân.

Hoàng đế thợ mộc tuy không thể coi là minh quân, nhưng ông ta có một vài điểm đáng giá tán dương, chính là không bị ngôn luận thánh quân của đám Đông Lâm kia đánh lừa, trọn cả một triều, luôn nắm chắc sợi dây vận mệnh lương bổng của vương triều trong tay.

Hơn nữa còn hoàn mỹ khiến Ngụy Trung Lương đã trở thành một tấm bia đỡ đạn.

Ngược lại, Sùng Chính quá “non”.

Vừa lừa dối mấy câu, hắn không những giết đi Ngụy Trung Lương, còn nâng đỡ Đông Lâm phát triển lớn mạnh.

Đến lúc cả triều đều là Đông Lâm thì hắn ta – vị Hoàng đế này, liền trở thành chim hoàng yến trong lồng, vui vẻ thì đỗ dành người, mất hứng thì cùng nhau bức người thoái vị.

Đợi đến khi Sùng Chính phản ứng lại thì đã quá muộn, tự mình hạ tròng vay tiền, chẳng qua là bỏ cứu trong sự hoảng hốt lo sợ, kết quả tất nhiên là mất hết thể diện.

“Vấn đề thứ hai, nếu là đế có xuất thân từ tầng lớp nghèo khổ thì thế nào?” Qua một lát, Tần Hà lại hỏi.

“Đế xuất thân từ tầng lớp nghèo khổ, có kinh nghiệm bản thân nên biết nỗi khổ của nhân gian, biết rõ diện mạo chúng sinh, chính hợp đạo minh quân.” Lão phu tử gật đầu, nói: “Từ xưa đến nay, thánh quân hoặc xuất thân từ tầng lớp nghèo khổ, hoặc xuất thân từ dân gian, hoặc là trải qua thời gian khổ cực kéo dài. Chỉ là thánh quân ngàn năm khó gặp, cần thời gian cần vận mệnh, càng cần đế vương chi thuật, cái này không phải dăm ba câu là có thể nói rõ.”

Tần Hà gật đầu, lại hỏi: “Vấn đề thứ ba, phu tử đánh giá thế nào về Lý Sấm?”

Lần này, phu tử trầm ngâm thời gian lâu nhất, nhưng lời nói lại là đơn giản nhất: “Người này, không được nhân quân chi đạo.”

Chương 524 – Hoàng cung

Cáo biệt phu tử, Tần Hà đi đến Hoàng cung.

Phóng tầm mắt nhìn tới, kim long khí vận đã suy yếu đến mức gần như hư ảo, còn bị dồn ép vào một góc Hoàng cung.

Thay vào đó, ở vị trí trung tâm là một con mãng xà màu đen có mặt mũi cực kỳ dữ tợn.

Nó chiếm giữ phía trên Hoàng cung, mắt mẫn khép hờ, dường như đang chớp mắt ngủ.

Khí vận chi mẫn, chính là thuộc về phiên chủ kiêu hùng, dưới cơ duyên và mạnh dạn dám nghĩ dám làm, có thể hóa mẫn thành rồng.

Nhưng mà giống như loài yêu hóa rồng, mệnh trời, cơ duyên, mạnh dạn chớp lấy thời cơ, thiếu một thứ cũng không được, tuyệt đại đa số mãng xà khí vận không có cơ hội hóa thành kim long.

Khí vận chi thuật, có do thiên định, có do con người.

Nhất là vào thời đại loạn thế, nếu có anh chủ cùng xuất hiện, cho dù là nứt ra một vùng đất, cũng có thể ngưng tụ kim long.

Nếu là kiêu hùng xuất hiện lớp lớp, thiên địa đều tối tăm, cho dù là thống nhất giang sơn, kim long cũng sẽ không hiện thế.

Diễn hình nhất chính là thời đại Tam quốc, ba con kim long khí vận đồng thời hiện thế trên Đông thổ, thi nhau đua sắc.

Mà đến thời Ngũ đại nam bắc, cho dù là thống lĩnh hơn một nửa giang sơn cũng không ngưng tụ ra kim long, người xướng xong ta sẽ lên sân khấu, luân phiên làm Hoàng đế, sang năm đến nhà ta.

Không gì khác, không đủ khí vận mà thôi.

Không do dự, Tần Hà dạo bước tiến vào.

Lần này, gần như không gặp lực cản.

“Người đến người nào?”

Cửa cung, một tướng nghĩa mặc áo giáp tay vịn yêu đao, lạnh giọng quát hỏi.

“Cha người.”

Bước chân Tần Hà không hề dừng lại chút nào.

Con người tướng nghĩa mặc áo giáp tức thì dâng lên một màn sương mù mỏng, cung kính hô một tiếng với Tần Hà: “Cha, ngài đã tới.”

“Mở cổng!”

“Vâng, cha.”

Tướng nghĩa mặc áo giáp ngoan ngoãn gật đầu, vội vàng hấp tấp tự mình đi mở cổng cung ra, tiễn Tần Hà vào trong.

Binh sĩ dưới trướng thấy cảnh này thì người nhìn ta, ta nhìn người, trên mặt đều là vẻ không thể tin được.

Người cha này của tướng quân, trông trẻ quá.

Không những trông trẻ tuổi, còn đẹp trai.

Người cha này, không có dáng vẻ của người cha a.

Trong đám có một binh sĩ mặt chữ điền không kìm nổi tò mò, hỏi tướng nghĩa: “An tướng quân, không phải ngài từng nói, cha ngài đã chết mười tám năm rồi sao?”

“Cha?” Sương mù trong mắt tướng nghĩa chậm rãi tiêu tán, hỏi lại: “Cha gì cơ?”

“Không phải... Thì người vừa mới tiến vào đó, không phải ngài gọi hắn là cha sao?” Binh sĩ mặt chữ điền nuốt nước miếng một cái, chỉ vào trong cửa cung còn chưa hoàn toàn khép lại.

“Nói bậy bạ, cha ta đã chết mười tám năm rồi.” Tướng nghĩa trừng binh sĩ, sắc mặt khó coi.

“Không phải cha ruột, vậy đó chính là cha nuôi à?” Binh sĩ nghĩ tới điều gì, lại nói.

Trong nghĩa quân, chuyện nhận cha nuôi là rất thường gặp.

Sấm vương vô hậu, nhận con nuôi, trên làm dưới theo.

Nhưng mà sắc mặt tướng nghĩa lại trở nên càng bức tức hơn, một bàn tay đập lên trên ót binh sĩ, nói: “Cha nuôi cái gì, người có thể để cho bản tướng quân ta nhận làm cha nuôi, còn chưa hiện thể đâu, còn nói nhăng nói cuội nữa, có tin ta sẽ thu thập người hay không?”

“Vâng vâng vâng.” Binh sĩ rụt cổ lại, che miệng không dám nói thêm câu nào nữa.

Nhưng mà mà vừa dứt lời, người vừa mới đi vào lại thò đầu ra từ trong khe cửa cung.

Tướng nghĩa định thần nhìn lại, vẻ tức giận trên mặt lập tức hóa thành nịnh nọt: “Cha!”

Binh sĩ: “....”

Chúng binh sĩ: “...”

“Sấm Vương ở đâu?”

Tần Hà hỏi, có mẫn xà khí vận áp chế, cảm ứng của hắn rõ ràng kém đi không ít.

“Lúc này Sấm Vương đang uống rượu cùng với các tướng quân tại cung Vĩnh Thọ.” Tướng nghĩa nói luôn mà không cần suy nghĩ.

Tần Hà gật đầu, lại rụt đầu trở lại.

Chúng binh sĩ lại ngời nhìn ta, ta nhìn người, sau đó ánh mắt tập trung đến trên người tướng nghĩa đã mang theo một tia thương hại.

Đầu óc tướng quân, bị hỏng mất rồi.

“Nhìn cái gì, còn nhìn nữa ta móc mắt đả các người ra bây giờ.”

....

Đây là lần đầu tiên Tần Hà tiến vào Hoàng cung.

Một chữ, lớn.

Hai chữ, rất lớn.

Hoàng cung, trên danh nghĩa thì đây chỉ là chỗ ở của Hoàng đế, nhưng trên thực tế, đây là nơi ăn uống sinh hoạt của hơn vạn người.

Ngay cả cổng lớn cũng có đến bốn cái.

Mà còn chưa ra nội, ngoại đình, ngoại đình có chín điện một phủ, nội đình có ba điện mười hai cung, công thêm cung Từ Ninh, điện Dưỡng Tâm và một ngự hoa viên rộng lớn.

Không nói đến có bao nhiêu xa hoa, chỉ nói tới phần khí thế mạnh mẽ này, quả thực không hổ là nơi ở của thiên tử.

Cung Vĩnh Thọ, Hoàng đế mở tiệc chiêu đãi văn võ bá quan, bên ngoài là chỗ của các phiên sứ giả.

Hiện tại chưa tới buổi trưa, thế mà nguyên cả tiệc rượu đã uống đến ngã trái ngã phải, say đến choáng váng.

Hơn mười vị tướng lĩnh nghĩa quân ôm vũ nữ xinh đẹp, uống đến mặt đỏ tía tai, miệng méo mắt lác, có tên vừa lão đảo đứng dậy đã ngã quy xuống bất tỉnh nhân sự.

Có tên phanh ngực áo, ôm bình rượu uống chưa được hai ngụm, đã ọc một tiếng phun hết ra ngoài.

Có tên vừa hát ca vừa nhảy múa, có tên thì ôm đàn cười hênh hếch.

Mùi rượu, mùi son phấn, đủ loại mùi mồ hôi, mùi cơ thể hôi chua, còn có mùi đặc thù bãi nôn với đủ thứ trộn lẫn, mắt thường có thể thấy, khí hỗn tạp ngút trời.

Cả phòng tiệc lớn như vậy lại giống như chợ búa, chướng khí mù mịt.

Trên vị trí thượng thủ, một người trung niên mặc long bào màu vàng sáng “bùm” một tiếng, ném bình rượu xuống đất, hai mắt trợn trắng, trượt theo ghế nằm xuống.

“Sấm Vương không được!”

“Ha ha ha ha!!”

“Còn chưa tới giữa... giữa trưa, Sấm Vương thua rồi.”

“....”

Mấy tên tướng nghĩa thấy thế, mắt say lơ đờ cười phá lên.

Mà ở trong một góc tiệc rượu, lại có một viên Tiểu lại đang ngồi nghiêm chỉnh, nhìn thấy Sấm Vương say ngất, soàn soạt viết lên sổ con.

Đây lại là sử quan.

Sử quan ghi chép lời nói hành động của đế vương, ghi chép sinh hoạt thường ngày của đế vương, sổ con có tên là 《Ghi chép sinh hoạt thường ngày của đế vương》.

Lý Sấm xưng đế qua quýt, sau khi chiếm giữ Kinh thành, cũng phỏng theo lễ nghi đế vương, tiếp tục sử dụng sử quan.

Sử quan tên là Trương Hoàn, chữ trên sổ là chữ Khải cực nhỏ, tốc độ đặt bút cực kỳ mau lẹ.

Trên thực tế, trên ghi chép sinh hoạt thường ngày mà ông ta viết, mỗi trang chỉ có một câu.

Ghi chép như sau:

Mùng tám tháng chạp, Đế thức dậy vào giờ Thìn, bãi triều, triệu hai mươi ba chúng tướng uống rượu, say mềm, đến giờ Dậu mới tỉnh, lại triệu ba mươi sáu chúng tướng uống rượu, lại say; không lâm hạnh.

Mùng chín tháng chạp, Đế thức dậy vào giờ Ngọ, bãi triều, triệu hai mươi bảy chúng tướng uống rượu, say mềm; không lâm hạnh.

Mùng mười tháng chạp, Đế thức dậy vào giờ Mão, bãi triều, triệu bốn mươi ba văn võ và chúng tướng uống rượu, say mềm, đến giờ Dậu mới tỉnh, lại triệu hai mươi chín chúng tướng uống rượu, lại say; không lâm hạnh.

Mười một tháng chạp, Đế thức dậy vào giờ Ty, bãi triều, đại tướng quân Lưu Trung Mẫn xin siết quyền, Đế cho phép, căn dặn giết cẩn thận, triệu Lưu Tông Mẫn và sáu mươi bảy chúng tướng uống rượu, say mềm; đêm lâm hạnh Lệnh phi, chưa thành.

....

Hai mươi bốn tháng chạp, Đế thức dậy vào giờ Ngọ, bãi triều, thừa tướng Lý Nham can gián Đế ngừng siết quyền, trấn an bách quan và Lê dân, chủ trì triều chính, Đế không vui, quát lui thừa tướng, lại triệu chúng tướng uống rượu, say mềm; đêm lâm hạnh Lệnh phi, lại chưa thành.

Chương 525 – Thiêu thi giám

Hai mươi chín tháng chạp, Đế thức dậy vào giờ Thìn, bãi triều, hạ lệnh cung yến liên tịch ba ngày để chúc mừng năm mới, chư tướng có công đều có thể nhập tiệc, Đế say mèm.

Viết xong nét bút cuối cùng, Trương Hoành thổi khô bút mực, thông thả khép lại sổ ghi chép sinh hoạt thường ngày.

Ông ta là sử quan bốn Đế Đại Lê, trải qua bốn triều, tổng cộng hai mươi tám năm.

Hai mươi tám năm qua, Trương Hoành cầm bút viết không ngừng, nắm lấy mọi cơ hội ghi chép lại mỗi một câu nói của Đế vương có ẩn chứa chiếu lệnh, cho dù là Hoàng đế thợ mộc nhàn nhĩ nhất, ông ta cũng có thể ghi chép sinh hoạt thường ngày đến bốn năm trang giấy mỗi ngày.

Nhưng mà cửa ải cuối năm năm nay, lại là thời gian Trương Hoành nhẹ nhàng nhất, cũng nhàn chán nhất từ trước tới giờ.

Lác đác vài ba câu là đã có thể thuật lại toàn bộ ngôn hành cử chỉ của Thuận Đế trong một ngày, Thuận Đế vừa say liên cơ bản tuyên cáo công việc một ngày đã kết thúc, cùng lắm thì sang ngày thứ hai lại thêm lên vài chữ “không lâm hạnh” hoặc là “Đêm lâm hạnh Lệnh phi, chưa thành” mà thôi.

Mỗi ngày lặp lại, không có ý mới.

Trương Hoành không biết mình có nên vui vẻ hay không.

Vui vẻ chính là vì mình cuối cùng cũng có một thời gian nhẹ nhàng thoải mái, không cần đêm hôm khuya khoắt hao tâm tổn sức sửa sang lại nội dung ghi chép ban ngày, đặt bút là có thể ghi chép xong.

Lo lắng là, Thuận Đế thực sự không có tướng Hoàng đế.

Uống rượu cả ngày, không hề biết tiết chế, thừa tướng Lý Nham khuyên can không dưới mười lần, ngoại trừ chọc cho Thuận Đế không vui thì chẳng có hiệu quả gì.

Hơn nữa, Thuận Đế vô hậu, thiên hạ này... E là chưa định càn khôn.

Ngày trên đầu thành thay đổi đại kỳ, lại là kiếp nạn mười năm của muôn dân.

Trương Hoành khẽ lắc đầu nhẹ đến gần như không thể nhận thấy, ngay vào lúc ông ta đang khép lại sổ ghi chép sinh hoạt thường ngày, ở bên cạnh đột nhiên có một cánh tay vươn tới, thoáng cái đã lấy đi sổ ghi chép sinh hoạt thường ngày trong tay ông ta.

Trương Hoành giật mình hoảng sợ, sổ ghi chép sinh hoạt thường ngày của Đế Vương tại trong các triều đại đều là bí mật cung cấm, kẻ có can đảm vọng nghị, nhìn trộm phải bị diệt cửu tộc.

Chỉ có Thái Hậu và Hàn lâm biên soạn 《Đế vương tâm thuật》 mới có thể tra đọc ghi chép sinh hoạt thường ngày một chút.

“Đừng nói chuyện.”

Ngay lúc này, có một giọng nói tràn đầy ma lực vang lên, nó mang theo lực lượng thần bí khiến người ta không thể từ chối, cũng không có cách nào phản kháng.

Lời nói ở cổ họng Trương Hoành chuẩn bị thoát ra đã nén trở lại, tập trung nhìn kỹ, người vươn tay mặc áo gai vải thô, chỉ để lại cho ông ta một bóng lưng thẳng tắp.

Trong lòng Trương Hoành không khỏi cảm thấy an tâm hơn chút, nhưng vẫn căng thẳng nhìn bốn phía.

Nếu để cho người khác trông thấy sổ ghi chép sinh hoạt thường ngày của mình bị người ta nhìn trộm, không chỉ riêng kẻ nhìn trộm bị diệt cửu tộc, mà sử quan cũng bị tru di tam tộc.

Đây là bí mật hoàng gia, có đôi câu vài lời không được phép truyền ra bên ngoài.

Nhưng không biết có phải là do tình cảnh hỗn loạn hay không, hay là do góc này của ông ta không người chú ý tới, mà không có người nào nhìn đến nơi này.

Đưa mắt nhìn bốn phía, không người nào đổi mặt.

Giống như hoàn toàn không trông thấy người xa lạ đang đứng bên cạnh ông ta vậy.

Ngay vào lúc ông ta đang định mở miệng đòi lại thì sổ ghi chép sinh hoạt thường ngày đã được người kia trả lại.

Trương Hoành giống như cướp lấy vôi vàng giành về, ôm trong ngực, không dám buông lỏng nữa.

Cùng lúc này, người kia chậm rãi xoay người, ánh mắt bắn về phía Thuận Đế, trong mắt dường như có khí lạnh lượn lờ.

Trương Hoành thấy thế, lập tức “Shhh” một hơi, cả da đầu đều tê dại.

Người này tự tiện vào cung cấm, thăm dò cấm thư, tuyệt đối không phải là người bình thường.

Nếu là tướng lĩnh chiến đấu lên, dù thế nào, mình cũng khó có thể giữ được cái mạng nhỏ này.

Mặc dù Thuận Đế là cường giả ngoại kinh, nhưng e là cũng không phải là đối thủ của người này.

Không cần lý do, chính là trực giác.

Có lẽ chỉ có Lưu Tông Mẫn Lưu đại tướng quân, mới có thể chống lại.

Nhưng nỗi sợ hãi của Trương Hoành chỉ kéo dài trong thời gian mười mấy hơi thở, người nọ cuối cùng cũng không có hành động tiến thêm một bước, sau khi khẽ thở dài một tiếng thì quay người rời đi.

....

Bên cạnh Cổng Đông Hoa, Thiêu thi giám.

Đây là nơi hỏa thiêu các cung nhân, cung nữ, thái giám phạm lỗi cùng với một vài phi tần bị giáng chức, sau khi chết sẽ được thu vào Thiêu thi giám bên cạnh cổng Đông Hoa.

Hiện tại thi thể Sùng Chính chính là liệm ở nơi sắp đặt linh cữu của Thiêu thi giám.

Nửa tháng trước, thừa tướng Lý Nham Đại Thuận tâu xin hậu táng Sùng Chính, bị bác bỏ.

Sau lại tâu đóng nắp quan tài hỏa táng rồi táng nhập Phi Lăng, cũng bị bác bỏ.

Thế là thi thể Sùng Chính liền bị đặt trong linh cữu đến tận bây giờ, không người hỏi thăm.

Việc liên quan đến Hoàng đế tiền triều, thủ vệ nơi đây hết sức nghiêm mật.

Ba bước một tốp, năm bước một trạm, còn có ám vệ ẩn núp trong bóng tối.

Vậy mà giờ khắc này bọn họ lại không hề nhận thấy có một người đang dạo bước đi tới.

Đó chính là Tần Hà.

Sau khi tận diệt Ngụy Thần, Tần Hà đã phải bỏ ra một cái giá khá lớn, nhưng so sánh với những phần thưởng thu hoạch được thì cái giá phải trả không đáng nhắc đến.

Miêu tả toàn bộ thực lực Tần Hà hiện tại thì hẳn là ngoại kinh phạm thể cảnh hai mươi một phẩm, pháp lực phạm thể cảnh mười chín phẩm, người tu luyện kinh pháp song tu, công đức kim thân cửu phẩm, công đức hồn thân cửu phẩm.

Thực lực tiến cấp đã giúp cho hắn thi triển thuật tạo mộng cao cấp đến trình độ “ngôn xuất pháp tùy”.

Cho dù là cường giả ngoại kinh, cũng không có cách nào hoàn toàn chống cự.

Qua một hồi lâu sau, đến khi Tần Hà rời đi, một tiếng hô sợ hãi từ trong giám nhanh chóng vang lên: “Không tốt, thi thể Sùng Chính biến mất rồi.”

Chương 526 – Thừa tướng Lý Nham

“Cái gì, mất tích?”

Một lúc sau, phủ Thừa tướng Đại Thuận tạm thời.

Lý Nham biết được tin thi thể Sùng Chính mất tích thì sợ hãi đến biến sắc.

Sau khi Sùng Chính treo cổ trên Mối Sơn, ông ta biết di hài chứa oán hận sinh biến nên đã từng tấu trình Thuận đế mau chóng xử lý di hài Sùng Chính, nhưng mà từ lúc Thuận đế đánh hạ được Kinh thành, lại đột nhiên mất đi mục tiêu, mỗi ngày đều say rượu, không quan tâm đến chính sự.

Thân là thừa tướng Đại Thuận, Lý Nham áp lực như núi.

Tốc độ Đại Lê thua trận quá nhanh, Đại Thuận được sáng lập một cách sơ sài hoàn toàn không có sự chuẩn bị về việc đột ngột tiếp nhận một diện tích quốc thổ lớn như thế.

Mặc dù các nơi vừa trông thấy bóng từ xa đã đầu hàng, nhưng đám quan viên tướng lĩnh đầu hàng kia lại không có kẻ nào đáng để tín nhiệm, bất cứ lúc nào cũng có thể khởi binh làm loạn.

Còn có tướng môn Liêu Đông, lúc này bọn họ vẫn không hề có ý định đầu hàng, Bí sứ phái đi đàm phán còn bị công phu sử tử ngoạm, chẳng những yêu cầu phong tước phiên vương, còn đòi năm trăm vạn lượng bạc trắng cùng với sáu trăm vạn thạch lương thực cầu hàng, nếu không bọn họ sẽ đầu nhập sang Địch quốc, dẫn Địch quân nhập quan, cá chết lưới rách với Đại Thuận.

Tướng môn Liêu Đông điều hành quản lý Sơn Hải và Liêu Đông gần trăm năm, cây tốt rễ sâu, trên thực tế ngay cả vương triều Đại Lê cũng đã mất quyền khống chế bọn họ, nếu thật sự đánh nhau, quân Đại Thuận cùng bọn họ tám lạng nửa cân, e rằng không có bên nào được lợi, dù sao bọn họ chính là lực lượng tinh nhuệ nhất Đại Lê, đặc biệt là tên Tào Văn Chiêu kia.

Nếu bọn họ thực sự bất chấp phạm phải sai lầm lớn nhất thiên hạ dẫn quân Địch nhập quan, thì đối với Đại Thuận mà nói, không khác gì tai họa ngập đầu.

Dựa theo ý nghĩ của Lý Nham, lúc này đại quân nam chinh đang tiến đánh Giang Nam, dù thế nào cũng không thích hợp khai chiến hai tuyến, bất kể như thế nào cũng phải ổn định tướng môn Liêu Đông trước.

Muốn phân đất phong hầu, cho; đòi tiền, cho; đòi lương thực, cho.

Lưu Tông Mẫn đã tra đánh ra bảy ngàn vạn lượng bạc trắng và hơn ngàn vạn thạch quân lương ở Kinh thành, cho nổi.

Đến khi nào Đại Thuận bức ép được Giang Nam quy hàng, ổn định được trận tuyến, lúc đó giải quyết tướng môn Liêu Đông sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chí ít, không có nguy hiểm sụp đổ đột ngột.

Nhưng mà điều khiến Lý Nham không ngờ tới là, sự nghi kỵ của Thuận đế đối với ông ta đã đến trình độ không thể nói lý lẽ.

Mấy ngày trước ông ta tâu trình Thuận đế về chiến lược này, lại bị Thuận đế chỉ thẳng vào mặt quát lớn: “Người lên lút thông đồng với đám tướng môn không hàng của tiền triều là có ý định gì? Muốn tạo phản sao?”

Một câu nói ghen Lý Nham tức đến mức muốn quăng ấn bãi quan, phát tay áo bỏ đi.

Từ khi Đại Thuận lập triều đến nay, ông ta và Thuận đế không hợp chính kiến đã đến mức công khai.

Thuận đế đã quen làm một bụi cỏ hoang, còn chưa kịp thay đổi hành động và suy nghĩ của bản thân, ông ta đã sắp là chủ của thiên hạ này.

Ông ta đã không còn phải dẫn binh tướng chạy trốn khắp nơi, cướp tiền đoạt lương sau đó cắn miếng thịt lớn, uống chén rượu lớn nữa, hiện tại ông ta không cần bận tâm điều gì khác ngoài việc làm sao để quản lý một quốc gia, làm sao để áp chế được sự tham lam vĩnh viễn không có điểm dừng của thủ hạ, làm sao để thỏa hiệp ngoại bộ, làm sao cân đối các loại mâu thuẫn, không để cho cục diện sụp đổ.

Trị đại quốc giống như nấu món ngon, lửa yếu quá không được, lửa mạnh quá không được, mà tắt lửa lại càng không được.

Nếu như Thuận đế không bận tâm đến triều chính, thì một số việc mình âm thầm làm cũng chỉ là một phần, vẫn có thể tiếp tục duy trì.

Nhức đầu nhất, có lẽ là đại tướng Thuận quân Lưu Tông Mẫn, người này có tư lịch lâu năm, vũ lực mạnh, nắm giữ binh

quyền riêng, ương ngạnh cố chấp, đừng nói đến thừa tướng là mình, ngay cả Thuận đế, gã cũng chẳng thêm cho bao nhiêu mặt mũi.

Đây cũng chính là vấn đề trong quân bộ Đại Thuận.

Một câu khái quát: Quân Đại Thuận là các lộ nghĩa quân hàng ròi chính quyền chấp ghép thành, có lợi thì hợp, không lợi thì tán, xa không đủ để tạo thành một thể thống nhất.

Quân đầu lớn nhất trong đó, chính là tên hãn tướng Lưu Tông Mẫn này.

Gã mang danh là thuộc cấp Thuận đế, nhưng thật ra lại tự nắm binh quyền riêng, binh tướng dưới trướng chỉ nghe “Lưu đại tướng quân”, không biết Thuận đế. Cũng có không ít quân đầu e sợ bị Thuận đế thôn tính, đã âm thầm đầu phục Lưu Tông Mẫn, cộng thêm thực lực của Lưu Tông Mẫn còn cao hơn Thuận đế.

Có đôi lúc Lý Nham không thể không hoài nghi, Thuận đế buông tay mặc kệ, phải chăng là vì có lòng mà không có sức, không thể quản được binh tướng dưới trướng cho nên dứt khoát không thêm quan tâm bất cứ việc gì?

Thuận đế vô hậu, chuyện sung hạnh cũng là hữu tâm vô lực, sau khi chết thì cả giang sơn này cuối cùng cũng về tay người khác, đêm nay có rượu sớm nay say.

Quay trở lại vấn đề trước mắt, thi thể Sùng Chính đột nhiên không cánh mà bay, đây là chuyện phiền phức.

Sùng Chính đã chết, cho nên đây vền vẹn chỉ là phiền phức.

Nhưng vấn đề lớn hơn ở chỗ, Lưu Tông Mẫn đã gần như ép cạn đám văn võ bá quan, vương hầu huân quý tiền triều không quan tâm là đầu hàng hay không đầu hàng trong chiếu ngục.

Nhất định hiện tại gã đang mở rộng phạm vi tra tấn, có thể ra tay đối với phú hộ và bách tính trong thành, trên thực tế thì các thủ hạ của gã cũng đã bắt đầu làm như vậy.

Nghĩa quân phóng túng trong thành đã có thể so sánh với bọn thổ phỉ cùng giặc cướp.

Nếu như gã lấy cớ tìm kiếm thi thể Sùng Chính để vơ vét toàn thành, dưới sự kinh hoàng, e rằng các nơi thể nào cũng sẽ nhắc

lên làn sóng chống lại.

Phải biết, Kinh thành chính là chủ động mở thành đầu hàng, không hề chống cự.

Vơ vét đến tận cùng, vét hết bạc rồi ném mất dân tâm.

“Lập tức phong tỏa tin tức!” Sau khi trầm ngâm trong phút chốc, Lý Nham đã quyết định chủ ý, sau đó hạ lệnh: “Tìm một bộ thi thể, mặc vào long bào tiền triều, sau đó đốt luôn ngay tại chỗ đi, nói với bên ngoài là di hài Sùng Chính.”

“Nhưng mà đại nhân, việc di hài Sùng Chính không cánh mà bay, những tên thủ vệ kia đều rõ ràng a, nhiều người lắm miệng, nếu bệ hạ mà biết được...” Tả Hữu chần chờ nhắc nhở.

“Di hài Sùng Chính biến mất, thủ vệ khó tránh tội, bản tướng thay bọn họ chùi đất, phạm là kẻ có chút đầu óc cũng sẽ không há miệng đi nói lung tung, việc này có thể thực hiện.”

Sắc mặt Lý Nham kiên quyết, dừng một chút, ông ta lại nói với vẻ bất đắc dĩ: “Về phía Thuận đế... Việc này cũng không quan trọng.”

Đây cũng là nguyên nhân ông ta bất hòa với Thuận đế, Thuận đế không quan tâm đến triều chính, rất nhiều chuyện Lý Nham đều vòng qua Thuận đế tự mình xử lý.

Nhiều lần như vậy, tất nhiên sẽ dẫn tới nghi kỵ.

Mà ông ta có thể làm thừa tướng Đại Thuận, cũng là bởi vì những quyết định ông ta đưa ra mà không hỏi qua ý kiến Thuận đế, cơ bản đều đúng.

Thậm chí có thể nói, nếu không có Lý Nham ông ta, e là lúc này Thuận đế còn đang trốn đông nhảy tây ở Thiểm Cam.

“Vâng, đại nhân.”

Tả Hữu lĩnh mệnh, vội vàng đi xuống an bài.

Lý Nham trầm ngâm một hồi lâu, lại gọi một tên thủ hạ đến, hỏi: “Đã tìm được Chu Tử chưa?”

Chu tử, Thái tử tiền triều.

Sùng Chính treo cổ ở Mối Sơn, Chu hoàng hậu tự sát, nhưng Chu Tử và Thái tử phi lại không rõ tung tích.

Lý Nham vì để ngăn cản Lưu Tông Mẫn lòng bất trắng trợn, cũng đã xử lý giống như việc di hài Sùng Chính mất tích, nói với bên ngoài là Chu Từ và Thái tử phi đã bị đốt cháy trong hỏa hoạn cung đình, sau đó âm thầm tăng cường tìm kiếm.

Nhưng kỳ lạ là, Chu Từ và Thái tử phi đã biến mất không thấy, không có chút tung tích nào.

Giống như là thực sự đã bị thiêu chết trong hỏa hoạn cung đình vậy.

Thủ hạ lắc đầu, nói: “Đại nhân, không phát hiện ra tung tích gì của Chu Từ, huynh đệ thủ hạ vẫn đang gấp rút tìm kiếm, Kinh thành đóng chặt bốn cổng, đoán chắc là hắn vẫn còn ở trong thành, nói không chừng là đang trốn trong nhà quan viên nào đó.”

“Nhất định phải tìm được hắn, nếu để hắn chạy đến Giang Nam kể vị, hậu quả khó mà lường được.”

“Rõ!”

Chương 527 – Sùng Chính

“Đây là... Sùng Chính?”

Vương Thiết Trụ đánh giá thi thể mặc long bào, đôi mắt phát sáng giống như đôi mắt chó hoàng kim kia vậy.

Quả là gia nha.

Thức tỉnh đi ra ngoài một chuyến liền xách thi thể Hoàng đế tiền triều về.

“Tranh thủ thời gian đốt đi.” Tàn Hà khoát tay.

Nói đến thi thể Hoàng đế, hắn từng có mấy cơ hội nhưng đều đã để vuột mất.

Một là thi thể Hoàng đế thợ mộc, táng lăng.

Cơ hội khác là đốt thi thể lăng tượng biết được bí đạo hoàng lăng.

Tàn Hà đều không đi.

Cũng không tính là bỏ lỡ, hẳn chỉ cảm thấy là thi thể người ta không sinh dị biến, đào quật mộ thì không thích hợp lắm.

Mà hoàng lăng bị trộm, đặt ở bất kỳ triều đại nào đều là đại sự ngập trời.

Nói không chừng sẽ là đầu người lăn cuộn cuộn, gây ra vô số nghiệp quả.

Nhưng Sùng Chính thì khác, ngậm oán treo cổ tự sát, thi thể quan gần nửa tháng mà chưa thối rữa, đã sinh biến dị.

Quan trọng nhất là, sẽ không có kẻ nào kiên quyết truy theo việc thi thể mất tích này không tha.

Đối với Lý Sấm mà nói, một bộ thi thể mà thôi, nói với bên ngoài là đã đốt, đã chôn, bộ chạy đi chính là giả.

Thật thật giả giả, giả giả thật thật, các triều đại thay đổi đều chơi như vậy.

Vương Thiết Trụ ứng tiếng trả lời, vội vàng cùng Hôi Mễ Khâu chuẩn bị thiêu thi.

“Lamborgh đi đâu rồi?” Qua một lát, Tần Hà hỏi.

Sau khi thức tỉnh, hẳn ra ngoài quay về vẫn không thấy con bò đâu.

“Đại quan nhân, vài ngày trước nó đã trở về huyện Phòng, nói là quay về thăm mẹ nó.” Hôi Mễ Khâu nói.

“Mẹ nó?” Tần Hà hơi sững sốt một chút.

Lúc còn ở huyện Phòng hẳn đã từng gặp qua, là một con bò mẹ, không có ấn tượng gì.

Cái tên Lamborgh này, không ngờ còn là một “đứa con có hiếu”.

Lắc đầu, Tần Hà bắt đầu chỉnh lý lại phần thưởng đốt thần.

Tổng cộng một trăm hai mươi ba vị Ngự thần, lại cho thêm một lượng lớn công đức.

Đây cũng là nguyên nhân Tần Hà lại có thể lấp đầy công đức kim thân và công đức hồn thân.

Không chỉ lấp đầy hai hạng này, mà còn dư mấy trăm vạn.

Phương diện này, từ trước đến giờ chưa từng thấy lần nào hào phóng đến vậy.

Tần Hà cũng không rõ ràng tại sao đốt thần lại cho nhiều công đức đến vậy.

Ngoại trừ công đức, hắn cũng được một lượng nội kinh và pháp lực cực lớn.

Một bộ thi thể cho một cái chính là hơn mấy chục năm, thậm chí là trăm năm.

Cứ thế đã trực tiếp khiến Tần Hà tăng lên thêm mấy bậc.

Trừ những thứ này, cũng có công pháp thuật pháp, tổng cộng hai ba bản.

Bản thứ nhất: Thuật luyện đan trung cấp.

Thuật luyện đan trung cấp: Đan thuật đến từ đại sư luyện đan Thâm Uyên, có thể luyện chế ra nhất nhiều linh đan bảo dược.

Bản thứ hai: Thuật chấp niệm.

Thuật chấp niệm: Một trong số chú thuật đến từ Vu môn thời đại thần thoại, người trúng chú sẽ sinh ra chấp niệm trong lòng, khó mà kiềm chế trong một khoảng thời gian.

Chú thích: Thuật này cần tiêu hao công đức, hơn nữa không được trái với tâm tính của mục tiêu, nếu không sẽ có xác suất thất bại cao, sau khi thất bại người thi triển chú thuật sẽ bị chú thuật phản phệ, hiệu quả phục thuộc vào tâm trí và thực lực của mục tiêu.

Bản thứ ba: Như Lai Thần Chương.

Như Lai Thần Chương: Bí mật bất truyền đến từ Phật môn Thâm Uyên, một chiêu chương pháp từ trên trời giáng xuống này, có thể trấn yêu ma quỷ quái, có thể uế thổ minh địa, uy lực vô cùng.

Cái thứ nhất không cần nhiều lời, thuật luyện đan trung cấp.

Chỉ cần có được đúng, đủ nguyên liệu thì ngay cả bảo dược như kim tủy đan cũng có thể luyện chế.

Cái thứ hai, thuật chấp niệm, trông vẻ ngoài thì có chút thú vị.

Chỉ là hơi mơ hồ, hiệu quả khác nhau tùy vào từng người, còn có thể bắn ngược, phải cẩn thận một chút.

Đặc biệt là đối với những người cứng đầu cố chấp hoặc là có thực lực rất mạnh.

Về thực lực mạnh mẽ thì Tần Hà cơ bản đã có thể xem nhẹ.

Trên trời dưới đất, phạm thể cảnh của Tần Hà đã vượt rất xa đỉnh phong, ngay cả Thương Chiến dũng tuyến cảnh đều bị giết chết.

Phải biết ở giữa phạm thể cảnh và dũng tuyến cảnh còn cách một chân nguyên cảnh, vượt hai giai “đồng quy vu tận” với y, đủ để kiêu ngạo.

Người cứng đầu cố chấp, nói chung là mang ý nghĩa không thể cứng rắn cậy ra được.

Ví dụ như một thái giám, người không thể chỉ vào y hạ nguyên rửa rằng “Người muốn làm tiểu bá vương thương bạc” được, người ta không có công cụ, lại càng không có suy nghĩ đó.

Cũng không thể chỉ vào đại cô nương tiểu tức phụ nói “Người muốn cưỡi trần chạy” được, như vậy tám chín mươi phần trăm là sẽ bị bắn ngược trở lại, người ta cửa chính không ra, cửa sau không bước đây.

Một câu tổng kết: Gặp mạnh phải cẩn thận, gặp yếu đừng cứng rắn cậy ra.

Cái thứ ba thì quá đỉnh.

Trước đó có một Thê Vân Tung, hiện tại có thêm một Như Lai Thần Chương.

Hai tướng cùng hợp tác, khá lắm, Tần Hà không nghĩ ra một giới này còn có ai có thể chống đỡ được một chương này.

Có thể trấn yêu ma quỷ quái, có thể trấn uế thổ minh địa.

Không chỉ là yêu ma quỷ quái, chính là Âm tào Địa phủ, một chương đánh xuống e là cũng phải sập.

Tất nhiên, đến cùng có được hay không còn phải xem thực lực của người thi triển, không thể quơ đũa cả nắm.

“Ây, hấn cử động!”

Đúng lúc này, Vương Thiết Trụ thành linh hô lên một tiếng làm hấp dẫn sự chú ý của Tần Hà.

Tần Hà quay đầu nhìn lại, hóa ra là Vương Thiết Trụ đã thanh lý thi thể xong đang chuẩn bị châm lửa đốt thì Sùng Chính đột nhiên cử động, không những động, mà còn trực tiếp ngồi dậy, Vương Thiết Trụ bị giật mình bạch bạch bạch lui về sau, suýt nữa ném luôn cả đá lửa đi.

Sùng Chính hai mắt đỏ rực, cao giọng thét lên: “Trẫm không phải vong quốc chi quân, chư thần đều là vong quốc chi thần, do quần thần khiến trẫm sai lầm! Quần thần khiến trẫm sai lầm!”

Đồng thời có một cỗ khí tức cực kỳ oán lệ âm u lạnh lẽo từ trong thi thể Sùng Chính bộc phát ra, khiến cả phòng thiêu thi như là đột nhiên rơi vào hầm băng.

Tần Hà nheo mắt, khá lắm.

Đây nào chỉ là oán khí lớn, quả thực phải nói là ngút trời.

Nếu như nhảy ra ngoài, chưa chắc cường giả ngoại kinh đã có thể trấn giữ được y.

Công đức kim thân của Tần Hà đã max cấp, trong vòng trăm bước quanh thân sẽ tự mang hiệu quả trấn thi, phòng thiêu thi còn có trận pháp trấn thi, bên ngoài còn có chuông ngựa.

Có thể bật xác ở nơi này, vậy tuyệt đối không phải là tầm thường.

Không có bất kỳ chút do dự nào, Tần Hà vươn ra một ngón tay, một đạo ấn trấn thi nhanh như tia chớp đánh vào trên trán Sùng Chính, tức thì động tác bật xác dừng lại, sau đó thẳng tắp nằm lại như cũ.

“Nhanh chóng đốt đi.”

Tần Hà thấy vậy lắc đầu, Đại Lê cũng đã xong rồi, hô mấy câu này thì có tác dụng gì chứ.

Oán niệm, chấp niệm, chẳng qua chỉ là không cam lòng mà thôi.

Người chết như đèn tắt, tất cả mọi thứ trên thế gian này không còn liên quan gì với người nữa.

Chỉ chốc lát sau, ngọn lửa màu xanh lam dấy lên.

Một vị đế vương, cứ như vậy đã trở thành dĩ vãng.

Màn sân khấu xám trắng chậm rãi buông xuống, tiếng mõ vang lên xuyên qua ánh đèn ảm đạm, rồi bóng biểu diễn, Tần Hà thấy được cuộc đời Sùng Chính.

Nói như thế nào đây, cả một đời đều là bi kịch.

Phụ thân Sùng Chính, Quang Tông, là Thái tử mà Hoàng tử phụ Thần Tông ghét, mẫu thân lại là tỳ thiếp bị lạnh nhạt, cho nên tuổi thơ cũng không hạnh phúc.

Lúc năm tuổi thì mẫu thân Lưu Thị đắc tội, bị phụ thân hạ lệnh đánh chết, Chu Do Kiểm được giao cho thứ mẫu Tây Lý nuôi nấng.

Mấy năm sau, Tây Lý sinh nữ nhi, trông nom không xuể, đổi thành thứ mẫu Đông Lý nuôi nấng đến khi trưởng thành.

Tuy nói là máu mủ hoàng thất, nhưng luôn phải ăn nhờ sống gửi, trải qua tuổi thơ cực kỳ giản dị và gò bó, chưa bao giờ cảm nhận được tình thương của cha, mẫu thân cũng đã bị đánh chết lúc y còn ngây thơ chưa biết gì.

Có điều tuổi thơ Sùng Chính thiếu tình thương nhưng lớn lên lại không yếu đuối, y xem như không chịu thua kém, thích đọc thi thư, ngày thường luôn ở ẩn không ra ngoài, thời gian dài trôi qua cũng có danh tài đức trong triều đình.

Biến hóa lớn chân chính là y thay huynh trưởng, cũng là Hoàng đế thọt một kế vị.

Với tư cách là đệ đệ khác mẹ duy nhất, Hi Tông đối xử với y cũng không tệ, phong làm Tín vương, bình thường cũng có nhiều ban thưởng.

Ban đầu Sùng Chính cũng không cho là mình sẽ có cơ hội leo lên đại bảo, mà y cũng chưa từng có suy tưởng này.

Mầm mống chính thức xuất hiện vào mấy năm trước, khi toàn bộ dòng dõi của hoàng huynh lần lượt chết yếu trong thời gian ngắn.

Từ xưa đến nay, hoàng vị luôn là phụ truyền tử, tử truyền tôn, nếu không có con cái thì truyền cho huynh đệ.

Nhưng Sùng Chính cũng chỉ là suy tưởng một chút mà thôi, dù sao hoàng huynh vẫn đang tuổi tráng niên, vẫn còn có thể sinh ra dòng dõi.

Nhưng mà y không nghĩ tới là, tình trạng sức khỏe của hoàng huynh lại chuyển biến đột ngột, không lâu sau lại rơi xuống nước bỏ mình.

Thời điểm Ngụy Trung Lương mang theo tin hoàng huynh qua đời mời y lên ngôi, Sùng Chính chưa hề chuẩn bị đủ tâm lý để chống đỡ được một quốc gia lớn như vậy.

Nhưng sứ mệnh từ trên trời rơi xuống, không lên cũng phải lên.

Đây gọi là bất đắc dĩ.

Vấn đề nằm ở chỗ này, bản thân Sùng Chính không phải là kẻ ngu ngốc, trên thực tế, y rất thông minh, từng đọc đủ mọi thứ thi thư, sau khi hạ quyết định đã nhanh chóng gọn gàng diệt trừ Ngụy Trung Lương, hơn nữa còn giá họa cho mật thám Địch Lỗ.

Nhưng khuyết điểm của y là, y chưa từng tiếp nhận sự giáo dục dành cho bậc “Đế vương”.

Y không biết cân bằng sự đấu tranh giữa các đảng phái như thế nào, thậm chí trong lòng y còn không có khái niệm “cân bằng”, y hoàn toàn không nghĩ đến văn nhân sĩ phu thường ngày luôn cao đàm khoát luận, lo nước thương dân có thể vô sỉ như là phường vô lại chợ búa, giặc ngỗ chính trị hết sức đơn thuần, bị dáng vẻ kia của Đông Lâm đánh lừa.

Mà đặc tính thích đọc thi thư, lại khiến y tự nhiên nghiêng về phía Đông Lâm.

Kết quả là, đi sai một bước, vạn kiếp bất phục.

Lại thành bi kịch.

Nếu là thời buổi thịnh thế, Đế sẽ có cơ hội sửa sai, cho dù y không phải là minh quân nhất, nhưng ít nhất vẫn có thể là minh quân giữ gìn những gì đã có.

Song, đây là số mệnh.

Loạn thế nhiều hôn quân, cũng không nhất định là quân bị hồ đồ mê muội, mà là thời cuộc đã hết cách xoay chuyển.

Trước khi treo cổ tự sát, Sùng Chính để lại di thư: “Dù trăm bạc đức, trên có lỗi với trời, nhưng đều là do quần thần khiến trăm sai lầm, gây nên nghịch tặc tiến thẳng đến kinh đô. Trẫm chết, không có mặt mũi nào gặp lại tổ tông dưới suối vàng, bỏ đi mũi miện, lấy tóc che mặt. Để mặc cho nghịch tặc phanh thây trẫm, chớ đừng tôn thương một người dân nào.”

Một tiếng thở dài, thật đáng buồn đáng thương.

Đền chiếu thu hồn, thâm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Huynh tử đệ kinh sợ nghênh tiếp vị, vội vàng nôn nóng chém sai thần, Yêm đảng tận diệt Đông Lâm mừng, cung đình thành lồng chim tước khóc, đi sai bước nhầm mới tỉnh ngộ, đã là lúc vương triều diệt vong, buồn quá thay!!”

Phản thưởng: Đế vương tâm thuật.

Chương 528 – Đế vương tâm thuật

Đế vương tâm thuật: Thuật quyền mưu, hạn chế, cân bằng và kiểm soát quyền lực được tích lũy qua các đời Đế vương, học tập thuật này, ngài sẽ trở thành một đời thánh quân, phúc phận thiên hạ.

Chú thích: Thuật này là bí thuật Thiên gia, không phải thái tử không thể truyền, bằng không thiên hạ ắt sẽ đại loạn, truyền pháp thuật này cần phải tiêu hao một số lượng lớn công đức.

Tần Hà xem xét, hai mắt sáng rực lên.

Thuật pháp này, thật sự là tới quá đúng lúc.

Không nói hai lời, quả quyết học tập.

Ngay lập tức, thuật quyền mưu, hạn chế, cân bằng và kiểm soát quyền lực tích lũy trên dưới năm ngàn năm đã nhớ rõ trong lòng.

Nhưng vừa học xong, Tần Hà liền cảm thấy sau lưng phát lạnh một hồi.

Cũng không phải là đế vương tâm thuật đáng sợ, mà là đế vương tâm thuật nửa vờ mới đáng sợ.

Đế vương tâm thuật nói đơn giản thì không hề đơn giản, nhưng nói đến cao thâm thì cũng không cao thâm.

Tùy theo từng người mà khác nhau.

Có vài người sinh ra đã hiểu sơ về đế vương tâm thuật, có vài người cho dù là lớn lên trong hoàng gia, được chỉ dạy riêng, cũng chưa chắc đã có thể ngộ hiểu.

Để hiểu rõ được môn thuật pháp này cần có một chút thiên phú.

Bằng không sẽ chỉ học được bên ngoài, khó nắm được cốt lõi.

Đương nhiên, cái gọi là đế vương tâm thuật này, có học qua thì cuối cùng vẫn hơn là không được học.

Không gì khác.

Quân quyền tối cao, nếu thực sự không thể kiểm soát được nữa, thì chém người là được.

Chém xong đổi một đám khác, làm lại một lần nữa.

Đây cũng là đế vương tâm thuật cấp thấp nhất, cũng là điểm đáng sợ của nó, bởi vì đế vương tâm thuật cấp thấp luôn luôn dùng ác ý lớn nhất đi phỏng đoán tất cả các hành động của thần tử, không có tấm lòng bao dung, thù giết nhằm còn hơn bỏ sót.

Cái gọi là gần vua như gần cọp, chính là bắt nguồn từ đây.

Một vị Hoàng đế thích giết người, tu luyện đế vương tâm thuật nhất định sẽ không cao minh.

Bởi vì giết người là biểu hiện của việc không thể khống chế được, vì phòng ngừa mối nguy ẩn giấu bên trong, hẳn chỉ có thể dùng đồ đao để che dấu, để bù đắp.

Thậm chí có đôi khi là giết cả một đám người, đầu người lăn cuồn cuộn.

Mà đế vương tâm thuật cao minh hơn một chút, thì thường là quân thần hài hòa, triều chính sáng trong, văn dám nói, võ dám chiến, chính khí đầy triều, tiểu nhân gian thần khó mà đặt chân.

Nhưng mà trên dưới mấy ngàn năm, bậc Đế vương như vậy không quá ba người, đề là thiên cổ nhất đế.

Về phần đế vương tâm thuật có cấp bậc hoàn mỹ, ngại quá, không có.

Tìm trong tất cả đế vương trong lịch sử mấy ngàn năm cũng không tìm ra được một bộ đế vương tâm thuật cấp bậc hoàn mỹ.

Tần Hà lấy được cũng chỉ là cấp bậc “tinh thông” mà thôi.

Nhưng đừng xem thường cấp bậc tinh thông này, từ nhập môn, tiểu thành, tinh thông, đại thành, đạt đến hoàn mỹ, tổng cộng năm cấp bậc, thiên cổ nhất đế ngộ hiểu chẳng qua cũng chỉ là tiểu thành, tinh thông đã là một cấp bậc rất cao, ném cho ai thì cũng đã đủ dùng, nào có Đế vương nào không giết người chứ?

Trong ánh lửa màu xanh lam còn sót lại, Sùng Chính hoàn toàn đã hóa thành dĩ vãng.

Chỉ cần y đã học qua một chút đế vương tâm thuật thì đã không lưu lạc đến tận bước này.

Vương triều mặt thể giống như một phòng máy lớn đã vận hành mấy trăm năm, dây điện, thiết bị bên trong dày đặc giống như mạng nhện, giăng đầy khắp nơi, tốn nhiều điện năng mà công suất lại cực thấp, trong nó còn tràn đầy nhiều dây điện và thiết bị rườm rà dư thừa không thể giải thích.

Nhưng kỳ lạ là, cái phòng máy này vẫn có thể vận hành bình thường.

Lúc này người cần phải cẩn thận, trước khi người tìm hiểu rõ ràng những mạch dây này thì ngàn vạn lần đừng có đụng đến nó.

Bởi vì người không biết rõ, rốt cuộc là đầu dây kia đang kết nối với cái gì, nếu xui xẻo, một sợi dây điện nhỏ nhỏ lại có thể tác động đến cầu dao tổng cách xa cả mười mấy cây số.

Đến lúc đó người sẽ phát hiện, cho dù người nổi lại sợi dây kia cũng không khôi phục được nguyên trạng.

Sự tồn tại của nó chưa chắc đã hợp lý, nhưng nó tồn tại thì nhất định là có đạo lý nào đó.

Trước khi hiểu rõ nó, duy trì hiện trạng mới là quyết định sáng suốt.

Nó đã vận hành lâu như vậy, để yên thêm một thời gian ngắn nữa thì cũng không ảnh hưởng bao nhiêu.

Đáng tiếc, trên đời này quả gì cũng có, chỉ là không có như quả (nếu như), Sùng Chính vừa nhắc chân đã đạp phải một cái hố to đến mức không có cách nào leo ra được.

“Gia, tro cốt Sùng Chính xử lý như thế nào?” Đợi đến khi ngọn lửa màu xanh lam dập tắt, Vương Thiết Trụ hỏi.

Tần Hà trầm ngâm một hồi, mở miệng nói: “Chôn ở nghĩa trang nhỏ kia đi, chọn cho hắn một vị trí tốt, lại nghĩ biện pháp tìm lấy tro cốt Chu hoàng hậu, hợp táng.” Nói đến cuối câu, Tần Hà nhìn về phía Hôi Mễ Khâu.

“Đại quan nhân, tro cốt Chu hoàng hậu được cất giữ trong Thiêu thi giám, thay xà đổi cốt, dễ lấy.” Hôi Mễ Khâu lập tức đáp lời.

Chung quy là mãng xà khí vận vẫn có khác biệt rất lớn về bản chất so với kim long khí vận, mặc dù ra vào hoàng cung vẫn không dễ dàng, nhưng vẫn có cách.

Tần Hà gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi chỉ một ngón tay xuống mặt đất, giậm chân ba cái.

Chỉ chốc lát sau, một cái bóng mờ từ bên ngoài nhẹ nhàng lướt vào.

Vóc dáng nó nhỏ nhắn, mặc một bộ quan y màu xanh, trông khá dễ thương, đầu đội mũ chóp, cầm xiềng xích trong tay, trông thấy Tần Hà thì vội vàng khom người chào hỏi: “Thẩm Ngọc bá kiến đại tiên.”

Đây chính là tên tiểu quỷ Âm sai lúc trước.

Trước kia nó chỉ là Âm sai dự bị, bị đá đến nơi “nguy hiểm đáng sợ” nhất – lò hỏa táng thành đông này câu hồn.

Nhưng đây cũng là vận may của nó.

Từ sau khi bị Tần Hà cưỡng ép nhét điện Diêm vương vào tay, địa vị của nó tại Địa phủ liền giống như là ngồi lên tên lửa.

Âm sai dự bị trực tiếp trở thành Âm sai cấp giáp, hơn nữa nhân duyên cũng cực kỳ tốt.

Thập đại Âm thần Địa phủ thấy đều là khuôn mặt tươi cười chào đón, nhất là Nguru thống lĩnh, mỗi ngày đều hỏi han ân cần, thậm chí còn tăng bốc lấy lòng nó.

“Âm hồn Sùng Chính đi Địa phủ, sẽ xử trí như thế nào?” Tần Hà hỏi.

“Bẩm đại tiên, Sùng Chính thân làm quân vương, khí vận gia thân, Địa phủ không dám giữ lại, nhưng lúc tại vị không có công tích gì, lại khiến thiên hạ nứt loạn, tuy là sai lầm vô ý, nhưng cũng khó mà che đậy, chuyển thế đầu thai, cho dù tiến vào nhân đạo, cũng sẽ phải vào nhà cực khổ.”

“Sửa một chút đi, tìm cho hắn một nhà khá giả để đầu thai.”

Chương 529 – Lưu Tông Mẫn

Kho bạc Kinh thành.

Đây là nhà kho nằm ở bên sườn đông Hoàng cung, thuộc nha thự Hộ bộ, do Kinh doanh phụ trách canh giữ.

Nơi này phụ trách thu nạp bạc thuế từ các địa phương đưa tới.

Chỉ một tháng trước, kho vẫn còn trống rỗng, chuột chạy khắp nơi.

Nguyên nhân rất đơn giản, quốc khố Đại Lê thâm hụt đã trải qua ba triều.

Không quan tâm là bạc hay lương thực được bắc vận đến Kinh thành, căn bản không có cơ hội nhập kho, mà trực tiếp đưa lên bờ dọc theo Vận Hà đưa đến tiền tuyến, hoặc là đi qua Kinh thành không dừng lại, trực tiếp đưa cho biên quan.

Chỉ khi nào triều đình có “dư thừa” thuế ruộng, thì mới có thể nhập kho.

Đây chính là ần dụ chuột chạy trong quốc khố – thiếu hụt tài chính, nhập không đủ xuất.

Vậy mà kho bạc lúc này.

Khi tia nắng đầu tiên của sớm mai xuyên qua khe hở trên mái kho chiếu xuống, lại lập tức phản xạ ra ánh sáng vàng óng.

Toàn bộ kho bạc đều nhuộm lên một tầng màu vàng kim.

Tập trung nhìn kỹ, trên mặt đất chất thành từng đống từng đống lớn, màu trắng bóng là bạc, màu vàng óng là vàng, tất cả đều không chứa trong rương mà chất bừa trên mặt đất, trong đó còn xen lẫn vô số trân bảo, ngọc trai, san hô, ngọc thạch,... Cái gì cần có đều có.

Chỗ chất cao nhất có chiều cao hơn cả thân người, rực rỡ tráng lệ.

Chính giữa kho bạc là một chiếc giường lớn được chất thành từ vàng thỏi.

Mỗi thỏi vàng đều được chọn lựa tỉ mỉ, xếp chồng cực kỳ vuông vức, cao chừng hơn nửa người.

Lúc này đang có một tráng hán râu quai nón đang ôm vò rượu nằm trên đó, tiếng ngáy như sấm rền, bên cạnh là một thanh đại đao đầu quỷ mịt mờ tỏa ra tà khí.

Một vệt nắng chiếu xuống một góc giường lớn.

Đúng lúc này, vò rượu trượt xuống khỏi cánh tay tráng hán, làm cho gã bừng tỉnh.

Mí mắt tráng hán chậm rãi mở ra, đó lại là một đôi mắt vân vít hắc khí, cực kỳ khiếp người.

Người này, chính là đại tướng Sấm quân, Nhữ Hầu, Lưu Tông Mẫn.

“Người đâu.” Tráng hán đứng dậy, duỗi thân một cái, nhất thời xương cốt toàn thân kêu vang đom đóp.

“Đại tướng quân!”

Cửa lớn kho bạc mở ra, một tên trung niên ăn mặc theo kiểu văn sĩ sải bước tiến vào, theo sát đằng sau y là mấy chiếc xe đẩy chất đầy vàng bạc châu báu.

Binh sĩ đẩy xe đồ vàng bạc châu báu trên xe xuống một cách hết sức thuần thục, tiếp đó lại vội vàng đẩy xe rời đi.

Cẩn thận quan sát có thể thấy phía trên vàng bạc châu báu có nhiều vết đỏ thẫm, gió lạnh cuốn qua mang theo mùi hơi tanh, lập tức tràn ngập cả kho bạc.

“Có bao nhiêu?” Lưu Tông Mẫn nhìn lướt qua số vàng bạc vừa được mang vào rồi nhìn về phía văn sĩ trung niên.

Trên mặt văn sĩ trung niên đều là vẻ lấy lòng, cười nói: “Bẩm đại tướng quân, cộng thêm chỗ này, tổng cộng là bảy ngàn chín trăm sáu mươi vạn lượng.

“Sắp được tám vạn rồi?” Lưu Tông Mẫn xoa xoa hai tay, ngừng một chút lại hỏi: “Sau ngàn vạn là số gì?”

“Đại tướng quân, sau ngàn vạn, hẳn là ức.” Văn sĩ trung niên cười nói.

“Ức?”

Lưu Tông Mẫn tỉ mỉ cân lường cái từ này một chút, liếm liếm đầu lưỡi, trong mắt lóe lên một vết tham lam cực độ, nói:

“Trước kia, đã từng xuất hiện người nào có gia tài một ức chưa?”

“Tuyệt đối chưa có.”

Văn sĩ trung niên lắc đầu, trong ngữ điệu ẩn chứa một tia xúi giục, nói: “Đại tướng quân, nếu như ngài có gia tài một ức, vậy thì từ xưa đến nay tuyệt đối không có ai có thể vượt qua ngài.”

“Ha ha ha ha ~”

Khuôn mặt Lưu Tông Mẫn lộ rõ vẻ hưng phấn, nói: “Nhớ trước đây Lưu Tông Mẫn ta ăn không đủ no mặc không đủ ấm, nơi nơi chồn chồn phải xem sắc mặt lão tài đại chủ, không thể tưởng tượng được, Lưu Tông Mẫn ta hôm nay lại có tiền tài dùng mãi không hết, tốt tốt tốt!”

“Một ức đúng không, vậy thì mau kiếm một ức đi, Lưu Tông Mẫn ta, nhất định phải trở thành người giàu có nhất!”

“Nhưng mà đại tướng quân, quan viên, vương gia trong thành gần như đều đã quyên hết rồi, nếu muốn lấy hai ngàn vạn lượng còn lại từ trên thân bọn họ, e là hơi khó.” Sắc mặt văn sĩ trung niên bối rối.

“Hử?”

Lưu Tông Mẫn lập tức sầm mặt lại, tức giận nói: “Vậy thì nghĩ biện pháp đi.”

Trong mắt trung niên văn sĩ lóe lên một vệt ánh sáng, nói: “Bẩm đại tướng quân, biện pháp thì có đấy, Kinh thành còn có không ít thương nhân phú hộ, bọn họ vẫn còn chưa quyên đâu, chỉ là...”

Nói đến cuối cùng, y lại ngập ngừng muốn nói lại thôi.

“Chỉ là cái gì?” Lưu Tông Mẫn trừng mắt.

Văn sĩ trung niên vội rút cổ lại, không còn dám thừa nước đục thả câu, nói: “Chính là thừa tướng không cho...”

“Lý Nham? Hừ!”

Lưu Tông Mẫn lập tức nổi giận, một cước đá sập giường hoàng kim, lạnh giọng, nói: “Lúc ta theo Thuận Đế khởi binh, hắn ở đâu? Lúc ta theo Thuận Đế đánh đông dẹp tây, hắn ở đâu? Lúc ta cùng Thuận Đế bị đánh chỉ còn mười tám kỵ binh, hắn lại ở đâu? Ta theo Thuận Đế đánh được thiên hạ, hắn ngược lại quản đến trên đầu lão tử, hắn là cái thá gì chứ?”

“Đại tướng quân nói rất đúng.”

Văn sĩ trung niên vội vàng phụ họa, nghĩa chính từ nghiêm nói: “Lý Nham chẳng qua chỉ là một tên học giả nghèo kiết hủ lậu được cử đi thi, thậm chí còn chưa từng làm quan, nhưng lại dám lấy lông gà Thuận Đế cho làm lệnh tiễn, khoa tay múa chân, cũng không biết tự soi mặt vào bãi nước tiểu xem bản thân là cái thá gì.”

“Có điều đại tướng quân ngài không cần phải tức giận với hắn đâu, bởi vì hắn cũng sắp xong rồi, khi quân.” Trên khuôn mặt văn sĩ trung niên nhếch lên nụ cười âm lãnh, tiếp đó y lại thì thầm bên tai Lưu Tông Mẫn một hồi.

Lưu Tông Mẫn nghe xong thì đôi mắt lập tức sáng rõ, nói: “Người nói, thì thể tên cầu hoàng đế Sùng Chính mất tích, Lý Nham hẳn lại thay mặt đôi đào, cố ý che giấu, muốn mưu đồ bất chính?”

“Đúng vậy.” Văn sĩ trung niên gật đầu liên tục.

“Tốt tốt tốt, Ngưu Kim Tinh, bản tướng quân không nhìn lầm người.” Lưu Tông Mẫn chỉ vào văn sĩ trung niên, nói: “Người lập tức theo ta tiến cung, lúc này ta muốn cho tên Lý Nham kia đẹp mặt.”

“Thuộc hạ cũng đang có ý này.”

Nói xong, hai người liền cùng nhau ra cửa rời đi.

Chỉ còn tiếng nói vọng về.

“Chỗ nào Kinh thành có nhiều phú hộ nhất?”

“Bẩm đại tướng quân, bến tàu nhiều thương nhân nhất, nơi đó nhất định có rất nhiều vàng bạc, đặc biệt là miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân kia, nghe thủ hạ hồi báo, tượng thần ở đó đều được đúc bằng bạc, lại dán lên lá vàng, còn ngưu làm từ đồng, cực kỳ khí phái.”

“Miếu gì?”

“Một dã tiên cưới trâu, hơi có chút tà môn.”

“Từ trước đến nay bản tướng quân không tin tà, phá cái miếu kia đi cho lão tử, toàn bộ vàng bạc trong Kinh thành này, đều là của ta.”

Chương 530 – Ta không cần mặt mũi hay sao

Bất luận là một người hay là một thế lực, nếu bành trướng quá nhanh thì đều xảy ra vấn đề.

Bốn tháng trước, Thuận quân còn đang đánh khó phân thắng bại với quan quân ở đất Thiểm Cam, bốn tháng sau, bọn họ đã dẫn trăm vạn đại quân, nhập chủ Kinh thành.

Việc này đã tạo thành một vấn đề, Thuận quân còn chưa kịp biến đổi hoàn toàn từ một chi quân đội thành chính quyền.

Đừng nói đến việc trở nên nhuệ khí hơn, ngay cả khung còn chưa dựng lên được.

Trên bản chất, chính quyền Thuận quân vẫn chỉ là một tập đoàn quân sự, đây cũng chính là nguyên nhân Lý Nham sốt ruột đến nổi nhiệt, yêu cầu Thuận Đế đặc xá bách quan.

Không quan tâm bọn họ tại tiền triều có tham ô hay không.

Dù có tham thì cũng phải thả bọn họ ra trước, dựng cái khung lên rồi nói tiếp.

Nếu chính quyền không có khung xương, chi phí, lương bổng vĩnh viễn chỉ có thể đi cướp đoạt.

Hơn nữa còn có rất nhiều nha thực mẫu chốt có chức năng không thể thiếu.

Ví dụ như, nha thực cùng loại với Phi Ngư Vệ.

Không có nó, người chính là kẻ điếc, kẻ mù.

Danh tiếng Thanh Ngưu Đại Tiên, ở địa giới Kinh thành đã là như sấm vang bên tai, giống như là thiên thần.

Thuận quân biết đó là chẳng lành, nhưng cho dù là biết, cũng chỉ xem đó là lời đồn đại.

Vào thời đại giao thông cơ bản dựa vào chạy, thông hành cơ bản dựa vào gào rống, tin truyền miệng mấy ngàn dặm bên ngoài dù có ly kỳ đến mức nào cũng không thú vị bằng thần tiên yêu quái trong miệng những cụ già đầu thôn.

Bất kỳ một tin tức truyền miệng gì, cũng sẽ mất đi lực truyền bá trong một phạm vi cực nhỏ.

Ba dặm một thần miếu, mười dặm một tiên am.

Mỗi nơi mỗi vùng đều thờ thần, thờ tiên của riêng mình.

Kết quả là ngay vào buổi trưa hôm nay, miếu Thanh Ngưu Tiên Nhân đã bị Thuận quân cướp đoạt, không chỉ đoạt, mà còn phóng hỏa.

Đến khi Tần Hà biết được, đã là ánh lửa ngút trời.

.....

“Bành!”

Lúc này, đến phiên Tần Hà quăng dĩa.

“Con mẹ nó!”

“Bảy ngàn vạn còn chưa đủ, còn muốn tiếp tục vơ vét.”

“Còn có pháp luật không, còn có vương pháp không?”

Nghe xong Hôi Mễ Khâu báo cáo, Tần Hà nổi trận lôi đình.

Nếu Kinh thành phản kháng Thuận quân, sẽ bị Thuận quân trả thù, không sao hết, cũng bình thường.

Nhưng Kinh thành lại không hề phản kháng, mà là mở cổng thành đầu hàng.

Điều kiện trước khi đầu hàng đó chính là không đồ thành, không mặc binh lính càn quấy, không cướp đoạt phóng hỏa.

Kết quả thì sao, Thuận quân vào thành, toàn thành tra tấn quyền tài phú, để mặc binh lính cướp đoạt không nói, còn tổ chức vơ vét, phá hết lại còn phóng hỏa.

Một vô pháp vô thiên.

Một say rượu mơ màng.

Có kẻ nào là có đáng vẻ muốn quân lâm thiên hạ?

Lão phu tử nói không sai, người này, không có nửa điểm ra dáng hoàng đế.

Tất nhiên, những điều này đều không phải là điều máu chót nhất.

Máu chót nhất là.

Thanh Ngưu Đại Tiên ta không cần mặt mũi hay sao?

Vô số tín đồ trợ mắt nhìn tượng thần Thanh Ngưu bị tháo thành tám khối, hơn nữa còn phóng hỏa đốt miếu.

Nếu như vậy còn cmn không làm ra chút phản ứng, sau này còn kiếm lời công đức như thế nào?

Thị có thể nhẫn, chú không thể nhẫn, thúc có thể nhẫn, thím không thể nhẫn.

Trước đó vẫn luôn cảm thấy đại thể thiên hạ khó nghịch, Tần Hà hết nhẫn rồi lại nhẫn.

Dù sao Thuận quân có thể làm chủ Kinh thành, bất kể là khí vận hay thứ gì khác cũng tốt, nhất định là mang theo khí vận.

Bây giờ đến xem, Lý Sấm, quả thực không phải hoàng đế.

Cưỡi cỏ đi tiểu đến trên đầu bản đại tiên, nhất định để người hiểu rõ chữ “chết” viết như thế nào.

“Cái tên chó chết Lưu Tông Mẫn kia ở đâu?” Tần Hà đập mạnh xuống bàn, lập tức cả cái bàn trực tiếp hóa thành bột phấn, kinh lực cực lớn khiến người nghe được phải khiếp sợ.

Hôi Mễ Khâu rút cổ lại, vội vàng nói: “Ngay tại kho bạc Hộ bộ, hẩn ngủ ở trên một giường hoàng kim.”

Thật ra đàn chuột do Hôi Mễ Khâu thống lĩnh đã nghe ngóng được chuyện Lưu Tông Mẫn muốn phá đất xây dựng, nhưng tin tức truyền đi quá chậm, đợi đến khi miếu Thanh Ngu Tiên Nhân bốc cháy, nó mới nhận được tin tức, lúc này chuyện cũng đã rồi.

“Bên Lý Sấm có tin tức gì không?” Tần Hà lại hỏi.

“Không có.” Hôi Mễ Khâu lắc đầu, nói: “Có điều ta đã nghe ngóng được tung tích Thái tử Chu Từ, hẩn trốn trong nhà một lão thái giám.”

“Thái tử tiên triều?” Tần Hà hơi sững sờ.

“Đúng vậy, chỉ có điều tình cảnh của hẩn có vẻ như không ổn cho lắm.”

....

Kinh thành một ngày này, vào thời khắc bên tàu ánh lửa ngút trời, có người run rẩy suy sụp, có người sụp đổ tín ngưỡng, nhưng càng nhiều người lại là đầy mặt hưng phấn và kích động, bọn họ đang chờ đợi điều gì đó.

Người sáng suốt đều biết, ở hướng kia của bến tàu, nơi có thể cháy lên lửa lớn như vậy cũng chỉ có miếu Thanh Ngu tiên nhân.

Chính là Thanh Ngu Đại Tiên chưa bao giờ hiện thân nhưng đâu đâu cũng thấy hình bóng, không gì không thể kia.

Địch Lỗ, yêu ma, Quỷ thần, quỷ quái,.. Hiện tại, đến phiên Lý Sấm.

Thiên hạ khổ bởi Lê lâu đến ba trăm năm, mà thiên hạ khổ bởi Thuận chỉ dùng bốn tháng.

“Thời đã, mệnh đã, mưu sự tại nhân đã.” Thành bắc, lão phu từ nhìn đại hỏa ngất trời, thở dài một tiếng, lắc đầu.

Thành tây, Lý Nham vừa bị giam lỏng trong phủ vào buổi sáng nhìn về phía đại hỏa, sắc mặt trắng bệch, cười như mếu, gần như hét lên: “Trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng. Trời đã sinh ra Du sao còn sinh ra Lượng!”

Một nơi nào đó ở thành nam, Ngụy Nguyên Cát ẩn nấp bên trong khu dân cư xoa tay hằm hè, hưng phấn đến hai mắt tỏa sáng: “Lý Sấm a Lý Sấm, thiên đường có lỗi người không đi, Địa ngục không cửa người lại xông tới, người đúng là rất biết xông... họa nha, ha ha ha ~”

Lúc này phía sau hắn là hơn hai mươi tên duệ sĩ Phi Ngự đang đứng chỉnh tề.

Ngày Thảm Luyện lãnh binh xuất chinh, Sùng Chính đích thân hạ ý chỉ điểm tướng, buộc toàn bộ cao thủ Phi Ngự Vệ xuống phía nam ngăn cản Thuận quân.

Lại chỉ để lọt Ngụy Nguyên Cát hắn.

Thế là Thảm Luyện thuận thế chỉ thị hắn xuất lĩnh ba trăm tên tinh nhuệ phân tán ẩn núp, chờ đợi thời cơ.

Chỉ chốc lát sau, một con chim bồ câu đưa thư vỗ cánh bay lên trời, bay về phía nam, rất nhanh đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Thời gian nhiều người mong mỏi ngóng trông cũng không kéo dài, chưa hết buổi trưa, Thuận quân đã đại loạn.

Có kỵ binh phóng ngựa la hét: “Cấp báo Thuận Đế, Ngưu Kim Tinh giết đại tướng quân! Ngưu Kim Tinh giết đại tướng quân!”

Chương 531 – Kiếp sau chú ý một chút

Lúc Ngụy Nguyên Cát nghe được Thuận quân hô hào thì suýt chút nữa đã cười ra tiếng heo kêu.

Phương pháp phối chế quen thuộc cỡ nào, mùi vị quen thuộc đến cỡ nào.

Ăn núp tại Kinh thành hơn một tháng, Ngụy Nguyên Cát không phải là chờ đợi trong vô vọng, mà vẫn luôn trao đổi tin tức với đám người Thẩm Luyện, Đồ Bách Thú cùng với Ngụy Vũ ở phía nam.

Đồng thời hắn cũng có hai việc phải làm khi ẩn núp tại Kinh thành.

Một là thám thính tình báo.

Hai là tìm kiếm tung tích Thái Tử Chu Từ.

Quan hệ giữa Ngưu Kim Tinh là Lưu Tông Mẫn có thể nói là có vinh cùng vinh, có nhục cùng nhục.

Chủ ý tra tấn lấy lương ở Kinh thành chính là do Ngưu Kim Tinh đưa ra, Lý Sấm ngầm đồng ý, Lưu Tông Mẫn làm.

Ba người chính là mặc chung một cái quần.

Trước tiên không nói Ngưu Kim Tinh căn bản không có đủ thực lực để giết Lưu Tông Mẫn, cho dù là có, cũng không có động cơ.

Đáp án đã không thể rõ ràng hơn được nữa.

Thanh Ngưu Đại Tiên xuất thủ.

Đám người Chỉ huy sứ Thẩm Luyện nhận định không sai chút nào.

Lý Sấm, không có dáng vẻ quân vương.

Thiên hạ chưa định càn khôn, Đại Lê vẫn còn khí số.

Chỉ cần tìm được Thái tử Chu Từ, nói không chừng Phi Ngưu Vệ có thể lợi ngược dòng.

Làm ung khuyến một triều, bách quan có thể hàng, võ tướng có thể hàng, chỉ có Phi Ngư Vệ là không thể hàng.

Không có bất kỳ một Hoàng đế nào lại cho phép ung khuyến tiền triều tiếp tục tồn tại cả.

Đây cũng là điều đã được chứng minh qua các triều đại thay đổi.

“Nhà nước ngầm” là một nơi đâm kim không vào, hắt nước không ngấm, ngay cả Hoàng đế đương triều còn không thể không chế hoàn toàn, hướng chỉ là thay đổi thời đại.

Chỉ có tiêu diệt từ nhục thể mới có thể an tâm.

Cho nên ý chí chống cự của Phi Ngư Vệ là mãnh liệt nhất, cũng kiên quyết nhất.

Ngụy Nguyên Cát lạc quan là có lý do đầy đủ.

Đầu tiên là phía nam, Thảm Luyện dẫn năm vạn binh vững vàng chiếm giữ Phách Châu, nơi đó là vùng Vận Hà trung chuyển thuế ruộng, lương thực trong thành còn có thể kiên trì mấy tháng, cộng thêm việc Thuận quân tra tấn đòi quyền hung ác đã lan truyền ra, bên trong thành cùng chung mối thù, cục diện có thể xưng là vững chắc.

Tiếp theo là phía bắc, tướng lĩnh cửu biên còn đang ở quan sát.

Sau đó là các quan đã hàng chiếm giữ ở các địa phương, Thuận quân còn không chế cực kỳ yếu kém.

Mà Cổ Bắc Khẩu, Thảm Luyện thậm chí đã liên lạc với một chi kỵ binh.

Chính là Đậu Lão Lục từng tỏa sáng rực rỡ ở đất Lỗ, là một trong những môn đồ Thanh Ngưu đầu tiên.

Hiện giờ thực lực hẳn ta đã đột phá ngoại kinh, hoàn toàn không thua kém Ngụy Vũ, dẫn theo ba trăm môn đồ Thanh Ngưu lập nghiệp, giành được nhiều chiến công ở biên quan, cứng đối cứng đánh ba trận với Địch Lỗ, hai thắng một hòa.

Là mãnh tướng duy nhất hiện tại dám chủ động gây rối với Địch Lỗ, bộ kỵ thủ hạ cộng lại đã vượt qua vạn người.

Thao tác tốt, một ngày đêm là có thể giết tới kinh kỳ.

Vốn dĩ Đâu Lão Lục còn biểu lộ thái độ có chút lập lờ nước đôi, hiện tại miếu Thanh Ngu tiên nhân bị đốt.

Ngụy Nguyên Cát đã hoàn toàn có thể tưởng tượng được dáng vẻ hân hoan nổi trợn của đình.

Miếu Thanh Ngu tiên nhân bị đốt, nào chỉ đặc tội Thanh Ngu Đại Tiên.

Còn có vô số môn đồ cùng tín đồ từng nhận được Thanh Ngu Đại Tiên truyền pháp.

Lý Sấm cầm một tay bài tốt trong tay lại liên tiếp đánh sai lầm, đánh đến nát bét.

Trò hay, sắp mở màn.

....

Quân doanh Lưu Tông Mẫn giờ phút này đã lâm vào hỗn loạn.

Ngưu Kim Tinh bị một đám Thuận quân đằng đằng sát khí bao vây vào giữa, mặt mày trắng bệch như tờ giấy.

Y hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, đã bị kiêu binh hân tướng thủ hạ Lưu Tông Mẫn bao vây, chỉ vào Ngưu Kim Tinh la hét: “Đại tướng quân không xử bạc với người, vì sao hành thích!”

“Oan uổng, oan uổng a.” Chỉ có Ngưu Xuyên con trai Ngưu Kim Tinh tận mắt thấy những gì trải qua, hô to: “Cha ta không có giết đại tướng quân, là Thanh Ngu Đại Tiên dịch dung giả mạo cha ta giết đại tướng quân, mọi người bình tĩnh, bình tĩnh, đừng mắc lừa.”

Ngay vừa mới rồi, đại tướng quân mới từ ngoài thành trở về doanh, kết quả vừa mới tới cửa.

Một người trông giống cha mình y như đúc tiến lên đón, đến gần hỏi một câu: “Là người đốt đi miếu của ta sao?”

Ánh mắt người kia lộ ra một cỗ ý lạnh, tuyệt đối không phải là cha mình.

Điểm này vào lúc Ngưu Xuyên vừa thấy được người kia thì đã khẳng định, bởi vì cha mình không biết cưỡi ngựa, về thành là ngồi xe ngựa, cho nên thường bị bỏ rơi ở phía sau, căn bản

không thể xuất hiện ở cổng doanh trại trước mình cùng đại tướng quân được.

Hơn nữa người này vừa mở miệng là đã cho thấy thân phận.

Đại tướng quân tất nhiên hiểu rõ mánh khóe, cười lạnh một tiếng: “Miếu của ngươi?”

“Đúng vậy.” Người nọ gật đầu.

“Ngươi chính là cái tên... Ngưu tiên gì kia?” Đại tướng quân cười lạnh.

“Bản tọa Thanh Ngưu Đại Tiên.” Người kia nói.

Trên mặt đại tướng quân hiện lên vẻ trêu tức, nói: “Không sai, chính là ta đốt đấy, ngươi muốn thế nào?”

Người nọ cười cười, nói: “Không có gì, một ngôi miếu mà thôi, chỉ là kiếp sau, chú ý một chút.”

Vừa dứt lời, một màn kinh khủng đã xảy ra.

Người nọ không biết từ chỗ nào lấy ra một thanh lang nha bổng, một cái lắc mình lập tức xông về phía đại tướng quân.

Tốc độ này nhanh đến cỡ nào Ngưu Xuyên không thấy rõ ràng, lực đạo lớn đến bao nhiêu hắn ta cũng không biết.

Dù sao thì đến lúc hắn ta nhìn rõ, đầu đại tướng quân cứ như vậy:

Đỏ trắng bắn đầy mặt hắn ta.

Mà người nọ, cũng đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Mà lúc này có chết không cơ chứ, xe ngựa cha mình vừa vặn đi đến.

Thế là liền có cục diện đầy miệng cũng không thể nói rõ này.

Cổng đại doanh đều là một vài binh sĩ bình thường, đủ loại mánh khóe bọn họ vẫn luôn không phát hiện được, cho nên căn chết là trông thấy tận mắt cha mình giết chết đại tướng quân.

Ngưu Xuyên hô to oan uổng, nhưng mà quần tình xúc động phần nọ, làm sao còn cho phụ tử Ngưu Xuyên giải thích.

Đại tướng quân là thủ lĩnh của bọn họ. Là trời đầu của bọn họ, mất đại tướng quân, bọn họ có lẽ vẫn là binh của Đại Thuận, nhưng sẽ không còn tiếp tục là chi chính, cũng không còn là tâm phúc.

Cũng không biết là ai dẫn đầu ra tay, một gậy nện lên trên đầu Ngưu Kim Tinh, vây mắng lập tức biến thành vây giết.

Khá lắm, Đại Thuận quân cũng không có binh khí chế định, trong tay binh sĩ có đủ mười tám loại binh khí.

Dao thương kiếm kích búa rìu câu xiên, roi giản chùy trảo đinh ba côn giáo, gậy quả xích chùy.

Đến khi cả đám phát tiết xong.

Trên mặt đất chỉ còn lại hai dấu vết máu hình người.

Chết không có đối chứng.

Chương 532 – Nghi ngờ vô căn cứ rất đáng sợ

Cùng lúc đó, Lưu Tông Mẫn đột tử tạo thành sóng dữ, lan rộng ra như sóng lớn.

Lưu Tông Mẫn tuyệt đối là nhân vật số hai Thuận quân, tư lịch lâu năm, thực lực mạnh, tác chiến dũng mãnh, hỗ trợ Thuận Đế nam chinh bắc chiến mười mấy năm, lên xuống thăng trầm, là người đã từng trải qua vô số sóng to gió lớn.

Thậm chí nói theo một trình độ nào đó, gã không chỉ là một vị tướng quân, càng là một lá cờ.

Nơi loạn đầu tiên là quân doanh Lưu Tông Mẫn.

Ngưu Kim Tinh bị đánh chết cho hả giận, nhưng mà chư tướng thủ hạ Lưu Tông Mẫn sau khi tỉnh táo lại phát hiện, sự việc quả thực đúng như là Ngưu Kim Tinh kêu oan, không có đơn giản như vậy, điểm khả nghi trong đó tầng tầng lớp lớp.

Ngưu Kim Tinh chẳng qua chỉ là một kẻ đọc sách tay trái gà không chặt, ngay cả ngựa cũng không biết cưỡi.

Trừ phi là đại tướng quân đứng yên cho y giết, bằng không thì tuyệt đối không thể.

Binh sĩ làm chứng, đại tướng quân là một kích liền bị sát hại.

Như vậy vấn đề xuất hiện, là ai sát hại đại tướng quân?

Đại Lê dư nghiệt?

Nếu như Đại Lê có cao thủ mạnh đến như vậy mà nói, đã không cần chờ tới hiện tại mới động thủ.

Nếu không phải, đó sẽ là ai?

Có khả năng là... Thuận Đế hay không?

Sau khi Hoàng đế kế vị giết công thần cũng không phải là chuyện lạ gì.

Một núi không thể chứa hai hồ, long ý Thuận Đế ngồi, đại tướng quân cũng ngồi, dưới sự nghi kỵ lẫn nhau, cho dù là anh em ruột thịt thì trở mặt thành thù cũng thực sự là chuyện rất bình thường.

Hơn nữa Thuận Đế một đường lớn mạnh, chuyện thôn tính nghĩa quân khác cũng đã từng làm không ít.

Năm đó Cách Tả Ngũ Doanh còn cường đại hơn so với Thuận quân, chính là Thuận Đế giết La Nhữ Tài dẫn đầu Cách Tả Ngũ Doanh, mới thôn tóm được Cách Tả Ngũ Doanh. Sự kiện kia thậm chí đã dọa cho Bát đại vương Trương Hiến Trung lĩnh quân chạy trốn, chạy đến Tây Xuyên, nghe nói hiện tại cũng đã xưng đế ở đó.

Mặc dù đại tướng quân là đại tướng dưới trướng Thuận Đế, nhưng thật ra là độc lập lĩnh quân, binh sĩ dưới trướng chỉ biết đại tướng quân, không biết Thuận Đế.

Điều này trong tất cả các nghĩa quân đều là như vậy, cũng không chỉ riêng là đại tướng quân và Thuận Đế.

Những nghi ngờ này vừa xuất hiện, chư tướng Lưu doanh lập tức sau lưng bốc lên hơi lạnh.

Bọn họ không dám khẳng định Thuận Đế làm ra chuyện này, nhưng cũng không có cách nào bài trừ việc Thuận Đế làm ra chuyện này.

Ít nhất thì Thuận Đế có động cơ, cũng có khả năng làm như vậy.

Cái thứ nghi ngờ này, cực kỳ đáng sợ. Một khi hạt giống nghi ngờ bị gieo xuống, nó rồi sẽ sinh trưởng mạnh mẽ như cỏ dại.

Cũng giống như là dưa hấu vậy, khi người nghi ngờ nó là dưa xanh, nó đã khó đảm bảo rằng nó đã chín.

Có nghi ngờ, như vậy sau đó nên bàn bạc tiếp đó phải làm thế nào.

Lưu doanh nắm hai mươi vạn binh, chư tướng đều là tâm phúc của đại tướng quân, nếu như chuyển đầu vào Thuận Đế, khả năng lớn là sẽ không được trọng dụng, nói không chừng còn có thể bị diệt cỏ tận gốc. Loại chuyện như này bên trong nghĩa quân là chuyện như cơm bữa, quan quân đến thì kẻ địch là quan quân, quan quân chạy thì kẻ địch là “người một nhà”.

Tiếp theo là tám ngàn vạn lượng bạc mà đại tướng quân đã vơ vét được, chẳng lẽ muốn chấp tay dâng cho Thuận Đế?

Chuyển sang đầu vào Thuận Đế, số bạc này nhất định là công trạng hàng đầu.

Một khoản tiền tài lớn như vậy, Thuận Đế không thể nào không thèm.

Cảm giác mất đi và không chắc chắn khiến chư tướng lựa chọn co cụm để tự vệ theo bản năng.

Hai mươi vạn đại quân trong tay, còn có tám ngàn vạn lượng bạc, có thể đi đến bất kỳ đâu trong thiên hạ này.

Cửu biên cửu biên Minh triều đều có thể yêu cầu phong phiên, mình tự mang binh tự gây dựng, lại làm sao không thể chứ?

Một câu, tuyệt đối không thể giao binh quyền, nếu không thì sẽ thành người là dao thớt ta là thịt cá.

Có binh còn phải nuôi binh, cho nên bạc cũng không thể giao nộp.

Thế là chư tướng mưu đồ bí mật một phen, đề cử nghĩa tử Lưu Tông Mẫn, Lưu Bưu làm thủ lĩnh, tăng cường đề phòng để đối ứng với biến hóa.

Đầu tiên ngay lập tức phái ra đội xe, chở tám ngàn vạn lượng bạc chở về doanh.

Tiếp theo, điều ba doanh nhân mã cảnh giới trong thành, hai doanh nhân mã khổng chế công thành cùng hai mặt tường thành đông, nam Kinh thành, bố trí bảy doanh nhân mã chủ lực ở hai mặt đông nam, phòng ngừa bị bắt ba ba trong rọ.

Điều động binh lực quy mô lớn như vậy, tất nhiên là không gạt được nhân tuyến Thuận Đế.

Kết quả là, tình hình lại phát triển sang một hướng mà tất cả mọi người không hề ngờ tới.

....

Thay đổi góc độ, lại nhìn bên phía Thuận Đế.

Thời điểm Lưu Tông Mẫn chết bất đắc kỳ tử, Thuận Đế say rượu bất tỉnh, đợi đến lúc ông ta có thể nghe lọt lời nói thì nhân mã Lưu doanh đã bắt đầu điều động.

Thuận Đế tỉnh táo lại lập tức hoảng sợ đến biến sắc.

Lưu Tông Mẫn, huynh đệ, đồng đội, đại tướng tâm phúc đồng sinh cộng tử bao nhiêu năm.

Hắn ta vừa chết, đồng nghĩa với đã chặt đứt một cánh tay của mình.

Ông ta hiểu rõ Lưu Tông Mẫn ương ngạnh, trương dương, cũng đã từng suy đoán rằng một ngày nào đó trong tương lai, giữa huynh đệ có thể sẽ bất hòa.

Nhưng ông ta chỉ là nghĩ như vậy, Lưu Tông Mẫn là người ông ta sử dụng thuận tay nhất, cùng là thủ hạ đắc lực nhất, bất kể là tình cảm hay là nhu cầu, cũng chưa tới một bước kia.

Nhưng mà Lưu Tông Mẫn đã chết, vấn đề trước mắt là, thủ hạ của thủ hạ cũng không phải là thủ hạ của mình.

Nghĩa quân hiệu trung từng tầng, từng tầng, chư tướng trung thành dưới tay Lưu Tông Mẫn lập tức liền trở thành một vấn đề lớn.

Không đợi Thuận Đế suy xét kỹ càng, thủ hạ đã liên tiếp truyền đến tin tức.

Đại quân Lưu doanh xuất động, vận chuyển tám ngàn vạn lượng vàng bạc đến quân doanh, đồng thời chiếm giữ cổng thành cùng hai mặt tường thành đông, nam, thậm chí còn bày thế ở ngoài thành.

Rõ ràng chính là phòng bị mình.

“Mẹ đồ giặc, vậy mà lại nghi ngờ trăm như vậy!” Thuận Đế lập tức giận dữ.

“Bệ hạ, hai mươi vạn đại quân Lưu doanh đã lâm vào hỗn loạn, nhất định phải nhanh chóng xử lý, xem bọn họ bố trí như vậy, sợ là sẽ mang bạc chạy trốn!” Lúc này, mưu sĩ Tống Hiến Sách góp ý kiến, ông ta mặc trang phục đạo nhân, trong tay cầm phát trần.

Đầu Thuận Đế lập tức ong ong, hôm nay mình chỉ uống một trận rượu, tỉnh lại Lưu Tông Mẫn đã chết không nói, còn xảy ra chuyện lớn như vậy.

Hai mươi vạn đại quân Lưu doanh, đừng nói nội chiến, cho dù không xảy ra nội chiến mà để bọn họ chạy mất, cũng là một chuyện không thể chấp nhận được.

Dưới quyền mình mặc dù mang doanh trăm vạn đại quân, nhưng có thể khống chế trực tiếp chỉ có ba mươi vạn, cộng thêm hai mươi vạn của Lưu Tông Mẫn mới có thể ngồi vững đế vị.

Thoáng một cái đã mất đi hai mươi vạn, không nói đến việc thương gân động cốt.

Hai mươi vạn đại quân chạy mất này về sau là bạn hay là địch vẫn còn khó nói.

Sơ sẩy một chút liền có nguy cơ sụp đổ.

Còn có tám ngàn vạn lượng vàng bạc, đó không phải là một số lượng nhỏ, tương đương với tổng thu nhập bốn năm của tiền triều.

“Bệ hạ, khi cần quyết đoán thì phải quyết đoán, không thể do dự!” Tống Hiến Sách luôn miệng thúc giục.

Thuận Đế nghiêng mạnh rằng, cố nén nhịn nỗi bi thương khi mất đi đại tướng, cắn răng nói: “Truyền trăm ý chỉ, vây bọn chúng lại, nếu có người phản kháng, giết chết bất luận tội!!”

Chương 533 – Kết thúc hòa bình

Nhưng mà hành động này của Thuận Đế, lại khiến ông ta xem như đã đội lên cái nôi giết Lưu Tông Mẫn.

Đây chính là một hiểu lầm đáng sợ.

Mà đáng sợ hơn cả nghi ngờ vô căn cứ, chính là nghi ngờ được xây dựng lên từ những mối nghi ngờ vô căn cứ.

Dựa theo suy luận bình thường, Lưu Tông Mẫn chết bất đắc kỳ tử, hai quân hãn là nên cùng chung mối thù, cùng nhau tìm kiếm ra hung phạm rồi báo thù.

Nhưng mà Lưu doanh bởi vì nghi ngờ là Thuận đế giết đại tướng quân, thế là lựa chọn thi hành sách lược tự vệ theo bản năng.

Thuận Đế xem xét thấy Lưu Doanh có lại tự vệ, tất nhiên là nghi ngờ rằng bọn họ muốn chạy đi.

Dưới cục diện người nghi ngờ ta, ta nghi ngờ người như vậy, tự chúng trong sạch đã không còn bất cứ ý nghĩa gì, hơn nữa căn bản là cũng không thể làm được.

Đứng dưới góc nhìn của Thuận Đế, Lưu Tông Mẫn đã chết, ta không yên lòng các người, thế là thôn tính các người liền trở thành lựa chọn tất yếu.

Không kiềm quản không được, không có lựa chọn nào khác.

Cái nôi này, có muốn đội hay không cũng phải đội.

Thế là lúc này, nghi ngờ lại thăng lên một cấp bậc.

Chư tướng Lưu doanh xem xét, Thuận quân bị điều động với quy mô lớn, chẳng lẽ muốn gói mình thành sủi cảo?

Như vậy còn là nghi ngờ cái gì nữa!

Đại tướng quân chính là do Thuận Đế giết!

Thuận Đế muốn thôn tính Lưu doanh, vững chắc để vị.

Cục diện đã phát triển đến tận bước này, vậy thì còn cái gì để nói nữa đây.

Chạy thôi!

Đánh chưa chắc đã đánh thắng được, nhân số không đông như người ta, thực lực cũng không mạnh bằng người ta.

Mấu chốt nhất là, bọn họ vốn không có ý định đối kháng với Thuận Đế, đó chính là người còn cường hãn hơn đại tướng quân đấy.

Lưu doanh đã chuẩn bị từ trước, quân Đại Thuận vừa điều động, bọn họ liền mở cửa thành chạy bán sống bán chết.

Nhưng bọn họ chỉ chạy thoát được bảy doanh nhân mã ngoài thành.

Hai doanh rưỡi nhân mã trong thành chưa kịp chạy ra ngoài thành và bảy ngàn vạn lượng bạc trắng còn chưa kịp vận chuyển đi, đã bị Thuận đế tự mình dẫn quân chặn ở trong nội thành.

Binh mã Lưu doanh bị chặn thấy mình đã không còn hy vọng chạy đi, chỉ có thể từ bỏ phản kháng, buông vũ khí đầu hàng.

Song phương cũng không xảy ra chiến đấu kịch liệt.

Hai mươi vạn nhân mã chỉ chặn lại được năm vạn, mười lăm vạn còn lại như là thủy ngân chảy đi, chia ra làm bảy tám hướng, cấp tốc trốn chạy về phía nam.

Thuận Đế không có trắng trợn truy sát, bởi vì đây là nội chiến, tuyệt đối không thể hành động công khai.

Thế là ông ta đành phải một bên thu nạp binh đầu hàng, một bên tuyên bố thánh chỉ, nói rằng Lưu Tông Mẫn bị dư nghiệt Phi Ngư Vệ tiền triều ám sát, Lưu Bưu suất lĩnh Lưu doanh xuôi nam tiến về phía nam trợ giúp chiến trường Phách Châu, nhằm tiêu diệt Thâm Luyện cầm đầu dư nghiệt Phi Ngư Vệ, báo thù cho Lưu Tông Mẫn.

Đồng thời phong Lưu Bưu là Thường Hầu, đại tướng quân thảo nghịch, những chư tướng còn lại cũng đều được phong thưởng.

Ôi, cái gọi là chính trị này.

Thật là thú vị.

Chạy không kịp, chết.

Chạy thoát, chư hầu một phương.

Không thể không nói, một trận này của Thuận Đế mặc dù lỗ vào góc, nhưng ứng đối của ông ta lại rất chính xác.

Thế giới bên ngoài không biết cụ thể là chuyện gì xảy ra.

Chỉ biết là chức đại tướng quân được điều đến điều đi, sau đó Lưu Bưu liền dẫn mười lăm vạn đại quân xuôi nam.

Cách nói ‘trợ giúp chiến trường Phách Châu’ trở thành hoàn toàn hợp tình hợp lý.

Về phần Lưu Bưu, Thuận Đế đã cho bậc thang, tất nhiên bọn họ cũng sẽ thuận thế bước xuống.

Bằng không, nói không chừng thứ đuổi theo sẽ không phải là phong thưởng, mà là Thuận Đế dùng bất kể mọi giá để chặn lại, vây đánh bọn họ.

Nội chiến công khai, bất kể là đối với Thuận Đế hay là chư tướng Lưu doanh, đều là lựa chọn sau cuối.

Thế là một trận đại nội chiến trong Thuận quân, đã kết thúc “hòa bình” như vậy.

Trải qua chuyện này, Thuận Đế mất đi một viên đại tướng, cũng mất đi mười lăm vạn quân thiện chiến, lực lượng bị suy giảm mạnh.

.....

Nhưng mà ảnh hưởng còn sót lại từ chuyện này vẫn còn chưa kết thúc.

Bởi vì sau khi nội chiến lắng lại, Thuận Đế lập tức đối mặt với khôn hoặc khó hiểu giống như chư tướng Lưu doanh.

Đó chính là, kẻ nào đã giết chết Lưu Tông Mẫn?

Là dư nghiệt tiền triều?

Hay là... Thừa tướng Lý Nham?

Nhưng bất luận là ai, ít nhất thì có một việc đã xác định.

Đó chính là Lưu Tông Mẫn bị một kích giết chết.

Gọn gàng, không dây dora dài dòng chút nào.

Cái này liền rất khủng bố.

Thực lực Lưu Tông Mẫn cao hơn mình, hung thủ có thể giết chết Lưu Tông Mẫn thì cũng có thể giết chết mình.

Điều này làm cho Thuận Đế còn chưa thoát ra khỏi bi thương khi mất đi một viên đại tướng và một chi quân đội thiện chiến,

lại lâm vào tình trạng đứng ngồi không yên.

Thuận Đế vội vàng gọi Tả Hữu tới hỏi thăm tình huống.

Chương 534 – Lê Kinh nguy hiểm

Thuận quân có thể đánh vào Kinh thành, Tả Hữu cũng không phải toàn là kẻ tầm thường, chỉ là Thuận Đế mỗi ngày chìm trong men rượu không để ý tới triều chính, cho dù Tả Hữu có nhìn thấy nguy cơ, thì cũng không có ai dám phát biểu.

Ngay cả Thừa tướng cũng bị giam lỏng, dám tôm tép ai còn dám ngoi đầu lên nữa, nhớ như chọc giận Thuận Đế, nói không chừng còn sẽ bị rơi mất đầu.

Kết quả Thuận Đế không hỏi không biết, vừa hỏi một chút liền giật mình.

Trong kinh thành, vậy mà lại ẩn tàng một tôn Lục địa thần tiên!!

Hai vị cao thủ ngoại kinh Địch quốc, A Kỳ Ca và A Kỳ Na, đều mất tích một cách không rõ ở Kinh thành này.

Còn có sự kiện trụ ma cùng yêu ma tụ loạn xảy ra vào một khoảng thời gian trước, cũng bị lãng lại một cách kỳ diệu.

Mỗi một vụ việc, nói chung là bất kể ở Kinh thành xảy ra náo động lớn đến dường nào thì cũng sẽ luôn bình ổn trong một thời gian rất ngắn.

Thuận Đế càng nghe càng hoảng sợ, mình vào Kinh thành hơn một tháng, đã coi như là lâu nhất, vốn dĩ tất cả đều bình yên vô sự, mãi cho đến buổi trưa Lưu Tông Mẫn dẫn người cướp bóc miếu Thanh Ngưu tiên nhân rồi đốt nơi đó thành đất trống, thì lập tức xảy ra chuyện.

Sự việc chỉ hướng bỗng chốc trở nên rõ ràng.

Thanh Ngưu Đại Tiên!

Thuận Đế lập tức cảm thấy sau lưng bốc lên khí lạnh, mà đồng thời cũng cảm nhận được khí lạnh giống như ông ta, còn có

Tổng Hiến Sách.

Thanh Ngu Đại Tiên không chỉ giết chết Lưu Tông Mẫn, mà còn có Ngu Kim Tinh.

Nếu Thanh Ngu Đại Tiên ngược dòng truy tìm nguồn gốc đại khai sát giới, vậy mình cũng nguy hiểm, chuyện tra tấn đòi quyền kia, mình cũng có tham dự.

Ngu Kim Tinh đã chết, mình cũng có thể sẽ chết.

“Bệ hạ, Lê Kinh nguy hiểm.” Tổng Hiến Sách nhỏ giọng nói, lúc nói lời này, y còn thận trọng liếc nhìn xung quanh, nét mặt căng thẳng, cảm giác như là Thanh Ngu Đại Tiên đang ẩn nấp trong một góc xó xỉnh nào đó, một giây sau có thể nhảy ra đập nát đầu mình.

Thuận Đế hung hăng trợn mắt nhìn Tổng Hiến Sách một cái, ông ta đương nhiên biết là nơi này rất nguy hiểm.

Nhưng vấn đề là, nên làm sao bây giờ?

Lục địa thần tiên, cũng không phải là dựa vào nhiều người thì có thể đối phó được.

Tổng Hiến Sách hơi cúi đầu, con ngươi xoay chuyển một vòng, tiếp đó mới ngẩng đầu lên nói: “Bệ hạ, đại quân triều ta tiến đến chiếm giữ Lê Kinh đã hơn một tháng, thế cục đã vững chắc, chỉ bằng chúng ta sớm ngày khai hoàn hồi kinh đi.”

Thuận Đế nhìn về phía y, miệng hơi há ra, lời nói này... Quá khéo đưa đẩy.

Khai hoàn hồi kinh?

Không sai, nơi mà Thuận Đế đăng cơ cũng không phải là Lê Kinh, mà là Tương Dương Hồ Quảng.

Nếu nói theo ý nghĩa chặt chẽ nhất thì Kinh thành Đại Thuận, đúng là Tương Dương.

Nhưng vấn đề là nghi thức đăng cơ lúc xưng đế rất qua loa, chính là sau khi thấy thiên hạ đại thế nghiêng về phía mình, dưới sự đề nghị của Tổng Hiến Sách cùng Ngu Kim Tinh, đơn giản làm một nghi thức đăng cơ, đổi Tương Dương thành Tương Kinh, sau đó nên làm gì thì làm đó.

Sau khi lên ngôi, chiến sự phát triển cực kỳ thuận lợi.

Không bao lâu sau quân Đại Thuận đã rời khỏi Tương Dương tiến về phía đông và lên phương bắc.

Nơi đó được xưng là Tương Kinh, nhưng lại không có nha thự, cũng chẳng có cung điện, lại càng không có tổ miếu, nơi đó chỉ là một huyện thành nhỏ tàn tạ.

Nếu không phải thời cuộc cần, đâu đến phiên nó chứ.

Lê Kinh trải qua hai triều, mấy trăm năm điều hành và quản lý, phía nam nối liền Đại Vận Hà, phía bắc trấn cửu biên, còn có vô số cửa ải hiểm yếu đã hao tổn không biết bao nhiêu thuế ruộng duy trì bảo vệ, không nơi nào thích hợp làm Kinh thành hơn nơi này.

Cho dù lùi lại một bước cũng hẳn phải là vùng Giang Nam hoặc là Tô Hàng.

Tương Dương chính là vùng đất tứ phía bằng phẳng, khó phòng thủ, dễ bị tấn công, tuyệt đối không thể.

Cái gọi là ‘khải hoàn hồi kinh’ trong miệng Tống Hiến Sách, nói trắng ra chính là ‘Chạy trốn’.

“Người cầm miệng cho ta!

Thuận Đế nổi giận, sau khi tỉnh rượu, trí thông minh của ông ta lại lần nữa đã chiếm lĩnh cao điểm, đương nhiên biết rõ tầm quan trọng của Lê Kinh đối với Đại Thuận.

Nơi này là cố đô tiền triều, một khi xảy ra phản phục, hậu quả khó mà lường được.

Thanh Ngưu Đại Tiên đáng sợ, nhưng cũng không phải là không có chỗ giảng hòa.

Không phải là đốt đi miếu Thanh Ngưu Đại Tiên sao, dựng lại một lần nữa không được sao?

Hoặc là dùng những phương pháp khác.

Tống Hiến Sách không dám nói tiếp nữa, y cũng đã hiểu biện pháp ‘khải hoàn hồi kinh’ của mình là làm ầu đến mức nào.

“Báo!”

Nhưng lúc này, từ bên ngoài có người vừa xông vừa chạy vào, quỳ xuống đất kêu khóc: “Bệ hạ, không xong rồi, bảy ngàn

vạn lượng vàng bạc chúng ta vừa mới đoạt về, toàn bộ đều... đều biến mất rồi.”

Lời này vừa nói ra, nhất thời cả sảnh đường đều giật mình hoảng sợ.

Mà sắc mặt của Thuận Đế thì lập tức khó coi tới cực điểm.

“Bệ hạ, Lê Kinh nguy hiểm.” Tống Hiến Sách nuốt nước miếng một cái, lại nhỏ giọng nói.

Chương 535 – Bắt cháu ngoại tranh công

Vào đêm, cả tòa Kinh thành rộng lớn tối đen như mực.

Chỉ có những ánh đuốc tuần đêm chập chờn trong đêm đen, giống như những đám ma trời bay lơ lửng.

Ban ngày Thuận quân điều động qua lại, bầu không khí căng thẳng tức sát lan rộng khắp toàn thành, đừng nói là người, cả chó cũng không dám sủa.

Ngay cả phu canh gõ mõ cầm canh cũng không thấy bóng dáng.

Sau khi Đại Thuận chiếm lĩnh Kinh thành đã giải tán hết tất cả các nha thự tiền triều, đến nay vẫn chưa khôi phục lại.

Vậy mà lúc này trên đầu đường thành tây, lại có hai bóng người gầy gò nắm tay nhau, lẩn quanh hai bên đường phố, cẩn thận tránh né ánh lửa tuần đêm.

Thoáng có ánh lửa lướt qua, chiếu ra hai khuôn mặt trắng nõn tràn đầy vẻ sợ hãi.

Đó là một thiếu niên và một thiếu nữ.

Vàng trán thiếu niên rất anh khí, dáng vẻ chừng mười lăm mười sáu tuổi, thiếu nữ thì nhỏ tuổi hơn một chút, mày thanh mắt đẹp, khí chất dịu hiền.

Nếu có cự thần Đại Lê ở đây, nhất định sẽ kinh hô một tiếng: Thái tử.

Thiếu niên thiếu nữ này, chính là Thái tử Chu Từ và Thái tử phi Minh Uyển.

Sau khi kinh thành mở cổng thành đầu hàng, những quan viên võ tướng ra quyết sách đầu hàng kia rốt cuộc vẫn còn một tia hồ thẹn cuối cùng, không bắt Sùng Chính và Thái tử đưa đến trước mặt Thuận quân.

Trước khi Sùng Chính treo cổ tự sát đã lệnh Hoàng hậu tự vẫn, chém công chúa, nhưng sau đó lại gọi Chu Từ tới, để hắn ta thay trang phục bình dân, nhân lúc hỗn loạn mà chạy trốn.

Có thể là do đã hoàn toàn tuyệt vọng với vương triều, trước lúc chia tay, Sùng Chính cũng không yêu cầu Chu Từ xuôi nam kế vị, mà chỉ bảo hắn ta rời khỏi Kinh thành, mai danh ẩn tích, quên đi tất cả mọi chuyện trong cung.

Khoảnh khắc đó, Chu Từ chỉ cảm thấy như bầu trời sụp đổ, sau khi rơi lệ chia ly Sùng Chính, Chu Từ dẫn theo Minh Uyển, lén lút thay đổi trang phục bình dân, nhân lúc hỗn loạn chạy ra khỏi Hoàng cung, trốn ở trong nhà tiểu quan hầu cận Đông cung.

Cái gọi là tiểu quan hầu cận Đông cung, chính là quan viên cùng đi học với Thái tử trong Đông cung, là cận thần của Thái tử.

Người này nhưng thật sự là trung thành tuyệt đối, bất chấp mạo hiểm diệt môn khi bị phát hiện ra việc chứa chấp Thái tử tiền triều, thu nhận Chu Từ cùng Minh Uyển.

Cứ như vậy, mặc dù mỗi ngày Chu Từ cùng Minh Uyển vẫn phải nơm nớp lo sợ, nhưng cuối cùng cũng có một chỗ nương thân.

Nhưng không qua bao lâu, đại tướng quân Thuận quân Lưu Tông Mẫn bắt đầu tra tấn đòi quyên toàn thành, cơ hồ là chiếu theo danh sách Lại bộ để bắt người.

Ban đầu là vương hầu huân quý, đại thần Nội các, sau đó mở rộng ra đến đại quan tứ phẩm, ngũ phẩm.

Cuối cùng, đến cả tiểu quan cửu phẩm như hầu cận Đông cung cũng không buông tha.

Vơ vét hầu cận Đông cung đến ba ngàn lượng.

Sùng Chính là một Hoàng đế nghèo, Chu Từ là một Thái tử nghèo, hầu cận Đông cung cũng là một chức vị ‘nước trong’, bổng lộc ít đến đáng thương, ban thưởng cũng chỉ là tượng trưng cho một ít vào ngày lễ tết, trong nhà bần hàn, lấy đâu ra ba ngàn lượng?

Thế là, tên hầu cận Đông cung này, liền bị đánh chết tươi ở trong chiếu ngục.

Hầu cận rất trung thành, đến chết cũng không khai ra Chu Từ tồn tại để đổi lấy cơ hội sống sót.

Lại qua vài ngày sau đó, một đám Thuần quân lại xông vào trong nhà hầu cận Đông Cung, sát hại toàn bộ một nhà bảy mạng người cả già lẫn trẻ của hầu cận Đông cung rồi cướp đi tất cả tiền tài cùng lương thực.

Chu Từ cùng Minh Uyển cạn kiệt đồ ăn, sau khi nhịn đói hai ngày, không thể không ra ngoài tìm kiếm chốn ẩn thân mới.

Hai người may mắn tránh đi một đội rồi lại một đội Thuần quân tuần đêm, đi tới trước cổng một trạch viện trông rất khí phái, chữ trên tấm biển trước phủ đã bị đập bỏ, chỉ còn lưu lại bốn vết mờ mờ có thể phân biệt ra bốn chữ: Gia Định Bá Phủ.

Chỉ chốc lát sau.

Khi Chu Khuê đang nằm rên hừ hừ trên giường trông thấy hai người Chu Từ và Minh Uyển, ông ta lập tức mừng rỡ như điên.

Chu Khuê, phụ thân của Chu hoàng hậu, nhạc phụ của Sùng Chính, cũng chính là ngoại tổ phụ của Chu Từ.

Không sai, chủ nhân của Gia Định Bá Phủ này chính là Chu Khuê, cái vị thần giử của khóc lóc than chết than sống cũng chỉ bằng lòng quyên năm mươi lượng bạc khi Sùng Chính hiệu triệu quyên bạc, sau đó Chu hoàng hậu bắt đắ dĩ âm thầm đưa cho ông ta một vạn lượng để ông ta quyên, ông ta lại khóc lóc kiếm năm ngàn lượng kia.

Kinh thành lớn như vậy, Chu Từ rời khỏi nhà hầu cận, nghĩ tới đầu tiên chính là ông ngoại của mình.

Nhưng mà, nguyên nhân khiến Chu Khuê mừng rỡ như điên, không phải là niềm vui khi nhìn thấy “cháu ngoại”, mà là ông

ta nhìn thấy cơ hội nhận lại gia tài mà mình đã bị vợ vét đi.

Lưu Tông Mẫn tra tấn đòi quyền, tất nhiên là không thể bỏ qua vị “Quốc trượng” tiền triều này.

Sau một phen tra tấn, Chu Khuê không chịu được đau đớn, nhanh chóng khai ra nơi giấu bạc trong nhà.

Ban đầu khi Sùng Chính hiệu triệu quyền bạc chống lại Thuận quân, Chu Khuê chết sống cũng chỉ bằng lòng quyền ra năm mươi lượng bạc, kết quả vừa bị Lưu Tông Mẫn tra tấn một hồi, toàn bộ ba trăm vạn lượng bạc trong nhà ông ta đã được đem ra “quyên” sạch.

Ba trăm vạn so sánh với năm mươi, một phe là địch nhân vong quốc, một phe là “con rể con gái” mình.

Cái gì gọi là báo ứng, cái này liền gọi là báo ứng.

Nhưng nếu nhìn một cách tổng thể, hành động của Chu Khuê chẳng qua cũng chỉ là một ảnh thu nhỏ của vương hầu huân quý, văn võ bá quan trong Kinh thành mà thôi.

Quyên sạch gia tài, nỗi đau trong lòng Chu Khuê còn đau đớn kịch liệt hơn cả nỗi đau trên da thịt.

Bạc, chính mà tính mạng của ông ta.

Kết quả lúc này, Chu Từ xuất hiện.

Đây là gì?

Cháu ngoại sao?

Không không không!

Đây là công lao sống, là cơ hội tranh công với Thuận quân để lấy lại gia tài.

Chu Khuê chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng lên, vọt bỏ dậy từ trên giường nhanh như một làn khói, chỉ vào Chu Từ cùng Minh Uyển, hét to với gia đình: “Mau mau mau, mau bắt bọn chúng lại!”

Gia đình hai bên cũng không biết rõ thân phận của Chu Từ và Minh Uyển, lập tức tiến lên nhấn hai người không có chút sức lực phản kháng nào xuống.

“Ngoại tổ, ngài... Ngài, đây là vì sao?” Sắc mặt Chu Từ đại biến, sợ hãi kêu lên.

“Người không được phép gọi ta là ngoại tổ.” Hai mắt Chu Khuê tỏa sáng, chỉ vào Chu Từ nói: “Người chính là dư nghiệt tiền triều, nếu ta không bắt người đưa quan, ta khó mà bảo toàn tánh mạng.”

“Không... Không, ta đi ngay bây giờ, ngài đừng bắt ta...”

Chu Từ bị dọa sợ đến mặt không còn chút máu, hắn ta còn quá trẻ chưa trải qua bao nhiêu việc đời, có thể nào hắn ta cũng không thể ngờ rằng, Chu Khuê vừa thấy mặt đã muốn bắt mình lại.

“Cầu xin ngài, đừng bắt ta ~”

“Ta đảm bảo sẽ không nói ra chuyện ta từng tới đây, sẽ không liên lụy đến ngài, ngoại tổ, cầu xin ngài ~”

Chu Từ đau khổ cầu xin, chỉ là hắn ta cũng không biết là, Chu Khuê căn bản không phải là sợ việc bị liên lụy gì đó, mà là muốn bắt hắn ta tranh công.

Bắt lấy Thái tử tiền triều, đặt ở triều đại nào cũng là một công lớn.

Chu Khuê làm sao có thể để hắn ta nhiều lời, ông ta lập tức phân phó gia đình bịt miệng hắn ta và Minh Uyển lại, sau đó nhét vào xe ngựa, rồi vội vội vàng vàng tiến về phía phủ Thừa tướng.

Dáng vẻ nhầy nhót tung bừng của ông ta, nào còn có vẻ gì là tổn thương sau khi bị đánh đập tra tấn ở chiếu ngục nữa, cả khuôn mặt ông ta hưng phấn đến đỏ bừng.

Chu Từ nằm trong xe ngựa sắc mặt trắng bệch, trong lòng tràn đầy sợ hãi, lại có chút ngơ ngẩn, hắn ta vẫn chưa thể chấp nhận được sự thật rằng ngoại tổ của mình lại chính tay bắt mình đưa đi quan phủ, còn Minh Uyển thì khuôn mặt xinh đẹp sợ hãi đến thất sắc, toàn thân đều đang run rẩy.

Hai người nhìn nhau, nước mắt chảy dài.

Xe ngựa lao nhanh xóc nảy không ngừng, gió lạnh thông qua màn cửa lay động thổi vào khiến cơ thể cả hai người lạnh buốt, giống như rơi vào hầm băng.

Roi vào trong tay Thuận quân thì chỉ có một con đường chết mà thôi, nếu được chết một cách dứt khoát thì còn tốt, nói không chừng là sẽ phải bị tra tấn giày vò đến chết.

Trăm ngàn năm qua, chưa từng ngoại lệ.

Nhưng mà đúng lúc này, gió lạnh thổi vào từ màn cửa đột nhiên dừng lại, ngay cả xe ngựa xóc nảy cũng không còn ác liệt như trước.

Chu Từ ngẩng đầu lên xem xét, tức thì trợn tròn hai mắt.

Ở nơi màn cửa, chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện thêm một người.

Người này mặc một thân áo gai vải thô, ngồi phía sau màn cửa, eo lưng thẳng tắp, ánh mắt u tối đánh giá hẩn ta một chút, lắc đầu thất vọng nói: “Đầu rồng không ánh sáng, khí số Đại Lê này, suy cho cùng cũng đã cạn rồi.”

Nói xong, người nọ thở dài một hơi, đưa tay kéo ra miếng vải đang bịt miệng Chu Từ, hỏi: “Người chính là Thái tử tiền triều, Chu Từ?”

Chu Từ không dám làm âm lên, vội vàng gật đầu.

“Người muốn sống không?” Người nọ lại hỏi tiếp.

Chu Từ lại gật đầu liên tục.

“Rất tốt, nhưng cái giá phải trả là, từ nay về sau người sẽ quên hết tất cả, từ thân phận, địa vị, vinh hoa phú quý, thậm chí là tên của mình, người sẽ phải sống cuộc đời của một người khác, người còn bằng lòng không?”

Chương 536 – Còn có thể cứu không?

“Sống cuộc đời một người khác?” Khuôn mặt Chu Từ lộ vẻ nghi hoặc, không rõ ràng cho lắm.

“Đúng, một người khác.” Người nọ nghiêm túc gật đầu, giọng điệu từ tốn bình thản, mang theo lực lượng thần bí thay đổi trời đất.

“Là... Là ai?”

“Người bình thường.”

“Bách tính sao?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng ta, ta là Thái tử.” Chu Từ do dự, Thái tử một triều địa vị cao quý, cho dù là nước mất nhà tan, cho dù là phụ hoàng lâm chung nhắc nhở, hắn ta cũng chưa từng chân chính nghiêm túc suy xét, mình có muốn trở thành một người dân bình thường hay không.

“Người được lựa chọn, nếu người không muốn, cứ coi như bản tọa chưa từng tới.” Người nọ nhún vai, tỏ ra vẻ mặt người muốn sao cũng được.

“Người... Người là ai?” Chu Từ không muốn cứ như vậy mà đưa ra quyết định, cho dù quyết định này nghe có vẻ như là ít nhất cũng có thể giúp mình sống tiếp.

“Bản tọa Thanh Ngu Đại Tiên.”

“Thanh Ngu Đại Tiên?” Ánh mắt Chu Từ lập tức sáng lên, giống như là tím được cọng rơm cứu mạng, vội vàng nói: “Ta biết ngài, đại tiên thần thông quảng đại, van cầu đại tiên... Ngài đưa ta đi Nam Đô, chờ ta kế vị ở Nam Đô, ta nhất định hạ chiếu để mỗi một châu phủ ở Giang Nam đều lập miếu cho ngài, bất kể ngài muốn cái gì, ta cũng có thể cho ngài.”

Từ sau khi Chu Từ được lập thành Thái tử, Sùng Chính đã sắp xếp cho hắn ta rất nhiều lão sư có danh vọng và các tử đệ thế gia cùng học.

Thông qua miệng các tử đệ thế gia, hắn ta biết được Thanh Ngu Đại Tiên tồn tại.

Cũng có hơn một lần nảy sinh ý định đi miếu Thanh Ngu tiên nhân cầu phúc cho Đại Lê.

Đáng tiếc thân phận Thái tử tôn quý, muốn cầu phúc cũng chỉ có thể đi Đạo quan cùng chùa Phật hoàng gia, đi tế bái dã tiên, không ra thể thống gì, càng không phù hợp với quy định của tổ tiên, cho nên vẫn luôn chưa thể làm được.

Vạn vạn chẳng thể ngờ rằng, Thanh Ngưu Đại Tiên lại xuất hiện vào lúc mình gặp nạn.

Nhưng mà Tần Hà lại trực tiếp đánh tan hy vọng của hắn ta: “Đừng phí tâm tư nữa, Đại Lê ngươi đã hết khí số rồi.”

“Không, Đại Lê ta còn có một nửa Giang Nam, còn có hùng binh cửu biên, còn có hơn phân nửa quốc thổ, hơn nữa Nam Đô còn có nguyên vẹn nha thự lục bộ do Thành Tổ để lại, ta chỉ cần đến Nam Đô liền lập tức có thể kế vị. Lý Sâm vô đạo, tuyệt đối không phải nhân quân, hắn không xứng.” Chu Từ kích động lắc đầu.

Tần Hà nhìn người thanh niên mang vẻ quật cường trước mặt, trong lòng có ngàn câu vạn lời.

Đại Lê ngươi bản đại tiên đã lôi kéo N lần, nhưng bất kể bản đại tiên lôi kéo bao nhiêu lần, các ngươi cũng có bản lĩnh trả lại cả gốc lẫn lãi.

Kim long Đại Lê ngươi cũng không có dấu hiệu khôi phục uy chấn nào dù chỉ là một chút kể từ khi mãng xà khí vận của Đại Thuận suy yếu, trái lại còn tiếp tục suy sụp đến điểm giới hạn tan vỡ hoàn toàn, bản đại tiên cũng không có cách nào.

Cuối cùng, cái gọi là một nửa Giang Nam của ngươi, chính là địa bàn của đảng Đông Lâm người ta, ngươi đi, chỉ sẽ thảm hại hơn cha của ngươi mà thôi.

Cho nên... Đại Lê ngươi đã không còn giá trị nào để cứu giúp nữa.

Sẽ chỉ là càng đỡ càng loạn, càng khiến thời gian loạn thế kéo dài lâu hơn.

Cho ngươi giữ một cái mạng, đã là nể mặt cha ngươi thẳng thắn cương nghị rồi.

Nhưng mà, Tần Hà có thể nói những lời này với hắn ta sao?

Tất nhiên là không thể, bởi vì không thể nói, nói cũng không có chút ý nghĩa nào, thậm chí hắn ta cũng không thể nào hiểu được.

Thế là lời đến khóe miệng, Tần Hà tức giận trực tiếp nói một câu: “Đại Lê ngươi liên quan quái gì đến lão tử, mau chọn đi,

dài dòng nữa thì người cứ trực tiếp nói với Lý Sấm rằng người muốn đi Nam Đô kế vị, xem hẳn ta có đồng ý hay không.”

Một câu nói móc lập tức khiến Chu Từ mặt xám như tro tàn.

Kỳ vọng rất tốt đẹp nhưng hiện thực lại lạnh lẽo nhưng băng.

Trong đầu hẳn ta hiện lên khuôn mặt của Sùng Chính trước khi từ biệt, hối hận, phẫn nộ, càng nhiều hơn chính là tuyệt vọng, thậm chí ông ấy còn không nhắc tới một chữ về việc đi tới Nam Đô kế vị, mà chỉ bảo mình mai danh ẩn tích sống sót.

“Tiên nhân, vậy nhà bách tính đó ở đâu?”

Lúc này, thiếu nữ Minh Uyển nhút nhát e dè hỏi một câu, trong ánh mắt long lanh tràn ngập khát vọng với cuộc sống.

Tần Hà nhìn về phía thiếu nữ, sắc mặt hòa hoãn hơn rất nhiều, nói: “Ở một nơi rất xa.”

“Nơi đó... Có tốt không?” Thiếu nữ lại hỏi.

Tần Hà khẽ cười nhẹ: “Nơi đó có một vùng đất đai màu mỡ rộng lớn, mưa thuận gió hoà, nơi đó còn có cây mơ thành rừng, mùi rượu thơm nức mũi.”

.....

“Giá giá ~”

Chu Khuê đánh xe ngựa một đường phi nước đại, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa phủ Thừa tướng.

Ông ta vốn là thế gia hộ nhỏ ở địa phương, tính toán tỉ mỉ chi li, từ khi nữ nhi tuyển tú được nạp làm Vương phi Sùng Chính liền trở nên giàu có.

Sau khi Sùng Chính kế vị, ông ta càng trắng trợn vợ vét của cải, trong một thời gian ngắn đã trở thành phú hộ nổi danh Kinh thành.

Nhưng mà Chu Khuê gia đạo ôm giữ tiền tài, bị móc bạc trong túi ra, thực sự còn khó chịu hơn cả việc róc xương lột thịt ông ta.

Sau khi bị mất hết gia sản, Chu Khuê đã đau đớn đến không muốn sống nữa.

Nhưng bây giờ, ông ta lại có hy vọng bắt đầu lại từ đầu, một đường không kịp chờ đợi, con ngựa đã bị ông ta quát đến hí lên không ngừng, chỉ muốn nhanh chóng đi tới phủ Thừa tướng.

Trên đường đi, ông ta đã nghĩ kỹ lời giải thích.

Mục tiêu chỉ có một, lấy Chu Từ và Minh Uyển đổi lại số gia tài đã bị quyền đi.

Lưu Tông Mẫn nói không giữ lời, nhưng Thừa tướng Lý Nham lại là một trong số ít quan nói lời giữ lời trong Thuận quân, chuyện này ông ta có niềm tin rất lớn rằng mình có thể đổi về gia tài, cho dù không phải toàn bộ, chỉ là một phần cũng đã rất tốt.

Nhưng ông ta không biết là, Lý Nham mà ông ta tin tưởng vào lúc này đang bị giam lỏng trong phủ, mà trông coi trạch viện, chính là thân binh của Lý Sấm.

“Người nào?”

Trong đám thân binh trông giữ, Bả tổng là một thanh niên môi rất mỏng, ánh mắt vừa sắc bén vừa âm u lạnh lẽo, từ xa đã giơ tay cản lại xe ngựa Chu Khuê quát hỏi, gã tay vịn cán đao, vẻ mặt đề phòng.

“Tướng gia, tướng gia, tại hạ Chu Khuê, có chuyện rất quan trọng yêu cầu gặp Thừa tướng.” Chu Khuê kéo xe ngựa dừng lại, tiếp đó vội vàng nhảy xuống xe khom lưng cúi đầu, cung kính nói với Bả tổng thân binh.

“Là người?”

Ánh mắt Bả tổng thân binh hơi sững sốt, chỉ vào Chu Khuê: “Chu Khuê người giỏi lắm, dám chống lại lệnh cấm đi đêm, ta xem ngươi là chán sống rồi.”

“Người đâu, bắt hẩn lại cho ta.”

“Đừng đừng đừng ~ đừng mà.”

Chu Khuê bị dọa nhảy dựng lên, cũng không dám thừa nước đục thả câu, hô lớn: “Ta bắt được Thái tử cùng Thái tử phi tiền triều, đặc biệt áp giải đến phủ Thừa tướng, ta là tới để lập công.”

“Cái gì, Thái tử tiền triều?”

Bả tổng thân binh nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mừng như điên, vội vàng hỏi: “Thái tử tiền triều hiện tại ở đâu?”

Từ sau khi Thuận quân công chiếm Kinh thành, Thái tử tiền triều đã không rõ tung tích, qua thời gian dài, trong quân đã có rất nhiều người suy đoán rằng hắn ta đã lên thuyền biển xuôi nam tiến về Giang Nam trước khi Kinh thành bị đánh chiếm.

Sấm Vương hạ mật chỉ, người nào có thể bắt được Thái tử tiền triều, tặng ba cấp quan, thưởng trăm vạn lượng bạc.

Không ngờ Chu Khuê lại bắt được Thái tử tiền triều, mặc dù không phải là do chính mình bắt, nhưng có thể nhận lấy Thái tử tiền triều giải vào thiên lao cũng là một công lao không nhỏ.

“Ngay trong xe ngựa của ta, mời tướng quân xem!”

Chu Khuê như hiến bảo vật, tự mình dẫn Bả tổng thân binh tới trước xe ngựa, vén màn xe lên.

Nhưng mà cảnh tượng bên trong, lại khiến vẻ nôn nóng gấp gáp trên mặt Bả tổng thân binh như bị đóng băng lại.

Chu Khuê thì trợn to hai mắt, giật mình hô to: “Ôi, người đâu?”

Chỉ thấy bên trong thùng xe, hoàn toàn trống rỗng.

Cả toa xe vẫn hoàn hảo nguyên vẹn, nhưng hai người bên trong, đã biến mất.

“Người dám trêu đùa ta?” Bả tổng thân binh chậm rãi quay người sang, ánh mắt nhanh chóng biến thành lạnh lẽo, giống như mắt rắn.

“Tướng gia.... Xin xin xin lỗi, hắn hắn hắn nhất định đã chạy mất rồi...” Sắc mặt Chu Khuê tái mét, lắp ba lắp bắp, tay chân luống cuống muốn giải thích.

Nhưng ông ta còn chưa nói dứt câu, liền thấy được trước mắt có một tia sáng lạnh lẽo lóe lên.

Tiếp đó tầm mắt ông ta không ngừng quay cuồng, cuối cùng gương mặt nặng nề đập xuống nền đá xanh lạnh như băng.

Lọt vào trong tầm mắt, là một mũi đao đang nhỏ xuống từng giọt màu đỏ máu, đó là màu sắc của sinh mệnh.

Âm thanh lạnh như băng của Bả tổng thân binh vang lên:
“Không sao, chính là kiếp sau, chú ý một chút ~”

Chương 537 – Công việc

Cùng lúc đó, bên tàu ngoài thành tây, trong một góc đường.

“Đánh cho ta!”

“Cuối cùng cũng bắt được người!”

“Tiểu tặc!”

“Người chết chắc rồi!”

“...”

Ba tên binh sĩ Thuận quân vây quanh một thiếu niên gầy yếu thượng cẳng chân hạ cẳng tay, điên cuồng đâm đá.

Thiếu niên cũng không phản kháng, mà là cuộn thân thể lại, liều mạng bảo vệ đầu và những chỗ hiểm, mặc cho ba người hành hạ tra tấn mình.

Đối với kẻ lẫn lộn đầu đường xó chợ mà nói.

Bị đánh, là một việc yêu cầu kỹ thuật.

Đại khái là có hai nội dung chủ yếu: Một là chớ phản kháng, hai là phải học được giả vờ.

Đầu tiên nói về nội dung thứ nhất, chớ phản kháng.

Khi đối phương nhiều người và mình không còn hy vọng có thể chạy trốn, nhất định không nên phản kháng, cứ thành thành thật thật nằm xuống chịu đánh.

Bởi vì phản kháng phí công sẽ chỉ phải chịu thêm hành hung càng nghiêm trọng hơn, hơn nữa thời điểm phản kháng sẽ mở rộng sơ hở, rất dễ dàng bị đánh trúng chỗ hiểm dẫn đến trọng thương, hoặc thậm chí là ngóm củ tỏi luôn tại chỗ.

Còn nếu người giống như một bãi bùn nhão nằm trên đất, tả tơi vô dụng đến mức khiến cho kẻ tra tấn hành hạ đánh đánh

một hồi, sẽ cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì.

Như vậy thì đã đến thời cơ thích hợp.

Tiếp đó sẽ phải giả vờ.

Giả vờ như thế nào.

Nắm chắc thời cơ đúng lúc bắt đầu giả vờ, còn phải giả vờ giống thật.

Kẻ hành hung vừa ra tay, người không thể giả vờ ngay, bởi vì thời gian quá ngắn sẽ để lộ.

Về phần làm sao giả vờ cho giống thật, để nói rõ điều này thì hơi dài dòng.

Đây là một việc yêu cầu kỹ thuật trong việc yêu cầu kỹ thuật.

Nói tóm lại, ai cũng sẽ có lúc gặp xui xẻo, học được chịu đánh, mệnh mới có thể vừa cứng vừa dài.

Bằng không vừa bị hành hung một trận người đã ợ cái rắm, vậy thì đảm bảo người sẽ không sống quá ba tháng trên đường phố trong thời đại loạn thế.

Hầu Tiểu Lục, cũng rất am hiểu việc bị đánh.

Hắn ta vừa nằm trên mặt đất mượn góc tường và tứ chi bảo vệ chỗ hiểm, mặc cho ba tên Thuận quân tra tấn hành hạ.

Vừa cắn rách đầu lưỡi để cho máu tươi chảy ra rồi ngậm trong miệng, đến khi cảm thấy đã đến thời điểm, hắn ta liền nhân lúc Thuận quân đá một cước về phía bụng mình, phun ra một búng máu.

Tiếp đó trợn ngược hai mắt, co giật mấy cái, cuối cùng là nín thở bất động.

Ba tên Thuận quân thấy thế, lại đá hắn ta thêm hai cước rồi đưa tay thăm dò hơi thở của hắn ta, nhận thấy đã không còn hơi thở, liền mắng chửi rồi đi.

Chờ bọn họ đi xa, Hầu Tiểu Lục mới mở mắt thở dốc, run run rẩy rẩy vịn tường đứng lên.

Hắn ta đã không biết đây là lần thứ mấy mình bị hành hung, lại nhặt về một cái mạng, nhưng thương thế hơi nặng.

Hai cú đá cuối cùng sau khi giả chết mặc dù đã giảm bớt lực, nhưng đều đá vào ngực.

Theo kinh nghiệm trước đó, Hầu Tiểu Lục biết ít nhất mình đã bị đánh gãy mất ba cây xương sườn, lồng ngực đau nhức.

Dựa vào tường nghỉ ngơi trong chốc lát, hắn ta lau qua loa vết máu trên khóe miệng, rồi lấy từ trong ngực áo ra hai cái màn thầu bần thủ, suy nghĩ một chút lại cất đi một cái, còn để lại một cái trộn lẫn với mùi tanh nồng trong miệng, ngấu nghiến nuốt xuống bụng như hồ đói.

“Lại bị đánh à?”

Đúng lúc này, một giọng nói thình lình vang lên ở phía đối diện.

Hầu Tiểu Lục bị dọa sợ đến run rẩy, vô thức tưởng rằng ba tên binh sĩ kia đi mà quay lại.

Nhưng sau khi mượn ánh trăng nhìn kỹ thì lại phát hiện, đó không phải là binh sĩ.

Mà là vị cao nhân kia.

Vị kia lại xuất hiện, ẩn dưới chân tường phía đối diện, giống như một cái bóng, im hơi lặng tiếng.

Nếu không cẩn thận quan sát kỹ càng, hoàn toàn không thể phát hiện ra hắn.

“Đúng vậy ~”

Hầu Tiểu Lục vội vàng nuốt xuống miếng màn thầu cuối cùng trong miệng, gật đầu nói.

Trực giác mãnh liệt nói cho hắn ta biết, vị cao nhân này e là đã ở đây từ lúc hắn ta bị đánh rồi.

Điều này làm cho hắn ta sinh lòng cảnh giác, bởi vì hắn ta thực sự không biết, vì sao vị cao nhân này cứ luôn nhìn chăm chăm vào mình như vậy.

Mình chỉ là một tên ăn mày, trên người cũng không có khả năng chia cho hắn một nửa lượng bạc.

“Có nghĩ tới đổi một loại cách sống khác không?” Tần Hà nhìn Hầu Tiểu Lục, sâu kín hỏi.

Trực giác của Hầu Tiểu Lục là đúng, vào thời điểm Hầu Tiểu Lục bị dồn đến góc tường, Tần Hà đã ở đây.

Hắn đứng cách hơn mười bước, lẳng lặng “thưởng thức” cả quá trình Hầu Tiểu Lục bị hành hung và sự biểu diễn, còn có sự suy yếu và đói khát của hắn ta.

“Đổi cách sống?”

Hầu Tiểu Lục lặp lại lời nói của Tần Hà, lắc đầu không hiểu.

Hắn ta chính là một con khỉ ốm, ăn bữa no bữa đói, muốn làm việc cũng không có sức lực, muốn nhập quân ngũ thì bị chê quá nhỏ gầy, thực sự không nghĩa ra ngoài trộm cắp, mình còn có thể sống theo cách nào khác.

Tần Hà khẽ cười nhẹ: “Đi thẳng vào vấn đề đi, chỗ ta có một công việc chưa tìm được người phù hợp, nếu ngươi bằng lòng thì cho ngươi làm.”

“Công... việc?” Hầu Tiểu Lục hơi ngẩn ra, hai chữ này cách tầm mắt hắn ta quá xa, quá khó để ngược nhìn.

Không có bất kỳ một chủ gia nào sẵn lòng nhận một tên trộm làm việc cả.

“Thế nào, còn muốn suy xét thêm?” Tần Hà hỏi.

Hầu Tiểu Lục hơi ý động, thận trọng hỏi: “Bao ăn không?”

“Có thể ăn no.” Tần Hà bắt đầu cười.

“VẬY... Có tiền công không?” Hầu Tiểu Lục lại hỏi.

“Không có tiền công.” Tần Hà lắc đầu.

“Xa không?”

“Ngay ở trong thành.”

“Có thể làm bao lâu?”

Tần Hà trầm ngâm một lát, nói: “Công việc này hơi đặc biệt, một khi làm thì phải làm cả đời, không thể đổi ý.”

“Nếu đổi ý sẽ thế nào?” Hầu Tiểu Lục hoang mang hỏi.

“Sẽ chết.”

Hầu Tiểu Lục biến sắc, dừng một chút, hắn ta lại hỏi: “Có thể nói cho ta biết công việc phải làm là gì không?”

“Không thể.” Tần Hà lắc đầu, giọng điệu kiên quyết.

Hầu Tiểu Lục liền do dự, qua một hồi lâu sau, hắn ta mới ngẩng đầu lên, hỏi: “Vậy ta có thể dẫn Anh Tử đi cùng không?”

“Anh Tử?”

“Chính là nữ nhi của ân nhân ta, nàng tên là Tú Anh, ngài đã từng gặp, ta có thể lấy phần ăn của ta cho nàng, ngài cho bao nhiêu cũng được.” Hầu Tiểu Lục trông mong nói.

Đối với hắn ta mà nói, không quan tâm là làm gì, một công việc có thể ăn no cũng đã có lực hấp dẫn rất lớn.

Sống trong loạn thế thực sự rất khó, Hầu Tiểu Lục cảm thấy mình sắp không chống đỡ nổi nữa.

Không bằng đánh cược một lần.

“Có thể.” Tần Hà gật đầu.

“Vậy khi nào ta có thể bắt đầu làm việc?” Thấy Tần Hà đồng ý, đôi mắt Hầu Tiểu Lục hơi hơi sáng lên.

“Chưa biết chắc được, lâu thì vài tháng, ngắn thì ba năm ngày, trước lúc này, ngươi cần phải chuẩn bị trước một chút.” Tần Hà cười thần bí.

“Chuẩn bị cái gì?”

Trái tim Hầu Tiểu Lục đập nhanh, lăn lộn trên đường phố nhiều năm, năng lực phân biệt và khả năng phỏng đoán của hắn ta vượt xa bạn bè đồng trang lứa.

Công việc thần bí này, nhất định là một cuộc đánh cược.

“Ta phải đổi khuôn mặt cho ngươi.” Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười.

Vừa dứt lời, Hầu Tiểu Lục đột nhiên không có dấu hiệu nào báo trước, mắt tối sầm lại, ngất đi.

Chương 538 – Ngự giá thân chinh

Trở lại bên phía Thuận Đế.

Ngay khi biết tin bảy ngàn vạn lượng vàng bạc đột nhiên biến mất, Lý Sấm chấn động đến giật nảy cả mình, vội vàng tự mình đi xem xét, còn tra tấn mười tên binh lính trông coi kho bạc.

Kết quả lấy được tin tức càng thêm chấn động.

Bảy ngàn vạn lượng vàng bạc kia là mất vào thời điểm khi chuyển vận chuyển trở về sắp kết thúc, thời gian giữa hai đội xe vận chuyển bạc trước sau chỉ cách nhau chừng một nén nhang.

Nói cách khác, toàn bộ thời gian bảy ngàn vạn lượng vàng bạc này biến mất không đến một nén nhang.

Thời gian ngắn ngủi như vậy, đã không phải là lực lượng phàm nhân có thể làm được.

Đừng nói là biến mất không một tiếng động, cho dù là người dùng một con thuyền cộng thêm mấy trăm người, muốn vận chuyển hết số vàng bạc này đi cũng phải mất thời gian nửa ngày.

Đáp án rõ ràng khiến sau lưng Lý Sấm bốc lên từng trận khí lạnh.

Nam chinh bắc chiến mười mấy năm, đến khi trở thành người đứng đầu nghĩa quân, mặc dù Lý Sấm thích rượu như thích mạng, nhưng ông ta không phải người tầm thường.

Trái lại, thời điểm tinh táo Lý Sấm vô cùng nhạy bén, bằng không ông ta cũng đã sớm chết trên chiến trường Thiểm Cam không biết bao nhiêu lần rồi.

Trực giác mãnh liệt nói cho ông ta biết, Kinh thành đúng như lời của Tống Hiến Sách, đã trở thành bức tường nguy hiểm.

Lưu Tông Mẫn, A Kỳ Ca, A Kỳ Na chính là vết xe đổ.

Lý Sấm cũng thử vực dậy dũng khí, cổ vũ mình đừng sợ hãi, bản thân mình đã bắt đầu có khí vận gia thân, là thiên hạ chi chủ, không dễ dàng bước theo gót ba người kia như vậy.

Nhưng cuối cùng vẫn không kiềm nổi khi Tống Hiến Sách cứ nhắc nhở bên tai không ngừng.

Lê Kinh nguy hiểm!

Lê Kinh nguy hiểm!

Quân tử không đứng ở dưới bức tường sắp đổ!

Nghe nhắc nhở càng nhiều, dũng khí trong lòng Lý Sấm cũng liền tụt xuống, ba tên kia ai cũng có thực lực mạnh hơn mình.

Nửa đêm chợp mắt ngủ, nhắm mắt lại liền mơ thấy đầu mình bị đánh nổ, trắng đỏ bắn đầy khắp long ý.

Qua ngày hôm sau Lý Sấm không dám uống rượu nữa, lần đầu tiên triệu tập đám mưu thần võ tướng thủ hạ đến mở buổi chiều sớm.

Một đám văn thần võ tướng chưa từng nhận huấn luyện nghiêm túc nào về buổi chiều sớm, ồn ào nhốn nháo thảo luận mấy vấn đề không quan trọng, sau đó Tổng Hiến Sách lại tiếp tục, cất cao giọng nói: “Bệ hạ, cửu biên chưa định, cựu tướng tiền triều ngang bướng ngu muội, tự nắm binh quyền, quả thực chính là họa lớn triều ta, thần tấu xin Bệ hạ ngự giá thân chinh, mau chóng bình định cửu biên.”

Lời thỉnh tấu này, cuối cùng cũng nói đến trong lòng Lý Sấm.

Ngự giá thân chinh, bình định cửu biên.

Nghe đi, lý do này tốt hơn bao nhiêu so với cái gì “Khải hoàn hồi kinh” kia.

Đều là tạm thời rời khỏi Kinh thành, lấy danh nghĩa này, mới gọi là danh chính ngôn thuận.

Hơn nữa nó còn không chỉ là danh nghĩa, chuẩn xác mà nói hẳn là một mũi tên bắn hai con chim.

Không giải quyết được việc cửu biên tiếp nhận đầu hàng, đúng là tai họa tiềm tàng của Đại Thuận.

Tiền đánh để thúc đẩy đàm phán, mau chóng bình định cửu biên cũng là đại sự hàng đầu.

Rõ ràng là Tổng Hiến Sách đã có sự chuẩn bị từ trước, y vừa lên tiếng liền có hơn một nửa mưu thần phụ họa, võ tướng thì càng không cần phải nói, có kẻ nào từ chối đánh trận đâu.

Kết quả là, dưới mục đích chung mà tất cả mọi người cùng hướng tới, Lý Sấm “biết nghe lời phải”, chuẩn đề nghị của Tổng Hiến Sách, đồng thời ra quyết định lập tức phát binh tiến lên phương bắc.

Về phần Kinh thành, ông ta cũng đã sắp xếp an bài xong, cũng không phải là cứ bỏ vỏ mà rời đi như vậy.

Đầu tiên là để lại năm vạn quân trấn thủ Kinh thành.

Thứ hai là lệnh Lý Nham xoa dịu lòng dân, tôn trọng tín ngưỡng dân chúng, xây dựng lại miếu Thanh Ngu tiên nhân bị cháy.

Cứ như vậy, vào giờ ngọ, Lý Sấm tự mình dẫn năm ngàn kỵ binh đi trước lên phương bắc, còn lại ba mươi vạn đại quân theo sát phía sau, mục tiêu, thành Kế Châu.

....

Cùng lúc đó, Phách Châu.

Đại doanh Thuận quân trải dài, bao vây thành Phách Châu, tiếng hô giết rung trời.

Qua một hồi lâu sau, Thuận quân rút lui như thủy triều, để lại thi thể rải đầy mặt đất.

Khắp đầu thành nghi ngút bốc lên khói lửa, rất nhiều chỗ bị sụp xuống rồi lại được chấn lên lần nữa, sửa sửa lấp lấp, cảm giác như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nhưng mà tường thành trông có vẻ lung lay sắp đổ như vậy, lại kiên cường chặn được hai mươi vạn đại quân Thuận quân vây công trong hơn một tháng.

Hơn một tháng trước Lý Sấm suất lĩnh quân chủ lực vòng qua Phách Châu tiến thẳng tới Kinh thành, nhưng đại quân mà Lý Sấm để lại vây thành vẫn có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Chủ tướng Hách Diêu Kỳ là đại tướng cầm binh chỉ đứng sau Lưu Tông Mẫn trong Thuận quân, thực lực trên dưới ngoại kinh tam phẩm.

Phó tướng Cao Nhất Công cũng là một tên hãn tướng, cũng có thực lực đạt đến trình độ ngoại kinh.

Lý Sấm được trời ban khí vận, thực lực của tướng lĩnh thủ hạ cũng là càng đánh càng mạnh, tới tấp đột phá tới trình độ ngoại kinh.

Mặc dù số lượng cường giả ngoại kinh không nhiều bằng bên phía Thẩm Luyện, nhưng Thuận quân nhiều binh.

Hai vạn đại quân, cường giả nội kinh nhiều vô số kể, con kiên nhiều hoàn toàn có thể cắn chết được voi.

Bỏ qua thực lực cá nhân, chính là súng lửa cùng đạn pháo cũng đã đủ khiến cho phía Thẩm Luyện không đỡ nổi. Nhất là súng chim và pháo tay, dù cho người có thực lực nội kinh đỉnh phong thì ăn một súng hoặc một quả pháo cũng phải bị thương, huống chi còn có thứ kinh khủng như pháo phích lịch, mỗi cá nhân đều có thể sử dụng.

Khác với Dịch Lỗ am hiểu cung tiễn, Thuận quân thích sử dụng súng đạn hơn, mặc dù thao luyện không ra dáng, nhưng số lượng nhiều vẫn rất dọa người.

Không quan tâm người là ngoại kinh hay nội kinh, rời khỏi sự bảo vệ của tường thành thì khả năng rất lớn là sẽ bị đánh thành tổ ong vò vẽ.

Chiến trường thời đại mật pháp, thực lực cá thể rất quan trọng, nhưng số lượng quần thể càng quan trọng hơn.

Cho nên thành Phách Châu bị vây hãm hoàn toàn chặt chẽ.

Đầu thành, quân thủ thành vung tay tung hô, nhưng mà ánh mắt của Thẩm Luyện lại lướt qua đại doanh ngoài thành, nhìn về phía phương bắc xa hơn.

Mặc dù thế cục Phách Châu xem như vững chắc, nhưng nơi đây đã thành tử cục, nơi có thể phá cục, chỉ có thể là Kinh thành.

Một ngày trước Ngụy Nguyên Cát đưa tình báo từ Kinh thành tới. Lưu Tông Mẫn đốt miếu Thanh Ngưu Đại Tiên. Thời điểm biết được tin này, cho dù là Thẩm Luyện có tính tình nghiêm túc cũng không khỏi cười to ba tiếng.

Hắn đau khổ chờ đợi hơn một tháng, rốt cuộc cũng đã nghe được tin tức hắn mong muốn.

Tên gia hỏa buông tay mặc kệ kia, cuối cùng cũng bị chọc tức.

Dường như là để đặc biệt xác minh cho sự trông đợi của Thẩm Luyện, một con chim bồ câu trắng vỗ cánh từ đằng xa bay tới, sà xuống đầu thành.

Mấy tên binh sĩ vội vàng chạy tới lấy ra một phong thư, trình lên cho Thẩm Luyện.

Thẩm Luyện nhanh chóng mở ra, trên đó chỉ ghi bốn chữ: “Hỗ đã rời ồ!”

Chương 539 – Dạ tập đoạt thành

Mấy ngày sau, trăng sáng sao thưa.

Một chi đại quân trên vạn người, ngựa đóng hàm, người ngậm thẻ, lặng yên không một tiếng động nhanh chóng đi tới.

Mấy trăm trinh sát phía trước đi trước dò thám cho đại quân, gặp được thôn trại thì đều đi vòng qua.

Nếu là không thể vòng qua được thì giam hết toàn bộ thương nhân lưu động, kiệu phu đem theo quân.

P phía trước đại quân là một tướng quân có dáng người mập lùn mặc thiết giáp ngồi trên lưng một con ngựa cao to, oai phong凛冽.

Đó chính là Đâu Lão Lục, một trong những môn đồ Thanh Ngưu đầu tiên, cũng là một tướng tài dần dần nổi lên ở tái ngoại.

Quân hấn thống lĩnh bởi vì có can đảm chủ động công kích Địch Lỗ, cho nên thu nạp được rất nhiều quân tinh nhuệ biên quân có thù hận sâu đậm với Địch Lỗ đến đầu nhập, một vạn quân không nhiều, nhưng lại hết sức sắc bén.

Càng quan trọng hơn là, Đâu Lão Lục cất lên tín ngưỡng Thanh Ngưu Đại Tiên trong quân đội, nơi nào đại quân cầm cờ đến, tất sẽ có miếu Thanh Ngưu tiên nhân “lưu động” đi theo.

Nhờ vậy, chi đại quân này cũng nhận được sự chiêu cổ của Thanh Ngưu Đại Tiên, rất nhiều người được truyền đạo truyền

pháp.

Đây cũng là nguồn lực lượng khiến cho Đâu Lão Lục có can đảm chủ động tấn công Dịch Lỗ, đồng thời đánh thắng nhiều bại ít.

Đây là một chi kỳ binh, cũng là thành quả mà Tần Hà có lòng trồng hoa hoa không nở, vô tâm cấy liễu liễu xanh um.

Vừa nghe được tin miếu Thanh Ngưu tiên nhân ở Kinh thành bị đốt, trên dưới toàn quân Đâu quân liền lòng đầy căm phẫn, Đâu Lão Lục vung cánh tay hô một tiếng, liền nhập quan ngay trong đêm.

Bọn họ ban ngày ẩn náu ban đêm hành quân, hao tổn mấy ngày, một đường tiến về ngoại ô phía tây.

Lúc này, một tên trinh sát tiến lên phía trước đánh ra mấy dấu tay.

Đâu Lão Lục vội vàng giơ tay lên, đại quân thấy thế liền lần lượt truyền lại thủ thế, chậm rãi dừng lại.

Qua chốc lát, Đâu Lão Lục thúc vào bụng ngựa tiến lên phía trước, mười mấy tên thân vệ cũng đồng loạt cùng nhau đồng hành đi theo.

Toàn bộ móng ngựa của bọn họ đều được bọc một bao cỏ rất dày, giẫm đạp trên mặt đất chỉ phát ra tiếng trầm đục khe khẽ.

Sau khi tiến lên mấy trăm bước, xuyên qua rừng cây.

Phía trước rộng mở quang đãng.

Một tòa thành trì to lớn đang nằm trên đường chân trời phía xa, ánh lửa lăm lăm ta lăm tăm phác họa ra hình dáng tráng lệ của nó.

Giống như một con cự thú, cũng giống như một mảnh vực sâu.

Đối diện với nó, cho dù Đâu Lão Lục nắm một vạn hùng binh trong tay, trong lòng cũng không khỏi cảm thấy có chút thiếu tự tin.

Đây chính là Quốc đô mà hai triều Nhung, Lê điều hành và quản lý gần trăm năm.

Là trái tim một vương triều, thậm chí là của cả Đông thổ.

Đậu Lão Lục chính là hậu duệ Thích Gia Quân, từng nghe các thể hệ trước từng đề cập đến sự thần thánh và phồn hoa của Kinh thành vô số lần.

Hắn đã từng vào Kinh thụ phong sau khi lập công ở đất Lỗ, cho nên cũng đã từng tận mắt chứng kiến nó.

Nhưng Đậu Lão Lục lại chẳng thể ngờ rằng, rời khỏi Kinh thành ngắn ngủi không đến hai năm.

Tối nay, hắn lại quyết định vận mệnh tòa thành này.

Thuận quân có năm vạn nhân mã trong thành, mà hắn chỉ có một vạn.

Đây là một cuộc đánh cược động trời.

Thành công, lưu danh thiên sử.

Thất bại, liên lụy cửu tộc.

Niềm tin vững chắc duy nhất trong lòng hắn, chính là Thanh Ngưu Đại Tiên.

Trận chiến này, hắn chiến đấu vì lòng trung thành với Thích Gia Quân, cũng chiến đấu vì tín ngưỡng của mình.

Thở ra một hơi dài, Đậu Lão Lục không tiếng động tiến lên phía trước, phát phát tay, mười mấy tên trinh sát được lệnh, nhanh chóng ẩn vào trong màn đêm phía trước.

Tiếp đó Đậu Lão Lục xoay người ẩn vào rừng cây phía sau, chờ đợi thời cơ.

....

“Canh ba sáng, trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa, phòng ẩm phòng rét đi ~”

Thành tây, lão bang tử thất nghiệp hơn một tháng lại lần nữa gõ lên mõ trúc, tiếp tục canh tuần trên đường phố.

Mấy ngày trước, Thuận Đế ngự giá thân chinh rời khỏi Kinh thành, Thừa tướng Lý Nham tuyên bố Thừa tướng lệnh, trùng kiến lại nha thự Kinh thành, xoa dịu lê dân bách tính, khôi phục trật tự trong thành.

Cái thứ trật tự này, phá hoại thì dễ, lập lại thì khó, nhưng lại có thể thay đổi cảm nhận của dân chúng.

Cho nên nha thự trực diện với dân chúng tầng lớp thấp nhất được khôi phục đầu tiên.

Ví dụ như là tiếng trống canh phòng của Ngũ thành Bình mã ti này.

Toàn bộ Kinh thành chỉ có mười mấy người canh đêm lo liệu chuông sớm trống chiều, nhân số ít nên khôi phục càng nhanh, hơn nữa dân chúng toàn thành đều có thể nghe được, hiệu quả nhanh chóng.

Kết quả là lão bang tử thất nghiệp hơn một tháng, lại lần nữa cầm lên bát sắt Đại Thuận, cái này gọi là cháu ngoại thấp đèn lồng, chiếu theo lệ cũ. Thay đổi duy nhất, chính là tiệc nuôi cái mõ trúc lâu năm trước kia.

“Ầm ầm ~ ~”

Đúng lúc này, một tiếng vang trầm nặng nề đột nhiên truyền vào trong tai lão bang tử.

Động tác gõ mõ của lão bang tử hơi dừng lại, ông ta không xa lạ gì với âm thanh này, trái lại, còn rất quen thuộc.

Đó là âm thanh vang lên khi một cánh cửa bên ngoài cùng hai cánh cửa bên trong cổng thành nặng vạn cân đồng thời được kéo lên.

Dĩ vãng đều là sau khi trời sáng mới được kéo lên.

Mà hiện tại, mới là nửa đêm canh ba.

Không quan tâm ai làm chủ kinh thành, hai thiết luật đều truyền từ đời này sang đời khác.

Sau khi cổng thành đóng lại, kẻ tự ý mở ra cổng thành, cả chủ cả tớ, tất cả đều coi là mật thám mà xử tội, trăm lập quyết.

Nếu như đồng thời mở ra toàn bộ cửa thành trong ngoài, coi là phản loạn mà xử tội, tru di tam tộc.

Một câu, bất luận là cánh cổng thành nào trong Kinh thành, cho dù có lệnh bài, vào đêm cùng lắm cũng chỉ có thể mở ra một cánh cửa chắn, nếu là cả hai cửa chắn đều mở ra, chính là nổi thẳng ngoại thành nội thành, nếu quân địch mai phục ở ngay bên ngoài, thì sẽ có nguy hiểm ập vào thành.

Theo bản năng, lão bang tử nhanh chân bước gấp, tiến vào giao lộ.

Chỉ thấy cách xa hơn trăm bước, hai cánh cửa chắn cổng thành trong ngoài đều đã nâng lên, trên thành dưới thành đầy những bóng người mơ hồ, tất cả đều là hán tử mặc áo đen, thậm chí còn thấy được lò mờ có thi thể nằm trên đất.

“Ầm ầm ~ ~”

Tiếp sau đó, tiếng vang khê càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng.

Lần này không phải là tiếng vang phát ra từ cửa chặn nữa, mà là tiếng vó ngựa cùng với những bó đuốc đang dần dần sáng lên như đom đóm.

“Địch tập, địch tập!!”

“Giết!”

Ngay sau đó, tiếng cảnh báo chói tai cùng tiếng la giết gần như là đồng thời vang lên.

Mấy hàng kỵ binh xông tới như sóng chiều, tuôn qua cổng thành đánh tới nội thành.

Người dẫn đầu cầm búa rìu trong tay, tựa như Ma thần.

“Cứu mạng!!”

Lão bang tử hoảng sợ đến trợn to mắt, hú lên quái dị một tiếng rồi lập tức quay đầu bỏ chạy.

Xảy ra chuyện lớn!

Quân binh biên giới đoạt thành, Đại Lê đánh trở lại rồi!

Trên thân bọn họ, chính là y giáp cứu biên của Đại Lê.

Kinh thành vừa mới buông lỏng một hơi, lại phải nghênh đón một trận náo động lớn lần nữa.

Lúc này, từ trên cao nhìn xuống, khí thế Đâu quân như vắt ngang trời, nâng cao vô số ánh đuốc tràn vào trong thành giống như thủy triều, sau đó nhanh chóng chia ra thành ba mũi, lao thẳng tới phủ Thừa tướng và bốn tòa quân doanh đông tây nam bắc của Thuận quân.

Tất cả, đều có dự mưu từ trước.

Hai tòa quân doanh Thuận quân tây nam nằm ở gần nhất cho nên gặp xui xẻo sớm nhất, binh sĩ còn đang trong giấc mộng thì thình lình nghe được tiếng giết rung trời, lập tức lâm vào hỗn loạn, không chờ bọn họ hiểu rõ thế cục, Đâu quân đã như sói như hổ phá vỡ cửa doanh tiến vào.

“Mười vạn biên quân vào thành bình định, đầu hàng không giết, đầu hàng không giết!”

Phía trước đại quân, mười mấy tên duệ sĩ Phi Ngự thân mặc Phi Ngự phục sáng loáng đồng thanh rống to.

“Mười vạn biên quân vào thành bình định!”

“Đầu hàng không giết, đầu hàng không giết!”

Đâu quân nghe vậy, cũng hô to theo sát phía sau.

Thuận quân liền càng trở nên hỗn loạn hơn, có người cầm lấy binh khí phản kháng, cũng có người quỳ xuống đất đầu hàng, còn có người che đầu xông loạn định liều mình xông ra.

Chẳng qua bao lâu, hai tòa đại doanh Thuận quân đã bị giết đến thây nằm đầy đất, máu chảy thành sông.

Những người còn lại hoảng sợ, thi nhau buông bỏ vũ khí quỳ xuống đất đầu hàng.

Đâu quân đoạt lấy vũ khí, để lại một nhóm trông giữ tù binh rồi tiếp tục đánh về phía hai tòa đại doanh Thuận quân đông, bắc.

Tranh thủ thời gian này, hai tòa đại doanh Thuận quân đông, bắc lúc này cũng đã phản ứng lại, đang nhanh chóng tiến về hai quân doanh tây, nam để trợ chiến.

Song phương gặp nhau giữa đường, lập tức bộc phát chiến đấu kịch liệt trên đường phố.

Đâu quân tinh hãn sắc bén, nhưng nhân số chỉ có hơn tám ngàn.

Chiến lực Thuận quân yếu hơn, nhưng nhân số đến hơn ba vạn.

“Giết!”

Đậu Lão Lục một ngựa đi đầu, dẫn theo thân vệ ra sức xông trận chém giết.

Đánh lén đoạt thành, yêu cầu phải đánh càng nhanh càng tốt, thời gian kéo dài càng lâu, đối phương càng dễ ổn định được trận tuyến.

Thuận quân không có kẻ nào có thực lực cao, làm sao có thể chống đỡ được Đậu Lão Lục, lập tức bị giết đến liên tục bại lui.

Nhưng Đậu Lão Lục có dũng mãnh đến thế nào thì cũng chỉ giết được một đường.

Giờ khắc này hai quân cũng đang trải rộng chiến đấu trên khắp đường phố trong Kinh thành.

“Phi Ngư Vệ, giết địch!!”

Từ một ngõ hẻm trong góc phố nào đó, mấy chục tên Phi Ngư Vệ đột nhiên xuất hiện trên nóc nhà, tay cầm cường nỏ, phóng một loạt mũi tên như mưa hoa lê bao trùm về phía Thuận quân.

Thuận quân lập tức ngã xuống giống như cắt lúa mạch.

Đậu quân thừa thế tiến lên.

Mà cảnh tượng như vậy, vẫn đang xảy ra không ngừng ở khắp nơi trong Kinh thành.

“Suru!”

Một thanh tú xuân đao chém ngang qua, lập tức chém ngã một tên tướng lĩnh Thuận quân.

Đây là Ngụy Nguyên Cát xuất thủ, thực lực nội kinh đỉnh phong của hắn trên chiến trường gần như là có thể vừa ra tay liền chém giết.

Nhưng đúng lúc này, sự trả miếng của Thuận quân cũng tới, súng chim, pháo tay, cung tiễn đồng loạt bao trùm về phía Ngụy Nguyên Cát, đánh tới gạch đá bay tứ tung.

Ngụy Nguyên Cát xoay người tránh né, chạy tới chỗ tiếp theo.

“Lê quân vào thành!”

“Lê quân đánh trở lại!”

“Giết tặc, đuổi bọn chúng đi!”

Cũng vào lúc này, theo chiến sự càng lúc càng trở nên căng thẳng, có rất nhiều dân chúng cũng đã phản ứng lại, thi nhau gia nhập vào chiến đấu đánh Thuận quân.

Bọn họ ôm nỗi hận thù khôn cùng trong lòng, hô bè gọi bạn tập trung lại với nhau, từ mấy tầng đến mười mấy người, rồi từ mười mấy người lại nhanh chóng tăng trưởng đến trăm người, do môn đồ Thanh ngư trong đó dẫn đầu.

Có thực lực giết địch trợ chiến, không có thực lực thì dẫn đường cho Đâu quân vào thành, bực đánh Thuận quân đang cố sức chống cự.

Thời gian càng dài, người gia nhập vào lại càng đông, càng lúc càng thành quy mô.

Một canh giờ sau, Thuận quân dần dần chống đỡ không nổi, bắt đầu co vào.

Thuận quân bội bạc, những gì bọn chúng làm sau khi Kinh thành đầu hàng đã khiến toàn bộ người trong Kinh thành, từ quan viên phú hộ cho tới dân nghèo đều vô cùng căm hận.

Bị Đâu quân giết chết thì ít nhất còn có thể giữ lại hài cốt.

Nếu là bị bách tính trong thành căm thù đỏ mắt giết chết, thì đảm bảo là đến xương vụn cũng bị đập nát.

Chẳng mấy chốc, Thuận quân co vào đã biến thành tháo chạy, thời điểm khi chỉ Thuận quân đầu tiên mở ra cổng thành đông tháo chạy khỏi thành, đám Thuận quân còn lại liền hoàn toàn sụp đổ, thi nhau chạy thoát thân.

Đâu quân thấy vậy thì khí thế đại chấn, trong tiếng hoan hô của vô số dân chúng đã triệt để đuổi Thuận quân ra khỏi thành, thậm chí kỵ binh còn đuổi theo đằng sau bọn chúng đến hơn mấy chục dặm mới thu binh.

Kinh thành, được giành lại trong một đêm.

Chương 540 – Tào Thị tướng môn

Ngày hôm đó, khi long kỳ Đại Lê cao cao tung bay trên đầu thành.

Cả tòa Kinh thành đều reo hò, bách tính thi nhau mở cửa nghênh đón “tự do” đã lâu, không ít người khoác vải điều đủ mọi màu sắc lên thân, thậm chí còn lấy cả pháo ra đốt.

Đồng thời, Đâu Lão Lục vẫn còn tiếp tục thanh trừ Thuận quân còn sót lại.

Có Phi Ngư Vệ và dân chúng trợ giúp, từng tên Thuận quân còn sót lại chưa kịp trốn ra khỏi thành đang lẫn trốn khắp nơi đã lần lượt bị tìm ra.

Trên hồ khẩu có vết chai thì quay đầu chính là một đao, những tên còn lại thì nhét vào trong ngục, nhân số tổng cộng hơn hai ngàn người.

Đâu Lão Lục dưới sự khuyên bảo của Ngụy Nguyên Cát, liên danh ban bố “Lệnh an dân” và “Lệnh giới nghiêm ban đêm”, phái ra sĩ tốt tuần tra trên đường phố duy trì trật tự, thả quan viên và bách tính bị Thuận quân bắt ra, vào ngày hôm sau lại ban bố “Lệnh trung dịch”.

Cái gọi là trung quân dịch, chính là chiêu mộ thanh niên trai tráng, tăng cường phòng thủ trong thành.

Giành lại được Kinh thành chỉ mới thành công một nửa, giữ vững Kinh thành, mới tính là thành công trọn vẹn.

Kinh thành bị giành mất, tất nhiên Thuận quân sẽ không từ bỏ ý đồ.

Nếu như hai mươi vạn quân đồng thời phản công, chỉ dựa vào nhân mã của Đâu Lão Lục thì hoàn toàn không đủ nhìn.

Huyết chiến một đêm, nhân mã của Đâu Lão Lục có hơn ba ngàn binh bỏ mình, hơn hai ngàn binh bị thương, số lượng người còn có thể chiến đấu chỉ còn lại một nửa.

Nhưng thật đúng với câu nói kia: Nơi lòng người hướng về, chỉ có đạo đức và nhân nghĩa.

Về phần đạo đức và nhân nghĩa này như thế nào, toàn bộ đều nhờ đến đồng hành làm nền tôn lên.

Lúc Hoàng đế Đại Lê còn tại vị, tiếng oán than của bách tính nổi lên khắp nơi, nhưng ít nhất thì vẫn có thể sống được.

Kết quả Thuận quân vừa đến, khá lắm, mặc kệ quân lính tra tấn đòi quyền, cướp đoạt, giết người, phóng hỏa, không ai quản thúc, thậm chí còn tổ chức phá đất xây dựng với quy mô lớn.

Bốn chữ: Không có đường sống.

Cả một tòa Kinh thành lớn như vậy, gần như là mọi nhà treo vải trắng, mọi hộ để tang.

Nhất là quan viên cùng phú hộ, bình thường bọn họ đều là nhân vật sống trong nhung lụa, bị Thuận quân dùng cực hình hầu hạ cộng thêm đòi hỏi và đe dọa không có bờ bến, trực tiếp chết ở trong lao một nửa. Một nửa còn lại hoặc là tàn phế, hoặc là bị hù dọa đến phát điên, có số ít may mắn nhất về được một mạng thì cũng là một đêm về đến trước giải phóng.

Cho nên sự sợ hãi và căm hận của trên dưới toàn thành đối với Thuận quân hoàn toàn không cần phải nói.

Đại Lê cùng lắm thì chỉ là kẻ xấu, còn Đại Thuận thì quả thực là một lũ ma quỷ ăn thịt người lấy da để trải ngủ.

Thế nên khi “Lệnh trưng quân dịch” vừa ra, bách tính toàn thành hưởng ứng nhiệt liệt.

Chỉ một ngày đầu tiên, Đâu Lão Lục đã chiêu mộ được đến hai vạn thanh niên trai tráng, trong đó có phần lớn là môn đồ Thanh ngư cùng với binh tướng trước kia của Đại Lê, còn có rất nhiều gia đình và người hầu nhà phú hộ.

Cả tòa Kinh thành rộng lớn với mấy trăm vạn sinh linh cùng chung chí hướng, quyết tử cũng không để cho Thuận quân lại đoạt được thành nữa.

....

Cùng lúc đó, tin tức Kinh thành được giành lại nhanh chóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Kinh thành là một nơi có ý nghĩa tượng trưng hết sức đặc biệt.

Việc biên quân giành lại Kinh thành đã cho các quân đội Đại Lê còn đang chống cự ở khắp nơi một liều thuốc trợ tim.

Cũng làm cho binh tướng và thành trì lúc đầu hướng về Đại Thuận sinh ra lung lay trong lòng, dòng nước ngầm cuộn trào mãnh liệt.

Thuận quân tra tấn đòi quyền không chỉ ở Kinh thành, tướng lĩnh Thuận quân các nơi cũng đều học theo, bắt chước đập xương ép tủy, bòn rút cướp đoạt khắp nơi, rất nhiều địa phương bị tai họa đến mức không khác gì bị ngoại tộc xâm lấn, thậm chí còn có ba nơi xảy ra đồ thành.

Việc này khiến rất nhiều địa phương đầu hàng hối hận đến xanh ruột, vốn tưởng rằng đầu hàng có thể miễn tai ương, kết quả...

Còn câu “Nghênh đón Sấm Vương, Sấm Vương tới không cần nộp lương”, không sai, đúng là không cần nộp lương, bọn họ sẽ đến cướp đoạt, không chỉ cướp đoạt, mà còn bắt người cướp của, đốt giết, mặc kệ binh tướng gây tai họa.

Rất nhanh tòa thành trì đầu tiên làm phản quay đầu trở lại hàng ngũ đã xuất hiện.

Mùng sáu tháng giêng, Tri phủ Chân Định Thường Minh Lăng liên hợp tướng quân du kích Lý Duy Hùng, đánh đuổi ngàn binh Thuận quân, giành lại phủ thành Chân Định, nâng cờ quay đầu trở lại hàng ngũ.

Theo lời vẫy gọi này, Bình Sơn, Linh Thọ, Triệu Châu, Loan Thành cũng thi nhau hưởng ứng.

Ngày mùng mười tháng giêng, Tổng đốc thủy vận Hách Chính Nghiệp suất lĩnh hơn hai ngàn quân thủy vận quay đầu trở lại hàng ngũ, dưới sự phối hợp của Đồng tri Thương Châu Trọng Mậu Ngạn, chém giết tướng lĩnh Thuận quân trông giữ Thương Châu, tuyên bố giành lại Thương Châu.

Mười một tháng giêng, Tri phủ Thuận Đức Triệu Sâm liên hợp binh lính bản địa địa phương, chém giết ba trăm Thuận quân, tuyên bố quay đầu trở lại hàng ngũ, cùng ngày, Sa Hà, Nam Bình, Cự Lộc cũng đồng loạt hưởng ứng.

Mười hai tháng giêng, Tổng binh Lâm Thanh Tô Cảnh Huy suất lĩnh năm ngàn quân dưới trướng quay đầu trở lại hàng ngũ, đánh bại hai ngàn Thuận quân, giành lại phủ Lâm Thanh, đồng thời thừa thắng xông lên tiến đánh Thanh Hà.

Mười bốn tháng giêng, Vũ Thành, Bình Nguyên, Phụ Thành cũng quay đầu trở lại hàng ngũ.

Mười sáu tháng giêng....

.....

Thời gian lui trở về trước.

Kế Châu, thời điểm mà Lý Sấm nhận được tin tức Kinh thành rơi vào tay địch đã giật mình hoảng sợ như bị ngũ lôi oanh đỉnh, lập tức nắm cổ áo tướng thảo chạy nhấc lên, rống to: “Dù là năm vạn con heo thì bọn họ bắt ba ngày ba đêm cũng không hết, các ngươi thì hay rồi, năm vạn binh thủ thành lại đánh mất Kinh thành chỉ trong một đêm, ta cần ngươi làm quái gì!”

Gầm thét xong ông ta trực tiếp đẩy tên tướng này cùng với một đám quân thảo chạy đang quỳ dưới đất ra ngoài, chém hết toàn bộ.

Tổng Hiến Sách nghe được tin tức cũng là sợ hãi đến biến sắc.

Thuận quân ở Kinh thành thất bại quá nhanh, hoàn toàn là trở tay không kịp.

Chỉ cần bọn họ chống cự một hai ngày, quân chủ lực Thuận quân quay trở lại hỗ trợ, cho dù là một phần quay trở lại hỗ trợ cũng được.

Nhưng kết quả là, năm vạn người lại đánh mất cả tòa Kinh thành lớn như vậy chỉ trong một đêm.

Hơn nữa còn là bị một vạn người cướp đi.

Thừa tướng Lý Nham cũng bị vây hãm ở trong thành, không thể chạy ra.

“Bệ hạ, lập tức dẫn quân quay về, nhất định phải đoạt lại Lê kinh!” Tổng Hiến Sách vội vàng nói.

Nếu để Kinh thành làm tấm gương thì sẽ gây ra ảnh hưởng cực kỳ mạnh mẽ, sự khống chế của Thuận quân đối với từng địa phương và các quan lại, tướng lĩnh đầu hàng còn rất yếu, một khi tin tức này lan tràn ra, phản loạn tất sẽ nổi dậy như ong vỡ tổ.

“Báo!” Đúng lúc này, có một khoái mã thám báo lớn tiếng truyền báo, quỳ xuống đất nói: “Khởi bẩm bệ hạ, có quân tình

khẩn cấp!”

“Chuyện ở Kinh thành thì không cần nói nữa, biến đi!” Lý Sấm giận dữ, một cước đạp đổ bàn rượu trước mặt.

Tên thám báo kia giật mình, theo bản năng lùi về sau hai bước, nhưng y vẫn không rời đi, mà là nói với vẻ mặt sợ hãi: “Bệ hạ, quân tình không phải đến từ Kinh thành.”

Lý Sấm ngẩn ra, Tống Hiến Sách sửng sốt.

Tiếp đó liền nghe thấy tên thám báo kia nói: “Cự tướng tiền triều Tào Văn Chiêu suất lĩnh hai vạn kỵ binh từ Hỉ Phong Khẩu nhập quan, quân tiên phong chỉ còn cách quân ta hơn ba mươi dặm. Ngoài ra cháu trai hãn là Tào Biến Giao cũng suất lĩnh một vạn kỵ binh từ Sơn Hải nhập quan, cách quân ta một trăm sáu mươi dặm.”

Thám báo nói xong, trong trường Lý Sấm lập tức yên lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi.

Mưu thần võ tướng đều là sắc mặt đại biến.

Kinh thành vừa mới bị công chiếm, cái tên ruồi nhặng đáng ghét Tào Văn Chiêu đã xuất hiện ngay!

Không chỉ hãn xuất hiện, mà cháu hãn, Tào Biến Giao, kẻ dũng mãnh nhất ba quân cũng nhập quan lần đầu tiên.

Ba vạn kỵ binh!

Tào thị tướng môn đây là đã móc hết cả tiền vốn.

Ba vạn kỵ binh đó đều là binh lính biên thù, tuyệt đối không phải binh bình thường, mà hai chú cháu Tào thị này còn đều là ngoại kình.

Hơn nữa Tào thị tướng môn có sức ảnh hưởng rất lớn ở Liêu Đông và cửu biên, không bài trừ việc các tướng lĩnh cửu biên khác cũng sẽ xuất động.

Bốn chữ: Đại sự không ổn!

“Tặc mẹ nó, kỵ binh theo ta xuất kích, trăm tiêu tuyến Tào Văn Chiêu trước, lại diệt Tào Biến Giao, đưa thúc cháu bọn họ đi Địa phủ đoàn viên.” Lý Sấm giận dữ, ngay lập tức hạ lệnh.

Chúng tướng vội vàng ứng lệnh.

Sau nửa canh giờ, Lý Sấm suất lĩnh tất cả kỵ binh Thuận quân, tổng cộng hơn bốn vạn người xông thẳng về phía Tào Văn Chiêu.

Nhưng mà, tính toán của ông ta rơi vào khoảng không.

Tào Văn Chiêu đã từng ăn thiệt, cho nên hoàn toàn không chịu cứng đối cứng với ông ta.

Kỵ binh đối chiến, nếu là có một phương tận lực tránh né, trận chiến sẽ rất khó đánh.

Từ buổi trưa đánh đến khi trời tối, Lý Sấm căn bản không đánh được trận nào ra dáng, từ đầu đến cuối bị Tào Văn Chiêu nắm mũi chạy khắp nơi.

Không những không chiếm được lợi lộc gì, còn có một chi kỵ binh bị cái lão âm tặc Tào Văn Chiêu này mai phục, chết mấy trăm người.

Qua ngày hôm sau, song phương tái chiến.

Kết quả Tào Văn Chiêu vẫn không chịu tiếp chiêu, hai vạn kỵ binh ở ngay bình nguyên rộng lớn trước quan ải, người đuổi ta lui, người ngừng ta quấy nhiễu, người lui ta đuổi.

Đấu pháp hoàn toàn là kiêu của đám Nhung tộc thảo nguyên kia, Thuận quân đánh mà thấy cực kỳ khó chịu, mặc dù gấp hai quân địch, nhưng cứ thế chẳng thể chiếm được bất kỳ lợi lộc gì, trái lại còn tổn thất hơn ngàn người.

Lý Sấm căm giận đến gằm thét liên tục, khó khăn lắm mới tóm được Tào Văn Chiêu, kết quả song phương chỉ đánh qua một chiêu, không còn Lưu Tông Mẫn trợ trận, chỉ có thể đánh tay ngang.

Ngày thứ ba, Lý Sấm xuất động bộ binh vây kín tứ phía.

Nhưng Tào Văn Chiêu cũng đã có sự chuẩn bị từ trước, tối hôm trước đã âm thầm di chuyển chủ lực, chỉ để lại một nhóm nhỏ binh mã làm nghi binh.

Chủ lực mai phục ở bên cạnh, tóm lấy bộ binh Thuận quân hung hăng cắn xé.

Khá lắm, hai vạn bộ tốt Thuận quân bị giết đến tơi bời hỗn loạn, thầy ngang khắp đồng.

Nếu không phải hai ngàn kỵ binh Thuận quân kịp thời tiếp viện, nói không chừng hai vạn bộ tốt này đã là toàn quân bị diệt.

Lý Sấm bị đánh đau chỉ có thể co trận hình lại, tiến bước nào, rào bước ấy, từng bước thu hẹp không gian hoạt động của Tào Văn Chiêu.

Nhưng mà đúng vào lúc này, chi quân đội do Tào Biễn Giao suất lĩnh lại xuất hiện ở phía nam Thuận quân.

Lý Sấm như có gai sau lưng, chỉ có thể tạm thời chuyển từ tiến công sang phòng thủ.

Tuy tổng binh lực của ông ta nhiều, nhưng toàn bộ kỵ binh cũng chỉ có bốn vạn.

Chú cháu Tào thị lấy ba vạn kỵ binh bao bọc, còn không chịu cứng đối cứng, cuộc chiến này không có cách nào đánh.

Hai mươi vạn bộ binh ô ương ô ương một mảng lớn, nhưng hai chân khó địch nổi bốn vó, chẳng thể phát huy được bao nhiêu tác dụng, nhất định phải sắp xếp điều chỉnh lại cẩn thận.

Cứ như vậy, bọn họ giằng co ba ngày, Lý Sấm rốt cuộc làm rõ được vấn đề.

Tiếp tục dây dưa sẽ không có bất kỳ ý nghĩa gì, chỉ qua bảy tám ngày ngắn ngủi, phía nam đã liên tiếp xuất hiện quan lại, tướng lĩnh đã đầu hàng làm phản.

Việc này không nên kéo dài thêm nữa, Lý Sấm trực tiếp bỏ lại chú cháu Tào thị, chuyển trọng binh tiến về Kinh thành.

Một chiêu này quả nhiên nhận được hiệu quả.

Tào Văn Chiêu thấy Thuận quân chuyển hướng Kinh thành, lập tức phát binh tấn công như dự đoán. Mưu tính ngăn chặn Thuận quân.

Lý Sấm tập trung binh lực, đánh lui Tào Văn Chiêu, xem như lật ngược thế cờ.

Tào Văn Chiêu ăn phải thiệt thòi, đành phải hợp binh cùng Tào Biễn Giao, đi theo cách xa phía sau Thuận quân, tiếp tục tìm cơ hội.

Điều này làm cho Lý Sấm vô cùng bức bối, tốc độ dẫn quân trở về cũng cực kỳ chậm chạp.

Đợi đến tám ngày sau ông ta đến dưới thành Kinh thành, phía nam đã lâm vào hỗn loạn, phản loạn trở thành thế lửa cháy lan ra đồng cỏ.

Ngay vào lúc ông ta đang triển khai tư thế chuẩn bị quyết chiến một trận lớn với quân thủ Kinh thành và hai chú cháu Tào Văn Chiếu.

Tào Văn Chiếu lại làm ra một hành động bất ngờ khiến Lý Sấm chân động hoảng sợ đến biến sắc.

Chú cháu Tào thị lại từ bỏ Kinh thành, suất quân cấp tốc xuôi nam, xông tiến về Phách Châu ở phía nam.

Nơi đó là chiến trường với Thẩm Luyện!

Hai lão âm tặc binh lại cùng nhau, hai mươi vạn đại quân Phách Châu nguy hiểm!

Chương 541 – Cục diện không ổn

Tào Văn Chiếu không phải mới vừa đi, là đã đi được một ngày một đêm mới bị phát hiện.

Lại là thuật nghi binh!

Chú cháu Tào thị để lại năm ngàn binh xem như nghi binh, phô trương thanh thế, sau đó âm thầm dẫn hai vạn binh mã, không ngừng không nghỉ, xuôi nam trong đêm.

Kinh thành chỉ cách Phách Châu có hai trăm dặm.

Đến khi Lý Sấm nhận được quân tình thì chú cháu Tào thị đã tới ngoài thành Phách Châu.

Cho dù là bò câu đưa tin, cũng không đến kịp.

Chủ tướng Thuận quân Phách Châu Hách Diêu Kỳ và Cao Nhất Công cũng không phải kẻ tầm thường, khi Tào Văn

Chiều cùng Tào Biền Giao tới Kinh thành thì đã mở ra phòng ngự ở phía bắc.

Có điều do thời gian gấp rút, hành động phòng ngự này mang tính chất cảnh báo trước nhiều hơn.

Thời điểm chú cháu Tào tới Phách Châu chính là vào lúc trời vừa tảng sáng.

Đại doanh Thuận quân nằm trong gió lạnh thấu xương vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh, phần lớn tướng sĩ vẫn còn đang trong giấc mộng.

Hai vạn kỵ binh, gần như là đuổi theo ngay sau mộng ngựa thám báo, tựa như gió lốc giết vào đại doanh Thuận quân.

Khá lắm, vó ngựa đạp liên doanh.

Thuận quân lập tức đại loạn.

Hách Diêu Kỳ cùng Cao Nhất Công kinh hãi đến biến sắc, vội vàng suất lĩnh nhóm bốn vạn nhân mã gác đêm khẩn cấp tiến đến chi viện trước.

Không thể không nói, bọn họ có thể tìm cặp Thẩm Luyện ở Phách Châu đến không thể trở mình, cũng coi là tướng tài.

Tất cả hành động đều chú ý cẩn thận, mỗi ngày đều bố trí bốn vạn binh không cởi áo giáp, gối giáo luân phiên gác đêm chờ trời sáng, rất sợ nửa đêm xảy ra chuyện.

Nhưng không ngăn nổi chú cháu Tào thị đến quá nhanh nha.

Cái gì gọi là việc binh quý ở thần tốc, cái này gọi là việc binh quý ở thần tốc.

Hách Diêu Kỳ cùng Cao Nhất Công một bên dẫn binh chống cự, một bên thu lại binh lực, ý đồ ổn định trận cước rồi đánh ngược trở lại.

Nhưng vào thời khắc nguy hiểm mấu chốt này, Thẩm Luyện lại huy động toàn bộ lực lượng, dẫn theo ba vạn binh đột nhiên giết ra từ trong thành.

Giống như là một thanh kiếm sắc bén, mạnh mẽ đâm vào phía sau trái tim quân trận Đại Thuận.

Khá lắm ~

Chiến trận đến nước này, cho dù là chiến thần hạ phàm cũng không gánh nổi.

Bỏ quân trận sang một bên không nói đến, chỉ nói về ngoại kinh.

Bên phía Thẩm Luyện có Đồ Bách Thú, Ngụy Vũ, cộng thêm chú cháu Tào thị, chính là năm người.

Hách Diêu Kỳ cùng Cao Nhất Công chỉ có hai.

Năm đánh hai!

Thế là trong thời gian một canh giờ ngắn ngủi, hai mươi vạn đại quân chiến bại, thân chết thành núi, máu chảy trôi chảy.

Phó tướng Cao Nhất Công bị giết, chủ tướng Hách Diêu Kỳ trọng thương trốn chạy.

Hai mươi vạn đại quân hai chân khó địch nổi bốn vó, bị giết bốn vạn, bị bắt sáu vạn, những người còn lại thì chạy tán loạn.

Đây là một trận đại thắng đủ để thay đổi chiến cuộc.

Mà sự ảnh hưởng của nó đã được thể hiện rõ chỉ sau ba ngày ngắn ngủi.

Lấy Phách Châu làm tâm điểm, Thuận quân ở phủ Hà Gian, phủ Chân Định, phủ Đại Danh vừa nghe được tiếng gió liền trốn chạy, toàn bộ ba phủ được thu hồi.

Toàn bộ phía đông Thái Hành Sơn đã thu hồi được hơn nửa châu phủ.

Hai mươi vạn đại quân Lý Sấm bị mắc ở dưới thành Kinh thành kiên cố, tiến thoái lưỡng nan.

Trước mặt là tòa thành kiên cố rất khó đánh hạ, chỉ với thời gian nửa tháng, Đâu Lão Lục đã làm Kinh thành vững chắc tựa như thùng sắt, trung mộ mười ba vạn thanh niên trai tráng thủ thành.

Binh lực thủ thành vậy mà lại nhiều hơn một nửa quân ông ta.

Phía nam, là bốn vạn nhân mã của Thẩm Luyện cùng hai vạn kỵ binh của chú cháu Tào thị, binh lực tuy ít, nhưng cao thủ ngoại kinh lại nhiều đến năm tên.

Ngăn cách mình và Lý Qua, Điền Kiến Tú, Lưu Phương
Lượng suất lĩnh đại quân nam chinh.

Phía đông là mười lăm vạn đại quân theo Lưu Bưu trốn chạy,
chiếm giữ một vùng phía nam Thiên Tân Vệ, hiện tại không
phân được là địch hay ta.

Nói tóm lại chính là bốn chữ: Cục diện không ổn.

Đại Lê, lại được vực dậy rồi.

....

Nhưng vào lúc này, trong Kinh thành cũng không yên ổn.

Đậu Lão Lục đã chiếm giữ Kinh thành hơn một tháng, cục
diện dần dần vững chắc.

Mười mấy vạn thanh niên trai tráng leo lên thành coi giữ, công
tượng toàn thành tranh thủ thời gian chế tạo vũ khí thủ thành
ngày đêm không ngừng nghỉ.

Lúc Sấm quân bị trục xuất khỏi thành, một số lượng lớn vật tư
do Thuận quân cướp đoạt và vơ vét được đã trực tiếp bị vứt
bỏ, toàn bộ số ấy sau đó đã trở thành vốn liếng để Đậu Lão
Lục thủ thành.

Muốn người có người, muốn lương có lương.

Cục diện vừa vững chắc, một việc liên cần được giải quyết
càng sớm càng tốt.

Nước không thể một ngày không có quân, nhà không thể một
ngày không có chủ.

Kinh thành đã được giành lại đồng thời duy trì vững chắc, như
vậy việc lập “Tân quân” không thể trì hoãn thêm nữa.

Chuyện các Tín sử khắp nơi phái tới Kinh thành hỏi thăm
nhiều nhất, chính là lập quân.

Quan viên, thân sĩ may mắn còn sống sót trong thành cũng thi
nhau đứng thành hàng phát cờ cho hoàng tộc mình hợp ý hoặc
có lợi ích ràng buộc.

Sau khi Sùng Chính treo cổ tự sát, Thái tử không rõ tung tích.

Trước mắt các thân vương ở các địa phương bên ngoài không
có khả năng tiến vào Kinh thành, vậy nên cũng chỉ có thể lựa

chọn trữ quân từ các hoàng tộc trong Kinh thành.

Được ủng hộ cao nhất, chính là Huệ vương Chu Miểu và Thục vương Chu Trinh.

Một người là em họ Sùng Chính, một người là chú ruột Sùng Chính.

Huyết thống gần, tuổi tác cũng xấp xỉ, điều kiện kẻ tám lạng người nửa cân, chọn ai cũng được.

Về phần phẩm đức, dù sao thì ở trong miệng đám quan viên cùng thân sĩ ủng hộ, bọn họ đều là thánh chủ phục hưng Đại Lê tương lai.

Lúc vừa mới bắt đầu đám quan viên thân sĩ còn tranh luận, về sau càng tranh luận càng ác liệt, biến thành cãi nhau, thậm chí còn động chân động tay.

Song phương người tới ta đi, vừa thấy mặt chính là nước bọt bắn như đạn pháo, chương khí mù mịt.

Nhưng nhân vật mấu chốt là Đậu Lão Lục từ đầu đến cuối vẫn không tỏ bất cứ thái độ gì, trông thấy người của hai phái phun nước bọt lẫn nhau thì đều đi vòng tránh đi.

Ngày hôm nay, quan viên cùng thân sĩ hai phái lại ngăn chặn ở trước cổng phủ tướng quân tạm thời của Đậu Lão Lục, số người tụ tập đông đến hơn hai trăm người, tất cả chỉ vì một việc, chính là bức ép Đậu Lão Lục tỏ thái độ, ủng hộ ai làm Hoàng đế.

Đậu Lão Lục âm thầm kêu khổ trong lòng, cái chuyện nghiêng về ai lập thành trữ quân này, nghe thì vẻ vang nhưng thật ra lại có nguy hiểm cực lớn.

Nếu lập đúng, công cao chấn chủ.

Nếu lập sai, vậy cũng chớ bàn luận nữa.

Cho nên cái chuyện này, có thể tránh được thì hẳn sẽ tránh.

(Công cao chấn chủ: Lập công lao to lớn đến mức chủ quân cảm thấy bị lấn át, từ đó khiến chủ quân nghi kỵ.)

Nhưng mà cục diện trước mắt này, nếu hẳn còn lẩn tránh nữa, thì sẽ xem như đắc tội cả hai phe.

Tương lai người nào kế vị thì bản thân mình cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Đậu Lão Lục có ý định muốn hỏi thăm ý kiến Phi Ngư Vệ cùng với Ngụy Nguyên Cát, kết quả tên kia nhanh chóng chuồn mất dạng, còn e sợ hơn cả mình.

Sau khi hỏi qua hai lần, Ngụy Nguyên Cát liền dứt khoát không thèm xuất hiện nữa.

Ngay vào lúc Đậu Lão Lục bị bức ép đến không còn cách nào, chuẩn bị đánh vòng quay may mắn “Gà trống nhỏ điếm đến ai thì chọn người đó”.

Cách xa hơn trăm bước.

Tần Hà chép miệng nói với Hầu Tiểu Lục cùng nữ hài phía sau hắn ta: “Đi thôi, đến lượt nhóm các người vào cương vị rồi.”

Chương 542 – Thánh quân quy vị

Hầu Tiểu Lục há to miệng, muốn nói lại thôi.

“Tiến lên phía trước, đừng quay đầu lại.” Tần Hà tùy ý phát phát tay.

Hầu Tiểu Lục gật đầu, kéo tiểu nữ hài đi vào hẻm nhỏ trước mặt.

Hẻm nhỏ u ám nhiễm sương tuyết đầu xuân.

Lạnh băng, ướt át.

Đầu bên này nó gắn liền với tên ăn mày thấp kém nhất trên đường phố Kinh thành.

Còn đầu bên kia nó lại gắn liền với Đế vương quân lâm thiên hạ.

Con đường phía trước hỗn độn, Hầu Tiểu Lục bước đi không quay đầu.

Mới mười sáu tuổi đời nhưng hắn ta đã nếm hết tình người ấm lạnh, lòng người dễ đổi thay, cũng từng chứng kiến sự phồn

hoa và suy bại trong nhân thế.

Không còn non trẻ, trái tim đã tang thương.

Thân lâm vào tuyệt cảnh, lòng vẫn còn lương thiện.

Vừa đi, Hầu Tiểu Lục vừa nghe thân âm vang vang của Tần Hà vang lên bên tai.

“Lần này đi, cả đời này ngươi sẽ không còn đường quay đầu lại.”

“Đi ra khỏi hẻm nhỏ này, ngươi chính là người cô độc nhất thế gian này, ngươi không có tình thân, cũng không có bè bạn, mừng vui buồn giận của ngươi đều là chỗ dựa cho người khác leo lên.”

“Ngươi sẽ trải qua cả đời không thể lường được lòng người cùng nhân tính.”

“Từ giờ trở đi, ngươi khắc ghi quá khứ, nhưng ngươi lại quên hết tất cả mọi người, bao gồm cả tên của ngươi, ngươi sẽ không còn là chính ngươi, Hầu Tiểu Lục, đã chết đi như thế.”

“Niệm tình thân ngươi gánh vác chức trách lớn, ta truyền cho ngươi ba thuật một đồ.”

“Thuật thứ nhất là Đế vương tâm thuật, giúp ngươi chấp chưởng thiên hạ.”

“Thuật thứ hai là thuật giải độc, bảo đảm thâm cung ngươi chu toàn.”

“Thuật thứ ba là phương pháp dưỡng sinh, đảm bảo ngươi thọ phúc trăm năm.”

“Một đồ là bản đồ hàng hải.”

“Ngoài ra ta còn truyền cho ngươi một đạo chấp niệm, chấp niệm này là ‘Tâm niệm thâm tóm bảy châu, thôn tính ngũ hải’.”

“Có thể làm được đến mức độ nào đều xem tạo hóa của ngươi, ngươi tự giải quyết cho tốt.”

Vừa dứt lời, trong mắt Hầu Tiểu Lục cùng tiểu nữ hài chậm rãi dâng lên một đám sương mù, hai người ngẩn ra, đột nhiên cảm

thấy trong đầu nhiều thêm rất nhiều thứ tốt, nhưng hình như cũng mất đi nhiều thứ.

Theo bản năng, hai người quay đầu lại.

Chỉ thấy ở đầu ngõ phía sau, có một người mặc áo gai đang giậm chân, gắt gao ôm lấy lồng ngực mình, hơn nữa còn thấp giọng mắng cái gì đó.

Dừng một chút, tiểu nữ hài nói: “Thái tử điện hạ, người kia thật kỳ quái.”

“Hắn... Có vẻ là một tên ăn mày.” Thiếu niên lắc đầu, quay người lại, lôi kéo tiểu nữ hài đi ra ngõ nhỏ.

Cái quay người này, chính là cái quay người hoa lệ nhất trong lịch sử Đông thổ từ thời đại thần thoại đến nay.

.....

Vào thời khắc hơn hai trăm quan văn thân sĩ trông thấy thiếu niên và thiếu nữ đi tới, tất cả đều tròn tròn mắt, thực sự không dám tin vào mắt mình.

“Vi thần Lưu Văn Trung, bái kiến Thái tử điện hạ!” Có quan viên tuổi trẻ nhận biết Thái tử tức thì vui mừng khôn xiết, ngay lập tức quỳ xuống đất dập đầu.

“Thái tử điện hạ, là Thái tử điện hạ!”

“Vi thần Triệu Hưng Huy, bái kiến Thái tử điện hạ!”

“Thảo dân Cổ Vân, bái kiến Thái tử điện hạ!”

“Mặt tướng Đâu Lão Lục, bái kiến Thái tử điện hạ!”

“...”

Quan văn thân sĩ sau khi phản ứng lại, cũng vội vàng thi nhau quỳ xuống đất như là sóng lúa đổ rạp.

Lúc này đã không còn ai để ý tới Huệ vương cùng Thục vương tranh vị nữa.

Thái tử Chu Từ, tiền Đế đích thân xác lập, vừa là đích tử, cũng vừa là trưởng tử, có nhiều danh hiên trử trong triều, là lựa chọn cho vị trí quân vương không có bất kỳ vấn đề gì phải tranh cãi.

Dám có nửa câu úp mở phê bình, chính là loạn thần tặc tử, người người có thể tru diệt.

Chính quân vừa ra, Huệ vương và Thục vương liền thành ché cười.

Hai ngày sau, Hoàng Cực Điện.

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

“Ngô hoàng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!”

Hai ban văn võ quỳ xuống đất dập đầu, cửu hô vạn tuế, âm thanh chấn động trời cao.

Cũng vào thời khắc này.

Kim long khí vận co đầu rút cổ trong một góc hoàng cung đã suy yếu đến mức sắp tan vỡ, toàn thân rực rỡ tỏa sáng.

Những nơi tia sáng đi qua, từng mảnh lân giáp đều ngưng lại thành chân thực, chiếu rọi lên gạch ngói khắp hoàng cung.

“Rống ~”

Nó ngửa mặt lên trời gào thét, duỗi ra hết mức, thần quang vạn trượng.

Còn có mây lành từ trên trời giáng xuống, vờn quanh thân nó.

Cùng lúc này, mảng xà đen khí vận co cụm trong một góc uể oải suy yếu dưới thần quang chiếu rọi cũng từng khúc hóa thành tro tàn, biến mất không còn gì nữa.

Long ngâm cuộn cuộn khuếch tán ra như sóng triều, quét sạch trời nam đất bắc.

Thánh quân quy vị, long khí hùng dũng menh mông.

Đại doanh Thuận quân ngoài thành.

Không có dấu hiệu nào báo trước, Lý Sấm thành linh phun ra một ngụm máu tươi, ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Một góc xó xỉnh trong thành, âm trạch quỷ quật.

Vô số yêu ma quỷ quái đang ần núp tranh nhau chạy thoát thân, kẻ yếu hóa thành sương khói ngay tại chỗ, cường giả chật vật trốn chạy.

Lò hỏa táng thành đông.

Tần Hà nhìn xuyên qua khe hở giữa các ngón tay, nhắm mắt, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười hài lòng: “Chư quân, lại nghe long ngâm.”

Rừng trúc ngoại ô.

Vương Bán Hạt bùng mắt lẫn lộn dưới đất, gào khóc nói: “Mù rồi mù rồi, hiện tại mù thật rồi ~”

Chương 543 – Không có việc gì cả người nhẹ nhàng

“Gia, tâm trạng ngài không tệ nha.”

Bên trong phòng thiêu thi, Vương Thiết Trụ châm cho Tần Hà một ly rượu, cười hỏi.

Thời gian trước Vương Thiết Trụ phát hiện, giữa hai đầu lông mày Tần Hà vẫn luôn có một tia ưu sầu, dường như là có chuyện gì dẫn đến không thể đưa ra quyết định, đây gần như là cảm xúc nó chưa từng thấy trên mặt Tần Hà.

Nó từng nói xa nói gần hỏi thăm vài lần, nhưng Tần Hà không nói gì, hơn nữa còn ra ngoài thường xuyên, vừa biến mất chính là rất lâu.

Hôm qua Lamborgh mới từ huyện Phòng trở về, liền bị Tần Hà phái đi ra ngoài, nhiệm vụ là chở một đôi vợ chồng trẻ đi đến đất Lỗ, đi nhanh về nhanh.

Việc này làm cho Vương Thiết Trụ càng giống như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc.

Mãi cho đến vừa rồi, Tần Hà lấy tay che mắt nhìn về phía Hoàng cung, nhìn nhìn, tâm trạng đột nhiên trở nên tốt lên.

Trở vào phòng còn lấy ra đồ nhắm rượu, bảo mình cùng hân uống một chút.

“Không có gì, chỉ là nhớ tới một chuyện vui vẻ.” Tần Hà cười cười, một hơi uống cạn rượu mơ trong ly.

“Chuyện gì vậy?” Vương Thiết Trụ cực kỳ tò mò.

“Chính là rượu mơ này, không còn phải lo uống hết không còn được uống nữa rồi.” Tần Hà bưng ly rượu lên, một lần nữa uống cạn ly rượu Vương Thiết Trụ vừa mới rót đầy, khen: “Rượu ngon, rượu ngon.”

Nhưng mà Vương Thiết Trụ nghe xong lại càng chẳng hiểu ra sao.

Rượu này, có gì mà vui vẻ đến vậy?

Bình thường mà.

So với mấy trăm vò rượu ngon mỹ tửu mà Thẩm Luyện đặc biệt sưu tầm, khiến cho Lý Sấm mỗi ngày đều uống đến không tìm thấy phương hướng kia, cái rượu mơ này, còn kém xa.

“Tiểu Điêu đâu?” Dừng một lát, Tần Hà hỏi.

“A, nó... Nó vẫn đang ở trong sông.” Vương Thiết Trụ hơi sững sốt một chút, vội vàng trả lời.

“Bảo nó bắt cá đi, trưa nay ăn cá hấp ớt băm, cay đặc biệt.” Tần Hà phân phó.

Tâm trạng của Tần Hà tất nhiên là cực kỳ tốt.

Trò xiếc lấy báo đổi Thái tử, rốt cuộc có được hay không thì thực ra trước đó Tần Hà cũng không nắm chắc bao nhiêu.

Hắn chỉ xác định được một điều, đó là khí số Đại Lê thực sự đã hết.

Nếu không đổi người ngồi lên long ỷ, có trợ giúp thế nào cũng không dậy nổi.

Nhưng điều thực sự thúc đẩy Tần Hà làm ra hành động này, vẫn là Hầu Tiểu Lục người này.

Hầu Tiểu Lục là tín đồ cầu nguyện đầu tiên trong miếu Thanh Ngưu tiên nhân Kinh thành, vào đêm mà miếu vừa mới khai trương kia, Hầu Tiểu Lục đã ước nguyện muốn làm Hoàng đế.

Chuyện này vào lúc đó chỉ bị xem là mộng tưởng hảo huyền của một thiếu niên lòng tham không đáy.

Nhưng từ hiện tại đến xem, đó lại giống như là từ nơi sâu xa tự có thiên ý.

Nhìn lại vương triều đời đời, Đông thổ, còn thiếu một vị Hoàng đế ăn mày.

Mà tất cả sự trùng hợp này đều tập trung ở trên người tên ăn mày Hầu Tiểu Lục này.

Là bắt đầu một cái chén, kết cục một sợi thừng?

Hay là kết cục một sợi thừng, bắt đầu một cái chén?

Không ai nói rõ được.

Đổi thành một người khác lên ngôi có được hay không Tần Hà không rõ, nhưng khi kim long khí vận đại phóng thần quang, Tần Hà liền hiểu rõ, Hầu Tiểu Lục, làm được.

Có lẽ là thiên ý, có lẽ là do thứ khác.

Nhưng những điều này đối với Tần Hà mà nói, đều không quan trọng.

Xuân có trăm hoa, thu có trăng; hạ có gió mát, đông có tuyết.

Nếu không có việc không đâu phải lo lắng bận tâm, thì chính là nhân gian mùa tốt lành.

Lo xong việc không liên quan tới mình, về sau cục diện rối rắm của vương triều này liền không cần mình phải bắt chớ đi cày, xen vào việc của người khác nữa.

Không có việc gì cả người nhẹ nhàng, tâm trạng Tần Hà tất nhiên là vui vẻ.

“Tốt quá tốt quá, nếu như... Có thêm chút thịt bò cùng đậu phụ khô thì càng tốt hơn.” Vương Thiết Trụ xoa xoa tay phụ họa.

Kinh thành bị vây hãm, toàn bộ dân chúng tràn vào trong nội thành, ngoại trừ lò hỏa táng thành đông cùng vài người sa cơ thất thế ở ngoại thành, bến tàu đã trở nên cực kỳ vắng vẻ.

Không mua được là một mặt, ra ngoài cũng trở thành một vấn đề lớn.

Lúc này lò hỏa táng thành đông đã không phải là lò hỏa táng thành đông của Đại Lê, mà là lò hỏa táng thành đông của Đại Thuận.

Không có cách, ai bảo lò hỏa táng nằm ở ngoài thành chứ.

Chẳng qua trước kia là thể nào, hiện tại vẫn là thể đó, chỉ là người phân công thi thể đã từ Binh mã ti thành đông biên thành quân doanh Đại Thuận.

Còn những thứ khác, vẫn chiếu theo lệ cũ.

Quân Đại Thuận đi đến đâu cướp bóc đến đó, nhưng bọn họ có cướp đoạt như thế nào cũng không có hứng thú gì với một nơi vừa xúi quẩy vừa lụi bại như lò hỏa táng.

Điều bất tiện duy nhất là không thể tùy ý đi ra ngoài, ít nhất thì không thể nghênh ngang đi ra ngoài.

Thời gian qua có thể nói là đã khiến Vương Thiết Trụ nén nhịn gần chết, miệng đã nhạt đến mức cảm nhận được vị giác của loài chim.

“Thịt bò sẽ có, đậu phụ khô cũng sẽ có, mấy ngày nữa thôi.”
Tần Hà cười cười.

“Gia, cái Đại Thuận này, thật sự sắp xong rồi?” Ánh mắt Vương Thiết Trụ sáng lên, cảm thấy hứng thú, hỏi.

Vương Thiết Trụ không thể nắm rõ chi tiết, nhưng nó có thể nhìn ra khuynh hướng của Tần Hà.

Khuynh hướng của Lục địa thần tiên đủ để quyết định rất nhiều chuyện.

“Không kém bao nhiêu đâu, nhẫn nại một chút.” Tần Hà gạt đầu, dừng một chút, hẩn nhìn về phía Vương Thiết Trụ, nghiêm mặt hỏi: “Người ăn hết nhân sâm chưa?”

“À... Cái này...”

Vương Thiết Trụ chớp chớp mắt, thực ra nó đã ăn hết nhân sâm từ lâu rồi, nhưng nó không dám nói cho Tần Hà biết.

Nguyên nhân ấy à, chính là cái tên vương bát đản Từ Trường Thọ kia, vậy mà lại nói là nhân sâm hàm vương bát có thể trị bệnh về đầu óc.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất nha.

Biết đâu được, đúng không?

“Có cần suy nghĩ lâu như vậy không?” Tần Hà lườm nó một cái.

Chút cong cong quần quần kia, nhìn qua đã biết là nó đang do dự điều gì.

“Đã ăn hết rồi.”

Vương Thiết Trụ rút cổ, thành thật trả lời.

“Được rồi, khi nào Thuận quân rút lui, chúng ta liền đi ra ngoài một chuyến.” Tàn Hà nói.

“Đi đâu?” Vương Thiết Trụ giật mình sững sốt.

“Thời gian trước không phải là có rất nhiều yêu ma quỷ quái cùng đám bê quắt động phủ Long Cung không chào hỏi tiếng nào đã giết tới Kinh thành sao, đến rồi mà không trả lễ thì không hay.”

“Gia, ngài muốn đại khai sát giới?” Vương Thiết Trụ giật mình hỏi lại.

Tàn Hà lắc đầu, nhếch miệng nở nụ cười: “Cũng không nghiêm trọng như vậy, chính là đến nhà bọn chúng ăn một bữa mà thôi.”

Chương 544 – Kế phản gián

Dự cảm của Tàn Hà là chính xác.

Năm ngày, chỉ vùn vùn năm ngày, Tân hoàng vừa mới kế vị đã khiến cho Lý Sấm cảm nhận được sự bất lực sâu đậm.

Hơn nữa còn là dưới tình huống không hao tổn một binh một tốt nào.

Chính là bắt đầu bắt tay từ năm vạn nhân mã đi theo Lưu Bưu phản bội Thuận quân chạy trốn, sau đó lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, lại chiếm cứ ở Thiên Tân Vệ kia.

Nguyên bản Lý Sấm cso đến gần sáu mươi vạn binh mã ở phụ cận kinh kỳ, có thể xưng là trùng trùng điệp điệp, không ai bì nổi.

Nhưng mà Lưu Tông Mẫn vừa chết, liền đưa tới sự kiện Lưu Bưu dẫn đầu mười lăm vạn đại quân thiện chiến phản bội chạy trốn.

Rồi sau đó Lý Sấm lại bị chú cháu Tào thị gài bẫy, diệt hai mươi vạn binh mã vây thành Phách Châu.

Lăn qua lăn lại như vậy, đến hiện tại trong tay Lý Sấm cũng chỉ còn hai mươi vạn quân.

Cục diện càng lúc càng khó coi, ba hướng đông nam bắc là địch, hoặc là không phân được là địch hay ta.

Trước mắt thì chính là một tòa thành trì kiên cố với mười mấy vạn người liều chết thủ thành, hơn nữa Thái tử tiền triều còn lên ngôi thành đế trong thành.

Lúc này đừng nói đến tấn công, ngay cả tự vệ cũng sắp trở thành vấn đề.

Mà lúc này, chuyện chó cắn áo rách lại xảy ra.

Mật thám nằm vùng trong quân đội Lưu Bưu truyền về một tin tức.

Tiểu Hoàng đế lông tóc còn chưa mọc đủ vừa mới đăng cơ có mấy ngày, lại phái ra một đội thái giám âm thầm tiến đến quân doanh Lưu Bưu, phong Lưu Bưu là Tổng binh Thiểm Cam, gia phong Hữu đô đốc, quan cư nhất phẩm, mà tướng lĩnh dưới trướng Lưu Bưu cũng đều có phong thưởng.

Vấn đề mấu chốt không phải là tiểu hoàng đế phong chức quan gì cho Lưu Bưu, mà là đám người Lưu Bưu đã tiếp nhận thánh chỉ, còn đội thái giám kia thì bình yên rời đi quân doanh, trở lại Kinh thành.

Khá lắm.

Chuyện này đối với Lý Sấm tới nói, chính là tình huống đáng sợ nhất đã xảy ra.

Lưu Bưu hàng Lê, mười lăm vạn đại quân thay đổi chỗ đứng!!

Tình thế lập tức trở nên tràn ngập nguy cơ, quả thực tệ hại đến mức tận cùng.

Lý Sấm không thể ngồi yên được nữa, cộng thêm lại có Tổng Hiến Sách ở một bên không ngừng nói bóng nói gió, thế là trong đêm cùng ngày Lý Sấm đã cấp tốc vội vàng lệnh toàn quân nhổ trại tiến về phía tây.

Trực tiếp bỏ chạy.

Nếu còn không đi, kinh kỳ sẽ trở thành thùng sắt.

Ba hướng đông bắc nam đều là địch nhân, phương hướng có thể rút lui chỉ còn lại phía tây, mà phía tây bị dãy Thái Hành Sơn ngăn trở, muốn rút qua con đường Tấn Thiêm, tất phải qua Cư Dong Quan.

Mà chết ở chỗ, tướng lĩnh quan này là tướng lĩnh Lê triều đầu hàng.

Nếu như tin tức truyền đến Cư Dong Quan, tướng lĩnh Lê triều đã đầu hàng lại làm phản thì mình thật sự sẽ thành cá trong chậu.

Lý Sấm không thể không gấp rút.

Lưu được núi xanh lo gì không có củi đốt.

Lý Sấm đã từng gặp qua vô số sóng to gió lớn, bao nhiêu lần bị đánh đến gần như là một thân chạy trốn, kết quả thì sao.

Bất kể thất bại thảm trọng đến cỡ nào, Lý Sấm đều có thể đông sơn tái khởi.

Mà bây giờ trên tay ông ta còn có đến hai mươi vạn binh mã.

Đại quân nam chinh phía nam cũng có hơn hai mươi vạn, còn có nửa giang sơn Đông thổ.

Ai thắng ai thua vẫn chưa thể biết được.

Thế là ôm suy tính như vậy trong lòng, Lý Sấm chỉ dùng thời gian hai ngày để vượt qua Cư Dong quan, quay trở lại vùng đất Tấn Thiêm, nơi mà ông ta đã phát lên.

.....

Tầm mắt trở lại bên phía Lưu Bưu.

Thật ra thì Lưu Bưu còn không rõ chuyện gì xảy ra, mới sáng sớm vừa mới chui ra khỏi ổ mỹ nhân, liền có tiểu tướng thủ hạ báo cáo rằng bắt được một đám thái giám, còn nói đó là sứ giả do Đại Lê phái tới.

Lưu Bưu chạy tới xem xét, thật sự đúng là một đám thái giám, không chỉ có người tới, còn mang theo một phong thánh chỉ, trực tiếp phong hấn làm Tổng binh, chẳng thềm để ý Lưu Bưu hấn có đồng ý hay không.

Lúc đó thiếu chút nữa Lưu Bưu đã nổi đóa.

Nói đến, các người chiêu hàng cũng không làm ra màn dạo đầu, thông thông chút gió, liếc mắt ra hiệu gì đó trước được à.

Còn không biết người là ai, người vừa đến liền lên?

Cũng quá thô bạo đi?

Lúc đó Lưu Bưu muốn phản kháng, ta không cần mặt mũi sao, vừa đến liền lên?

Nhưng nghĩ tới tình cảnh của mình, hấn lại do dự.

Bên phía Lý Sâm là tuyệt đối sẽ không tiếp nhận mình, phía bắc là biên quân Đại Lê, phía nam là Thâm Luyện, phía đông là biển rộng mênh mông.

Một câu, tiến cũng khó, lui cũng khó, ngồi không thì miệng ăn núi lở.

Hấn không thể ra quyết định, thế là bèn nhận lấy thánh chỉ, mang đi thảo luận cùng tướng lĩnh thủ hạ.

Kết quả vừa thảo luận, thiếu chút nữa đã đánh nhau.

Ý kiến giữa các tướng lĩnh khác biệt cực lớn, có người cho rằng đây là cơ hội, có thể lợi dụng.

Có người thì cho rằng đây là một cái bẫy, phe mình và Đại Lê có huyết hải thâm thù, bọn họ chính là một trong những phe nhân mã dẫn đầu tiến đánh vào hoàng cung bức tử Sùng Chính.

Đại Lê chiêu hàng chẳng có thành ý gì, tương lai chắc chắn bọn họ sẽ bị thanh toán.

Kết quả, vào lúc bọn họ đang thảo luận kịch liệt thì đám thái giám kia lại chạy mất.

Mới đầu bọn họ còn cho rằng là đám thái giám kia nhát gan sợ hãi, chế giễu đám thái giám kia là kẻ hoạn không có trứng, cũng không suy nghĩ gì nhiều.

Nhưng đến hai ngày sau, tin tức chấn động khiến bọn họ phải há hốc mồm đã truyền tới.

Thuận Đế vậy mà lại dẫn quân rút khỏi kinh kỳ ngay trong đêm.

Hơn nữa Thuận Đế không chỉ lui binh, còn phái người đưa đến một phong thư, giận dữ mắng mỏ mười tám đời tổ tông bọn họ: “Đám loạn thần tặc tử các ngươi, thà đầu vào Đại Lê chứ không chịu đầu trẫm, đúng là đám bại hoại của nghĩa quân, trẫm về đến Thiểm Cam, nhất định đào mộ tổ các ngươi lên.”

Đám người Lưu Bưu xem xét, lúc này mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Đại sự không ổn, trùng kế rồi.

Kế ly gián!!

Khi đội thái giám kia cầm thánh chỉ vào quân doanh mình lại toàn thân trở ra, thì chuyện đầu hàng hay không đầu hàng, hoàn toàn chính là bùn vàng rơi ngay đống quần, không phải phân cũng là phân.

Khá lắm.

Thuận Đế lần này rút quân, mình xong đời rồi.

Bên cạnh đã mất đi cánh bên bảo vệ an toàn.

Bốn phương tám hướng đều là Lê quân, tất cả thành trì trước kia đầu hàng Đại Thuận cũng đã quay đầu bỏ chạy khỏi hàng ngũ, quan ải duy nhất để lui về Tấn Thiểm hiện tại cũng nằm ở trong tay Thuận quân.

Thuận Đế cho mình qua đó thì chính là gặp quỷ.

Thế là cục diện liên biến thành, hoặc là đầu hàng Đại Lê, hoặc là liều mạng một lần giết ra khỏi trùng vây, hoặc là ra khơi cho cá ăn.

Lưu Bưu do dự mấy ngày, cắn răng.

Đầu hàng!

Chương 545 – Tế lễ thần sông

Tháng hai đầu xuân, thời tiết vẫn còn lạnh.

Thiên hạ vẫn hỗn loạn bấp bênh, nhưng bất kể là rối ren hay thái bình, dân chúng vẫn phải tiếp tục cuộc sống của mình.

Dường như là do Hoàng đế đã đổi người, lại cũng có vẻ như là do vòng xoay hạn úng đã đổi dời, miền bắc năm nay vừa vào xuân đã mưa dầm liên miên, không còn khô hạn như năm trước.

Dưới mưa dầm tưới nhuận, cỏ dại đầu xuân thi nhau trở ra chồi non, trên đỉnh núi trong rừng, còn có đào mạn nở rộ nhành hoa.

Thiên tai đã biến mất, nhưng những tai họa do con người, yêu ma gây ra vẫn còn đang hoành hành.

Bờ nam Vị Hà, Vũ Thành.

Đây là một thành đất có địa thế trống trải có hai mặt nước bao quanh.

Hơn ngàn người nâng lên tam sinh, công phẩm tuần hành dọc theo bờ sông, thổi sáo đánh trống.

Cảnh tượng này vốn nên là cực kỳ náo nhiệt vui vẻ, nhưng hơn ngàn người này lại là quần áo rách nát tả tơi, không khí âm u trầm lắng, ngay cả những đứa bé đi theo cũng giữ im lặng, trên khuôn mặt gầy gò vàng nhợt lộ ra vẻ sợ sệt e ngại.

Tất cả mọi người mang vẻ mặt không cảm xúc đi theo sau đội ngũ tiến lên phía trước.

Phía trước đội ngũ nâng ba cái kiệu, đi đầu là một thầy pháp đầu đội mũ lông vũ, toàn thân treo đủ loại khí vật leng keng loảng xoảng, trên mặt ông ta bôi đen bôi đỏ, cả người trông cực kỳ quái dị.

Kiệu thứ hai là một quan viên mặc áo bào xanh bỏ tử.

Trên kiệu thứ ba là một tên viên ngoại cổ đeo phật châu, ngón cái đeo một chiếc nhẫn ban chỉ lớn màu xanh.

Đằng sau chính là dàn nhạc thổi sáo đánh trống cùng công phẩm tam sinh.

Trong công phẩm, ngoại trừ tam sinh là bò, heo, dê, thì còn có hai thiếu nữ đang độ tuổi xuân, hai thiếu nữ bị trói thành hình chữ đại (大) trên xe ngựa, bịt miệng, ở chính giữa công phẩm tam sinh.

Đây... Chính là tế lễ thần sông mỗi năm một lần của Vũ thành.

Địa thế Vũ thành vừa trống trải vừa thấp, kỳ nhất chính là lũ lụt.

Chừng mười năm trước, vùng nước xung quanh Vũ thành trở nên cực kỳ không yên, mực nước trên sông thường xuyên tăng giảm đột ngột, thậm chí còn từng xảy ra vài lần vỡ đê, làm cho Vũ thành trở thành một vùng nước mênh mông, bách tính bị thiệt hại nặng nề.

Song thời điểm xảy ra lũ lụt, lại không phải vào mùa hạ thu mưa như thác đổ, mà là lũ đầu xuân khi hoa đào nở.

Cái gọi là lũ đầu xuân, là chỉ thời tiết đầu xuân nhiệt độ bắt đầu ấm lên, băng tuyết bị dồn lại qua cả một mùa đông bắt đầu tan thành nước, dẫn tới mực nước dâng lên.

Nếu bàn ra tới thì thể nước của lũ đầu xuân không mãnh liệt và nhanh chóng như lũ lụt vào mùa hạ và mùa thu.

Có ngư dân đã từng nhìn thấy một con cóc yêu khổng lồ dưới sông, đầu to ỉn hai cái, sau đó liền vỡ đê.

Lại từ đó về sau, người tận mắt nhìn thấy cóc yêu càng ngày càng nhiều, càng ngày càng sống động.

Bách tính Vũ thành không chịu nổi nó làm hại, thế là bèn mời thầy pháp hàng yêu.

Thầy pháp dựng đàn làm phép, còn nhảy xuống nước chiến đấu với cóc yêu, nhưng lại bị thất bại thảm hại mà quay về, cũng mang về ba điều kiện của cóc yêu.

Một, lập miếu cho nó, tôn nó làm thần sông. Hai, hàng năm phải cống lên năm vạn lượng bạc. Ba, hàng năm cúng tế vào thời điểm đầu xuân, cống lên hai thiếu nữ.

Ban đầu bách tính cũng không bằng lòng chấp thuận, nhưng không chịu nổi cóc yêu nhiều lần ỉn phá đê, dưới sự khuyên bảo của đám thân hào nông thôn, cuối cùng bọn họ đã đồng ý với điều kiện của cóc yêu.

Nhắc tới cũng thật thần kỳ, bắt đầu từ năm đầu tiên lập miếu và xác định thời gian cúng phụng, Vũ thành không còn chuyện vỡ đê vào đầu xuân, lũ lụt tràn ngập nữa.

Thế là, Vũ thành liền có tế lễ thần sông mỗi năm một lần vào đầu xuân, khấn cầu thần sông không giáng tai họa xuống Vũ thành.

Không qua bao lâu, đội ngũ cúng tế đã đến khúc quanh nước chảy ngược dòng lớn nhất ở phụ cận Vũ thành.

Nơi đây mặt sông rộng lớn, dòng nước chảy xiết nhất, là địa điểm xác định mà Vũ thành tế lễ thần sông hàng năm.

Thầy pháp đứng dậy, bố trí đàn tế làm phép, sau một hồi niệm chú văn không ai nghe hiểu, ông ta cao giọng sang sảng hô:

“Ngàn bách tính Vũ thành, cống thần sông tam sinh, thần bồng, sông nữ, khấn cầu thần sông bảo vệ dân chúng bình an, tiêu trừ thủy họa.”

“Một tế bái, cung tam sinh.”

Vừa dứt lời, toàn bộ bách tính nhao nhao quỳ xuống đất, đệ tử dưới trưởng thầy pháp cũng theo lời mà lần lượt ném tam sinh xuống nước.

“Hai tế bái, cung thần bồng.”

Thầy pháp lại lệnh, bách tính lại quỳ, vàng bạc thành rương cũng bị ném vào trong làn nước.

“Ừ ừ ừ ~”

Nước sông chảy xiết phát ra tiếng rít, bất kể là ném cái gì xuống nước đều cũng sẽ bị nuốt trọn trong nháy mắt, ngay cả một chiếc lông vũ cũng không thể nổi lên.

Hai nữ tử thấy vậy, trên mặt hoảng sợ muôn dạng, nghẹn ngào khóc thút thít, bởi vì miệng đã bị bịt kín nên không có cách nào phát ra tiếng.

Cung phụng thần sông, nữ tử vừa độ tuổi trước khi được thầy pháp tuyển chọn thì sẽ không được kết hôn.

Người được tuyển chọn chính là sông nữ, sẽ bị ném vào trong sông giống như các cống phẩm tam sinh khác, cống cho thần sông.

Nữ tử khóc lóc nghẹn ngào cũng không dẫn động lên bất kỳ sự thương hại nào, cúng tế không có gì cản trở vẫn đang được tiếp tục.

Cúng tế mười năm, hương dân đã sớm chết lặng.

Nữ tử bị tuyển chọn chính là số mệnh đã an bài, sau khi cúng tế thần sông, những nữ tử ấy rồi sẽ giống như chưa từng tồn tại trên đời này, nhanh chóng bị lãng quên không còn ai nhắc tới.

Năm vạn lượng thần bổng chia ra, mỗi hộ hai lượng bạc, gia đình nữ tử bị tuyển chọn thì chỉ được miễn góp bạc.

Mười năm qua, cuộc sống bách tính Vũ thành càng lúc càng khó khăn, không ít người phá sản phải đi lưu vong, nhưng mà số thần bổng cho thần sông cũng không ít đi chút nào, dần dần từ ban đầu là một lượng bạc mỗi hộ đã biến thành hai lượng.

Bách tính khó khăn đói khổ đến không thể tả, nhưng... Không ai dám phản kháng.

Thầy pháp, viên ngoại, quan viên phân biệt đại diện cho thần sông, thân hào nông thôn, cùng quan phủ.

Người phản kháng, nhẹ thì bị tăng bạc đóng góp, nặng thì bị gán tội khinh nhờn thần sông, ném xuống sông dìm chết.

“Ba tể bái, công sông nữ.”

Thầy pháp hô to, đệ tử dưới trướng xe nhẹ đường quen, hai ba người nâng sông nữ lên, chuẩn bị ném xuống nước.

“Khoan đã!”

Đúng lúc này, một tiếng hô to từ phía sau truyền đến.

Mọi người nhao nhao quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy phía sau đội ngũ, chẳng biết từ lúc nào đã có thêm hai người.

Một là thanh niên cười bò vàng, eo lưng thẳng tắp.

Một là thiếu niên lưng gù cười lừa.

Người lên tiếng, chính là thiếu niên cười lừa.

Chương 546 – Lộ Nhân Giáp

“Các ngươi là ai?”

Thầy pháp tế sông cùng viên ngoại, quan huyện trao đổi một ánh mắt, nhúu mày hỏi.

“Ta là.... Lộ Nhân Giáp.” Vương Thiết Trụ đảo tròn mắt một vòng, nhếch miệng cười nói, trong lòng không khỏi âm thầm sáng khoái một hồi.

Cái cảm giác sử dụng tên giả, quả thực là rất tốt.

Chẳng trách gia lại nghiện như vậy.

“Lộ Nhân Giáp?”

Thầy pháp hơi híp mắt, cái tên này vừa nghe đã biết là giả.

Kẻ đến không thiện.

“Còn ngươi là ai?” Thầy pháp nhìn sang Tần Hà.

Tần Hà ngẩng đầu liếc nhìn ông ta một cái, thong thả phun vỏ hạt dưa trong miệng ra, nói: “Tên ta là Lộ Nhân Ất.”

(Lộ Nhân Ất, Lộ Nhân Giáp: người qua đường A, người qua đường B)

Tần Hà vốn định sử dụng nick phụ hay dùng.

Nhưng nghĩ lại, bọn họ không xứng.

Nick phụ ngự dụng của Thanh Ngưu Đại Tiên, không phải kẻ nào cũng có tư cách nghe được.

“Các ngươi muốn kiếm chuyện?”

Lời này vừa ra, trong mắt thầy pháp liền lập tức bắn ra một tia âm lãnh.

Viên ngoại cùng quan viên liếc nhìn nhau một cái, sắc mặt cũng trở nên khó coi.

Tế lễ thần sông là bàn cờ mà bọn họ tỉ mỉ chế tạo ra, không thể để cho bất cứ kẻ nào mạo phạm.

Đệ tử dưới trướng thầy pháp nghe vậy liền đồng loạt tiến lên phía trước mấy bước, chuẩn bị động thủ với hai người.

Nhưng mà Vương Thiết Trụ nghe thầy pháp nói xong, lại không chỉ không có vẻ gì là căng thẳng lo lắng, trái lại còn cười lừa xuyên qua đám người. đi đến bờ sông.

Lamborgh thấy thế, phì mũi một hơi rồi cũng chở Tần Hà đi đến.

Thầy pháp thấy hai người bình tĩnh như thường thì thay đổi sắc mặt, vội vàng đưa mắt ra hiệu cho đệ tử dưới trướng.

Đám đệ tử tất nhiên sẽ không nói nhiều lời, trực tiếp vây hai người lại.

“Đừng kích động, ta chỉ đến thăm bạn cũ một chút mà thôi.” Vương Thiết Trụ kéo con lừa nhỏ đứng yên,

“Bạn cũ?” Lúc này viên ngoại mở miệng, nghi ngờ hỏi.

“Chính là cái con cóc yêu mà các người té bái kia.” Vương Thiết Trụ cười cười, sau đó lộ ra vẻ mặt tràn đầy khó hiểu hỏi: “Đúng rồi, tại sao các người lại ném mấy thứ vô dụng này xuống sông vậy?”

“Cóc?” Thầy pháp nghe vậy thì lập tức nổi giận quát: “Im miệng, người dám ô nhục thần sông chi danh, chúng ta đây là đang cúng tế thần sông, khấn cầu một năm bình an.”

“Cúng tế?” Vương Thiết Trụ hí mắt, nói: “Người ném tam sinh thì cũng thôi đi, ném cả vàng bạc làm gì, lại còn ném nữ tử nữa chứ?”

“Đây là công phẩm của thần sông, người biết cái gì?” Viên ngoại quát khê.

“Công phẩm?” Vương Thiết Trụ cười cười, châm chọc nói: “Dưới nước đục ngầu, vàng bạc có khác gì sỏi đá đâu, cóc yêu lấy tiền tài nhân gian làm gì? Còn có hai nữ tử này, ném xuống nước liền chết ngay lập tức, đưa cho cóc yêu có tác dụng gì?”

“Thần sông thần thông quảng đại, tự có động phủ thần tiên làm nơi sử dụng, há là các người có thể tưởng tượng được.” Thầy pháp phản biện.

“Vị bạn cũ kia của ta sống trong hang bùn, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, thời tiết này nó còn đang ngủ đông, các người bày ra những việc này chỉ là uổng công, ta thấy các người té lễ thần sông là giả, vợ vét của cải mới là thật.” Vương Thiết Trụ không khách khí nữa, trực tiếp đâm thủng ông ta.

“Xoạt...”

Lời này vừa ra, quần chúng bách tính liền xì xầm nhốn nháo.

Rất nhiều người bắt đầu châu đầu ghé tai, thì thầm bàn tán.

Về mặt thầy pháp, viên ngoại, quan huyện lập tức biến thành cực kỳ khó coi.

“Nhóc con miệng còn hôi sữa, đừng có nói bậy!”

Tên quan viên kia đến lúc này cuối cùng cũng đã mở miệng, nói: “Thần sông nơi đây chính là được triều đình sắc lệnh gia phong, há lại có thể để người ở nơi này đổi trắng thay đen, còn không lùi xuống, bản quan trị người tội chết.”

“Vậy người gọi thần sông ra cho mọi người thấy đi.” Lúc này, Tần Hà nhảm chán lên tiếng nói.

Vương Thiết Trụ gật đầu phụ họa” Không sai, nếu các người gọi không ra, vậy thì các người chính là lừa đảo...”

“Hung hăng càn quấy...”

Thầy pháp hoàn toàn nổi giận, chỉ vào Vương Thiết Trụ cùng Tần Hà nói: “Thần sông chính là thần linh hạ giới, chương quản một phương, há lại có thể gọi liền đến, vậy liền đi? Ta thấy các người chính là muốn...”

Nhưng mà ông ta còn chưa nói hết câu đã bị Vương Thiết Trụ làm nghẹn lại trong nháy mắt như bị kẹp cổ.

Vương Thiết Trụ thông thả nhẹ nhàng phun ra ba chữ: “Ta có thể ~”

Ta có thể!

Một câu ngắn gọn nhưng lại có sức mạnh đến cỡ nào.

Cúng tế mười năm, bách tính Vũ thành càng ngày càng nghèo, người không gánh nổi đóng góp cũng chỉ có thể bán đồng ruộng lấy tiền.

Vũ thành hiện tại, tuyệt đại đa số đất đai đều tập trung trong tay viên ngoại.

Nếu nói là không có tiếng kêu than thì đó là không có khả năng.

Ba chữ nhẹ nhàng của Vương Thiết Trụ, gần như là đã châm lên ngòi lửa.

Sự uy hiếp của thần sông chính là điểm neo cho tế lễ thần sông, nếu điểm neo này rời đi nơi khác, vậy thì tất cả kế hoạch và tổ chức của bọn họ liền sẽ sụp đổ, đồng thời còn dẫn lửa thiêu thân.

“Không thể nào.” Theo bản năng, thầy pháp vội vàng phủ nhận.

Bởi vì ông ta đã từng thử, nhưng toàn bộ đều thất bại.

Cái gọi là tế lễ thần sông, thực ra chính là chạy ngang qua sân khấu, ông ta chưa từng chân chính giao tiếp với cóc yêu lần nào.

“Đó là người, ta... Có thể!” Vương Thiết Trụ nói từng chữ.

Vừa dứt lời, chỉ thấy mặt sông đột nhiên cuộn trào lên, mặt nước màu vào cuộn cuộn tách ra như là đất nứt, kèm theo đó là tiếng kinh phong gào thét.

Ngay sau đó, một cái đầu khổng lồ chui ra khỏi mặt nước, mở ra đôi mắt lồi to như cái trống.

Đó chính là đầu của một con cóc.

Một màn này hết sức hùng tráng và thần dị, không ít người bị dọa sợ nhao nhao lui bước.

Ngay cả đám người thầy pháp, quan viên cũng là vội vàng rút lại phía sau, sắc mặt đại biến.

Diệp Công thích rống, nhưng khi chân long thật sự giáng lâm thì Diệp Công lại bị dọa chạy.

Con cóc đảo mắt nhìn quanh một vòng, rất nhanh đã khóa chặt vào hai người Vương Thiết Trụ cùng Tần Hà, cung kính nói: “Tiểu yêu cóc Vị Hà, bái kiến hai vị cao nhân.”

Chương 547 – Cóc yêu

“Sì sầm ~”

Một màn này lại một lần nữa gây chấn động sâu sắc đến bách tính Vũ thành.

Cóc yêu trong truyền thuyết chỉ có một số ít người là đã từng trông thấy, tuyệt đại đa số người đều là nghe truyền miệng.

Dù là mấy lần vớ đề bên sông kia, cũng đều chỉ thấy nước lũ, không thấy cóc.

Hôm nay vừa thấy, hóa ra trong nước thật sự có một con cóc yêu to lớn như vậy.

Không chỉ to lớn, nó còn có thể mở miệng nói tiếng người.

Là yêu vật không thể nghi ngờ.

Giờ khắc này, ánh mắt của bách tính Vũ thành nhìn Vương Thiết Trụ và Tần Hà không khác gì với ánh mắt đang nhìn thần tiên.

Ngay cả thầy pháp cũng không thể kêu gọi cóc yêu ra, nhưng bọn họ lại có thể gọi nó ra đến.

“Ta đã nói rồi, ta có thể.” Vương Thiết Trụ mang vẻ kiêu ngạo nhìn về đám người thầy pháp.

Nó vẫn luôn núp dưới vây cánh Tần Hà, đến hiện tại đã là đại yêu có gần bốn trăm năm đạo hạnh.

Kêu gọi cái loại hàng như cóc yêu này, chẳng qua cũng chỉ là chuyện nhắc chân mà thôi.

Giờ khắc này, đám người thầy pháp, quan huyện nhất thời giống như mở phùng nhuôm, lúc xanh lúc trắng, trong vẻ không thể tin được mang theo sự hoảng sợ, hôm nay thực sự gặp phải cao nhân.

“Cóc yêu to gan, dám làm vớ đề trút nước làm hại một phương, phải bị tội gì?” Vương Thiết Trụ nghiêm mặt nhìn về phía cóc yêu.

Cóc yêu hơi trầm đầu xuống nước, trong mắt chứa đầy sợ hãi, vội vàng giải thích: “Oan uổng quá, tiểu yêu từ sau khi nhận được Lăng Vân đạo trưởng chỉ điểm lĩnh ngộ phương pháp tu luyện, vẫn luôn tuân thủ theo lời chỉ bảo của đạo trưởng dốc lòng tu luyện, chưa bao giờ từng gây tai họa cho nhân tộc trên bờ, ngay cả động quật mà tiểu yêu ngủ đông, cũng là cố ý tránh xa dê, chuyện Vũ thành vớ đề không phải do tiểu yêu gây ra, xin cao nhân minh xét.”

“Lời này là thật?” Tần Hà hỏi.

“Câu nào cũng là thật, nếu có nửa câu giả dối, thiên lôi đánh xuống.”

Tần Hà gật đầu: “Ta tin người.”

“Như vậy vị thầy pháp đại nhân này, chuyện võ đê, đến lượt người giải thích một chút.” Vương Thiết Trụ nghiêng đầu nhìn thầy pháp.

Thầy pháp thăm hồ không ổn, theo bản năng muốn mở miệng biện giải, kết quả miệng lại đột nhiên mất đi khổng chế, miệng như gáo toác: “Sông võ bờ đê, đó là do ta phái người phá nồ, dân chúng không gặp tai họa, ai sẵn lòng cung phụng chúng ta chứ.”

Thuật chân ngôn!

“Hả...”

“A? Cái gì?”

“Thầy pháp phái người phá đê?”

“...”

Một câu, khiến sắc mặt như chết lặng của bách tính Vũ thành lập tức biến thành phần nộ cực độ.

Cúng tế mười năm, bao nhiêu gia đình phải bán ruộng bán đất, thậm chí bán nhi bán nữ.

Còn có bao nhiêu người phải rời khỏi nơi đây đi lưu vong, không rõ sống chết.

Mà đây còn chưa phải là cao trào.

Vương Thiết Trụ lại nhìn về phía viên ngoại, hỏi: “Phạm viên ngoại, vậy người thì sao, lại vớt lợi ích như thế nào?”

Thế là miệng Vương viên ngoại cũng toác: “Sông võ bờ đê, phá nhà phá cửa, còn có chia phần gánh vác cống phẩm cho tế lễ thần sông, mục đích chính là làm cho bách tính Vũ thành nghèo đi, ta nhân cơ hội này mua lại ruộng đồng bọn họ, để cho bọn họ đời đời kiếp kiếp phải làm tá điền cho ta.”

Tiếp đó là đến phiên quan huyện.

Miệng ông ta cũng toác ra, nói: “Ta chính là phân chi bạc té lễ thần sông, còn rương bạc ném xuống nước thì căn bản là không có bạc, phía trên là chì, phía dưới là bùn, về phân bạc thì đã bị chúng ta chia nhau từ trước rồi.”

“Cho nên chuyện này từ đầu đến cuối là một âm mưu?”

“Không sai, là âm mưu?”

“Người không có khoản thu nhập ngoài không thể giàu, ngựa không lén ăn cỏ ban đêm không thể mập.”

“Vậy sông nữ kia thì sao?”

“Là thủ đoạn chèn ép kẻ nào không phục, kẻ nào dám làm phản và gây rắc rối thì dìm chết nữ nhi của chúng.”

“Thì ra là thế, thủ đoạn không tệ, vừa cao minh vừa nham hiểm độc ác.” Vương Thiết Trụ lạnh mặt vỗ tay khen hay, nhìn về phía Cốc yêu, nói: “Nhắc tới, trên thân người vác nhiều nôi như vậy, người hoàn toàn không biết gì sao?”

Cốc yêu lập tức nhân tính hóa nuốt nước miếng một cái, trong lòng thầm muốn biện giải, nhưng nghe thấy lời tự bộc của thầy pháp, viên ngoại cùng quan viên, thì trong lòng nó lại sinh ra sợ hãi, cuối cùng đành phải đành hoàng nói: “Không dám lừa gạt cao nhân, tiểu yêu có biết một chút ít, nhưng đầu xuân là thời tiết tiểu yêu ngủ đông chưa tỉnh, cho nên mặc kệ không để ý đến chúng, tiểu yêu có tội.”

Tần Hà cười cười, có chút tò mò hỏi: “Người ngược lại là thừa nhận rất nhanh nha, người vừa mới nói, người là được Lăng Vân đạo trưởng chỉ điểm?”

“Đúng vậy, hơn ba trăm năm trước, Lăng Vân đạo trưởng đi ngang qua nơi này đã từng chỉ điểm cho tiểu yêu, chỉ là tư chất tiểu yêu quá kém, đến nay vẫn chưa thể hóa hình.” Cốc yêu gạt đầu như gà con mổ thóc, kích lên từng gợn từng gợn sóng nước.

“Được rồi, chúng ta đã làm rõ nghi vấn, hiện tại đến phiên các người.” Vương Thiết Trụ nhếch miệng nở nụ cười, ánh mắt liếc qua toàn trường một vòng, cuối cùng dừng lại trên thân Cốc yêu một chút.

Ý tứ rất rõ ràng, có oán báo oán, có thù báo thù.

Cóc yêu nhận được ám chỉ, ánh mắt khóa chặt vào đám người thầy pháp, nghiêng rằng nói: “Bản yêu và các người gần đây không oán, trước kia không thù, các người lại dám chụp bô lên đầu bản yêu, nhận lấy cái chết!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy cái lưỡi nó vươn dài ra, đầu lưỡi bắn ra như một tia sét đánh, dính lên trên trán thầy pháp.

Tiếp đó nó liền thu lưỡi lại, thầy pháp kêu lên một tiếng đau đớn rồi trực tiếp bị kéo bay vào trong miệng cóc yêu, biến mất.

Ngay cả tiếng hét thảm cũng không kịp phát ra.

Cót ca cốt kết, thơm thơm giòn giòn, nhai mấy cái liền nuốt xuống bụng.

Quan huyện cùng viên ngoại thấy thế, lập tức hoảng sợ muôn dạng, theo bản năng hét toáng lên rồi nhanh chân chạy trốn.

Nhưng mà thầy pháp có đạo hạnh còn không thể chạy được, huống chi là kẻ tay trái gà không chặt như bọn họ?

Đầu lưỡi cóc yêu liên tiếp bắn ra, thoáng một cái đã cuốn luôn bọn họ vào trong miệng.

Bách tính Vũ thành trợn mắt há hốc mồm chứng kiến tất cả mọi việc, khỏi phải nói cũng biết là chấn động đến mức nào.

“Thần nhân từ trên trời hạ phàm, thay trời hành đạo.” Có ông lão hô to.

“Thần tiên!”

Bách tính Vũ thành nghe vậy, không ít người nhao nhao quỳ lạy, những người còn lại cũng rồi rít học theo,

Nhưng mà sau khi bọn họ quỳ xuống liền không thấy động tĩnh, qua hồi lâu sau, đợi đến khi có người to gan ngẩng đầu nhìn lên thì mới phát hiện.

Bờ sông đã trống rỗng, không thấy cóc yêu, mà hai vị thần tiên kia, cũng đã biến mất.

Chỉ còn lại đệ tử dưới trướng thầy pháp và gia nô của quan huyện cùng viên ngoại đang ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, sau đó vội vàng chạy tán loạn.

“Đừng để bọn chúng chạy thoát!”

“Đánh chết chúng đi!”

“Báo thù!!”

Bách tính Vũ thành thấy vậy, lập tức quần tình dâng trào mãnh liệt, thi nhau bò dậy từ dưới đất, vừa rống giận vừa đuổi đánh.

Chỉ cần đuổi kịp, vậy lại chính là một trận hành hung cuồng liệt, đừng nói mạng, xương cốt cũng bị đập đến bể nát.

Chương 548 – Phiền phức lớn hơn

Thực ra kiểu kịch bản thần sông như vậy, từ xưa đến nay nhiều không kể xiết.

Nói về tới, chuyện Dơi vương cùng Tào Hắc Tử phát tán ôn dịch vợ vết của cải ở miếu Nhân Vân lúc trước, cũng là cùng một con đường.

Chỉ khác nhau ở chỗ phương pháp và thao tác cụ thể.

Thầy pháp tế sông không chỉ cố định ở một vùng Vũ thành này, hành vi bố cục tương tự ở những châu phủ khác cũng có.

Thậm chí, đây thực ra còn là một ngành nghề cửa hồng trực lợi tương đối hoàn thiện, đều có nhân vật sắm vai riêng, lừa đảo hãm hại.

Có thủy yêu làm loạn, cũng có thủy yêu không làm loạn.

Nhưng làm loạn hay không làm loạn đều được, chỉ cần có thể bắt được một lý do, ký kết liên minh lợi ích với địa đầu xà thành công thì bọn họ liền có thể vợ vết của cải.

Giống như những tai họa khác, nhân họa trộn lẫn trong đó càng nhiều.

Thu thập mấy cái loại như thầy pháp điên vào Địa ngục chỉ là việc Tần Hà thuận tay làm, mục đích thật sự của hắn, chính là đi xuống dưới vùng nước này, tìm kiếm di tích thần thoại.

Hắn đã quăng đi cục diện rối rắm của vương triều thống trị, nhưng ở trong quá trình này hắn lại phát hiện.

Có khả năng mình lại trêu chọc một chuyện càng phiền phức hơn cả chuyện thay đổi vương triều — trật tự luân hồi.

Tổng kết lại một câu chính là: Xu thế thiên địa từ mặt pháp tiến vào tịch pháp đã không thể ngăn cản, theo đó mà đến, là trật tự luân hồi sắp sửa sụp đổ.

Sau khi diệt đi Ngụy Thần Thiên đình, mặc dù Ngụy Thần không có kịch đèn chiếu, nhưng từ trong những lời rống giận và chửi mắng của bọn họ, Tần Hà mơ hồ nhận biết được chuyện này.

Thời đại tịch pháp, yêu ma quỷ quái tránh lui, pháp tắc tu luyện sắp sửa sụp đổ, vạn pháp tịch diệt.

Ở trong đó cũng sẽ bao gồm cả “Âm thân” Địa phủ.

Như vậy liền sinh ra một vấn đề, hiện tại trật tự luân hồi là dựa vào Âm tào Địa phủ duy trì.

Nếu như Âm thân cũng mất đi năng lực, vậy thì trật tự luân hồi này sẽ vận chuyển tiếp như thế nào?

Không suy nghĩ không biết, vừa suy nghĩ liền giật mình.

Suy xét ra Tần Hà phát hiện, nhân quả dẫn đến từ việc mình tiêu diệt ngụy Thiên đình, có thể còn lớn hơn rất nhiều so với việc thay đổi vương triều.

Ngụy Thiên đình, hệ thống vận hành thối nát, dị dạng xây dựng giữa hai giới âm dương.

Nhưng bất luận là cái hệ thống này khiến người ta khó chịu thế nào, thì nó là ổn định, ít nhất là tạm thời ổn định.

Hiện tại vấn đề đã xuất hiện.

Ngụy Thần Thiên đình bị diệt, tốc độ rơi xuống của mảnh “Thiên đình” lơ lửng trên Bích lạc thiên kia sẽ tăng tốc cực nhanh.

Thời điểm nó rơi xuống, tám chín phần mười đó chính là thời điểm tịch pháp mở ra.

Nói cách khác, chuyện này tương đương với, Tần Hà đã hung hăng đẩy mạnh thiên địa trên con đường tiến về tịch pháp.

Mặc dù đây cũng không phải là ý định ban đầu của hắn.

Nhưng... Nghiệp lực nhân quả, chính là đã bị gieo xuống như vậy.

Bằng không sao lại có thuyết pháp: “Chúng sinh sợ quả, Bồ Tát sợ nhân” chứ?

Đúng như lúc trước đã từng nói qua, khi một hệ thống vận hành ổn định, không quan tâm rằng nó không hợp lý, hoặc là mục nát, thậm chí khó coi đến cỡ nào, người muốn đụng vào nó phải cực kỳ cẩn thận.

Bởi vì bất kỳ một động tác nào của người, cũng có thể làm cho nó sụp đổ ngay tức thì, hoặc là tăng nhanh tốc độ sụp đổ.

Tất cả những điều trên khiến cho Tần Hà “không có việc gì cả người nhẹ nhàng” thư thái không quá ba ngày, lại bắt đầu thấy nhức đầu.

Vốn dĩ hắn tính căn rằng giậm chân mặc kệ cái “chuyện không liên quan tới mình” này, nhưng càng suy nghĩ sâu hắn lại phát hiện.

Cái này cmn, thật đúng là không phải chuyện không liên quan tới mình.

Vấn đề quan trọng nhất là, nếu thiên địa tiến vào tịch pháp thì có ảnh hưởng gì tới mình hay không?

Nếu nói là không có, vậy nhất định là không thể.

Nếu nói là có, vậy sẽ ảnh hưởng bao lớn?

Không rõ.

Mang theo những nút thắt trong lòng, Tần Hà trước khi lên đường lại tìm lão phu tử trò chuyện.

Kết quả lão gia hỏa kia bật ra một câu “Năng lực càng lớn, trách nhiệm lại càng nặng”, trực tiếp làm cho Tần Hà ngó cả người.

Lời nói này ở thời không trước kia của Tần Hà là hơn một ngàn năm sau mới có người truyền rao.

Điều này không thể không làm cho Tần Hà nghi ngờ, đây có phải là ám thị nào đó hay không.

Nói chung, tóm lại là, chuyến xuôi nam đi ăn đại hộ lần này của Tần Hà, lại có nhiều thêm một việc... Tìm kiếm di tích Thiên đình, phá giải bí ẩn luân hồi.

Vùng nước mà cóc yêu ẩn núp, chính là có một mảnh di tích.

Đây là manh mối do Vương Thiết Trụ tự mình đứng ra cung cấp.

Thế là Tần Hà bỏ qua địa bàn của Ngao Giác Đại Vương và Quy Vương, đi thẳng tới bên bờ Vĩ Hà.

....

Thời tiết đầu xuân, nước sông đục ngầu lẫn cuộn cuộn.

Đám người Tần Hà hai người một bò một chồn nước dưới sự chỉ dẫn của cóc yêu nhanh chóng lặn xuống nước.

So với Đại Vận Hà do con người tạo ra, sông Vĩ Hà không hổ là thủy mạch tự nhiên, mực nước cực sâu.

Chỉ là lớp nước vàng đục bên trên đã đạt đến trăm trượng, vượt qua tầng nước vàng đục, tầng nước dưới mới trở nên trong sạch.

Mặc dù không có ánh sáng, nhưng đối với hai người một bò một chồn có “Thuật nhìn ban đêm” mà nói, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Phóng tầm mắt nhìn đáy nước mấy trăm trượng, Tần Hà nhìn thấy một mảnh di tích ngôi võ tường đồ to lớn.

Dường như ở nơi này nước không còn lưu động, nó trong suốt tựa như là không khí, lại đông đặc giống như là thạch rau câu.

Một mảnh đồ nát thê lương tản lạc dưới đáy nước lại không hề bị bùn nước bao trùm, cũng không bị bất kỳ một cây cỏ đại che phủ.

Dù là đã rơi từ trên trời xuống hơn vạn năm, nó vẫn không nhiễm chút trần thế!

Xác thực là di tích Thiên đình không sai.

“Người vẫn luôn tu luyện ở nơi này?” Đi đến bên ngoài di tích, Tần Hà nhìn về phía cóc yêu hỏi.

Nó chỉ là một tiểu yêu tu hành ba trăm năm, đạo hạnh còn chưa đến một trăm năm.

Tư chất kém cỏi, tuổi thọ của chủng tộc cũng không dài, không biết ba trăm năm trước Lăng Vân đạo trưởng đã chỉ điểm nó cơ duyên gì.

Nên nói không nói, đối với việc cóc yêu không gây tai họa cho bách tính hai bên bờ, biểu hiện tốt, một hồi cũng có thể chỉ điểm thêm cho nó một chút.

Thanh Ngưu Đại Tiên trong bụng Tể tướng có thể chống thuyền, là Lục địa thần tiên có lòng khoan dung độ lượng rộng lớn.

Không chỉ đủ rộng để đi ăn đại hộ.

Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu là cái con cóc nghèo này, ngay cả động phủ cũng không mở, một thân da vừa già vừa thô.

Có bỏ vào nồi cũng không nhai nổi.

Nhưng mà lời cóc yêu trả lời, lại khiến Tần Hà nheo mắt, nó cung kính nói: “Bẩm cao nhân, đúng vậy, hơn ba trăm năm trước Lăng Vân đạo trưởng lệnh tiểu yêu trông coi nơi đây, nói rằng ba trăm năm sau... Sẽ có một người cưỡi ngưu tới nơi này.”

(Ngưu là chỉ chung cả trâu và bò)

Chương 549 – Chỉ có hai chữ

Một câu, lập tức làm cho toàn bộ đám người Tần Hà đều tròn to hai mắt.

Biểu cảm chỉ có hai chữ!

Đậu má!

“Thật hay giả vậy?”

“Người thổi ngưu hả!”

Lamborgh cùng Vương Thiết Trụ trực tiếp kinh hô thành tiếng.

Dừng một chút, Lamborgh liếc Vương Thiết Trụ một cái, khó chịu nói: “Này, lúc người nói chuyện, không được phép kèm theo ta!”

Thối ngu?

Bản ngu gia ở đây!

Không được phép thối!

“A?” Vương Thiết Trụ sững sốt một chút, sau đó nói với cóc yêu: “Ách... Cái đó, người không được thối... Ngu bức bừa bãi.”

Lamborgh: “...”

*(Thối ngu; Thối ngu bức có nghĩa là thối phồng, khoác lác, phóng đại.

Ngu bức (牛逼): Ghê gớm, lợi hại, giỏi. Nhưng ‘bức’ cũng có nghĩa tục là bím, sò,...)*

Cóc yêu làm sao có thể hiểu được những cong cong quán quán ẩn trong đó, vội vàng nhắc chân làm ra dấu thề: “Không dám nói lời bịa đặt trước mặt cao nhân, mỗi câu tiêu yêu nói đều là sự thật, nếu có nửa câu bịa đặt, thiên lôi đánh xuống.”

Nó vốn đang ngủ đông dưới nước còn chưa tỉnh, là bất chợt bị một đạo bí âm đánh thức.

Giọng điệu bí âm cường thế, lệnh nó nổi lên mặt nước gấp mặt.

Cóc yêu đang say giấc nồng, bị gọi tỉnh dậy nên cả người gắt ngủ cáu kỉnh, lập tức bơi lên mặt sông.

Kết quả vừa nhìn kỹ, khá lắm.

Người cười ngu!

Đây rõ ràng là tiên đoán của Lăng Vân đạo trưởng vào ba trăm năm trước đã trở thành sự thật.

Thế là cơn gắt ngủ của nó lập tức tan thành mây khói, vội vàng mở miệng gọi “cao nhân”, cẩn thận đáp lời, không dám nói láo nửa câu.

Ba trăm năm trước Lăng Vân đạo trưởng chỉ là chỉ điểm nó một chút, liền giúp nó đốn ngộ đạo tu luyện, thu hoạch không ít.

Người có thể được đạo trưởng tiên đoán, chắc chắn sẽ không phải kẻ tầm thường.

“Lăng Vân đạo trưởng lệnh cho ngươi canh giữ ở nơi này, chính là vì chờ ta?” Tần Hà đè nén nỗi khiếp sợ trong lòng, dò hỏi.

Trở thành Lục địa thần tiên lâu như vậy, sự việc có thể khiến cho Tần Hà cảm thấy khiếp sợ, thực sự là không nhiều.

Cái gì gọi là ngu bực!

Ngu bực chân chính không phải là trông có bao nhiêu cường đại, bao nhiêu uy mãnh.

Mà là trong lúc lơ đãng họ chỉ lộ ra một góc, lại khiến cho ngươi cảm thấy kinh diễm đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Lăng Vân đạo trưởng cho Tần Hà ấn tượng, chính là cảm thấy người này cũng không tồi.

Vào thời mạt pháp hậu kỳ còn có thể dựa vào sức một mình, dẫn đầu Đạo môn tàn sát đâm máu với yêu ma quỷ quái, cuối cùng nghênh đón một cái thịnh thế luân hồi mới.

Sau Gia Cát Thân Cơ, Lăng Vân đạo trưởng có thể coi là tương đối lợi hại.

Nhưng Tần Hà lại chẳng thể ngờ rằng, người này, lại có thể tiên đoán ra sự tồn tại của mình.

Hơn nữa còn tính toán chính xác rằng mình sẽ đi tới nơi này.

Còn là ba trăm năm!

Đây là năng lực gì?

Quả thực là quỷ thần khó lường!

Tần Hà tuy mạnh, nhưng loại năng lực tiên đoán này, lại là thực sự không có lấy dù chỉ một chút.

Đừng nói ba trăm năm, chính là một lát nữa Lamborghini cùng Vương Thiết Trụ có đánh nhau hay không, ngày mai sẽ xảy ra

chuyện gì, hẳn cũng không biết.

Khi nào người sẽ cảm thấy một người ngu bực?

Chính là người này tinh thông còn người lại không biết.

Ba trăm năm, thế sự xoay vần, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Giờ khắc này Tần Hà cảm thấy, mình thật sự nên đi xem thử những Thánh địa kia một chút.

Cũng không biết có phải là do ảo giác hay không, Tần Hà luôn cảm thấy những Thánh địa kia kín tiếng đến lặng lẽ một cách quá đáng trong loạn thế luân hồi này.

Phật môn chỉ thấy một Pháp Hải, Đạo môn cũng chỉ gặp hai, một là Ngô Đức, một là Ngân Bách Lượng.

Điều bộ này, hoàn toàn là đáng vẽ không hề để ý đến chuyện bên ngoài, một lòng chỉ bái gia tiên mình.

Phải biết ba trăm năm trước, Lăng Vân đạo trưởng chính là người dẫn đầu hai phái Phật Đạo, sát khí đằng đằng, chém đầu yêu ma quỷ quái lặn lông lốc, phải trốn tránh đi xa đến Tây Vực không dám quay đầu.

So sánh trước sau, chênh lệch quá mức rõ ràng.

Ở trong đó, nói không chừng là có bí ẩn gì đó.

“Đúng vậy, Lăng Vân đạo trưởng lệnh tiểu yêu ở đây để chờ đợi cao nhân.” Cóc yêu gật đầu.

“Sau đó thì sao?” Vương Thiết Trụ tò mò truy vấn.

“Có phải là để lại bảo bối gì hay không?” Hai mắt Lamborgh tỏa sáng.

“Không có... Không có bảo bối gì.” Cóc yêu bị ba người nhìn chăm chăm, cả người mất tự nhiên, nói: “Đạo trưởng chỉ để ta chuyển lại hai chữ.”

“Hai chữ?” Giọng nói Vương Thiết Trụ tăng cao mấy độ, nói: “Không có bảo bối cũng thôi đi, chuyển lại cũng chỉ có hai chữ?”

“Chữ gì đất như vậy?” Lamborgh hỏi.

Cóc yêu lộ vẻ trịnh trọng nói: “Kinh lạc.”

“Cái gì lạc?” Lamborgh nghiêng đầu, mắt bò tràn ngập vẻ khó hiểu.

“Kình lạc.”

“Kình gì?”

“Kình ngư, hải tộc.” Cóc yêu giải thích.

“Kình lạc?” Vương Thiết Trụ gãi gãi đầu, nhìn về phía Tần Hà nói: “Gia, hình như ta từng nghe ngài nói, còn có cái gì sa diệu phải không?”

(Kình lạc nam bắc, sa diệu đông tây – Chương 391.)

“Hai người cầm miệng đi.” Tần Hà trừng hai chúng nó một cái, không vui.

Vương Thiết Trụ cùng Lamborgh vội vàng rút cổ lại, lập tức ngậm miệng.

“Chỉ có hai chữ này sao?” Tần Hà hỏi, trong lòng âm thầm thăm hỏi Lăng Vân đạo trưởng một lần.”

Đào ra một cái hồ lớn như vậy, đến ngày tháng năm nào mới có thể lấp được đây?

Không thể để lại thêm một chút tin tức à?

Thực ra thì Tần Hà cũng hiểu.

Không phải Lăng Vân đạo trưởng không muốn để lại thêm nhiều tin tức hơn, mà là không thể.

Bởi vì... Chuyện liên quan đến Thiên cơ!!

Nhiều thông tin hơn, cóc yêu sẽ xảy ra chuyện.

Hoặc là chết già, hoặc là đột tử... Nói tóm lại, Thiên đạo có rất nhiều cơ hội làm hai chữ này biến mất.

Cái thứ Thiên cơ này, Tần Hà rất quen thuộc.

Đó là cấm kỵ.

Cái gọi là cấm kỵ, chính là không thể nói nhắc tới hay nói ra.

Tất cả vật dẫn chịu tải cấm kỵ, cũng sẽ bởi vì đủ loại nguyên nhân mà cuối cùng dẫn tới hủy diệt.

Cóc yêu, chính là vật dẫn.

Hai chữ “Kình lạc”, đã là cực hạn mà nó có thể gánh chịu.

Chương 550 – Người nói lời phong tiên

Tần Hà thở ra một hơi, hỏi: “Người canh giữ ở nơi này hơn ba trăm năm, có chuyện gì dị thường xảy ra không?”

Cóc yêu lắc đầu không chút chần chừ nào, trả lời: “Bẩm cao nhân, di tích nơi này đã sớm bị không biết bao nhiêu yêu tộc, thủy tộc cùng với có nhân tộc thăm dò, nếu như có chút dị thường nào thì đã không tới phiên tiểu yêu trông giữ nơi này.”

Tần Hà chậm rãi gật đầu.

Cổ Thiên đình vỡ nát, mảnh vụn từ trên trời rơi xuống, vung ra khắp nơi.

Địa phủ chính là một mảnh tương đối lớn trong đó, hơn nữa vẫn còn giữ một vài chức năng, tương tự như thiên lao.

Nhưng đại đa số cũng chỉ là vách nát tường xiêu, gạch bể ngói vỡ.

Cùng lắm thì chỉ mang tác dụng tránh bụi.

“Lăng Vân đạo trưởng có tiến vào không?” Suy nghĩ một lúc, Tần Hà lại hỏi.

Chỉ có hai chữ gợi ý, thông tin thực sự quá ít ỏi.

“Bẩm cao nhân, đạo trưởng chắc hẳn là đã tiến vào, là ngài ấy mang tiểu yêu đến đây trông coi nơi này, nhưng từ sau khi tiểu yêu bắt đầu trông coi nơi này, mãi đến khi hóa vũ, đạo trưởng lại chưa từng tới thêm một lần nào nữa.” Cóc bàn giao hết một năm một mười.

“Vào xem chút đi.” Tần Hà gật đầu, lắc mình một cái trực tiếp hạ xuống chính giữa quần thể di tích.

Chỉ thấy trong quần thể di tích này, có đình đài đồ nát, có cột đá thô to, còn có lò mờ phân biệt ra mái vòm, bên trong rải rác rất nhiều mảnh ngói vỡ màu vàng sẫm. Nó chiếm diện tích

chừng một mẫu đất, mảnh vỡ lớn không nhiều, đa phần đều là đá bê nát khi rơi xuống, rơi vãi đầy đất.

Thỉnh thoảng có thể thấy được một vài hình điêu khắc và phù điêu mơ hồ còn sót lại trên mặt đá, nhưng chúng đều đã mất đi thần tính.

Đạo qua một vòng, Tần Hà không bỏ qua một góc xó xỉnh nào.

Kết quả không ngoài dự liệu, không thu hoạch được gì.

Mảnh di tích này chắc hẳn là một phần của cung điện nào đó, có khả năng lớn là cung điện của nhân tộc.

Vô số mảnh vỡ từ trên trời rơi xuống, đập xuống Vị Thủy, cũng tạo ra một cái hồ sâu rộng ở nơi này.

Nó nằm ở thế đất trũng, cho dù là qua hơn vạn năm Vị Thủy đổi dòng, nó vẫn như cũ nằm yên ở nơi đây.

“A, người làm sao vậy?”

Đúng lúc này, một tiếng hô khẽ cắt đứt dòng suy nghĩ đang phiêu dạt của Tần Hà.

Là tiếng kinh hô của Vương Thiết Trụ.

Tần Hà quay người nhìn lại, liền trông thấy Vương Thiết Trụ cùng Lamborgh đang dùng vẻ mặt giật mình nhìn cóc yêu.

Lại nhìn về phía cóc yêu, làn da đầy mụn cơm trên thân nó trở nên lỏng lẻo hơn trước đó rất nhiều, thoáng một cái toàn thân trông như đã già đi mấy chục trên trăm tuổi, mắt cóc đục ngầu, nó nằm ở bên rìa lòng sông, hơi thở cực kỳ suy yếu.

“Ta... Ta cảm thấy đột nhiên không còn sức lực gì.” Cóc yêu hơi kinh hoảng sợ hãi, nhìn về phía Tần Hà, hỏi: “Cao nhân, ta... Đây là làm sao vậy?”

Tần Hà vừa xem xét liền nhíu mày.

Thiên cơ phản phệ!

Cóc yêu tiết lộ thiên cơ, nhận lấy phản phệ.

Vốn hắn còn tưởng rằng hai chữ “Kình lạc” không liên quan đến thiên cơ, ít nhất thì cũng sẽ không liên quan đến cấm kỵ, nhưng hiện tại xem ra, có lẽ là không như hắn nghĩ.

Cho dù là ẩn dụ, cũng là không được phép.

Điều này càng thể hiện rõ tầm quan trọng của hai chữ “Kình lạc”

“Thả lỏng tinh thần, người chỉ là hoàn thành lời hứa hẹn ba trăm năm, trong lòng đột nhiên buông lỏng cho nên cảm thấy khó chịu mà thôi.” Tần Hà cười nhẹ, trấn an nó.

Đối với bất kỳ kẻ tu luyện nào, bị thiên cơ phản phệ cũng đều là đại kiếp.

Hơn nữa còn là đại kiếp không phân biệt thực lực cao thấp, mà chỉ khác nhau ở chỗ, kẻ có thực lực cao sẽ khó bị thiên cơ phản phệ hơn.

Dù sao bản chất của tu hành chính là đi con đường nghịch thiên.

Cóc yêu đã tiêu hao hết khí vận do Lăng Vân đạo trưởng chỉ điểm, trừ phi là có cơ duyên khác, bằng không hôm nay chắc chắn nó sẽ phải chết.

“Ngài là đang an ủi ta, thực ra tiểu yêu đã hiểu rõ.”

Kết quả cóc yêu lại lắc đầu, ánh mắt càng thêm ảm đạm, chậm rãi nói: “Lăng Vân đạo trưởng lệnh ta trông coi nơi này, sứ mệnh đã hoàn thành, tiểu yêu cũng liền đi tới đích.”

“Lời người cần truyền liên quan tới thiên cơ, đây là nhận lấy thiên cơ phản phệ.”

Tần Hà không giấu diếm nữa, nói: “Ta có một thuật, có thể giúp người cây khô gặp mùa xuân, nhưng không có cách nào kéo dài tuổi thọ cho người. Hiện tại người chỉ có một con đường, chính là từ bỏ thực lực đã khổ tu ba trăm năm mới có được, thảo phong thành người, như vậy còn có thể sống thêm một thế, nếu như người không muốn, người sẽ không sống qua hôm nay, thế nào?”

Cóc yêu nghe vậy thì đôi mắt lập tức sáng lên, vội vàng nói: “Tiểu yêu khổ tu ba trăm năm, cũng chỉ có trăm năm đạo hạnh, tự biết tư chất yếu kém, nếu có thể thành người sống một đời, trải nghiệm khói lửa nhân gian, đời này không còn gì hối tiếc.”

Nhưng vừa nói xong, ánh sáng trong mắt nó lập tức âm đạm đi, chân chừ nói: “Nhưng mà thảo phong, cần...”

“Ta sẵn lòng làm người nói lời phong tiên cho ngươi.” Tần Hà nói thẳng.

“Cái này cái này.... Tiểu yêu... Tiểu yêu tạ ơn... Tạ ơn cao nhân.” Cóc yêu cực kỳ mừng rỡ, cuống quýt đập đầu xuống đất, cơ hồ là vui đến phát khóc, lời nói cũng trở nên lắp bắp.

Lời nói của cóc yêu đều là lời nói thật, tư chất của nó thực sự quá kém.

Khổ tu ba trăm năm nhưng chỉ có hơn trăm năm đạo hạnh, thực lực thì còn kém hơn, thuật pháp cũng chỉ biết sơ vài thứ, không dám lên bờ, cũng không dám chuyển ổ.

Loại tư chất này, muốn dựa vào tu luyện thành người gần như là không có hy vọng nào, chỉ có thể thảo phong.

Nhưng mà thảo phong, cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Với tướng mạo con cóc xấu xí đáng sợ như nó, đừng nói là thảo phong, chỉ cần nổi lên mặt nước cũng có thể dọa chết người rồi.

Thời gian ba trăm năm cô độc, nó cũng đã từng mơ ước rằng mình có thể thảo phong thành người, cũng thử tiến hành chuẩn bị, nhưng chung quy là vẫn không đủ can đảm để đi ra bước cuối cùng kia.

Chẳng thể ngờ rằng, giờ này ngày này, vị cao nhân trước mặt này lại sẵn lòng làm người nói lời phong tiên cho nó.

Đây quả thực là... Niềm vui bất ngờ cực kỳ to lớn.

Phải biết, là người nói lời phong tiên sẽ phải trả giá rất lớn, chẳng khác gì cắt bớt khí vận và công đức của bản thân nhường cho yêu thảo phong với họ.

Nhẹ thì suy giảm khí vận, nặng thì giảm thọ chết bất đắc kỳ tử.

“Đừng có lè mà lè mề nữa, nhanh đi, Lăng Vân đạo trưởng có thể chỉ điểm cho ngươi cơ duyên, gia nhà ta có thể cho ngươi nghịch thiên cải mệnh.” Lúc này, Vương Thiết Trụ thúc giục với vẻ tự hào.

“Vâng vâng.” Cóc yêu cuống quít gật đầu.

Sau đó liền thấy toàn thân nó tỏa ra một vàng hào quang nhàn nhạt màu vàng đất, tiếp đó thân thể nó chậm chậm đứng thẳng lên, một tia nắng xuyên qua tầng nước đục ngầu, chiếu thẳng lên trên đầu cóc yêu.

Hai tay cóc yêu chấp trước ngực, cung kính hỏi Tần Hà: “Cao nhân, ngài xem ta, có giống người không?”

Tần Hà cười, trả lời: “Giống, người giống người hết lòng tuân thủ hứa hẹn, người sẽ sống lâu trăm tuổi, người sẽ không bệnh tật mà chết, người sẽ phú quý một phương.”

Chương 551 – Cho quá nhiều

Lời nói xong, trên mặt cóc yêu liền lộ ra vẻ giật mình chấn động.

Ngay cả Vương Thiết Trụ và Lamborgh cũng là trợn tròn mắt.

Cái chuyện phong tiên này, nói một chữ “Giống” cũng đã xem như hết tình hết nghĩa.

Bởi vì càng nói nhiều, khí vận bị hao tổn sẽ càng nhiều.

Khá lắm, Tần Hà không chỉ nói nhiều hơn, còn chứa thêm chúc phúc!!

Nghe thử đi, sống lâu trăm tuổi, không bệnh tật mà chết, phú quý một phương.

Tuổi thọ trăm năm, quãng đời cuối cùng không bị bệnh tật tra tấn mà chết già một cách tự nhiên, lại còn phú quý một phương.

Đãi ngộ như vậy, quả thực chính là độ cao cao nhất mà người bình thường có thể đạt tới.

Bất kỳ một hạng nào trong đó, đều là phúc khí to lớn.

Tương ứng với đó, cái giá phải trả cho việc phong tiên này, là gấp mười lần, thậm chí là gấp mấy chục lần.

Nói là nghịch thiên cải mệnh cũng không đủ.

Làm đến mức này, lão thiên gia không đánh xuống một đạo thiên lôi đã xem như gia rất đỉnh rồi.

Không quan tâm chúng nó ngạc nhiên đến cỡ nào, lời phong của Tần Hà đã chạm đến thiên cơ, hào quang màu vàng đất chiếu lên thân cóc yêu chậm rãi co vào, bao trùm lấy cóc yêu, càng lúc càng sáng.

Nghi thức hoàn thành tốt đẹp, thiên đạo đồng ý, cóc yêu từ yêu đạo tiến vào nhân đạo.

Đồng thời cùng với đó là pháp lực trong cơ thể nó cũng nhanh chóng tiêu tán.

Sau khi ánh sáng chói mắt tán đi, cóc yêu với một thân da xấu xí đã biến mất, thay vào đó là một ông lão tóc bạc mặc trường bào, làn da ông ta có rất nhiều vết ban tối màu, già yếu lom khom.

Tần Hà thấy thế, một tay tóm lấy ông lão kia nhanh chóng rời khỏi đáy nước, về tới bên bờ sông.

Sau khi cóc yêu hóa thành hình người đã đánh mất đi năng lực vốn có của giống loài.

Nếu không ra khỏi nước sẽ lập tức bị chết đuối.

Tiếp đó, Tần Hà búng ngón tay một cái, đánh một đạo thuật chúc phúc lên người nó.

Thuật Khô mộc phùng xuân: Pháp thuật đến từ pháp sư chúc phúc Thâm Uyên, thi triển thuật này, mục tiêu có thể như cây khô gặp mùa xuân, khôi phục sức sống.

Chú thích: Thuật này không có tác dụng kéo dài tuổi thọ.

Ngay sau đó, mái tóc bạc trắng của cóc yêu hóa hình đã dần dần biến thành màu đen, thân thể cũng xuống dần dần thẳng lên, làn da đầy nếp nhăn dần dần khôi phục căng bóng, ngay cả những đốm đen trên da cũng mờ đi rất nhiều.

Chỉ qua thời gian mười mấy hơi thở, cóc yêu đã từ một ông lão tóc bạc biến thành một thanh niên có làn da ngăm đen, miệng hơi rộng, khoảng chừng hai mươi tuổi.

“Tiểu yêu cảm tạ cao nhân ân phong, cảm tạ cao nhân ân phong!” Cóc yêu đánh giá bản thân mình, vui mừng đến phát

khóc, vội vàng quỳ xuống đất dập đầu bái tạ Tần Hà.

“Đứng lên đi.”

Tần Hà hơi nghiêm mặt lại, nói: “Ta niệm tình người hết lòng tuân thủ hứa hẹn ba trăm năm, truyền miệng thiên cơ cho bản tọa, cho nên chúc phúc cho con đường tương lai của người trên nhân đạo. Nhưng người hãy nhớ kỹ, hóa hình làm người cần phải tuân thủ nghiêm ngặt giữ bốn phận nhân đạo, nghiêm khắc kiểm chế bản thân, đối xử khoan dung với mọi người. Nếu tương lai người làm xằng làm bậy, không có chí tiến thủ, lời chúc phúc này sẽ tự động mất đi hiệu quả.”

“Chúc phúc cho người chính là khí vận, nhưng khí vận là khí vận, việc do người làm là việc do người làm, người cứ tự giải quyết cho tốt, đừng nên phạm sai lầm.”

“Tiểu yêu ghi nhớ lời dạy bảo của cao nhân, nhập thể làm người nhất định sẽ làm nhiều việc thiện, không phụ cao nhân ân phong.” Cốc yêu lại lạy ba lạy, sau đó mới đứng dậy.

“Người nhập nhân đạo, từ nay chuyện tu hành sẽ không còn liên quan gì tới người nữa, đi thôi.” Tần Hà phát phát tay.

Cốc yêu chấp tay cung kính hỏi: “Xin hỏi tên húy cao nhân, ngày sau tiểu nhân nhất định sẽ ngày ngày cung phụng ngài để báo đáp một phần nhỏ ân tình cao nhân.”

“Nói cho người cũng không sao, bản tọa Thanh Ngưu Đại Tiên, có điều, người sẽ không nhớ được bao lâu.”

Cốc yêu không hiểu cho lắm, nhưng cũng không hỏi thêm nữa, theo lời bái biệt rời đi.

...

“Gia, ngài cho hơi nhiều.”

Một hồi lâu sau, trên đường tiếp tục xuôi nam, Vương Thiết Trụ không nhịn được nói.

Cốc yêu chỉ truyền hai chữ, còn những thứ khác thì hỏi gì cũng không biết.

Kết quả gia trực tiếp thưởng cho độ cao cao nhất mà người bình thường có thể đạt tới, điều này khiến nó có hơi lo lắng rằng gia sẽ bị hao tổn khí vận.

Người phát ra lời phong tiên, nghịch thiên cải mệnh.

Đây thực sự không phải là chuyện đùa giỡn.

Tần Hà cười cười, nói: “Yên tâm đi, một chút khí vận này vẫn chưa đủ để làm tổn thương bản tọa.”

Công đức kim thân, công đức hồn thân bàng thân, hơn nữa còn tụ nạp vô số công đức và niệm lực nhân gian.

Phong một tiên mà thôi, vầy vầy nước.

“Gia, ta cũng muốn hóa hình.” Con bê tận dụng thời cơ lập tức đưa ra yêu cầu, mắt bò sáng loáng.

Lần trước khó khăn lắm nó mới được thử đàm mê cười người một lần, đến nay vẫn chưa thỏa mãn, dư vị vô cùng, mỗi lần mơ thấy đều có thể cười tỉnh.

Cho nên đối với chuyện hóa hình thành người này, nó vẫn luôn tâm niệm không ngừng.

“Người muốn biến thành người đầu bò?” Tần Hà hỏi, thực ra trong không gian dưới nách của hắn đã có một viên hóa hình đan từ lâu.

Nhưng Tần Hà không muốn con bê đứng lên trở thành người nhanh như vậy.

Tên gia hỏa này có bốn chân cũng đã gây chuyện khắp nơi, nếu có hai cái đùi còn không phải lật trời sao.

Mấu chốt nhất là, không biết là do vấn đề về chủng tộc hay là do bản thân đan dược có vấn đề, mà hiệu dụng của hóa hình đan lại đưa tới Vương Thiết Trụ không hóa hình triệt để được.

Trên lưng nó vẫn còn sót lại một cái mai.

Con bê dùng xong, nói không chừng đến lúc hóa hình sẽ hóa thành một người đầu bò.

Tưởng tượng một chút, người đầu bò.

Khá lắm, đi ra ngoài còn không phải thiên hạ đại loạn à.

Còn phải xem xét lại một chút.

Nhưng mà Tần Hà không biết là.

Tâm tâm niệm niệm, tất có đáp lại.

Tần Hà không cho, nhưng chuyến này con bê lại tự có cơ duyên.

Cái này gọi là Thiên đạo đáp lời, có điều, lần này nó hóa hình có chút... Qua loa đại khái.

Chương 552 – Lăng yêu vương

Côn Thủy, chính là một trong những nhánh sông của Vị Hà.

Từ xưa đến nay, truyền thuyết về Cồn Thủy nhiều không kể hết.

Dòng sông đổ ra từ khe núi cao chảy vào bình nguyên.

Bốn nhánh sông Hồ Lô, sông Tinh Hà, sông Ngưu Đầu, sông Lãng Hỉ hội tụ.

Nơi những dòng sông gặp nhau, mặt nước rộng đến mấy chục dặm, tựa như biển hồ, mặt nước nơi này quanh năm ẩn trong khói mây mờ ảo, tàu thuyền qua lại khó khăn.

Từ trên cao nhìn xuống, nước sông Cồn Thủy đục ngầu, sóng nước cuộn cuộn ngất trời, chấn động đến đỉnh tai nhức óc, cảnh tượng hùng vĩ tráng lệ.

Nhưng mà ở phía dưới mảnh nước đục ngầu này chừng trăm trượng, lại là một phương thế giới hoàn toàn khác biệt.

Ngay trên lòng sông là một trận pháp chống nước giống như bọt khí, ngăn cách nước sông.

Bên trong có đình đài lầu các, có điện chầu nhà cửa, mặc dù không có quy cách cao, bố cục không đồng đều nhưng lại rất độc đáo, có trật tự, lan từ trung tâm nổi lên ra phía ngoài.

Lính tôm tướng của cầm xiên cá trong tay tuần tra đứng gác, cá chép nâng kiệu, cá tầm kéo xe, ốc nhồi thổi kèn, trai sông bùng trên châu rao hàng bên đường... Cảnh tượng này, nếu thay bọn chúng bằng bách tính trên nhân gian, thì sẽ không hề cảm thấy không hài hòa.

Thế giới dưới nước là một hệ thống độc lập.

Nó và thế giới lục địa không có nhiều sự giao thoa, chỉ có thủy thủ các đội tàu thuyền di chuyển trên mặt nước và hai bên bờ bị các thủy yêu gây tai họa, mới hiểu được yêu tộc dưới nước mạnh mẽ và kinh khủng như thế nào.

Mảnh thế giới dưới nước này, chính là tam đại yêu thành Vị Hà, danh xưng Lãng Yêu thành.

Lúc này, tại nơi sâu nhất trong yêu thành đang cử hành một trận yến hội.

Lãng Yêu Vương đầu mãng thân người, vây phủ kín toàn thân đang nâng ly không ngừng, cộng ly cạ chén với tiểu yêu dưới

trưởng, uống rượu vui vẻ.

Hôm nay là ngày đại hỉ của Lăng Yêu thành, là sinh nhật năm trăm chín mươi chín tuổi của Lăng Yêu Vương.

Cả đời Lăng Yêu Vương tung hoành dưới nước, thực lực mạnh mẽ, vào lúc bốn trăm tuổi dựa vào thực lực đã được Long Vương Vị Hà tứ phong làm Yêu Vương Côn Thủy, đến nay đã thống trị thủy vực Côn Thủy gần hai trăm năm.

“Chúc mừng đại vương, chúc mừng đại vương ~”

“Đại vương pháp lực vô biên, chúng ta nguyện vĩnh viễn đi theo đại vương ngài.”

“...:

Dưới trưởng Lăng Yêu Vương là rất nhiều thủy yêu có diện mạo kỳ lạ, chúng nó tranh nhau dâng lên vật quý, số lượng nhiều đến trên trăm, phóng tầm mắt nhìn lại trông cực kỳ đáng sợ.

“Đại vương, đây là đồng nam đồng nữ do Thủy Thành kính dâng, tiểu yêu mang đến cho ngài.” Một con cua yêu khổng lồ nâng lồng sắt, bên trong lại là một đôi đồng nam đồng nữ khuôn mặt non nớt, hai đứa bé mở to hai mắt nhìn bày yêu dưới nước bu đầy xung quanh, trong mắt tràn đầy sợ hãi.

“Đại vương, đây là nhân sâm ba trăm năm, là tiểu yêu ủi lật hơn một trăm con thuyền mới tìm ra đến dâng ngài.” Một con cá cần tinh giống như hiến bảo vật tự mở ra một cái rương, trên đó có màu máu dày đặc, còn mang theo mùi máu tanh nhàn nhạt.

“Còn có ta, đại vương, tiểu yêu mang cho ngài rượu ngon trăm năm trên nhân gian, cũng là ủi lật rất nhiều tàu thuyền mới lấy được.”

“Tiểu yêu mang tới thạch nhũ trong động sâu.”

“Ta cũng có, ta cũng có...”

Vô số tiểu yêu muôn hình muôn vẻ thi nhau kính dâng vật quý.

Trong số chúng đã có không ít kẻ đã có thể đứng thẳng, nhưng lại chưa đạt tới hóa hình, đặc điểm nguyên sinh đặc thù vẫn

cực kỳ rõ ràng, nếu như nằm xuống thì sẽ chỉ thấy bọn chúng có kích thước hơi lớn, chứ không hề cảm thấy chúng nó là yêu đã sinh ra linh trí.

“Đám các ngươi, đi theo bản đại vương trông coi tốt vùng sông nước này, không lo ăn uống!”

Sắc mặt Lăng Yêu Vương hết sức vui mừng, thu lấy công phẩm của đám tiểu yêu dâng lên, cực kỳ thỏa mãn.

Nhân sâm ba trăm năm, bất kể là trên lục địa hay thế giới dưới nước đều là thứ bổ dưỡng hiếm có.

Thạch nhũ là đặc sản của khu vực sông ngầm trong thủy hệ giang hà rộng lớn hơn.

Về phần đồng nam đồng nữ kia, càng tốt, có thêm một món ngon.

Lăng yêu vương rất thích ăn đồng nam đồng nữ, mỗi khi gặp việc vui liền sẽ cho tiểu yêu thủ hạ đi lên bờ tìm một nơi nào đó đòi một đôi.

Cho thì bình an vô sự, nếu dám không cho, nhẹ thì không cho thuyền bè xuống nước, nặng thì nước tràn ngập kim sơn.

Do vậy, diện tích lưu vực Côn Thủy tuy rất lớn nhưng hai bên bờ lại cực kỳ suy bại.

Uy danh Lăng Yêu Vương, cho dù là Long Vương Vị Hà, cũng không dám theo dõi can thiệp vượt giới hạn.

Lăng Yêu Vương mặt mày rạng rỡ, hăng hái nhìn đám tiểu yêu thay nhau hiến vật quý.

Đám tiểu yêu tất nhiên là không dám thất lễ, dâng lên thứ nào cũng đều là vật trân quý.

Cho đến một tên cuối cùng...

Đó lại là một thiếu niên lưng gù đạt đến hóa hình hoàn mỹ, mắt to mày rậm, đầu người, mặt người, thân người, chỉ còn lại phía sau lưng là hơi gồ lên, có vẻ như là yêu thuộc loài rùa, ba ba.

Hơn nữa nó không tới một mình, còn dắt theo một con trâu đen, trên lưng trâu còn có một người thanh niên mặc áo khoác dài màu đen đang ngồi.

Bọn họ đứng ở cuối đám tiêu yêu, gần như là không gây chú ý.

“Các người là ai, tại sao ta chưa từng thấy các người?” Lăng Yêu Vương nhìn thẳng vào hai người, vội vàng quát hỏi.

Từ việc hóa hình có thể suy xét ra thực lực cơ bản của yêu loại, đại đa số yêu loại trải qua tu luyện hóa hình đều sẽ sót lại đặc thù vốn có.

Kể có đầu người, mặt người, thân người chỉ yêu loại có thực lực cực mạnh, hóa hình cực kỳ triệt để mới có thể làm được.

Cho nên bọn họ không có kẻ nào không phải là tồn tại mạnh mẽ.

Hai người này trông rất lạ mặt, có vẻ như là khách không mời mà đến.

“Nghe qua đại danh Lăng Yêu Vương, hôm nay chúng ta đặc biệt tới để chúc mừng, tiện thể yêu cầu chút rượu cùng đồ nhắm thỏa nguyện một chút.” Trên lưng trâu, người thanh niên mang vẻ mặt ung dung nói.

Hai người một trâu này, hiển nhiên chính là nhóm người Tần Hà, Vương Thiết Trụ cùng Lamborgh.

Đại danh Lăng Yêu Vương, Tần Hà đã từng thấy trong kịch đèn chiếu của thủy tộc, đúng là “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Đây là yêu hư thôi đến chảy mủ.

“Các người... Chúc mừng?” Lúc này, con của yêu ở bên cạnh xoay chuyển mắt kíp, chế nhạo nói: “Lễ vật chúc mừng của các người đâu?”

“Đừng nóng vội, có.” Tần Hà khẽ cười nhẹ, sau đó bàn tay to của hắn hất lên một cái, một cái nồi lớn đen như mực “bịch” một tiếng, rơi xuống trước mặt Lăng Yêu Vương.

“Nồi?”

Đám tiêu yêu đồng loạt trở mắt nhìn, mặt mũi tràn đầy vẻ không thể tưởng tượng nổi.

Người khác đều dâng bảo vật, các người dâng nồi?

Hơn nữa còn là một cái nồi đen với cái đáy không được cạo sạch muội than.

Đây là muốn làm gì?

Chán sống rồi hay sao vậy?

Chỉ có Lăng Yêu Vương dường như nghĩ tới điều gì đó, ngờ vực hỏi: “Các người là ai?”

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười: “Bản tọa, Lộ Nhân Ất.”

“Nhân tộc to gan, lại dám trêu chọc bản vương!”

Lăng Yêu Vương đã hoàn toàn bị chọc giận, trầm giọng quát: “Thành thật khai báo, các người tới đây là muốn làm cái gì, còn dám ăn nói xằng bậy, đừng trách bản vương không nể mặt, rút gân lột da các người.”

“Đừng căng thẳng, đừng căng thẳng, không nghiêm trọng như vậy ~”

Nụ cười Tần Hà càng sâu, vội xua tay liên tục, nói: “Chúng ta tới đây, cũng không có ý gì khác, chỉ là muốn nấu người mà thôi.”

Chương 553 – Tam anh chiến Lăng Yêu

Những lời này vừa ra, cả yến tiệc lớn như vậy lập tức yên lặng đến nghe được cả tiếng kim rơi.

Cái gì gọi là phách lối?

Dùng giọng điệu bình tĩnh nói ra lời nói đáng hận nhất.

Cái này gọi là phách lối.

Lăng Yêu Vương trợn trừng mắt, yêu khí toàn thân bốc lên, chỉ vào Tần Hà rống to: “Xử chết bọn chúng cho ta, giết chết bọn chúng!!”

Lăng Yêu Vương tức giận đến bốc lửa.

Đi vào địa bàn của nó, còn lấy ra nồi lớn muốn nấu nó?

Thật là huênh hoang tự cho mình là giỏi!

Nếu không tươi sống móc ra xương cốt hai người một trâu này, chuyện này truyền ra ngoài thì Lăng Yêu Vương nó làm sao còn lăn lộn dưới nước được nữa.

Đừng nói là con người, cho dù là Long Vương Vị Hà ở đây, cũng phải khách khí với nó ba phần.

Thế giới dưới nước lấy thực lực vi tôn, nắm tay kẻ nào lớn thì kẻ đó chính là vương.

Lăng Yêu Vương nó hùng bá chiếm giữ ở Côn Hà hai trăm năm, chính là dựa vào thực lực.

Một cái nồi nhỏ như vậy mà cũng muốn nấu mình?

Đây là xem thường ai vậy?

Cho dù Lăng Yêu Vương nó có vào nồi, vậy đó cũng phải là nồi khắc long vẽ phượng cực lớn!

“Giết chết bọn chúng!”

“Giết!”

“....”

Đám tiểu yêu nghe lệnh, lập tức ào ào xông lên.

Mười tám loại binh khí quơ múa phát ra tiếng rít, đồng loạt tấn công về phía đám người Tần Hà.

“Man ngư giẫm đạp!”

“Ầm ầm...”

Con bê nổi bão trước nhất, nó nhảy lên cao ba thước, móng trước tựa như đồng sắt hung hăng giẫm đạp lên nền đá xanh, lập tức tia lửa bắn ra tứ phía.

Tiếp đó, chỉ thấy nền đá xanh tựa như gợn sóng nước, lấy con bê làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía.

Gợn sóng nhìn như nhẹ nhàng, nhưng thực ra lại ẩn chứa lực chấn động cực kỳ cường đại, nhưng nơi gợn sóng đi qua, thân thể của đám tiểu yêu cũng rung động tựa như nền đá xanh, binh khí trong tay “ầm ầm” vỡ tung.

Yêu vật thân mềm thì thổ huyết lui lại, yêu loại có giáp xác thì thảm rồi, giáp xác trên thân không khác gì với binh khí, cũng đồng loạt bị chấn nổ.

Con của cách gần nhất thăm đến tận nhà, trực tiếp tới một cái chia năm xẻ bảy.

Hai cái còng của lớn “bịch” một tiếng, tự mình tiến vào trong nôi.

“Mau rời khỏi mặt đất!”

“Sóng này thật hung hiểm!!”

“Mau tránh đi!”

“....”

Đám tiểu yêu trông thấy gọn sóng dưới nền lợi hại như vậy, lập tức bị dọa đến mất hồn mất vía.

Vội vàng dùng tốc độ nhanh gấp mười lần lúc công kích để lui lại phía sau.

Có thể chạy nhanh bao nhiêu thì chạy nhanh bấy nhiêu.

Con bê thấy thế, các người vậy mà lại chạy?

Không chút do dự, nó lập tức nhắc chân xông lên phía trước.

“Man ngu đâm mạnh!”

Trong khoảng thời gian này nó đã ngột ngạt đến sắp không chịu nổi, thực lực tăng trưởng trên diện rộng nhưng lại bị Tần Hà nhấn xuống, không để nó hiển lộ thực lực trước mặt người khác.

Hiện tại rốt cuộc thì nó cũng tìm ra được nơi có thể thỏa sức bung xả.

Con bê vừa động, khí thể quanh thân nó lập tức biến đổi.

Một cỗ sức mạnh to lớn dồi dào đột nhiên xuất hiện, phảng phất như muốn trấn áp cả vùng không gian này, bốn vó đạp xuống, cả tòa yêu thành đều nổ vang, ầm ầm rung động, giống như sơn nhạc chi hồn phụ thể.

Lúc này nó không phải là một con bò, không phải một con bò...

Đám tiểu yêu thấy vậy, ôi cha mẹ ơi.

Đây cmn làm gì phải trâu, đây cmn là yêu vương a!

Một vỏ giã xuống liền đập đổ bảy tám thủy yêu, đầu húc một cái, lại là bảy tám thủy yêu bay ra ngoài.

Một con trâu đen bóng loáng không dính nước, vậy mà lại đao thương bất nhập.

Con bê đại phát thần uy, Vương Thiết Trụ cũng không chịu thua kém.

Chẳng biết nó móc một thanh côn sắt dài từ đâu ra, vung lên nện xuống.

Màu của thanh côn sắt kia giống hệt như màu da trâu, đen đến mức không có phản quang.

Một côn nện xuống liền đập nátбет vỏ của một con trai yêu.

Tiếng xé gió kinh khủng làm cho chúng yêu choáng váng.

Đây chính là vũ khí mới của Vương Thiết Trụ, tuy là trông có vẻ hơi xấu một chút, nhưng rất bền chắc, dùng tốt, giống như tên của nó, Vương Thiết Trụ, vừa cao vừa cứng.

Đây là binh khí mà nó tự mình chế tạo ra.

Cảnh tượng trước mắt làm chúng yêu nhìn mà sợ hãi đến mất hồn mất vía, nơi nào còn dám đối kháng, vội vàng nhấc chân chạy trốn.

Đây là một đám hung hãn a.

Lăng Yêu Vương không xong rồi!

Mạng nhỏ quan trọng hơn ~

Thế là phân phạt, đám tiểu yêu loáng mấy cái đã chạy sạch bách... Tốc độ kia, đừng nói có chân, chính là cả ốc nhồi, cũng vọt nhanh hơn thỏ.

Vương Thiết Trụ nhanh tay lẹ mắt, lưu lại được con cá cần tinh đã ủa lật hơn một trăm tàu thuyền kia.

“Không coi nghĩa khí ra gì a ~” Đối mặt với cục diện như vậy, Lăng Yêu Vương thậm kê kêu khổ, nó vốn đang định động thủ, kết quả con trâu đen kia vừa ra tay đã làm cho nó phải kinh hãi.

Sau có toàn bộ cục diện liền sụp đổ cực nhanh chỉ trong mấy hơi thở.

Điều này khiến nó tức giận đến nhức răng, cái đám đồ vật không có nghĩa khí này, sao không đỡ thêm hai cái để cho ta chạy với chứ, giờ thì hay rồi, muốn chạy cũng không được.

“Gia, cắt tiết không?” Con bê quay trở lại, hai mắt hứng khởi chĩa vào Lăng Yêu Vương.

“Một đao bổ nó ra là xong, đầu cá chung ớt bằm.” Vương Thiết Trụ liếm môi.

Biển bắc có loài cá, tên nó là Côn, Côn to lớn, một nồi chứa không hết.

Mặc dù Lăng Yêu Vương này không phải là Côn, nhưng cũng đủ ăn.

Lăng Yêu Vương bị nhìn chằm chằm đến toàn thân lạnh buốt, nó muốn chạy, nhưng nó không dám.

Vì đến lúc này nó rút cuộc cũng đã nhận ra người thanh niên trước mặt này là ai.

Đó chính là một đêm đầy máu và lửa ở Kinh thành, thiên ma từ trên trời giáng xuống, bày yêu tụ tập, chuẩn bị thịnh yến đồ long cùng nhau phân hưởng, nhưng lại không thể ngờ rằng sau mấy cái chớp mắt đã bị giết đến máu chảy thành sông.

Hắn chính là Thanh Ngưu Đại Tiên, tồn tại giống như thần ẩn ở trong Kinh thành,

Đêm đó Lăng Yêu Vương cũng có mặt ở đó, hơn nữa còn động thủ, nhưng nó rất may mắn, gặp đại nạn không chết còn chạy đúng đường sống, chẳng thể ngờ rằng hơn nửa năm sau, người này lại đánh đến tận cửa.

Xong con bê!

“Như vậy đi, đừng nói bản tọa bắt nạt ngươi, hiện tại ta cho ngươi một cơ hội phản kháng, nếu ngươi có thể đánh thắng mấy thủ hạ này của ta, vậy ta sẽ tha cho ngươi một mạng.” Tần Hà cười cười, con hàng này từ đầu đến cuối bị dọa sợ không khác gì chim cú, khiến hắn có chút không xuống tay được.

Trong lòng nói thầm, ngươi tốt xấu gì cũng nên bỏ trốn đi chứ, ngơ ngẩn đứng bất động như thế, nếu để người khác nhìn thấy còn tưởng rằng ta đang bắt nạt ngươi đấy.

Có điều nói thả một ngựa vậy thôi, chứ ngày hôm nay con hàng này nhất định phải chết.

Bất kể là tiếng xấu trong miệng đội tàu thuyền, thủy thủ cùng dân chúng hai bên bờ, hoặc là trong hồ sơ chữ Giáp của Phi Ngư Vệ.

Con hàng này đều là thủy ma tội ác tà trời.

“Cái này... Ngươi phải nói lời giữ lời đấy!!” Lăng Yêu Vương nghe vậy, trên mặt lập tức lộ ra sự ham muốn sống sót mãnh liệt, Thanh Ngư Đại Tiên làm nỏ tuyệt vọng, nhưng hai tên tay sai bên người đại tiên, có thể coi là tám lạng nửa cân.”

“Bản tọa quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.” Khóe miệng Tần Hà hơi hơi nhếch lên.

“Tốt, đây chính là ngươi hứa đấy, đánh thắng thì thả ta đi.” Lăng Yêu Vương lặp lại một lần, vì nó lo lắng Tần Hà lật lọng không giữ chữ tín.

Nó không biết Tần Hà có coi trọng lòng tín nghĩa và danh dự hay không, dù sao thì từ trước đến nay nó vẫn luôn không giữ chữ tín.

Đồng thời nó còn chơi một chút chiêu trò, đổi câu Tần Hà nói “Đánh thắng thì tha cho nó một mạng” thành “Đánh thắng thì thả nó đi.”

Hai câu này trông như là không có khác biệt gì, nhưng thực chất lại khác nhau như ngày với đêm.

Tất nhiên Tần Hà nghe ra được sự khác biệt trong đó, nhưng hắn không quan tâm, hắn phát tay một cái, nói: “Tranh thủ thời gian đi, chúng ta đói bụng rồi.”

Trong mắt Lăng Yêu Vương lóe lên một tia lạnh lẽo, không nói chữ nào đã nhanh như chớp phóng tới Vương Thiết Trụ, gần như là loáng một cái đã xuất hiện trước mặt Vương Thiết Trụ.

Chọn quả hồng mềm mà bóp, con trâu đen kia đao thương bất nhập, xem xét thì cái tên gù này dễ thu thập hơn một chút.

Tốc độ của Lăng Yêu Vương cực nhanh, vừa đến trước mặt liền trực tiếp đánh ra một cái ‘thần long quấy đuôi’.

Cá lăng có thân thể dài, cái đuôi rất có lực.

Một chiêu này nhìn như bình thường không có gì đặc biệt, nhưng thực tế lại là một trong những lá bài tẩy mạnh nhất của nó, đuôi cá rung động thậm chí còn tạo ra từng gợn từng gợn sóng chấn động, so với cú Man ngư giẫm đạp của con bê thì cách thức khác nhau nhưng hiệu quả lại giống nhau đến kỳ diệu, là thiên phú sở trường của nó.

Đã từng có rất nhiều đối thủ của nó bị ăn thiệt dưới một chiêu này, thậm chí là trực tiếp mất mạng.

Về phần Vương Thiết Trụ.

Thực ra nó đã có dự cảm từ trước rằng Lăng Yêu Vương sẽ chọn nó để xuất thủ đầu tiên, bởi vì xem qua thì nó trông dễ bị ‘bóp’ hơn con bê một chút.

Nhưng mà... Lăng Yêu Vương tưởng vậy nhưng không phải vậy.

Con bê là đao thương bất nhập, còn Vương Thiết Trụ nó, là vừa cao lại vừa cứng.

Lăng Yêu Vương vừa động, Vương Thiết Trụ không làm những thứ khác, mà hai tay nhanh như chớp bấm quyết, trong miệng niệm sắc lệnh.

Ngay sau đó liền có một pháp thuẫn hình mai rùa phía trên lấp lóe bí văn màu đen xuất hiện, chống ở trước người nó.

Đồng tử Lăng Yêu Vương lập tức co rút lại, nghĩ thầm, không tốt.

Cái tên gù này, là hậu duệ thần quy.

Thiên phú quy văn pháp thuẫn!

Hơn nữa còn gần như là phát ra trong nháy mắt!

Nhưng... Nó đã không thể thu lực lại.

“Bành!”

Khí lăng mãnh liệt quét ra, giống như là một vụ nổ.

Vương Thiết Trụ vẫn đứng yên tại chỗ không hề di chuyển chút nào, chỉ là quy văn pháp thuẫn lấp lóe dữ dội, có vẻ như đã đến ranh giới sắp sửa sụp đổ.

Còn Lăng Yêu Vương thì trực tiếp bay ngược ra sau, lão đảo một cái suýt chút nữa đã không thể đứng vững, bạch bạch bạch lui về phía sau, cực kỳ chật vật.

“Man ngu đậm mạnh!

Con bê thấy thế, lập tức xông đến bỏ đá xuống giếng, phát động đại chiêu.

Bốn vó nó đập mạnh, giống như muốn giẫm nát đại địa, chớp mắt một cái đã đến trước Lăng Yêu Vương.

Vậy mà cũng là độn thủy!

Trâu cày ruộng cạn, thế mà cũng biết độn thủy?

Giờ khắc này, Lăng Yêu Vương chỉ cảm thấy lão thiên gia cmn quá không giảng đạo lý.

Dựa vào cái gì?

Vào khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, nó bắt chấp yêu lực trong cơ thể đang sôi trào, cưỡng ép phát động độn thủy một lần nữa.

Con trâu này quá mạnh.

Nếu còn không phát động độn thủy thì không chết cũng trọng thương.

Đúng như dự đoán, nó vừa mới lóe lên rồi đi, móng trâu đã đập xuống đầu nó, hung hiểm vô cùng.

Cách đó vài trượng, Lăng Yêu Vương thi triển hai lần độn thủy liên tiếp, cảm thấy cực kỳ suy yếu, đang chuẩn bị lui lại kéo dài khoảng cách để hồi máu lại một chút, thì kết quả là còn chưa kịp di chuyển, nó đã chợt phát hiện, chẳng biết lúc nào trước mặt mình đã xuất hiện một con động vật đẹp đẽ như tinh linh băng tuyết với toàn thân trắng như tuyết, lông không có một sợi màu tạp nào.

Thân thể nó đẹp đẽ, động tác... Lại hết sức sắc bén, nó vung lên một cái lợi trao có màng hung hăng chộp về phía mình.

Tốc độ quá nhanh, không kịp phản ứng.

“Bành!”

Lăng Yêu Vương trực tiếp bay ngang ra ngoài, nặng nề nện lên trên tường, liên tiếp phun ra mấy búng máu tươi.

“Ngươi, lại đánh lén... Không tuân thủ hứa hẹn, không giảng võ đức!” Lăng Yêu Vương vừa chỉ chỉ tinh linh màu trắng, vừa chỉ chỉ Tần Hà, vẻ mặt nó cực kỳ không cam lòng.

“Ta không có làm trái lời hứa hẹn nha.”

Tần Hà nhún vai, nói: “Vừa rồi ta nói là nếu ngươi có thể đánh thắng mấy thủ hạ này của ta thì ta sẽ tha cho ngươi một mạng, ta cũng không có nói rằng ta chỉ có hai thủ hạ nha, nó và ta cùng đi tới, chỉ là ngươi không phát hiện ra mà thôi.”

Nói xong, Tần Hà liền vẫy tay với Tiểu Điều.

Tiểu Điều ngoan ngoãn lắc mình một cái, sau đó liền ngồi trên bờ vai Tần Hà, liếm láp móng vuốt nhỏ.

Vậy mà, cũng là độn thủy!

Lăng Yêu Vương thấy thế, lần nữa phun ra một búng máu.

Ba tên đều biết độn thủy!

“Tiểu Điều làm rất đẹp!”

Vương Thiết Trụ thấy vậy thì khen một tiếng rồi trực tiếp nhào tới.

Con bê cũng vội vàng gia nhập, nhân lúc ngươi yếu đòi mạng ngươi, đáp lại lời mắng của Lăng Yêu Vương chính là một trận quần ẩu.

“Ăn lão tử một côn!”

“Ăn lão tử một chân!”

“Hầu tử thâu đào!”

“Độc long toàn ~!”

“Thái sơn áp đỉnh!”

“Khí quán tràng hà ~”

Chương 554 – Cá cần tình

Lăng Yêu Vương vốn đã bị thương, làm sao còn chịu nổi trận tàn phá này.

Qua vài ba chiêu đã hiện ra bản thể cá lăng.

Chết cực kỳ thê thảm.

Trên thân đều là vết móng trâu, vảy cá thì bay tứ tán như là tuyết rơi, còn bị Vương Thiết Trụ dùng côn sắt xuyên thành xiên nướng.

“Ngưng ngưng ngưng ~” Tần Hà không nhìn nổi nữa, khiến trách: “Các người đối xử với đồ ăn như vậy, là không nhân đạo.”

Đây là lần đầu tiên hai tên gia súc này đi ra ngoài đánh nhau kể từ sau khi thực lực tăng trưởng mạnh mẽ.

Thế nên ánh mắt chúng nhìn Lăng Yêu Vương liền giống hệt như chó Teddy đang thời kỳ động căn trông thấy chân bàn vậy.

Vui vẻ bung xõa tung sức mạnh.

Đặc biệt là Vương Thiết Trụ, người nói người đánh thì đánh đi, người lấy cây gậy đâm người ta làm gì?

Thay đổi ý định muốn ăn cá nướng thì người cứ nói thẳng.

Người đâm xuyên một phát như thế, đến kiếp sau người ta sẽ còn lưu lại ám ảnh đấy.

Hai thú nghe Tần Hà nói, lúc này mới dừng lại.

Đúng như Tần Hà suy nghĩ, Vương Thiết Trụ cầm đầu côn sắt xiên Lăng Yêu Vương, đề nghị với Tần Hà: “Gia, hay là chúng ta đổi thành ăn cá nướng đi?”

“Vậy trong nồi nấu cái gì?” Lamborghini hất móng đá đá cái nồi sắt lớn bên cạnh, không biết từ lúc nào bên trong đã có thêm hai cái càng cua, nhưng hiển nhiên là nhiều đó vẫn chưa đủ.

Thế là Vương Thiết Trụ chỉ chỉ bên cạnh, nói: “Đây, nguyên liệu nấu ăn đầy đủ, toàn bộ đều có thể đem đi hầm.” Nói xong ngón tay nó dừng lại trên thân một con cá tròn dẹt dưới đất, nói: “Chẳng hạn như là con cá cần tinh này.”

Lúc đám tiểu yêu cấp tốc chạy thực mạng, Vương Thiết Trụ tay mất lạnh lẽo lưu lại được mấy tên.

Một con cá cần tinh, một con trai tinh, một con cá quả tinh, còn có một con bọ cạp nước tinh.

“A ~ Đừng hãm ta ~ Tha mạng ~ Tha mạng ~” Ngay vào lúc này, cá cần tinh vốn đang nằm bẹp dưới đất nhanh chóng lật thân một cái rồi bắt đầu đập đầu.

Vừa nãy nó chỉ bị một côn của Vương Thiết Trụ đánh cho bất tỉnh, cũng chưa bị tắt máy.

Mới hoảng hoảng hốt hốt tỉnh lại, lại vừa vặn trông thấy cảnh tượng Lăng Yêu Vương bị chà đạp, lập tức bị dọa đến mất hồn mất vía.

Nó không dám động, nằm bẹp xuống đất thu liễm khí tức giả chết, hy vọng có thể thoát được một mạng.

Kết quả niềm hy vọng này mới chỉ kéo dài trong thời gian ba câu nói, nó đã bị Vương Thiết Trụ chọn làm nguyên liệu nấu ăn.

Nếu còn tiếp tục giả bộ nữa thì sẽ phải chết thật.

“A, vẫn còn chưa chết?” Vương Thiết Trụ cảm thấy bất ngờ, một côn vừa rồi kia, nó chính là đánh thật.

“Man ngu đậm mạnh, nhận lấy cái chết!”

Con bê thấy vậy, hai mắt tỏa sáng, bốn vó nổi gió liền muốn xông về phía cá cần tinh.

“Đừng ~ Đừng giết ta, giữ lại ta có tác dụng, ta biết bảo bối của Lăng Yêu Vương cất giấu ở nơi nào, không có ta, các ngươi không tìm được.” Cá cần tinh bị dọa vội vàng rúc ra sau.

Con bê nghe vậy thì ngẩn người.

Cái thứ gọi là bảo bối này, người người đều thích.

Không chỉ riêng con bê, ngay cả Tần Hà cũng bị gọi lên hứng thú.

Lúc vừa mới tới nơi này, Tần Hà đã bắt đầu tìm kiếm nơi cất giữ bảo vật.

Lăng Yêu Vương với tư cách là một trong tam đại yêu vương bên ngoài Long Cung Vị Hà, nếu nói là không có chút tài sản

nào thì đó là không có khả năng.

Thứ được mọi người yêu thích thường sẽ bị cất giấu ở một nơi vô cùng bí ẩn.

Không có bè cánh dẫn đường thì phải tìm tón sức không nói, còn có khả năng là tìm không thấy.

“Vậy người nói thử một chút, bảo vật Lăng Yêu Vương giấu ở đâu?” Tần Hà hỏi.

Cá cần yêu nuốt nước miếng một cái, cẩn thận từng ly từng tý nói: “Cái đó, ta... Nếu như ta nói ra, có thể đổi một cái mạng không?”

“Người còn dám ra điều kiện?” Vương Thiết Trụ một cước đạp thi thể Lăng Yêu Vương xuống dưới, tiếp đó giơ côn lên làm bộ muốn đánh nó.

“Không dám, không dám ~”

Cá cần tinh bị dọa sợ lập tức ôm đầu, kêu lên: “Các người đừng giết ta, ta không chỉ biết bảo bối của Lăng Yêu Vương ở đâu, mà cả bảo bối của các yêu vương khác, thậm chí là Long Cung, ta cũng biết chúng giấu ở đâu.”

“Đúng là biết nói khoác, người dựa vào cái gì mà có thể biết được bảo bối Long Cung ở đâu?” Tần Hà hí hí mắt.

Con cá cần tinh này đã hóa hình, giống như tuyết đại đa số các thủy yêu khác, nó vẫn còn sót lại đặc thù vốn có.

Có điều trình độ hóa hình của nó rõ ràng cao hơn thực lực một chút, mặt người sơ bộ thành hình, thân thể tròn trịa nhưng không béo, thoát nhìn giống như bị một cái chảo hung hăng đập mạnh một cái, hình tròn đẹp.

Bốn chiếc vây cá đã hóa thành tứ chi, trên mặt còn sót lại rất nhiều lân phiến, dưới hai đáy mắt cá có hai điểm sáng màu xanh, trông rất đặc biệt.

“Ta không biết nhưng ta có thể tìm được.” Cá cần tinh kêu lên, nó còn nói thêm: “Chính là vì đôi mắt ta có thể trông thấy bảo khí, đây là trời sinh, không lừa các người.”

“Ai nha, còn dám khoác lác chém gió?”

“Nói xạo không nháy mắt.”

Hai thú nghe vậy lập tức cảm thấy bị trêu chọc, khí thế bốc lên, chuẩn bị ra tay.

Trông thấy bảo khí?

Chưa từng nghe qua.

Tiểu yêu này vì giữ được mạng sống, đã bắt đầu nói bậy nói bạ.

Chỉ có Tần Hà là hai mắt sáng lên, giơ tay ngăn cản hai thú đang rục rịch muốn động, cười cười nói: “Được, người nói người có thể trông thấy bảo khí, vậy ta tin người một lần, nếu như người có thể tìm được bảo vật của Lăng Yêu Vương để chứng thực lời người nói, ta có thể tha cho người một mạng.”

Cá cần tinh nghe vậy thì lập tức mừng rỡ, vội vàng chỉ lên trời thề, nói: “Ta nhất định có thể tìm được, có thể tìm được, nhưng người không thể nuốt lời.”

Nói đến cuối câu, cá cần tinh cẩn thận nhắc lại yêu cầu.

“Bản tọa quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.” Tần Hà nghiêm mặt nói.

Hai thú thấy vậy thì liếc nhau một cái, trên mặt đều lộ ra một vết kinh ngạc.

Gia đã mở miệng, nói rõ chuyện này có mấy phần là thực.

“Vậy người mau tìm nhanh một chút, bảo bối ở phía nào?” Vương Thiết Trụ lập tức lên tiếng.

Cá cần tinh vội vàng tuần sát xung quanh một vòng, tiếp đó chỉ tay về một phía: “Hắn là ở hướng đông....” Nhưng mà ngay sau đó nó lại chớp chớp mắt, nói lại: “Không đúng, hắn là ở hướng tây.”

Chương 555 – Thú bay lơ lửng

“Rốt cuộc là ở hướng nào?” Con bê trừng mắt.

“Hướng đông, hướng đông, ôi... Không đúng, vẫn là hướng tây, hướng tây.” Cá cần tinh vươn tay chỉ, chuyển loạn giống như con quay.

“Xoảng!” Vương Thiết Trụ không nhin nổi nữa, trực tiếp cho nó một gậy, tức giận mắng: “Ta xem ngươi chính là đang lừa gạt.”

Cá cần tinh lập tức bị đập đến không phân biệt nổi đông tây nam bắc, con ngươi xoay mòng mòng, lão đảo nói: “Ta... Ta không có lừa gạt các ngươi... Bảo khí nó sẽ di chuyển.”

Vừa nói xong hai mắt nó liền trợn ngược, ngất đi.

“Ngươi đập nó làm gì?”

Tần Hà thấy thế, trừng Vương Thiết Trụ một cái, nghĩ thầm, đầu của con cá cần tinh này đúng là không phải cứng bình thường, bị đập như vậy vẫn chưa sút đầu mẻ trán.

“Gia... Cái con hàng này cứ nói linh tinh lải nhải, ta cảm thấy nó chính là đang kéo dài thời gian, dứt khoát nướng nó luôn cho rồi.” Vương Thiết Trụ vội vàng biện giải.

“Mặc kệ nó có phải là kẻ lừa gạt hay không, nếu là phải, vậy thì lát nữa một bên thái lát cá sống một bên nướng ăn là được, ngươi gấp làm gì.” Tần Hà nhìn cá cần tinh, bốn cợt nói.

“A ~ Đừng ăn ta... Đừng ăn ta.” Cá cần tinh vừa nghe vậy, lại lật thân từ dưới đất dậy, rõ ràng là bị dọa tỉnh.

Thái lát sống nướng ăn!

Mỗi một từ đều khiến cho cả người nó bốc lên khí lạnh, còn không bằng bị một gậy đập chết tại chỗ.

“Được rồi đừng nói nhảm nữa, cái bảo khí kia nói như thế nào?” Tần Hà truy vấn.

“Cái bảo khí kia lơ lửng không cố định, nó vẫn luôn chạy quanh Lăng Yêu thành, lúc hướng đông, lúc hướng tây.” Cá cần tinh trả lời, nói xong nó còn chỉ lên trời thề: “Mỗi câu ta nói đều là sự thật, không có lừa dối các ngươi, là thật.”

Tần Hà lập tức nhú mày.

Cá cần tinh không hề nói dối.

Bởi vì trước khi nó trả lời thì hắn đã sử dụng thuật chân ngôn cho cá cần tinh.

Như vậy liền rất kỳ quái.

Một thứ chọt đông chọt tây, tốc độ cực nhanh, vậy nhất định nó không phải thứ tầm thường.

Trầm ngâm trong phút chốc, Tần Hà như nghĩ tới điều gì, quay đầu hỏi cá cần tinh: “Ngươi và Lăng Yêu Vương có quan hệ thế nào?”

“Ta mới gia nhập dưới trướng nó không lâu, ta cùng nó không quen thuộc.” Cá cần tinh khoát tay nói.

“Vậy sao ban nãy ngươi kính hiển ra sức như vậy, còn nói đã ủa lật hơn trăm con thuyền để dâng lên nhân sâm cho nó?”

Vương Thiết Trụ ngờ vực hỏi.

“Ta, ta là muốn nịnh bợ Lăng Yêu Vương thôi, nhân sâm kia là do ta tầm bảo tìm được, với lại ta cũng không có ý định cho nó, ta muốn... Là muốn...”

“Muốn làm cái gì?” Vương Thiết Trụ truy vấn.

“Là muốn xác định vị trí nơi cất giấu bảo vật của Lăng Yêu Vương, cây nhân sâm kia của ta đã bị ta động tay động chân.”

“Vậy chuyện ủa lật một trăm con thuyền thì sao?”

“Là ta nói bừa, không nói như vậy thì không thể hiện được rằng lễ vật này khó kiếm.” Cá cần tinh nói rõ ràng mười mười, còn nói: “Thực ra, ta là một yêu tốt.”

“Rầm chó, ngươi là kẻ trộm cộng thêm lừa đảo.” Vương Thiết Trụ một búa định âm.

Cá cần tinh cúi đầu không dám nói tiếp nữa, xem như là ngầm thừa nhận.

“Được rồi, mặc kệ cái bảo vật kia du tẩu nhanh thế nào, hiện tại ngươi cứ chỉ ra, tốt nhất là có thể dự phán trước vị trí của nó.” Tần Hà xua tay, trực tiếp hạ mệnh lệnh cho cá cần tinh.

“Vâng vâng, ta sẽ cố hết sức.”

“Không phải là cố hết sức, mà nhất định phải.” Tần Hà híp mắt.

Cá cần tinh rút cổ lại, vội vàng chấp thuận.

Tiếp đó cá cần tinh liền dẫn đám người Tàn Hà chuyển loạn khắp nơi.

Ngón tay nó một mực chỉ theo vị trí bảo khí di chuyển khắp nơi không ngừng.

Qua một hồi lâu, ngay vào lúc Vương Thiết Trụ cùng con bê sắp không nén nhịn nổi nữa.

Cá cần tinh chỉ vào phía trước kêu lên: “Nó nó nó đến rồi, nó đang tiến thẳng về phía chúng ta...”

Kết quả nó còn chưa nói hết câu đã bị bay ra ngoài.

Không chỉ riêng nó, Vương Thiết Trụ cùng con bê cũng bay ra.

Chính là Tàn Hà xuất thủ, hấn nhanh như chớp đẩy hai thú cùng cá cần tinh ở phía trước ra, kim quang và tia sáng nhạt cấp tốc luân chuyển trong đáy mắt, ở nơi sâu nhất của đồng tử phản chiếu ra một vật có hình dạng nửa vòng khuyên tối màu.

Vật kia vô cùng mờ ảo, tuy là tốc độ cực nhanh, nhưng lại giống hệt như là u linh, hoàn toàn không có thực thể, càng không có tiếng xé gió.

Nếu không phải thuật nhãn hấn cao minh, lại có thêm cá cần tinh nhắc nhở, dù là thứ này có bay lơ lửng ở trước mặt thì cũng không thể phát hiện ra được.

Không chút do dự, toàn thân Tàn Hà đại phóng kim quang.

Công đức kim thân!

Giờ khắc này, hấn tựa như một vàng mặt trời chói chang, chói mắt đến mức khiến người ta hoàn toàn không thể mở mắt ra được.

Tiếp đó liền thấy hấn vươn hai tay rồi nhanh chóng khép lại.

Vật màu tối kia liền bị vây trong kim quang trên bàn tay hấn, xoay tròn quay xung quanh, vẫn còn định xông ra ngoài.

Nhưng lại đụng phải kim quang, ngay lập tức bị bật trở lại.

Tập trung nhìn kỹ, đây là một vòng sắt màu đen, có điều nó không còn nguyên vẹn, bị bể mất chừng một phần ba, còn có

thể trông thấy rõ phần rìa bị phá vỡ.

Nó lập lòe nhấp nháy, lúc sáng lúc tối, tựa như là đang hoán đổi giữa thực thể và hư ảo vậy.

“Đây là cái gì?” Vương Thiết Trụ hỏi.

“Thứ này... Thứ này hình như không phải đồ của Lăng Yêu Vương.” Cả căn tinh tránh đi kim quang, cũng tò mò phân biệt.

Đồng thời lúc này nó cũng cực kỳ chấn kinh với thủ đoạn của Tần Hà, không ngờ người này lại tu được kim thân pháp tướng mạnh như vậy.

Dùng niệm lực công đức chúng sinh, vây hãm thứ hóa hư vô.

Người này, sâu không lường được.

“Đây là thần di.” Tần Hà híp mắt nói.

Chương 556 – Ăn đại hộ

“Thần di?”

Vương Thiết Trụ cùng con bê kinh hô.

Cái gọi là thần di, là chỉ di tàng thời đại thần thoại, đẳng cấp cụ thể là gì thì khó mà nói.

Nhưng có một điều, di tàng có thể xuyên qua thời kỳ thần ẩn cùng thời đại mạt pháp dài đằng đẵng đi tới hôm nay, vẫn có thể lộ rõ thần tính, tất nhiên không phải thứ tầm thường.

Cũng ví như di tích Thiên đình, nghiêm chỉnh mà nói đó cũng là thần di, nhưng mà hiện tại nó đã thành vách nát tường xiêu, không còn thần tính gì có thể nhắc đến.

Mà cái vật trước mắt này, đã vỡ mà vẫn có thể di chuyển, lại rất khó bắt giữ, nhất định thuộc đẳng cấp cao.

“Gia, có thể phân biệt ra nó là cái gì không?” Vương Thiết Trụ tò mò hỏi.

“Không biết.” Tần Hà thẳng thừng lắc đầu, thứ này liên tục nhảy qua nhảy lại giữa thực thể và hư ảo không ngừng, vô

cùng kỳ lạ, rất giống quỷ hồn nhiễm lên âm khí.

Nếu không phải mình đã luyện đến công đức kim thân cửu phẩm, dùng công đức chỉ lực vây khốn hóa hư vô, thì dù cho thực lực có cao cường hơn nữa, cũng đừng hòng tóm giữ được thứ này.

Quan sát tỉ mỉ một hồi, Tần Hà lắc đầu, lật tay một cái, thu nó vào trong không gian dưới nách.

Một màn này lại khiến cá cần tinh nhìn mà trợn to mắt cá.

Bởi vì nó hoàn toàn không thể thấy rõ, người này đã thu đồ vật kia đi đâu.

Tiếp đó Tần Hà quay đầu lại nhìn cá cần tinh, khóe miệng hơi giương lên.

Cá cần tinh vừa đối diện với ánh mắt Tần Hà thì lập tức quỳ sụp xuống, hoảng sợ nói: “Người đã nói, tìm thấy bảo vật thì tha cho ta một mạng.”

“Nhưng món bảo vật này không có khả năng là thuộc về Lăng Yêu Vương, cho nên người vẫn chưa tìm thấy bảo vật của Lăng Yêu Vương, tiếp tục cố gắng, người có thể làm được.”
Tần Hà khẽ cười nhẹ.

Cá cần tinh: “....”

....

Tin tức Tần Hà càn quét Lăng Yêu thành dễ như bỡn đã thông qua các tiểu yêu thủy tộc truyền đi, cấp tốc lan truyền ra khắp tứ phương.

Thế giới dưới nước hết sức chấn động, nhất là lưu vực Vị Hà.

Đứng đầu sóng ngọn gió, chính là Long Cung Vị Hà.

Lăng Yêu Vương chính là nhân vật hung ác, hùng bá một phương, ngay cả Long Vương Vị Hà cũng không dám trối buộc nó quá mức, tránh cho cái tên hung hãn này khó chịu.

Một tên gia hỏa cường hãn như vậy lại dễ dàng bị người càn quét như thế, lập tức khiến cho Long Cung Vị Hà như lâm đại địch.

Với tư cách là Vị Hà chi chủ, đương nhiên là gã đã sắp xếp không ít tai mắt bên cạnh Lăng Yêu Vương.

Cho nên cũng rất rõ ràng chuyện đã xảy ra ở Lăng Yêu thành.

Tất nhiên cũng vô cùng rõ ràng là ai ra tay.

Trong thiên hạ này kẻ có thể cười thanh ngư đi dạo khắp nơi, lại có chiến lực mạnh đến mức làm cho Lăng Yêu thành không thể chiến đấu một trận ra dáng, ngoại trừ Thanh Ngư Đại Tiên thì còn có ai?

Thanh Ngư Đại Tiên cường hãn đến trình độ nào, các yêu tộc bình thường có thể không rõ.

Nhưng chín đại Long cung dưới nước, đã sớm trao đổi với nhau tất cả tình báo mà mình tự thám thính được.

Một câu, đừng nói là một cái Long cung.

Chín cái Long cung hợp lại một chỗ, cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Long Vương Vị Hà là một con cá ngát tinh trên đầu mọc sừng, ngoại trừ sừng trên đầu, nó còn có chín sợi râu cá tổ truyền.

Nó vừa nghe tin Thanh Ngư Đại Tiên tiến vào thế giới dưới nước, liền bị dọa đến toàn bộ râu cá đều bện lại.

Tam đại yêu thành lưu vực Vị Hà, Lăng Yêu thành chính là tòa thành có khoảng cách gần Long Cung Vị Hà nhất.

Sợ điều gì thường gặp điều ấy.

Qua ngày hôm sau Long Cung Vị Hà liền nghênh đón một con cá cần tinh tới cửa, xưng là sứ giả của Thanh Ngư Đại Tiên.

Đến thì chỉ nói một câu, buổi trưa ngày mai Thanh Ngư Đại Tiên sẽ giá lâm Long Cung Vị Hà làm khách, sắp xếp như thế nào đều do các người tự nhìn xem mà xử lý.

Long Vương Vị Hà lần này không còn là chín sợi râu cá bện lại nữa, mà là trực tiếp quấn bện thành một đoàn.

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi.

Nên tới, cuối cùng vẫn là sẽ tới.

Long Vương Vị Hà nâng lên 120% tinh thần, một bên chiêu đãi cá cần tinh ăn ngon uống tốt, một bên tìm hiểu mục đích

Thanh Ngu Đại Tiên đến cửa, vì thế mà còn dúi cho cá cần tinh một cây nhân sâm bốn trăm tuổi.

Cá cần tinh nói xa nói gần, vòng vo tam quốc, nói ra chính là ba chữ: Ăn đại hộ.

Về phần lý giải ba chữ này ra sao, vậy thì phải xem tâm tình của Thanh Ngu Đại Tiên.

Tâm tình tốt, ăn một bữa.

Tâm tình không tốt, cũng là ăn một bữa.

Khác biệt, chính là ở chỗ nguyên liệu nấu ăn.

Long Vương Vị Hà nghe xong, khá lắm.

Như thế này mà còn bảo sắp xếp như thế nào đều do các người tự nhìn xem mà xử lý sao.

Có thể sắp đặt thế nào đây.

Đương nhiên là thế nào long trọng thì sắp xếp thế ấy.

Nó cũng không muốn trở thành giống như Lăng Yêu Vương, bị trở thành “đại hộ”, bị ăn mất.

Sau khi sắp xếp bố trí xong xuôi, Long Vương Vị Hà lại cẩn thận chỉnh lý lại những chuyện mình đã trải qua, thấy mình và Thanh Ngu Đại Tiên chưa từng có khúc mắc, trái tim vẫn luôn treo cao mới thoáng ổn định lại một chút.

Mình chiêu đãi ăn ngon uống tốt, lại chưa từng có khúc mắc với Thanh Ngu Đại Tiên, đối phương hẳn là sẽ không gây khó dễ cho mình.

Về phần chút thức ăn đồ uống kia, Long Cung Vị Hà chỉ lấy ra một phần nhỏ như chín trâu mất sợi lông, thì cũng đủ tổ chức bữa tiệc thành quy cách cao hiếm có trên thế gian này.

Thực đơn cực kỳ phong phú, rượu ngon được ủ chế riêng từ thạch nhũ địa quật làm dẫn, cá quý trăm năm đến từ chỗ sâu nhất trong sông ngầm, canh nhân sâm trăm năm, thủy linh thảo quả trăm năm, ngó sen quý cửu tiết trăm năm, trai sò sông trăm năm....

Mỹ thực sơn hào hải vị tràn đầy một bàn lớn, tất cả nguyên liệu nấu ăn đều từ trăm năm trở lên, ngay cả gia vị và phụ liệu

cũng là tuyển chọn cẩn thận, chọn lấy số năm cao nhất.

Những thứ này, đừng nói là lấy ra chiêu đãi khách quý, cho dù là Long quân của Long Cung Hoàng Hà và Long nữ của Long Cung Lạc Thủy đồng thời cùng đến, cũng đủ để chiêu đãi.

Kết quả qua ngày hôm sau, Thanh Ngưu Đại Tiên hai người một trâu vừa ngồi xuống bàn.

Long Vương Vị Hà khóc.

Cả bàn mỹ thực sơn hào hải vị, chỉ kiên trì được trong thời gian mười hơi thở đã phải dọn bàn.

Cái con trâu đen kia còn phì mũi, miệng nói tiếng người:

“Này, lão Long vương, có bữa cơm cũng không đủ để chúng ta ăn no, ngươi đây là xem thường chúng ta sao?”

Chương 557 – Phiên dịch lại

“Đuôi ăn mày à?” Vương Thiết Trụ cũng hí mắt nói.

“Không dám, không dám ~”

Long Vương Vị Hà vừa nghe vậy, vội vàng xua xua tay, nói: “Tiểu vương thực sự là không biết thói quen của các vị thượng tiên, cho nên chuẩn bị không đủ đồ ăn, còn xin rộng lòng tha thứ, còn xin rộng lòng tha thứ.”

Nhưng mà câu trả lời như vậy làm sao có thể để hai thú thỏa mãn, chúng nó tới đây, chính là bắt chẹt... A không phải, là làm khách.

“Lời này của ngươi nghe không lọt tai nha.” Con bê lắc lư sừng trâu, giọng điệu không tốt.

“Ta cũng thấy nghe không hiểu.” Vương Thiết Trụ cười tà mị một cái, sau đó chỉ vào cá cần tinh ở bên cạnh, nói: “Ngươi phiên dịch lại đi.”

“A?”

Cá cần tinh hơi sừng sốt, hoàn toàn không rõ ràng chuyện gì.

Nó tới đây, hoàn toàn chính là bị bắt cóc.

Vòng tròn thần bí kia không được tính là bảo vật của Lăng Yêu Vương, cho nên phải tìm thứ khác, kết quả cá cần tinh tìm tới tìm lui cũng không tìm được bảo vật ở Lăng Yêu thành.

Rất hiển nhiên là, Lăng Yêu Vương đã cất giấu bảo vật ở một nơi khác.

Làm sao bây giờ?

Hai con đường, một là lên bàn, hai là tiếp tục tìm kiếm.

Thanh Ngưu Đại Tiên cho vị trí.

Nơi nào?

Long Cung Vị Hà.

Nghe thử chút đi, như vậy có hợp lý không?

Đến Long Cung Vị Hà tìm kiếm bảo vật của Lăng Yêu Vương?

Cá cần tinh đều thấy ngại vạch trần hấn, người nói người coi trọng bảo vật của Long Cung Vị Hà thì người cứ trực tiếp nói thẳng.

Đường đường đại tiên, người vừa làm kỹ nữ vừa muốn lập đền thờ như vậy cũng được à?

Nhưng mặt ngoài thì cá cần tinh không dám trào phúng nửa chữ.

Hiện tại người là dao thớt ta là thịt cá, đại tiên cũng đã nói ra, như vậy hấn nói ở đâu chính là ở đó.

Long Cung Vị Hà cũng tốt, Long Cung Hoàng Hà cũng được.

Dù hấn có nói là bảo vật của Lăng Yêu Vương đã bay đến núi Thanh Khâu của Hồ tộc, cá cần tinh cũng phải nhận.

Tự mình nói ba hoa thôi phong, có bất chấp tất cả cũng phải tiếp tục.

Nhưng mà vào chuyến đi tới Long Cung Vị Hà này, cá cần tinh lại phát hiện, chuyện tìm bảo vật cho Thanh Ngưu Đại Tiên này, có vẻ như cũng không tồi.

Long Vương Vị Hà khách khí chiêu đãi ăn ngon uống tốt không nói, còn dúi cho nó một cây nhân sâm bốn trăm tuổi.

Chỗ tốt như vậy, đi đâu mà tìm đây?

Khuyết điểm duy nhất chính là khi các đại tiên lên bàn ăn tiệc, nó chỉ có thể đứng ở một bên nhìn bàn ăn tràn đầy mỹ thực sơn hào hải vị trăm năm mà nuốt nước miếng.

Cho nên thành linh bị Vương Thiết Trụ chỉ vào hỏi, cá cần tinh trực tiếp liền ngơ ngác, hỏi: “Ta... Ta phiên dịch cái gì?”

“Người phiên dịch một chút, cái gì gọi là ‘Không biết thói quen của thượng tiên’.” Vương Thiết Trụ nghiêng đầu nhìn nó.

“Chính là... Lão Long vương ông ta ~” Cá cần tinh lấp ba lấp bắp, nói: “Ông ta không biết thói quen ẩm thực của các vị thượng tiên, cho nên chưa chuẩn bị xong.”

Kết quả Vương Thiết Trụ lại là lắc đầu, cao giọng nói: “Ta bảo người phiên dịch lại, cái gì gọi là ‘Không biết thói quen của thượng tiên’!!”

Nói đến cuối câu, giọng điệu của nó cũng rõ ràng lạnh lẽo hơn mấy phần.

“Chính là, thói quen ẩm thực đó ~” Cá cần tinh cũng cuống quýt đến sắp khóc.

Lời nói mọi người đều nghe hiểu, còn cần phiên dịch cái gì?

Phiên dịch cái gì?

Lão Long vương lúc này cũng nghe ra là có gì đó không thích hợp, cho nên lại giải thích một lần: “Ý của tiểu vương chính là, tiểu vương không biết rõ ràng thói quen ẩm thực của các vị, không chuẩn bị đủ, tiếp đón các vị thượng tiên không được chu đáo.”

Nhưng mà Vương Thiết Trụ lại là nhếch miệng nở nụ cười, vẫn lắc đầu, nó nhìn chăm chăm vào cá cần tinh, gần từng chữ: “Ta bảo người phiên dịch lại, cái gì gọi là ‘Không biết thói quen của thượng tiên’, con mẹ nó cái gì gọi là ‘Không biết thói quen của thượng tiên’!!”

Lời này một lần nữa ra khỏi miệng, đó chính là tràn đầy hàn khí.

Cá cần tinh chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, thậm chí không đúng không đúng, cái tên quý miết này không phải là muốn

phiên dịch, mà là muốn một cái cơ.

Theo tầng suy nghĩ này, trong đầu cá cần tinh lóe lên một ánh chớp, đột nhiên liền biết những lời này nên phiên dịch như thế nào, nó lau đi lớp mồ hôi lạnh trên trán, rồi chỉ vào lão Long vương đạo Vị Hà nói: “Phiên dịch chính là, lão già này nói đám ngươi là thùng cơm, ăn quá nhiều!!”

Lời này vừa ra, tất cả mọi sinh vật có mặt trong sảnh đường, đều lộ ra vẻ mặt cực kỳ đặc sắc.

Vương Thiết Trụ lộ ra vẻ mặt trẻ nhỏ dễ dạy.

Con bê và Tần Hà trợn mắt hộc mồm nhìn Vương Thiết Trụ, giống như vừa nhận biết người này một lần nữa.

Ngay cả Tiểu Điêu, cũng là “Lạch cạch” một tiếng, vỏ sò trong tay đã rơi xuống đất.

Về phần lão Long vương cùng một đám yêu hầu hoàng cung, thì trợn to hai mắt.

Lời phiên dịch này... Mỗi chữ đều đưa lão Long vương lên bàn a!

“Cái lão già kia ngươi giỏi lắm, dám nói xa nói gần mắng chúng ta là thùng cơm!” Vương Thiết Trụ vỗ bàn một cái, chỉ vào Long Vương Vị Hà mắng.

“Nổi xung!”

Con bê trực tiếp nhảy bật lên, vẻ mặt đầy căm phẫn, phối hợp vô cùng ăn ý.

“Nổi... Nổi xung, nổi xung!” Cá cần tinh cũng vội vàng hòa theo.

Đến Tiểu Điêu cũng ném một mẩu xương cá về phía Long Vương Vị Hà, bày ra vẻ mặt phản đối.

Không khí hiện trường, trong nháy mắt trở thành giương cung bạt kiếm.

Long Vương Vị Hà lập tức to đầu, vội vàng kêu oan: “Oan uổng ~ Oan uổng a, tiểu vương thề với trời, tiểu vương tuyệt đối không có tuyệt đối không có nửa điểm suy nghĩ nhục mạ các vị thượng tiên, nếu có trời đánh ngũ lôi, chết không yên lành, chết không yên lành a!”

“Phát lời thề độc như vậy, xem ra là chúng ta đã hiểu lầm người rồi.” Vương Thiết Trụ chớp chớp mắt.

“Tuyệt đối là hiểu lầm, tuyệt đối là hiểu lầm a.”

Long Vương Vị Hà xua tay giống như quạt gió, nói xong còn liếc mắt nhìn cá cần tinh một chút, trong ánh mắt rõ ràng ẩn chứa một hàng chữ trách móc: Lúc bắt người tay người không ngắn, lúc ăn thịt người miệng người không mềm, bỏ đá xuống giếng.

Cá cần tinh trong lòng chột dạ, vội vàng dời ánh mắt đi, không dám đối mặt với Long Vương Vị Hà, nghĩ thầm, ta cũng chỉ là thân bất do kỷ mà thôi, cây nhân sâm bốn trăm tuổi kia của người, chưa đủ để bán yêu bán mạng, yêu cầu lên bàn cũng là người lên bàn.

“Đúng không, nếu là hiểu lầm, vậy không bằng chính lão Long vương người tự phiên dịch thử một chút, cái gì gọi là ‘Không biết thói quen của thượng tiên?’” Vương Thiết Trụ lúc này cuối cùng cũng lộ ra ý cười khi âm mưu đạt được như ý.

Long Vương Vị Hà xem xét, làm sao có thể không hiểu ham muốn của nó, thế là cắn răng giậm chân một cái, nói: “Bẩm thượng tiên, tiểu vương có ý tứ là, các vị thượng tiên giá lâm hàn xá, rồng đến nhà tôm, tiểu vương nhất định tận hết lòng chủ nhà, mời các vị thượng tiên ăn uống thỏa thích, để bày tỏ lòng kính trọng của tiểu vương đối với các vị thượng tiên.”

“Người nói dài dòng quá, nghe như rơi vào trong sương mù.” Vương Thiết Trụ chớp chớp mắt, quay đầu lại nói với cá cần tinh: “Người, phiên dịch lại đi.”

“Khụ khụ.”

Cá cần tinh hăng giọng một tiếng, tràn đầy tự tin nói: “Lão Long vương có ý tứ là, bao ăn no.”

Chương 558 – Chín trâu còn lại một sợi lông

Vương Thiết Trụ nghe xong, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười hài lòng, nó nói với lão Long vương: “Con cá cần này phiên dịch có đúng không?”

“Đúng đúng đúng ~” Lão Long vương liên tục gật đầu, vẻ mặt đau khổ.

“Đừng không vui, chúng ta tới Long cung của người làm khách, nếu mà truyền lầm đi ra ngoài, nói Long cung Vị Hà người không cho khách ăn cơm no, vậy liêm sỉ của người ở đâu?”

“Vâng vâng vâng, thượng tiên nói rất đúng.” Đến lúc này lão Long vương đã không dám nói tiếp nữa, bởi vì lời phiên dịch của cá cần tinh cũng rất chuẩn xác.

Ngắn gọn một hai câu đã phiên dịch suy nghĩ trong lòng lão nói ra ngoài.

Nó không khác gì con giun trong bụng lão, việc này quá đáng sợ.

Nói nhiều ắt nói hớ, ngậm miệng là tốt nhất.

Mang suy nghĩ như vậy, Long vương Vị Hà vội vàng lệnh cho thủ hạ đi chuẩn bị.

Chuyên chọn những những nguyên liệu nấu ăn có tính chất dữ dội, khó tiêu hóa, chứa độc tính nhất định để đem lên bàn.

Ăn, cho các người ăn, ăn đủ.

Long cung Vị Hà ta truyền thừa mười mấy đời, thống lĩnh mười vạn thủy yêu, hùng trấn một phương, không tin không thể khiến đám các người no chết.

Liều mạng!

Kết quả lần liều mạng này của nó... Chính là ba ngày ba đêm.

Long cung tích lũy mười mấy đời, toàn bộ đều đã bị liều mạng đến sạch sẽ.

Bốn cái dạ dày vương lớn siêu cấp, cái trình độ có thể ăn kia, quả thực là vượt rất xa sự nhận biết của Long vương Vị Hà.

Bụng không khác gì khe sâu núi thẳm, có lấp như thế nào cũng không đầy.

Một miệng một đĩa thức ăn, ba miệng một con heo.

Trước lúc chia ly, Long vương Vị Hà đã đau lòng đến ỉ ôi khóc lớn, thậm chí còn thổi ra cả bong bóng nước mũi.

Lão hận nhất, lại không phải là một người ba thú kia, mà là cá cần tinh.

Lời phiên dịch chết chóc!

Nguyên liệu nấu ăn hai trăm tuổi, bị nó phiên dịch thành đã quá thời hạn!

Tổ yến ba trăm năm, bị nó phiên dịch thành nước bọt chim yến.

Long tủy năm trăm năm, bị nó phiên dịch thành khúc xương cốt vô dụng.

....

Mỗi khi nó phiên dịch một lần, con trâu cùng con rùa yêu kia cũng sẽ nổi bão một lần.

Đáng căm hận hơn là, khó khăn lắm mới cho chúng ăn hết sạch nguyên liệu nấu ăn và bảo vật trên mặt nổi, đang chuẩn bị tan tiệc tiễn khách.

Kết quả con cá cần tinh dẫn theo con trâu đáng căm hận kia đi nhà xí, thế mà lại “lạc đường” xông nhầm vào bí khổ Long cung của lão.

Khá lắm.

Đó là lạc đường, người tin được không?

Bí khổ Long cung chính là một nơi bí mật có tầng tầng lớp lớp che giấu, chỉ có lão Long vương và mấy tên cực kỳ tâm phúc mới biết được vị trí.

Vậy mà cá cần tinh cùng con trâu lạc đường lại có thể lạc đến đó!

Kết quả là, bữa tiệc vốn dĩ là có thể kết thúc trong nửa buổi, cứ như vậy đã bị ăn đến ba ngày ba đêm.

Trước kia, một bữa tiệc đối với lão Long vương là chín trâu mất một sợi lông.

Hiện tại, cất giấu của lão Long vương, chính là chín trâu còn lại một sợi lông.

“Lão Long vương, ngươi là Long vương hào phóng khảng khái, ngươi đã bảo vệ được liêm sỉ của ngươi.”

“Qua một thời gian nữa, chúng ta sẽ lại đến thăm ngươi.”

Sau khi tan tiệc, Vương Thiết Trụ dắt con bê, hài lòng cùng Tần Hà và Tiểu Điều rời đi.

Long vương Vị Hà nghe vậy, nhất thời càng khóc thảm thiết.

Cá cần tinh cẩn thận dè dặt đi qua trước mặt Long vương Vị Hà, sau đó chạy nhanh đuổi theo sau mộng bò, sắc mặt sợ hãi.

Lão Long không dám tỏ thái độ với đám người Tần Hà.

Nhưng đối với cá cần tinh làm kẻ dẫn đường thì không hề có sắc mặt tốt.

...

“Gia, trạm tiếp theo đi đâu?”

Sau khi rời khỏi Long cung, đoàn người uốn bụng tròn đi ngược dòng nước.

Long cung Vị Hà không hồ là một trong những thánh địa dưới nước.

Không chỉ riêng việc có thể cho Cật tiên công của Tần Hà ăn no, mà còn có thể cho Tổ yêu công của cả ba thú cũng ăn no.

Tổ yêu công, công pháp tinh luyện huyết mạch, có pháp môn hấp thu linh vật gột rửa huyết mạch, mặc dù không biến thái bằng Cật tiên công, nhưng cũng có được một hai phần công lực.

Nhất là con bê, trời sinh có bốn cái dạ dày!

Cái bụng kia, đã ăn đến mức cả cái lưng đều bằng phẳng!

Tần Hà ngồi ở phía trên mà hai cái đùi gần như đã hắt thành một chữ mã (𠂇).

Tất nhiên kết quả cũng là vô cùng phong phú.

Huyết mạch ba thú rõ ràng đã trở nên tinh khiết hơn, khí tức cũng có sự tăng trưởng rõ ràng so với lúc ban đầu.

Nhất là Tiểu Điều, qua thêm một năm nửa năm nữa, Vương Thiết Trụ cùng con bé sẽ có thể bị nó vượt qua.

Về phần Tần Hà, phạm thể cảnh ngoại kinh từ hai mươi một phẩm lên tới hai mươi tư phẩm, phạm thể cảnh pháp lực từ mười chín phẩm lên tới hai mươi hai phẩm.

Mỗi loại đều tăng lên ba cấp bậc nhỏ.

“Trạm tiếp theo, Long cung Hoàng Hà.” Tần Hà vung tay lên.

Nghĩ đến Long cung Vị Hà chỉ là một trong chín đại thánh địa của thế giới dưới nước, ngoại trừ chín thánh địa, còn có vô số yêu thành yêu quật.

Tần Hà lập tức cảm thấy: Vô địch, là cô quạnh biết bao; mặt pháp, cũng không hoàn toàn là vắng lạnh.

Ít nhất thì tại long mạch trải rộng mặt đất và dưới mặt nước, vẫn là vô cùng náo nhiệt.

Chương 559 – Long Cung Hoàng Hà

Long cung Hoàng Hà, Long cung Động Đình và Long cung Lạc Thủy được xưng là tam đại thể lực siêu nhiên của thế giới dưới nước.

Long cung chi chủ được thế giới dưới nước tôn xưng là Long quân.

So với Long Vương Vị Hà thì các cửu vương Long Vương Kính Hà cao hơn một cấp bậc.

Trên thực tế, vương vị của Long vương Vị Hà chính là do Long quân Hoàng Hà sở phong.

Một là quân, một là vương.

Hoàng Hà, vùng đất văn minh thịnh vượng của Đông Thổ, khe linh mạch chảy xuôi của đại địa.

Từ xưa đến nay đã thai nghén ra vô số truyền thuyết.

Thủy tộc nơi đây trường thịnh không suy.

Bất kể là vương triều trên lục địa thay đổi như thế nào, Long Cung Hoàng Hà, bờ cõi vĩnh viễn vững chắc.

....

Cách thời gian ăn sạch Long cung Vị Hà nửa tháng sau.

Long cung Hoàng Hà.

Long quân Ngao Đình đi qua đi lại trên vị trí thượng thủ của cung điện, chau mày.

Phía dưới là mấy ngàn thủy tộc lân giáp dày đặc, yêu khí ngất trời, trong đó có không ít đại yêu có khí tức cường hãn.

Số lượng thủy yêu có thực lực cường hãn ngang với Lăng Yêu Vương ở nơi này nhiều đến hàng trăm.

Đây chính là chỗ nội tình của Long cung Hoàng Hà.

Bên cạnh bày yêu, còn có một đám yêu tộc có tướng mạo tuấn mỹ trông cực kỳ hấp dẫn ánh mắt chú ý.

Đó lại là một đám nam nữ có đuôi hồ ly, số lượng khoảng chừng bảy tám người.

Mỗi vị nam tử đều có khuôn mặt khôi ngô, phong thần như ngọc, còn mỗi vị nữ tử đều có dáng người yếu điệu thướt tha, như trích tiên hạ phàm.

Ngoài ra còn có rất nhiều lá cờ rõ ràng có phong cách khác xa thủy tộc, cẩn thận quan sát, có Long cung Động Đình, có Long cung Lạc Thủy, có Long cung Kính Hà, còn có Hải long cung, thậm chí còn có không ít yêu loại lục địa cũng lẫn ở trong đó, ồn ào ầm ĩ.

Không sai, đây là yêu tộc liên kết lại với nhau.

Việc Long cung Vị Hà bị ăn đến sạch bách đã khơi lên sự hoảng sợ của thủy tộc.

Tất cả yêu loại, hồ tộc cùng không ít yêu tộc trên lục địa cũng điều động tinh binh cường tướng đi tới Long cung Hoàng Hà.

Chúng yêu tề tụ, như lâm đại địch.

Nguyên nhân chỉ có một.... Thanh Ngu Đại Tiên đã từng đồ diệt Ngự Thần Thiên đình.

Chỉ một hạng chiến tích này đã đủ để đám yêu loại có mặt tại đây đáy lòng phát lạnh.

Nguy Thần cường đại cỡ nào, người khác không biết, nhưng những thế lực siêu nhiên như bọn chúng đương nhiên là rất rõ ràng.

Muốn đối kháng với Thanh Ngu tiên nhân, chỉ có thể liên kết lại với nhau.

Nhưng lúc này Ngao Đình, lại là do dự.

Chuyện yêu tộc tề tụ, cũng không phải do nó triệu tập mà đến, mà là tự phát mà đến.

Lão Long vương Vị Hà bị ăn đến mức nhà chỉ còn lại bốn bức tường, thật sự là cực kỳ thê thảm.

Lăng Yêu Vương thì càng thê thảm hơn, trực tiếp lên bàn.

Những yêu tộc đi đến nơi này, đều là kẻ từng tham dự đồ long như Lăng Yêu Vương, hoặc là có phái thủ hạ tham dự như lão Long vương Vị Hà, hoặc là vây xem.

Tóm lại, đều là đối tượng ăn đại hộ của Thanh Ngu Đại Tiên.

Số lượng rất đông, nhưng Ngao Đình lại là không có một tia nắm chắc nào.

Thực ra nó không có chủ trương đối kháng với Thanh Ngu Đại Tiên, nó cũng đã từng thử điều động đám thủy yêu đi tìm kiếm nhóm người Thanh Ngu Đại Tiên, mong muốn đại khái là Thanh Ngu Đại Tiên đừng đến ăn đại hộ, nó sẽ ngoan ngoãn dâng lên lễ trọng, song phương nước sông không phạm nước giếng.

Nhưng mà tin tức truyền đi, lại là bất vô âm tín.

Hiện tại yêu tộc tề tụ, chẳng khác gì đem nó gác lên lửa nướng.

Trước mặt mọi người nhận mình e sợ với Thanh Ngu Đại Tiên, uy danh của Long cung Hoàng Hà sẽ mất sạch.

Nhưng nếu không e sợ, ngộ nhỡ không đánh thắng, vậy thì tám chín phần mười là Long cung Hoàng Hà sẽ xong đời.

“Báo!”

“Long quân điện hạ, bên ngoài có sứ giả của Thanh Nguu Đại Tiên cầu kiến.”

Đúng lúc này, một tên tướng tôm sông chịu trách nhiệm tuần sát chạy vào, lớn tiếng hô to.

“Xoạt ~”

Một tiếng báo lệnh này, lập tức khiến cho tràng cảnh đang ồn ào ầm ĩ trở nên yên tĩnh lại.

Sắc mặt Ngao Đình biến đổi, nghĩ thầm, nên tới cuối cùng cũng là tới.

Trầm ngâm trong phút chốc, nó trầm giọng nói: “Dẫn tới.”

Chỉ chốc lát sau, một con thủy yêu có cơ thể bẹp ngang tiến vào.

Là cá cần tinh.

Tầm mắt của toàn bộ chúng yêu đều tập trung lên người nó, ánh mắt bất thiện.

Điều này làm cho cá cần tinh rung mình, thậm chí cái công việc xui xẻo này, làm không tốt e là hôm nay sẽ phải bàn giao ở nơi này.

Nhưng nó không dám không đến.

Từ chuyện ở Long cung Vị Hà, nó xem như đã là đã nộp đầu danh trạng.

(Nộp đầu danh trạng: làm một số việc để cam kết, ràng buộc với một người hay một tổ chức; đồng thời cắt đứt khả năng phản bội.)

Sau này, trong thế giới dưới nước, nó cơ hồ đã không còn chỗ dung thân, mà Thanh Nguu Đại Tiên, cũng là chốn duy nhất nó có thể dựa vào.

“Ngươi thân là thủy tộc, tại sao phản tộc?” Ngao Đình nhìn cá cần tinh, lớn tiếng phủ đầu trước.

Một tiếng này cũng nhận được rất nhiều phụ họa, chúng yêu nhao nhao mở miệng chửi mắng nhục mạ.

Cá cần tinh nuốt nước miếng một cái, không dám biện giải, đi thẳng vào vấn đề: “Bái... Bái kiến Long quân điện hạ, tiểu yêu

đến đây, là tới để truyền lời cho Thanh Ngưu Đại Tiên.”

“Nói!” Ngao Đình hừ lạnh một tiếng.

“Đại tiên nhà ta nói, hấn chỉ là muốn ném thử mỹ thực thế giới dưới nước, cũng không phải muốn đối địch với mọi người, cho nên mọi người.... Vẫn nên tản đi thì tốt hơn, đỡ phải đánh nhau, nếu không đối với tất cả mọi người cũng không có gì tốt.” Cá cần tinh cân nhắc một chút, vừa cười vừa nói.

Lời này, hết sức nhẹ nhàng.

Cho nên, đây hiển nhiên là không phải nguyên thoại của Tần Hà.

Nguyên thoại của Tần Hà là: “Để đám chúng nó từ đâu đến từ biển về chỗ đó, ngoan ngoãn chờ bản đại tiên tới cửa. Dám gây chuyện trên địa bàn của bản đại tiên, tất phải tự có giác ngộ gánh chịu hậu quả. Thúc thời thì tranh thủ thời gian bản đại tiên đang tiêu thực mau quay người cút đi, nếu không ta sẽ nấu hết toàn bộ đám chúng nó.”

Lời nói hung ác như vậy, tất nhiên là cá cần tinh không dám nhắc lại nguyên văn.

Bằng không khiến cho đám chúng nó tức giận đồng thời tấn công mình, có chết cũng không biết chết như thế nào.

Nếu đã không dám nói nguyên văn, vậy phải làm sao bây giờ?

Đương nhiên là phải “phiên dịch lại” một chút rồi.

Nhưng mà lời nói “phiên dịch” này của nó, lại làm cho đám thủy tộc trong điện cảm thấy.

Có vẻ như là, Thanh Ngưu Đại Tiên, kinh sợ rồi.

Chương 560 – Phóng trâu đến

Sứ giả truyền lời, giọng điệu và thái độ cực kỳ quan trọng.

Cá cần tinh mang dáng vẻ e dè sợ hãi, vẻ mặt hòa nhã, đừng nói đến cường thế, trái lại càng giống như là đang tìm bậc

thang đi xuống.

Điều này làm cho chúng yêu cảm thấy, phe mình có vẻ như lại ổn rồi.

Thanh Nguu Đại Tiên, cũng không có khí phách cho lắm.

Có lẽ chính là sợ hãi.

Chiến lực cấp cao của thế giới dưới nước có hơn một nửa là đã tập hợp ở nơi này, còn có bảy vị trưởng lão hồ tộc với tư cách ngoại viện.

Con kiến đủ nhiều, vẫn có thể cắn chết voi như thường.

Dù sao thì cũng không có ai tận mắt chứng kiến cảnh tượng Thanh Nguu Đại Tiên diệt Ngụy thần, nói không chừng đó là tin đồn cũng nên.

Cá cần tinh nói xong, Hồ tộc dẫn đầu gây khó dễ, trưởng lão đầu lĩnh lạnh lùng nhìn chằm chằm vào nó, giận dữ quát mắng: “Thanh Nguu tiên nhân nhà ngươi vô duyên vô cớ giết tộc loại ta, cướp yêu thành Long cung là đạo lý gì? Ưc hiếp yêu tộc ta không người hay sao?”

“Đúng vậy, khinh người quá đáng!”

“Có gan thì đến đây, tổn hại lẫn nhau đi!”

“Yêu tộc ta cũng không sợ đại tiên chó má gì kia của ngươi!”

“Phóng trâu đến, quyết một trận tử chiến!”

“....”

Có trưởng lão Hồ tộc dẫn đầu, chúng yêu cũng đồng loạt lên tiếng hòa theo.

Chỉ vào cá cần tinh chính là nước bọt tung bay như bão táp, hơn nữa càng nói càng quần tình mãnh liệt, thậm chí còn có không ít yêu loại đã bao vây cá cần tinh vào giữa, rất có dáng vẻ là muốn xé nát nó nuốt xuống bụng.

Cá cần tinh chỉ là một tiểu yêu, làm sao có thể chống đỡ được áp lực như vậy chứ.

Xách bừa một tên trong số những yêu loại có mặt ở nơi này ra, chỉ dựa vào khí tức đã có thể ép nó đến nhũn cả chân.

“Hiểu... Hiểu lắm, đều là hiểu lắm nha.”

“Đại tiên nhà ta... Tuyệt đối là không có suy nghĩ đối địch với mọi người.”

“Ta ta... Ta chỉ là một kẻ truyền lời mà thôi, chuyện này không liên quan gì đến ta ~”

Cá cần tinh vội vàng cúi đầu nhún mình tự vệ, ôm đầu theo bản năng.

Một màn này làm cho sắc mặt Long quân Ngao Đình càng thêm khó coi.

Chuyện Hồ tộc đến vốn đã nằm ngoài dự liệu của nó, hiện tại đám hồ ly này còn châm ngòi thổi gió.

Cục diện như vậy, đường lui càng lúc càng nhỏ.

“Lão hồ ly!”

Ngao Đình không khỏi mắng thầm một câu, chiến trường không phải là ở núi Thanh Khâu các người, có đánh nhau thì các người cũng chẳng mất mát gì, các người lại gác bốn quân lên lửa nướng.

Có điều mắng thì mắng, trong lòng Ngao Đình cũng không khỏi sinh ra tâm lý may mắn.

Thanh Ngu Đại Tiên, có thể... Có lẽ... Có khả năng là không mạnh như vậy?

“Được rồi.” Mắt thấy cá tinh sắp sửa bị đánh, Ngao Đình lập tức quát khê một tiếng, ngăn cản đám yêu chuẩn bị động thủ.

Nếu con cá cần tinh này thật sự chết tại Long cung mình, như vậy thì sẽ hoàn toàn mất đi hi vọng đàm phán.

Nói cho cùng, hai quân giao chiến không chém sứt giả, đây là quy củ.

Chúng yêu nghe vậy, chỉ đành phải thu liễm nanh nhọn răng sắc lui lại.

Uy danh Long quân, không có bất kỳ yêu loại nào dám mạo phạm đến.

Cá cần tinh thầm hô mạng lớn, vội vàng nói với Ngao Đình: “Long quân bệ hạ, thực ra đại tiên nhà ta... Thực ra là một

người vô cùng giảng lý lẽ, chúng ta không cần phải đối địch với nhau.”

Nó nói cũng là lời nói thật, là địch thì đều lên bàn, không là địch thì chỉ mất một ít vật ngoài thân.

Dưới cái nhìn của cá cần tinh, điều này rất có lời.

“Không là địch thì tại sao đại tiên nhà ngươi lại giết tộc loại ta, cướp yêu thành Long cung ta?” Trương lão Hồ tộc lại mở miệng, gây quấy phân.

“Đó là bởi vì... Trước kia có khúc mắc, chuyện xảy ra là có nguyên nhân, chuyện xảy ra là có nguyên nhân mà.” Cá cần tinh vội vàng nói, trong đầu nó hiện tại chỉ tràn đầy một ý nghĩ, đó là đừng chọc giận đám đại yêu này, đảm bảo mạng mình an toàn.

“Ngươi bảo đại tiên nhà ngươi không có suy nghĩ đối địch với chúng ta, lời ấy nghĩa là sao?” Ngao Đình tiếp lời, không để Hồ tộc tiếp tục châm ngòi nữa.

Cá cần tinh lấy lại bình tĩnh, nghĩ thầm, lời này còn có thể nói thế nào, chính là các ngươi đầu hàng, để cho Thanh Ngưu Đại Tiên tùy ý ăn uống no đủ, vậy tất nhiên sẽ không phải là kẻ địch rồi.

Nhưng vấn đề là, nó có thể nói như vậy à?

Trước công chúng, Long quân có thể bỏ đi mặt mũi mà hạ mình xuống sao?

Long quân có đầu hàng hay không không biết, nhưng dưới cơn nóng giận trực tiếp nuốt luôn mình xuống bụng thì ngược lại là có khả năng rất lớn.

Con ngươi cá cần tinh xoay chuyển một vòng, nói: “Chính là... Chính là mọi người có thể chung sống hòa thuận, miễn là có thể đạt thành điều kiện chung.”

“Điều kiện gì?” Long quân truy vấn.

“Cái này thì đại tiên nhà ta chưa nói, ta... Ta phải trở về hỏi một chút.” Cá cần tinh sử dụng ra ba mươi sáu kế, tính toán chạy là thượng sách.

Nơi này thực sự là quá mức nguy hiểm, không nên ở lại lâu.

Ngao Đình không khỏi nhú mảy, Thanh Ngu Đại Tiên phái người tới đàm phán, lại không đưa ra điều kiện gì?

Chẳng lẽ hẳn thật sự không mạnh như trong tưởng tượng?

“Được thôi, vậy ngươi trở về hỏi đi, ta chỉ cho ngươi thời gian hai mươi ngày.” Trầm ngâm chốc lát, Ngao Đình đồng ý.

Có thể đàm phán đó chính là chuyện cực kỳ tốt, như vậy thì cơ hội lựa chọn sẽ lớn hơn nhiều.

Cá cần tinh lập tức như được đại xá, gần như là chạy trốn mất dạng, ngay cả thủy yêu đi theo sau tiễn khách cũng không đuổi kịp nó.

Tốc độ kia, không khác gì thả.

Ngao Đình thấy đáng về nhất gan sợ sệt của cá cần tinh, trong lòng cũng ổn định hơn mấy phần, tiếp đó liền xoa dịu chúng yêu bình tĩnh đừng nóng vội, chờ xem Thanh Ngu Đại Tiên đưa ra điều kiện gì rồi nói sau.

Chúng yêu không có dị nghị.

An tâm chờ đợi Thanh Ngu Đại Tiên đáp lời.

...

Quay lại bên phía cá cần tinh.

Một ngày sau, cá cần tinh gặp được Tàn Hà đang dừng lại nghỉ ngơi tiêu thực ở Hà thành.

“Bên phía Long cung nói thế nào?” Vương Thiết Trụ thay mặt hỏi thăm.

Cá cần tinh lập tức lộ ra vẻ mặt tràn đầy căm phẫn, nói: “Gia, đám yêu ở Long cung Hoàng Hà kia vô cùng hung hăng kiêu ngạo, nói rằng muốn quyết một trận tử chiến với ngài, để ngài phóng ngựa... Ách không đúng, phóng trâu tới!!”

Lời này vừa ra, cả Vương Thiết Trụ cùng con bê đều tròn to hai mắt.

Ngay cả trên mặt Tàn Hà cũng hiện ra vẻ ngoài ý muốn.

“Phóng trâu tới?”

Vương Thiết Trụ liếc nhìn con bê một cái, hỏi: “Chúng nó nói như vậy?”

Cá cần tinh liền vội vàng gật đầu, còn chỉ lên trời thề: “Chúng nó thực sự đã nói như vậy, nguyên thoại! Ta có thể thề với trời! Chúng nó còn mắng ngài là đại tiên chó má gì, nói rằng còn lâu mới sợ ngài! Đặc biệt là đám hồ ly kia là hung hăng phách lối nhất!”

Vương Thiết Trụ nghe thế, lập tức nghiêng răng nói: “Gia, chúng nó đây là không biết chữ chết viết như thế nào a.”

“Thả ta qua đó, giẫm chết chúng nó!” Con bê cũng nổi xung, hơn nửa tháng, nó đã tiêu hóa gần xong rồi.

Tần Hà nhìn chăm chăm vào cá cần tinh, âm thầm ném ra một cái thuật chân ngôn cho nó, hỏi: “Chúng nó thật sự mắng ta là đại tiên chó má gì đó, hơn nữa còn bảo ta phóng ngựa tới?”

“Không sai.”

Cá cần tinh bật thốt ra, sau đó lại lắc đầu sửa lại: “Là... Là phóng trâu tới.”

Tần Hà gật đầu, khẽ thở ra một hơi, thò tay mò mẫm một chút, trên tay hần liền xuất hiện cái xẻng đen, tiếp đó hần cẩn thận phân rõ phương hướng một chút rồi ra sức ném mạnh một cái.

Cái xẻng đen phát ra một tiếng vang nhỏ, trong giây lát đã biến mất trong đám mây, hướng phía phương hướng Long cung Hoàng Hà mà đi.

“Gia, ngài đây là?” Vương Thiết Trụ tò mò.

Tần Hà khẽ cười nhẹ, trả lời: “Cái này gọi là tiên lễ, hậu binh.”

Chương 561 – Đại Lê phục hưng

Tiên lễ hậu binh.

Cá cần là lễ, cái xẻng là binh.

Phải nói yêu tộc đề kháng cực kỳ đúng lúc.

Nhưng kết thúc cũng là cực kỳ qua quýt.

Sau khi cái xẻng hỗn độn của Tần Hà dung hợp sợi hỗn độn thứ hai, uy năng thần binh đã trở nên càng thêm cường đại.

Có thể lớn, có thể nhỏ.

Có thể dài, có thể ngắn.

Có thể nặng, có thể nhẹ.

Khi xẻng hỗn độn vượt qua khoảng cách ngàn dặm đi đến Long cung Hoàng Hà, không khác gì trời sập.

Một cái xẻng khổng lồ bùng lên ngọn lửa mãnh liệt từ trên trời giáng xuống, hung hăng lao xuống Long cung Hoàng Hà.

Ngay tức thì, sóng nước bắn bên cao tới trăm trượng, còn Long cung nơi nó thì tựa như đất sụp.

Cái xẻng kia sau khi hung hăng phóng xuống sâu mấy trăm trượng dưới nước, thanh cán xẻng vô cùng lớn kia vẫn đứng thẳng chống trời, thẳng đến trong mây, tựa như trụ trời.

Mây đen mây dậm xung quanh cuốn quanh thanh xẻng tạo thành cơn xoáy, sấm sét rền vang, gió to mưa lớn.

Từng đạo tia chớp to lớn mạnh mẽ đánh về phía cái xẻng khổng lồ kia, nhưng lại chẳng thể để lại một chút dấu vết nào trên nó.

Ngược lại là sấm sét cuồng bạo lại xuôi theo cái xẻng kia mà phóng thẳng xuống Long cung dưới nước.

Thế là cả tòa Long cung lớn như vậy, vô số cái bụng trắng ngả lên.

Một màn này, hết như là thần thoại giáng lâm.

Chúng yêu kinh hoảng đến mất hồn mất vía, thi nhau chạy trốn chết.

Bảy tám vị trưởng lão Hồ tộc là chạy trốn trước nhất, mặt mũi mỗi tên đều tràn đầy hoảng sợ, chạy như sói, xông như heo.

Tiếp đó là chúng yêu thủy bộ, kẻ nào cũng hận mình sinh thiếu hai cái đùi, kêu la tán loạn.

Về phần Long cung Hoàng Hà.

Ngao Đình phun máu ba lần, hét thảm: “Hồ tộc làm hại ta, Hồ tộc làm hại ta!”

Long cung Hoàng Hà, có pháp trận phòng ngự cường đại nhất trong thế giới dưới nước, tên là trận Cửu Khúc Hoàng Hà.

Mặc dù không có uy lực thượng cổ, nhưng ở thời đại mạt pháp cũng là đại trận số một số hai.

Chẳng thể ngờ rằng, một cái xẻng từ trời cao rơi xuống.

Đại trận này thậm chí còn chẳng thể ngăn trở được chút nào đã âm âm vỡ nát.

Nguyên tòa Long cung lớn như vậy liền bị san thành bình địa.

Thủy binh thủy tướng dưới trướng sợ đến vỡ mật, ôm đầu chạy tứ tán, một chữ, thảm.

Cũng là từ lúc này trở đi, lại nhắc đến Thanh Ngưu Đại Tiên đã không còn yêu tộc nào có can đảm đối kháng.

Một phần ba chiến lực yêu tộc thủy bộ liên kết lại với nhau để giao đấu với Thanh Ngưu Đại Tiên.

Kết quả còn chưa thấy bóng dáng người đâu, đã bị một cái xẻng cách xa ngàn dặm của đại tiên nện bằng.

Máu chót nhất, sau đó Ngao Đình tập hợp mấy vạn thủy binh dưới trướng, dốc hết sức chín trâu hai hổ cũng không thể di chuyển cái xẻng khổng lồ kia dù chỉ là một chút, thậm chí còn không thể tới gần cái xẻng.

Xung quanh trăm bước quanh cái xẻng, thần uy kinh khủng, giống như một tầng ngăn cách không có cách nào phá bỏ.

Qua hai ngày sau.

Thủy tộc chỉ ghi chép, Long quân Hoàng Hà Ngao Đình đội gai để chờ trừng phạt, ra ngoài ba trăm dặm nghênh đón Thanh Ngưu Đại Tiên, tất cả chúng yêu đều chịu phục.

Hiệu lệnh Thanh ngưu, không có kẻ nào dám không theo.

....

Xuân đi thu đến, nửa năm trôi qua.

Một năm này, vùng đất Đông thổ mưa thuận gió hoà.

Một năm này, vương triều Đại Lê cũng đã rực rỡ hẳn lên.

Sau một đạo thánh chỉ ly gián Sầm quân, vương triều Đại Lê bỗng nhiên thu được một chi đại quân tinh nhuệ với mười lăm vạn binh.

Thượng tuần tháng tư, đại bộ phận Kinh kỳ, Sơn Đông, Hà Bắc, Hà Nam lần lượt được giành lại.

Tân hoàng hạ chỉ, lệnh Lý Hoài An đảm nhiệm Thủ phụ Nội các, trùng kiến trung khu kinh đô.

Lý Hoài An, chính là lão phu tử thành tây.

Trung tuần tháng tư, tân hoàng phong Thẩm Luyện làm Chinh Tây Đại Tướng Quân, Bình Tây Hầu, tứ hôn quận chúa An Bình, thống lĩnh hai mươi vạn quân tây chinh Sầm nghịch, phong Lưu Bưu, Tào Biễn Giao làm phó tướng, Lưu Bưu phong Trung Trinh Bá, Tào Biễn Giao phong Long Khảm Tướng Quân, tứ hôn quận chúa Vĩnh Ninh.

Phong Tào Văn Chiêu làm Trấn Quốc Đại Tướng Quân, thống lĩnh tám vạn quân trấn thủ Sơn Hải, đề phòng Liêu Đông.

Hạ tuần, tân hoàng lại phong Đậu Lão Lục làm Long Hưng Tướng Quân, thống lĩnh mười hai vạn thanh niên trai tráng Kinh doanh, trấn thủ trung khu.

Cùng tháng, quân binh có thể chiến của Đại Lê được cấp đủ định mức binh lương, sĩ khí đại chấn.

Tháng năm, Thẩm Luyện xúi giục tướng thủ Đồng Quan, cùng Tào Biễn Giao nội ứng ngoại hợp tập kích bất ngờ giành lại được Đồng Quan.

Tháng sáu, Thẩm Luyện thống lĩnh quân đội đánh bại ba mươi vạn Sầm quân, chém năm vạn địch, bắt được mười sáu địch, cũng công chiếm phủ Đại Đồng, phủ Thái Nguyên.

Tháng bảy, Thẩm Luyện lại đánh bại hai mươi vạn Sầm quân, công chiếm Bình Dương, Khánh Dương, một đường thế như chẻ tre.

Sầm quân không thể chống đỡ được, thiêu huỷ Tây An tiên quân sang Hồ Quảng, Tào Biễn Giao không đánh mà thắng, đoạt được Tây An.

Từ đó, nửa bên bắc quốc đã truyền hịch mà định ra.

Đại Lê phục hưng đã là thế không thể đỡ.

Hạ tuần tháng bảy, Thảm Luyện tiến về phía đông Lạc Dương, tiếp tế lương thảo tại Vị Thủy.

Nhân lúc được buông lỏng, mười vạn loạn binh Sấm quân đi qua Tương Dương Vũ Xương, tháo chạy vào Giang Nam, những nơi đi qua như vào chỗ không người, liên tiếp phá hủy hơn hai mươi tòa thành.

Giang Nam yên ả, giàu có và đông đúc lập tức đẩy lên chiến hỏa, Sấm quân vô cùng gian xảo lại đánh khẩu hiệu giết giàu cứu tế nghèo, chia đều ruộng đồng.

Bách tính nghèo khổ không rõ chân tướng nhao nhao gia nhập vào, trong lúc nhất thời, thanh thế Sấm quân lại khôi phục được một phần uy chấn.

Hào cường, huân quý, quan thân Giang Nam sợ chết khiếp, kêu cha gọi mẹ, người của đảng Đông Lâm cấp tốc liên danh bẩm tấu, thỉnh cầu Thảm Luyện mau xuống Giang Nam thảo nghịch.

Hoàng đế hạ chỉ chấp thuận.

Nhưng Thảm Luyện lại lấy lý do sĩ tốt mệt mỏi, lương thảo không đủ để gạt bỏ thánh mệnh.

Tướng ở bên ngoài có thể không nhận quân lệnh.

Người của đảng Đông Lâm chỉ có thể gom góp số lớn thuế ruộng, vận chuyển đến đại doanh Tây Chinh quan, thỉnh cầu Thảm Luyện mau chóng phát binh.

Thảm Luyện thu nhận hết toàn bộ thuế ruộng theo đơn, chế tạo quân bị, chiêu binh mãi mã, lại chậm chạp không thấy xuôi nam.

Thế là người của đảng Đông Lâm cầm phần dâng thư lên Hoàng đế, tố Thảm Luyện thả địch nâng mình, ý đồ mưu phản.

Nhưng mà tại trung khu Kinh thành, thanh thế của đám người đảng Đông Lâm đã sớm suy giảm dưới sự kìm kẹp giữa đồ đao và tra tấn của Lý Sấm, liên danh dâng thư lại không nhận được lời bình luận hay tỏ thái độ từ Hoàng đế, đá chìm đáy biển.

Thậm chí ngay cả Nội các cũng không tiến hành nghị các.

Cứ kéo dài như vậy hơn một tháng, người của đảng Đông Lâm chỉ có thể thỉnh cầu Thẩm Luyện mau chóng phát binh một lần nữa, cũng cam kết toàn bộ lương hướng mà nam chinh cần dùng đều do đảng Đông Lâm gom góp ngay tại Giang Nam.

Thẩm Luyện nhận được cam kết, lúc này mới dẫn quân xuôi nam, nhưng mà thể công của hắn, lại thay đổi, không còn là thể đại khai đại hợp, quét ngang ngàn quân như trước mà trở nên giống như một bà lão bó chân, cực kỳ chậm chạp.

Ngược lại thì đòi tiền đòi lương lại vô cùng khẩn cấp, vài lời không hợp liền kêu gào Giang Nam nắng nóng, muốn rút về Giang Bắc nghỉ ngơi lấy sức.

Đám người đảng Đông Lâm tức giận đến giơ chân, nhưng chẳng thể làm gì, chỉ có thể gom góp lương thảo bốn phía, không ngừng lấp vào đại doanh quân Thẩm Luyện.

Suy cho cùng, so sánh với mạng sống, thuế ruộng chỉ là vật ngoài thân.

Tháng chín, Hoàng đế thương xót dân sinh bắc quốc gian khổ, hạ chỉ miễn trừ thuế má, trưng thu lương hướng ba năm.

Bắc quốc lập tức một mảnh mừng vui, những rối ren còn sót lại sau chiến tranh nhanh chóng lắng lại, triều chính tôn xưng tân đế là Phục Hưng Thánh Quân.

Chương 562 – Thúc đẩy thời đại thay đổi

Tháng mười cuối thu, Tần Hà cũng trở về Kinh thành.

Hơn nửa năm dạo chơi ăn uống, cuối cùng hắn đã chinh đồn đồng chuyện yêu tộc kia đến không sai biệt lắm.

Tiên đường quơ đi tám bộ cương thi, sáu tên ác quỷ, hai ma linh cộng thêm mười tổ hợp quái không ra ngô ra khoai, ngay cả Tần Hà cũng không biết nên gọi chúng nó là gì.

Có vô số yêu ma quỷ quái nghe tiếng gió liền lập tức chạy trốn, đa phần đi xa Tây Vực để trốn tránh, một số nhỏ lên Bắc Hải phương bắc, xuôi nam đi Nam Dương.

Nhờ đó nội địa Đông thổ cũng trở nên trong sạch bình yên.

Về phần đám yêu tộc còn sót lại thì có cảm nhận tương đối phức tạp.

Một số lúc vừa mới bắt đầu thì như cha mẹ chết, đến giữa thì thấy cực kỳ thăng bằng, đến phía sau thì trở nên rất vui vẻ.

Một số lúc bắt đầu rất vui vẻ, đến giữa thì trở nên cực kỳ lo âu, đến phía sau thì kêu trời trách đất.

Cũng tỷ như Long cung Vị Hà, lúc vừa bị ăn đến sạch bách, Long vương Vị Hà đã khóc lóc thảm thiết đến thối cả bong bóng mũi, nhưng sau đó biết được Thanh Nguu Đại Tiên ăn nửa tháng ở Long cung Hoàng Hà thì trong lòng liền cảm thấy cân bằng hơn rất nhiều, về sau nữa lại biết được Tần Hà lại ăn hai tháng ở núi Thanh Khâu Hồ tộc thì trong lòng liền trở nên vui vẻ.

Đằng sau chính là Hồ tộc, lúc ban đầu khi biết Thanh Nguu Đại Tiên ra tay với thủy tộc thì rất vui vẻ, khi biết được Thanh Nguu Đại Tiên ra tay với Long cung Hoàng Hà thì có hơi lo lắng, đến lúc Thanh Nguu Đại Tiên “tới nhà làm khách” thì khóc trời sầu đất, ngay cả mộ tổ cũng bị đào lên.

Nói chung là đến khi Tần Hà trở về Kinh thành, hai người một bò một chồn một cá cần, trang phục toàn thân đều làm từ lông thú, mặc trên thân cực kỳ ấm áp, ngay cả chuột tinh trong giữ nhà cũng được phân cho một bộ.

Cho nên cái thứ tâm trạng và cảm giác hạnh phúc này, hoàn toàn là từ so sánh mà ra.

Mọi người cùng nhau chịu tổn thất, không có gì.

Ta bị tổn thất mà người lại không thiệt hại gì, không vui.

Ta bị tổn thất nhưng người tổn thất nhiều hơn ta, vô cùng vui vẻ.

Nhiều ít tài nguyên cũng không thể đem lại cho người ta cảm giác hạnh phúc, chỉ có tăng cao mới có thể.

So với bên trên thì không đủ, so với bên dưới lại có dư.

Bất kể là người hay yêu, đại thể đều như vậy.

Khi yêu tộc trong thiên hạ biết Hồ tộc bị tổn thất đến cả mộ tổ cũng bị đào lên thì lập tức cảm thấy, cực kỳ hạnh phúc.

....

Xa cách hồi lâu mới trở lại Kinh thành, Tần Hà chấp tay sau lưng, một mình đi dạo trên bến tàu.

Bến tàu Kinh thành vẫn là khách thương như nước thủy triều, người đi đường như dật cử, xe ngựa như rỗng, tiếng rao hàng vẫn vang lên bên tai không dứt.

Thuyền chở hàng chở đầy vàng bạc, lương thực nối nhau cập bờ không ngừng.

Vô số lực phu giẫm xuống bật lên trên thanh ngang nối với thuyền để dỡ hàng như giẫm trên đất bằng.

Hung vong thiên hạ chỉ có ảnh hưởng nhất thời với nơi này, chỉ cần Vận Hà thông suốt, vùng đất này sẽ có thể khôi phục phần hoa trong thời gian cực ngắn.

Vô số người đã từng xuất hiện ở nơi này, cũng biến mất ở nơi này.

Hồng trần cuộn cuộn, bến tàu dường như vĩnh viễn là cái bến tàu đó.

Nhưng Tần Hà lại phát hiện, những thứ thúc đẩy thời đại này thay đổi đã bắt đầu xuất hiện.

Bến tàu có thêm một vài đồ vật có vành hình tròn, treo ở trên xà ngang, dây thừng xuyên qua chính giữa, đó chính là ròng rọc, mấy tên lực phu dưới những cái quạt roi da của đám căng đầu, ra sức kéo chuyển dây thừng, kéo một cái rương gỗ cực kỳ nặng lên cao, sau đó chậm chậm di chuyển về phía bến tàu.

Khi rương gỗ bị kéo lên, ngấn nước trên thuyền chở hàng rõ ràng nổi lên mấy tấc.

Tiệm thợ rèn, bên cạnh cái đe của Thiết Tam Thất có một thiết bị đốt củi cao hơn hai thước, phun ra hơi nước, đang lôi kéo một cái búa nhỏ đập nện khối sắt theo tiết tấu, hấp dẫn rất nhiều người đến vây xem

Dễ dàng và nhanh chóng, miếng sắt đỏ trong tay Thiết Tam Thất đã bị đập ra hình thức ban đầu của một cái dao phay.

“Bán kẹo hồ lô đây, kẹo hồ lô ăn ngon giá rẻ đây ~”

Ngã tư đường, người bán hàng rong nâng cao bó rom, đang bán kẹo hồ lô.

Tần Hà khoan thai chậm rãi đi tới, nghiêng đầu hỏi: “Kẹo hồ lô này là xâu gì?”

“Nha, khách quan ngài lại tới rồi.”

Người bán hàng rong thấy là Tần Hà, vui vẻ nhướn mày, nói: “Xâu khoai lang, giòn ngọt ăn cực kỳ ngon, ngài lấy mấy xâu?”

“Khoai lang, thứ cho heo ăn?” Tần Hà hơi thất vọng.

Kẹo hồ lô thì nhất định phải là quả sơn tra mới là chính tông, thứ khác đều là dị đoan.

Giống như tàu hũ, nhất định phải là ngọt!

“Đây không phải là đồ cho heo ăn!”

Người bán hàng rong nghe vậy thì vội vàng uốn nắn: “Khách quan có chỗ không biết, khoai lang này chính là giống mới, giòn giòn ngọt ngọt, Các bộ đã thành lập Khuyến nông ti, chuyên môn phát triển cái thứ này. Đây đều là hàng tốt chọn để làm giống, ngoài chỗ của ta, chắc chắn người không thể nếm được ở đâu khác.”

“Thế nào, nếm thử chút nhé?”

“Ngọt thật không?”

“Ngọt thật.”

“Được, lấy một xâu thử trước.”

Qua một lát.

“Sách, thứ này đâu ngọt như người nói chứ.”

“Vậy người nói, cái này có ngọt hơn không?”

“Đúng là ngọt hơn so với trước kia một chút.”

“Vậy thì trả tiền đi.”

“Bao nhiêu?”

“Ba mươi văn.”

“Đắt như vậy?!”

“Không có cách, cái thứ này không dễ kiếm.”

“Sao người không nói sớm!!”

“Thì người cũng có hỏi đâu.”

“Này ~ đậu mè, người lừa ta?”

....

Nửa canh giờ sau, Tần Hà sau khi dạo một vòng đã vác một bó rơm cắm đầy kẹo hồ lô, hài lòng về tới lò hỏa táng.

Đám thợ thiêu thi thấy thế thì rời rít xúm lại.

Tần Hà thoải mái chia cho bọn họ mỗi người một xâu rồi mới trở về phòng thiêu thi.

Trong phòng, ba thú trải qua hơn nửa năm đi dạo ăn uống, thực lực đã lớn mạnh vượt bậc, thay da đổi thịt.

Cái trán Vương Thiết Trụ nhô ra, có sừng giao sắp mọc ra, cả người trông uy phong hơn mấy phần.

Cơ thể Tiểu Điều thì lớn hơn một cỡ, lông toàn thân càng trở nên óng ánh mềm mượt như ngọc, trong lúc nhìn ngó từ các hướng khác nhau còn thấy được ánh sáng lấp lóe, cực kỳ bắt phàm.

Về phần con bê thì thay đổi càng lớn, nhưng cũng càng là một lời khó nói hết.

Nói chính xác là, nó đã đứng lên.

Nhưng... Nó chỉ vền vện là đứng lên mà thôi.

Chương 563 – Con bê hóa hình

Chuyện này còn phải bắt đầu kể từ Long cung Lạc Thủy.

Long cung Lạc Thủy, Động Đình, Hoàng Hà mặc dù được xưng là tam đại thánh địa dưới nước, nhưng thực ra là mỗi bên đều có một sở trường riêng.

Long cung Hoàng Hà có nội tình cường đại nhất, kỳ trân dị bảo cũng nhiều nhất, phạm vi thể lực mà nó quản lý cũng lớn nhất.

Long cung Động Đình có mạnh nhất, nhưng các đời Long quân Động Đình lại có tính tình quá nóng nảy, cho nên có mối quan hệ với bên ngoài không được tốt lắm, cho nên mối quan hệ với người khác không được tốt cho lắm, thủy vực mà nó quản lý cũng là hỗn loạn không yên.

Long cung Lạc Thủy thì có thực lực yếu nhất, địa bàn cũng nhỏ nhất, nhưng nó lại có một năng lực khiến cả thế giới dưới nước không dám khinh thường — Luyện đan.

Thời đại mạt pháp, phẩm chất các loại kỳ trân dị bảo đều kém xa thời đại thần thoại, hơn nữa đa số còn là tài liệu thô.

Cực ít pháp môn có thể gia công tinh luyện chúng.

Thuật luyện đan, chính là một pháp môn hiếm có nhất trong số đó.

Tính tất cả các thánh địa trong Đông thổ cũng chỉ có hai thánh địa được xem là có năng lực luyện đan tương đối khá.

Một chỗ là núi Thanh Khâu Hồ tộc.

Một chỗ khác, chính là Long cung Lạc Thủy này.

Năng lực luyện đan của hai bên khó phân trên dưới.

Mà ngoại trừ thuật luyện đan, Long cung Lạc Thủy còn có một thứ cũng cực kỳ nổi danh, đó chính là Long quân Lạc Thủy — Lạc Thần.

Đó là vị Long quân nữ tính duy nhất của thế giới dưới nước, bản thể là cá chép, có trình độ hóa hình cao hơn rất nhiều so với những thủy tộc khác, thân người đuôi cá, tư thái thuần tha.

Mặc dù Tần Hà thấy cũng chỉ thế mà thôi, hẳn thực sự không thể thưởng thức được hình tượng nửa người nửa động vật.

Nhưng Vương Thiết Trụ cùng cá cán tinh vừa trông thấy Lạc Thần thì hai mắt lập tức sáng lên, nước miếng chảy ròng, vừa

gặp mặt đã biến thành chó quấy đuôi ton hót trong nháy mắt.

Khá lắm, hai con hàng ăn cây táo rào cây sung.

Tần Hà ăn ở Long cung Lạc Thủy chừng ba ngày.

Thực ra là Tần Hà sao cũng được, tạm xem như đổi khẩu vị tiêu thực.

Không có cách, hắn đã ăn quá no ở Long cung Hoàng Hà.

Nhưng con bê thì không được.

Hình tượng nửa người nửa cá kia, nó cũng không thể thưởng thức được.

Nó dụ dỗ cá cần tinh tranh thủ lúc đi nhà xí, lạc đường rồi lần đi tìm bảo tàng Lạc Thần Cung, kết quả, không biết là Long cung Lạc Thủy đã có sự chuẩn bị từ trước hay là cá cần tinh không dùng hết thực lực.

Tóm lại chính là không thể tìm thấy.

Không có cách, con bê chỉ có thể tự mình đi tìm.

Kết quả trong lần mò tìm này, nó đã tìm được một nơi.

Nơi nào?

Phòng luyện đan của Long cung Lạc Thủy.

Sau một trận lục tung tìm kiếm, nó đã tìm được một viên “hóa hình đan” ở trong lò đan.

Ôi!

Cái khoảnh khắc mà con bê trông thấy hóa hình đan.

Không khác gì với Vương Thiết Trụ trông thấy Lạc Thần đang tắm vậy, nước miếng chảy ròng ròng, hai mắt bốc lên ánh sáng xanh lục.

Hóa hình đan mà nó luôn tâm niệm không ngừng, cứ như vậy đã xuất hiện trước mặt nó.

Sau đó thì không cần nói nhiều.

Con bê lè lưỡi ra liếm, đừng nói là hóa hình đan, ngay cả lò luyện đan cũng bị nó liếm đến sạch sẽ.

Nhưng mà con bò này chung quy là... Vẫn còn nhỏ tuổi chút, còn nóng vội một chút.

Cùng là một loại đan dược, nhưng hóa hình đan mà Tần Hà ban thưởng và hóa hình đan mà Long quân Lạc Thủy luyện ra, hoàn toàn không phải là một cấp bậc.

Nếu là cùng một cấp bậc, Long quân Lạc Thủy đã không đến nỗi là thân người đuôi cá.

Thân người đuôi cá có thể mê hoặc thủy tộc đến thần hồn điên đảo, nhưng sự thật chính là hóa hình không triệt để.

Ngay cả bản thân Long quân Lạc Thủy cũng là thân người đuôi cá, phẩm tướng của viên hóa hình đan này, có thể cao đến đâu chứ?

Điều mấu chốt hơn là, đây còn là viên hóa hình đan bị bỏ sót ở trong lò luyện đan.

Nói thẳng ra, đó chính là hàng dỏm.

Ai có thể vớt bừa đan dược đã luyện thành ở trong lò luyện đan chứ?

Nhưng con bê đã không thể chờ đợi được nữa, đầu óc nào còn có chỗ trống để suy nghĩ những thứ quanh co lòng vòng này.

Nuốt xuống, xong con bê.

Con bê đứng là đứng lên, nhưng ngoài trừ việc đứng lên thì đầu là đầu bò, mặt là mặt bò, cổ là cổ bò, thân trên là bò, nửa thân dưới, vẫn là bò.

Bằng chứng duy nhất chứng minh nó đã hóa hình là, móng trước của nó đã biến thành ba ngón tay, đây cũng xem là thứ duy nhất có thể an ủi nó.

Cho nên khi nó đứng xuất hiện ở trước mặt Tần Hà.

Nét mặt của bọn hắn là như vậy:

....

Rốt cuộc thì Tần Hà cũng đã có cảm thụ vô cùng trực quan đối với cụm từ “Ngu cao mã đại”.

Con bê nằm bò không thấy cao, nhưng vừa đứng lên thì Tần Hà phải ngẩng đầu mới có thể thấy được mặt nó.

Lại phối hợp thêm một câu nói với giọng ồm ồm của nó: “Gia, ngài đã trở lại.”

Cái cảm giác áp bách này, rất trực tiếp.

“Ừm.”

Tần Hà gật đầu, đưa bó rơm cầm kẹo hồ lô cho Vương Thiết Trụ.

“Ngài mua nhiều vậy?” Vương Thiết Trụ khó hiểu hỏi, nó đã từng thấy người mua kẹo hồ lô, nhưng chưa từng thấy ai lại mua cả bó rơm mang về.

Biết đến là người không thiếu tiền, không biết, còn tưởng rằng người ra ngoài đánh cướp đấy.

“Thứ không cần tiền, không ăn thì phí.” Tần Hà cắn hai ba miếng ăn hết một xâu kẹo hồ lô trong tay, hỏi: “Hôi Mễ Khâu đi đâu rồi?”

“Nó vào trong thành xem hành hình rồi.” Vương Thiết Trụ trả lời.

“Xem hành hình?” Tần Hà nghi hoặc.

“A, là một đám mật thám Dịch quốc mà Phi Ngự Vệ bắt được, giờ ngộ hôm nay xử trảm.” Vương Thiết Trụ nói.

“Có những kẻ nào?”

“Nghe nói dẫn đầu là một quan lớn, Binh Bộ Tả thị lang, hình như tên là Liễu Trường An, tổng cộng hơn hai mươi người.”

“Liễu Trường An?” Mắt Tần Hà hơi mở to, mạng người này đúng là... dài thật đấy.

“Gia, làm sao vậy?” Vương Thiết Trụ trông thấy sắc mặt Tần Hà hơi ngừng lại một chút thì thắc mắc hỏi.

“Không có gì.” Tần Hà lắc đầu, nói: “Tối nay ta phải ra ngoài một chuyến, người xem rồi làm cơm trưa đi.”

“Cơm trưa?” Vương Thiết Trụ gãi gãi đầu, sau đó nhìn chằm chằm vào bó rơm trước mặt, do dự trong phút chốc nó mới nói tiếp: “Gia, ngài xem, ăn kẹo hồ lô nướng như thế nào?”

Chương 564 – Kinh thành cũng có bảo khí

Đêm dài, trăng bạc treo cao.

Tần Hà một mình dọc theo Vận Hà đi về phía Kinh thành.

Đêm nay hắn định lấy thi thể của Liễu Trường An về, hoặc là đốt đi tại chỗ.

Liễu Trường An, là một người không phải người quen cũ, nhưng lại là người quen biết cũ.

Người tu luyện đầu tiên mà hắn đốt... Xà tiên Liễu Thương, chính là từ chỗ ông ta đến.

Vương triều tranh bá, đều vì chủ của mình.

Liễu Trường An hết lòng hết sức, đến cuối cùng đã mất tất cả.

Thời đã, vận đã, mưu sự tại nhân đã.

Tần Hà quyết định tự mình tiễn ông ta một đoạn đường, mặc dù ông ta thực sự là một Lê gian.

“Ào ào ~”

Đúng lúc này, mặt sông đột nhiên không gió dậy sóng, một sóng nước vỗ vào bờ.”

Ngay sau đó có một cái bóng nhảy vọt ra khỏi nước, mang theo ba phần e ngại ba phần nịnh nọt nói với Tần Hà: “Tiên nhân, ngài đang đi đâu vậy?”

Là cá cần tinh.

Sau thời gian hơn nửa năm đi dạo ăn uống, nó đã mập lên hai cỡ.

Đồng thời, “Tiếng xấu truyền xa”.

Đối với thủy tộc mà nói, nó đã trở thành “Yêu gian đệ nhất” thủy tộc không cần bàn cãi, đồng thời bị truyền rao rộng khắp, bản lĩnh “phiên dịch” đạt trình độ cao thâm, nói ra câu nào là đưa yêu vương các phương lên bàn câu đó.

Số yêu vương bị nó phiên dịch đưa lên bàn thành công, không có mười thì cũng có đến tám.

Đến mức thể giới dưới nước còn lưu truyền một câu nói nghiêng răng nghiêng lợi: Thủy tộc có thể thua, nhưng cá cần phải chết!

Thậm chí mấy đại thánh địa còn âm thầm ban bố lệnh truy sát nó.

Kẻ nào giết được cá cần tinh, trọng thưởng!

Thế là đến khi Tần Hà hồi kinh, cá cần tinh cũng chỉ có thể đi theo.

Không có cách, thủy tộc đã không thể dung thứ nó, nó chỉ có thể một đường đi đến đen, thẳng thẩn ôm chặt cái cột trụ to lớn Tần Hà này.

Bởi vì nó không thích lên bờ, cho nên vẫn luôn uôn trong Vận Hà.

Tôi nay thấy Tần Hà một mình ra ngoài, thế là vội vội vàng vàng từ trong nước nhảy ra.

“Ngươi có việc?” Tần Hà nhìn nó.

“Tiên nhân, ta phát hiện, Kinh thành, cũng có bảo khí.” Cá cần tinh cẩn thận nói, hiện tại nó đang rất sầu lo về tiền đồ phía trước của mình.

Mặc dù đi dạo ăn uống hơn nửa năm nó cũng đã hưởng ké được đủ chất béo,

Nhưng chất béo là chất béo, thực lực là thực lực, cái dáng vẻ này của nó vẫn không thể lên bờ.

Cho nên, tiếp tục nhận được sự che chở của Tần Hà chính là biện pháp duy nhất.

Đưa vào thực tế thì chỉ có một câu, biểu hiện tốt một chút.

“Bảo khí, ở đâu?” Tần Hà hỏi.

Tiếp đó cá cần tinh chỉ vào một phương hướng của Kinh thành rồi miêu tả.

Tần Hà nghe xong thì có hơi cạ lời.

Đó là quốc khố của Đại Lê, đều là chút vàng bạc cùng tiền đồng.

Bảy ngàn vạn ~

Cũng không biết trải qua hơn nửa năm này, chỗ ấy đã bị tân hoàng xài mất bao nhiêu rồi.

“Quân tử ái tài thủ chi hữu đạo, thứ trong đó không thể lấy.”
Tần Hà thẳng thừng lắc đầu.

(Quân tử ái tài thủ chi hữu đạo: người quân tử coi trọng của cải nhưng không thể tùy tiện nhận của cải khi chưa biết được nguồn gốc và mục đích của nó – Khổng Tử)

Cá cần tinh nghe vậy lại vội vàng nói: “Ừm... Cái kia còn có một nơi cũng có, bảo khí ở đó giống như thứ ở Lăng Yêu thành, cũng đang di động không cố định.”

Tần Hà lập tức nheo mắt, vội vàng hỏi lại: “Ngươi xác định?”

“Ta... Ta đã quan sát mấy ngày liền, có vẻ giống.” Cá cần tinh trả lời không chắc chắn lắm.

Tần Hà quan sát nét mặt nó liền hiểu được nó không hề chắc chắn.

Nhưng cho dù xác suất chỉ là 1% thì cũng phải đi thử một chút.

Ám chỉ thiên cơ mà Lăng Vân đạo trưởng để lại không có chút manh mối nào, mà nửa vòng đen thui kia cũng không rõ là thứ gì.

Nếu còn có thứ tương tự như nó, cũng xem như là có manh mối.

Không hai lời, Tần Hà dẫn cá cần tinh vào thành.

Cá cần tinh rẽ ngang rẽ dọc, dẫn theo Tần Hà di chuyển lung tung khắp nơi trong Kinh thành, trên đầu nó không ngừng ứa ra mồ hôi hột, hiển nhiên là tìm kiếm cực kỳ cật lực, thậm chí còn có một lần đứt đầu mối.

Cũng may cuối cùng, nó vẫn xác định được vị trí cơ bản.

Thật sự rất trùng hợp.

Không phải nơi khác, chính là chiếu ngục của Phi Ngư Vệ.

“Tiên nhân, hắn là ở phía dưới.” Cá cần tinh khẽ thở phào một hơi, chỉ vào cửa chiếu ngục âm trầm mờ tối nói.

“Đi theo ta.”

Tần Hà gật đầu, sau đó dẫn theo cá cần tinh nghênh ngang đi vào chiếu ngục Phi Ngư Vệ.

Khi Tần Hà đi ngang qua, thủ vệ chiếu ngục Phi Ngư Vệ tựa như là không hề trông thấy người vậy, không làm ra bất kỳ ngăn trở nào.

Tần Hà một người một yêu, tiến vào như đến chỗ không người.

Điều này làm cho cá cần tinh mở rộng tầm mắt, không rõ tại sao những tên Phi Ngư Vệ kia lại biểu hiện như không hề trông thấy người tiến vào.

Không sai, chính là không nhìn thấy.

Bởi vì ánh mắt của bọn họ không có tập trung, khi ánh mắt đảo qua mình cùng đại tiên, không có dừng lại dù chỉ một chút.

chiếu ngục.

So sánh với trước đây, chiếu ngục Phi Ngư Vệ lúc này vắng lạnh hơn rất nhiều, nhà giam trống rỗng.

Kinh thành sau khi trải qua một trận rung chuyển kịch liệt, lòng người đã ổn định, bầu không khí gay gắt trong triều đình cũng được xoa dịu đi rất nhiều, chuyện lấy ngòi bút làm vũ khí cũng xuất hiện cực ít.

Cộng thêm chủ lực Phi Ngư lĩnh quân xuất chinh, cho nên chiếu ngục cũng bắt đầu để đó không dùng.

Đây mới là trạng thái ban đầu nhất của chiếu ngục.

Có chiêu phụng chiêu, không chiêu thì bỏ không.

Ba rẽ hai ngoặt, Tần Hà đi thẳng đến Thiêu thi đường, hắn có dự cảm, nếu nơi này thực sự có bảo khí, vậy khẳng định là ở Thiêu thi đường.

Thiêu thi đường lúc này đã kết thúc công việc, thi khu rộng lớn hoàn toàn trống rỗng.

Chỉ còn lại một bộ thi thể phủ kín vải trắng.

Tần Hà xóc lên xem xét.

Không phải người khác, chính là Liễu Trường An.

Vết máu đã được xử lý sạch sẽ, bên cạnh còn chuẩn bị sẵn các dụng cụ để gắn đầu thanh lý thi thể như then sắt, kim khâu,...

Cảnh tượng chính là một câu: Chờ người đến.

Tần Hà cảm thấy cực kỳ an ủi, Ngụy Vũ này, cuối cùng cũng hiểu chuyện.

Sau khi Thẩm Luyện thụ phong Chinh Tây Đại Tướng Quân, Bình Tây Hầu, Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ liền do Ngụy Vũ tiếp nhận.

Một triều thiên tử một triều thần, tân hoàng lên ngôi, thanh đao sắc Phi Ngư Vệ này đã có kế hoạch lấy người mới thay người cũ.

Không có bất kỳ cái gì dây dưa trì hoãn, Tần Hà bắt đầu thanh lý thi thể.

Vô ảnh thủ phát động.

Lập tức tay như huyền ảnh, thuần thục thành thạo, chẳng mấy chốc hắn đã xử lý thi thể Liễu Trường An thỏa đáng.

Bên trong ngọn lửa Nam Minh Ly Hỏa mãnh liệt, kẻ vốn là tiểu lại văn bút ở biên quan Đại Lê đã hoàn toàn trở thành dĩ vãng.

Chương 565 – Tú tài hàn môn

Rồi bóng biểu diễn, như thật như ảo, Tần Hà thấy được cuộc đời của Liễu Trường An.

Liễu Trường An, tự Hằng An, xuất thân Liễu thị Liêu Hà.

Tổ tiên ba đời trước đã từng phát đạt, nhưng giàu không quá ba đời, truyền đến đời cha Liễu Trường An thì gia đạo đã rớt thế.

Huynh đệ tử muội Liễu Trường An cộng thêm cha mẹ tổng cộng là bảy nhân khẩu, ông ta là con trai trưởng trong nhà.

Nhưng mà Dịch tộc khởi binh, mấy năm liên tục Liêu Đông gặp phải binh tai, triều đình sưu cao thuế nặng, cả nhà Liễu Trường An sống cực kỳ khó khăn, mảnh đất dựa vào để sinh tồn cũng bị địa chủ cường hào cướp mất, chỉ có thể miễn cưỡng sống qua ngày nhờ việc lên núi đào nhân sâm và săn bắt.

Tình cảnh có thể nói là áo rách quần manh, bụng ăn không no.

Nhưng nói cho cùng thì tổ tiên Liễu gia cũng đã từng phát đạt giàu có, cho nên cũng miễn cưỡng được xưng là hàn môn, sự khác biệt lớn nhất giữa hàn môn và gia môn bình thường, chính là coi trọng việc đọc sách và công danh.

Nhà nghèo đến chỉ có bốn bức tường, nhưng Liễu gia vẫn còn bảo tồn sách vở mà tổ tiên để lại.

Thế là một bên Liễu Trường An chịu đựng sinh hoạt khổn khổ, một bên dùng nghị lực cực lớn cố gắng nỗ lực đọc sách.

Không mua nổi giấy viết thì chặt cây tước vỏ thay thế, không mua nổi bút mực thì dùng cỏ tranh cùng muội than bám dưới đáy nồi để viết.

Trong khó khăn gian khổ, Liễu Trường An thích nhất một đoạn văn: Trời định giao cho người nào trách nhiệm lớn lao, ắt trước tiên làm cho khổn khổ tâm trí, nhọc nhằn gân cốt, thân xác bị đói khát, chịu nổi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi. Như thế là để lay động tâm trí người ấy, để tính tình người ấy trở lên kiên nhẫn, để tăng thêm tài năng cho người ấy.

Binh tiên Hàn Tín còn có ngày sa sút chán nản.

Gia Cát Thần Cơ còn có khoảng thời gian tự mình cày cấy.

Liễu Trường An tin tưởng, tương lai mình sẽ có một danh đại tác.

Ông trời thương cho người cần cù, vào năm hai mươi ba tuổi, Liễu Trường An đã trúng tú tài.

Có điều thế cục Liêu Đông khi ấy, lại không thể chứa nổi bất kỳ một cái bàn đọc sách nào.

Liễu Trường An không thể tiếp tục được nữa, chỉ có thể xếp bút nghiên theo việc binh đao, tình cách trở thành một tên tiêu lại văn thư sai dịch trong biên quân.

Vốn tưởng rằng cho dù là theo quân, thì vẫn có thể làm ra sự nghiệp.

Kết quả sau khi đến biên quân Liễu Trường An phát hiện, tướng lĩnh Tổ Thủ Thanh trong biên quân này lại có lòng tham không đáy, cắt xén quân lương binh sĩ, báo cáo láo số lượng binh lính, dùng sức mạnh cướp đoạt những thứ gã muốn, giết kẻ tài giành công.... Những việc gã làm ra cũng chỉ thua kém một chút so với Địch Lỗ.

Không biết bao nhiêu người không bị Địch Lỗ chà đạp, lại bị Tổ Thủ Thanh gây tai họa đến mức tiếng kêu than dậy khắp trời đất.

Liễu Trường An không thể nhìn nổi, liền nhân lúc tân Đốc phủ Liêu Đông quan mới nhậm chức ba cây đuốc, kẹp một phong thư nặc danh vào trong công văn, hy vọng có thể có thay đổi.

Nhưng mà phong thư này, lại suýt chút nữa đã làm Liễu Trường An vạn kiếp bất phục.

Tướng lĩnh biên quân sở dĩ có thể càn rỡ ngang ngược làm hại một phương như vậy, từ xưa đến nay thực sự không phải là vấn đề của một tên tướng lĩnh nào, mà là vấn đề hệ thống.

Liễu Trường An tuổi trẻ bồng bột ngông cuồng, mưu tính lay động hệ thống, nhưng kết quả chính là phong thư này vòng vèo chuyển một vòng trong hệ thống biên quân, lại hung hăng đập trở lại trên mặt Liễu Trường An.

Cùng với sự xuất hiện của phong thư này còn có Tổ Thủ Thanh tức giận đến trợn mắt.

Thế là Liễu Trường An liền bị lấy tội “thông đồng với địch” bắt giữ hạ ngục, người nhà cũng bị “giặc cướp sát hại”.

Ở trong ngục, Liễu Trường An chịu đủ tra tấn, gần như sắp bỏ mạng.

Nhưng mà trời thấy thương xót, ngay vào một ngày trước khi Liễu Trường An bị xử trảm, Địch Lỗ tập kích vào thành.

Tổ Thủ Thanh vội vàng không kịp chuẩn bị, thất bại thảm hại, dẫn binh vội vã rút lui, bỏ lại Liễu Trường An.

Sau khi Địch Lỗ chiếm lĩnh thành trì thì đã phát hiện kẻ “thông đồng với địch” Liễu Trường An trong văn thư của Tổ Thủ Thanh.

Nếu đã là “thông đồng với địch”, vậy đó chính là người của mình.

Thế là sau nhiều lần chuyển tay, Liễu Trường An được đưa đến Âm ảnh Bát bộ, cũng là chỗ A Kỳ Na nơi đó.

Lúc này chính là thời điểm Âm ảnh Bát bộ mở rộng, A Kỳ Na là ai cơ chứ, vừa nhìn một cái liền nhìn ra Liễu Trường An có thể dùng được.

Cứ như vậy, Liễu Trường An mang lòng thất vọng cùng hận nhà với Đại Lê, đầu hàng Địch Lỗ.

Văn nhân Đại Lê đi đầy đất, nhưng ở Địch Lỗ, đừng nói đến tài, chỉ cần là người đọc sách biết chữ thì đều là nhân tài.

Liễu Trường An tất nhiên nhận được trọng dụng.

Dưới sự nâng đỡ của A Kỳ Na, Liễu Trường An tiến thẳng vào Kinh thành, không chỉ tiến thêm một bước trở thành Cử tử, Trạng nguyên, mà còn tiến vào quan trường, từng bước một thăng quan đến Binh bộ Thị lang tam phẩm, bước vào Lục bộ trung khu.

Trận chiến trên sông Đại Lãng Liêu Đông kia, ông ta lấy được tình báo mấu chốt về chiến lược và việc phòng thủ thành của Lê quân.

Trận chiến kia, tám vạn Lê quân bị đánh đến toàn quân bị diệt, liên tục bị cướp mất ba tòa thành.

Kẻ thù của ông ta, Tổ Thủ Thanh, cũng chết trong loạn quân.

Báo được đại thù!

Từ đó về sau, Liễu Trường An liền trở thành tử trung của A Kỳ Na.

Nhưng cùng lúc đó, vận khí của ông ta cũng bẻ ngoặt bất ngờ, luôn gặp thất bại thảm hại.

Liễu Thương, Hình Nô, An Ba Cốc, Nhĩ Mã Hồn, A Kỳ Ca,... Các cao thủ Địch tộc lần lượt mất tích bí ẩn, thậm chí cháu ruột của A Kỳ Na là Đa Linh, cũng chết ngay trước mặt ông ta.

Không thể không nói, Liễu Trường An đã trung thành với đúng người.

Bị thiệt hại to lớn đến như vậy, đặt vào dưới trướng bất kỳ một người nào khác, cho dù ông ta không bị trở thành con dê thế tội, thì cũng bị xử quyết dưới sự nghi ngờ thà tin rằng là có còn hơn là không.

Nhưng A Kỳ Na chưa bao giờ nghi ngờ lòng trung thành của Liễu Trường An.

Sau khi A Kỳ Na cũng “mất tích”, Liễu Trường An đã rơi vào tuyệt vọng.

Vài tháng sau, Cam Đồ Cát trốn thoát đã mang cho Liễu Trường An một tin tức — Hơn nửa nguyên nhân dẫn tới tử vong của A Kỳ Na, chính là vì sự nghi kỵ của Địch Vương.

Bắt đầu từ khoảnh khắc đó, nỗi tuyệt vọng của Liễu Trường An lại có thêm sự mê mang — bởi vì ông ta đã mất đi đối tượng thần phục.

Vốn tưởng rằng Phi Ngư Vệ sẽ nhanh chóng tìm tới cửa, kết quả Phi Ngư Vệ còn chưa đến cửa, Lý Sấm đã dẫn theo Thuận quân đánh chiếm Kinh thành.

Đại vương kỳ trên đầu thành thay đổi, từ Đại Lê đổi thành Đại Thuận.

Sau khi bị tra tấn ăn chút đau khổ trong chiếu ngục, Liễu Trường An chuộc thân rồi ẩn mình trong nhà.

Vốn tưởng rằng Phi Ngư Vệ cứ như vậy xong đời trở thành lịch sử, thậm chí ông ta còn đã chuẩn bị xong cho dự định ẩn thế trong suốt quãng đời còn lại.

Kết quả không sao nói rõ được, Thái tử Đại Lê không biết lại từ chỗ nào chui ra, hần vừa đăng cơ, Đại Lê lại được vực dậy.

Phi Ngư Vệ cũng trở lại, không qua bao lâu, lại tóm lấy ông ta.

Quanh đi quẩn lại, vẫn không thể nào tránh thoát.

Cái gì gọi là nhân sinh như thường, ruột già quần quanh ruột non.

Là đây.

Là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi.

Chuyện sau đó liền không lăm lờ, trải qua một loạt thao tác của Phi Ngư Vệ, vốn Liễu Trường An nên bị lãng trí xử tử, nhưng kết quả là chỉ bị phán quyết xử trảm vào thu.

Đền chiếu thu hồn, thẩm phán cân nặng, người khoác áo choàng đen mở miệng vàng: “Trời thưởng kẻ hàn môn cần cù, tú tài nghèo không đủ áo cơm; Ném bút tòng quân tráng chí tốt, dưới trướng nha môn giận khó từ; Tuổi trẻ bông bột hãm nhà tù, cử tử nhất sinh theo phúc họa; Thời đến thiên địa đều góp sức, vận đi anh hùng cũng sa cơ.”

Phân thưởng: Đá càn khôn.

Chương 566 – Tướng Hoa Lan

Đá càn khôn: Đây là một viên đá đến từ hỗn độn, ẩn chứa không gian chi lực mỏng manh, có năng lực thần kỳ.

Tần Hà xem xét, hứng thú nổi lên.

Đảo tay một cái, đá càn khôn rơi vào lòng bàn tay.

Đây là một viên đá màu vàng tối, trầm nặng, phẩm chất âm nhuận nhẵn nhụi, giống như là đá cuội dưới khe suối.

Ngoài ra cũng không có biểu hiện gì đặc biệt.

Tần Hà không biết đây có được tính là nhân phẩm bạo phát hay không.

Viên đá đến từ hỗn độn, ẩn chứa không gian chi lực mỏng manh.

Nghe có vẻ là bạo phát, nhưng lại không nói rõ nó có năng lực thần kỳ gì.

Nếu không biết dùng, vậy nó cũng chẳng khác gì một “cục đá” bình thường.

Lại cẩn thận quan sát một hồi, vẫn chẳng thể phát hiện ra đầu mối gì, Tần Hà đành phải lắc đầu, bỏ đá càn khôn vào không gian dưới nách.

Tần Hà không biết là, mấy động tác đơn giản của hắn, lại để cho cá cần tinh ở một bên nhìn mà đầy mắt kinh ngạc.

Lật tay một cái, một viên đá xuất hiện.

Lại lật một cái nữa, viên đá đã biến mất.

Giống như là làm ảo thuật vậy.

Nhưng cá cần tinh hiểu rõ, đây không phải là ảo thuật, mà là một loại năng lực nào đó nó hoàn toàn không biết đến.

Cho đến khi đá càn khôn trong tay Tần Hà biến mất, cá cần tinh mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhưng vào đúng lúc này, nó đột nhiên cảm nhận được ở bên khóe mắt có một tia sáng trắng ẩn hiện.

Cá cần tinh vội vàng quay đầu, tập trung trông mắt, tiếp đó ngạc nhiên mừng rỡ hô lên: “Tiên nhân, có yêu khí... Không đúng, là bảo khí!!”

.....

Cùng lúc này, nha thự Phi Ngư Vệ.

Ngụy Vũ ngồi trên vị trí thượng thủ trong đại sảnh, vừa gõ nhẹ xuống bàn, vừa chăm chú nghe đám thủ hạ tổng hợp các tin tình báo tình hình các phương tại Đại Lê.

Hiện tại Ngụy Vũ, bởi vì đánh đâu thắng đó trên chiến trường Tấn Thiểm Cam, công huân lớn lao, được Hoàng đế đích thân hạ ý chỉ, vượt cấp thăng nhiệm làm Chỉ huy sứ Phi Ngư Vệ, gia phong Thái tử Thiếu bảo.

Đại Lê ở bờ nam liên tiếp giành được thắng lợi, chính quyền Đại Thuận gần như sụp đổ, Lý Sấm đã thành chó nhà có tang, về phần Trương Hiến Trung ở đất Xuyên, con đường đến Xuyên đã bị phá hỏng, đợi đến khi thu thập xong Lý Sấm liền thu thập gã.

Có điều, hiển nhiên là bên phía Thẩm Luyện đang chơi một ván cờ.

Nói ra thì hơi phức tạp, còn nói ngắn gọn thì tám chữ: Đuổi sói nuốt hổ, róc xương trị độc.

Đây là do vị tân Hoàng đế thiếu niên trong hoàng cung kia bày kế, có dấu vết để lại, nhưng... Không chê vào đâu được.

Giờ khắc này đảng Đông Lâm không rõ chân tướng còn đang cầu cứu với y.

Một đám gia hỏa đã xong con bê rồi.

Đại Lê hiện tại chỗ nào cũng cần dùng đến tiền, xoa dịu lê dân bách tính sau chiến loạn đòi tiền, cửu biên phòng ngự đòi tiền, phía nam diệt loạn đòi tiền, duy trì hệ thống quan lại cũng đòi tiền.

Tiền từ đâu đến?

Chỉ có thể lấy từ trên thân đám “heo mập” phía sau đảng Đông Lâm kia.

Nghĩ đến thủ đoạn của vị tân hoàng thiếu niên trong hoàng cung, đáy lòng Ngụy Vũ không khỏi hơi hơi có lòng tơ dưng lên.

Tân hoàng trẻ tuổi, nhưng lại sâu không lường được.

Hành động ra một đạo thánh chỉ cho Lưu Bưu, dụ địch theo mình, rất có kinh diễm của một đào giết ba kẻ sĩ.

Mới đăng cơ nửa năm, triều đình đã bị y hoàn toàn không chế trong tay.

Phía nam đánh Lý Sâm, phía tây chặn Trương Hiến Trung, phía bắc thì phái ra mật sứ giả bộ đàm phán hòa bình.

Hành động bắt Liễu Trường An cùng với hơn hai mươi người xử trảm trong thành, chính là một trong những hành động thúc đẩy đàm phán.

Rất rõ ràng, bên trong Phi Ngư Vệ, có tai mắt của Hoàng đế.

Mấu chốt nhất là, Hoàng đế không hề tị húy điều này.

Đây hiển nhiên là đang răn đe và cảnh cáo mình.

Nắm chắc chừng mực, có thể xưng là nghệ thuật.

Đến mức Ngụy Vũ rất khó hợp Hoàng đế hiện tại và Thái tử Chu Từ trước kia làm một.

Ngụy Vũ đã từng gặp Chu Từ, Chu Từ mang đến cho hắn một cảm giác... Không giống như vậy.

Suy nghĩ Ngụy Vũ tung bay, vô thức, hắn vươn tay cầm ly trà trên bàn lên, thông thả đưa đến bên miệng.

Nhưng động tác tay hắn cầm lên ly trà, lại khiến Ngụy Nguyên Cát cùng Ngụy Nguyên Xuân ở một bên trông thấy mà đồng thời trợn trắng mắt.

Chỉ thấy ngón tay của Ngụy Vũ, trắng nõn, thon dài, mềm mịn như ngọc.

Ngón cái cùng ngón giữa cầm chén, mà ba ngón tay còn lại thì duỗi dài, hơi vênh lên cong cong.

Cái này con mẹ nó rõ ràng là.

Hoa!

Lan!

Chỉ!

Hoa lan chỉ của hoa khôi thanh lâu còn không trông đẹp như vậy, không độc đáo như thế.

Ngụy Vũ không chú ý tới nét mặt của hai người, chậm rãi uống cạn nước trà trong ly, sau đó cũng không đặt ly xuống mà vẫn giơ giữa không trung.

Đến lúc này, hoa lan chỉ càng trở nên chói mắt.

Ngụy Nguyên Cát thấy vậy thì không nhịn được nữa, vội vàng nhỏ giọng nhắc nhở hắn: “Vũ ca, tay ~”

Ngụy Vũ sững sốt, nhìn tay mình một cái, nhanh như chớp đặt ly xuống bàn, sau đó nắm chặt tay, trong lòng buồn bực giận dữ.

Ngụy Vũ thề với trời, từ trước đến nay hắn chưa từng học hoa lan chỉ với nữ nhân nào.

Cũng không biết là chuyện gì xảy ra, bắt đầu từ năm ngoái, chính xác là từ sau cái đêm đồ long kia, tay hắn luôn vô thức mà vênh ngón tay lên thành hoa lan chỉ.

Lúc ban đầu thì còn không rõ ràng cho lắm, nhưng càng về sau càng vĩnh càng giống, càng vĩnh càng nữ tính.

Thành thật mà nói, việc này hơi mất mặt.

Còn không phải sao, hắn vừa đặt ly xuống, thủ hạ ở phía đối diện cũng vừa hoàn thành việc báo cáo, ngẩng đầu lên.

Xém chút nữa là đã bị nhìn thấy rồi.

Chẳng qua, cho dù có trông thấy, cũng không tính là gì.

Cảnh tượng Ngụy Vũ mặc áo giáp, cầm binh khí, xông pha chiến đấu, dũng quán tam quân, vĩnh lên hoa lan chỉ hô to “Giết tặc” ở chiến trường Tấn Tây, đã sớm truyền khắp tam quân.

Bên phía Sầm nghịch thậm chí còn đặt biệt danh cho hắn là “Tướng Hoa Lan”.

Hơn nữa còn phôi thêm câu nói: Hoa Lan tướng lan hoa kiêu, lan hoa nhất kiêu, tử kiêu kiêu.

(Tướng Hoa Lan vĩnh lên hoa lan chỉ, hoa lan vừa vĩnh lên, chết một cách dửng dưng (cương cứng) – mĩa mai)

Ngụy Vũ cũng không biết nguyên do tại sao lại như vậy, những thứ khác vẫn bình thường, chỉ có bàn tay này, nếu không để ý thì sẽ vô thức vĩnh lên.

Trước kia vô duyên vô cớ bị trĩ, hiện tại không còn bị trĩ, lại đổi thành vĩnh lên hoa lan chỉ.

Không biết tìm ai nói lý lẽ đây.

“Khốn khiếp!”

Ngụy Vũ thầm mắng một câu, vẩy lui thủ hạ, nhìn về phía Ngụy Nguyên Cát, hỏi: “Bên phía Thiệu thi đường sắp đặt ổn thỏa chưa?”

Chương 567 – Nhân gian cường thịnh

“Hắt xì ~”

Thieu thi đường, Tần Hà không có dấu hiệu nào lại đột nhiên hắt hơi một cái.

Lúc này trong tay hắn đang yên lặng giữ một vòng tròn màu xám tro, cái hắt hơi vừa rồi suýt chút nữa đã khiến vòng tròn này vọt mất.

Cẩn thận quan sát, vòng tròn lập loè nhấp nháy, lúc sáng lúc tối, giống như là đang hoán đổi qua lại giữa thực thể và hư ảo, trông cực kỳ quen mắt.

Rõ ràng là giống y hệt với thứ lấy được ở Lăng Yêu thành kia.

Khác biệt là, cái này là nguyên vẹn, không bị nứt mẻ.

“Tiên nhân, cái này tròn hơn này.” Trong lòng cá cần tinh hết sức kích động; một lần nữa nắm lấy được một vật thần di, cũng chứng minh giá trị của nó một lần nữa.

Tần Hà gật đầu, là đồ vật cùng một loại.

Trừ độ nguyên vẹn thì chỉ khác biệt một chút về màu sắc, cái lần trước có màu đen, đen đến mức không phản quang, còn cái này thì có màu xám.

Tần Hà trực giác, đây có thể là linh kiện của một vật nào đó.

Cũng không biết đó là thứ gì.

Quan sát tỉ mỉ trong chốc lát, Tần Hà cũng ném nó vào trong không gian dưới nách.

Dừng một chút, hắn quay đầu nhìn về phía cá cần tinh.

Cá cần tinh lập tức rụt cổ lại, lui về phía sau hai bước theo bản năng.

Tiên nhân kinh khủng cường đại đến mức đã vượt qua sự tưởng tượng cực hạn của nó.

Cái xẻng màu đen tựa như trụ chống trời kia đã khiến nó chấn động vô cùng.

Tần Hà không cần làm gì, chỉ cần một ánh mắt, cũng đủ để hai chân nó nhũn ra, chỉ thiếu chút là đã quỳ xuống.

“Giao cho ngươi một việc.” Tần Hà dời ánh mắt, thông thả nói.

“Làm việc?” Cá cần tinh hơi ngẩn ra, sau đó là mừng rỡ như điên.

Tiên nhân giao việc cho nó, vậy an toàn của nó cũng đã được đảm bảo.

Không có cách, thế giới dưới nước ban bố lệnh truy sát đã khiến nó như ngồi trên bàn chông, nó chỉ có thể túm lấy mọi cơ hội, ôm chặt đuôi đại tiên.

“Đi tất cả các địa phương có di tích Thiên đình rơi xuống, tìm thứ như thế này, có bất kỳ phát hiện nào thì lập tức báo cho ta biết.”

“Tiểu yêu sẵn lòng đi, tiểu yêu sẵn lòng đi.” Cá cần tinh vội vàng tỏ thái độ, nhưng rất nhanh trên mặt nó lại xuất hiện vẻ chần chừ, nói: “Chính là những di tích kia....”

“Hồi Mễ Khâu sẽ đồng hành cùng ngươi, nó biết rõ nơi nào có di tích.”

“Vâng vâng.... Không thành vấn đề!” Mọi lo lắng của cá cần tinh lập tức tan hết, về đến Kinh thành, nó cũng quen biết với Hồi Mễ Khâu, con chuột tinh này giống như nó, cũng là dựa vào bản lĩnh mà lưu lại.

Cộng tác cùng nó, quả thực là không thể thích hợp hơn.

Hai ngày sau, cá cần tinh cùng Hồi Mễ Khâu vui mừng phấn chấn xuất phát.

Trước khi xuất phát, Tàn Hà hứa hẹn, mỗi lần phát hiện được một cái sẽ đều có ban thưởng.

Đưa mắt nhìn cá cần tinh cùng Hồi Mễ Khâu rời đi, Vương Thiết Trụ cùng con bê cực kỳ hâm mộ.

Công việc vừa có thể đi ra ngoài chơi, vừa có thể nhận được phần thưởng lại không có phần của chúng nó.

Nhất là con bê, nó ở trong lò hỏa táng, đừng nói đến chơi đùa uy phong gì đó, ngay cả màu cũng phải là vàng, không thể là đen.

Còn việc đứng lên, miệng nói tiếng người gì đó, nghĩ cũng không thể nghĩ.

Có điều hai chúng nó cũng không phải là không có việc gì để làm.

Tần Hà thấy hai chúng nó thật sự nhàm chán, liền giao cho chúng nó một việc.

Tìm đạo sĩ và đại hòa thượng.

Hôm trước Hôi Mễ Khâu trông thấy đạo sĩ cùng đại hòa thượng tiến vào Kinh thành, hiện tại bọn họ đang ở trong thành.

Quả trứng vàng thần di dưới đũng quần đạo sĩ kia, đã lâu đến sắp bị quên lãng.

Tần Hà muốn nhìn lại xem đến cùng là chuyện như thế nào.

Nhưng mà Tần Hà không biết là, Tần Hà đang tìm đạo sĩ.

Đạo sĩ cũng đang tìm kiếm Tần Hà.

Nói chính xác, là đang tìm Thanh Ngưu Đại Tiên.

Mặc dù uy danh của Thanh Ngưu Đại Tiên truyền xa, giới tu luyện và yêu giới không có ai không biết, không người nào không hay.

Hai người bọn họ thậm chí còn từng bị Thanh Ngưu Đại Tiên va chạm.

Nhưng thuật che đậy thiên cơ của Tần Hà vẫn còn đang can thiệp đến thiên cơ, hơn nữa lúc dẫn đám Vương Thiết Trụ ra ngoài thì đều dịch dung, cho nên muốn thôi diễn ra thân phận chính xác của Thanh Ngưu Đại Tiên, vẫn là một vấn đề nan giải.

Hoặc là không thể thôi diễn ra, hoặc là khiến cho một đạo thiên lôi đánh xuống, lập tức là bên ngoài vàng giòn, bên trong mềm mại.

Miếu Thanh Ngưu tiên nhân “bán thành phẩm” ở ngoại thành Kinh thành vừa mới hoàn thành trùng kiến, chưa tiến hành trang hoàng.

Đạo sĩ cùng đại hòa thượng chen giữa đám người, dịch chuyển từng chút từng chút về phía trước.

Miếu Thanh Ngưu tiên nhân bị hủy dưới tay Thuận quân, sau đó Đại Thuận không ai bì nổi đã sợ chết khiếp mà ném đi giang sơn, bị đuổi đến phía nam.

Thế là, hương hỏa của miếu Thanh Ngưu tiên nhân có thể xưng là nhân gian cường thịnh.

Không quan tâm là từ phía nam lên hay từ phía bắc xuống, nếu người đến Kinh thành mà không đi đến miếu Thanh Ngưu tiên nhân dâng một nén nhang cầu ước nguyện thì người xem như là đến không.

Miếu Thanh Ngưu tiên nhân vào cửa không thu tiền, nhưng phải tự mang nhang đèn, cộng thêm một điều: Người phải xếp hàng.

Nếu người không muốn xếp hàng thì cũng có thể, điều kiện tiên quyết là đánh thắng được quan sai Phi Ngư qua lại ở bên ngoài.

Nửa tháng trước, Thủ phụ Nội các lão phu tử tấu xin sắc phong miếu Thanh Ngưu tiên nhân thành thần miếu nhất phẩm, sắc phong Thanh Ngưu Đại Tiên làm địa tiên nhất phẩm, thuận theo lòng dân, phúc phận bách tính.

Hoàng đế chấp thuận, ban thưởng biển vàng.

Sau đó, liền có những quan sai Phi Ngư Vệ đi qua đi lại bên ngoài miếu.

Đạo sĩ cùng hoà thượng cũng theo đó mà xếp hàng.

Chương 568 – Người phải bồi thường tiền

Thực ra đạo sĩ và hoà thượng cũng không phải là sợ Phi Ngư Vệ, mà là sợ đám người đông nghìn nghịt này.

Miếu Thanh Ngưu tiên nhân tới trước bái trước, nếu người dám chen ngang, dưới sự phẫn nộ của quần chúng, nói không chừng sẽ dẫn phát một đám người xông lên cào người đến mặt mũi bầm dập.

Bách tính sinh hoạt ở bến tàu đa phần đều là kẻ hung hãn.

Có ngang tàng, có lỗ mãng, còn có kẻ không quan tâm sống chết, mà kẻ lẫn lộn khóc lóc om sòm thì lại càng nhiều.

Còn không phải sao, trong đội ngũ có một thanh niên mặt xám miệng hô thân hình gầy như que củi liếc thấy đại hòa thượng lại có từng nếp từng nếp thịt béo, tròn mắt liền đảo quanh một vòng, sau đó rời khỏi đội ngũ chạy đến chen giữa đại hòa thượng và đạo sĩ.

Người đông nghìn nghịt người sát người, nơi nào còn chỗ để chen vào nữa chứ?

Huống chi còn là đại hòa thượng to béo với toàn thân đầy nếp thịt, đàn hồi đẩy ra tựa như là ông bễ da trâu vậy.

Đại hòa thượng bị đẩy đến khó chịu, thế là đưa tay hất một cái.

Thanh niên mặt xám bạch bạch bạch lui về sau hai bước, tiếp đó dùng một tư thế cực kỳ khoa trương mà ngã xuống, sau đó liền bắt đầu kêu la: “Ai nha ~”

“Hòa thượng đẩy người kia, gãy chân rồi gãy chân rồi ~”

“Hòa thượng đẩy người kia ~”

“... ”

Khá lắm, cái hòng này vừa kêu la, đại hòa thượng cũng bị làm bối rối.

Đạo sĩ cũng là sửng ra một chút, người này mẹ nó ở đâu ra vậy?

Giọng của thanh niên mặt xám cực kỳ lớn tiếng, kêu la mấy câu đã hấp dẫn ánh mắt của những người xung quanh nhìn sang, Phi Ngự Vệ duy trì trật tự đội ngũ cũng vội vàng chạy về phía bên này.

“Đau đau đau, gãy chân, gãy chân rồi ~”

“Hòa thượng này đẩy ta, hấn khiến ta bị thương!”

“... ”

Thanh niên mặt xám chỉ vào đại hòa thượng rồi kêu la thảm thiết không ngừng.

Đại hòa thượng cùng đạo sĩ liếc nhìn nhau một cái, khóe mắt vừa nhìn đã hiểu chuyện gì xảy ra.

Đây mẹ nó là ăn vạ a!

“Ngươi... Đừng có mà bịa đặt lung tung!” Đại hòa thượng lập tức nổi giận.

Ban ngày ban mặt, trời đất sáng tỏ, vậy mà người này lại dám trắng trợn đến ăn vạ như vậy.

“Ai nha... Người này làm ta bị thương nha.”

“Không được!”

“Phải bồi thường tiền!”

Đa phần người tới vậy xem đều không biết rõ chuyện gì xảy ra, nhất thời nghị luận âm ỉ, một số ít tận mắt chứng kiến thì cũng chỉ là ở một bên xem kịch vui.

Mở miệng bảo vệ lẽ phải?

Không có chuyện đó đâu.

Xem kịch vui không có nguy hiểm, nhưng muốn mở miệng thì phải cẩn thận.

Nước trong Vận Hà sâu bao nhiêu, thì nước trong bến tàu này liền sâu bấy nhiêu.

Trên cái bến tàu nhỏ một mẫu ba phần đất này, kẻ có tinh thần trọng nghĩa tràn đầy đến mức bùng nổ thì thường sẽ không còn sống được lâu nữa.

Trong nhân gian cùng hồng trần này, tất cả đều tự quét tuyết trước cửa, không xen vào chuyện của người khác, nếu muốn giúp đỡ người khác thì phải cẩn thận.

Thanh niên mặt xám mang vẻ mặt đau đớn chỉ vào đại hòa thượng, trình độ biểu diễn này, rõ ràng là một kẻ tái phạm, cuối cùng còn không quên bổ thêm một câu: “Người xuất gia không thể nói dối, ngươi đừng có mà chối!”

Đại hòa thượng lập tức bị chiếu tướng, ghen đến đỏ cả mặt, chỉ vào thanh niên mặt xám tức giận nói: “Đó... Đó chính là do ngươi xô đẩy, hơn nữa ta chỉ là đẩy nhẹ ngươi một chút, ta không hề dùng lực.”

“Ôi ôi... Mọi người nghe thấy chưa, nghe thấy chưa, hấn ta đã thừa nhận rồi kìa.” Thanh niên mặt xám vừa nghe được lời này, lập tức thuận thế làm tới, lại che đuôi kêu rên: “Ai nha, đau chết mất, đau chết mất ~”

Đại hòa thượng lập tức giận dữ đến mức khuôn mặt lúc xanh lúc trắng lúc xanh lúc trắng lúc đỏ, có xung động muốn đặt móng ngòi chết cái tên khốn kiếp kia tại chỗ.

Hấn có một trăm cách giết chết người này, nhưng hấn không phải yêu ma, cũng không phải quỷ quái.

Người xuất gia không thể tùy ý gây tổn thương cho người khác, càng không thể tùy ý sát sinh.

Theo bản năng, hấn nhìn về phía đạo sĩ, muốn hấn ta trợ giúp mình.

Đạo sĩ lộ vẻ bất đắc dĩ, trợn trắng mắt nói: “Người nói người thừa nhận chuyện này làm gì?”

Có thể thừa nhận là mình đẩy người sao?

Đã thừa nhận rồi thì chỉ có thể bồi thường tiền.

Nằm xuống cùng y mới là cách giải quyết.

Dù sao nằm trên mặt đất cũng không cần mặt mũi, người cần mặt mũi làm gì?

“Pháp Hải ta đi thẳng ngòi ngay, cũng chưa từng nói dối, đây chính là đây, nhưng ta không dùng lực, đây đều là sự thật, không hề có nửa điểm giả dối.” Đại hòa thượng mạnh miệng nói.

Kết quả là.

Một nén nhang sau, đại hòa thượng đã vì lòng chính trực của mình bỏ ra cái giá là hai lượng bạc và một bụng tức giận.

Thanh niên mặt xám nhận lấy hai lượng bạc xong liền rời đi, vừa rời khỏi đám người thì vui mừng hơn hờ vất chân lên cổ chạy như điên, sợ đạo sĩ và hoà thượng đuổi theo.

Thanh niên mặt xám tên là Ma Phi, thân hình gầy gò, hai cái đuôi gầy nhỏ không khác gì chim sẻ.

Không chỉ có đôi chân giống, ngay cả cái bóng dưới thân do ánh mặt trời chiếu xuống, cũng cực kỳ giống một con chim sẻ.

Trên phố có lời đồn, hai tháng trước Lưu Cầu Quốc tiến cống một con chim hoàng yến, sau một làn khói trắng thoáng qua, đột nhiên nó biến thành một người, chạy mất không còn bóng dáng.

Nhưng đây cũng chỉ là lời đồn đại, Lưu Cầu Quốc đi sứ vào Kinh đã mang rất nhiều cống phẩm dâng cho tân hoàng.

Một con chim hoàng yến nho nhỏ mà thôi, có hay không cũng không đáng để nhắc tới.

.....

Ma Phi đi xuyên qua đường lớn ngõ nhỏ, rất nhanh đã rời xa miếu Thanh Ngu tiên nhân.

Quay đầu nhìn lại không thấy ai đuổi theo, y liền hoàn toàn yên lòng, trên mặt đều là vẻ đắc chí khi được như ý.

Cái trò ăn vạ này, nguy hiểm cao thu lợi ích cao, mấu chốt nhất là phải biết chọn đối tượng.

Thứ nhất phải là kẻ có tiền, điểm này không cần nói nhiều.

Ai có tiền đây?

Kẻ có tiền muôn hình muôn vẻ khác nhau, nhưng có một điểm chắc chắn, người mập, nhất định là có tiền.

Thứ hai, tốt nhất là chọn đúng người đang có việc cực kỳ gấp mà đụng.

Người đang có việc gấp thì sẽ không có tâm trí dây dưa với kẻ giả bị đụng ăn vạ, tỷ lệ nắm lỗ mũi chấp nhận xui xẻo cũng sẽ gia tăng cực lớn.

Thứ ba chính là nhìn người mà đối đãi, đừng đòi hỏi quá nhiều, món lợi kék xù là không thể dài lâu.

Đại hòa thượng chính là kẻ phù hợp hoàn mỹ với ba mục này.

Thứ nhất, hắn ta có tiền.

Thứ hai, hắn ta sốt ruột báii tiền.

Thứ ba, đối với hắn ta thì hai lượng bạc trắng không được coi là nhiều.

Ma Phi ước lượng số bạc trong tay, cực kỳ hài lòng với thành quả ngày hôm nay, y đang suy nghĩ xem nên đi đâu ăn một bữa.

Kết quả vừa ngẩng đầu lên!

Đoàng!

Y đã trực tiếp tiếp xúc thân mật với một thứ gì đó cực kỳ cứng rắn.

Ma Phi lập tức đặt mông ngồi xuống đất, mắt nổi đom đóm.

Tập trung nhìn lại, khá lắm.

Một con bò!

Một con bò vàng!

Bên trên lưng bò còn có một người đang ngồi.

Mình vừa vặn đụng trúng đầu bò, trực tiếp đến một cái cứng đối cứng.

Con người Ma Phi đảo quanh một vòng, thuận theo tình thế nằm xuống đất kêu gào: “Ai nha ~ Đau đau đau ~ ~”

“Gãy xương rồi, gãy xương rồi, mông cũng nở hoa rồi a.”

Chương 569 – Yêu cầu nhiều thêm

“Hình như... Là người đụng ta đấy.” Trên lưng bò vàng, thanh niên áo gai nhìn Ma Phi ngã dưới đất, xòe tay nói.

Chính là Tàn Hà.

Hắn ăn cơm no ra ngoài tản bộ, người này không nhìn đường, rầm một cái đã nện trán lên ngay đầu con bê.

“Người người... Người nói bậy!”

“Người cười bò đụng người, ta nói này người gây ra chuyện lớn rồi!”

“Người đâu, mau tới đây xem đi, có người cưới bò đụng người này, ai nha nha, đau đau đau ~”

Ma Phi giờ trò cũ, cả khuôn mặt biểu lộ ra vẻ đau đớn, trong lòng lại vui đến nở hoa.

Hôm nay đi ra ngoài không xem hoàng lịch, nhưng nhất định chính là ngày tốt.

Mới sáng ngày ra đã nổ pháo kếp, vừa ăn vạ được một tên hòa thượng, giờ lại nhảy ra thêm một.

Kẻ mập có tiền, kẻ có thể cưới trâu bò cũng có tiền.

Thời gian qua Thanh Ngưu Đại Tiên rất nổi tiếng, có rất nhiều người bắt chước theo.

Công tử ca trong nhà có tiền lại có việc tốt, chuyện nổi trội nhất lúc này chính là mua lấy một con trâu đen cưới rêu rao khắp nơi, ngay cả cách ăn mặc cũng học theo trang phục của Thanh Ngưu Đại Tiên.

Đến mức giá cả thanh ngưu trên thị trường cũng được đẩy lên rất cao.

Thanh ngưu tức là trâu đen.

Chỉ cần trâu của người có màu đen, cho dù là trâu nước, nó cũng rất đáng giá.

Bò vàng thì kém hơn một chút.

Người trước mắt này tuy cưới bò vàng, trang phục cũng rất tùy ý.

Nhưng mà trong nhà có bò, ăn vạ hấn hai lượng bạc cũng không thành vấn đề gì lớn.

“Gia, kẻ ăn vạ nha.”

Lúc này, con bê dùng thuật súc ngữ nói chuyện với Tần Hà, kiểu người ăn vạ này nó cũng đã từng gặp, chẳng hạn như hòa thượng và đạo sĩ, rất quen thuộc.

Trong mắt Tần Hà lóe lên một tia sáng mờ, đột nhiên mỉm cười nói với Ma Phi: “Vậy người nói thử xem hiện tại nên làm thế nào?”

“Người phải bồi thường bạc!”

Ma Phi chém đinh chặt sắt nói: “Không bồi thường tiền thì chuyện này không xong đâu, để người gặp quan, ta nói cho người biết, Tào sư gia của Binh mã ti thành đông chính là nhị cữu ta, nếu người dám không bồi thường tiền, chờ đến Binh mã ti thì không còn là chuyện tiền bạc nữa đâu.”

Ma Phi kéo lên cờ lớn làm da hổ, há mồm liền đến.

“Lợi hại như vậy à?” Về mặt Tần Hà tràn đầy ngạc nhiên.

“Đúng vậy, hôm qua ta mới đi thăm nhị cữu ta, người nói đi, có bồi thường bạc hay không?”

“Vậy, bao nhiêu bạc?” Tần Hà hỏi.

Con người Ma Phi xoay tròn một vòng, chậm chậm vươn ra hai ngón tay: “Hai lượng bạc.”

“Hai lượng?” Tần Hà nhú mày.

“Người xem đi, đùi phải ta bị gãy rồi, thương cân động cốt một trăm ngày, yêu cầu người phụ trách hai lượng bạc có tính là nhiều không? Hay là muốn ta tính thêm tiền cái móng ta bị ngã nở hoa nữa hả?” Ma Phi vỗ chân trái của mình nói.

“Một cái chân đòi hai lượng bạc?” Tần Hà hỏi.

Ma Phi thấy mặt Tần Hà lộ vẻ khó xử, lại thoáng nhìn qua hai bên một chút, phát hiện cũng không có nhiều người tụ tập đến xem náo nhiệt thì trong lòng không khỏi có hơi căng thẳng, y nuốt nước miếng một cái, nói: “Dù sao, cũng không thể thấp hơn một lượng.”

Cái chuyện ăn vạ này, càng có nhiều người không rõ ràng sự thật đến vậy xem càng tốt.

Càng nhiều người thì chuyện mới càng lớn, càng lừa tiền được dễ hơn.

Ít người liền phải hạ giá, nếu là ở trong góc xó xỉnh không ai để ý thì tốt nhất là đừng ăn vạ, nói không chừng sẽ bị diệt khẩu.

“Một lượng?”

Tần Hà nghe xong lắc lắc đầu liên tục, nói: “Không không không, người hiểu lầm ý của ta rồi, ý của ta là, người đòi bồi

thường hơi thấp, như vậy khiến trong lòng ta có chút không an tâm.”

“Thấp?”

Ma Phi vừa nghe vậy thì hai mắt lập tức tròn tròn, gần như là bật thốt ra một tiếng quái dị, giống như là vừa nghe được chuyện lạ lùng khó tin nhất trên thế giới vậy.

Từ lúc vào nghề đến nay đã hơn nửa năm, số sù Ma Phi từng chạm đến không có hai trăm thì cũng có trăm tám.

Người kiên quyết không chịu đưa tiền nằm xuống luôn với y hoặc trực tiếp muốn đánh y chiếm đa số, số người chịu đưa tiền rất ít.

Cho dù là chịu đưa tiền thì cũng sẽ trả giá.

Ngại mình đòi ít tiền thì có lẽ đây chính là người đầu tiên từ xưa tới nay.

Khó tin đến mức Ma Phi không khỏi tự véo đùi của mình, y cảm thấy giống như là đang nằm mơ.

Mặt trời mọc ở hướng tây?

“Đúng, thấp.” Tần Hà nghiêm túc gật đầu.

“Như vậy.... Hay là, bốn lượng bạc, ta tăng gấp đôi?” Ma Phi hỏi.

“Bốn lượng?”

Tần Hà cân nhắc một chút, vẫn lắc đầu nói: “Vẫn hơi thấp, người mạnh dạn hơn một chút đi.”

Ma Phi bị làm đến không biết nên làm thế nào.

Nghĩ thầm, không biết đây là kẻ ngốc nhà ai a?

Không nhìn ra là y đang ăn vạ hay sao?

Hai lượng chê ít, lại còn bảo mình tự tăng thêm, tăng đến bốn lượng vẫn thấy chưa đủ, người là tán tài đồng tử à?

Đại thiếu gia nhà giàu cười trâu đen kia cũng không ngang tàng được như người đâu.

Mà người còn cười bò vàng, bắt chước Thanh Ngu Đại Tiên cũng không ra dáng gì cả.

“Vậy thì mười lượng?” Ma Phi do dự một chút, xòe ra mười ngón tay dựng ra số “mười”.

Ra cái giá này, trong lòng y cũng chột dạ.

Mười lượng bạc đã đủ để mua nửa con trâu rồi.

Đến lúc này Tần Hà mới gạt đầu. “Mười lượng, cũng xấp xỉ.”

Nói xong hắn liền móc ra hai thỏi bạc ròng từ trong túi ra, ném cho Ma Phi.

Đôi mắt Ma Phi lập tức sáng lên.

Hắn thật sự cho!!

Hai thỏi!

Ma Phi vội vàng ôm bạc vào trong lòng, định thần nhìn lại.

Bạc trắng sáng loáng, là bạc bông tuyết quan đúc, mười lượng một thỏi, đánh dấu công khai.

Hai thỏi, chính là hai mươi lượng.

“Khoan đã... Hai mươi lượng?” Sau khi mừng như điên Ma Phi lại ngây ngẩn cả người.

Tần Hà nhếch miệng nở nụ cười, nói: “Một cái chân mười lượng, hai cái chân chính là hai mươi lượng, không sai.”

Vừa dứt lời, hắn liền đưa tay vỗ nhẹ lên lưng con bê một cái.

Con bê đã sớm không chờ được nữa, lắc mình một cái tiến lên, móng bò không nghiêng không lệch, vừa vịn giẫm lên đùi Ma Phi.

“Răng rắc!”

Một tiếng gãy xương vô cùng thanh thúy vang lên.

Không chờ Ma Phi phản ứng lại, nó lại đạp thêm một cái nữa.

“Răng rắc!”

Tiếng gãy thứ hai vang lên.

Ma Phi cúi đầu nhìn chân mình, lại ngẩng đầu lên nhìn con bê, một tia vận vẹo nổi lên trên gò má, sau đó cấp tốc phóng đại, trong nháy mắt đã lan ra cả khuôn mặt.

“A!!” Ma Phi điên cuồng vung vẩy cánh tay, không dám ôm lấy chân mình, ngược lại là ôm lấy đầu, “Chân của ta, chân ta gãy rồi! Thật sự gãy rồi!”

“A ~”

Con bê thấy thế, vội vàng lui về phía sau mấy bước thưởng thức vẻ mặt của Ma Phi, miệng bò cũng toét ra.

Nó rất thích trị mấy tên gia hỏa hư hỏng hay ăn vạ như vậy.

Nếu không phải là Tần Hà can ngăn nó, thì hai móng giẫm xuống vừa nãy đã trực tiếp giẫm đạp đến xương cốt nát vụn luôn rồi, sao chỉ làm gãy xương như vậy chứ.

“Các ngươi lần hiếp người quá đáng, lần hiếp người quá đáng ~”

“A, mọi người mau đến đây xem này, bọn họ đụng ta, còn giẫm hỏng chân ta rồi ~”

“Giẫm đạp người rồi!”

Sau khi Ma Phi kêu thảm thì còn lớn tiếng kêu gào, ý định hấp dẫn nhiều người chú ý hơn.

Kẻ ăn vạ hăn, chưa từng lẽ thẳng khí hùng đến như vậy.

Lúc này chân y thật sự là đã gãy mất, cũng nghe được tiếng gãy luôn rồi.

“Không phải chứ.... Ngươi kêu gào lớn tiếng như vậy làm gì?” Tần Hà khoanh tay, vẻ mặt cằn lời nói: “Không phải ngươi đã nói à, một cái chân mười lượng bạc, đã cho ngươi bạc rồi mà.”

“Chân ta tàn phế rồi, không thể bước được rồi, các ngươi gây ra chuyện lớn rồi, hoàn toàn gây ra chuyện lớn rồi, hai mươi lượng không đủ, không đủ!!”

Ma Phi tức giận đến mất kiểm soát, cuối cùng cũng hiểu vì sao người này lại bảo rằng đòi hai lượng bạc là quá thấp.

Hăn ta làm thật!

“Ôi ôi, ngươi đây là không giữ chữ tín a, lật lọng nói một đằng làm một nẻo.” Tần Hà nghe vậy thì lắc đầu, dừng một chút lại nói: “Vậy ngươi nói thử đi, muốn bồi thường bao nhiêu?”

“Bồi thường bao nhiêu cũng không đủ, người phải nuôi ta, người phải nuôi ta cả đời!!” Ma Phi không hề nghĩ ngợi, gần như là bật thốt ra.

Không bị tổn thương thì đừng nói là hai mươi lượng, được nửa lượng bạc cũng đã xem như là kiếm lớn.

Nhưng mà gãy mất hai chân thì không còn là vấn đề tiền bạc nữa.

Bắt đền, nhất định phải bắt đền!

Bắt đền cả đời, bồi thường y tới chết!

“Ta phải nuôi người?”

Tàn Hà chớp chớp mắt, tay mò mẫm dưới nách một hồi rồi móc ra một cái lông chim, gật gật đầu, lưỡng lự nói: “Cũng... Được.”